

Giới thiệu Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi

Truyện Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi xoay quanh hai nhân vật. Nữ chính, là một cô gái xinh đẹp lại thông minh ưu tú, xứng đáng là một tấm gương cho mọi người.

Nhưng chỉ vì không có tiền chữa trị cho ba mẹ nên cô bắt đầu đi ký tên vào hợp đồng của một anh giám đốc giàu có " Ký ngay đi, cô sẽ được nhận tiền ngay lập tức, và cô sẽ là của tôi " ... Cô đã trở thành tình nhân của anh nhưng sự đời khó đoán, anh là một con người hay ghen tuông và suốt ngày cứ làm khó cho cô ... Liệu cô sẽ là tình nhân mãi mãi của anh hay là sớm chấm dứt hợp đồng ???

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tai nạn xe

Edit: Vân Nhi

Hi vọng là sự chờ đợi ngọt ngào. Nhưng nhớ là sự ám áp trong lòng. Bằng hữu là phúc phận tu luyện cả đời. Tình yêu là duyên phận cả đời dây dưa. Chúc mọi người sống trên đời có nhiều vui vẻ! Thật nhiều hạnh phúc!

Trong cuộc đời ngắn ngủi này, mỗi người đều có tình cảm, có cách sống riêng của mình. Thượng Đế đều cho mỗi người một thân thể cùng một tư tưởng: công bằng và không công bằng. Công bằng là vì thượng đế đều cho mỗi người chúng ta được sống, bất luận sống như thế nào, thời gian dài hay ngắn; Không công bằng là vì khi thượng đế tạo ra con người đều cho mỗi người chúng ta có một cuộc sống khác nhau, phân chia nghèo khó sang giàu, phân chia người tốt kẻ xấu.

Con người có tin tưởng Thượng Đế không? Có người tin, có người không, nhưng dù người tin hay không tin, dù người oán hận Thượng Đế hay không oán hận. Thì theo ý kiến của cô, cô vẫn sẽ sống tốt hơn, sống có ý nghĩa hơn trong cuộc sống ngắn ngủi này, để cuối đời còn lưu lại những kỷ niệm đẹp. Hãy tin tưởng rằng chính mình mới là Thượng Đế của mình.

"Tuyệt Thần, không xong rồi, cha mẹ con bị tai nạn xe trên đường về, con mau đi xem đi." Di Hách là hàng xóm của nhà cô, vợ vàng báo tin. Mấy ngày trước, cha mẹ của An Tuyệt Thần đi công tác ở nơi khác, vốn hôm nay là ngày họ trở về nhà nhưng không ngờ. . . Khi nghe di Hách báo tin, đầu óc cô bỗng trống rỗng.

Phanh—— Cái chén trong tay cô vỡ tan trên mặt đất. Cô định ở nhà chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn đón cha mẹ trở về, nhưng khi nghe tin tức như tiếng sấm này, An Tuyệt Thần luống cuống: "Di Hách, di nói cái gì, cha mẹ con gặp tai nạn sao?" An Tuyệt Thần sắc mặt trắng bệch kích động hỏi. Nhìn bộ dạng không tin của An Tuyệt Thần, di Hách miễn cưỡng lặp lại: "Đúng vậy, bây giờ họ đang ở bệnh viện." "Di mau dẫn con đi gặp họ, con van di, nhanh dẫn con đến bệnh viện." Nhìn An Tuyệt Thần quỳ gối khóc lóc trên sàn nhà, di Hách vợ vàng đỡ cô đứng dậy: "Được, mau, chúng ta đi bệnh viện." An Tuyệt Thần được di Hách dìu ra khỏi nhà.

Trên xe taxi, một cô gái đáng yêu như thiên sứ nằm khóc nức nở trong lòng một người phụ nữ trung niên. "Tại sao lại như vậy? Rõ ràng buổi sáng mẹ còn gọi điện thoại cho con, nói buổi trưa sẽ về đến nhà, tại sao chỉ mới có vài giờ mà lại biến thành như vậy chứ?"

Nhìn An Tuyệt Thần, di Hách chỉ có thể an ủi: "Không phải lo lắng, cha mẹ con là người tốt, nhất định sẽ không có việc gì, ngoan, đừng khóc nữa, chúng ta có thể nhìn thấy họ ngay thôi." "Dạ, con muốn gặp cha mẹ."

Trong bệnh viện——

Chờ bên ngoài cửa phòng giải phẫu, An Tuyệt Thần cực kỳ yên lặng, nhưng ánh mắt thì chỉ nhìn chăm chăm vào đèn cấp cứu trên cửa. Chỉ cách một cánh cửa nhưng lần đầu tiên trong đời, An Tuyệt Thần cảm thấy cha mẹ sẽ rời khỏi mình, cảm thấy sợ một cuộc sống không có cha mẹ làm bạn. Cô không muốn, cha mẹ cô nhất định sẽ không bỏ rơi cô, bọn họ yêu cô như vậy, nhất định sẽ không làm thế, cho dù họ muốn rời xa cô thì cô cũng sẽ giành lại họ từ tay Tử Thần. Về bề ngoài nhu nhược nhưng lòng cô đã quyết.

Đèn đỏ xanh, bác sĩ đi ra, An Tuyệt Thần lập tức chạy đến hỏi: "Bác sĩ, cha mẹ của tôi sao rồi?"

"Ai, thật nghiêm trọng, giải phẫu tuy rất thành công, nhưng bọn họ vẫn còn hôn mê. Bây giờ cô hãy đi đóng tiền nhập viện và thuốc men đi."

"Tiền? Cần bao nhiêu?"

"Đại khái chừng một trăm vạn, cô nên mau chóng chuẩn bị, nếu không bệnh viện sẽ ngưng dùng thuốc."

"Không, bác sĩ đừng ngưng thuốc của cha mẹ tôi, tôi sẽ mau chóng chuẩn bị tiền. Xin cho tôi thời gian 3 ngày, tôi nhất định sẽ có tiền."

Nhìn vẻ mặt có chút do dự của bác sĩ. An Tuyệt Thần van xin: "Van xin các người, chỉ ba ngày thôi, tôi nhất định sẽ kiếm được tiền."

Nhìn cô đáng thương cầu xin, bác sĩ miễn cưỡng nói: "Vậy được, chỉ ba ngày, ba ngày sau bệnh viện sẽ ngừng dùng thuốc, cô hãy tranh thủ, tôi đi trước."

"Cám ơn ngài, bác sĩ, cám ơn."

"Không cần cám ơn, lương y như từ mẫu thôi."

Nhìn cha mẹ nằm trong phòng săn sóc đặc biệt, An Tuyết Thần âm thầm nói: "Cha mẹ, hai người phải chờ con, con nhất định sẽ cầm tiền trở về."

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn cha mẹ một cái rồi biến mất ở cuối hành lang bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phàm Ngự 1

Edit: Vân Nhi

Rời khỏi bệnh viện, An Tuyết Thần một mình lang thang trên đường, tinh thần hoảng hốt, suy nghĩ mông lung, thân thể chao đảo bước đi vô định như không cẩn thận sẽ ngã xuống mặt đường ngay tức khắc. Dưới ánh mặt trời cực kỳ chói chang, cô cảm thấy mình thật vô dụng.

"Ba trăm vạn, phải tìm ở đâu đây." Cô cứ nhìn bầu trời trong xanh mà suy nghĩ rồi dần dần thiếp đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thân thể nhỏ bé của cô rốt cuộc không chịu đựng nổi, cảnh vật trước mắt từ từ biến thành màu đen, cứ như vậy cô ngất đi.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng, cố gắng đứng lên khiến đầu cô cảm thấy đau nhức, đúng lúc này cửa phòng mở ra, đi vào là một người đẹp tóc đỏ, vóc người cao gầy, còn có một đôi mắt mị hoặc. "Cô đã tỉnh, cô vừa rồi ngất xỉu trước cửa, nên tôi đưa cô vào đây, uống miếng nước đi."

Cô nhận lấy ly nước. "Cám ơn, thật xấu hổ, đã làm phiền cô."

"Không sao, nhìn cô chắc đang là học sinh trung học, sao lại ngất ở đây vậy?"

Nơi đây ban ngày được gọi là vùng đất của đế vương, Đế Vương Chi Gia, bởi chỉ những người thật sự giàu có mới có thể vào đây. Nhưng ban đêm, nơi đây lại trở thành địa ngục trần gian, bởi khi màn đêm vừa buông xuống, những thế lực đen tối sẽ xuất hiện, tất cả đều có liên quan đến Hắc Sáp Hội.

"Tôi muốn đi làm, nghe nói ở chỗ này có thể kiếm được rất nhiều tiền, cô có thể giúp tôi được không?." An Tuyết Thần cầm chặt ly nước trong tay van xin.

Nghe An Tuyết Thần nói như vậy, người đẹp tóc đỏ cảm thấy thương tiếc, bởi cũng có rất nhiều người giống như cô, chỉ vì sinh tồn mà phải đi trên con đường này.

Quan sát An Tuyết Thần một vòng. "Cũng có thể, nhưng cô có hiểu hết được công việc mà mình sắp làm không? Nơi này không phải chỉ đơn giản bởi khách uống chút rượu rồi thôi."

"Tôi, tôi có thể, tôi cần tiền, tôi cần ba trăm vạn."

"Ba trăm vạn cũng không nhiều, chỉ cần khách vui vẻ, đôi khi một đêm có thể kiếm hơn con số đó nữa." nhìn vẻ kiên định của An Tuyết Thần, người đẹp tóc đỏ nói.

"Đi thôi, tôi dẫn cô đi gặp quản lý." Nói xong cô ta kéo tay An Tuyết Thần ra khỏi căn phòng.

"Ừ, không tệ, quả thực là báu vật khó gặp, nếu cô đã quyết định, như vậy tối nay liền ra sân."

Nói chuyện là một người phụ nữ hơn 40 tuổi, là quản lý của Đế Vương Chi Gia.

Ngồi trong phòng hóa trang, An Tuyết Thần nhìn bản thân đang mặc đồng phục học sinh, đây chẳng khác hình ảnh ngày thường của cô bao nhiêu, quản lý nói mặc như vậy mới có vẻ thuần khiết, sẽ khiến cho các vị khách chú ý.

Đang lúc cô mơ mộng nhìn mình trong gương thì quản lý hô: "An Tuyết Thần, đến lượt cô."

“A, Vâng.” Trong lòng không ngừng tự nhủ mình phải cố gắng lên, An Tuyết Thần từ từ bước ra ngoài. Cô không biết rằng những bước đi này đang từ từ đưa cô vào cuộc sống giam cầm.

Quản lý dẫn An Tuyết Thần lên lầu cao nhất, lầu 100, trên cửa viết chữ VIP. An Tuyết Thần quan sát bốn phía, thật là tuyệt đến dọa người, trên tường treo một chùm đèn kim cương hoa lệ, chung quanh tường dát vàng rực rỡ. Khắp nơi đều tản mát khí chất của đồng tiền.

Tiến vào căn phòng VIP, đập vào mắt cô là những hình ảnh nóng bỏng đầy nhiệt huyết, bên trong là các cặp nam nữ đang thoải mái hoan ái, những tiếng rên rỉ, gào thét không ngừng vang lên. Nhìn mà thấy ghê tởm, An Tuyết Thần có cảm giác buồn nôn, cô lấy tay che miệng, giống như muốn phun ra.

“Ngự thiếu, ngài xem, hôm nay chúng tôi có một cô gái là nữ sinh trung học đệ nhị cấp mới tới, có mấy phần thủy mị, ngài xem. . .” Quản lý hướng về phía người đàn ông đang ngồi trên sa lon cung kính nói.

Người đàn ông lấy tay hất ra khỏi nội y của cô gái bên cạnh, lạnh lùng nhìn về phía cửa, An Tuyết Thần nhận thấy cái nhìn của hắn liền cúi đầu xuống.

“Tới đây.” Giọng điệu của hắn không ấm không lạnh ra lệnh. Thấy An Tuyết Thần vẫn còn bất động, quản lý liền đẩy cô lên.

An Tuyết Thần có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn đang nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Phàm Ngự 2

Edit: Vân Nhi

An Tuyết Thần không dám nhìn thẳng vào đôi mắt như lang sói kia, cô chỉ biết cúi đầu.

Phàm Ngự nhìn cô, khoe miệng khe cong lên. Hắn đứng dậy từ từ đi đến trước mặt cô, nâng cằm cô lên, cẩn thận quan sát tỉ mỉ.

Thân hình cân đối; làn da mềm mại, láng mịn; khuôn mặt trái xoan; mày thanh môi tú; sống mũi cao thẳng; đôi mắt trong sáng tựa như hoa đào mùa xuân, thuần thuần khiết khiết. . . Dùng những câu từ đơn giản này hình dung cô bé cũng không xem là quá, mà là còn chưa đủ.

Miệng hắn từ từ kề sát tai cô nói: "Mới tới? Không hiểu quy củ?" Nói xong hắn cúi đầu nhìn cô, đầu ngón tay xoa nhẹ chiếc cằm nhỏ nhắn của cô.

An Tuyết Thần cũng nhìn hắn. Hắn có khuôn mặt cương nghị, hoàn mỹ đến từng đường cong, đôi mắt nhàn nhạt bá đạo, sắc bén cơ hồ có thể xuyên qua linh hồn tận sâu trong thân thể của người đối diện.

Sống mũi tuấn mỹ, đôi môi khêu gợi có thể làm bao cô gái động lòng xuân. Lồng ngực rắn chắc lồ mờ ẩn hiện sau vạt áo sơ mi đen sang trọng, lúc này hắn đang cau mày hút một điếu thuốc.

Cô. . . chưa bao giờ gần đàn ông, chưa bao giờ biết mùi vị đàn ông là như thế nào nhưng. . . Cô biết đây là một con dã thú nguy hiểm, chỉ là cô không biết hắn nguy hiểm cỡ nào!

Cô có thể nhìn thấy mặt hắn, có thể chạm vào thân thể hắn, nhưng cô vĩnh viễn cũng không đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì!

Hắn giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một hồi rồi buông tay, xoay người trở lại ghế sa lon. Hắn không nói gì, chỉ im lặng hút thuốc và nhìn cô. Ánh mắt của hắn khiến cô có cảm giác khiếp sợ, tựa như lang sói, nguy hiểm và lạnh lùng.

Hắn ưu nhã gạt tàn thuốc xuống, dựa lưng vào ghế sa lon.

"Tới đây." Chỉ nhàn nhạt nói một câu, nhưng làm người nghe không thể cự tuyệt.

An Tuyết Thần cố gắng không nhìn những hình ảnh nóng bỏng bên cạnh, từng bước gian nan đi tới gần hắn, tay không ngừng siết chặt vạt áo.

"Ngồi!" Phàm Ngự vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo cô ngồi xuống.

Đang do dự có nên ngồi hay không, cô liền bị kéo ngã xuống, ngồi lên đùi hắn.

"A, làm cái gì, buông tôi ra." Cô sợ. Trên người hắn luôn tản ra hơi thở nguy hiểm, cô biết hắn nhất định không phải là người bình thường.

Nhìn con mèo nhỏ trong ngực, Phàm Ngự nhẹ nhíu mày. "Hur, ngoan đi, đừng làm rộn, đừng làm tôi phải tức giận."

"Thật xin lỗi, vậy xin ngài buông tôi ra, tôi cảm thấy không thoải mái."

"Không thoải mái, ngoan, một hồi sau nhất định tôi sẽ làm cho cô thoải mái." Hắn nhẹ nhàng mút môi cô, hôn cô thỏa thích. Đột nhiên bị hôn, đầu An Tuyết Thần bỗng trống rỗng. 18 năm giữ gìn, nụ hôn đầu của cô cứ nhiên bị một người xa lạ cướp mất.

Phạm Ngự hôn rất thoải mái bỗng đuôi lông mày tuấn tú cau lại, mở mắt ra, hắn mới phát hiện mình bị con mèo nhỏ này cắn. Cô hung hăng cắn hắn, rồi thừa dịp hắn thất thần liền tông cửa chạy đi.

Nhìn bóng lưng dần xa, gương mặt tuấn tú của Phạm Ngự đen lại. Căn phòng nhất thời yên tĩnh lạ thường sợ có thể chọc giận con ác lang.

"Hừ, chạy đi, dù có chạy đến chân trời góc biển, không có nơi nào Phạm Ngự ta không tìm được." Phạm Ngự nhìn chăm chăm cánh cửa, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười sâu thẳm.

An Tuyết Thần cứ chạy mà không hề hay biết cô đã chọc giận một con sói đang ngủ say.

Ra khỏi cửa, An Tuyết Thần chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nhìn đôi môi bị Phạm Ngự hôn qua, cô tức giận kêu: "Bại hoại, đời này có chết ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi."

Có ai biết bọn họ rất nhanh sẽ gặp lại, nhưng lần gặp mặt này kèm theo một tờ khế ước.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị bỏ thuốc 1

Edit: Vân Nhi

"Phạm thiếu, chuyện ngài phân phó thuộc hạ đã làm xong."

Nói chuyện là một thiếu niên có khuôn mặt xinh đẹp tựa như thiếu nữ.

"Nói." Phạm Ngự ngồi trên ghế, đưa lưng về phía cửa, ánh sáng mờ mờ trong phòng càng tăng thêm vẻ huyền bí của người đàn ông này.

"Thuộc hạ điều tra được cô gái kia tên là An Tuyết Thần, năm nay mười tám tuổi, thông thạo tiếng Anh, tiếng Pháp cùng vài loại ngôn ngữ khác, có thể nói là thiên tài, không có thói quen xấu. Chỉ vì cha mẹ bị tai nạn xe, cần tiền chữa trị, nên cô ấy mới vào Đế Vương Chi Gia." Thiếu niên xinh đẹp cung kính hướng về phía Phạm Ngự nói.

Nghe thủ hạ báo cáo, Phạm Ngự xoay ghế lại, từ từ hút một hơi thuốc thật sâu, rồi nhẹ nhàng thổi ra.

"Đi ra ngoài." Phạm Ngự không nói gì thêm.

"Xin hỏi Phạm thiếu. . ." Lời còn chưa dứt đã bị Phạm Ngự cắt ngang.

"Hoa Ảnh, từ khi nào chuyện của ta đến phiên ngươi hỏi tới, không nên chọc ta, cút." Toàn thân Phạm Ngự đều tản ra một loại hơi thở nguy hiểm, vô hình cảnh cáo (không phận sự miễn lại gần). Nhìn sắc mặt của Ngự thiếu, Hoa Ảnh cũng không dám hỏi nhiều, cúi đầu hành lễ một cái rồi lui ra.

Phạm Ngự rất tao nhã ném tàn thuốc vào gạt tàn. Từ từ đứng dậy đi tới cửa sổ thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Công ty của hắn là một tòa cao ốc 200 tầng nằm ở trung tâm thành phố, từ cửa sổ, hắn có thể nhìn bao quát mọi cảnh đẹp bên dưới, nhất là khi về đêm.

Ánh đèn đêm chiếu lên khuôn mặt anh tuấn, tựa như khắc sâu nét cương nghị lạnh lùng ẩn hiện trong sự tức giận của đôi mắt hắn, nóng bỏng đỏ rực tựa như ngọn lửa địa ngục, sáng chói mà mù hoặc. Cô gái này, hắn nhất định phải có.

Khi An Tuyết Thần trở lại bệnh viện đã sáng ngày hôm sau, nhìn hai thân thể cằn nhằn ổng dẫn, lòng cô càng thêm đau nhói.

"Làm thế nào bây giờ, đã hai ngày rồi, nếu không có tiền cha mẹ cô buộc phải rời đi." Đôi tay nhỏ bé đang buông lỏng giờ đã nắm chặt thành quả đấm.

An Tuyết Thần lẳng lặng đi trên những con đường sầm uất của thành phố, nhìn người qua lại, nhìn từng chiếc xe chạy như bay trên đường. Cô chợt phát hiện mình thật nhỏ bé. Cô ngẩng mặt nhìn trời xanh vạn trượng, đưa năm ngón tay che kín một nửa ánh sáng, một nửa cảm thụ sự ấm áp của ánh mặt trời. Trong lúc cô đang lẳng lặng hưởng thụ sự ấm áp từ thiên nhiên thì một chiếc xe Lamborghini màu đen dừng sát bên cạnh cô.

Cửa kính xe dần dần hạ xuống làm lộ ra một gương mặt điển trai đầy tà mị. Chiếc xe này đã đi theo cô rất lâu, nhìn thấy cô như vậy, tim hắn chợt gọi lên một cảm giác rung động. Hắn ngồi trong xe lặng lẽ nhìn cô hưởng thụ ánh mặt trời bất giác lòng cũng cảm thấy ấm áp. Nhưng trong thế giới của hắn không cho phép có sự hiện diện của mặt trời, bởi hắn được sinh ra trong thế giới của bóng tối, nhất định không thể có ánh sáng.

An Tuyết Thần nhìn hắn, đôi lông mày cau lại. "Là anh? Sao anh lại ở đây?"

Phạm Ngự không nói lời nào, chỉ mở cửa xe ý bảo cô ngồi vào. Nhưng cô sao lại để ý đến hắn, cô khó chịu liếc hắn một cái rồi đi về phía trước.

"Nếu nghĩ đến cha mẹ cô thì mau lên xe." Lời vừa nói ra như một sợi dây vô hình trói An Tuyết Thần lại khiến cô dừng bước, quay đầu nhìn hắn đang đứng ung dung dựa vào cửa xe. Hắn mặc một bộ âu phục đen, không thắt cà vạt, nút áo tùy ý mở rộng làm lộ bờ ngực màu đồng sắt chắc đầy quyền rũ.

"Anh nói cái gì, anh có thể giúp cha mẹ của tôi sao?" An Tuyết Thần kích động chạy đến trước mặt Phạm Ngự, cao hứng nắm chặt hai tay của hắn hỏi.

"Vậy phải xem thân thể cô có đạt đủ điều kiện khiến tôi đi cứu cha mẹ của cô không."

Loại đề nghị trắng trợn này lọt vào tai An Tuyết Thần khiến lòng cô đau nhói.

Thấy Phạm Ngự nhìn mình một cách giễu cợt, cô nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu nói.

"Muốn tôi phải làm gì mới chịu cứu cha mẹ của tôi, bất luận cái gì tôi cũng làm."

"Thật cái gì cũng làm?"

"Đúng vậy."

"Lên xe."

An Tuyết Thần ngồi trong xe nhìn người đàn ông này. Hắn có ngũ quan tuấn tú lạnh lùng, trông mắt sâu thăm gọi lên nét tà mị mê người; lông mày dày đậm, cái mũi cao thẳng, đôi môi gợi cảm, tất cả đều toát lên khí chất cao quý cùng ưu nhã.

Cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của An Tuyết Thần, Phạm Ngự nhìn cô một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhàn nhạt hiện lên một nét cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bị bỏ thuốc 2

Edit: Vân Nhi

Trời dần tối, một chiếc xe thể thao xa hoa lái vào một khu biệt thự trên núi. An Tuyết Thần xuống xe, ngắm nhìn xung quanh căn biệt thự y như cung điện này đến mất hồn. Phạm Ngự cũng xuống xe đi tới bên cạnh cô, nhìn cái miệng đang mở to của cô, nhàn nhạt cười, kéo bàn tay nhỏ bé của cô vừa đi vừa nói: "Một lát sẽ cho cô ngâm thỏa thích, bây giờ chúng ta còn có một chuyện quan trọng hơn phải làm." Hắn vừa nói vừa kéo cô đi lên lầu.

An Tuyết Thần chợt khản trương. Chuyện quan trọng hơn?

Vừa vào phòng, Phạm Ngự liền đặt An Tuyết Thần lên giường, một tay ôm chặt thắt lưng cô, một tay nâng cằm cô, để cô nhìn thẳng hắn.

Lúc này, An Tuyết Thần đang khản trương hô hấp. Nhìn cô như vậy, Phạm Ngự không nhịn được nữa, hắn hung hăng hôn môi cô.

"Ừm . . . Không."

Nghe tiếng kháng cự của cô, hắn không thêm để ý, càng hôn sâu hơn. Lưỡi hắn nhẹ nhàng cạy hai hàm răng cô ra, quấn chặt đùa giỡn với chiếc lưỡi thơm tho của cô. Mút thỏa thích.

Bị Phạm Ngự cưỡng hôn, An Tuyết Thần không cách nào hô hấp. Cô dùng sức đánh thật mạnh vào ngực hắn, thế nhưng dù cô có dùng lực như thế nào cũng không thể khiến hắn dừng lại.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của An Tuyết Thần, Phạm Ngự miễn cưỡng rời môi cô, nhìn đôi môi căng mọng bị hắn làm sưng đỏ lên, y như vừa tô son, thật quyến rũ.

Được giải thoát, An Tuyết Thần dùng sức để thở.

"A——"

Không cho cô có thời gian lấy lại sức, Phàm Ngự một tay ôm ngang người cô, đi về phía phòng tắm. Đẩy cửa ra, hất thả cô vào bồn tắm. Bị nước thấm ướt toàn thân, An Tuyết Thần bắt đầu phản kháng, dùng sức đẩy hấn ra, xông về phía cửa, nhưng khi cô định kéo cánh cửa ra đã bị bàn tay cứng rắn của hấn túm ngược trở lại.

Nhìn An Tuyết Thần hoảng sợ như một con chim nhỏ, Phàm Ngự lạnh giọng nói: "Muốn trốn? Nếu đã lên giường của tôi thì cô nhất định trốn không thoát."

Rất rõ ràng, hành động vừa rồi của An Tuyết Thần đã chọc giận hấn. Phàm Ngự lấy trong ngăn kéo ra một viên thuốc đẩy vào miệng cô, rồi cầm một chai rượu đỏ đỏ vào, ép cô phải nuốt xuống. Thấy cô nuốt xong viên thuốc, Phàm Ngự hài lòng buông cô ra.

Lấy được tự do, An Tuyết Thần dựa vào tường dùng sức ho khan.

"Khụ, khụ, anh, anh cho tôi uống cái gì."

"Không có gì, chỉ là một loại thuốc có thể khiến cho đàn bà thoải mái phóng dăng ở trên giường mà thôi." Phàm Ngự thú vị nhìn An Tuyết Thần, chờ đợi thuốc có tác dụng.

"Anh, anh, vô liêm sỉ, sao lại cho tôi uống thuốc kích thích. Đồ biến thái."

Nghe An Tuyết Thần mắng hấn biến thái, mặt hấn lập tức đen lại.

"Biến thái? A, lát nữa tôi sẽ cho cô biết thế nào là biến thái." Nói xong Phàm Ngự lại ném cô vào bồn tắm. Thuốc bắt đầu phát tác, An Tuyết Thần nắm chặt cổ áo cuộn mình lại trong bồn tắm, cô nóng, cô khó chịu tựa như đang sốt cao. Hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Nóng. .

Cả người An Tuyết Thần nóng ran vô cùng! ! Miệng đắng lưỡi khô, cảm giác như lọt vào một bồn nước sôi nóng bỏng, thân thể sắp chịu đựng không được nữa.

Nhìn An Tuyết Thần cố nén khó chịu ngồi trong bồn tắm, Phàm Ngự mỉm cười hài lòng. Hấn bắt đầu cởi quần áo trên người mình, bước vào bồn tắm gỡ hai tay đang ôm chặt ngực của An Tuyết Thần ra, bởi vì nước đã hoàn toàn thấm ướt quần áo của cô nên làm lộ ra bờ ngực trắng ngần cùng nội y màu hồng.

Nhìn cảnh xuân trước mắt, Phàm Ngự hô hấp có chút dồn dập hạ thân đã bành trướng. Hấn xé quần áo đã ướt, giật đứt áo ngực của An Tuyết Thần làm bật ra hai gò bồng đảo cao vút, nơi mà chưa từng có ai nhìn thấy. Phàm Ngự đặt tay lên đó, nhẹ nhàng dùng các đầu ngón tay vuốt ve cô.

"A, ừ, ừ, không cần, không được đụng vào tôi." Dù bị ảnh hưởng của thuốc nhưng An Tuyết Thần còn một chút lý trí phản kháng, thế nhưng loại phản kháng này vô tình như mời gọi, kích thích Phàm Ngự.

"Không cần? Không cần cái gì, ừ? Không thoải mái sao?" Phàm Ngự kéo An Tuyết Thần ngồi lên người mình, thỏa thích hôn mút da thịt cô, khiến cô không kiềm được tiếng rên rỉ. Những ngón tay thon dài của hấn nhẹ nhàng mon trón, vuốt ve, ma sát da thịt cô, hấn không vội vã, hấn muốn cô phải rên rỉ cầu xin hấn muốn cô.

Bị Phàm Ngự trêu đùa, An Tuyết Thần rốt cuộc cũng hoàn toàn mất hết lý trí, cô đã thua. Cô bắt đầu van xin hấn.

"Cầu xin, xin hãy cho tôi, tôi, tôi muốn." Nhìn biểu hiện của cô, Phàm Ngự rất hài lòng, cắn nhẹ vành tai cô.

"Thế nào? Không chịu nổi. Ừ? Vậy tôi liền thỏa mãn cô." Nói xong Phàm Ngự xoay người đem An Tuyết Thần đặt dưới thân, luồn tay xuống nâng mông cô lên, kéo sát về phía hấn, hung hăng đem phần cương cứng của hấn đi vào trong cô. Hấn cảm nhận được sự khít khao của cô, trán hấn toát ra một tầng mồ hôi.

"A, thật là đau, không cần, không cần."

"Ngoan, bảo bối, cô thật chặt." Nghe cô khóc nức van xin, hấn cũng không mềm lòng, mà còn cử động nhanh hơn trong cơ thể co rúm vì đau đớn của cô. Gầm nhẹ một tiếng, hấn thỏa mãn phóng thích bản thân trong cô.

"Thoải mái sao? Sẽ không kết thúc ở đây đâu."

Cả đêm liên tục triển miên khiến An Tuyết Thần hôn mê bất tỉnh.

Phàm Ngự bước ra từ phòng tắm, hạ thân chỉ quấn một cái khăn tắm màu trắng. Hấn ngồi xuống mép giường nhìn An Tuyết Thần đang ngủ say, vén vài sợi tóc vương trên mặt cô, đưa lên mũi khẽ ngửi, tà mị cười nói. "Hoan nghênh cô đến địa ngục của tôi."

Chương 6: Anh Giản

Edit: Vân Nhi

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vẫn mọc như mọi ngày, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính, khúc xạ lên chiếc giường lớn. Trên giường, An Tuyết Thần đang ngủ rất an lành, suốt đêm qua trải miền hoan, mỗi lần đạt tới cao trào, khiến cô sớm bất tỉnh.

"A, đau quá." Ngủ một giấc thẳng đến buổi chiều, An Tuyết Thần rớt cuộc cũng tỉnh. Nhìn cảnh tượng xung quanh hoàn toàn xa lạ, cô cố gắng nhớ lại, đêm qua. . .

Nửa nằm nửa ngồi trên giường, An Tuyết Thần nắm thật chặt cái chăn đang che kín thân thể lỏa lồ đã bị ô nhục của cô, cô đã không còn xứng với anh Giản nữa rồi. Cô cuộn người lại, cúi đầu chôn mặt thật sâu giữa hai chân mình, khóc nức nở. Mái tóc suôn dài như thác nước che đi nửa người của cô. Cô thật đau, không cách nào đứng dậy, nhưng đó chỉ là nỗi đau thể xác, còn tâm hồn yếu đuối của cô đã chết lặng rồi.

Từng có người nói, cứ một lần nhớ lại là một lần càng thêm thông suốt, là ai đã ngồi dưới cây bồ đề, mỗi ngày mỗi mùa đều ngắm hoa rơi? Là Giản Nam của cô sao?

"anh Giản, anh Giản, chờ em. Hô—— anh đi đâu vậy, tại sao không đợi em. Không phải nói tan học cùng nhau đi sao?" Vừa lên trung học, An Tuyết Thần chu cánh môi mềm mại nhỏ nhắn vội vàng chạy đến bên Giản Nam, ôm cánh tay của hắn có chút tức giận.

"Không phải anh không đợi em, chỉ là anh muốn chờ em ở cổng ra vào thôi, ai kêu em lần nào cũng chậm như vậy." Giản Nam tựa vào cổng trường học.

Giản Nam và An Tuyết Thần cùng nhau lớn lên. An Tuyết Thần từ nhỏ đã rất thích Giản Nam, thích kề cận hắn, vô luận làm cái gì cũng sẽ đi theo hắn.

"Ghét, người ta chậm hời nào. Anh xem." An Tuyết Thần đưa cổ tay của mình ra ý bảo hắn xem thời gian. "Xem đi, rõ ràng nhanh hơn mọi ngày ba phút. Hi hi." An Tuyết Thần nghịch ngợm le lưỡi.

Giản Nam có một đôi mắt to. An Tuyết Thần luôn nói ánh mắt của hắn có linh khí, nói chắc chắn như đinh đóng cột. Mỗi lần nhìn thẳng vào mắt hắn, cô đều bị đôi mắt ôn hòa ấy hấp dẫn.

Rốt cuộc cũng tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp, An Tuyết Thần không còn đến trường cùng anh Giản nữa, mà chuyển vào môi trường nổi danh nhất ở thành phố, đây là do cha mẹ cô dùng rất nhiều mối quan hệ mới vào được. Vì không muốn phụ lòng kỳ vọng của cha mẹ, An Tuyết Thần bắt đầu đi mới theo học trường này. Hằng ngày khi tan học về nhà, cô cũng không thường xuyên gặp mặt hắn, đôi khi Giản Nam rảnh rỗi cũng tới đón cô về nhà. Bạn thân của cô là Lili giúp cô nghĩ cách tìm cơ hội thổ lộ.

"anh Giản, em muốn nói với anh chút chuyện." Đột nhiên dừng lại, An Tuyết Thần cúi đầu nhìn giày của mình, nhẹ giọng nói.

Ban đêm, thành phố vô cùng náo nhiệt. Giản Nam nhìn An Tuyết Thần, rồi đi tới vuốt đầu cô: "Ừ, muốn cùng anh nói chuyện gì." Nghe giọng ôn nhu của hắn, An Tuyết Thần vốn đang rất ngượng ngùng, giờ lại thêm sợ hãi, cô sợ mình sẽ bị cự tuyệt. Cô hít nín hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng kia. Chỉ đơn giản một ánh mắt lại khiến cô không thể rời mắt được mỗi khi nhìn thấy. Cô luôn tin rằng Giản Nam là thủ hộ thiên sứ của cô.

"Em, em, em thích anh Giản, từ nhỏ đã rất thích anh, thích cảm giác có anh làm bạn, thích tính cách của anh, ánh mắt của anh, thích tất cả mọi thứ của anh." Nói một hơi rất nhiều, cô kích động nhìn hắn, quan sát vẻ mặt của hắn, cô sợ mình bỏ qua cái gì đó.

Nghe An Tuyết Thần nói những lời này, Giản Nam rất kinh ngạc. Hắn không nghĩ tới một cô bé nhất gan, mềm yếu như cô lại nói ra những lời này với hắn. Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Giản Nam, lòng cô chợt buồn.

Nhìn vẻ mặt bị tổn thương của An Tuyết Thần, Giản Nam không kìm lòng được, liền ôm cô vào lòng vuốt ve mái tóc của cô: "Tuyết Thần, anh Giản cũng rất thích em."

Nghe được Giản Nam nói như vậy, cục đá trong tim cô rốt cuộc cũng rơi xuống.

"Chỉ là, em bây giờ còn nhỏ, học tập phải đặt lên hàng đầu. Anh Giản đáp ứng em, chờ em lớn lên, anh Giản nhất định sẽ cưới em."

Cả người nhếch nhác trên giường lớn, An Tuyết Thần hồi tưởng lại những ngày tháng vui vẻ cùng anh Giản, cô càng khóc thương tâm hơn.

Khóc đến bất tỉnh ngã xuống đất, An Tuyết Thần cũng không hề phát hiện trong phòng đã có thêm một người.

Chương 7: Hậu quả của sự phản bội

Edit: Vân Nhi

Phạm Ngự đang họp ở công ty, nghĩ tới con mèo nhỏ đang ngủ say trong nhà, nghĩ tới những trận kích tình đêm qua, căn bản vô tâm họp, chỉ muốn nhanh một chút trở về nhà, một lần nữa hun hăng giày xéo cô. Nghĩ vậy hắn liền rời khỏi công ty sớm, lái xe nhanh như bay về nhà. Nhưng khi vào đến cửa phòng, nhìn thấy An Tuyết Thần đang ngồi trên giường khóc rất thương tâm, hắn cũng không quấy rầy cô, cứ như vậy nhìn cô khóc thút thít.

Phạm Ngự vứt bỏ điều thuốc trong tay, đi về phía An Tuyết Thần, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh cô, vuốt ve tóc cô. Chính những động tác dịu dàng như vậy đã làm An Tuyết Thần sinh ảo giác. Cô ngẩng đầu: "anh Giản, là anh sao? Em rất nhớ anh." An Tuyết Thần coi hắn như anh Giản của cô. Nhưng khi thấy rõ khuôn mặt trước mắt này là ai, cô lập tức đẩy hắn ra, nắm cái chăn lui về phía sau. Nghe An Tuyết Thần kêu tên của người đàn ông khác, mặt Phạm Ngự trong nháy mắt tối sầm. Cô dám mơ tưởng đến người đàn ông khác ngay trên giường của hắn, cô căn bản không để hắn trong mắt. Cố gắng kiềm nén ý nghĩ bóp chết cô, Phạm Ngự hung hăng siết chặt cầm cô, kéo mặt cô lại gần. "anh Giản, thế nào? Rất hi vọng tôi là anh Giản của cô sao? Nhưng làm thế nào bây giờ, tôi không phải, tôi là Phạm Ngự, là người đàn ông hôm qua cùng cô hoan ái đầu đêm." Bàn tay đang siết chặt cầm cô tăng thêm sức lực làm An Tuyết Thần rên rỉ đau đớn.

An Tuyết Thần khó hiểu nhìn Phạm Ngự tức giận. Tại sao hắn lại đối xử với cô như vậy.

"Anh buông ra, anh làm tôi đau, mau buông ra." Thấy Phạm Ngự vẫn không buông tay, An Tuyết Thần liền há miệng cắn hắn. Phạm Ngự cũng không vì loại đau này mà buông tay, hắn chỉ cau đôi lông mày tuấn tú. Nhìn Phạm Ngự không có ý buông tay, cô đành buông lỏng miệng, cô sợ người đàn ông này, rõ ràng đau nhưng lại không chịu buông tay. Cô hoảng sợ nhìn hắn.

"Sao không cắn nữa, cô không phải đang rất giận sao? Ừ?" Phạm Ngự hô to. Phải biết biểu tình của hắn bây giờ chính là muốn giết người.

"Thật xin lỗi, tôi rất đau, cho nên, cho nên mới. . ." Cô hơi run sợ.

"Thế nào? Sợ, là gan của cô thật không nhỏ, dám cắn tôi, còn dám trên giường của tôi kêu tên người khác. Xem ra tôi phải dạy dỗ cô một chút, để cô biết phản bội tôi thì phải chịu trừng phạt như thế nào."

An Tuyết Thần sợ, thật sự rất sợ, cô xoay người muốn chạy, nhưng Phạm Ngự sao để cô chạy dễ dàng như vậy, một tay nhanh chóng túm tóc cô hung hăng giật ngược lại khiến cô ngã trên mặt đất, giữ chặt ót cô, cưỡng ép cô phải ngẩng đầu nhìn hắn.

"A, đau quá, buông tay ra." Lúc này An Tuyết Thần đã rơi lệ rồi. Cô che đầu mình, đáng thương nhìn Phạm Ngự. Nhưng hắn chỉ cười, nụ cười có thể làm đóng băng tất cả.

"Thế nào? Đau cổ này đã chịu không nổi, vậy kế tiếp cô phải làm sao đây?" Vừa nói, hắn vừa giật cái chăn của cô ra, ấn cô nằm sấp trên bàn trà, sau đó thoát quần áo của mình, lấy ra vật đã sớm cứng hùng hăng đâm vào cô.

"A, đau, tôi không muốn, không cần." Lúc này, bộ ngực trần của An Tuyết Thần đang dán chặt lên bàn trà, bàn trà thật lạnh cũng giống như lòng cô.

Phạm Ngự liên tục động thân không quan tâm tới cô. "Đau không? Chính là để cô đau, để cô nhớ kỹ cách thức trừng phạt của tôi. Về sau không nên chọc giận tôi." Phạm Ngự không dừng lại mà tốc độ càng nhanh hơn, khiến vật đang ở trong cơ thể cô không ngừng co rúm. An Tuyết Thần cắn chặt môi mình đến bật máu cũng không kêu thành tiếng. Cô thật dơ bẩn. Cô nhắm chặt hai mắt. Cô tuyệt vọng, hắn là ác ma, nhưng cô lại không thể không khuất phục hắn, bởi sinh mệnh của cha mẹ cô đang nằm trong tay hắn.

Nhìn vẻ quật cường của An Tuyết Thần, Phạm Ngự xoay người cô lại, ra lệnh cô phải mở mắt.

Hắn vẫn còn muốn cô, gần như là điên cuồng. Hắn chưa bao giờ muốn bất kỳ ai như muốn cô.

"Nói, sau này sẽ không ở trước mặt tôi nhắc đến người đàn ông khác. Nói." Hắn gào thét. Tại sao hắn lại để tâm khi cô nhắc tên người đàn ông khác trước mặt hắn, đúng, nhất định là vì lòng tự ái của hắn.

Cả đêm, suốt cả đêm, từ dưới đất đến trên giường, từ trên giường đến phòng tắm, giằng co cả đêm, như hận không thể đem cô nuốt vào bụng vậy. Cả phòng đều có dấu vết hoan ái, tràn ngập hơi thở tình dục.

An Tuyết Thần chán chường nằm trên giường nhìn Phạm Ngự sau khi tắm rửa bước ra ngoài. Từ thần thái đến sắc mặt đều tràn đầy tính bạo lực với cơ bắp cuộn cuộn săn chắc, ánh mắt tựa như lang sói đầy sát khí. Toàn thân mơ hồ có phong thái vương giả!

Chương 8: Tờ hợp đồng

Edit: Vân Nhi

Cô còn sống ư, hần là người của thế giới này sao? Không, không phải vậy, hần là ma quỷ, hần không có nhân tánh của con người.

Sao lại tối như vậy, cô đang ở địa ngục sao? Trước mắt cô chỉ là một màu đen tối.

Nếu là thật, cô cũng cam tâm tình nguyện, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Nhưng còn cha mẹ? Không được, cô phải kiên cường lên, coi như vì bọn họ, có đau khổ cô cũng phải cắn răng chịu đựng.

Mở mắt, thấy mọi cảnh vật chung quanh đều giống hôm qua, như nói cho An Tuyết Thần biết, cô vẫn còn trong địa ngục. Mắt cô thật nặng như đã ngủ một thế kỷ vậy. Cô cười, một nụ cười thê lương đầy chề giễu, cô cư nhiên còn sống sau những gì hần đã làm với cô đêm qua.

"Oh, đau." Hai chân run rẩy, cô gian nan lê từng bước. Kéo cửa phòng tắm ra, bên trong thật lộng lẫy, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng cũng khiến cô không khỏi cảm thán. Thật xa hoa.

Đứng trước gương, kéo khăn tắm xuống, An Tuyết Thần nhìn bóng dáng của mình trong gương, khắp người cô đều là dấu vết tàn phá của hần. Máu ở những nơi đó đã ứ đọng lại thành những vết xanh tím, thật kinh khủng. Thân thể như tuyết trắng của cô cư nhiên bị hần ô nhục.

Nước mắt theo gương mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần rơi xuống sàn nhà. Đứng dưới vòi tắm, mặc cho nước phun lên thân thể, cô hung hăng chà sát những nơi mà hần từng chạm qua, nhưng dù cô có làm thế nào thì cũng không thể xóa được sự thật là hần đã đoạt lấy thân thể cô. An Tuyết Thần dán chặt lưng vào tường, từ từ trượt xuống, lớn tiếng khóc, tiếng nước chảy hòa cùng tiếng khóc của cô vang lên như một bản âm hưởng tuyệt mỹ nhưng buồn da diết.

Kéo cửa tủ quần áo ra, nhìn những bộ váy đầm cùng nội y đắt tiền bên trong, An Tuyết Thần tiện tay cầm một chiếc váy màu trắng thêu hoa Từ Vi mặc vào. Cô giống như tiên nữ hạ phàm, thật trong sáng thuần khiết.

"Tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị xong, cô dùng trong phòng ngủ hay đến phòng ăn." Nói chuyện là cô gái có đôi mắt to lanh lợi, nhỏ hơn cô khoảng một hai tuổi.

"Cô là?"

"Thưa tiểu thư, tôi là người giúp việc của Phàm thiếu gia, cô có thể gọi tôi là Tiểu Linh." Cô gái tự xưng là Tiểu Linh cung kính nói.

"Không cần, tôi đến phòng ăn được rồi."

"Vâng." Nói xong liền đỡ An Tuyết Thần xuống lầu.

Nơi này thật sự rất lớn, vừa bước xuống bậc thang cuối cùng, An Tuyết Thần thấy ngay Phàm Ngự đang ngồi đọc báo ở bàn ăn. Thật tuần tú, trời cao sao lại cho hần một gương mặt như vậy, y như một vương tử. Hần mặc một bộ đồ ngủ màu đen, cổ áo khoét chữ V thật sâu làm lộ ra vòm ngực khỏe mạnh đầy nam tính. Hần như vậy khiến cô trong nháy mắt mất hồn.

Trên bàn ăn, Phàm Ngự như cảm giác có ánh mắt nhìn về phía mình, mở miệng cười nhạt. "Tối đây." Chỉ đơn giản một câu nói lại khiến An Tuyết Thần lạnh từ đầu tới chân.

Cô nặng nề bước từng bước tới cái ghế đối diện hần ngồi xuống.

Để tờ báo xuống, dựa lưng vào ghế, Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, nhìn cô gái đã làm hần điên cuồng hai ngày nay. Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Phàm Ngự, An Tuyết Thần dừng cảm giác đầu lên, trừng mắt đáp lại ánh mắt nóng bỏng ấy. Cô rất khấn trương, nhưng cô nhất định buộc mình phải tỉnh táo để nói chuyện với hần.

"Ngự thiếu, anh đã nói sẽ giúp cha mẹ tôi lo tiền viện phí cùng thuốc thang, hôm nay là hạn chót rồi, không biết. . ." An Tuyết Thần không nóng không lạnh, vô cùng bình thản. Tuy bề ngoài cô rất trấn định nhưng thật ra mọi thứ đều là cô giả vờ.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, khóe miệng cười tà. "Có thể, chỉ là, cô phải ký hợp đồng trước." Hần cầm tách cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"hợp đồng gì, nếu làm được tôi nhất định sẽ làm." An Tuyết Thần nắm chặt tay kích động.

Phàm Ngự đứng lên cầm một mảnh giấy đưa tới trước mặt An Tuyết Thần nói: "Cô chỉ cần ký tên, tôi lập tức sẽ cứu cha mẹ cô." Vừa nói hần vừa bao phủ cô trong ngực mình, chờ cô đọc kỹ tờ hợp đồng.

An Tuyết Thần cầm tờ hợp đồng lên đọc, trên đó viết cô phải làm tình nhân của hắn một năm, một năm sau cô sẽ được tự do. An Tuyết Thần run rẩy hỏi: "Nói đúng hơn là anh mua tôi một năm, phải không?"

Phạm Ngự liếm vành tai cô, dùng giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc trả lời: "Bảo bối, cô cũng có thể nghĩ như vậy." Lưỡi hắn di chuyển từ vành tai xuống bả vai, đầu lưỡi như treu đùa làn da thơm tho của cô, hắn thích như thế.

An Tuyết Thần cắn đôi môi đỏ mọng của mình: "Tôi ký." Khi đặt bút ký xuống, cô biết cuộc sống của mình trong một năm này chính là địa ngục trần gian.

Phạm Ngự xoay mặt cô lại, hôn lên những giọt nước mắt, rồi hôn lên môi cô nói: "Ngoan, tôi sẽ cứu bọn họ."

Cầm điện thoại lên, Phạm Ngự phản phó mấy câu, liền cúp máy.

An Tuyết Thần tự nhủ với bản thân phải học cách đối mặt với người đàn ông lúc dịu dàng như thiên sứ, lúc tức giận như ác ma này, để một năm này cô có thể sống tốt hơn, nhưng vĩnh viễn cô cũng không học được.

Dùng bữa xong, An Tuyết Thần một mình đi dạo trong sân. Xa xa trên cỏ, có một đám mây nhỏ đang ngo ngoáy, thì ra là một chú chó con lông trắng như tuyết, thân hình béo tròn rất đáng yêu, làm không gian yên tĩnh ở đây thêm sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Las Vegas 1

Edit: Vân Nhi

Nhìn phi cơ trước mặt, An Tuyết Thần không khỏi kinh ngạc. Cô biết hắn có rất nhiều tiền nhưng như thế này thì quá kinh ngạc. "Lên đi." Phạm Ngự, người đàn ông này, cô cảm thấy hắn rất bí hiểm.

Trên phi cơ, tựa như một 'căn phòng tổng thống', cái gì nên có đều có, không nên có cũng có. Ngồi trên sa lon, An Tuyết Thần cười. "Thật đúng là xa xỉ."

Phạm Ngự đang đặt bút ký các văn kiện, như cảm nhận được sự biến hóa của cô, hắn gạt mọi thứ sang một bên, đốt một điếu thuốc, cẩn thận dò xét cô. "Cô đang nghĩ gì?"

Nghe Phạm Ngự nói chuyện, An Tuyết Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly: "Tôi đang suy nghĩ về anh, một người đàn ông bí hiểm ẩn chứa biết bao nguy hiểm, lại chọn trúng tôi, đây là niềm vinh dự hay là nỗi bất hạnh của tôi." Cô thật sự nói những gì mình suy nghĩ với hắn.

"Ha ha, ha ha." Phạm Ngự bật cười, hắn cười thật. Hắn ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô lại gần.

An Tuyết Thần rất nghe lời đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống. Cô còn chưa kịp ngồi vững liền bị hắn kéo vào trong ngực. Hắn nhìn cô, cô không trang điểm, gương mặt mộc mạc thanh tú.

Phạm Ngự nâng cằm cô lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua môi cô.

"Không cần cố gắng hiểu tôi, sẽ gặp nguy hiểm." Phạm Ngự nói rất nhẹ nhàng.

An Tuyết Thần không muốn tiếp tục đề tài này nữa nên chuyển sang chuyện khác. "Chúng ta đang đi đâu?"

"Las Vegas" Phạm Ngự cảm một lọn tóc của cô thoải mái ngửi. Cô không có châu chuốt trang điểm như những người phụ nữ khác, cũng không dùng nước hoa, mùi hương trên người cô là dùng những hương liệu tự nhiên tắm rửa mà có, hắn rất thích.

An Tuyết Thần mặc Phạm Ngự ngửi, bởi hắn cũng không làm gì quá đáng. Cô đối với hắn buông lỏng cảnh giác, nhìn những áng mây ngoài cửa sổ, từ từ tựa vào bả vai của hắn thiếp đi.

Nhìn bảo bối đang ngủ say trong ngực mình y như một đứa trẻ, da thịt mềm mại trắng nõn, Phạm Ngự thực muốn ăn cô ngay bây giờ.

"Bảo bối, chúng ta đã đến." Hắn thì thầm bên tai cô.

"Ừ, nhanh vậy." An Tuyết Thần dùng sức dụi mắt, khó tin nhìn Phạm Ngự. Sao hôm nay hắn lại dịu dàng như vậy, không biết có thể bắt chợt biến thành

mà quý hay không.

Thấy phản ứng của An Tuyết Thần, Phàm Ngự hít một hơi thật sâu rồi thở ra, giống như đang cố nhẫn nại. Ánh mắt hắn trở nên sắc bén khi nhìn con mèo nhỏ này, nếu là trước kia hắn sẽ không bao giờ canh giấc ngủ cho người khác, nghỉ cũng không bao giờ có, thế nhưng hôm nay, lần đầu tiên hắn lại vì người khác mà nhẫn nại như vậy.

Phàm Ngự kéo tay An Tuyết Thần vào một khách sạn sang trọng.

Tiến vào đại sảnh, quản lý khách sạn nhiệt tình đón tiếp: "Tổng giám đốc, ngài đến sao không thông báo một tiếng, tôi sẽ cho người đón ngài."

Phàm Ngự không để ý tới người quản lý đang đi phía sau, một mạch kéo An Tuyết Thần vào thang máy. Đây là thang máy dành riêng cho hắn, không có thể chuyên dụng căn bản là không vào được. Khi cửa thang máy sắp đóng lại, người quản lý vẫn không ngừng nói liên hồi, cũng chỉ là một kẻ nịnh nọt.

Cửa vừa đóng lại, An Tuyết Thần theo thói quen thở ra một hơi, rồi ngoáy ngoáy lỗ tai. Trước kia, khi mẹ cô giảng đạo, cô cũng thường hay ngoáy lỗ tai như vậy. Khóe miệng Phàm Ngự giật giật nhìn bộ dáng đáng yêu của cô. Thật đáng yêu.

"Tại sao anh không để ý tới ông ấy." An Tuyết Thần đối mặt hỏi Phàm Ngự.

"Có sao? Tôi không nghe thấy." Phàm Ngự ôm ngang hông An Tuyết Thần, hơi thở nhàn nhạt mùi thuốc lá phả trên mặt cô. Động tác mờ ám khiến An Tuyết Thần đỏ mặt. Nụ hôn của hắn vừa muốn dùng môi cô thì cửa thang máy mở ra. Những người đứng đợi ở thang máy đối diện hiển nhiên rất kinh ngạc khi chứng kiến cảnh này. "Hừ, thật đúng lúc."

"Tổng giám đốc, tôi đã chuẩn bị xong phòng cho ngài, có thể nghỉ ngơi bất cứ lúc nào."

"Ừ, ta biết, có chuyện cần sẽ kêu người." Phàm Ngự khoát tay ý bảo người bồi phòng rời đi.

Đẩy cửa phòng ra, An Tuyết Thần bị cảnh vật trước mắt hù sợ, một bờ biển xanh biếc rộng lớn như phóng đại trước mắt cô. Căn phòng này được lắp các cánh cửa thủy tinh trong suốt, chân cô không tự giác đi về phía cửa sổ, nhìn biển rộng mênh mông bát ngát ở bên ngoài.

Phàm Ngự đơn giản tắm vội rồi bước ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy một bức tranh tuyệt mỹ. Nơi ấy có một cô gái đang cảm thụ cảnh đẹp bên ngoài, ánh mặt trời khúc xạ trên mặt biển càng làm phong cảnh thêm phong tình.

"Thích không?" Phàm Ngự từ phía sau ôm An Tuyết Thần, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, cùng cô hưởng thụ tất cả.

"Ừ, thích, thật đẹp." An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt, hưởng thụ mùi hương của hắn.

Phàm Ngự nhẹ nhàng kéo cô quay lại, đầu ngón tay lướt nhẹ trên môi cô. Ngắm nhìn cô.

"Đúng là thật đẹp." Phàm Ngự ôn nhu hôn cô, rất thâm tình. Mà An Tuyết Thần cũng không cự tuyệt hắn, bởi vì cô đã được bán cho hắn, cô không phản kháng cũng không đáp lại.

Phàm Ngự mở mắt, dùng đầu lưỡi quấn chặt cái lưỡi thom tho của cô, tay hắn vuốt ve ngực cô, khiến cô rất nhanh liền bị kỷ xảo thành thực của hắn thuần phục.

An Tuyết Thần nhẹ giọng rên rỉ. "Ừ, không cần."

Loại rên rỉ này như thuốc kích thích làm hắn muốn đoạt lấy cô nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Băng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Las Vegas 2

Edit: Vân Nhi

Phàm Ngự ôm An Tuyết Thần nhẹ nhàng đặt lên giường, nhanh chóng cởi quần áo, rồi luồn tay ra sau lưng cô, thuần thực đem áo ngực tháo xuống. Bàn tay ấm áp của hắn vuốt ve tấm lưng trần của cô, lướt qua từng tác da thịt, thật dịu dàng khác xa mấy lần trước, hay là hắn đối với những người phụ nữ biết nghe lời đều cư xử ôn nhu như vậy.

Hắn hôn khắp người cô, cuối cùng dừng lại ở môi cô, bởi vì cô rất ngọt, hắn muốn hút chất mật này nhiều hơn.

"Bảo bối, cô thật sự rất ngọt." Thanh âm của hắn khàn khàn, mang theo sức hấp dẫn đầy nam tính.

"Ngoan, mở chân ra, cô quá khản trương."

. . . (Ngàn vạn câu chữ, mọi người phát huy tính sáng tạo nhé!)

Sau khi chiến đấu hăng hái, hai người cùng nhau đạt tới cao trào. Phạm Ngự đem mầm mống gieo trong cơ thể cô rồi vùi đầu vào cổ cô, thờ dốc từng ngụm từng ngụm. Còn An Tuyết Thần thì mãi suy nghĩ, tại sao bản thân cô lại có thể khát vọng loại cảm giác này.

Từ trên người cô trượt xuống, hắn nằm bên cạnh cô, ôm cô vào ngực. "Thoải mái không?"

An Tuyết Thần không nói gì, chỉ vùi đầu vào ngực hắn sâu hơn. Động tác này làm Phạm Ngự có cảm giác rất tốt. Hắn vuốt tóc cô. Nhưng những cử chỉ ôn nhu, sủng ái này có thể kéo dài bao lâu đây? Con ác ma đang ngủ say trong cơ thể hắn lúc nào sẽ tỉnh lại?

Rửa mặt xong, Phạm Ngự liền mang cô tới sông bạc. Lúc hắn tiến vào có rất nhiều người đi về phía hắn, bao gồm cả ông quản lý khách sạn.

"Tổng giám đốc, đều đã an bài tốt, ngài có thể chơi."

An Tuyết Thần khoát tay Phạm Ngự cùng đi vào rồi ngồi xuống, cô nhìn chung quanh cảm thấy khó hiểu, tại sao trên bàn này không có người nào khác. Một cô gái đứng đối diện là người chia bài, cô cầm lên một vali mở ra, bên trong chứa đầy đô la, nhìn An Tuyết Thần.

Người chia bài hướng về phía An Tuyết Thần nói: "Tiểu thư xin đặt cược."

Cô ngơ ngác đưa mắt nhìn Phạm Ngự, hắn đang ngồi bên cạnh cô, bắt chéo hai chân, thoải mái hút thuốc.

"Số tiền này cô cứ cầm chơi, thắng là của cô, thua tôi chịu." Phạm Ngự nhẹ nhàng phun khói thuốc, bình thản nói.

"Nhiều như vậy? Tôi không cần." Nói xong An Tuyết Thần liền đẩy số tiền kia về phía trước.

Phạm Ngự rất không hài lòng đối với hành động của cô, đôi lông mày hơi nhíu lại nhìn cô, nhưng vẫn rất kiên nhẫn với cô.

"Không sao, tôi nói, thua tôi chịu, thắng cô cầm."

Nhìn thấy vẻ mặt hứng của hắn, An Tuyết Thần không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đáp ứng.

"Kia, vậy tôi đặt đại." Cô chỉ cầm 100 đô la, thật cẩn thận đặt ở chữ đại.

Đối phương cầm chiếc lọ lắc mạnh. An Tuyết Thần nuốt một ngụm nước miếng, mắt nhìn chằm chằm nút lọ sắp mở.

"Đại. Trang gia thắng."

"A, tôi thắng." Cô nắm cánh tay Phạm Ngự thật chặt, kích động nhìn chằm chằm nút lọ.

"Ừ, đặt tiếp đi, đặt lớn một chút."

"Kia, âm thanh rất nhỏ, không đúng. . . không. Ừ, chắc chắn là tiểu." Cô đặt 500 đô la.

Càng đặt càng lớn, liên tục mấy lần đều là An Tuyết Thần thắng, những người bên cạnh cũng khen cô rất lợi hại, khiến cô rất vui vẻ. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa nở của cô khi cười, Phạm Ngự lắc đầu nhẹ một cái, đúng là một con mèo nhỏ dễ thỏa mãn.

Đại khái thắng được một triệu đô la, An Tuyết Thần rất kích động cầm chi phiếu trong tay, đời này cô chưa bao giờ cầm được số tiền lớn như vậy. Cô rất rộng rãi đưa Phạm Ngự năm trăm ngàn đô la, nói là thù lao. Nhưng cô nào biết tất cả đều do Phạm Ngự an bài từ trước, còn tưởng rằng mình rất lợi hại.

Trong xe, An Tuyết Thần nhìn những tờ đô la trong hộp da, hướng về phía Phạm Ngự nói: "Nếu tôi đưa tất cả số tiền này cho anh, anh có thể trả lại cho tôi tờ hợp đồng không?"

Phạm Ngự vốn đang rất thư giãn nhưng khi nghe cô nói, cả khuôn mặt tuấn tú đều hắc tuyến. Điều này đại biểu cho bão táp lại tới, hắn cũng không nói gì. Cô cũng không dám nói thêm gì nữa, bởi cô biết mình đã nói sai. Cô sợ, sợ không biết chuyện gì đang đợi mình ở khách sạn.

Cô đã đánh thức ma quỷ trong cơ thể hắn. Cứ như vậy mà đi, chờ đợi bão táp lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Las Vegas 3

Edit: Vân Nhi

Đến khách sạn, Phạm Ngự nghiêm mặt, An Tuyết Thần không dám nói lời nào, bởi vì cô sợ. Cô sợ kẻ tiếp hấn sẽ thương tổn cô.

Ra khỏi thang máy, Phạm Ngự kéo cổ tay cô về phòng, cũng không quan tâm hấn có làm cô đau không.

"A, anh buông tay, anh làm tôi đau, nhanh buông tay ra." An Tuyết Thần lời kéo, cố thoát khỏi hấn.

Vào phòng, Phạm Ngự đem cô áp sát lên cửa, nâng cằm cô lên, tiến tới gần cô, mặt của hấn chỉ cách cô một cm khoảng cách. Cô có thể ngửi được mùi thuốc lá từ trên cơ thể hấn tán ra.

"Thế nào, muốn rời xa tôi? Muốn ngã vào lòng của người đàn ông khác sao?" Phạm Ngự dùng ánh mắt có thể giết chết người ép hỏi.

"Đừng quên, cô có lập hợp đồng, đem chính cô bán cho tôi. Cô tốt nhất nên nhớ điểm này." Hấn ngay sau đó lại nói.

Nghe hấn nói như vậy, sắc mặt An Tuyết Thần càng trắng hơn. Mặc dù cô biết thân phận bây giờ của mình là gì, nhưng khi nghe những lời nhục mạ của hấn, cô rất không thoải mái.

"Thật xin lỗi, tôi không nên nói như vậy, xin anh tha thứ cho tôi." Lần này cô không trốn tránh ánh mắt lạnh lùng ấy nữa, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ và chân thành nói. Nhưng trong mắt Phạm Ngự, đó lại là ánh mắt khiêu khích. Các ngón tay đang giữ chặt cằm của cô hơi dùng sức, đủ để cô cảm thấy đau, nhưng cô vẫn đứng cảm nhìn thẳng vào mắt hấn.

Nhìn ánh mắt quật cường ấy, khóe miệng hấn hiện lên một nụ cười âm trầm. Hấn buông cô ra, đi về phía tủ rượu, rót một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng nhấp một hớp.

Nhìn Phạm Ngự đột nhiên buông tay, nhất là một nụ cười kia, làm An Tuyết Thần cảm thấy hơi thở của sự nguy hiểm, cách cô càng ngày càng gần, khiến cô cảm giác rất bất an.

"Tới đây." Chỉ nhàn nhạt hai chữ, không nhìn ra được bất kỳ dấu hiệu gì, càng bình tĩnh càng nguy hiểm.

An Tuyết Thần chậm rãi bước từng bước đi về phía hấn. Đôi tay rất khản trương xoắn chặt vào nhau, đây là tật xấu trước sau không đổi của cô.

Phạm Ngự nhìn ly rượu, nhờ ánh trắng nên ly rượu trong tay hấn có vẻ đỏ tươi.

"Làm sao để cô biết nghe lời đây? Tôi thích phụ nữ biết nghe lời hơn. Tôi đã nói cô không nên chọc giận tôi, hậu quả cô không thể gánh nổi, sao cô lại không biết nghe lời như vậy? Hừ?" Hấn giống như chúa tể của cả thế giới này, cả người hấn tản ra khí chất vương giả, những lời này từ trong miệng hấn nói ra êm tai biết dường nào.

Hấn nắm tóc của cô, cố gắng rót rượu vào trong miệng cô.

"Anh làm gì đấy, buông tay." Cô ngẩng đầu nhìn hấn, cảm thấy hấn thật cao quý, cao đến không thể chạm đến được.

"Buông tay? Bảo bối, hiện tại lửa giận trong lòng tôi đã bị cô đốt cháy, cô nói tôi nên làm thế nào để hạ hỏa đây?" Hấn hôn môi cô, thật dịu dàng.

"Thật xin lỗi, anh còn muốn tôi làm thế nào nữa?." Cô che tóc mình, đau đớn nói.

"Lấy lòng tôi."

"Nếu tôi vui vẻ, có lẽ sẽ bỏ qua cho cô."

"Tôi không làm được."

Nghe cô cự tuyệt, hấn tức giận, giật mạnh tóc cô, sau đó lại cười: "Không sao, cô nói xem nếu cha mẹ cùng bạn học của cô biết cô là tình nhân của tôi, sẽ nghĩ cô như thế nào, còn có anh Giản của cô nữa." Hấn cười rất tà mị.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của An Tuyết Thần, hấn tiếp tục nói: "Nhất là anh Giản, biết cô mỗi ngày mỗi đêm đều ở dưới thân của tôi truy hoan, hấn sẽ nghĩ sao. Hừ?"

Lúc này, An Tuyết Thần thật hận, hận người đàn ông đã phá hủy cuộc đời cô. Nước mắt cứ thế rơi xuống, cô che chính lỗ tai mình, lớn tiếng van xin: "Van anh, đừng nói nữa. Tôi sẽ lấy lòng anh, muốn tôi làm cái gì cũng được, chỉ cần anh không nói cho anh Giản biết là được."

Nghe An Tuyết Thần cầu xin, Phạm Ngự cau mày. "Vậy thì lấy lòng tôi, tôi vui vẻ, sẽ bỏ qua cho cô." Hấn đang rất mất hứng, cái gì anh Giản, hấn ta có

quan trọng như vậy không? Cần phải để cho hần ta xem một chút bộ dáng của tiểu yêu tinh này khi ở dưới thân hần.

"Cởi."

Cắn chặt môi của mình, An Tuyết Thần đưa đôi tay run rẩy cởi từng mảnh vải trên người. Khi thân thể hoàn mỹ hiện ra trước mắt, con người thâm thúy của hần dần thay đổi, đó là ánh mắt nồng đậm dục vọng.

"Ngồi lên người tôi." Thanh âm khàn đục như nói cho cô biết, máu nóng trong hần đã sục sôi rồi, không chờ nổi.

Cô dần dần đi tới, đôi tay run run đẩy quần hần xuống, khăn trang ngồi lên, khuôn mặt xấu hổ, nhưng cô chỉ có thể nhìn.

Mà hần sớm đã mất không chế. Nhẹ nhàng nâng cái mông nhỏ của cô. Đưa phần thân cứng rắn của mình tiến vào nơi ấm áp.

"Nha."

"Ừ, không."

Phạm Ngự chăm chú nhìn khuôn mặt cô, eo hần chợt ưỡn lên trên thật mạnh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trở về nước

Edit: Vân Nhi

Trên phi cơ tư nhân của Phạm Ngự ——

An Tuyết Thần nghiêng người dựa vào cửa sổ, nhìn quê hương càng ngày càng gần, nghĩ đến cha mẹ, tâm đã sớm bay đến bệnh viện. Mặc dù được Phạm Ngự đặc biệt chăm sóc, cha mẹ cô khôi phục rất nhanh, nhưng cô vẫn luôn lo lắng, khi họ tỉnh lại, sẽ hỏi cô rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cô làm sao nói thật đây.

An Tuyết Thần thu hồi suy nghĩ của mình, nhìn Phạm Ngự, lại suy nghĩ: Hần bắt luận ở nơi nào đều làm việc. Bộ dáng làm việc của hần vừa nghiêm túc lại mỉa mai. Tại sao lại là cô, nếu hần cần một người phụ nữ đầy đặn gọi cảm chủ động dán chặt lên người, tại sao lại chọn cô, cô là một người rất bình thường mà.

Phạm Ngự hơi cong môi một cái, thả tư liệu trong tay ra, nhìn dáng vẻ mê mẩn của An Tuyết Thần, khóe miệng không tự giác giờ lên.

An Tuyết Thần thấy bộ mặt cười xấu xa của hần nhìn mình, cô vội vàng ngo sang chỗ khác, trên mặt còn lưu lại hai đóa hoa đỏ ửng nở rộ.

Nhìn An Tuyết Thần như vậy, Phạm Ngự đột nhiên có ý trêu đùa cô.

"Thế nào, hiện tại mới phát hiện tôi rất đẹp trai sao? Ban đầu chẳng phải rất chán ghét tôi sao? A, là vì câu cá lớn?" Phạm Ngự tựa lưng vào ghế, hai chân bắt chéo, rất tự nhiên khoác hai tay lên ghế sa lon.

An Tuyết Thần nghe hần hỏi mình như vậy, lập tức quay đầu tức giận nói: "Không phải, vừa mới bắt đầu tôi thật chán ghét anh, nhìn thấy anh là tôi muốn ói, sao lại thấy anh đẹp trai được. Anh cũng quá tự mình đa tình rồi." Bị chọc tức, An Tuyết Thần nói mà không suy nghĩ. Một hơi nói thật nhiều, mặt cô càng đỏ hơn, thở từng ngụm từng ngụm. Nhưng mặt người kẻ bên cô thì hắc tới cực điểm.

Phạm Ngự vốn rất tự nhiên nhưng trong nháy mắt đã hóa thành báo đen. Nhìn biểu tình trên gương mặt của Phạm Ngự, An Tuyết Thần biết cô lại nói sai, hơn nữa còn là cực sai.

Nhìn vẻ mặt vốn đang rất đắc ý của An Tuyết Thần, nhưng khi nhìn thấy lửa giận của mình liền có biểu hiện ăn năn tự trách, Phạm Ngự đột nhiên bật cười.

"Bây giờ sợ, lúc nói sao lại không động não suy nghĩ?" Giọng nói cực kỳ dịu dàng. Chính hần cũng không biết tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm của cô, đột nhiên lửa giận liền bị dập tắt, ngược lại rất muốn cười.

"Không có, không có, tôi chỉ là... chỉ là..." Hồngбет, cô thế nhưng lại hết ý kiến.

Nghe lời nói không mạch lạc của An Tuyết Thần, Phàm Ngự lại càng muốn trêu đùa.

"Ừ? Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là tôi đang nghĩ tại sao anh lại chọn tôi, mỹ nữ xinh đẹp có rất nhiều, trong khi tôi đây rất bình thường. Dựa vào điều kiện của hần, muốn cái gì mà không được." An Tuyết Thần nói thật lòng, thay vì lãng phí thời gian nói láo không bằng nói thật sẽ tốt hơn.

Nghe cô nói hần cũng không có giật mình, chỉ nói một câu: "Bảo bối, tôi nói rồi, không cần cố gắng xem xét lòng tôi, hậu quả cô không thể gánh được đâu."

Đúng vậy, Phàm Ngự không phải người bình thường, hần có năng lực rất lớn, chỉ bề ngoài thôi cũng đủ khiến người ta hít thở không thông, huống chi là sau lưng.

Ong ong—— điện thoại di động rung lên, là của Phàm Ngự.

Liếc mắt nhìn An Tuyết Thần một cái rồi mới cầm điện thoại lên.

"Mị Ảnh, chuyện gì?"

"Phàm thiếu, hàng của chúng ta bị cướp rồi. Hình như là Bạch Lang bang tiếp tay, còn đã thương hơn mười huynh đệ của chúng ta." Người trong điện thoại chính là Mị Ảnh, là một trong bốn thuộc hạ trung thành của Phàm Ngự. Ba người còn lại là Hoa Ảnh, Khôi Ảnh, Lăng Ảnh.

Ánh mắt Phàm Ngự như muốn giết người, hướng về phía điện thoại nói: "Xem ra, định cho bọn họ tồn tại lâu thêm một chút, nay tự mình dâng mạng, có lý nào lại không nhận. Mị Ảnh, ngươi biết nên làm như thế nào rồi chứ."

Cúp điện thoại, lần đầu tiên ánh mắt của Phàm Ngự xuất hiện sát khí, hần cười rất thoải mái không giống thường ngày.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, hần rốt cuộc là người như thế nào, sao lại làm cho người ta cảm thấy khó hiểu và bí hiểm.

Cảm giác được ánh mắt của An Tuyết Thần, Phàm Ngự để điện thoại di động xuống, khôi phục bộ dạng phóng đảng trêu đùa.

"Bảo bối, lại quên những lời tôi vừa nói." Hần cười tà.

An Tuyết Thần giật mình, hần biết cô đang nghĩ cái gì. Chỉ một cái lắc đầu, cô như nói cho hần biết rằng cô không có quên.

Phàm Ngự hài lòng cười cười, sau đó liền lộ ra biểu tình đáng sợ làm người ta phải sờn tóc gáy.

Trời ạ, hần rốt cuộc là người như thế nào? Hần tuyệt đối không phải là người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bang Bạch Lang

Edit: Vân Nhi

Máy bay hạ cánh, An Tuyết Thần lập tức đến bệnh viện thăm cha mẹ, còn Phàm Ngự trở lại công ty.

Trong bệnh viện ——

Đến phòng bệnh, nhìn thấy các y tá đang giúp cha mẹ thay thuốc, An Tuyết Thần đứng ngoài cửa, sửa sang lại mình một chút, miễn cưỡng cười cười, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

"Cha mẹ, con tới thăm hai người đây, mấy ngày nay trường học có chút chuyện, con không đến được, cha mẹ có khỏe không?" An Tuyết Thần để trái cây xuống, đi tới bên giường ngồi, lấy quả táo ra gọt vỏ.

"Tuyết Thần, nếu trường học có chuyện, con cũng không cần chạy tới chạy lui nữa, cha mẹ cũng đã khôi phục rồi." Người nói chuyện là mẹ của An Tuyết Thần, Lưu Quyên rất từ ái.

"Đúng vậy, không cần chạy tới chạy lui, đi Hách rãnh rồi sẽ tới, con đừng làm trễ nãi việc học nha, Tuyết Thần." Vị này là cha của cô, An Trung, từ nhỏ

ông giáo dục cô rất nghiêm khắc.

An Tuyết Thần gọt hết vỏ, đối với cha mẹ nói: "Không sao, con cũng tranh thủ thời gian rảnh mới tới được."

"Ừ, vậy thì tốt, Tuyết Thần, cha mẹ xảy ra tai nạn xe, tiền thuốc thang không phải là con số nhỏ." An Trung nhìn con gái hỏi.

"A, tiền thuốc thang là một người bạn của con cho mượn, hần là một đại phú thương, quan hệ của chúng con rất tốt, nghe nói cha mẹ gặp tai nạn liền đem tiền cho con mượn, nhưng mà vẫn phải trả." An Tuyết Thần cười híp mắt nói, nhưng trái tim cô thì đập liên hồi, cô rất sợ.

Nghe con gái nói vậy, An Trung cũng không hỏi nhiều, bởi vì ông hiểu rõ con gái của mình, số tiền kia khẳng định không thành vấn đề. Nhưng ông nào biết số tiền đó lại dùng chính thân thể của con gái mình đổi lấy.

Cứ như vậy, An Tuyết Thần ở lại trò chuyện cùng cha mẹ hết một ngày, buổi tối mới trở về. Nhưng cô nên trở về nơi nào đây. Nhà của cô sao? Nhưng lúc gần đi, Phạm Ngự đã dặn cô phải về biệt thự. Chắc sẽ về biệt thự, cô không muốn chọc giận đến hần, người thua thiệt cuối cùng cũng chỉ là cô thôi.

An Tuyết Thần rời khỏi bệnh viện, đón taxi hướng biệt thự của Phạm Ngự chạy tới. Nhưng cô nào biết cảnh tượng sau đó sẽ làm cô kinh tâm động phách.

Vào cửa chính đã nhìn thấy Trương mụ đi tới. "Tiểu thư, cô đã về, thiếu gia đang ở thư phòng. Cô nghỉ ngơi trước đi." Trương mụ, nghe Phạm Ngự nói là quản gia trong nhà, nên cô cũng không xem bà ấy như người làm.

"Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn Trương mụ." Nói xong cũng hướng biệt thự đi tới.

Đi ngang qua thư phòng, cô nghe được tiếng Phạm Ngự đang cùng người nào đó nói chuyện. Cô nghĩ nếu đã trở về thì nên chào hỏi một tiếng rồi đi ngủ. Vì thế cô tắm gội đơn giản, đổi quần áo ngủ, đến phòng bếp rót hai tách cà phê, chuẩn bị đến thư phòng.

Bởi vì hai tay cầm hai tách cà phê, cô không thể gõ cửa, đành trực tiếp mở cửa đi vào, nhưng hình ảnh bên trong làm cô sợ tới mức làm rơi tách cà phê trong tay.

Phạm Ngự đang cầm súng hướng về người đàn ông đang quỳ dưới sàn, ôm cánh tay đang chảy máu, là Phạm Ngự nổ súng bắn hần ta. Nghe tiếng động, Phạm Ngự nhìn ra cửa, thấy người mới đi vào giống như giật mình không nhỏ. Hần thu hồi súng, nhìn người đàn ông đang quỳ: "Đi, để chuyện như vậy phát sinh đây chính là sự trừng phạt, hiểu không?" Trước mắt hần chính là Mị Ảnh.

Hần ta đứng lên, đi ngang qua An Tuyết Thần không quên liếc mắt một cái rồi đi ra ngoài. Phạm Ngự cất súng vào ngăn tủ. Nhìn thân hình bất động của An Tuyết Thần, hai tay cô vẫn giữ tư thế bưng cà phê, nhưng cà phê đã không còn.

Phạm Ngự nhìn cô, nhú nhú mày, đi tới trước mặt cô. "Lần sau có vào thư phòng của tôi, nhớ gõ cửa." Phạm Ngự thấy cô vẫn không có phản ứng, chạm vào cô một cái. An Tuyết Thần phục hồi lại tinh thần, nhìn Phạm Ngự với ánh mắt vừa sợ hãi vừa nghi ngờ.

"A, súng, anh nổ súng bắn hần." An Tuyết Thần che miệng. Ngón tay chỉ thẳng vào hần.

Phạm Ngự nhìn thấy phản ứng của cô nói đơn giản: "Đúng vậy, bởi vì hần làm việc bất thành, nên phải chịu phạt." Vừa nói vừa ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

"Dù vậy anh cũng không nên dùng súng bắn hần, đây là phạm pháp." An Tuyết Thần kích động nói, Phạm Ngự nghe cô nói như vậy, hần nhìn cô.

"Pháp? Là cái gì, tôi không biết, tôi chính là pháp." Lời nói thật nhẹ nhàng.

An Tuyết Thần nhìn hần, cô biết hần không phải là một người đơn giản, người bình thường tại sao có thể có súng. Người bị hần nổ súng bắn vẫn cung kính phục tùng. An Tuyết Thần tự trấn an: "Ngủ ngon, tối ngủ trước." Nói xong cô xoay người, cô muốn ra ngoài ngay lập tức.

Tuy nhiên, cô lại bị Phạm Ngự kéo ngã ngồi trên người hần. "Cô đi cái gì, ăn mặc như vậy, không phải là muốn câu dẫn tôi sao?" Phạm Ngự vui đùa hần vào cổ cô, ngửi mùi hương trên tóc cô, đều là mùi sữa tắm thơm ngát.

"Không có, tôi chỉ muốn nói ngủ ngon với anh thôi." Cô nói rất nhạt.

Phạm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt An Tuyết Thần. "Đang suy nghĩ gì, nghĩ xem tôi là hạng người gì sao?" Hần nhẹ vuốt vuốt tóc cô.

An Tuyết Thần nhìn hần. "Không có, anh đã nói không cho tôi nghĩ, cho nên tôi sẽ không nghĩ."

Phạm Ngự nghe câu trả lời của cô, bàn tay không ngừng di chuyển trên người cô. Theo bắp đùi trượt lên trên, hướng vào nơi nhạy cảm của cô, vuốt ve cô.

Chọc cho An Tuyết Thần rên lên một tiếng yêu kiều, một tiếng này, đủ để cho hần không nhịn được, đè cô nằm dưới thân thể hần, xé nát quần áo ngủ, nâng hai chân cô lên tiến vào trong nơi ấm áp, nhạy cảm ấy.

"A."

"Hừ." Phàm Ngự gầm nhẹ một tiếng.

"Bảo bối, cô thật đúng là một tiểu yêu tinh chuyên câu dẫn đàn ông phạm tội." Phàm Ngự cử động, trong mắt hiện tại chỉ có dục vọng. Hai người rất nhanh đạt tới đỉnh khoái cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiêu diệt bang Bạch Lang 1

Edit: Vân Nhi

Phàm gia——

Phàm Ngự ngồi trên ghế salon, ngón tay giữa gấp một miếng thuốc, đối diện là Mị Ảnh.

"Phàm thiếu, hàng của chúng ta phải làm thế nào?" Mị Ảnh đã băng bó kỹ vết thương, trên mặt cũng khôi phục huyết sắc. Hắn ta đang đứng đối mặt với Phàm Ngự, chờ đợi Phàm Ngự phân phó.

Phàm Ngự không nói gì, hít miếng thuốc một hơi thật sâu, nặng nề phun ra, đứng dậy, tới bên cửa sổ. Bóng đêm dần dần buông xuống, chân trời đã bắt đầu dâng lên một mảnh màu hồng, giống như dự đoán tối nay sẽ có máu tanh.

Hút xong một miếng thuốc, Phàm Ngự mở miệng nói: "Mị Ảnh, ta không hy vọng tối nay Dạ Sắc chạy thoát, ta muốn đem bang Bạch Lang của hắn dẹp yên." Khóe miệng phát ra một nụ cười âm trầm.

"Dạ, thuốc hạ đi làm ngay." Nói xong liền rời đi, Phàm Ngự đột nhiên mở miệng.

"Chờ đã, ngươi hãy chuẩn bị, ta muốn tự mình gặp hắn xem hắn đến cùng có bao nhiêu khả năng mà dám đụng đến hàng của ta."

"Dạ, tôi sẽ chuẩn bị." Hường Phàm Ngự cúi đầu một cái liền đi ra ngoài.

Phàm Ngự lấy điện thoại ra, bấm ngay tên của An Tuyết Thần. Mà hiện tại An Tuyết Thần đang ở bệnh viện chăm sóc cho cha mẹ cô.

"Tôi . . Tôi cầu xin anh lần cuối . . Cầu xin anh hãy trở lại bên cạnh tôi . .

Tôi tin tâm nguyện của tôi, nguyện vọng của tôi, sẽ đưa anh trở lại tìm tôi ngay bây giờ. . .

Biết rõ tất cả không cách nào cứu vãn nhưng tôi vẫn đợi (tôi thật sự là một đứa ngốc)"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn cái tên trên màn hình, An Tuyết Thần vội ra khỏi phòng bệnh, nhận điện thoại.

"Này, có chuyện gì?"

"Bảo bối, tối nay tôi có việc sẽ không về, cô muốn ở bệnh viện chăm sóc bọn họ hay về nhà đều được." Phàm Ngự nhìn bầu trời chiều.

"A, được." An Tuyết Thần cúp máy, nhìn điện thoại trong tay mình, thế nào, hắn có việc sao?

Ban đêm—— nhà nhà đều đốt đèn—— nhưng lại có người rơi vào hoàn cảnh tai họa ngập đầu.

Một chiếc Ferrari màu đen từ từ lăn bánh vào Đế Vương Chi Gia, cửa kính xe chậm rãi trượt xuống, Phàm Ngự một tay kẹp chặt miếng thuốc, nhìn một chiếc Benz dừng bên cạnh, một gã trung niên mập mạp hơn 40 tuổi ôm một cô gái bước xuống xe đi vào Đế Vương Chi Gia.

Phàm Ngự cầm điện thoại lên. "Bắt đầu đi." Để điện thoại xuống, nhìn hướng bọn họ biến mất, một nụ cười chợt hiện lên trên gương mặt hắn, đó là một nụ cười chiến thắng.

Giờ phút này, An Tuyết Thần đang từ bệnh viện đi ra ngoài, cô muốn qua Đế Vương Chi Gia thăm người bạn cũ. Rồi cô sẽ trở về biệt thự, bởi vì hắn không có ở đây nên cô không có gì phải lo lắng.

Bên trong phòng 444, một gã đàn ông béo ú đang ôm một cô gái được người khác kính rượu. Người đàn ông cầm ly rượu nói: "Ai nha, Vương tổng thật là lợi hại, ngài tóm được một món hàng lớn, đồ vật bên trong ít nhất phải trị giá 100 triệu, hơn nữa còn có súng hạng nặng."

Nghe những lời nói nịnh nọt, gã đàn ông béo ú đứng lên nhận lấy ly rượu uống một hơi. Hiện tại, trong căn phòng này có một người mà An Tuyết Thần quen biết, đó chính là cô gái đã cứu cô khi cô té xỉu trước cửa Đê Vương Chi Gia. Vốn là do An Tuyết Thần gọi điện nói muốn đến thăm cô ấy một chút.

Ngoài cửa Đê Vương Chi Gia——

Đang tựa vào ghế ngồi, ánh mắt Phàm Ngự chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Phàm Ngự lập tức nhồm dậy, nhìn theo bóng dáng An Tuyết Thần, lòng mảy mảy chạm, thật lâu không buông ra.

Phanh—— Cửa phòng 444 bị một đám người đá văng. Mị Ảnh dẫn đầu mang theo một đám hắc y nhân xông vào, một loạt tiếng súng vang lên. Những người đàn ông bên trong tóa chạy như ong vỡ tổ, còn các cô gái thì hoảng sợ lớn tiếng la hét.

"Không được la, người nào la, tôi liền giết người đó." Mị Ảnh lạnh lùng nói. Gã đàn ông béo ú thấy vậy vội vàng nói: "Đại ca, tôi thật không nhớ đã trên chộc gì đến các người." Ông ta tắc tắc nói. Sắc mặt đã sớm trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mị Ảnh nhìn ông ta nói: "Nói, hàng giấu ở đâu. Nếu không tao đánh bẻ đầu mày."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tiêu diệt bang Bạch Lang 2

Edit: Vân Nhi

Gã đàn ông béo ú nghe Mị Ảnh nói vậy, sắc mặt lập tức khôi phục bình tĩnh. Ông ta sửa sang lại quần áo nói: "Hàng gì, một ngày lão tử lấy về không ít đồ, mày muốn nói gì."

Mị Ảnh cau lông mày, đi về phía trước, dí súng vào đầu ông ta, giọng nói có chút không kiên nhẫn.

"Nói, hàng hôm qua chúng mày cướp, bên trong còn có súng đạn. Nói mau, không nói tao liền bắn bẻ đầu mày."

Ông ta chẳng những không sợ còn lớn tiếng cười. "Nổ súng, nếu như mày dám nổ súng vĩnh viễn đừng mong tìm lại số hàng kia. Cáp cáp cáp cáp."

Mị Ảnh lần này không nói gì, chẳng qua là nòng súng đang ở thái dương ông ta vẫn không có thu lại.

An Tuyết Thần đi vào phòng quản lý. "Trưởng quản lý, xin hỏi Mỹ Anh đang ở đâu?"

Trưởng quản lý thấy An Tuyết Thần tới, vội vàng cười nói: "Ui, Tuyết Thần, tới lúc nào vậy, cô thật có lòng khi còn nhớ đến chúng tôi nha. Đến đây, ngồi xuống tôi đi rót cho cô ly nước." Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Trưởng quản lý, An Tuyết Thần ngăn cản: "Không cần phiền toái, Mỹ Anh ở đâu?"

Trưởng quản lý đặt ly nước xuống, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, gật đầu một cái. "Ừ, cô ấy đang ở phòng 444, cô chờ ở đây, tôi cho người đi gọi cô ấy."

"Ngạch, không cần, tôi tự đi tìm cô ấy cũng được." Không đợi Trưởng quản lý nói thêm, cô đã đi ra ngoài. Đối với cô khách khí như vậy tuyệt đối có cái gì đó không được hợp lý.

An Tuyết Thần vừa đi vừa nhìn. Ngừng lại.

"444, chính là phòng này." An Tuyết Thần mở cửa, chưa kịp thấy rõ ràng, nói rõ ràng, cô đã bị người ta bịt miệng. Cảm giác có thứ gì đó cực lạnh áp trên thái dương cô.

"Ngô."

Trong một góc nhỏ, Mỹ Anh nhìn thấy An Tuyết Thần bị bắt, lo lắng hô lên: "Tuyết Thần, Tuyết Thần, không nên thương tổn cô ấy, cô ấy tới tìm tôi."

Một thiếu niên mặc áo đen hướng về phía Mị Ảnh nói: "Lão Đại, có người xông vào."

Mị Ảnh nhìn cô gái vừa bị bắt, thấy rất quen mắt, giống như đã gặp ở đâu đó, suy nghĩ một chút, rốt cục cũng nhớ ra.

"Là cô ấy, là người phụ nữ ở biệt thự của Phàm thiếu, tại sao lại ở đây?"

"Buông ra." Mị Ảnh vừa ra lệnh vừa nhìn An Tuyết Thần.

Đợi đến khi được giải phóng, An Tuyết Thần đưa tay che miệng mình, tận lực không để bản thân hét lên, nhìn tàn tích hỗn loạn trong phòng, đều là máu, những người nằm đó đã chết.

Thấy Mỹ Anh, cô chạy tới, vội hỏi: "Mỹ Anh, cô không sao chứ?"

Mỹ Anh gật đầu một cái ý nói cho cô biết không có sao. An Tuyết Thần ôm Mỹ Anh nhìn Mị Ảnh, có cảm giác đôi mắt kia rất quen thuộc. Nhưng cô không nhớ ra được.

Mị Ảnh thấy cái nhìn của cô, nghĩ là cô đã nhận ra mình, liền mở miệng.

"Làm sao cô lại tới đây?"

Bị hỏi như vậy, An Tuyết Thần càng khẳng định cảm giác của cô không sai, nghe giọng nói của hắn ta, hắn là nhận ra cô, cô liền đứng lên đi tới trước mặt Mị Ảnh, liếc mắt nhìn gã đàn ông đang bị Mị Ảnh khống chế, tháo khẩu trang của Mị Ảnh xuống.

An Tuyết Thần nhìn gương mặt này, cực kỳ kinh ngạc, những chuyện đang xảy ra, chẳng lẽ có liên quan đến Phàm Ngự?

Bị cô bất ngờ kéo khẩu trang xuống, Mị Ảnh đưa tay che mặt mình, không chú ý đến gã đàn ông đối diện đang ngồi trên ghế sa lon.

"Là anh, tại sao là anh, anh ta bảo hôm nay có chút chuyện, đừng nói với tôi anh ta có quan hệ đến chuyện này. . ."

Mị Ảnh không nói gì, lần nữa đeo khẩu trang lên. Đúng lúc này, gã đàn ông béo ú đoạt lấy khẩu súng trong tay Mị Ảnh, kéo An Tuyết Thần qua, "A" dùng súng để bên thái dương cô. Lớn tiếng hô: "Không được tới gần, thả tao đi, nếu không tao giết cô ta, vị huynh đệ này, nhìn dáng vẻ của mày chắc là có quen với cô ta." Ông ta đặc ý nói, từ lúc cô bước vào phòng, ông ta liền biết đây là cơ hội chạy thoát của mình.

Trong lúc Mị Ảnh rơi vào tình thế khó xử, cửa phòng liền mở ra, Phàm Ngự tựa lưng vào cửa, hút thuốc, vẫn là bộ dáng thư thái phóng đảng đó, giống như những chuyện đang xảy ra không có quan hệ với hắn.

"Một người phụ nữ, Vương tổng cho là Phàm Ngự ta sẽ quan tâm đến sự chết sống của cô ta sao?" Đợi đến khi thấy rõ người vừa tới, Vương tổng vốn còn đang đặc ý liên trở nên sợ hãi, súng trong tay không khỏi run lên.

"thật không ngờ Phàm thiếu lại xuất hiện, không nghĩ tới số hàng kia là của ngài. Bất quá ngài chẳng lẽ không cần số hàng kia?" Ông ta dựa vào số hàng kia mà đánh cược, nếu như không phải trọng yếu, Phàm Ngự chắc chắn sẽ không tự thân xuất mã, nhưng ông ta không ngờ rằng, đó là vì An Tuyết Thần.

Phàm Ngự dựa vào khung cửa, dập tắt điếu thuốc trong tay, nhìn hòng súng đang đặt bên thái dương An Tuyết Thần, rồi lại chuyển mắt nhìn Mị Ảnh đang đứng một bên tự trách.

"Vương tổng, nếu như tôi muốn ông chết, ông nhất định sẽ chết. Nhưng tôi còn chưa muốn ông chết. Cho nên cô gái này vĩnh viễn cũng sẽ không uy hiếp được tôi." Phàm Ngự vừa nói vừa đi tới ngồi trên ghế sa lon. Hai chân bắt chéo.

Gã đàn ông mập mạp suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: "Phàm thiếu quả nhiên là người sáng khoái, tôi sẽ nói cho ngài biết nơi giấu hàng, ngài không thể giết tôi."

Phàm Ngự cất giọng cười to—— "Ha ha, ha ha ha. Vương tổng thật biết nói đùa, tôi chẳng qua là muốn hàng thôi, tôi nói muốn mạng của ông khi nào."

Nghe Phàm Ngự nói như vậy, ông ta thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt lắm, chờ ra ngoài, tôi nhất định trả lại nguyên vật, nhưng trước đó cô gái này phải làm con tin." Hắn vừa nói vừa dùng sức cầm súng trong tay.

Cảm giác được hòng súng đang áp sát đầu mình, An Tuyết Thần sợ. Cô không muốn chết, cô còn có cha mẹ, còn có ba năm chưa từng gặp mặt anh Giản. Nghĩ tới đây, nước mắt rơi xuống tự nhiên giàn giụa.

"Bại hoại, buông tôi ra, mau buông tôi ra, buông ra." An Tuyết Thần khóc, cô dùng sức cắn bàn tay đang siết chặt cổ cô.

Ông ta bị đau liền buông lỏng tay, Mị Ảnh đứng gần đó nhận được ánh mắt của Phàm Ngự liền kéo An Tuyết Thần ra sau lưng mình.

Phàm Ngự móc súng nhắm ngay bàn tay mập mạp đang cầm súng của ông ta bắn một phát, sau đó lại hướng đầu gối của ông ta thêm một phát nữa. Súng trong tay ông ta rơi trên sàn, đầu gối khụy xuống, quỳ trước mặt Phàm Ngự kêu to.

"Phàm Ngự, con mẹ nó, mày nói chuyện không giữ lời." Ông ta nhin đau lớn tiếng mắng.

Phàm Ngự đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, ôm chặt cô, hắn muốn con mèo nhỏ đang bị kinh sợ này núp sâu vào trong ngực hắn, bởi vì một hồi nữa, nơi này sẽ xuất hiện cảnh máu tanh.

"Vương tổng, thật ra thì, hàng tôi đã sớm tìm ra, hơn nữa, bang Bạch Lang của ông sợ rằng đã biến mất trên thế giới này rồi." Phàm Ngự khoé mắt nhìn

xéo ông ta, tay phải vẫn còn vuốt ve đầu An Tuyết Thần.

"Phạm Ngự, mày không giữ lời, mày đã nói sẽ không làm gì tao."

"Tôi có nói qua, tôi vốn không muốn mạng của ông, chỉ muốn ông tàn phế hết nửa đời sau. Nhưng là ông trăm lỗi ngàn lỗi càng không nên dùng người phụ nữ của tôi uy hiếp tôi, ông đã chạm vào cấm kỵ của tôi. Cho nên, ông phải chết."

Nói xong Phạm Ngự giờ súng hướng ngay đầu ông ta nã một phát súng. Ông ta liền gục ngã trong vũng máu. An Tuyết Thần vừa nghe thấy tiếng súng, quay đầu liền nhìn thấy một màn như vậy, sợ hãi kêu lên tiếng. Không dừng lại ở đó, Mị Ảnh cùng các thủ hạ khác như những con mãnh thú lao vào thân thể ông ta, hung hãn phanh thây ông ta.

"Đưa về nhà ông ta." Thanh âm lạnh như băng không có bất kỳ nhiệt độ.

Cô cúi đầu nhìn về phía màu đỏ mặt đất.

Trên đất chính là người đàn ông vừa mới uy hiếp cô, ông ta đã không còn thở, tứ chi rơi rải rác chung quanh ông ta, tựa như một món đồ chơi hình người.

Trong nháy mắt, cô không chịu nổi cảnh tượng như vậy liền ngất đi.

Nhìn An Tuyết Thần ngất lịm trong lòng ngực mình, Phạm Ngự ôm lấy cô, đi ra ngoài, không quên phân phó Mị Ảnh tự mình giải quyết.

An Tuyết Thần nằm trên giường. Trên trán cô đầy mồ hôi hột như đang nằm mơ thấy cái gì đó rất kinh khủng.

Trong mộng——

"Đừng, đừng nổi súng, mau cứu người, có người chết." Trong mộng An Tuyết Thần mơ thấy trên sàn đầy người chết. Cô lớn tiếng la lên, nhưng không ai để ý đến cô. Đột nhiên nơi xa xuất hiện một bóng dáng màu đen - là Phạm Ngự. Cô muốn la lên để hắn cứu cô, nhưng khi cô chạy lại gần hắn, hắn đột nhiên giờ súng lên nhắm ngay đầu cô. Lúc Phạm Ngự từ từ bóp cò súng. An Tuyết Thần sợ hãi kêu lên thành tiếng và mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mộng

Vừa mở mắt ra, thấy chỉ có mình và Phạm Ngự trong biệt thự. Cô ngồi dậy trông thấy Phạm Ngự đang đứng hút thuốc trước cửa sổ sát đất.

" Tỉnh dậy rồi, cô gặp ác mộng?" Phạm Ngự quay đầu lại rồi tới ngồi bên cạnh cô, dùng khăn giấy lau đi mồ hôi trên trán.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, hắn như vậy mà đã giết người, hắn đúng là ma quỷ, mà còn là loại ma quỷ khát máu, nghĩ đến cảnh tượng trong mộng, An Tuyết Thần có ý né tránh hắn. Phạm Ngự nhìn phản ứng của An Tuyết Thần cũng là không có ngoài ý muốn nên chỉ để khăn giấy xuống rồi nhìn cô.

"Cô nằm mơ thấy cái gì? Có lẽ tôi có thể giúp cô hiểu được" Đúng thế, hắn đúng là có thể giúp cô hiểu được giấc mộng đó.

"Tôi nằm mơ trông thấy thi thể ở khắp nơi, tôi đứng ở một chỗ không xa lắm nhìn thấy anh, anh đang cầm súng chĩa vào đầu người ta" An Tuyết Thần nhìn hắn mong chờ hắn sẽ trả lời cô.

Phạm Ngự nhếch mép cười, vuốt ve đầu của An Tuyết Thần, nhẹ giọng nói: "Ngoan, không phải sợ gì cả, cho dù tôi có thể giết người, nhưng cũng sẽ không làm tổn thương đến người phụ nữ của tôi. Bất kể là đã từng, hiện tại hay sau này, tôi cũng sẽ không làm điều đó" Vốn dĩ hắn định nói sẽ không làm tổn thương tới cô, An Tuyết Thần, nhưng lời nói đã ra đến khoé miệng lại thu về.

Nghe hắn nói như vậy An Tuyết Thần thở phào nhẹ nhõm, nhưng là cô cũng sợ, ngày hôm qua hắn đã giết người như vậy thì sẽ bình an vô sự hay sao? An Tuyết Thần nhìn hắn rồi suy nghĩ lung tung, cô là đang suy nghĩ cho hắn.

Thấy cô dùng loại ánh mắt này để nhìn mình, Phạm Ngự liền ôm chầm lấy cô "Không nên vì cái gì mà rối loạn tư tưởng, bởi vì cô có cô suy nghĩ cũng không nghĩ ra đâu." Phạm Ngự đối với phụ nữ thì rất mực dịu dàng, mà An Tuyết Thần cũng giống như bọn họ.

An Tuyết Thần gật đầu một cái, đối với người đàn ông bên cạnh mình, chỉ cần mình không chọc giận hắn thì hắn sẽ đối xử rất tốt với mình. Trông mắt một lần nữa lại mờ đi, bởi vì Giản ca ca ở nước Mỹ xa xôi, đối với mình cũng tốt như vậy.

Lúc này đây Phạm Ngự thật giống như Giản ca ca của cô, An Tuyết Thần ôm lấy Phạm Ngự, hai mắt nhắm lại, cảm giác rằng đây chính là Giản ca ca của cô.

Ôm nàng một lúc lâu, hần cảm thấy người trong ngực phát ra âm thanh hít thở đều đặn bèn đặt lên trên giường rồi lấy chăn đắp cho cô, Phàm Ngự nhìn cô ngủ say, khoé miệng nhếch lên: “Cô bé, cô đã thăng cấp không phải là sủng vật nữa rồi”.

Phàm Ngự đi ra khỏi phòng, vào thư phòng nhìn hình người trên màn hình máy vi tính.

“Mị Ảnh, cậu sau khi kết thúc mấy chuyện đó, ngày mai hãy trở về Anh quốc gọi Hoa Ảnh trở về đi”.

“Vâng”

Phàm Ngự nhìn vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, khoé miệng bỗng nhiên co rút một cái, ánh trăng khiến bóng hần đổ dài trên nền nhà. An Tuyết Thần, cô biết tôi là điều may mắn hay là bi ai đây?

Cô mệt mỏi quá, ở trong mộng Gian ca ca của cô đã trở lại, hần quý gối trước mặt cô giống như là đang muốn cầu hôn, tất cả mọi người ở đó đang chúc phúc cho cô, ngay lúc chuẩn bị đeo nhẫn đột nhiên xuất hiện một người.

“An Tuyết Thần, tôi không cho phép cô kết hôn với người khác, cô không đồng ý tôi sẽ giết hần ngay lập tức”. Âm thanh rất quen thuộc này là đến từ nơi nào vậy?

Mộng, mọi người đều nói là ngược với thực tế có phải không?

Không biết.

Không biết.

Không thể biết được.

Tâm địa hẹp hòi, sẽ nhiều phiền não, tâm địa rộng lớn, sẽ rất sáng suốt.

Bình an là may mắn, Biết đủ là phúc, tâm sáng là lộc, ít ham muốn là thọ.

Lòng dạ con người, nhiều ham muốn là hẹp, ít ham muốn là rộng.

Trong đêm dài, An Tuyết Thần nằm mơ thấy những sự việc không giống nhau.

Có người nói mộng chính là tốt đẹp, cũng có người nói mộng chính là hủy diệt.

Còn có người nói mộng chính là nhạc đệm do con người sinh ra, chính bởi vì có mộng nên cuộc sống mới trở nên hoàn mỹ.

Nhưng lại có người nói mộng chính là cuộc sống khác mà thượng đế đã ban cho con người.

Cuối cùng mộng chính là cái gì chúng ta cũng không thể nào biết được.

Giữa giấc mộng tâm tôi còn có sự lạc thú, sau đó lại là sự trống rỗng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bùng nổ ghen tức

Mộng : Là thế giới không hề tồn tại, chỉ là hư ảo mà thôi.

Không khí lúc sáng sớm mang theo một chút lạnh lẽo, An Tuyết Thần đứng trước cửa sổ sát mặt đất ngẩng đầu nhìn mặt trời đang dần nhô lên, hần tối hôm qua không thấy về nhà.

Cô dường như muốn đi ra ngoài để hít thở bầu không khí trong trẻo mới mẻ này, cô đứng ở bên ngoài, ánh mặt trời buổi sáng đẹp như vậy, mang theo mùi vị tươi mới giống như một đứa trẻ mới ra đời, là một điều tốt đẹp. Mặt trời vừa mới mọc lên chính là đại diện cho sự bắt đầu của một ngày mới.

Trên lầu hai, một bóng dáng màu đen đang đứng trước cửa sổ nhìn bóng dáng màu trắng ở dưới lầu, vốn dĩ vừa xử lý xong mấy hạng mục công việc nên định đi tắm rửa, đứng lên thì lại nhìn thấy cô đứng ở bên ngoài mở rộng hai cánh tay như là đang cảm thụ cái gì đó khiến hần không thể không nhìn chăm chú vào cô.

Nhưng An Tuyết Thần lại hồn nhiên không biết, cô đến ngồi lên trên xích đu, thật giống như đang về trước đây đã lâu. Tại sao một kẻ như vậy lại giữ một chiếc xích đu ở nơi này? An Tuyết thần thích thú suy đoán mà mỗi lần suy đoán đều có kết quả gần giống nhau.

Đứng lên khỏi xích đu, cô đột nhiên cảm thấy có người ở ngay gần mình, quay đầu lại thì thấy thím Trương đang đứng ở đó. Nhưng tại sao trong ánh mắt của bà ấy lại có chút gì đó bi thương, An Tuyết Thần nhìn bà cười cười:

“Thím Trương, chào buổi sáng!”

Thím Trương không có trả lời chỉ cong miệng nói với cô “Thật là giống quá, Tuyết Nhi cô trở về rồi sao? Là cô đã trở về thật sao?”

Nghe thím Trương nói như thế, An Tuyết Thần lại ngồi xuống xích đu “Thím Trương, tôi không phải là người mà thím vừa mới nhắc đến, tôi là An Tuyết Thần”.

Nghe cô nói như vậy sắc mặt thím Trương liền thay đổi, ngay lập tức kính cẩn ngọt ngào nói:

“A, Thật là xin lỗi, An tiểu thư, Cô sao lại dậy sớm như vậy? Sáng sớm trời lạnh cô nên khoác thêm áo ấm vào, tôi đi trước nấu bữa sáng đây” Nói xong liền đi về hướng biệt thự.

Lông mày An Tuyết Thần cau lại, tay nắm chặt áo khoác thím Trương vừa mới phủ lên mình cho cô, lại nhìn chiếc xích đu hãy còn đang đung đưa, vừa mới nhìn một chút thì thím Trương đã đi mất. Vô tình ngẩng đầu lên thì lại thấy Phạm Ngự đang đứng gần cửa sổ nhìn xuống, hắn này giờ vẫn đứng ở nơi đó sao? Cặp lông mày xinh đẹp của cô dường như nhíu chặt hơn.

Phạm Ngự thấy cô đã phát hiện ra hắn thì cười cười rồi xoay người rời khỏi cửa sổ.

An Tuyết Thần ngồi trên bàn ăn nhìn thím Trương và Tiểu Linh bận rộn ngoài bếp nói: “Hai người cũng không cần bận rộn như vậy, cùng ăn đi”

“Không cần đâu An Tiểu Thư, chờ hai người dùng bữa xong chúng tôi ăn là được rồi”.

“Như vậy đi thím Trương, không cần gọi tôi là tiểu thư mà hãy gọi bằng tên đi, bọn họ gọi tôi là Tuyết Nhi, về sau thím hãy dùng tên đó để gọi tôi.” An Tuyết Thần cố ý kéo dài cái tên Tuyết Nhi, âm thanh cũng cao hơn một phần. Nghe thấy thế thím Trương vô cùng bối rối, bà biết sáng nay là bà thất thố, nhưng tất cả đã bị con mắt Phạm Ngự nhìn thấy.

Trong mắt Phạm Ngự bỗng loé lên một tia sáng, nhưng An Tuyết Thần không hề biết tia sáng đó là chỉ cái gì.

“Việc này, An tiểu thư, tôi chỉ là quản gia mà thôi, gọi cô như vậy có gì không tốt sao?”

Trông thấy thím Trương khàn trương đến nỗi đầu toát cả mồ hôi, An Tuyết Thần cũng không có cố ý mà làm khó bà.

“Vậy thím cũng có thể gọi tôi là Tuyết Thần”

Phạm Ngự cầm lấy khăn giấy lau chùi khoe miệng rồi nói: “Bảo bối, có muốn ra ngoài đi đâu hay không, tôi đưa cô đi.”

An Tuyết Thần vẻ mặt bình thản nhìn Phạm Ngự nói “tôi chỉ muốn đi thăm cha mẹ của tôi”.

Phạm Ngự nhìn cô cười cười, đột nhiên hắn phát hiện trên cổ cô lâu nay vẫn luôn đeo sợi dây chuyền này, chỉ là hắn không có chú ý đến. Hắn đi tới, đưa tay muốn tóm lấy sợi dây chuyền nhưng đã bị An Tuyết Thần ngăn lại. Phạm Ngự nét mặt tối lại, càng muốn biết là ai đã đưa cho cô chiếc dây chuyền kia, quý trọng như vậy, thật ra trong tâm hắn sớm đã có dự cảm.

“Anh không được đụng vào thứ này” An Tuyết Thần thấy hắn muốn lấy sợi dây chuyền của mình thì vội vàng nóng nảy nói.

“Bảo bối, ngoan, không nên chọc cho tôi tức giận, cô quên rồi sao? Tôi chỉ muốn xem một chút thôi” Phạm Ngự kiên nhẫn nói một lần nữa.

An Tuyết Thần nhìn hắn, cô sợ hãi khi nhớ tới hình ảnh tối hôm qua nhưng tay vẫn nắm thật chặt lấy sợi dây chuyền.

Phạm Ngự nhìn cái đầu nhỏ đang lắc như gỗ trống, rõ ràng không còn kiên nhẫn liền kéo cô ra ngoài, một tay nắm được sợi dây chuyền bên nhẹ nhàng dùng sức. An Tuyết Thần bị đau nên buông lỏng tay ra, Phạm Ngự thấy thế dùng ngay tay kia tháo sợi dây chuyền xuống, nhìn phía trên thấy kí tự tiếng Anh, sắc mặt liền trở nên xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bùng nổ ghen tức

Phạm Ngự nhìn chữ cái bên trên dây chuyền, có cảm giác muốn đem cô ra mà ăn hết, cô gái này hàng ngày trong lúc ở bên cạnh hắn lại ngang nhiên dám nhớ đến nam nhân khác, nhìn chữ cái tiếng Anh trên mặt dây chuyền, Phạm Ngự gắt gao nhìn chăm chăm vào An Tuyết Thần.

Phát hiện sợi dây chuyền của mình đã bị cầm đi, cô vô cùng nóng lòng, cũng không quản đó là người nào liền túm lấy hắn kêu lên.

“Phạm Ngự, anh mau đem dây chuyền trả lại cho tôi” An Tuyết Thần với tới, Phạm Ngự liền cầm sợi dây chuyền giơ lên thật cao, nước mắt cô bắt đầu chảy xuống gương mặt lâm râm giống như mưa phùn.

Phạm Ngự cúi đầu nhìn An Tuyết Thần khóc như mưa, cô còn không cao tới bả vai của hắn, tuy nhiên vì sợi dây chuyền nằm trong tay hắn mà đã ra tay đánh hắn, đôi mắt liền tràn đầy ghen tị, phải, đó là ghen tị.

Phạm Ngự đem cô áp lên trên bàn ăn rồi đưa tay nâng cằm của cô lên, để cho gương mặt nhỏ nhắn khóc đến không còn hình dáng nhìn vào hắn, âm thanh thâm trầm ép tới.

“Nói, cái đó có phải là của tên Giản kia đưa cho cô đúng không?” trên tay hơi dùng chút sức lực.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, trong mắt tràn đầy ý muốn phản kháng, cô trước đây vẫn luôn rất nghe lời nhưng tại sao hắn lại cứ muốn chèn ép cô chứ, chỉ riêng chuyện về sợi dây chuyền này cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp hắn.

Cô về mặt kiên định nhìn hắn và nói: “Đúng, là Giản ca ca đưa cho tôi, nó rất quan trọng đối với tôi, anh làm ơn hãy trả lại cho tôi”.

Đúng là không ngoài ý nghĩ của Phạm Ngự, nhưng nghe từ chính miệng cô nói ra hắn cảm thấy vô cùng tức giận.

“Lá gan của cô thật không nhỏ mới dám ở sau lưng của tôi mà nghĩ tới người đàn ông khác, vậy có phải hay không mỗi lần cùng ai làm cô đều muốn người đó là hắn? Cô hi vọng chính hắn ở trong thân thể của cô đúng không?” Phạm Ngự cơ hồ quát to lên, cô gái này thật là có bản lĩnh chọc giận hắn.

An Tuyết Thần nghe hắn nói với mình như vậy thì cười cười và nói: “Phạm Ngự anh không chịu đựng nổi người không có cùng suy nghĩ với anh sao. Anh có biết tại sao tôi lại không muốn anh đụng đến sợi dây chuyền này không?”

Phạm Ngự nhíu mày nhìn cô.

“Nói đi”

“Là bởi vì thân thể tôi đã bị anh đụng tới, tôi không muốn anh cũng đụng tới sợi dây chuyền của Giản ca ca, không muốn anh làm nhục anh ấy” An Tuyết Thần cắn răng hung hăng nói, bởi vì Giản ca ca chính là vết thương của cô, mà hắn lại ở trên vết thương của cô mà rắc thêm muối.

Phạm Ngự nhìn cô, hai tay nặng nề buông cầm ra tiến đến chiếc cổ mỏng manh của cô, hắn nắm lấy cổ cô, nhìn gương mặt này ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo.

“Cô muốn chết hay sao? Vậy để tôi cho cô nếm thử một chút tư vị của cái chết.” Nói xong tay liền dùng lực bóp chặt cổ cô.

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông có linh hồn ma quỷ trước mắt, cô cảm thấy không thể nào hít thở được, hai tay vốn nắm lấy Phạm Ngự từ từ tuột xuống.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần từ từ nhắm mắt, nhìn cô sắp bị chính mình bóp chết hai con mắt đỏ ửng tia máu liền khôi phục lại hình dáng bình thường, hắn bắt chợt buông lỏng tay ra. Bất ngờ có thể hô hấp khiến An Tuyết Thần ho khan dữ dội, cả người trượt từ bàn ăn xuống dưới đất.

Đưa hai tay vuốt cổ của mình, màu hồng động lại trong nháy mắt đã thay đổi, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần ngồi ho khan trên mặt đất, ánh mắt trở nên đen tối và bí ẩn, hắn liền ôm lấy cô đi lên tầng hai. Thím Trương và Tiểu Linh trốn ở trong góc phòng cũng bị một màn vừa rồi hù cho sợ hãi, nửa ngày cũng chưa hồi phục lại được tinh thần.

“Này, anh làm gì đấy? Thả tôi xuống, anh muốn làm cái gì?” An Tuyết Thần đánh vào bả vai Phạm Ngự nhưng hắn cũng không có phản ứng, bước chân vẫn đi tới phòng ngủ của hắn.

An Tuyết Thần bị Phạm Ngự quăng lên trên giường, đây là lần đầu tiên An Tuyết Thần tới phòng của hắn, chỉ là tình cảnh hiện nay không cho phép cô xem xét phòng ngủ của hắn.

An Tuyết Thần nhìn hắn đầy cảnh giác, giọng nói cũng không còn cứng rắn như vừa nãy, cô bỗng sợ hãi, là cô vừa mới được nếm thử mùi vị của cái chết.

“Anh đừng có tới đây... Anh... Anh muốn làm gì?” Giọng nói của An Tuyết Thần trở nên run rẩy.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần trên giường, khoé miệng hiện ra nụ cười tà ác.

“Bảo bối, cô nên nhận được trừng phạt bởi vì lời nói hôm nay của cô”.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dịu dàng chịu phạt

Nghे giọng nói Phạm Ngự vô cùng lạnh lẽo, lần này cô thật sự cảm thấy hoảng sợ.

Nhìn thấy hần từng bước đi về phía mình, cô liền lui lại phía sau, thời điểm sắp té nhanh xuống giường Phạm Ngự kéo cô một cái, một tay ôm lấy eo còn một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, cự ly của hai gương mặt ở sát gần nhau, có thể cảm giác được hô hấp lẫn nhau.

Hô hấp của An Tuyết Thần bắt đầu hỗn loạn, không bởi vì cái gì khác mà bởi vì cô quá sợ hãi.

Cảm thấy An Tuyết Thần lo lắng, Phạm Ngự nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên bắt đầu phun khí nóng lên mặt cô.

“Bảo bối, cô nói xem ta nên trừng phạt cô như thế nào đây?” Vừa nói hần vừa ngắm nghía gương mặt nhỏ nhắn của cô, giọng nói của hần vô cùng dịu dàng, đây là điểm báo hần bắt đầu nổi giận, thật sự khiến cho người ta lạnh rùng mình.

An Tuyết Thần nhìn hần, tự nhiên hết ý kiến không biết nên nói gì, thật ra là cô đang run sợ.

Phạm Ngự như rất hài lòng trước phản ứng của An Tuyết Thần, độ cong khoé miệng hần càng lúc càng lớn.

“Thế nào, chịu thua nhanh như vậy sao? Sợ? Làm thế nào đây? Kịch hay vẫn còn chưa diễn mà.” Giọng điệu âm trầm vô cùng tốt.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Thật lâu cô mới có thể nói ra một câu.

“Còn có thể nói chuyện cơ à? Tôi còn tưởng là cô sẽ không dám!” Hần cười quỷ quyệt.

“Bảo bối, không có gì phải sợ, tôi chỉ là muốn cô nhớ” nói được làm được, hần liền cắn liếm lỗ tai của An Tuyết Thần “Để cho cô nhớ, cô là hoan lạc ở phía dưới người nào”

Nói xong cũng không dịu dàng như trước xé tan váy của An Tuyết Thần, y phục tản mạn rơi xuống đầy đất, Phạm Ngự đè An Tuyết Thần xuống dưới thân.

Đã che giấu

Hôm nay Phạm Ngự hung hăng muốn cô, tựa hồ muốn xỏ xuyên qua thân thể của cô, đụng chạm đến tận linh hồn lẫn nhau.

Rốt cục đến thời điểm trời tối thì hoan ái mới kết thúc.

“A” Phạm Ngự gầm nhẹ một tiếng phóng ra nằm móng của mình, giống như đã chiếm được thoả mãn cực độ, đem đầu mình chôn ở trong cổ cô, nặng nề hô hấp.

An Tuyết Thần đã ngủ mê man, người bình thường sao có thể chịu đựng được sự giày vò của Phạm Ngự, cả một buổi tối buộc phải làm những tư thế bất đồng, biến mình thành người phụ nữ dâm đang.

Nhìn An Tuyết Thần đang ngủ mê man, Phạm Ngự liền hôn cô một cái.

“Cô vì cái gì phải mà chọc giận tôi?”

(Tiếp theo An Tuyết Thần phát hiện ra bí mật gì)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ở lại cùng ăn bữa tối

Khi tỉnh dậy lần nữa thì cũng là lúc trời đã tối. An Tuyết Thần mặc vào bộ quần áo thể thao mùa hè đơn giản.

Nhìn xuống dưới lầu, cô thấy Phạm Ngự cũng đang mặc trên người bộ quần áo màu xám ở nhà thoải mái. Hắn đang ăn bữa tối. An Tuyết Thần từ tầng 2 bước xuống. Phạm Ngự thật anh tuấn. Cách hắn ta ngồi ăn cơm cũng thật cuốn hút. Đây chính là cuộc sống của người có tiền sao? Từ nhỏ hắn ta đã được giáo dục như thế nào? An Tuyết Thần mang một tâm trạng vừa lẫn lộn cũng vừa thương tiếc.

Nhớ lại bản thân mình lúc này, cô không biết từ lúc nào mình biến thành như vậy? Gặp phải Phạm Ngự cô không biết lên vui hay lên buồn. Phạm Ngự vừa lau miệng vừa nhìn An Tuyết Thần

“Cô dậy rồi ak. Qua đây dùng bữa tối với tôi”. Phạm Ngự một tay châm điếu thuốc, một tay nhẹ nhàng gõ lên bàn ăn. Hành động này sao thật quen thuộc.

Cô lại nhớ đến anh Giản của mình, ăn xong bữa cơm đều hút một điếu thuốc, cũng sẽ gõ bàn giống như vậy. Nhưng bây giờ đã không còn nữa rồi. Lại nhớ đến sợi dây chuyền, An Tuyết Thần không tự nhủ mà rớt nước mắt. Phạm Ngự thấy cô khóc, lòng mảy mòi nhìn lại nhìn An Tuyết Thần ngay người nhìn mình, đó là ánh mắt của sự say mê, chìm đắm, nhưng tại sao cô lại dùng ánh mắt đó nhìn mình? Chẳng nhẽ.....

“Sao, không muốn ăn, hay là không đói?”. Phạm Ngự vẫn giữ dáng vẻ bất cần nhưng trong ngữ điệu có chút nhẹ nhàng.

Thấy bản thân quá thất thần, nhanh chóng lau những giọt nước mắt, rồi bước xuống cầu thang, đến bên bàn ăn rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Nhìn những món ăn trên bàn, cô phát hiện đây đều là những món mà cô thích ăn mà không phải những món ăn tây cô không thích ăn như ngày trước.

Nhìn bát cơm của Phạm Ngự, sao hắn ta lại ăn ít vậy? Chẳng nhẽ là do ăn không quen? Hơn nữa lúc này nhìn hắn ta cầm đũa cũng không đúng cách. An Tuyết Thần liếc nhìn Phạm Ngự.

“Anh. Buổi tối vẫn phải ra ngoài sao?” An Tuyết Thần cúi thấp đầu, chậm chậm gấp từng miếng thức ăn đưa vào miệng. Thanh âm cô nhỏ đến mức dường như chỉ có mình anh nghe được.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần cúi đầu thấp đến mức chạm vào bát cơm trước mặt, kinh ngạc nghe thấy lời cô nói, trong lòng cảm thấy có chút gì đó thật bất ngờ, cô ấy nói như vậy là không muốn mình rời khỏi sao?

Phạm Ngự tỏ ra thật thoải mái, cầm lấy điện thoại nói với người đang nghe máy:” alo, hủy bỏ mọi hoạt động của buổi tối ngày hôm nay”. Không đợi đối phương trả lời anh liền cúp máy.

Nhưng khi anh gọi điện thoại. Anh mắt anh luôn nhìn thẳng vào An Tuyết Thần. An Tuyết Thần nghe thấy anh ta nói rằng hủy bỏ toàn bộ hoạt động, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cô chỉ hỏi một câu đơn giản như vậy, không ngờ hắn ta lại.....

Nhìn An Tuyết Thần ngạc nhiên nhìn mình như vậy, Phạm Ngự đột nhiên cảm thấy thật buồn cười.

An Tuyết Thần đặt đũa xuống giải thích: “Này, không phải, tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi. Tôi không có ý đó”. An Tuyết Thần hoa tay múa chân giải thích. Nhìn An Tuyết Thần hoảng loạn như vậy

"không phải cái gì?. Hôm nay tôi mệt, chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút thôi"

Mặc dù nghe hắn ta nói vậy nhưng vẫn thấy có chút ngại ngùng. Nhìn thím Trương không ngừng mang thức ăn lên

“Thím Trương, phiền bà làm cho tôi một suất ăn tây”. An Tuyết Thần rất lễ phép khi nói với thím Trương.

“Vâng, An tiểu thư, tôi đi làm ngay đây”. Phạm Ngự một ngày ba bữa đều là ăn các món do đầu bếp 5 sao chế biến, mỗi ngày hắn đều dùng bữa rất đúng giờ.

Nghe An Tuyết Thần nói vậy, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần với ánh mắt kì lạ. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự nhỏ giọng nói

“Anh có thể giúp tôi cùng ăn được không?”

Phạm Ngự cũng nhìn cô: “Được, tôi giúp cô, chúng ta cùng nhau ăn”.

Cứ như vậy hai người cùng nhau ăn hết bữa tối, Phạm Ngự mặc dù không đến công ty nhưng vẫn còn rất nhiều công việc anh cần giải quyết, vì thế ăn xong bữa liền đi vào thư phòng.

An Tuyết Thần ngồi xem phim ở phòng khách, tay cầm điều khiển không biết bật kênh nào. Ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào hướng cửa thư phòng. Cô muốn lấy lại chiếc dây chuyền, cô nghĩ trước hết nên để hắn ta cảm thấy vui vẻ. Vì vậy cô liền pha một tách cà phê mang vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Bức ảnh trong thư phòng

Sáng sớm, An Tuyết Thần pha một tách cà phê, nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng, không thấy có tiếng động, cô liền nhẹ nhàng đẩy cửa ra cũng nhìn thấy bóng dáng Phạm Ngự đầu cẩu, chỉ nhìn thấy đèn phòng tắm đang bật, chắc là đi tắm thôi. Cô nhẹ nhàng đi tới bên bàn học, đặt ly cà phê xuống, nhìn thiết bị lắp đặt cùng kết cấu của thư phòng này, thật là đẹp, đợi chút, hình như là cô đã gặp qua ở đâu rồi, đúng rồi, là phòng làm việc của hắn, nhưng tại sao hắn lại muốn bố trí thư phòng giống phòng làm việc?

An Tuyết Thần đến bên cạnh giá sách, cô đang chọn sách, thì nhìn thấy

một quyển photo album. Tên gọi tình yêu Tường Vi. Tên thật đẹp, đây là điều đầu tiên mà An Tuyết Thần cảm nhận được, cô từ từ mở ra, tấm ảnh khiến cho An Tuyết Thần vô cùng kinh ngạc. Là một cô gái, tóc dài như sóng biển, tất cả đều cùng một người, nhìn quen quen, giống như mình, mình cũng có tóc dài như vậy, hình dáng mặt, rất nhiều rất nhiều điểm đều giống nhau. Ngay cả nụ cười đều không có một chút khác biệt. An Tuyết Thần đang lật tới tờ cuối cùng, một thanh âm lạnh lẽo vang lên bên tai An Tuyết Thần.

"Cô đang làm cái gì." Phạm Ngự nhanh chóng đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, đoạt lấy photo album, đẩy An Tuyết Thần ra, không có điểm tựa An Tuyết Thần lập tức té lảo đảo trên đất. Minh tại sao lại giống cô gái này như vậy. Khi nhìn Phạm Ngự dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình. Cô dường như đã hiểu. Phạm Ngự, ngồi xổm xuống, nâng cằm của cô lên, khuôn mặt tức giận. "Ai cho cô vào phòng, tôi không phải đã nói trước khi

đi vào phải gõ cửa sao? cô ai cho cô chạm vào cô ấy." Hắn dường như là hét lên với An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn bộ mặt tức giận của Phạm Ngự cuối cùng mở miệng nói: "Chúng ta bề ngoài giống nhau như vậy, anh là vì cô ấy mới giữ tôi ở bên cạnh. Tôi chỉ là thể thân của cô ấy thôi." An Tuyết Thần thanh âm run rẩy, tại sao biết mình là thể thân lại cảm thấy mất mát.

Phạm Ngự nghe An Tuyết Thần nói như vậy, cũng không nói lời nào, bởi vì cô nói đúng. Chờ đợi câu nói tiếp theo của cô."

"Nếu là như vậy, vậy anh nên để tôi đi, đem bản thân cô ấy giữ ở bên người chẳng phải là tốt hơn." ánh mắt kiên định nhìn thẳng Phạm Ngự. Phạm Ngự nghe An Tuyết Thần yêu cầu mình thả cô, tức giận càng sâu hơn. Năm cảm cô càng dùng sức hơn.

"Thả cô, cô phải biết rằng cô là do ta dùng tiền mà mua được, còn có một năm, cho nên cô vẫn phải thay thế cô ấy sống ở bên cạnh tôi, không có ý đồ chạy trốn, nếu không tôi sẽ chôn sống cô cùng với người thân của cô, cô biết? Tôi có khả năng làm được như vậy."

Đúng vậy, hắn quả thật có thể làm được như vậy, hắn có thể quyết định người ta sống hay chết. Cô chính là một ma quỷ như vậy.

Đúng, mình là do hắn mua về, có ký tên. Làm sao có thể sẽ thả mình. Diệp Đan nằm mộng cũng nói như vậy.

Nhìn phạm ngự nhếch miệng cười, An Tuyết thật sự rất đau lòng, nếu đã như vậy còn không bằng vò đã mẻ lại sứt. Hương tới hắn phải đòi lại dây chuyền.

An Tuyết Thần ngăn không cho nước mắt tiếp tục rơi xuống. Nhìn thẳng hắn nói.

"Anh trả lại dây chuyền cho tôi có được không." Cô là người cả gan nói ra những điều hoàn toàn chọc giận tên Dã Lang này.

Mắt Phạm Ngự đỏ lên giống như một con sói đang đói bụng, tản ra hơi thở nguy hiểm.

"An Tuyết Thần, cô thật là biết chọc giận tôi đấy, cô thật không sợ chết sao?"

"Sợ, đương nhiên sợ. Nhưng phải làm thế nào, tôi còn phải sống cùng anh một năm."

Phạm ngự nhìn ánh mắt bình tĩnh giống như mặt hồ tĩnh lặng, hắn giận ghê gớm, ánh mắt của cô tại sao có thể không có bất kỳ gợn sóng nào. Hắn không cho phép cô nhìn hắn như vậy.

"cô luôn cố ý chọc giận tôi." Phạm Ngự nghiêng răng nghiêng lợi nói, đáng vẻ giống như muốn ăn cô vào trong bụng. Nhưng An Tuyết Thần cũng không sợ, bởi vì cô đang vì anh Giản của mình mà cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tự thua

An Tuyết Thần mở to mắt nhìn Phạm Ngự, làm cho hắn không cách nào nhịn được. Hắn đã hoàn toàn bị cô chọc giận, hắn phải trừng phạt cô.

"An Tuyết Thần, cô nghĩ cô là ai? Đây chuyện à, chỉ sợ rằng cả đời này cô cũng đừng mong trông thấy nó, bởi vì tôi đã ném nó đi rồi." Phạm Ngự hung hăng nắm cằm của cô lạnh lẽo nói.

An Tuyết Thần không khóc. Mặc dù đau, nhưng cô quật cường không để cho nước mắt rơi xuống, cô không thể yếu mềm trước mặt hắn. Cô không thể....

"An Tuyết Thần, cô đang khiêu khích tôi sao?" Phạm Ngự nhìn thấy gương mặt quật cường của cô giận dữ nói.

"Không, không phải khiêu khích, mà là khinh thường." Biểu hiện của An Tuyết Thần rất kiên quyết, giống như tuyết liên ở Thiên Sơn, dù rét lạnh vô cùng nhưng vẫn sống sót được, hơn nữa còn là vĩnh cửu.

Nghe thấy câu trả lời của cô, con tức giận mà Phạm Ngự đang đè nén liền bộc phát đến cực điểm, hắn tức giận lấy súng đi vào đầu cô. Cô không sợ chết mặc dù cô đang rất sợ hãi.

"Cô thật sự không sợ chết... An Tuyết Thần có tin chỉ cần tôi “pằng” một phát là cái đầu này của cô vỡ tan hay không?" Giọng nói đầy đắc ý của Phạm Ngự kề bên tai của cô bởi vì hắn nghĩ cô đang sợ. Nhưng...

“Nổ súng đi.” Nói xong An Tuyết Thần nhắm chặt mắt lại như đang chờ chết.

Biểu hiện như vậy của An Tuyết Thần làm cho Phạm Ngự sững sờ, tay cầm súng thoáng run nhưng rất nhanh liền bị hắn che giấu đi

"Được. Cô không sợ chết? Vậy sau khi tôi bắn nát đầu cô, tôi sẽ cho người làm thành bánh bao, đem đến cho ba mẹ của cô để cho họ ăn. Cô xem như vậy có tốt hay không? Hả?" Nhìn thấy vẻ mặt của An Tuyết Thần ngày càng trắng bệch thì bất giác trên gương mặt của Phạm Ngự khôi phục lại vẻ thỏa mãn.

“A...a... đừng nói... đừng nói nữa... anh chính là tên ác ma... tại sao anh lại sống trên đời này làm gì cho hại người... anh mau cút xuống địa ngục đi” An Tuyết Thần ôm đầu, gục xuống khóc nức nở... Thật buồn nôn.

"Đúng vậy, tôi chính là từ địa ngục tới đòi nợ cô, hành hạ cô. Tôi đã nghĩ là trở lại địa ngục." Phạm Ngự vừa nói vừa tiến lại sát bên cô, nói tiếp vào tai "Nhưng tôi sợ địa ngục không có cô sẽ mất vui." Hắn nói xong liền cười lớn lên.

Trong khi An Tuyết Thần vùi đầu mình vào hai chân khóc nức nở thì Phạm Ngự đã đứng dậy, ngồi vào bàn làm việc cắt khẩu súng vào trong hộp, đốt một điếu thuốc, rồi nhìn lại bộ dáng khóc lóc đang ngồi dưới đất của cô, lòng mảy may cau lại, nhưng lại không nói tiếng nào chỉ im lặng hút thuốc

An Tuyết Thần từ từ ngừng khóc, cô ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thù hận nhìn Phạm Ngự, cô đã thua, hoàn toàn thua, cô làm sao đấu thắng tên ác ma này, hắn chính là tên tàn nhẫn như thế đó.

Phạm Ngự nhìn thấy được ánh mắt của An Tuyết Thần nhìn mình, khóe miệng liền hiện ra một đường cong. Nhìn rất tà mị nhưng như vậy lại càng làm cho tên ác ma này tăng thêm nét hấp dẫn.

"Tới đây." Phạm Ngự lạnh nhạt mở miệng, nhưng ánh mắt lại lóe sáng.

Thấy An Tuyết Thần không hề cử động, giọng nói trở nên có chút khó chịu.

"Cô nhất định phải nghe lời của tôi, cô có tin là tã sẽ đem cha mẹ của cô đến một nơi khác để cho cả đời cô không còn gặp được bọn họ không?" Phạm Ngự nói một cách lạnh lùng, nếu như cần thiết hắn sẽ làm như vậy. Từ trước đến giờ chưa có chuyện gì mà hắn không làm được. Đời này cũng sẽ không có.

Nghe hắn nói muốn đưa cha mẹ của mình đi, An Tuyết Thần lập tức đứng lên, chạy đến trước mặt của Phạm Ngự, quỳ xuống, kéo áo tẩm của hắn, van xin.

“Đừng mà, van xin anh đừng làm như vậy, đừng đem cha mẹ của tôi đi. Từ đây về sau tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời của anh”

"Ng ngoan, không nên chống lại tôi, làm vậy chỉ có cô chịu khổ thôi." Phạm Ngự rất hài lòng, vuốt ve mái tóc của An Tuyết Thần

Đôi mắt của Phạm Ngự đang khép chặt, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng trong phòng tắm trong lòng giống như bị kim châm, đau nhói. Là cảm giác gì???

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: “Ngự”

An Tuyết Thần lao ra khỏi thư phòng của Phạm Ngự, chạy về phòng của mình, sau khi cửa được đóng lại thì thân thể của cô từ từ trượt xuống đất. Cô ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm chặt đôi vai, úp mặt vào gối khóc nức nở, cô muốn đem những uất ức mà mình phải chịu mấy ngày nay khóc lên một lần cho khô cạn đi.

Phạm Ngự nhìn bóng dáng xông ra của cô trở nên âm trầm nhưng đó chỉ là thoáng lên trong đáy mắt rồi vụt tắt. Hắn cầm điện thoại nói “Đem cha mẹ của An Tuyết Thần đến bệnh viện” Nói xong hắn tắt điện thoại, cầm lấy ly rượu trong suốt đi lại cửa sổ sát đất nhìn ra bóng đêm trước mắt một hơi uống hết ly rượu để lên bàn xoay người rồi đi.

Ánh trăng chiếu vào ly rượu như mở một lối đi đến cung trăng.

An Tuyết Thần vô lực nằm ở trên giường, mệt mỏi mà nhắm hai mắt lại, từ từ chìm vào giấc mộng. Đúng lúc này cửa phòng lại bị Phạm Ngự mở ra, An Tuyết Thần cảnh giác ngồi bật dậy, nhìn thứ mà hắn cầm trong tay cả người khẽ run lên.

Sau khi uống xong ly rượu, Phạm Ngự cầm lấy dụng cụ xăm hình tiến vào phòng An Tuyết Thần, hắn muốn lưu lại dấu tích của mình trên thân thể cô, muốn cô chỉ là của riêng hắn.

Nhìn thấy đồ vật mà hắn cầm trên tay, An Tuyết Thần run sợ mà càng lùi vào phía trong giường. Thấy phản ứng của cô, Phạm Ngự liền đi lại bên giường, ngồi xuống, kéo cô lại gần, dịu dàng nói: “Ngoan, đừng làm tôi không vui, chỉ viết một chữ phía sau lưng thôi” Nói xong, tay hắn cầm kim lên đồng thời lại tắt cả mọi cử động của nàng mà chăm kim xuống làn da mỏng manh của nàng.

“A...đau quá...không được viết” An Tuyết Thần kêu lên xong rồi cắn chặt mu bàn tay của mình

“Đừng cử động, cố nhịn một chút thôi là xong rồi” Kim châm vẫn từ từ khắc xuống phần lưng trắng như tuyết của nàng, từng giọt từng giọt mà theo những mũi kim châm mà rỉ ra.

Rồi những cơn đau đó cũng dừng lại nhưng An Tuyết Thần cũng đã bị mê man, chữ “Ngự” được khắc thật sâu trên vai cô khó có thể mà xóa bỏ được nó.

Phạm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm, nhàn nhạt cười, cúi đầu hôn nhẹ lên vầng trán của nàng rồi đi ra ngoài

Sáng hôm nay, Phạm Ngự cũng không có đi làm mà ở nhà chờ cô thức dậy, đây đã là lần thứ hai hắn phá lệ vì nàng. Ngồi đợi 1 lúc lâu vẫn không thấy cô xuống nên không thể làm gì khác hơn là đi lên đánh thức cô

Đẩy cửa ra nhìn bóng dáng đang ngủ say trên giường, hắn khẽ bước lại gần, ngồi trên giường ngắm nhìn cô.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu lên dáng người cô tựa như là chiếu vào một bông hoa xinh đẹp, mang lại cảm giác mỹ lệ. Hắn cẩn thận ngắm nàng, cảm hơi nhón, đôi môi mềm mại đỏ tươi như một bông hoa ngọt ngào, gương mặt nhỏ nhắn, mũi khẽ nhếch lên, cặp mắt to trong sáng lúc này yên tĩnh như nước hồ, thâm thúy khiến cho người nhìn vào cũng tự mình đắm chìm vào trong ánh mắt đó

Bàn tay Phạm Ngự vẫn bắt tri bắt giác vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, từ lông mày đến mắt, đến mũi, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mềm mại của cô ấy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi xinh đẹp động lòng người ấy.

Cảm giác mình bị quấy rầy, một đôi tay bé nhỏ đưa lên lung tung như là không hài lòng khi bị quấy nhiễu giấc ngủ. Thấy như vậy, Phạm Ngự vội thu tay về nhìn cặp chân mày của cô khẽ nhíu lại với nhau. Cặp mắt trong veo ấy từ từ mở ra nhưng khi nhìn thấy bóng dáng người đối diện thì lập tức ngồi bật dậy, lui về phía sau, cảnh giác nhìn hắn.

“Tại sao anh lại ở trong phòng của tôi?” An Tuyết Thần hướng đến Phạm Ngự hỏi

“Tôi chỉ kêu cô thức dậy ăn sáng thôi... mau dậy đi!” Nói xong, hắn liền xoay lưng đi ra ngoài. Hôm nay, hắn không giống như bình thường mặc quần áo đen, mà thay đổi thành bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt giống như là một chàng thanh niên tuổi trẻ.

An Tuyết Thần rời giường chuẩn bị đi lấy quần áo nhưng vào khi mặc vào thì cảm thấy đau, cô xoay người nhìn thấy trên vai của mình có khắc một chữ “Ngự”. Cô nhìn lại chữ được khắc vào vai mình tối hôm qua khẽ nhàng vuốt tự hỏi “Phạm Ngự là người như thế nào? Tại sao hắn lại có tính chiếm hữu”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vô tình gặp nhau tại khách sạn

Nhìn lại sau này, khoảng thời gian sau một năm khi cô rời khỏi hần thì chữ “Ngự” này vẫn sẽ luôn nhắc nhở lại thời điểm cô từng là người phụ nữ của Phàm Ngự. Nhìn cái chữ này, đôi lông mày xinh đẹp cau lại trở nên phiền muộn, thờ dãi rồi nhẹ nhàng mặc quần áo vào.

Mặc một cái váy màu xanh nhạt, tóc chải thành đuôi ngựa, đây là trang phục Phàm Ngự chuẩn bị cho cô, chúng luôn được phối hợp với các phụ kiện thích hợp

An Tuyết Thần chậm rãi đi xuống, cảm thấy trên lầu có tiếng động, thói quen nhìn lên trên, ai ngờ làm cho xuất hiện một khung cảnh làm cho Phàm Ngự không thể rời mắt đi.

Gió mát ngoài cửa thổi tới, làm cho chiếc váy của An Tuyết Thần khẽ lay động theo làn gió giống như là nàng tiên nữ đang lạc giữa vườn hoa.

Phàm Ngự nhìn cô ngồi xuống, tao nhã lấy thức ăn

“Bảo bối, em có biết không? Em thật là đẹp, ngay cả trong lúc ăn cũng rất đẹp” Phàm Ngự ngồi dựa vào ghế, thu hồi biểu tình mê say của mình biến thành giọng điệu trêu chọc cô.

An Tuyết Thần không để ý vẫn cúi đầu chăm chỉ ăn thức điểm tâm của mình.

Lúc này ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ mặc trang phục công sở tiến vào phòng

“Phàm tổng, thời gian không còn sớm, hôm nay ngài có hẹn dùng tiệc cùng Lâm tổng” Người phụ nữ này là thư ký công ty của Phàm Ngự. Cô nhìn thấy An Tuyết Thần ngồi ở điểm tâm ở bàn tạo cho người ta cảm giác đầu tiên chính là tính khiết cùng an tĩnh

Cặp mắt của Phàm Ngự vẫn luôn quan sát An Tuyết Thần, thầm nghĩ cô cảm nhận được ánh mắt của hần nhưng một lần nữa hần lại thấy thất vọng khi An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn nữ thư ký, khẽ cười nhạt rồi để món ăn cô đang dùng xuống đĩa nói:

“Thím Trương dọn thức ăn đi” nói xong cô đứng đi lên lầu, đi được vài bước quay lại nói với hần “Tôi hôm nay muốn ra ngoài gặp bạn”

"Cô đã được sự đồng ý của tôi?" Phàm Ngự nhìn bóng dáng trên cầu thang của cô nói

An Tuyết Thần thản nhiên cười nói “Không, là tôi nói cho anh biết” rồi nhìn hần, nụ cười vẫn ở trên mặt từ từ biến mất ở cầu thang.

Nữ thư ký nhìn mọi cử chỉ của An Tuyết Thần, trong lòng cảm thán “Thật là tuyệt mỹ, cặp mắt kia sao lại trong suốt không hề gợn sóng như thế. Không phải Phàm tổng hôm nay không đến công ty ở nhà cùng người đẹp đó chứ?”

“Lily, cậu kêu tôi ra gặp mặt có gì không? An Tuyết Thần ở quá cả phê hỏi Vương Ly Ly bạn của cô

“Hi hi...ta, tôi muốn cho cậu gặp bạn trai tôi, hẹn gặp ở khách sạn, cậu đi chung với tôi nhé...” Vương Ly Ly sử dụng chiêu làm nũng đó là đòn sát thủ của cô

Cuối cùng An Tuyết Thần rút cuộc chịu không được phải đồng ý đi với Vương Ly Ly đến khách sạn .

Khách sạn Hoa Thiên——

Đi vào một phòng Vip, Vương Ly Ly khẩn trương gõ cửa.

“A..Lily, cô đến rồi à, chúng ta đợi lâu rồi đó” Người vừa lên tiếng là bạn trai của Lily. Khi nhìn thấy An Tuyết Thần ánh mắt liền ngây ngẩn nhìn nàng. An Tuyết Thần thấy vậy liền đưa tay về phía hần, thản nhiên nói

“ Xin chào, tôi là bạn thân của Lily, tên là An Tuyết Thần, lần đầu tiên gặp mặt”

Nhưng có một người đàn ông khi nghe thấy tên của An Tuyết Thần, liền ngưng uống rượu quay đầu nhìn ra cửa xem người vừa xuất hiện là ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Vô tình gặp nhau tại khách sạn (2)

Người ngoài cửa cứ mãi mê nhìn cô không chịu buông tay lại lôi kéo cô đi vào phòng. Nhưng khi cô bước vào thì hô hấp của cô đột nhiên ngưng lại khi cô trông thấy một người mà mình không ngờ sẽ gặp trong hoàn cảnh này

Ánh mắt của Phàm Ngự vẫn chăm chú vào cái nắm tay của hai người, An Tuyết Thần cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng này vội rút tay về nhưng người bạn trai này của Lily vẫn cứ như bị thôi miên trên người của cô không chịu buông ra

Thấy được ánh mắt không có ý tốt của hắn, cô vội kéo Lily đến đứng án phía trước, tránh né ánh mắt của hắn. Tất cả những chi tiết này đều được Phạm Ngự thu vào trong tầm mắt của mình

Trong bàn còn có một phụ nữ trung niên, người này quan sát Lily ra vẻ khinh thường nói

“Con trai, con làm sao mà kiếm ra được loại bạn gái như thế này?” Người phụ nữ này chính là mẹ của bạn trai Lily. Sau đó, ánh mắt chuyển qua An Tuyết Thần nhìn thấy trang phục của cô đều là loại thiết kế số lượng có hạn, khẳng định là một cô gái này cũng không đơn giản

“An tiểu thư sao? Xin hỏi trang phục cô đang mặc mua ở đâu, theo như tôi được biết đây là những mẫu thiết kế mới nhất của Paris, toàn thế giới chỉ có năm bộ như thế này thôi” Bà khách khí nói

“Sao a?” Cô không nghĩ quần áo trên người cô như thế nào cũng là một phương tiện để cho người ta nịnh bợ. Liếc mắt nhìn y phục của mình, cười cười.

Thái độ của người phụ nữ này đối với An Tuyết Thần cũng không phải là hài lòng, đúng lúc này, người tự xưng là bạn tại của Lily cũng lên tiếng

“Lily đến đây để anh giới thiệu, đây là cha mẹ của anh” Mặc dù giới thiệu bạn gái nhưng ánh mắt của hắn vẫn liếc nhìn về phía An Tuyết Thần

“Dạ...con chào bác trai, bác gái” Lily khẩn trước nói trong khi An Tuyết Thần vẫn giữ thái độ im lặng, để Lily ngồi cạnh bạn trai rồi cô ngồi xuống kế bên, chỗ trống kế đó cũng không có ai ngồi nhưng vẫn không được ánh mắt nóng bỏng luôn chiếu vào người cô

“An tiểu thư, cô là bạn thân của Lily, tôi đây cũng là bạn thân của Lâm Phong, tôi mời cô ly rượu này” Nói xong liền uống cạn ly rượu

An Tuyết Thần cũng không đứng lên, chỉ cầm ly rượu tự hỏi hình như đây là rượu đỏ mà Phạm Ngự cho mình uống trước đó

“Pháp, năm 1966. Rất tốt, luôn khiến cho ta trầm mê trong nó” Nói xong cô để ly rượu xuống bàn

Mọi người cùng nhìn nhau, bà Lâm nhìn Lily nói

“Nhân tiện tôi cũng nói luôn với cô, cô không xứng đôi với con trai tôi, tôi đồng ý cho nó qua lại với cô” Giọng điệu lạnh lùng, không một chút gì giữ thể diện cho Lily. Nghe được những lời này, vẻ mặt của Lily liền biến sắc, nước mắt rơi ra

Nhìn thấy Lily bị bà Lâm sỉ nhục mà rơi nước mắt, An Tuyết Thần đứng lên, đi tới nắm tay Lily nói “không được khóc” tiện tay cầm hai ly rượu nhìn thẳng vào Lily, ánh mắt của cô lúc này như có ma pháp sai khiến người ta nói “Lily mời rượu hai bác ”

"A, các cô làm gì vậy?"

"Lily, cô làm cái gì đó?"

Hai giọng nói vừa hét lên là bà Lâm và Lâm Phong con trai của bà

“Ai da...thật xin lỗi hai vị, tay của tôi thật không nghe lời làm đổ rượu lên hai người nhưng mà hai vị đây là người có giáo dục chắc cũng không so đo với cái tay vô lễ này chứ” Cách nói này làm cho bọn họ không có cách nào phản ứng lại

Nhìn lại thấy Phạm Ngự vừa thưởng thức rượu đỏ trong tay vừa có biểu hiện như là đang xem kịch hay, liền kéo tay Lily đi ra ngoài. Trước khi rời đi còn để lại một câu nói khiến cho bà Lâm tức giận run cả người

“Lâm Phong, anh ra ngoài nhất định phải nói tuổi của mình đầy nếu không tôi còn tưởng anh và ba anh là anh em đấy! À, đứng rồi bác gái, lần sau ra đường nhớ lựa chọn trang phục cho phù hợp, không thì người ta là nghĩ người là bà ngoại của Lâm Phong đó” Khi nói trên mặt An Tuyết Thần vẫn luôn giữ nụ cười mê người của mình

“Tạm biệt” nói xong đóng cửa đi ra ngoài

“Ai nha...Phạm thiếu người xem, thật là xấu hổ, khiến ngài chê cười rồi” Lâm tổng giải thích

“Đi đâu?” Biến mất sau cửa, An Tuyết Thần lộ ra nụ cười thoải mái, không còn vẻ tà ác đáng sợ nữa

“Ra đây là đáng về lúc tức giận của mèo con” Không ngờ bạn lại to gan như vậy mà cũng đáng đời bọn họ biết rõ khách của ta mà còn dám làm như vậy

Phạm Ngự vẫn duy trì dáng vẻ thưởng thức rượu nhưng ánh mắt lại dõi theo hai bóng dáng bên ngoài cửa sổ, thật lâu vẫn không thu hồi ánh mắt

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bạn xấu

An Tuyết Thần cùng với Lily vừa đi ra khỏi khách sạn thì

“Ồ..ô...ô, Tuyết Thần, làm sao bây giờ, mới vừa rồi mình làm gì vậy?” Lily ngồi tại trước cửa khách sạn khóc lên

An Tuyết Thần nhìn cô ấy ngồi trên đất khóc thương tâm như thế thì lại không biết nói gì cho đúng, chẳng lẽ cô phải nói với Lily rằng người đàn ông đó không đáng để yêu, cô ấy chỉ đang bị lừa dối thôi sao? Không được, nàng không thể nào nói như thế

“Lily đừng như vậy mà, chẳng qua bọn họ xem thường chúng ta thì phải bị ê mặt như thế thôi. Đi, mình mời bạn ăn cho hết buồn” Nói xong liền kéo Lily đứng lên

“Mình không muốn, buông tay mình ra” Lily dùng dằng lấy tay ra nhưng An Tuyết Thần vẫn không chút nào rời lòng tay mình

“Không buông, bạn mau đứng lên đi, đừng ngồi trước cửa nữa, ngồi trước cửa như vậy không thấy xấu hổ à. Mau dậy đi!”

“Không xấu hổ gì hết, mình không đứng lên đâu”

An Tuyết Thần nhìn thấy Lily chỉ lo giấy dựa mà không để ý mình đang va vào người khác liền tiến lên phía trước

“Tiên sinh, ngại quá, bạn tôi uống hơi nhiều nên không cẩn thận đụng vào ngài, thật xin lỗi”

“Vương Ly Ly nghe cô nói thế vội ngẩng đầu lên liền ngẩng cả người, là một soái ca như thế thì làm sao nàng có thể bỏ qua được, cô liền giả vờ say dựa sát vào người đàn ông này

Thấy hành động của Lily như thế liền hiểu rõ vấn đề

“Vương Ly Ly mau đứng lên cho mình” Cô tức giận kéo Lily ra nhưng Lily này cứ như trên người có keo dính kéo hoài không ra

“Vương tiểu thư, xin mời cô tránh ra để tôi đi” Nói rồi liền dậm chân bước đi nhưng lại không thể bước ra được

“Chắc, tiểu thư, không bằng như vậy đi, cô nói địa chỉ để tôi đưa cô ấy về” Đại soái ca nhìn người đang dính sát vào mình nói

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông này, cảm giác không phải là người xấu mà rất hào hoa phong nhã, vừa liếc nhìn vừa nháy mắt với Vương Ly Ly nói cho hắn biết địa chỉ

"Được rồi, số 278 đường xx, thật sự là làm phiền anh rồi." An Tuyết Thần nhìn bạn tốt của mình tức giận nói

Nhìn bọn họ lên xe, An Tuyết Thần bước đi lảo đảo

“Bạn tốt, thấy sắc quên bạn, xem ra chính là bạn xấu. Mới vừa rồi còn khóc chết đi sống lại, nhanh như vậy liền tươi tỉnh, trai đẹp đúng là liều thuốc hay a? Lily chết tiệt, lần gặp tới ta sẽ chém mi thành hai khúc cho xem” Nói xong, cô dự định đón taxi đến bệnh viện thăm ba mẹ, vừa quay đầu lại liền thấy Phạm Ngự đang đứng cùng với nữ thư ký

An Tuyết Thần nhìn bọn họ không biết có nên chào hỏi hay không vì dù sao mình cũng chỉ là người tình của hắn. Hít một hơi thật sâu, nhìn xung quanh không thấy ai liền đi về phía đó

“Phạm Ngự, hiện tại vẫn còn sớm, tôi đi bệnh viện thăm ba mẹ một chút, đi trước” An Tuyết Thần nhìn hai người họ nghĩ thầm “Hắn là không phát hiện hoặc là không nghe thấy gì rồi”

Nói rồi liền quay người đi. Phạm Ngự nhìn bóng lưng của An Tuyết Thần nói

“Cô về trước đi, ta đi đây” Nói xong liền bước theo An Tuyết Thần

An Tuyết Thần thông thả bước đi trên đường không còn đáng vẻ như vừa bị bạn xấu bỏ lại

“Tuyết Thần, mình về nhà rồi, ha ha, cậu không phải là đang giận mình đó chứ” Lily vừa về đến nhà sợ cô giận mình liền điện thoại cho cô

“Này, Vương Ly Ly, cậu là cái đồ xấu xa, thấy sắc quên bạn, cậu được lắm” Quát xong liền tắt điện thoại

Cắt điện thoại vào túi, tự nói “Lily xấu xa, cậu chờ xem, ít nhất là ba ngày tôi không sẽ nói nói gì đến cậu” Tức giận đi trên đường, hoàn toàn không có chú ý một chiếc xe đang chạy theo sau cô

Chương 27: Bị tát

Một con đường mòn u tối trong phủ đệ trắng lệt dãn thẳng tới Bình Khí Khố.

Ở hậu viện Phong phủ, địa phương làm người ta kính sợ nhất không nghi ngờ gì chính là chỗ bản thân Phong Huống dùng để chứa đựng binh khí - Khố phòng.

Tuy rằng hôm nay gác bên ngoài Khố Phòng vẫn là bốn người, nhưng không giống với lần trước. Dù là vậy thì nơi này vẫn được phòng bị một cách nghiêm mật, không hề có chút sơ hở nào.

Ngoại trừ Phong Huống lão gia tử tự mình dẫn đường, căn bản không có một kẻ nào dám tiếp cận nơi đây.

Nhẹ nhàng đẩy cửa đại môn ra, Phong Huống và Doanh Thừa Phong trước sau tiến vào trong một gian phòng lớn.

Về phần Lục Mặc thì sau khi xác định được Phong Huống muốn chỉ dạy cho Doanh Thừa Phong cách rèn sư cấp linh khí đã vội vã cáo từ rồi đi.

Bởi vì hắn biết truyền thụ kỹ xảo như thế này ở trong tông môn tuyệt đối là một bí mật, đừng nói hắn không phải là Linh Sư, cho dù là nhìn không hiểu gì, hay là một vị Linh Sư thiên phú cường đại nhưng một khi không được Phong Huống cho phép thì cũng không thể đứng ở bên nhìn.

Đóng cửa lại, Phong Huống than nhẹ một tiếng, nói:

- Thừa Phong! Kể từ hôm nay sợ rằng ngươi sẽ có thêm chút phiền toái.

Doanh Thừa Phong hơi giật mình, nói:

- Phong sư tổ! Đệ tử có thêm phiền toái nào?

Hắn cũng không phải là lo lắng cho an nguy của mình, bởi vì hắn biết chỉ cần Phong Huống còn tồn tại một ngày, thì hắn sẽ còn có cây cỏ thụ chống đỡ cho.

Chẳng qua, có thể làm cho Phong Huống cảm thấy khó xử lý phiền toái, chỉ sợ việc cũng không phải là nhỏ.

Phong Huống cười khỏ một tiếng, nói:

- Hôm nay Lục Mặc luôn ở đây, đem tất cả mọi biểu hiện của ngươi đều thu vào trong tầm mắt. Đây là chuyện tốt, nhưng nó đối với ngươi cũng sẽ tạo thành phiền toái nhất định.

Doanh Thừa Phong cau mày lại, hắn mặc dù có kinh nghiệm của hai kiếp làm người, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu của lão nhân gia.

Phong Huống nhẹ nhàng vỗ bờ vai hắn, nói:

- Ngươi không nghĩ ra cũng là điều bình thường, bởi vì ngươi hiểu biết không nhiều về bản tông. - Lão dừng lại một chút, nói:

- Lục Mặc thân là đệ tử đắc ý nhất của Cháp Pháp Đường Đoạn Thụy Thư lão nhân, tuy rằng lão phu dặn dò hắn không đem chuyện này truyền ra ngoài, nhưng hắn nhất định sẽ báo cho Đoạn lão nhi biết.

Doanh Thừa Phong lúc này mới hiểu được, biểu hiện hôm nay của hắn thật sự có chút kinh thế hãi tục, Lục Mặc sẽ tuyệt đối không làm như không thấy gì cả.

Chỉ có điều, chuyện này sau khi truyền ra ngoài, đối với hắn cũng chưa phải là chuyện gì xấu.

Phảng phất như nhìn thấu được tâm tư của hắn, Phong Huống khẽ lắc đầu, nói:

- Thừa Phong! Lão phu lo lắng cũng không phải là Đoàn lão nhi, mà là lo lắng phương pháp rèn của ngươi.

Doanh Thừa Phong thoáng rùng mình, nói:

- Phương pháp rèn của đệ tử có gì không ổn sao?

- Không phải là không ổn, mà là vượt quá mức phạm vi bình thường. - Phong Huống nghiêm mặt, nói:

- Lão phu cả đời kinh nghiệm vô số, cũng từng thấy quá không ít thiên tài Linh Đạo, nhưng mà có thể ở trong giai đoạn sĩ cấp rèn được sư cấp linh khí chỉ có duy nhất một loại người.

Doanh Thừa Phong hơi nhướng mày lên, nói:

- Loại người nào vậy?

Trong lòng hắn thoáng có chút cảnh giác, xem ra ở trên thế giới này thiên tài có không hề ít. Có thể ở sĩ cấp cảnh giới rèn ra sư cấp linh khí, đây mới thật sự là linh đạo cường giả.

Phong Huống nghiêm mặt nói:

- Truyền nhân Linh Đạo thế gia.

Ánh mắt Doanh Thừa Phong thoáng ngưng trọng, nói:

- Linh Đạo thế gia....

- Không sai. Trên thế giới Linh Đạo này, bá chủ duy nhất chính là Linh Đạo thế gia, chỉ có bọn họ mới nắm giữ những bí mật thâm ảo trên Linh Đạo. - Phong Huống than nhẹ một tiếng, nói:

- Trương Minh Vân tuy rằng đã thoát ly gia tộc một thời gian, nhưng quan hệ giữa hai bên vô cùng phức tạp, không thể một đao cắt đứt. Ha ha... Người bái làm môn hạ của hắn, kẻ thừa thừa đoạn thế gia thật sự không biết là phúc hay họa.

Sắc mặt Doanh Thừa Phong khẽ thay đổi, trước đây hắn mặc dù từng nghe nói quá Linh Đạo thế gia, nhưng chưa từng bao giờ nghĩ tới cỗ thế lực này lại cường đại như vậy, ngay cả Phong Huống cũng phải kiêng kỵ.

Phong Huống trầm giọng nói:

- Lão phu đem phương pháp rèn sư cấp linh khí truyền cho ngươi, ngươi phải luyện tập thật nhiều, nếu như có thể mà nói thì tận lực ẩn nấp phương pháp rèn truyền thừa đặc thù đó đi.

Doanh Thừa Phong chậm rãi gật đầu, bất quá hắn cũng không có vì vậy mà có tư tưởng gánh nặng. Bởi vì những kỹ xảo của hắn cũng không phải là học được từ Trương Minh Vân, cái này gọi là không thẹn với lương tâm, hắn làm sao phải lo lắng.

Phong Huống vung tay lên, đột nhiên nói:

- Chẳng qua, ngươi nếu như nhận được truyền thừa thì coi như là một cơ duyên lớn, vậy thì không cần che giấu. Lúc cần sử dụng thì sử dụng, cũng phải để cho mọi người nhìn thấy thế hệ Linh Sư mới của Khí Đạo Tông chúng ta có thực lực như thế nào. - Hai mắt lão sáng rực lên, nói:

- Nếu Khí Đạo Tông chúng ta có đệ tử khi còn là sĩ cấp đã rèn được sư cấp linh khí, đủ để cho bốn tông đề đầu mấy tông môn kia.

Doanh Thừa Phong tròn tròn hai mắt, hắn tự nhiên biết mấy tông môn trong miệng Phong Huống là những môn phái nào.

Ở trong phạm vi trăm dặm, Khí Đạo Tông không thể nghĩ ngờ gì chính là môn phái mạnh nhất, nhưng nếu mở rộng phạm vi này ra thì không thiếu những môn phái cường đại có thể sánh vai cùng.

Trong mấy tông môn kia cũng tràn ngập ngạo hồ tàng long, cao thủ võ đạo nhiều không đếm xuể.

Chẳng qua, nghe khẩu khí của Phong Huống, tựa hồ phải xem hắn có thể rèn được sư cấp linh khí không thì mới có thể áp chế được bọn họ.

- Tốt. Lão phu hiện tại truyền thụ cho ngươi phương pháp rèn sư cấp linh khí và phương pháp quán linh, ngươi hãy nghe cho kỹ.

Về mặt Doanh Thừa Phong dần trở nên ngưng trọng, vội vàng nói:

- Vâng.

Hắn thu liễm lại tâm thần, chuyên tâm lắng nghe.

*****

Ba ngày sau, trong Khố Phòng, Doanh Thừa Phong ngồi ngay ngắn trên đệm ngồi. Ở trước mặt hắn là một thanh trường kiếm đang lóe lên những tia quang mang nhàn nhạt.

Thanh trường kiếm này cũng không phải linh khí, nhưng cũng không phải là binh khí bình thường, mà là một thanh binh khí có dung nhập Thủy Uân Thạch.

Thủy Uân Thạch là một loại đá ẩn chứa Thủy hệ lực lượng, loại đá này là tài liệu tốt nhất để rèn một thanh Thủy hệ linh binh. Dựa theo một tỷ lệ nhất định dung nhập Thủy Uân Thạch dung nhập vào trong tinh cương, làm tăng phẩm chất của binh khí lên, khiến khả năng chịu tải của nó tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, Thủy Uân Thạch chỉ là loại tài liệu phổ thông ẩn chứa Thủy hệ lực lượng mà thôi, cũng chỉ có thể sử dụng trước khi quán linh, còn sau khi quán linh thì lại không thể sử dụng. Cho nên, giá trị của Thủy Uân Thạch thua xa Hòa Vân Thạch.

Chẳng qua, sử dụng vật này để chế tạo binh khí là thích hợp nhất cho Doanh Thừa Phong tập rèn sư cấp linh binh.

Lấy Minh Linh Châm ra, một tia ánh sáng màu trắng nhỏ từ đầu mũi châm thò ra, nó không ngừng di chuyển ở trên thân kiếm, tạo thành một đồ án linh văn. Bộ đồ án linh văn này thi thoảng lại lóe lên những tia sáng màu xanh nhàn nhạt, trông vô cùng quái dị.

Thật lâu sau, Doanh Thừa Phong mới thu hồi Minh Linh Châm, nhìn đồ án linh văn trên trường kiếm mới hài lòng gật đầu.

Sĩ cấp linh khí và sư cấp linh khí quả nhiên không thể so sánh, ít nhất nói về tài liệu chế tạo cũng đã hơn nhau rất xa.

Thanh trường kiếm ở trong tay hần mặc dù chưa quán linh, nhưng giá trị của nó cũng không kém hơi sĩ cấp hạ phẩm linh khí bình thường.

Trong phủ của Phong Huống tuy rằng không ít đồ trân quý, nhưng những binh khí có tài liệu như thế này thì lại ít ỏi không có mấy.

Bởi vậy có thể thấy được, sư cấp linh khí và sĩ cấp linh khí là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau. Phong Huống và Trương Minh Vân, thậm chí còn Bích Thủy Uyển đều nguyện ý cung cấp đại lượng phối sĩ cấp linh khí được làm bằng tinh cương, nhưng không thể lấy ra được bao nhiêu phối của sư cấp linh khí.

Nếu Phong Huống không phải tận mắt nhìn thấy hần xuất thủ, thì cũng không thể tự nhiên đem sư cấp linh binh ra giao cho hần thử nghiệm.

Cẩn thận kiểm tra hai lần, Doanh Thừa Phong mới xác thực đồ án linh văn trên đó không hề có sai lầm.

Kỳ thật, phạm là đồ án linh văn xuất phát từ Trí Linh, căn bản sẽ không có khả năng xuất hiện chuyện không may. Hần sở dĩ làm như vậy chính là để cho Phong Huống nhìn mà thôi.

Vị lão nhân này sau khi đem các bước rèn sư cấp linh khí và những điều cần chú ý truyền thụ cho hần, liền không nói một lời ngồi xuống bên cạnh, dường như muốn nhìn biểu hiện của Doanh Thừa Phong.

Mà giờ phút này, biểu hiện của Doanh Thừa Phong đều rất ổn định, không có nửa điểm sai lầm.

Chẳng qua, công việc tiếp theo mới là một khảo nghiệm, một già một trẻ đều cảm thấy có chút hồi hộp.

Thu liễm tâm thần, Doanh Thừa Phong lấy ra hai viên Phong Linh Thạch, một viên trong đó là Công Kích Chi Thạch cường đại, còn một viên Phong Linh Thạch còn lại tỏa ra ánh sáng màu lam, dường như có một loại ma lực nào đó thu hút cái nhìn của người khác.

Đây là một khối Thủy hệ Phong Linh Thạch ẩn chứa Thủy hệ linh tính khổng lồ, nó cùng với thanh trường kiếm này có thể nói là một tuyệt phối.

Tuy rằng Doanh Thừa Phong am hiểu Hòa hệ công pháp, nhưng lúc đầu rèn sư cấp linh binh, Phong Huống lại chọn Thủy hệ binh khí có tính ôn hòa nhất.

Thủy hệ binh khí một khi quán linh sẽ mang tới cho binh khí sự tấn công nhẹ nhàng nhất, mà trọng yếu hơn mà loại lực lượng linh tính này sẽ không xuất hiện khả năng cuồng bạo tới mức không thể khống chế được. Ngay cả khi thất bại, người quán linh cũng sẽ không bị uy hiếp tới tính mạng.

Một người có thiên phú linh sư không ngờ muốn vượt cấp rèn sư cấp linh khí, tự nhiên là phải chuẩn bị cho thật tốt.

Nắm hai mắt lại, Doanh Thừa Phong đem hai viên Phong Linh Thạch bỏ lên hai điểm trên đầu trường kiếm.

Công Kích Chi Thạch tự nhiên là đặt ở mũi kiếm, mà Thủy Hệ Chi Thạch thì đặt ở trên chuôi kiếm. Ngay sau đó, một luồng tinh thần lực rất nhỏ chậm rãi phát tán ra ngoài, chậm rãi xâm nhập vào trong Phong Linh Thạch.

Lực lượng tinh thần là cổ lực lượng thần bí nhất trên thế giới này, chính bởi vì loại lực lượng đặc thù này cho nên mới có thể khu động được lực lượng linh tính.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực lượng, lực lượng ở trong hai khối Phong Linh Thạch mạnh mẽ tràn ra ngoài, chảy vào trong thân kiếm.

Về mặt Doanh Thừa Phong tuy rằng không thay đổi, nhưng trong lòng lại thoáng giật mình.

Tuy rằng, hần đã sớm nghĩ tới rèn sư cấp linh khí nhất định sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng khi hần thật sự bắt tay vào làm thử thì mới biết mình vẫn còn quá mức coi thường việc này.

Hai viên Phong Linh Thạch này cũng là do Phong Huống cố tình chuẩn bị cho hần, Công Kích Chi Lực và Thủy hệ lực lượng ẩn chứa bên trong đó hơn xa những gì mà trước đây Doanh Thừa Phong thấy trong những viên Phong Linh Thạch bình thường.

Đồng dạng, khi hấn bắt đầu dẫn dắt hai loại lực lượng này liền phát hiện ra tốc độ dung nhập vào thanh kiếm của chúng vượt xa sự tưởng tượng.

Nếu như nói khi nó dung nhập vào một thanh sĩ cấp linh khí, loại tốc độ của nó chỉ giống như một dòng suối nhỏ chảy quá. Như vậy giờ phút này chính là giống như nước lũ cuộn cuộn đi, phăng phất như muốn đem tất cả mọi thứ cản trở trước mặt phá vỡ hoàn toàn.

Cũng may thanh kiếm phải chịu đựng quá trình quán linh này cũng là vật không giống với bình thường, ngay cả khi đối mặt sự xâm nhập cường đại như vậy mà cũng chưa từng có biểu hiện bị phá hủy.

Chỉ có điều, loại dưới sự tấn công của loại lực lượng không lồ này, Doanh Thừa Phong cũng phải chịu áp lực rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chuyển trường

Nhìn bản thân đã rời khỏi Phàm Ngự, An Tuyết Thần vẫn không thể hiểu tại sao anh ta lại giúp mình

Qua loa nói chuyện với cha mẹ, An Tuyết Thần bước từ trong ra, không khí bên trong khiến cô thấy khó thở, thật khó chịu. Một mình đi lang thang trên con đường lớn. Thật nhiều người qua lại. Bản thân dường như muốn quay về biệt thự của anh ta.

Bất tri bất giác, mặt trời đã lặn, ánh dương đang dần dần ngả về phía tây, những tia sáng đỏ rực. An Tuyết Thần đứng ngoài cổng biệt thự nhìn vào trong.

Thư phòng tầng 2

Phàm Ngự đang từ bên trong cửa sổ nhìn ra ngoài, nhìn thấy cổng chính có một bóng dáng, cùng với ánh mặt trời, cô lẩn vào trong đó. Bộ quần áo hình sông núi, thật đẹp, thật giống như cô đang cùng ánh hoàng hôn nhập vào làm một

“Tiểu thư, cô đã về, bữa tối sắp chuẩn bị xong, cô mau vào tắm rửa rồi xuống ăn cơm”. Thím Trương thấy An Tuyết Thần đứng ngoài cửa liền vội vàng chạy ra nói.

Nhìn thím Trương, bộ dáng thật giống mẹ mình, cái bộ dáng hơn hớn hơn hớn thật giống mẹ. An tuyết Thần nhìn thím Trương

“Thím Trương, thím có thể ôm con con một lúc không?”.

Thím Trương nhìn cô: “Đương nhiên là có thể rồi”.

Bà nói xong liền ôm cô vào lòng thật chặt. An Tuyết Thần nhắm chặt mắt, cảm nhận cái ấm áp của cảm giác mẹ đem lại.

Phàm Ngự nhân nhạ nhìn 2 người dưới lầu rồi uống một chút rượu, quay người bước đi. Cái ánh mắt đó có nghĩa là gì?

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự đang ngồi trên sofa đọc báo, nhẹ giọng nói

“Tôi đã về rồi. Tôi đi tắm trước.” nói xong liền đi lên lầu

Tắm rửa đơn giản,, gội qua mái tóc. Những sợi tóc ướt dính chặt má cô. Bước xuống lầu, nhìn thấy một bàn ăn đã dọn sẵn, nhìn qua Phàm Ngự. Cô đi đến chỗ sofa, ngồi xuống bên cạnh anh.

Người thấy mùi hương quen thuộc, Phàm Ngự ngẩng đầu nhìn. Hắn ta hôm nay đeo một chiếc kính. Cảm giác hoàn toàn không hề giống trước kia, vốn hoàn toàn không nhận ra hắn ta lại quyến rũ như vậy.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần ngồi bên cạnh mình, trên miệng vẫn đang nở nụ cười nhẹ. Thật muốn trêu chọc cô

“Mặc như vậy là cô đang muốn quyến rũ tôi?”. Phàm Ngự đặt bảo xuống, nhìn cô đang hi hi cười nói

Đối với việc bị trêu chọc như vậy, An Tuyết Thần lại nói đến vấn đề khác. Co ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, nhỏ giọng nói

“Phàm Ngự, tôi muốn quay lại trường học”. Cô vừa nhẹ nhàng cười vừa nói

Phàm Ngự nhìn cô nở nụ cười, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng xinh.

“Được”

“thật chứ?” An tuyết Thần vui mừng đến mức nắm chặt tay anh

“Tuy nhiên, cô phải chuyển trường. Chuyển đến trường Thánh Vũ do tôi mở, cũng chuyển qua học ngành tài chính. Nếu cô làm được tôi sẽ để cô tiếp tục đi học.” Phàm Ngự nhìn khuôn mặt từ vui mừng chuyển sang do dự của An Tuyết Thần. Quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cô

An Tuyết Thần nắm chặt tay anh rồi buông xuống. Cúi thấp đầu, dường như cô đang suy nghĩ điều gì đó. 3 phút trôi qua, an Tuyết Thần ngẩng đầu lên, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười

“Được, tôi vốn là người thông minh, học cái gì cũng nhanh”. Cô kiêu ngạo nói. Kì thực ngày xưa cô học tại trường nghệ thuật cô cũng không thích lắm, cô vốn rất thích tài chính. Phải nắm chắc cơ hội học tập lần này.

Phàm Ngự vỗ nhẹ đầu cô: “Đừng có nghĩ đơn giản như thế. Trường của tôi là trường học tốt nhất. Nếu trong cuộc thi kiểm tra hàng tháng, cô có thể lọt vào top 100 người học giỏi nhất. Tôi sẽ thực hiện một yêu cầu của cô. Anh dùng giọng điệu yêu chiều nói với cô

“Top 100? Anh không phải là đang xem thường tôi đấy chứ?” nói xong cô liền ngồi vào bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chuyển trường 2

Oa ——”

An Tuyết Thần nhìn trường học trước mắt không khỏi kinh ngạc. Đây là cái gì, là trường học sao? Có phải quá khoa trương không?

Phàm Ngự nhìn nét mặt của An Tuyết Thần, có chút buồn cười, đi tới bên cạnh cô nói:

“Biểu hiện của em có chút khoa trương rồi đấy”

An Tuyết Thần quay đầu nhìn Phàm Ngự, thay đổi nét mặt, nhìn đồng phục học sinh trên người thật đúng là xứng đôi, cũng gọi là đồng phục học sinh, rõ ràng giống như lễ phục vậy.

“Đi thôi” Vì để cho An Tuyết Thần làm quen với trường học cho nên dắt cô đi vào tham quan.

“A...các người nhìn kia, Phàm thiếu của chúng ta sao lại dẫn vào một cô bé thế kia. Bọn họ có quan hệ gì thế?”

“Đó có phải là em gái không?..”

An Tuyết Thần có thể nghe được bọn họ nói gì, đầu càng cúi thấp, trong lòng có phần oán trách cái người đang nắm lấy tay cô. Trường rộng lớn như vậy làm sao lại có thể nắm tay cô như thế, không phải là đang rêu rao sao.

Phòng hiệu trưởng ——

Phàm Ngự không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa đi vào. Hiệu trưởng nhìn thấy Phàm Ngự đích thân bước vào phòng, vội vàng đứng lên, bước ra khỏi bàn làm việc tiếp đón, đợi anh ngồi xuống rồi đứng cúi người trước mặt anh cười nói.

“Phàm thiếu, hôm nay sao lại tự mình đến đây, có phải là có chuyện gì phân phó tôi làm hay không”.

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông này, trong lòng nghĩ “Đúng là kẻ nịnh bợ”.

“Hiệu trưởng, tôi muốn cô ấy chuyển sang lớp A ngành tài chính” Phàm Ngự chỉ nói ngắn gọn như thế.

Hiệu trưởng quay sang nhìn An Tuyết Thần đang đứng ở cửa, đúng là một tiểu thư xinh đẹp, chắc hẳn là có quan hệ không tầm thường với Phàm thiếu, suy nghĩ một chút rồi cười nịnh bợ nói:

“Ha ha...Phàm thiếu...chuyện đơn giản như vậy không cần ngài tự mình đến đây, chỉ cần điện thoại cho tôi là được rồi”

Phàm Ngự liếc mắt nhìn An Tuyết Thần. Đem tầm mắt chuyển dời đến hiệu trưởng. “Rất tốt. Tôi có việc, đi trước.” Nói vậy liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đi tới bên cạnh An Tuyết Thần thì dừng lại. Nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô.

“Bảo bối, phải nghe lời hiệu trưởng, tôi đi trước, buổi tối tới đón em.” Nói xong cũng rời phòng làm việc.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự rời đi. Sau đó lại nhìn hiệu trưởng, đây là ánh mắt gì???

“Ha ha, xin hỏi tiểu thư họ gì, bao nhiêu tuổi?” Hiệu trưởng rất cung kính hỏi.

“Tên em là An Tuyết Thần, năm nay 18 tuổi.”

“A, An tiểu thư, mời đi theo tôi.” Nói rồi dùng tay làm dấu mời.

“Thầy Hiệu trưởng, không nên gọi em là tiểu thư, gọi tên em là được rồi.”

“Ặc, được rồi, bạn học An Tuyết Thần.”

Lớp Tài chính A

“Khụ khụ... các bạn tập trung một chút, Thầy giới thiệu bạn học mới” Hiệu trưởng đứng trên bục giảng hướng về phía lớp học nói.

An Tuyết Thần từ từ đi tới bục giảng. “Xin chào các bạn, mình tên là An Tuyết Thần, lần đầu tiên gặp mặt, xin chỉ bảo nhiều hơn.” Nói xong liền cúi người chào.

Ngẩng đầu lên, nhìn những bạn học ở dưới kia, đều là nam thanh nữ tú.

Nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của An Tuyết Thần, những người ngồi dưới bắt đầu lên tiếng trêu ghẹo.

“Oa...ra là một mỹ nữ, ngồi bên cạnh mình đi” Một nam sinh lưu manh nói.

Hiệu trưởng nghe cậu ta nói như vậy, vội vàng nói thêm “Bạn học nữ này là do thiếu gia Phàm Ngự tự mình đưa tới cho nên các em phải chăm sóc bạn học này thật tốt” Thái độ vô cùng nghiêm túc.

Nghe thầy Hiệu trưởng nói, ánh mắt bọn họ liền quan sát An Tuyết Thần trong mắt hiện lên vẻ nghi ngại.

“A, tôi nhớ rồi, bạn này chính là cô gái mà Phàm thiếu vừa dẫn vào trường, ra là bạn à.” Một nữ sinh nói. Cô vừa nói xong, nét mặt của mọi người liền lạnh đi, ánh mắt mọi người đều hướng về An Tuyết Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chuyển trường 3

Nhìn nét mặt của bọn họ, An Tuyết Thần thầm nghĩ “Ông nhất định nói như vậy sao?”

"Vây các bạn tiếp tục học đi, mời thầy." Nói xong cũng giống như An Tuyết Thần cúi đầu thật sâu khom người chào rồi rời đi, nét mặt của tất cả mọi người càng thêm không thể tưởng tượng nổi.

An Tuyết Thần nhìn các chỗ ngồi còn trống bên dưới, đi tới, ngồi xuống, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Đúng là nơi tốt." Tay nâng cằm nhìn thế giới bên ngoài.

“Này! Sao Phàm thiếu lại chú ý đến cô ấy?” Một bạn nữ nói với một bạn nữ khác

"Mình làm sao biết, nói không chừng bọn họ thật sự có quen biết đấy” Một người khác liền đưa ra ý kiến

Cứu ——

An Tuyết Thần bị tiếng đập cửa làm cho hoảng sợ, nhìn ngoài cửa, là một nam sinh mặc quần áo thoải mái, khoảng mười chín tuổi, tóc nâu, che kín một nửa mặt, tai trái mang một chiếc bông tai kim cương, rất là chói mắt. Người đẹp trai như vậy, thế nào không lễ phép như thế.

An Tuyết Thần cau mày nhìn hắn, còn hắn thì nhìn nàng nghi vấn.

An Tuyết Thần cảm nhận hắn cũng đang quan sát mình, liền thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cử động này đã chọc giận người ngoài cửa.

Tiểu nha đầu này lại dám không đếm xỉa đến mình, đây là lần đầu tiên có người thấy được đáng vẽ của hắn mà còn có thể không bị thu hút. Hắn tức giận đi tới bên cạnh An Tuyết Thần . Đánh giá cô.

"Cũng không tệ lắm, là một mỹ nữ." Cát tiếng nói bốn cọt.

Cô không trả lời. Hắn hung hăng đập cái ghế bên cạnh một lần nữa. Kéo cổ tay An Tuyết Thần.

"Cô ngồi chỗ của tôi biết không?" Hắn cầm lấy cổ tay nàng, tức giận nói.

Lông mày An tuyết Thần nhẹ nhàng cau lại. Nhìn nam sinh đang giận dữ trước mặt mình, không nói gì, giật tay về, nôi xuống vị trí cũ, hai mắt mở to nhìn hắn.

“Tôi làm sao biết đây là chỗ ngồi của cậu, nếu cậu muốn thì vẫn còn chỗ trống bên cạnh đó thôi”

"Cô..."

Một nam sinh vội vàng bắt được tay muốn đánh An Tuyết Thần.

"Cố thiếu, cô ấy là do đích thân Phàm thiếu đưa tới." Một nam sinh nhẹ giọng nói bên tai Phàm Cố

Nghe thấy lời của nam sinh ấy, ánh mắt dò xét của Phàm Cố chuyển qua nhìn An Tuyết Thần, kéo chiếc ghế vừa bị hắn đá văng lại ngồi xuống cạnh nàng, tiếp tục quan sát nàng một cách chăm chú.

Cảm giác được ánh mắt của hắn nhưng An Tuyết Thần vẫn không hề để ý tới

“Anh ta mang cô tới đây?” Phàm Cố nói với giọng điệu nghi ngờ.

An tuyết Thần Quay đầu lại, nhìn người trước mặt, không tin hỏi “Anh của cậu? Cậu nói Phàm Ngự là anh cậu?”

"Phàm...Phàm Ngự, cô dám kêu tên của anh ấy à?" Phàm Cố không tin những gì mình vừa nghe thấy, lại nghe

"Thế nào kém nhiều như vậy?" An Tuyết Thần khinh thường nói.

“Cô...cô nói cái gì?” Phàm Cố nổi giận nhưng lại bị Thầy giáo tiến vào lớp học ngăn lại

“Hừ” An Tuyết Thần trừng mắt liếc hắn

Phàm Cố vẫn mở to mắt quan sát cô giống như là muốn tìm ra đáp án trên người cô

Từ lúc Phàm Cố mở miệng với An Tuyết Thần thì cô cũng bị cả lớp nhìn chăm chăm vào mình ngay cả khi tan học cũng vẫn còn vài ánh mắt đuổi theo giống như là muốn nhìn thấu qua cả người cô

Cả một ngày, An Tuyết Thần bị ánh mắt chăm chú của Phàm Cố làm cho khó chịu, cô không biết mình có nên tìm Phàm Ngự nói về vấn đề này không, cứ để tiếp tục bị quấy nhiễu như thế này cô sẽ bị điên mất. Không một ai dám nói chuyện với cô, nghĩ lại nguyên do chỉ có thể là Phàm Ngự “Thật là tức điên! Ngay cả em trai hắn cũng biến thái như thế! Hận chết hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Có quan hệ gì?

Cả ngày An Tuyết Thần đều bị Phàm Cố nhìn chăm chú. Cái cảm giác đó thật đáng ghét. Cô nghĩ mình hẳn nên đi tìm Phàm Ngự nói cho anh ta biết về đứa em trai biến thái của mình.

Tan học nhất định phải tìm Phàm Ngự nói chuyện, cứ tiếp tục như vậy chắc cô điên mất. Không một ai chịu nói chuyện với cô, tất cả những chuyện này đều do Phàm Ngự mà ra, tất cả nên tính hết vào hắn.

Đang mải suy nghĩ, tiếng chuông tan học vang lên. An Tuyết Thần nhanh chóng thu dọn sách vở Cô hoàn toàn không chú ý đến Phàm Cố liền bước nhanh ra khỏi phòng học.

Phạm Cố vốn là muốn đi cùng cô, nhưng không nghĩ tới cô gái này hoàn toàn không để ý đến hắn dù chỉ một cái nhìn, nghĩ đến đây Phạm Cố thấy tức giận lập tức chạy đuổi theo An Tuyết Thần.

“An Tuyết Thần, cô đứng lại đó cho tôi”. Phạm Cố nhìn An tuyết Thần đang chạy trước mặt mình hét lớn, cũng không chú ý đến mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn bọn họ.

Nghe thấy tiếng gọi lớn cùng với ánh mắt của mọi người xung quanh, An Tuyết Thần không thể không dừng lại. Nếu cô không chịu dừng lại hẳn nhất định sẽ tiếp tục bám theo cô. Cô không thể chịu nổi ánh mắt như muốn giết người của các cô gái hâm mộ Phạm Cố kia. Nếu ánh mắt đó có thể giết người thì không biết cô An Tuyết Thần đã mất bao nhiêu cái mạng rồi.

An Tuyết Thần tức giận đứng lại, nhìn Phạm Cố đang đi đến phía mình. An Tuyết Thần căm tức nhìn hắn.

“Phạm Cố, hình như là anh không có việc gì làm hay sao mà cứ đi theo tôi như vậy?” An Tuyết Thần tay chống nạnh nói.

“Ày, cô bé, đừng có đánh đá như vậy chứ? Chưa có cô gái nào nói chuyện với tôi như vậy đâu.” Phạm Cố nhìn cô gái không biết trời cao đất rộng trước mặt nói

“Cô bé? Tôi tên là An Tuyết Thần, anh có thể gọi thẳng tên tôi”. An Tuyết Thần tức giận nói. Có thể là vì nguyên nhân tuổi tác tương đương nhau nên An Tuyết Thần mới so đo với hắn, trước mặt Phạm Ngự cô sẽ không gò bó như vậy.

Phạm Cố nhìn khuôn mặt của cô gái trước mắt mình, khóe miệng cười đắc ý. Thì ra cô ấy không thích bị gọi là cô bé.

Nhưng bọn họ không biết, người đàn ông ngồi trong chiếc xe Maserati gransp đang đỗ ngoài cổng trường kia đang chăm chú nhìn về phía bọn họ.

“Thôi bỏ đi, cô gái tốt sẽ không so đo với con trai. Anh gọi tôi có chuyện gì?” An Tuyết Thần giả bộ rất vui vẻ nói

“Ặc, nghe nói cô là do anh trai tôi đưa tới. Quan hệ của hai người, theo như tôi biết thì không phải là bạn bè thân quen. Vậy rốt cuộc là có quan hệ gì mà có thể khiến anh trai lãnh huyết của tôi tự mình đưa cô đến đây. Cô với anh tôi là quan hệ gì vậy?”

An Tuyết Thần nghe Phạm Cố hỏi như vậy, không tự chủ mà cảm thấy căng thẳng. Nên trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói là tôi là tình nhân mà anh cậu bao. Vậy phải nói như thế nào. An Tuyết Thần rất khàn trang, hai tay không tự chủ nắm chặt vào nhau.

“Nói đi chứ, cô với anh tôi là có quan hệ gì?” Phạm Cố nhìn vẻ mặt khổ sở của An Tuyết Thần, hắn khẳng định giữa hai người bọn họ nhất định là có vấn đề, nhưng không biết tại sao mình lại để ý vấn đề đó?

An Tuyết Thần nhìn Phạm Cố, cắn môi một cái.

Đột nhiên một chiếc Maserati gransp đỗ ngay bên cạnh An Tuyết Thần làm cô sợ hết hồn.

Phạm Ngự từ bên tay lái bước xuống xe, đi đến bên cạnh An Tuyết Thần, khoác vai cô, ôm cô vào trong ngực.

Phạm Cố nhìn động tác thân mật của bọn họ, sắc mặt tái nhợt.

“Anh, sao anh lại đến đây? Đến tìm em có việc gì sao?” Mặc dù biết anh mình tại sao mà đến nhưng vẫn không nhận được mà hỏi

“Không phải, anh đến để đón bảo bối của anh.” Mặc dù là nói chuyện với Phạm Cố nhưng ánh mắt vẫn nhìn về An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn ánh mắt của Phạm Ngự, đó là ánh mắt của sự ghen tỵ không thể nói ra, không, đó hẳn là ánh mắt của sự chiếm hữu.

“Cố, chúng ta đi trước. Em cũng chuẩn bị về nhà đi không ba mẹ lại lo lắng.” Nói xong liền để An Tuyết Thần ngồi ở phía tay lái phụ. Chiếc xe liền phóng đi bỏ lại phạm Cố đang đứng đó không biết phải đi đến đâu. Nhất thời không biết phải đi như thế nào. Vẫn cứ đứng ở đó.

Qua một lúc lâu, nhìn chỗ hai người bọn họ biến mất, tự lẩm bẩm nói

“Thì ra là quan hệ mập mờ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Khó chịu 1

An Tuyết Thần ngồi ở trong xe, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ra bên ngoài cửa xe, nhìn thái độ của Phạm Cổ, cậu ta hẳn là rất xem thường mình.

Phạm Ngự liếc mắt nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh mình, khoe miệng hơi nhếch lên, một nụ cười tà hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú tựa thiên sứ của hắn.

“Bảo bối, hiện tại tôi muốn cùng cô đi đến một nơi.” Phạm Ngự không có nhìn cô, chỉ nhìn thẳng phía trước vừa lái xe vừa nói.

“Ồ, được.” An Tuyết Thần thực sự không hề chú ý hắn ta vừa nói cái gì, chỉ nghe thoáng qua là phải cùng hắn đi đến một nơi nào đó mà thôi.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần với bộ dáng không yên, nụ cười tà trên môi càng sâu hơn. Nếu lát nữa cô vẫn giữ cái dáng vẻ không quan tâm như thế này thì càng tốt.

Không biết qua bao lâu, chiếc xe dừng lại, An Tuyết Thần ngồi thẳng người nhìn trước mắt mình là một cái khách sạn. Phạm Ngự bước xuống xe, An Tuyết Thần liền tháo đai an toàn cùng bước xuống xe, đuổi theo Phạm Ngự.

Phạm Ngự để An Tuyết Thần ôm cánh tay mình cùng đi vào thang máy.

“Anh đưa tôi đến chỗ này làm gì?” An Tuyết Thần thấy lạ liền mở miệng hỏi

Phạm Ngự siết chặt hông của cô, đôi mắt phượng ánh bạc từ từ tiến sát lại gần cô.

“Dẫn cô đi hưởng thụ nơi đẹp đẽ nhất trên thế giới này.” Hơi thở nhàn nhạt phun trên mặt An Tuyết Thần. Khiến An Tuyết Thần cảm thấy nhiệt độ xung quanh bỗng giảm mạnh xuống.

Mặc dù cảm thấy có điều gì đó bất thường nhưng An Tuyết Thần vẫn kiên trì đi theo.

Cửa thang máy mở ra, Phạm Ngự cũng buông cô ra, một mình bước ra ngoài. An Tuyết Thần theo thật sát đằng sau.

An Tuyết Thần cùng Phạm Ngự bước vào một căn phòng, nói chính xác hơn là một hồ bơi.

“Ngự, bên này, mau tới đây.” vừa mở miệng nói chuyện là một người phụ nữ nước Nga, tóc màu vàng kim, trên người mặc bộ bikini màu hồng phấn, làm thân hình hình chữ S hòa toàn lộ ra ngoài

“Ngự, sao giờ này mới tới? Người ta đợi anh thật là lâu nha.” Nói xong liền đem cả nửa bầu ngực lộ ra bên ngoài dán chặt vào Phạm Ngự.

Phạm Ngự nhìn người phụ nữ trong ngực mình, cô ta là người đi theo mình được lâu nhất, là người biết tiến biết lùi, hơn nữa cô ta cũng rất biết cách phục vụ đàn ông.

“Người đẹp. Không phải là tôi đã đến đây rồi sao?” Vừa nói vừa dùng tay xoa bóp một bên ngực chọc cho người phụ nữ đó thở ra tiếng rên yêu kiều.

“Ngự, đến đây”. Vừa nói vừa liếc nhìn An Tuyết Thần đứng ở phía sau, huyết sát.

“Dẫn cả cô em gái nhà bên cạnh đến nữa sao? Nhìn thanh khiết như vậy, không sợ cô bé bị ô nhiễm sao?” Nói chuyện là một người đàn ông tóc dài, anh ta như đang hút cái gì đó.

“Sao, mang theo một cô bé nữa àk. Là để tặng tôi có phải không?” Nói chuyện là một người đàn ông đang bơi trong bể bơi. Còn có rất nhiều người đàn ông khác. Họ đều là những người có tiếng tăm trên thương trường, cũng không có ai là không ôm nữ nhân.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, nghe người đàn ông vừa rồi nói ra những lời như vậy trong lòng cảm thấy chán ghét. Cô hiện đang mặc bộ đồng phục học sinh hoàn toàn đối lập với những gì đang diễn ra ở trong này.

Không hiểu Phạm Ngự muốn dẫn cô đến nơi này để làm gì?

Mĩ nữ người Nga, đi đến bên cạnh An Tuyết Thần, dò xét cô từ đầu đến chân. Không hài lòng liền đến làm nũng với Phạm Ngự

“Ngự, anh đã đến đây sao còn dẫn theo cô bạn gái nhỏ đến nữa, không sợ làm hư cô ấy hay sao?” Vừa nói tay vừa vuốt ve ngực Phạm Vũ.

An Tuyết Thần nhìn thấy người đang chú ý đến mình, hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt nắm đấm, bởi vì cô biết Phạm Ngự là đang muốn làm cô thấy khó chịu.

Cô hít một hơi thật sâu, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc dài, ngẩng đầu mỉm cười

“Chào mọi người. Tôi là An Tuyết Thần. Tôi là nhân viên chưa chính thức của công ty Phạm tổng, hiện mới chỉ là nhân viên thực tập”

Tất cả đám đàn ông đều đang chăm chú nhìn An Tuyết Thần không nhiễm một chút bụi bẩn nào, ánh mắt bọn họ đều không rời cô được.

Cảm nhận được mọi người đang nhìn mình, nụ cười trên môi càng sâu hơn, đó là nụ cười có thể làm tan chảy sự băng giá.

Khi mọi người mãi ngắm nhìn An Tuyết Thần đang nở nụ cười tỏa sáng, duy chỉ có một người, Phạm Ngự, nhìn chăm chăm cô, như muốn xé nát nụ cười

kia của cô, tức giận tay nắm chặt lại

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Khó chịu 2

Phạm Ngự tức giận nhìn người con gái không chịu khuất phục đang đứng trước mặt mình

Mĩ nhân được ôm trong ngực cảm thấy bị siết chặt, bất mãn rên rỉ

“Ngự, anh làm người ta đau nha”. Nữ nhân Nga yêu kiều rên

Phạm Ngự chán ghét liếc nhìn người đàn bà mình đang ôm nhưng hắn vẫn tỏ ra rất thâm tình hôn lên môi cô ta ngay trước mắt An Tuyết Thần. Hành động này thật sự làm cho An Tuyết Thần cảm thấy thật khó coi, sắc mặt cô trở lên tái nhợt.

An Tuyết Thần nắm thật chặt hai tay, cố gắng nhìn sang chỗ khác, nhưng đôi mắt cô không chịu nghe lời vẫn nhìn không chớp mắt vào đôi nam nữ đang nhiệt tình hôn nhau cho đến khi bọn họ kết thúc.

Phạm Ngự cảm giác được người bên cạnh đang có sự thay đổi, miệng khẽ nhếch lên cười.

Trong khi đó toàn bộ đám đàn ông trong khu bể bơi đều lên tiếng hoan hô, vỗ tay, có người còn huyết sáo.

An Tuyết Thần nhất thời không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ bản thân mình lại chịu thua tên đàn ông ghê tởm như hắn? Ánh mắt liếc nhìn xung quanh liền nhìn thấy một ô cửa kính bên cạnh là một cây đàn piano màu trắng. Vừa liếc nhìn vừa cắn răng tức giận nhìn Phạm Ngự cùng ả nữ chuẩn bị kết hợp làm một kia. Cô nhanh chóng đi đến bên cạnh cây đàn, cô đàn lung tung vài cái. Dù bị tiếng đàn âm ỹ nhưng ngược lại người đàn ông tỏ ra rất cao hứng trước những hành động của An Tuyết Thần, còn vị mỹ nhân kia kia cảm thấy nhìn An Tuyết Thần phá hư chuyện tốt của cô.

Mọi người đang ồn ào liền bị tiếng đàn lớn xộc của An Tuyết Thần làm giật mình, tất cả đều chăm chú nhìn cô.

“Ê, em gái. Em không phải là đang ghen tỵ đấy chứ? Chỉ là hành động của em cũng hơi buồn cười đó.” Một người đàn ông vừa ôm nữ nhân tay vừa giơ ly rượu đỏ cười nhạo nói.

An Tuyết Thần nhìn hắn khẽ mỉm cười nói “không phải, trong bầu không khí như thế này, nếu như tôi đàn một bản nhạc chẳng phải là càng hấp dẫn hơn sao?”

Nói xong liền bước lên phía trước, đàn bản nhạc “bản nhạc mà tôi tự viết”

Cùng với tiếng nhạc là giọng hát từ từ ngân lên

Phong Tiêu Tiêu Hề xa cách hồng nhan tri kỷ

Chón Hà Tây xưa một khúc tỳ bà biệt tích

Nhớ khi xưa cùng nhau uống canh hoa đầy

Chúng ta ai cũng sẽ không quên

Quên đã từng cùng nhau cất dấu bí mật

Sớm sớm chiều chiều mây mù dày đặc nhưng vẫn thật tươi đẹp

Tịch tịch trùng điệp nước mắt rơi

Hoa rơi bởi lẽ còn vấn vương

Người phải chăng vẫn nhớ

Ban đêm lạnh lẽo tất cả đều là bóng tối

Vì người làm một bài ca cùng người đi nghe mộng bể thanh âm

Nhẹ nhàng ôm lấy người giữ chặt người trong tim

Gối trước kim ngọc lương duyên có thể đầy tay tặng còn ngủ mộng ngày cưới

Gặp nhau bay phất phơ mịt mờ tương tư lệ dễ tình

Phong Tiêu Tiêu Hè xa cách hồng nhan tri kỷ

Chốn Hà Tây xưa một khúc tỳ bà biệt tích

Nhớ khi xưa cùng nhau uống canh hoa đầy

Chúng ta ai cũng sẽ không quên

Quên đã từng cùng nhau cất dấu bí mật

Sớm sớm chiều chiều mây mù dày đặc vẫn nhưng vẫn thật tươi đẹp

Tịch tịch trùng điệp nước mắt tràn đầy mê ly

Hoa rơi bởi lẽ còn vấn vương

Người phải chăng còn nhớ

Lạnh lẽo ban đêm tất cả đều bóng tối

Vì người làm một bài từ cùng người đi nghe mộng bể thanh âm

Nhẹ nhàng ôm lấy người giữ chặt người trong tim

Gối trước kim ngọc lương duyên có thể đầy tay tặng còn ngủ mộng ngày cưới

Gặp nhau bay phất phơ mịt mờ tương tư lệ dễ tình

Vì người làm một bài từ cùng người đi nghe mộng bể thanh âm

Nhẹ nhàng ôm lấy người giữ chặt người trong tim

Gối trước kim ngọc lương duyên có thể đầy tay tặng còn ngủ mộng ngày cưới

Gặp nhau bay phất phơ mịt mờ tương tư lệ dễ tình

Khi mọi người đang chìm vào trong bản nhạc, ánh mắt Phạm Ngự từ mê ly bỗng bừng mắt cảm tức nhìn. Lạnh lùng cắt đứt An Tuyết Thần.

“Đủ rồi, không cần hát nữa.” Phạm Ngự đẩy người phụ nữ trong ngực mình ra, đi thẳng về phía An Tuyết Thần, lúi cô từ trên ghế xuống. Hung hăng đẩy cô xuống hồ bơi.

“Không ai được phép cứu cô ta. Nếu không đừng có trách tôi không nói trước.” Phạm Ngự nhìn những người đang chơi đùa trong nước hét lớn.

Nhìn An Tuyết Thần đang vùng vẫy trong nước, mọi người đều không nỡ nhưng không ai dám cứu bởi lẽ họ càng biết Phạm Ngự là người độc ác như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cận kề cái chết

An Tuyết Thần cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước, hai tay nhỏ bé lung tung khua múa loạn xạ, giống như muốn bắt được cái gì. Một ngụm nước tràn vào trong khoang mũi, theo khoang miệng chảy vào trong phổi.

Nhìn đứng ở nơi đó Phạm Ngự cả người nhàn nhạt tản ra hơi thở lạnh lùng, nam nhân đứng thẳng. Hắn cúi đầu, lăm bắm bảo Lưu Hải đi xuống, che khuất mặt mày. Đèn huỳnh quang chiếu rọi xuống, chiếu lên người đàn ông với mái tóc màu trà tạo thành một vòng sáng thật đẹp. Ánh mắt lăm liệt cương

quyết cùng với đôi mắt phượng dài hẹp mà đơn độc, bên dưới sóng mũi cao là đôi môi mỏng đầy sự kiêu ngạo.

Thì ra mình đã sắp đến với cái chết, Từ Thần hình như rất là quyến luyến cô đấy. Lần nào cũng muốn đưa cô đến đó.

Từ từ An Tuyết Thần không còn tiếp tục giằng co, thân thể từ từ biến mất ở trên mặt nước, theo nước chảy cùng mái tóc dài giống như một đóa Bạch Hợp bao vây cô thật chặt. Phàm Ngự đứng nhìn ở bên bể bơi, cô ta biến thành ma quỷ rồi sao? Chẳng lẽ cứ buông xuôi tất cả mà chết đi như vậy? Được rồi, cũng tốt.

Cảm thấy mình đã hoàn toàn mất đi ý tứ, mắt mệt mỏi khép lại. Chờ đợi từ thần đến mang cô đi.

Những người trên bờ tròn mắt hốc hốc nhìn An Tuyết Thần sắp chết đuối, bọn họ không phải là chưa xem qua người chết. Chỉ là chưa thấy cô gái nào giống An Tuyết Thần, không hiểu tại sao Phàm Ngự tức giận như vậy.

Một người thật sự là không nhìn nổi rồi, nhìn cặp mắt phàm ngự đã hiện đầy tia máu hồ lớn.

"Ngự, cô ấy đã chết."

Nghe những lời này Phàm Ngự lấy lại tinh thần nhìn bọn họ trên mặt hiện rõ sự kinh hoàng, vội vàng quay đầu lại nhìn An Tuyết Thần đã bị bao phủ ở trong nước, trái tim đau đớn giống như bị người dùng kim đâm vào. Đó chính là đau nhói.

Được vớt lên khỏi mặt nước, An Tuyết Thần đã không còn hơi thở. Nhìn thấy Phàm Ngự cứu người đưa lên bờ, bọn họ mới dám tới gần.

"An Tuyết Thần, cô mau tỉnh lại, cô tỉnh lại cho ta." Phàm Ngự vỗ đã gương mặt trắng bệch của An Tuyết Thần.

Nhưng An Tuyết Thần cứ lẳng lặng nằm ở nơi đó, hoàn toàn không nhúc nhích, giống như một Mỹ Nhân Ngự đang ngủ say.

"Tuyết Thần, An Tuyết Thần, cầu xin cô, tỉnh lại có được hay không." Nhìn An Tuyết Thần hoàn toàn không có phản ứng, Phàm Ngự lần đầu tiên cảm thấy tư vị đã bị bỏ lỡ, giọng nói bất tri bất giác trở lên khẩn cầu.

"Ngự, anh không nên gấp." Một người đàn ông an ủi. Sau đó quay đầu lại nhìn một cô gái rồi giật mình hét.

"Anna, cô không phải là thầy thuốc sao? Nhanh lên qua đây xem một chút." Bởi vì một câu nói của anh ta, tất cả mọi người đều thở ra một hơi.

Phàm Ngự nhìn ngăn người nhìn nữ nhân kia, đi lên trước một tay kéo cô ta đến bên cạnh An Tuyết Thần.

"Mau cứu cô ấy, nếu như không cứu được cô ấy, cô cũng đừng mong sống." Lời nói của Phàm Ngự khiến cho cô bác sĩ ấy rất căng thẳng.

"A, được, được, tôi sẽ cố hết sức" Bác sĩ nữ nuốt nước miếng một cái nói.

"Không phải là cố hết sức, mà là phải." Phàm Ngự hướng về phía cô hét lớn.

Bác sĩ nữ vội vàng làm cứu động tác người, nhưng một phút, hai phút, ba phút, bốn phút, năm phút đồng hồ đã qua, An Tuyết Thần vẫn là an tĩnh nằm ở nơi đó không nhúc nhích, khiến người chung quanh trở nên khẩn trương.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần vẫn không chút nào phản ứng, đẩy ra nữ nhân vẫn còn làm công việc cứu viện, ôm lấy An Tuyết Thần.

Cứ như vậy lẳng lặng ôm một hồi. Người trong ngực cuối cùng có động tác.

"Khụ, khụ khụ, khụ." An Tuyết Thần từ trong miệng trào ra không ít nước. Từ từ ho khan.

Phàm ngự kéo cô ra, nhìn cô, kiểm tra xem cô đã thật sự sống lại hay chưa. Nhanh chóng kéo cô ra khỏi cái nơi đã suýt chút nữa lấy đi mạng của cô.

Phàm Ngự đem tay lái phụ ghế ngồi kéo thành một chiếc giường bỏ túi nhỏ, để cô nằm ở phía trên. Sau đó đi tới ghế lái, nổ máy.

An Tuyết Thần lẳng lặng nằm ở nơi đó, ánh mắt không có chút ngọn sóng, hoàn toàn không hề giống một người vừa trở về từ cõi chết.

Cô yên lặng như vậy khiến Phàm Ngự tức giận.

"An Tuyết Thần, lần tới không cần làm trái với ý của tôi, nếu không lần tới tôi sẽ không từ trên bản thân cô xuống tay. Biết không?" Miệng nói, một tay tiếp tục tay lái, một tay khác vuốt ve gương mặt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Nhà?

Sáng sớm, toàn thân An Tuyết Thần đều ướt nhẹp. Lời của anh ta nói không chỉ là đẩy cô xuống vực sâu.

Đúng. Là uy hiếp trắng trợn, nhưng cô nên làm cái gì đối với uy hiếp của anh ta, có thể làm sao đây? Một năm, thật ra thì rất nhanh, nhưng là bây giờ nhìn lại, nó đi rất chậm.

Phạm Ngự nhìn cô, trong lòng hiện ra một chút thương hại, nhưng rất nhanh liền biến mất. Anh chính là người không có bất kỳ tình cảm, bởi vì tình yêu chỉ ràng buộc anh. Tất cả phụ nữ đối với anh mà nói chỉ là đồ chơi giải quyết nhu cầu sinh lý.

Anh thích phụ nữ xinh đẹp, cho nên rất hào phóng cho họ rất nhiều thứ. Nhưng chỉ có tim là không thể nào cho họ. Bao gồm cả An Tuyết Thần đang ở bên cạnh anh. Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ không chú ý nữa, sẽ không nhốt cô nữa, anh muốn trở về làm Phạm Ngự trước kia.

Rất nhanh, xe đã đến biệt thự. Phạm Ngự cũng không để ý gì tới cô, một mình xuống xe. An Tuyết Thần vô lực tháo dây an toàn ra, gian nan bước từng bước.

Vú Trương nhìn thấy bộ dạng của An Tuyết Thần, ánh mắt có chút thương cảm, liếc nhìn thiếu gia.

“Thiếu gia, ngài trở lại, có muốn dùng bữa không?” Vú Trương đi tới trước mặt Phạm Ngự nói.

“Không cần.” Nói xong sai bước lên lầu.

Vú Trương nhìn An Tuyết Thần ướt nhẹp toàn thân, đau lòng nói.

“Tiểu thư, không phải là cô lại chọc thiếu gia tức giận đấy chứ?”

An Tuyết Thần nhìn vú Trương, không nói gì, chỉ lắc đầu thể hiện không biết có hay không?

“Lên tắm nước nóng, thay quần áo đi, nếu không sẽ bị ốm.”

An Tuyết Thần gạt đầu, vịn vào thành cầu thang đi lên lầu. Nhìn bóng dáng đứa nhỏ gầy, vú Trương thở dài nặng nề. Sau đó xoay người trở lại phòng bếp.

Nằm ở trên giường, bởi vì mệt mỏi, cô đã sớm tiến vào mộng đẹp.

Bên trong thư phòng ——

Phạm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn người đối diện trong máy vi tính.

“Khôi Ảnh, lát nữa tôi sẽ trở về.” Chỉ nhân nhật nói một câu, nguồn điện đã bị Phạm Ngự ngắt.

Nhìn trăng sáng trên trời, Phạm Ngự nhắm lại hai mắt hưởng thụ tinh hoa tháng này.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở của rèm cửa sổ len lén chiếu vào. Thêm một chút ấm áp cho gian phòng màu hồng.

An Tuyết Thần mở mắt. Nhìn tia nắng ấm áp, khỏe miệng cười cười. Sau đó đi vào phòng vệ sinh, nhanh chóng rửa mặt, thay đồng phục học sinh đã được chuẩn bị trước.

Phía dưới lầu cũng không có bóng dáng Phạm Ngự, trong lòng có chút mất mát.

“Vú Trương, thiếu gia đi đâu rồi, đến công ty sao?” An Tuyết Thần để túi đeo lưng xuống, ngồi vào bàn ăn tò mò hỏi.

Vú Trương đặt ly sữa trong tay xuống, mỉm cười nói với An Tuyết Thần. “Bắt đầu từ hôm nay thiếu gia sẽ không ở chỗ này nữa. Cậu ấy về nhà ở rồi, về sau tôi sẽ nhờ lão Mã đưa đón cô đi học.”

“Về nhà? Nơi này không phải là nhà của anh ta sao?” An Tuyết Thần tò mò hỏi

“Ừ, đúng, đều là nhà của thiếu gia, nhưng có tiểu thư nên thiếu gia bảo chúng tôi dọn dẹp căn biệt thự này, để cô vào ở.” Vú Trương kiên nhẫn giải thích.

An Tuyết Thần gạt đầu một cái, ăn xong bữa sáng liền đi học. Nhìn thấy xe ngoài cửa, cũng biết đây là lão Mã mà vú Trương vừa nhắc đến.

“Tiểu thư, mời, từ nay về sau tôi sẽ tới đưa đón cô đi học.” Lão Mã nói rất khách khí. Bởi vì ông biết rõ người có thể để cho mình cùng bà Trương tới phục vụ khẳng định không tầm thường.

“Ừ, cảm ơn chú Mã. Về sau gọi cháu là Tuyết Thần.” An Tuyết Thần ngồi ở trong xe nhìn lão Mã ở phía trước nói.

Lão Mã liếc nhìn An Tuyết Thần ngồi phía sau. “Vậy không tốt lắm đâu. Vẫn nên gọi cô là tiểu thư.”

An Tuyết Thần không hài lòng đối với câu trả lời của chú Mã, sau đó kéo rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Từ Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nữ nhân

Phạm Ngự ——

"Thiếu gia, tôi đã đưa An tiểu thư đến trường học." Lão Mã cung kính nói.

Phạm Ngự ôm nữ nhân trong ngực, chỉ là nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Lão Mã rất thức thời rời đi.

"Ngự, người ta thật là nhớ anh, cho người ta đi mà?" Nữ nhân này ngồi rất tự nhiên trên người Phạm Ngự kiêu mi nói.

Phạm Ngự dùng lực vỗ mông nữ nhân, lật người đè phía dưới, vuốt ve phía dưới nữ nhân.

"Lynda, cô càng ngày biết quyến rũ nam nhân." Nói xong tay đưa vào chỗ tư mật đã ướt át .

Chọc cho nữ nhân rên lên tiếng yêu kiều.

"Ngự, không cần, không nên dùng tay, người ta thật muốn anh." Nữ nhân ôm chặt cổ Phạm Ngự nũng nịu nói.

Phạm Ngự nhìn nữ nhân xinh đẹp cười lạnh một tiếng.

"Được, bảo bối, tôi sẽ cho cô." Nói xong liền động thân tiến vào.

Phạm Ngự ở trong thân thể co rúm của cô đóng đưa , nhàn nhạt rút ra, thật sâu tiến vào, chỉ là một loại phát tiết, không mang theo bất kỳ tình cảm.

"A, ừ, a, Ngự, không cần, không cần, cầu xin anh, thật là đau." Nữ nhân phía dưới lệ đã sớm roi đầy mặt, khăn cầu.

Phạm Ngự liếc qua gương mặt của cô. Giễu cợt nói.

"Không cần, mới vừa rồi là ai nói muốn. Ta đây không đã thỏa mãn ngươi sao? Hay là ta không đủ cố gắng." Nói qua có thêm lực động của mình. Chuyển qua thân thể nữ nhân, từ phía sau tiến vào thật sâu .

"A, không cần. Thật là đau."

Phạm Ngự mặc kệ nữ nhân la hét, chỉ là phát tiết.

Rốt cuộc Phạm Ngự giải quyết xong, nhìn nữ nhân đã hôn mê , nhẫn tâm ở trong cơ thể cô rút ra. Liếc mắt khinh bỉ một cái, liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Ở trong bồn tắm, phạm ngự cảm điện thoại lên.

"Đưa cái này nữ nhân mang đi, về sau ta không muốn nhìn thấy cô ta. Sau đó thu thập một chút." Nói xong vứt bỏ điện thoại trong tay nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên chính là An Tuyết Thần với khuôn mặt ngây thơ tươi cười.

Phạm Ngự mở choàng mắt, hần tự nói với mình không được nghĩ đến cô, nhất định không được.

Trong trường học ——

An Tuyết Thần nghiêm túc làm bút ký, hoàn toàn không có chú ý nam nhân ngồi ở bên cạnh đang nhìn cô chăm chăm.

Một ngày trôi qua rất nhanh, An Tuyết Thần để thư vào trong bao, rời đi giáo sư.

Phạm chú ý đi theo. Nhìn thấy An Tuyết Thần lên một chiếc màu đen chạy băng băng.

"Đó không phải là lão Mã xe sao?" Phàm chú ý nhìn chiếc xe đã rời đi tự lảm bảm nói.

"Di Trương, ta đã trở lại." An Tuyết Thần nhìn chung quanh xác định không có phàm ngự, liền đi lên lầu.

Nằm ở trên giường, An Tuyết Thần bắt đầu suy nghĩ lung tung. Hắn là ghét mình sao? Tại sao lại cảm thấy mất mát.

"An Tuyết Thần, không suy nghĩ nữa, người bây giờ chủ yếu là học tập tốt." Vỗ vỗ đầu óc của mình, ngồi ở trước bàn đọc sách bắt đầu học.

Học học liền ngủ mất rồi, ngay cả có người tiến vào cũng không biết.

Di Trương bung một chén tổ yến đi vào, nhìn An Tuyết Thần đang ngủ say, cầm lên cái mền khoác lên trên người cô. Sau đó bất đắc dĩ cười cười, nhìn cô ngủ say..

【 xem đi, Phàm Ngự ước chừng một tháng không có xuất hiện a, xuất hiện họ lại biết cãi nhau ra cái dạng gì nữa】 bỏ phiếu a

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Có bạn

Sáng sớm An Tuyết Thần tỉnh dậy, nhìn chỗ ngồi vốn là nơi Phàm Ngự hay ngồi đã trống rỗng rồi.

"Thím Trương, Chào buổi sáng." An Tuyết Thần chào Thím Trương vẫn còn đang bận bịu

"Tiểu thư, đồ ăn sáng lập tức chuẩn bị xong, cô bây giờ trở về chỗ ngồi chuẩn bị dùng." Thím Trương hiền lành nói.

An Tuyết Thần đi tới trước bàn ăn thật to, nhìn thím Trương chuẩn bị bữa ăn sáng, muốn cái gì có cái đó, nhưng đối mặt với chiếc bàn lớn này. Có chút ăn không trôi. Đơn giản nhấp một hớp trà sữa, liền đi học.

An Tuyết Thần ra cửa, nhìn lão Mã đã chờ sẵn ở ngoài cửa .

"Mã thúc, chào buổi sáng." An Tuyết Thần lễ phép chào hỏi

Lão Mã mở cửa xe, nhìn An Tuyết Thần trên mặt cũng không có quá nhiều biểu hiện.

"An tiểu thư, chào buổi sáng." Chỉ là nhàn nhạt trả lời. Sau đó liền khởi động xe.

Bên trong phòng học ——

"Tuyết Thần, chào buổi sáng." Một cô gái mập mạp đi tới bên cạnh An Tuyết Thần chào hỏi.

Điều này làm cho An Tuyết Thần rất giật mình. Bởi vì cô tới cũng đã khá lâu rồi, chưa từng có người để ý đến cô. Trừ những kẻ hay tám chuyện khiến người ta chán ghét ra.

"Ặc, ừ, chào buổi sáng, Lý Viện." An Tuyết Thần mặc dù rất giật mình, nhưng là vẫn rất vui vẻ, bởi vì cô rốt cuộc cũng có bạn.

Nhìn An Tuyết Thần cười ngọt ngào như vậy, Lý Viện ngẩn ngơ. Nhìn Lý Viện đang sững sờ An Tuyết Thần tiến lên kéo kéo vạt áo của nàng.

"Lý Viện, bạn làm sao vậy? ." An Tuyết Thần nhìn Lý Viện đang sững sờ nói.

Lấy lại tinh thần Lý Viện nhìn An Tuyết Thần. Đột nhiên ngồi xuống nói.

"Tuyết Thần, không nghĩ tới bạn thật là người tốt bụng. Mình còn tưởng rằng bạn là người rất đáng sợ đó?" Lý Viện nói những lời xuất phát từ nội tâm cô.

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc Lý Viện liền bật cười, một nụ cười làm đông làm người

"Mình đáng sợ? Mình cô điểm nào đáng sợ a, mình cũng là một cô gái bình thường a. Vậy sao mọi người nghĩ mình đáng sợ." An Tuyết Thần nắm tay Lý Viện cười hì hì nói.

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần cười rất vui vẻ, cái đầu cúi thấp xin lỗi. Nhưng là đôi tay vẫn còn ở nắm thật chặt tay An Tuyết Thần .

An Tuyết Thần bị bộ dáng đáng yêu chọc cười lớn thành tiếng. Một màn này trong mắt đám bạn học cũng trở thành một trò đùa rất hay, bọn họ cũng cười theo An Tuyết Thần, Lý Viện cũng bật cười.

Đứng ——

Cửa lớn phòng học một lần nữa vị người đập mở.

"Này, các ngươi cười cái gì?" Phàm Cổ dựa vào ở trên khung cửa, nhìn An Tuyết Thần, lại nhìn các bạn học chung quanh.

Nhìn thấy phàm chú ý đi vào, tất cả mọi người đã ai về nhà nấy làm xong. Lý Viện cũng xông An Tuyết Thần cười cười. Ở bên tai An Tuyết Thần nói.

"Tuyết Thần, học xong cùng nhau đi ăn nha." Nói xong cũng chạy tới chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Phàm Cổ đặt mông ngồi xuống ghế, nhìn An Tuyết Thần khóe miệng còn nhàn nhạt mỉm cười thân nhiên.

"An Tuyết Thần, các ngươi vừa cười cái gì?" Phàm Cổ chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

An Tuyết Thần đem tầm mắt chuyển dời đến trên người hắn. Nhìn hắn một hồi thân nhiên nói: "Không có gì, chỉ là nói một truyện cười mà thôi." Nói xong liền vội vàng ghi chép.

Nhìn An Tuyết Thần bộ dạng lạnh lẽo, Phàm Cổ tức giận. Nhưng vừa không có biện pháp. Gắt gao lườm nàng một cái liền bắt đầu trò chơi.

An Tuyết Thần cúi đầu lắc lắc. Sau đó cứ tiếp tục viết số liệu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bữa trưa thật lòng

Rất nhanh, giờ nghỉ trưa đã đến, đang chuẩn bị dọn dẹp An Tuyết Thần, nhìn thấy Lý Viện đi tới, trong tay còn cầm cái gì đó. Cũng không có quá chú ý.

An Tuyết Thần nhìn Lý Viện.

"Chúng ta đi thôi, mình đã dọn sách vở xong." Nói xong cũng bị Lý Viện kéo đi ra khỏi phòng học.

"Oa, trường học của chúng ta thì ra là còn có nơi đẹp như vậy a. Mình vốn không biết đó?" An Tuyết Thần vừa đi vừa cảm thán.

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần, hướng về phía cô mỉm cười nói.

"Đúng vậy a, đây chính là căn cứ bí mật của mình, lúc nhàm chán hay nghỉ trưa mình đều sẽ đến nơi này. Tâm trạng liền tốt."

An Tuyết Thần nhìn Lý Viện gật đầu một cái, sau đó đi trên con đường mòn trồng đầy hoa hồng. Trên mặt nở đầy nụ cười, đem mấy ngày nay học tập mệt mỏi những suy nghĩ không vui gạt sang một bên.

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần say mê ở giữa vườn hoa hồng bất đắc dĩ cười nói.

"Tuyết Thần, tới đây, chúng ta đi ăn cơm." Lý Viện hướng An Tuyết Thần đang mãi mê trong bụi hoa vẫy vẫy tay.

An Tuyết Thần nhìn thấy Lý Viện đang gọi mình, cũng rất không nề rời khỏi đường mòn.

"Chúng ta ăn cái gì à? Không phải nên đi phòng ăn sao?" An Tuyết Thần không hiểu hỏi

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần. Thần bí cười cười.

"Cạch cạch cạch, cậu xem." Nói xong liền đem cái gì đó trong tay giơ lên mở ra.

"Oa, là hộp cơm. Bên trong món gì trông cũng ngon." An Tuyết Thần đến bên cạnh Lý Viện hai con mắt mở to vẫn liếc hộp cơm.

Bởi vì không còn tức giận, An Tuyết Thần liền trở lại làm mình trước kia.

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần mang bộ mặt tham ăn, cười xấu xa nói.

"Có rất nhiều món, mình nói cho bạn biết nha. Có thịt kho, có cá, còn có rau cải, cái gì cũng có, chủ yếu là còn có thịt bò bít tết. Quán bán hàng, ha ha ha." Lý Viện vỗ hộp com của mình kiêu ngạo nói.

An Tuyết Thần chỉ nghe thoi cũng đã thấy thèm. Ánh mắt tội nghiệp nhìn Lý Viện.

Lý Viện không chịu đựng được ánh mắt thương hại của Tuyết Thần.

"Ai nha nha, được rồi, bắt đầu ăn đi, hắc hắc." Nói xong liền mở hộp com. Mùi thơm của thức ăn bên trong hộp bay ra ngoài.

An Tuyết Thần dùng cái mũi của mình hít hà.

"Ừ. Thật giống. Nhanh một chút ăn đi, bụng của mình đang kháng nghị nè." Nói xong liền cầm đũa gấp một miếng thịt kho bỏ vào miệng của mình nhét.

An Tuyết Thần một lần bỏ thức ăn vào miệng là một lần gật đầu.

"Ừ, ăn ngon thật."

"Đó là dĩ nhiên, tay nghề mẹ mình là giỏi nhất." Lý Viện tự hào nói.

An Tuyết Thần liếc cô một cái.

"Không trách được lại mập như vậy?"

"Hừ" chưa từng nghe qua người bên cạnh đều là mỹ nữ sao? Lý Viện bắt đầu kháng nghị nói.

"Mình làm sao lại chưa từng nghe qua a." An Tuyết Thần vừa ăn vừa hỏi.

Lý Viện để đũa xuống, nghiêm chỉnh nói.

"Thế nào chưa nghe nói qua a, bạn xem, mỹ nữ cổ đại không phải là mập sao 》 cái gì Tây Thi, Dương quý phi rồi, đợi chút."

An Tuyết Thần nghe cô nói như vậy com trong miệng nuốt chút nữa là phun ra ngoài.

"Khụ khụ, ha ha, bạn thật buồn cườià, làm sao bạn biết bọn họ chính là mỹ nhân mập?.. Hơn nữa, đó là cổ đại, bây giờ là hiện đại. Tại sao có thể đánh đồng với nhau được cơ chứ?"

Lý Viện không phục nói.

"Sao lại không thể chứ? Bạn biết cái gì Không Tử a, lão tử a. Luận Ngữ a, không phải là cổ đại sao?"

"Ha ha, Lý Viện bạn thật là trời cao đưa cho mình một niềm vui lớn." An Tuyết Thần ôm bụng của mình cười nói.

Lý Viện trừng mắt liếc cô một cái, sau đó tự nhiên đem các món ngon bỏ vào trong miệng của mình. Cố gắng không để cho An Tuyết Thần ăn.

An Tuyết Thần thấy thế, liền muốn gấp nhiều hơn một chút, nhưng Lý Viện chính là không cho.

Sau lại không có biện pháp An Tuyết Thần hai tay chấp thành hình cầu xin. Lý Viện thật là không chịu nổi hấp dẫn. Lập tức liền đem ăn ngon để An Tuyết Thần cùng ăn.

Họ vừa ăn vừa đùa, ăn rất vui vẻ. Trên mặt nở rộ nụ cười là thật lòng phát ra từ trái tim hai người.

Nhưng họ không biết một màn này đã bị Phàm Ngự nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Có vui thì cũng có buồn

Một góc trên con đường mòn đầy hoa hồng. Hai người vẫn chăm chú nhìn vào cái đình nhỏ nơi có hai cô gái đang cười thật vui vẻ. Nụ cười trên khuôn

mặt hai cô gái cũng thật đẹp

Trong lúc đó:

“Ngự, em gái em hôm nay muốn em tặng nó một bộ đồ. Anh đi cùng em nha.” Một người phụ nữ tựa vào ngực Phàm Ngự nũng nịu nói

Phàm Ngự nhìn người phụ nữ trong ngực mình, tặng cho cô một nụ hôn nóng bỏng

“Bảo bối. Tôi qua biểu hiện của em nhiệt tình như vậy, hôm nay anh làm sao nở từ chối chứ.” Phàm Ngự nâng cằm người phụ nữ lên đầy thâm tình nói

Người phụ nữ muốn cùng Phàm Ngự thưởng thức cảnh đẹp của con đường mòn trong trường nên cô đã rủ Phàm Ngự tới đây, nhưng cô không biết rằng Phàm Ngự đang thưởng thức một khung cảnh khác.

Phàm Ngự nhìn hai cô gái trong đình nhỏ, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, liền cảm thấy tức giận

Muốn để Phàm Ngự đưa đến trường, đây là chuyện không thể. Nhưng không hiểu sau hần lại đồng ý. Có lẽ là vì hần có thể nhìn thấy An Tuyết Thần.

Đúng là có thể nhìn thấy cô. Có thể thấy cô cười vui vẻ như vậy. Mấy hôm nay, mặc dù không có hần cô vẫn thật vui vẻ. Gương mặt tuần tú của Phàm Ngự nhanh chóng đen lại

Nữ nhân xinh đẹp bên cạnh thấy Phàm Ngự đang chăm chú nhìn cô gái phía bên trong đình, cảm thấy ghen ghét, cả người không xương dán chặt vào Phàm Ngự

“Ngự, anh đang nhìn cái gì vậy? Chúng ta mau đi thôi.”

Phàm Ngự quay đầu lại nhìn nữ nhân, trên mặt trong nháy mắt hiện lên nụ cười sùng ái.

"Đi thôi, bảo bối."

Trước khi đi Phàm Ngự cũng không quên liếc nhìn về phía An Tuyết Thần, trên khóe miệng còn mang theo nụ cười khát máu

Phàm Ngự ôm nữ nhân trong ngực. Trong lòng nghĩ

“An Tuyết Thần, cô sẽ phải trả giá cho hành động ngu ngốc ngày hôm nay. Tôi sẽ cho cô thấy một năm này không phải là vui vẻ mà là thê thảm. Cô chỉ là một món đồ chơi mà tôi bỏ tiền mua mà thôi. Hạnh phúc ngắn ngủi của cô sắp kết thúc rồi đó.”

Khóe mắt Phàm Ngự trở lên lạnh lẽo. Khoảng cách của hần với An Tuyết Thần cũng ngày càng xa

Bên trong đình:

An Tuyết Thần đột nhiên cảm thấy sống lưng bỗng lạnh đi, thân thể cô hơi run lên

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần cười hỏi.

“Sao thế?”

An Tuyết Thần lắc đầu cười.

"Không có, có thể chỉ là cảm lạnh thôi. Ăn đi."

Hai người vẫn tiếp tục vừa cười vừa thưởng thức các món ăn ngon.

Trở lại phòng học, hai người thấy Phàm Cố vừa ngồi vừa để hai chân lên mặt bàn, đang đeo tai nghe, trông thật giống một tên lưu manh.

An Tuyết Thần kéo Lý Viện đi đến phía Phàm Cố, giật bỏ tai nghe, tức giận nói với hần

“Này, Phàm Cố, bạn tránh ra để mình còn vào chỗ ngồi. Còn nữa, bạn mau đi ra chỗ khác mình còn muốn nói chuyện với Lý Viện. An Tuyết Thần vừa nói vừa đẩy Phàm Cố đi ra chỗ khác.

Phàm Cố mỉm cười nhìn An Tuyết Thần. Đứng dậy

“Được.” Một chữ được khiến cho mọi người đều thấy giật mình

Nói xong liền đi ra chỗ khác ngồi. Ngay cả Lý Viện cũng cảm thấy bất ngờ.

An Tuyết Thần nhìn hần rất tức thời rồi đi. Khóe miệng mỉm cười, an vị ngồi xuống. Kéo Lý Viện đang sững sờ ngồi xuống bên cạnh

“Lý Viện, sao bạn lại thất thần thế?” An Tuyết Thần hươ tay trước mặt Lý Viện

Lý Viện đang ngăn người nhìn An Tuyết Thần mắt chớp chớp.

Giơ ngón tay cái lên

“Tuyết Thần, mình thật sự là ngày càng phục bạn đó.” Lý Viện nghiêm trang nói.

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt của An Tuyết Thần cười hi hi nói

“Vậy sao? Nếu thế thì bạn yêu mình đi.” An Tuyết Thần cười đùa với Lý Viện.

Toàn bộ hành động của hai người đều bị Phàm Cố nhìn chăm chú. Khóe miệng khẽ nhếch lên nhưng rất nhanh chóng rồi biến mất.

Thường thì hạnh phúc sẽ rất nhanh rồi trôi qua. Có lúc cười vui vẻ cũng có lúc sẽ phải khóc trong đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nước mắt vô hình

Tập đoàn Phàm Thị

“Thiếu gia, tối nay tôi có cần đi đón An tiểu thư không?” Lão Mã cúi đầu nói với Phàm Ngự đang chăm chú vào đồng tài liệu trên bàn.

Phàm Ngự đặt bút xuống ngẩng đầu lên. Nhìn lão Mã, cười nói.

“Đi chứ. Sao lại có thể không đi được cơ chứ. Hôm nay ông đi đón cô ấy về nhà, chăm sóc cô ấy cẩn thận. Nhớ là không được dọa đến cô ấy.” Miệng Phàm Ngự nhếch lên một nụ cười gian có chứa nguy hiểm mà không thể bỏ qua.

Chú Mã nhìn Phàm Ngự, trong lòng run rẩy không thôi. Bởi ông rất hiểu thiếu gia nhà mình, bây giờ ông chỉ có thể thầm cầu nguyện cho An tiểu thư được bình yên.

Trường học

Một ngày trôi qua thật nhanh, một tháng cũng sắp qua rồi, mà kỳ kiểm tra hàng tháng cũng sắp đến rồi. Minh nhất định phải cố gắng hơn nữa.

“Được rồi. Hôm nay tạm dừng ở đây.” Giáo sư Thuyết nói xong liền đi ra khỏi phòng học.

“Thầy vất vả rồi.”

Lý Viện chạy đến bên cạnh An Tuyết Thần vỗ vai cô.

"Này, Tuyết Thần chúng ta cùng nhau về nhà thôi." Lý Viện cười hi hi nói.

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Lý Viện, nhẹ nhàng véo má Lý Viện

“A, không được rồi. Hôm nay có người đến đón mình. Hẹn bạn khi khác có được không vậy.” An Tuyết Thần chấp tay hình chữ thập nói với giọng van xin

“Vậy à. Thế cũng được. Hẹn bạn khi khác. Bye bye.” nói xong Lý Viện liền cầm cặp sách chạy vội ra ngoài.

“An Tuyết Thần, đợi một chút.” Thanh âm này vừa nghe liền biết là Phàm Cố.

An Tuyết Thần quay đầu lại, cau mày nhìn hắn, không nói gì cũng không có đi về phía trước. Bởi vì cô thật không muốn cùng hắn có bất kỳ quan hệ gì cả, chỉ vì hắn là em trai của kẻ mà cô căm ghét.

Phàm Cố đi tới trước mặt cô, nhìn cô, vừa liếc nhìn chiếc xe đang đỗ bên ngoài cổng trường. Nhìn chăm chú vào An Tuyết Thần.

“Tôi muốn cô hãy rời khỏi anh trai tôi.” Phàm Cố nắm chặt vai An Tuyết Thần, vẻ mặt căng thẳng nhìn chăm chú vào cô

Đối với những lời mà Phàm Cố vừa nói An Tuyết Thần có chút ngạc nhiên nhưng chỉ là thoáng qua. Cô lạnh lùng hất tay Phàm Cố ra.

“Không thể. Tôi yêu anh ấy và tôi muốn ở bên cạnh anh ấy.” An Tuyết Thần né tránh ánh mắt soi mói của Phàm Cố. Cô cố gắng giữ cho bản thân thật bình tĩnh khi nói ra những điều dối trá vừa rồi. Sau đó cũng nhanh chóng xoay người rời khỏi.

An Tuyết Thần lặng lẽ bước đi. Trong mắt không biết tại sao nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống không thể kiềm chế. Nhưng là không ai chú ý đến.

Nghe những lời An Tuyết Thần vừa nói Phàm Cố như lặng cả người. Anh vẫn đứng đó, dường như vẫn không tin vào những gì mình vừa nghe thấy

An Tuyết Thần ngồi trong xe nhìn Phàm Cố vẫn đứng ở đó không chịu rời đi. Cô cố gắng không để cho Phàm Cố nhìn thấy mình

An Tuyết Thần lau nước mắt, sau đó nhẹ nhàng mở miệng.

"Chú Mã, ngày mai không cần đến đón cháu."

Chú Mã nhìn An Tuyết Thần thản nhiên mở miệng

“Tiểu thư, bay giờ cô có muốn đi gặp thiếu gia không?” Chú Mã lo lắng hỏi

An Tuyết Thần nhìn chú Mã mở miệng nói

“Đi gặp Phàm Ngự? Sao vậy chú Mã? Có chuyện gì không?”

Chú Mã cũng không có nói thêm điều gì, chỉ lắc đầu một cái.

An Tuyết Thần nhìn chú Mã, An Tuyết Thần có loại cảm giác nói không ra lời, vô lực dựa vào ghế, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có cơn mưa nhỏ đang tí tách rơi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ba con mèo?

An Tuyết Thần ngồi yên lặng trong xe. Cô có chút không tập trung, trực giác như mách bảo cô rằng có điều gì đó không vui sắp xảy ra.

Bầu trời bị mây đen bao phủ, u ám đến lạ thường, từng giọt mưa tí tách va vào cửa kính, An Tuyết Thần nhìn theo những con người đang từ trong ngõ hẻm đi ra ngoài, ai cũng cầm một chiếc ô thật xinh đẹp. Có những cặp đôi đang yêu nhau, có người là vợ vã tan ca đi về nhà, còn có một vài người là vừa đi dạo phố. Mỗi người đều bận rộn với công việc riêng của bản thân. Vậy còn mình? Phải làm sao để đối mặt với Phàm Ngự, kẻ đã 1 tháng rồi cô chưa có gặp mặt?

Xe rất nhanh liền tiến vào nhà Phàm gia. Chú Mã mở dù che cho An Tuyết Thần. An Tuyết Thần đứng dưới cây dù nhìn khung cảnh trước mắt mình. Quả thật nhìn chúng An Tuyết Thần cứ ngỡ là mình đang nằm mơ. Nhưng cô biết giấc mơ không bao giờ có thể chân thật đến vậy.

Ngôi nhà trông giống một tòa thành hơn là biệt thự, có năm tầng tất cả. Xung quanh còn có đến cả trăm tên bảo vệ, ai cũng được trang bị vũ khí. Đây đầu phải nhà của tổng thống cần nhiều bảo vệ thế để làm gì cơ chứ?

Chú Mã nhìn An Tuyết Thần, kiên nhẫn giải thích cho cô biết:

“Tiểu thư, thiếu gia nhà chúng tôi không phải đơn giản chỉ là tổng giám đốc tập đoàn Phàm thị, lát nữa gặp mặt, tôi cũng hi vọng thiếu gia sẽ không gây tổn thương cho tiểu thư. Còn nữa, trong ngôi nhà này tiểu thư làm việc gì cũng nên cẩn thận một chút. Tòa thành này xung quanh đều có bố trí máy quay, không chỗ nào là bí mật cả”

Nghe chú Mã giải thích, sắc mặt An Tuyết Thần bỗng trắng bệch. Cô vốn biết Phàm Ngự sẽ không phải là thân phận đơn giản như vậy. Nhưng cô vẫn có chút gì đó cảm thấy chưa tin vào mắt mình. Là buồn bã sao?

Bên trong tòa thành

Bước vào trong phòng là những bảo vệ mặc đồ đen thật chỉnh tề, đến kính đeo cũng màu đen nữa, từ lối cửa vào cho đến bên trong nhà, ngay cả cầu thang cũng có mấy người bảo vệ. Thật là đáng sợ. Đang trong lúc mê man, người mà cả tháng nay cô không gặp bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, tuy nhiên không phải là chỉ có một mình hắn ta.

Nhìn thấy Phàm Ngự, trong lòng cô xuất hiện một cảm giác thật khó nói. Nhưng đảo mắt một cái thấy hắn ta trái ôm phải ấp 2 người đàn bà khác, lòng

mày bắt giác nhận lại. Đúng là một tên trắng hoa, không lúc nào là không có con gái theo bên cạnh.

Trong lòng An Tuyết Thần có chút trấn động, nhưng cô vẫn dùng giọng điệu bình thản mở miệng, trong câu nói có chút gấp gáp bất ngờ.

“Tìm tôi có việc gì sao?” Cô vốn là muốn nói “Phạm Ngự anh tìm tôi có chuyện gì?” Nhưng khi cô len lén liếc nhìn ánh mắt xung quanh đang chăm chú nhìn vào mình, lại còn những lời dặn của chú Mã vừa nãy, nên theo bản năng cô sửa lại cách nói.

Phạm Ngự cũng ngay lập tức trả lời cô, nhưng là vừa nói hai tay vừa vuốt ve 2 người đàn bà bên cạnh. Hai người họ trên thân cũng chỉ có quần một lớp khăn tắm mỏng, ngay lập tức nửa bầu ngực liền lộ ra bên ngoài. Thật đúng là hai kẻ dâm đảng.

An Tuyết Thần khinh thường liếc nhìn hai nữ nhân đang động dục kia. Miệng đột nhiên nói ra những lời mà đến bản thân cô cũng không thể giải thích được.

“Thật là khó hiểu quá. Hôm nay bầu trời cũng thật u ám, có nóng người thì cũng sẽ bị gió thổi đến lạnh mất.” Hai nữ nhân vừa nghe nói thế liền từ trong ngực Phạm Ngự bỗng bật dậy nói với An Tuyết Thần.

“Đây cô bé, cô đang nói ai đấy.” Hai nữ nhân tức giận nói

An Tuyết Thần đầu tiên là ngẩn người, sững sờ mình mới vừa nói cái gì? Nhưng sau đó liền nở nụ cười ngọt ngào.

“Thưa dì, tôi không có nói đến dì, chỉ là vừa nãy trước khi đến đây tôi có thấy 3 con mèo nấp trong bụi rậm làm việc với nhau thôi, tôi là đang nói bọn chúng.” An Tuyết Thần nói một cách nghiêm túc

Hai ả này thật sự là rất đàn

“Mèo? Ở đây có mèo sao? Sao chúng tôi không nhìn thấy?” Nữ nhân liếc nhìn xung quanh một vòng nhìn thấy An Tuyết Thần đang cười thật tươi, đột nhiên tức giận nói

“Dì? Cô vừa gọi tôi là gì?” Cô ta tức giận hét lên.

Mặt Phạm Ngự đen lại nhìn 3 người đàn bà trước mặt, nhất là hai kẻ ngu ngốc bên cạnh mình. Sắc mặt hẳn thật sự là vô cùng đáng sợ

"Đủ rồi, hai người các người mau cắt cho ta". Phạm Ngự cuối cùng cũng không chịu được nữa mà hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bốn người chúng ta cùng làm

Lời nói của Phạm Ngự khiến 2 nữ nhân bên cạnh hẳn hoảng sợ. Không biết làm gì hơn ngoài nức nở nói

“Ngự, anh sao vậy? Người ta làm gì sai sao? Hay là vừa rồi người ta phục vụ anh không tốt?” Nữ nhân cố ý nói lại những lời vừa nãy Phạm Ngự nói với cô

Phạm Ngự xoay người, ôm sát eo nữ nhân, nâng lên cằm của cô. Trong cổ họng phun ra mùi rượu khiến nữ nhân trong ngực đủ để si như say.

"Nữ nhân, không cần trước mặt của tôi dùng bất kỳ biện pháp nào, tôi có thể để cho cô lên Thiên đường, thì cũng có thể để cô xuống địa ngục."

Nữ nhân bị ánh mắt Phạm Ngự dọa sợ hãi. Phạm Ngự đẩy hai cô gái bên cạnh ra, hướng tầm mắt của mình về phía An Tuyết Thần.

Phạm Ngự nhìn cô, trên gương mặt không có một chút biểu tình nào, cô đang mặc bộ đồng phục học sinh, khí chất của cô cộng thêm bộ đồng phục này càng giúp cô tăng thêm một chút sắc thái, một chút linh khí.

Phạm Ngự hướng về An Tuyết Thần nhàn nhạt nói một câu:

“Lại đây.” Phạm Ngự nhìn đôi tay ôm lấy vai của An Tuyết Thần nói

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, nặng nề bước từng bước đến bên cạnh hắn

Tầng hai tòa thành, từng bước từng bước với An Tuyết Thần mà nói thật giống như cô chuẩn bị bước vào địa ngục

An Tuyết Thần đến bên cạnh Phàm Ngự, ngẩng đầu lên nhìn hắn. Cô không được phép sợ hắn. Tuyết đối không

Giờ phút này Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần khoe miệng nở nụ cười tà ác. Hắn kéo cô tiến lại gần mình, ngửi mùi hương trên tóc cô. Một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô. Đây chính là mùi hương bách hợp mà đã lâu rồi hắn không được ngửi. Mùi hương khiến cho tâm trạng hắn trở lên thoải mái

An Tuyết Thần không nói gì. Cô đang đợi xem Phàm Ngự, hắn ta muốn làm gì.

Phàm Ngự bế ngang cô. Khiến cho An Tuyết Thần hét lên một tiếng sợ hãi

“A, Phàm Ngự, anh mau thả tôi xuống. Tôi có thể tự đi được.” An Tuyết Thần sợ hãi kêu lên.

Phàm Ngự cúi đầu nhìn An Tuyết Thần trong ngực mập mờ nói.

“Lát nữa anh sẽ để em hét chói tai trên giường anh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đỏ lựng nhìn Phàm Ngự

Phàm Ngự dừng bước một chút, hướng về phía hai nữ nhân nói.

“Hai cô cũng mau lại đây.” Trên mặt Phàm Ngự không có một chút ám áp nào mà chỉ có sự lạnh lẽo bao phủ.

Phàm Ngự một cước đá văng cửa, đặt An Tuyết Thần nằm ở trên giường, sau đó hai nữ nhân đi theo tiến vào, đi tới bên người Phàm Ngự. Dùng thân thể đầy đặn của mình dán chặt vào người Phàm Ngự. Các cô không hiểu Phàm Ngự lại có hứng thú với cổ gái nhỏ này.

Ánh mắt của hai kẻ kia nhìn chằm chằm vào An Tuyết Thần, mà lúc này An Tuyết Thần đã không còn tâm trạng đi để ý ánh mắt của hai nữ nhân ngu xuẩn kia nữa rồi.

Đầu của cô choáng váng. Hắn ta định làm cái gì?

An Tuyết Thần nhìn ba người họ, bất giác tự lui mình về phía sau, cố gắng nghĩ làm sao có thể cách xa bọn họ một chút. Nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt Phàm Ngự, đó giống như là một chuyện buồn cười.

Phàm Ngự cời bỏ áo choàng tắm, làm thân mình hoàn toàn hiện ra trước mắt ba nữ nhân. Một kẻ đang tận hưởng ngắm nhìn cơ thể hoàn mỹ của hắn. Còn An Tuyết Thần hoàn toàn không có tâm trạng đi thương thức mấy cái đó. Cô vẫn nhìn chằm chằm mặt Phàm Ngự, chưa hề rời khỏi.

“Phàm Ngự, anh muốn làm cái gì?” Giọng nói của An Tuyết Thần run rẩy, không còn sự tức giận như vừa rồi nữa.

Phàm Ngự bắt được đôi chân của An Tuyết Thần. Tà mị nói với khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Bốn người chúng ta cùng nhau làm, tôi muốn cô học cho thật tốt.” Nói xong liền tháo khăn tắm của nữ nhân bên cạnh, để cô ta quỳ gối trước cực đại của hắn, dùng miệng liếm. Một tay khác cũng lột bỏ khăn tắm của nữ nhân còn lại, bàn tay vuốt ve nơi đầy đặn của cô ta. Khiến cho nữ nhân phát ra âm thanh yêu kiều.

An Tuyết Thần run rẩy nhìn cảnh tượng trước mặt. Cố gắng bịt hai tai lại, chôn đầu xuống dưới gối, nước mắt không ngừng rơi. Cô không hiểu tại sao hắn ta có thể đối xử với cô như vậy cơ chứ? Cô không muốn nghe, không muốn nhìn cái gì cả, cô chỉ muốn lập tức rời khỏi chỗ này thôi

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tự mình dạy dỗ 1

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đem to lớn từ trong miệng nữ nhân rút ra, đẩy cô ta ra. Đi tới bên cạnh An Tuyết Thần. Nắm tóc An Tuyết Thần, kéo cô từ trên giường xuống.

Hắn nắm tóc của cô, để cho toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đối diện mình.

An Tuyết Thần bị đau đến mở mắt, bị ép buộc nhìn hắn. Hai tay nhỏ bé che chở mái tóc của mình.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần trong lòng rung động một chút. Nhưng cái ý nghĩ đó ngay lập tức bị hắn gạt bỏ. Hắn cúi đầu, hôn trán An Tuyết Thần.

Hai nữ nhân nằm ở trên giường, thương thức nhìn An Tuyết Thần. An Tuyết Thần lau khô nước mắt. Âm thanh khàn khàn hỏi Phàm Ngự.

"Người rớt cuộc là muốn làm cái gì." An Tuyết Thần cơ hồ như thét lên. Lần đầu tiên có người khiến cho cô phải cảm hận như vậy. Giờ phút này ánh mắt không còn bình tĩnh nữa mà thay vào đó là sự tức giận cùng với cảm hận.

Phạm Ngự vẫn cứ như vậy nhìn cô. Hắn từ từ nâng lên cằm của cô lên, ghé vào tai An Tuyết Thần thổi khí nóng.

"Không phải lúc này tôi đã nói rồi sao? ** a, tôi mời hai huấn luyện viên dạy dỗ cô, giúp cô biết phải làm thế nào để quyến rũ nam nhân." Phạm Ngự khoe miệng co quắp nói. Lời của hắn cực kỳ châm chọc.

An Tuyết Thần liếc nhìn hai nữ nhân đang ngồi trên giường chờ xem kịch vui. Cô cười giễu cợt, cười thật lớn. Dùng ánh mắt kiên định nhìn Phạm Ngự, gần từng tiếng nói

"Ha ha, Phạm Ngự, anh cũng có nữ nhân không thể tự mình giải quyết được ư, mà còn phải mời đến đây tận hai huấn luyện viên. Anh thật khiến tôi ngạc nhiên đấy." An Tuyết Thần cười một cách giễu cợt cùng khinh thường

Phạm Ngự nắm chặt mái tóc dài của cô, gương mặt tuấn tú tiến lại gần cô đến mức đối phương có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Chóp mũi cũng dán chặt vào chóp mũi của An Tuyết Thần.

Phạm Ngự nhìn chăm chăm vào mắt An Tuyết Thần. Hắn biết là cô đang kích hắn, nhưng cô đã thành công, hắn thực sự tức giận muốn lập tức ăn cô.

"Phép khích tướng? Báo bối, em học được chiêu này từ bao giờ thế?" Khóe miệng Phạm Ngự âm hiểm cười.

"Hai người các người đi ra ngoài." Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói với hai vị mỹ đăng sau

Hai nữ nhân cảm thấy mất hứng. Cố gắng vẫn hồi suy nghĩ của Phạm Ngự.

"Ngự."

"Câm miệng, biến, đừng để tôi phải nói lại lần thứ hai." Phạm Ngự đối với nữ nhân chưa bao giờ có quá nhiều kiên nhẫn, chỉ trừ An Tuyết Thần đang quỳ trên mặt đất

Nữ nhân thấy thế vội vàng quần lấy khăn tắm rời khỏi phòng.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần mặt vẫn quật cường như vậy. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ phun khí nóng

"Báo bối, bây giờ chỉ có mình tôi dạy dỗ cô." Phạm Ngự nói xong liền xé rách bộ đồng phục học sinh của An Tuyết Thần.

Hai đầu vú lộ ra bên ngoài cùng chiếc áo lót màu hồng phấn. Toàn bộ nước da trắng hồng bị Phạm Ngự nhìn chăm chăm càng lộ vẻ mê người.

Bị Phạm Ngự nhìn ngực An Tuyết Thần thở phập phồng # đã che giấu #. Hắn đến gần cô. Trầm giọng nói.

"Thật đúng là một tiểu Yêu Tinh." # đã che giấu #

Phạm Ngự cố nén, ôm lấy An Tuyết Thần, để cho cô ngồi ở trên người của mình. An Tuyết Thần ngồi ở trên người của Phạm Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nghiêng đầu. Không muốn nhìn thấy hắn.

"Ngồi xuống, đừng để tôi phải tìm người đến giúp cô." Hai con mắt của Phạm Ngự dường như đang bắn ra lửa.

An Tuyết Thần sớm đã bị ngọn lửa dục vọng đốt mất lý trí

"Tôi, tôi không biết." An Tuyết Thần cúi đầu nhỏ giọng nói. Cảm giác được cứng rắn dưới móng mình .

"Tôi giúp cô."

"Ngoan, ngoan, cứ như vậy, tự mình động."

An Tuyết Thần từ từ bắt đầu di động . Bản thân bị tên cao thủ nắm trong tay không có chỗ trốn. Hai thân thể từ từ nghênh hợp lẫn nhau . Tạo ra giai điệu nguyên thủy tuyệt vời nhất

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Giấy giụa vô ích

Đêm sao thật dài, chân trời rắng hồng như đôi mắt ửng đỏ đang rơi lệ của cô _ An Tuyết Thần. Ngày mai sẽ ra sao đây? Thật là khó nói, ai có thể biết trước được?

An Tuyết Thần ngồi trên người Phàm Ngự nhẹ nhàng di chuyển, Phàm Ngự cũng dùng sức vừa phải để cô có thể theo kịp. Dù An Tuyết Thần không có chút biểu tình gì nhưng vẫn khiến cho Phàm Ngự cảm thấy sung sướng

Phàm Ngự đột nhiên mở mắt, nhìn An Tuyết Thần đang quay đầu về một phía. Tay nắm lấy hông cô nhẹ nhàng đung đưa, nhìn thẳng vào mắt cô

“Sao vậy. Không muốn?” Một câu nói mang theo thật nhiều châm chọc cùng với hành động ngày càng phóng đảng.

An Tuyết Thần không hề quay đầu lại, bởi vì lúc này gương mặt xinh đẹp đã bị những giọt nước mắt nhệch nhả bao phủ. Đôi mắt đã sẫm sừng đỏ. Chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái

Cô biết, cô không thể không thuận theo hắn. Nếu không đến cuối cùng người chịu thiệt chỉ có một mình cô mà thôi.

Nhìn thấy An Tuyết Thần tỏ thái độ ôn hòa Phàm Ngự cảm thấy thật tức giận. Nắm chặt hai vai cô, để cô xuống giường. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn uất ức của cô, Phàm Ngự càng tức giận hơn nữa.

“An Tuyết Thần, tôi cho cô biết, tốt hơn hết là cô hãy dẹp bỏ cái gọi là thanh cao không đáng một đồng của cô cho tôi.” Phàm Ngự vừa nắm cầm cô vừa nói

An Tuyết Thần lặng lẽ nhìn hắn, trong lòng cô hoàn toàn trống rỗng. Bộ dạng cô lúc này liệu còn biết để ý cái gì nữa. Việc cô quan tâm nhất bây giờ chỉ có cha mẹ cô mà thôi còn những thứ khác cô đã sớm không chút nào để ý rồi.

Phàm Ngự nhìn ánh mắt trống rỗng của An Tuyết Thần, mắt kiên nhẫn nói

“Cho dù cô có tỏ ra thanh cao như thế nào đi nữa, một khi đã nằm trên giường của Phàm Ngự này, thanh cao đến đâu đi nữa cũng phải biến thành dâm phụ.” Vừa nói xong liền đâm thật mạnh vào cô, cũng như đâm một nhát thật mạnh vào trái tim của cô vậy.

Phàm Ngự ở trên người An Tuyết Thần không ngừng cái ta cần lấy cứ lấy, thật sâu chạm vào cô, dường như động vỡ cả linh hồn An Tuyết Thần

An Tuyết Thần vẫn còn chút ngượng ngùng, hai tay nắm thật chặt lấy ga giường, cô gắng không để cho bản thân phát ra tiếng rên dâm dăng. Nhưng phàm Ngự nào có dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

“Không kêu phải không? Vậy đừng có trách tôi không nói trước, tôi sẽ làm cô rên rỉ như một ả dâm phụ lăng lợ.” Vừa nói vừa thật mạnh tiến vào trong An Tuyết Thần không một chút thương tiếc.

An Tuyết Thần chỉ cảm thấy toàn thân như bị xé rách. Thật đau đớn. Dù bản thân có cố gắng thế nào đi nữa Phàm Ngự vẫn có cách bức cô phải kêu thành tiếng, chỉ là đó không phải là tiếng rên rỉ sung sướng mà là tiếng kêu thê thảm

“Không cần. Tôi cầu xin anh, tha cho tôi, tôi biết sai rồi. Phàm Ngự.” An Tuyết Thần rốt cuộc không thể nhịn hơn được nữa. Hai tay bắt đầu chống cự lại Phàm Ngự,

đã che giấu

“Phàm Ngự, anh là một tên biến thái đáng kinh tởm. Tôi hận anh.” Vừa trải qua một phen vận động kịch liệt nên thanh âm của An Tuyết Thần có chút phức tạp

Phàm Ngự vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần , về mặt cực kỳ phóng đảng.

"Bảo bối, em cứ việc hận , không có yêu, thì làm sao có hận." Đúng vậy, không có yêu thì hận từ đâu đến?

An Tuyết Thần hung hăng cắn cánh tay đang vuốt ve cơ thể mình của Phàm Ngự, vừa cắn vừa nhìn chăm chăm vào Phàm Ngự

đã che giấu

Thật lâu mới buông tha cho chiếc miệng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, tay Phàm Ngự cũng đã chảy đầy máu.

“Không nên giấy giụa vô ích. Cả đời này cô không thoát khỏi tay Phàm Ngự này được đâu.” Câu nói tưởng chừng như tức giận mà nói ra nhưng nó hoàn toàn ứng nghiệm với An Tuyết Thần. Nó từng ám ảnh An Tuyết Thần rất lâu giống như một lời nguyền.

Chương 45: Người đàn ông bí ẩn 1

Ban đêm vốn thật dài. Trận mưa đêm qua cũng dường như là đang khóc thay cho An Tuyết Thần.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên thân thể chán chường của An Tuyết Thần. Cả đêm cô không ngủ được chỉ lặng lẽ nằm trên giường như vậy, nhìn ra bên ngoài cửa sổ mặt trời đang từ từ lên cao.

Đôi mắt cô mở thật to nhưng không mang theo chút cảm xúc nào. Ánh mắt hoàn toàn trống rỗng, vô hồn. Nhìn ánh mặt trời đang lờ mờ sáng. Nhìn đường chân trời đỏ chói, khỏe mắt cô không tự chủ mà rơi nước mắt. Từng giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống gối nở rộ thành những bông hoa.

Cô từ từ đứng dậy bước xuống giường, con đau kịch liệt hôm qua đến lúc này cô cũng không cảm thấy nữa. Bởi lẽ nỗi đau thể xác đó không bằng một phần nỗi đau trong lòng cô.

Cô đi đến bên cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng kéo rèm ra để cho cô được ánh sáng mặt trời chiếu vào. Cô hi vọng ánh mặt trời cũng có thể chiếu sáng được trái tim cô lúc này. Mở cửa sổ ra từng cơn gió lạnh thổi vào, thật lạnh lẽo. Đôi tay cô đặt nhẹ trên giường mặc cho những giọt nước mắt bị thương bị những cơn gió lạnh kia thổi bay đi.

Không để ý ánh mắt phía dưới. Cô cứ đứng đó, hi vọng thiên nhiên có thể đến chữa lành những đau khổ của bản thân.

Phạm Ngự rời khỏi phòng liền đi thẳng vào phòng tắm, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ sáng. Vì thế quyết định đi ra ngoài chạy một vòng, không hề nghĩ rằng vừa mới quay trở về liền nhìn thấy một thân thể màu trắng đang đứng dựa bên cửa sổ, hai mắt nhắm chặt, trên gương mặt còn nhìn thấy rõ những giọt nước mắt chưa bị gió thổi khô.

Phạm Ngự cứ đứng đó nhìn cô. Hai lông mày nhíu chặt lại, dường như đang tự hỏi điều gì đó.

.

An Tuyết Thần ngồi dựa vào thành giường cảm nhận ánh mặt trời chiếu vào cô, từ từ mở mắt, cảm giác có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình. Quay người lại liền nhìn thấy Phạm Ngự. Quả nhiên là hần.

Cô nhìn thẳng vào mắt hần. Ánh mắt của An Tuyết Thần lúc này không có một chút linh khí mà thay vào đó là sự tĩnh mịch trầm lắng. Vô cùng xám xịt. Nếu chỉ nói là không có chút cảm xúc thì quả thật là chưa đủ.

Phạm Ngự nhìn thẳng vào cô, không biết nói gì. Ánh mắt đó không hề gọn sóng. Ánh mắt đó hần không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Lần này là Phạm Ngự tránh né ánh mắt của cô, bước ra khỏi căn phòng. Không biết tại sao vừa rồi nhìn thấy ánh mắt đó của cô hần cảm thấy không thoải mái, chỉ muốn rời khỏi.

An Tuyết Thần nhìn chỗ mà Phạm Ngự vừa rời đi, cô hướng tầm mắt lên nhìn xung quanh. Nơi này với cô thật giống ột nhà tù. Cho dù một người được huấn luyện kĩ càng thì cũng khó có thể mà rời khỏi

Nơi này chẳng nhẽ là bí mật quốc gia? Thật to lớn, An tuyết Thần nở nụ cười bất đắc dĩ. Bản thân cô muốn một mình rời khỏi nơi này thật là khó hơn lên trời. Cô xoay người tránh xa cửa sổ.

Nhưng cô hoàn toàn không hề biết rằng có một người đàn ông đang từ rất xa nhìn chăm chú. Kể cả việc vừa rồi Phạm Ngự bước vào đều trong tầm mắt của hần. Bên mọi khẽ nhếch lên nụ cười nhạt.

Người đàn ông để ống nhòm xuống cười hả hê. Vốn hần định nghiên cứu cách tấn công tòa nhà này nhưng không ngờ rằng hần ta còn trông thấy một cảnh đáng giá hơn.

Hần ta cười càng sâu hơn. Nhìn An tuyết Thần đi đến bên cạnh giường, cầm ly cafe lên khẽ nhấp một ngụm.

An Tuyết Thần nhặt bộ đồng phục bị Phạm Ngự ném sang một bên lên, từ từ mặc vào. Rửa qua mặt, sửa sang lại mái tóc tán loạn.

An Tuyết Thần đi đến chỗ bàn học, nhìn thấy một chiếc hộp đang mở ra. Tò mò liền cầm lên xem đó là cái gì. Bên trong quả nhiên là....

An Tuyết Thần cầm Bao Bao lên, chuẩn bị xuống dưới lầu. Mặc dù cả đoạn đường cô không thấy bất kỳ một ai nhưng cô biết rõ toàn bộ hành động của cô từ khi bước vào ngôi nhà này luôn có người theo dõi.

Nhìn Phạm Ngự đang dùng cơm với hai nữ nhân khác. Cô thoáng dừng lại một chút, ánh mắt mang theo tia diễu cợt, nhưng rất nhanh liền biến mất. Cô bình tĩnh đi xuống dưới lầu, hoàn toàn không chút để ý đến ba người đang dùng cơm kia.

Khi An Tuyết Thần mở cửa rời khỏi, Phàm Ngự lập tức đập vỡ chiếc cốc hắc đang cầm, bước thật nhanh về phía An Tuyết Thần. Hai nữ nhân thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Người đàn ông thần bí 2

An Tuyết Thần đi đến trước cửa, cô biết đây chính là mật mã của hắc, nếu không có mật mã của Phàm Ngự, cô đừng mơ tưởng có thể ra khỏi chỗ này. Vì thế cô đứng đó đợi hắc, bàn tay để trong túi tức giận nắm lại thật chặt.

Phàm Ngự bước thật nhanh đến chỗ An Tuyết Thần, khi nhìn thấy cô Phàm Ngự thả lỏng mình bước thật chậm, thật ưu nhã đi đến bên cạnh cô. Trên mặt nở nụ cười hả hê.

“Muốn rời khỏi đây? Cục cưng nói cho cô biết, nếu không có lệnh của tôi thì một con ruồi cũng đừng hòng thoát khỏi chỗ này.” Phàm Ngự bước đến trước mặt An Tuyết Thần, đứng cách cô năm bước, hai tay đang bịt hai vị nữ nhân.

An Tuyết Thần quay lưng ngược lại với hắc, tay từ từ đưa vào trong túi rồi từ từ quay đầu lại đưa ánh mắt mang theo ý nghĩa lưới rách cá chết (liều chết) nhìn thẳng Phàm Ngự.

Phàm Ngự không biết tại sao cô lại dùng loại ánh mắt này nhìn hắc. Hắc cảm thấy có cái gì đó không ổn, nhưng không biết chính xác là cái gì. Hắc vẫn rất trấn tĩnh. Phàm Ngự đã trải qua rất nhiều chuyện, hắc đang đợi lần này cô định dùng chiêu gì với hắc.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, chậm chậm mở miệng

“Phàm Ngự, một người chết đi với anh liệu còn có tác dụng gì?” Khi Phàm Ngự hiểu rõ ý tứ trong lời nói của An Tuyết Thần thì cô đã đưa đầu khẩu súng lục đen chìa vào đầu mình

Mọi người xung quanh đều rất cảnh giác. Bọn bảo vệ xung quanh cũng ngay lập tức cầm súng chìa thẳng về phía An Tuyết Thần. Nhưng với một người đã sớm coi thường cái chết như cô thì cảnh tượng này không có chút đáng sợ nào hết.

Trái tim Phàm Ngự trong khoảnh khắc như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào. Thật đau. Nhìn An Tuyết Thần không có bất kì biểu hiện nào. Lặng lặng nhìn cô một hồi lâu vẫn không tìm được đáp án xem ra lần này là cô nghiêm túc thật rồi.

Phàm Ngự giờ tay ra lệnh. "Bỏ súng xuống."

An Tuyết Thần hoàn toàn không hề để ý đến có bao nhiêu người vừa chỉ súng vào mình. Chỉ chăm chú nhìn Phàm Ngự. Lần đầu tiên Phàm Ngự có cảm giác mình bị uy hiếp. Cái cảm giác này thật đáng ghét.

Nhưng một kẻ trải qua rất nhiều chuyện còn đáng sợ hơn thế này làm sao có thể để một nữ nhân nhìn ra sự khác biệt trong lòng hắc như Phàm Ngự. Phàm Ngự vẫn thể hiện ra ngoài rất bình tĩnh và lạnh lùng

“Muốn tự sát? Chẳng lẽ cô không nghĩ đến cha mẹ mình đang trong bệnh viện?” Phàm Ngự cố gắng mang cha mẹ cô ra ép buộc cô.

An Tuyết Thần cười lạnh

“Phàm Ngự, gặp phải anh chính là điều mà tôi cảm thấy bất hạnh nhất trên đời của tôi.” An Tuyết Thần nhìn chăm chăm Phàm Ngự nói.

Phàm Ngự mặc dù tức giận, nhưng là hắc không có biện pháp. Cây súng kia là do lần trước hắc vô tình làm rơi trong phòng. Bên trong có rất nhiều đạn, chỉ cần bấm cò một cái đạn sẽ liên tiếp bay ra ngoài. Lúc đó cô sẽ mất mạng.

Phàm Ngự cố gắng dùng mắt ra hiệu cho những người xung quanh. Nhưng bị An Tuyết Thần phát hiện.

“Chú Mã, chú đứng im đấy. Chú không nhanh bằng cháu đâu”.

Nghe An Tuyết Thần nói lão biết mình không thể làm gì nữa, nhìn về phía Phàm Ngự chờ lệnh. Phàm Ngự gật đầu một cái. Lão Max trở lại đứng bên cạnh hắc.

Ánh mắt Phàm Ngự vẫn nhìn thẳng vào tay An Tuyết Thần đang cầm súng. Gương mặt tuấn tú trở lên xanh mét. Hắc hoàn toàn không ngờ đến cô sẽ dùng chiêu này ép hắc. Đây chính là một sơ sót lớn của hắc. Nhìn chăm chăm đôi tay nhỏ bé của An Tuyết Thần chỉ sợ cô sẽ thật sự biến mất.

Nhưng là giờ phút này An Tuyết Thần vô cùng trấn định. Cô đang đánh cuộc, mặc dù nói không biết cô đánh cuộc là cái gì. Nhưng là cô phải đánh cuộc. Có lẽ là đau đớn suốt thời gian qua đã cho cô có được dũng khí như lúc này.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự cũng không ý muốn bỏ qua cho mình, ngón trỏ bắt đầu từ từ bóp cò. Cô nhắm hai mắt lại.

Phàm Ngự nhìn cò súng từ từ bị cô bóp, tim giật thót liên quát

"Dừng tay." Phàm Ngự hô to một tiếng, thân thể tức giận kịch liệt phập phồng.

An Tuyết Thần mở mắt buông cò súng. Nhìn Phàm Ngự.

"Mở cửa" Phàm Ngự cơ hồ là cần răng nghiến lợi nói.

An Tuyết Thần cũng không có để súng xuống, xoay người nhìn thấy cửa bằng thép cao gần năm thước chậm chậm được kéo ra hai bên. Cô nhìn Phàm Ngự từng bước từng bước lui về phía sau. Cho đến thối lui ra khỏi ngoài cửa. Hướng về phía Phàm Ngự nhàn nhạt nói.

"Không được sau khi tôi bước ra ngoài cánh cửa này đuổi theo tôi. Tôi vẫn sẽ cầm súng theo cho đến khi cảm thấy an toàn. Nếu không Phàm Ngự anh cứ đợi nhặt xác tôi đi." nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn An Tuyết Thần vừa rời khỏi, Phàm Ngự quả thật tức đến học máu, cầm lấy súng máy bắn liên tiếp lên bầu trời.

"An Tuyết Thần cô đừng mơ tưởng là có thể thoát khỏi tay của tôi." Nhìn chăm chăm cánh cửa hai mắt Phàm Ngự đầy tia máu.

An Tuyết Thần dám chạy trốn quả thật làm mặt mũi Phàm Ngự mất hết, nhưng khi đó hấn lại chấp nhận để cô uy hiếp mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Người đàn ông thần bí 3

Tại một nơi cách xa tòa lâu đài một người đàn ông vừa cầm ống nhòm vừa quan sát hết mọi chuyện vừa xảy ra. Đặt ống nhòm xuống nhớ đến bóng dáng vừa chạy ra khỏi cửa, xoay người vừa rời đi. Khóe miệng không tự chủ mà nhếch lên.

An Tuyết Thần vẫn cố gắng chạy trốn cho đến khi cô không nhìn thấy tòa thành của Phàm Ngự nữa mới chịu dừng lại. Thở gấp, nghi ngại một chút. Đứng đó nhìn lại khẩu súng trong tay nhớ lại những gì mình vừa mới định làm, chỉ một chút nữa thôi là cô đã dùng khẩu súng nhỏ bé này kết thúc cuộc đời mình, cũng thật may mắn, cô thắng. Cô đứng đó nhìn thấy mặt trời cũng sắp lên, đôi tay nắm thật chặt lồng ngực của mình. Trên mặt xuất hiện nụ cười chiến thắng.

Sau lưng một chiếc Maybach 62 đang theo đuổi cô. Nhưng cô không có chú ý đến. Cô xoay người lại, nhìn thẳng về hướng mặt trời. Cây súng lục bị ném vào trong bụi cỏ, sau đó đứng đối diện ánh mặt trời, cảm thụ ánh mặt trời. Trước kia cô thích nhất hưởng thụ ánh mặt trời. Cô vẫn như cũ đưa ra một cái tay dùng tách ra năm ngón tay che kín một nửa mặt trời, khiến ánh mặt trời ảm áp xuyên thấu qua những ngón tay chiếu lên gương mặt nhỏ bé của mình. Cô hoàn toàn đắm chìm trong cả giác mà lâu rồi bị cô lãng quên. Mà không hề biết trong một chiếc xe có một đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Hình ảnh vừa rồi đều bị một người đàn ông ngồi trong xe nhìn thấy hết. Ánh mặt trời và thiếu nữ, cho hấn những cảm nhận ban đầu về cô. Hút xong điều thuốc, lái xe từ từ đến bên cạnh cô.

Nam nhân sắp lái đến bên cạnh An Tuyết Thần, khóe miệng hiện lên một nụ cười tự giễu. Đây là loại nữ nhân gì vậy?!. Một chút cảnh giác cũng không có. Hấn nhả một tiếng còi khiến An Tuyết Thần giật mình hoàn hồn trở lại.

An Tuyết Thần nhìn chiếc xe trước mặt, bởi vì nhìn ánh mặt trời thật lâu nên cô theo bản năng dụi dụi mắt. Muốn nhìn rõ người trong xe, cô rất sợ nếu người trong xe là Phàm Ngự.

Nam nhân mở cửa xe bước xuống, đi đến bên cạnh An Tuyết Thần.

"Tiểu thư, cô không sao chứ, có cần giúp một tay hay không?" Nam nhân lộ ra nụ cười mê người, hấn giờ phút này giống như một chàng trai đang lớn. Mặc đồng phục học sinh giống An Tuyết Thần. Bởi vì buổi sáng nhìn thấy An Tuyết Thần mặc đồng phục học sinh, cho nên hấn cũng sai người đã lấy tới một bộ, cũng đã yêu cầu giấu giếm tên tuổi đăng kí vào trường học với An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn xe của hấn, nhìn hấn cũng mặc đồng phục học sinh, chẳng lẽ là học cùng trường.

Nam nhân vẫn mỉm cười. An Tuyết Thần quan sát hẩn một phen sau đó xác định chung quanh không có ai, rút cuộc thờ dài một hơi.

"Tôi không sao, cảm ơn." An Tuyết Thần cũng không muốn nói thêm cái gì, xoay người đi xuống núi.

Nam nhân đứng ở nơi đó ngẩn người, nụ cười trên mặt cứng đờ. Nụ cười là sở trường nhất của hẩn, vậy mà cô không để ý dù chỉ một chút. Cũng không nhìn cô thêm chút nào nữa, nụ cười trên mặt nên thu lại được rồi.

"Không tồi. Quả nhiên là nữ nhân Phàm Ngự coi trọng. Thật không giống như những cô gái bình thường khác. Mở cửa bước vào trong xe. Nhấn ga phóng đi.

An Tuyết Thần nhìn đồng hồ trên tay, sắp trễ giờ rồi. Phải làm sao bây giờ?

"Tiểu thư. Hình như chúng ta học cùng một trường. Nếu cô không ngại tôi có thể đưa cô đi, cũng sắp đến giờ rồi." Nam nhân nhìn qua cửa xe thấy An Tuyết Thần đang rầu rĩ nói.

"Việc này" An Tuyết Thần đang do dự thì nam nhân rất tao nhã mở cửa xe, An Tuyết Thần liếc nhìn đồng hồ đeo tay, dậm chân một cái bước vào xe của hẩn.

An Tuyết Thần ngồi ở trong xe không nói thêm gì. Chỉ là thần nhiên nói cảm ơn, sau đó cái dựa vào ghế nhắm mắt lại.

Nam nhân vẫn mỉm cười, nhìn An Tuyết Thần sắp ngủ nụ cười sâu hơn. Rõ ràng cô không phải cô gái có tâm kế. Nhìn gương mặt thoát tục của cô. Giống như là của tự nhiên tạo ra. Thanh lệ thoát tục. Nghiêm túc quan sát cô. Nhưng cô hình như là gặp ác mộng.

Nam nhân nhìn vào cổ của cô, từng vết hôn đỏ thẫm đã trở nên tím đậm. Nhìn cô nhũn chặt lông mày.

Nụ cười dần biến mất, dùng sức đạp chân ga phi thẳng.

An Tuyết Thần mở mắt, đã đến trường học. Mở cửa xe, cầm cặp sách, vội vàng xuống xe. An Tuyết Thần hướng về nam nhân phía bên trong

"Tiên sinh, cảm ơn. Tôi đi trước."

Nói xong cũng đi hoàn toàn không chú ý thẻ học sinh của cô bị rớt trên ghế ngồi. Nam nhân như cũ mỉm cười"Không cần." Nói xong An Tuyết Thần gật đầu một cái rồi rời đi.

Nhìn An Tuyết Thần bóng lưng đi xa. Nụ cười trên mặt biến mất, ánh mắt trở nên rét lạnh. Đôi tay nắm chặt tay lái. Đạp chân ga đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hai học sinh chuyển trường (P1)

Bên trong xe, người đàn ông híp đôi mắt đẹp lại. Gió từ cửa thổi vào, làm mái tóc ngắn tung bay, che hết khuôn mặt của hẩn. Khẽ cười lạnh. Đôi mắt nhìn sang chỗ An Tuyết Thần vừa ngồi, nhìn thấy huy hiệu trường rơi trên ghế, chắc là do cô xuống quá gấp, không chú ý nên bị rơi.

Trên gương mặt của người đàn ông, xuất hiện một nụ cười quỷ dị, không biết hẩn đang suy nghĩ điều gì. Bè mạnh tay lái rời đi. Tay cầm huy hiệu, nhỏ giọng đọc:

"An Tuyết Thần, khoa tài chính, học ca sáng." Sắc mặt người đàn ông trầm xuống. Quả nhiên, người cũng giống như tên, rất đẹp. Nếu như không lái xe đến đây, tâm trạng của Phàm Ngự có lẽ sẽ tốt hơn.

Phàm Ngự, ngồi xuống ghế sofa, lông mày nhũn chặt lại, cái gạt tàn đã chất đầy tàn thuốc. Có thể thấy được, Phàm Ngự đang cực kỳ tức giận. Chẳng lẽ cô không biết, An Tuyết Thần, cô như thể càng làm cho hẩn tức giận?

Cô có biết, cô tạm thời sẽ có tự do, có vui vẻ. Nhưng bất hạnh cũng sắp tới.

"Khôi Ảnh, chuyện lúc sáng, cậu cũng đã biết." Đôi mắt Phàm Ngự nhắm lại, tỏa ra sự hấp dẫn mê người. Gối đầu lên sofa.

"Đúng vậy, chủ nhân. Chủ nhân muốn tôi làm gì?" Khôi Ảnh nhìn Phàm Ngự một chút, sau đó cúi đầu xuống nói.

Phạm Ngự ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, giống như “dã thú”. Trong thâm tâm của Khôi Ảnh, chưa bao giờ thấy chủ nhân vì một người phụ nữ mà trở nên như vậy.

“Cậu hãy đi học, học cùng lớp với cô ấy, quan sát cô ấy, báo cáo mọi hành trình của cô ấy hoặc chụp lại.” Đôi mắt Phạm Ngự sáng ngời, không ai biết hắn đang muốn làm gì. Trên khuôn mặt đẹp hiện lên một nụ cười tà ác.

Khôi Ảnh đi theo hắn lâu như vậy, đương nhiên biết được ý của hắn. Chỉ là, hắn nhủ chặt lồng mày lại. Lúc sau mới trả lời:

"Vâng, thưa chủ nhân, tôi sẽ đi làm ngay." Nói xong, nhanh chóng rời đi. Trong lòng Khôi Ảnh nghĩ: “Chủ nhân thật sự yêu thích cô gái này sao?” Nhưng dù sao, chủ nhân cũng vì cô gái đó mà mệt mỏi.

Mái tóc dài của Khôi Ảnh bị cắt ngắn, để lộ ra khuôn mặt tuấn tú mê người. Trong gương, nhìn thấy hình dáng khi mặc đồng phục của mình, khẽ mỉm cười sâu xa. Sau đó, Khôi Ảnh đi học dễ dàng, chỉ bằng một cuộc điện thoại của Phạm Ngự. Hắn nói một câu: “Cậu ta là người của tôi”. Sau đó cúp máy luôn.

An Tuyết Thần dốc hết toàn bộ sức lực chạy đến lớp học. Thấy lớp học vẫn còn có tiếng hò hét, lao loạn mới cảm thấy yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Lý Viện nhìn thấy An Tuyết Thần đến. Lập tức chạy ra ngoài cửa lớp.

"Tuyết Thần, cuối cùng bạn cũng đến. Sao bạn chạy nhanh như thế, không phải bạn bị anh chàng đẹp trai nào đuổi theo chứ." Lý Viện cười hi hi nói.

An Tuyết Thần hít sâu một hơi, nhìn bạn mình một cái. Đẩy cô bạn ra, bước vào lớp.

“Làm gì có ai, bạn suốt ngày chỉ nghĩ lung tung thôi à.” An Tuyết Thần ngồi vào chỗ, lại thấy Phạm Cố chưa đến lớp.

An Tuyết Thần nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi bên cạnh. Chẳng lẽ, cô đã làm hắn bị thương rồi sao? Đôi mày thanh tú nhíu chặt lại.

"Này, Tuyết Thần, mắt bạn bị sao vậy, tại sao lại sưng đỏ lên thế kia." Lý Viện đau lòng hỏi.

An Tuyết Thần khẽ dụi mắt, mỉm cười với Lý Viện, nói:

"Tôi hôm qua làm bài tập muộn quá, sau đó ngủ quên mất. Có thể là ngủ không đủ giấc"

"Vậy sao? Bạn chịu khó thật đấy. Sắp đến kỳ thi rồi, bạn thật chăm chỉ, không giống như tôi." Lý Viện bĩu môi nói.

Hai người nhìn nhau cười cười. Hiệu trưởng đi vào.

“Khụ, các em chú ý. Phạm Cố đã đi du học, hôm nay lớp chúng ta có hai bạn mới chuyển đến, các em nghênh đón các bạn nào.”

An Tuyết Thần chỉ nghe thấy hiệu trưởng nói, Phạm Cố đã đi du học. Cô đã làm hắn bị thương. Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi cũng không muốn như vậy.

Trong khi lồng mày An Tuyết Thần nhíu lại, hai đôi mắt cùng lúc nhìn về phía cô. An Tuyết Thần ngẩng đầu lên nhìn hai người đang đứng trên bục.

Là hắn ta, thì ra, hôm nay hắn ta mới chuyển đến. Hắn ta nhìn về phía cô mỉm cười. An Tuyết Thần cũng cười lại với hắn ta, dù sao cô cũng phải cảm ơn hắn ta.

Nhoáng cái, tất cả hình ảnh vừa nãy đã bị Khôi Ảnh quay vào trong camera mini. Chẳng qua, An Tuyết Thần không biết mà thôi, nhưng hắn ta cũng không biết thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hai học sinh chuyển trường (P2)

Hiệu trưởng nhìn về phía chỗ ngồi còn trống, nói: "Bạn học Trương Khôi ngồi cạnh An Tuyết Thần, còn bạn Lãnh thì ngồi cạnh Lý Viện nhé."

"Không" Cả hai đều không đồng ý. Hiệu trưởng ngẩn người. Người đàn ông này, thì không thể đắc tội được.

Sau đó, hai người đàn ông cũng nhìn nhau. Lãnh mỉm cười nhìn về phía hắn, sau đó bước đến ngồi xuống bên cạnh chỗ ngồi của An Tuyết Thần.

Khôi Ảnh cũng bước đến, ngồi xuống bên cạnh Lý Viện, hai mắt Lý Viện mở to ra, nhìn Khôi Ảnh. An Tuyết Thần cũng thấy Lý Viện cứ nhìn Trương Khôi. Nghĩ thầm hai người này, không phải đã này sinh tình cảm rồi chứ.

Đôi mắt An Tuyết Thần khẽ chạm vào tầm mắt Lý Viện, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. Lãnh nhìn thấy nụ cười của An Tuyết Thần, hai tay chống cằm, nhìn cô chăm chú.

Đôi mắt An Tuyết Thần nhìn về phía Lãnh. Khẽ mỉm cười.

"Sáng nay, cảm ơn bạn." An Tuyết Thần đưa bàn tay nhỏ ra, nhìn về phía Lãnh. Bởi vì, hần ta có nụ cười thân thiện, giống như bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Lãnh khẽ nắm bàn tay An Tuyết Thần. Có thể cảm nhận được, bàn tay của cô rất nhỏ. Bàn tay chỉ toàn xương.

"Bạn không cần phải cảm ơn, cái bắt tay này, giống như là tôi đang tự giới thiệu mình. Tôi tên là Lãnh, rất vui được làm quen với bạn." Lãnh giới thiệu mình rất phong độ, giống như một tráng sĩ vậy.

"Xin chào, tôi tên là An Tuyết Thần." An Tuyết Thần tươi cười rạng rỡ. Cô lại có thêm một người bạn mới, nên tạm thời quên chuyện mình không được đến gần người đàn ông khác.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, nói: "Tôi biết rồi, bạn tên là An Tuyết Thần."

An Tuyết Thần buông bàn tay của mình ra, nhìn về phía Lãnh.

"Tại sao bạn lại biết, tôi tên là An Tuyết Thần?" Cô rất tò mò, rõ ràng, buổi sáng cô chưa nói cho hần ta biết tên của mình.

Lãnh lấy từ trong túi quần ra một chiếc huy hiệu. Đặt lên tay An Tuyết Thần.

"Sáng nay, bạn làm rơi cái này trên xe của tôi."

An Tuyết Thần sờ lên cổ của mình, mới phát hiện ra, huy hiệu của mình không có. An Tuyết Thần cầm huy hiệu (thẻ sinh viên) đeo vào cổ, nhìn về phía Lãnh, nói:

"Ôi trời, thật sự cảm ơn bạn, nếu bạn không đưa cho tôi, vậy tôi lại phải đi tìm bạn để lấy rồi." Bấy giờ, An Tuyết Thần cảm thấy, có thể làm bạn tốt với Lãnh.

Khôi Ảnh nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, thì ra là, bọn họ có quen biết nhau. Lý Viện nhìn về phía Khôi Ảnh, nói:

"Trương Khôi, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn trưa nhé." Trương Khôi cũng không nhìn lại cô.

Mặc dù Lý Viện nổi giận, nhưng vẫn yêu cầu hần ăn cơm cùng nhau.

"Buổi trưa, tôi sẽ ăn cơm với Tuyết Thần. Bạn cũng đi cùng nhé." Lý Viện ôm chút hi vọng, nói lại lần nữa.

Khôi Ảnh nghe thấy, đi ăn cơm cùng với An Tuyết Thần, nhìn Lý Viện khẽ gật đầu.

Lý Viện vui mừng, la lên với An Tuyết Thần.

"Tuyết Thần, buổi trưa, Trương Khôi sẽ ăn trưa cùng với chúng ta." Lý Viện vui mừng nói.

An Tuyết Thần nhìn Lý Viện, nói: "Được rồi, có thêm bạn Lãnh nữa, bạn ấy cũng muốn đi cùng."

Nghe An Tuyết Thần nói vậy, Lãnh hơi ngẩn người, không nghĩ rằng cô muốn mình đi chung. Thật đúng là, làm cho hần "đỡ phải hao tổn tâm trí".

Khuôn mặt Lý Viện vui mừng, nhìn về phía Lãnh, vội vàng gật đầu. Trời ơi, đi cùng hai anh chàng đẹp trai. Thật là hạnh phúc.

"Làm sao thế, bạn không biết ngược sao?" Lãnh nhìn An Tuyết Thần, không có ý tốt, nói.

An Tuyết Thần nhìn hần ta cười to. Nụ cười xuất phát từ nội tâm.

"Không, không phải chúng ta là bạn tốt sao?" An Tuyết Thần nghiêng đầu nhìn hần ta.

Lãnh nghe cô nói vậy, nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng tràn đầy vui mừng.

"Như thế cũng được, chúng ta sẽ mặt dày giống nhau vậy." Lãnh nhìn cô, vui vẻ nói.

An Tuyết Thần khẽ gật đầu, sau đó lấy ra bài thi, bắt đầu làm. Lãnh nhìn thấy An Tuyết Thần làm bài thi, vẫn thấy được khuôn mặt, rất thanh tú. Giống với hình dáng cô. Rất bình thản.

Lãnh cứ nhìn cô như thế, khuôn mặt khẽ mỉm cười, nhưng không để người khác thấy được, nhưng vẫn bị Khôi Ảnh chụp được.

Lãnh khẽ nhìn vào tấm ảnh, trên mặt, nở nụ cười càng sâu hơn.

"Phạm Ngự, cô gái này đối với cậu, rất quan trọng sao? Lãnh nhìn về phía đáng về chuyên tâm học của An Tuyết Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Trụ sở bí mật

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến trưa. Lãnh nằm dài lên bàn, ngắm nhìn An Tuyết Thần cho đến trưa. Nhìn thấy hình dáng nghiêm túc học của cô, trông rất đáng yêu. Đúng là một cô gái không toan tính, ngay cả khi, người khác chăm chú nhìn mình từ nãy, cũng không biết.

Cửa sổ hơi mở ra, gió mùa hè theo đó thổi vào. Mái tóc dài tung bay trên khắp khuôn mặt trắng trẻo của An Tuyết Thần. Trong lúc không để ý, có một bàn tay đã thay cô cài lại tóc ra phía sau tai. Động tác nhỏ này của Lãnh, như hành động đương nhiên, dành cho người con gái của hắn vậy. Hắn bị hành động của mình dọa sợ, cô ấy đã bị Phạm Ngự chơi chán rồi.

Nhìn về phía An Tuyết Thần, hắn thật không hiểu, tại sao cô lại ở chung một chỗ với Phạm Ngự, thật đáng tiếc cho một cô gái đơn thuần như thế. Lòng mày hắn khẽ nhủ chặt lại.

Leng Keng ——

Thời gian nghỉ ngơi cũng đã đến. An Tuyết Thần khẽ thở dài, nhìn lại vở ghi chép tối hôm qua. Sau đó, cô quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh đang ngủ, khoe miệng khẽ nở nụ cười. Một tay chống cằm, một tay khác thì đẩy nhẹ Lãnh.

"Lãnh, mau tỉnh dậy, đã đến giờ nghỉ, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm." An Tuyết Thần buồn cười nhìn hắn, khẽ nói.

Lãnh giả vờ mở đôi mắt đẹp mê người ra. Bộ dạng lười biếng, vươn tay ra, nói:

"A, thời gian trôi qua thật là nhanh, tôi đã ngủ lâu như vậy sao." Sau khi nói xong, đứng thẳng dậy.

Khôi Ảnh nhìn thấy Lãnh đuổi người ra. Thầm nghĩ.

"Hắn rõ ràng chưa ngủ mà." Lý Viện nhìn Khôi Ảnh, ngượng ngùng nói.

"Trương Khôi, chúng ta cùng đi nhé." Nói xong, cầm hộp nữ trang của mình lên.

Trương Khôi nhìn Lý Viện, khẽ gật đầu. An Tuyết Thần đã cất xong, sau đó tươi cười nhìn về phía Lãnh.

Bốn người cùng đi đến “trụ sở bí mật”, nhưng ai cũng có tâm sự của riêng mình.

An Tuyết Thần thì lo sợ. Sợ sau đó sẽ bị Phạm Ngự trừng phạt, chỉ hy vọng hắn sẽ không làm gì ba mẹ cô.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, suy nghĩ, không biết cô ấy giả vờ như thế để làm gì? Nghĩ đến chuyện sáng nay, đúng là chấn động lòng người. Không có sự sợ hãi. Nhìn cô về ngoài nhu nhược, nhưng nội tâm lại rất kiên cường.

Lãnh nhét hai tay vào trong túi quần. Nghiêng đầu, ngắm nhìn đáng về lo sợ của An Tuyết Thần. Có lẽ, cô đang nghĩ đến chuyện xảy ra lúc sáng. Dù sao cô cũng chỉ là một sinh viên.

Mà Khôi Ảnh thì vẫn tiếp tục quan sát An Tuyết Thần, lần sau nhất định phải để ý kỹ ánh mắt mờ ám của hắn ta. Lòng mày nhủ chặt lại. Còn Lý Viện thì vụng trộm liếc nhìn Khôi Ảnh, mặc dù ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn về phía An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần vẫn không phát hiện ra. Cô vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Không biết những ngày tháng yên bình có còn không.

"Đến nơi rồi" Lời nói của Lý Viện đã kéo suy nghĩ của ba người kia quay trở lại.

Lãnh nhìn về phía trước, phát hiện ra nó rất đẹp.

Bốn người cùng đi vào bên trong mái đình yên tĩnh, để ăn bữa trưa. An Tuyết Thần đi từ từ ra chỗ đình nghỉ mát, bước đi trên con đường mòn đầy hoa hồng.

An Tuyết Thần đứng ở chính giữa con đường, hấp thụ hương thơm của hoa hồng, tận hưởng ánh nắng mặt trời, lắng nghe tiếng chim Hoàng Oanh hót. Tức giận cũng dần ta biến. Tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Lãnh dựa vào cây cột trong đình nghỉ mát, thoải mái thưởng thức hết những hình ảnh kia. Lý Viện thấy Lãnh cứ nhìn An Tuyết Thần mãi, bước tới bên cạnh hắt nói:

"Tuyết Thần, rất xinh đẹp phải không, ngay cả tôi cũng rất thích bạn ấy?" Nói xong, nhìn về phía An Tuyết Thần.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, khẽ gật đầu.

"Đúng là rất đẹp, nhưng luôn làm cho người ta cảm thấy có chút thê lương. Hình như cô ấy có chuyện gì đó, mà chúng ta không biết." Ánh mắt Lãnh nhìn An Tuyết Thần có chút mơ màng, nói.

Lý Viện nhìn Lãnh một chút, sau đó lại nhìn An Tuyết Thần. "Có lẽ vậy ...!."

Khôi Ảnh đem tất cả quay lại, nhất là những hình ảnh trong biển hoa của An Tuyết Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ảo giác

An Tuyết Thần nhắm mắt, đứng dưới ánh nắng mặt trời, nghĩ lại hành động sáng nay của mình. Mình đã làm cái gì, sao lại gây ác cảm với hần, trước đây nguy trang tốt lắm mà. Bởi vì hai cô gái kia sao? Sợ các cô ấy ở chung một chỗ với mình sao? Như vậy sao? Hay là, bởi vì mình kích động, sợ rằng nhất cử nhất động của mình sẽ làm hại cha mẹ mình. Không biết. Thật là không có đáp án. Có lẽ rằng, chỉ có thời gian mới có thể giải được câu đố này.

Lý Viện bước đến bên cạnh An Tuyết Thần, nhìn cô một cái. Cũng học theo cô, nhìn về phía ánh nắng mặt trời.

"Tuyết Thần, đi thôi, chúng ta cùng nhau ăn cơm." Lý Viện nhắm mắt lại, cảm thấy ánh nắng chiếu rọi lên mặt mình.

An Tuyết Thần mở mắt ra, nhìn Lý Viện, sau đó, khẽ gật đầu, cười với Lý Viện. Sau đó kéo Lý Viện đi về phía đình nghỉ mát.

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần. Thật ra, buổi sáng đã cảm thấy An Tuyết Thần có chuyện gì đó. Biết chuyện ở khe Từ Thanh, vậy mà, Phàm Cổ lại đột nhiên chuyển đi. Phàm Ngự tự mình đưa cô ấy đến đây. Cô cũng biết, bọn họ có quan hệ không tầm thường. Cô biết rõ, nhưng mà cô không nói ra.

An Tuyết Thần quay đầu lại, thấy Lý Viện đang nhìn mình. Cô cười một tiếng.

"Sao vậy, trên mặt tớ có hoa sao?"

Lý Viện nhìn An Tuyết Thần, cười to.

"Không có gì? Chỉ là Tuyết Thần, bạn giống như là tiên nữ hạ phàm." Lý Viện nói lời thật lòng.

An Tuyết Thần nghe Lý Viện nói vậy, cô cười một tiếng, nhưng nụ cười này rất thâm thương. Cô cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng như vậy thôi.

"Tiên nữ hạ phàm gì chứ, phải là tiên nữ nghèo túng hạ phàm."

Trong đình nghỉ mát ——

Lãnh ngồi bên cạnh An Tuyết Thần, hần vẫn cười như thế. Cô coi hần giống như anh trai của cô. Có lẽ vậy, nên cô không để ý, ngồi thân thiết với hần như vậy.

"Ăn đi." Lãnh mang thức ăn đã chuẩn bị xong, đặt vào tay An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần cầm hộp cơm, nhìn Lãnh, ánh mắt rất mơ màng. "Bất tri bất giác", An Tuyết Thần đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt hần. Hành động này, khiến Lãnh hơi sững sốt, nhưng ngay lập tức bị hần che giấu đi. Sau đó, hần tiếp tục bày ra khuôn mặt mỉm cười như ánh mặt trời.

Khôi Ảnh nhìn thấy hành động của An Tuyết Thần, lông mày khẽ nhíu. Hành động đó là sao.

Ánh mắt của An Tuyết như bị sương mù che đậy. Coi người trước mặt mình là Giản Nam.

"Anh Giản, là anh thật sao? Anh đã quay về tìm Tuyết Thần sao?" Cô giống như nhìn thấy người anh từ nhỏ rất yêu thương mình. Trước đây, cô rất ý lại vào anh.

Nếu như, lúc trước, anh không xuất ngoại, hiện tại sẽ như thế nào. Nước mắt An Tuyết Thần chảy dài xuống hai gò má, rơi xuống. Giờ phút này, ai hiểu được lòng của cô đây.

Lý Viện không hiểu hành động vừa nãy của An Tuyết Thần, nắm lấy vai An Tuyết Thần, quay mặt cô lại đối diện với mình.

"Tuyết Thần, bạn làm sao vậy, tại sao lại khóc." Đôi mắt của Lý Viện mở to ra nhìn cô.

An Tuyết Thần nhìn thấy Lý Viện ở trước mặt mình, mở to hai mắt, quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy Lãnh đang mỉm cười. Nhìn về phía Lãnh, nhàn nhạt, nói.

"Lãnh, thật xin lỗi, tôi, tôi." Cuối cùng lại nghẹn lời. Không biết nên nói gì, hoặc là, không biết nói như thế nào.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, cười to.

"Không sao, trong lòng mỗi người luôn có một ai đó." Lãnh vỗ nhẹ vào đầu của An Tuyết Thần, giọng điệu cưng chiều, nói.

Bốn người ăn xong bữa trưa. Trở lại lớp học, một buổi chiều lại trôi qua.

Giờ tan học lại đến. Bốn người cùng nhau rời khỏi lớp học.

An Tuyết Thần nhìn thấy xe của lão Mã đỗ ở chỗ này, bước chân đột nhiên trở nên nặng trĩu. Cảm giác mỗi một bước, cũng nặng ngàn cân.

Lãnh và Khôi Ảnh nhìn thấy xe lão Mã đợi sẵn ở đó, để đón An Tuyết Thần, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt.

An Tuyết Thần quay đầu lại, nhìn ba người. Khuôn mặt âm trầm.

"Tớ đi trước. Ngày mai gặp lại." Nói xong, nhìn về phía Lãnh, khẽ mỉm cười. Giống như một kỳ sỹ. Sau đó, xoay người, nhìn về phía chiếc xe kia, bước chân đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Máy ghi hình P1

An Tuyết Thần bước đến bên cạnh lão Mã, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Bây giờ An Tuyết Thần rất tiêu tụy. Lão Mã mở cửa xe cho An Tuyết Thần, sau đó chạy về vị trí tài xế, lái xe đi.

Khi ngồi xuống chỗ ngồi, cô nhắm mắt lại, dựa lên cửa kính, thoải mái ngủ.

Lãnh nhìn vào bên trong xe, thấy lông mày An Tuyết Thần nhíu lại. Lại bất chợt nghe thấy Khôi Ảnh nói.

"Tôi đi trước." Sau khi nói xong, cũng bước đi luôn.

Lý Viện nhìn theo bóng lưng của Khôi Ảnh, có chút thất vọng, quay lại nhìn Lãnh, nói.

"Vây, tôi cũng đi trước."

Lãnh nhìn Lý Viện, mỉm cười nói.

"Ừ, hẹn gặp lại." Nói với Lý Viện xong, cũng bước đi luôn.

Sau khi thấy những người khác cũng đi hết, một chiếc Maybach 62 dừng lại bên cạnh Lãnh. Tài xế bước xuống xe, cúi đầu nhìn về phía Lãnh, nói.

"Thiếu gia"

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú của Lãnh đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lãnh đạm. Trên môi nở nụ cười lạnh. Sau đó, bước vào trong xe, nghiêng ngang mà đi.

Trên đường, An Tuyết Thần cũng nhắm mắt lại, mãi cho đến khi chiếc xe dừng lại. Mở mắt ra, cô thấy mình quay trở lại chỗ lúc sáng mình liều mạng muốn đi khỏi.

An Tuyết Thần cười, cười đến bi thương. Lão Mã bước xuống xe, mở cửa cho An Tuyết Thần, cô cầm túi xách ra khỏi xe, nhìn tòa nhà trước mắt. Nhìn quanh bốn phía, ngôi nhà cao lớn, đồ sộ lại giống như nhà tù khổng lồ.

Lão Mã nhìn thấy An Tuyết Thần đứng ngẩn người ra. Khẽ nhắc, nói.

"Tiểu thư, chúng ta phải đi vào bên trong rồi."

An Tuyết Thần bước từng bước về phía cánh cửa lồng lầy, xa hoa kia. Vừa bước đến cửa, cánh cửa tự động mở ra. Nhà tù này, cũng thật xa hoa.

Cô không thể hình dung ra được, tại sao trong nhà tất cả đều mặc áo đen. Không biết tại sao, một người bình thường như cô, sao có thể đến nơi như thế này được chứ.

An Tuyết Thần không nhìn thấy Phạm Ngự trong phòng khách, có lẽ hắn đang ở trong thư phòng. Ở đây, thậm chí ngay cả nữ người làm cũng mặc đồ đen. Về mặt không chút biểu cảm, có thể nữ người làm đó cũng biết võ công.

Nữ người làm đặt dép xuống trước mặt cô, cầm lấy túi xách. An Tuyết Thần rất tự nhiên, đi lên tầng lầu. Ngày hôm qua, chẳng phải căn phòng này là phòng của cô sao.

Lão Mã nhìn hình dáng gầy gò của An Tuyết Thần khi đi lên tầng lầu, khẽ lắc đầu, sau đó bỏ đi.

An Tuyết Thần mở cửa ra, đồ vật bên trong, tất cả đều thay đổi. An Tuyết Thần bước đến bên cạnh giường, kéo màn che cửa sổ ra. Nhìn về phía chân trời, mặt trời vẫn còn đỏ, đang chờ khuất bóng.

Cô đứng ở trên lầu ba. An Tuyết Thần liếc nhìn đồng hồ - lịch điện tử treo trên tường. Cô ở bên Phạm Ngự đã được hai tháng rồi. Vẫn còn mười tháng nữa. Làm thế nào trôi qua đây.

An Tuyết Thần nhắm mắt lại, cảm thấy gió hơi lạnh, bao giờ cô cũng tĩnh lặng như vậy. Như thế nào lại sắp có bão rồi.

Một đôi mắt ở phía đối diện luôn nhìn vào An Tuyết Thần. Nhìn thấy khuôn mặt cô đầy đau thương, buồn bã. Một cô gái mới chỉ 17 tuổi, đã phải chấp nhận số phận của mình. Hắn cứ tiếp tục nhìn cô như thế.

Đến khi, trong không gian tĩnh mịch này, sau lưng An Tuyết Thần xuất hiện một hình dáng cao lớn, nhưng cô lại hoàn toàn không biết.

Đầu Phạm Ngự đặt nhẹ lên trên đầu của An Tuyết Thần. An Tuyết Thần run nhẹ. Mở to mắt, nhìn về phía trước.

Cảm giác được người trong ngực run rẩy, hắn ôm cô chặt hơn, ở bên tai cô, nhỏ giọng nói.

"Bảo bối, sáng nay, em đã làm tôi tức giận, bây giờ, có đúng hay không, em nên nghĩ cách làm tôi nguôi giận." Thanh âm của Phạm Ngự trầm thấp, bởi vì hắn đã xem máy ghi hình rồi. Chỉ là, hắn cố gắng nhẫn nại. Hắn rất biết nguy trang, người khác không thể nhìn thấu, không biết hắn đang nghĩ gì.

Đôi tay nhỏ bé của An Tuyết Thần nắm lấy bàn tay của hắn, nhẹ nhàng gỡ bàn tay hắn đang ôm mình ra, xoay người, liếc nhìn nét mặt tà khí của Phạm Ngự.

An Tuyết Thần nhìn hắn chăm chú, Phạm Ngự cũng nhìn cô, muốn nhìn xem, cô sẽ làm gì.

"Phạm Ngự, anh muốn làm cái gì tiếp theo, tôi đều chấp nhận." Chợt nghe thấy lời nói của An Tuyết Thần, khiến cho Phạm Ngự cảm thấy khó tin.

Phạm Ngự vuốt ve khuôn mặt của An Tuyết Thần. Cười tà ác, nói.

"Tôi không muốn làm cái gì hết? Chỉ là muốn ở cùng một chỗ với bảo bối, xem cái này thôi." Nói xong, kéo An Tuyết Thần ngồi lên giường. Bật ti vi trên tường lên.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, thấy hắn nói vậy, hiểu lời hắn nói, cũng quay đầu nhìn về phía ti vi. Bên trong ti vi, là hình ảnh cô và bọn Lý Viện. Đầu óc cô nhất thời trống rỗng. Nhìn thấy hành động của mình ở trong đình nghị mật, đôi tay vì khản trương mà nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Máy ghi hình (P2)

Trên màn hình ti vi là hình ảnh thân mật của cô và Lãnh, bây giờ, cô cực kỳ căng thẳng. Cô không nghĩ đến Phàm Ngự sẽ cho người theo dõi cô. Thân thể cô càng run rẩy hơn.

Đôi mắt Phàm Ngự nhìn chăm chăm lên màn hình lớn. Ôm lấy cô gái bên cạnh mình, cảm thấy người trong ngực đang run rẩy kịch liệt. Nhưng lửa giận trong lòng hắn cũng chưa hết.

Phàm Ngự quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của An Tuyết Thần, khóe miệng xuất hiện nụ cười lạnh. Một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lên của An Tuyết Thần, cả người cô đều run, đôi môi cũng trở nên trắng bệch, khẽ rung rung.

"Bảo bối, em có thể giải thích một chút cho tôi nghe, mối quan hệ của hai được chứ. Sáng nay, hình như hắn cũng là người đưa em đi học." Phàm Ngự nhẹ thổi hơi nóng lên khuôn mặt trắng bệch của An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần cảm điều khiển ti vi lên, hoảng hốt tắt màn hình ti vi đi. Sau đó, thờ hồn hển, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Xoay người lại, nhìn Phàm Ngự, lần này, hắn cực kỳ hài lòng với biểu hiện của An Tuyết Thần. Cho nên, hắn không bộc phát tức giận trước nữa, mà ngược lại, có chút tò mò.

"Không, không phải như vậy. Sự thật không phải như thế. Chúng tôi chỉ là bạn học." Lần đầu tiên An Tuyết Thần chủ động nắm lấy tay của Phàm Ngự.

Phàm Ngự cũng không nói gì, vẻ mặt giống như không tin. Chẳng qua là, hắn lẳng lặng quan sát cô sẽ làm gì nữa.

An Tuyết Thần thấy vẻ mặt không tin của Phàm Ngự, lại muốn giải thích, nhưng cô sợ. Ở đây, cô chỉ có mấy người bạn, mà Phàm Ngự thủ đoạn độc ác, hắn sẽ tìm mọi cách để bọn họ cách xa cô ra.

"Chúng tôi thật sự chỉ là bạn học, chính xác là sáng nay đến muộn, hắn ta học cùng trường với tôi, Nên chúng tôi đi cùng nhau, trùng hợp lại là bạn học." An Tuyết Thần kích động giải thích.

Nhìn thấy hành động của An Tuyết Thần, gương mặt tuấn tú của Phàm Ngự tối đen lại. Hắn rất muốn biết, tại sao cô lại kích động như thế. Nghĩ tới cô vì hắn ta mà kích động, trong lòng hắn càng thêm tức giận. Hắn nắm lấy cánh tay An Tuyết Thần, nhìn cô, quát khẽ.

"Cô quan tâm hắn ta sao? Mới quen nhau có một ngày mà đã như vậy sao? An Tuyết Thần, cô rất giỏi có phải không? Hử?" Phàm Ngự uy hiếp cô nói. Hắn như muốn "cắn nuốt" cô vào trong bụng vậy. Hắn không đồng ý cho cô gặp người khác.

An Tuyết Thần nhìn phàm ngự, nhất thời không biết nói gì, chỉ im lặng, cô im lặng như vậy lại càng khiến cho Phàm Ngự tức giận hơn. Hắn xốc cô lên, ép người cô vào tường, hành động này, làm cho hai người đứng đối diện nhau.

Phàm Ngự nắm lấy cằm An Tuyết, nâng lên, một tay đỡ lấy gáy cô. Không để cho cô trốn tránh ánh mắt của mình.

An Tuyết Thần nhìn thấy đáy mắt Phàm Ngự tràn đầy lửa giận. Cô biết cô sẽ bị xử phạt. Cô nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Phàm Ngự nhìn thấy cô nhắm mắt lại, làm cho hắn ảo tưởng, hành động này, là đang mời gọi hắn sao?

Tay Phàm Ngự vuốt nhẹ lên gương mặt của An Tuyết Thần. Ở bên tai cô, thổi hơi, nói.

"Lần sau, cách xa những người đàn ông khác, tôi không muốn đồ của tôi bị người khác làm bẩn, không thì tôi sẽ làm cho hắn ta phải biến mất. Em hiểu chứ. Bảo bối?" Sau đó, Phàm Ngự cầm tóc của cô đưa lên mũi ngửi, mùi hoa bách hợp thơm mát. Mùi hương này khiến cho lòng người bình tĩnh hơn.

An Tuyết Thần mở mắt ra, gương mặt lên nhìn hắn, hắn thật sự rất cao. Khoảng cách thật là xa.

"Tôi biết rồi." Cô nhàn nhạt nói một câu. Cô không muốn chọc giận hắn, cô phải học cách khoan nhượng, mới có thể bảo vệ được bạn mình, người nhà, bản thân và cũng vì người khác nữa.

Phàm Ngự nghe được câu trả lời của An Tuyết Thần, cảm thấy rất hài lòng, cười châm biếm. Sau đó đôi môi hắn trượt từ cổ cô xuống vai.

"Em phải vì hành động ngu ngốc hôm nay của mình mà trả giá đắt." Nói xong, bẻ ngang người An Tuyết Thần đi về phía giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Trừng phạt nhỏ

Phàm Ngự đặt An Tuyết Thần lên trên giường lớn. An Tuyết Thần dùng đôi mắt trong veo nhìn lại hắn. Phàm Ngự cởi quần áo của mình ra, nằm đè lên trên người của An Tuyết Thần, lần này không phải xé rách quần áo, mà là nhẹ nhàng cởi bỏ. An Tuyết Thần lại ngăn cản động tác của hắn.

"Rèm cửa sổ." An Tuyết Thần chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Phạm Ngự nhú mảy, khi bị cô ngăn cản hành động của mình, nhưng lại nghe thấy lời nói của An Tuyết Thần, mặt hắn thoáng sùng sốt. Sau đó, lại nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, ban đêm, gió thổi nhẹ làm rèm cửa khẽ lay động.

Phạm Ngự lại quay sang nhìn vào mắt An Tuyết Thần, rồi nhìn từ trên thân thể mềm mại của cô nhìn xuống dưới. Hắn bước qua giường, bước đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa vào ~ che lại. Mà tất cả những hình ảnh này, cũng được một người khác, thu hết vào trong mắt. Khi nhìn thấy những hình ảnh đó, tay người đàn ông đang cầm ống nhòm, nắm chặt lại. Nhìn thấy nửa thân trên Phạm Ngự trần như nhộng, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Người đàn ông hung dữ, ném mạnh chiếc ống nhòm trong tay xuống dưới đất. Cầm chai rượu đỏ lên, uống ừng ực. Tại sao hắn lại tức giận chứ?

Phạm Ngự ôm cô vào trong ngực. Đôi tay hắn luồn ra phía sau, “phiêu du” trên lưng của An Tuyết Thần. Phạm Ngự hôn lên trán cô, từ từ di chuyển xuống môi cô. An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt lại. Cô không muốn nhìn thấy cảm xúc của người đàn ông này. Cô lại sa ngã, thêm một lần nữa rồi. Giản Nam, anh đang ở đâu?

Phạm Ngự lật người, tiến sâu vào trong cơ thể cô. Bởi vì cô rất chặt, khiến hắn thoải mái, thờ dốc một tiếng.

Công phu trên giường của Phạm Ngự rất tuyệt. Hắn từ dịu dàng chuyển thành dữ dội, từ dữ dội lại chuyển thành dịu dàng, nó hoàn toàn có thể đưa phụ nữ lên mây, cũng có thể kéo họ xuống địa ngục. Trong đó có cả An Tuyết Thần ~ bên mình đơn độc **.

Sau cuộc hoan ái, Phạm Ngự liếc nhìn cô gái đã ngủ say trên giường, gương mặt lạnh lẽo rời khỏi. Trở lại thư phòng, gương mặt hắn khôi phục lại sự u ám. Nhìn hình ảnh được Khôi Ảnh quay lại, chịu ảnh hưởng không ít. Một lần nữa, nhìn An Tuyết Thần lên xe lão Mã mới thôi.

Một đôi mắt đẹp mê người cũng nhìn vào trong mắt của Phạm Ngự. Phạm Ngự hít mạnh một hơi thuốc lá, mỉm cười nhìn người đàn ông phía trước.

"Khôi Ảnh, tôi cho cậu thời hạn ba ngày, phải điều tra được tất cả những thông tin về hắn ta." Giọng nói lạnh băng của Phạm Ngự vang lên.

Khôi Ảnh đứng bên cạnh, trên người đã không còn mặc đồng phục học sinh, mà mang trên mặt một bộ mặt giả dối.

"Dạ." Sau khi nói xong, bước ra khỏi thư phòng của Phạm Ngự.

Phạm Ngự ngồi trên ghế sa-lon, ngắt roi tàn thuốc. Cầm ly rượu đỏ lên, khẽ nhấp một hớp. Sau đó liếc nhìn màn hình tivi một cái, đóng màn hình lại. Bỗng lúc này, trên màn hình máy tính xuất hiện một gương mặt.

"Chủ nhân, tình hình ở bên Mi xảy ra một chút chuyện. Chính phủ Mi chuẩn bị quét sạch Thế Lực Hắc Ám. Chính mệnh Lý sự trưởng ở Bộ quân sự nói với tôi như vậy. Ngài xem, nên làm thế nào."

Phạm Ngự quay đầu lại, nhìn vào màn hình máy tính. Nhìn người ở bên trong, nói: "Quét sạch? Ha ha, xem ra, Tổng Thống đúng là quá rồi rãnh, không có chuyện gì để làm, vậy thì chúng ta hãy tạo ra chút việc cho Tổng Thống làm đi."

Người đàn ông nhìn Phạm Ngự, khẽ gật đầu, sau đó biến mất trên màn hình máy tính. Phạm Ngự bước về phía cửa sổ sát đất. Bên ngoài, bầu trời tối đen, khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười tà.

Khi An Tuyết Thần tỉnh lại, trời đã rạng sáng rồi. Ngủ từ sớm, nên dậy cũng sớm. Cô bước qua bên giường, nhìn bên ngoài, trời vẫn còn tối. Nhưng, trong sân của Phạm Ngự, quả thật là sáng rực. Cô mặc bộ quần áo thể thao màu hồng. Quyết định ra bên ngoài, chạy một vòng. Nhưng, khẳng định không thể ra ngoài. Ở đây, có khu chạy bộ chuyên dụng. Còn có phòng “Gym” chuyên dụng.

Thấy An Tuyết Thần bước xuống lầu, nữ người làm mặc áo đầm màu đen, bước đến trước mặt cô.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy." Nữ người bộ mặt giả dối, hỏi.

An Tuyết Thần nhìn cô gái trước mắt mình.

"Ách, tôi muốn chạy bộ. Thức dậy tương đối sớm, nên muốn đi chạy bộ." An Tuyết Thần nhìn nữ người làm, nói ra suy nghĩ của mình.

Cô gái nghe cô nói vậy, bày ra tư thế mời.

"Mời tiểu thư đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cô đi."

An Tuyết Thần khẽ gật đầu, đi cùng cô gái. Nhìn thấy sân chạy bộ trước mắt, chính xác mà nói, nó so với trường học còn lớn hơn nhiều. Cô không biết làm thế nào để đi đến. Cô gái bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt giật mình của An Tuyết Thần, lạnh nhạt nói.

"Mảnh đất Sơn Đô này là của thiếu gia."

An Tuyết Thần nghe cô gái nói vậy, giật mình, quay đầu lại nhìn cô gái. Không phải chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bông: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Dậy sớm chạy bộ

Đứng ở chỗ này, An Tuyết Thần nhìn thấy sân cỏ màu xanh lá cây, xung quanh đèn đuốc sáng rực. Biết hẳn là người khá nguy hiểm. Nhưng, Sơn Đô này cũng quá lớn đi. Chẳng lẽ - -

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn cô gái này, hỏi: "Cô tên là gì?"

Cô gái nói lời khách sáo với An Tuyết Thần: "Tiểu thư, cô cứ gọi tôi là Cây Sáo."

An Tuyết Thần nhìn cô gái một chút, Cây Sáo? Làm gì có ai lấy tên như thế chứ?

"Được rồi, Cây Sáo, thiếu gia của cô, sử dụng cái sân này, không phải một mình hấn dùng đúng chứ." An Tuyết Thần nhìn phía trước, chứ không nhìn Cây Sáo, nói.

Cây Sáo nhìn An Tuyết Thần, không nói gì. An Tuyết Thần quay đầu lại, nhìn cô gái một chút.

"Còn có cả những "tử sĩ" nữa, hình như là những người áo đen, cũng sử dụng sân chuyên dụng này để huấn luyện." An Tuyết Thần nhàn nhạt nói.

Cây Sáo nhìn cô gái nhỏ bé trước mắt mình. Cô rất thông minh. Nhưng, nhiều lúc thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt.

An Tuyết Thần giống như biết được Cây Sáo đang suy nghĩ cái gì, bỗng chốc "phì" cười vui vẻ. An Tuyết Thần cười thoải mái một lần, sau đó nhìn phía trước, nói tiếp.

"Cây Sáo, cô biết không? Tôi là một sinh viên rất rất bình thường. Cực kỳ bình thường. Chỉ là, gặp thiếu gia của cô ~ hẳn không phải là người rất bình thường."

Cây Sáo nhìn An Tuyết Thần, cô gái gầy nhỏ, cũng ít tuổi. Nhìn ra, cô đang thừa nhận cái gì. Một đôi mắt trong veo có chút ưu thương. Khiến cho người khác nhìn thấy cũng cảm giác được sự đau đớn đó.

Cây Sáo ho khan mấy tiếng, sau đó nói với An Tuyết Thần. "Tiểu thư, cô từ từ chạy đi, tôi ngồi ở ghế bên kia đợi cô." Nói xong, xoay người bước đến chỗ ghế dài.

An Tuyết Thần búi tóc lên, giống như một bức tranh ~ chính xác là hoa Mẫu Đơn.

An Tuyết Thần vừa chạy, vừa suy nghĩ chuyện gì đó. Cô định đem những chuyện không vui quên hết. Nhưng là, có một số chuyện cô vẫn phải nghĩ.

Đó chính là kỳ thi hàng tháng. Hôm nay, chính là ngày thi rồi. Bởi vì có chút khẩn trương, dậy sớm, nên ra ngoài chạy bộ.

Chạy một vòng, lại một vòng, vẫn không cảm thấy mệt. Liếc nhìn Cây Sáo đang ngồi bên kia, giống như đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Cô không coi trọng việc đó, mà vẫn tiếp tục chạy.

Phạm Ngự cũng thức dậy rất sớm. Hầu như ngày nào hấn cũng dậy vào giờ này. Bởi vì, hấn không chỉ huấn luyện người khác, mà bản thân hấn cũng phải rèn luyện để mạnh hơn.

Phạm Ngự đánh quyền ở sân huấn luyện trở về. Liếc mắt nhìn thấy, ở sân chạy bộ có hai bóng người. Hấn đương nhiên biết, đó là ai. Một người là người đã đi theo hấn mấy năm - Câyáo. Mà cô gái nhỏ kia, sao dậy sớm như vậy, hơn nữa còn dậy sớm chạy bộ nữa.

"Khôi Ảnh."

Sau lời nói của hấn, Khôi Ảnh đưa điện thoại trên tay cho Phạm Ngự.

"Cây Sáo, hai người đang làm gì vậy." Phạm Ngự nhìn thấy hình dáng nhỏ bé màu hồng chạy trong sân, hỏi.

Cây Sáo vừa nghe thấy giọng nói đó, biết là Phạm Ngự. "Dạ, chủ nhân, bởi vì tiểu thư nói không ngủ được nữa, muốn tới đây chạy bộ."

Phạm Ngự buông điện thoại xuống, nhìn hình dáng màu hồng, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tà ác.

Khôi Ảnh nhìn thấy An Tuyết Thần, nhìn về phía Phạm Ngự, nói: "Hôm nay là ngày thi."

Dường như Phàm Ngự hiểu được, xoay người bỏ đi.

An Tuyết Thần chạy cũng đã thấm mệt rồi. Từ từ nằm trên mặt đất, thân thể giống như hình chữ đại, không chút tao nhã.

Nằm trên mặt đất thở hổn hển, tóc rơi lộn xộn, bởi vì, mồ hôi ướt đầm nên tóc dính lên khuôn mặt của An Tuyết Thần, mồ hôi từ cổ chảy xuống. Nhìn lên bầu trời, vẫn còn ánh sao sáng.

"Sao thật là nhiều." An Tuyết Thần nằm ở đó, nhìn lên bên trên trời, nhìn ánh sao sáng, khẽ lẩm bầm.

"Thích sao sao?" Phàm Ngự ngồi bên cạnh An Tuyết Thần, nhìn cô nói.

Hắn đã đổi thành một bộ đồ thể thao. An Tuyết Thần vội vàng ngồi dậy. Nhìn Phàm Ngự.

"Anh không ngủ sao? Anh mỗi ngày đều dậy sớm như vậy." An Tuyết Thần cũng ngồi dậy.

Phàm Ngự nhìn hình dạng của An Tuyết, đúng là rất đẹp. Khuôn mặt trắng trẻo, vì nóng mà trở nên hồng hào. Tóc dài lộn xộn. Mồ hôi ướt đầm trên mặt. Nhìn cô như vậy lại càng xinh đẹp.

"Bảo bối, đôi khi thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt." Phàm Ngự đưa cho An Tuyết Thần một chai nước suối. An Tuyết Thần cầm lấy chai nước Phàm Ngự đưa, mở ra, uống ừng ực, một hơi hết quá nửa bình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Quan hệ hoà hợp

An Tuyết Thần quay đầu nhìn Phàm Ngự, sau đó hất mặt tự tin nói.

“Vậy sao, tôi cảm thấy như vậy rất tốt, làm người ngu ngốc cũng có cái vui của nó.” An Tuyết Thần vừa nói xong chuẩn bị đứng lên.

Phàm Ngự nhìn thấy An Tuyết Thần đứng lên liền nói.

“Hôm nay là ngày thi cuối học kì, em đừng có làm tôi mất mặt.” Sau khi Phàm Ngự dùng giọng điệu lưu manh nói xong cũng rời đi.

Nhìn bóng dáng phấp phới của Phàm Ngự, An Tuyết Thần nhin không được làm tư thế đánh đấm lên bóng lưng của hắn.

Dọc theo đường đi An Tuyết Thần vẫn duy trì những hành động này. Cây Sáo nhìn thấy Phàm Ngự đi tới, cúi đầu chào.

“Ông chủ.”

Sau đó nhìn phía sau thấy An Tuyết Thần đang kho tay mua chân, cô ta càng nhìn chăm chú vào An Tuyết Thần hơn. Phàm Ngự thấy người hầu cứ nhìn phía sau hắn về mặt kì lạ, ánh mắt liền liếc qua nhìn cái bóng in trên mặt đất, thấy cô đang buồn bực mà trút giận lên bóng hình phía sau của hắn.

Khoé miệng Phàm Ngự hiện ra một nụ cười, hắn quay người lại liền bắt được cánh tay nhỏ bé đang vung lên. Một tay của hắn đang nắm lấy cánh tay mới bắt được, tay kia thì ôm lấy eo thon của cô.

Cười xấu xa nói “Thế nào, em không phụ. Nếu em hoạt bát như thế này thật là đáng yêu.” Phàm Ngự ở trên mặt cô thổi một hơi nóng. An Tuyết Thần nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt. Bởi vì động tác thân mật này, hơn nữa bên cạnh còn có người hầu đang nhìn. Trên mặt cô hiện lên một chút ửng hồng, càng khả ái đáng yêu hơn.

“Tôi... tôi mới không có như vậy, vừa rồi là thất lưng hơi môi thôi.” An Tuyết Thần cố che giấu, đem gương mặt tránh sang một bên nói.

Phàm Ngự nhìn dáng vẻ này của An Tuyết Thần, ý cười trên mặt càng sâu hơn.

“Em cứ quyến rũ đáng yêu như vậy là tốt rồi.” Phàm Ngự nói qua liền lôi kéo An Tuyết Thần đi ra ngoài.

Cây Sáo đứng ở đó ngẩng ngơ nhìn bóng lưng hai người, vừa rồi ông chủ mới cười sao? Từ trước đến nay cô ta chưa bao giờ thấy hắn cười với một người phụ nữ nào. Nhìn hai người đi xa, trong mắt ả hiện lên một tai ghen ghét, đúng là một người phụ nữ đồ kị.

An Tuyết Thần lên lầu tắm rửa sạch sẽ, trên người mặc một bộ đồng phục. Tóc để xoã tùy ý ngang vai. Nhìn thấy Phàm Ngự đã ngồi bên bàn cơm. Cô

liền đi đến , Khôi Ảnh kéo ra một cái ghế, An Tuyết Thần nhìn hần nở một nụ cười cảm ơn đi đến ngồi vào. Sau đó, Khôi Ảnh lại trở về phía sau ông chủ, hần luôn mang theo mặt nạ, nhưng cô cảm thấy thân hình hần rất quen.

An Tuyết Thần cảm lấy ly sữa lên uống một ngụm lớn, nhìn người đàn ông phía sau Phàm Ngự. Tự nhiên mở miệng hỏi.

“ Cái này, anh trai mới vừa kéo ghế. Chúng ta trước kia có gặp mặt nhau rồi phải không?” An Tuyết Thần vô tình mở miệng.

Phàm Ngự đang cắt miếng thịt bò bít tết dừng lại trọng giây lát, rồi sau đó tiếp tục cắt. Nhìn An Tuyết Thần, trêu đùa nói.

“ Sao thế, là anh đẹp trai em đều biết?” Phàm Ngự nói có vẻ không vui.

An Tuyết Thần nhìn qua Cây Sáo, quay lại tiếp tục ăn. Gật gật đầu ý nói đồ ăn hôm nay cô ăn rất ngon.

An Tuyết Thần để đồ ăn xuống, nhìn xung quanh “ Kì lạ , sao không thấy chú Mã. Tôi muốn đi học.”

Phàm Ngự dùng chiếc khăn màu trắng lau lau khoé miệng, nhìn An Tuyết Thần nói.

“ Chú Mã có việc, tôi đưa em đi.”

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, hần đưa cô đi học? Trường học không phải bùng nổ một trận bàn tán xôn xao a.

“ Không cần đâu, tôi đi xe taxi. Nếu anh rảnh rồi tốt nhất nên đến công ty xử lí công việc đi.” An Tuyết Thần khi nào thì có thể cùng Phàm Ngự nói chuyện như vậy.

Nói xong chính cô một hồi ngây người, Phàm Ngự nhìn nét mặt An Tuyết Thần “ Xem ra, em cũng không có chán ghét tôi, là một điều tốt.”

An Tuyết Thần không để ý đến hần cảm lấy túi sách rồi đi. Đi được vài bước, xoay người lại nhìn thấy Phàm Ngự đang bắt chéo chân hút thuốc.

“ Đây! Phàm Ngự, anh đùa giỡn tôi. Nơi này làm gì có xe taxi?” An Tuyết Thần hai tay chống nạnh hỏi Phàm Ngự.

Một câu này của cô, làm Khôi Ảnh cùng Cây Sáo bên cạnh phải giật mình. Chờ đợi tại hoạ giáng xuống cho An Tuyết Thần. Nhưng.

Phàm Ngự nhìn thấy An Tuyết Thần tức giận, lại lộ ra một sự mê hoặc chết người mà không cần đèn mạng của cô, chỉ mỉm cười.

“ Là như vậy sao?”

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự “ anh..”

“ Tôi thích như thế.” Phàm Ngự nhìn bộ dáng kinh ngạc của An Tuyết Thần, cười lớn.

An Tuyết Thần lần đầu tiên nhìn thấy Phàm Ngự cười. Không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hần.

Phàm Ngự cảm nhận được sự khác lạ của mình, liền đứng lên kéo An Tuyết Thần đi ra ngoài. Nhẹ giọng nói.

“ Nếu không muốn trễ giờ bị người khác chú ý, thì đi nhanh lên.”

Để cho Cây Sáo và Khôi Ảnh hai mắt mở to nhìn nhau, tự hỏi đây là Phàm Ngự sao? Sau đó, Khôi Ảnh cũng rời đi. Chỉ còn lại cô ta kia với một đồng lửa ghen tị thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Bên trong chiếc hộp

An Tuyết Thần nhìn tay mình bị Phàm Ngự nắm lấy, kéo đi. Ngẩng đầu nhìn thấy bóng lưng của hần, mới phát hiện thì ra hần lại cô đơn đến như vậy.

An Tuyết Thần theo Phàm Ngự đi ra, nhìn chiếc xe Maserati gransp phía trước rồi quay lại nhìn hần.

“ Anh lại đổi xe.”

Phàm Ngự mở cửa ra ý bảo cô lên xe. Khi đã ngồi vào trong xe, trong lúc Phàm Ngự đang đi vòng qua bên kia chiếc xe. An Tuyết Thần nhìn xung quanh bên trong. Cuối cùng, cô dừng mắt trên một chiếc hộp, không biết bên trong nó là cái gì?

An Tuyết Thần định mở chiếc hộp thì Phạm Ngự đã ngồi vào trong xe.

“Đang nhìn cái gì đó?” Phạm Ngự nhìn cô.

An Tuyết Thần cố ý chuyển tầm mắt của cô ra bên ngoài cửa xe.

“Không có gì, anh mau lái xe đi. Không thôi trễ học.”

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, khoé miệng hiện ra một nụ cười. Cho xe nổ máy chạy đi.

Phía sau xe Phạm Ngự là một chiếc Maybach 62 màu đen, người trong xe vẫn đang chăm chú nhìn chiếc xe Phạm Ngự mới chạy đi. Gương mặt tuấn tú của Lãnh không một chút âm áp mà chứa đựng một sự khùng bố. Vốn là muốn đi cùng An Tuyết Thần nhưng không ngờ nhìn thấy một màn vừa rồi.

Người con trai ấy, khoé miệng nở ra một nụ cười gian ác.

Quát quát _____

“Làm sao vậy?” An Tuyết Thần bất an hỏi, không phải xe bị hư đấy chứ.

Phạm Ngự thử khởi động xe một lần nữa, cũng vô dụng. Phạm Ngự đánh mạnh vào tay lái.

“Sìter.”

An Tuyết Thần dùng ánh mắt đầy nghi ngờ hỏi Phạm Ngự.

“Không phải chứ, cái xe này cũng phải mấy trăm triệu. Vậy mà chạy không được.”

Phạm Ngự trừng mắt nhìn cô, cô cũng biết điều mà quay đầu chỗ khác.

Phạm Ngự mở cửa xe bước xuống, mở ra nắp xe. Một làn khói trắng bay ra. Hình như là thiếu nước thì phải. Mở cửa xe lấy ra một chai nước suối đổ vào trong thùng xe. Sau đó, một lần nữa ngồi vào ghế lái.

Xe khởi động, Âm âm _____

An Tuyết Thần kinh ngạc nhìn Phạm Ngự “Anh cũng biết sửa xe?”

Ánh mắt của hắn vẫn chăm chú nhìn về phía trước. “Không biết, thì cũng có thể đoán được là nó bị hư cái gì.”

An Tuyết Thần trừng mắt liếc hắn một cái, lần nữa ánh mắt của cô nhìn về phía chiếc hộp lúc nãy. Không biết có nên xem trong chiếc hòm đó là gì hay không. Cô quyết định.

An Tuyết Thần cố ý nhìn chiếc hộp nói, “Chiếc hộp này, có chứa gì trong đó à.” Nói xong liền lấy mở ra xem, trong mấy giây miệng của cô chỉ há to thành chữ O.

Sau đó, sắc mặt cũng không đổi đem chiếc hộp để trở về chỗ cũ. “Nhảm chán ! ở trong đó chẳng có gì cả.” Nói xong nhìn qua Phạm Ngự, rồi ngã người dựa vào ghế phía sau nhắm mắt lại.

Phạm Ngự không hay biết chuyện gì. Một lúc sau, đã tới trường. An Tuyết Thần mở xe tự nhiên bước xuống. Liền bỏ chạy đi, không nói một lời. Để lại Phạm Ngự ngẩn người.

“Cô nhóc này, lại bị gì nữa rồi.”

Nhìn nụ cười của em như bức tranh muôn màu

Cho dù làm thế nào anh cũng không thể bước vào

Chim hải âu cùng ánh hoàng hôn không có kết thúc

Cách xa nhau hàng tỉ năm ánh sáng.

Chuông điện thoại vang lên. Phạm Ngự tức giận nhìn chỗ An Tuyết Thần mới vừa đi khuất.

“Này, Tôi là Phạm Ngự.”

Bên trong là tiếng nói nũng nịu của một người phụ nữ.

“Ngự, lần trước người ta để quên hộp đồ lót trong xe anh. Chùng nào thì đưa nó cho em đây.”

Nhìn qua cái hộp, Phạm Ngự tí một cái cúp điện thoại. Mở cái hộp ra, thật sự bên trong có đồ lót của phụ nữ.

Nhìn lại chỗ lúc này đã khuất bóng hình cô, khoe miệng Phạm Ngự hiện ra một nụ cười, tiếp theo phát ra tiếng cười lớn từ nội tâm.

“Chẳng lẽ, là vì chuyện này cô nhóc mới khác thường?” Tự thì thầm một câu, sau đó nổ máy rời đi.

Lúc sau có một chiếc Maybach đen dừng sát bên cạnh. Đi xuống, nhìn xe Phạm Ngự rời đi. Liền nở ra một nụ cười gian ác.

“Phạm Ngự, tao sẽ cho mày trả giá vì thứ tình cảm ngu ngốc này.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cuộc thi thuận lợi

An Tuyết Thần trở về phòng học, nhìn vào chỗ ngồi bên cạnh vẫn chưa thấy Lãnh đến. Còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên phía sau lưng cảm giác được một bàn tay mang theo hơi ấm đánh nhẹ lên vai cô.

“A.” Quay đầu lại nhìn thấy một khuôn mặt Lãnh đang tươi cười.

“Tôi bị bạn dọa sợ rồi.” Nói xong cô lấy tay vỗ nhẹ lên trái tim của mình.

Lãnh đem tay đang để trên vai An Tuyết Thần lấy xuống. Nhìn An Tuyết Thần, rồi nở nụ cười xấu xa trêu đùa nói.

“Có phải bạn làm điều gì trái với lòng hay không, nên mới bị tôi dọa sợ.”

An Tuyết Thần thưởng cho Lãnh một cái nhìn xem thường, sau đó đi vào phòng học. Lãnh nhìn một chút qua cửa sổ, liền không có việc gì đi đến chỗ ngồi.

Lời nói dối như đoá hoa nở rộ, bên ngoài thì rực rỡ nhưng sự sống bên trong đang dần bị rút ngắn.

An Tuyết Thần ngồi trên ghế, nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bên ngoài bầu trời, những tia nắng xa xa như ánh lửa nhấp nhô đang cháy, mang theo ấm áp. Những đám mây trên không trung, như trượt đuôi theo nhau một cách nhộn nhịp, làm cho người ta cũng muốn được vui vẻ chơi đùa giống chúng. Bên cạnh bờ ao, là một khu vườn nhỏ nhưng lại có những cây lớn và tán lá um tùm xanh tươi.

Ngồi ở trên tầng cao nhìn xuống, có nhiều cảnh đẹp khác nhau. Liền muốn làm hoà nhập một phần nào đó vào trong ấy.

Nhìn ra bên ngoài, An Tuyết Thần đã không còn để ý xung quanh, kể cả bài kiểm tra sắp tới cũng bị cô ném lên chín tầng mây. Lãnh nhìn bộ dáng si mê của An Tuyết Thần, trong lòng không khỏi rung động.

“Được rồi các em, bây giờ chúng ta đi chuyển đến hội trường để thi. Nghiêm cấm các trò quay cóp hay có các hành vi gian lận nào. Trong việc này trường chúng ta rất nghiêm khắc, chắc các trò cũng biết rõ rồi. Thầy nhắc lại một lần nữa không nên giờ trò gian lận, nếu bị bắt đừng mong xin xỏ được gì. Mọi người đi theo thầy nào.”

Nghe thấy lời nói nghiêm khắc của thầy giáo, An Tuyết Thần mới hồi phục lại tinh thần. Thì ra là phải đến hội trường, cô cầm lên bút viết liền theo mọi người rời đi.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần cầm chặt cây bút trong tay, đi tới hỏi “An Tuyết Thần, bạn đang căng thẳng sao?”

An Tuyết Thần nhìn hẩn, gật gật cái đầu nhỏ của cô.

“Có một chút hồi hộp.”

Lãnh vỗ nhẹ nhẹ lên đầu cô an ủi, “Không cần phải hồi hộp, dù sao cũng chỉ là một kì thi thôi.”

“Mặc dù là cuộc thi cuối kì, nhưng nếu như tôi đậu được top 100, người kia sẽ vô điều kiện mà đồng ý với tôi một chuyện. Cho nên tôi rất hồi hộp.” An Tuyết Thần lo lắng nói. Mặc kệ thể nào mục tiêu quan trọng nhất của cô là Toop 100.

Bước chân Lãnh chợt dừng lại, nhìn An Tuyết Thần từ từ bước đi.

“Bạn sẽ yêu cầu chuyện gì, là rời khỏi người kia sao?” Nhìn bóng lưng An Tuyết Thần, nhớ tới những cảnh tượng tối ngày hôm qua nhìn thấy. Năm đám của hắn càng chặt hơn.

Trong cuộc thi _____

An Tuyết Thần đã giành được vị trí hạng nhất. Chẳng lẽ do Phàm Ngự sắp đặt, không có khả năng. Hay là cô sao chép giống với đáp án? An Tuyết Thần không còn chú ý đến những thứ khác, chỉ thắc mắc làm sao mà cô đạt được vị trí đó.

An Tuyết Thần rất vui mừng, vì những gì mà cô đạt được. Thấy cô cũng không gọi cô lên văn phòng, hoặc hỏi thăm chuyện gì liên quan đến Phàm Ngự.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Cuộc thi cũng kết thúc, An Tuyết Thần đi ra ngoài phòng học, không thấy xe chủ Mã đầu, chẳng lẽ không muốn cô về nhà ư?

Trời đã tối, thi suốt một ngày. Không hay không biết đã trễ thế này, đèn bên đường cũng được thắp sáng. An Tuyết Thần ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng sáng trên không trung.

Trăng lên cao, màn đêm buông xuống một màu đen tối.

Ban đêm, trăng chiếu sáng cả một vùng đất. Hàng tháng, ngày mười lăm âm lịch là ngày trăng tròn. Nhưng không biết tại sao, tối nay trăng đặc biệt tròn nhất và cũng sáng nhất. Hơn nữa đêm nay cũng đặc biệt yên tĩnh, ánh trăng chiếu sáng, gió thổi hiu hiu.

“Nhiều người rất thích đêm hè, nhưng ánh trăng lại bị đèn đường ở thành phố làm cho mờ nhạt không thể thấy.”

Phàm Ngự cho xe chạy chậm chậm đến, trông thấy bóng dáng nhỏ bé của An Tuyết Thần đứng đó có cảm giác si mê. Hắn cũng không muốn quấy rầy cô, cho cô một chút thời gian thả lỏng tinh thần, sau một ngày thi cử.

An Tuyết Thần mở mắt, nhìn Phàm Ngự đậu xe bên cạnh, mà chính cô không hề hay biết. Phàm Ngự hạ kính xe, nhìn An Tuyết Thần nói “Lên xe.”

An Tuyết Thần cũng không nói gì, trải qua cuộc thi cô đã mệt mỏi. Mở cửa xe ngồi vào. Chờ cho bọn họ rời đi, liền xuất hiện một bóng đen ở cửa. Nhìn hướng xe Phàm Ngự chạy đi, khoe miệng như có như không hiện ra một nụ cười nham hiểm. Ánh mắt chứa đầy sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Party 1

An Tuyết Thần ngồi trong xe nhìn Phàm Ngự, da mặt mịn màng, khuôn mặt thì góc cạnh lãnh lùng anh tuấn; đôi mắt màu đen, mê hoặc người nhìn; lông mày dày và đậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ, không thiếu đi sự sang trọng mà tao nhã.

An Tuyết Thần mê mẩn nhìn, bỗng nhiên nghe lời nói của Phàm Ngự, làm cho cô ghen lời.

“Tại sao nhìn tôi như vậy, có phải rất đẹp trai không. Khiến cho em thích tôi?” Phàm Ngự mắt vẫn nhìn về phía trước, nhưng giọng nói rất lưu manh.

Nghe lời nói của hắn, trên gương mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần hiện lên một chút đỏ hồng. “Anh..anh nói cái gì đó, ai thích anh chứ?”

Phàm Ngự nhìn thấy bộ dạng ấy của cô, rất muốn cười nhưng đành cố nhịn xuống.

Tuyết Nhi, tên cũng như người, mày lá liễu mắt to, môi hồng răng trắng, mặt hình trái xoan, sống mũi cao, mái tóc xoăn màu nâu đen, đang biểu hiện tức giận.

An Tuyết Thần thấy Phàm Ngự không trả lời, liền đem đầu tựa vào ghế nhắm mắt lại. Dù sao, cả ngày hôm nay cái đầu nhỏ của cô hoạt động rất nhiều rồi, nên để cho cô nghỉ ngơi một chút. Từ từ tiếng vào giấc mộng.

Xe chậm chậm dừng lại, An Tuyết Thần mở ra cặp mắt mơ mơ màng màng, vuốt vuốt khuôn mặt, “Đến nhà rồi.”

An Tuyết Thần nhìn xung quanh, chỗ này không giống với nhà Phàm Ngự. Quay đầu nhìn hắn hỏi.

“Đây là nơi nào, anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

Phàm Ngự mở ra dây an toàn, nhìn bộ dáng mơ màng của An Tuyết Thần.

“Trang điểm, thay đổi trang phục cho em, theo tôi dự tiệc.” Nói xong, liền kéo An Tuyết Thần xuống xe.

Phạm Ngự nắm tay An Tuyết Thần đi vào một cửa hàng rất lớn. Không cần hỏi cũng biết đây là cửa hàng chi nhánh của công ty hắn.

Thấy Phạm Ngự vừa vào, quản lý liền ra tiếp đón.

“Ui gia, ít khi thấy Phạm tổng tự mình xuống đây, không ngờ hôm nay còn mang theo một vị tiểu thư.” Nói chuyện là một người phụ nữ. Vóc người vừa vặn, mái tóc đen nhánh được kết thành hai bím tóc. Mặt trái xoan trắng hồng, mắt to tròn. Khi cười có hai lúm đồng tiền, trông rất hoạt bát đáng yêu.

Phạm Ngự không để ý đến cô, “Tiểu Mỹ, cô trang điểm và lựa chọn trang phục phù hợp với cô ấy.”

Tiểu Mỹ hướng Phạm Ngự cười cười. Liền đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, sau đó xoay cô một vòng, gật gật cái đầu.

“Ừ, không tệ. Ánh mắt Phạm tổng rất tốt. Đúng là một nữ sinh xinh đẹp thoát tục không nhiễm bụi trần. Đi thôi, chị đây nhất định sẽ đem em trang điểm thành một người xinh đẹp nhất.” Nói xong, liền kéo An Tuyết Thần vào bên trong.

An Tuyết Thần quay đầu lại nhìn thấy Phạm Ngự đang coi một tờ báo. “Này, Phạm Ngự.”

An Tuyết Thần đi vào bên trong một cái phòng. Trong đây đều là những lễ phục lộng lẫy xinh đẹp. Mắt nhìn những bộ trang phục đó không nháy mắt được bởi ánh sáng chói mắt.

Không đợi An Tuyết Thần quay đầu, một cô gái trẻ liền đem cô ngồi vào bàn trang điểm. Sau đó đem mỹ phẩm đánh lên mặt nàng. Tiểu Mỹ chính là một bậc thầy trang điểm giỏi nhất thế giới.

Vài cái đã vẽ xong, Tiểu Mỹ quan sát An Tuyết Thần một vòng. Một cô bé mười tám, mười chín tuổi, khuôn mặt trái xoan, con ngươi đen như mực, hai má ửng hồng, khắp người lộ ra một sự hoạt bát hồn nhiên.

Bàn tay mềm, ngón tay thon dài như ngọc. Tựa như dòng nước, mái tóc đen búi kiểu công chúa, mái tóc được cố định bằng một cây trâm. Phía trên rũ xuống, khi cô nói chuyện tóc sẽ đung đưa qua lại. Cô có gương mặt trắng mịn, hai hàng lông mày thon dài, hai mắt sáng như sao. Dưới sống mũi thẳng cao là cái miệng nhỏ nhỏ, đôi môi mỏng, khoe môi hơi cong lên, mang theo một nụ cười buồn. Khuôn mặt xinh đẹp, thoát tục không mang theo mùi vị nhân gian. Cô mặc đồng phục màu trắng, váy dài xếp li. Ngồi ở chỗ kia, đoan trang cao quý, dịu dàng tao nhã, non hiền, như đoá hoa sen mới nở, không nhiễm bụi trần.

Tiểu Mỹ trong lòng không ngừng cảm thán. Trên đời có một cô gái như thế, nhưng lại bị Phạm Ngự chiếm làm của riêng.

Tiểu Mỹ đẩy bả vai cô đi lên, cầm một bộ lễ phục màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Party 2

Tiểu Mỹ xoắn mái tóc dài của cô ra một cách tự nhiên. Màu nâu đen của tóc cô, người khác nhìn vào giống như nước từ trên thác lũ chảy xuống mặt hồ, tạo một sự tươi mát mềm mại động lòng người. Mái tóc dài bồng bênh cùng với đường cong quyến rũ khiến cho người khác có cảm xúc mãnh liệt muốn dang tay chạm vào nó. Đôi mắt sắc sảo cùng với màu mắt tím huyền ảo làm cho lòng người bị mê hoặc. Con ngươi thanh tịnh sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng hồng không tỳ vết, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa anh đào hé mở. Nụ cười của cô khiến người khác cảm thấy như là thiên sứ giáng trần vừa âm áp vừa thư thái đến lạ lùng.

Nhìn thiên sứ nhỏ trước mặt, Tiểu Mỹ thật sự nhìn không được mà khen ngợi “Tuyết Thần, cô thật đẹp.”

Nghe Tiểu Mỹ khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng, càng hiện ra thêm sự ngọt ngào tươi mát.

“Cảm ơn, chị cũng rất đẹp.”

Tiểu Mỹ nhìn vẻ thẹn thùng của An Tuyết Thần, cười nói “Ánh mắt của Phạm Ngự quả thật rất tốt. Chị nhất định sẽ trang điểm thành một mỹ nhân khiến cho tất cả đàn ông nhìn thấy phải chảy nước miếng.”

Vừa nói xong liền bắt đầu làm tóc. Sau đó, mặc vào cho An Tuyết Thần trang phục mà chính mình thiết kế.

Phạm Ngự ngồi chờ trên ghế sa lon nhìn đồng hồ trên tay, tại sao lâu thế. Đã qua một tiếng đồng hồ, cuối cùng Tiểu Mỹ cũng kéo An Tuyết Thần đi ra.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần từ từ đi ra sau cánh cửa, sớm biết nàng là một mỹ nữ, nhưng không ngờ trải qua quá trình trang điểm lại mỹ lệ đến như vậy. Mái tóc đen uốn xoắn, bên phải được vén lên cao còn bên trái vài cọng tóc xoắn được để xoả, làn da trắng hồng làm cho người đối diện nhìn vào mà trong lòng nhẹ nhàng mà lay động. Đôi mắt long lanh như nước phản chiếu ánh nắng hoàng hôn, lông mi thật dài chớp chớp đôi mày đáng yêu giống như búp bê.

An Tuyết Thần thấy Phạm Ngự nhìn mình ngẩn ngơ. “Làm sao vậy? Nhìn em như vậy có chút kì quái sao?” An Tuyết Thần khẩn trương kéo tay Tiểu Mỹ lại hỏi nhỏ.

Phạm Ngự từ từ đi đến bên cạnh An Tuyết Thần, tiếp nhận bàn tay nhỏ bé của cô từ Tiểu Mỹ. Nhìn An Tuyết Thần trong mắt có chút si mê.

“Bảo bối, em thật đẹp.”

An Tuyết Thần nghe thấy Phạm Ngự ca ngợi cô, khuôn mặt trước đó đã có mấy phần ngượng ngùng hồng hồng bây giờ càng thêm mấy phần đỏ.

“Cảm ơn anh.”

Phạm Ngự cứ nhìn cô như vậy. Hắn dường như muốn dấu cô đến một chỗ bí mật làm của riêng, không cho kẻ khác nhìn thấy bảo bối của hắn. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn có ý nghĩ như vậy.

An Tuyết Thần thấy ánh mắt Phạm Ngự nhìn cô chan chứa sự chiếm hữu, đầu càng thêm cúi thấp hơn.

Phạm Ngự tiếng lên một bước ôm lấy eo thon của An Tuyết Thần. Ở nơi cổ trắng nõn của cô cúi đầu kèm theo hơi thở nói “Em rất đẹp, tối nay em là người đẹp nhất.”

Tiểu Mỹ nhìn Phạm Ngự “Mau đi đi, tiểu mỹ nhân của người vẫn còn ở chỗ này thật lãng phí thời gian.” Nói xong mở cửa, ý bảo bọn họ mau mau rời đi.

Phạm Ngự đưa ra cánh tay ra hiệu An Tuyết Thần khoác lấy cánh tay của mình, An Tuyết Thần làm theo. Sau đó, bước đi rời khỏi cửa hàng.

An Tuyết Thần ngồi ở trong xe, nhìn Phạm Ngự ngồi cùng cô ở ghế sau xe có chút thất mãc, hắn gọi chú Mã tới khi nào.

Chú Mã từ kính chiếu hậu trong xe nhìn thấy vẻ mặt Phạm Ngự phía sau hình như hài lòng.

Chú Mã từ kính chiếu hậu tiếp tục nhìn An Tuyết Thần nói:

“An tiểu thư, cô hôm nay thật xinh đẹp. Giống như tiên nữ giáng trần.”

Nghe thấy lời nói của Mã thúc, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cái cổ tuyết trắng, xương quai xanh tinh tế, vài lọn tóc rơi, từng hơi thở của cô như câu hồn người. Mỗi một chỗ trên người cô đều hấp dẫn nam giới phạm tội.

Phạm Ngự cảm thấy hô hấp của mình có chút rối loạn, lập tức đổi tầm mắt đang nhìn trên người An Tuyết Thần sang hướng khác. Sợ mình nhìn không được muốn cô ngay chỗ này, ngay tại chỗ này mà thỏa mãn.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự cố gắng quay đầu, tò mò hỏi:

“Sao vậy, thật không đẹp chút nào à?” Vừa nói xong liền dùng đôi tay trắng nõn nhỏ bé lôi kéo Phạm Ngự.

Phạm Ngự quay đầu lại, lộ ra nụ cười mỉa hoặc chết người.

“Nếu như không muốn tôi muốn em ngay ở đây, đừng quyến rũ tôi.”

An Tuyết Thần lập tức buông ra tay nhỏ bé, trong lòng sinh ra buồn bực nói: “Tôi quyến rũ anh chỗ nào cơ chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Party 3

An Tuyết Thần xuống xe theo Phạm Ngự, đứng ở trước cửa khách sạn. Phạm Ngự nâng cánh tay của hắn lên ngang eo, An Tuyết Thần liền hiểu ý đưa tay nhỏ bé của cô khoác lấy tay hắn, rồi cùng nhau đi vào trong khách sạn.

Đi vào hội trường, nhìn thấy rất nhiều người mặc lễ phục sang trọng đắt tiền. Nhảy múa theo âm nhạc cổ điển, giống như cô đi vào một thế giới khác.

Hội trường bỗng nhiên im lặng, loáng thoáng có thể nghe thấy thanh âm nín thở rồi lại hút không khí một cách gấp gáp. Mỗi chỗ có một nhóm nhỏ ồn ào, có chỗ là nhóm các quý bà, quý cô xi xào bàn tán. Giương mắt lên nhìn ngoài cửa, bên cạnh Phạm Ngự có một cô gái đang từ từ đi đến trên người mặc lễ phục màu trắng, tóc được vén cao có vài lọn tóc để xoã, vẻ mặt đoan trang, ngũ quan xinh xắn, như hoa như ngọc. Váy dài được cắt may phù hợp với đường cong hoàn mỹ trên người cô, trước ngực thiết kế nổi bật là một cái nơ bướm, cùng với sợi dây chuyền trên cổ hình con bướm tạo nên sự trang nhã cao quý. Làn váy lay động trên thảm được chiếu dưới ánh đèn, khiến cho cả người cô mang đến sự thanh lịch và sang trọng giống như nữ thần Athena, không một ai có thể xâm phạm đến. Cô cũng không để ý người khác bàn tán hay nhìn cô như thế nào, dưới làn váy lay động từng bước một uyển chuyển từ từ đi xuống, giống như tiên nữ xuống trần, công chúa ra ngoài đi diễn hành, lễ phép mà như xa như gần mỉm cười như có như không, là một người được nuôi dạy đúng mực. Không hổ là tiểu thư Hồ Diệp được người người tranh giành nhìn xem.

Mặc dù bị ít nhiều ánh mắt nghi ngờ đánh giá, nhưng cô vẫn giữ vững được phong cách của mình, thản nhiên như nước ở trong hồ không hề gợn sóng. Phạm Ngự liếc nhìn cô ở bên cạnh thu hút ánh nhìn của mọi người trong hội trường, trong lòng sinh ra cảm giác buồn bực nhưng khoe miệng vẫn hiện lên một nụ cười thoả mãn.

An Tuyết Thần đi động từng nhịp bước theo bước chân của Phạm Ngự, tao nhã giống như công chúa. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt long lanh, xinh đẹp thoát tục. Bất cứ phụ nữ nào cũng không thể sánh bằng cô.

Giống như sự trong sáng của thủy tinh làm sao xuyên trái tim của mỗi người đàn ông trong hội trường. Nhưng không một ai có thể chạm vào, bởi vì cô là người phụ nữ của Phạm Ngự.

Đứng ở bên cạnh Phạm Ngự không cần biết là an tâm hay lo lắng, mặc kệ ánh mắt mê luyến của đàn ông, cái nhìn ghen ghét của phụ nữ, cô chỉ cần bình tĩnh, yên lặng là được.

Phạm Ngự nói nhỏ bên tai An Tuyết Thần “Bảo bối, tôi đi sang chào hỏi một tiếng em không cần theo, ăn một chút gì trước đi.” Nói xong liền rời đi.

An Tuyết Thần gật gật đầu, sau đó ngồi vào bàn trong góc khuất. Thật là một thế giới giả dối, tuy trên người họ mặc những trang phục lộng lẫy xa hoa, nâng ly chúc mừng, hỏi thăm nhau nhưng chẳng có câu nào thật lòng cả.

Vào giờ phút này, cô đang ngồi trong một buổi tiệc đính hôn nhưng chỉ biết chào hỏi buồn bán, thật buồn cười vì chẳng thấy một câu chúc mừng nào cho chủ bữa tiệc. Mọi người gặp nhau vẫn là những câu hỏi khuôn mẫu lặp đi lặp lại. Đây là một khách sạn cao cấp năm sao, trần nhà được lợp bằng thủy tinh trong suốt, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy trên bầu trời với hàng ngàn vì sao và ánh trăng khuyết.

An Tuyết Thần đang cúi đầu ngắm nhìn chiếc vòng ngọc, bất chợt thấy một đôi giày da màu đen. An Tuyết Thần từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy đó là một người Mỹ.

An Tuyết Thần đứng lên nhìn người đàn ông nước Mỹ kia không nói.

Người đàn ông ấy quan sát An Tuyết Thần, sau đó nói bằng tiếng anh “Beautiful lady, hello.”

Ngay tức khắc, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang An Tuyết Thần, ai cũng biết người đàn ông nước Mỹ kia tên là John, con trai của Bộ trưởng Bộ Tài Chính nước Mỹ.

An Tuyết Thần chỉ đáp lại “Hello sir, hello.”

Tiếng anh của An Tuyết Thần rất tốt nhưng cô chỉ chào lại một cách nghiêm chỉnh, mặc dù cô đã học qua rất nhiều ngôn ngữ.

Người đàn ông nước Mỹ thấy tiếng anh của An Tuyết Thần tốt như vậy. Gật đầu một cái, trong mắt có vẻ gì đó bản thiêu nhìn qua An Tuyết Thần.

“Feelshy, I go to the barthroom.” [không tiện, tôi phải đi nhà vệ sinh].

Người đàn ông nước Mỹ nhìn bóng lưng rời đi của An Tuyết Thần, trong mắt toát ra sự chiếm đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Party 4

An Tuyết Thần đi vào ngồi ở phòng vệ sinh, nhìn chính mình trong gương cô tự hỏi đây là cô sao?. Sau khi rửa tay xong cô bước ra ngoài, vừa xoay người đã nhìn thấy người đàn ông nước Mỹ khi nãy đứng ở cửa ra vào nhà vệ sinh. Trên mặt An Tuyết Thần thoáng qua một chút bối rối, nhưng rất nhanh đã biến mất không dấu vết. Người đàn ông ấy gật đầu khi thấy cô từ từ đi đến, sau đó giống như muốn cùng đi theo cô ra ngoài.

Nhưng mới vừa đến ngoài cửa, tay cô liền bị hắn ta nắm lấy rồi kéo lại. Trong lòng An Tuyết Thần cảm thấy rất khó chịu nên quay đầu nhìn hắn.

Khi người đàn ông nước Mỹ nhìn thấy khuôn mặt An Tuyết Thần biểu hiện sự tức giận. Hắn ta bước lên, đẩy cô vào tường giang hai tay chống lên tường giam giữ cô rồi nói.

“Người đẹp đêm nay, tôi muốn em theo tôi.” An Tuyết Thần nhìn người đàn ông nước Mỹ đang nói chuyện trước mặt. Trên mặt cô xẹt qua một tia sùng sốt nhưng rồi nhanh chóng mất đi.

An Tuyết Thần cố gắng thoát khỏi hắn ta nhưng không có tác dụng, An Tuyết Thần đã không còn bình tĩnh, trong giọng nói có phần hơi run rẩy.

“Tiên sinh, xin mời ngài tránh ra tôi không phải loại phụ nữ kia, tôi chỉ theo bạn đến dự tiệc. Cho nên, mời ngài tôn trọng tôi được chứ.”

Người đàn ông nước Mỹ nhìn thấy sự kiên cường trên gương mặt An Tuyết Thần, lại thoang thoang nghĩ được mùi hương bách hợp trên người cô.

“Ừm, thật thơm. Đúng là hương thơm của người đẹp. Nếu như ở bên dưới tôi càng thêm mê người.” Hắn ta nhìn An Tuyết Thần nói một cách lộ liễu trắng trợn.

Phạm Ngự đang nói chuyện với một quản lý công ty ở Hàn Quốc, quay đầu lại không thấy An Tuyết Thần, liền sai người đi tìm cô. Một người đàn ông đi đến bên cạnh không biết chủ động nói gì bên tai hắn, liền thấy sắc mặt Phạm Ngự thay đổi. Sau đó bảo người đàn ông ấy rời đi.

Người đàn ông nước Mỹ chuẩn bị hôn An Tuyết Thần thì từ trong nhà vệ sinh nam, một người đàn ông đang say khướt loạng choạng đi đến, giống như muốn nôn mửa, thấy thế An Tuyết Thần liền thoát khỏi hắn mà rời đi.

Người đàn ông nước Mỹ thấy An Tuyết Thần thoát khỏi hắn rồi đi liền tức giận mắng “Mẹ kiếp, cút ngay cho tao.” Rồi đuổi theo cô ngay.

Người đàn ông té trên nền nhà, đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo rồi cũng rời đi. Trở lại hội trường, An Tuyết Thần liền tìm kiếm bóng dáng Phạm Ngự. Xảy ra chuyện vừa rồi, cô nghĩ chỉ có Phạm Ngự mới là người có thể bảo vệ cô và cho cô sự tin tưởng.

Rốt cuộc, ở một góc nhỏ thấy Phạm Ngự đang nâng ly nói chuyện cùng một người nào đó. Khi nhìn thấy hắn, cô liền an tâm đến lạ thường. Đang chuẩn bị đến chỗ hắn, thân thể cô giống như bị ai đó dùng lực kéo.

“Mẹ nó, người phụ nữ hư hỏng này, cô có biết tôi là ai hay không hả? Coi trọng cô là số phần may mắn cho cô rồi, tối nay cô nên theo tôi qua đêm thôi.” Người đàn ông nước Mỹ tức giận mà lôi kéo An Tuyết Thần nói. Thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh nhìn đến chỗ cô và hắn ta. Chắc chắn chút nữa sẽ có chuyện hay để xem, bởi vì bọn họ ai cũng đều biết cô gái này là người đi theo Phạm Ngự đến đây.

An Tuyết Thần thấy hắn ta cứ lôi kéo tay mình, muốn hất cánh tay hắn ta ra, nhưng căn bản hắn ta không chịu buông tay cô. An Tuyết Thần đã sớm tức giận, gương mặt của cô cũng trở nên trắng bệch.

“Tiên sinh, mời ngài buông tay, làm ơn tôn trọng người khác một chút.” An Tuyết Thần dùng giọng ôn hòa mà nói. Bởi vì, cô biết ở trong trường hợp này cô cần phải giữ thể diện cho Phạm Ngự.

Đang lúc An Tuyết Thần nói, hắn ta tiến lên ôm lấy eo cô, cúi đầu môi hắn ta tiến gần môi cô. Hành động ấy làm cô hoảng sợ, khi cô gần kêu ra tiếng thì rơi vào một vòng ngực quen thuộc.

Là Phạm Ngự, An Tuyết Thần ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hai tay ôm chặt lấy hông của hắn không buông ra, có chút run sợ nhìn người đàn ông đang giận dữ đối diện.

So với sự tức giận của đối phương, trên mặt Phạm Ngự vẫn thản nhiên, bình tĩnh như không có việc gì. Chỉ là dùng hơi sức ôm chặt người đang run sợ trong lòng hắn, đây là biểu hiện hắn đang tức giận.

“Ông John, con trai của Bộ trưởng Bộ tài chính nước Mỹ. Người phụ nữ của tôi có làm điều gì khiến ngài không vui sao?” Phạm Ngự vẫn ôm An Tuyết Thần nãy giờ vẫn còn run rẩy trong ngực hắn.

Ngay khi Phạm Ngự nói An Tuyết Thần là người phụ nữ của hắn, thì kia đã sớm hết tức giận mà chỉ là đang do dự. Trước kia cha hắn ta có nói không nên đụng đến người đàn ông có tên là Phạm Ngự. Nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn ta không thể để mất thể diện. Liền nhắm mắt lại nói:

“À thì ra là người phụ nữ của ngài Phạm, tôi nói tại sao lại trùng hợp đến thế.” Nói xong ánh mắt của hắn ta con nhìn chằm chằm An Tuyết Thần, An Tuyết Thần ở trong lòng Phạm Ngự tránh né ánh mắt của hắn ta.

Trán Phạm Ngự đã nổi gân xanh, hừ còn già mồm già bộ.

Phạm Ngự buông An Tuyết Thần ra đi đến bên cạnh hắn ta nói nhỏ “Nếu như muốn sống mà rời khỏi Trung Quốc, không muốn cha anh đột ngột bị cắt chức thì lập tức biến cho tôi, tôi sẽ không nói hai lời đâu.” Khi nghe thấy lời khuyên của Phạm Ngự, cơ thể hắn ta có một chút rung động. Người đàn ông trước mặt này không thể xem thường, lời nói của hắn không cho phép từ chối. Hắn ta quay sang giận dữ nhìn An Tuyết Thần, sau đó bước đi.

Phạm Ngự từ biệt mọi người một cách đơn giản, rồi ôm An Tuyết Thần rời khỏi bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Không ai có thể chạm vào người phụ nữ của tôi

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần ngồi vào trong xe, chú Mã lập tức cho xe nổ máy rời đi. Ngồi trên xe, An Tuyết Thần nhìn thấy sắc mặt không vui của Phạm Ngự. Không biết là cô có phá hư công việc của hắn hay không, rụt rè cô mấp máy đôi môi đỏ.

“Thật xin lỗi.” Nói nhỏ một câu thật xin lỗi, An Tuyết Thần đem đầu cúi thấp giống như một đứa bé khi làm sai việc gì.

Phạm Ngự quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của An Tuyết Thần. Gương mặt tức giận cũng dịu đi phần nào. Nâng cằm An Tuyết Thần lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không có một từ nào có thể miêu tả được sự xinh đẹp của nó.

“Em không có sai, cái sai là gương mặt này quá mức sinh đẹp.” Lời nói của Phạm Ngự rất dịu dàng, ánh mắt cũng trở nên mập mờ.

An Tuyết Thần thấy sự dịu dàng trên khuôn mặt tuấn tú của Phạm Ngự, gương mặt của cô cũng trở nên đỏ hồng hơn. An Tuyết Thần dựa vào vai Phạm Ngự, hành động này của cô vô tình làm cho hắn nhìn thấy bộ ngực sữa đầy đặn đang rung chuyển của cô. Khiến cho ánh mắt của hắn trở nên mờ mịt, hô hấp có chút rối loạn gấp gáp.

Phạm Ngự phả hơi thổi bên tai An Tuyết Thần nói “Bây giờ là em đang quyến rũ tôi sao?” Đối với lời nói ái muội của hắn, An Tuyết Thần có phản dùng sức nắm chặt hai tay nhỏ bé của cô lại.

Phạm Ngự yêu thương hôn lên đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn của An Tuyết Thần, vừa dịu dàng vừa bá đạo. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa vào miệng, cạy ra hàm răng của An Tuyết Thần tiến vào trong khoang miệng, hưởng thụ hương thơm của riêng cô. Hai đầu lưỡi quấn quýt một chỗ với nhau, trao cho nhau dư vị ngọt ngào của đối phương.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần hiện lên một mảng hồng đỏ rực, Phạm Ngự hô hấp dồn dập, cho đến khi gần hết đường khí mới buông tha môi cô.

An Tuyết Thần nhìn những giọt mồ hôi trên trán Phạm Ngự.

“Chú Mã chạy xe đến chỗ khuất nào đó đi.”

Nghe thấy lời nói của Phạm Ngự, trong lòng An Tuyết Thần liền biết hắn muốn làm gì. Khi xe dừng lại ở một chỗ tối ít người qua lại, sau đó chú Mã bước xuống xe rời đi chỗ khác.

Biết chú Mã đã đi, An Tuyết Thần bối rối hai tay càng thêm nắm chặt.

Nhìn An Tuyết Thần biểu hiện như vậy, càng thêm yêu thích không buông. Một bàn tay to nắm lấy tay nhỏ bé của cô.

“Đã không còn ai làm phiền nữa.”

A _____

Bộ lễ phục xinh đẹp của An Tuyết Thần, đã được Phạm Ngự xé làm hai mảnh. Liền xuất hiện ra cơ thể mềm mại đáng yêu của An Tuyết Thần, hương thơm quyến rũ trên cơ thể cô thật sự đã kích thích hắn. Làm cho người anh em của hắn đã ngẩng cao đầu chờ bùng nổ.

Phạm Ngự nhìn thân hình phía dưới, vừa nhỏ nhắn vừa mềm mại trắng mịn, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng vì thẹn thùng e lệ. Khiến cho hắn cảm thấy thật đáng yêu muốn ăn ngay lập tức.

Phạm Ngự ở bên tai cô trầm giọng nói, thanh âm trở nên khàn khàn mị hoặc.

“Thật là đẹp.”

“Ừ.”

“A.”

Hai người nhanh chóng đạt đến điểm cuối cùng của sự thăng hoa, ở trong xe Phạm Ngự điên cuồng muốn cô.

Một lần lại một lần nữa, không biết muốn cô đến bao nhiêu lần. Đến khi hắn có cảm giác thoả mãn mới chậm rãi buông tha cho An Tuyết Thần.

Lúc Phàm Ngự lùi ra khỏi cơ thể cô, An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt rồi, trong xe nồng đậm một mùi hoan ái vừa xong.

Phàm Ngự cầm lấy âu phục của hắn đắp lên người An Tuyết Thần, sửa sang lại quần áo, bước xuống xe, hút thuốc.

“Này, tên John đó, giáo dục hắn ta cho tốt vào để hắn ta phải biết ai mới là người không thể đụng.” Nói xong cúp điện thoại, rít một hơi thuốc thật sâu.

Đứng bên cạnh xe, gió đêm phất nhẹ nhàng qua bên người Phàm Ngự. Mái tóc rối bời che đi phân nửa ánh mắt sắc bén cương nghị của hắn, áo chỉ cài vài nút phía dưới còn phía trên để lộ ra vòng ngực màu đồng, nhìn hắn đẹp một cách lạ thường, vẻ đẹp ấy giống như không thuộc về thế giới này.

Phàm Ngự gõ rơi tàn thuốc, nhìn người đẹp ngủ trong xe.

“Người phụ nữ của tôi, không ai có thể chạm vào.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

chương 64 tác giả k viết nên ta sẽ edit tiếp từ chương 65

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trêu đùa trong xe

Thức dậy lúc mặt trời vừa lên, tinh thần phấn chấn, ánh sáng bốn phía, như muốn chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong phòng tôi, lấp lánh như kim tuyến, không chỉ căn phòng được thấp sáng, mà ngay cả lòng tôi cũng vậy.

Sáng tinh mơ, mặt trời lên, tiếng gà gáy thức giục, cánh tay lười biếng duỗi ra, mỉm cười với ánh sáng mặt trời chói lọi. Tia nắng vàng rực rỡ, chiếu vào sưỡi ấm căn phòng, làm cho tất cả mọi góc ngách trong phòng đều nhuộm màu vàng. Hình ảnh đó khiến cho hai mắt tôi tỏa sáng, sáng sớm làm cho tinh thần trở nên phấn chấn, cũng bởi vì như vậy mà đến.

Ánh mặt trời giống như mời gọi, An Tuyết Thần chậm rãi mở mắt ra, len lén nhìn vào ánh sáng kia, khuôn mặt nở nụ cười. Đi dép, bước từ từ đến bên giường. Kéo tấm rèm cửa sổ màu trắng ra. Đập vào mắt là ánh sáng mặt trời, mặt trời giống như “tân nương tử”, xấu hổ lộ nửa mặt ra. Nhìn ánh sáng kia như đang khúc khích trêu đùa khuôn mặt nhỏ nhắn. Trên mặt An Tuyết Thần nở nụ cười hạnh phúc, bởi vì ánh mặt trời. Mà, người kia cũng nhìn chăm chú vào hình ảnh này.

Đã quen mặc quần áo đơn giản, cô mặc một cái váy trẻ con màu vàng nhạt. Hôm nay, là ngày biết điểm thành tích của cô, nên cô rất khảnh trương, chạy nhanh xuống cầu thang, cũng không để ý đến hình tượng của mình.

"Mã thúc, nhanh lên, tôi muốn đến trường học." Cũng không thèm để ý đến ở bên kia, có người đang chờ cô ăn điểm tâm. Đây là lần đầu tiên hắn đợi cô cùng ăn.

An Tuyết Thần đối giày xong, nhìn trước nhìn sau, không thấy bóng dáng lão Mã đâu. Tiếp đó, nhìn thấy mặt Phàm Ngự đầy vạch đen đang ngồi đó. An Tuyết Thần nhìn hắn xấu hổ cười cười. Sau đó đi về phía hắn, đứng im nhìn một bàn bữa ăn sáng phong phú, bụng cũng không nhịn được hấp dẫn, kêu lên cô lỗ. Nó đang kháng nghị, muốn ăn hết bữa ăn sáng, rồi mới rời đi.

Nghe thấy tiếng kêu phát ra từ trong bụng An Tuyết Thần, tâm tình của Phàm Ngự khá hơn nhiều. Mặt An Tuyết Thần bởi vì lung túng mà đỏ lên.

"Ngồi xuống, ăn điểm tâm." Phàm Ngự đặt tờ báo xuống, tầm mắt hoàn toàn rơi lên trên người An Tuyết Thần, đầu tóc hơi rối, mặc váy đầm trẻ con rất hấp dẫn. Khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ khả ái, không phải ngây thơ – đáng yêu, nhưng lại dịu dàng – trang nhã.

Được hắn đồng ý, An Tuyết Thần ngồi vào bàn ăn. Nhìn một bàn bữa ăn sáng phong phú, chỉ gấp rau củ, không đụng vào thịt. Buông đũa xuống, ý bảo bản thân ăn no rồi, liếm liếm môi.

Phạm Ngự thấy thế, “tiểu huynh đệ” bắt đầu căng phồng đứng lên. “Người phụ nữ này, sáng sớm đã bắt đầu quyến rũ tôi.”

An Tuyết Thần cảm nhận thấy ánh mắt của Phạm Ngự nóng rực. "Thì sao, trên mặt tôi có dính bẩn sao?" Nói xong, đôi tay nhỏ bé lau chùi lung tung khắp mặt.

Phạm Ngự nhìn xuống sự mạnh động của cô. Miệng nhàn nhạt nói: "Tại sao chỉ ăn rau?" Thanh âm trầm ổn của người đàn ông vang lên.

"Buổi sáng ăn quá dầu mỡ, không tốt cho cơ thể. Dạ dày cũng không tiện." Lời nói của An Tuyết Thần đầy mùi vị.

Phạm Ngự thấy cô đứng dậy. "Ăn xong rồi, thì đi, tôi tiễn cô." Hắn kéo An Tuyết Thần ra khỏi bàn ăn, sáng sớm rồi đi bàn ăn. Trong lòng vẫn giữ lại không ít đồ kị trước kia.

An Tuyết Thần chưa kịp phản ứng lại, đã bị Phạm Ngự nhét vào trong xe. Khuôn mặt mờ mịt nhìn Phạm Ngự.

"Mỡ thúc đâu? Tại sao anh lại đưa tôi đi?" An Tuyết Thần mờ mịt hỏi, cô nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ ra được, hắn là đặc biệt đưa cô đến trường, người bạn rợn như vậy cũng có thể thế sao?

"Lão Mã có việc. Tôi cũng rất muốn cùng cô, cùng nhau chiêm ngưỡng thành tích của cô." Phạm Ngự cười đều nói.

An Tuyết Thần nhìn chăm chăm vào hắn. "Ồi, người bạn rợn như anh, tôi làm sao có nguyện vọng làm phiền Phạm đại tổng giám đốc, đích thân đưa tôi đi, không thể làm trễ nải thời gian của anh cùng với các mỹ nữ khác."

Phạm Ngự đảo mắt nhìn cô. Khóe miệng cười như không cười. Chợt, An Tuyết Thần cảm thấy ngữ điệu của mình không đúng - giọng nói nhẹ nhàng, quay đầu lại nhìn hắn. Nhẹ vuốt nhịp tim đang đập loạn lên của mình.

Phạm Ngự liếc nhìn cô, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn. Chính là nụ cười đắc ý.

"Bảo bối, tôi có thể hiểu là em đang ghen chứ."

An Tuyết Thần nghe Phạm Ngự nói vậy, lập tức giải thích: "Ai, ai, ai, ha ha “ghen”. Tôi, tôi mới không có, không hề có."

Ngữ điệu khản trương của An Tuyết Thần liền dễ dàng bại lộ bí mật. Đã tận lực không khản trương ở đây rồi, lại còn lộn xộn như vậy. An Tuyết Thần tự trách, cắn cắn môi dưới.

Phạm Ngự thấy bộ dáng đáng yêu của cô. Nhanh chóng dừng xe lại. Đặt An Tuyết Thần nằm lên đệm màu đen bị đẩy ra ghế, An Tuyết Thần giật mình nhìn Phạm Ngự, nhưng rất nhanh, hắn nằm đè lên người cô.

"Bảo bối, em thật đáng yêu. Có phải em có ý muốn quyến rũ tôi. Buổi sáng, “em trai” của tôi rất dễ nổi điên."

An Tuyết Thần nghe Phạm Ngự nói vậy. Về mặt mờ mịt. "Em trai? Người nào, ở trong biệt thự này sao?"

Phạm Ngự nghe thấy cô hỏi ngược lại, mặt đầy vạch đen. Không thể làm gì khác hơn là xấu xa nói. "Đưa tay cô ra."

An Tuyết Thần nghe lời đưa tay nhỏ bé ra, Phạm Ngự nắm lấy tay An Tuyết Thần, hướng về phía thân thể hắn tìm kiếm. Tay An Tuyết Thần đột nhiên nắm lấy một vật lớn. An Tuyết Thần dù có ngu ngốc thế nào cũng biết đó là “vật” gì? Sợ hãi kêu lên.

"A, Phạm Ngự, anh thật là biến thái." Vội vàng rút tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sẫm đỏ bừng.

Phạm Ngự nở nụ cười xấu xa, nhìn An Tuyết Thần. "Thật đẹp, bảo bối, em đẹp mê người." Nói xong, tìm đến môi cô, dịu dàng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thành tích

Đôi mắt Phạm Ngự say mê nhìn hai mắt nhắm chặt của An Tuyết Thần. Cho đến cô không thể hô hấp mới dừng lại, rời khỏi môi cô. Đôi mắt xinh đẹp của An Tuyết Thần mờ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nay đã nhuộm hồng. Một đôi mắt to không biết nên nhìn đi đâu, chuyển động không ngừng.

Phạm Ngự trở lại vị trí của mình, nâng chiếc đệm xe lên.

"Đi thôi, bảo bối, đi xem thành tích của em thế nào." Vừa nói dứt lời, phóng xe lao về phía trước.【Lời tác giả: tài lái xe thật là điên cuồng】

Xe Phàm Ngự dừng ở bãi đỗ xe. An Tuyết Thần vội vàng chạy ra ngoài, thấy An Tuyết Thần lao nhanh như tên bắn, hần từ từ còi dây an toàn ra, bước xuống xe, thấy mọi người đã vây quanh bảng thông báo rồi.

Dáng người An Tuyết Thần không cao nhưng cũng không thấp, nhưng vì quá nhiều người, nên căn bản cô cũng không thể đi đến gần hơn.

"Để tôi đi xem cho, mọi người nhường đường một chút."

"Tuyết Thần, tới đây, tớ ở chỗ này." Lý Viện nhìn thấy An Tuyết Thần, gọi to.

Nhìn thấy cánh tay mập mạp của Lý Viện giơ lên, An Tuyết Thần đi theo hướng đó. Thật vất vả mới chen được lên phía trước.

Hai bọn họ, một nhìn bên trong danh sách 100 tên, một nhìn bên ngoài danh sách 100 tên.

Không đợi Phàm Ngự bước lên phía trước. Hiệu trưởng đã khom lưng cúi đầu bước đến.

"Tổng giám đốc, ngài chưa từng đích thân tới đây. Nếu không thì vào phòng làm việc của tôi uống chén trà." Khuôn mặt hung dữ của hiệu trưởng thõn thớt nói.

"Không cần, tại sao lại nhiều người như vậy. Tàn bết ra, đông như thế sẽ làm người khác bị thương." Căn bản hần cũng không để ý đến hiệu trưởng, chỉ là thấy tình huống thế này, hần sợ bảo bối của mình bị thương.

Hiệu trưởng nghe vậy, lập tức gật đầu, nói: "Đúng, đúng."

Hiệu trưởng bước lên phía trước. "Mọi người chú ý, đi đến đây, xếp thành hai hàng, xem xong thì quay về đi."

Các bạn học vây quanh, nhìn thấy Phàm Ngự bước đến chỗ đó, không nhìn thấy gì nữa, mọi thứ đều không để ý, xem xong cũng không muốn quay về, mà chỉ muốn ngắm trai đẹp.

An Tuyết Thần kéo Lý Viện đến, bắt đầu tìm. Tìm đến mức đầu đầy mồ hôi, mà cũng không thấy. Mặt như đưa đám hỏi Lý Viện.

"Này, Viện Viện, rốt cuộc bạn có nhìn thấy tên tôi không." An Tuyết Thần vờn người ra, hỏi.

Mặt của Viện Viện cũng như đưa đám, nói: "Không có tên của bạn, tớ đã tìm mấy lần rồi."

An Tuyết Thần nghe cô ấy nói vậy, nói: "Sao có thể chứ."

【Lời tác giả: chào các bạn, cảm ơn các bạn đã làm bạn với tôi trong suốt chặng đường, tiếp theo sẽ đến phần Gian Nam trở về, mấy người bọn họ gặp lại nhau, sẽ có chuyện gì xảy ra, có phải hay không cảnh còn người mất. Xin các bạn tiếp tục theo dõi, tôi đảm bảo nội dung phía sau sẽ rất đặc sắc, không thể bỏ qua】(Lời của ta: ta thấy đoạn này lời của tác giả hay nên edit hihi^^)

"Tuyết Thần, phía trước mặt bạn cũng không có à? Nói không chừng là ở trong đó." Viện Viện lau mồ hôi, nói.

"Trước mặt? Có thể sao?" Nói xong, Lý Viện kéo An Tuyết Thần bắt đầu tìm ở phía trước. Thời điểm hai người ngẩng đầu lên, giống như lời nói của hai người, nên họ cùng đứng im.

An Tuyết Thần nhìn thấy trước mặt là tên người đứng đầu, nói: "Viện Viện, bạn nhìn thấy rồi sao? Đó là tên ai?"

Miệng Viện Viện há to. "Hình như là tên bạn, An Tuyết Thần."

Hai người quay đầu lại nhìn nhau.

"A - -"

"A - -"

Hai người căn bản quên mất hình tượng, ôm nhau nhảy lên.

"Đó là tôi, tôi thì đứng thứ nhất. Viện Viện, tôi không có nhìn lầm." Cô đang vui mừng không hết, nên nào có để ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

Viện Viện ôm An Tuyết Thần kêu to. "Đúng vậy, Tuyết Thần, đó là bạn, bạn quá tuyệt vời!" Nói xong liền hôn "chụt" một cái lên mặt An Tuyết Thần.

Cái hôn đó khiến cho mặt của Phàm Ngự sa sầm. Nháy mắt ra hiệu cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng bước tới bên cạnh An Tuyết Thần.

"Học sinh An Tuyết Thần, chúc mừng em đã đứng thứ nhất."

Cuối cùng, An Tuyết Thần cũng không hoạt bát nữa.

"Cám ơn hiệu trưởng." Đưa mắt nhìn về phía Phàm Ngự, hơn nữa hướng hân kinh bị ra dấu, đầu ngón tay út hướng xuống dưới. Điều này làm cho hiệu trưởng kinh ngạc quá mức.

Chỉ là, Phàm Ngự lại cười như không cười. Đúng lúc này, Lãnh bước tới, khí thế không kém so với Phàm Ngự, giống như ánh nắng mặt trời vậy.

"Tuyết Thần, chúc mừng bạn đứng nhất." Hân đưa đôi bàn tay ấm áp ra, ngờ ý chúc mừng.

"Cám ơn." Đang định nắm lấy tay Lãnh, thì An Tuyết Thần lại bị một bàn tay ôm trở lại.

"Hiệu trưởng, hôm nay cô ấy xin nghỉ." Dứt lời, kéo An Tuyết Thần rời đi.

Hiệu trưởng vội vàng gạt đầu. Bỏ lại Lãnh mỉm cười nhìn hai người rời đi, chỉ là, nụ cười có chút nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Phần thưởng liên hoan

An Tuyết Thần bị Phàm Ngự ép buộc nhét vào trong xe. Đội Phàm Ngự cũng ngồi vào xe, nổi cơn giận dữ ngút trời.

"Này, anh làm gì thế. Tôi còn muốn ra ngoài ăn mừng với Viện Viện nữa?" An Tuyết Thần vô cùng tức giận giống như người đàn ông bá đạo này, nói.

Phàm Ngự chỉ khẽ mỉm cười. "Chính là dẫn cô đi ăn mừng, tôi không phải đã đồng ý với cô, là nếu cô vào Top 100, thì tôi sẽ đồng ý một điều kiện của cô sao?"

Sau khi nghe Phàm Ngự nhắc nhở, chợt An Tuyết Thần mới nhớ ra chuyện này. Sau đó nghi ngờ hỏi. "Thật. Cái gì cũng có thể sao?"

Thấy An Tuyết Thần hỏi, ánh mắt Phàm Ngự hơi biến thành u ám.

"Bảo bối, tôi có thể cưng chiều em, nhưng đừng mơ tưởng sẽ rời khỏi tôi, tin lời tôi đi, trừ phi tôi muốn thả em đi."

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, vừa rồi cô hỏi ý cũng như thế, nhưng hân đã nói vậy rồi.

Trước đây, An Tuyết Thần đã học được cách tiến một bước lùi một bước. "Không có nghĩ như vậy."

Nghe thấy câu trả lời của An Tuyết Thần, mặt Phàm Ngự thay đổi không có "thú" như vậy nữa.

Quân không thấy nước sông Hoàng Hà từ trời đổ xuống, chảy ra biển không trở về nữa.

Quân không thấy đau buồn cha mẹ trước gương đầu đã bạc, sớm mai thì đen, hoàng hôn thành tuyết.

Phàm Ngự dừng xe trước một khách sạn. Hân mang An Tuyết Thần tới khách sạn sang trọng nhất - đắt nhất thành phố, nhưng đồng thời nó cũng là của Phàm Ngự.

Phàm Ngự và An Tuyết Thần tựa người ngồi lên chiếc ghế đệm, vị trí này có thể quan sát được toàn cảnh, cũng là chỗ chỉ dành riêng cho Phàm Ngự.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, Phàm Ngự thì tình cảm chân thành, An Tuyết Thần thì không cảm tính. Trong khách sạn sang trọng như vậy, mà cô lại mặc đồng phục học sinh, nghĩ thế nào cũng không thấy thích hợp với chỗ này.

Một phục vụ chạy đến, mở cửa bước vào.

"Phàm tiên sinh, ngài cần gì?" Quả nhiên, nhân viên phục vụ đều là mỹ nữ, cũng đừng xem thường nhân viên phục vụ ở nơi này. Bình thường, tiền lương mỗi tháng hơn năm vạn.

"Bảo bối, thích ăn cái gì." Phàm Ngự đưa thực đơn đặt vào trong tay An Tuyết Thần, ý bảo cô gọi thức ăn.

Nhìn một lượt. "Làm phiền cho salad rau /Vegetablesalad, canh rau hỗn hợp Italy /Minestrone-soup, ly trái cây mùa hè /Freshfruit, cứ tạm thời như vậy

đi."

Nhân viên phục vụ nhìn cô học sinh cấp 3 này, tiếng Anh cũng không tồi.

Nhân viên phục vụ nhận lấy thực đơn. "Tốt, vậy còn Phàm tiên sinh?"

"Giống thế." Câu trả lời của Phàm Ngự khiến nhân viên phục vụ hết sức ngạc nhiên. Cô biết hẳn không ăn những đồ này.

"Tốt, xin chờ một chút."

An Tuyết Thần quay đầu nhìn thế giới bên ngoài qua cửa sổ. Cô thì ngồi tít trên cao. Còn thế giới dưới kia thật là nhỏ bé. Nhà nhà thấp đèn, mỗi một chiếc đèn không giống nhau về họa tiết.

Nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, vô tình nhớ tới một bài thơ.

Nguyên văn:

"Hoa ẩn dịch viên mộ, chiêm chiêm tê điều qua. Tỉnh trước khi Vạn Hộ động, thán bâng Cửu Tiêu nhiều."

"Không ngủ nghe Kim thực, bởi vì phong nghĩ ngọc kha. Minh triều có phong chuyện, đếm hỏi đêm như thế nào?"

"Ta không quên người, người forget me not"

Dịch:

"Bông hoa ẩn mình trong ánh hoàng hôn, tiếng kêu lú lo của chim Điều làm ta xao xuyến. Trên trời, một ngôi sao luôn có muôn vàn vì sao dõi theo, mỗi tháng các ngày gần kề chênh nhau."

"Lặng tắp không nghe được tiếng chiêng, bởi vì phong tục muốn sự trong trắng đẹp đẽ. Rõ ràng ban đêm phủ kín công việc, kể ra tra hỏi ban đêm thế nào?"

"Ta không quên người, người chớ quên ta."

Phàm Ngự mê đắm nhìn An Tuyết Thần, cô gái bé nhỏ như vậy.

"Bảo bối, em thật đẹp." Trong nháy mắt, Phàm Ngự cảm thấy cô gái trước mắt có thể ở bên cạnh hắn cả đời.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự cười cười, đối với lời khen ngợi, cô chẳng có lạ gì.

"Ngự, thật sự là anh sao? Em còn muốn giải thích, gia đình em vừa xuống máy bay, một lúc nữa sẽ đi thăm hỏi bác trai, bác gái?" Dứt lời, người phụ nữ đó ngồi xuống bên cạnh Phàm Ngự.

Sắc mặt của Phàm Ngự đã thay đổi, cực kỳ hiếm ác. Người phụ nữ này chính là lúc nhỏ vui đùa hôn - hiện tại cũng chính là vị hôn thê của hắn.

Người phụ nữ rời tầm mắt đến An Tuyết Thần đang ngồi đối diện.

"Ngự, em gái nhỏ này là ai vậy?" Nói xong, giống như An Tuyết Thần, tự giới thiệu mình.

"Xin chào em gái nhỏ, tôi là vị hôn thê của Ngự." Người phụ nữ ngạo mạn nói.

Mặc dù, Phàm Ngự rất ghét người phụ nữ này, nhưng là bởi vì mối quan hệ của hai nhà nên không thể không chấp nhận cô ta.

Bỗng nhiên, lông mày An Tuyết Thần nhíu chặt lại, vô cùng bức dọc nhìn người phụ nữ này nũng nịu.

An Tuyết Thần cười to.

"Cô, chào cô trẻ ạ, cháu nhìn thế nào cũng thấy cô như hơn 30 tuổi, sao da lại tốt như người 26 vậy? Hai người cứ tiếp tục nói chuyện, cháu không quấy rầy." Nói xong, xốc túi sách lên, bước đi tự nhiên rời khỏi tầm mắt của họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Vị hôn thê của Giản Nam trở về (P1)

An Tuyết Thần liếc mắt về phía Giản Nam, lại phát hiện, hắn cũng đang nhìn cô, ánh mắt phức tạp. Vậy là ý gì. Thương hại sao? Cô không cần nhất chính là sự thương hại của hắn. Nhìn xuống nước mắt, xoay người, không để hắn nhìn thấy nước mắt của cô, anh Giản của cô đã trở lại, nhưng cảnh còn mà người mất - - An Tuyết Thần rất tự nhiên cất bước rời đi. Bỏ lại khuôn mặt giận dữ của người phụ nữ, và vẻ mặt nghiền ngẫm của người đàn ông.

Người phụ nữ nhìn theo bóng lưng An Tuyết Thần, nép vào lồng ngực người đàn ông làm nũng, nói.

"Ngự, anh nhìn cô ta kìa, nhìn em kiểu gì mà gọi là cô. Bây giờ, những cô gái nhỏ tuổi thật không lễ phép." Nhưng đổi lại, thái độ điên cuồng của Phàm Ngự, đôi mắt sắc bén giống như chim ưng.

Bị dọa sợ, người phụ nữ không dám nói chuyện nữa. Phàm Ngự nhìn theo hướng An Tuyết Thần rời khỏi, khóe miệng xuất hiện vẻ tàn ác.

Một mình An Tuyết Thần đứng trong thang máy, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Cảm giác như cả người bị mất hết sức lực. Cô sao vậy. Đầu nhỏ lắc lắc, chờ cửa thang máy mở ra.

"Đình - -"

Nhưng, đập vào mắt cô là người đàn ông cô ngày nhớ đêm mong. Cảm giác đầu tiên của cô là Giản Nam đã trở lại, nhưng không phải một mình. An Tuyết Thần nhìn người đàn ông đối diện, nhất thời hô hấp trở nên dồn dập - khó khăn. Trời, đây không phải là mộng du. Còn người phụ nữ bên cạnh, cô có thể nhìn ra mối quan hệ của hai người. Cô nên làm thế nào đây?

Người đàn ông nhìn người trong thang máy ngẩn người, nhưng thoáng cái biến mất, ôm người trước ngực bước vào thang máy. Nhưng An Tuyết Thần lại không hề tức giận, trong khoảnh khắc đó, linh hồn cô như bị rút cạn kiệt rồi.

Thì ra, hắn sớm đã có người yêu, làm sao mà nhớ đến cô chứ? Xem ra, bây giờ hắn đã thăng chức rất nhanh. An Tuyết Thần ra sức bình tĩnh lại, bởi vì đây là phong cách của riêng cô. Đột nhiên từ trong khoảng không vang lên thanh âm bỗng bênh của người đàn ông.

"An Tuyết Thần, cứ cho rằng cô đang mặc đồng phục học sinh thì cô vẫn bị người khác cản lại. Tổng giám đốc Phàm Ngự mời cô một bữa tiệc lớn miễn phí. Vị tiểu thư này, hãy nghe lời tôi lập tức quay trở lại phòng ăn đi. Không nên gây khó dễ cho những người làm công như chúng tôi."

Nghe xong, trên mặt An Tuyết Thần lúc trắng lúc hồng, hơi thở hùng hực chứa đầy cảm phẫn.

"À, Nam, anh xem người bọn họ đang nói có phải là cô gái nhỏ vừa nãy hay không?" Thanh âm người phụ nữ nói đầy yêu kiều.

"Tiểu thư à, trên chương trình truyền hình không phải cô nhé, hình như bọn họ đang tìm người."

An Tuyết Thần quay đầu lại, nhìn Giản Nam, nhưng thuận theo đưa mắt nhìn lên trên người cô gái đáng yêu, làn da trắng mịn, khuôn mặt tinh, hai mắt sáng như sao.

Âm thanh lần nữa vang lên, tuy nhiên, nó lại làm cho người khác tan nát cõi lòng.

"An, tiểu thư An Tuyết Thần, nghe lời tôi quay lại đi, cô cũng biết tính tình của ngài Phàm Ngự, đừng làm chúng tôi khó xử."

"Bảo bối, ngoan ngoan quay lại, tôi không muốn đuổi hết những người này đi. Chẳng lẽ em hy vọng, tất cả bọn họ vì em mà thất nghiệp sao?" Thanh âm trầm thấp mệnh mang, tỏa ra hơi thở nguy hiểm, không thể ngăn cản, hắn - Phàm Ngự trời sinh đã là vương giả.

"Em gái nhỏ, mau quay lại đi." Cô gái tốt bụng nhắc nhở.

An Tuyết Thần lấy điện thoại di động ra, nhấn mã số. Bên trong truyền đến thanh âm khàn khàn quyến rũ.

"A lô, bảo bối, muốn về sao?"

An Tuyết Thần tức giận đến run người.

"Phàm Ngự, rốt cuộc anh muốn đùa thế nào nữa."

"Ha ha, tôi nói rồi, sẽ thưởng cho em. Khuôn mặt tức giận của em thật đẹp." Nói xong, ngắt điện thoại luôn.

An Tuyết Thần nhìn quanh bốn phía, khi tầm mắt thấy máy theo dõi, đập mạnh chiếc điện thoại, coi nó như máy theo dõi kia.

Mà Phàm Ngự hai chân bắt chéo, ngồi trước máy theo dõi, khóe miệng hiện ra nụ cười âm u, lạnh lẽo. Bảo bối của hắn đã biến thành bộ dạng mèo hoang rồi.

An Tuyết Thần nhìn điện thoại di động bị hỏng, hung hăng quăng túi sách xuống. Sau đó ấn thang máy để đi lên, nhưng các con số lại đang đi xuống rồi.

Phía sau, một đôi mắt nhìn chằm chằm An Tuyết Thần, mà cô cũng không phát hiện.

"Nam, chúng ta cũng vào phòng này ăn cơm đi, đây chính là phòng ăn của anh Ngự sao?" Người phụ nữ nằm gọn trong ngực người đàn ông, cất giọng dịu dàng.

Thế nhưng, câu nói này truyền đến tai của An Tuyết Thần, tâm liền chấn động, quay đầu nhìn cô gái.

"Cô biết Phàm Ngự?"

Cô gái nhìn An Tuyết Thần từ trên xuống. "Thật ra, tôi là bạn từ nhỏ của anh Ngự. Nam, anh xem, anh Ngự cũng thích cô gái ngây thơ nè."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Vị hôn thê của Giản Nam

Edít: thietluna

Tuổi xuân liệu có thể giữ mãi không? Vô tình gặp được người, nhưng ta lại không biết người sắp rời xa. Nếu như, tình yêu của chúng ta đủ lớn để cùng đi chung một con đường, thì ta đã không mù quáng tìm kiếm một thứ gì đó, điên cuồng chạy về một nơi nào đó? Gặp được nhau đã là có duyên, nhưng duyên này chỉ là gió thoảng qua mà thôi.

Thất tình là tại cô nông nổi, hiện tại, việc cô cần làm là buông tay, buông tay và buông tay. Thật ra thì thất tình cũng không có gì là ghê gớm cả, chỉ là không được ở bên nhau thôi, đương nhiên là vì họ muốn rời xa nhau, vì vậy cô đã quyết định mình phải thật mạnh mẽ.

Cô thất tình sao? Cô từng yêu say đắm sao? Không, chỉ có mình cô yêu đơn phương thôi?

Tình yêu là nguyên nhân của mọi đau khổ, không yêu nữa thì con người ta mới tiêu điều tự tại _____

*****

Nói thì hay lắm, cô có thể làm được sao?

Không gian nơi này quá bức bối, hô hấp của cô ngày càng khó khăn, cô sắp không thở nổi rồi. Ánh sáng, cô thấy ánh sáng rồi.

An Tuyết Thần nhìn thấy cửa thang máy mở ra, không đợi cửa mở hoàn toàn, cô chạy thật nhanh khỏi nơi đó, cô mong đợi, cô đau lòng và nỗi nhớ, cô nhớ, rất nhớ, nhớ rất nhiều

Giản Nam nhìn bóng lưng chạy đi, lông mày cau lại thật chặt, cô ấy đã thay đổi.

An Tuyết Thần trở lại phòng ăn, nhìn thấy có hai ghế trống, cau mày đi tới cạnh Phàm Ngự, thờ hồn hên.

"Có chuyện gì?"

Phàm Ngự nhẹ nhàng nhấp một hớp rượu vang đỏ, nhàn nhạt mở miệng: "Đây là lời xin lỗi của cô"

An Tuyết Thần kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn Phàm Ngự, hần gọi cô trở lại chỉ để cô giống như vị hôn thê của hần nói lời xin lỗi, cô thấy mình như một con ngốc.

"A, anh Ngự, thật không ngờ có thể gặp anh ở đây" Là cô gái ấy

Thân thể An Tuyết Thần bỗng run lên, cô không dám quay lại nhìn, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ lúng túng như vậy.

Phàm Ngự nhìn cô gái đó, lộ ra một nụ cười chứa đựng sự cưng chiều, một nụ cười hiếm thấy

"Trở về từ lúc nào? Sao không thông báo cho anh Ngự biết, anh sẽ cho người ra đón" Phàm Ngự đi đến bên cạnh cô gái, hai người ôm nhau thật chặt, sau đó hần nhìn hai người con gái này chào hỏi nhau.

"Chị dâu, chị cũng vừa tới à?" dĩ nhiên là hỏi vị hôn thê của Phàm Ngự.

Bây giờ, An Tuyết Thần chỉ muốn biết mất khỏi cái nơi làm người ta hít thở không thông này thôi, trong lòng cố gắng tự trấn an bản thân.

"Ừk, đúng vậy, em cũng mới tới à, người này là.....? Cô cười thật gương gao

Cô gái rất vui, cười rạng rỡ, níu lấy tay Giản Nam

"Đây là vị hôn phu của em, Giản Nam" cô gái tươi cười nói..... Thanh âm đó làm tan nát cõi lòng cô.

An Tuyết Thần nhìn Giản Nam mà lòng đau đớn, quả nhiên bọn họ là quan hệ đó. Cô thật là ngốc, suy nghĩ quá đơn giản

Trên gương mặt Phàm Ngự tan ra một khí lạnh bức người, hung ác nhưng hấn đã che giấu rất kín đáo.

Hai người đàn ông bắt tay nhau, cô không thể ở nơi này thêm nữa. Mặc dù rất khó, nhưng cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức

"Tôi xin phép đi trước" cô vô lực mở lời, chậm rãi lướt qua người Phàm Ngự, nhưng hấn đâu để cô đi dễ dàng như vậy!

Phàm Ngự nắm khuỷa tay của An Tuyết Thần giữ cô lại "ở lại dùng cơm"

An Tuyết Thần tức giận nhìn Phàm Ngự, cô muốn hất tay hấn ra, nhưng câu nói của hấn.

"Nếu như cô không muốn cho anh Giã của emn biết chuyện, cô là tình nhân của tôi thì cô nên ngoan ngoãn một chút"

Phàm Ngự kéo An Tuyết Thần ngồi cạnh hấn, hấn nhìn Nguyệt Nhi.

"tôi đây ngồi, chúng ta cùng nhau ăn cơm"

Nguyệt nhi vui vẻ kéo tay Giản Nam cùng ngồi xuống, nhưng ánh mắt Giản Nam lại luôn nhìn chăm chú An Tuyết Thần dù họ cách nhau một ly rượu, ánh nhìn này sao qua được mắt hấn.

Giờ phút này, An Tuyết Thần cảm thấy cô như tan thành trăm mảnh, cô cảm giác ngày tận thế đang đến rất gần, rất rất gần cô.

Phía đối diện, Giản Nam vẫn chăm chú nhìn cô, gương mặt anh đầy hoài nghi, ánh nhìn này không cách nào thoát khỏi tầm quan sát của Phàm Ngự

"Anh Ngự, cô gái này chính là người trên truyền hình..., thật là có khí chất" Nguyệt Nhi mỉm cười, những lời nói như thể bên tai người khác nghe vô cùng chói tai.

Phàm Ngự chỉ gạt nhẹ, Nguyệt Nhi nhìn An Tuyết Thần, khuôn mặt đầy nghi hoặc.

"Anh Ngự, vậy cô ấy là_____ "

Giản Nam cũng đang mong đợi câu trả lời từ Phàm Ngự.

Phàm Ngự cảm thấy cái nhìn của Giản Nam, khoe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc, khát máu, hấn nhìn cô, ôm cô.

"Chỉ là tình nhân bỏ tiền ra mua, cũng là bạn trên giường mà thôi"

Mọi người kinh ngạc trợn mắt lớn, cõi lòng cô tan nát, vì cô luôn ôm mộng được gặp lại anh Giản của mình, nhưng giờ đây cô chẳng còn gì cả. An Tuyết Thần quay lại nhìn Phàm Ngự, hấn anh tuấn như vậy, nhưng hấn cũng thật là nhẫn tâm. Ác ma, hấn là ác quỷ đến từ địa ngục, hấn thật tàn nhẫn.

Thân thể cô không ngừng run rẩy, cõi lòng cô vốn đang thanh tịnh nhưng giờ đây nó đã không còn được thanh tịnh nữa. Cả người cô như một quả cầu lửa sắp nổ tung.

Cô cảm nhận được ánh mắt khi dễ của Giản Nam dành cho cô, cô thấy mình đang tan biến vào không khí. An Tuyết Thần không thể chịu đựng thêm nữa, những ánh mắt khi dễ đều hướng về phía cô, cô đứng bật dậy, tay cầm ly rượu hất thẳng vào gương mặt tuấn tú của Phàm Ngự.

An Tuyết Thần xoay người chạy đi, cô chạy thật nhanh, chạy khỏi nơi đó, cô chạy cho đến khi không thể chạy được nữa mới dừng lại. Cô đứng lại trên một cầu thang, cô thu mình lại một góc, khóc thật lớn, khóc cho vui đi cơn đau trong lòng, cõi lòng cô đã tan vỡ thành ngàn mảnh rồi, thật đau đớn.

Cuộc sống, cuộc sống của cô tràn ngập sự thất vọng. Cô không thể trốn thoát khỏi Phàm Ngự, không trốn khỏi số mạng đáng buồn này, số mạng chỉ dành cho cô.

Một thân thể yếu ớt co rúc trên cầu thang giống như một thiên sứ bị thế gian vứt bỏ, cô không thể chịu đựng thêm nữa,

"A, a..... Tại sao, tại sao bất công như vậy, trời ơi, sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Tiếng khóc ấy chỉ động lòng người, không động được đến trời cao. An Tuyết Thần không biết mình đã ra khỏi nơi đó bằng cách nào, cô cứ bước đi, bước đi, bước đến một ngã tư đường. Con gió mát lướt qua gương mặt tái nhợt của cô, linh hồn cô đã bị rút cạn, chỉ còn lại thân xác này - một thân xác thật bẩn thỉu.

Gió nhẹ nhàng thổi, thổi qua gương mặt ưu phiền của cô, gió cuốn theo những phiền muộn trong lòng cô. Quá khứ đẹp đẽ ấy không còn dành cho cô

nữa, cô không nên quay đầu lại để đuổi theo nó nữa, chạy về phía trước, một nơi nào đó trong tương lai cô có thể tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình.

An Tuyết Thần vuốt mái tóc dài của mình, phiền não như tơ vò, cũng như mái tóc lúc này.

Thời gian sẽ trôi đi và thời gian sẽ cuốn trôi mọi phiền não của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Trùng phạt độc ác

An Tuyết Thần đi lang thang trên đường, cô đã từng tưởng tượng qua vô số lần bọn họ gặp lại nhau, nhưng cô không nghĩ đến là ngàn lần không nghĩ đến bọn họ gặp nhau dưới tình huống như vậy. Ông trời giống như đang trêu đùa cô vậy.

Bất tri bất giác cô đã đi được ba giờ rồi. Lúc lấy lại tinh thần, không biết đang ở chỗ nào. Chỉ là cứ thế đi miên man.

Ngày bất tri bất giác biến thành lòng đỏ trứng. Chân trời nổi lên đỏ ửng, ngày cũng giống như bức tranh xinh đẹp. Nhìn phía Tây sắp hạ xuống ánh tịch dương (chiều tà). Thường thức cùng nó cảm giác xuống núi về nhà. Mặt trời về nhà. Còn nhà cô ở đâu?

Giờ phút này, cảnh tượng giống như nội tâm cô vậy. Đỏ rực, lửa đỏ qua nhanh làm mờ trái tim cô. Phía chân trời từ từ thay đổi tối đen. Nhưng, An Tuyết Thần vẫn ngồi trên ghế mây ở công viên, ngắm nhìn bầu trời.

Ban đêm lạnh lạnh, những giọt sương li ti lạnh lẽo rót vào xương, hai tay Tuyết Thần ôm chặt thân thể. Ấm áp này không sưởi ấm được trái tim lạnh giá.

Bóng đêm bao phủ, nước hồ bập bềnh, cảnh liễu đung đưa trong gió, giống như mái tóc dài cô gái tung bay. Gió đêm thổi làm mặt nước lăn tăn gợn sóng đến trước mặt cô. Hít sâu một hơi, toàn thân cảm thấy sáng khoái, giống như ở trên chín tầng mây. Vào giờ khắc này trái tim cô bay lên, không khí bốn phía giống như "bò sữa", nhu hòa, thơm ngon, ngọt ngào, tron nhấm thấm vào linh hồn cô. Bóng đêm ngày mùa thu giống như quả táo sắp chín, màu sắc càng ngày càng sâu, đêm càng ngày càng sâu, thốn xóm nơi xa ánh đèn lốm đốm, cây cối mờ ảo, hơn nữa xa xa là một mảng sâu và đen, chột nhìn, giống như vậy mực dày đặc lên một bức tranh thiên nhiên, cứ như vậy lẳng lặng trải ra trước mặt cô.

Khắp cả bầu trời, những ngôi sao nhỏ phát sáng giống như viên ngọc sáng, lấp lánh trong đêm. Vì tinh tú, sao băng kéo dài một vệt sáng vàng trên bầu trời đêm, giống như Chức Nữ quăng găng tuyến. . . . .

Đôi mắt của cô giống như sao đêm. Nhưng mà không thể lấp lánh giống như những vì sao đêm kia. Đôi mắt đã không có ánh sáng, để lại con người trống rỗng.

Bên trong một chiếc xe sang trọng cách đó không xa, người đàn ông đã nhìn thấy tất cả, và cũng bắt lực. Chấn mảy nhẩn lại, nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, trong lòng hiện lên một chút không nở. Dù vậy hắn cũng không cho phép trong lòng cô có người đàn ông khác, ít nhất bây giờ cô vẫn là người phụ nữ của hắn.

Trong mắt Phạm Ngự lóe lên một ham muốn chiếm giữ mãnh liệt. Tròng mắt đen của hắn như him ung, trời sinh phong độ vương giả, không tan biến được.

Hai mắt An Tuyết Thần hơi khép lại, một giọt nước mắt trong suốt trào ra. Giống như phía chân trời quét qua một vệt sao băng, giữa thâm thương lại lộ ra sự mỹ lệ.

An Tuyết Thần dứt khoát đứng lên, một trận gió có thể cuốn đi thân thể mềm mại. Bước về phía trước, cũng không biết nên đi đâu, đi chỗ nào.

Đột nhiên, một luồng sáng chiếu vào đôi mắt cô, đưa tay lên để che bớt ánh sáng chói mắt đó. Sau khi chủ nhân chiếc xe bước xuống, mới biết không phải ai khác mà là kim tiền chủ nhân (người chủ giàu có), vừa nhục nhã người đàn ông của cô.

An Tuyết Thần nhìn hắn, lần đầu tiên tròng mắt xinh đẹp của cô thoáng run. Cô hận, cô thật hận, thật hận người đàn ông trước mắt, người đàn ông đã hủy hoại cả cuộc đời cô. Đôi mắt cô không có hoảng hốt, không có sợ sệt, đôi mắt không hề gợn sóng nhìn hắn.

Trên mặt Phạm Ngự quét qua tia độc ác, đối với người phụ nữ coi nhẹ hắn, về mặt đầy giận dữ. Kéo cô, sau đó mở cửa xe, hung hăng đẩy cô vào.

Ngay sau đó, Phạm Ngự cũng ngồi vào trong xe, bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy đáy mắt hắn hiện lên một tia hung ác, trong lòng An Tuyết Thần khản trương. Đối mặt với người đàn ông này, lòng cô vẫn ứ đọng.

Còn chưa chờ cô phản ứng, hắn mạnh mẽ, hung ác cắn lên môi cô, máu tươi lan ra trong miệng hai người.

Biết hai người không thể hô hấp, Phạm Ngự nắm lấy tóc cô kéo ngược ra sau, cất giọng giễu cợt.

"Như thế nào? Người tình cũ trở lại. Đau lòng?"

An Tuyết Thần nhìn hấn chòng chọc, cũng chưa có trả lời. Chỉ im lặng. Người đàn ông nhìn về mặt không có gì cả của cô, toàn thân tỏa ra khí lạnh rùng mình. Đôi mắt chim ưng híp lại.

Một lần nữa An Tuyết Thần lại biết cô đã chọc giận con sói này. Sói đội lốt người.

Phạm Ngự buông cô ra, nhìn quanh người cô bằng nụ cười ma mị - khát máu, nâng cằm An Tuyết Thần lên.

"Thế nào? Động lòng? Nhưng không thấy cô như vậy, mà hấn ta vẫn còn yêu cô sao? Mà là vị hôn thê?" Phạm Ngự nhắc nhở An Tuyết Thần từng câu từng chữ. Mặc dù biết đó là sự thật, nhưng vẫn đâm vào lòng cô, rất lâu cũng không bình ổn lại được.

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông trước mắt, cô hận hấn, cô muốn phản kháng lại hấn. Nhưng mà cô phản kháng được sao? Hai chân Phạm Ngự dùng sức áp chế, An Tuyết Thần cảm thấy nụ hôn của hấn tăng thêm sức lực, đôi môi bị chà xát đau đớn, đầu lưỡi cũng bị cắn, đau là cảm giác duy nhất của An Tuyết Thần.

Một bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt non mềm của cô, còn một bàn tay khác mon trón lên thân thể của cô.

Xoẹt—— trong nháy mắt, đồng phục học sinh bị hấn xé nát, rải rác từng góc nhỏ trong xe.

"Không, không, không, không cần, cầu xin, cầu xin anh. Đừng mà" An Tuyết Thần cố hết sức phản kháng, cầu xin hấn.

Khuôn mặt Phạm Ngự châm biếm. Mía mai nói: "Không, cô nên nhớ, ở trước mặt tôi, cô mãi mãi không đủ tư cách để nói." Nói xong, đem ngón tay tiến vào nơi chật hẹp – khô khốc của cô.

"Ô ô, không cần, không cần" Đây là đang làm nhục cô.

"Hừ, không cần sao? Hừ? Cô xem một chút, cô ướt thành cái hình dáng ra sao. Đàn bà, cô thật đúng là dễ tiện góm, ở dưới người tôi không cho phép nghĩ đến thằng khác."

"Ừ" Hấn thuần thục khơi lên dục vọng mãnh liệt trong người cô, không nhận được rên rỉ thành tiếng.

"Kêu to chút, lớn tiếng lên, cô phải xem cô hạ tiện thế nào. Tôi thích âm thanh dâm dăng của cô." Thanh âm hấn khàn khàn, tối tăm nói, mỗi một câu đều làm trái tim cô đau nhói.

Phạm Ngự hài lòng nhìn thân thể người phụ nữ phía dưới, mặt mũi ửng hồng, cúi xuống bên tai cô, thổi khí nói.

"Nói cho cô biết, đây là đang trừng phạt cô không trung thành với tôi, ngay cả suy nghĩ cũng không được, suy nghĩ của cô cũng là của tôi." Giọng điệu của hấn rất dịu dàng, vừa bá đạo tuyên bố cái gì?

Trên trán Phạm Ngự toát ra từng giọt mồ hôi hột. Lại phải kiềm chế muốn cô.

"Đau, muốn cô nhớ kỹ loại đau đớn này, trong lòng cô chỉ có thể có tôi." Hung hăng rút ra vật khổng lồ của hấn, nhẹ nhàng rút ra, hung hăng tiến vào. Mỗi một lần, cũng làm cho An Tuyết Thần có cảm thấy cô sắp chết.

"Không cần, không cần, cầu xin anh đừng như vậy." Khuôn mặt An Tuyết Thần đã đầy nước mắt, cô khổ sở cầu xin anh này. Quanh quần bên tai cô, chỉ có tiếng cười ma mị bawnu ám của hấn.

"Thu nước mắt rẻ tiền của cô lại." Cũng không vì thế mà thả chậm tốc độ, ngược lại tốc độ co rút càng nhanh. Cô chặt chẽ làm hấn điên cuồng, không có tế bào nào là không tuân trào.

Nhìn mặt cô nhắm nhúm vì đau, hấn cảm thấy gai mắt, nắm lấy bả vai cô chuyển ra sau, cơ thể hoàn mỹ quay lưng về phía hấn, hấn không muốn nhìn thấy nước mắt chán ghét kia nữa.

Đôi tay Phạm Ngự nâng bụng cô lên, hung hăng tiến vào, điên cuồng lật động, mang đến khoái cảm cho hấn, lại mang đau đớn xé rách cho cô. Hai mắt trở nên vô hồn, từ từ khép lại, rốt cuộc không chịu nổi yêu cầu điên cuồng của hấn mà hôn mê bất tỉnh, nhưng thân thể phía dưới vẫn đau đớn không chút nào giảm bớt.

Ác ma, ác ma, ác ma. Hấn vẫn luôn là ác ma.

Vẫn luôn là ác ma - Atula.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Phản kháng lại

Rốt cuộc phát tiết chính mình **, Phàm Ngự nhận được khoan khoái, xoay nhẹ sang nhìn thân thể lạnh lẽo của An Tuyết Thần. Nhìn gò má trắng bệch như tờ giấy, cùng với đôi môi bị cắn rách, có vài vết máu li ti. thoải mái phàm ngự, nhẹ nhàng chuyển qua An Tuyết sáng sớm lạnh lẽo thân thể. Nhìn nàng trắng bệch như tờ giấy gò má của, cùng này bị cắn rách nát đôi môi, có chứa vết máu ti ti. Phàm ngự lòng của bị chặt nhéo lại với nhau. Hắn lại mất không chế. Đối với cái này nữ nhân, hắn luôn là dễ dàng mất không chế.

Một đôi bàn tay đau lòng vuốt ve gương mặt không có chút huyết sắc của cô. Choàng lên người bộ âu phục, quấn quanh cơ thể cô.

Tại biệt thự Phàm Ngự ——

An Tuyết Thần nằm trên giường lớn mềm mại trong phòng Phàm Ngự. Đầu giường chạm khắc màu đỏ. Cao quý mà thanh nhã (đẹp mắt).

"A, không cần, cầu xin đừng" An Tuyết Thần thét chói tai với thầy thuốc rồi tỉnh lại, đầy đầu mồ hôi lạnh. Mở to mắt, nắm chặt cái chăn, nhìn một chút thấy bản thân mặc đồ ngủ, từ từ đảo mắt nhìn xung quanh, quen thuộc như vậy, nhưng lại không phải gian phòng của cô.

Rắc rắc ——

"Tĩnh" Là hắn, cái thanh âm này luôn nhắc cô nhớ đến hắn. Trầm thấp lại khàn khàn, như âm thanh ma quỷ, làm người khác bị hủy hoại.

Toàn thân Phàm Ngự mặc quần áo thể thao màu trắng đơn giản, có vẻ lãnh đạm lại thoải mái, nhưng An Tuyết Thần làm gì có thời gian thương thức. Hắn bưng một bát cháo, chậm chậm tiến lại gần cô.

An Tuyết Thần thấy hắn đi về phía mình, ôm chặt người, phần nộ - sợ hãi lùi về phía sau, mãi cho đến khi không còn chỗ có thể lùi nữa.

Phàm Ngự ngồi bên giường, nhìn thấy An Tuyết Thần sợ hãi hắn, bắt đầu dĩ thử dài.

"Ngoan. Húp một chút cháo." Nói xong bắt đầu kéo An Tuyết Thần.

"A - - a - -" Toàn thân An Tuyết Thần run rẩy, hét lên, "Đừng - - đừng tới - - đừng tới đây, tránh ra."

An Tuyết Thần dùng hết sức đẩy hắn ra, ngã nhào xuống sàn nhà.

Phàm Ngự muốn tiến lên trấn an cô, nhưng không nghĩ tới cô ngược lại dung hết sức phản kháng.

An Tuyết Thần ôm chặt ga trải giường, lăn vào góc phòng, đôi mắt nhỏ sợ hãi nhìn Phàm

Ngự. Chỉ sợ hắn tới đây.

Phàm Ngự thấy bộ dạng như vậy của cô, đau lòng không thôi. Muốn đi qua bế cô lên giường.

An Tuyết Thần nhìn thấy Phàm Ngự đang tiến lại gần, kịch liệt phản kháng, nói.

"Ác ma, ma quỷ, không được, không được tới đây."

Phàm Ngự kinh hãi - sững sờ một chút.

"Thiếu gia, đủ rồi." Vũ Trưon đã đi vào rồi, nhìn An Tuyết Thần cuộn tròn trong chăn, ngồi trong góc phòng đau lòng không thôi.

Phàm Ngự liếc mắt nhìn vũ Trưong, sau đó lại chuyển ánh mắt sang nhìn An Tuyết Thần.

"Thiếu gia, lần này cậu cũng hơi quá đáng, An tiểu thư, cô ấy ** xé rách. Rất nghiêm trọng." Vũ Trưong nhìn thiếu gia, bắt đầu dĩ nói.

Phàm Ngự nhìn thân hình nhỏ nhắn xinh xắn - dễ vỡ trong góc phòng, trong lòng giống như bị đạn bắn vậy.

"Tôi, tôi không cố ý."

Vũ Trưong rất dễ nhận thấy, lấy làm kinh hãi. Nhìn thiếu gia, rồi lại nhìn An Tuyết Thần một chút, thiếu gia chính là thích tiểu nha đầu này, chỉ là cách thức không đúng.

Vũ Trưong vỗ vỗ bả vai Phàm Ngự, thở dài, khẽ lắc đầu.

"Thiếu gia, cậu đi ra ngoài trước đi, tôi mang thuốc cao tới đây bôi cho An tiểu thư, tôi sợ cô ấy nhìn thấy cô sẽ không đồng ý trị liệu."

Lông mày Phàm Ngự nhú chặt, liếc nhìn người đang ngồi dưới đất, thở dài bước ra khỏi phòng. Còn lại hai người là vú Trương và An Tuyết Thần.

"Thật là cô gái đáng thương"

An Tuyết Thần thấy Phàm Ngự rời đi rồi, ghen ngào nhìn vú Trương khóc nước nờ.

"A, a, ô ô" Từng tiếng, từng tiếng khóc, toàn bộ đều lọt vào tai của Phàm Ngự đang đứng ngoài cửa.

Vú Trương mù nhìn người trước mắt khóc thút thít, thật sự đau lòng, đặt bát cháo xuống, đi tới bên cạnh, ôm cô vào lòng. Cảm nhận được tình thương ấm áp của người mẹ khi được ôm trong ngực, khóc càng to hơn. Trút hết những phần nộ trong lòng, cũng bất mãn, hơn nữa là sợ hãi.

Vú Trương ôm người trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ. "Được rồi, được rồi, không sao nữa, tất cả đều đã qua."

Vú Trương vỗ về người trong ngực, để cô cảm nhận được tình thương giống như người mẹ đã chết của cô. Rồi khỏi cái ôm ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngập tràn nước mắt, ngước lên nhìn người phụ nữ trung niên.

"Trương, vú Trương." Run rẩy nói xong, những giọt nước mắt vẫn theo gương mặt rớt xuống sàn nhà.

"Ừ, là vú Trương, đến, ăn một chút cháo, có sức lực mới có thể hồi phục, mới có thể chiến thắng mọi việc." Vú Trương đau lòng nói.

An Tuyết Thần nhìn vú Trương, điềm đậm gặt đầu, vú Trương mừng rỡ bưng bát cháo lại. Múc từng muỗng từng muỗng cho An Tuyết Thần ăn. Mà cô cũng rất nghe lời húp.

Đúng vậy, cô muốn khỏe mạnh, mới có thể có tự tin chiến thắng, mới có hy vọng thắng lợi, cô sẽ không yếu ớt như vậy . .

Rắc rắc ——

"Thiếu gia, tại sao cậu lại ở đây." Vú Trương bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Phàm Ngự đứng dựa vào tay vịn cầu thang, dưới đất đã có không ít tàn thuốc. Xem bộ dáng hình như đã đứng rất lâu rồi, sao vẫn chưa rời khỏi?

Phàm Ngự ném điếu thuốc trong tay còn chưa châm lửa, nhìn vú Trương, lạnh nhạt mở miệng hỏi.

"Cô ấy, cô ấy thế nào rồi."

Vú Trương hướng về phía Phàm Ngự gặt đầu một cái. "Ừ, đã ăn xong rồi. Đang nằm ngủ"

Phàm Ngự khẽ gặt đầu, sau đó bước vào thư phòng. Vú Trương nhìn thao bóng lưng Phàm Ngự, thở dài thật sâu.

Phàm Ngự ngồi trên ghế tựa, nhìn màn hình máy tính. Cô cũng không ngủ, mà đang ngồi trước gương, sững sờ nhìn chính mình. Không nhúc nhích. Giống như linh hồn đã bị rút cạn. Giống như đứa trẻ không hiểu biết.

Phàm ngự nhìn chằm chằm hình ảnh đó, nhìn gương mặt không có chút huyết sắc kia. Trong lòng buồn phiền không thôi. Cầm điện thoại lên.

"A lô, ra ngoài, gặp ở Đế Vương." Cúp điện thoại, cất bước rời đi.

Tại Đế Vương ——

Phàm ngự ngồi bên trong phòng VIP, cầm trong tay một ly Voltaire. Lắc lắc nhẹ, nhìn xuyên qua ly rượu lấp lánh.

"Ngự, thế nào, có tâm sự sao?" Một người đàn ông đôi tay không an phận chu du trên người một cô gái, chọc cho cô gái vang lên tiếng rên rỉ . . . . .Tán dóc với người lớn lên từ nhỏ - Phàm Ngự, cùng một gia tộc, nhưng họ không giống nhau. Tên là Lạc Trạch.

"Trạch, cậu khi nào thì nhiều lời như thế?" Phàm Ngự tức giận nói qua.

Rắc rắc ——

"Hôm nay, Phàm Ngự mới tới đây, tất cả đều là chỗ quen biết, các em xem" Quản lý giả tạo của mấy cô em nói.

Phàm Ngự nhìn thoáng qua: "Toàn bộ đều ở lại"

"Đứng, đứng, dạ dạ" Không biết liên tục nói mấy câu dạ xong, mới chịu đi ra khỏi phòng.

Em gái gương ngùng đến bên cạnh Phàm Ngự, không biết nên làm cái gì. Khóe miệng Phàm Ngự hiện ra một nụ cười tà ác - mỉa mai.

"Lại đây."

Cô gái từ từ đến gần Phàm Ngự, Phàm Ngự không hề câu lệ, duỗi tay chạm vào ngực cô gái, ra sức xoa nắn. Chọc cho cô gái phát ra tiếng rên rỉ, cùng cầu xin tha thứ.

Phạm Ngự cầm tức, đưa tay ra, xé rách quần áo trên người cô gái, không chút do dự tiến vào cơ thể cô gái, quả nhiên vẫn là xử nữ.

"A, dùng mà. . . . ."

Phạm Ngự điên cuồng luật động, như muốn xuyên thủng cơ thể cô gái. Đúng lúc này, cửa bị đá văng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hôm nay có khách từ bên ngoài đến. (P1)

Cả người Phạm Ngự ** đều bị người con gái trước mắt sờ, không một chút dư thừa. Giờ khắc này, cũng chỉ có giờ khắc này đầu óc hắn lộ ra vẻ ngẩn ngơ. Thấy người trước mắt phá cửa là An Tuyết Thần thật có chút không ngờ. Trong lúc lơ mơ khiến hắn như kẻ ngu ngốc. Nhưng đợi đến khi hắn kịp thời phản ứng, thì người con gái trước mắt đã sớm rời đi.

Lạc trạch nhìn tất cả cũng như thể dừng lại vài giây. Sau đó nhìn về mặt ngẩn ngơ của Phạm Ngự.

"Ngự, cậu, cậu không đuổi theo sao? Mới vừa rồi cô ấy chụp ảnh." Lạc Trạch cố ý cười tà mị. Tốt bụng nhắc nhở.

Phạm Ngự nghe hắn nói vậy, hình như là có chuyện này. Đây cô gái phía dưới ra, nhìn bóng người biến mất sau cửa, khuôn mặt tuấn tú – quý mị đã hiện đầy vạch đen. Hắn bị cô giăng bẫy.

An Tuyết Thần nắm máy chụp hình trong tay, chạy thực mạng. An Tuyết Thần qua cửa sổ lại thấy Phạm Ngự lái xe đi ra ngoài, ngay sau đó cô bắt một chiếc taxi đuổi theo. Lại nhận được thu hoạch ngoài ý muốn.

An Tuyết Thần chạy đến mức thở không ra hơi, chạy đến một internet gần đó. Dem mấy tấm hình phát tán. Đặt một cái tiêu đề, nhìn tác phẩm của chính mình, An Tuyết Thần mỉm cười hài lòng. Vì để Phạm Ngự không tìm được cô, cô không ngừng đổi các quán internet khác nhau.

Đợi đến sáng ngày hôm sau. Đây chính là tự tay cô viết sao?

An Tuyết Thần trở lại trường học qua loa trải đầu, chờ xem tin tức ngày hôm nay. Ngồi ở vị trí ngẩn người An Tuyết Thần, bị người bạn Lý Viện của mình dọa sợ hết hồn.

"Này, ngẩn người cái gì thế? Có phải đang nghĩ đến Lãnh đại soái ca?" Lời nói của Lý Viện mặc dù không lớn tiếng, nhưng các bạn trong lớp vẫn nghe thấy, khó tin nhìn An Tuyết Thần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần lập tức đỏ ửng lên, vội vàng dùng bánh bao chặn lại miệng Lý Viện. "A, ha ha. . . . ."

Lãnh nhìn cô gái nhỏ - An Tuyết Thần, cảm giác trong lòng không giống nhau. Chuyện mấy ngày trước, cô có khỏe không. Lãnh phát hiện mình đang lo lắng cho cô, liền lập tức xóa bỏ toàn bộ suy nghĩ đó. Hắn không thể vì cô gái này mà vứt bỏ kế hoạch của mình.

Lãnh bước tới, ngồi xuống bên cạnh An Tuyết Thần. "Chào"

An Tuyết Thần cười cười với hắn. "Chào"

"Hai ngày nay, bạn trôi qua như thế nào?" Hắn cố ý. Là cố ý.

Ánh mắt An Tuyết Thần lập tức xám xịt. Trôi qua như thế nào? Quả thực là sống không bằng chết.

"Rất tốt" Một câu nói đơn giản. Lãnh quan sát cô, phát hiện trên người cô có rất nhiều vết bầm tím. Liền biết chuyện gì xảy ra.

Phòng làm việc tổng giám đốc ——

Phạm Ngự hung hăng ném tờ báo lên trên mặt bàn. Về mặt kia cương quyết - hung ác – tàn nhẫn. Hướng về phía thư ký đang cúi đầu trước mặt, tức giận nói.

"San bằng toàn soạn này cho tôi. Và phong tỏa tin tức." Trên mặt đầy vạch đen.

Thư ký hấp tấp - vội vàng lui ra ngoài. "Dạ, dạ, tổng giám đốc."

Phạm Ngự nhìn cánh cửa đóng lại, khước miệng giật giật.

"An Tuyết Thần, còn cố gắng miệng lưỡi bén nhọn sao?"

Tin tức lời cuốn nhất ngày hôm nay【Phạm thị, tổng giám đốc Phạm Ngự, nguyên nhân tuổi già, vị hôn thê không thể đáp ứng. Tổng giám đốc Phạm đành phải tìm “gái” làm âm người, thật đáng buồn. Tôi nói, tổng giám đốc tôi, không đến nỗi đó chứ?】

Hoa hồng trải dài trên con đường mòn, An Tuyết Thần ôm bụng mình, nhìn phim ngắn – văn chương - bức ảnh – là kiệt tác của cô, ôm bụng cười, lại thêm việc bị hấn lảng nhục, thân thể không đi đâu được.

An Tuyết Thần nhìn đàn chim nhỏ tự do bay trên bầu trời. Cô thật hâm mộ. Về sau có phải hay không muốn lần tránh người cô ngày nhớ đêm mong - Giản ca ca. Người đàn ông đó đã là vị hôn phu của người khác.

Bất giác nước mắt rơi xuống, cô thật đáng buồn, bị người chủ nhân nuôi nhốt, hấn lại chửi bới trước người đàn ông mà cô quý mến. Cô còn mặt mũi để sống nữa sao?

Nhưng cô biết, tiền bạc đặt được bao nhiêu hàng. Atula kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc yên ổn hết buổi trưa này, còn về sau ai cũng khó nói trước.

Nơi nào đó, Lãnh dựa vào tàng cây nhìn bóng dáng nhỏ bé cô đơn cách đó không xa. Khước miệng hiện ra một tia tàn ác.

Tiếng chuông hết giờ học vang lên. An Tuyết Thần bước từng bước nhịp nhàng. Thấy tài xế riêng đã đứng bên cạnh. An Tuyết Thần lên xe. Nhìn cảnh vật về đêm

"Ồi chào, tờ báo này, thật là buồn cười."

Mặt trời chiều ngã về tây đã lâu, hắt trên sông ánh mỏng manh. Hoàng hôn càng đến gần, trên bầu trời đều có mây mù trùng trùng điệp điệp - dày đặc che phủ, ánh tà dương chỉ còn chút xú khe hở, để tia nắng xuyên qua rặng mây, giống như người cá bơi lội dưới đại dương, bất ngờ cuộn lên vảy vàng lấp lánh.

Nh

Một lần nữa An Tuyết Thần đột nhiên đứng lên khỏi người Phạm Ngự, đi nhanh về phía trước, cô chỉ biết cô không thể ở lại nơi này thêm nữa. Nếu không cô sẽ phát điên.

Phạm Ngự nhìn theo bóng lưng chạy thực mạng của cô, nhắc điện thoại lên đặt bên tai.

"A lô, ừ, là bệnh viện à." Một câu nói đơn giản. Khiến cho tốc độ như bay của An Tuyết Thần phải dừng lại, cứng nhắc quay đầu lại nhìn Phạm Ngự. Người đàn ông này, cô phải làm sao bây giờ? Bố mẹ.

Phạm ngự buồn cười nhìn sắc mặt trắng bệch của An Tuyết Thần. "Nhu thế nào, vật cưng của tôi còn không trở về bên cạnh tôi sao?" Trong lời nói xông đầy châm chọc.

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn hai người đang dựa sát vào nhau, thì ánh mắt cô và Giản Nam chạm nhau đúng hai giây. Hai giây đó coi như hỏi thăm. Đôi tay nhỏ bé của cô nắm chặt. Bước từng bước về phía Phạm Ngự. Mỗi một bước đều nặng nề, khó khăn. Đi đến bên cạnh Phạm Ngự, cô cảm giác như dài bằng một thế kỉ vậy. Xa như thế. Người đàn ông cô ngày nhớ đêm mong đang ở bên cạnh, thế nhưng bên cạnh cong có một vị hôn thê, mà cô chỉ là một vật cưng bị nuôi nhốt mà thôi.

Nguyên văn:

Trăm phương ngàn hướng bao lần kiếm

Bỗng nhiên quay đầu người nọ cũng đang dưới ngọn đèn tàn

Dịch:

Tìm kiếm trong hàng ngàn người

Bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, người đã không còn

Phạm ngự rất vừa lòng với hành động của cô, nhìn về phía Nguyệt nói "Nguyệt, lúc nào thì hai người kết hôn?"

Nguyệt nhích lại gần vào trong ngực Giản Nam. Thẹn thùng nói "Tháng sau tổ chức ở đây."

Àm ——

An Tuyết Thần chỉ cảm thấy đầu mình như bị thiên lôi đánh trúng. Anh muốn kết hôn, sao lại nhanh vậy, cô đợi anh trở về, nhưng khi anh quay lại, cũng là cùng bạn gái kết hôn. An Tuyết Thần cũng không nhìn được nữa, nước mắt rơi xuống. Không có bất kỳ biểu cảm gì. Mặc cho nước mắt rơi xuống, giống

như những giọt nước mắt này sớm nên rơi xuống.

Nguyệt nhìn thấy An Tuyết Thần rơi lệ, hỏi: "A, anh, sao vật cưng của anh lại khóc."

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, long mày nhú chặt, kéo cô vào trong ngực.

"Sao thế, có chuyện gì đau lòng sao?" Cô biết hấn cố ý, nhưng không muốn so đo.

Ngẩng đầu nhỏ lên, hướng về phía Phạm Ngự nhẹ giọng nói: "Ngự, tôi mệt quá, muốn lên lầu nghỉ ngơi." Nói xong liền ôm cổ hấn, vùi mặt vào trong ngực hấn.

Bây giờ, cô chỉ muốn rời khỏi cái nơi hít thở khó khăn này. Phạm Ngự bị hành động của cô dọa sợ hết hồn. Nhưng vẫn làm theo ý cô. Trong lòng có một loại tình cảm khó nói. Nhìn người trong lòng như vậy, bỗng có một tia đau lòng.

"Hai người cứ ở lại chơi, tôi lên lầu trước." Dứt lời liền ôm cô gái nhỏ trong lòng lên lầu. Giản Nam nhìn hai người, nắm chặt quả đấm. Ánh mắt cực kỳ hung ác – tàn nhẫn.

"Nam, anh làm sao vậy?"

Giản Nam cứng chiều sờ đầu cô gái. "Không sao cả? Chúng ta đi về chứ?"

Nói xong đem người trong ngực ôm chặt, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại ở chỗ hai người kia biến mất ở trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nội tâm đau triệt để, bữa tiệc đính hôn. (P1)

Phạm Ngự đặt nhẹ nhàng An Tuyết Thần lên giường. An Tuyết Thần dựa vào đầu giường, ánh mắt trống rỗng. Giống như một đứa bé không có hiểu biết. Linh hồn An Tuyết Thần gần như đã không còn.

Đôi tay Phạm Ngự dút vào trong túi quần, liếc mắt nhìn cô. Về mặt bây giờ của cô là sao, nghe người yêu cũ nói muốn kết hôn, nên đau lòng?

"Tôi nay ngủ một giấc thật tốt, ngày mai anh Giản của cô sẽ party đính hôn. Cô tham dự với tôi." Lời nói của Phạm Ngự khiến An Tuyết Thần im lặng như bị tập kích trầm trọng.

Quả nhiên, nước mắt cứ tiếp tục chảy ra ngoài. Khuôn mặt nhỏ bé tinh tế lại trắng nõn, lại có nước mắt chảy ra càng tăng thêm chút quyến rũ. Khiến cho người khác không kìm nén được thương xót.

An Tuyết Thần ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông vô cùng tuấn tú trước mắt, khuôn mặt giống như được chạm khắc, ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ đến từng góc cạnh. Bề ngoài dường như phóng túng, không so đo tính toán, nhưng không chú ý thì trong mắt lộ ra tinh quang khiến người khác không dám xem nhẹ. Một đầu tóc đen rối loạn, mày kiếm hạ xuống, ngực lại một đôi mắt đào hoa, tràn trề tình cảm, làm cho người khác không nghĩ rằng mình sẽ bị hãm sâu vào trong đó. Sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng có độ dày vừa phải, lúc này đây lại tươi cười khiến người khác xao động - lóa mắt. Mặt mày thanh tú, đôi mắt nhỏ dài, một thân quần áo trắng, khỏe miệng cong lên độ cong tuyệt đẹp, lạnh lùng mà không mất vẻ dịu dàng, thanh nhã mà cao quý. Đủ để cho tất cả phụ nữ vì thế mà đầu đá lẫn nhau. Khiến cho tất cả đàn ông thấy không công bằng. . . . .

Nhưng mà tại sao, người đàn ông như vậy lại muốn cô ở bên người, không bằng cô gái nào, không hơn những cô gái xinh đẹp, vì sao nhất định phải là cô? Nhiều lần, cô cũng rất muốn hỏi hấn.

An Tuyết Thần đối diện với ánh mắt Phạm Ngự. Nhàn nhạt mở miệng.

"Tôi muốn biết, tại sao lại là tôi? Anh nhất định không thiếu phụ nữ, bất luận là dạng phụ nữ gì, anh cũng không thiếu, vì sao không buông tha cho tôi chứ?"

Đôi mắt nhỏ dài của Phạm Ngự hơi nhíu lại. Đi về phía cô, một tay nâng cằm cô lên. Hấn khom người xuống hôn trách.

"Tôi thích dạy dỗ "Con mèo hoang" trở nên biết vâng lời. Đem móng vuốt sắc nhọn của cô mài cho phẳng, như thế mới thú vị."

An Tuyết Thần cắn cắn môi. "Như vậy, nếu tôi ngoan ngoãn nghe theo lời anh, anh có thể buông tha cho tôi chứ?"

Mặt Phạm Ngự hơi căng cứng, lửa giận cuộn cuộn trong lòng ngực, giống như áp lực quá lớn, ngay lập tức sẽ bị nổ tung giống như ầm nước đun sôi. Cứ thế muốn rời khỏi hấn, hấn sẽ không làm theo mong muốn của cô.

"Vĩnh viễn đừng mơ tưởng." Thanh âm lạnh như băng đã đẩy một thiên sứ vào địa ngục.

"Ngày mai tham dự cùng tôi." Bất luận nói cái gì cũng đều khiến lòng cô đau nhói.

An Tuyết Thần kiên quyết nói: "Tôi không đi, có chết cũng không đi."

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi "kẹt kẹt" vang dội, trong mắt lóe lên một ngọn lửa giận không cách nào ngăn cản, giống như sư tử bị chọc giận.

"Cô sẽ không quên trò đùa dai hôm nay của cô chứ, phụ nữ trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn mà. Thật không nghĩ tới cô còn có thể theo đuôi tôi đến tận "Đế Vương"."

"Không cần chọc giận tôi, cô không có quả ngon để ăn, không đi cũng phải đi. Không muốn thấy trong hôn lễ, bộ dạng thờ gấp dưới thân tôi của cô, thì nên ngoan ngoãn nghe lời." Dứt lời, hung ác hất cằm cô ra, cất bước rời đi. Sau đó chỉ còn dư lại tiếng âm thanh đóng cửa.

An Tuyết Thần vô lực ngã xuống giường, quá khứ tốt đẹp cứ từ từ hiện lên.

Nắm tay của anh, nhắm mắt lại bước đi em sẽ không lạc đường.

Trong sinh mệnh của em, ấm áp như thế là anh cho em toàn bộ, nhưng mà anh rời xa em, anh bảo sau này em cười với người khác thế nào. An Tuyết Thần cười tự giễu.

Thích một người, muốn ở chung một chỗ với người đó, đến già cũng không đủ.

Ngày mai, cô phải làm sao, nếu anh đã chọn lựa rồi. Cô nên chúc phúc cho anh sao? Cô đã sớm không còn xứng đáng với anh nữa không phải sao?

Chiều nay, cô không ngủ, cố gắng để mình tỉnh táo, đừng cảm đối mặt với những việc đã xảy ra.

Lúc cô đơn chỉ còn lại một mình, trong khi lòng thì đang yên lặng rơi lệ, chỉ có một mình bị thương – đau khổ, nhưng nội tâm thì đau triệt để.

Tối nay nhất định mất ngủ. Hồi ức từng chút từng chút tái hiện lên. Đau đớn cũng ngày càng nhiều hơn.

Tầng sáng, chim hót hoa thơm. Hơi thở của thiên nhiên. An Tuyết Thần dựa người vào ban công. Nhìn bầu trời. Không biết đang nghĩ cái gì. Nhìn bầu chim bay lượn trên bầu trời. Tự cười khổ - châm chọc.

Giờ phút này, cô nghĩ mình là chim hoàng yến. Bị nhốt trong cái lồng xa hoa. Mất đi tự do, mất đi phương hướng.

Cửa bị người đẩy ra. Cô cũng không phát hiện có người đi vào, chỉ đắm chìm trong thương cảm của chính mình.

Phạm Ngự đẩy cửa ra, nhìn thấy trên giường không có ai, nhìn theo hướng rèm che cửa sổ màu trắng bay lượn. Thấy An Tuyết Thần mặc váy dây, ngo ngắc ngăm nhìn bầu trời. Bầu trời xanh thẳm trong xanh.

"Sao lại dậy sớm vậy." Phạm Ngự nhẹ nhàng ôm An Tuyết Thần từ phía sau, vây trong ngực mình, cơ thể lạnh lẽo, kích thích thân thể Phạm Ngự.

An Tuyết Thần khẽ run rẩy, bởi vì hơi thở nguy hiểm này không cần nhìn, không cần nghĩ cũng biết nó tỏa ra từ ai.

"Em đã thức dậy, vậy thì thử quần áo xem có vừa người không." Thấy An Tuyết Thần không để ý đến mình, trên mặt hiện lên sự lạnh lẽo. Từ trước đến nay những người làm trái lại ý hắn đều không có kết quả tốt đẹp.

An Tuyết Thần chậm chạp bị hắn đẩy mạnh vào phòng thử quần áo. Mặc cho các cô gái vì cô mà mặc quần áo hay trang điểm. Một lần nữa bọn họ lại đẩy cô vào trong người Phạm Ngự. An Tuyết Thần không để ý đến toàn bộ quá trình này.

An Tuyết Thần cảm thấy tầm mắt nóng rực của hắn, tri độn ngẩng đầu lên nhìn hắn. Chỉ nhìn thấy ngọn lửa rừng rực * *. Đốt cháy một đôi mắt lạnh lẽo.

Phạm Ngự tiến lên một bước, hung hăng kéo An Tuyết Thần vào trong ngực mình. Hành động bất ngờ của hắn hù dọa đến An Tuyết Thần, khiến cô kêu thành tiếng.

"A, anh, anh làm gì vậy?" An Tuyết Thần sợ hãi nhìn hắn.

Đôi tay lạnh băng của Phạm Ngự nhẹ vuốt ve gương mặt trắng hồng của An Tuyết Thần. Ngón tay di động theo gương mặt cô rơi xuống đôi môi, và cũng lộ ra rãnh ngực thật sâu. Mạnh mẽ chịu đựng * *.

"Bảo bối, em thật đẹp." Hơi thở bất ổn của Phạm Ngự khẽ mở miệng nói. Chính xác đây là lời nói thật. Bây giờ cô rất đẹp. Rất quyến rũ. Rất xinh đẹp. An Tuyết Thần nhìn gương mặt dè dặt của hắn. Xoay người nhìn chính mình trong gương. Quả thật rất kiều mỵ. Bộ dạng cô như vậy có thể quyến rũ tất cả đàn ông trên trái đất. Áo ngực màu đen, lưng trần, váy ren bó sát người. Váy ngắn không dài đến đầu gối, đem vóc dáng khêu gợi của cô lộ ra ngoài gần như trần trụi. Đang ngăm nhìn gương mặt thanh thuần của mình bỗng trở thành quyến rũ mê người. Trang phục cô đâu mà cô mặc thật lộng lẫy kiều mị. Nhưng An Tuyết Thần lại tưởng như là đang đi vào địa ngục quyến rũ vậy.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần trong gương. Một đôi tay không an phận luồn vào trong váy. Nhẹ nhàng vuốt ve cái mông cô. Liếm lỗ tai cô. Trêu chọc

đến khi gương mặt An Tuyết Thần ửng hồng.

"Ha ha, bảo bối, sao em vẫn còn nhảy cảm như vậy. Bất luận cùng em XXOO bao nhiêu lần thì em vẫn dễ dàng thẹn thùng như thế." Dứt lời, không quên liếm vành tai cô.

Phạm Ngự xoay cô lại, hôn môi cô, từng bước xâm nhập. Đoạt lấy hương thơm trong miệng cô. Biết mình không chế không nổi nên mới không buông tha người phụ nữ trong ngực.

"Bảo bối, em làm anh không cưỡng lại được." Đôi mắt Phạm Ngự đã sớm * * chiếm đoạt. Thở hồng hèn nói.

An Tuyết Thần được buông lỏng, ra sức hô hấp không khí.

Phạm Ngự nâng cái cằm hơi nhọn của cô lên.

"Tối nay, em nhất định là người phụ nữ sáng chói nhất."

An Tuyết Thần tránh tầm mắt hắn. Cô biết. Cô biết, cô chỉ cố ý. Nhưng có biện pháp gì đây. Không có cách nào, chỉ có thể mặc cho hắn nhục nhã mình. Bề gãy hai cánh tay của cô. Chỗ nào cũng không được đi. Hắn luôn theo sát giam cầm bước đi của cô. .

"Đi thôi." Dứt lời liền ôm An Tuyết Thần bước từng bước rời khỏi biệt thự nghĩ muốn đi hướng tới party đính hôn. Nơi đó chính là chỗ làm cô hít thở khó khăn.

An Tuyết Thần ngồi trên xe cực kỳ khảm trương, cô sợ hãi, cô nghĩ rằng mình sẽ không thể kiên trì đến khi kết thúc party. Càng sợ hơn chính là người đàn ông bên cạnh cô, người đàn ông giống như quỷ Satan. Có một đôi sắc bén như chim ưng.

Trước mắt nguy nga lộng lẫy. Căn biệt thự lấp lánh ánh vàng. Người ở bên trong. Cũng chói mắt như thế. Còn nhớ rõ. Giản đại ca đã từng nói. Anh muốn cho Tuyết Nhi một hôn lễ hoàn mỹ. Nhưng hôm nay thì sao?

Hôm nay, cô tới tham dự hôn lễ của người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Thật đáng buồn khi cô đâu không phải là cô.

Phạm Ngự nhìn cặp mắt trong suốt – bị thương của An Tuyết. Chân mày đẹp đẽ hơi nhíu nhíu. Chủ mưu - hắn có âm mưu.

"Bảo bối. Chúng ta đi thôi. Không được làm tôi mất mặt." Phạm Ngự đem bàn tay bé nhỏ của cô khoác lên khuỷu tay của mình. Sau đó kề sát nhau cùng bước đi. Giống như mang thiên sứ xuống địa ngục vậy.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự. Cô biết lời nói của hắn là cảnh cáo. Cảnh cáo cô không được làm ra chuyện gì quá quắt khiến hắn mất thể diện.

Đi vào trung tâm tòa nhà. Thì nhìn thấy. Giản Nam toàn thân trắng muốt. Giản Nam giống như ánh mặt trời mặc lễ phục màu trắng. Chói mắt như thế. Cũng cảm thấy cô không thể chạm tới anh. Cách cô rất xa.

Một động tác nhỏ như thế. Suy nghĩ, sao có thể chạy thẳng vào mắt Phạm Ngự. Khóe miệng nâng lên một nụ cười xấu xa. Thẳng tắp chiếu đến một cặp vị hôn thê đang cùng nhau chào hỏi khách.

An Tuyết Thần kéo cánh tay Phạm Ngự, dùng sức nắm chặt. Rõ ràng cô đang rất khảm trương. Đang sợ. Phạm Ngự vỗ nhẹ sau lưng cô, như để trấn an.

Giờ phút này, An Tuyết Thần cảm thấy mỗi bước đi của cô, giống như tim cô bị người khác hung hăng đâm thủng vậy. Nội tâm sao đau đớn thế.

Phạm Ngự bước tới trước mặt bọn họ. Giơ tay lên, cầm ly rượu.

"Nguyệt nhi, Giản Nam. Chúc mừng hai người." Cùng với lời nói của Phạm Ngự, hai người kia đứng đối diện với hai người bọn cô. Hiển nhiên cũng lấy làm kinh hãi. Đây là em gái thanh thuần ngày đó sao? Thật là khó tin.

Phạm Ngự rất hài lòng đối với phản ứng của hai người kia. Đem An Tuyết Thần ôm chặt vào trong lòng hơn. Giống như tuyên bố với mọi người cô là vật sở hữu của hắn. Người đàn ông này có ham muốn chiếm giữ khiến người khác không thể tưởng tượng ra được.

Phạm Ngự thấy Giản Nam cau mày, ánh mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm An Tuyết Thần. Phạm Ngự hơi cúi đầu. Nghiêng người ghé vào lỗ tai An Tuyết Thần, nói.

"Bảo bối. Chúc mừng bọn họ đi." Giọng nói mang theo cung chiều cùng với thương yêu chưa từng có. Làm cho mặt An Tuyết Thần đỏ lên. Nguyên nhân không phải vì lời hắn nói, mà vì lỗ tai nhạy cảm của cô.

Nghe xong lời nói của Phạm Ngự, An Tuyết Thần ngẩng đầu đối mặt với Giản Nam. Khoảnh khắc kia, hô hấp của cô như bị ngưng lại. Chỉ là cánh tay Phạm Ngự hung ác véo một cái lên mông cô. Khiến suy nghĩ của cô quay lại.

"Chúc mừng hai người. Vĩnh kết đồng tâm." Thanh âm cũng không phải rất lớn, nhưng là đủ để cho bốn người bọn họ nghe thấy. Nói xong cũng không để ý phạm ngự có hài lòng hay không. Lại nhẹ giọng nói.

"Ngại quá, tôi đi vào nhà vệ sinh một chút." Nói xong cũng chạy về phía nhà vệ sinh. Sau đó cũng dẫn theo tầm mắt của Giản Nam. Phạm Ngự thu lại tất cả vào trong mắt. Khóe miệng cũng lộ ra một đường cong thật sâu. Sau đó cũng xoay người rời đi.

Ào ào ——

An Tuyết Thần nhìn bản thân đang thở hổn hển ở trong gương. Rốt cuộc cũng rời khỏi nơi khiến người khác hít thở không thông. Há miệng thở hổn hển từng ngụm. Cô ở trong kính mê hoặc, nhưng hình tượng bây giờ đã mất hết. Nghĩ tới đây, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

Giản Nam cố ý ngẩng về phía toilet. Hướng vị hôn thê bên cạnh, nói.

"Nguyệt, anh đi toilet. Lập tức quay lại ngay."

"Ừm, đi nhanh về nhanh." Nguyệt nhi nhìn theo bóng lưng Giản Nam rời đi, cứ có cảm giác có cái gì đó không đúng.

Thời điểm khi Giản Nam rời đi về hướng nhà vệ sinh. Ánh mắt Phạm Ngự bỗng trở nên lạnh lẽo. Khóe miệng giương lên nụ cười tà. Sau đó không biết nói gì với người bên cạnh, nâng ly rượu trong tay lên uống cạn một hơi.

Trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Xoay người rời đi.

An Tuyết Thần lung tung nhìn người đàn ông trước mắt.

"Anh, anh, sao anh lại ở đây." Thật là khó khăn. Nói ra những lời này thật không dễ dàng.

Giản Nam nâng cằm An Tuyết Thần lên. Đánh giá cô.

"Tuyệt nhi, trong mắt anh không còn nhận ra em nữa rồi, em của bây giờ đã thay đổi làm anh cảm thấy xa lạ." Khuôn mặt tuấn tú của Giản Nam hệt như ánh mặt trời. Bỗng trở nên khổ sở, u buồn.

An Tuyết Thần cứ đứng im nhìn người đàn ông có ngày như đêm mong. Không nói một câu. Cứ yên lặng nhìn như vậy.

"Tuyệt nhi, anh rất nhớ em. Em có nhớ anh không?" Giản Nam kiểm khi dịu dàng, giống như sắp hòa tan cô vậy.

An Tuyết Thần nhìn đôi mắt này. "Em, em, . . ."

Ánh mắt Giản Nam dịu dàng, bỗng biến thành thâm thúy - tối tăm. Thanh âm của Ác luân quần bên tai cô.

"Tuyệt Nhi, em không biết, em bây giờ có thể quyến rũ bao nhiêu đàn ông, thật muốn biết em ở dưới thân Phạm Ngự rên rỉ như thế nào." Dứt lời, dùng sức nắm chặt cằm của An Tuyết Thần. Nhưng mà hành động ấy lại bị An Tuyết Thần xem nhẹ, cái cô quan tâm chính là lời hấn vừa nói.

An Tuyết Thần không thể tin được, nhìn người đàn ông. Ánh mắt như thế, sao cô chưa từng nhìn thấy qua. Ánh mắt như vậy chỉ nên xuất hiện trên người Phạm Ngự mới đúng. Vì sao hôm nay lại xuất hiện ở trên người Giản Đại ca?

Mặt cho nước mắt trên mặt rơi xuống mu bàn tay của hấn. Run rẩy. .

"Anh, anh, anh mới vừa, anh mới vừa, nói gì."

"A ——"

Bàn tay Giản Nam vẫn ôm eo cô, siết chặt lên người mình. Nói bên tai cô.

"Tôi nói, tôi muốn biết đáng về “hầu hạ” đàn ông của cô như thế nào."

Thật hối hận, thật sự rất hối hận. Trái tim đau nhói. Nội tâm cô đau triệt để. Nhìn người trong ngực ngây ngốc đau lòng, trong mắt Giản Nam hiện lên một tia không nở, nhưng lại bị hấn che giấu, song cô cũng chưa từng nhìn thấy.

"Buông - tay" Cô gằn ra hai chữ, cô muốn rời đi. Cô muốn rời khỏi nơi khiến mình hít thở khó khăn này. Cô mệt mỏi đẩy người đàn ông đang ôm cô ra.

"Buông tay" Thanh âm lần nữa vang lên, khó tin nhìn người đàn ông.

"Thế nào? Muốn trở lại bên cạnh hấn. Làm người tình của hấn."

An Tuyết Thần tức giận nhìn hấn, quả thật không thể tin được những lời này được nói ra từ trong miệng anh.

"Buông tay"

"Trả lời tôi." Hấn nổi giận.

An Tuyết Thần nhìn hấn. "Đúng thế"

"Ừm, ừm — —"

Giản Nam hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ vừa rồi trả lời hấn. Mạnh mẽ cắn mút. Không để cô phát ra âm thanh.

An Tuyết Thần dùng sức vỗ. Nụ hôn này cô không muốn. Cô không cần. Cô không cần.

Một tiếng kêu gào khiến động tác của hai người dừng lại.

"A, hai người, hai người đang làm cái gì vậy?" Người này chính là vợ chưa cưới của Giản Nam - Nguyệt nhi. Còn có Phàm Ngự ở một bên phát ra khí lạnh. An Tuyết Thần biết hấn đang nổi giận. Cô biết hấn tức giận.

Hai người bọn cô nhìn hai người bọn hấn (Hấn và Nguyệt nhi).

"Không phải, không phải như những gì cô thấy đâu." An Tuyết Thần tiến lên giải thích.

"Chúng tôi đều nhìn thấy, cô còn muốn giải thích cái gì?" Nguyệt nhi hung hăng đánh An Tuyết Thần một bạt tai. Đánh cô chết đứng tại chỗ.

Mà sắc mặt Giản Nam cũng không khá hơn chút nào. Liếc mắt nhìn cô gái mặt đầy nước mắt bên cạnh – chính là vị hôn thê mặt đầy tức giận.

"Nguyệt nhi, em đừng giận. Là anh không tốt. Không chịu được sức quyến rũ của cô ấy. Chúng ta quay về. Cha mẹ vẫn còn đang chờ chúng ta đấy?"

Trong nháy mắt, An Tuyết Thần rơi thẳng xuống địa ngục. Cô cứng nhắc xoay người lại nhìn hai người đang ôm nhau. Ánh mắt đó sao bi thương thế.

An Tuyết Thần bước từng bước đến trước mặt họ.

"Giản Nam. Đời này, ta có yêu, đã khóc. Nghĩ rằng, từng mơ mang, hận qua. Chính là chưa bao giờ thấy rõ bộ mặt thật của anh." Cô nhẹ giọng nói.

Giản Nam nhìn cô. Muốn mở miệng nói gì đó. Nhưng cuối cùng, lại không nói ra.

An Tuyết Thần nhìn anh chăm chú một lần. Xoay người, từ từ bước đến bên người Phàm Ngự. Một đôi tay vô lực đặt lên bờ vai hấn.

Lâm Nguyệt nhìn cô gái đẹp hơn mình mấy phần kia, trong lòng có chút ghen tị, cộng thêm lời nói vừa rồi của cô gái, tuyên bố cô gái và Giản Nam từng có quan hệ gì đó. Một cảm giác ghen ghét từ trong lòng sinh ra. Cô không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào phá hư hạnh phúc của mình, nếu như có, bằng mọi cách cô sẽ hủy hoại cô ta.

An Tuyết Thần nhìn nét mặt vô cảm của Phàm Ngự, cực kỳ khó hiểu, thế nhưng bây giờ cô không có tâm tình nhìn coi nột tâm hấn.

"Tôi muốn về trước." Dứt lời, liền rời đi.

Phàm Ngự nắm lấy cánh tay An Tuyết Thần, ánh mắt chăm chú nhìn vào sắc mặt khó coi của Giản Nam.

"Tôi đi cùng em."

Bên trong xe — —

An Tuyết Thần nhìn ngoài cửa sổ phiêu qua một vài bức ảnh quảng cáo không giống nhau.

Sau đó nhìn người đàn ông đang lái xe, hấn thật rất tuần tú.

"Tại sao anh không tức giận?" An Tuyết Thần mở miệng dò xét. Nghiêng đầu nhìn biểu tình khuôn mặt Phàm Ngự.

"Tại sao phải tức giận. Từ lúc em đi vào, chúng tôi đã bắt đầu đi, theo em đứng ở bên ngoài rồi. Cho nên chuyện gì xảy ra, tôi đều biết. Em cũng phản kháng lại, không phải sao?" Phàm Ngự nói đơn giản mà rất đúng.

Lông mày An Tuyết Thần nhíu chặt. Ngưng mắt nhìn hấn, không muốn bỏ qua bất cứ biểu tình gì trên khuôn mặt hấn.

"Nói như vậy, anh đã sớm biết anh ta sẽ đi tìm tôi, cho nên anh mới dẫn vị hôn thê của anh ta, đi xem chuyện cười sao?" An Tuyết Thần nhướn mày nhìn Phàm Ngự.

Phàm Ngự không có trả lời. Điều đó chứng minh những gì cô nói không sai.

"Người phụ nữ thông minh quá cũng không tốt đâu?"

"Tại sao lại làm như vậy?"

"Không tại sao » chỉ là muốn để cho em thấy rõ ràng, trong miệng Giản ca ca của em thì hẳn coi em là hạng người gì." Phàm Ngự đốt một điều thuốc, nhẹ nhàng hút.

An Tuyết Thần nghe thấy hẳn nói vậy, vẫn còn rất đau lòng. Hôm nay, cô thật sự rất đau lòng. Giản Nam thế nhưng lại nói ra những lời vũ nhục cô như vậy.

Phàm Ngự mắt lạnh nhìn An Tuyết Thần. Khóe miệng hiện lên một loại gian kế thể hiện ở nụ cười nham hiểm. Bởi vì ngay từ đầu, hẳn đã cho Giản Nam nhìn hành động trên giường của bọn họ rồi. Chỉ là chuyện này, hẳn sẽ không để cho An Tuyết Thần biết.

Ngay cả bản thân Phàm Ngự cũng không biết tại sao mình lại làm chuyện này. Hẳn tự nhủ với mình, đó chỉ là lòng tự tôn. Hẳn không thích người phụ nữ nằm ở trong lòng hẳn lại suy nghĩ đến người đàn ông khác. Đồ chơi tuyệt mỹ của hẳn không thể người khác dùng chung. Bất luận kẻ nào cũng không được. Chỉ cần hẳn - Phàm Ngự còn chưa cho phép.

Rất nhanh liền trở về biệt thự. An Tuyết Thần nhìn căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng. Trong lòng có loại tư vị khó nói thành lời.

Đột nhiên như học theo lái xe giữ chặt tay lái, rướn về phía trước Phàm Ngự.

"Phàm Ngự, tôi, đối với anh mà nói, tôi là cái gì?" An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự.

"Sao đột nhiên hỏi như vậy." Nói xong, liền nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô.

"Tôi muốn biết."

Phàm Ngự chăm chú nhìn cô một lúc lâu.

"Người phụ nữ của tôi" Dứt lời, ôm An Tuyết Thần đi về phía trước.

Trong lòng An Tuyết Thần đoán chừng, "Người phụ nữ của tôi, người phụ nữ của tôi." Có phải cô đã không còn là món đồ chơi nữa rồi sao.

"Ừm — — ừm — —" Mới vừa tiến gian phòng, Phàm Ngự liền đem cô nhào lên trên giường.

Cả khuôn mặt An Tuyết Thần đỏ bừng nhìn Phàm Ngự. Nhỏ giọng, thờ hờn hèn.

"Tiểu yêu tinh, có thể ‘‘ăn’’ em rồi. Em hành hạ tôi chết mất." Nói xong, liền bắt đầu cởi váy áo của cô ra. Sau đó từ từ cởi bỏ quần áo của mình.

Nhưng mà lần này, Phàm Ngự cũng không có trực tiếp đi vào. Mà là ra sức khiêu khích cô. Phối hợp với phụ nữ, kể từ khi sinh ra đến nay thì đây là lần đầu tiên, hẳn chủ động ở trên giường lấy lòng một người phụ nữ.

Hắn dùng đầu lưỡi hôn bên tai cô, thỉnh thoảng còn liếm. Chọc cho An Tuyết Thần phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều. Ngay cả hẳn cũng không hề không nói.

"Bảo bối, muốn không?" Thanh âm Phàm Ngự trầm thấp vang lên bên tai cô.

An Tuyết Thần cắn chặt môi, không để cho những tiếng rên rỉ phát ra ngoài.

Phàm Ngự mạnh mẽ dùng thêm sức, rút cuộc với kỹ xảo điêu luyện của hẳn cô then thùng phát ra tiếng.

Cứ như vậy đi, cô cứ như vậy một lần nữa phóng túng chính mình, cô kiên trì tất cả cũng vì Giản Nam, cũng không phải lòng cô thanh cao, cô tự biết kiểu ngạo của mình dưới thân người đàn ông sẽ tan thành bọt biển.

"Em, em muốn." Cả khuôn mặt cô cũng đã nhuốm màu sắc kích tình. Gương mặt đỏ bừng, chỉ khiến người khác muốn cắn một cái.

Tay kia của Phàm Ngự lại hung ác. "Em muốn ai?" Thanh âm hẳn bây giờ giống như ma chú. Trần ngập lực hấp dẫn.

"Phàm, Phàm Ngự."

Nghe được câu trả lời động lòng người, hẳn giống như mê muội, tiến thật sâu vào trong cơ thể cô. Hai người thoải mái rên. Thanh âm nam nữ giao hợp, cùng với tiếng rên của người phụ nữ, tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, kết hợp hoàn mỹ không hề chê được. Tốt đẹp như vậy. Giống như một giai điệu trong bản nhạc hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Người khách ngoài ý muốn đến nhà - Giản Nam

Gió nhẹ nhàng thổi qua

Thổi vào lòng em

Em vẫn đứng nơi đầu đường biệt ly đợi anh

Không có một câu ngăn lại

Không một lý do

Chỉ có bóng dáng lướt nhanh theo thời gian

Hôm qua gặp nhau quá ngắn ngủi

Không dài như thiên trường địa cửu

Ngày mai của chúng ta còn quá xa

Không thể thay đổi hạnh phúc bên cạnh

Ngày ly biệt ơi!

Bầu trời xám xịt

Giấc mộng cũ vẫn bám lấy em

Dùng tay xua tan

Nhiều hơn nữa là sự dửng dăng

Không kìm nén được đau nhói trong lòng

Ngày mai của em

Là một ngày kia

Em mới có thể thôi nhưng nhớ

Quên đi thời gian

Quên đi ngày hôm qua

Yêu hận không lặp lại nữa

Không có một câu ngăn lại

Không một lý do

Chỉ có bóng dáng lướt nhanh theo thời gian

Hôm qua gặp nhau quá ngắn ngủi

Không dài như thiên trường địa cửu

Ngày mai của chúng ta còn quá xa

Không thể thay đổi hạnh phúc bên cạnh

Ngày ly biệt ơi!

Bầu trời xám xịt

Giấc mộng cũ vẫn bám lấy em

Dùng tay xua tan

Nhiều hơn nữa là sự dịu dàng
Không kim nén được đau nhói trong lòng
Ngày mai của em
Là một ngày kia
Em mới có thể thôi nhưng nhớ
Quên đi thời gian
Quên đi ngày hôm qua
Yêu hận không lặp lại nữa
Ngày ly biệt ơi!
Bầu trời xám xịt
Giấc mộng cũ vẫn bám lấy em
Dùng tay xua tan

Nhiều hơn nữa là sự dịu dàng
Không kim nén được đau nhói trong lòng
Ngày mai của em
Là một ngày kia
Em mới có thể thôi nhớ nhưng
Quên đi thời gian
Quên đi ngày hôm qua
Yêu hận không lặp lại nữa
Quên đi thời gian
Quên đi ngày hôm qua
Yêu hận không lặp lại nữa

An Tuyết Thần thức dậy rất sớm, mặc dù tối qua trằn trọc mãi mới ngủ được. Nhưng một chút buồn ngủ cô cũng không có. Thay một bộ quần áo, cô đi đến ngồi lên chiếc xích đu. Tức giận nhìn mặt trời mọc. An Tuyết Thần hát bài《 Biệt ly mùa thu 》

Cô nhớ, thời gian mấy năm trước cách xa Giản Nam cũng là mùa thu. Cô nhớ lại lời nói tối hôm qua của Giản Nam ở party. Trong lòng đau nhói. Tại sao anh lại nói những lời như vậy. Anh đã thay đổi, không còn là anh của trước đây. Bất luận là có phải hay không, thì cô cũng không xứng với anh của trước đây nữa rồi. Điềm này có hiểu rõ.

Đột nhiên cảm thấy bà vai được sưởi ấm, vừa nhìn thấy khuôn mặt phúc hậu của vú Trương. An Tuyết Thần ngoảnh đầu lại, mỉm cười.

"Vú Trương, sao dậy sớm vậy."

"Ồi chào, tuổi tác đã cao, ngủ không nhiều." Vú Trương vừa xoa trán của mình vừa nói.

An Tuyết Thần kéo bàn tay ấm áp của vú Trương qua, nắm chặt. Đem cái đầu nhỏ của mình nép vào trong lòng vú Trương.

"Vú Trương, bụng của bà rất nóng." Thật sự rất ấm áp.

"Ha ha, nha đầu nghịch." Nói xong, liền nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

Phạm Ngự tấm xong, bước xuống lầu dưới thì nhìn thấy một màn này. Khóe môi giương lên, tạo thành đường cong dịu dàng.

"Tiểu thư, chúng ta nên vào nhà ăn sáng rồi" Vũ Trương mặt dịu dàng nói. Nhưng người ở trong ngực lại không có phản ứng gì. Lại cảm thấy người trong ngực hơi nghẹn ngào.

"Tiểu thư, sao thế, tại sao lại khóc" Vũ Trương đau lòng an ủi, nói.

An Tuyết Thần nằm trong lòng Vũ Trương, bởi vì ở đó có mùi vị của mẹ.

An Tuyết Thần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thương tiếc cực hạn lên, "Vũ Trương, tôi muốn mẹ. Cũng may còn có bà bên cạnh tôi."

Vũ Trương nghe xong cười khẽ. "Thì ra là tiểu thư đang nhớ nhà sao. Tiểu thư có phải cũng giống như người ta, muốn về nhà ngủ mấy ngày sao."

An Tuyết Thần cứ gật gật đầu. "Cha mẹ đã xuất viện, nhưng đã lâu rồi tôi chưa được gặp họ. Mặc dù thỉnh thoảng có gọi điện về nhà, nhưng tôi vẫn rất muốn ôm mẹ ngủ. Còn cha thì đọc báo. Những ngày tháng như thế càng lúc càng cách xa tôi, tôi cảm thấy hạnh phúc càng ngày càng xa vời."

Vũ Trương nhìn cô, thấy ánh mắt trong suốt đầy rầu rĩ - u buồn.

"Tiểu thư, cô đã muốn trở về, vậy thì nói qua với thiếu gia, cô thấy có được hay không?"

Tuyết Thần nghe thấy có thể trở về nhà gặp cha mẹ, khuôn mặt khóc như mưa lộ ra tươi cười. "Có được không?"

Nhưng mà nghĩ một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn liền lập tức xụ xuống.

"Nhưng mà, anh ta sẽ không thể nào thả tôi đi. Tôi cũng chỉ giống như con chim Hoàng Yến được anh ta nuôi trong lồng xa hoa mà thôi. Không thể thả tôi đi đâu."

Vũ Trương vỗ nhẹ lên lưng An Tuyết Thần, cúi xuống nói thầm bên tai cô, đầu tiên là nhủ mảy, sau cùng là chột gật đầu. . . . . "A, Vũ Trương, bà thật thông minh nha. Vậy cứ làm như vậy đi, nhưng bà nhất định phải giúp tôi đấy!"

Vũ Trương cung chiều vuốt ve gương mặt An Tuyết Thần, dùng giọng nói kiên định trả lời: "Yên tâm, Vũ Trương nhất định sẽ giúp tiểu thư về nhà thăm cha mẹ."

Phòng khách, trên bàn ăn ——

Gương mặt đau khổ của An Tuyết Thần, một đôi mắt to vô hồn nhìn chăm chăm bữa tiệc thịt cá lớn trên bàn cơm. Ở trong lòng đau khổ lắm lắm: "Không được chảy nước miếng, nhất định phải nhịn. Vượt qua cửa ải này là có thể về nhà ăn thịt kho tàu, thịt viên hạng nhất. Nhất định phải nhịn."

Phạm Ngự một lần ăn một lần nhìn tờ báo trong tay. Ngẩng đầu lên, thấy cô không có phản ứng gì, cũng không ăn cái gì. Lòng mảy mảy lại. Giọng điệu không nóng không lạnh.

"Sao thế? Không có khẩu vị?"

Đợi lúc lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời, đặt tờ báo trong tay xuống, cứ thế nhìn chăm chăm An Tuyết Thần. Giống như muốn từ trong ánh mắt cô đọc ra cái gì đó.

An Tuyết Thần biết hán đang nhìn chăm chăm cô, trong lòng cực kỳ căng thẳng, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh. Vẻ mặt không di động, ánh mắt trống rỗng.

"Vũ Trương"

"Thiếu gia, có việc gì à?" Vũ Trương đi tới giữa bàn ăn, nhìn Phạm Ngự.

Phạm Ngự vẫn cứ nhìn chăm chăm An Tuyết Thần. Vũ Trương nghiễm nhiên hiểu là có ý gì. Bước tới bên cạnh Phạm Ngự, nói nhỏ mấy câu.

Ngay sau đó, chân mảy nhún nhún chặt. "Gọi điện thoại, bảo bác sỹ đến đây."

"Dạ." Khóe miệng Vũ Trương lúc rồi đi còn mang theo nụ cười như ý.

Phòng ngủ ——

Bác sỹ kiểm tra đơn giản một lượt. Như có điều suy nghĩ nhìn An Tuyết Thần.

"Chuyện gì vậy?" Phạm Ngự dựa người vào cửa, nhàn nhạt mở miệng.

Bác sỹ cung kính bước tới bên cạnh Phạm Ngự, nhẹ giọng nói.

"Thiếu gia, là bệnh kén ăn."

"Bệnh kén ăn?" Ánh mắt Phạm Ngự sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào gương mặt An Tuyết Thần.

"Tại sao là bệnh kén ăn?"

"Là do uất ức cộng thêm nhớ nhưng quá độ." Lúc nói vẫn không quên liếc mắt nhìn vú Trương ở phía sau.

"Nhớ nhưng?" Dứt lời, gương mặt lạnh băng hiện lên vẻ hung ác - tàn nhẫn. Hẳn cho rằng đó là vì nhớ nhưng Giản Nam mới có thể như vậy.

Vú Trương thấy tình huống không đúng, liền vội vàng tiến lên. "Sáng nay, tiểu thư luôn nói muốn gặp cha mẹ."

Nghe thấy lời giải thích rõ ràng của vú Trương, gương mặt mưa to gió lớn kia mới từ từ bình tĩnh lại.

Nhìn cô một lúc lâu. Xoay người xuống lầu, "Vú Trương, đưa cô ấy về nhà ở một ngày."

Vú Trương thấy bóng dáng của Phạm Ngự biến mất ở khúc cua, hướng về phía bác sỹ nói: "Lão Vương, thật cảm ơn ông"

Lão Vương đẩy đẩy cái kính, liếc mắt nhìn cô gái nằm trên giường. "Cô gái này là Tuyết Nhi?"

Vú Trương liền vội vàng lắc đầu. "Chỉ là hình dáng giống nhau mà thôi. Cô ấy không phải. Chỉ là, như đã nói qua, cảm ơn ông giúp tôi nói dối chuyện này, nếu không có ông thì không được."

"Ồi trời, giữa bà và tôi còn phải nói cảm ơn cái gì. Tôi đi trước đây." Nói xong, cũng rời khỏi căn phòng.

Vú Trương đi tới trước giường, "Tiểu thư, mọi người đã đi hết rồi, thiếu gia nói cô có thể trở về nhà ở một đêm."

Người trên giường vừa nghe thấy có thể trở về nhà vội vàng mở to hai mắt, ngồi dậy.

"Vậy sao? Có thật không? Vú Trương, cảm ơn bà. Cảm ơn bà!" Dứt lời, liền kích động ôm lấy vú Trương.

Nhưng không có ai biết, bên trong thư phòng, có một đôi mắt sắc bén như chim ưng đang nhìn chăm chú vào màn ảnh, khóe miệng cong lên. Tuấn mỹ mà lại mê hoặc.

Phạm Ngự lắc lắc ly rượu, nhìn căn phòng của hai người.

"Thủ đoạn thật sự là quá ngu ngốc, còn non lắm." Nói xong, ngửa đầu ra trút rượu đỏ vào miệng. Ánh nắng mặt trời chiếu lên thân thể cao lớn - tuấn lãng, sao mà chói mắt đến thế! Một đôi mắt thâm thúy cương quyết, tròng mắt đen trở nên u tối. Giống như hồ nước sâu không nhìn thấy đáy. Không bao giờ tồn tại.

Lầu dưới — —

An Tuyết Thần đã chuẩn bị rất tốt để về thăm cha mẹ, vừa nghĩ đến mình có thể lập tức nhìn thấy cha mẹ, trong lòng hưng phấn không thôi. Giờ phút này, cô giống như đứa bé được tặng kẹo. Cô như vậy, dịu dàng lại thêm phần hoạt bát ngây thơ. Ở trong mắt người khác, cô vĩnh viễn tự cho là thanh cao. An tĩnh như vậy. Nhưng cuối cùng cũng giống như một đứa trẻ trốn vào trong lòng mẹ.

Cái gì cô cũng không cầm theo, hơn nữa còn mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách, mục đích là không muốn làm cho cha mẹ hoài nghi. Cô đứng ở cửa, chờ vú Trương, trước khi đi cô vẫn muốn nói cảm ơn bà lần nữa. Bà giống như người mẹ hiền từ.

"Tiểu thư, vừa nãy thiếu gia có nói sẽ bảo tài xế đưa cô về." Vú Trương tiến lên phía trước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cùng chiều nói giống như đó là con của bà vậy.

"Vú Trương, không cần đâu, tự tôi có thể về, đừng làm phiền chú Mã." An Tuyết Thần khéo léo từ chối. Nhưng, Phạm Ngự giống như đoán biết trước cô sẽ nói như vậy.

"Tiểu thư, thiếu gia còn nói, nếu cô không muốn tài xế đưa về vậy thì đừng về nữa. Ngoan, để lão Mã đưa con về. Tự con đi, ta cũng không yên tâm." Vú Trương nhìn An Tuyết Thần nói.

An Tuyết Thần cũng không đành lòng cự tuyệt, cô cũng không muốn không được về nhà, tất cả là do hấn.

"Vậy cũng được, vú Trương, tôi về đây. Chăm sóc mình thật tốt nha!" Đôi mắt to trong suốt của An Tuyết Thần biến thành mơ màng. Từ từ hiện lên sương mù.

"Ai ui, một đêm thôi mà, cũng không phải là không gặp." Nhưng ai biết, một tháng qua, mặc dù sống chung dưới một mái nhà, nhưng cũng không gặp.

"Tôi đi đây, bà phải bảo trọng." Nói xong, liền lưu luyến rời khỏi biệt thự. Bà giống như một người mẹ yêu thương cô, từ tận đáy lòng cô tôn kính bà.

Vú Trương nhìn theo bóng dáng trong trẻo - đáng yêu kia, khuôn mặt già theo năm tháng có chút luyến tiếc nở nụ cười thần nhiên.

Trên lầu, Phạm Ngự cầm ly rượu, vẫn buông thả không quyết. Lạnh lùng – kiêu ngạo. Chẳng qua là khi đó trên mặt hấn xuất hiện tâm tình phức tạp. Sở dĩ để cho cô về nhà là không muốn cô tiếp tục kháng cự, bị thương tổn như vậy sau này lúc cô yếu ớt nhất, hẳn liền có cơ hội chiếm lấy tâm tư đó, lúc

mới bắt đầu đơn giản chỉ là đoạt lấy, nhưng mà cô đối với hắn lạnh nhạt, đã khơi lên cuồng ngao chinh phục của người đàn ông. Hắn không chỉ muốn có con người cô, mà còn muốn có được trái tim cô. Tất cả những người phụ nữ khác đều vâng dạ nghe theo, cũng chỉ có mình cô là người dám chống lại. Không coi cô là quan trọng. Nên còn làm tổn hại lòng tự trọng của cao thủ sẵn mồi như hắn – Phạm Ngự.

Bên trong xe, An Tuyết Thần nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, bây giờ cô cực kỳ hưng phấn. Cô lập tức sẽ được về nhà, cô thật vui mừng. Cảm lên điện thoại trong túi, liền gọi.

Đô - đô - đô ——

"A lô" Trong điện thoại truyền đến thanh âm dịu dàng của mẹ.

"A lô, mẹ, là con, một lúc nữa con sẽ về nhà, hiếm khi hôm nay trường cho nghỉ, con trở về nhà với cha mẹ."

"Tuyết Thần à, con trở về nhà sao, muốn ăn cái gì để mẹ làm cho con. Lúc nào thì về đến nhà?" Nghe con gái nói sắp về, mẹ An kích động không thôi, dù sao đã mấy tháng không có nhìn thấy con gái rồi.

Nghe thấy giọng nói có chút nức nở kích động của mẹ, giờ phút này, trái tim của An Tuyết Thần cũng được sưởi ấm. Thật thỏa mãn. Tinh thần chiếm lấy, bao trùm tất cả.

"Dạ, khoảng ba mươi phút nữa, mẹ, con muốn ăn món sủi trường của mẹ, món thịt kho tàu á..., thịt viên. Cá chần nước sôi, con đều muốn ăn." Giờ phút này, cô thật sự rất hạnh phúc, cũng cảm thấy thật thỏa mãn, nếu như ngày nào cũng có thể như vậy thì tốt biết mấy.

"Vậy sao, mẹ đi chuẩn bị chút. Trở về, con nhất định sẽ nhìn thấy món ăn yêu thích nhất."

"Dạ."

Nói xong, cúp điện thoại, nhìn vào điện thoại, khóe miệng cong lên nụ cười hạnh phúc thật lâu cũng không thu hồi. Cứ nhìn chăm chăm chiếc điện thoại đi động nhìn. Ở ghế lái, lão Mã nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của cô.

"An tiểu thư, tình cảm giữa cô và cha mẹ rất tốt nhé?" Lão Mã nhìn qua kính chiếu hậu thấy An Tuyết Thần vẫn ngẩn người nhìn điện thoại đi động, cười hỏi.

"Ừ, đúng vậy, cha mẹ là người hiểu tôi nhất." Dứt lời, liền cười vui vẻ - hạnh phúc.

Nhìn thấy hạnh phúc An Tuyết Thần như vậy, cùng thái độ trầm ổn – an tĩnh thường ngày của cô khác nhau, bây giờ cô mới giống cô gái 18 tuổi nên có. Thích lệ thuộc vào cha mẹ của mình, thích núp trong lồng ngực cha mẹ làm nũng. Nhìn vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của cô, lão Mã cũng cười theo.

An Tuyết Thần nhìn vào kính chiếu hậu thấy lão Mã trong đó, mở miệng nói.

"Chú Mã, lúc chú cười tôi thấy chú đẹp trai hơn đó. Bình thường nên cười nhiều một chút, mặt mày không cần lúc nào cũng nghiêm túc như thế."

"Khụ - khụ" Lão Mã lúng túng ho khan. Sau đó liền chuyển tâm lái xe, khôi phục vẻ mặt trước đó.

An Tuyết Thần tròn to hai mắt, trong lòng không ngừng nói thầm "Thật đúng là chủ tớ tình thâm, vẻ mặt cũng giống nhau, sao – ‘thú’ - thế - chứ" dĩ nhiên, cô sẽ không ngốc đến mức nói ra.

Rất nhanh, một chiếc Maybach màu đen dừng trước một trung cư cũ nát.

"Chú Mã, tôi đi đây. Lái xe cẩn thận." “Ầm” —— đóng cửa xe, liền chạy nhanh vào trong trung cư.

Thùng thùng - thùng thùng ——

Cách cánh cửa dày, truyền đến âm thanh tiếng gõ cửa.

"Đợi chút ——"

Rắc rắc ——

Nhìn thấy mẹ đang đeo tạp dề, không nói hai lời liền ôm thật chặt mẹ của mình, cái đầu nhỏ rúc vào trong ngực mẹ, tham lam hấp thụ hương vị tình thương của mẹ.

Mẹ An cũng chịu vỗ vỗ sau lưng An Tuyết Thần.

"Được rồi, mau buông mẹ ra, trong nồi đang nấu cá đó?" Mẹ An nở nụ cười nhìn con gái. Hơn một tháng không thấy, con gái bà hình như gầy đi rồi?

"Không cần, ôm một lúc thôi mà!" Thời gian dài bao lâu? Bao lâu rồi cô không được ở trong ngực mẹ nũng nịu rồi? Lần trước ba mẹ đi công tác cũng không. Lúc này, cô muốn hảo hảo làm nũng.

"Ha ha, nha đầu ngốc, buông ra, trong nhà còn có khách đấy?" Mẹ An hiền lành nhìn con gái núp ở trong ngực mình nũng nịu, bắt đầu đi nói.

An Tuyết Thần nghe mẹ nói vậy, ngẩng đầu lên, ngược khuôn mặt tươi cười.

"Khách? Ai vậy mẹ?" Nói xong, liền nhìn quanh phòng khách.

Àm ——

Giờ khắc này, tim đập không tần suất. Sắp hít thở không thông. Hửn? Tại sao hửn lại ở đây?

Không sai, chính là người đàn ông hung ác làm nhục cô trong party đính hôn. Giản Nam.

Mẹ An nhìn phản ứng của con gái mình coi đó là bị dọa đến giật mình mà thôi. Bà quả thật cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ đến Giản Nam sẽ tới đây.

Mẹ An lôi kéo con gái đến trước sofa. "Giản Nam, Tuyết Thần đã về rồi, để cho nó ngồi chơi với cháu, cô vào phòng bếp nấu nốt món cá đang đun dở chưa xong. " Nói xong, về mặt đầy ý cười tiến vào phòng bếp.

An Tuyết Thần nhìn Giản Nam, Giản Nam cũng nhìn cô như vậy. Cuối cùng sau khi ổn định lại cảm xúc, cô chậm rãi ngồi xuống.

"Sao lại tới đây?" Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, không nóng không lạnh. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Giản Nam nhìn gương mặt có chút tái nhợt của cô. Đã rất lâu rồi, anh cũng chưa nhìn qua gương mặt này.

"Muốn tới đây thăm bác trai bác gái, thấy bác nói em đang về, nên nán lại một chút."

An Tuyết Thần quay đầu lại nhìn anh, mấy năm qua, cô mong đợi anh trở về đến cỡ nào, mong đợi vòng ôm của anh biết bao nhiêu. Nhưng mà bây giờ, ngay cả tưởng tượng cũng cảm thấy xa xỉ. Khóe miệng không khỏi tự giễu, cười khổ.

Vậy mà cũng chưa có ai nói gì? Bọn họ cứ nhìn nhau như vậy. Thật sự có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà bây giờ lại không biết nên nói cái gì trước. Bởi vì hai người bọn họ, vô luận là ai cũng không còn tư cách nữa rồi.

Anh vẫn giống như ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn tú như được chạm khắc. Một đôi mắt thâm tình. Lông mày anh tuấn. Sống mũi cao thẳng. Đôi môi mỏng mím chặt. Song những điều đó cũng không dạt bỏ đi được sự thật là anh đã có vị hôn thê, không phải sao?

"Anh có vẻ như chưa từng thay đổi nhỉ?" Rốt cuộc cô cũng không chịu nổi cái cảm giác im lặng này, tức giận mở miệng nói.

Giản Nam cứ tiếp tục nhìn cô chăm chú như cũ, cô đẹp hơn, không giống như đứa trẻ hoạt bát đáng yêu nữa, mà trở nên bất mắt, bình tĩnh, dịu dàng ít nói. Con người đen như mực kia lại lộ vẻ ưu thương, còn tản ra nhân hậu bi ai.

"Ừ, đúng vậy. Anh không thay đổi?" Anh vẫn nhìn cô.

Từ trong phòng bếp đi ra, mẹ An nhìn thấy hai người ngồi trên ghế sofa đang nhìn nhau, len lén cười cười. Sau đó phá vỡ bầu không khí này.

"Món ăn đã xong hết rồi, đợi ba An trở lại rồi cùng ăn nhé!" Dứt lời, món ăn cuối cùng cũng được đặt ở trên bàn ăn dài.

An Tuyết Thần chỉ nhân nhợt nói một câu. "Ăn cơm thôi" đã hướng bàn ăn đi tới. Lúc này, ba An cũng tan làm về. Thấy trong nhà có nhiều người, quan sát kỹ. Liền cười ha ha.

"Ồ, đây không phải là Giản tiểu tử sao? Trở về lúc nào thế." Ba An vỗ bả vai Giản Nam, nói.

Nhìn thấy ba An trở lại, Giản Nam liền vội vàng đứng lên. "Bác trai, bác có khỏe không?"

"Ha ha, tốt, chúng ta rất tốt, ăn cơm trước, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Nói xong, liền cười to, nắm bả vai Giản Nam đi về phía bàn ăn.

Trên bàn ăn, An Tuyết Thần nhìn thấy trước mắt toàn là những món mình thích ăn, đã cảm thấy có khẩu vị rồi. Chỉ là bỗng chốc, cô không có gấp vào bát mình.

"Giản tiểu tử, lần này trở về còn đi nữa không?" Ba An vừa uống hớp rượu trắng vừa hỏi.

"Không ạ, lần này cháu không đi nữa." Giản Nam cũng nhấp một ngụm. Sau đó đặt xuống.

Mẹ An nhìn Giản Nam, vô tình mở miệng hỏi. "Vậy lần này, có phải sẽ cùng Tuyết Thần kết giao?"

Lạch cạch ——

Đôi đũa trên tay An Tuyết Thần rơi xuống mặt đất. Đánh vỡ bầu không khí. Mẹ An nhìn con gái, bộ dạng hình như có tâm sự. Thay con lấy một đôi mới. Lo lắng gặng hỏi.

"Tuyệt Thần à, có phải do ở trường mới không thích ứng được, phòng ngủ không quen, quan trọng là Phàm tổng coi trọng đưa con đến công ty làm việc. Nhìn xem, Tuyệt Thần nhà mình một môi thế kia."

Ba An thấy con gái có chút tiều tụy, cũng mở miệng: "Ôi giỏi, mẹ đũa trẻ, công ty trợn trợn con gái chúng ta là vì con gái mình ưu tú nhất trong đám học sinh đó. Huống chi, nếu không phải con gái chúng ta tài năng thì chúng ta đâu kiếm được một trăm vạn viện phí để phẫu thuật chứ!"

Nghe đến đó, Giản Nam không nhịn được mở miệng hỏi ba An. "Bác trai, một trăm vạn gì vậy, cái gì mà tiền thuốc men?"

Ba An đặt đôi đũa xuống, nhìn Giản Nam có chút men say nói.

"À, lần trước hai bác xảy ra tai nạn xe, cần một trăm vạn, chính là Phàm tổng chi trả toàn bộ, còn tìm bác sỹ giỏi chăm sóc cho hai bác. Nói là sẽ trả tiền lương cho Tuyệt Thần khi đến làm ở công ty của họ, còn nói là muốn để cho Tuyệt Thần học lên cao nhưng hơi xa nhà."

Câu nói này, khiến đầu óc Giản Nam nhất thời không thể bình tĩnh được, trở nên trống rỗng. Trong đầu chỉ lặp lại hình ảnh ở nhà hàng, cùng hành động ngày đó của mình ở toilet. Anh áy náy nhìn An Tuyệt Thần, còn cô trước sau như một chỉ nhìn chăm chăm vào bát cơm, giống như mọi người không phải đang nói đến cô.

"Tuyệt Thần, chuyện là như thế này sao?" Thật lâu sau, anh mới nói ra được một câu.

Theo Phàm Ngự học xa, ánh mắt này là sao, thương hại? Còn có gì nữa? Thật sự là châm chọc?

Đúng lúc này, điện thoại của An Tuyệt vang lên. Ông ông —— rung động.

Liếc mắt nhìn cái tên trên màn hình, Ngự. An Tuyệt Thần liền vội vàng đứng lên, đi vào toilet.

Cố gắng hô hấp bình thường, An Tuyệt Thần mới nhận điện thoại.

"A lô"

"Đang làm gì?" Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm khàn khàn u ám, nhưng lại mê hoặc.

"Ăn cơm" Nói xong, An Tuyệt Thần bắt đầu khản trương. Nếu như để anh biết được sự thật, hậu quả cô cũng không dám tưởng tượng.

"Cùng người nhà?"

"Ừ"

Cứ như vậy, hai người ngưng nói chuyện. Cho đến ——

"Bảo bối, trộm người trộm được trong nhà, tôi nên nói em quá lớn mật rồi, hay là em không thèm quan tâm đến lời cảnh cáo và trừng phạt của tôi đây?"

An Tuyệt Thần mở to hai mắt khi nghe câu nói của Phàm Ngự, rất rõ ràng, anh ta biết rồi. Bây giờ phải làm thế nào, nếu như anh ta đi lên, cô phải giải thích thế nào đây?

"Một phút. Tôi đợi em ở dưới lầu." Dứt lời, trực tiếp cúp máy.

Nhìn màn hình điện thoại tối om, nghe cũng biết anh ta đang tức giận, nhưng mà càng như vậy cô càng sợ hãi - khản trương. Đây chính là sự dục dăng trước mưa to gió lớn.

"Cha mẹ, trường học đột nhiên có việc gấp, con phải về ngay." Không đợi ai trả lời, cô đã biến mất khỏi căn phòng rồi.

Giản Nam chú ý tới vẻ mặt hốt hoảng của cô, liền vội vàng đứng lên, đi theo sau.

"Bác trai bác gái, con xin phép đi xem thế nào."

Chạy đến cửa cầu thang, lần nhìn thấy chiếc xe thể thao Lamborghini màu xanh dương, vừa muốn tiến lên, liền bị một đôi có lực kéo lại.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Giam cầm, Satan độc chiếm

Giản Nam đang dùng một đôi mắt phức tạp nhìn cô. Thế nhưng, sao giờ phút này, cô không thể phân tích thông suốt được, bởi vì bây giờ đang đối diện với chiếc xe thể thao Lamborghini kia, người đàn ông bên trong xe vẫn nhìn chăm chú tất cả.

"Buông tay, tôi còn có việc." Nét mặt An Tuyết Thần đầy chấn động. Chỉ là thấy anh ta nhìn chăm chú vào cô.

"Tuyệt nhì, có thể nói chuyện với anh một lúc được không?" Anh ta còn muốn mình nhục nhã nữa sao? Vào giờ khắc này, người đàn ông giống như đang van xin thời gian của cô. Khát khao cho anh ta một chút thời gian.

An Tuyết Thần nhẹ nhàng gạt tay Giản Nam ra. Vẫn bộ dạng như chuyện không liên quan đến cô. Vẻ mặt tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng. Trầm tĩnh yên lặng.

"Hình như giữa hai chúng ta không có chuyện gì để nói cả." Hiện tại, cô không chút keo kiệt mà nói ra. Đúng là không còn gì nói hết.

Giản Nam cứ nhìn cô như vậy. Vẻ mặt kia dường như rất khổ sở. Cô biết, bây giờ anh ta có rất nhiều chuyện để nói, dù sao cô coi như cũng hiểu rõ anh ta, đôi mắt của anh lúc nào cũng bán đứng anh. Nhưng như vậy thì đã sao, cô sẽ không cho anh ta cơ hội. Tình hình bây giờ rất tốt, nếu như nói ra, cô không thể xác định mình có còn được sống bình an vô sự như bây giờ nữa.

"Tuyệt nhì, đừng như vậy, cho anh một chút thời gian, được chứ?" Anh đang van xin cô, rất ** van xin cô.

An Tuyết Thần cứ nhìn anh ta như thế, nhưng trong lòng lại đau đến mức không cách nào có thể hô hấp. Chuyện như ngày hôm nay, ai là người bị hại? Liếc mắt nhìn chiếc xe thể thao đối diện, cô còn rất độc ác hất cánh tay đang đặt trên vai cô xuống.

"Bây giờ đã là cảnh còn người mất rồi. Lúc anh mê muội thì chẳng hề thương xót, khi anh không biết mê muội thì khi đó mới là đáng thương nhất." Nói xong, cưỡng ép mình sắp rời đi nhìn vào tròng mắt đen như hồ nước sâu kia, ấy vậy mà lại rất chân thành. Giống như thời gian qua chưa từng nhìn thấy.

Hình như Giản Nam cũng không muốn cô cứ thế rời đi. "Tuyệt nhì, chúng ta đừng có như vậy được không. Anh biết rõ anh hiểu lầm em, em tha thứ cho anh được không? Anh không nên nói những lời như vậy với em, lại càng không nên đối xử với em như vậy."

Nghe anh ta nói xin lỗi, anh ta thật sự van xin sự tha thứ của cô. Anh có 'hàng' không dịch lại cô sao? Hình như không có. Dù sao bây giờ cô cũng là 'thân bất do kỷ' là người tình của người ta.

Lông mi An Tuyết Thần từ từ rủ xuống sau đó lại chậm rãi nâng lên nhìn gương mặt tuần tú vừa quen thuộc vừa hay ý lại vào kia. Nhưng cô vẫn không thể. Cách bên ngoài vài mét là quỷ Satan.

"Tôi tha thứ cho anh, nói thật ra, thì sự tha thứ của tôi đối với anh mà nói cũng không còn quan trọng nữa."

Nghe lời nói của cô..., mà trái tim Giản Nam đau nhói. Đang bị những lời nói không sao cả của cô găm nhấm hầu như không còn. Thì ra là khi bị người mình để ý tổn thương lại đau đớn thế này.

"Tuyệt Nhì, cầu xin em, van cầu em đừng nói như vậy. Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện được không?" Giản Nam tiến lên ôm An Tuyết Thần. Kéo thật chặt vào trong lồng ngực anh ta. Chỉ sợ sợ ý một chút cô sẽ biến mất.

An Tuyết Thần cứ để anh ta ôm như vậy. Cô cũng rất lưu luyến vòng ôm ấm áp của anh. Nếu như thời gian có thể ngừng lại, thì bây giờ cô muốn thời gian có thể dừng lại. Nói cô ích kỷ cũng được, để cho cô tùy hứng ích kỷ một lần thôi.

Bên trong xe, gương mặt chuyển từ ác độc cực độ sang cuồng phong dữ dội. Cái loại gọi là sương mù ấy cực kỳ hung ác nham hiểm. Bây giờ anh đang ở trong ranh giới cực kỳ gần gũi. Người phụ nữ kia lại không coi lời nói của anh ra gì, biết rõ anh đang ở đây mà lại dám cùng người yêu cũ ôm ấp áp áp trước mặt anh.

Ầm——

Phạm Ngự với gương mặt tuần tú bị mây mù che phủ bước tới. Một phát giật lấy An Tuyết Thần vào trong ngực mình.

Trong nháy mắt, loại cảm giác ấm áp bỗng trở nên lạnh lẽo cực độ, là anh, loại hơi thở âm u — lãnh đạm này chỉ có thể phát ra từ trên người anh mới mãnh liệt như thế. Cô cảm giác được bản thân đang hoảng sợ, hoang mang cùng với sợ hãi. Ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt tuần tú đang tức giận của anh. Nhiều hơn là nham hiểm cùng mây mù bao phủ.

"Em, em, chúng em, chúng em, không có, không có gì hết." Áp úng nói ra một câu như vậy.

Ánh mắt cảnh cáo của Phạm Ngự liếc nhìn trạng thái ngây ngẩn của Giản Nam, sau đó cúi đầu nhìn người trong ngực đang hoảng sợ không nhỏ. Hướng về bên tai cô, cực kỳ dịu dàng, êm dịu giống như tình nhân.

"Em cảm thấy tôi sẽ tin sao?" Giọng nói vô cùng dịu dàng, nhưng An Tuyết Thần biết đây là mở màn của cơn tức giận.

An Tuyết Thần cũng không biết vừa nãy cô bị làm sao nữa, sao lại có thể để mặc cho bản thân làm như vậy. Cũng chỉ đơn thuần là hoài niệm cùng nhớ nhung. Cũng không biết tại sao cô lại không cự tuyệt vòng ôm của Giản Nam.

Cô ở trong lồng ngực anh run rẩy, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Cảm thấy phản ứng của người trong ngực, gương mặt tuần mỹ hiện ra tia cười lạnh nhưng lại chói mắt đến thế.

"Sợ?"

An Tuyết Thần không trả lời, nhưng biểu hiện cùng tình cảm bây giờ của cô đã thể hiện đáp án.

"Thì ra là Phàm tổng. Xin buồn Tuyết nhi ra, cô ấy hình như không tình nguyện để anh ôm như thế." Giản Nam điều chỉnh lại cảm xúc, sau khi hơi ổn định, nói.

Phàm Ngự cũng không thèm nhìn Giản Nam lấy một cái, mà đang thương thức biểu hiện hoảng sợ của người trong ngực.

"Có tình nguyện hay không, cùng với cậu - một người đã có vị hôn thê, càng không có quan hệ." Câu nói đầu tiên đã đánh đổ chính nghĩa của kỳ sỹ Giản Nam lộ rõ nguyên hình.

"Có tình nguyện hay không, hãy để cho cô ấy trả lời." Nói xong liền nhỏ giọng nói bên tai An Tuyết Thần: "Nói cho cậu ta biết, em tình nguyện, em cũng biết thủ đoạn của tôi rồi đây." Giọng nói rất dịu dàng, ánh mắt cũng hết sức cung chiêu. Nếu là ở trong mắt mọi người xung quanh thì đó tuyệt đối là một tình yêu cuồng nhiệt với tình nhân.

An Tuyết Thần chợt ngừng đầu lên hướng về phía người đàn ông yêu nghiệt như Satan ở trước mắt. Thấy khoe miệng anh giương cao. Giống như linh hồn bị dấn vào cõi mộng, người đàn ông trước mắt là đẹp mắt nhất.

Đối mặt với một người đàn ông như vậy, cô còn nói không tình nguyện được sao, cô không dám nhìn vào ánh mắt chờ mong của Giản Nam. Nhàn nhạt mở miệng.

"Tôi tình nguyện "

Đoàng ——

Chỉ cảm thấy mình giống như bị thiên lôi đánh trúng. Ngay cả hô hấp cũng rối loạn. Muốn tiến lên hỏi rõ ràng, Lại bị Phàm Ngự nghiêng người đá trở về, chỉ có thể thảm hại ngã trên mặt đất, bị ăn đau đến ôm bụng.

Nghe thấy tiếng kêu đau của Giản Nam. Vội vàng quay đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhúm té xuống đất của Giản Nam, muốn tránh khỏi bàn tay Phàm Ngự đang kim giữ cô.

"Giản đại ca, anh làm sao vậy?" Dưới tình thế cấp bách, cô hô lên theo tiếng gọi nội tâm chân thật nhất, Giản Nam đang bị ngã trên mặt đất cũng nhanh chóng ngừng đầu lên nhìn cô. Cho cô một mỉm cười to.

"Tuyết Nhi, không có việc gì đâu, anh không sao, đừng lo lắng."

An Tuyết Thần ra sức giãy dụa, dấn đá vào người Phàm Ngự. Cũng không thèm quan tâm đến vẻ mặt bây giờ của anh đã đen bao nhiêu. . . . . "Anh buông tôi ra, buông tôi ra, tôi muốn đi xem Giản đại ca có sao không. Anh mau buông tay ra ngay lập tức." Bây giờ An Tuyết Thần gấp đến mức mặt đầy nước mắt, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, cứ thế rơi xuống. Muốn phá hủy ánh mắt chất chứa đầy tình cảm này, giống như pha lê rơi xuống, nóng hôi rơi xuống mu bàn tay mà Phàm Ngự đang kiềm chế cô, nóng bỏng như thể kia, đã làm bỏng da anh.

Khuôn mặt sưng mủ của Phàm ngự đã biến thành xanh đen, có thể thấy rõ anh giận dữ đến mức nào khi trên trán anh cũng nổi đầy gân xanh. Một bàn tay đang chế trụ trên eo cô, một tay khác chỉ vào người đàn ông đang chăm chú ngắm nhìn cô. Thanh âm phẫn nộ đến mức giọng nói bị đè ép xuống thấp.

"Chết tiệt, em đang rơi nước mắt vì cậu ta sao? Cậu ta – còn - chưa - chết - đâu?" Anh nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

Quả nhiên, đôi mắt to của An Tuyết Thần hoảng sợ nhìn anh. Không thể tưởng tượng nổi mà nhìn anh.

Cái cảm nhỏ bị anh hung ác nắm chặt. Một đôi mắt mở thật to. Một đôi môi đỏ mọng run run, như có gì muốn nói.

Phàm Ngự rất hài lòng với nét mặt của cô. Liếc xéo Giản Nam đang nằm trên mặt đất nằng. Cảnh cáo nói.

"Giản tiên sinh, nên tự trọng, muốn xin lỗi nên nói với Tiểu Nguyệt." Nói xong cũng bẻ ngang người trong ngực, sai bước rời đi.

Một cước kia của Phàm Ngự còn chưa dùng lực, nhưng mà từ nhỏ anh đã tiếp nhận huấn luyện nên sức cũng không nhỏ.

Phàm Ngự đem An Tuyết Thần vẫn còn ngây ngô lên xe, thay cô thắt dây an toàn, sau đó nghênh ngang lái xe rời đi. Để lại một làn khói trắng phiêu tán ra không trung. Giản Nam nhìn chiếc xe biến mất, cố gắng đứng lên. Vẻ mặt có khổ sở, có bất đắc dĩ, nhiều nhất là đau lòng.

An Tuyết Thần cứ yên lặng ngồi trên xe. Một đôi mắt nhìn chăm chăm phía trước, biết cô vẫn đi vào trạng thái thần tiên là do những lời nói vừa nãy kích thích cô, cô không dám nói nhiều, cũng càng không dám có quá nhiều biểu hiện.

Cho đến khi anh ôm cô xuống xe, cô mới lấy lại tinh thần nhìn về mặt ả nhân tức giận của Phàm Ngự.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đi thẳng tới phòng ngủ. Thời điểm đi ngang qua phòng khách quá lớn.

"Không có mệnh lệnh của tôi, không ai được phép lên lầu, nghe thấy cái gì cũng không cần quản, mau chóng trở về phòng ngủ hết." Một bên vú Trương vẫn còn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết thiếu gia tức giận, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đầy nước mắt. Còn có tiếng rống giận vang vọng giữa phòng, là vú Trương liền biết là có chuyện xảy ra. Chỉ có điều vừa nhìn thấy biểu hiện của thiếu gia là bà lại lo lắng cho An Tuyết Thần, đúng lúc thiếu gia lại hạ lệnh, ai cũng không được tiến gần.

Rầm ——— theo một cước đá cánh cửa mở ra, ngay sau đó lại một tiếng - rầm - lần này là tiếng đóng cửa. Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đi thẳng tới giường lớn. Buồng tay ném An Tuyết Thần lên giường lớn.

Thời khắc ấy An Tuyết Thần mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Cái đầu trống rỗng đã khôi phục suy nghĩ. Hai mắt trừng lớn, thanh âm run rẩy mà nói.

"Anh, anh, anh muốn làm gì?" An Tuyết Thần nhìn thấy Phạm Ngự chỉ cách cô có năm bước chân, hơn nữa nhìn vào đôi mắt đầy sương mù, ánh mắt rét lạnh cùng với khuôn mặt xanh đen kia, trong lòng cô cực kỳ sợ hãi, một cảm giác áp bách chưa từng có kéo tới.

Anh nhìn cô, cất giọng giễu cợt: "Làm gì, em nói xem, ừm, nếu không chịu nổi cảm giác tỉnh mạch mà chui vào lồng ngực của người đàn ông khác, có phải là do tôi chưa thỏa mãn em, vậy thì tôi này tôi sẽ thỏa mãn em thật tốt, đem em ** dung nạp tận xương."

Nói xong, liền kéo cả vạt xuống, trói chặt hai tay cô, sau đó buộc vào đầu giường, khiến cô không thể động đậy. An Tuyết Thần thấy thế thì lập tức phản kháng, nhưng cô đâu phải đối thủ của anh, như vậy chỉ uống công mà thôi.

"Thế nào, bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể, tôi thì không muốn sao?" Dứt lời, đưa tay xé rách váy của cô, bàn tay trượt đến cái lưng bóng loáng của cô, ngón tay nhẹ nhàng gầy một cái, nụ hoa lập tức nhảy ra ngoài, thật là xinh đẹp. Đôi bàn tay anh hung hăng vuốt ve nụ hoa xinh đẹp mềm mại của cô. Cô bị đau.

"Ừm, đau, thả, . . . " Lời kế tiếp còn chưa nói ra miệng, liền bị đôi môi anh cắn nuốt vào trong.

"Ồ ồ. Ừm"

Một bàn tay khác cũng không nhàn rồi mà từ từ đẩy xuống quần áo của mình, theo cái đùi trắng mịn của cô tiến vào bên trong váy. Bàn tay kéo quần lót của cô xuống. Dùng cự long của mình chờ sẵn ở cửa động. Không có màn đạo đầu, nâng chân cô lên cao, nắm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của cô, đột nhiên dùng sức đi vào trong thân thể cô.

Không hề biết trước anh sẽ tiến vào, An Tuyết Thần đau đến mức nước mắt rơi xuống, theo khuôn mặt rớt lên ga giường màu trắng, giống như hòa nhai nở rộ.

"A. Đau ——— không cần, a ———" Cô kêu đến tê tâm liệt phế, vang vọng cả biệt thự.

Anh không để ý đến tiếng kêu đau đớn của cô, càng không để ý đến khuôn mặt trắng bệch đầy nước mắt, chỉ một lòng chiếm đoạt. Mỗi lần đều giống như cùng anh lên đỉnh. Hung hăng va chạm. Tiếng đàn ông thờ dục, tiếng phụ nữ nức nở.

Anh thấy cô gái trên giường giống như muốn ngất đi, mạnh mẽ thúc vào, An Tuyết Thần tỉnh lại từ trong đau đớn. Chỉ thấy gương mặt khát máu của anh cười ma mị. Giống như lòng cô hung hăng bị đâm.

"Thế nào? Vậy đã không chịu nổi rồi. Thời gian có dài, đêm, giờ mới bắt đầu mà thôi!" Dứt lời, cỡi hai bàn tay đang bị chới của cô ra. Lật người cô, để cho cô quỳ gối trên giường, nâng mông nhỏ của cô lên, đột nhiên tiến vào từ phía sau.

An Tuyết Thần chỉ cảm thấy thân thể chết lặng. Thân thể vô lực mặc cho anh xoay chuyển cô thành cái tư thế hổ thẹn này. Cô tuyệt vọng. Giờ khắc này cô cảm thấy mình như chết đi.

Dịch trắng đục chảy xuống, kèm theo tiếng gầm nhẹ của người đàn ông. Rốt cuộc ———

Phóng ra chính mình, Phạm Ngự không chút lưu tình đem người trong ngực nghiền nát như một con búp bê bằng gốm vỡ nát ở trên giường. Xoay người đi vào phòng tắm.

Cô nhắm cặp mắt lại, không biết suốt một đêm anh muốn cô bao nhiêu lần. Cô chỉ biết mình giống như rơi xuống địa ngục, bây giờ trở lại nhân gian rồi sao?

Sáng sớm, ánh mặt trời đã lau khô nước mắt nhưng nhớ trên mặt.

Phạm Ngự tắm rửa xong, mặc quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng tắm, nhìn người trên giường không mảnh vải che thân, trên người đầy dấu vết đòi hỏi của anh ngày hôm qua. Đi tới trước giường, nhìn từ trên cao cô gái không hề tức giận kia, liếc mắt thấy ga giường bỗng có vết máu đỏ tươi. Chân mày nhíu chặt lại. Sau đó rời khỏi gian phòng.

"Vú Trương, lúc nữa bảo người làm nên lau dọn dẹp lại một chút, sau đó làm chút đồ ăn mang lên, không có lệnh của tôi không được để cô ấy rời khỏi phòng nửa bước." Nói xong cũng ngằngh ngang rời đi.

Vú Trương mở cửa, đập vào mí mắt là tình cảnh khiến vú Trương thương xót và mờ mịt. Đi đến trước cửa sổ nhìn thấy trên người An Tuyết Thần đầy vết hôn nhàn nhạt cùng với vết cắn. Trên ga trải giường còn có vết máu đỏ tươi.

Một đôi tay ấm áp không khỏi đau lòng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt không còn chút máu.

"Tiểu thư, nên ngâm mình trong nước nóng." Nghe thấy thanh âm quen thuộc, cặp mắt trống rỗng của An Tuyết mở ra. Nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của vú Trương, nước mắt không nhịn được xõng ra hốc mắt, ào ào tuôn ra ngoài.

"Trương, vú Trương." Âm thanh khàn khàn kêu lên, tối hôm qua kêu gào đến tê tâm liệt phế không chỉ không ngăn lại hành động cảm thú đó, mà còn kích thích Tula trong cơ thể anh, liên tục điên cuồng chiếm đoạt.

Vú Trương nghe thấy tiếng khóc thút thít của An Tuyết Thần, thanh âm khàn khàn. Đau lòng ôm cô, một đôi tay dịu dàng vuốt ve sau lưng cô, cô gãi vết thương chongchát vọt vào lồng ngực bà khóc thút thít. Làn cặp mắt của vú Trương cũng rom róm.

Trong bồn tắm, đôi mắt trống rỗng của An Tuyết Thần nhìn lên trần nhà, mặc cho người khác thay cô tắm rửa. Tiểu Linh thấy thân thể cô đầy vết hồng tím, vành mắt bất giác cũng hồng lên. Cô đối với Tiểu Hồn như chị em trong nhà, rõ ràng là thiên sứ tại sao lại trở thành bữa ăn của Satan chứ.

Tiểu Linh nhìn vẻ mặt vô cảm của An Tuyết Thần, cặp mắt to tròn long lanh bỗng trở nên trống rỗng vô hồn, không còn ánh sáng chỉ thấy tối tăm.

"Chị Tuyết Thần, đừng như vậy nữa có được không, chị khó chịu thì có thể khóc ra ngoài, đừng làm em sợ." Tiểu Linh nức nở nói, giọng nói tràn đầy đau lòng.

An Tuyết Thần vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Linh, sau đó lại tiếp tục nhắm người. Tình huống như thế của cô khiến Tiểu Linh cực kỳ hoảng sợ.

Thay cô lau chùi thân thể, chọn một cái khăn màu trắng mặc vào. Gian phòng đã khôi phục lại như cũ. Gió mát từ từ thổi tới, thổi bay không khí dâm dăng.

Tiểu Linh đỡ An Tuyết Thần đi tới bên cửa sổ, nghênh đón gió ấm.

"Chị Tuyết Thần, em đi lấy bữa sáng." Vừa nói vừa lo lắng liếc nhìn, sau đó rời đi.

Về mặt An Tuyết Thần không chút thay đổi, liếc mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, mây trắng nhẹ nhàng trôi. Còn có đàn chim tự do bay lượn trên bầu trời.

Ở một nơi không xa, người đàn ông dùng kính viễn vọng nhìn thấy tất cả, cũng nhìn thấy vẻ mặt vô lực tái nhợt của cô, đôi môi sưng đỏ, trên người đầy vết máu ứ đọng. Người đàn ông dùng sức nắm chặt kính viễn vọng.

Ánh mắt sắc bén xẹt qua vết hôn trên cổ cô, cùng vết cắn trên cánh tay, rất rõ ràng - đó là cô bị hành hạ. Vẻ mặt khóc nức nở của cô, đang nhìn đàn chim nhỏ bay lượn trên bầu trời. Cô khát vọng tự do. Lại bị người đàn ông thần bí nhìn trong mắt. Trong khoảng thời gian này, người đàn ông luôn luôn quan sát Phạm Ngự và cô, tất nhiên cũng biết đã xảy ra chuyện gì, giữa đầu uống cạn một ly rượu.

Cho đến khi có người tới đỡ cô đứng lên, người đàn ông mới buông kính viễn vọng trong tay xuống. Một ít tóc rơi trên trán đã ngăn trở đôi mắt tà mị của người đàn ông. Chẳng qua, ánh mắt của người đàn ông vẫn dừng lại ở phía trước, ánh mắt sắc bén giống như muốn xuyên qua gian phòng kia.

Tiểu Linh từ từ đỡ An Tuyết Thần ngồi lên giường, cứ lẳng lặng ngồi như vậy, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không ăn. Thấy vậy Tiểu Linh lo lắng, không còn cách nào khác là gọi vú Trương.

Hai người không ngừng khuyên nhủ An Tuyết Thần ăn một chút gì. Nhưng cô vẫn không có phản ứng. Giống như cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô chăm chú. An Tuyết Thần lần nữa đi tới trước cửa sổ, theo cảm giác nhìn lại phòng, lòng mảy may nhún.

Thông qua kính viễn vọng, người đàn ông cũng cảm thấy ánh nhìn chăm chú của cô. Đầu tiên là nhắm người, sau đó khóe miệng hiện ra một nụ cười mê hoặc.

Mặc dù An Tuyết Thần không nhìn thấy cái gì nhưng cô vẫn cảm thấy một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình. Sau đó, cô xoay người đi về phía cửa phòng. Mở cửa ra, chỉ thấy hai vệ sỹ cao lớn ngăn cản trước mặt cô.

Vú Trương và Tiểu Linh vội vàng tiến đến. Không biết nên nói gì?

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt khó xử của hai người, nhàn nhạt mở miệng.

"Tôi bị giam cầm rồi." Giống như là hỏi các cô, cũng giống như đang nói với chính cô. Thấy họ không nói lời nào, nhìn nét mặt khó xử đó là cô cũng biết đáp án rồi. Cô đi tới bên giường, giữa đầu nhìn bầu trời. Cười, cười đến thê lương, đau nhói ở trước mặt người khác, nhìn cũng biết tâm trạng bây giờ của cô là như thế nào.

"Ha ha. Không hổ là Phạm Ngự" Vú Trương và Tiểu Linh thấy thế, cũng không biết nói gì nữa. Chỉ là lẳng lặng đứng cạnh cô nhìn bầu trời dần dần tối, chân trời hơi ửng hồng. Vú Trương cúi đầu dặn dò một chút, sau đó rời khỏi phòng.

Tập đoàn Phàm thị — —

Phàm Ngự liếc mắt nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, nhú nhú mày, đề xuống nút trả lời.

"Nói."

"Thiếu gia, tiểu thư đứng bên cạnh cửa sổ một ngày rồi, cũng không ăn cái gì, cũng không nói chuyện. Tôi sợ cô ấy. . . ." Vũ Trương đầu dây bên kia muốn nói lại thôi.

Phàm Ngự cúp điện thoại, cầm áo khoác lên, sai bước ra khỏi phòng làm việc.

An Tuyết Thần vẫn như cũ đứng bên cửa sổ. Cho đến khi nghe thấy tiếng thắng của chiếc xe thể thao, không cần nghĩ cũng biết là ai trở lại. Phàm Ngự dừng xe trong sân. Nhìn thấy bóng dáng lẻ loi – đơn độc đứng trên lầu. Trong lòng có một loại tình cảm đau lòng le lói hiện ra.

"Tất cả xuống dưới."

Vũ Trương và Tiểu Linh lo lắng liếc mắt nhìn An Tuyết Thần cùng Phàm Ngự, sau đó liền rời khỏi phòng.

Phàm Ngự cứ lẳng lặng đứng ở sau lưng cô. Thân thể nhỏ nhắn như có thể đổ ngã bất cứ lúc nào.

"Em dùng cách này để bày tỏ phản kháng sao?" Anh bước tới trước cửa sổ, xoay người cô lại. Nhìn thấy gương mặt không có tinh thần với phờ phạc của cô. Trong lòng thoáng hiện ra chút áy náy, nhưng chỉ trong nháy mắt, nên cô cũng không phát hiện ra. Anh nhìn những dấu vết mà mình lưu lại trên cơ thể cô, tình cảm đau lòng lại hiện ra lần nữa.

"Ngao, ăn cơm, tôi kêu người nấu cho em cháo trứng muối thịt nạc."

An Tuyết Thần vẫn không có phản ứng, cô coi anh như "người tàng hình". Cũng không để ý anh, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt không liếc lấy một lần. Thấy vậy Phàm Ngự rất bất đắc dĩ, cũng không còn cách nào. Đồng thời cũng ổn định bản thân không nên nổi giận.

Phàm Ngự vẫn cứ ngồi trên ghế sofa nhìn cô tựa vào đầu giường. Ánh mắt vô hồn nhìn phía trước, không có chút biểu hiện gì, cũng không nhìn ra biểu hiện gì, nhưng làm cho người ta cảm thấy bị thương đến vậy.

"Thiếu gia, cháo nấu xong rồi."

Phàm Ngự nhận lấy cái bát. Đi tới bên giường "Ăn cháo đi."

"Ngao, ăn cháo đi, một ngày rồi em vẫn chưa ăn gì."

Bất luận Phàm Ngự có thuyết phục đến cỡ nào thì cô cũng không há mồm, vẻ mặt cũng không chút thay đổi. Phàm Ngự nặng nề đặt bát cháo lên bàn. Nhìn An Tuyết Thần, đáy mắt dâng lên ngọn lửa tức giận, vũ Trương thấy Phàm Ngự sắp nổi giận, vội vàng tiến lên vỗ bả vai anh, lắc đầu thở dài.

Một màn này màn cũng nhìn đối diện cái đó thần bí nam nhân trong mắt. Khóe miệng nụ cười giờ giờ lên.

"Phàm Ngự, cũng có lúc cậu không có cách nào để giải quyết được một người phụ nữ sao? Ha ha. Thật mong đợi ngày "giao chiến" với cậu."

Phàm Ngự liếc nhìn An Tuyết Thần, "hừ" lạnh một tiếng rồi rời khỏi phòng. Còn lại vũ Trương.

Vũ Trương nhìn gương mặt tiểu tụy của An Tuyết Thần, sáng hôm qua vẫn còn tốt, sao bây giờ lại thành ra như vậy.

"Tiểu thư, ăn chút đi, cô không ăn không uống sao được chứ?" Vũ Trương thổi một muỗng cháo đặt bên miệng cô, thấy cô cũng không muốn há miệng ra.

"Tiểu thư, bộ dạng này, cha mẹ cô sẽ nghĩ sao, cô không muốn về thăm cha mẹ nữa sao, cô không muốn về thăm người cô quan tâm sao? Họ nhìn thấy cô như vậy sẽ rất đau lòng đó."

Ánh mắt An Tuyết Thần chuyển qua nhìn vũ Trương, cái miệng nhỏ nhắn há ra, mặc cho cháo ấm chảy xuống dạ dày. Cảm giác thấy ấm áp, thoải mái. Vũ Trương nhìn thấy cô ăn, ngay sau đó múc từng muỗng. Cho đến khi An Tuyết Thần ăn hết bát cháo, vũ Trương mới nở nụ cười vui vẻ.

"Tiểu thư, chờ một chút, tôi đi lấy thêm một bát nữa."

Thư phòng, Phàm Ngự nhìn chằm chằm vào màn hình, thấy cô ăn cháo, lông mày nhú chặt buông ra trong nháy mắt. Vô tình thở phào một hơi, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tiếp nhận khiêu chiến của Satan

Quay người rời đi, dùng cả đời để quên. Cuộc sống này có nhiều bất công, cũng có quá nhiều bi ai. Nhưng mà có những thứ này nhất định mới có thể đặc sắc. Mới có thể dùng thời gian cả đời để tiến hành nó thật tốt. Muốn vậy phải lạc quan, kiên cường, không cầu lệ.

Màn đêm buông xuống, bức màn che lại được kéo xuống lần nữa. Chuyện xảy ra ban ngày đến đây là kết thúc. Còn chuyện ban đêm vừa mới bắt đầu. Cô nhìn ra ngoài. Bầu trời bao la xanh thẳm rộng lớn. Chuyện xảy ra ngày hôm đó cứ đồng thời tái hiện lại. Có bao nhiêu chỗ cô muốn đi, có bao nhiêu thời gian xoay xung quanh câu chuyện cần chờ người đánh tình.

Thực tế An Tuyết Thần không phải yếu đuối như thế, cũng không yếu ớt như vậy, càng không phải là người không chịu được đả kích cùng với thử thách. Mỗi một chuyện khó khăn đều do Thượng Đế muốn thử thách con người. Nếu không cố gắng trải qua quá trình đó mà vứt bỏ giữa chừng thì người đó thật đáng xấu hổ thật đáng buồn.

An Tuyết Thần cười cười, không có gì đáng ngại. Mất đi thì cứ mất đi. Có được thì vẫn là có được. Nhưng lại muốn có thêm nhiều chuyện tốt đẹp để nhớ lại. Không đẹp thì cứ vứt bỏ. Lần nữa thành lập chuyện tốt đẹp.

Một người cao thượng khi yêu cũng có thể sa ngã, nhưng cũng có thể khiến một người sa ngã trở nên cao thượng.

Cho nên An Tuyết Thần sẽ không thích tình yêu, vĩnh viễn sẽ không xấu xa. Sẽ thay đổi tình yêu, vĩnh viễn cỏ hủ. Cho nên muốn quý trọng tất cả những gì đang có bây giờ, phải cố gắng khiến nó hoàn mỹ hơn.

An Tuyết Thần kéo ra nụ cười tươi, nụ cười rực rỡ. Hoàn toàn tan chảy nội tâm người khác, sao mà rực rỡ đến thế.

Phạm Ngự nhìn thấy An Tuyết Thần ngồi trên giường mỉm cười, trong nháy mắt, khăn trương trong lòng tan chảy. Vẫn cứ nhìn chăm chú vào màn hình. Quả thật vẫn là thoáng cười, nụ cười rõ ràng thêm xinh đẹp, đó là nụ cười phù hợp với An Tuyết Thần. An Tuyết Thần không có khả năng đánh bại số mệnh của mình.

Phía đối diện, người đàn ông thần bí nhìn qua ống nhòm, thấy khuôn mặt đẹp như tiên nữ, khóe miệng nhếch lên nụ cười tán thưởng. . . . .

"Quả nhiên, không phải cô gái bình thường. Tôi rất có hứng thú với em." Người đàn ông nhìn An Tuyết Thần, vẫn bình tĩnh và yên lặng như vậy. Mãi mãi đứng ở trên cao. Giống như Trời Đất bảo vệ một viên cảnh thuần khiết đẹp đẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Thấy vú Trương lại hầm một bát canh bổ, hướng về phía cô nở nụ cười tươi. Vú Trương nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tự tin, tâm trạng lo lắng cũng được bỏ xuống. Liên vội vàng tiến lên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

"Tiểu thư, cô có thể nghỉ ngơi suốt, thật tốt quá." Vú Trương rất kích động nói, đôi mắt đầy sương mù.

"Vú Trương, thật xin lỗi, khiến bà lo lắng. Bà nói rất đúng, sống mà tự ti thì không được, đó là người ti tiện, tôi – An Tuyết Thần tuyệt đối sẽ không phải là người như vậy." Cô ôm vú Trương núp ở trong ngực vú Trương kiêu ngạo nói.

"Tiểu thư, thật sự là quá tốt."

An Tuyết Thần nghiêng người ra khỏi trước ngực vú Trương, nhìn vú Trương. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cong lên, tổ cáo nói: "Vú Trương, nếu như sau này bà không gọi cháu là tiểu thư nữa mà gọi là Tuyết Thần, cháu liền thật tốt." Một đôi mắt to giống như bị oan ức khiến cho người ta không nở cự tuyệt.

Vú Trương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại không đành lòng cự tuyệt, lại lo lắng không đúng. Khổ sở nói: "Tiểu thư, cái này, này không tốt lắm đâu."

An Tuyết Thần vừa nghe bà cự tuyệt, vội vàng cách thật xa. "Vú Trương, nếu bà không đồng ý, vậy cháu sẽ không ăn cơm."

"Áy, đừng, đừng mà, tôi đồng ý, tôi đồng ý rồi còn không được sao?" Vú Trương bất đắc dĩ nói, nhưng trong lòng rất vui mừng.

"Ừ, vậy thì tốt, cháu muốn ăn cơm."

"Ừ, được, thật hết cách với cô."

Nhất cử nhất động của gian phòng này đều bị Phạm Ngự thu vào trong mắt. Khóe miệng cong cong. Sau đó xoay người nhìn tấm ảnh trên bàn sách, vẻ mặt lập tức biến đổi. Thay đổi bằng khuôn mặt u buồn, thậm chí bên trong còn có một tia khô sở. Thì ra anh cũng có tình cảm. Ha ha, thật châm chọc. 【không phải hữu tình, là đặc biệt có, chỉ là phương pháp không đúng. Về sau cũng sẽ . . . , ha ha, tác giả vì vai nam chính giải thích một chút】

Biệt ly cùng tương phùng, người sinh ra không ngừng đùa giỡn, thói quen, cũng không bị thương nữa.

Đêm, chính thức diễn ra. Cô cùng anh. Chính thức khai chiến.

An Tuyết Thần đi tới cửa, nhìn thấy hai người ôn thần. Khóe miệng châm chọc cười cười. Phàm Ngự, anh cũng chỉ có thể như vậy thôi sao?

"Tránh ra." Về mặt An Tuyết Thần không chịu tha cho bọn họ.

"Tránh ra" An Tuyết Thần thấy bọn họ cũng không có ý định tránh ra. Khóe miệng nâng lên nụ cười quý dị.

"A"

"Ừm"

An Tuyết Thần cho bọn họ một cười chí mạng. Thờ ơ nhìn bọn họ đang che chắn hạ thân đau đớn.

"Hừ, bảo các người tránh ra thì không tránh, vậy thì để cho các người biết sự lợi hại của Phật Sơn Vô Ảnh Cước." 【O(∩_∩)O ha ha ~ thì ra An Tuyết Thần của chúng ta cũng có lúc khôi hài như vậy 】

Thừa dịp bọn họ còn chưa có phản ứng, An Tuyết Thần nhân cơ hội rời khỏi đó, sải bước dài về phía thư phòng.

Bên trong thư phòng, Phàm Ngự mới vừa tắm xong nhìn thấy một màn cô gái nhỏ đầu với bọn họ. KHóe miệng giương lên nụ cười tuần mỹ - mỹ hoặc.

Lập tức tới, chính là - ằm ——

An Tuyết Thần rất không khách khí đá văng cửa. Chân dài trắng nõn hướng sofa ưu nhã ngồi xuống. Mà Phàm Ngự ngồi bàn đọc sách, chờ đợi lễ tiết này. Hai tay anh nâng lên đặt khuỷu tay ở trên bàn, cầm ti lên hai bàn tay.

Ngược lại, An Tuyết Thần cũng không mở miệng nói chuyện, tay trái còn cầm ly rượu, tay phải cầm chai rượu, nhẹ nhàng rót rượu đỏ vào ly, cực kỳ ngăn nắp đặt chai rượu xuống, nhẹ nhàng lắc lắc cái ly. Nhìn chất lỏng màu đỏ tươi bên trong, đưa lên mũi hít hà, uống một hơi cạn sạch.

Phàm Ngự nhìn hành động của cô, ý cười trên khóe miệng càng sâu, lông mày tuấn lãng nhướng lên.

An Tuyết Thần đặt ly rượu xuống quay đầu nhìn Phàm Ngự. Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng cong lên.

"Định giam lỏng tôi?"

Phàm Ngự nhìn cô, về mặt không chút thay đổi cũng không nói. Nhưng mà An Tuyết Thần cũng đã biết. Nếu như không phải là giam lỏng cô, thì làm sao có hai người đứng canh cửa.

Về mặt An Tuyết Thần lạnh nhạt, mở miệng: "A, Phàm tổng cũng muốn cậy mạnh cùng gắng gượng để làm việc sao, thì ra anh cũng chỉ có thể. Được rồi, vậy thì tôi bị anh giam lỏng. Anh - Phàm Ngự cũng chỉ có vậy mà thôi, xem ra An Tuyết Thần tôi đã đánh giá anh quá cao. Cáo từ."

Nói xong liền đứng dậy rời đi. Thật ra thì cô đang đánh cuộc, đánh cuộc lòng tự ái và kiêu ngạo của anh.

"Vật nhỏ, em cảm thấy tôi ở trên thương trường nhiều năm như vậy, phép khích tướng của em có tác dụng với tôi sao?" Phàm Ngự nhìn theo bóng lưng đứng lên của cô.

Bịch ——

Quả nhiên, cô thua sao? Anh không để mình bị đẩy vòng vòng sao? Trong lòng không ngừng căng thẳng. Cô phải làm sao đây?

An Tuyết Thần tận lực chấn định cảm xúc, ưu nhã nghiêng người. "Thương trường có thể so sánh với tôi sao?"

Phàm Ngự tràn đầy hứng thú nhìn cô. Thân nhiên mở miệng. Thanh âm u ám - tối tăm xuyên qua màng nhĩ cô.

"Em thành công. Tôi cam chịu phép khích tướng của em"

An Tuyết Thần vẫn nhìn chăm chú vào anh, nhưng lại không nhìn ra cái gì. Là công lực của cô kém hay là công lực anh quá mạnh.

Bọn họ nhìn nhau một phút, sau đó An Tuyết Thần xoay người ưu nhã rời khỏi thư phòng, rời khỏi tầm mắt của anh.

Đóng cửa phòng. An Tuyết Thần thở hổn hển. Quả nhiên công lực rất mạnh, ngay cả nhìn chăm chú vào anh cũng dễ dàng bị cắn nuốt, hầu như không còn. Người đàn ông này thật nguy hiểm.

An Tuyết Thần nhìn cánh cửa đóng kín, đôi mắt xinh đẹp nhú chặt lại. Thật ra thì vừa nãy uống rượu để tăng thêm chút can đảm. Dù sao cô cũng đang giao chiến với Satan. Như có điều suy nghĩ, liền rời đi.

Phàm Ngự cũng nhìn chăm chăm cửa đóng chặt, biết cô đi mới dời tầm mắt. Đường nét rắn rỏi, gương mặt tuần tú mê hoặc người, lại hiện một tia sáng

trong, đường cong thật sâu.

Trở về phòng, nhìn trước cửa, hai ôn thần kia quả nhiên đã rời đi. Trở lại gian phòng, thần nhiên thả người xuống giường. Cười duyên, hai tay đập mạnh xuống ga giường màu trắng, tóc dài thả ra. Thật là tuyệt đẹp. Nhưng lại rơi vào trong mắt của hai người đàn ông.

Nằm ở trên giường, nhìn trời, nhìn trần nhà, suy xét lại.

Sao anh lại thoải mái đồng ý như vậy. Chẳng lẽ có mưu kế gì nữa sao? Xem ra cô phải cẩn thận. Đang suy xét lại thì ngoài cửa truyền đến tiếng kêu, liền đứng dậy.

"Tiểu thư, thiếu gia kêu cô xuống lầu dùng cơm."

"Được, tôi lập tức xuống."

An Tuyết Thần ngồi ở trên giường, Phàm Ngự anh phóng đến đây đi, tôi tự nhận là tôi - An Tuyết Thần tuyệt đối là đối thủ của anh. Tôi thiếu, trong số phụ nữ thì tôi là số 1.

Đứng dậy đi tới bên giường. Liếc mắt nhìn về phía trước, kéo rèm che, liền xoay người rời đi.

Đối diện, người đàn ông nở nụ cười lạnh, sau đó đặt ống nhòm xuống, xoay người rời đi.

Lầu dưới ——

An Tuyết Thần ở góc khúc cầu thang, thấy Phàm Ngự ở trên bàn ăn đang chờ cô sao? Thế nhưng lại không dùng cơm trước. Lòng mày cau chặt, sau đó liền khinh bỉ, không cảm xúc bước tới ngồi đối diện trước mặt anh.

Chỉ thấy Phàm Ngự cũng không liếc nhìn cô, chỉ mở miệng ăn. An Tuyết Thần thấy thế cũng không có thúc đẩy. Ngay sau đó cũng không ai nhìn ai. Cứ thế ngồi ăn. Vũ Trương và Tiểu Ling đứng cạnh liếc mắt nhìn nhau. Nhíu mày. Ý thức rằng: "Tôi cũng không biết tình huống là như thế nào?"

Ăn bữa ăn tối, trong lòng An Tuyết Thần nghĩ tới nếu cho cô ra oai phủ đầu. Tôi đây liền ném anh vào chuồng phân ngựa.

Cạch ——

An Tuyết Thần đặt dao nĩa xuống, đứng dậy muốn đi lên lầu. Từ đầu đến cuối đều coi Phàm Ngự như người tàng hình. Theo tiếng bước chân cô đi lên phía cầu thang, tất cả dưới lầu đều là tiếng hít hà, nhưng mà trong lòng cô lại cười thầm. Thấy cô biến mất ở lối cửa.

Phàm Ngự cũng nhẹ nhàng thả dao nĩa trong tay xuống, dùng khăn trắng lau lau khóe miệng, nụ cười càng lúc càng sâu khi nhìn thấy cô biến mất.

Lão Mã cùng vũ Trương liếc nhìn nhau. Cũng bày tỏ không hiểu. "Thiếu gia sao vậy, ngồi ghế lạnh không nói còn cười vui vẻ như vậy."

"Tôi cũng không biết." Bọn họ đều trao đổi bằng ánh mắt.

An Tuyết Thần trở về phòng, ngồi ở trước bàn đọc sách, cầm lên một quyển sách, khóe miệng lại nâng lên mỉm cười thắng lợi. Bởi vì cô chuẩn bị trở về trường học. Còn nửa năm thì tốt nghiệp, cô phải học tập. Nếu không sợ rằng sẽ không tốt nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trở lại, quay về trường

Màn đêm cứ lặng lẽ lùi màn che đi, thay vào đó là ánh bình minh. Cuộc sống vun vện cũng góp một phần trong đời sống.

Sáng sớm, ánh sáng ban mai chiếu rọi cả vùng trời, chiếu sáng cả thế giới. Màu vàng giống như dây đàn ngân lên ánh sáng của cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Giống như ánh sáng vàng rực chiếu sáng màu xanh cây lá. Tất cả đều trở nên sống động.

An Tuyết Thần vẫn rời giường đánh răng rửa mặt thay quần áo như cũ. Nhưng hôm nay cô tràn đầy tự tin. Ánh mặt trời trùng điệp. Kéo cái túi xách, đi xuống lầu, nhìn thấy anh đang uống một ly cà phê, trên bàn cơm đặt một cái Laptop. Mà bên kia mấy cô giúp việc giúp cô chuẩn bị bữa sáng. Bát cháo, phở mai cùng sữa tươi, còn có một đĩa thức ăn.

Cô ngồi xuống cực kỳ tự nhiên, vừa ăn mỳ vừa uống sữa tươi. Còn quẹt quẹt thức ăn dính trên miệng cho sạch.

"Ừm, chào vũ Trương, chào chú Mã, chào Tiểu Linh, Chào buổi sáng mọi người." Chỉ là lời chào bình thường, nhưng lại ngăn cách với một người nào đó.

Vú Trương nhìn An Tuyết Thần, vẻ mặt có chút vắn vẹo mở miệng: "Tiểu. . ."

Không đợi kêu ra miệng, liền bị ánh mắt cảnh cáo của An Tuyết Thần ngăn lại.

Vú Trương lúc này mới lên tiếng: "Tuyết Thần, đây đều là thiếu gia phân phó chuẩn bị."

"À"

Nhất thời vú Trương cảm thấy có một đàn quạ bay qua đỉnh đầu.

Chỉ là một chữ như vậy, không chịu thưởng cho bọn họ nhiều hơn. Thật đúng là tiếc chữ như vàng. Loại cảm giác này cũng giống như một người nào đó.

An Tuyết Thần ăn qua loa, sau đó mở miệng: "Thói xấu này còn lây truyền sao?" Giống như đang nói cho chính cô nghe, nhưng cũng giống như nói cho tất cả bọn họ nghe.

"Chú Mã, chúng ta đi thôi." Dứt lời liền đi tới trước cửa biệt thự.

Phạm Ngự quả thật cũng không nói gì cũng không có biểu hiện gì, giống như chuyện không liên quan tới anh.

Nghe thấy thanh âm tiếng động cơ xa dần, Phạm Ngự mới dừng gõ ngón tay lên bàn. Đôi tay ôm trước ngực lười biếng dựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa.

"Vú Trương, thu dọn một chút." Sau đó liền cầm áo khoác đi ra cửa chính để lại vú Trương cùng Tiểu Linh.

"Quản gia, tiểu thư cùng thiếu gia chiến tranh lạnh sao?" Tiểu Linh nhin không được cất tiếng hỏi.

Vú Trương liếc mắt nhìn Tiểu Linh, thờ dài một cái. Lắc đầu một cái. Đây là ý gì?

Cổng trường học

"Cháu vào đây, lái xe cẩn thận." Sau đó liền bước đi giống như giáo viên tiến vào trường.

Kit

Thanh âm tiếng thắng xe gấp vang lên. Tất cả mọi người đều xôn xao nhìn chiếc xe thể thao. Quả nhiên, từ bên trong đi xuống so xe thể thao còn đẹp mắt hơn. An Tuyết Thần dừng bước nhìn theo tầm mắt của mọi người. Nhìn thấy một người đàn ông đeo kính râm mặc đồng phục học sinh, cả vạt cũng không có ghim, cúc áo trước ngực tùy ý cởi ra hai nút. Người này chính là Lãnh.

An Tuyết Thần hướng về phía Lãnh cười cười sau đó tiếp tục bước vào trường. Ánh mắt Lãnh vẫn nhìn theo An Tuyết Thần, tháo kính xuống, lộ ra cặp mắt xéch hẹp dài, đồng tử màu tím nhạt, tản ra hơi thở bức người. Động tác tùy tiện này lại làm cho đám nữ sinh thét chói tai.

Lãnh cầm chìa khóa xe, mắt lạnh quét qua đám nữ sinh si ngốc xung quanh.

"Một đám tầm thường."

Bên trong phòng học

An Tuyết Thần chuẩn bị đi xem lịch học, cô muốn bù lại. Liền cảm thấy có một mùi hoa nhài thơm mát tiến đến gần, ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt tuấn tú của người đàn ông còn yêu nghiệt hơn so với con gái - Lãnh. Còn anh thì nở nụ cười dịu dàng.

"Chào"

"Chào"

Chào hỏi xong liền cúi đầu, tiếp tục ghi chép. Mà Lãnh cũng kéo ghế ra ngồi xuống, tay phải chống lên gương mặt bên phải, cứ chăm chú nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần đang chuyên tâm ghi chép lại cảm thấy có ánh mắt nóng bỏng nhìn cô. Nhưng cũng không ngẩng đầu lên chỉ nhàn nhạt mở miệng.

"Thế nào? Trên mặt tớ có mỹ nữ sao?"

Xì!!!!!!!!

Tiếng cười kia không đúng ?

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn thấy Lý Viện Viện đang cười cô. Chắc là bởi vì câu nói vừa rồi thôi. Lý Viện Viện kích động nhìn An Tuyết Thần. Hoàn toàn không để mắt đến Lãnh tiến lên cầm bàn tay nhỏ bé của An Tuyết Thần.

"Cậu là cái người đáng ghét, vong ân phụ nghĩa với bạn bè, có phải đã quên mất tớ rồi không?" Mắt Lý Viện Viện nước mắt đảo quanh hốc mắt, còn kém là chưa ướt xuống.

An Tuyết Thần nhìn Viện Viện, vội vàng cười an ủi: "Làm sao được, quên ai cũng sẽ không quên Viện Viện của chúng ta." Nụ cười này phát ra từ nội tâm. Trừ người bạn thân nhất Lily cũng chỉ có Viện Viện là người bạn tốt. Cho nên gặp mặt rất vui vẻ, nhưng không có khoa trương như Viện Viện.

"Khụ —— tớ nói, có phải hai cậu quên tớ cũng ở chỗ này?" Lãnh cũng nghiêm chỉnh cắt đứt tình bạn thân thiết đã lâu không gặp này, chẳng qua là điều bộ quả thật như vậy? . . . . .

Thấy Lãnh nói thế, hai người mới lấy lại tinh thần nhìn tình trạng của Lãnh, Viện Viện đã nằm trên bàn một cái bàn, còn Lãnh bị chen ép đáng thương.

Lúc này Viện Viện mới phát hiện mình đang chiếm đoạt địa bàn của người khác, liền vội vàng đứng lên, ngượng ngùng nói: "Ặc, thật xin lỗi, tớ vui mừng quá, ý thức quên mất."

An Tuyết Thần nhìn Viện Viện, nụ cười trên mặt chưa bao giờ rời đi, Lãnh cũng liếc mắt nhìn cô, nụ cười phát ra từ nội tâm cô thật là mỹ lệ. Làm cho người ta không thể rời mắt.

Đôi tay Viện Viện chống nạnh làm bộ mặt tức giận nhìn chăm chăm An Tuyết Thần nói: "Nói đi, gần đây cậu và cái người đẹp trai đến mức khiến cho các cô gái thần hồn điên đảo đi nơi nào sung sướng."

An Tuyết Thần tình sâu lóe lên, lại che giấu rất nhanh.

"Nào có, tớ về nhà với ba mẹ."

Lãnh cũng rất nhanh bắt được nét ưu thương trong mắt cô.

An Tuyết Thần không muốn tiếp tục đề tài này nữa, vội vàng chuyển đề tài lên người Viện Viện.

"Ngược lại cậu, sao lại đi cùng Trương Khôi? Thành thật khai báo."

Nói xong, Viện Viện thậm chí có chút xấu hổ, sau đó xoay người ngồi vào bàn, "Chỉ là ngẫu nhiên mà thôi."

An Tuyết Thần nhìn phản ứng của Viện Viện liếc nhìn Lãnh liền biết tình huống gì với Trương Khôi rồi. An Tuyết Thần chuyển tầm mắt lên người Trương Khôi, cảm giác hơi thở của cậu ta giống với một người?

Lãnh cũng nhìn theo tầm mắt An Tuyết Thần, khóe miệng giật giật, sau đó quay đầu lại.

"Tớ trả lời cậu?"

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, trên mặt không có biểu tình gì.

Lãnh nhìn nét mặt lạnh lẽo của cô, trong lòng rất là cảm thán. "Tớ đang nhìn cậu, cũng không phải trên mặt cậu có hay không, mà tớ nhìn mỹ nữ là cậu."

An Tuyết Thần nghe Lãnh trêu chọc như vậy chỉ cười cười. Sau đó tiếp tục đề tài vừa nãy.

Cho tới trưa, An Tuyết Thần vẫn chuyên tâm ghi chép. Mà ánh mắt của Lãnh vẫn chăm chú nhìn An Tuyết Thần.

"Cô gái, em chính là như thế nào. Tôi đối với em càng ngày càng có khẩu vị rồi. Tôi sẽ xoi em."

Đang ghi chép, An Tuyết Thần cũng không phát hiện ánh mắt màu tím nhạt lóe sáng nhìn cô.

Thời gian nghỉ ngơi, cô muốn cùng Lý Viện Viện đi tới căn cứ bí mật của các cô, đường mòn hoa hồng.

Họ ngồi ở trong lương đình, hưởng thụ gió nhẹ mùa hè. Hấp thụ hương thơm của hoa hồng, nơi như vậy có thể khiến người ta thả lỏng tâm trạng, đem tất cả những chuyện không vui quên lãng.

Ở góc tường, Lãnh nhìn An Tuyết Thần, dựa lưng vào tường, mắt như liếc nhìn sang bên trái.

"Đi ra đi."

Trương Khôi bước ra từ góc tường đối diện. Nhìn Lãnh, mà Lãnh vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ nhắn kia.

Trương Khôi nhìn theo mắt Lãnh, nhàn nhạt mở miệng.

"Thu hồi ánh mắt của cậu đi, cô ấy không phải người cậu có thể dòm ngó." Nói xong cũng xoay người rời đi.

Thật lâu, Lãnh nhìn theo hướng Trương Khôi rời đi, nụ cười nơi khóe miệng sâu hơn. . . . . "Phàm Ngư, cô ấy đối với cậu quả nhiên không giống nhau."

Nhìn một lúc, ngay sau đó cũng xoay người rời đi. "Cô gái, chờ tôi? Trò chơi giờ mới bắt đầu mà thôi. Em phải chịu đựng. Như vậy chơi mới vui."

Đột nhiên An Tuyết Thần cảm thấy ánh mắt nhìn cô nhưng khi xoay người lại không phát hiện cái gì. Lý Viện nhìn An Tuyết Thần giống như đang tìm cái gì đó.

"Tuyết Thần, cậu tìm cái gì vậy?"

An Tuyết Thần thu hồi ánh mắt dò xét, đi tới bên cạnh Viện Viện. "Chúng ta đi thôi, tôi trẻ không tốt."

"Ừ, đi thôi." Hai người rời khỏi đường mòn hoa hồng, quay lại phòng học.

Thời gian trôi qua rất nhanh, An Tuyết Thần rất hưởng thụ thời gian như vậy, bởi vì cô học được rất nhiều điều, nhiều năm sau, cô còn phải cảm tạ Phàm Ngự đã chuyển cô sang khoa tài chính.

Một buổi chiều bận rộn đã qua đi. An Tuyết Thần cùng Lý Viện Viện nắm tay nhau đi tới cổng trường. Lại nhìn thấy rất nhiều người vây quanh, còn có rất nhiều thanh âm sục sịt.

Tình tò mò của Lý Viện Viện làm sao sẽ buông tha xem náo nhiệt. Lôi kéo An Tuyết Thần đi về phía đám đông. Nhìn thấy đám người vây quanh, lại khiến cho An Tuyết Thần muốn đánh chết người đàn ông trước mắt.

Phàm Ngự, tới thì tới, còn lái xe thể thao chói mắt như vậy, mặc dù ăn mặc nghiêm chỉnh, giống như vừa trở về từ công ty. Nhưng mà vẻ mặt yêu mị kia, nhất là lái cái xe hoàng kim, sườn xe đều được chế tạo từ vàng, thật là lóa mắt. Hiện tại nên lo lắng không nên lái xe như vậy đến đây. Ngắm lại một chút liền muốn thoát thân, vừa định xoay người. Thanh âm như yêu nghiệt kia lại tiến vào lỗ tai mọi người.

"Bảo bối."

Tất cả mọi người nhìn An Tuyết Thần, có ghen tỵ, có hâm mộ, có kinh ngạc cùng không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt nào cũng có, nét mặt nào cũng có . . .

An Tuyết Thần cứng nhắc xoay người. Nhìn thấy Phàm Ngự đang tiến tới gần.

"Bảo bối, anh rất nhớ em, tan làm là anh liền tới đây để đón em tan học." Nói xong, liền kéo thân thể cứng nhắc của An Tuyết Thần vào trong ngực.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Phàm Ngự đã chết hơn ngàn lần. Mà đường cong khoe miệng Phàm Ngự sao chói mắt đến thế. Anh nhìn cô, hưởng thụ cảm giác cô tức giận.

"Này, cô ấy không phải là bị bao đường chứ."

"Tôi cũng đoán thế. Bằng không làm sao biết người đàn ông như vậy."

"Đầu năm nay loại người nào cũng có. Cậy vào mình có chút nha sắc liền muốn làm gì thì làm."

"Người đàn ông này hình như là người lần trước quang minh chính đại lên báo với cô ta ở sân tập thể dục."

"A, đúng đúng đúng, chính là anh ta."

Phàm Ngự rất hưởng thụ lời bàn tán chung quanh. Còn người trong ngực lại muốn róc xương lóc thịt cái người đàn ông cao ngạo này.

"Bảo bối, chúng ta về nhà thôi." Dứt lời liền bế ngang người cô ôm vào trong xe.

Chiếc xe thể thao nghênh ngang rời đi. Ở một góc gần đó, khoe miệng Lãnh cong càng sâu.

Trong xe, An Tuyết Thần nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp kia.

"Anh, Phàm, Phàm Ngự, anh, có phải anh cố ý hay không?" Giờ phút này thanh âm An Tuyết Thần vẫn chưa bình tĩnh, run rẩy kịch liệt.

Khoe miệng Phàm Ngự hơi động, "Bảo bối, chỉ cho phép em phóng hỏa, không cho tôi đốt đèn sao?"

Nghe những lời này lại làm cho An Tuyết Thần không còn gì để nói. Dọc đường đi An Tuyết Thần hờn dỗi. Không có chỗ phát tiết. Còn Phàm Ngự lại thật thương thức nét mặt mềo hoang của cô. Không nghĩ tới, "Tiểu Dã Miêu" của anh ngay cả tức giận cũng đáng yêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Mặt nạ, ngồi đàn ông thần bí

Đặng

Lần này, An Tuyết Thần không có cách nào bình tĩnh được, cô thật sự tức đến phát điên rồi. Vừa nghĩ tới sáng mai ở trường sẽ có một trận sóng gió kinh thiên động địa là cô không thể nào không tức giận. Ngày mai cô phải cực kỳ cẩn thận mới được.

Phạm Ngự điều khiển xe nhưng cũng liếc mắt nhìn thấy bóng dáng cực kỳ phần nộ của cô gái nhỏ ngồi kế bên. Trong lòng nhất thời cực kỳ cảm thụ. Vật nhỏ, em nên chuẩn bị tiếp chiêu rồi.

"Tuyết Thần đã trở lại, sao vậy, sắc mặt không tốt lắm, có phải không thoải mái không?" Vũ Trương nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần lúc trắng lúc đỏ, liền biết là có chuyện.

An Tuyết Thần đi thẳng lên lầu. Bỏ lại một câu. "Ai cũng đừng lên lầu. Con tôi đừng gọi tôi. Người nào đó khiến tôi rất giận."

Dứt lời liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, cho nên những lời thực hiện vừa rồi liền chuyển lên người vừa mới tiến vào – Phạm Ngự, mà tâm trạng của anh cũng không tệ lắm, khoe miệng cong lên.

Vũ Trương nhìn thấy tâm trạng không tệ lắm của thiếu gia. "Thiếu gia, tiểu thư sao vậy. Còn nói không ăn bữa tối."

Phạm Ngự liếc mắt nhìn vũ Trương, nhắm ngay lầu hai đi tới. "Vậy thì không nên quấy rầy cô ấy là được rồi."

Vũ Trương nhìn theo bóng lưng Phạm Ngự, lẩm bẩm nói: "Hai người này sao mà quái lạ vậy." Sau đó lắc đầu, đi về phía phòng bếp.

Bên trong phòng ——

"A, tức chết mất." An Tuyết Thần hung hăng ném túi xách lên giường. Hai tay chống nạnh. Không nghĩ tới anh sẽ dùng đến chiêu này. Phạm Ngự, xem như anh lợi hại. Chẳng qua tôi cũng không phải là ăn bánh nhân đậu lớn lên. Anh cứ chờ đó.

An Tuyết Thần kéo rèm cửa sổ ra, mở cánh cửa sổ ra, gió mát ủa vào. Cảm giác có chút âm áp, cơn tức giận của cô mới từ từ tĩnh lặng lại.

An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt, nghĩ xem ngày mai giải quyết như thế nào. Đầu tiên phải tỉnh táo. An Tuyết Thần, mày lợi hại mà, bình tĩnh – bình tĩnh, đối mặt với mọi chuyện phải tỉnh táo.

Đột nhiên cảm thấy có một tầm mắt nóng bỏng đang quan sát mình. Chột mở mắt, lại không phát hiện cái gì. Nhìn đi nhìn lại, cái gì cũng không có.

"Kỳ quái, hai ngày nay, tại sao mình lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú chứ?" An Tuyết Thần tự lẩm bẩm nói.

Bỗng nhiên, trước mắt bay qua một con chim bồ câu màu trắng. An Tuyết Thần cũng không để ý quá mức. Chỉ là con chim này cứ bay lượn quanh trước tầm mắt An Tuyết Thần, dẫn đến cô nhìn chăm chú.

Nhìn thấy chim bồ câu, trên chân nó hình như buộc một tờ giấy. An Tuyết Thần nhìn một chút. "Thời đại nào rồi còn dùng bồ câu đưa tin, nhưng mà tại sao nó lại không bay đi. Chẳng lẽ là đưa đến đây sao?" Cô đưa tay ra để chim bồ câu đậu lên cánh tay mình. Sau đó rút tờ giấy. Mở ra. Nội dung bên trong khiến cho nhịp tim của An Tuyết Thần nhất thời đập điên cuồng. Hai mắt mở to giống như muốn rơi xuống mặt giấy.

{ Tiểu thư An Tuyết Thần, cô không muốn thoát khỏi cái nhà tù này sao? Buổi tối không cần khóa cửa sổ, tôi sẽ cho cô biết. Xem xong thì hủy nó đi, người thần bí }

An Tuyết Thần hung hăng nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, nhìn ngoài cửa sổ. Lông mày nhíu chặt. Sau đó kéo rèm cửa sổ lại nhưng cũng không khóa cửa sổ.

Đối diện, về mặt người đàn ông đầy hứng thú nhìn tình huống trước mắt, khoe miệng cười tà mị. "Chờ tôi đến sao."

Ban đêm, dường như cảm thấy thời gian tối nay trôi qua thật là dài. An Tuyết Thần bật đèn ngủ. Thật lâu cũng chưa ngủ được. Nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường điểm 11:56pm rồi, trong lòng cực kỳ khẩn trương. Vẫn không có chuyện khác thường gì.

Cho nên An Tuyết Thần tắt đèn đi. Chuẩn bị ngủ. Đang ở thời điểm mơ hồ. Cảm thấy một chút lạnh, chợt khiến An Tuyết Thần mở mắt.

"Ừm. . . ." Một đôi tay ấm áp che miệng cô. Ở bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Hừ, đừng nói chuyện, tôi chính là người đưa thư cho cô."

An Tuyết Thần gật gật đầu, lúc này người đàn ông thầy bí mới buông bàn tay đang che miệng cô xuống.

"Ai?"

"Tôi là người tới để cứu vớt cô thoát khỏi nhà tù này, cô chỉ cần nghe theo lời nói của tôi, thì cô có thể rời đi."

Nhờ ánh trăng, An Tuyết Thần mới phát hiện người này có đeo mặt nạ. Nhưng bằng giọng nói của người đó có thể khẳng định là đàn ông.

Cô nửa tin nửa ngờ. "Anh vào đây bằng cách nào, nơi này canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, người bình thường không thể vào."

"Tôi đương nhiên là có cách để vào, hơn nữa còn có cách cứu cô ra ngoài."

"Tại sao tôi phải tin tưởng anh?"

"Tin hay không là tùy cô, nhưng mà cơ hội chỉ có một lần. Tôi đi đây, nếu cô nghĩ thông suốt rồi thì đi đến trước cửa sổ giờ năm ngón tay lên. Ngược lại, tôi sẽ cứu cô ra ngoài. Bây giờ tôi phải rời đi." Dứt lời người đàn ông thần bí rời đi theo đường cửa sổ. Ngay sau đó, An Tuyết Thần cũng không nhìn thấy cái gì.

An Tuyết Thần khóa kỹ cửa sổ lại. Nằm ở trên giường. Tối nay nhất định không thể chợp mắt.

An Tuyết Thần nằm ở trên giường. Trái lo phải nghĩ. "Anh ta vào bằng cách nào. Có thể đi vào đây, lại không bị người nào phát hiện. Qua lại tự nhiên. Cô nên làm cái gì mới tốt?"

Cũng lúc đó —— Thư phòng ——

"Chủ nhân, bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?" Nói chuyện đương nhiên là Khôi Ảnh. Bây giờ anh đã coi bỏ đồng phục học sinh, khôi phục lại nguyên trạng.

Phạm Ngự nhìn màn ảnh, khóe miệng từ từ cong lên, giống như người chiến thắng chờ miếng thịt dâng lên đến tận miệng. Cười sâu như vậy. Lắc nhẹ ly rượu ở trong tay.

"Không cần làm gì hết. Kinh lai chi tắc an chi."

"Dạ, chủ nhân."

"Khôi Ảnh, nhất định giải quyết êm đẹp chuyện xảy ra sáng nay, tôi muốn cậu không được phép sơ suất."

"Dạ"

"Ừ, đi ra ngoài"

Ở thời điểm An Tuyết Thần cầm lấy tờ giấy, Phạm Ngự cũng đã biết rồi. Nội dung trên đó cũng nhìn rất rõ. Cho nên Khôi Ảnh hỏi Phạm Ngự có cần tăng cường canh phòng không?

Phạm Ngự nói. "Giữ nguyên."

Anh muốn chính là dựa theo cách thức phòng bị ban đầu, như vậy người đàn ông thần bí mới mắc câu. Nếu thay đổi, nhất định sẽ đứt dây động rừng. Cho nên, phải lấy tình thế động.

Phạm Ngự đưa ly rượu đỏ trong tay đặt lên khóe miệng, uống một hơi cạn sạch. "Tối nay, thật đúng là đặc biệt."

Phạm Ngự ngồi trên xích đu, nhìn chằm chằm “tiểu nhân” bên trong phòng. Chỉ thấy cô mở to hai mắt, bên trong còn có chút mong chờ. Con người Phạm Ngự trở nên u ám, tàn nhẫn đến khát máu. Ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trong màn hình.

"Tiểu Dã Miêu, đừng nghĩ rằng có thể thoát khỏi tôi, chỉ có tôi mới có thể kết thúc trò chơi này. Cô không thể phủ nhận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Lần này coi như cái giá cao mà cô phải bồi tôi, dùng cô làm mồi nhử. Tôi tin rằng nội dung nhất định sẽ rất đặc sắc." Nói xong, gương mặt tuấn tú như yêu nghiệt, được nét sâu sắc. Con người đen như hổ sấu. Cái mũi cao thẳng. Khóe miệng thần nhiên cười lạnh. Còn có mong đợi.

An Tuyết Thần suy nghĩ hồi lâu. Cô quyết định đánh cược một lần. Nếu như người đàn ông thần bí kia có thể cứu cô thoát khỏi Phạm Ngự, thì cô sẽ được tự do. Mà cô cũng có thể ở cùng với cha mẹ, cũng có thể làm những việc cô muốn làm. Cho nên cô phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Gặp lại bạn - Lệ Lệ

Sáng sớm, An Tuyết Thần thức dậy thật sớm. Kéo cửa sổ ra. Hướng về phía mặt trời, đưa năm ngón tay ra. Liên duy trì tư thế này năm phút đồng hồ, sau đó liếc mắt nhìn thời gian đã lâu, rồi đi. Nhà trước mắt yên tĩnh.

Dưới lầu, trước sau như một. Anh vẫn ngồi trên bàn cơm chờ cô. Nhưng tại sao trong lòng bất chợt cảm thấy có gì là lạ. Không phải nên rất vui mừng sao?

"Tuyết Thần, cô đã tỉnh rồi, mau ăn bữa sáng đi." Vũ Trương nói.

"Ừ" Cô liền đi về phía bàn ăn. Chậm rãi ngồi xuống.

Sau đó bắt đầu ăn sáng. Vừa ăn vừa nhìn Phàm Ngự. Hôm nay dường như là lần đầu tiên an tĩnh nhìn chăm chăm vào anh như vậy. Quả nhiên là nhà tư bản khiến cho ngàn vạn thiếu nữ si mê. Dáng người giống như được chạm khắc. Làn da trắng nõn. Một đôi mắt thâm thúy câu hồn. Con ngươi đen nhánh – sắc bén. Khiến cho người ta nhìn vào nó sẽ hăm sâu vào trong đó. Đôi môi mỏng xinh đẹp. Cái cằm kiên nghị. Đường nét đẹp đẽ. Cộng thêm thân hình màu lúa mì. Người đàn ông như vậy, thử hỏi những người phụ nữ kia làm sao chống cự được. Nhưng An Tuyết Thần chống được. Bằng lòng trở lại nhưng cũng hăm sâu trong đó.

Phàm Ngự hình như biết có người đang nhìn chăm chú vào mình. Khóe miệng nhếch lên. "Hôm nay mới phát hiện đáng đáp rất tuần tú của tôi?"

"Khụ khụ, khụ khụ ——"

Thình lình thốt ra lời nói dọa An Tuyết Thần giật mình. Trong miệng bị sặc. Vội vàng cầm sữa tươi lên uống.

"Người nào đang nhìn anh, ít tự kỷ thôi." Trong nháy mắt, mặt An Tuyết Thần đỏ hồng. Hồng đến cổ. Trắng nõn hồng hào. Nhìn thấy ánh mắt của Phàm Ngự cũng thay đổi. Cô hòng cô hơi chuyển động. An Tuyết Thần thấy thế hô to một tiếng lưu manh, liền vội vàng xông ra khỏi biệt thự.

"Luuu mạnh"

Phàm Ngự thấy thế cũng không tức giận, chỉ coi như cô đang xấu hổ. "Lão Mã, đuổi theo."

"Dạ, thiếu gia"

Thấy tiếng nổ xe biến mất, trong nháy mắt gương mặt tuần tú trở nên cuồng phong bão táp. Ánh mắt thâm thúy trở nên tối tăm. "Vật nhỏ, qua lần này, tôi sẽ khiến em hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ muốn thoát khỏi tôi, lần này coi như là trừng phạt khi đó của em".

Tập đoàn Phàm thị ——

Phòng họp ——

"Phàm tổng, gần đây cổ phiếu của chúng ta liên tục rớt xuống, nhưng không tìm ra nguyên nhân nào."

"Đúng vậy, Phàm tổng, gần đây có một người thiết kế dự án mới, tòa nhà bán hoặc cho thuê khai phá, xem ra có người muốn đối nghịch với chúng ta."

Phàm Ngự thoải mái uống cà phê nghe bọn họ báo cáo. Về mặt không có chút lo lắng gì, những chuyện này giống như đã nằm trong dự liệu của anh.

Lão già hiểu chuyện thật sao, nhìn biểu tình của Phàm Ngự mặc dù có chút không vừa lòng, nhưng cũng không có cách nào, nói.

"Phàm tổng, chúng tôi nói, cậu đang nghe sao?"

Phàm Ngự đặt tách cà phê xuống, mắt lạnh quét nhìn một đám lão già kia. Nhân nhạ mở miệng. "Có nghe. Chỉ là, mấu chốt của chuyện này giống như lời báo cáo vừa rồi, tôi thuê các ông có tác dụng gì? Tự mình nghĩ biện pháp, bằng không toàn bộ cuốn gói rồi đi cho tôi, tôi nghĩ Phàm thị không cần những người vô dụng." Nói xong cũng sai bước rồi đi, cũng không để ý đến về mặt có hiệu chuyện hay không của mấy lão già kia.

Mặc dù có rất nhiều bất mãn, nhưng mà nói không nên lời. Phàm Ngự, mười lăm tuổi bắt đầu tiếp quản Phàm thị, trong suốt chặng đường này không có khó khăn nào mà anh không giải quyết được. Cho nên, không coi những lão cổ đông ra gì. Quả thật, Phàm Ngự có năng lực này. Từ nhỏ đã tiếp thu những huấn luyện mà người thường không thể tiếp nhận. Chuyện này, mọi người đều biết.

Phòng làm việc ——

"Này, Lạc Trạch, giúp tôi dọn dẹp sạch sẽ phiên toái gần đây của công ty."

"Ồi, sao Phàm thiếu lại không tự mình động thủ, mà lại muốn người vô dụng này tới giúp một tay." Một mặt Lạc Trạch trêu đùa nói chuyện điện thoại, còn giờ phút này xung quanh anh có ít nhất sáu bảy nữ hơn nửa đều là ** cơ thể, vây quanh một người đàn ông quần áo xốc xếch. Chính là Lạc Trạch.

"Nói nhảm ít thôi, nhanh lên từ trong đồng phục nữ ra đây."

"Được rồi, cậu cũng lên tiếng, vậy thù lao của tôi là gì?"

"Hừ, Lạc thiếu muốn cái gì?"

"Tôi muốn chai rượu 1000 năm trong nhà cậu."

"A, Lạc thiếu, lòng tham không nhỏ? Đồng ý." Nói xong cũng để điện thoại xuống, đây chính là bình rượu mà ông nội đưa cho vào ngày sinh nhật. Toàn thế giới chỉ có ba bình.

Trên mặt Lạc Trạch tràn đầy ý cười, cúp điện thoại, "Cút"

Các người phụ nữ cũng bị dọa sợ hết hồn, rồi rít chặt quần áo lên rồi rời đi. Người đàn ông này thật đúng là nguy hiểm.

Lạc Trạch thay đổi thái độ lười biếng thường ngày, vẻ mặt ngưng trọng nhìn vào màn hình Laptop. Tự lẩm bẩm, nói: "Thôi đi, Ngự, kẻ thù của cậu rất nhiều. Mỗi một ngày đều xảy ra chuyện như vậy, nhưng mà lần này hình như rất khó giải quyết."

Một thời điểm khác ——

"Chào ôi, Tuyết Thần, trường học đang loan truyền sôi nổi rồi. Làm sao bây giờ?" Lý Viện Viện đi tới trước mặt An Tuyết Thần lo lắng nói.

"Rau trộn" Nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

"Này, bạn đi đâu vậy?"

"Phòng truyền thanh"

"Chờ tớ với, tớ đi cùng cậu"

Lãnh nhìn hai người rời đi, khóe miệng nâng lên hạ xuống.

Phòng truyền thanh ——

"A, a, chào các bạn học, tôi là An Tuyết Thần học khoa tài chính hệ ban A, xin các bạn không nên đem chuyện hôm qua trở thành đề tài bàn tán, người đàn ông đó là anh họ tôi, mới trở về từ Mỹ. Bởi vì người nước ngoài rất cởi mở, cho nên các bạn không nên hiểu lầm."

"A, thì ra là anh họ"

"Đúng vậy, tôi còn tưởng rằng là tình nhân gì đó."

"Đúng, a. . . . ."

Sân thể dục nhất thời thổn thức một mảnh. Nhưng cũng chỉ trong thời gian ngắn .

Tan học——

"Tuyết Thần"

Thanh âm quen thuộc truyền vào lỗ tai An Tuyết Thần. Không cần suy nghĩ cũng biết đó là cái người vong ân phụ nghĩa Giang Lệ Lệ.

An Tuyết Thần quay đầu lại liền phát hiện Giang Lệ Lệ một thân áo đầm buộc tóc đuôi ngựa đứng ở cửa chờ cô. Trên mặt tích tụ tươi cười. {tác giả: quả đào hướng mọi người tiết lộ tin tức. Lạc Trạch sẽ có tình yêu rồi rắm với Giang Lệ Lệ. Tôi sẽ viết ngoại truyện về bọn họ, xin tiếp tục chú ý đọc}

An Tuyết Thần vội vàng chạy lên trước. "Lệ Lệ, sao cậu đã trở lại."

Thủy Li mặt đầy nước mắt nhìn An Tuyết Thần, hai người ôm nhau thật chặt. Cùng khóc giống như nước song vậy.

"Ặc, cái đó, thật ngại vì quá rầy. Tuyết Thần." Người này đương nhiên là Lý Viện Viện.

"A, đúng rồi, Lệ Lệ, tớ giới thiệu một chút. Đây là bạn tốt của tớ, Lý Viện Viện. Viện Viện. Đây là bạn từ nhỏ của tớ, Giang Lệ Lệ."

"Xin chào"

"Ừ, xin chào"

Giang Lệ Lệ vỗ vỗ bả vai Lý Viện Viện, thẳng thắn nói. "Nếu là bạn của Tuyết Thần thì cũng chính là bạn của Lệ Lệ, đi, hôm nay tớ làm ông chủ đi Đế Vương hát."

"Thật ngại quá, hôm nay trong nhà có khách tới chơi cho nên phải về sớm, hôm khác tớ mời các cậu."

"Ừ, vậy cũng được, về nhà cẩn thận" An Tuyết Thần nói.

"Ừ, bái bai." Nói xong cũng rời đi.

Giang Lệ Lệ lôi kéo bàn tay nhỏ bé của An Tuyết Thần. Kích động nói: "Tuyết Thần, tối nay chúng ta không say không về, tớ có rất nhiều lời muốn nói với cậu đó."

"Ừ, được" Dứt lời, hai người liền đón taxi rời đi.

An Tuyết Thần cầm điện thoại đi động gửi tin nhắn. "Chú Mã, tôi có bạn tìm gặp, cho nên không trở về nhà bây giờ. Đến Đế Vương."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đế Vương, Lạc Trạch với Lệ Lệ (P1)

An Tuyết Thần cùng Giang Lệ Lệ tay nắm tay đi tới Đế Vương. Tiếp đón bọn cô đương nhiên là nhóm chị Mỹ Anh.

"Ô, Tuyết Thần tới đây. Chị Mỹ Anh đưa bọn em vào gian phòng VIP." Mỹ Anh vui mừng tiến lên lôi kéo tay An Tuyết Thần, nói.

"Không cần đâu, chị Mỹ Anh, cho bọn em gian phòng thường là được rồi. Không cần phòng VIP đâu." An Tuyết Thần xấu hổ, cự tuyệt nói. Bởi vì chỉ có hai người bọn cô nên không cần phòng VIP. Thật lãng phí, chính xác mà nói thì cô cũng không muốn Lệ Lệ tốn nhiều tiền như vậy.

Mỹ Anh nhìn thấy An Tuyết Thần không được tự nhiên liền vội vàng giải thích: "Ôi chao, Tuyết Thần, không cần các em bỏ tiền, quản lý có nói là miễn phí cho các em chơi, uống rượu gì tùy thích. Không cần tiền."

"A? Chuyện này, không được đâu?" An Tuyết Thần vẫn cảm thấy không tốt.

Ngược lại, Giang Lệ Lệ tiến lên kéo An Tuyết Thần đang từ chối lại gần. Ở bên tai cô thì thầm mấy câu.

"Này, cậu ngốc thế, VIP? Miễn phí?"

"Nhưng chúng ta cũng không dùng. . . . ." Không đợi An Tuyết Thần nói hết lời, Giang Lệ Lệ chen ngang.

"Chị Mỹ Anh đứng không, mau dẫn chúng em đi được chứ?" Giang Lệ Lệ nịnh hót. Từ xưa tới nay, không chiếm được lợi là con rùa ngu ngốc, cô muốn làm thành niên, cần phải tương xứng với con rùa.

"Ừ, được. Tuyết Thần, em cũng biết mà, lầu 99, ra khỏi thang máy quẹo phải, phòng số 0000. Chị còn có chút việc nên không qua đó. Xong việc sẽ qua chỗ hai em."

"Ừ, được, chị Mỹ Anh, có việc thì chị cứ đi trước, không cần đặc biệt chú ý chúng em?" An Tuyết Thần khách khí nói.

"Ừ, chị đi đây." Nói xong cũng lắc lắc thân hình như rắn nước, rời đi.

"Này, chị Mỹ Anh kia cũng xinh đẹp, cậu xem đáng đi kìa." Mặt Giang Lệ Lệ hăm mộ nói.

"Được rồi, đi thôi. Tiểu thư Lệ Lệ ham đồ rẻ." Lúc này, An Tuyết Thần vẫn không quên trêu chọc vài câu.

Những lời vừa thốt ra khiến Giang Lệ Lệ không vừa ý. "Cái gì mà tớ ham đồ rẻ chứ, chưa từng nghe qua một câu nói sao?"

"Câu gì?"

"Ha ha, có lợi mà không chiếm chính là con rùa ngu ngốc." Lời này được nói ra rất tự nhiên từ trong miệng của Giang Lệ Lệ.

"Được chưa người, mau đi thôi." An Tuyết Thần không có tâm trạng cùng cô nghiên cứu có lợi mà không chiếm đến cùng có phải là rùa ngu ngốc hay không?

"Ừ, đi thôi, cậu dẫn đường. Nhưng mà, tại sao cậu lại biết chỗ này?"

"Đừng hỏi, sau này sẽ nói cho cậu biết." An Tuyết Thần cũng không muốn nói cho bạn tốt tình hình hiện tại của mình. Sợ cô ấy không thể tiếp nhận. Chỉ có thể giấu diếm, nhưng mà cô mong muốn như vậy sao?

Ding dong — —

Ra khỏi thang máy, hai cô đi về phía bên phải, nhìn thấy bảng hiệu trên cửa, không hề nghĩ ngợi liền đẩy ra, tiến vào. Chỉ là trường hợp này lại dọa An Tuyết Thần giật mình, Giang Lệ Lệ thì càng không phải nói đến. Sợ hết hồn. Cứ như vậy nhìn thấy những hình ảnh không đẹp mắt.

Trên ghế sofa là Phàm Ngự đang “làm”, ôm trong ngực một cô gái quần áo không ngay ngắn, một tay thì lắc nhẹ ly rượu vang. Mà Lạc Trạch bên cạnh thì càng không phải nói rồi. Năm sáu cô gái leo lên người Lạc Trạch. Trước ngực có rất nhiều vết son môi. Quần áo của cô gái cũng cởi sạch.

"A — —"

Một tiếng hét của Giang Lệ Lệ, đã kéo linh hồn của An Tuyết Thần quay về.

Giang Lệ Lệ cũng chưa dám xem những hình ảnh “nóng” như thế này. Liền lôi kéo cánh tay An Tuyết Thần, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng lại không tránh được sự chú ý của mọi người.

"Cái đó, Tuyết Thần, có phải chúng ta đi nhầm phòng rồi không? Cậu xác định đây là lầu 99, phòng 0000 sao?"

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ đang bị kinh sợ không nhỏ. Ôm cô trong ngực, mạnh mẽ ôm, để cho cô ấy không nhìn thấy những hình ảnh bẩn thỉu kia.

Lông mày nhíu chặt, mắt lạnh nhìn Phàm Ngự. "Ngại quá, đi nhầm phòng. Quấy rầy." Nói xong cũng định kéo Lệ Lệ rời đi, nhưng cửa không cách nào kéo ra. Cô biết đây đều do Phàm Ngự sắp đặt. Từ lúc tiến vào gian phòng này thì cô đã biết rõ mọi chuyện rồi. Anh đã mua chuộc quản lý.

"Tiểu Dã Miêu, nếu đã đến cùng bạn thì nên cùng nhau chơi đùa một chút. Qua bên cạnh tôi." Thanh âm khàn khàn ám muội của Phàm Ngự truyền ra. Trên người An Tuyết Thần đều nổi da gà. Làm sao bây giờ?

Giang Lệ Lệ hoài nghi nhìn An Tuyết Thần. Cô đoán cũng không sai lắm, thật ra thì thời gian trước cô đều biết, cho nên cô giả vờ đến trường học, vì lấy học bổng. Nhìn thấy sắc mặt An Tuyết Thần hơi tái. Cầm chặt tay An Tuyết Thần, lớn tiếng nói.

"Tuyết Thần, cậu quyết định thế nào tờ đầu tin tưởng, tờ chỉ hy vọng cậu không cúi đầu trước số phận, đó không phải tính cách của cậu." An Tuyết Thần nhìn sắc mặt Giang Lệ Lệ không còn kém nữa, hướng về phía cô ấy gật đầu.

Sau đó liền lôi kéo An Tuyết Thần đi tới trước mặt Phàm Ngự. "Thế gian luôn là thế, đúng chứ?"

Những lời này nói ra, không chỉ có An Tuyết Thần kinh ngạc nhìn cô, mà ngay cả mắt Phàm Ngự cũng phát ra tia lạ lùng.

"Một trăm vạn, tôi sẽ trả, dù giá cao đến trắng tay tôi cũng không từ bỏ bạn ấy." Không thể không nói cô gái này rất có lòng can đảm và sự hiểu biết.

An Tuyết Thần lôi kéo Giang Lệ Lệ, về mặt nghi hoặc nhìn cô. Giống như đang hỏi cô ấy, sao cậu biết?

Giang Lệ Lệ chỉ nói một câu. "Chúng ta là chị em tốt. "

An Tuyết Thần vô cùng kích động nhìn Giang Lệ Lệ. Từ trong túi xách, Giang Lệ Lệ lấy ra một tờ chi phiếu 50 vạn. Trực tiếp ném vào người phụ nữ trên đùi Phàm Ngự, về mặt khinh thường.

"Đây là 50 vạn, ba ngày sau tôi sẽ đưa thêm một tờ 50 vạn nữa, vậy mời anh thả An Tuyết Thần." Đôi tay Giang Lệ Lệ ôm ngực nhìn Phàm Ngự. {tác giả: thật là kỳ quái, sao không háo sắc}

An Tuyết Thần quay người Giang Lệ Lệ lại, đối mặt với cô. "Sao cậu có nhiều tiền như vậy? Nhà cậu có nhiều tiền như vậy sao?"

Giang Lệ Lệ chỉ nhìn An Tuyết Thần cười cười, nụ cười thật là xinh đẹp, mê hoặc người đến thế.

"Yên tâm, tiền này tuyệt đối sạch sẽ. Cậu biết tính cách của tớ mà. Đây là học bổng mấy ngày trước bạn học ở nước Mỹ gửi qua cho tớ, đó là tiền mồ hôi nước mắt của tớ. Quyết định này rất xứng đáng."

Đôi mắt Phàm Ngự vẫn nhìn chăm chăm vào An Tuyết Thần, giống như muốn đem cô đốt cháy mới cam tâm.

"Người bạn này của cô thật là bạn thân, chỉ là cô nên hỏi người bạn thân của cô, cho dù có đem tiền trả lại tôi thì cô ấy vẫn phải tuân thủ hợp đồng. Cô ấy bán cho tôi." Phàm Ngự lười biếng mở miệng, giống như không có quan hệ với cô gái. Đôi mắt chìm ưng vẫn nhìn chăm chăm An Tuyết Thần. Anh vốn đang uống rượu với Lạc Trạch, liền nhận được điện thoại của lão Mã, cho nên bảo quản lý dẫn bọn cô đến đây.

"Tiền sinh, làm phiền anh giết heo cũng phải lau miệng cho sạch." Giang Lệ Lệ bị anh làm cho tức giận đến chết rồi. Có tiền thì giỏi lắm, có tiền là có thể đem người mua tới mua lui sao.

Một màn này toàn bộ đều thu hết vào trong mắt Lạc Trạch, đôi mắt xé nhìn chăm chú vào cô gái nồng nặc mùi thuốc súng. Về mặt đùa giỡn.

Giang Lệ Lệ cảm thấy mình bị nhìn chăm chú, nên nhìn lại theo hướng tầm mắt nồng nực đó.

"A, a, umh. . . . ." Hình tượng này, trong nháy mắt khiến Giang Lệ Lệ nổi mẩn. Đơn thuần là do hình ảnh này.

Hành động này khiến người nào đó đen mặt, có người tán thưởng, về mặt Phàm Ngự nghiêng ngả nhìn Lạc Trạch, cánh tay dài duỗi liền đỡ lấy thân thể Giang Lệ Lệ, ôm lại gần.

"A. Anh làm cái gì." An Tuyết Thần ngồi ở trong lòng Phàm Ngự. Kinh ngạc kêu lên. Phàm Ngự cũng không quản cô.

Giang Lệ Lệ nghe thấy tiếng kêu của An Tuyết Thần liền nhanh chóng nhìn lại. Một tay nắm ở bộ phận dạ dày, một cánh tay chỉ vào Phàm Ngự.

"Này, anh, anh mau buông Tuyết Thần ra. Các anh đều là ai. Cho là có tiền thì giỏi lắm sao, bộ dạng đẹp trai thì giỏi lắm sao. Bộ dạng đẹp trai thì có com ăn à, hay là vẫn tiêu tiền, vẫn sống lâu trăm tuổi. Buông Tuyết Thần ra, khoa chúng tôi không nhìn hình ảnh này, các anh muốn biểu diễn, khoa chúng tôi cũng không có hứng thú nhìn."

Bị tức khiến Giang Lệ Lệ hồ đồ, cái gì cũng dám nói, còn An Tuyết Thần thì quan sát nét mặt Phàm Ngự, thấy không có gì bất thường, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Lại nghe thấy Phàm Ngự mở miệng.

"Bây giờ, người cô lo lắng không phải tôi, mà là Trạch."

Nói xong An Tuyết Thần nhìn về phía bên cạnh, thấy vẻ mặt yêu nghiệt của Lạc Trạch đã biến thành xanh mét, gân xanh hiện rõ trên trán. Câu nói kế tiếp rõ ràng không phải là nói Lạc Trạch sao? Sao anh ta có thể nhận phản xét như vậy của phụ nữ chứ.

Giang Lệ Lệ há miệng thở hổn hển, nhìn theo ánh mắt An Tuyết Thần. Lại nhìn thấy sắc mặt của người đàn ông kia không tốt lắm. Trong lòng không tự chủ mà run rẩy.

Đôi mắt xé của Lạc Trạch híp lại, tượng trưng cho giờ phút này anh ta nguy hiểm đến cỡ nào. Lạc Trạch tự lẩm bầm trong lòng: "Bọn họ, từ lúc nào thì anh - Lạc Trạch bị một con nhóc mắng. Anh không cho cô biết tay, nhìn một chút cũng không muốn lấn lộn. Nhất là khi ở trước mặt Phàm Ngự. Sau này anh sao còn mặt mũi."

Lạc Trạch, mắt cứ nhìn chăm chăm Giang Lệ Lệ như vậy, mở miệng nói: "Ngự, cậu dẫn giai nhân của cậu đi trước đi."

Phàm Ngự thấy thế cũng chỉ mỉm cười ôm lấy An Tuyết Thần chuẩn bị rời đi. Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần bị Phàm Ngự ôm đi. Vội vàng hô: "Này, anh mang bạn ấy đi đâu, buông bạn ấy ra."

Giờ lại muốn gì. "Thủy Li, Lệ Lệ, tôi cảnh cáo anh, nói cho bạn anh không được làm tổn thương bạn ấy."

Phàm Ngự liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ, mở miệng nói: "Cô lo cho bản thân mình trước đi?" Dứt lời, liền sai bước rời đi. Lưu lại Giang Lệ Lệ.

Sau lưng bỗng có cảm giác lạnh thấu xương. Quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tuấn tú – yêu nghiệt giờ đây cách cô không quá 5m. Toàn thân người đàn ông tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

"Anh, anh, anh muốn làm gì? Tôi phải đi." Giang Lệ Lệ vừa lùi về phía sau vừa nói, biết không còn đường có thể lùi.

Hai cánh tay Lạc Trạch chống đỡ trên vách tường, đôi mắt hẹp dài hơi hé, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khàn trương, nhìn kỹ thì thấy đáng đáp coi như thanh tú.

"Làm gì, lát nữa cô sẽ biết." Nói xong cũng lấn người tới, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vừa nãy khiến anh tức giận.

"Umh, umh. . . . ."

Hai bàn tay nhỏ bé của Giang Lệ Lệ liên tiếp đâm lên người Lạc Trạch, nhưng đối với người thường xuyên rèn luyện sức khỏe như Lạc Trạch mà nói thì không khác gì mát xa, trái lại anh rất hưởng thụ.

"Này, Phàm Ngự, bạn của tôi vẫn còn ở bên trong đấy? Tôi không thể bỏ mặc bạn ấy." An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Phàm Ngự kháng cự lại.

"Nói không chừng bạn của em sẽ rất hưởng thụ đó?" Nói xong, cũng ném cô vào trong xe, ngênh ngang rời đi.

Một chỗ không xa, người đàn ông nhìn theo bóng xe rời đi, khóe miệng hiện lên nụ cười quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đế Vương, Lạc Trạch với Lệ Lệ.(P2)

"Umh, umh. . . ." Giang Lệ Lệ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô lại bị cưỡng hôn rồi. Mặc dù anh không tệ, nhưng mà người đàn ông trước mắt này cô thật sự rất ghét.

Đôi mắt Lạc Trạch hí hí lại nhìn chăm chăm hai mắt mở thật to của Giang Lệ Lệ ở trong ngực. Cho đến khi cảm thấy cô hít thở không thông mới rời khỏi đôi môi mềm mại của cô. Lấy được không khí, Giang Lệ Lệ thở hỗn hển. Khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng. Ở dưới ánh đèn có vẻ hết sức quyến rũ. Nhất là đôi môi đỏ mọng vừa bị người đàn ông hôn, đỏ hồng mà lại mê người. Nếu như không phải cảm thấy đây là lần đầu tiên cô đón nhận nụ hôn như vậy, hoàn toàn không thể hít thở thì anh sẽ không dễ dàng buông cô ra. Không ngờ đôi môi này lại ngọt ngào như vậy, thơm như vậy.

Giang Lệ Lệ nhìn người đàn ông trước mắt cười cực kỳ quý mị. Trời ạ, sao anh ta lại có thể cưỡng hôn người khác, nụ hôn đầu của cô, cứ mất đi như vậy.

Lạc Trạch nhìn nét mặt si ngốc buồn cười của cô, nhắc nhở: "Thế nào, còn muốn ném thù nữa?"

Vo ve — — nghe Lạc Trạch nhạo báng, Giang Lệ Lệ mới quay trở lại từ trạng thái ngây ngô. Sau đó một đôi mắt to, con ngươi trong veo như nước tràn đầy tức giận, phần nộ trùng mắt nhìn kẻ đầu sỏ gây họa.

"Anh, anh. Anh nói cái gì?" Bây giờ Giang Lệ Lệ bị tức đến ngôn ngữ rối loạn. Thật sự muốn bóp chết người đàn ông trước mắt này, còn xinh đẹp hơn so với phụ nữ. Đôi này, anh ta không phải là do nữ tù binh sinh ra, tuy rằng Giang Lệ Lệ cô hạo sắc, nhưng cũng không muốn nói chuyện với người đàn ông chướng mắt này.

Lạc Trạch đưa khuôn mặt tuấn tú như yêu nghiệt di chuyển đến trước mặt Giang Lệ Lệ. Hơi thở tràn đầy hương vị cồn của rượu nho phả lên mặt Giang Lệ Lệ, trong nháy mắt chỉ cảm thấy tê tê dại dại.

"Tôi nói, có muốn chúng ta thử một lần frenchkiss {cách thức hôn lưỡi tiêu chuẩn}" Giọng điệu của Lạc Trạch đầy ý vị trêu đùa mà nói. Giống như rất hài lòng về mình, quay về chỗ cũ.

Giang Lệ Lệ ổn định lại, kích động muốn vùng một bạt tai. Dẫn lại lửa giận trong ngực xuống đáy lòng, sau đó cứng cỏi cô nâng cằm lên một đường cong tuyệt đẹp, hướng anh cười mỉa hoặc. Thừa dịp Lạc Trạch sững sốt, trong nháy mắt, Giang Lệ Lệ đưa tay khê đẩy lồng ngực anh, khiến anh lùi mấy bước về phía sau.

Sau đó cô bước tới trước bàn đầy món ngon, rút khăn ướt nhẹ nhàng lau sạch cánh môi vừa bị cưỡng hôn. Một màn này khiến cho Lạc Trạch tức đến hộc mọc. Cô thể nhưng lại chán ghét nụ hôn của anh, nên biết rằng anh không dễ dàng để phụ nữ hôn môi, trừ phi đó là người anh yêu thương và cung chiều. Cô gái này thật đáng đánh đòn.

Một bên là đám phụ nữ lớn lên với đôi môi đỏ tươi, còn cô gái trước mắt này đang chà lau cánh môi đỏ tươi của mình. Anh không thể tưởng tượng nổi nhìn cô. Cũng đã nhận ra người đàn ông tức giận và tàn ác.

Lạc Trạch hí hí mắt, đủ để chứng minh anh đang cực kỳ tức giận rồi. "Cút"

Bên kia, những người phụ nữ gấp gấp đến mức chưa kịp mặc quần áo đã lẫn lẫn bỏ cút khỏi gian phòng bao, ngược lại Giang Lệ Lệ ném khăn ướt vào thùng rác, ưu nhã cầm túi xách của mình lên. Cũng xoay người chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa tới cửa, thời điểm lướt qua anh, lại bị một sức mạnh có lực nắm lấy cổ tay lôi kéo.

"Tôi cho phép cô đi rồi sao?" Người đàn ông khàn giọng nói vào tai Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ ngo ngoay một lúc, nhưng vô dụng. Khuôn mặt bức dọc liếc nhìn người cao hơn mình một cái đầu – Lạc Trạch. Sắc mặt của anh rõ ràng trầm hơn.

"Buông tay, đây không phải là hành động nên có của một thân sĩ." Đôi mắt trong suốt của Giang Lệ Lệ nhìn vào mắt anh.

Từ trong mắt cô, Lạc Trạch nhìn thấy thứ mà người phụ nữ khác không có, không có chờ mong, cũng không dối trá. Người phụ nữ như vậy rất chinh phục đàn ông. Cho nên cô nhất định là món ăn của anh.

"A, cô gái, không nên quá kiêu ngạo." Hiện tại, Lạc Trạch phải cẩn thận nói, chỉ sợ sẽ lập tức ăn cô.

"Tôi không kiêu ngạo, tiền sinh, ngài không cảm thấy tất cả phụ nữ đều thích loại như anh sao. Nhưng mà tôi lại không thích người lớn tuổi như chú." Giang Lệ Lệ vừa nói vừa đưa tay vén những sợi tóc rơi là tả trên mặt ra sau tai.

Đôi mắt chim ưng của Lạc Trạch không kiêng kỵ nhìn chăm chăm tiểu nha đầu không biết sống chết này, dám nói anh là chú. Định bế ngang người cô đang ngồi trên sofa. Giang Lệ Lệ vừa định đứng dậy, nhưng Lạc Trạch không cho cô cơ hội, mà lấn người tới. Đẩy người lên thân thể nhỏ bé cả Giang Lệ Lệ.

Đôi tay Giang Lệ Lệ cảnh giác nhìn anh. "Anh, anh muốn làm gì? Anh đừng làm vậy."

Miệng trắng như tuyết. Lạc Trạch nhìn bộ dạng khản trương của cô, ngược lại muốn trêu chọc cô. Đem đôi môi mơn khêu gọi của mình hôn lên đôi môi

cô. Giang Lệ Lệ lắc lắc đầu nhỏ. Bàn tay Lạc Trạch xuyên qua những sợi tóc trơn mềm của cô, nắm lấy gáy cô. Sau khi hôn vào đôi môi anh đào, hung hăng mút thỏa thích. Giang Lệ Lệ ngậm chặt miệng không cho anh có cơ hội tiến công, hành động này đúng như dự đoán của Lạc Trạch. Bàn tay to nắm cằm cô. Giang Lệ Lệ bởi vì bị đau mà mở miệng nhỏ ra, Lạc Trạch nhân cơ hội bắt lấy cái lưỡi cô. Hung hăng mút thỏa thích hương vị ngọt ngào như nước đường.

Giang Lệ Lệ hết sức căng thẳng. Cô phải làm sao bây giờ, hiện tại cô nhất định phải giữ vững tỉnh táo. Lạc Trạch rất hưởng thụ hương vị ngọt ngào của cô, vốn muốn trêu chọc ô, không nghĩ tới mình bị sa vào hương vị ngọt ngào ấy, cô thật sự rất ngọt. Khiến cho anh không nhận được mà tiếp tục xâm nhập vào trong.

Đôi tay Lạc Trạch vòng qua kéo eo thon của cô, vòng quanh hạ thân anh. Lệ Lệ chỉ cảm thấy tay cực nóng của anh ngao du trên cơ thể cô. Hung hăng cắn môi anh, máu tanh lan tràn trong miệng hai người. Lạc Trạch mới chau mày nhìn cô gái nhỏ phía dưới.

Giang Lệ Lệ vội vàng ngăn cản bàn tay tiếp tục tác oai tác quái của anh, thở hổn hển nói: "Tiên sinh, anh như vậy, tôi có thể hiểu thành anh có ý với tôi sao?"

Hiển nhiên Lạc Trạch sững sốt, không nghĩ tới trong hoàn cảnh này mà cô nói ra những lời như vậy. Sau đó thích thú nhìn cô. "È hèm" gật đầu một cái, chờ đợi cô nói đoạn sau.

"Anh có hứng thú với tôi, thì không nên ép buộc tôi như vậy, anh hung hãn như vậy, anh cảm thấy mình còn mặt mũi sao? Thân là bạn của Phạm tổng, tôi hơn than phận của anh cũng rất cao quý, nếu truyền ra ngoài chuyện anh ép buộc một cô gái làm việc mà cô ấy không thích, mặt mũi của anh ở chỗ nào."

Lạc Trạch thường thức nhìn cô. "Cho nên"

Giang Lệ Lệ nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Cho nên, một tháng, nếu như trong một tháng anh có thể khiến tôi cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới chân anh, thì mặt mũi của anh được bảo vệ. Anh cũng có thể lấy được tôi. Đây không phải là vẹn cả đôi đường sao? Hơn nữa, không phải mọi việc đều có trình tự sao?"

Lạc Trạch đưa mắt nhìn cô một lúc lâu, khiến tim Lệ Lệ đập rất nhanh. Thấy cô thoải mái đứng dậy.

Sau đó nghiêng đầu nhìn cô: "Được, một tháng, tôi sẽ khiến em cam tâm tình nguyện."

Sau khi nghe thấy câu trả lời, Giang Lệ Lệ thờ phào nhẹ nhõm. Liền vội vàng đứng lên, sửa sang lại quần áo. Sau đó giống như nhóm người vừa nãy, bước tới cửa. Tay phải cô chạm vào tay nắm ở cửa, quay đầu lại nhìn anh cười một tiếng: "Hy vọng là vậy." Nói xong, cũng sải bước rời đi.

Ra khỏi gian phòng bao, Giang Lệ Lệ tựa như hóa tiên lao ra ngoài. Trong thang máy, trong lòng Lệ Lệ nghĩ, anh ta hẳn sẽ không chơi đùa những chuyện nhảm chán như thế. Không phải cũng tìm không được cô sao? Sau khi cô khẳng định một lần, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc cho An Tuyết Thần.

"Này, Tuyết Thần, cậu có khỏe không?"

An Tuyết Thần nhanh chóng nhận điện thoại của Lệ Lệ, sau đó nói: "Không có việc gì, bạn thì sao? Lạc Trạch không làm gì cậu chứ?"

"Không có, công lực của anh ta quá nhỏ bé."

Ở đầu dây bên này, An Tuyết Thần thờ phào nhẹ nhõm: "A. . . được rồi, vậy cậu về nhà sớm một chút. Ngày mai tớ sẽ gọi lại cho cậu."

"Tuyết Thần, thật sự cậu không có chuyện gì chứ?" Lệ Lệ vẫn rất lo lắng.

"Ừ, yên tâm, tớ không sao"

"Ừ, tốt lắm, có chuyện nhớ gọi điện thoại. Tớ là người tin cậy nhất đáng để cậu dựa vào đó."

"Ừ, bái bai" Cúp điện thoại, An Tuyết Thần khịt khịt mũi, cũng bởi vì câu nói cuối cùng của cô.

Phạm Ngự liếc mắt nhìn cô: "Trạch tiểu tử kia thế nhưng không bắt được cô ta. Ha ha, thật là ly kỳ."

An Tuyết Thần liếc anh, kiêu ngạo mở miệng nói: "Anh cho rằng tất cả phụ nữ đều giống nhau sao?"

Phạm Ngự nhìn cô cười cười. Sau đó lấy ra điện thoại ra, bấm số của Lạc Trạch.

"Có chuyện gì sao?" Ở đầu dây bên này, Phạm Ngự hiển nhiên nghe thấy tâm tình của cậu ta không tốt. Khóe miệng gật gật.

"Thế nào. Lạc thiếu thậm chí ngay cả một nha đầu cũng không bắt lại được." Về mặt Phạm Ngự đùa giỡn nói. Có thể tưởng tượng, về mặt ở đầu kia đã thúi thế nào, khó coi cỡ nào.

"Biến, có thời gian thì nhốt chặt người đẹp của cậu đi." Nói xong cũng cúp điện thoại luôn. Lạc Trạch nhìn cửa. Gương mặt tức giận. Khóe miệng hiện lên nụ cười quỷ mị.

"Cô gái, em cho rằng chút khôn vặt này là có thể đối phó được tôi sao? Em quá đơn thuần. Lại còn quá ngu xuẩn."

Phạm Ngự nghe thấy âm thanh ngắt điện thoại, khoe miệng cong lên đường cong đẹp mắt. An Tuyết Thần nhìn anh.

"Thế nào, hình như anh nhất được chuyện cười."

Phạm Ngự nghiêng đầu nhìn cô, chỉ cười không nói. An Tuyết Thần cũng không nhìn anh, trong lòng vẫn suy nghĩ đến người đàn ông thần bí xuất hiện đêm đó. Lúc nào thì anh ta mới xuất hiện.

Phạm Ngự nhìn dáng vẻ suy nghĩ của cô. Mở miệng: "Sao thế? Có tâm sự?"

An Tuyết Thần chỉ nhìn anh, sau đó lắc đầu. Phạm Ngự cũng liếc nhìn cô. Cũng biết cô đang suy nghĩ gì?

"Lãnh Thiệu, chúng ta đã chuẩn bị ổn thỏa, lúc nào thì chuẩn bị." Một người đàn ông kính cẩn nói với người đàn ông áo đen ngồi trên ghế sofa.

"Không vội, trò chơi vừa bắt đầu, phải chơi thỏa thích." Người đàn ông nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay. Khoe miệng cong lên nụ cười quý dị - mỉa mai. Trên bàn trà là ảnh An Tuyết Thần vui vẻ, khổ sở, bị thương, buồn rầu. Dù là dáng vẻ gì thì cô đều không nhiễm bụi trần. Người đàn ông cầm bút ký mà cô viết chuyện chú. Nụ cười bên khoe miệng càng sâu hơn.

"An Tuyết Thần, tôi sẽ biến em thành người của tôi." Nói xong liếc đồng ảnh chụp trên bàn trà, uống cạn ly rượu vang trên tay.

Giang Lệ Lệ về đến nhà nhưng trong đầu tràn ngập nụ hôn kia, "A, đáng ghét, người đàn ông ghê tởm, lần sau để cho tôi nhìn thấy anh tôi sẽ không bỏ qua cho anh, người đàn ông xấu xa. Thế nhưng lại dám cướp nụ hôn đầu của chị đây." Lệ Lệ nằm ở trên giường, trong đầu xuất hiện vẻ mặt yêu mị của người đàn ông. Giang Lệ Lệ, mây tuyết đối không được. Tối mai phải đi UP tìm trai đẹp, phải tẩy sạch não.

~~~ :iou: Hết chương 81 :iou: ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đế Vương, Lạc Trạch vs Lệ Lệ (P3)

Đêm hôm nay đối với Giang Lệ Lệ mà nói lại là một đêm không ngủ. Cô lăn qua lăn lại. Thật vất vả mới đợi được đến khi trời sáng để chuẩn bị đi học. Giang Lệ Lệ thay quần áo trong toilet, nhìn mình trong gương, thấy hai viền mắt mình có quầng thâm, rõ ràng là thiếu ngủ. Cô hướng về phía mình trong gương, làm tư thế chiến thắng. "Cố gắng lên" Nói xong liền rời khỏi phòng ngủ.

"Mẹ, con trễ giờ học rồi, không ăn bữa sáng đâu ạ." Chờ mẹ của Lệ Lệ đi ra từ trong phòng bếp thì chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô.

"Bây giờ mới có mấy giờ mà." Mẹ Lệ Lệ hơi lắc đầu, liền trở về phòng bếp.

Trường học nghệ thuật Khương Lê =====

Cho tới trưa, đầu óc của Giang Lệ Lệ vẫn rối loạn. Buổi trưa trôi qua không dễ dàng, buổi chiều không có tiết học, cô cần phải về nhà ngủ bù. Nhưng mà, còn chưa đi đến cổng trường, đã nhìn thấy xung quanh có rất nhiều người, mà đa số đều là nữ. Đương nhiên Giang Lệ Lệ cũng không bỏ lỡ. Ngộ nhỡ có trai đẹp thì sao?

Giang Lệ Lệ lẻ theo một góc nhỏ liếc nhìn vào trong, trong lúc nhất thời khiến mắt Giang Lệ Lệ tròn trũng, não bộ ngưng hoạt động. Cô phát hiện anh cũng đang nhìn cô. Phản ứng đầu tiên chính là bỏ chạy. Giang Lệ Lệ ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Lạc Trạch nhìn thấy cô muốn chạy liền muốn tiến lên đuổi theo. Nhưng lại bị đám phụ nữ vây quanh không cách nào đuổi được. Anh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn càng lúc càng xa, trong lòng trầm giọng nói: "Chạy đi, sớm muộn gì cũng bắt được em."

"Này, Tuyết Thần, tâm tình của tớ không tốt, buổi tối chúng ta cũng nhau đi UP được không?" Tâm tình Giang Lệ Lệ cực kỳ uể oải.

Trên bàn cơm, An Tuyết Thần cầm điện thoại nhìn Phạm Ngự phía đối diện áp ứng. Sau đó che điện thoại, nhỏ giọng nói: "Là Lệ Lệ, bạn ấy nói tâm tình không tốt, bảo tôi đi UP cùng bạn ấy."

"Đi đi" Phạm Ngự nhẹ nhàng mở miệng.

An Tuyết Thần cũng sững sốt một chút. Sau đó hướng về phía đầu dây bên kia, nói: "Được, tớ đi cùng bạn, chúng ta gặp nhau ở cửa nhé!"

"Ừ, được, tớ chờ cậu, bái bai"

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phạm Ngự, khuôn mặt nghi ngờ. Hôm nay anh ta bị sao vậy, sao đột nhiên thoải mái thế. Trước khi đi, An Tuyết Thần nhìn

Phạm Ngự, không xác định nói một câu "Tôi đi UP thật đấy."

Phạm Ngự đặt dao nĩa xuống, sau đó nhìn gương mặt An Tuyết Thần. Gật đầu một cái, sau đó nói: "Nếu như em không muốn đi, vậy thì đừng đi."

Nghe Phạm Ngự nói như vậy, An Tuyết Thần vội vàng nói: "Ai nói tôi không đi. Tôi đi" Nói xong liền rời đi. Sau đó truyền đến thanh âm của Phạm Ngự.

"Bảo lão Mã đưa đi"

Nhìn bóng lưng rời đi của An Tuyết Thần, Phạm Ngự lấy điện thoại ra, bấm số của Lạc Trạch.

Tút tut tut ——

"Phạm thiếu, chuyện gì, không có việc gì đừng gọi điện thoại." Thanh âm Lạc Trạch rõ ràng không kiên nhẫn.

Phạm Ngự cầm điện thoại, nhếch miệng lên một đường cong xinh đẹp. Nhẹ nhàng mở miệng: "Lạc thiếu, tôi chỉ muốn làm giao dịch với cậu thôi. Như thế nào? Cảm thấy hứng thú không?"

"Không dám" Nói xong Lạc Trạch định cúp điện thoại. Lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Phạm Ngự ở đầu dây bên kia.

"Nếu như là chuyện của Giang Lệ Lệ thì sao? Vậy cậu còn cảm thấy hứng thú không?"

"Nói tiếp"

"Ha ha, vậy thù lao của tôi là gì?" Quả nhiên là Phạm Ngự có mục đích.

"Không cần rượu vang lâu năm nữa" Lạc Trạch hận đến nghiến răng nghiến lợi, nha đầu kia, muốn bắt được cô khẳng định phải có chút màu sắc một chút. Làm hại rượu của anh cú như vậy bị Phạm Ngự lấy lại.

"Truy tìm hành tung xe lão Mã, cậu sẽ thấy người cậu muốn nhìn." Nói xong Phạm Ngự liền cúp điện thoại. Lắc lắc ly rượu trong tay, nhẹ nhàng uống, khóe miệng còn treo nụ cười gian – đầy thắng lợi. Chuyện này còn phải cảm ơn Tiểu Dã Miêu của anh đấy.

Lạc Trạch cúp điện thoại, không nói hai lời liền cầm áo khoác xông ra ngoài.

Thiên Hồng UP》——

Giang Lệ Lệ đứng ngoài cửa chờ An Tuyết Thần.

Tí tách, tí tách ——

An Tuyết Thần vừa bước xuống xe liền nhìn thấy Lệ Lệ. "Lệ Lệ, chúng ta vào thôi"

"Ừ, đi thôi" Dứt lời, hai người liền nắm tay nhau đi vào trong.

Sau đó một chiếc xe thể thao Maybach dừng lại sau sườn xe lão Mã. Anh lái xe với tốc độ siêu nhanh, chạy thẳng đến UP, liền cứ thế đuổi kịp xe An Tuyết Thần.

Lạc Trạch nhìn thấy hai người đi vào trong, nụ cười bên khóe miệng sâu hơn. Sau đó xuống xe, đi vào UP.

Mặc dù những ngọn đèn bên trong rất mờ, nhưng lại có phần ưu nhã, những ca khúc nhẹ nhàng, còn có những điệu nhảy Tăng-gô.

Hai người đi tới quầy rượu. "Hai ly phần hồng giai nhân."

"Được, xin hai vị chờ một chút"

"Lệ Lệ, sao sắc mặt bạn khó coi như vậy, rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi." An Tuyết Thần cầm tay Lệ Lệ, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Mặt Lệ Lệ lập tức xụ xuống: "Hừ, ngày hôm qua, cái tên biến thái kia thế nhưng lại cướp đi nụ hôn đầu của tớ, hận chết anh ta."

An Tuyết Thần há hốc miệng, "Cái gì? Cậu nói Lạc Trạch, anh ta hôn cậu?"

Lệ Lệ thấy An Tuyết Thần phản ứng mạnh, khóe môi cong cong: "Sao vậy?"

"Vậy cậu có sao không, anh ta có làm gì với cậu không?" An Tuyết Thần kéo thân thể Giang Lệ Lệ nhìn trái nhìn phải. Xác định không có gì, lúc này mới buông Lệ Lệ ra.

"Tớ không sao, nhưng tớ nói với anh ta, trong vòng một tháng, nếu như anh ta có thể khiến tớ cam tâm tình nguyện đón nhận anh ta, thì tớ liền chấp nhận, nhưng hôm nay anh ta thật sự đến trường học. Làm sao bây giờ." Khuôn mặt Giang Lệ Lệ đầy lo lắng, nói. . . . .

An Tuyết Thần vỗ nhẹ Lệ Lệ: "Dục vọng chinh phục của đàn ông rất nguy hiểm. Ngày hôm qua, cậu không nên nói những lời kích động như vậy."

Ngay thời điểm hai người đàn suy nghĩ biện pháp, thì thanh âm bên cạnh truyền tới.

"Làm ơn cho một ly rượu vang"

Hai người nhìn về phía phát ra thanh âm, là một nam sinh, thoát nhìn cũng chỉ hai mươi tuổi. Dáng dấp rất tuấn tú, nhìn cũng giống như ánh mặt trời. Lần này, mắt của Lệ Lệ có thể bốc tới tận sao Kim rồi.

"Này, Tuyết Thần, cậu ta thế nào." Lệ Lệ vỗ An Tuyết Thần ngồi bên cạnh.

An Tuyết Thần nhìn theo ánh mắt của cô. "Ặc, cái này, không tồi, nhưng. . . ." Cô còn chưa kịp nói xong thì thấy Lệ Lệ bước đến bên cạnh vị nam sinh kia rồi.

"Anh đẹp trai, có thể uống cùng nhau một ly không?" Lệ Lệ mở miệng trước. Nam sinh nhìn Lệ Lệ, sau đó mỉm cười gật đầu. "Được, làm ơn cho vị tiểu thư này một ly giống vậy."

Lệ Lệ thấy thế, nháy mắt với An Tuyết Thần. An Tuyết Thần lắc đầu. Than thở, lại cảm thấy hơi thờ quen thuộc. Nhìn lại thấy Lạc Trạch.

Lần này, An Tuyết Thần luống cuống, xong rồi, làm thế nào bây giờ. Chỉ thấy đôi mắt Lạc Trạch chăm chú nhìn chằm chằm Lệ Lệ. Ánh mắt kia, giống như muốn giết cô ấy vậy. Đôi mắt chim ưng híp lại.

An Tuyết Thần muốn gọi Lệ Lệ, lại nhìn thấy hai người kia đang mất dầy mảy dạn cùng nhau khiêu vũ giữa gian phòng. Chuyện này khiến An Tuyết Thần hít một hơi.

Lạc Trạch liếc mắt nhìn An Tuyết Thần đàn khăn trang, cầm điện thoại lên, gọi cho Phạm Ngự.

"Ngự, đem người phụ nữ của cậu đi đi, làm cô ấy bị thương, tôi cũng mặc kệ." Nói xong cũng cúp điện thoại luôn, cứ như vậy nhìn chằm chằm bọn họ đến khi khiêu vũ xong.

An Tuyết Thần nhìn thấy Lệ Lệ nhảy xong một bản, thấy Lạc Trạch cũng không có phản ứng gì, nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy hơi thờ áp bức quen thuộc ập tới. Xoay người lại đã nhìn thấy Phạm Ngự ngồi cạnh mình.

"A. Anh, anh tới lúc nào vậy" An Tuyết Thần giật mình nhìn Phạm Ngự, không nghĩ tới anh lại xuất hiện ở đây.

"Bảo bối, anh nhớ em, đi thôi, chúng ta về nhà." Phạm Ngự kéo An Tuyết Thần vào trong ngực. Sau đó liếc mắt với Lạc Trạch. Cuối cùng, tầm mắt rơi trên người Giang Lệ Lệ và người nam sinh kia.

"Không cần, anh không thấy bạn thân của anh cũng ở đây sao? Tôi đi, Lệ Lệ phải làm thế nào. Anh ta sẽ bỏ qua cho Lệ Lệ sao?" An Tuyết Thần cự tuyệt nói.

Dường như Phạm Ngự sớm đoán được cô sẽ cự tuyệt. Bế ngang người cô. Cũng không quản người khác nhìn thấy không. An Tuyết Thần bị dọa sợ, kêu to.

"A. . a. . Anh thả tôi xuống, tôi không thể đi. Lệ Lệ."

Thủy Li nghe thấy tiếng kêu cứu của An Tuyết Thần, sau đó liền muốn tiến lên ngăn cản, không nghĩ tới mình lại bị một bàn tay có lực kéo lại. Giang Lệ Lệ vừa muốn mở miệng mắng to.

"Đưa nào không biết chết sống mà. . . . ." Nói được một nửa, lại nhìn thấy người, đầu lưỡi cũng đông cứng lại. Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nghi ngờ. Cùng sợ hãi. Nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đầy vạch đen, lại có chút vận vẹo.

"Anh, anh, sao anh, tại sao lại ở đây?" Giang Lệ Lệ lắp ba lắp bắp hỏi.

Lạc Trạch nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn kia, lại có ý nghĩ muốn nuốt cô vào trong bụng, cư nhiên dám ra ngoài trộm đàn ông. Mặc dù còn chưa phải là người phụ nữ của anh, nhưng lại là người phụ nữ mà Lạc Trạch anh nhìn trúng, lại dám ra ngoài cửa trai, nghĩ đến liền thấy tức giận. Anh có điểm nào không bằng nam sinh kia. Còn nữa, hay mắt cô có vấn đề.

"Thủy Li, Lệ Lệ, Lạc Trạch, tôi cảnh cáo anh, không cho anh làm tổn thương Lệ Lệ." Nói xong, An Tuyết Thần cũng bị Phạm Ngự ném vào trong xe rồi.

Thủy Li nhìn theo người bắt cóc An Tuyết Thần đi, quay đầu lại, hướng Lạc Trạch cười cười, nói:"Ặc, cái đó, tôi cũng về đây, không tiếp đãi được rồi. Nói xong liền muốn trốn, nhưng Lạc Trạch cũng sẽ không cho cô cơ hội chạy trốn lần nữa. Bế ngang người cô nhét vào trong xe anh.

"Này, anh làm gì thế, mau thả tôi ra." Lệ Lệ giãy dụa, Lạc Trạch mặc kệ cô. Lái xe chạy thẳng đến khách sạn.

"Tôi không đi, anh dẫn tôi tới đây làm cái gì?" Lệ Lệ giữ chặt cửa xe, có chết cũng không chịu buông tay.

Lạc Trạch liền khiêng cô đi vào khách sạn.

"A, Lạc Trạch, anh buông tôi ra, anh buông tôi ra."

Lạc Trạch đi tới thang máy VIP. Khiêng Lili vào trong thang máy. Cũng không quan tâm đến những ánh mắt xung quanh. Giờ phút này anh đang nổi giận. Sắc mặt hung ác khó coi, người ở đây đều nhận ra anh là Lạc thiếu, ai còn dám tiến lên nói gì?

"A, a, a, thả tôi xuống. Lạc Trạch, anh nói trong vòng một tháng khiến tôi cam tâm tình nguyện mà. Anh không được bội ước. Anh không phải đàn ông" Lệ Lệ nằm ở trên vai Lạc Trạch hô lớn.

Lạc Trạch hung hăng vỗ vỗ mông Giang Lệ Lệ, thanh âm trầm thấp, nhỏ giọng nói: "Tôi có nói thế, nhưng mà em lại trốn tôi, còn đi tìm đàn ông, là em không tuân thủ giao ước giữa chúng ta, về chuyện, tôi không phải là đàn ông, lát nữa sẽ cho em biết."

"A, anh không thể như vậy, a, thả tôi xuống, cái người cầm thú này, ngựa đực. Thả tôi xuống." Giang Lệ Lệ dùng hết hơi sức toàn thân hô to. Đồi lại lời trêu đùa của Lạc Trạch.

"Giữ lại hơi sức của em để tí nữa kêu, đến lúc đó tôi sẽ rất hưởng thụ."

Dọc đường đi cũng không ai hỏi han Lệ Lệ đang gào to. Vào đến 'phòng tổng thống' liền ném cô lên giường lớn. Roi xuống, làm đầu óc Lệ Lệ choáng váng. Cô còn chưa kịp tỉnh táo lại. Liền nghe thấy thanh âm trêu chọc của người đàn ông vang lên.

"Không nghĩ trong lòng cô lại tiện như vậy, ở trước mặt tôi thì ra về Thánh nữ thuần khiết. Có phải đã từng ngủ với người đàn ông khác, vậy thì phải phục vụ tôi thật tốt." Dứt lời liền khóa chặt môi cô, không cho cô cơ hội nói chuyện. Quần áo của Lệ Lệ bị xé rách, người ** không chút che đậy. Nâng cao chân cô kéo đến gần.

Lúc ấy, sắc mặt Lệ Lệ trắng bệch. Những giọt nước mắt liên tiếp lăn xuống, rơi trên ga giường. Cảm thấy động tác người đàn ông ở phía trên hơi dừng lại.

Lạc Trạch nhìn thấy Giang Lệ Lệ dưới thân ướt, anh làm sao không cảm thấy tấm màng trinh mỏng của cô chứ. Chính anh là người đã duyệt qua vô số phụ nữ, sao lại không biết đây là lần đầu tiên của cô.

Lạc Trạch ngẩn người, nhú nhú mảy, nhưng lại động thân một cái. Nhẹ nhàng xuyên phá tấm màng trinh mỏng.

"A, đau, thật là đau, khôn kiếp, đi ra ngoài, cắt khỏi thân thể của tôi." Đôi tay Giang Lệ Lệ tức giận đánh Lạc Trạch. Nhưng mà Lạc Trạch lại dễ dàng nắm chặt hai bàn tay nhỏ đang đánh loạn của cô, đè trên đỉnh đầu cô.

Lạc Trạch nhìn thấy cô khó chịu, nhưng lại không muốn từ trong cơ thể của cô lui ra ngoài. Bởi vì thân thể cô thật sự rất nhỏ, thật mềm, thật chặt chẽ, đủ để khiến anh điên cuồng. Cho nên lần đầu, Lạc Trạch muốn đầu óc ** hôn mê một lần, cả đêm hung hăng đoạt lấy Lệ Lệ.

Lạc Trạch nhìn thấy Giang Lệ Lệ đã ngủ mê mết, động tác nguyên thủy nhất vẫn còn tiếp tục, giống như làm thế nào cũng không đủ. Đẩy mắt tản ra tia thương yêu, mà ngay cả anh cũng không phát hiện. Đến lúc anh biết mình yêu cô, thì cô lại muốn rời khỏi anh.

Cũng trong lúc đó, thư phòng ——

"Phạm Ngự, anh thả tôi đi ra ngoài, anh có biết Lệ Lệ sẽ bị Lạc Trạch ức hiếp không?" An Tuyết Thần đứng trước mặt Phạm Ngự, bàn tay chỉ vào mặt Phạm Ngự, hô to.

Phạm Ngự ngẩng đầu, hướng về phía cô cười một tiếng. "Bảo bối, chuyện của bọn họ chúng ta không nên nhúng tay vào." Nói xong, Phạm Ngự tiếp tục xử lý công việc.

An Tuyết Thần tức giận muốn cắn chết anh, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể cầu nguyện.

Khách sạn ——

Giang Lệ Lệ nằm trên chiếc giường lớn xa hoa, giống như một búp bê bị hỏng, cả người như bị gãy xéo. Thân thể đau đớn giống như bị vật nặng đè bẹp.

Thùy Li mở mắt ra, liếc nhìn xung quanh, thì ra đây không phải là mộng, đây là thật. Cô ** rồi. Đêm qua không phải ác mộng, mà sự việc chân chân thật thật xảy ra qua, tồn tại qua. Nước mắt như thác nước thì nhau rớt xuống.

"Umh, umh, tại sao?"

Mới bước ra từ phòng tắm, Lạc Trạch nghe thấy tiếng khóc đau lòng. Lạc Trạch đi qua cô, ngồi trên ghế sofa, nhìn cô, thấy trên bờ vai còn lưu lại ấn ký của mình, có thể thấy được, tối hôm qua anh điên cuồng cỡ nào.

Lạc Trạch đốt một điếu thuốc, hút, hít mất lại, nhìn Lệ Lệ.

"Ra giá đi. Bao nhiêu tôi đều cho."

Giang Lệ Lệ cố gắng ngồi dậy. Dùng sức đi trên mặt đất, nhặt lấy quần áo bị xé rách của mình, sau đó ngưng mắt nhìn chằm chằm Lạc Trạch, trong mắt

đầy cảm hận.

"Ha ha, tôi mới biết, anh không có gì cả, bởi vì đến tận cùng anh chỉ có tiền mà thôi. Giá tiền của tôi, anh trả giá cao chút." Thanh âm của Giang Lệ Lệ khàn khàn nói.

Lạc Trạch nghe cô nói vậy, trong lòng có chút không thoải mái, cho rằng cô cũng giống những người phụ nữ khác, "Ừ, ra giá đi." Nhưng lời kể tiếp lại ngoài dự đoán của anh.

"Không nhiều lắm, chỉ nhiều hơn Lạc thiếu một đồng tiền mà thôi." Đôi tay Giang Lệ Lệ nắm chặt thành quyền.

Hiển nhiên, Lạc Trạch ngán người. Đôi mắt nhìn chăm chăm Lệ Lệ, gương mặt như có điều suy nghĩ.

"Tôi không muốn tiền, chỉ cần sau này anh không xuất hiện trước mặt tôi là được, đêm qua, cứ coi như tôi tìm một trai bao để lấy kinh nghiệm." Nói xong, Giang Lệ Lệ mệt mỏi nâng hai chân đi đến cửa.

Ầm —— Nghe thấy tiếng đóng cửa, suy nghĩ của Lạc Trạch mới quay lại. Đi tới cửa sổ sát đất, nhìn thế giới bên ngoài.

~~~ :iou: Hết chương 82 :iou: ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bắt cóc, người đàn ông thần bí xuất hiện (P1)

Đêm hôm đó đã làm thay đổi cuộc đời của Lạc Trạch và Giang Thủy Li.

Một đêm, An Tuyết Thần không ngủ ngon. Liều mạng gọi điện thoại cho Thủy Li, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ nghe thấy thanh âm tắt máy dịu dàng. Lại là một đêm không ngủ.

Sáng sớm, An Tuyết Thần đơn giản chải đầu rửa mặt. Xuống lầu vẫn trong tình trạng mơ màng. An Tuyết Thần ngồi đối diện Phàm Ngự. Mấy ngày này trôi qua rất yên tĩnh. Người đàn ông kia giống như chưa từng xuất hiện, cũng giống như một giấc mơ. Mấy ngày nay, bọn họ chung sống coi như hòa bình.

An Tuyết Thần ăn bữa sáng, nhưng không có khẩu vị. Nhìn điện thoại trong tay, chỉ sợ không nhận điện thoại của Thủy Li.

Lúc cô đang thất thần thì thanh âm khàn khàn kêu gọi của Phàm Ngự vang lên.

"Tôi qua ngủ không ngon?"

An Tuyết Thần gắt gao nhìn chăm chăm Phàm Ngự, anh hỏi vô nghĩa à. Có thể ngủ ngon sao? Hiện tại không biết xảy ra chuyện gì. Thủy Li ở đâu. An Tuyết Thần hung hăng liếc anh, cũng không để ý anh nữa.

An Tuyết Thần cầm điện thoại di động lên muốn thử lại lần nữa, quả nhiên thông. An Tuyết Thần lập tức đặt đồ ăn trên tay xuống bàn. Cẩn thận lắng nghe thanh âm trong điện thoại.

"Thủy Li, là cậu sao? Cậu sao vậy, tại sao khóc, cậu sao vậy?" Thanh âm của An Tuyết Thần vô cùng lo lắng.

Giang Thủy Li đi ra khỏi khách sạn, nhìn mặt trời trên bầu trời, hướng vào điện thoại di động khóc thút thít. Không nói. Điều này khiến An Tuyết Thần rất sốt ruột.

An Tuyết Thần thấy không ổn, vội vàng đứng lên. "Thủy Li, đừng khóc, làm sao vậy, mau nói cho tớ biết."

"Tuyết Thần, Tuyết Thần, tớ, tớ bị anh ta làm nhục rồi. Ô ô ——"

An Tuyết Thần nghe thấy thanh âm đau khổ và nghẹn ngào của Giang Thủy Li, lời nói của cô ấy giống như một cây gai hung hăng đâm thủng trái tim cô. Máu tươi đầm đìa.

Sắc mặt An Tuyết Thần trở nên trắng bệch. Nước mắt cứ thế rơi xuống. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền. Thanh âm nghẹn ngào vang lên.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Thủy Li, thật sự xin lỗi, ô ô, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Giờ phút này, tâm trạng An Tuyết Thần quá đau khổ, cô đã gián tiếp hại bạn tốt nhất.

Phàm Ngự nhìn thấy nét mặt của An Tuyết Thần cũng đã đoán được chuyện gì đã xảy ra. Chau mày nhìn An Tuyết Thần ra sức tự trách.

"Tuyệt Thần, chuyện này không liên quan đến cậu, tớ phải đi đây, lúc này nên rời đi thôi, về học viện kỹ thuật ở nước Mỹ, cũng không cần nói cho ai biết, cậu cũng không cần đến tiễn tớ. Tớ không muốn nhìn thấy cảnh chia ly." Dứt lời, Thủy Li liền cúp điện thoại. Nâng thân thể mệt mỏi bắt một chiếc taxi.

An Tuyết Thần vô lực, buông thõng hai tay. Mạnh mẽ ngồi trên ghế, mặc cho nước mắt rơi xuống. Nghiến răng nghiến lợi nói ra hai chữ. "Lạc - Trạch"

Phạm Ngự nhìn cô, cũng nghe thấy cái tên cô nói ra. Lòng mày tuấn tú nhăn lại, nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần chuyển ánh mắt lên trên người Phạm Ngự, đôi mắt đầy thù hận. Thấy Phạm Ngự rất không thoải mái. An Tuyết Thần đi tới cạnh Phạm Ngự.

"Thật đúng là rắn chuột một ổ, phương pháp đối phó với phụ nữ cũng giống nhau. Thật không hổ là người nổi danh trong giới thương nghiệp, ngay cả cách giải quyết sự việc cũng giống nhau, đúng là an hem tốt mà. Ha ha" Cứ thế nói.

Phạm Ngự nghe ra, trong lời nói này đầy châm chọc, chế giễu. Chau mày lại, nâng mắt nhìn cô. An Tuyết Thần cảm thấy được nhưng không nhìn anh, cầm lấy điện thoại bên cạnh anh, nhớ kỹ dãy số của Lạc Trạch, sau đó cầm túi xách, đóng sập cửa đi ra ngoài, để lại Phạm Ngự với vẻ mặt không nhìn ra chút biểu tình. Sau đó lấy điện thoại ra.

Sau khi An Tuyết Thần rời đi, Khôi Ảnh xuất hiện. Phạm Ngự nhìn điện thoại, nhàn nhạt mở miệng, "Đuổi theo"

"Dạ, chủ nhân." Nói xong cũng biến mất khỏi phòng khách.

"Trạch, cậu làm quá trốn rồi hả?"

"Ừ, không biết" Nói xong, Lạc Trạch liền cúp điện thoại, giờ phút này anh đang ngồi trong phòng làm việc riêng của tập đoàn Lạc thị, về mặt đầy phiền muộn. Giống như đã làm sai chuyện gì đó. Phụ nữ không phải anh chưa từng chạm qua. Nhưng những người kia đều cam tâm tình nguyện. Thế nhưng lần này, anh lại thô bạo ăn một cô gái. Điều này làm anh cực kỳ khó chịu.

An Tuyết Thần đứng ngoài tập đoàn Lạc thị, nắm chặt tay nắm cửa, sau đó bước đi thật nhanh vào bên trong. Đi tới quầy tiếp tân.

"Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai." Một cô gái nói lễ độ.

"Tôi tìm Lạc Trạch." An Tuyết Thần nói không khách khí, giờ phút này cô rất tức giận.

"Ặc, tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn với tổng giám đốc sao?" Cô gái có chút do dự, cô bé này tại sao lại gọi thẳng tên của tổng giám đốc.

"Không, nhanh lên một chút, đi như thế nào? Tôi không có thời gian nói nhảm với các cô." An Tuyết Thần rất không kiên nhẫn, nói.

"Tiểu thư, không thể được, nếu không hẹn trước thì không thể gặp tổng giám đốc." Cô gái cự tuyệt không chút khách khí.

"A, thật là giống Phạm Ngự." An Tuyết Thần liếc mắt nhìn cô gái, sau đó cầm điện thoại gọi. Đưa điện thoại đến bên tai cô gái.

Đối phương truyền tới thanh âm khàn khàn u ám, bọn họ làm sao không biết.

"A lô."

Cô gái giật mình, sau đó áp a áp ứng nói: "À, tổng giám đốc, đây là lâu một, có một cô gái muốn tìm ngài, nhưng không hẹn trước. Xin hỏi?"

"Mang cô ấy vào." Nói xong cũng cúp điện thoại.

Cô gái kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, gương mặt tươi cười, giọng nói cũng khiêm nhường hơn.

"Tiểu thư, chúng tôi dẫn cô đến phòng tổng giám đốc."

"Vây còn không đi mau." An Tuyết Thần nói xong liền bước về phía thang máy.

Lạc Trạch đứng trước cửa sổ sát đất, bóng lưng cao lớn được ánh nắng hắt lên, kéo dài ra. Âm——

An Tuyết Thần nhìn thấy bóng lưng Lạc Trạch, đợi Lạc Trạch quay người lại, thế nhưng anh lại không quay người lại. An Tuyết Thần chờ cũng không thấy mở miệng.

"Lạc tổng, chẳng lẽ đến gần các người đều như vậy, đều thích trừng phạt? Thủy Li chỉ là một cô gái, nhưng anh lại giống như cầm thú biến một cô gái hồn nhiên — ngay thơ thành một người phụ nữ chồng chất vết thương, có phải bây giờ tâm trạng anh cực kỳ sáng khoái không? "

Lạc Trạch cứ đứng nghe An Tuyết Thần quở trách. Xoay người lại. Mặt không chút thay đổi.

"Cô ấy ở đâu?"

An Tuyết Thần nhìn anh ta, thờ ơ nhìn anh ta, khoe miệng kéo ra nụ cười giễu cợt. "Lạc Trạch, anh đã lấy được thứ anh muốn, lâu vậy mới thả bạn ấy ra, lại còn không biết bạn ấy ở đâu sao? Nếu như anh muốn tuân thủ giao ước như vậy thì không nên lạm dụng quyền lực tối cao của mình. Bạn ấy không muốn gặp lại anh." Nói xong An Tuyết Thần liền xoay người đi về phía cửa.

Lạc Trạch nghe lời nói của An Tuyết Thần. Nhíu nháu mày, muốn tiến lên đuổi theo cô để hỏi rõ. An Tuyết Thần đã đi tới trước thang máy. Lạc Trạch đuổi theo từ phía sau. Lôi kéo cánh tay An Tuyết Thần, hỏi.

"Cô nói có ý gì?"

An Tuyết Thần nhìn Lạc Trạch. Nhàn nhạt mở miệng: "Ý trong chữ, Lạc tổng không hiểu sao?" Nói xong cũng gạt tay Lạc Trạch ra.

Dinh dong — — thang máy mở ra. Người xuất hiện thật sự khiến người ta không nghĩ tới. Lạnh.

Lạnh nhìn hai người đứng trước thang máy, còn tư thế kia. Lông mày nhẹ nhàng nhăn nhúm. An Tuyết Thần quay đầu lại nhìn Lạnh, gương mặt kinh ngạc, lại hung hăng hất tay Lạc Trạch. Đi vào thang máy, nhàn nhạt mở miệng.

"Hi vọng Lạc tổng, vì anh nhận được thứ gì thì sẽ phải trả giá tương ứng, không nên xuất hiện trước mặt bạn ấy nữa." Lạc Trạch nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ.

Trong thang máy — —

"Thật là đúng lúc." Lạnh mở miệng, cười.

An Tuyết Thần nhìn Lạnh, cũng cười, mở miệng: "Ừ, thật là đúng lúc, cậu tới đây làm gì?"

Lạnh nhìn An Tuyết Thần, hỏi ngược lại: "Vậy bạn tới đây làm gì? Có quan hệ với Lạc tổng sao?"

An Tuyết Thần lắc đầu, trả lời: "Không"

Lạnh thấy cô không muốn trả lời, không nhiều lời. "Nếu đã gặp nhau, hay chúng ta đi uống chút đồ uống lạnh đi, hôm nay rất nóng."

An Tuyết Thần cũng không có ý cự tuyệt. Liền gật đầu.

Quán cà phê — —

Hai người ngồi đối mặt nhau. Vẻ mặt An Tuyết Thần buồn rầu. Cô đang tức giận, cũng tự trách mình. Để Lạc Trạch có cơ hội gần gũi Thủy Li, cô rất lo lắng. Mặc dù cô không muốn nhìn thấy cảnh chia ly. {Tác giả: Ai biết, lúc hai người gặp mặt cũng đã là chuyện của nhiều năm về sau, chuyện của bọn họ kết thúc ở đây. Về sau sẽ có. Ha ha, nhưng vẫn muốn nghe các bạn đóng góp ý kiến, vậy thì nhấn lại, chính văn viết về bọn họ hay ngoại truyện viết về bọn họ. Nghe các bạn}

Lạnh nhìn vẻ mặt thống khổ của An Tuyết Thần, mỉm cười nói: "Sao vậy, hình như tâm trạng của bạn không tốt."

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Lạnh, sau đó dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một tay chống cằm. Mở miệng nói: "Cậu nói xem, số mạng của con người là trời cao an bài sao?"

Lạnh cứ nhìn chằm chằm cô. "Ừ, tổ tin tưởng, vận mệnh của tất cả mọi người đều được trời cao an bài."

"Vậy cậu nói xem, nếu chống lại ý trời, có thể thay đổi vận mệnh không? Sẽ thế nào? Kẻ có quyền lực đem cuộc sống của người khác ra đùa bỡn trong lòng bàn tay. Tại sao lại bất công như thế?" Giọng nói của An Tuyết Thần tràn đầy bi ai cùng bất đắc dĩ.

Bây giờ, cô càng xác định mình phải rời khỏi cái nhà tù này. Trải qua chuyện của Thủy Li, quả nhiên thế giới này thật là dơ bẩn. Cô muốn cô gắng một lần, mặc kệ kết quả như thế nào. Cô không muốn mình tiếp tục bị giam giữ trong cái lồng Hoàng Yến xa hoa.

Lạnh nhìn cô, khoe miệng cong lên, đôi mắt hẹp dài nhìn vào đôi mắt tràn đầy ưu thương cùng bất lực của An Tuyết Thần. Cô bất công thế nào, sao anh lại không biết chứ? Giải thích với cô sao?

"Hiện thực chính là như vậy, có rất nhiều không công bằng."

Lần này, An Tuyết Thần không nói gì, mà cứ nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ, cô thấy một đôi trai gái. Người con trai lau mồ hôi cho cô gái. Cô gái ăn kem, cảnh tượng này thật quen thuộc. Nhiều năm trước, cô cũng từng trải qua thời gian vui vẻ - đơn thuần như vậy.

Lạnh nhìn theo tầm mắt An Tuyết Thần, thấy cảnh tượng giống nhau, sau đó cũng nhìn thấy trong mắt An Tuyết Thần nồng đậm thương cảm, nồng đậm hơn.

Đã lâu không nhìn thấy Giản Nam rồi, không biết anh ta thế nào. Coi như nhìn thấy thì sao, chẳng qua cũng chỉ đau thương hơn mà thôi. Vậy thì thả rằng không nhìn thấy.

Lạnh nhìn cô, sau đó mở miệng: "Tớ lái xe đưa cậu đến bờ biển nhé, bờ biển rất rộng lớn, bầu trời xanh thẳm, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái, có thể

“khiến người ta buông lỏng tâm trạng.”

An Tuyết Thần quay đầu lại nhìn Lãnh, sau đó gật đầu, được chủ nhân đồng ý, Lãnh kéo bàn tay nhỏ bé của An Tuyết Thần đứng dậy đi đến chiếc xe thể thao của anh.

Phía sau có một chiếc xe Chevrolet bình thường nhất từ từ theo đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Bắt cóc, người đàn ông thần bí xuất hiện (P2)

Gió nhẹ nhàng thổi qua gò má An Tuyết Thần. Cảm giác thật thoải mái. Còn nhớ trước đây, nhà trường tổ chức đi dã ngoại. Đó là cảm giác thật tuyệt vời, cái gì cũng không cần nghĩ, cả ngày vui vẻ. Còn bây giờ vừa đau buồn lại thương cảm như vậy. Những thứ vốn thuộc về An Tuyết Thần, tất cả đều bị cắn nuốt sạch, chỉ còn lại một thân thể có tên An Tuyết Thần mà thôi.

Lần nữa đi tới bờ biển, gió biển vẫn lạnh như té, nước biển vẫn xanh thẳm, cô thật hăng hái, chỉ là bờ biển có nhiều đá ngầm, ừ, không tệ, không tệ, bò trên đá ngầm rất thú vị. Hiện tại, cảnh tượng này còn lưu lại trong đầu, nước biển xanh lam hòa cùng với bầu trời xanh lam, thật là một sự kết hợp hoàn mỹ. Cô nhìn biển mênh mông bao la, nhìn bầu trời xa nhạt dần, xen lẫn với mùi cá biển, ngồi trên phiến đá ngầm lạnh lẽo - ẩm ướt, ngón tay nghịch ngợm trong nước biển. Một khắc rơi vào sâu trong lòng cô, tất cả giống như dừng lại, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít sâu hơi thở của biển cả, lúc này, cảm giác cả người giống như dung nhập vào biển, gió biển thân thiết thế, sóng biển sao dịu dàng thế, tất cả mọi thứ đều không quan trọng nữa, bây giờ chỉ có một ý nghĩ, muốn mỗi ngày làm bạn với biển cả, cùng nhau trải qua hi vọng ái ố, cho đến già đi.

An Tuyết Thần tiến người lên phía bờ biển xanh thẳm, hướng về phía Lãnh ngồi bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Lãnh, cậu biết không? Mỗi ngày thủy triều lên, nghe thấy âm hưởng song biển quát mạnh vào nham thạch, nhìn bầu trời giống như mưa phùn, tựa như sương mù sáng sớm, hoàng hôn dường như buông xuống; có lúc nó mang theo mùi tanh, mang theo vị mặn, vẫn vọt qua song cửa sổ, dính lên trên người của chúng ta, thấm ướt toàn bộ căn phòng. Loại cảm giác đó thật tuyệt.”

Lãnh nhìn về mặt vô cùng hưởng thụ của An Tuyết Thần, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô như vậy. Giao ngọn nguồn trái tim không vui vẻ chìm xuống đáy biển. Buông thả bản thân. An Tuyết Thần như vậy giống như Mỹ Nhân Ngư giữa biển cả mênh mông, đẹp đến mức người ta không dứt mắt ra được. Liếc mắt một cái, liền mãi mãi nhìn theo. Cô vĩnh viễn tĩnh lặng như vậy.

“Vui vẻ là được, có thời gian tôi thường dẫn bạn đi.” Về mặt tươi cười của Lãnh nhìn hai mắt nhắm chặt của An Tuyết Thần, nói.

“Về sau? Sẽ có về sau sao?” An Tuyết Thần mở mắt nhìn biển cả mênh mông bát ngát. Cuộc sống xám xịt của cô. Còn thời gian nửa năm nữa, nửa năm thật dài, mà cũng thật ngắn.

Mặc dù Lãnh nghe thấy lời nói của An Tuyết Thần nhưng cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng cùng cô hưởng thụ cảm giác tốt đẹp này.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi, sắc trời từ từ tối xuống. Mờ mịt. Cảnh đêm như vậy cũng thật đẹp. Sóng trên mặt biển lăn tăn. Nếu như sau này mới gặp Phạm Ngự, đây nhất định là một ngày vui vẻ.

“Cám ơn” Giọng nói rất nhạt, toàn bộ giống như trôi ra biển cả.

Lãnh tiến từng bước về phía trước An Tuyết Thần, mỗi bước đi rất chậm nhưng kiên định. Anh nghe thấy, trong lòng không khỏi rung động. Một cổ tình cảm từ từ tạo thành.

Trên biển rộng là một mảnh tĩnh lặng. Ở dưới chân An Tuyết Thần, sóng lớn nhẹ nhàng hôn lên Nham Thạch, giống như mộng lung buồn ngủ. Trên mặt biển đen sẫm, ánh trăng mở ra một khoảng hẹp dài giữa các đám mây, lấp lánh phát sáng, giống như dải Ngân Hà. Nơi xa, hải đăng phản chiếu lên không gian tối đen, giống như một viên Hồng Ngọc. Nó hắt ánh sáng lên mặt biển trước mặt tạo ra mặt biển thần bí, —— Đó không phải là cuồng bạo bất ngờ - thần bí đáng sợ, mà là vẻ đẹp tĩnh mịch - ôn hòa - vui vẻ - thần bí. Dưới chân An Tuyết Thần hình như thoải mái hơn, bình tĩnh, chiều rộng khuếch tán, mang theo vui mừng may mắn cùng hi vọng, đi lên đường sáng Ngân Hà, hướng phía Hồng Ngọc - Quỳnh Đài mà đi.

“Tuyết Thần, uống chút cà phê nóng hổi, buổi tối, gió tương đối lớn.” Lãnh cầm hai tách cà phê đi tới Quỳnh Đài.

“Ừ, cám ơn” An Tuyết Thần nhận lấy cà phê. Nhìn đồng hồ trên tay. Cô thể nhưng lại quên thời gian, hiện tại, chỉ e Phạm Ngự đã chạy nhảy như sấm, nghĩ tới bộ dáng của anh, trong lòng cũng rất thoải mái, bất tri bất giác liền cười ra tiếng.

Lãnh nhìn bộ dạng cười trộm của An Tuyết Thần, tò mò hỏi: “Cười gì vậy? Giống như kẻ ngốc vậy.”

An Tuyết Thần mỉm cười lắc đầu một cái, nhìn Lãnh, nhàn nhạt nói: “Không có gì, tớ đang nghĩ, muộn như vậy, tớ còn chưa trở về, người trong nhà chắc

chấn tức giận tung tóe với cậu.”

Lãnh đương nhiên biết cô đang nói tới ai. Giả vờ hỏi: “Vậy cậu còn cười ra tiếng. Uống nhanh đi, uống xong tớ đưa cho cậu về.”

An Tuyết Thần nhìn tách cà phê nóng trong tay, tự lẩm bẩm nói: “Thật hy vọng ly cà phê vĩnh viễn không cần uống xong.”

Lãnh cứ như có điều suy nghĩ nhìn cô, sau khi cô uống cạn tách cà phê, đứng lên.

“Đi thôi. Ặc, đầu sao mà chóng mặt thế!” Nói xong liền ngã vào trong ngực Lãnh.

Lãnh ôm ngang người An Tuyết Thần, tựa như ôm một trân bảo hiếm thấy, chỉ sợ không cẩn thận liền làm vỡ cô. Trông mắt nhìn cô gái trong ngực, trong mắt là sủng ái, chỉ là An Tuyết Thần không thấy được.

Lãnh ôm An Tuyết Thần lên xe, nghênh ngang rời đi.

“Chủ nhân, cậu ta ôm tiểu thư rồi đi.” Trong xe, Khôi Ảnh gọi điện báo cáo với người đàn ông.

“Ừ, tiếp tục theo dõi, cẩn thận không bị phát hiện. Tôi sẽ tới sau.” Phạm Ngự cúp điện thoại, nhìn thấy tin tức trên máy vi tính mà Lạc Trạch gửi đến. “Tiểu tử này, tốc độ mau vậy. Rảnh rỗi như vậy sao?”

Phạm Ngự kéo ra một đường cong Vương Giả, ý cười có thể nhìn thấy được chiến thắng trước mắt, thâm thúy – tàn nhẫn.

An Tuyết Thần từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang ở kho hàng cũ nát. Xung quanh tối đen như mực, còn lạnh lẽo thấu xương. Sau khi thích ứng, phát hiện ngồi đối diện một người, kho hàng cũ nát còn có ghế sa lon, hiển nhiên là được dọn tới.

Àm —— bóng đèn màu vàng từ từ chiếu sáng xung quanh căn phòng. Sau khi An Tuyết Thần thích ứng, lúc này mới phát hiện ra, ngồi trên ghế sa lon chính là người đàn ông thần bí đêm đó.

“Đây hẳn là không phải anh cứu thoát tôi ra khỏi khổ ải ư?” An Tuyết Thần nhàn nhạt mở miệng, trên mặt không chút sợ hãi.

Người đàn ông cười cười. “Cô gái, tôi quả nhiên không nhìn lầm người. Chẳng lẽ cô không sợ sao?”

“Sợ có ích gì không?” An Tuyết Thần nhìn người đàn ông, giống như muốn nhìn xuyên qua anh ta. Cảm giác rất quen thuộc. Lúc này, mới đột nhiên nhớ tới Lãnh.

“Đi cùng tôi còn có một nam sinh, anh là gì với cậu ấy?” An Tuyết Thần liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Lãnh. Mặc dù không biết tại sao mình được mang tới đây, nhưng cô khẳng định đó là lúc cô đi chung với Lãnh.

Người đàn ông nhìn An Tuyết Thần, gương mặt dưới tấm mặt nạ mỉm cười.

“Lo lắng cho cậu ta như vậy, quan hệ thế nào?” .

“Bạn bè kiêm bạn học.” An Tuyết Thần trả lời rất dứt khoát, nhưng mà người đàn ông không hài lòng với đáp án này.

“Bạn bè, bạn học, vậy cô quan tâm đến cậu ta như vậy, bây giờ tôi giết cậu ta cũng không sao cả, đúng chứ?” Người đàn ông lại tiếp tục mở miệng nói.

“Vậy anh giết cậu ấy rồi sao?” An Tuyết Thần cũng không biết, tại sao đối mặt với người đàn ông này cô không có chút sợ hãi nào. Hơn nữa cảm giác rất quen thuộc.

“Chuẩn bị giết cậu ta rồi, nếu không có quan hệ gì với cô, giữ lại cũng không dùng. Tôi chỉ cảm thấy hứng thú với cô mà thôi.” Tay người đàn ông nâng cằm cô lên, nói.

“Quan hệ? Anh nghĩ chúng tôi có quan hệ thế nào?” An Tuyết Thần rất nhanh bắt được trọng điểm. Hỏi ngược lại.

“Ha ha, quả nhiên là cô gái thông minh, chỉ là phụ nữ càng thông minh lại càng nguy hiểm, không biết sao?”

An Tuyết Thần nhìn chằm chằm tấm mặt nạ, càng ngày càng quen thuộc, làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ?

“Có phải anh vẫn luôn ở bên cạnh tôi.” Một câu nói làm cho người đàn ông ngưng tiếng cười.

Hồi lâu, thanh âm khàn khàn của người đàn ông vang lên: “Tôi nói rồi, phụ nữ không nên quá thông minh.”

An Tuyết Thần đã đoán đúng, nhưng là ai đây? Cô phải suy nghĩ thật kỹ.

Đột nhiên cửa bị người mở ra, mấy người đàn ông tiến vào, nói nhỏ bên tai người đàn ông đeo mặt nạ.

“Thiếu gia, bọn họ tới.”

“Nhanh như vậy, quả nhiên là Phàm Ngự.” Người đàn ông mở miệng nói.

Lúc này An Tuyết Thần đã hiểu. “Mục đích của anh không phải cứu tôi, mà là đưa Phàm Ngự tới chỗ chết?”

Người đàn ông đối mặt với vấn đề cô hỏi, không trả lời, mà chỉ nhắc lại câu nói kia. “Về sau, không cần quá thông minh.”

Pằng, pằng — — mấy tiếng súng vang lên phá vỡ không gian yên lặng của nơi này. An Tuyết Thần hơi hoảng sợ. Anh tới cứu cô sao? Nếu như anh biết cô muốn chạy trốn khỏi anh, thì còn muốn cứu nữa không?

Người đàn ông nhìn An Tuyết Thần đang ngẩn ra, đi tới bên cạnh cô, ôm chặt cô vào trong ngực mình, chờ đợi Phàm Ngự giáng lâm.

Khi ở biển. Căn phòng tối đen trong nháy mắt sáng bừng lên. An Tuyết Thần nhìn người đàn ông ôm mình, cảm giác này. Cảm giác này.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân. Quả nhiên Phàm Ngự đi vào, sau lưng còn mang theo một đám vệ sỹ. Người đàn ông thần bí dùng súng chĩa vào đầu cô. Nhưng An Tuyết Thần không có chút sợ hãi.

Phàm Ngự nhìn súng chĩa trên đầu An Tuyết Thần. Thanh âm tối tăm mở miệng: “Thả người phụ nữ của tôi ra, có lẽ cho mày chết toàn thân.”

Người đàn ông nghe lời nói của Phàm Ngự thì cười to: “Phàm Ngự, yêu thương cô ấy như vậy, không phải chỉ là lớn lên giống một người phụ nữ khác thôi sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Phàm Ngự trở nên khó coi. Nhưng cũng không nói, An Tuyết Thần nâng tròng mắt đen nhìn người đàn ông đeo mặt nạ. Anh ta cũng biết sao? Minh là một thể thân. Thì ra là, anh ta đã sớm biết nên mới đến gần cô sao. Thật đúng là châm chọc, thì ra cái gì anh ta cũng biết.

“Buông cô ấy ra.” Phàm Ngự nhấn nạt lần nữa mở miệng nói.

“Không thả, tôi xem cậu có thể vì cô ấy làm những gì.” Nói qua, người đàn ông đứng sau anh ta tiến lên, chỉ là chưa đi được mấy bước liền gục xuống. An Tuyết Thần rõ ràng cảm giác tay cầm súng của anh ta run rẩy.

“Làm sao có thể. Tại sao lại như vậy?”

“Bởi vì trước bữa tối của bọn mày, tao đã hạ độc vào thức ăn.” Phàm Ngự châm một điếu thuốc, nhàn nhạt mở miệng.

“Ha ha, Phàm Ngự, thì ra cậu đã sớm biết. Chỉ chờ tôi nhảy vào, cư nhiên lấy người phụ nữ của mình làm mồi nhử. Thật không hổ danh là Phàm Ngự.”

Trong nháy mắt, sắc mặt An Tuyết Thần trắng bệch, đôi mắt nghi hoặc nhìn Phàm Ngự, nhưng mà từ đầu đến cuối anh cũng không liếc nhìn cô một cái, anh chỉ nhìn anh ta mà thôi. Còn không bằng tình nhân của anh.

An Tuyết Thần thân thể hơi chuyển động, tiến tới bên tai người đàn ông đeo mặt nạ, nhìn mặc dù như bị động, nhưng quả thật là chủ động.

“Lãnh, uy hiếp tớ đi tới cửa, bên cạnh Quỳnh Đài có một chỗ rẽ, tớ nghĩ cậu nên trốn đi.”

Thân thể Lãnh hơi run rẩy. Cúi đầu nhìn cô gái trong ngực.

An Tuyết Thần giống như cảm giác phản ứng của anh ta, lần nữa nhẹ giọng nói: “Nhanh lên một chút, bây giờ không phải lúc để cậu kinh ngạc.”

Trong tay Lãnh cầm súng lục, “Tránh ra, nếu không tôi và mấy nữ sẽ chôn cùng nhau, tôi rất vui lòng.”

Phàm Ngự liếc mắt nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của An Tuyết Thần, trong mắt tràn đầy dò xét. Nhưng vẫn khoát tay áo, để cho một con đường sống.

Lãnh cưỡng ép An Tuyết Thần rời khỏi kho hàng. Quỳnh Đài.

“Đi thôi, đừng xuất hiện ở thành phố XX nữa, coi như cảm ơn việc cậu dẫn tớ đi ngắm biển.” An Tuyết Thần hướng về phía anh ta, nói.

Lãnh tháo mặt nạ xuống, nhìn An Tuyết Thần. “Tại sao cậu biết?” Anh ngực trang rất tốt, người bình thường sẽ không nhìn ra được.

An Tuyết Thần nói thẳng một câu, nhiều năm về sau, những lời này sượt ám trái tim Lãnh.

“Bởi vì, cậu là bạn tớ. Đi nhanh đi, một lúc nữa anh ta đuổi theo, muốn đi cũng không được.”

Lãnh tiến lên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của An Tuyết Thần, kích động nói: “Tuyết Thần, cậu chờ tớ, tớ nhất định sẽ dẫn cậu rời xa anh ta, rời khỏi chỗ này, Tuyết Thần nhé.”

An Tuyết Thần gạt đầu một cái, sau đó Lãnh cũng không quay đầu lại liền rời đi. An Tuyết Thần nhìn theo bóng lưng Lãnh.

“Cảm ơn, cảm ơn cậu, đã cho tớ một lời cam kết như vậy.” Nước mắt thi nhau rơi xuống, nhưng chờ đợi cô quả thật là một trận mưa to gió lớn, những cử chỉ vừa rồi Phàm Ngự sao lại không biết chứ.

Cảm thấy sống lưng lạnh băng, cái loại cảm giác bị áp bức đó, chỉ có anh mà thôi. An Tuyết Thần từ từ xoay người, nhìn thấy là vẻ mặt giông tố - ác độc – tàn nhẫn, vẻ mặt giả lạnh như tảng băng.

Cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của anh. Cô sắp phải đối mặt với một cuộc mưa to gió lớn mới.

Phạm Ngự tiến lên, một phen bóp chặt cổ họng của An Tuyết Thần. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô cố ý thả lỏng đó đi. Tôi cho cô quyền lợi này, cô phải tiếp theo cô nên thỏa mãn tôi đây.”

An Tuyết Thần nhìn gương mặt tuần tú bởi vì tức giận mà trở nên vặn vẹo. Sắc mặt tái xanh, rõ ràng nhìn thấy gân xanh nổi lên. Mạch máu nổi lên, giống như lập tức vỡ tung. Hô hấp của cô từ từ yếu bớt. Cô đã không biết đây là lần thứ mấy cô ném trái tư vị của cái chết. Người đàn ông này nguy hiểm như vậy.

Phạm Ngự nhìn một đôi tay nhỏ bé từ từ rũ xuống của An Tuyết Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành đỏ bừng. Lúc này mới hung hăng quăng ngã cô. Sau đó không thèm liếc nhìn, rời đi. Chỉ còn thanh âm lạnh lẽo xuyên qua biển cả.

“Đuổi theo”

An Tuyết Thần miễn cưỡng nâng người lên, lê lét từng bước một. Cuối cùng liếc mắt nhìn bờ biển sâu thẳm. Lúc này không muốn rời đi.

Xe rất nhanh chạy đến căn biệt thự của Phạm Ngự. Suy nghĩ của cô cũng dần dần khôi phục lại. Nếu anh cũng biết thế? Thế thì không phải anh cũng biết mình muốn chạy trốn. Lúc nào thì biết chứ?

An Tuyết Thần xuống xe, nhìn gian phòng lạnh lẽo như nhà tù này. Cô cười khổ. Nửa năm. Muốn cô sống sao, dù gì cũng có kỳ hạn, nếu để cô sống cả đời ở đây, trải qua cuộc sống vô hồn, cô sẽ hỏng mất, cũng sẽ phát điên, nếu như vậy cô cũng sẽ lựa chọn hủy diệt cái nhà tù này.

Cuộc sống kế tiếp của cô sẽ tàn khốc như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đôi cánh bị gãy, giam cầm trong nhà tù (P1)

Phạm Ngự dẫn đầu đi vào biệt thự. An Tuyết Thần nhìn vào biệt thự với ý vị sâu xa, sau đó nện những bước chân gian nan. Mỗi một bước đều khó khăn như vậy, nặng nề như thế. Nếu như có thể, coo thật hi vọng không phải bước chân vào nơi này.

Dọc theo con đường này, An Tuyết Thần cẩn thận nhìn căn biệt thự này, giống như đây là lần đầu tiên cô chuyển vào nên xem xét kỹ như vậy. Thật sự tinh xảo, có vẻ tự nhiên, nhẹ nhàng, huu nhân, mộc mạc, giữa sân còn có đài phun nước, hồ bơi, hành lang gấp khúc kết hợp với nhau, hiện ra đời sống cách điệu của phong thổ nhân tình nông thôn của nước Mỹ.

Phong cách lãng mạn cùng trang nghiêm, cửa chính cao to hòa cùng sảnh lớn, cửa sổ hình tròn cùng khúc cua lát đá, lộ hết vẻ cao sang quyền quý.

Nhìn cảnh tượng huy hoàng - hoa lệ trước mắt, khoe miệng An Tuyết Thần kéo ra nụ cười khổ. Tự giễu, nhìn xem, khí thế vẻ vang – đường hoàng cỡ nào. Đây chính là nhà tù khiến người ta hít thở không thông. Mặc cho mình thật sự có một đôi cánh chim, cũng rất khó bay khỏi nơi này, trên vách tường là lưới điện, xung quanh là tia hồng ngoại, trên vách tường là súng máy.

An Tuyết Thần đi vào trong biệt thự. Đã nhìn thấy vẻ mặt lo âu của vú Trương nhìn cô, bà đã đoán được, cuộc sống của cô đã quá khổ rồi. Sau đó, cho vú Trương một ánh mắt yên tâm, ý bảo không phải lo lắng.

An Tuyết Thần đi tới bên người Phạm Ngự, lần này cô nhất định phải trở về làm An Tuyết Thần, bắt đầu từ hôm nay, anh muốn cô trở về làm An Tuyết Thần trước kia.

An Tuyết Thần cứ nhìn Phạm Ngự hút thuốc lá như vậy. Tư thế ngồi của anh lười biếng, đã sớm không giống với tức giận vừa nãy. Vẻ mặt lạnh lùng, làm cho người ta không đoán ra anh đang nghĩ gì.

An Tuyết Thần nhàn nhạt mở miệng: "Nói đi, anh muốn tôi làm gì?"

Phạm Ngự khẽ nhắc tròng mắt đen lên, đôi mắt chim ưng giống như hổ sấu, tròng mắt đen nguy hiểm nhìn chằm chằm An Tuyết Thần.

"Còn nửa năm nữa, chỉ cần tôi kiên trì nửa năm này, tôi liền có thể tự do, bây giờ tôi đã không có gì có thể bị anh uy hiếp rồi, cho nên, Phạm Ngự, anh có thủ đoạn gì thì có thể dùng. Tôi – An Tuyết Thần tuyệt không sợ." An Tuyết Thần hướng về người đàn ông hệt như Satan nói, cô ngậm bội phục tinh thần can đảm của mình.

Phạm Ngự liếc nhìn gương mặt quật cường của An Tuyết Thần hơn mười giây. Sau đó, gương mặt tuấn tú - mũi hoặc kéo ra đường cong. Ấy chính là cương quyết – hung ác nam hiểm.

"Tất cả đều nghe hết cho tôi, bắt đầu từ bây giờ không được gọi cô ta là tiểu thư, mà thân phận mới của cô ta là, nữ giúp việc." Lời nói của Phạm Ngự giống như là mặt trời mới mọc chờ màn đêm tiến cung. Hung hăng xuyên thấu tim cô.

Không hổ danh, quả nhiên là Phạm Ngự, Satan trần gian. Khóe miệng An Tuyết Thần kéo ra nụ cười cao ngạo tự tin, hướng về phía Phạm Ngự, khom người cúi chào thật sâu.

"Tiên sinh, tôi sẽ biểu hiện tốt, thật ra thì nói thật, thay vì ngủ bên cạnh ngài, chỉ bằng làm nữ giúp việc như bây giờ." Cô khiêu khích, cô đã nói, nếu là trước kia, An Tuyết Thần - cô sẽ làm như vậy.

Phạm Ngự nghe thấy lời nói của An Tuyết Thần, trong lòng nhất thời dờn sóng lấp biển, nhưng mà anh tận lực áp chế xuống. Đứng lên, đem An Tuyết Thần kéo vào trong ngực, nâng cái cằm lạnh lạnh của cô lên, An Tuyết Thần đau nhức, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhưng mà lại quật cường không để cho nó chảy xuống. Một đôi mắt trong veo như nước tức giận nhìn chăm chú vào Phạm Ngự, không có chút sợ hãi, hiện tại còn sợ gì anh nữa? Bạn tốt của mình bởi vì mình thất thân, người mà mình quan tâm nhất cũng không là chỗ để mình dựa vào. Cô sợ hãi cái gì đây? .

Khóe miệng Phạm Ngự giương lên đường cong đẹp mắt. Ở bên tai cô, nhẹ giọng hà hơi, nói: "Ai nói cô làm nữ giúp việc thì không cần làm công cụ ấm giường, tôi cũng không rảnh rồi mà tiêu phí nhiều tiền bạc để mua một nữ giúp việc. Cô nói có phải không?"

Những lời này, giống như Ngũ Lôi Oanh Đình hung hăng đánh từ đầu đến chân của An Tuyết Thần. Hô hấp của An Tuyết Thần trở nên dồn dập. Thật lâu sau.

"Anh, anh có ý gì?"

Về mặt Phạm Ngự đùa giỡn nhìn cô: "Chính là ý trên mặt chữ, Tiểu Dã Miêu của tôi thông minh như vậy, không phải không biết."

"Không cần, tôi không muốn."

Cánh tay đang nắm cầm cô của Phạm Ngự càng dùng sức. Trầm giọng nói: "Tôi đã nói qua với cô, ở trước mặt tôi, cô vĩnh viễn không có quyền nói không. Hiện tại đi lên lầu, tắm rửa sạch sẽ, đừng để cho tôi cảm thấy hơi thở của thằng đàn ông khác." Nói xong, liền ghét bỏ, bỏ rơi An Tuyết Thần ở sau, tự nhiên đi lên lầu.

Bị buông ra, trong nháy mắt, cái cằm trắng nõn của An Tuyết Thần ứ đọng máu, vú Trương nhìn mà đau lòng.

"Tuyết Thần, làm sao cô lại trêu chọc thiếu gia. Vừa nãy, không nên nói nhiều, mà nên khóc." Mặt vú Trương đau lòng nhìn cô gái đáng thương trước mắt.

An Tuyết Thần cắn môi dưới. "Không thể nào, đời này tôi cũng sẽ không nguyện ý khuất phục dưới chân của anh ta - Phạm Ngự, tôi tình nguyện chết."

Bên trong ánh mắt của An Tuyết Thần có nhiều đau đớn. Đột nhiên cảm thấy một trận nôn khan.

"Nôn, nôn." An Tuyết Thần nắm dạ dày cô.

Vú Trương nhìn phản ứng của An Tuyết Thần: "Tuyết Thần, làm sao vậy, có phải không thoải mái."

An Tuyết Thần lắc đầu một cái. Một môi nói: "Không có, gần đây hơi buồn nôn, tôi đoán là có liên quan đến thời tiết, hình như ăn thứ gì đó bị hỏng thôi."

Về mặt vú Trương hoài nghi nhìn An Tuyết Thần. Không phải là, mang thai chứ? Có nên nói với thiếu gia không?

Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn đi lên lầu, vú Trương than thở, lắc đầu "Nghiep chuong."

An Tuyết Thần vì chơi cả một ngày nên rất mệt mỏi. Dòng nước chảy ầm ập. Đem cả người cô chảy vào bồn tắm. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, mái tóc dài như suối vì ướt mà chảy xuống bồn tắm lớn, quả thực là một bức tranh mỹ nữ trong bồn tắm.

Phạm Ngự đợi thật lâu cũng không trông thấy An Tuyết Thần, ai biết vừa tiến vào đã nhìn thấy cảnh đẹp như vậy. Chỉ cảm thấy bụng dưới căng cứng. Vật tượng trưng cho phái đã sớm bành trướng theo huyết mạch. Nhu cầu cấp bách cần dẫn nỏ.

Phạm Ngự nhẹ nhàng nâng thân thể An Tuyết Thần ra khỏi mặt nước, cảm giác lạnh lẽo bao phủ An Tuyết Thần, nhũ nhũ mảy, sau đó mở đôi mắt mộng lung, nhìn thấy mình trần truồng bị Phạm Ngự đặt trong ngực. Cả kinh.

"A, Phạm Ngự, anh buông tôi ra. Thả tôi xuống. Ai cho anh tiến vào, đi ra ngoài"

Phạm Ngự nhũ lông mày, nhìn người không thành thật ở trong ngực. Giọng nói rõ ràng không vui. Lại thêm việc tối nay cô thể nhưng giúp đỡ người kia, anh liền tức giận. Một tay ném An Tuyết Thần lên trên giường.

"Nơi này, tất cả đều là của tôi, bao gồm cả cô, coo biết không, hiện tại, cô nên làm nghĩa vụ của cô rồi, cô làm người phụ nữ có công dụng duy nhất."

Phạm Ngự nhỏ giọng nói với cô **. Một đôi mắt gât gao nhìn chăm chú vào thân thể xinh đẹp trên giường, yết hầu hơi mất tự nhiên mà chuyển động một chút, anh không thể không thừa nhận, thân thể của cô đủ để cho mỗi người đàn ông điên cuồng vì cô.

An Tuyết Thần nắm chặt cái chân và vạt áo bao quanh mình, cô rõ ràng nhìn thấy đáy mắt thâm thúy của anh ta từ từ **, rất nồng liệt, cô không thể thừa nhận. Về mặt này xinh đẹp như phụ nữ.

"Không, không cần, đừng tới đây. Đừng chạm vào tôi." An Tuyết Thần không thể không thừa nhận, giờ phút này cô đang sợ, cô sợ cô sẽ bị chiếm đoạt tàn bạo. Yêu cầu không ngừng nghỉ. Nhiều đêm trước kia, nhắc nhở cô sâu sắc.

Phạm Ngự hài lòng nhìn phản ứng của An Tuyết Thần, khóe miệng kéo ra nụ cười đùa giỡn.

"Không cần, nếu để cho tôi nghe thấy cái chữ "Không" này." Dứt lời, cúi người bao trùm thân thể cô

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Đôi cánh bị gãy, giam cầm trong nhà tù (P2)

"Không cần, không. . . ." Lời nói kháng cự kế tiếp còn chưa kịp nói ra khỏi miệng liền bị anh dùng phương pháp trực tiếp nhất ngăn lại. Anh thô bạo găm cán cánh môi cô. An Tuyết Thần cổ sức phản kháng.

Phạm Ngự hít mắt lại, nhìn chăm chăm người nằm dưới người mình đang kịch liệt phản kháng, chút sức lực này đối với Phạm Ngự mà nói thì không đáng kể chút nào. Anh vẫn áp chế cái gáy của cô, phòng ngừa cô quay đầu lung tung, dùng sức mút thỏa thích vị ngọt trong miệng cô. Mật dịch ngọt ngào mang theo mùi tanh của máu.

An Tuyết Thần dùng sức chân muốn đá vào hạ vị của Phạm Ngự, nhưng anh giống như biết trước, đè chặt đôi chân đang đạp loạn của cô.

Cảm thấy người phía dưới không có cách nào lộn xộn, lúc này mới rời khỏi đôi môi của cô. Phạm Ngự dùng cánh tay khác, nhẹ nhàng vuốt ve lên cánh môi sưng đỏ vừa bị mình giày xéo qua, ngón tay thô – chai sần di động trên cánh môi mềm mại của cô.

"Nói, người đàn ông kia là ai." Thật ra thì, cô không nói thì Phạm Ngự cũng biết, ngay từ thời điểm Lãnh xuất hiện bên cạnh An Tuyết thì đã biết rồi, bởi vì bọn họ biết, giữa bọn họ có quá nhiều ân oán. Không phải một vài câu là có thể nói ra ngoài. Nếu không phải như vậy, thì Tuyết Nhi của anh làm sao lại như vậy? Hiện tại, An Tuyết Thần lại tới bên người, anh biết anh muốn làm cái gì sao?

An Tuyết Thần nhìn về mặt có chút đáng sợ của Phạm Ngự, muốn cố gắng thoát ra từ dưới người anh, nhưng chỉ uống công vô ích mà thôi.

"A ——"

Phạm Ngự hưng hăng nắm lấy cơ thể mềm mại của cô. Một đôi mắt chìm ung di chuyển trên khuôn mặt tươi cười. Một đôi tay không có ý tứ, chạy dọc theo vết sẹo lỗi của cô đi xuống dưới. An Tuyết Thần cảm giác được anh muốn làm gì, gât gao dùng sức kìm chặt hai chân, không muốn để lại chút khe hở nào, để cho anh thực hiện được ý đồ.

Phạm Ngự nhìn phản ứng của cô, lạnh lùng giật giật khóe miệng, hình như đang cười cô không biết tự lượng sức. Đầu gối Phạm Ngự nhẹ nhàng tách hai chân đang khép chặt của cô ra.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, cảm thấy bàn tay to ảm áp kia đang chậm rãi đi xuống phía dưới. Cô sợ. Thân thể hơi run rẩy.

"Không cần. Buông tôi ra." Cô không muốn mở miệng cầu xin anh, cô phải kiên cường, cô sẽ không cầu xin anh.

Phạm Ngự nâng hai chân cô lên cao, nhìn thấy vùng đất bí ẩn xinh đẹp. Trắng nõn - mềm mại, giống như không cần thận sẽ làm hỏng nó.

An Tuyết Thần cảm thấy ánh mắt cực nóng của anh, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, xấu hổ, tại sao anh có thể dòm ngó chỗ tư mật của cô như vậy chứ? Làm sao mà chịu nổi?

Cô không cần, cô không muốn bị sỉ nhục như vậy. Nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống.

Một ngón tay của Phạm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa mềm mại của cô. Nhìn khuôn mặt thẹn thùng, dục hòa trong mắt thiêu đốt càng mãnh liệt hơn.

"A. Không." An Tuyết Thần cảm giác được anh đang dùng ngón tay, đang dùng ngón tay, cô hận không thể giết chết anh, hận không thể giết chết cô.

Phạm Ngự dùng ngón tay giữa đưa vào trong cơ thể cô. Phản ứng tự nhiên của An Tuyết Thần đương nhiên là buộc chặt cơ thể. Trên trán Phạm Ngự đã thấm ra mồ hôi hột.

Hôn cái bụng phẳng lì của cô, kỹ càng, nhưng đâu biết nơi này còn có một sinh mệnh mới.

Phạm Ngự hôn một đường lên trên, hôn lên nước mắt của cô. Khẽ cắn lỗ tai của cô, An Tuyết Thần cắn chặt đôi môi không muốn tiếng rên rỉ thẹn thùng truyền ra từ trong miệng.

Phạm Ngự biết cô ngấm ngấm chịu đựng. Tiếp tục trêu đùa cô. "Bảo bối, em không cần chặt chẽ như vậy, một ngón tay mà cũng siết chặt như vậy. Thế thì?"

"Ừm. . . . ." An Tuyết Thần cắn chặt đôi môi, biết chảy máu, nhưng cô không để mình kêu thành tiếng. Cô biết rõ, một ngón tay của anh đã biến thành hai ngón. Điều này khiến cho An Tuyết Thần hơi đau, nhưng lại có chút khoái cảm. Khiến cô xấu hổ và giận dữ không dứt. Cô không thể.

Phạm Ngự tiếp tục ở bên tai cô đầu độc nói: "Bảo bối, em xem, hai ngón tay cũng có thể làm cho em ** đấy."

Phạm Ngự, bây giờ anh đang cực hạn khắc chế chính mình. Máu nóng trong người anh đã sớm sôi, hạ thân cao thẳng đang kêu gào, muốn anh mau chóng tiến vào cơ thể cô.

Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng khắc chế của cô, nhất thời biến thành phần nộ, hai ngón tay hung ác dùng sức hướng vào trong, sau đó thân nhiên lui ra ngoài.

An Tuyết Thần thờ phào nhẹ nhõm đồng thời cũng cảm giác thân thể bị rút sạch hơi sức. Trống rỗng như vậy.

Phạm Ngự nhìn cô, mỉa mai cười một tiếng. "Dùng nóng vội, tôi làm sao sẽ bỏ qua em đây?" Nói xong, liền nâng hai chân cô lên, dùng tư thế xấu hổ tiến vào trong cơ thể cô. Anh rõ ràng nhìn thấy chỗ anh và cô kết hợp, rõ ràng nhìn thấy nhịp điệu co rút kia. Đôi mắt chìm ung của Phạm Ngự đã sớm tràn đầy **. Giống như một con báo phát "tình", khiến anh không có cách nào dừng lại. Cho nên, chỉ có thể khắc chế chính mình không kêu gào lên.

Phạm Ngự nhìn thấy cô cắn chặt môi, cũng thấy máu trào ra từ trong miệng cô. Anh nắm chặt lấy cằm cô.

"Ừ, a a" Tiếng rên rỉ từ trong miệng cô vang lên. An Tuyết Thần gắt gao nhìn chăm chăm Phạm Ngự, xấu hổ và giận dữ nhìn anh, còn có hận.

Phạm Ngự mở đôi môi đang khép chặt của cô. Dễ dàng nhìn thấy giọt máu trên môi, liếm mút thỏa thích máu của cô.

Giương mặt Phạm Ngự hưởng thụ, cứ thế liếm máu trong miệng cô. Phạm Ngự hung hăng chuyển động. Mỗi một cái, đều đánh tới chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

"Ừ, ừ, a ừ" An Tuyết Thần vừa giận vừa thẹn, thanh âm này vang lên từ trong miệng cô sao? Cô lưu lại nước mắt.

Phạm Ngự ném thứ vị mặn. Rời khỏi môi cô, quả nhiên lại nhìn thấy đôi môi cô lại cắn chặt vào nhau.

Phạm Ngự tức giận nhìn cô, động tác phía dưới một cái so với trước đều mãnh liệt hơn. Cô sắp không kiên trì nổi. Anh muốn đánh bay linh hồn cô rồi.

"Phụ nữ, thân thể của cô còn trung thành hơn so với cô." Nói xong, Phạm Ngự đem dịch màu trắng trên "cây gậy" dính lên ngón tay quơ quơ trước mặt cô.

An Tuyết Thần liếc mình cắn răng: "Phạm Ngự, sau khi anh xuống địa ngục, anh sẽ chết không từ tế. Tôi hận anh"

Phạm Ngự nghe thấy câu nói thẹn quá hóa giận của cô, cười càng thêm mỉa mai, thay đổi tư thế. Càng thêm hưng phấn. Anh leo lên thân thể cô. Túm lấy chân cô, muốn giữ chặt trên giường. Đem nửa người trên của cô đặt trên giường, hai tay nắm chặt hai chân cô. Nâng cao, hung hăng đi vào.

Tư thế giống như trong xe, cánh môi cô cắn đến tê dại. Đôi tay nhỏ bé nắm chặt ga giường, trong lúc xuyên qua ga trải giường màu trắng mà thấm máu. Chói mắt như vậy. Nhưng mà, cố gắng áp chế chính mình không phát ra thanh âm xấu hổ. Dùng sức đến mức chảy máu.

Đầu Phạm Ngự đã bị ** làm cho hôn mê, hơn nữa lại thêm sự phần nộ. Tối nay, anh càng hung hăng muốn cô. Mỗi khi cô muốn ngủ mê man, anh lại dùng phương pháp đơn giản khiến cô tỉnh táo lại, không để cho cô nhanh ngủ đi, tốc độ của anh cùng sức lực càng mạnh mẽ hơn. Giống như không đem linh hồn anh lắp ráp lại thể không bỏ qua.

Rốt cuộc, ở lúc cô không nhận được yêu cô vô bờ của anh, nặng nề ngắt đi. Lúc này Phạm Ngự mới thỏa mãn, rời khỏi thân thể cô. Vẫn chưa thỏa mãn, liếc mắt nhìn thân thể giống như con búp bê xinh đẹp bị hồng nát, máu ứ đọng khắp người, chứng minh hành động điên cuồng của người đàn ông tối qua.

Xoay người đi vào phòng tắm, tắm rửa, toàn thân thỏa mãn **. Sau đó đổi một bộ quần áo, không nhìn An Tuyết Thần một cái, liền sải bước rời đi.

Thời điểm An Tuyết Thần tỉnh lại lần nữa, đã là buổi tối ngày hôm sau. Ước chừng cô đã ngủ hai ngày, ngay cả tắm rửa cũng đều là người khác làm thay, cô vừa mở mắt ra nhìn, không phải phòng của mình, ngược lại là phòng của Tiểu Linh, cũng đúng, hiện tại, dù sao cô cũng là giúp việc rồi. Cô khó khăn kéo ra đường cong tự giễu.

Chương 87: Nữ giúp việc thấp hèn, Tuyết Nhi trở về

"Tiểu thư, cô đã tỉnh rồi, đây là đồ dùng thiếu gia bảo tôi chuẩn bị cho nữ giúp việc, nói là, bắt đầu từ hôm nay cô phải bắt đầu làm việc." Tiểu Linh đi tới phía trước cửa sổ, ngồi xổm xuống lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

An Tuyết Thần cấp cho Tiểu Linh vẻ mặt không có chuyện gì, sau đó khó khăn ngồi dậy, thân thể vẫn rất đau nhức. Nhưng mà, đau hơn so với ngày hôm qua.

Tiểu Linh liền vội vàng tiến lên đỡ An Tuyết Thần. "Tiểu thư, chậm một chút."

Thanh âm của An Tuyết Thần khàn khàn, mở miệng nói: "Cám ơn, sau này không nên gọi tôi là tiểu thư, gọi tôi là Tuyết Thần là được. Hiện tại chúng ta đều giống nhau, không phải là tiểu thư gì hết."

Tiểu Linh nhìn An Tuyết Thần, gật đầu cười: "Tuyết Thần, Tuyết Thần. Thật là dễ nghe."

An Tuyết Thần nhìn cô cười một tiếng. Sau đó nâng cái gì đó, chuẩn bị mặc quần áo. An Tuyết Thần nhìn mình mặc quần áo của người giúp việc ở trong gương. Nếu như so với quần áo lỏng lẻo trước đây, thì những quần áo này thoải mái hơn nhiều. Cô gắng hướng vào mình mỉm cười. Sau đó bước ra khỏi phòng. Vừa bước ra khỏi phòng, đã cho An Tuyết Thần một kinh sợ lớn.

An Tuyết Thần nhìn trên bàn com có hai người, vị trí trước đây của mình đã có cô gái khác ngồi, mái tóc xoăn. Chỉ nhìn bóng lưng liền biết đó mà một mỹ nữ, An Tuyết Thần cũng không nhìn lâu, mà đi vào phòng bếp.

"Vú Trương, chào, cháu chuyển ra." Nói xong, liền muốn nhận lấy cái đĩa trong tay vú Trương. Chỉ là, nhìn thấy sắc mặt vú Trương không tốt chút nào. An Tuyết Thần nhú nhú mày.

"Sao vậy, vú Trương, tư tưởng không tập trung."

Về mặt lo lắng của vú Trương nhìn An Tuyết Thần. Không biết nói thế nào, An Tuyết Thần lại nhìn Tiểu Linh, cũng là gương mặt lo lắng. Thừa dịp bọn họ mất hồn, An Tuyết Thần cầm lấy cái khay, đi tới bàn ăn. Trục tiếp đi đến chính giữa, nhìn cô gái một cái, An Tuyết Thần chỉ cảm thấy trái tim ngưng đập trong nháy mắt. Cái khay cầm trong tay rơi xuống, tất cả mọi người nhìn cô, vú Trương cùng Tiểu Linh lao ra, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên khuôn mặt hai cô gái là vẻ kinh ngạc. Kinh ngạc nhất là cô gái tên Tuyết Nhi. Cô gái đứng lên đi tới bên cạnh An Tuyết Thần. Họ cứ nhìn nhau như vậy.

Trên thế giới này nếu như có 100% tương tự, vậy thì họ chính là 90% tương tự.

Lông mày Phạm Ngự chau lại thật chặt vào nhau. Một tiếng nói trầm thấp phát ra cùng tức giận trầm trọng.

"Vú Trương, xảy ra chuyện gì?"

Lúc này An Tuyết Thần mới có phản ứng, sau đó xoay người nhìn Phạm Ngự, chỉ là, cặp mắt kia trừ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh, thông minh như An Tuyết Thần làm sao sẽ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà trừ yên tĩnh, trong lòng vẫn có chút hận, cô chính là con hèn.

"Thiếu gia, thật xin lỗi, là lỗi của tôi." Thay vì nói là nữ giúp việc, nhưng giọng điệu của cô tuyệt không giống như vậy, vẻ mặt không có một chút sợ hãi, điều này làm cho trong lòng cô gái tên Tuyết Nhi nữ nghi ngờ cùng lo lắng.

Phạm Ngự nhìn cô, ở trong hai tròng mắt cô không nhìn ra bất kỳ tia không vui nào, ngược lại có nhiều giễu cợt, chế nhạo.

Sau đó liền không nhìn Phạm Ngự nữa, ngồi xổm người xuống, nhặt những mảnh vụn kia lên. Một lần An Tuyết Thần nhặt mảnh vụn lên, vừa nghĩ tới lời nói ngày đó của Lãnh, nếu như không sai, bọn họ có quen biết nhau, Lãnh làm như vậy chẳng lẽ vì cô gái trước mắt này.

"Khàn ——"

"Tuyết Thần, trời ơi, sao không cẩn thận như vậy, có bị thương không?" Khuông mặt vú Trương tràn đầy lo lắng, ngồi xổm người xuống, dùng khăn giấy拭 lấy.

Cô gái tên Tuyết Nhi, đôi mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hai người ngồi trên đất. Trừ cô ra, chưa từng thấy vú Trương đối với người khác như vậy. Ngờ vực trong lòng càng nhiều hơn. Sau đó nhìn chăm chú vào Phạm Ngự ở phía đối diện, ánh mắt anh cũng bị cô gái tương tự mình thu hút.

"Ngự, cô gái này là ai vậy, có thể giải thích một chút không?" Cô gái nũng nịu đi tới bên người Phạm Ngự.

Cánh tay dài của Phạm Ngự duỗi ra. Liền đem Tuyết Nhi kéo vào trong ngực. Khuôn mặt cung chiêu nói: "Chỉ là dùng tiền mua một nữ giúp việc mà

thời."

An Tuyết Thần tự hỏi chính mình, trong lúc bất chợt, mùi máu tanh xông lên dẫn đến một trận nôn khan.

"Nôn, nôn, nôn" An Tuyết Thần nắm vào bộ phận dạ dày của mình mà nôn ọe, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Tuyết Thần, có nặng lắm không, tại sao lại muốn ói nữa rồi?" Thật ra thì lời này là vú Trương cố ý nói, bà thật sự không muốn cô gái hiền lành này phải chịu khi dễ.

"Không có việc gì, gần đây dạ dày không thoải mái. Có thể ăn đồ hồng. Chúng ta mau thu dọn những mảnh vụn này." Nói qua, cũng thuận tiện thu dọn. Cũng cảm thấy hai ánh mắt đang chăm chú nhìn cô.

Vú Trương đỡ người An Tuyết Thần. Vừa mới đứng lên, những đồ trong tay lại rơi xuống, lần này không phải là không cẩn thận, mà là An Tuyết Thần vút xuống.

An Tuyết Thần như làn khói, chạy thẳng vào phòng vệ sinh. "Nôn, nôn, nôn"

Ói nửa ngày cũng không có gì, căn bản là buổi sáng cô không ăn gì? Nói gì đến ăn phải đồ hồng chứ? Chẳng lẽ? Không thể nào. An Tuyết Thần nghĩ đến đây, sắc mặt không khỏi lại trắng bệch hơn. Bàn tay bắt tri bắt giác xoa bụng dưới của mình. Sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Đột nhiên có một đôi giày da thủ công Italy xuất hiện ở đáy mắt cô, cô cũng biết là ai, từ từ chống đỡ trên vách tường mà đứng dậy. An Tuyết Thần cứ nhìn anh như vậy. Anh cũng nhìn An Tuyết Thần như vậy.

Khuôn mặt Phàm Ngự nhăn lại, động tác rất nhỏ vừa nẩy của cô đều bị anh thu vào đáy mắt. Lại thêm vừa nẩy vú Trương len lén nói với anh.

"Phá bỏ."

An Tuyết Thần có chút giật mình nhìn anh. Chỉ là một thoáng thôi. Khóe miệng kéo ra nụ cười châm chọc: "Phá bỏ cái gì? Anh cứ như vậy mà khẳng định là tôi có?"

Phàm Ngự dựa vào trước cửa. Nhẹ nhàng mở miệng: "Tôi chưa bao giờ làm bất kỳ biện pháp phòng tránh gì."

An Tuyết Thần nhìn nét mặt của Phàm Ngự. Cô không biết cô có muốn đứa bé này không. Việc này có đại biểu cho việc cô có thể rời đi không? Nhất là không biết vì sao cô gái kia lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng bọn họ cũng không muốn để ý tới.

Phàm Ngự giống như đoán được cô đang suy nghĩ gì. "Muốn rời đi, nghĩ cùng đừng nghĩ đến. Tôi sẽ liên lạc với bác sỹ, cô chuẩn bị đi." Dứt lời, liền xoay người rời khỏi phòng vệ sinh.

An Tuyết Thần nhìn theo bóng lưng Phàm Ngự, mở miệng: "Nếu như tôi thật sự mang thai, tôi dùng tính mạng của đứa bé, đổi lấy nửa năm tự do còn lại."

Thân thể của Phàm Ngự dừng một chút, sau đó tiếp tục rời đi. Phàm Ngự cũng không biết vì sao mình không muốn cô rời đi, nếu Tuyết Nhi đã trở lại, anh nên để cho cô rời đi mới đúng.

An Tuyết Thần nhìn bóng lưng biến mất, gương mặt giễu cợt. Ở khúc quanh, một đôi mắt ghen tỵ vừa nhìn thấy tất cả. Một đôi tay nắm chặt thành quyền. "Tôi nhất định sẽ không để cho cô ở lại bên cạnh Ngự, anh ấy là của tôi?"

Nói thầm, sau đó liền đi ra ngoài. Đi tới trước mặt của An Tuyết Thần. An Tuyết Thần thật bình tĩnh nhìn cô, không khó nghĩ đến cô ấy vừa nhìn thấy hết.

"Cô tên là An Tuyết Thần?"

"Đúng vậy"

"Cô không cảm thấy đáng đáp của tôi và cô rất giống nhau?" Cô gái tên là Tuyết Nhi châm chọc nói.

An Tuyết Thần chỉ nhìn gương mặt tương tự mình, nhưng là tâm tư không giống vậy. Cô không nói gì, cứ nhìn cô gái như vậy, chờ đợi câu tiếp theo của cô gái.

"Nói trắng ra là, cô chỉ là vật thay thế lúc tôi không ở bên cạnh Phàm Ngự. Cho nên cô nên thông minh một chút, cách xa Ngự một chút, anh ấy là của tôi." Nói xong, mắt liếc nhìn xuống bụng An Tuyết Thần. Khuôn mặt khinh thường, sau đó rời đi.

Tất cả những việc này đều bị vú Trương nhìn thấy, nhưng mà cũng chỉ có thể giả bộ câm. Lắc đầu một cái liền rời đi. Để lại một mình An Tuyết Thần. . . . Trong phòng —

"Ngự, em rất nhớ anh, anh thì sao? Có nhớ em không?" Cô gái núp ở trong ngực Phàm Ngự làm nũng nói. Cuối cùng dừng lại ở tấm ảnh chụp đặt trước đầu giường, trong lòng cực kỳ vui mừng, khuôn mặt hài lòng.

Phàm Ngự nâng cằm cô gái. Nhìn bộ mặt đỏ ửng thẹn thùng của cô gái.

"Em nói đi? Anh sẽ chứng minh." Nói xong, dùng môi mỏng của mình bao trùm lên đôi môi có son nước của cô gái. Điều này làm cho Phạm Ngự nhũn nhũn lông mày. Sau đó liền rời khỏi môi cô gái, một đường đi xuống phía dưới.

An Tuyết Thần lên lầu, muốn thu dọn nốt chút đồ còn sót lại trong căn phòng đó. Nhưng mà khi đi tới bên ngoài cửa phòng Phạm Ngự chỉ nghe thấy thanh âm khiến người ta mặt hồng tim đập.

"Ặc, ừ, a, Ngự, anh rất lợi hại, thật giỏi. A, nhanh một chút." Cô gái phóng thẳng thét chói tai, thanh âm người đàn ông thờ ơ gấp. An Tuyết Thần che lỗ tai của mình, chạy nhanh về phòng mình.

Đang vận động, Phạm Ngự nghe thấy thanh âm của tiếng bước chân giẫm lên sàn nhà, hơi sừng sốt.

"Ngự, làm sao vậy? Tại sao dừng lại." Khuôn mặt của cô gái bất mãn, nói.

Phạm Ngự nhìn khuôn mặt ngày nhớ đêm mong ở phía dưới, bàn tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô.

"Không có việc gì, tiểu yêu tinh, anh sẽ cho em." Nói xong, liền bắt đầu động tác nguyên thủy nhất. Nhưng mà, trong đầu như bị vùi lấp mà hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường.

An Tuyết Thần một đường chạy thẳng vào phòng mình. Ngã ngội trên sàn nhà.

"An Tuyết Thần, mày sao thế? Tại sao trong lòng lại đau nhói." Cô không cần cũng không muốn loại cảm giác này. Ở trong phòng đợi một khoảng thời gian thật dài, qua loa thu dọn đồ dùng rửa mặt của mình. Những thứ kia thì Phạm Ngự đã chuẩn bị nên cô không cầm theo. Nhưng rất không đúng lúc.

Cô còn chưa ra khỏi phòng tắm, đã có người mở cửa đi vào. An Tuyết Thần tự nhiên quay đầu lại, đập vào mi mắt là khuôn mặt của người mới vừa trải qua **.

Những hình ảnh kia vang lên, cùng âm thanh của tiếng rên rỉ, lông mày An Tuyết Thần nhăn nhăn. Sau đó chợt xoay người quỳ xuống bồn cầu bên cạnh mà nôn khan.

Phạm Ngự nhìn cô, lông mày tuấn lãng nhướng lên. Sau đó mở miệng: "Thế nào? Không thoải mái, tìm bác sỹ đến đây?"

An Tuyết Thần mở vòi hoa sen, trút mấy ngụm nước vào trong miệng. Sau đó phun ra. Nhìn Phạm Ngự. Giấu cợt mở miệng: "Tôi nhìn thấy những thứ ghê tởm nên mới có thể muốn ới."

Gương mặt tuấn tú của Phạm Ngự vừa tối vừa đen. Nhìn cô gái trước mắt. Sau đó kéo ra nụ cười mỉa hoặc. Châm chậm đến gần cô. Bàn tay ôm eo cô. Liền muốn hôn môi cô.

"Ghê tởm? Vậy sao? Vậy tôi sẽ để cho cô ném thử một chút tư vị ghê tởm." Nói xong liền giống như đến gần môi cô. An Tuyết Thần nhìn thấy môi mỏng tiến đến gần, lại hiện lên hình ảnh cái miệng kia vừa hôn qua người phụ nữ khác, trong dạ dày lại cảm thấy không thoải mái. Nhanh đến mức thời điểm Phạm Ngự hôn cô.

"Nôn" An Tuyết Thần đem những thứ cô vừa uống vào trong dạ dày phun tất cả lên người Phạm Ngự.

Phạm Ngự đẩy cô ra. "Cô gái đáng chết"

An Tuyết Thần nhìn thấy Phạm Ngự đẩy mình ra, vẻ mặt buồn lòng hơn nhiều, sau đó nhân dịp mở miệng: "Không nên dùng thứ dính đầy vi khuẩn (virus) chạm vào tôi." Dứt lời liền muốn vòng qua bên người Phạm Ngự.

Bàn tay rắn rỏi có lực nắm chặt cánh tay An Tuyết. "Cô gái, cô muốn chết sao?"

"Buông ra"

Phạm Ngự nhìn về mặt khinh thường của An Tuyết Thần, trong lòng chợt thấy không thoải mái, sau đó liền muốn vuốt ve cơ thể trơn trợt của cô. Một thanh âm nũng nịu cất dứt.

"Ngự, sao anh lại ở đây, hại em tìm anh nửa ngày." Thật ra thì cô đã đứng ở cửa ra vào lâu rồi.

Cô gái nhào vào trong ngực Phạm Ngự. Sau đó gắt gao nhìn chăm chăm An Tuyết Thần. Nhưng mà An Tuyết Thần lại cảm thấy rất buồn cười. "Xì" một tiếng vui vẻ ra ngoài.

"Phốc, ha ha"

Cô gái nhìn cô cười, khuôn mặt xinh đẹp biến thành giận dữ.

"Cô cười cái gì?"

"Không có gì, chẳng qua là tự nhiên cảm thấy buồn cười. Vậy thì, thiếu gia, tiểu thư, tôi rời đi trước, hai người cứ tự nhiên." An Tuyết Thần nói qua, cũng

thuận tiện rồi đi.

Cô gái bực tức dậm chân. Sớm muộn gì cũng chinh chết cô.

"Ngự, anh xem? Một nữ giúp việc mà tính khí lại lớn như vậy."

"Được rồi, bảo bố, anh dẫn em ra ngoài" Tuy gương mặt Phàm Ngự cứng chiều nói, nhưng trong lòng lại đi theo bóng dáng vừa rồi đi.

Ban đêm ——

An Tuyết Thần nằm ở trên giường, mặc cho bác sỹ kiểm tra cho cô.

Bác sỹ đi tới bên cạnh Phàm Ngự, nhỏ giọng mở miệng nói: "Thiếu gia, vị tiểu thư này mang thai. Đã hai tháng, nhưng thân thể rất suy yếu. Phải chú ý điều dưỡng."

"Ừ, cậu đi trước đi." Phàm Ngự nhàn nhạt mở miệng. Sau đó nhìn người trên giường, cô đang nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình.

"Đợi chút, nếu như không muốn giữ lại đứa bé này, lúc nào phá bỏ thì thích hợp nhất." Một câu nói khiến mọi người kinh sợ. Nhất là bác sỹ.

"Này, chuyện này phải xem thân thể cô ấy khôi phục thế nào, bây giờ phá bỏ e rằng cả mẹ và con đều gặp nguy hiểm, vẫn phải có một khoảng thời gian điều dưỡng."

"Đi xuống đi"

An Tuyết Thần ngồi dậy, vẻ mặt nặng nề nhìn Phàm Ngự. "Không muốn?"

"Cô nói đi? Con của tôi chỉ có Tuyết Nhi mới xứng, cô cảm thấy cô có đủ tư cách sao?" Vẻ mặt Phàm Ngự châm biếm nói.

"Tôi muốn rồi đi, đứa bé làm lý do trao đổi."

"Cô đừng mơ tưởng" Gương mặt Phàm Ngự tức giận nói, vừa nghe thấy cô nói muốn rồi đi anh liền rất tức giận.

*

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, khuôn mặt nghi vấn: "Anh đã yêu Tuyết Nhi như vậy, giữ tôi ở lại chỉ làm tổn thương cô ấy mà thôi."

"A, cô cho rằng cô là ai, cô chỉ là nữ giúp việc, không cần lo lắng Tuyết Nhi sẽ bởi vì nữ giúp việc thấp hèn như cô mà ảnh hưởng đến tâm tình." Nói đùa, Phàm Ngự cất bước rồi đi, để lại một mình An Tuyết Thần.

Tiểu Linh đi tới nhìn vẻ mặt trống rỗng của An Tuyết Thần, trong lòng nhất thời rất đau lòng, vì chị đã giúp mình rất nhiều việc.

"Chị Tuyết Thần, chị không sao chứ?" Khuôn mặt Tiểu Linh nức nở, hỏi.

An Tuyết Thần chỉ lắc đầu một cái.

Chỗ tối —— Một cô gái hung hăng nhìn chằm chằm vào căn phòng mà bác sỹ vừa bước ra, vẻ mặt tràn đầy ghen ghét. Cô không cho phép trong lòng Ngự có người con gái khác, nếu có, cô mà biết, toàn bộ sẽ bị loại bỏ hết. Cô gái nham hiểm cười cười rồi biến mất.

Tuyết Nhi đi trở về gian phòng, ôm Phàm Ngự. Uất ức mở miệng: "Ngự, nếu anh thích đứa bé, vậy thì để cô ấy sinh nó ra, em không ngại. Chỉ cần anh thích em liền thích."

Phàm Ngự xoay người, cúi đầu nhìn cô gái khéo léo hiểu lòng người trong ngực, đây là cô gái mà mình thích nhất. Thanh âm dụ dỗ, dỗ dành nói: "Tuyết Nhi, em biết, có thể sinh con cho Phàm Ngự anh thì chỉ có một người phụ nữ duy nhất đó là em - Tuyết Nhi."

Cô gái nghe xong rất vui mừng, trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch thế nào để khiến An Tuyết Thần rời đi. Lòng ghen tỵ của phụ nữ, chúng ta không tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tuyết Nhi, sắp đặt kế hoạch hãm hại Tuyết Thần

Khi âm thanh nốt nhạc sau cùng vang lên, ngừng tưởng niệm, những câu tốt đẹp cũng viết xuống dấu chấm tròn. Nhưng mà, cái này không báo hiệu kết thúc, mà là đại biểu cho một cái tốt đẹp khác.

An Tuyết Thần nằm trên giường đơn, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua bụng mình. Đứa nhỏ này nhất định không giữ được. Như vậy, cô nên làm gì bây giờ? Nhớ lại những chuyện khắc sâu trong đời. Từ khi biết Phạm Ngự cho đến bây giờ, cô thật sự đã trải qua rất nhiều chuyện. Cũng đã trưởng thành hơn, từ ngày cô quen biết Phạm Ngự, cô mới nhìn thấy người kinh khủng nhất trong cuộc đời.

Nhớ lại những chuyện mà mình và Phạm Ngự đã trải qua, không dài không ngắn cũng đã nửa năm rồi. Từ lúc anh đi vào trong cuộc sống của cô, cũng đồng thời đi vào trong lòng An Tuyết Thần, hôm nay cô mới biết, mình không phải không quan tâm anh, lòng của cô cũng sẽ không đau đớn, chỉ là, Phạm Ngự không biết mà thôi. Đứa con trong bụng của họ, nhưng mà anh không cần. Nghĩ tới đây, những giọt nước lệ trong đôi mắt tràn đầy ưu thương từ từ chảy xuống.

Lâm Mộ Dung Tuyết nằm trong ngực Phạm Ngự. Trong đầu nghĩ tới làm thế nào đối phó với An Tuyết Thần. Sau đó nhẹ nhàng nâng đầu, chậm rãi lùi ra trong ngực anh. Sau đó len lén đi tới gian phòng của An Tuyết Thần.

Lâm Mộ Dung Tuyết len lút đi tới gian phòng của Tuyết Thần. Sau đó bắt đầu tìm kiếm đồ. Lục lọi một lúc lâu cũng không tìm thấy đồ. Cô ta tức giận ngồi ở trên giường.

"A. Thứ gì vậy, đau chết." Lâm Mộ Dung Tuyết nhắc chần lên, nhìn thấy một cái kẹp hình bướm bướm. Lâm Mộ Dung Tuyết nắm thật chặt kẹp tóc trong tay. Khóe miệng cười lạnh, hà hê như vậy. "An Tuyết Thần, lần này để cho cô lật trời cũng tìm không được" Lâm Mộ Dung Tuyết mang theo nụ cười rời khỏi phòng. {tác giả: Trời ơi, cô ta đang nghĩ đến biện pháp gì để chinh Tuyết Thần đây}

Lâm Mộ Dung Tuyết lặng lẽ trở lại phòng của Phạm Ngự. Nhìn thấy Phạm Ngự vẫn còn đang ngủ. Sau đó lặng lẽ nằm lại trên giường. Mang theo nụ cười chiến thắng.

Sáng hôm sau. Hôm nay, Lâm Mộ Dung Tuyết thức dậy tương đối sớm, sau đó đi vào phòng bếp. Vũ Trương nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, khuôn mặt mỉm cười. "Tiểu thư Tuyết Nhi, sao dậy sớm như thế, thiếu gia còn chưa dậy sao?"

Lâm Mộ Dung Tuyết liếc mắt nhìn An Tuyết Thần ở một góc trong phòng. Thanh âm không lớn không nhỏ nói: "Ừ, còn chưa đâu, tối hôm qua mệt muốn chết rồi. Để cho anh ấy nghỉ ngơi thêm chút nữa."

An Tuyết Thần hơi dừng lại một chút. Sau đó khôi phục bộ dạng như lúc trước. Lâm Mộ Dung Tuyết đi tới bên cạnh An Tuyết Thần. "Dùng xong bữa sáng tôi chờ cô ở hậu viện, có chuyện muốn nói với cô." Nói xong, Lâm Mộ Dung Tuyết rời khỏi phòng bếp.

Gương mặt vũ Trương lo lắng, tiến lên nhìn An Tuyết Thần: "Tuyết Thần, cô ấy nói gì với cháu vậy?"

An Tuyết Thần nhìn vũ Trương, trong lòng âm áp: "Không có gì, ăn xong bữa sáng thì bảo cháu đến hậu viện chờ."

Vũ Trương ý vị sâu xa liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, giải quyết công việc xong xuôi, kéo tay An Tuyết Thần đi tới hậu viện. Cũng chỉ nói trước.

"Tuyết Thần, cháu hãy thành thật nói cho vũ Trương biết. Trong lòng cháu có thiếu gia không?" Vũ Trương lời kéo tay An Tuyết Thần, nói.

"Vũ Trương, sao đột nhiên lại hỏi như thế?"

"Chao ôi, cháu cứ trả lời đi đã, có hay không?" Gương mặt vũ Trương nghiêm túc.

An Tuyết Thần nghĩ một lát "Hắn là có. Nếu không thì khi nhìn thấy anh ấy ở chung một chỗ với tiểu thư Tuyết Nhi sao trong lòng lại không thoải mái."

"Vậy thì cháu phải nói với thiếu gia chứ."

"Nói? Lấy thân phận gì đây?" Gương mặt An Tuyết Thần tự giễu. Sau đó ngửa đầu ra, nhìn những đám mây trên bầu trời, thuần khiết như vậy.

"Tuyết Thần, nghe vũ Trương, thẳng thắn nói với thiếu gia, không vì cháu, cũng nên vì đứa nhỏ trong bụng mà suy nghĩ một chút chứ?"

Vũ Trương kích động mạnh nói, An Tuyết Thần nhẹ nhàng cúi đầu vuốt ve bụng của mình. Mặt cảm kích nhìn vũ Trương. Gật đầu một cái.

"Vũ Trương, bà nên đi trước đi. Hình như cô ấy đang tới."

"Ừ, cháu nên cẩn thận một chút." Vũ Trương liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, lo lắng rời đi.

An Tuyết Thần đứng ở phía trên bậc thang nhìn những thứ hoa hoa thảo thảo kia, mình có nên thay đổi một chút không?

"An Tuyết Thần, hôm nay tôi muốn nói với cô về chuyện của Phạm Ngự." Đôi tay Lâm Mộ Dung Tuyết ôm ngực miệt thị nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần xoay người lại, sau đó nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết. "Cô muốn nói gì?"

"Không có gì, tôi hy vọng cô rời khỏi Ngự." Lâm Mộ Dung Tuyết bá đạo yêu cầu.

"Tôi muốn thử một chút, vì bảo bảo, cho nên tạm thời không muốn rời đi."

Lâm Mộng Tuyết nghe thấy lời nói của An Tuyết Thần, sắc mặt xanh mét. Lại liếc mắt nhìn cái bụng An Tuyết Thần. Khóe miệng kéo ra nụ cười lạnh.

"Vây cũng đừng trách tôi dùng biện pháp của mình mới cô rời đi. Tôi quyết không cho phép bất cứ uy hiếp gì tồn tại gây ảnh hưởng đến tình cảm của tôi và Phàm Ngự, bao gồm cả cô." Lâm Mộng Tuyết ở vào tình thế bất buộc, giọng điệu nói chuyện làm cho An Tuyết Thần nghe rất không thoải mái.

"Vây thì mời." Nói xong, cô lách qua Lâm Mộng Tuyết, sau đó rời khỏi vườn hoa.

"A ——" Một tiếng hét thảm thiết, An Tuyết Thần nhìn thấy Lâm Mộng Tuyết lăn từ trên cầu thang lăn xuống, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào.

Phàm Ngự vừa nhìn thấy tờ giấy của Tuyết Nhi liền chạy đến hậu hoa viên, cũng nhìn thấy một thảm cảnh như vậy. Phàm Ngự vội vàng chạy xuống cầu thang.

"Tuyết Nhi, em làm sao vậy. Tuyết Nhi, em đừng làm anh sợ, em làm sao vậy?" An Tuyết Thần nhìn về mặt cuống cuống của Phàm Ngự trong lòng không cảm thấy tự vị gì.

Lâm Mộng Tuyết té ngã nằm ở trong ngực Phàm Ngự, vô lực mở mắt. Trên trán, máu đã chảy thành sông rồi. Nắm trong tay một chiếc kẹp tóc bướm.

"Ngự, Tuyết, Tuyết Thần" Chỉ nói được mấy chữ này, Lâm Mộng Tuyết liền ngắt đi. Phàm Ngự cảm lấy kẹp tóc trong tay Lâm Mộng Tuyết, đẩy mắt toát ra lạnh lẽo cùng cương quyết. Ác độc – tàn nhẫn. Kẹp tóc này làm sao mà anh không biết chứ. Sau đó đem nó ném xuống bậc thềm, rơi trước mắt An Tuyết Thần. Trong mắt cô là một mảnh lo lắng.

An Tuyết Thần nhìn thấy ánh mắt Phàm Ngự ném qua, không tự chủ mà nở nụ cười. Thì ra đây chính là biện pháp cô ấy khiến cô rời đi. Cô cười tự giễu.

Phàm Ngự nhìn thấy nụ cười của cô, cho rằng cô cười Tuyết Nhi té ngã bất tỉnh.

"An Tuyết Thần, nếu như Tuyết Nhi có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô." Phàm Ngự nói xong cũng ôm Lâm Mộng Tuyết khắp người nhếch nhác rời đi.

An Tuyết Thần nhìn theo bóng lưng anh rời đi, khóe miệng kéo ra nụ cười lạnh. An Tuyết Thần, kể tiếp mày lại phải đối mặt với mưa to gió lớn rồi. Cô mệt quá rồi.

Chỗ tối, vú Trương nhìn thấy tất cả sự việc vừa xảy ra trước mắt. Sợ ngây người, bà không nghĩ tới tiểu thư Tuyết Nhi sao có thể làm như vậy, vú Trương vội vàng đi tới bên người An Tuyết Thần. Mặt đầy nước mắt.

"Tuyết Thần, sao cháu không giải thích chứ."

"Giải thích? Hữu dụng không? Chỉ cần Lâm Mộng Tuyết cứ khẳng định là cháu, bà cảm thấy hữu dụng không?" Đáy mắt An Tuyết Thần đã là một mảnh tro tàn.

An Tuyết Thần quay đầu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của vú Trương, nhẹ nhàng ôm bà vào trong ngực. Ở bên tai vú Trương nói: "Vú Trương, những chuyện vừa xảy ra, bà không được nói ra, biết không? Cái này coi như là giúp cháu. Có được không?"

Vú Trương nhìn vào trông mặt tuyệt vọng của An Tuyết Thần, gật đầu.

Ban đêm ——

Ầm —— Ầm —— Sấm chớp kéo đến vào ban đêm, An Tuyết Thần quỳ gối ngoài cửa. Vú Trương đứng cách đó không xa, cầm cây dù nhìn thân thể mỏng manh của cô.

Phàm Ngự cầm cây dù đi tới trước cửa, nhìn toàn thân An Tuyết Thần bị nước mưa gội ướt, khuôn mặt tàn nhẫn đầy sương mù, giống như hận không thể giết chết cô, nhất là vừa rồi mới nghe xong lời nói của Tuyết Nhi.

"Bác sỹ, Tuyết Nhi như thế nào?" Phàm Ngự bắt lấy tay bác sỹ, khẩn trương hỏi.

"Đụng phải đầu, chấn thương sọ não nhẹ, nhưng không nghiêm trọng, tu dưỡng là sẽ tốt."

"Ừm, Ngự, Ngự. . . . ."

Phàm Ngự đứng trước cửa sổ sát đất nhìn thấy An Tuyết Thần quỳ trong mưa, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Nhưng mà, khi nghe thấy thanh âm thanh nhã liền hoàn toàn biến mất hầu như không còn.

Phàm Ngự vội vàng đứng ở bên giường, nhìn thấy thần sắc của khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: "Ừ, anh ở đây, Tuyết Nhi đừng sợ."

Lâm Mộng Tuyết nhìn Phàm Ngự. Khổ sở mở miệng, nước mắt chảy xuống.

"Ngự, em, em chỉ nói với Tuyết Thần là em thích anh, như cô ấy lại, lại, ô ô ô ô. . . . ."

Phạm Ngự nghe thế còn chưa hiểu rõ ràng lắm, liền giận dữ ngút trời rời khỏi gian phòng. Lâm Mộ Dung Tuyết nâng người lên, nhìn theo bóng lưng tức giận rồi đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lộ ra vẻ hả hê, cười tàn ác. "An Tuyết Thần, cô cũng đừng trách tôi. Mà nên trách bản thân mình tìm đến."

Ngoài cửa — —

"Tại sao làm như vậy? Không có gì để nói sao?" Phạm Ngự nâng cằm An Tuyết lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không có bất kỳ cảm xúc gì. Tức giận nói, sức lực nắm cằm cô tăng thêm mấy phần như muốn bóp nát xương cốt của cô.

An Tuyết Thần mặc cho nước mưa xối lên thân thể của mình. Khuôn mặt đầy nước mưa, khiến cô không mở mắt ra được, An Tuyết Thần nheo mắt mở một khe nhỏ, nhìn Phạm Ngự, khóe miệng kéo ra nụ cười nhạt.

Phạm Ngự thấy cô tươi cười chói mắt như vậy, vung tay tát cô một cái. Bóp — —

An Tuyết Thần té ngã trong mưa. Sau đó cười lớn.

"Ha ha, Phạm Ngự, tôi thật sự thương hại anh, nhưng mà bây giờ không thể nói cho anh biết, sau này, sau này anh sẽ biết, anh nhất định sẽ ném trái cảm giác đau nhói đến tê tâm liệt phế, anh hãy nhớ kỹ lời nói của An Tuyết Thần tôi ngày hôm nay. Ha ha"

Đầu óc sáng suốt của Phạm Ngự đã bị tức giận thay thế. Một cước đá vào bụng An Tuyết Thần.

"Tiện nhân, biến, đừng để tôi nhìn thấy cô. Nếu không, tôi sẽ giết chết cô."

"Ngự."

Phạm Ngự xoay người, về mặt đau lòng nhìn cái trán dán băng gạc của Lâm Mộ Dung Tuyết. "Sao lại đi ra. Mau trở về, cẩn thận cảm lạnh."

"Ngự, không nên trách Tuyết Thần, cô ấy đẩy em, nhưng mà hãy buông tha cho cô ấy đi." Lâm Mộ Dung Tuyết yếu ớt nói xong, ánh mắt lại nhìn thấy chân cô chảy ra vết máu.

An Tuyết Thần nhìn gương mặt đối trá kia, lần đầu tiên cô muốn cười chết.

Phạm Ngự nhìn người con gái lương thiện trong ngực, trong lòng càng thêm phần hận. Sau đó mắt lạnh nhìn An Tuyết Thần, cũng nhìn thấy vết máu.

"Biến, sau này đừng để tôi nhìn thấy cô." Dứt lời, cũng không nhìn An Tuyết Thần mà ôm người con gái mình yêu mến biến mất trước tầm mắt của An Tuyết Thần.

"Phạm Ngự, tôi hận anh, anh hãy nhớ kỹ, tôi hận anh. Đời này cũng hận anh." Thanh âm của An Tuyết Thần, ấy chính là đau đớn bên trong nội tâm.

Phạm Ngự ôm Lâm Mộ Dung Tuyết, thân thể hơi run rẩy, cuối cùng vẫn biến mất trong tầm mắt cô.

Vú Trương nhìn An Tuyết Thần trong vũng máu. "Tại sao cháu lại ngu như vậy chứ, cái đứa nhỏ này." Vú Trương nhìn tinh thần sa sút của An Tuyết Thần, thanh âm nghẹn ngào.

An Tuyết Thần cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, nhìn vú Trương, nhàn nhạt cười cười, sau đó xoay người rời đi.

"Tuyết Thần, cháu như vậy sẽ chết đó." Vú Trương theo sát An Tuyết Thần.

Thì ra trên thế gian này vẫn còn người tốt. Hai tay An Tuyết Thần nắm bụng, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Vú Trương, cầu xin bà thả cháu rời đi, cháu thề với bà, tránh được kiếp này, cháu nhất định sống thật tốt."

Vú Trương nhìn thân thể lao đảo trong mưa như muốn ngã. Trong lòng thấy bất bình thay An Tuyết Thần.

Lầu hai — —

Phạm Ngự đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn thân thể nhỏ yếu trong mưa to gió lớn, lông mày chau lại, hơn nữa, nhìn thấy hai chân cô đầm đìa máu tươi, chói mắt như vậy, cũng đã bị như vậy rồi, mà vẫn còn không kịp chờ đợi, muốn nhanh chóng rời đi. Cuối cùng nhìn cô một cái, xoay người lại, đi đến bên cạnh Lâm Mộ Dung Nhi ngủ say, lặng lẽ nhìn cô ta.

Trên núi, An Tuyết Thần mệt mỏi nâng thân thể, hạ thân đau đã không kém so với đau đớn trong lòng, cô tuyệt vọng, cô không nghĩ tới thời khắc cô quyết định tin tưởng vào chính mình kia, cũng là nắm mồ chôn mình. Không có bất kỳ bắt đầu nào mà cứ như vậy kết thúc. Nhìn trước mắt, đèn xe chói mắt, rồi cuộc ngã xuống trong mưa, máu tươi chói mắt nhuộm đỏ xung quanh.

Kết — —

Người đàn ông bước xuống từ trong xe, nhìn cô gái nằm trong vũng máu, liền vội vàng tiến lên ôm cô đặt vào trong xe, nổ máy, nghênh ngang rời đi.

"Mẹ, mẹ. Ha ha"

An Tuyết Thần nghe thấy giọng nói non nớt của trẻ con. Ở trong không gian bao la mờ mịt tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

"Con là ai? Tại sao gọi tôi là mẹ?"

"Mẹ, con là đứa trẻ không ra đời của mẹ, đã chết mất rồi. Nhưng con sẽ bảo vệ mẹ, bảo vệ đứa con trong tương lai của mẹ, em trai hoặc em gái của con."

"Con là đứa bé không ra đời, vậy con nói xem tại sao con chết?"

"Ừ, đúng vậy, mẹ. Con chết rồi, con sẽ phù hộ cho mẹ. Gặp lại mẹ, con sẽ rất nhớ mẹ."

"Bảo bảo, con ở đâu, ra ngoài có được không, bảo bảo"

An Tuyết Thần nằm trên cái giường lớn màu đen. Trong miệng lẩm bẩm nói.

"Bảo bảo, đừng rời xa mẹ, đừng rời xa mẹ"

"A, bảo bảo"

An Tuyết Thần mở mắt bờ ngỡ nhìn tất cả. Chỉ nghe tiếng cửa bị người khác mở ra. Là cậu ấy.

Người đàn ông nhìn An Tuyết Thần mở mắt, hưng phấn nói: "Tuyết Thần, thế nào, có khó chịu không?"

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông trước mắt, âm thanh khàn khàn, mở miệng: "Lãnh?"

"Ừ, là tớ." Lãnh kích động nắm bàn tay nhỏ bé lạnh băng của An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần mệt mỏi chớp chớp mắt: "Tại sao tớ lại ở đây?"

Lãnh cảm khăn lông lên nhẹ nhàng lau sạch cái trán đầy mồ hôi của An Tuyết Thần. Khuôn mặt dịu dàng. Trong ánh mắt, tất cả đều là cưng chiều.

"Ngày đó, cậu té xỉu, tớ đưa cậu về đây, Tuyết Thần, tớ đã nói rồi, tớ sẽ quay về tìm cậu."

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, đôi mắt chưa xót, cơ thể thật sự rất nhớ cảm giác được người khác quan tâm. Nước mắt chảy xuống.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần rơi nước mắt. Dùng ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lau chùi nước mắt của cô. Nhìn thấy cô rơi nước mắt, trái tim anh liền đau, chính anh cũng không biết cảm xúc từ lúc nào đã bắt đầu bị động theo cô rồi.

Gương mặt An Tuyết Thần biết ơn. "Lãnh, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu." Hiện tại, trừ cảm ơn cô không biết nên nói gì, bao nhiêu lời nói đều bao quanh trong câu cảm ơn kia rồi.

"Tớ hiểu, Tuyết Thần, tớ đều hiểu." Lãnh ôm thân thể An Tuyết Thần, tham lam hấp thụ mùi thơm cơ thể cô. Thứ mùi hương này khiến anh trầm mê.

"Lãnh, con của tớ, có phải không còn?"

Lãnh chỉ ôm An Tuyết Thần chặt hơn, đồng tác này làm An Tuyết Thần biết đáp án, nước mắt cũng không nhịn được nữa mà chảy ra. Cuối cùng để mình khóc.

"Hu hu, hu hu"

Lãnh nhìn khuôn mặt đau khổ - mệt mỏi thiếp đi của cô, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, anh sẽ không để cô rời khỏi anh. Anh sẽ bảo vệ cô cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bỏ qua đau đớn rời đi

Thời điểm An Tuyết Thần tỉnh lại lần nữa đã là hai ngày sau rồi, thân thể của cô rất suy yếu. Cộng thêm sinh non và không đủ dinh dưỡng, mỗi ngày Lãnh

đều truyền dinh dưỡng vào cho An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần mở mắt, nhìn chất lỏng màu trắng chảy xuôi trên mu bàn tay mình. Khóe miệng vì vậy mà kéo ra nụ cười cảm kích, cô biết cậu ấy vẫn chăm sóc cô, mặc dù ở trong trạng thái hôn mê nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Gặp được Lãnh, cô thật sự cảm thấy may mắn, cô tuyệt không hối hận khi đã cứu cậu ấy, cậu ấy thật sự coi cô là bạn, cô không muốn suy đoán hành động lúc đó của cậu đối với Phạm Ngự. Chỉ cần cậu ấy thật sự đối tốt với cô là đủ rồi.

"Cậu đã tỉnh?" Một thanh âm ấm áp truyền vào trong tai An Tuyết Thần. An Tuyết Thần nhìn Lãnh đẩy xe lăn đi tới. Hướng về phía cậu ấy mỉm cười, nói.

"Ừ, tớ ngủ rất lâu rồi sao?"

Lãnh đem xe lăn đẩy tới bên cạnh cô, gương mặt cung chiêu vuốt đầu An Tuyết Thần. "Ừ, cậu ngủ thời gian dài rồi, tớ biết hôm nay cậu sẽ tỉnh, cho nên, chuẩn bị đẩy cậu ra ngoài tắm nắng."

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn xe lăn bên cạnh mới biết là chuẩn bị vì cô, nhìn người đàn ông trước mắt hết như ánh mặt trời, trong lòng cô ấm áp.

"Cậu thật sự là tri kỷ."

"Tớ ôm cậu."

Dọc theo đường đi, An Tuyết Thần cứ bị Lãnh đẩy đi như vậy, cảnh sắc nơi này thật chân thực. Tất cả đều là hoa bách hợp, mùi hương của hoa bách hợp rất rõ ràng trong không khí, hương thơm say lòng người. Hoa bách hợp có tác dụng an thần, cô thích nhất hoa bách hợp. Thế nhưng, đây giống như một biển hoa.

An Tuyết Thần nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Lãnh, ánh mặt trời bao phủ trên người cậu ấy, không thấy rõ vẻ mặt của cậu ấy.

"Tuyết Thần, tớ biết cậu sẽ thích, cho nên sai người trồng hoa bách hợp, cậu thích không?"

An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt, hưởng thụ hương thơm của biển hoa, ánh mặt trời, cùng dịu dàng của cậu.

"Ừ, vô cùng thích, Liệt, cảm ơn cậu." Một tiếng Liệt này, khiến cho trong lòng anh rung động mạnh mẽ.

"Cậu, Cậu gọi tớ là gì?" Thanh âm của Lãnh không xác định.

An Tuyết Thần cảm thấy rất buồn cười. Nhìn Lãnh, lặp lại một lần nữa.

"Tớ gọi cậu là Liệt, Liệt, Liệt, Liệt, lúc này nghe rõ chưa? Hay là cậu không thích tớ gọi như vậy."

Lãnh ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt tươi cười của An Tuyết Thần, anh rất thỏa mãn, có cô gái này cùng mình, cái gì cũng đều không quan trọng.

An Tuyết Thần buồn cười nhìn anh, một thân đồ thể thao màu trắng, tự nhiên như ánh mặt trời. Ấm áp giống như ánh mặt trời vậy.

"Liệt, ở trong lòng tớ, cậu chiếm vị trí quan trọng, cho nên gọi cậu như vậy, hy vọng cậu không cảm thấy không vui."

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, nắm thật chặt đôi tay nhỏ bé của cô, "Làm sao có thể, tớ rất vui mừng."

Hai người cứ yên lặng hưởng thụ như thế. An Tuyết Thần đi dạo quanh biệt thự cả buổi chiều. Thật đúng là rất lớn, so với cái lạnh lẽo của nhà tù kia, nơi này có cảm giác giống nhà hơn.

Trên bàn ăn, Lãnh nhìn vẻ mặt đau buồn của An Tuyết Thần. Biết cô đang nghĩ gì. Đến bên cạnh An Tuyết Thần, chăm chú nhìn cô.

"Tuyết Thần, có muốn rời khỏi nơi này cùng tớ không, đi nước Mỹ, chúng ta đi bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới. Cậu không cần phải lo lắng cho ba mẹ cậu, mỗi tháng tớ sẽ đưa cho hai bác tiền phí sinh hoạt, cũng sẽ chụp cho cậu vài tấm ảnh, nói cậu ra nước ngoài học, sau khi ra nước ngoài cậu có thể tiếp tục lĩnh vực âm nhạc."

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt chân thành tha thiết của Lãnh, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì.

Lãnh thấy cô không trả lời bất cứ câu gì. Lại tiếp tục nói: "Tuyết Thần, tớ biết với tính cách của cậu thì không dễ dàng bị đánh bại như vậy, cho nên đi nước Mỹ cùng tớ để bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, chờ cậu thành công, chúng ta trở lại, quang minh chính đại đối mặt với ba mẹ của cậu. Có được không?"

An Tuyết Thần nhìn anh, trong đôi mắt lấp lánh nước mắt, "Tại sao, Liệt, tại sao đối tốt với tớ như vậy, tớ có đáng giá để cậu làm như vậy không?"

Đôi mắt xécher của Lãnh cực kỳ dịu dàng, "Tớ cho là đáng giá là được rồi"

An Tuyết Thần nhìn anh, dùng sức gạt đầu. "Được, chúng ta rời đi, đi nước Mỹ"

Lãnh nhìn cô, lộ ra nụ cười thật to. Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần.

"Tớ đi chuẩn bị một chút, hai ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát"

"Ừ" An Tuyết Thần nhìn anh, nụ cười chân thành kia sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của cô, những ngày tháng sau này, anh đã vì cô mà trả giá.

Mấy ngày sau ——

An Tuyết Thần đi tới phi trường, nhìn máy bay tư nhân của Lãnh, biết cậu ấy không phải người bình thường. Bằng không sẽ không mạnh bạo lớn như vậy.

Lãnh ôm thân thể của An Tuyết Thần, một đôi mắt vô cùng chân thành, nói: "Tuyết Thần, tớ bảo đảm, đến nước Mỹ, cậu nhất định sẽ biết thứ cậu muốn biết. Tin tưởng tớ?"

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, nhẹ gật đầu, cô thật sự cảm tạ trời xanh đã đưa cho cô một người đàn ông như vậy. Cũng là người bạn tốt.

"Liệt, tớ tin tưởng cậu, cho dù xảy ra chuyện gì, tớ đều lựa chọn tin tưởng cậu."

Lãnh nghe thấy câu trả lời của An Tuyết Thần, ôm cô thật chặt, trong lòng vô cùng dao động. Rung động.

An Tuyết Thần ngồi trên ghế sa lon, nhìn máy bay từ từ cất cánh. Hẹn gặp lại, Trung Quốc, quê hương của tôi, chờ tôi, ba mẹ, chờ con thành công sẽ trở lại. Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ không rời xa nhau. Cái nhà tù làm người ta hít thở không thông kia, tạm biệt hoàn toàn.

Lãnh Liệt hướng về phía người ở nước Mỹ xuất hiện trong màn hình, dặn dò mấy câu sau đó lập tức tắt máy.

Lãnh ngồi xuống bên cạnh An Tuyết Thần, cảm cái đệm lông trùm lên người An Tuyết Thần.

Sau khi bay lên trên cao, nói "Đang suy nghĩ gì?"

"Không có gì, nghĩ tới ba mẹ?"

Lãnh vuốt ve mái tóc dài của An Tuyết Thần. Không nói, trong ánh mắt tràn đầy "ái mộ chi tình" (yêu thương).

"Liệt, đến nước Mỹ, tớ không muốn ở biệt thự, tớ muốn ở khu nhà trọ cao nhất, có thể mệnh mông bát ngát như vậy, được không?" Về mặt mong đợi của An Tuyết Thần nhìn Lãnh Liệt.

"Ừ, được, cậu nói gì đều được, chúng ta sẽ ở khu trung cư cao nhất thành phố."

"Liệt, có cậu thật tốt, cảm ơn cậu." Nói xong, dựa lên bả vai Lãnh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần ngủ, hướng về phía máy vi tính gõ vào đó mấy từ khóa.

"Phong, giúp tôi mua một căn nhà trong trung cư cao nhất nằm ở trung tâm nước Mỹ, lớn một chút, cảnh nhanh càng tốt, tôi hy vọng lúc tôi đến nơi thì cậu đã chuẩn bị tốt rồi."

"Dạ, Liệt thiếu gia, thuộc hạ sẽ đi làm ngay"

Lãnh nhìn cô gái nằm trong ngực, trong lòng không khỏi cảm thấy thỏa mãn. Anh muốn bảo vệ cô cả đời.

Trong mơ, cô hướng Trung Quốc, nói hẹn gặp lại tất cả. Bao gồm cả người cô hận nhất, anh anh dễ dàng phá hủy cô, lại dễ dàng vứt bỏ cô đi như vậy.

Giành được hạnh phúc, không có con đường thứ hai là quý trọng thứ cô có, quên lãng người không sở hữu. Khi một người chính thức tỉnh ngộ, khoảnh khắc anh buông tha truy tìm của cải bên ngoài thế giới. Chỉ cần có lòng tin, con người vĩnh viễn sẽ không thất bại. Bất luận anh ta bắt đầu ở thời điểm nào, quan trọng là... Sau khi bắt đầu thì đừng dừng lại. Người mềm yếu chính là kẻ địch lớn nhất của mình. 『không thể nào』 Chỉ tồn tại trong tự điển của người ngu dốt. Ôm hy vọng lớn nhất, cùng cố gắng lớn nhất, chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Cảm giác mình làm đến cùng mà vẫn không làm được, thật ra chỉ tại một ý niệm. Trong cuộc sống, quan trọng không phải chỗ đứng, mà là phương hướng. Mình phải đề ý mình trước, rồi mới đề mắt đến người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 90: Trọng sinh, con đường thành công

"Tuyệt Thần, tỉnh lại đi, chúng ta đã đến nơi rồi." Thanh âm tràn đầy dịu dàng của Lãnh truyền vào tai An Tuyệt Thần, đuổi đi những cơn sâu ngủ còn sót lại.

An Tuyệt Thần buồn ngủ mơ màng mở hai mắt ra. Lắm bả "Ừ, đến rồi à, nhanh như vậy sao?"

"Ừ, chúng ta đã đến nơi rồi, chuẩn bị một chút đi, máy bay sắp hạ cánh rồi." Một bàn tay to của Lãnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của An Tuyệt Thần. Mọi người dài con mắt ra nhìn, trong đôi mắt của anh tràn đầy cưng chiều.

"Liệt thiếu gia, máy bay sắp hạ cánh rồi." An Tuyệt Thần nhìn theo nơi phát ra thanh âm ngọt ngào, oa, đây không phải là nữ tiếp viên hàng không riêng sao, gương mặt nhìn đây về ái mộ. Tầm mắt của An Tuyệt Thần lại chuyển qua nhìn mình rồi lại nhìn Lãnh. Người đàn ông này? Fuck, nơi này mà vẫn có thể quyến rũ phụ nữ.

"Yêu nghiệt." An Tuyệt Thần cúi đầu tự lẩm bả nói. Nhưng mà một chữ cũng không sót rơi vào lỗ tai Lãnh. Khóe miệng kéo ra một nụ cười thật to. Buồn cười nhìn An Tuyệt Thần đang cúi đầu.

"Tớ cho rằng cậu đang khen tớ?"

"À? Cậu nghe thấy?" An Tuyệt Thần không thể tin nhìn Lãnh, bởi vì thanh âm của cô chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu, cậu ấy cứ nhiên nghe thấy.

"Khụ khụ" An Tuyệt Thần lúng túng ho khan một cái. Sau đó trừng mắt liếc nhìn Lãnh Liệt.

"Đúng vậy, cậu xem một chút, mỹ nữ người ta thêm muốn cậu đó."

Lãnh Liệt nghe cô nói như vậy. Sau đó cảm lấy cái đệm lông đắp lên người An Tuyệt Thần.

"Tớ hi vọng, cậu vì tớ mà thêm muốn."

"Cậu nói cái gì?"

"Không có gì, chúng ta xuống máy bay thôi." Nói xong, Lãnh Liệt rất lịch sự kéo bàn tay nhỏ bé của An Tuyệt Thần.

Máy bay hạ cánh, An Tuyệt Thần hưng phấn nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, nhưng cũng rất háng hái, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới ở đất nước xa lạ này rồi.

Ra khỏi phi trường, Lãnh kéo An Tuyệt Thần đến chiếc xe trắng lẹ đã đỗ sẵn ở đó. An Tuyệt Thần ngồi vào trong xe, nhìn bên trong cái gì cần có đều có, đây chính là cái phòng trọ nhỏ sao?

Lãnh Liệt ngồi đối diện cô, nhìn về mặt kính ngác của cô, rất là thương thức.

An Tuyệt Thần vẫn chưa thỏa mãn liếc nhìn Lãnh một cái. Mở miệng: "Tốt rồi, kế tiếp cũng sẽ không còn cái gì khiến tớ kinh ngạc nữa chứ? Quyền lực và thực lực của cậu cũng tương đương với Phạm Ngự rồi."

An Tuyệt Thần nói xong, ánh mắt liền âm đạm. Tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa bụng mình. Trong mắt toàn bi ai. Lãnh nhìn An Tuyệt Thần, vừa định mở miệng nói gì đó, đã nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp ven đường. Trời đã dần dần tối.

"Tuyệt Thần, cậu có muốn xem một chút cảnh đêm ở nước Mĩ không?" Quà nhiên, lời nói của Lãnh thành công dời đi tầm mắt của An Tuyệt Thần. An Tuyệt Thần nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Không giống như màu da nam nữ đang đi dạo trên đường. Không thể không nói nước Mĩ thật tuyệt. Nước Mĩ? Có phải Lệ Lệ cũng ở đây không nhỉ? Nghĩ tới đây, An Tuyệt Thần không kìm nổi kích động. Nhưng kích động vẫn còn ở phía sau?

Lãnh nhìn dáng vẻ của An Tuyệt Thần. Ngắm nghía điện thoại di động, cũng phát ra một tin tức.

Dọc theo đường đi. An Tuyệt Thần rất an tĩnh, đây vốn chính là cô, nhưng mà vẫn cảm thấy hứng thú với mấy sự vật mới mẻ này. Xe ngừng lại ở khu chung cư sang trọng nhất trong trung tâm thành phố New York của nước Mĩ.

"Tuyệt Thần, xuống xe thôi. Chúng ta đến nhà rồi." Lãnh kéo bàn tay nhỏ bé của An Tuyệt Thần. Anh biết trên đường đi bọn họ khó chịu, không vui. Nhưng cô là An Tuyệt Thần, suy nghĩ rất tích cực. Cô quyết định rời khỏi Trung Quốc, cô sẽ phải bắt đầu cuộc sống mới, tuyệt không sống ở trong quá khứ.

"Đến rồi?" An Tuyệt Thần xuống xe, mắt mở thật to. Nơi này quá đẹp. Có đài phun nước nhiều màu sắc khác nhau. Nhưng mà, toàn bộ đều là hiệu quả của hiệu ứng ánh đèn phát ra. Nhìn tòa nhà thật cao. Cũng quá cao. Phía trên này có thể hô hấp sao?

Lãnh nhìn dáng vẻ của An Tuyệt Thần, đây mới thật sự là cô, cô cũng có lúc có bộ dạng đáng yêu như vậy.

Lãnh kéo An Tuyệt Thần đi vào bên trong.

"Đi thôi"

Đọc đường đi, An Tuyết Thần hẳn là thưởng thức cảnh đêm rồi, {Tác giả: chúng ta cùng nhau tưởng tượng một chung cư xa hoa, tinh tế}

Đột nhiên ngừng lại bước chân. An Tuyết Thần nhìn trước mắt. Chính mình ngửa cô lên nhìn gần như sắp rớt xuống rồi mà vẫn chưa nhìn thấy lầu chót.

"Liệt, nơi này có tổng cộng bao nhiêu tầng lầu?" An Tuyết Thần vẫn cho là thanh nhả thoát tục, nhưng thật đúng là Thiên Ngoại Hữu Thiên.

"213 lầu, chúng ta ở lầu cao nhất." Nói xong cũng đã đi vào.

"Liệt thiếu gia, tất cả đã chuẩn bị xong." Một người đàn ông nhà nhận nhìn Lãnh, nhàn nhạt mở miệng.

"Ừ." Lãnh quay đầu lại nhìn An Tuyết Thần, cười nhạt: "Chúng ta đi thôi"

An Tuyết Thần bị Lãnh kéo vào thang máy. Nhìn con số từ từ tăng lên. Thật ra thì cô có một vấn đề muốn hỏi, nhưng rốt cuộc không nói ra. Nếu cô hỏi như vậy thì hoàn toàn không phải An Tuyết Thần rồi. Trừ Giản Nam hiện tại có Lãnh rồi, cô còn có thể ở trước mặt anh ngu ngốc một chút, bắt quá nếu so với anh thì cô đúng là ngu ngốc.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần là lạ. Lo lắng mở miệng: "Sao thế, có phải là không thoải mái không?"

An Tuyết Thần lúng túng lắc đầu. Sau đó nhìn chăm chú lên con số đang nhích dần lên, "đỉnh" một tiếng, thang máy mở ra. Khuôn mặt tươi cười của Lãnh kéo An Tuyết Thần đi. Dừng lại trước một căn phòng.

Lãnh cảm tấm thẻ của mình, quẹt xuống, cửa liền từ từ mở ra. Lãnh kéo An Tuyết Thần đi vào.

Phòng ốc thật là vô cùng lớn, bên trong cái gì cần có đều có, so với 'phòng cho tổng thống' còn cao sang hơn. Lãnh đi tới trước cửa sổ sát đất, kéo tấm rèm cửa sổ màu trắng ra. Cảnh đêm đẹp nhất ở Newyork rơi vào trong mắt An Tuyết Thần. Nặng những bước chân nhẹ nhàng đi tới trước cửa sổ, một đôi tay nhỏ bé xoa nhẹ lên cửa sổ thủy tinh.

"Oa, quá đẹp, Liệt, hiện tại tớ càng hiểu kỳ cậu có phải là thần hay không." Trong đáy mắt An Tuyết Thần là cảnh sắc bên ngoài.

Căn phòng này nằm ở trung tâm, có thể nói cảnh đêm của cả Newyork đều nhìn rõ ràng.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, xoay qua nhìn cô. Thâm tình nhìn cô. "Tuyết Thần, tớ còn có quà tặng cậu."

An Tuyết Thần lẳng lẳng nhìn Lãnh. "Còn có kinh ki sao? Không cần đâu, trái tim của tớ không chịu nổi."

Lãnh nhìn vẻ mặt khoa trương của cô, "phốc" nở nụ cười. "Thì ra cậu cũng có ghen hài hước nhé."

An Tuyết Thần khôi phục lại vẻ yên lặng như trước. Hôm nay cô đã ngu xuẩn đủ rồi, cũng không thể mất thể diện.

Lãnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên yên lặng của cô, cũng không trêu chọc cô nữa. Xoay người An Tuyết Thần, sau đó dùng đôi tay che mắt cô.

"Nè, Liệt, cậu làm gì đấy. Che đôi mắt của tớ làm gì?" An Tuyết Thần vừa định kéo bàn tay của Lãnh xuống. Liền bị Lãnh ngăn lại.

"Ngoan, một tẹo nữa sẽ đưa cậu quà tặng."

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Lãnh đỡ An Tuyết Thần, từ từ di động. An Tuyết Thần cũng biết mình ngồi trên thứ gì đó, mềm mại.

"Chuẩn bị xong chưa?" Lãnh ghé vào bên tai An Tuyết Thần, nhàn nhạt mở miệng.

An Tuyết Thần gật đầu một cái, ý bảo đã chuẩn bị xong. Lãnh buông đôi tay ấm áp ra.

An Tuyết Thần mở mắt nhìn, trước mặt là bàn ăn cao lương mỹ vị, bữa tối dưới nến. Nhất là người ngồi đối diện. Nước mắt cũng không nhịn được nữa mà chảy ra. Cô cảm kích liếc mắt nhìn Lãnh. Sau đó nhìn người đối diện. Hiển nhiên người đối diện cũng rất kích động, cũng rơi nước mắt giống cô vậy.

"Tuyết Thần, tớ rất nhớ cậu."

"Tớ cũng rất nhớ cậu." Hai người ôm nhau thật chặt.

"Thủy Li, thật sự làm tớ quá bất ngờ rồi. Tớ thật sự rất vui mừng." An Tuyết Thần ôm chặt Giang Lệ Lệ, kích động mở miệng. Cô rất vui vẻ.

"Tuyết Thần, tớ bị bạn trai nhỏ của cậu tìm đến, tớ thật sự quá hưng phấn. Sau này chúng ta có thể ở chung một chỗ rồi. Tớ rất vui." Giang Lệ Lệ cũng là lệ rơi đầy mặt, thanh âm nức nở ôm An Tuyết Thần nói.

Một bên, Lãnh nhìn hai người ôm nhau khóc đến mức nước mắt thấm đẫm trên gương mặt nhỏ nhắn. Lúng túng quấy rầy.

"Khụ, tớ nói này, chúng ta cũng nhau ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện, món ăn cũng nguội rồi." Lãnh cảm giác mình bị bỏ quên.

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn Lãnh, “phốc” bật cười.

"Thôi được, Tuyết Thần, chúng ta vừa ăn vừa tán gẫu. Bằng không có người nào đó lại tức giận." Lệ Lệ nhẹ nhàng vỗ bả vai An Tuyết Thần, nói.

"Ừ, được"

Trên bàn dài, Lãnh cùng An Tuyết Thần ngồi đối mặt nhau, còn Lệ Lệ ngồi bên cạnh An Tuyết Thần. Nhìn hai người hăng say trò chuyện. Đột nhiên anh có cảm giác hạnh phúc, cùng rất thỏa mãn.

Lãnh cứ nhìn An Tuyết Thần tươi cười như hoa, trong lòng thỏa mãn. Bọn họ vừa muốn bắt đầu. Sau đó sẽ trở về nước sao?

Trong nước ——

Nhà họ Phàm ——

Kể từ khi An Tuyết Thần rời đi, cái nhà này giống như bị đè nén tức giận, người hài lòng chính là Lâm Mộng Tuyết rồi. Một ngày, cô ta rời giường thật sớm, đi tới gian phòng trước đây An Tuyết Thần ở. Nhìn mọi thứ ở nơi này không đổi. Nhìn ga trải giường màu trắng vẫn còn có tóc cô.

Trán Lâm Mộng Tuyết cũng không xê xích gì nhiều, mấy ngày nay cô ta trải qua cuộc sống y hệt như nữ vương. Phàm Ngự đối với cô ta, cũng là vâng lệnh nghe theo. Chỉ cần anh tốt thì không gì là không có được.

Lâm Mộng Tuyết tựa vào thành giường, nhìn chiếc kẹp tóc trong tay. Gương mặt sưng mù, khóe miệng kéo ra một nụ cười chiến thắng.

"An Tuyết Thần, cô cũng đừng trách tôi. Thật không nghĩ tới, một cái kẹp tóc, vậy mà là đồ quan trọng khiến cô rời đi. Ha ha" Lâm Mộng Tuyết ghét bỏ, thoáng nhìn chiếc kẹp tóc trong tay, sau đó ném ra ngoài cửa sổ, trên mặt vô cùng hả hê. Nhưng không biết, bên ngoài cửa có một dáng người âm thầm dựa vào bên cạnh cửa.

Thời gian bữa tối, Lâm Mộng Tuyết ăn xong sau đó trở về gian phòng, bởi vì mỗi ngày ăn xong bữa tối, Phàm Ngự có thói quen xử lý công việc, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Phàm Ngự ngồi ở trên sô pha, nhìn cái kẹp tóc bị rơi xuống vỡ tan tành trong tay. Không nhìn ra anh đang nghĩ cái gì? Lúc này, cửa phòng được mở ra.

"Thiếu gia, ngài tìm tôi?" Người nói chuyện là vú Trương mụ, kể từ khi An Tuyết Thần rời đi, thái độ của vú Trương đối với Phàm Ngự cũng có chút biến hóa rồi. Không nghĩ tới thiếu gia thế nhưng lại nhân tâm như vậy, tự tay giết chết con của mình.

Phàm Ngự không nói gì, chỉ đưa bốn chiếc kẹp tóc trong tay. Vú Trương nhìn chiếc kẹp tóc trong tay anh. Tự nhiên hiểu, có lẽ hiện tại là thời điểm tốt nhất để nói ra chân tướng.

"Thiếu gia, tôi nghĩ nên nói mấy lời với ngài vào thời điểm này."

"Ừ" Chỉ nhân nhật trả lời một câu. Không có chút cảm xúc.

"Thật ra thì, ngày đó tiểu thư Tuyết Nhi tự mình lặn xuống, tất cả đều không có liên quan đến Tuyết Thần, chính mắt tôi nhìn thấy sự việc xảy ra. Nhưng cậu là chủ nhân tiểu thư Tuyết Nhi." Vú Trương liếc mắt nhìn Phàm Ngự, tiếp tục nói.

"Thiếu gia, cậu biết không? Cùng ngày hôm đó, chính miệng Tuyết Thần nói với tôi là cô ấy có cảm giác với cậu, muốn nói rõ với cậu. Tuy nhiên lại. . ."

Phàm Ngự nghe đến đó, thân thể rõ ràng run rẩy. Sau đó nắm thật chặt kẹp tóc trong tay.

"Cô ấy nhìn thấy cậu lo lắng cho tiểu thư Tuyết Nhi, cậu lại nói những lời ác độc như vậy, cô ấy cầu xin tôi, cô ấy thế nhưng lại cầu xin tôi đừng nói gì hết. Cô ấy nói cứ để cô ấy rời đi như vậy. Hu hu. . ." Nói xong những lời này, vú Trương không nhịn được nữa mà nghẹn ngào. Sau đó lại tiếp tục nói.

"Thiếu gia, cậu có biết không, cô ấy muốn nói rõ với cậu, cô ấy muốn tranh thủ cho mình một cơ hội, tuy nhiên nó đã bị cậu tàn nhẫn tàn phá. Cô ấy quỳ gối dưới đêm mưa, tâm đã chết rồi. Mang theo cả người đầy máu biến mất. Thân thể yếu ớt như vậy, cũng không biết bây giờ có phải hay không, có phải hay không, hu hu hu" Nói xong những lời này, vú Trương không nhịn được mà khóc lên.

"Một cô gái tốt như vậy, làm sao có thể trải qua những việc như thế đây? Thật đáng thương. Hiện tại, cũng không biết cô ấy thế nào rồi." Vú Trương nhớ tới bộ dạng t

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Trở về nước, gặp nhau ở dạ tiệc (p1)

Năm năm sau ——

Thời gian trôi qua cực nhanh, năm năm rồi, đã năm năm chưa trở về nước rồi. Tất cả đều đã thay đổi, bao gồm cả con người.

"A, Trung Quốc, tôi – Giang Lệ Lệ đã trở lại." Giang Lệ Lệ hướng về phía mặt trời hô to. Hai cánh tay mở rộng ra, hoài niệm hơi thở của Tổ quốc.

An Tuyết Thần và Lãnh từ từ bước đến bên người Lệ Lệ, nhìn Lệ Lệ, sau đó nhìn bầu trời quen thuộc. Cô rời đi đã năm năm, lần thứ hai trở về quê nhà.

"Được rồi, đừng kêu nữa, chúng ta lên xe thôi. Đừng quên buổi tối còn có một dạ tiệc quan trọng, tớ rất chờ mong đó." An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ, nhàn nhạt mở miệng, thanh âm dễ nghe như vậy, chỉ là hơi trầm khàn. Cực kỳ mỹ hoặc.

"Ui, cậu vẫn nên quán tốt vị kia của cậu đi, suốt dọc đường, đều bị nước miếng của hoa si dìm chết rồi, cậu á, vẫn nhìn lại điểm chính đi. Ngộ nhờ bị người khác đoạt mất, đến lúc đó cậu đừng có khóc nhé" Giang Lệ Lệ trêu chọc nói.

Lãnh đem An Tuyết Thần ôm vào trong lòng càng chặt hơn: "Tớ cũng sẽ không, ngoại trừ Thần nhà tớ ra, tớ không muốn bất kỳ cô gái nào." Khuôn mặt tràn đầy nhu tình của Lãnh nhìn An Tuyết Thần mở miệng nói.

An Tuyết Thần đem đầu mình áp sát vào trong lồng ngực của Lãnh, sau đó nhìn Lãnh, hưởng thụ hương vị như ánh mặt trời của anh, cô đã thành thói quen, thứ mùi này, làm bạn với cô đã năm năm.

Lãnh cưng chiều vỗ vỗ đầu An Tuyết Thần: "Hai vị đại tiểu thư, lên xe thôi."

Trên xe ——

Dọc theo đường đi, nhìn cảnh vật vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, thời điểm ngang qua nhà của Phàm Ngự, vừa đúng lúc nhìn thấy anh vừa xuống xe.

Phàm Ngự, anh ném thử hương vị bị người mình yêu thích nhất tổn thương và lừa gạt chứ? Loại tư vị đó dễ chịu không? Chỉ mong anh hãy nhớ kỹ lời nói của tôi. Liếc mắt một cái sau đó liền dời tầm mắt qua chỗ khác. Không có bất kỳ kỷ niệm. Ở chỗ này, cô đã mất đi một sinh mạng.

Phàm Ngự chột xoay người, loại cảm giác đó rất quen thuộc. Ngắm nhìn xung quanh. Nhưng không phát hiện bất cứ người nào.

"Tổng giám đốc, Lạc tổng vẫn còn ở phòng làm việc của ngài." Thư ký nhắc nhở.

Phàm Ngự xoay người, "Ừ, đi thôi"

Lãnh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của An Tuyết, xoay người cô qua, sau đó, cái cảm hoàn mỹ chống đỡ trên đỉnh đầu cô. Tham lam hấp thụ mùi hương trên tóc cô.

"Thần, anh thật sự rất sợ mất em, anh không biết cảm giác lần này thế nào, anh cảm thấy mình không thể bắt được em rồi." Thanh âm của Lãnh có lo lắng, sầu lo.

Đôi tay An Tuyết Thần vòng chặt quanh hông Lãnh, nghe nhịp tim đập mạnh của anh. "Liệt, làm sao có thể chứ? Em sẽ không rời khỏi anh, em bảo đảm anh sẽ không mất em. Em là vị hôn thê của anh. Vĩnh viễn đều là vị hôn thê của anh, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách làm vị hôn phu của em, chỉ Lãnh có tư cách này."

Lãnh nghe câu trả lời của An Tuyết Thần, trong lòng cực kỳ kinh hi, càng ôm An Tuyết Thần chặt hơn. Giống như đứa trẻ nhận được kẹo, cam đoan của cô khiến trái tim anh an tâm.

"Ừ, anh tin em, anh yêu em, Thần." Thanh âm của Lãnh cực kỳ dịu dàng.

An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Lãnh, nhẹ nhàng gật đầu.

Một bên khác ——

Giang Lệ Lệ nhìn hai người dính lấy nhau. 【 Lạc Trạch, hi vọng anh quá tốt, cứ phá hủy tôi như vậy. Tôi thật mong đợi buổi tối chạm mặt, hi vọng anh không nên quá kinh ngạc nhé. 】

Phòng làm việc ——

Lạc Trạch một thân tây trang ngồi trên ghế sa lon, đã sớm không còn phóng đảng như năm năm trước, năm năm này anh đem Lạc thị trở nên gọn gàng ngăn nắp. Trở nên càng thành thực hơn rồi.

"Ngự, vẫn không có tin tức, cô ấy giống như biến mất vậy, không điều tra được." Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự, khẽ vuốt ve cằm của mình, mở miệng.

"Ừ." Phàm Ngự để cây bút trong tay xuống, năm năm rồi, kết quả cũng giống nhau, anh cũng đã quen rồi.

"Buổi tối, cậu muốn dẫn ai tham dự?" Lạc Trạch đốt một điếu thuốc, híp mắt nói.

"Tuyệt Nhi." Phàm Ngự nhàn nhạt mở miệng, nhìn kỹ anh, thời gian cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên mặt anh. Chỉ là, càng thêm thành thực và chừng chặc hơn, càng khiến phụ nữ điên cuồng. Hai người đàn ông này, nổi tiếng là người đàn ông độc thân hoàng kim.

"Vị hôn thê điều ngoa của cậu sẽ không nào? Buổi tối còn có thân sĩ nào nhiệt, tớ lại muốn nhìn một chút hai nữ một nam có phải cũng có thể vừa hát vừa diễn trò không?" Giọng điệu của Lạc Trạch rõ ràng là đang trêu chọc.

Phàm Ngự thưởng cho anh ta một ánh mắt lạnh lẽo. Thân thể hơi nhích về phía sau, "Cậu nên lo lắng cho chính mình thì hơn, nghe nói ông cụ bên nhà cậu đã chỉ định Chu nha đầu kia làm cháu dâu."

Lạc Trạch gất gao từng mắt với Phàm Ngự. "Cô gái kia? Để cho cô ta gặp quý mà ‘umh’ đi?"

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch một lúc. Nhàn nhạt mở miệng: "Trạch, trong lòng cậu có người rồi."

Lạc Trạch bị Phàm Ngự thỉnh linh nói ra một câu, ngẩn người. Khe hở giữa đôi mắt hơi run.

"Người? Nơi này, tạm thời không có bất kỳ một cô gái nào xứng với nơi này" Lạc Trạch nói xong liền chỉ vào trái tim mình.

Phàm Ngự cũng không nói gì. Hồi tưởng cảm giác vừa nãy, ấy chính là nồng đậm. An Tuyết Thần, rốt cuộc em đang ở đâu? Em mang trái tim của anh đi, lại biết mất không rõ tung tích.

Hai người đàn ông này đều đang nghiền ngẫm sự việc khác nhau, nhưng đều có liên quan đến phụ nữ.

Khách sạn ——.

Dưới ánh đèn, lễ phục dạ hội màu tím bao bọc đáng người hoàn mỹ của cô, dưới ánh đèn, một nữ thần thần bí - thanh nhã màu tím như vì sao sáng lại không mất phần mê người, tạo ra làn gió mê hoặc.

Váy tầng xinh đẹp màu hồng nhạt đem cô gái vốn ngọt ngào đáng yêu càng làm nổi bật vẻ đẹp mê người, nhìn cô, hình như giống cô gái bước ra từ trong truyện thiếu nhi.

Lễ phục màu tím, bên ngực trái còn có bông hoa bách hợp nở rộ, sinh động như thế, vô kiên bất tời. Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần một thân màu tím, gương mặt hâm mộ.

Mái tóc dài quyến rũ được quấn búi bằng một mảnh ren, viền váy xếp tầng cùng màu, ở dưới ánh trăng nở rộ như hoa mai, đêm đó, mỗi bông hoa tuyết tung bay xuống, cũng mang theo gió biển Aegean, khẽ tung bay hôn cô.

"Tuyệt Thần, cậu thật sự quá đẹp, tớ mà là đàn ông, nhất định muốn cậu." Khuôn mặt ái mộ của Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, lại quên nhìn trang phục của mình rồi.

An Tuyết Thần hướng về phía Giang Lệ Lệ cười cười, sau đó thanh nhã mở miệng: "Lệ Lệ, cậu cũng rất đẹp, tớ không nhận ra, thay đổi lớn thật, so bản thân, thay đổi cũng rất lớn."

Giang Lệ Lệ xoay người nhìn mình trong gương. Cô quả thật đủ làm cho người ta kinh ngạc - chọc giận, mặc trên người là bộ lễ phục màu hồng, trên lễ phục còn thêu crystal lớn lớn nhỏ nhỏ, tràn đầy ánh sáng rực rỡ, thực sự đắm mắt đui mù. Ngang hông còn thắt một đai nơ bướm dài nhỏ màu đen, thể hiện rõ đáng người lung linh hấp dẫn của cô, nhiều phần dung tục, lại thiếu phần đơn thuần. Mái tóc màu đỏ, tươi sáng như máu lại có vẻ hết sức xinh đẹp, lông mi cong cong che giấu đôi mắt màu tím.

Thời gian thật sự làm thay đổi rất nhiều thứ. Bao gồm cả cách ăn mặc. Lệ Lệ hướng về phía thân hình quyến rũ trong gương cười cười.

"Tớ nói nè, hai vị mỹ nữ, đem tớ gạt sang một bên đã lâu, phụ nữ chính là phiền hà." Mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt nhìn An Tuyết Thần tràn đầy nhu tình. Ái mộ chi tình (Mê thích).

Lãnh mặc âu phục màu lam đậm càng thêm thần bí cùng u buồn, cộng thêm chất liệu tơ tằm, mềm mại phóng khoáng, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ, vô cùng hấp dẫn; từ áo sơ mi, cà vạt đến âu phục, màu sắc, chất liệu sáng bóng vô cùng cân xứng - phẳng phiu, bả vai cân đối, lộ ra vô cùng gợi cảm, trái lại còn mang chút trung tính, so với điểm âm nhu, chính thể hiện khéo léo hình dáng cùng phong cách tao nhã của người đàn ông.

"Liệt, anh xong nhanh vậy." An Tuyết Thần hướng về phía hình ảnh trong gương của anh, mỉm cười nói.

Lãnh tiến lên phía trước, từ phía sau nhẹ nhàng vòng tay ôm cô. "Thần, em quá đẹp, chờ sau khi ổn định, chúng ta liền kết hôn có được không?"

An Tuyết Thần nhìn về mặt mong đợi của Lãnh, "Được, chờ sau khi ổn định chúng ta liền kết hôn." Năm năm rồi, anh không xa không rời cô, cần phải như vậy.

Lãnh vui mừng xoay người An Tuyết Thần lại. "Thật sao?"

"Ừ, thật"

Lãnh nhẹ nhàng phủ lên đôi môi đỏ mọng của An Tuyết Thần, khuyhnh tình triền miên, chỉ sợ làm hư. An Tuyết Thần cũng cứng ngắc vòng quanh hông anh.

Giang Lệ Lệ ở một bên cười trộm, sau đó rời đi. Vừa đúng lúc gặp phải Lạc Trạch đi vào đại sảnh. Chỉ thấy dáng người cao lớn của anh, làn da màu đồng, đường nét ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, giống như bức tượng Hy Lạp, con người u ám – thâm thúy – lạnh lẽo, có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị mà gợi cảm. Lập thể ngũ quan của anh như được chạm khắc đến tuần mỹ, cả người phát ra loại khí chất vương giả uy chấn thiên hạ, trên khuôn mặt tà ác – tuần mỹ quét xuống nụ cười phóng đãng không câu nệ. Bên cạnh còn có một cô gái.

Trên người là bộ âu phục phối màu đen trắng mới, cổ áo trễ ngực cùng thiết kế đuôi tròn, hơi thở quý tộc rất mãnh liệt, cùng cả vật là điểm nhấn.

Ngắn mà thoáng, rất ngẫu rất mới!

Đen trắng đối lập, chính là phong cách mới của người đàn ông, khắp nơi hiện lên ý mới, toàn thân cảm giác đơn giản lão luyện lại không mất lộng lẫy! Nếu như trong mắt đủ cuồng dã, cũng có thể kết hợp phong cách nồng đậm hơn, lộng lẫy, xinh đẹp!

Khóe miệng Giang Lệ Lệ kéo ra nụ cười nịnh nọt. "Lạc Trạch, bây giờ có lẽ nên cho anh một kính hi nhỏ." Nói xong, liền từ phía sau vọt đi lên trước anh, cố ý đụng vào bạn gái anh.

"A, người nào, cô không có mắt à." Thanh âm phần nộ của cô gái xinh đẹp vang lên giữa đại sảnh. Lạc Trạch liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh thì thầm, thanh âm u ám, mở miệng nói: "Câm miệng, làm tôi mất mặt, thì cút" Cô gái bị dọa sợ đến ngoan ngoãn câm miệng, Lạc Trạch nhìn bóng lưng kia có chút quen thuộc, nhưng vì ngại mặt mũi, ra lệnh nói: "Nói xin lỗi!"

Nụ cười bên khóe miệng Giang Lệ Lệ càng sâu hơn, ưu nhã xoay người. Nhìn anh. Cười đến quỵn rũ. Đủ để nhận lấy vòng ôm của vô số đàn ông ở đây.

Lạc Trạch nhìn gương mặt yêu mị quen thuộc điên đảo chúng sinh kia, sững sờ năm giây, tiếp đó thu hồi lại, chỉ là cau mày nhìn cô trở nên xinh đẹp.

"Lạc tổng, muốn nói chuyện với tôi sao?" Lệ Lệ hả hê liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh anh sau đó thanh nhã mở miệng, "Ngại quá, vị phu nhân này thật xinh đẹp."

Cô gái nghe vậy cũng không tức giận nữa, ngược lại bởi vì câu nói của cô mà rất vui vẻ, "Thôi."

Lệ Lệ mỉa cười, liếc mắt nhìn lông mày đang cau chặt lại của Lạc Trạch, nụ cười trên mặt sâu hơn.

"Giang tiểu thư, sắp bắt đầu rồi, xin ngài đi vào." Một người đàn ông đi tới bên cạnh Giang Lệ Lệ, cúi chào một cái, tôn kính mở miệng.

"Ừ, tôi biết rồi, cậu vào trước đi, tôi vào sau." Lệ Lệ ưu nhã nhấp miệng.

"Dạ" Chờ người đàn ông rời đi, Lệ Lệ ngoái đầu nhìn lại, cười yêu mị, sau đó ưu nhã đạp bước chân đi vào bên trong.

Lạc Trạch nhìn theo bóng lưng màu hồng, long mày nhíu chặt không buông lỏng. Anh có cảm giác có chuyện gì xảy ra. Anh vội vàng theo sau.

Lạc Trạch đi vào đại sảnh dạ tiệc, lại không tìm thấy bóng dáng màu hồng, một trận náo nhiệt truyền đến, cũng biết ai tới rồi.

Anh ngẩng đầu, khóe miệng kéo ra nụ cười như có như không, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay phui roi những bụi bậm cơ hồ không tồn tại.

Một bộ âu phục màu đen cùng khuôn mặt anh tuấn càng phát ra đẹp trai, cổ áo lộ ra áo sơ mi màu tím. Anh bước từng bước đi tới, bông tai hột xoàn màu lam còn chói mắt hơn so với đèn thủy tinh. Dắt Lâm Mộ Dung Tuyết đi vào đại sảnh, trong nháy mắt dẫn tới một trận ồn ào.

Góc An Tuyết Thần nhìn thấy hai người kia, nhớ tới đứa con đã chết trong bụng, bàn tay cô nắm thật chặt.

"Kế tiếp, tôi tuyên bố, dạ tiệc từ thiện chính thức bắt đầu."

"Phạm Ngự, Phạm tổng, quyền năm tỷ. Lạc Trạch, Lạc tổng, năm tỷ. Còn có Lãnh, Lãnh tổng, mười tỷ"

Bụp bụp —— dưới đài vang lên tràng vỗ tay. Phạm Ngự cùng Lạc Trạch nghe thấy cái tên này, lông mày nhăn nhó.

"Kế tiếp, xin mời người đã quyên tặng mười tỷ, Lãnh tổng lên đài phát biểu."

Lãnh đứng ở giữa khán đài. Mím cười mở miệng: "Mười tỷ này là tôi dùng tên vị hôn thê của tôi quyên góp"

"A, xin hỏi tên vị hôn thê của Lãnh tổng là gì?" Người chủ trì hỏi.

"Là Tuyết Lệ trong đó có một thành viên."

Người chủ trì vỗ vỗ tay, sau đó tuyên bố: "Xin mời vị hôn thê của Lãnh tổng lên đài."

Toàn bộ ánh đèn đều mờ xuống. Một bên khán đài khác, một bóng dáng màu tím từ từ bước ra ngoài. Phàm Ngự nhìn dáng người quen thuộc, nhịp tim như muốn ngừng lại. Theo bước chân của cô, bước tới bên người Lãnh. Sau đó khoác lấy cánh tay anh.

"Thề tử của tôi, tay chơi Piano Tuyệt Lệ, tiểu thư An Tuyết Thần." Lãnh tuyên bố trước mọi người. Ngay sau đó, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, sau đó ánh đèn lần nữa khôi phục.

An Tuyết Thần nhận nhặt liếc Phàm Ngự một cái, cũng nhìn thấy biểu hiện của anh trong giờ phút này, bao gồm cả sắc mặt người phụ nữ bên cạnh anh. Điều này làm cho cô rất vui vẻ.

Cầm ống nói, thanh âm điềm tĩnh truyền vào trong lỗ tai người khác.

"Rất vinh hạnh, là chủ sự (người đứng ra tổ chức) chúng tôi mở màn tặng các ngài một tiết mục khảy đàn. Còn có, rất cảm ơn vị hôn phu của tôi, Liệt, dùng danh nghĩa của tôi quyên tặng mười tỷ. Tự trong đáy lòng, chúc cho những người cần đến số tiền này, tất cả đều tốt."

Nói xong, một tràng vỗ tay lại vang lên. Người chủ trì nói tiếp: "Nữ chính đẹp nhất của chúng ta đêm nay sẽ khảy một bản nhạc. Xin mời"

An Tuyết Thần hướng về phía Lãnh cười cười, tình cảm dịu dàng như vậy, nhìn vào trong mắt người nào đó sao chói mắt thế.

An Tuyết Thần ưu nhã ngồi bên cạnh Piano, bắt đầu đánh đàn. Sau khi một đoạn ngắn chấm dứt, theo thanh âm tiếng sáo mọi người nhìn lại, một bóng dáng màu hồng nhạt ngồi bàn đu dây từ trên trời giáng xuống. Thổi ống sáo đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, hai người bắt đầu diễn xuất bản nhạc hoàn mỹ nhất trên thế giới.

Lạc Trạch cũng như có điều suy nghĩ, nhìn chằm chằm bóng dáng màu hồng, xem ra tất cả đều có kết quả rồi, Lãnh đem bọn họ bảo vệ rất tốt.

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn thấy tầm mắt Phàm Ngự vẫn rơi vào cô gái được mọi người say mê yêu thích, trong lòng ghen tị, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm An Tuyết Thần. Tại sao trở lại, còn mang theo thân phận hoa lệ như vậy.

Một khúc hoàn tất, hai cô gái nắm tay nhau đi tới trước khán đài, khom người chào thật sâu, nhất thời tiếng vỗ tay vang lên. An Tuyết Thần cứ như vậy nhìn Phàm Ngự, khóe miệng cười, bảo trì như vậy.

Mà Lệ Lệ cũng nhìn Lạc Trạch, cười đến cực kỳ quyến rũ, nhìn hai người đàn ông này ở dưới đài, máu nóng sôi trào. Cuộc gặp mặt như vậy, khiến cho bọn họ vạn lần không nghĩ tới.

"Kế tiếp, các vị chơi thỏa thích, thời gian tự do"

An Tuyết Thần kéo Lãnh đi tới phía Phàm Ngự và Lạc Trạch đang cùng người khác nói chuyện phiếm.

"Phàm tổng, Lạc tổng, đã lâu không gặp. Thần, chào hỏi đi em." Lãnh ưu nhã mở miệng.

Ánh mắt Phàm Ngự vẫn gắt gao nhìn chằm chằm An Tuyết Thần, nhìn thấy hành động thân mật của bọn họ. Nghe người đàn ông khác gọi cô là Thần. Nếu có khả năng, anh thật muốn ăn người con gái trước mắt – người mà anh ngày nhớ đêm mong này.

An Tuyết Thần đối với ánh mắt cực nóng của Phàm Ngự, lớn mật ngênh đón, gợn ly rượu vang trong tay lên. Thanh âm bình tĩnh, nói: "Phàm tổng, đã lâu không gặp, Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp, nhìn thấy hai người ân ái, tôi thật sự vô cùng an ủi."

Tất cả mọi người nghe những lời cô vừa nói ra ngoài, mỗi một câu cũng rất châm chọc. An Tuyết Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút máu của Lâm Mộ Dung Tuyết. Lãnh thâm tình liếc mắt nhìn cô gái trong ngực, sau đó cũng bày ra khuôn mặt như vậy.

"Vị tiểu thư này, cùng vị hôn thê của tôi có ta đáng đáp cũng thật giống nhau." Lâm Mộ Dung Tuyết hiểu rõ, thân thể run rẩy, sau đó gắt gao kéo Phàm Ngự.

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt châm chọc của cô ta, buồn cười quá. Cô chỉ liếc mắt một cái, sau đó nhẹ nhàng mở miệng uống ly rượu vang, tiếp đó ngẩng đầu, trong mắt hằn là nhu tình.

"Liệt, em nghĩ chúng ta nên qua chỗ khác, bên kia còn có rất nhiều cần chúng ta chào hỏi đấy?" Thanh âm nũng nịu truyền vào trong tai Lãnh, cực kỳ nhu tình, lỗ tai Phàm Ngự nghe thấy tựa như băng lãnh.

Lãnh nhẹ nhàng điểm một cái lên chóp mũi của An Tuyết Thần, sau đó mở miệng: "Được, theo ý em"

"Phàm tổng, chúng tôi đi trước."

"Chờ một chút." Lúc này, Giang Lệ Lệ đi tới, cầm điện thoại, mặt bắt đầu dĩ nhiên nhìn nhóm An Tuyết Thần.

"Này, con trai của cậu muốn cậu về nhà sớm, nó nói muốn ba mẹ?" Giang Lệ Lệ nói một câu như sét đánh tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Lãnh và An Tuyết Thần, An Tuyết Thần nhìn nét mặt của Lệ Lệ, trong nháy mắt liên hiếu. Nhận lấy điện thoại.

"Alo, con trai, ngoan, một lúc nữa ba mẹ sẽ về, phải ngoan ngoãn nhé"

"Ừ, hôn một cái, bái bai" Sau đó đem điện thoại đi động ném lại cho GiangLệ Lệ , tiếp đó, xoay người rời đi.

GiangLệ Lệ nhìn hai người rời đi, nụ cười khoe miệng càng sâu hơn, sau đó xoay người nhìn về mặt sưng mù của Phàm Ngự. Trên trán nổi gân xanh, ánh mắt lạnh lẽo có thể giết người.

"Ui, Phàm tổng, đã lâu không gặp, điểm phúc không cạn á. Bên cạnh có mỹ nữ như vậy. Chỉ là sắc mặt anh không tốt lắm, có muốn tôi gọi 120 không?"

Thùy Li cố nén cười nhìn khuôn mặt điên cuồng như mưa sa của Phàm Ngự biến thành phần nộ. Lại tiếp tục mở miệng: "Ngại quá, thứ cho tôi xin lỗi không tiếp được, tôi muốn về nhà thay Tuyết Thần trông coi con trai, à... Kiềm nhi tử của tôi." Dứt lời, lướt qua Phàm Ngự, dừng lại bên người Lạc Trạch. Liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh anh. Sau đó vuốt vuốt mái tóc, ưu nhã rời đi. Lưu lại hai bộ mặt tức giận.

Phàm Ngự nắm chặt ly rượu trong tay, trong nháy mắt bề tan tành, rượu phun trào ra, Lạc Trạch tiến lên. "Ngự, chú ý một chút, kiểm chế chút, trở về tớ sẽ điều tra lại" Trần an Phàm Ngự liền rời đi theo bóng dáng màu hồng.

GiangLệ Lệ ở trong phòng vệ sinh, nhìn mình trong gương, nghĩ tới thắng lợi mới vừa rồi, đại hoạch toàn thắng, hai má vạm vỡ, vui chết rồi. Cúi đầu rửa tay một cái, thời điểm lần nữa ngẩng đầu lên, trong gương có thêm một người.

GiangLệ Lệ ưu nhã xoay người, nhìn về mặt tức giận của Lạc Trạch, mở miệng: "Lạc tổng, đây là toilet nữ."

Lạc Trạch cắn răng, nhìn cô gái trước mắt, những người đáng chết, nhìn không của anh, cũng đã để cho cô máu nóng sôi trào. Thật muốn đem cô ép xuống dưới thân.

Lạc Trạch, khoe miệng kéo ra nụ cười mỉa hoặc, từng bước một đi về phíaLệ Lệ , GiangLệ Lệ lui về phía sau, dựa người vào đá cẩm thạch phía sau.

"Anh muốn làm gì?"

Lạc Trạch nâng cằm của cô. Phóng đảng nói: "Lâu như vậy không gặp, lực câu dẫn đàn ông của em càng ngày càng tiến bộ rồi."

GiangLệ Lệ gạt bàn tay của Lạc Trạch ra, gương mặt cười nịnh nọt: "Vậy sao, thật đúng là tốt, tôi cũng nhanh chóng muốn tìm một ông xã để gả cho."

Bàn tay Lạc Trạch đỡ cái ót cô. Hơi thở mãnh liệt của anh phun lên mặt cô: "Nói, các người có mục đích gì?"

Thùy Li cứ nhìn chăm chú anh ta như vậy: "Lạc Trạch, là cái dùng khí gì để anh ở trước mặt tôi hung hờ. Nói cho anh biết, không có mục đích"

Lạc Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yêu mị, hung hăng hôn lên. Cái loại hương vị này đã lâu rồi.

Bóp ——

Lạc Trạch nghiêng gương mặt tuần tú. Quay đầu lại nhìn về mặt tức giận củaLệ Lệ .

"Anh, thật làm cho tôi ghê tởm." Nói xong,Lệ Lệ liền sai bước rời khỏi phòng vệ sinh, lưu lại Lạc Trạch tiêu hóa những lời cô nói.

Hội trường ——

Phàm Ngự vẫn nhìn chăm chăm vào hai dáng người vừa cười vừa nói, anh tức giận muốn giết bọn họ, nhưng mà, cuối cùng lý trí vẫn không cho phép.

An Tuyết Thần tựa vào bả vai của Lãnh, đi theo anh ứng phó với người trên thương trường, ấy chính là xứng đôi. Năm năm rồi. Cô thay đổi, càng trở nên làm cho người ta không thể dời mắt, xinh đẹp hơn, càng thêm năm bất tầm mắt đàn ông, bên cạnh còn có vị hôn phu. Anh làm sao có thể cho phép đây?

Phàm Ngự ngửa đầu uống rượu. Trong ánh mắt tản ra cương quyết — hung ác nham hiểm. Đã trở lại, lâu như vậy đừng nghĩ đi. Nhìn cô thùy mị rúc vào trong lòng người đàn ông khác, còn có đứa trẻ, anh liền muốn giết cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Trở về nước, gặp nhau ở dạ tiệc. (P2)

Trong dạ tiệc, Lãnh mang An Tuyết Thần đi xã giao, tất cả mọi người đều biết cái tên "Tuyệt Lệ", chỉ trong vòng một năm thành công Đại Giang Nam Nam Bắc. Còn là hai cô gái, chỉ là đều thu âm diễn tấu ca khúc. Chưa bao giờ lộ diện, hôm nay thật đúng là mở rộng tầm mắt rồi.

"Lãnh tổng, có một vị hôn thê xinh đẹp như vậy, còn trẻ như vậy, thành công như vậy. Lãnh tổng, không ít hâm mộ nhé." Máy người tiến lên cùng Lãnh chào hỏi, mặc dù không quên nịnh nọt mấy câu.

Khuôn mặt "ái mộ chi tình" của Lãnh nhìn An Tuyết Thần, hai người cùng nhau cười một tiếng.

"Đâu có, Vương tổng, có cơ hội hợp tác nhiều hơn." Lãnh giờ ly rượu, đáp lại.

"Ha ha, đúng vậy, đúng vậy." Vị Vương tổng kia cũng đựng một cái vào ly rượu.

Trên đoạn đường này, Lãnh không biết đã giúp cô uống bao nhiêu rượu. An Tuyết Thần kéo kéo tay áo của Lãnh. Ghé vào bên lỗ tai anh, nhỏ giọng nói: "Liệt, đừng uống nữa, tối nay anh uống quá nhiều, buổi tối em không muốn phải chăm sóc sâu rượu."

Lãnh ôm An Tuyết Thần, khẽ hôn lên trán cô. "Được, không uống."

Sau đó Lãnh để ly rượu xuống. Hướng về phía những người đang xã giao, xấu hổ mở miệng nói: "Các vị, ngại quá, bà xã nhà tôi hạ lời nói, nếu uống thành sâu rượu, liền đá tôi ra ngoài. Cho nên Lãnh mạo xin lỗi các vị."

Mọi người thấy đáng vẻ yêu chiều của Lãnh đối với bà xã, cũng cười to nói: "Ừ, Đúng vậy, vậy chúng tôi cũng không miễn cưỡng anh, có người vợ như vậy, Lãnh tổng, về sau có thể chịu được anh."

"Ha ha, Đúng vậy, Đúng vậy"

Lãnh chỉ là ôm An Tuyết Thần, về mặt thâm tình nhìn cô, ngược lại An Tuyết Thần bị người ta nói trở nên ngại ngùng, đôi má đỏ hồng hơn. Một đôi mắt đẹp tức giận chờ Lãnh, ai để cho anh nói như vậy, xấu hổ chết đi được.

Lãnh hoàn toàn bỏ qua ánh mắt đó trong không khí. Ghé vào bên tai cô nói: "Thần, bộ dạng này của em, là quyến rũ anh sao? Nhưng anh không chịu nổi mị hoặc của em."

An Tuyết Thần dùng cùi trỏ nhẹ nhàng thúc anh một cái. "Liệt, anh trêu chọc em, tự em đi nhé."

Lãnh vừa nghe cô nói đi, mặt lập tức nghiêm chỉnh, "Không, chờ đi."

Một màn này, tất cả đều bị Phàm Ngự đứng ở một bên nhìn rõ ràng, không có chi tiết, không có động tác, cùng ngôn ngữ mập mờ của hai người. Đôi tay Phàm Ngự nắm chặt thành quyền. Nhìn An Tuyết Thần hạnh phúc như vậy, anh cho phép. Cô là của anh, chỉ có thể là của anh. Coi như cô đã yêu người khác, cô cũng chỉ có thể là của anh.

Lâm Mộ Dung Tuyết, nhìn trong mắt Phàm Ngự tràn đầy tức giận, ánh mắt liếc nhìn đáng vẻ An Tuyết Thần y hệt như nữ thần, trong lòng càng thêm đỏ ối. Nhỏ giọng thì thầm: "Hừ, quả nhiên là con hồ ly tinh, chuyên quyến rũ đàn ông."

Phàm Ngự lạnh lùng nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết một cái, Lâm Mộ Dung Tuyết nhận được một ánh mắt cảnh cáo, không nói gì nữa, trong lòng mắng An Tuyết Thần vạn biến rồi.

Bên này. An Tuyết Thần nhẹ nhàng vuốt vuốt trán của mình, Lãnh rất cẩn thận quan sát. Nhẹ giọng nói: "Thần, có phải mệt mỏi hay không, mệt mỏi thì đi qua chỗ khách quý ngồi một chút, một lúc nữa anh sẽ đi tìm em, sau đó chúng ta về nhà."

"Ừ, được rồi, tự em đi là được rồi, nha đầu Lệ Lệ kia đã chạy đi đâu rồi." An Tuyết Thần hướng về phía Lãnh khẽ mỉm cười liền hướng chỗ ngồi của khách quý đi đến. Ánh mắt Lãnh thật lâu không có thu hồi. Trong mắt có một chút lo lắng. Anh phải xử lý nhanh một chút mới được.

An Tuyết Thần ngồi trên ghế tựa, cầm một ly sâm banh uống một hớp. Đây là lần đầu tiên mình xuất hiện cùng với Lãnh. Thật là có chút mệt mỏi, xoa xoa bắp chân của mình.

Đột nhiên, một đôi giày da màu đen xuất hiện trong tầm mắt cô, cộng thêm loại hơi thở đó, hơi thở nguy hiểm, cô cũng biết là người nào. Cô cũng không có vội vã ngăn đầu, chỉ thanh nhả mở miệng: "Phàm tổng, rảnh rồi như vậy, có thời gian tới bên này ngồi? Không cần lo lắng bạn gái anh sao?" Lúc An Tuyết Thần nói những lời này thì cái ghế kia tựa như nhích lại gần, chưa hề liếc Phàm Ngự một cái, cầm ly sâm banh tiếp tục uống.

Phàm Ngự đối với loại coi như không nhìn thấy anh đã muốn nổi con thịnh nộ rồi, người phụ nữ này trời sinh đã muốn làm cho anh tức chết phải không. Anh muốn khâu cái miệng nhỏ này lại.

Phàm Ngự không nói hai lời liền kéo An Tuyết Thần đi về hướng phòng vệ sinh. Dọc theo đường đi An Tuyết Thần cũng không phản kháng, cô biết đây là nơi nào, không muốn để người ta chú ý, sẽ làm Lãnh mất hết mặt mũi. Còn có, bây giờ An Tuyết Thần đã rất kiên cường rồi, điểm này cũng không đòi phò được, cô cũng sẽ không trở về nước.

Phàm Ngự hung hăng đè An tuyết Thần lên cửa phòng vệ sinh. Sau đó một đôi mắt chim ưng nhìn chăm chăm vào cô. An Tuyết Thần nhìn anh, không nói lời nào, ngay cả người này có đôi mắt chim ưng khát máu, sắc bén có thể chọc thủng người.

An Tuyết Thần tự nhiên muốn tránh né đôi mắt đen hệt như hổ sâu kia, anh lại một phen quay mặt cô lại, nâng cằm cô lên. Cái loại hơi thở đã lâu kia phả lên mặt cô. Chọc cho cô một thân run rẩy.

Anh ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thường xuyên xuất hiện trong đầu. Thanh âm trầm thấp, nhỏ giọng nói: "Tiểu Dã Miêu của tôi? Hình như trở nên hoang dã hơn rồi. Hà?"

An Tuyết Thần nhìn anh, ắn nhẩn tức giận. "Phạm tổng, xin ngài hãy tôn trọng, buông ra, vị hôn phu của tôi đang tìm tôi." Nói xong, liền muốn thoát khỏi kiềm chế của anh.

Anh không thể để cho cô chạy trốn. Nghe thấy trong miệng cô nói ra ba chữ vị hôn phu làm anh cảm thấy vô cùng chói tai. Tính chuẩn bắt được hương thuần của cô. Hung hăng nuốt thỏa thích. An Tuyết Thần không cho anh có bất cứ cơ hội nào. Khép chặt đôi môi.

Phạm Ngự nửa hí mắt chim ưng, lóe ra ánh sáng. Bàn tay hung hăng bóp nhẹ ngọn núi đứng thẳng của cô. An Tuyết Thần vừa kinh ngạc lại bị đau nên khê mở ra. Phạm Ngự nhân cơ hội mà vào. Tha hồ treu đùa cái lưỡi thơm tho. Cái loại hương vị đó đã lâu rồi, thật nhớ nhưng mùi vị đó. Anh vừa đụng chạm khiến cô không khống chế nổi mình. Muốn càng thâm nhập sâu hơn, không ngừng làm nộ hôn sâu hơn. Một đôi bàn tay cũng không đành lòng buông bỏ trên người cô, vuốt ve làn da bóng loáng của cô. Anh muốn cô, anh rất muốn cô. Hiện tại liền muốn.

"Ừm, ừm" An Tuyết Thần kinh hoàng nhìn anh, trong lòng hoảng loạn, làm thế nào, làm thế nào?

An Tuyết Thần liều mạng cắn đầu lưỡi Phạm Ngự, sau đó dùng đầu gối thúc anh một cái. Đẩy mạnh anh ra, há to miệng thở. Mặt tức giận.

"Phạm Ngự, tôi nghĩ chúng ta không có quan hệ, hoàn toàn đoạn tuyệt triệt để. Còn nữa, tôi cũng đã có vị hôn phu, anh ấy cực kỳ thích tôi, mà tôi cũng rất thích anh ấy. Cho nên xin ngài cách xa hạnh phúc của tôi, nơi đó không thể nào tồn tại ngài." An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự nói rõ ràng từng chữ từng câu. Khẳng định như vậy.

Phạm Ngự đưa tay nhẹ nhàng lau đầu lưỡi bị cô cắn, sau đó nhìn chăm chăm cô, nghe lời cô nói..., anh liền muốn phá hủy cô, anh không muốn để cho người khác có được cô. Cô nói hạnh phúc của cô không tồn tại anh, Phạm Ngự không tiếp thụ nổi.

"A, không có sự tồn tại của tôi? An Tuyết Thần, em đừng mơ tưởng, mẹ cho rằng lần trở lại tôi sẽ bỏ qua cho em sao, em cho rằng có Lãnh là chỗ dựa thì tôi hết cách với em sao, tôi cho em biết, tôi không có...." Anh lần nữa đến gần cô, nắm cằm của cô. Hà hơi nói, rất dịu dàng, lại làm cho An Tuyết Thần đứng vững.

"Tình nguyện hủy diệt." Bốn chữ này khắc vào trong đầu của An Tuyết Thần.

Phạm Ngự cứ nhìn cô như vậy nhìn, chính mình nhớ cô năm năm, nhưng cô lại đem anh quên mất sạch bóng, anh làm sao có thể cho phép.

"Tiểu Dã Miêu, anh sẽ lần nữa chà sáng móng nhọn của em." Nói qua liền xoay người rời khỏi phòng vệ sinh, An Tuyết Thần đứng tại chỗ tiêu hóa lời nói của anh, cô biết anh muốn làm, không thể nào thất bại.

Lãnh xử lý tốt tất cả, liền đi đến chỗ ngồi của khách quý lại không nhìn thấy An Tuyết Thần, nhìn lướt qua, cũng không thấy Phạm Ngự, thậm chí không ổn, đi tìm, mới vừa đi tới phòng vệ sinh, đã nhìn thấy Phạm Ngự đi ra từ bên trong, Phạm Ngự nhìn về mặt lo lắng của Lãnh, khỏe miệng từ từ nâng lên đường cong mỉa mai. Đi qua bên cạnh anh.

Lãnh tức giận nhìn anh, "Anh làm gì cô ấy?"

Khi Phạm Ngự đi qua bên người anh thì dừng lại, mắt lạnh nhìn anh. "Không sao cả, quả nhiên hương vị của cô ấy vẫn ngọt như vậy." Dứt lời, Phạm Ngự bước đi thật nhanh rồi đi, lưu lại bộ mặt tức giận của Lãnh, anh nhanh đi tới phòng vệ sinh, đã nhìn thấy vẻ mặt thất hồn lạc phách của An Tuyết Thần, lông mày nhíu chặt vào nhau. Ôm cô, lo lắng mở miệng.

"Thần, em không sao chứ?"

An Tuyết Thần ôm Lãnh thật chặt, giống như tìm được được thảo cứu mạng. cô biết, trong lòng cô đối với Phạm Ngự vẫn là chống cự, sợ hãi.

An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Lãnh, nức nở nói: "Liệt, lần này trở về rốt cuộc là đúng hay là sai."

Lãnh cũng không biết trả lời thế nào, nhưng thật ra anh không hy vọng bọn họ trở về, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô.

"Mặc kệ đúng sai, anh đều ở bên cạnh em."

An Tuyết Thần lệ thuộc vào cái ôm này, giống như ý lại vào người nhà. Phạm Ngự sẽ làm gì đây? Cô có chút đang sợ, thủ đoạn của anh thật sự rất ác liệt.

Lâm Mộ Dung Tuyết tìm Phạm Ngự một vòng, rốt cuộc cũng nhìn thấy anh, sau đó chạy về phía anh, nắm chặt cánh tay Phạm Ngự, làm nũng nói: "Ngự, anh đi đâu vậy. Tại sao lâu như thế, hại em tìm nửa ngày."

Phạm Ngự nhìn cô gái đứng bên cạnh nũng nịu, mặc dù đáng ghét tương tự, như lại hoàn toàn khác nhau. Anh lạnh nhạt mở miệng: "Đi thôi, trở về."

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn bóng lưng Phạm Ngự, trong mắt tất cả đều là ác độc. Năm năm rồi, anh rất ít đụng chạm cô, thậm chí có thời điểm kêu tên An Tuyết Thần, năm năm rồi, bọn họ từ từ mà trở nên lạnh nhạt. Dù thế nào Lâm Mộ Dung Tuyết cũng không nghĩ tới anh không yêu cô, không, cô không chấp nhận, anh chỉ có thể là của cô, bất luận kẻ nào cũng không cướp được.

Lâm Mộng Tuyết ngồi ở trong xe, nhìn về mặt lạnh lùng của Phạm Ngự, rót cuộc mở miệng: "Ngự, anh yêu cô ta, có đúng hay không?"

Phạm Ngự chỉ chuyên chú lái xe, không trả lời câu hỏi, điều này làm cho Lâm Mộng Tuyết càng thêm tức giận.

"Ngự, rốt cuộc cô ta có chỗ nào tốt? Cô ta cũng chỉ là vật thể thân khi em không ở bên cạnh anh mà thôi. Người anh yêu là em."

Lâm Mộng Tuyết nhìn Phạm Ngự, nhẹ nhàng cười một tiếng. Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích "Cô ta đã là vị hôn thê của người khác, cũng đã làm mẹ rồi."

Phạm Ngự, chợt thẳng xe, lạnh lùng mở miệng: "Cút"

Lâm Mộng Tuyết không cam lòng, nhìn anh, cả gan nói: "Thế nào? Em nói sai sao? Cô ta không thích anh."

"Cút" Đôi mắt chim ưng của Phạm Ngự nhìn chăm chăm cô. Đôi mắt chim ưng khát máu từ từ trở nên ửng đỏ, Lâm Mộng Tuyết sợ, nhiều năm như vậy cô đương nhiên hiểu tính tình của anh, anh thật sự tức giận, Lâm Mộng Tuyết oán hận nhìn Phạm Ngự một cái, mở cửa xuống xe.

Đội cô xuống xe, Phạm Ngự lái xe thể thao nghênh ngang rời đi. Lâm Mộng Tuyết nhìn chiếc xe kia dần dần biến mất. Tức giận đá chân. Trong mắt tràn đầy ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cạm bẫy, dẫn em vào hố (P1)

Mấy ngày sau ——

Phạm Ngự ngồi làm việc. Ngắm nghía bút máy trong tay. Một bộ dạng lười biếng.

"Ngự, cậu chuẩn bị làm gì? Năm nay, An Tuyết Thần được Lãnh che giấu rất tốt. Hơn nữa hai người đã đính hôn ở nước Mĩ. Nghe nói ông cụ Lãnh rất yêu thích cháu dâu này. Rất thương cô ấy. Hiện tại họ là cục cưng có quyền thế rất mạnh. Mỗi công ty đều tranh cướp hợp tác với bọn họ, vì muốn quảng cáo cho công ty mình." Lạc Trạch làm ra bộ dạng việc không liên quan đến mình, tru nhả uống cà phê.

Khóe miệng Phạm Ngự hơi giương lên, đôi tay chồng lên nhau đặt dưới cằm. Nhìn Lạc Trạch. Giống như từ trên mặt anh ta thì anh có thể nhìn thấy cái gì. Quả nhiên Lạc Trạch bị Phạm Ngự nhìn chăm chăm rất không dễ chịu. Nhẹ hừm trong cổ họng. Đem cà phê đặt trên khay trà.

"Khụ, không phải cậu cũng yêu tớ chứ, nhưng tớ chỉ ăn phụ nữ không ăn đàn ông." Bộ dạng quần áo Lạc Trạch vô lại, tại trước mặt người khác thì đây là bộ dạng quần áo “ngọc thụ lâm phong”, nhưng ở cùng một chỗ với Phạm Ngự thì lộ rõ bản chất.

Phạm Ngự cứ quan sát anh ta như vậy, coi kỹ xảo nói sang chuyện khác này nát chết rồi. "Trạch, cậu giúp tôi hẹn người đại diện của cô ấy, tự tớ nói với cô ấy."

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, lông mày nhíu lại vào nhau. Thờ dãi một tiếng. "Cậu không phải muốn xin cô ấy chứ?"

"Chính là xin họ?" Phạm Ngự hờ hững nói. Trên trán tản ra lực độ không thể bỏ qua.

"Được, tớ hẹn giúp cậu, CMN, tớ giống như dành riêng cho cậu, Fuck, còn bao nhiêu phụ nữ chờ tớ đây?" Lạc Trạch hướng về phía Phạm Ngự oán giận nói. Rắp tâm với phụ nữ.

Phạm Ngự đốt một điếu thuốc, hít mắt nhìn Lạc Trạch. Trêu nói: "Phụ nữ của cậu thật nhiều, chỉ là người phụ nữ Giang Lệ Lệ của cậu khó trị rồi, xem cậu làm thôi. Cuối cùng tớ cũng cảm thấy người phụ nữ kia có oán hận với cậu."

Lạc Trạch nghe lời nói của Phạm Ngự, lông mày không nhanh không chậm chau lại vào nhau. Ngón tay vuốt vuốt chóp mũi. "Đối với phụ nữ chủ động tớ sẽ không cự tuyệt, nhưng mà đối với phụ nữ cự tuyệt tớ, tớ cũng sẽ không bỏ qua, bao gồm cô ấy." Lạc Trạch nói xong, ánh mắt trở nên tỉnh mạch.

"Tốt lắm, không phí công tiêu hao với cậu, đi đây" Dứt lời, Lạc Trạch đứng dậy rời đi.

Phạm Ngự nhìn tư liệu mà Lạc Trạch mới vừa lấy tới, cũng chỉ là những chặng đường thành công của cô, cùng thành tích. Còn có một chút ảnh chụp cá nhân.

Ngón tay dài của Phạm Ngự nhắc lên, cầm lấy một tấm, bên trong ảnh là cô mặc bộ đồ thể thao màu trắng, buộc đuôi ngựa đơn giản, vừa nhìn là biết ảnh chụp hoạt động thể thao. Rõ ràng có thể thấy được, khuôn mặt tươi tắn bởi vì vận động mà đỏ bừng. Sợi tóc dính trên gương mặt. Nhìn thấy, ý cười trên mặt anh hơi nhạt.

"Tiểu Dã Miêu, xem ra năm năm trôi qua em rất hạnh phúc, chỉ là, bây giờ bắt đầu phải quen với sự tồn tại của anh, trách thì trách em tự cho mình là thông minh" Nói xong, nắm chặt ảnh chụp trong tay, trong nháy mắt hiện ra nếp gầy ——

"Ồi, tôi nói này hai vị tiểu thư, các cô xem một chút, nhiều công ty như vậy, ngược lại các cô lại chọn một. Tôi cảm thấy nhà kia cũng rất tốt, thù lao rất nhiều." Khuôn mặt người đại diện Mo-ery gấp gáp nhìn hai vị đại tiểu thư lại vẫn có tâm tư thương thức trà. Đây là muốn cô tức chết sao?

"Mo-ery, cô gấp cái gì, tùy tiện chọn một là được, cô quyết định là được rồi?" Khuôn mặt tươi cười của Lê Lê nhìn Mo-ery.

"Đúng vậy, Mo-ery, cô quyết định là tốt rồi." An Tuyết Thần cũng nói như vậy.

"Tôi tùy ý quyết định, tiểu thư, mấy cái người này tôi đều không muốn đắc tội, hay là các cô tự mình đến đây đi" Mo-ery, vẻ mặt khó xử nói.

"Nếu đã như vậy, cô để đây, lát nữa tôi nhìn lại một chút."

Mo-ery vừa muốn nói gì, điện thoại liền vang lên.

"Alo, tôi là Mo-ery. À? Ặc, a, tốt, được được được, tôi lập tức qua." Mo-ery nhìn hai vị tiểu thư một cái.

"Nè, tôi có chút chuyện, đi trước, quyết định nhớ gọi điện thoại cho tôi?" Nói xong cũng vội vàng vàng rời đi.

"Thật đúng là nô lệ của đồng tiền." Lê Lê nhìn bóng lưng của cô ấy quở trách.

"Đúng rồi, đêm đó cậu đi đâu, Lạc Trạch không làm khó cậu chứ?" An Tuyết Thần đặt tách trà trong tay xuống, nhìn Lê Lê nói.

"Ừ, không có việc gì, anh ta có tư cách gì làm khó tớ chứ. Cũng bởi vì tham muốn giữ lấy kiêu ngạo của đàn ông, không tiếc hủy hoại tớ, người đàn ông ghê tởm" Giang Lê Lê vừa nói vừa hung hăng đặt tách trà trong tay lên bàn.

An Tuyết Thần nhìn Giang Lê Lê, bắt đầu dĩ lắc đầu, đều là mình gây họa ——

Mo-ery ngồi trong phòng làm việc của Phàm Ngự, mồ hôi hột trên trán cũng nhanh nhỏ giọt xuống. Cứ ngồi như vậy cũng không nói chuyện. Cũng không dám nhìn thẳng Phàm Ngự. Cặp mắt chìm ung kia sắc bén vô cùng, Mo-ery cũng không dám nhìn anh ta.

Phàm Ngự nhìn người phụ nữ hơn 40 tuổi trước mắt. Vẫn cúi đầu. Mờ miệng nói: "Thế nào, nơi này rất nóng sao? Đầu đầy mồ hôi." Phàm Ngự biết cô ta đang sợ, bắt quá, hiệu quả tốt là ở chỗ này.

"Ặc, không có, không có. Không biết Phàm tổng tìm tôi là vì chuyện gì?" Mo-ery nhẹ nhàng lau chùi mồ hôi lạnh trên trán. { mồ hôi lạnh, là lạnh, chẳng lẽ là Ngự Ngự của chúng ta, quá lạnh rồi hả ? }

"Tôi muốn ký hợp đồng với Đại Sứ Hình Tượng Tuyết Lê." Một câu nói của Phàm Ngự, đã nói rõ mục đích. Nói chuyện không thích lẽ mề dầy dụa.

Khuôn mặt kinh ngạc của Mo-ery nhìn Phàm Ngự, thế nhưng vì hai người bọn họ mà tự mình tìm tôi. Mặt mỉm cười. "Ách, Phàm tổng, là như thế này, vừa rồi tôi vừa đề cho bọn họ tự mình chọn."

Phàm Ngự mặt lạnh quét qua cô ta. Nụ cười của Mo-ery lập tức cứng đờ, người đàn ông này quá nguy hiểm, toàn thân tản ra hơi thở Vương Giả không cho cự tuyệt.

"Tự cô nghĩ mà làm? Tiến khách." Phàm Ngự không cho một chút hòa nhã.

"Tiểu thư Mo-ery, xin mời" Thư ký đi tới bên người cô, dùng tay làm dấu mời.

Phàm Ngự mặt lạnh nhìn cô ta. Lúc cô ta chạm tay vào tay cầm mở cửa, trong nháy mắt, thanh âm cương quyết - âm u - tàn bạo truyền vào lỗ tai của cô.

"Phòng thân"

Hiển nhiên, tay của Mo-ery run run một phen. Sau đó âm thanh run rẩy mà nói: "Phàm thiếu, tôi biết làm thế nào rồi, xin ngài yên tâm" Cô lập tức chữa lại lời nói. Phàm thiếu nổi danh là hắc đế trong hắc đạo. Chọc anh ta, còn muốn sống nữa sao?

Khóe miệng Phàm Ngự hài lòng, há lên trên. Tiểu Dã Miêu, nhanh một chút nhảy vào cái bẫy anh đã chuẩn bị cho em. Anh không thể chờ đợi.

Mo-ery ra khỏi tập đoàn của Phàm Ngự, vội vàng gọi điện thoại cho An Tuyết Thần, nói các cô không cần chọn, cô đã sắp xếp xong xuôi, tuyệt đối không thành vấn đề ——

Mo-ery cầm một bản hợp đồng đến, bảo An Tuyết Thần cùng Giang Lê Lê ký tên. Nhìn An Tuyết Thần giống như muốn xem nội dung, liền vội vàng lên tiếng.

"Ồi chào, tôi nói này Tuyết Thần, cô nhanh ký đi, đây chính là giao hảo buôn bán, cô yên tâm, nội dung bên trong tôi đều nhìn rồi, không có bất cứ vấn đề gì. Mau ký thôi."

An Tuyết Thần nhìn cô, cười một tiếng: "Được rồi, tôi đương nhiên tin tưởng cô, tôi ký."

Lệ Lệ cũng vung tay lên, cùng nhau ký. Mo-ery nhìn chữ ký trên bản hợp đồng, thu lại, bộ mặt vui mừng.

"Vậy tôi đi trước, tôi sắp xếp các cô gặp mặt nhà đầu tư. Đến lúc đó liên lạc với các cô." Nói qua liền vội vàng vàng đi.

"Tuyết Thần, cậu không cảm thấy cô ấy có điểm lạ sao?" Lệ Lệ không sao cả nói một câu.

"Hửn không, có tiền cô ấy sẽ như vậy." An Tuyết Thần đi tới bên cạnh Piano, nói.

Phòng làm việc, Phạm Ngự ngồi trên ghế xoay, nhìn hợp đồng, lật tới chữ ký của cô, nụ cười bên khóe miệng mỉa mai, đường cong càng lớn.

"Tiền đã chuyển vào tài khoản của cô rồi, sắp xếp một chút, tới mai tôi muốn hẹn cô ấy ăn cơm." Phạm Ngự xoay ghế, nhìn ngoài cửa sổ, thân nhiên nói.

"Dạ, được, tôi sẽ sắp xếp, Phạm tổng, tôi đi trước." Mo-ery thật cẩn thận nói. Chỉ sợ câu nói kia không đúng sẽ phát sinh họa.

"Ừ"

Phạm Ngự nhìn nắng chiều buông xuống. Bộ mặt của anh nhu hòa hơn rất nhiều, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trong nháy mắt trở thành cuồng phong bão táp. Cầm điện thoại lên.

"Trạch, giúp tôi điều tra một chút, đứa trẻ của cô ấy?"

Phạm Ngự cúp điện thoại nghĩ tới đêm đó cô hướng về phía điện thoại nói, anh liền không cách nào tỉnh táo. An Tuyết Thần, nếu em dám cùng người đàn ông khác sinh đứa trẻ, anh nhất định sẽ giết anh ta. Anh nhất quyết không cho phép người phụ nữ của mình sinh con cho người khác.

Lòng ghen tỵ của đàn ông rất mạnh, nhất là liên quan đến người phụ nữ mình để ý, nhất là khi anh là người đàn ông thích săn bắt. Có tâm chiếm hữu mãnh liệt. **.

Tối nay, An Tuyết Thần ở nhà làm một bàn ăn ngon. Chuẩn bị hai người ăn mừng một phen.

"Oa, Thần, đây đều là em làm sao, chuyện gì tốt à?" Khuôn mặt của Lãnh như mèo thềm ăn nhìn bàn đầy món ngon.

"Không có, gần đây ký phát ngôn. Chủ yếu chính là muốn cùng anh ăn cơm. Không muốn đi bên ngoài ăn, cho nên ở nhà làm chút. Mau ăn thôi" An Tuyết Thần ngồi đối diện với vẻ mặt tham ăn của Lãnh, cười nói.

Mỗi món Lãnh ăn thật nhiều, sau đó khuôn mặt thỏa mãn nhìn An Tuyết Thần. "Thần, ăn ngon thật, bụng của anh sắp vỡ rồi."

An Tuyết Thần nhìn món ăn trên bàn không còn gì cả, lại nhìn anh, thiệt là. "Ăn không vào được cũng đừng ăn, ai bảo anh ăn nhanh như thế."

Lãnh nhìn An Tuyết Thần: "Chỉ cần là em làm, no chết anh cũng nguyện ý."

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, ha ha cười to. Cái bụng kia thật sự rất giống như sắp nổ tung.

"Liệt, chúng ta xuống lầu tản bộ, em không muốn làm cho em tiêu hóa không tốt"

Hai người cùng nhau thưởng thức bữa tối hoàn mỹ, nhưng mà bên kia, Phạm Ngự cùng Lạc Trạch ăn.

"Ngự, tôi điều tra, cô ấy chưa có đứa trẻ?" Lạc Trạch uống rượu đỏ, lạnh nhạt nói.

Phạm Ngự nghe xong, nụ cười khóe miệng sâu hơn, thở một hơi. Nâng con mắt nhìn Lạc Trạch.

"Người phụ nữ của cậu, có phải không có người quản dạy hay không. Lại dám hào phóng trên đầu chúng ta như vậy, dám nói láo?" Giọng điệu Phạm Ngự tràn đầy quở trách.

Lạc Trạch mắt lạnh liếc Phạm Ngự. "Không cần cậu quan tâm, làm xong chuyện của cậu đi."

Hai người đàn ông này nghĩ tới chuyện tình không giống nhau, dừng lại bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cạm bẫy, đi vào cạm bẫy

Ngày hôm sau

"Tuyệt Thần, Lệ Lệ, khách hàng lần này rất quan trọng, chúng ta có thể đàm phán tốt chứ?" Mo-ery khàn khàn nắm tay cô nói.

"Nhưng mà đối tác tốt cuộc là ai? Còn phải mặc lễ phục, hẹn gặp ở khách sạn. Nhất thiết phải khàn khàn như vậy ư?" An Tuyết Thần lộ vẻ mặt khó hiểu nhìn Mo-ery nói.

Mo-ery làm bộ liếc mắt nhìn đồng hồ, có ý nói: "Trời ơi, đừng hỏi nhiều như vậy, thời gian không còn nhiều, chúng ta không nên đến trễ, đi thôi!"

"A, vậy đi thôi!"

Phạm Ngự ngồi trong khách sạn lần trước đã từng đưa cô đến. Lần đó, trước mặt mọi người, anh đã hung hăng làm nhục cô. Ngay tại nơi này, cũng chính là chỗ này.

Phạm Ngự tới trước, chờ cô đến. Hơn nữa, tối nay sẽ chỉ có hai người bọn họ. Chờ đợi con mồi của mình được đưa tới cửa.

Bên ngoài cửa khách sạn ——

"A, nguy rồi, lần này thì nguy rồi. Làm thế nào đây?" Mo-ery trông có vẻ lo lắng, rất sốt ruột.

Hai người bị cô nhất thời làm cho cứng họng, ngẩn ngơ. Lệ Lệ nhẫn nại hỏi: "Tôi nói, người đại diện vĩ đại à, sao cô lại như thế này? Tự nhiên la lên. Đầu bị cô hù chết." Giang Lệ Lệ nhìn cô tròn mắt mất nói.

"Xong rồi, họp đồng tôi để quên ở nhà. Nhưng mà đến giờ rồi, không kịp nữa, làm thế nào đây?" Người đại diện tỏ vẻ nguy cấp.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta mau chóng trở về lấy" An Tuyết Thần ở một bên nói.

Về mặt Moery rất vội vàng: "Không được. . . , người ta đã ở phía trên kia rồi, lúc này mà quay lại ít nhất phải nửa giờ. Như vậy sao được! A, đúng rồi, nếu không thì như vậy đi, Tuyệt Thần, cô lên ứng phó trước, ổn định cái đã. Tôi và Lệ Lệ trở về lấy họp đồng, cô xem như vậy có được hay không."

"Một mình cô về lấy là được rồi, tại sao tôi phải về cùng?" Giang Lệ Lệ ở một bên bắt mẫn nói.

"Trời ơi, gần đây tôi rất hay bị đau đầu, còn không phải là bởi vì chuyện của các cô, bận bù đầu cả lên. Gần đây bệnh cũ lại tái phát, làm thế nào mà lái xe được, muốn tôi chết à?" Người đại diện đáng thương nói. Lệ Lệ định mở miệng nói cái gì đó, An Tuyết Thần liền mở miệng.

"Lệ Lệ, cô đưa Morey về lấy đi, tôi đi ứng phó trước, đi nhanh về nhanh."

"Ừ, vậy chúng tôi đi trước, cẩn thận chút." Morey nói xong liền kéo Lệ Lệ đi về phía xe.

An Tuyết Thần nhìn bóng lưng trong xe rời đi, cảm giác sắp có chuyện gì không ổn, nhưng không biết là chuyện gì. Ngược mắt nhìn khách sạn, cô ghét nơi này. Nơi này từng có những hồi ức khiến cô đau đớn vô cùng.

Thở dài một hơi rồi đi vào. An Tuyết Thần đi vào thang máy. Hồi tưởng về chuyện năm đó. Thời gian đã qua đã lâu như vậy. Nhưng mà cô vẫn chưa bao giờ quên được cảnh tượng đó .

Leng keng ——

An Tuyết Thần đi vào khách sạn, nhú nhú mày. Tại sao không có ai cả? An Tuyết Thần đang suy nghĩ thì một nhân viên tạp vụ đi tới.

"Là An tiểu thư sao?"

"Vâng, là tôi."

"An tiểu thư, mời theo tôi."

An Tuyết Thần nhú mày, có phải người kia. . . ? Nơi này không có ai, chỉ có anh mới làm ra chuyện như vậy thôi.

"Tiểu thư, là ở tầng kia, tôi xin phép đi xuống trước."

An Tuyết Thần bước từng bước một, nhìn vào vị trí đó, rồi nhìn sang người đàn ông kia. An Tuyết Thần khẳng định suy nghĩ của mình, cô đáng ra đã sớm nghĩ tới rồi không phải sao?

An Tuyết Thần nện từng bước nhỏ đi tới bên cạnh bàn ăn. Trùng mắt nhìn Phạm Ngự: "Anh chính là nhà đầu tư?" Giọng của An Tuyết Thần cũng không

giống như là hỏi, mà là khẳng định.

Phạm Ngự khoanh tay trước ngực, nhìn An Tuyết Thần nói "Ngồi đi."

An Tuyết Thần nhìn anh, xoay người định đi. Sau lưng liền truyền đến thanh âm y hệt Satan.

"Em cho rằng em như vậy mà đi được sao? Có vẻ em thật sự có nhiều chuyện muốn hỏi anh, chưa lấy được đáp án đã muốn đi sao?"

An Tuyết Thần quả nhiên đứng lại. Siết chặt túi xách, sau đó xoay người ngồi đối diện anh. Nghiêng đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Nơi này, quả nhiên có tầm nhìn tốt nhất, nhưng cũng chính là chỗ này, đã hủy hoại con người cô.

Phạm Ngự cứ lẳng lặng nhìn cô, cũng không nói chuyện. Lúc này cô mặc một bộ lễ phục màu xanh dương. Tóc tùy ý kẹp lên. Tóc hai bên má có chút lộn xộn nhưng lại như đang nhảy múa. Cô vẫn đẹp như vậy, đơn giản nhưng đẹp, xinh đẹp không gì sánh được. Khuôn mặt không hề trang điểm lại xinh đẹp như vậy.

"Nói đi, anh muốn làm gì?" An Tuyết Thần quay đầu lại nhìn anh nói, quả nhiên lúc nào cũng là cô không chịu được mà mở miệng trước, đó là bởi vì anh dùng ánh mắt nóng rực kia nhìn cô thực khiến cô không thoải mái.

"Chọn món ăn trước đã." Phạm Ngự đảo mắt qua thực đơn. Hoàn toàn bỏ rơi nghi vấn của cô.

An Tuyết Thần bắt đầu nhìn hẩn, nhưng có cách nào khác. Đúng, anh đã lừa cô tới đây. Nói rõ ra là Moery thông đồng với anh. Sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Làm việc với nhau năm năm, không phải lâu như vậy rồi mà còn phản bội nhau chứ. Anh định làm gì? Tại sao lại làm vậy?

An Tuyết Thần chỉ gọi một ly cà phê, không gọi gì thêm, ngược lại Phạm Ngự chọn những món cô thích ăn lúc trước.

"Bây giờ có thể nói chứ?"

Phạm Ngự ăn một hồi, ruốt cuộc cũng nghe cô mở miệng, cầm khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng. Thoáng nhìn cô căn bản là không có ăn, chỉ uống cà phê.

"Tại sao lại không ăn? Không hợp khẩu vị?" Anh dịu dàng nói. Nếu là cô gái chắc chắn đã lo vượt lửa qua sông vì anh rồi, thật là buồn cười.

"Thật xin lỗi tôi không phải đến để ăn cơm với ngài, cho nên xin ngài nói vào chủ đề chính đi." An Tuyết Thần vô cùng tức giận, nhưng không thể biểu hiện ra, không thể để cho anh biết, năm năm rồi, còn dễ dàng bị anh chọc giận.

Phạm Ngự không trả lời vấn đề của cô mà ngược lại quan tâm cô tại sao không ăn? Cô có bệnh sao?

"Lại đây, toàn bộ đều là món ăn mới." Phạm Ngự nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm An Tuyết Thần. Anh biết cô đã tức giận, chỉ là chứng chặc lên rất nhiều.

"Tại sao không ăn? Thay đổi khẩu vị?" Phạm Ngự nhìn cô hỏi.

An Tuyết Thần nhìn anh, tại sao người đàn ông này không thay đổi chút nào?

"Thay đổi, năm năm rồi, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Khẩu vị cũng thay đổi, cũng không giống như trước."

Phạm Ngự nhìn cô, hiểu ý của cô là gì. Cô đang nói cô đã thay đổi. Đúng là cô đã thay đổi, khiến cho anh muốn ngừng cũng không được. Buông tay? Làm sao có thể.

"Vậy khẩu vị của em như thế nào? Anh sai người làm lại cho em." Phạm Ngự giả bộ nghe không hiểu hỏi.

Đôi mắt to đẹp của cô gắt gao nhìn chằm chằm anh, tay càng tăng thêm sức. Anh ta còn có thể giả bộ được. Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, đôi mắt to, con ngươi trong veo như nước sắp phun ra lửa rồi. Nhếch khóe miệng, đan tay chống cằm, nhìn con mồi đang giẫy dụa trước khi chết.

"Không có đặc biệt thích thứ gì, đồ mới thì cũng nguyện ý nếm thử, nhưng thứ đã qua, thì sẽ không trở lại." An Tuyết Thần cắn răng hỏi đáp.

Phạm Ngự nhìn cô, tâm tình thật tốt. Nhưng lời kế tiếp khiến An Tuyết Thần thật sùng sốt một chút.

"Con trai em khỏe chứ?"

"Hả? A, a, rất tốt, không cần anh lo." An Tuyết Thần nhất thời cảm ly cà phê đặt ở khóe miệng. Lúc cấp bách cô sẽ tìm việc để làm. Điểm này vẫn không thay đổi.

An Tuyết Thần không chịu nổi ánh mắt nồng đậm kia, đặt ly cà phê xuống.

"Nói đi, anh rốt cuộc là muốn cái gì, tại sao làm như vậy?"

"Anh muốn em" Phạm Ngự nói rất dễ dàng, mặt đùa giỡn nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần được anh bộc lộ như vậy, tức giận đỏ mặt. Tỉnh táo một phen, mở miệng lần nữa.

"Tôi nghĩ tôi mới vừa nói rất rõ ràng, giữa chúng ta không còn gì cả? Cũng không cần thiết phải liên lụy đến nhau."

"Có cần thiết hay không không phải em nói là được, xem đi." Phạm Ngự ném hộp đồng lên bàn.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự sau đó cầm lên, cẩn thận đọc một lần, trong chớp mắt mắt tròn rất lớn. Đứng lên, đem hộp đồng hung hăng đập lên bàn.

"Phạm Ngự, anh quá là hèn hạ rồi. Tại sao có thể lợi dụng sự tin tưởng của người khác để đạt được mục đích như vậy, anh không cảm thấy anh quá hèn hạ sao?"

Phạm Ngự ngược mắt nhìn về mặt tức giận của cô. Nhẹ giọng đáp: "Anh là thương nhân, khi cần thiết phải dùng thủ đoạn, nếu không làm sao tồn tại."

An Tuyết Thần tức giận chỉ tay vào Phạm Ngự đang nhìn cô bằng bộ dạng mọi sự không liên quan đến mình.

"Anh...anh...tôi cho anh biết, Phạm Ngự, dẹp ngay cái toan tính đó của anh đi, tôi sẽ không làm người đại diện cho công ty anh đâu. Mặc kệ anh như thế nào." Nói xong cầm túi xách liền muốn rời đi.

"Em nhìn xem điều khoản như thế nào? Nếu em vi phạm anh có thể kiện em." Phạm Ngự nhẹ giọng.

"Mặc anh, anh muốn kiện tôi? Cho là tôi sẽ sợ sao?"

"Em không sợ, nhưng em không nghĩ sẽ liên lụy những người khác sao?"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự hỏi: "Anh có ý gì?"

Phạm Ngự đứng dậy, đi qua chỗ An Tuyết Thần. Nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Hơi thở thoảng mùi rượu đỏ phả vào mặt.

"Bạn tốt của em, Giang Lệ Lệ, và người đại diện của em, bao gồm cả em."

An Tuyết Thần nắm chặt tay, nhắm chặt hai mắt, lông mi rung rung. Phạm Ngự nhìn cặp mi dài rung rung của cô, trong lòng muốn đưa tay chạm nhẹ vào chúng, yếu ớt, mềm mại.

An Tuyết Thần trừng mắt, tức giận nhìn anh: "Anh rút cuộc muốn như thế nào?"

Phạm Ngự nâng cằm cô lên nói "Anh nói rồi, anh muốn em."

An Tuyết Thần xoay mặt nói: "Không thể nào, Phạm Ngự, tốt nhất anh nên từ bỏ cái ý định này đi, căn bản là không thể, tôi đã có vị hôn phu rồi. Không thể có bất kỳ quan hệ gì với anh được, ngày trước đã không muốn, về sau càng không muốn."

Phạm Ngự nhéo nhéo mặt cô, đôi mắt chim ưng nửa nhắm lại "Vị hôn phu? Anh cho em biết, người phụ nữ của anh, bất kỳ thăng đàn ông nào cũng không thể chạm vào."

"Buông ra, tôi tuyệt đối không thỏa hiệp."

Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, thật đúng là không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ. Xem ra phải dạy dỗ cô nàng một chút, để cho cô biết ai mới là người nắm toàn cục diện.

"Chẳng lẽ em không muốn biết Giang Lệ Lệ ở đâu?"

Một câu nói khiến An Tuyết Thần sợ hãi, vẻ mặt như không thể tưởng tượng nổi nhìn Phạm Ngự.

"Vì tôi, đáng không?"

"Đáng hay không chỉ có anh hiểu rõ, bây giờ nói cho anh biết đáp án của em."

Giờ phút này An Tuyết Thần lại cảm thấy rất vô lực, tại sao trước mặt anh cô đã nói đến như thế rồi mà vẫn không có bất kỳ tác dụng gì.

"Anh nghĩ tôi có thể làm được gì sao?"

Phạm Ngự rất hài lòng khi nghe câu trả lời của cô, ôm cô đi về phía thang máy. "Ngoan"

Trong thang máy, An Tuyết Thần bị Phạm Ngự ôm cứng ngực, hô hấp dồn dập. Mỗi lần thân mật với anh thì cảm giác này cứ ập đến.

Phạm Ngự cúi xuống nhìn về mặt căng thẳng của cô, khóe miệng lặng lẽ cong lên, rất hài lòng, biểu hiện này cho thấy trong lòng cô vẫn có anh.

Thang máy mở ra, Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đi vào 'phòng tổng thống'. Phạm Ngự đưa An Tuyết Thần vào, giây phút cửa đóng lại, thân thể An Tuyết Thần rõ ràng cứng ngắt.

Cho đến giờ vẫn là hương vị động lòng người này, Phạm Ngự hưởng thụ hương thơm của cô từ phía sau, vẫn là hương bách hợp nhàn nhạt, làm cho thần trí con người ta tốt hẳn lên.

Phạm Ngự cắn nhẹ tai cô, dùng cái lưỡi ấm nóng chơi đùa nơi cổ cô. An Tuyết Thần nhanh chóng hô hấp không thông. Năm năm trước mình vì tiền bán cho anh ta, chẳng lẽ năm năm sau, sau khi trải qua nhiều việc như vậy còn muốn uất ức cùng anh ta.

"Không được." An Tuyết Thần chợt xoay người đẩy Phạm Ngự ra, cảnh giác nhìn anh, sau đó mở miệng.

"Phạm Ngự, lần này chúng ta nói cho rõ ràng. Năm năm trước, chúng ta đã hoàn toàn kết thúc từ cái đêm mưa đó, không phải là anh đã quên chính anh tự tay hủy đi mối liên kết duy nhất giữa chúng ta chứ, cũng không quên vào cái đêm đó tôi đã quý xuống cầu xin anh, anh đã nói gì? Muốn tôi lặp lại một lần nữa sao?"

Phạm Ngự chau mày nhìn An Tuyết Thần, thanh âm đề cao gấp mấy lần: "Không cần. Anh vẫn nhớ."

An Tuyết Thần gật đầu, nhìn anh, tiếp tục nói: "Vậy thì tốt, nếu nhớ, vậy cũng sẽ không quên chính anh đã nói gì chứ? Tôi nhắc nhở anh một chút, là anh nói tôi cứ đi, vĩnh viễn không muốn tôi xuất hiện trước mặt anh nữa. Thế nào, hiện tại Phạm tổng cảm thấy hối hận rồi sao?"

Phạm Ngự nhìn cô, mỗi lời cô nói đều đau trí mạng. "Đêm đó, anh, . . ." lời còn chưa nói hết An Tuyết Thần liền tiếp lời, không cho anh nói lời dư thừa, chính là nhắc nhở anh.

"Vào đêm đó, lúc anh bảo tôi cứ đi, tôi đã nói, sẽ có ngày anh ném thư cảm giác bị người phụ nữ mình yêu nhất phản bội. Thế nào, còn dễ chịu hơn tôi sao? Tôi nhớ rất rõ, tôi nói tôi hận anh, hơn nữa sẽ hận anh cả đời."

Mỗi một câu cô nói ra tựa như một con dao sắc bén hung hăng đâm vào trái tim anh. Anh nhìn cô, muốn mở miệng giải thích nhưng lại không biết phải nói gì?

An Tuyết Thần nhìn anh, khóe miệng khẽ động "Phạm Ngự, không phải là anh đã ném qua mùi vị đó rồi chứ? Tôi nghĩ cùng lắm anh cũng chỉ biết đau lòng mà thôi, yêu Lâm Mộng Tuyết như vậy cơ mà! May mà tôi chỉ giống diện mạo của cô ta, tâm lại không giống. Tôi thật may mắn. Phạm Ngự, giây phút anh tung một cước, trực tiếp giết chết cốt nhục của mình thì lòng tôi cũng chết ngay từ lúc đó, cho nên cho dù là năm năm sau, anh cũng không có bất kỳ tư cách gì mà tới uy hiếp tôi. Điều đó cũng chỉ làm tôi ghét anh hơn mà thôi."

Phạm Ngự nhìn cô, "Lúc ấy là do em không nói ra sự thật, không thể trách anh được. Em cũng biết khi đó Tuyết Nhi rất quan trọng với anh."

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự đột nhiên bật cười một tiếng "Ha ha, lúc ấy tôi không nói? Đúng! Lúc ấy là tôi không nói! Có điều, Phạm Ngự à, cho dù tôi có nói, anh sẽ tin sao? Như anh nói đấy, cô ta thực rất quan trọng với anh mà, tôi tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến mức nghĩ rằng anh sẽ tin tôi. Cho nên anh không cần phải viện cớ. Tôi thực sự khinh hành động này của anh ngày hôm nay. Tôi không muốn bị anh khổng chế."

An Tuyết Thần giấu cột nhìn vẻ mặt thất thần của anh, lướt nhẹ qua. Ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng lại: "An Tuyết Thần, tối nay anh bỏ qua cho em, có điều, anh sẽ không dừng lại. Anh nói rồi, anh muốn em, tối mai anh sẽ ở biệt thự chờ em, em nên nghĩ tới bạn em và tất cả mọi người bên cạnh em. Anh cho em thời gian suy nghĩ, nhưng mà ngày mai anh sẽ không để cho em đi đâu, An Tuyết Thần, em chỉ có thể là của anh." Phạm Ngự phát ra thanh âm khàn khàn, trầm thấp.

An Tuyết Thần đóng cửa lại, vẻ mặt do dự, tựa vào cửa. Một người bên trong, một người bên ngoài. Chỉ cách một cánh cửa nhưng sao lại cảm thấy xa lạ đến thế.

An Tuyết Thần rời khỏi khách sạn. Về đến nhà, không nhìn thấy bóng dáng Lệ Lệ đâu. Cô biết Phạm Ngự sẽ không gây tổn thương tới cô ấy. Làm thế nào mà đêm nay cô lại may mắn trốn thoát như vậy chứ? Nhưng ngày mai thì thế nào? Có nên đi hay không? Nằm mơ cô cũng muốn thoát khỏi cái căn ngục đó!

Suy nghĩ đến ngây cả người. Tiếng chuông điện thoại kéo cô quay trở lại thực tại. Là điện thoại của Lãnh Liệt.

"Liệt, có chuyện gì thế, trễ như vậy còn gọi điện thoại cho em?"

"Thần, ngày mai anh đi Mỹ một chuyến, tuần sau mới về. Công ty xảy ra chút chuyện. Anh lo cho em, thế nên..." Lãnh Liệt ở đầu dây bên kia lo lắng nói.

"Liệt, anh yên tâm đi đi, không cần lo lắng cho em, còn có Lệ Lệ mà." An Tuyết Thần chỉ có thể nói dối, cô không thể gây trở ngại cho anh được.

"Nhưng, nhưng anh sợ."

"Liệt, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, anh mau chóng xử lý xong công việc rồi trở về là được."

"Ừ, vậy cũng tốt, anh sẽ mau chóng xử lý tốt rồi trở về bên cạnh em, cứ như vậy đi, ngủ ngon!"

"Ừ, ngủ ngon!"

Đề điện thoại xuống, An Tuyết Thần đặt lưng lên giường, tối nay lại là một đêm nữa không ngủ được. Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, cô thật sự rất chán ghét. Đêm đó, là anh vô tình, cô cảm nhận rất rõ ràng. Bây giờ lại muốn cô quay về, có thể sao?

Cùng lúc —— ở phòng sách

"Ngự, nghe nói anh ký hợp đồng mười năm với cô ta, anh rốt cuộc muốn làm gì, trong lòng anh, em ở đâu chứ?" Trong thư phòng, Lâm Mộng Tuyết tức giận nói.

Phạm Ngự nhìn cô: "Ừ, là ký hợp đồng". "Anh đặt em ở đâu, trong lòng em biết rõ; năm năm nay anh đối với em như thế nào em phải hiểu chứ!" Năm năm nay mặc dù rất ít chạm vào cô, nhưng nếu như cô yêu cầu, anh sẽ chấp nhận, muốn cái gì có cái đó, một lòng cưng chiều cô như trước. Có điều tình yêu trong lòng đã thay đổi, không còn như trước.

Lâm Mộng Tuyết nhìn Phạm Ngự, ngồi bên cạnh anh, ôm anh, nức nở nói: "Ngự, không phải anh đang tức giận chứ! Anh rất tốt với em. Chỉ là em rất lo, em lo cô ta trở lại, anh sẽ không yêu em, sẽ không cưng chiều em nữa."

Phạm Ngự ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về cô, nhưng trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, thật sự chỉ là tình cảm anh em.

"Tuyết Nhi, bất luận là ai, em vẫn ở trong lòng anh, vị trí quan trọng này không có ai có thể lay chuyển. Anh bảo đảm." Phạm Ngự do dự, mở miệng dỗ dành cô. Nhưng mà không phải là tình yêu nam nữ như trước, vị trí em gái quan trọng nhất này vĩnh viễn là của em. Những thứ khác, e rằng không thể.

"Ngự, có thật không? Trong lòng anh vị trí của em bất luận kẻ nào cũng không thể lay chuyển?" Lâm Mộng Tuyết ôm anh, hỏi, muốn anh cam kết. Nếu sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng là do anh để cho cô càng ngày càng vô pháp vô thiên như vậy.

"Ừ, thật, cho nên nhanh đi ngủ đi, anh còn có chút việc." Bây giờ, Phạm Ngự chưa thể nói ra được là mình không còn yêu cô. Nếu nói ra, nhất định cô sẽ suy sụp, cho nên hiện tại vẫn không thể nói được.

Lấy được cam kết, Lâm Mộng Tuyết rời khỏi ngực anh, mỉm cười: "Ừ, em đi ngủ trước, em chờ anh. Đừng để muộn quá!"

"Ừ"

Phạm Ngự nhìn bóng dáng biến mất ở cửa. Nhớ lại những gì An Tuyết Thần nói ở khách sạn lúc này, không khỏi chau mày. Anh biết, việc cô chấp nhận anh một lần nữa là rất khó, nhưng cho dù có khó nữa anh cũng làm. Chưa từng có việc gì anh không làm được, dĩ nhiên lần này cũng không phải ngoại lệ. Anh đang đợi, hơn nữa khẳng định cô sẽ quay lại bên anh. Nghĩ tới đây, khóe miệng anh giương lên một đường cong đầy mê hoặc.

Phạm Ngự đi ra từ phòng sách, trở lại phòng của mình nhìn Lâm Mộng Tuyết đang ngủ say, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng, đi tới phòng An Tuyết Thần trước kia.

Phạm Ngự nằm trên giường nơi tràn ngập mùi hương của cô, nghiêng đầu nhìn trăng sáng. Trong lòng rối bời, không có cảm nhận gì.

Căn phòng này chứa những kỷ niệm đẹp, cũng như những kỷ niệm không tốt giữa cô và anh. Nhìn cái kẹp tóc trong tay, tâm tư lại bay đi nơi nào.

Ngoài cửa, Lâm Mộng Tuyết nhìn Phạm Ngự, cũng nhìn thấy cái kẹp tóc trong tay anh. Nắm chặt tay thành nắm, gắt gao nhìn chăm chăm cái kẹp tóc đó. Thì ra là Ngự nhặt được, còn giữ lại. Xem ra cô ta đã chiếm được vị trí trong lòng Ngự, cô không cho phép! Cô biết, Phạm Ngự đã vào phòng, vốn dĩ đang đợi anh, nhưng khi nghe tiếng cửa đóng, cô mới biết là anh rời đi, liền len lén đi theo, không ngờ là anh đến chỗ này. Hơn nữa, còn nhìn cái kẹp tóc đó đến ngây người. Lâm Mộng Tuyết liếc mắt nhìn Phạm Ngự, sau đó xoay người lặng lẽ rời đi, trong lòng đã sớm tính toán đối phó người phụ nữ kia như thế nào. Muốn tranh giành với cô ư! Không có cửa đâu.

Đêm nay, Phạm Ngự ngủ ở phòng cô, nắm thật chặt cái kẹp tóc bướm bướm trong tay, mong đợi ngày mai đến. Vì vậy, vừa rời ở phòng sách anh cũng giải quyết xong công việc của ngày mai. Anh đang chờ cô đến. Cô cũng đang mong đợi, mong đợi đêm nay từ từ trôi qua, vĩnh viễn không cần sáng.

Hai người ôm hai tâm trạng không giống nhau từ từ tiến vào giấc mộng. Anh mơ về cô - xinh đẹp như trước, cô lại mơ về anh - một con người tàn nhẫn, lạnh lùng. Thiên sứ - ác ma, có thể cùng tồn tại sao? Sau này mới có thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Sập bẫy, cuối cùng cũng thỏa hiệp

Sáng sớm, con phố thật tĩnh lặng. Những tia nắng ban mai xuyên qua làn sương mỏng, con phố nhỏ hòa mình với ánh dương ấm áp, nhu hòa. Nhàn nhã liêu mềm mại rủ xuống, đắm mình trong ánh nắng sớm, cây to lại như những chàng thanh niên khỏe mạnh đang dang rộng cánh tay, thăm cỏ xanh mướt còn đọng lại vài giọt sương cũng theo đó mà lộ ra. Buổi sáng mùa hè đẹp biết bao.

An Tuyết Thần vẫn phải đi đến đó. Đúng vậy, Phàm Ngự đã nắm được điểm yếu của cô. Cô đến từ sớm, ngồi trong xe ngắm nhìn cảnh tượng phía, nói cô không lo là nói dối. Vẫn căn biệt thự quen thuộc này, nơi đã từng xảy ra cảnh tượng máu cô nhuộm đỏ cả con đường. Trong lòng chợt đau nhói, cô sẽ không tha thứ, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh. Vào cái ngày cô chờ mong anh đáp lại tình cảm của mình, anh đã hủy hoại cô. Bây giờ, chỉ còn lại vẻ xa lạ quen thuộc nhất.

Cô khẽ thở dài, mở cửa xe, vẫn không có gì thay đổi. Ngẩng đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy Phàm Ngự đang ở trong căn phòng của mình ngày trước, cứ đứng như vậy mà nhìn mình. Lòng mảy An Tuyết Thần khẽ chau lại. Khi thấy Phàm Ngự xoay người rời đi, An Tuyết Thần mới thu hồi tầm mắt. Nơi này hầu như không thay đổi, chỉ là an ninh được thắt chặt hơn. Năm năm trước chưa có những thứ này, ngày càng tiến tiến, hiện đại hơn. Làm sao mà kiếp này cô lại sống chung với người đàn ông như thế?

Cô nhìn cánh cửa tự động mở ra, trong lòng cảm thấy nặng nề, lại không cần nổi bước chân, lúc này cô mới phát hiện vốn dĩ mình không hề muốn đặt chân vào nơi này. Mỗi tác đất nơi này đều làm cho con người ta hít thở không thông, mỗi bước đi đều làm cho con người ta cảm thấy đau lòng. Đúng vậy, vào cái đêm mưa đó, bước chân cô cũng nặng nề như vậy. Trong khi người cô chảy máu đầm đìa, người kia lại hồ hững bước đi.

Hồi tưởng lại mọi chuyện suốt đường đi, bắt tri bắt giác lại đi tới cửa chính. Kết..., cửa được mở ra. Vẫn là những thứ thân thuộc nhất. Chỉ là năm năm trôi qua, vết tích của khoảng thời gian đó vẫn còn lưu lại trên khuôn mặt cô.

"Vú... vú Trương..." An Tuyết Thần nghẹn ngào. Nước mắt tuôn rơi, vú Trương cũng không cảm lòng được mà khóc theo.

"Tuyết Thần, Tuyết Thần, con trở lại rồi ư, vú Trương thật lo lắng cho con, con có biết không hả? Cái con bé này, hu... hu..." Má Trương nức nở nói, khuôn mặt dường như xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn.

Hai người ôm nhau, hoàn toàn không để ý đến người đàn ông đang ngồi trên ghế salon. Mùi vị này rất quen thuộc, là mùi vị của người mẹ, ở nơi này, chỉ có vú Trương đối xử tốt với cô nhất. Hai người ôm nhau một hồi thì nghe thấy tiếng ho khan của người nào đó.

"Khụ... khụ... e hèm..."

An Tuyết Thần theo âm thanh này quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Phàm Ngự đang ngồi trên ghế salon, khoanh tay nhìn họ. Vú Trương nghe thanh âm lúc này mới phát hiện ra là mình quá kích động. Buông An Tuyết Thần ra, mỉm cười nhìn cô.

"Tuyết Thần, mau vào nhà." Vú Trương nắm chặt tay của An Tuyết Thần.

Phàm Ngự liếc nhìn vú Trương một cái, vú Trương lưu luyến nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần mỉm cười với bà, lúc này bà mới xoay người đi vào bếp.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, Phàm Ngự nhẹ nhàng châm một điếu thuốc, không nói lời nào. An Tuyết Thần trong lòng thật tức chết, tại sao lúc nào cũng là cô mở miệng trước chứ! Được rồi! Lúc này đang ở nhà anh, cho nên, nếu không thể chủ động thì cũng không thể để mình bị động được. An Tuyết Thần nắm chặt túi xách, ngồi bên cạnh anh. Trong lòng cô tự nhủ "Không sao! Chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi. An Tuyết Thần, mày không cần hấp tấp như vậy, trước kia đã không, năm năm sau lại càng không." An Tuyết Thần cố nặn ra một nụ cười tự tin, cứ ngồi như vậy.

Phàm Ngự dĩ nhiên thấy được điều đó, vẻ mặt tuấn tú có chút khiêu khích. Hai người cứ ngồi như vậy. Người hầu đã làm xong bữa sáng, bày trên bàn ăn, mặc dù vú Trương đang vội, nhưng vẫn chú ý tới bọn họ, không ai nói lời nào. Người thì xem báo, người thì nghịch móng tay. Đây là cái tình huống gì?

"À... thiếu gia, nên dùng bữa thôi! Tuyết Thần, cùng nhau ăn đi, sớm như vậy, con cũng chưa ăn phải không?" Vú Trương đi tới, cố tình phá vỡ sự yên tĩnh kì lạ này. Không đợi An Tuyết Thần trả lời, thanh âm mềm mại có chút phẫn nộ từ trên lầu vọng xuống.

"Vú Trương! Ai cho bà mời cô ta! Đừng quên thân phận của bà! Cô ta xứng sao?" Lâm Mộng Tuyết mặc áo ngủ khiêu gọi từ trên lầu đi xuống, ra về mình là nữ chủ nhân của nhà này. Lòng mảy Phàm Ngự nhủ lại.

Sắc mặt vú Trương trở nên khó coi "Dạ, tiểu thư dạy phải ạ."

An Tuyết Thần siết chặt tay, liếc mắt nhìn vú Trương: "Vú Trương, con cũng muốn ăn, phiền người chuẩn bị giúp con một chén."

Vú Trương liếc mắt nhìn thấy Phàm Ngự gật đầu rồi mới đi vào phòng ăn. Lâm Mộng Tuyết tức giận đi tới trước mặt An Tuyết Thần. "An Tuyết Thần, cô là cái thá gì hả? Ai cho cô tới đây? Cô đi ra ngoài cho tôi!"

An Tuyết Thần khẽ nhếch mắt, liếc Lâm Mộng Tuyết; thái độ, giọng nói điềm tĩnh có thể làm tan chảy trái tim mọi người.

"Tôi là người. Là anh ta bảo tôi tới. Còn nữa, cô không có tư cách đuổi tôi ra ngoài, trừ khi, cô đã là Phàm phu nhân". Mỗi một lời An Tuyết Thần đều vô cùng tao nhã, mặc cho Lâm Mộng Tuyết tức giận.

Lâm Mộng Tuyết giận dữ nhìn An Tuyết Thần, dùng ngón tay chỉ vào An Tuyết Thần, An Tuyết Thần nhún mày, đứng lên, gạt ngón tay đang chỉ về phía mình ra, sau đó đi vòng qua Lâm Mộng Tuyết, tới bàn ăn, ngồi vào vị trí của mình, cầm ly sữa lên uống, không quan tâm tới họ. An Tuyết Thần nhếch miệng, lộ ra vẻ cười đắc ý, 'cao nhân ắt có cao nhân trị' là ý này sao?

Phàm Ngự nhìn thấy biểu hiện đắc ý của cô, trong lòng cũng dần thả lỏng. Sau đó cũng đứng dậy đi tới đối diện bàn ăn. Lâm Mộng Tuyết thấy mình bị

họ bỏ lơ, liền đi theo ngồi sát bên cạnh anh.

Lâm Mộng Tuyết thấy trên bàn chỉ có sữa tươi mà không có nước rau chân vịt, bất mãn nhìn vú Trương: "Vú Trương! Tại sao đều là sữa tươi? Bà biết tôi chưa bao giờ uống sữa tươi mà!"

Vú Trương bất đắc dĩ nhìn Lâm Mộng Tuyết định nói là do thiếu gia chỉ định nhưng bị An Tuyết Thần cắt ngang.

"Bởi vì tôi muốn uống sữa tươi." Mỗi một câu An Tuyết Thần nói ra đều tao nhã như vậy, ngược lại Lâm Mộng Tuyết có vẻ như cố tình gây sự. Còn thái độ của cô ngay từ đầu rất ôn hòa, nhã nhặn.

Lâm Mộng Tuyết gần như muốn nổ tung. Đứng lên, cũng không màng tới cái gì là hình tượng, chỉ thẳng mặt An Tuyết Thần mắng "Con tiện nhân này, mày nói cái gì, tao cho mày biết, Ngự sẽ không chấp nhận mày. Đừng quên, ngày đó mày đã cút ra khỏi đây như thế nào. Tao mới là người mà Ngự quan tâm nhất, mày chẳng qua chỉ là vật thể thân mà thôi!"

Lời nói của Lâm Mộng Tuyết hiển nhiên khiến cho cả hai người còn lại cùng rùng mình. Mặt An Tuyết Thần có chút khó coi. Đúng thế, Làm sao cô quên được? Phàm Ngự cố nén cơn thịnh nộ, sắc mặt trở nên tái mét.

Lâm Mộng Tuyết đắc chí nhìn khuôn mặt khó coi của An Tuyết Thần, hoàn toàn không để mắt đến biểu hiện của Phàm Ngự. An Tuyết Thần dựa vào ghế, nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

An Tuyết Thần cười: "Đừng! Tôi không quên, có điều, Lâm tiểu thư, thân là tổng giám đốc phu nhân, lại đi tiếp đãi khách như vậy ư! Bất kể là nam hay nữ, bất kể là người nào. Đây là tư thái của một phu nhân cao quý sao?"

Lâm Mộng Tuyết, nhất thời không hiểu lời nói của cô..., An Tuyết Thần cũng lười nhìn cô ta, dùng khăn ăn lau khóe miệng, cười nhìn Phàm Ngự.

"Tôi ở phòng sách chờ anh." An Tuyết Thần cầm túi xách đi lên lầu, vẫn là vẻ thanh tao như trước.

Phàm Ngự nhìn Lâm Mộng Tuyết, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô như vậy "Tuyết nhi, em cứ từ từ ăn đi. Vú Trương, chuẩn bị hai tách cà phê rồi đem tới phòng sách."

Nói xong cũng xoay người lên lầu, chỉ còn lại Lâm Mộng Tuyết với vẻ mặt lo lắng. An Tuyết Thần, tao nhất định không để cho mày yên ổn. Tao sẽ ghi nhớ, chính mày đã khiến tao nhục nhã như vậy.

Phàm Ngự mở cửa phòng sách, không nhìn thấy An Tuyết Thần đâu. An Tuyết Thần tựa vào cửa sổ, đây là phòng của cô, không có gì thay đổi, cô cũng nhìn thấy cái kẹp bướm trên tủ đầu giường. Nghĩ ngợi xa xăm. Cảm nhận được có người sau lưng mình, loại cảm giác này cô không bao giờ quên được, nó vô cùng áp lực.

"Tại sao không vào phòng sách?" giọng anh khàn khàn từ phía sau truyền đến.

An Tuyết Thần xoay người, nhìn Phàm Ngự. Đi về phía anh, đồng thời lướt qua mặt anh: "Tôi biết dĩ nhiên anh sẽ không vì tôi mà giữ lại nơi này."

Phàm Ngự cau mày, nhìn An Tuyết Thần đi về phía phòng sách, trong lòng khó chịu. Anh không thể chịu được khi cô bài xích mình như vậy.

Trong phòng sách ——

An Tuyết Thần ngồi trên ghế salon. Phàm Ngự ngồi trên chiếc ghế làm việc của mình, nhìn An Tuyết Thần, lần này là anh lên tiếng.

"Hôm nay em đến đây, anh có thể ngầm hiểu là em đã chấp nhận?"

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, nửa ngày mới nói ra một câu: "Tại sao anh vẫn không thay đổi chút nào vậy?"

Phàm Ngự cứ nhìn cô như vậy, nhướn mày, anh biết cô đang nói gì, nói anh làm người khác khó chịu sao, nhưng mà anh lại muốn như vậy.

"Thùy Li và Moery đang ở đâu?" An Tuyết Thần không muốn nói lời vô nghĩa, tốt xấu gì cũng đều bị Lâm Mộng Tuyết phá hỏng. Trực tiếp đi vào vấn đề chính là tốt nhất.

"Yên tâm, anh đã đưa bọn họ ra nước ngoài rồi."

An Tuyết Thần trừng mắt nhìn anh. Quyền lực thật đáng sợ, nó có thể khiến cho một người đang sống tốt phải xuất ngoại mà không ai hay biết, đã thế lý do lại hết sức đường hoàng.

Cốc cốc cốc ——

"Vào đi!" Giọng nói Phàm Ngự trở nên thành thực, quyến rũ hơn.

Nhưng người vừa bước vào lại càng làm cho An Tuyết Thần bức mình hơn. Lâm Mộng Tuyết, thật đúng là âm hồn không tan.

Phàm Ngự cũng nhíu mày, đúng là không nên gọi An Tuyết Thần tới đây, nhưng anh chính là muốn Lâm Mộng Tuyết nhận ra một số chuyện.

"Tại sao lại là em? Vũ Trương đâu?" Phạm Ngự dịu dàng trách cứ. Có chút không kiên nhẫn.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, mở miệng: "Phạm Ngự, là anh có ý phài không? Cô ta lúc nào cũng kè kè một bên là để nhắc nhở tôi bị hãm hại như thế nào sao? Hay là để nhắc nhở tôi rằng con tôi bị giết chết như thế nào? Hay anh muốn nhắc nhở tôi cái đêm mình bị đuổi ra khỏi đây trong khi toàn thân đều là máu thảm hại như thế nào? Ý anh là vậy phải không?" An Tuyết Thần đã sớm mất đi vẻ bình tĩnh vừa rồi, giọng cũng đề cao lên gấp mấy lần.

"Nếu vậy thì chúng ta không cần nói nữa, anh muốn như thế nào thì như thế đó. Tôi cho anh biết, năm năm trước, tôi đã chết rồi, bây giờ, tôi sẽ không thỏa hiệp với anh đâu." Nói xong liền muốn rời đi.

"Cút!" Giọng nói trầm thấp, đầy tức giận của anh truyền đến tai hai cô gái. An Tuyết Thần khẽ nhếch miệng, tiếp tục bước đi. Trong khi đó, Lâm Mộ Dung Tuyết ngồi bên cạnh, cười đắc ý. Đạo đức giả!

Thời khắc tay cô chạm vào cánh cửa, một cánh tay mạnh mẽ kéo cô trở lại.

"Cút!"

Lâm Mộ Dung Tuyết tròn mắt nhìn Phạm Ngự. Run rẩy nói: "Ngự, anh nói em sao?"

"Phải, mau cút đi." Khi Phạm Ngự nghe An Tuyết Thần nói, anh biết đây đều là những việc dễ dàng khiến cô trở nên mất bình tĩnh nhất, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cô, trái tim như lạc đi một nhịp.

"Ngự, anh, anh lại vì cô ta mà hét lên với em." Lâm Mộ Dung Tuyết ôm khuôn mặt đầm đìa nước mắt chạy đi. Thấy cô đi khỏi.

"Buông tay!" An Tuyết Thần không hề nhìn anh, chỉ nhàn nhạt thốt ra. "Tôi nói lại lần nữa, buông tay!"

Lần này Phạm Ngự quả nhiên buông tay, An Tuyết Thần định rời đi. Thanh âm lạnh lẽo truyền vào tai cô.

"Em thử nghĩ xem, tại sao Lãnh Liệt lại phải đi Mỹ, tại sao công ty của hắn ta đột nhiên xảy ra chuyện?"

An Tuyết Thần run rẩy. Phạm Ngự thấy cô như vậy, trong lòng cũng dịu xuống. Nhưng không còn cách nào khác, cho dù có hèn hạ cỡ nào anh cũng làm, chỉ cần cô quay về bên cạnh anh.

An Tuyết Thần run rẩy xoay người, cảm nhận rằng Phạm Ngự giống y hệt Satan. Không thể tưởng tượng nổi nhìn anh nói: "Anh, quả nhiên là quỷ Satan từ địa ngục tới, anh muốn chúng ta cùng nhau xuống địa ngục sao?"

Phạm Ngự không ngờ An Tuyết Thần sẽ nói như vậy, lông mày khẽ nhíu lại "Phải, đi đâu anh cũng muốn đưa em theo!"

An Tuyết Thần đi tới trước mặt Phạm Ngự. Cứ như vậy nhìn anh. Phạm Ngự nhìn khuôn mặt tươi cười kia, đôi mắt tràn đầy sương mù. Đưa tay vuốt ve gương mặt cô.

"Anh chỉ muốn em ở lại bên cạnh anh, ở lại công ty anh. Chỉ vậy thôi." Những lời này có chút vô lực, bắt đầu đi.

"Anh đã động tay vào cái gì rồi? Công ty Liệt có thể bị nguy hiểm hay không?" An Tuyết Thần mặc cho anh vuốt ve mình. Nhưng lời cô nói lại làm cho thân thể Phạm Ngự cứng đờ.

"Chẳng qua là một cái búng tay, em biết đó, một khi anh tức giận, anh sẽ hoàn toàn hủy hoại hắn ta, mặc dù phải mất chút sức, nhưng em phải tin vào năng lực của anh." Lời Phạm Ngự nói như tiếng sét ngang tai.

Nước mắt cô chảy xuống, anh không thể, anh biết, biết rất rõ, Lãnh Liệt rất có ý nghĩa đối với cô. Cho dù mình phải tự tìm đến chỗ chết, cũng phải bảo vệ Lãnh Liệt. Nếu không có anh, cô sẽ không có được như ngày hôm nay.

"Phạm Ngự, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao, anh muốn bức tôi chết sao? Tại sao lại ra tay với mọi người xung quanh tôi, chẳng lẽ việc tôi trở về lần này là sai lầm thật sao? Là tôi ngu xuẩn, tự mình phá đi cuộc sống vốn dĩ bình yên của mình?"

An Tuyết Thần nức nở nói. Lần này, ở trước mặt Phạm Ngự, trông cô có vẻ bất lực.

Phạm Ngự nhìn cô, không biết nói gì. "Không, cho dù em không trở về, anh cũng sẽ tìm được em. Kết cục vẫn giống nhau."

"Nhưng mà, tại sao, là do anh tuyệt tình trước, sao bây giờ lại như vậy? Đêm đó tôi và anh đã nói rất rõ ràng." An Tuyết Thần cứ như vậy nhìn Phạm Ngự.

Lần này Phạm Ngự cũng không nói lời nào. Chỉ muốn ôm cô, An Tuyết Thần đẩy anh ra, lau nước mắt.

"Nói đi, anh muốn tôi làm gì?"

Phạm Ngự nhìn cô một hồi "Miễn em ở lại công ty anh."

An Tuyết Thần nhìn anh, gật đầu. "Được! Vậy thì mời anh ‘giờ cao đánh khẽ’, bỏ qua cho công ty của Liệt."

Phạm Ngự nhìn cô, lông mày nhíu lại "Em quan tâm tới hân ta?"

"Đúng! Anh ấy là vị hôn phu của tôi, chúng tôi đã đính hôn, tôi tự nguyện làm bất cứ điều gì vì anh ấy." Ánh mắt An Tuyết Thần kiên định nhìn anh. Đôi lại là ánh mắt đau đớn của Phạm Ngự.

"À. Được. Tự nguyện vì hân ta. Chỉ mong điều em nói là thật. Chính giờ ngày mai gặp nhau ở công ty, vấn đề kia anh sẽ giải quyết." Giọng điệu Phạm Ngự đầy châm chọc.

"Hi vọng anh nói được làm được."

An Tuyết Thần nói xong xoay người rời đi. Khoảnh khắc cửa được đẩy ra "Phạm Ngự, mặc kệ là năm năm trước hay năm năm sau, chỉ cần anh muốn, tôi sẽ nghe theo. Nhưng hãy nhớ rằng..., có lại được không có nghĩa là không mất."

Theo đó, cô hung hăng đóng cửa lại, chỉ còn lại Phạm Ngự với vẻ mặt suy tư. Tuyết Thần, cho dù có phải trả giá đắt đi chăng nữa, anh cũng phải khiến em trở lại bên cạnh anh. Năm năm trước là anh đánh mất, năm năm sau anh sẽ không ngu xuẩn mà tái phạm sai lầm đó một lần nữa.

An Tuyết Thần xuống cầu thang, tâm tư không còn. Khi nhận thấy ánh mắt đố kỵ của Lâm Mộng Tuyết mới lấy lại tinh thần. An Tuyết Thần không quan tâm, đi vòng qua cô ta.

"An Tuyết Thần, tôi cho cô biết, Ngự chỉ cảm thấy áy náy với cô, cô đừng có mà vọng tưởng." Lâm Mộng Tuyết cảnh cáo An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn cô châm chọc: "Xem ra, năm năm qua, tình cảm của hai người không thuận lợi mấy nhỉ! So với lúc trước thì ông bướm bên cạnh anh ta cũng không ít hơn là mấy. Cho tới giờ, người ôm mộng là cô mới đúng."

Lâm Mộng Tuyết nhìn theo tấm lưng An Tuyết Thần, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhất định phải cho cô ta một bài học. Đã tâm bắt đầu trào lên.

An Tuyết Thần nhìn vú Trương mỉm cười: "Vú Trương, con đi đây, có thời gian con sẽ đến thăm người."

Vú Trương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của An Tuyết Thần nói: "Ừ, nhớ lại đến thăm ta nhé!"

"Vâng! Con đi đây!"

"Lái xe chậm một chút!"

An Tuyết Thần quay lại nhìn bà rồi rời khỏi. Ra khỏi biệt thự, An Tuyết Thần ngồi trong xe, nhớ lại đoạn hội thoại giữa cô và Lãnh Liệt, cô không muốn liên lụy đến người khác, nhất là người mình quan tâm. Cô thỏa hiệp, lại thỏa hiệp. Hơn nữa lại thỏa hiệp với cùng một tên ác ma. Cô úp mặt lên tay lái khóc. Cô thật có lỗi với bạn bè xung quanh, cô lại càng hận Phạm Ngự. Cô hận sự uy hiếp của anh, càng hận chính mình lại thỏa hiệp lần nữa. Điều này làm cho cô cảm thấy bất lực. Trước mặt Phạm Ngự, cô vĩnh viễn không thể chịu nổi sự công kích của anh, vĩnh viễn ở thế yếu. Có lẽ ban đầu mình không nên nhất thời hứng thú mà trở về nước, càng không nên vì mình mà làm liên lụy tới những người khác.

Cuộc sống thật không như ý muốn. Cô khóc một hồi rồi lái xe rời đi. Ở trên lầu, anh vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe kia, ‘nhất cử nhất động’ của cô đều thu vào tầm mắt của anh, bao gồm cả hành động vừa rồi của cô. Minh khiến cô đau khổ như vậy ư, mình đã yêu cô ấy rất nhiều cơ mà?

Về đến nhà, nhìn thấy hai đôi giày nữ trước nhà, trong lòng cảm thấy vui mừng. Vội vàng cởi giày. Đi tới phòng ngủ, nhìn thấy Lệ Lệ và Morey đang ngồi trên giường, vẻ mặt lo lắng. Hai người nhìn An Tuyết Thần, Lệ Lệ khóc tiến lên ôm An Tuyết Thần.

"Hu hu, Tuyết Thần, mình còn tưởng là cậu đã xảy ra chuyện gì rồi chứ, còn cho là anh ta bắt nhốt cậu lại, làm mình sợ muốn chết, hu hu" An Tuyết Thần ôm Lệ Lệ, đôi mắt ướt ướt, nhưng mà ngăn lần không được khóc. Không thể khiến cho cô lo lắng.

"Ừ, mình không sao, anh ta không làm gì mình cả, chỉ là muốn mình trở thành người đại diện cho công ty anh ta mà thôi." An Tuyết Thần an ủi Giang Lệ Lệ.

"Này, vậy anh ta không có làm gì cậu chứ?" Lệ Lệ nghi ngờ hỏi.

An Tuyết Thần gật đầu nhìn Lệ Lệ, mở miệng nói: "Vậy hai người thì sao? Anh ta có làm gì hai người không?"

Lệ Lệ nghe An Tuyết Thần nhắc đến, đáy mắt cũng có thể phun ra lửa. Lúc này, Morey lên tiếng "Đang đi trên đường thì chị bị bắt cóc, chỉ còn lại Lệ Lệ. Chị cũng không biết Lệ Lệ như thế nào, hỏi cô ấy, cô ấy cũng không nói."

An Tuyết Thần nhìn Lệ Lệ khác thường, hỏi "Rốt cuộc là thế nào?"

Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, âm thầm mở miệng: "Là Lạc Trạch đưa mình đi."

Lúc này An Tuyết Thần mới để ý thấy vết hôn trên cổ Lệ Lệ, tức giận nói "Khốn kiếp, còn dám làm cậu ra nông nổi này, ngày mai mình và cậu đi tìm Phạm Ngự, mình thay cậu lấy lại công bằng."

Mặt Lệ Lệ biến sắc, hôm qua anh ta thô bạo như vậy, nghĩ lại còn thấy sợ. An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ, hận không thể giết chết cái tên kia, Phàm Ngự, anh đã nói họ sẽ không có chuyện gì mà lại thế à! Ngày mai tôi muốn nghe lời giải thích của anh.

"Được rồi, Morey, chị về nhà trước đi, hôm qua chồng chị gọi cho em rất nhiều lần, chắc là anh ấy đã rất lo lắng." An Tuyết Thần mệt mỏi nói.

Morey áy náy nhìn An Tuyết Thần: "Tuyết Thần, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, chị cũng là nạn bất đắc dĩ, em cũng biết đấy, nếu là Phàm Ngự, thì chị thật sự không còn cách nào khác, còn có người thân của chị, cho nên.... "

"Em biết mà, Morey, em cũng không trách chị, ngược lại cảm thấy có lỗi, nếu như không phải vì em thì anh ta cũng không tìm đến chị. Cho nên chị không cần giữ trong lòng. Mau về nhà, không khéo anh rề lại lo lắng."

Morey cảm kích nhìn An Tuyết Thần. "Ừ, vậy chị đi trước."

An Tuyết Thần gật đầu, sau đó nhìn Lệ Lệ đang 'hòn siêu phách lạc'. Cô không biết nói gì? Trong lòng áy náy vô cùng.

"Lệ Lệ, thật xin lỗi, mình.... "

"Chuyện không liên quan tới cậu, giữa mình và anh ta không có bất cứ quan hệ gì." Mặt Lệ Lệ trắng bệch.

An Tuyết Thần nhìn thấy rõ ràng vết hôn trên cổ cô, lại nổi bật như thế. Trong lòng khổ sở, mình đã liên lụy quá nhiều người, cô lại càng áy náy với Lệ Lệ. Làm sao mà mình lại để Lạc Trạch có cơ hội làm tổn thương Lệ Lệ lần nữa như vậy chứ! Mình thật đáng chết. Liệt, anh có khỏe không, em muốn nghe giọng nói của anh ——

Đường phân cách hoa lệ ——

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch, tâm tình của cậu ta có vẻ cực kỳ khó chịu. Phàm Ngự mở miệng: "Trạch, hôm qua cậu không sao chứ?"

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự: "Cậu nói đúng, mình thì làm sao chứ!" Anh nói một cách thoải mái.

Phàm Ngự khờ dại nhìn người anh em của mình, thật hối hận khi đồng ý việc đem cô gái kia giao phó cho cậu ta, xem ra ngày mai có chuyện để làm rồi. "Haizzz!"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Sập bẫy, cuối cùng cũng thỏa hiệp

Ngày ké ——

An Tuyết Thần và Giang Lệ Lệ đi tới công ty của Phàm Ngự, hai cô gái nhìn tòa cao ốc trước mắt. Liếc nhìn nhau rồi đi vào, dọc đường đi không hề gặp chút trở ngại nào. Tất cả mọi người đều nhận ra các cô, ngay trong đêm đó.

Đi tới bên cạnh thang máy thì có một cô gái đi tới. Vừa nhìn chính là nữ cường nhân. "Xin hỏi là An tiểu thư và Giang tiểu thư sao?"

An Tuyết Thần nhìn cô gái gật đầu: "Đúng vậy, là chúng tôi."

Cô gái hướng các cô thân nhiên cười: "Là như vậy, tổng giám đốc đặc biệt phân phó qua, đề cho hai vị đi thang máy chuyên dụng."

An Tuyết Thần hướng cô gái gật đầu, theo cô gái đi vào thang máy chuyên dụng của công ty. Cái thang máy này, rất lâu không có người làm đi vào, trong này phong bế tràn ngập hơi thở của anh. Lúc hơi thở bao quanh không gian này. Thiếu chút nữa thì anh muốn cô. Cô hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra ở chỗ này. Giống như vừa xảy ra hôm qua vậy.

Dính dính ——

"An tiểu thư, Lâm tiểu thư, tổng giám đốc đang ở phòng làm việc, mời hai cô đi vào." Nữ thư ký nói xong liền xoay người rồi đi.

An Tuyết Thần nhìn cánh cửa khép chặt, sau đó nắm tay Lệ Lệ đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Phàm Ngự ngồi trên ghế nhìn chằm chằm vào họ. Quan trọng nhất là Lạc Trạch, CMN, tại sao cũng ở đây. Đây là lần đầu tiên An Tuyết Thần muốn mắng người.

Lạc Trạch chỉ nhìn chằm chằm vào Giang Lệ Lệ bị An Tuyết Thần lôi kéo tiến vào, Giang Lệ Lệ vẫn còn bị An Tuyết Thần lôi kéo vào bên trong, còn chưa phản ứng kịp.

"Tớ nói, Tuyết Thần, cậu làm sao? . . . . ." Lời nói của Giang Lệ Lệ còn chưa hết đã nhìn thấy Lạc Trạch ở một bên đang uống cà phê. Thần kinh lập tức căng lên. Tên cầm thú này.

Phạm Ngự nhìn về mặt hai cô gái không cùng một dạng, một tràn đầy giận dữ, một tràn đầy bất đắc dĩ cùng oán hận. Ưu nhã mở miệng: "Ngồi trước"

An Tuyết Thần hung hăng liếc mắt nhìn Lạc Trạch, sau đó lôi kéo Lệ Lệ ngồi ở trên ghế sa lon. Nhìn Phạm Ngự.

"Phạm Ngự, CMN, anh nói lời mà không giữ lời." Khuôn mặt Lệ Lệ kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, không tin lời này nói ra từ trong miệng cô, đây là An Tuyết Thần kiều ngạo – tao nhã hạng nhất sao? Giật mình còn có Phạm Ngự. Nhưng chỉ trong phút chốc, ánh mắt vô ý liếc Lạc Trạch một cái, phát hiện cậu ta vẫn nhìn chằm chằm vào Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ nhẹ nhàng lôi kéo An Tuyết Thần. An Tuyết Thần quay đầu lại nhìn về mặt kinh ngạc của Giang Lệ Lệ.

"Cậu không cần trông giữ tớ như vậy, tớ nhìn bọn họ lâu rồi."

Lệ Lệ nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của An Tuyết Thần. Trời ạ, hôm nay cô ăn bom à, tối hôm qua, kể từ khi nghe cô nói về chuyện đã xảy ra giữa cô và Lạc Trạch, sau đó cô bặt liên nổ tung.

Phạm Ngự buồn cười nhìn An Tuyết Thần, cầm điện thoại lên: "Đưa hai tách cà phê vào đây."

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, lần nữa xúc động phần nộ nói: "Phạm Ngự, anh không thực hiện cam kết của anh, cho nên hôm nay tôi tới đây nói cho anh biết, tôi cũng không thực hiện lời hứa của tôi."

Lệ Lệ oán giận nhìn Phạm Ngự, người đàn ông này thật sự là CMN đáng đánh đòn. Lại đem cô giao cho Lạc Trạch. Nói xong liền lườm Lạc Trạch, thế nhưng người nọ vẫn nhàn nhã uống cà phê như vậy.

Phạm Ngự nhìn cộp me uy hiếp trước mắt. Ho khan vài tiếng. "Sao anh lại không thực hiện lời hứa, cô ấy không phải ở bên cạnh em sao? Em nói anh đối với cô ấy thế nào? Trái lại, em còn trách anh à?"

Lời nói của Phạm Ngự thiếu chút nữa đã làm cho An Tuyết Thần tức đến hộc máu, Lệ Lệ tức giận cũng không nhỏ. Trong lòng bàn toán gì đó.

"Anh, Phạm Ngự, anh hèn hạ, anh càng vô sỉ." An Tuyết Thần tức giận hướng anh quát.

Phạm Ngự căn bản không xem trọng, tiếp tục việc không liên quan đến mình, nói: "Anh hèn hạ, anh thừa nhận, anh vô sỉ? Anh thì sao, anh cũng không đem cô ấy làm thế nào?"

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn An Tuyết Thần bị tức không nhẹ, trong lòng hơi chút vui mừng. Sau đó đứng lên, đi tới trước mặt của Phạm Ngự. Cách một cái bàn nhìn anh. Mặc một cái đầm màu đen, đem đường cong hoàn mỹ bày ra. "Phạm tổng, chúng ta không nên lãng phí thời gian về đề tài này, ngài làm nhiều việc bản như vậy không phải là muốn ký với chúng tôi sao? Thảo luận lâu một chút chúng tôi cùng anh mang lại ích lợi cho Kỳ Hạ, như thế nào?"

Khuôn mặt An Tuyết Thần khó hiểu nhìn Lệ Lệ. Phạm Ngự nhìn Lệ Lệ, kéo ra nụ cười mỉa hoặc, khoe miệng khe giờ lên: "Được, chỉ cần hai cô nói ra điều kiện, tôi đều đồng ý vô điều kiện."

Giang Lệ Lệ nghe thấy câu trả lời của Phạm Ngự, khoe miệng cũng giờ lên, sau đó lại ngồi xuống, đây bản lĩnh nhìn Lạc Trạch, phát hiện anh cũng đang dùng ánh mắt đùa giỡn nhìn mình. Khoe miệng cười sâu hơn.

"Vậy tôi đã có thể nói rồi, Tuyết Thần ký hợp đồng điều kiện hai người đã đàm luận ổn thỏa rồi, vậy tôi đây? Hơn nữa còn lừa tôi. Tôi nghĩ, Phạm tổng sẽ không hẹp hòi như vậy chứ, yêu cầu của tôi chắc anh sẽ đồng ý? Là anh lừa gạt tôi? Tôi và Tuyết Thần chính là một tổ hợp."

"Được, cô nói nghe xem." Dựa vào ghế, liếc Lạc Trạch bên cạnh.

"Vậy tôi đã có thể ra điều kiện rồi."

"Ừ, tôi xin rửa tai lắng nghe"

Khuôn mặt An Tuyết Thần hoài nghi liếc nhìn Lệ Lệ, Lệ Lệ cho cô một ánh mắt hài lòng – thắng lợi, mở miệng nói: "Tôi nghe nói, Lãnh Phong là nghệ sỹ của công ty Kỳ Hạ các anh?" {Phiên dịch chút, Lãnh Phong. Vừa đẹp trai lại có nhiều đàn ông gần kề, mê đảo ngàn vạn thiếu nữ. Một ca sĩ hàng đầu lại là mình tính}

"Phải, là của Kỳ Hạ?" Phạm Ngự cũng rất tò mò muốn biết cô sẽ nói yêu cầu gì?

"Tôi muốn ước hẹn với anh ta, tôi muốn lên trên anh ta, muốn truy anh ta. Anh cứ việc giúp tôi ước hẹn với anh ta. Nếu như tôi gây khó dễ với anh ta, đó là chuyện của tôi, ước hẹn tốt, tôi sẽ tuân theo hiệp ước của các anh vô điều kiện. Phạm tổng, anh thấy như thế nào? Đây đối với anh mà nói, đây là chuyện rất đơn giản nhĩ?"

Quả nhiên cái yêu cầu này làm ba người kinh sợ. Phàm Ngự tò mò nhìn cô gái, lơ đãng liếc Lạc Trạch, sắc mặt của cậu ta đã tím đen, tò mò nếu anh đáp ứng thì cậu ta sẽ làm như thế nào? Cái người anh em này của anh, xem ra cũng có cô gái khiến cậu ấy đầu hàng, sao anh không vui mà làm đây?

"Được, chuyện này vô cùng đơn giản, cô gái giống như Giang tiểu thư, tôi tin tưởng Lãnh Phong sẽ không cự tuyệt." Phàm Ngự vô cùng sáng khoái đồng ý, không thèm để ý đến ánh mắt lạnh lẽo giết người quăng tới từ bên cạnh, nụ cười sâu hơn.

Giang Lệ Lệ nhấp một ngụm cà phê, sau đó khẽ uống: "Tốt, Phàm tổng quả nhiên sáng khoái, vậy thì tối nay, địa điểm do các anh quyết định, tôi đều có thể, chỉ cần người này - anh ta tới là được." Giang Lệ Lệ nhìn về mặt tức giận khó coi của Lạc Trạch, trong lòng thoải mái, có lẽ bọn họ không biết, nhưng mà An Tuyết Thần lại biết, Lãnh Phong biết hai cô, hơn nữa có quan hệ rất thân với Lệ Lệ, trong đầu đột nhiên hiểu rõ. Thì ra là vậy à?

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, lại nhìn Lệ Lệ, làm bộ lo lắng mở miệng: "Lệ Lệ à? Lãnh Phong, người này tính tình không tốt, tớ biết cậu thích anh ta đã năm năm rồi, nhưng tớ rất lo lắng."

Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, cười một tiếng: "Tuyết Thần, không sao, nếu tớ thích anh ấy, thì cái gì cũng không sợ, coi như tính toán tối nay hiến thân, tớ đều không quan tâm, chỉ cần là người mình thích."

"Ừ, tốt, tớ ủng hộ cậu. Cố gắng lên" An Tuyết Thần rất phối hợp nói.

Khuôn mặt yêu mị của Lạc Trạch bỗng tối đen. Nhưng lại tiêu khiển nhìn Phàm Ngự. Bụp —— Lạc Trạch hung hăng đem tách cà phê đặt lên trên bàn trà, lưu lại một bóng lưng.

"Đi trước"

Giang Lệ Lệ nhìn bóng lưng thẹn quá hóa giận của Lạc Trạch trong lòng thật sự là sáng khoái ngất trời rồi. An Tuyết Thần nhìn về mặt sáng khoái ngây ngô của Lệ Lệ, cũng cười theo, thật đúng là cô gái có thể treo cột người.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, trên mặt là vô số dịu dàng, nhưng không ai thấy được. Lệ Lệ quay đầu nhìn An Tuyết Thần, "Tốt lắm, tớ muốn đi về trước, tớ muốn ăn mặc thật đẹp, buổi tối chuẩn bị đi quyến rũ đàn ông. Đi đây, cậu cẩn thận chút." Nói xong không quên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Phàm Ngự.

An Tuyết Thần nhìn cô bạn, khuôn mặt mỉm cười: "Ừm, cậu đi chuẩn bị đi, chúc cậu thành công."

Lệ Lệ cười, nện bước rời đi. An Tuyết Thần nhìn bóng lưng Lệ Lệ biến mất, xoay người nhìn Phàm Ngự, lập tức thu hồi thoáng cười, gương mặt lạnh lùng nhìn anh.

"Chúng ta muốn làm việc ở đâu?"

Phàm Ngự đối với An Tuyết Thần lạnh lùng chẳng có gì là lạ, đi tới bên người cô, kéo cô đi ra khỏi phòng làm việc. Dọc theo đường đi, bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc, ghen tỵ, hâm mộ, An Tuyết Thần sắp bị đè nén chết rồi. Nhỏ giọng nói: "Phàm Ngự, anh chờ một chút, mang tôi đi đâu?"

Phàm Ngự không nói gì, ấn thang máy đến lầu chỉ có một phòng làm việc. Vách tường, tất cả đều là Hoa Bách Hợp, sau đó trước cửa sổ sát đất đặt giàn hoa, tất cả đều là Hoa Bách Hợp nở rộ. An Tuyết Thần vừa tiến đến, liền quên mình, đi tới trước cây Hoa Bách Hợp, nhìn một ít đóa đóa Hoa Bách Hợp nở rộ, tinh thần sáng khoái, khoe miệng cũng giơ lên. Phàm Ngự nhìn về mặt hưởng thụ của An Tuyết Thần, quả nhiên không lãng phí thời gian bố trí, chỉ trong vòng một buổi tối. Thấy cô như vậy, trong lòng cũng mềm mại xuống. Tối hôm qua còn buồn lo, nếu như An Tuyết Thần không hài lòng liền đem tất cả bọn họ rang xào.

Bách Hợp

Lá có nhiều loại, nở hoa không dị sắc.

Ngâm lộ hoặc rù xuống, theo gió ngã ngửa——

Tiêu Sát

Bài thơ này do Lương Tuyên Đế con thứ ba của Tiêu Sát, tác phẩm miêu tả hoa bách hợp, tác giả lấy câu chữ thanh từ mỹ lệ, phác họa màu sắc nhạt rù xuống, miêu tả bức tranh hoa bách hợp với chất thơ nồng hậu. Toàn bộ bốn câu thơ, hai câu đầu nói về lá cây tới hoa, hai câu sau từ hoa đến hình dáng, miêu tả hoa lá cây hoa bách hợp, bông hoa tươi mát, tự nhiên cảm giác, bày ra tư thế mê người, giống như hoa bách hợp bày trước mắt chúng ta, cực kỳ thú vị và thuần túy.

Cô gái sở dĩ thích Hoa Bách Hợp, đó là bởi vì tính tình cô rất giống vậy. Cùng người không tranh, lẳng lặng mở ra. Một đóa hoa Bách Hợp thơm ngát, lẳng lặng đi vào lòng tôi, không ai biết sự tồn tại của nó. Nó trắng tinh, chỉ có tôi lưu lạc, cô độc bước đi trên đường. Lúc nào cũng mỉm cười nhớ tới nó. Đây là suy nghĩ của cô gái.

Phàm Ngự nhìn gương mặt và dáng vẻ thỏa mãn của cô gái, mở miệng: "Như thế nào? Có hài lòng không?"

Thanh âm trầm thấp của Phàm Ngự kéo suy nghĩ An Tuyết Thần trở về, xoay người nhìn Phàm Ngự, sau đó mở miệng: "Anh sai người chuẩn bị như vậy sao?"

"Ừ." Phàm Ngự nhìn cô, đáp lại.

"Đây là phòng làm việc của tôi?" Về mặt của An Tuyết Thần sợ hãi than. Quá khoa trương đi?

"Ừ." Phàm Ngự nhàn nhạt trả lời. {Nhiều lời một chữ sẽ chết à? Phàm Ngự: cô tự đâm đầu vào chỗ chết sao? Quả đào: không dám, tránh trước}

An Tuyết Thần nhìn anh, trong lúc nhất thời thể nhưng cứng họng. Muốn cảm ơn anh sao? Không cần đi, cũng không phải cô muốn anh làm như vậy.

"Thật ra thì, không cần lãng phí như vậy. Bình thường là được." An Tuyết Thần nhìn anh, trên mặt hiện lên một tia đồ ùng.

Phàm Ngự nhìn cô, khóe miệng kéo ra nụ cười tà tử: "Không cần để trong lòng, anh muốn em tuyệt đẹp không thể làm việc ở hoàn cảnh xấu. Bách Hợp có thể ngưng thần (tập trung suy nghĩ). Coi như là vì em cung cấp hoàn cảnh làm việc ưu việt đi."

An Tuyết Thần nhìn anh, đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Cái đó, công ty của Liệt, thế nào rồi."

Sắc mặt Phàm Ngự lập tức khó coi, nụ cười tà ác lại sâu hơn. Đi tới chỗ An Tuyết Thần, nâng cằm của cô lên: "Lo lắng cho cậu ta như vậy à?" Giọng điệu của Phàm Ngự rõ ràng là tức cười như vậy.

An Tuyết Thần nhìn anh không nói chuyện, chỉ gật đầu một cái. Phàm Ngự buông cô ra, liếc xéo cô: "Anh nói rồi, nhất định sẽ thực hiện."

An Tuyết Thần không cam lòng trước câu trả lời của anh muốn tiếp tục hỏi, nhưng bị hơi thở nguy hiểm thô sáo của anh tàn mát ra làm cho nín trở về. Chỉ sợ anh sẽ đổi ý.

Phàm Ngự thấy thế, vui vẻ hơn. Liền nghe thấy An Tuyết Thần hỏi lần nữa: "Còn nữa, chuyện của Lạc Trạch và Lệ Lệ, có phải anh nên cho tôi câu trả lời thỏa đáng."

Phàm Ngự chớp mắt một cái, nói cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt: "Anh chỉ để Trạch gặp cô ấy, nhưng chỉ là nhìn cô ấy, về phần giữa bọn họ xảy ra cái gì, anh thật sự không biết."

Một đôi mắt đẹp của An Tuyết Thần gắt gao nhìn chăm chăm Phàm Ngự, thật muốn nuốt sống anh. "Anh, anh lấy cớ. Anh biết Lạc Trạch đã từng tổn thương Lệ Lệ nặng như vậy, còn đem bọn họ cột chung một chỗ. Anh có ý đồ gì?"

"Ý đồ? Từ đâu mà nói thế? Lạc Trạch là anh em tốt của anh. Nhưng mà, chuyện riêng của cậu ấy, anh không thể can thiệp."

Nhìn An Tuyết Thần còn muốn nói điều gì. Anh vội vã mở miệng nói: "Đi thôi, chúng ta trở về phòng làm việc, nói một lần. Còn chuyện mà Giang tiểu thư vừa nói kia, anh sẽ làm tốt."

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự từ từ đi về phía cửa, tại sao nghe giọng nói của anh có vẻ như đang chờ xem kịch vui vậy? Lắc đầu một cái, liền đi theo ra ngoài. Đóng cửa, trong nháy mắt nhìn thể giới tràn đầy Bách Hợp này, cỡ nào giống như Lãnh đưa của mình đến biển Hoa Bách Hợp. Thật lo lắng cho anh ấy.

"Tại sao còn chưa đi?" Phàm Ngự nghiêng người nhìn bộ dạng ảm đạm lưu luyến kia của An Tuyết Thần. Mở miệng thúc giục.

"Ặc, tới." An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, đi về phía anh. Hai người trở lại phòng làm việc, An Tuyết Thần đơn giản liếc mắt nhìn, sau đó bày tỏ không có ý kiến.

"Có ý kiến gì? Nói ra, anh đều có thể thỏa mãn." Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói.

"Ặc, không cần, cứ theo trong hợp đồng thôi." An Tuyết Thần liếc anh một cái. Chuyện của Lệ Lệ và Lãnh Phong, nên làm cái gì bây giờ? Ôi chào, thôi, về nhà thương lượng với Lệ Lệ một chút vậy.

Cười nhẹ. "Không có chuyện gì, tôi đi về trước đây, chín giờ ngày mai đi làm sao?" An Tuyết Thần đứng lên nhìn Phàm Ngự, nói.

"Ừ, chín giờ. Em phải đi đâu? Anh đưa em đi." Phàm Ngự nói xong liền cầm áo khoác lên.

"Không cần, Phàm tổng, hàng chục người chờ anh ăn cơm đấy? Anh rời đi một giây, vậy thì tổn thất bao nhiêu tiền đó." Dứt lời, liền nện bước chân rời khỏi phòng làm việc. Phàm Ngự nhìn theo bóng lưng An Tuyết Thần, nói móc anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Khách sạn, Lệ Lệ bị hạ được

Quả nhiên Phạm Ngự nói được làm được, hện Lãnh Phong ở nhà hàng. An Tuyết Thần nhìn Lệ Lệ "Lệ Lệ, làm như vậy, thật sự không có vấn đề chứ?"

Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, sáng khoái đáp: "Có thể có vấn đề gì? Tớ thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh ta, cho nên chỉ có thể tìm vị hôn thê thể thân một trận." Giang Lệ Lệ hồi tưởng lại tất cả những gì mình gặp phải ngày hôm qua. Thân thể liền run rẩy.

—— Trở về ngày hôm qua khi rời khỏi khách sạn ——

Giang Lệ Lệ chuẩn bị trở về khu nhà trọ lấy hộp đồng, ai ngờ đột nhiên xuất hiện mấy chiếc xe hơi màu đen, chặn đường đi của bọn họ. Trên xe đích xác là đàn ông, kéo cửa xe của các cô ra.

Mặt Morey kinh sợ nhìn mấy người đàn ông cao lớn. "Anh, các anh là ai, muốn, muốn làm gì?"

Người đàn ông không nói hai lời liền lôi Morey ra khỏi xe. Giang Lệ Lệ nhìn Morey vì kinh sợ quá độ mà hô to, không nhìn được mở miệng nói: "Này, các anh, mang cô ấy đi đâu?" Bây giờ Giang Lệ Lệ đã bị dọa sợ không nhẹ, nhưng vẫn giả bộ cực kỳ tỉnh táo để dò hỏi. Tại sao chỉ bắt cóc Morey?

Hai người đàn ông kỳ quái làm tư thế xin mời. Đầu Giang Lệ Lệ đầy nghi vấn, nhưng vẫn xuống xe. Đi theo sau đám người đó, giống như duy trì tư thái chiến thắng bước đi. Cô thấy kỳ quái.

"Thiếu gia, người đã mang tới." Một người đàn ông uy mãnh hướng về phía người đàn ông trong xe nói. Bởi vì cửa sổ xe là màu đen, căn bản không thấy rõ người bên trong là ai? Lạc Trạch ngồi ở trong xe nhìn về mặt mờ mờ tối tối nghiến cửi, hạ cửa xe xuống. Theo cánh cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Lộ ra là khuôn mặt cực kỳ mỹ lệ. Thấy gương mặt tuấn tú tầm từ từ phóng đại. Trống ngực của Giang Lệ Lệ đập nhanh gấp đôi. Xoay người muốn chạy. Nhưng vừa quay người lại, đã nhìn thấy hai người đàn ông đứng canh giữ trước mặt. Muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được.

Giang Lệ Lệ không có biện pháp, đen đầu khi gặp Lạc Trạch, cố gắng giật giật khoe miệng, sau đó tào nhả xoay người: "Ui, Lạc thiếu, trùng hợp thế, tìm tôi có việc sao? Không cần bày thế trận lớn như vậy chứ?" Giang Lệ Lệ, vẻ mặt dối trá, cười cười. Nhưng khi nhìn vào trong mắt của Lạc Trạch thì rất chói mắt.

Lạc Trạch nhìn vẻ mặt tươi cười giả dối của Giang Lệ Lệ, lông mày tuấn tú nhíu nhíu. Khuôn mặt chán ghét. Lệ Lệ nhìn gương mặt tuấn tú chán ghét của anh, trong lòng như bị kim châm vậy. Sau đó thu hồi nụ cười giả dối. Mặt không chút thay đổi, cũng có chút không kiên nhẫn. "Lạc Trạch, nói đi, đến tìm tôi như vậy, chuyện gì, anh đem người đại diện của tôi đi đâu."

Tầm mắt của Lạc Trạch từ dừng lại ở trên người cô gái bỗng dời đến phía trước. Ra lệnh: "Lên xe"

Giang Lệ Lệ khẽ cau mày, dựa vào cái gì cô phải nghe lời anh. Lại dựa vào cái gì ra lệnh cho cô, cô chán ghét việc anh tự cho mình là đúng. Nếu như không phải là anh tự cho mình là đúng, làm sao cô sẽ mất đi thứ tốt đẹp nhất đó. Anh chính là giặc cướp.

"Tại sao tôi phải nghe lời anh, rốt cuộc là chuyện gì, không có việc gì thì tôi đi, tôi còn có chuyện?" Lệ Lệ nói xong cũng định xoay người, lại nghe thấy thanh âm thuần hậu của Lạc Trạch: "Hợp đồng? Ở trong tay Ngự, về phần người đầu tư cho các em cũng là Ngự, còn có người đại diện của em, chuyện quanh co như vậy?"

Mặt Giang Lệ Lệ không thể tưởng tượng nổi nhìn Lạc Trạch, nhà đầu tư lại là Phạm Ngự, vậy Tuyết Thần bây giờ? Không để cô nhanh chân đến xem. Xoay người liền muốn rời đi, nhưng hai người đàn ông này lại cản Giang Lệ Lệ, không để cho cô đi ra ngoài.

"Lạc Trạch, rốt cuộc anh muốn như thế nào, anh thả tôi đi, tôi muốn đi xem Tuyết Thần một chút, anh mau thả tôi ra." Giang Lệ Lệ tức giận nhìn Lạc Trạch, nói.

"Lên xe"

"Không lên, đừng mơ tưởng"

Hình như Lạc Trạch nháy mắt ra dấu với hai người đàn ông kia, người đàn ông liền kiên quyết nhét Giang Lệ Lệ vào bên trong xe. ‘Ầm’, đóng cửa lại.

"Lái xe"

Giang Lệ Lệ, dùng sức mở cửa xe, nhưng mở không ra. Lệ Lệ quay đầu nhìn khuôn mặt mãn nguyện của Lạc Trạch. Ưu nhã hàng đầu không còn tồn tại. Tức giận rốt cuộc bạo phát ra.

"Lạc Trạch, rốt cuộc anh muốn làm gì? Bắt tôi đi là vì cái gì? Chẳng lẽ để uy hiếp Tuyết Thần?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Lệ Lệ bởi vì tức giận mà trở nên đỏ bừng.

Lạc Trạch nghiêng đầu nhìn cô, cùng bộ ngực thờ ờ, sau đó nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, thật sự làm cho người ta muốn cắn một cái. Lạc Trạch hướng về phía cô, cười mỉa mai: "Đáp đúng rồi. Cô gái, đừng quá thông minh."

Giang Lệ Lệ thấy Lạc Trạch đã thừa nhận, cả trái tim, đã đập cấp bách kinh khủng. Tuyết Thần sẽ nguy hiểm? Lạc Trạch nhìn bộ mặt lo lắng của Giang Lệ Lệ, khoe miệng kéo ra nụ cười giễu cợt: "Em còn có tâm tư lo lắng cho người khác, sao không lo lắng cho bản thân em đi?"

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch - con người như sói lóe sáng khắp nơi. Thân thể tự nhiên run rẩy một trận. Sau đó nhìn anh, mở miệng nói: "Anh, anh có ý gì? Anh định làm gì tôi?"

Lạc Trạch nhìn cô, tiến đến gần Giang Lệ Lệ, trái tim cô nhảy lên 'thình thịch', khuôn mặt tươi cười càng đỏ rực hơn, thật đúng là mê người. Hai khuôn mặt chỉ cách nhau năm phân. Lệ Lệ không dám nói lời nào, cũng không dám thở mạnh. Mặt cảnh giác nhìn Lạc Trạch. Chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt. Ngứa một chút.

"Hiện tại sẽ không làm cái gì? Chỉ là, em lại tiếp tục quyến rũ anh sao? Vậy anh không thể bảo đảm. Từ trước đến giờ, đối với chủ động cô gái, anh không từ chối." Lạc Trạch cân nhắc nhìn Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ nghe giọng điệu trên chộc, cảm giác nhục nhã ngày đó ập đến. Cấn cấn môi, đôi mắt có vẻ ứng phó: "Lạc Trạch, anh chính là tên khốn nạn, anh không thừa nhận mình thua trên tay một cô gái, anh giống như giặc cướp lấy mất vật trân quý nhất của tôi, nếu như bây giờ anh làm gì tôi? Tôi sẽ không tha thứ cho anh, chắc chắn không."

Lạc Trạch nghe những lời nói của cô, gương mặt tuấn tú mỉa mai, đã sớm hung ác - dữ tợn, gương mặt tuấn tú tràn đầy sương mù, sắc mặt khó coi. Nâng cằm của cô lên. Thanh âm cực kỳ mỉa mai: "Tốt, anh sẽ khiến em cầu xin anh đấy."

"Ha ha, Lạc thiếu thật biết nói đùa, anh nằm mơ à?" Khuôn mặt Giang Lệ Lệ khinh bỉ nhìn Lạc Trạch. Cái tay Lạc Trạch đang nắm cằm Giang Lệ Lệ hơi dùng sức. Giang Lệ Lệ cắn chặt cánh môi dưới. Đôi mày thanh tú nhíu chặt vào nhau.

Đôi mắt xé rách nguy hiểm của Lạc Trạch híp lại. Chuyên chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì đau đớn mà có chút hung dữ. Một phát bỏ cô qua một bên. Không nhìn cô nữa. Anh sợ mình không khống chế nổi, thật sự sẽ muốn cô ở trong xe.

Giang Lệ Lệ bị đau, xoa cái cằm bị ngược đãi của mình, vẻ mặt oán hận nhìn anh. Lạc Trạch không phải không thấy ánh mắt thù hận của cô, chỉ là anh có kiên nhẫn, anh nhất định phải khiến cô cầu xin anh cho cô. Trên mặt hiện lên nụ cười mỉa mai của Satan. Cái loại nụ cười thực hiện được gian kế đó. Nhưng mà, Giang Lệ Lệ không thấy được.

Giang Lệ Lệ cứ ngồi như vậy ở trong xe của anh. Cách anh rất xa, mà Lạc Trạch cũng thấy không sao cả. Xe dừng lại ở một khách sạn sang trọng. Trống ngực của Giang Lệ Lệ lại khôi phục nhịp đập mạnh. Gương mặt khảm trương nhìn Lạc Trạch, không nhìn được mà mở miệng.

"Anh, anh dẫn tôi tới khách sạn làm cái gì?"

Lạc Trạch không để ý đến cô, chỉ giúp cô mở cửa xe, lôi kéo cô đi về phía khách sạn. Giang Lệ Lệ vừa định hô to, thanh âm chế nhạo của Lạc Trạch liền truyền vào trong lỗ tai của cô.

"Không muốn lên trên mặt báo, thì em cứ thỏa thích mà kêu đi, anh nói rồi, sẽ không cưỡng cầu em, anh muốn em biết anh không cần ép buộc."

Giang Lệ Lệ bị lời nói của anh làm cho nghẹn họng, nhưng mà thân thể phản kháng theo bản năng. Không muốn cùng anh đi vào. Cô không quên đêm đó anh điên cuồng đòi hỏi. Cô đang sợ. Nhưng lại không thể làm quá nhiều hành động, cô đã không phải là cô gái trước kia. Bây giờ cô là nhân vật được mọi người biết đến.

Lời nói của Lạc Trạch dễ như trở bàn tay khiến Giang Lệ Lệ đi vào trong thang máy. Sau đó mình cũng sai bước bước vào thang máy. Thang máy chỉ có hai người bọn họ. Bực tức cùng khảm trương. Giang Lệ Lệ nắm chặt góc áo, cảnh giác nhìn anh, thanh âm không cách nào bình tĩnh, nói: "Tại sao nhất định phải là tôi? Anh không thể bỏ qua cho tôi sao? Năm năm trước rõ ràng anh không đúng, nhưng tôi đều không truy cứu, tại sao anh phải cần không tha đây?" Về mặt Lệ Lệ không thể giải thích vì sao mà hỏi. Đúng là hỏi Lạc Trạch.

"Không vì cái gì, chỉ cần anh muốn là được, mặc kệ nhiều tại sao như vậy, cũng không quan tâm lý do là gì?" Lạc Trạch chau mày lại nhìn về mặt không muốn, đáng về cảnh giác, chộc giận anh, làm cho ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ. Dục vọng chinh phục. Lạc Trạch từng bước một dồn ép về phía Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ bị đẩy tới không còn đường lui. Cấn rắng nhìn anh, nhìn anh đem đôi tay cô giam cầm ở giữa. "Phụ nữ của anh nhiều như vậy, không ít hơn một, không bằng anh thả tôi đi. Tin rằng họ sẽ rất vui lòng."

Mặt Lạc Trạch tức giận nhìn hình người trước mắt, bao nhiêu phụ nữ ngã vào, tại sao anh trong mắt cô lại không đáng giá một đồng. Ngón trở nhẹ nhàng vẽ hình dáng cô. Thanh âm quyến rũ, nói: "Bởi vì, anh thích khiêu chiến, những người phụ nữ kia quá vâng lệnh nghe theo, quá nhàm chán. Nếu như em có thể giống như họ, có lẽ anh liền không có hứng thú đối với em cũng không biết chừng, vậy em có muốn thử một chút hay không."

Nếu như ánh mắt của Giang Lệ Lệ có thể giết người, tin rằng Lạc Trạch đã chết vô số lần. Giang Lệ Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đề tôi giống như những người phụ nữ kia, thật xin lỗi, chết cũng không làm."

Lạc Trạch nhìn gương mặt khảng định của cô, ý cười đùa giỡn trên mặt sâu hơn, buông cô ra, đứng bên cạnh anh. Liếc nhìn cô: "Vậy thì không thể nào buông tha em rồi, chẳng qua là anh cũng đã nói qua, tới nay anh sẽ không miễn cưỡng em, sẽ làm em chủ động."

Giang Lệ Lệ nhìn anh, gương mặt không tin tưởng, nếu như anh thật sự không cưỡng ép mình, cô cũng sẽ không sợ, bởi vì chính mình không có khả năng chủ động. Nghĩ tới đây, khóe miệng hơi buong lỏng.

Lạc Trạch nhìn cô, mắt híp một cái. Chuyện tới đây, hao mòn ** cả đêm. Thật mong đợi. Em đừng làm anh thất vọng mới phải.

dĩng dong ——

Thang máy mở ra, trong đầu Giang Lệ Lệ đột nhiên xuất hiện ý nghĩ "Chạy trốn"

Giang Lệ Lệ nhìn cửa thang máy mở ra, nghĩ mau chóng xông ra ngoài. Lạc Trạch thật sự cũng không kéo cô. Biết đem Lệ Lệ ngoan ngoãn trở về bên cạnh anh, mặt tức giận nhìn anh chòng chọc, hận không thể xoi tái anh.

Lạc Trạch nhìn nét mặt bức bối của Giang Lệ Lệ, khiêu khích nói: "Nếu như hiện tại em muốn xoi tái anh, anh sẽ không để ý."

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch "Anh - là - đồ - trứng - thối." Chẳng lẽ anh biết mình sẽ trốn sao? Cô thấy may mắn khi mình có thể chạy đi, nhưng vừa ra đi, đã nhìn thấy bốn người đàn ông đứng ở hai bên thang máy, giống như thần giữ cửa vậy, thật là người đàn ông ghê tởm.

Lạc Trạch nâng tay nhỏ bé của Giang Lệ Lệ bước ra khỏi thang máy, vượt qua thần giữ cửa ở hai bên. Lạc Trạch lấy cạc ra nhẹ nhàng trượt, đẩy cửa ra liền đem Lệ Lệ kéo vào.

Giang Lệ Lệ, chạy đến chỗ cách xa anh, chỉ sợ anh sẽ nhào tới giống như cầm thú. Lạc Trạch nhìn cô, cười lạnh một tiếng, cời tây trang xuống đi vào phòng tắm. Mấy giây đầu Giang Lệ Lệ có triệu chứng ngẩn ngơ. Sau khi nghe thấy trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, nhẹ nhàng đi tới cạnh cửa.

Trong phòng tắm, Lạc Trạch đang cạo thân thể của mình, khoe miệng chứa nụ cười như cũ. Giống như bên ngoài có tình huống gì, anh đều rất rõ ràng.

Giang Lệ Lệ cầm tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở, trong lòng nhất thời mừng thầm. Nhưng vừa mở cửa đã nhìn thấy hai thần giữ cửa, cùng một nhân viên tạp vụ đẩy xe thức ăn. Bữa tối dưới nền?

"Tiểu thư, là Lạc thiếu bảo chúng ta đưa tới, xin hỏi có thể vào không?" Người đàn ông thận trọng nói.

Giang Lệ Lệ lần nữa ngây ngô, sau đó chậm chạp gật đầu: "À, được, mời vào."

Nhân viên tạp vụ đưa đồ vật xong, cô cũng muốn rời đi, nhưng ngoài cửa có hai thần giữ cửa, thật là tức chết người. Không có biện pháp, chỉ có thể trở lại phòng. Nhìn bàn đầy món ngon, bụng không có tiền đồ bỗng kêu lên. Cầm một ly nước chanh lên uống. Uống ực ừng ực, uống một ly lớn, vừa rồi lửa giận bị hai người đàn ông kia làm cho cháy rừng rực, hơi hơi chậm lại, nhưng còn có ngọn lửa dục lớn hơn đang đợi ở phía sau?

Một lát sau, Giang Lệ Lệ phát hiện người mình hơi nóng lên? Chẳng lẽ là máy điều hòa không mở sao? Đi tới máy điều hòa để thử thái, lại chỉnh cao hơn. Bị gió lạnh thổi vào gương mặt rất thoải mái. Nhưng thân thể càng ngày càng nóng. Chuyện gì xảy ra? Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn cái ly nước chanh bị chính mình uống sạch. Cầm cái ly lên, nhớ tới lời Lạc Trạch đã nói. Nhất thời bốc lên gấp ba. Nhưng thân thể của mình nóng quá, nắm chặt trang phục của mình, sau đó hung hăng ném cái ly ra ngoài. Nghiến răng nghiến lợi nói: "Lạc Trạch, CMN chứ, dám hạ được với tôi."

Lạc Trạch tựa vào trước cửa phòng tắm, cái đầu ướt nhẹp vẫn còn nhỏ nước tí tích. Bên hông chỉ vây bằng một cái khăn tắm, giống như nhìn một tên tội phạm giấy dựa trước khi chết, nhất là khi nghe thấy những lời mắng chửi mình mới vừa rồi.

Giang Lệ Lệ xoay người, nhìn thân thể hoàn mỹ - cường tráng của Lạc Trạch, màu da màu lúa mì, bắp thịt rắn chắc, cơ bụng săn chắc. Không có tí thịt dư thừa. Giang Lệ Lệ bởi vì tác dụng của thuốc, nuốt nước miếng một cái. Từ từ lui về phía sau.

"Lạc Trạch, anh quá bì ỏi, anh thể nhưng dám hạ được với tôi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Lệ Lệ dấy lên đỏ ửng. Thăm ra mồ hôi hột li ti. Tóc tán loạn dán chặt gò má ẩm ướt, ở trong mắt người đàn ông cực kỳ hấp dẫn.

Lạc Trạch thành thoi đi đến bên bàn ăn, cầm chai rượu vang lên rót một ly, nhàn nhã uống, đôi mắt chim ưng nguy hiểm nhìn chăm chăm con mồi.

"Anh không bảo em uống ly nước trái cây kia, là em tự uống, có quan hệ gì với anh?" Lạc Trạch cũng không quan tâm đến trang phục.

Giang Lệ Lệ dựa sát vào vách tường, khẽ tuột xuống. Một đôi mắt tràn ngập ** không biết nhìn hướng nào. Nhìn thân thể hoàn mỹ của anh, mình liền khó nhìn. Nhất là khi Lạc Trạch nhìn chăm chăm mình bằng ánh mắt nóng rực.

Lạc Trạch nhìn của mình cách mình không xa, đã sớm ngóc đầu dậy trong thân thể. Nhưng anh không vội. Thân thể anh cứ dễ dàng bị cô gái này châm ngòi đến máu nóng sục sôi, tại sao mình có thể bỏ qua công cụ ấm giường tốt đẹp như vậy đây?

Giang Lệ Lệ, đôi tay nhỏ bé chuyển thành phần hồng, nắm thật chặt, móng tay cũng đâm vào lòng bàn tay. Đau đớn có thể làm cô tỉnh táo, mắt liếc về phía mảnh kính vỡ cách đó không xa, muốn đứng dậy đi lấy.

Lạc Trạch đã sớm nhìn thấy cô nhìn chăm chăm vào mảnh kính vỡ. Nhanh hơn một bước so với cô, ôm cô. Ngửi thấy mùi thơm trên người cô. Một hơi thở dương cương trên người đàn ông tràn vào hơi thở của Lệ Lệ, làm cô nhanh chóng sục sục. Một đôi tay nhỏ bé không nhìn được vòng trên cái eo rắn chắc của anh. Móng tay cắm thật sâu vào da thịt của anh.

Lạc Trạch hít một hơi. Cô gái này, công lực đùa với lửa thật thâm hậu. Chỉ một động tác như vậy đã khiến anh sắp không cầm cự được. Lạc Trạch ôm chặt cô, nâng gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô lên, mùi thuốc lá tan mạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Khó chịu sao? Chỉ cần em nói muốn, anh liền cho em." Dứt lời, bắt đầu trêu đùa cô, khẽ cắn vành tai của cô. Năm năm trước, một đêm kia, chỗ miễn

cảm của cô, anh đã sớm rõ ràng. Một bàn tay khác nhẹ nhàng xâm nhập vào trong bắp đùi cô. Chọc cho Giang Lệ Lệ khép chặt hai chân lại, ưm một tiếng.

Lạc Trạch rất hài lòng trước phản ứng của cô, ôm lấy cô đem cô thả xuống trên giường, mặc sức trêu đùa cô. Một bàn tay to ở trên hoa nhũ của cô, mặc dù không thể lập tức đem cô ăn vào trong bụng, thì cũng muốn thỏa thích ăn hết đậu hũ của cô.

Giang Lệ Lệ gất gao cắn môi của mình, không để cho thanh âm then thùng thoát ra khỏi miệng. Lạc Trạch chau mày lại nhìn cánh môi bị cô ngược đãi mà hiện ra tia máu, bóp chặt cằm cô, hung hăng bắt được đôi môi của cô, mút thỏa thích hương thơm và máu tanh ngọt ngào trong miệng cô. Rất lâu không nếm hương vị này rồi. Chính là loại cảm giác này. Mùi vị này khiến Lạc Trạch không kim hãm được.

Phòng tuyến cuối cùng của Giang Lệ Lệ hoàn toàn bị đập tan. Hai bàn tay nhỏ bắt đầu không thành thật ôm cổ của anh. Nụ hôn càng sâu hơn, đúng lúc này Lạc Trạch lại đột nhiên dừng lại, mặt đùa giỡn nhìn cô gái. Giương mặt tuân thủ bởi vì mãnh liệt ** trở nên vận vẹo. Cái trán có vô số mồ hôi hột.

"Có muốn hay không, em nói muốn, anh liền cho."

Giang Lệ Lệ nhìn cánh môi lạnh lẽo rời khỏi mình, muốn đuổi theo, cuối cùng vẫn không ngăn cản được mị hoặc của mỹ nam: "Em muốn, muốn, cho em."

Lạc Trạch hài lòng cong khỏe miệng, nhưng anh còn giống như không cam lòng. Hỏi lần nữa: "Em muốn cái gì?"

"Em muốn anh, em muốn, muốn anh." Giang Lệ Lệ ở phía dưới Lạc Trạch giãy dụa thân thể, cọ vào khiến Lạc Trạch cũng rất khó chịu.

"Muốn anh? Anh là ai?"

"Lạc Trạch, anh là Lạc Trạch."

Lạc Trạch rút cuộc hài lòng mà nở nụ cười, giống như đứa trẻ nhận được kẹo. Xé váy của cô ra, nâng cao hai chân của cô, hung hăng cùng cô hợp làm một thể. Lần này cũng không gặp trở ngại như lần đó. Cô đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh.

Hai người giống như đạt được thỏa mãn, ưm ra tiếng.

"Ừ"

"A"

Lạc Trạch lao vút thân thể, nhìn cô gái mê ly ở phía dưới.

"Ừ, a, bảo bối, em thật là một ‘Yêu Tinh’ quyến rũ đàn ông" Dứt lời, càng dùng sức lướt động. Hai người vẫn vận động, diễn tấu giai điệu đẹp nhất mê hoặc lòng người. Vẫn kéo dài đến khi trời sáng. Lạc Trạch mới thoả mãn buông hình người đang ngủ mê man ở phía dưới ra. Anh hôn lên trán cô, xoay người đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Gặp mặt, Lệ Lệ, Lạc Trạch, Lãnh Phong

An Tuyết Thần thấy vẻ mặt vô cùng thỏa mãn của Lạc Trạch, lúc đó chính cô còn không biết phải làm gì, cảnh tượng đêm đó lại hiện lên trong đầu. Nếu hai người không đi tới khách sạn Hoàng Đế thì cũng không có cơ hội để Lệ Lệ gặp lại Lạc Trạch, đều là tại mình. Lệ Lệ từ một cô gái hoạt bát, đáng yêu bây giờ lại trở nên buồn bã, một Lệ Lệ trọng bạn khinh sắc đi đâu mất rồi. Chính mình đã làm cô ấy thay đổi tới mức này sao?

Lệ Lệ quay lại nhìn thấy vẻ mặt suy tư và áy náy của An Tuyết Thần, trong lòng cũng không khá hơn là mấy. Cô cảm bầy tay nhỏ bé của An Tuyết Thần. "Tuyết Thần, việc kia thật sự không liên quan tới cậu, đừng tự trách mình nữa. Được không?"

An Tuyết Thần nhìn Lệ Lệ, ôm lấy cô. Trong lòng cũng không vui vẻ gì. Một lát nữa gặp mặt, liệu có thể không? An Tuyết Thần lo lắng nhìn, nói: "Lệ Lệ, có khi nào Phạm Ngự nói cho Lạc Trạch biết địa điểm hẹn không?"

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần cười, nói: "Không sao! Tốt nhất là biết, mình cũng muốn cho anh ta biết thái độ của mình."

Địa điểm hẹn----- Nhà hàng trong khách sạn của Phạm Ngự-----

Giang Lệ Lệ mặc bộ lễ phục màu đen, hoàn toàn lộ ra đường cong hoàn mỹ. Tóc uốn gọn, cực kì gợi cảm và quyến rũ. Giang Lệ Lệ lấy điện thoại gọi cho Lãnh Phong.

"Alo, Phong, anh tới chưa? Anh ngồi ở bàn mấy? Ừ, em đến rồi. Ừ. Được, lát gặp. Còn nữa, lát nữa nhất định phải đóng cho thật giống đây, Tuyết Thần nói với anh rồi chứ. Lần này nhất định phải giúp em. Bạn tốt."

Điện thoại cô bất chợt rung lên, nhìn dây số hiện lên, trong lòng như mặt hồ gợn sóng.

Leng keng-----

Giang Lệ Lệ bước ra khỏi thang máy, đảo mắt qua toàn bộ nhà hàng. Ở đây có rất nhiều người, tất cả đều là người giàu có. Nhìn thấy Lãnh Phong giờ tay lên, nở nụ cười tà mị, đi về phía cô. Cô đương nhiên biết có một ánh mắt sắc bén, nóng rực đang nhìn mình chăm chăm, đây chính là điều cô muốn, hy vọng từ nay về sau người đó sẽ không quấy rầy mình nữa.

Giang Lệ Lệ đi tới bên cạnh Lãnh Phong, ngọt ngào hỏi: "Xin hỏi, là Lãnh Phong, Lãnh tiên sinh sao?"

Lãnh Phong chậm rãi quay đầu, woa..., thật là đẹp trai a. Khuôn mặt trắng hồng, góc cạnh thực sự anh tuấn; đôi mắt đen thâm thúy, toàn thân phát ra ánh sáng mờ ảo, quyến rũ; đôi mi dài; mũi cao, thẳng; đôi môi tuyệt mỹ; đôi mắt đào hoa, sâu thẳm ấy thật sự khiến người ta phải chú ý đến.

Lãnh Phong xem xét bộ lễ phục trên người cô một cách tỉ mỉ. Kỳ thực, mọi người không biết rằng Giang Lệ Lệ ở Mỹ thường mặc đồ rất bình thường, nhưng lần này cô lại khiến Lãnh Phong phải kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn cô bằng ánh mắt của một người đàn ông. Trên người cô là bộ lễ phục màu đen, dưới cái gáy thon dài, ngọc ngà là bộ ngực trắng sữa như ẩn như hiện, eo được thắt lại nhưng lại không quá chặt, đôi chân thon dài lộ ra, cân xứng với dáng người thanh mảnh của cô, ngay cả những đóa sen xinh đẹp tuyệt trần cũng phải cảm lạng trước sức hấp dẫn mê người của cô. Trang phục của cô gái này quả thật là cực kỳ lộng lẫy, nhưng vẻ lộng lẫy này vẫn kém hơn rất nhiều so với thần thái của cô. Đôi mắt to xinh đẹp của cô mang ý cười tà mị, mờ sương, toan tính trong lòng cũng theo đó mà khơi dậy, khoe miệng cùng đôi môi đỏ mọng khéo léo nhếch lên, thật khiến cho người ta muốn hôn một cái, đây đích thực là một người phụ nữ quyến rũ, dường như lúc nào cũng mê hoặc đàn ông, làm say mê đầu óc họ.

Cô vừa bước vào liền thu hút rất nhiều ánh mắt của những người khác giới, mà ngay cả anh bạn của mình cũng không khác gì họ. "Lãnh tiên sinh?" Giang Lệ Lệ khẽ gọi, có ý nhắc nhở.

Lãnh Phong đứng lên, đi tới trước mặt cô, nâng bàn tay trắng ngần của cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, nói: "Giang tiểu thư xinh đẹp, mời ngồi!". Nói xong, Lãnh Phong giúp cô kéo ghế ra. Giang Lệ Lệ cố nén ý cười trên khuôn mặt.

"À, vâng, cảm ơn anh!"

Giang Lệ Lệ vừa ổn định chỗ ngồi, đôi mắt đẹp dễ của anh khép hờ, đánh giá cô, giống như họ mới vừa gặp nhau lần đầu. Giang Lệ Lệ nhìn anh, khoe miệng khẽ nở nụ cười, thật sự không nhịn được. Ánh mắt cô nhìn anh có ý

"Anh vẫn là một tay diễn viên giỏi, diễn không tệ, một lát sẽ thưởng cho anh."

Lãnh Phong hiểu được ý tứ trong ánh mắt cô, khoe miệng khẽ cong lên, thì ra bên cạnh mình còn có một báu vật như vậy. Tại sao lúc trước mình lại không nhận ra? Lúc này, cô thật quyến rũ người khác mà.

"Giang tiểu thư quả là mỹ nữ, xinh đẹp đến mức khiến cho người ta không dời tầm mắt đi được, yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên." Lãnh Phong cầm lấy ly rượu, dịu dàng nói, thanh âm cực kỳ mị hoặc.

Giang Lệ Lệ thiếu chút nữa là thổ huyết, anh ta đang nói cái gì vậy? A, không đúng, xưa nay anh ta vẫn như vậy với phụ nữ. Chẳng qua trước giờ anh ta không coi mình là phụ nữ thật sự.

Giang Lệ Lệ háng giọng nói: "Đầu có, Lãnh tiên sinh quá khen. Tôi đã nghe nói về anh từ trước, hơn nữa còn ái mộ anh rất lâu rồi; hôm nay có dịp đi ăn tối cùng anh thật sự may mắn, tuy rằng phải thông qua Phàm tổng." Giang Lệ Lệ cố tình nhấn mạnh hai chữ "ái mộ".

Lãnh Phong nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, thật chẳng giống Giang Lệ Lệ mà anh biết. Mới sáng ra, phải nhận rất nhiều cuộc điện thoại. Đầu tiên là điện thoại của Phàm Ngự, tiếp đến là Lạc Trạch, rồi cuối cùng là của An Tuyết Thần, lúc này mới buộc cô nói ra sự thật. Không ngờ năm năm trước Lệ Lệ và Lạc thiếu lại có quan hệ khác thường như vậy.

"Giang tiểu thư khách sáo rồi, chúng ta gọi món trước đi?" Nói xong ra hiệu với người phục vụ.

"Giang tiểu thư chọn món đi." Lãnh Phong đặc biệt tao nhã đưa thực đơn đến trước mặt cô. Cô nhìn anh, thật ép người quá đáng mà; lúc này, khoe miệng cô giật giật, cứng ngắt.

Lãnh Phong thấy cô ngơ ra, nhỏ giọng nói: "Đừng vội, anh không ăn em thật đâu." Giọng điệu hết sức mê hoặc.

Giang Lệ Lệ nhìn anh khinh bỉ. Mím cười nói "Đặc sản của nhà hàng các anh."

Giang Lệ Lệ nhìn người phục vụ rời đi, chợt cảm nhận được hơi thở lạnh như băng từ phía sau truyền đến. Hít một hơi thật sâu. Lãnh Phong nhận thấy điểm khác thường của cô, liền nhìn xem, không ngờ Lạc Trạch thật sự đến đây. Xem ra mình phải tốn chút công sức.

Giang Lệ Lệ chỉ ăn một chút, thật ra, cô không có tâm trạng. Đột nhiên Lãnh Phong nhìn mình có chút khác lạ.

Lãnh Phong cầm khăn ăn đi về phía cô. Giang Lệ Lệ lộ vẻ mặt khó hiểu nhìn Lãnh Phong, Lãnh Phong cười tà mị. Anh ta muốn làm gì?

Ừm????????????????????

Thì ra là anh muốn giúp lau khô miệng giúp cô. "Lệ Lệ, nước trái cây dính trên miệng em."

Giang Lệ Lệ cảm thấy quạ bay trên đầu. "À, Lãnh tiên sinh, cái này...."

"Không cần gọi tôi xa lạ như vậy, gọi là Phong được rồi."

Trước đây cô vẫn gọi anh như vậy, nhưng bây giờ cô cảm thấy bầu không khí trở nên kỳ lạ, tay diễn viên này thật không biết xấu hổ. Lệ Lệ đỏ mặt nhưng vẫn thản nhiên mở miệng.

"Phong, cảm ơn anh." Lần này thì không được tự nhiên cho lắm, nhưng Lãnh Phong lại vô cùng hưởng thụ, cô gái nhỏ này còn có mặt này ư. Nói xong, anh nâng cằm cô lên, cô biết đây chỉ là diễn trò nhưng mà sao chẳng giống tí nào cả.

Khô miệng Lãnh Phong nhếch lên gian xảo, nhân cơ hội này, đưa đôi môi mỏng tiến tới gần môi cô. Ngay lúc môi hai người gần chạm vào nhau, đột nhiên có một cánh tay mạnh mẽ kéo cô ra, ôm cô vào trong ngực, về mặt phần nộ nhìn Lãnh Phong. "Không được, cô ấy là người phụ nữ của tôi." Nói xong liền kéo Giang Lệ Lệ đi về phía thang máy. Giang Lệ Lệ lại bị một cánh tay khác kéo ngược trở lại, ánh mắt cô cảm kích nhìn Lãnh Phong, ý bảo anh kéo cô lại.

"Lạc thiếu, hôm nay Lệ Lệ đến để gặp tôi, và lại, vừa rồi Lệ Lệ đã nhận lời làm bạn gái của tôi rồi, anh cứ như vậy mà mang bạn gái của tôi đi thì không hợp tình hợp lý cho lắm, hơn nữa Phạm tổng yêu cầu tôi chăm sóc cô ấy cho thật tốt. Trước mặt nhiều người như vậy, thật không hay cho lắm." Lãnh Phong đi tới trước mặt Lạc Trạch nói.

Lạc Trạch giả vờ như không nghe thấy gì, nhìn thẳng vào Giang Lệ Lệ hỏi: "Điều hán ta nói là thật sao? Là như vậy phải không?" Khẩu khí hùng hổ hăm dọa của Lạc Trạch khiến cho người ta không thể xem nhẹ được. Giang Lệ Lệ cũng nhìn lại Lạc Trạch "Đúng, tôi là bạn gái của Phong."

Lạc Trạch thực phần nộ khi nghe cô trả lời như vậy. Hung hăng kéo cô lại, nâng cằm cô lên, nghiêng răng nói: "Sao? Đêm qua còn ở dưới thân anh hầu hạ mà hôm nay lại đi quyến rũ thằng khác, lẽ nào đêm qua anh còn chưa thỏa mãn em, để em còn sức mà chấp nhận thằng khác sao?"

Giang Lệ Lệ bị lời nói dứt khoát của Lạc Trạch làm cho rùng mình, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch; lúc này mọi ánh mắt đều dồn về phía bọn họ. Về mặt Lạc Trạch suy tư nhìn gương mặt nhợt nhạt kia, mắt khép hờ. Lãnh Phong cũng thu lại dáng vẻ nho nhã vừa rồi, chau mày nhìn nét mặt khó coi của Giang Lệ Lệ. Sự việc có vẻ khó giải quyết. "Lệ Lệ, qua đây với anh." Lãnh Phong mở miệng, độ ám hiển nhiên cũng giảm xuống không ít.

Giang Lệ Lệ muốn đi nhưng đôi chân lại bất động. Tô vẻ đáng thương nhìn Lãnh Phong, Lãnh Phong thấy bộ dạng đáng thương của cô, dịu dàng nói: "Lệ Lệ, để anh giúp em."

Giang Lệ Lệ gật đầu nhìn Lãnh Phong. Lạc Trạch hoàn toàn bị hai người kia bỏ lơ, vô cùng khó chịu. Cô gái này không phân biệt tốt xấu, dám liếc mắt đưa tình với thằng khác trước mặt anh, thật không coi anh ra gì mà.

Lãnh Phong còn chưa đi qua, Lạc Trạch liền ôm chặt Giang Lệ Lệ. Lãnh Phong khẽ nhủ mảy. Giang Lệ Lệ nhận thấy tình thế trở nên căng thẳng, cô có chút sợ hãi, cô không thể liên lụy tới Phong được. Quay đầu nhìn Lạc Trạch, thanh âm run rẩy hỏi: "Anh muốn gì? Không được làm hại anh ấy."

Lạc Trạch thấy cô gái trong lòng mình đang run rẩy, càng tức giận hơn. Khuôn mặt tuấn tú cũng vì cố nén lửa giận trong lòng mà trở nên nhăn nhó, bóp cổ Giang Lệ Lệ.

"Anh nói rồi, trò chơi này không phải em nói hết là hết được." Lạc Trạch nói xong càng bóp cổ cô mạnh hơn, làm cho khuôn mặt trắng của cô ửng đỏ. Cô đã như thế này rồi còn quan tâm đến cái tên kia, chỉ mới quen biết nhau chưa tới nửa giờ, thế mà lại đi bảo vệ hán ta, anh có thể không tức giận sao! Thực không coi anh ra gì mà!

"Có vẻ như em đã quên lời anh nói lúc này, xem ra anh phải thỏa mãn em hơn nữa để cho em không còn sức mà nghĩ đến thằng đàn ông khác." Nói xong liền ôm cô đi tới thang máy; đêm nay, mọi thông tin của nhà hàng đều bị phong tỏa.

Lãnh Phong thấy Lạc Trạch đưa Lệ Lệ đi, sốt ruột hô lớn: "Lệ Lệ, đừng đi với anh ta." Lãnh Phong đánh ngã mấy người chặn anh lại, có điều bọn họ đều là người luyện võ cho nên nhanh chóng lại đứng dậy.

Giang Lệ Lệ nhìn Lãnh Phong la lên: "Phong, em không sao, đừng lo cho em, em sẽ gọi cho anh." Lạc Trạch ở bên cạnh hung hăng đẩy cô vào thang máy.

Lãnh Phong nhìn cô bị Lạc Trạch đưa đi, trong lòng cảm thấy mất mát, đồng thời cũng tức giận chính mình không thể bảo vệ được cô. Cái gì mà bạn tốt chứ.

Trong thang máy-----

Lạc Trạch ép Giang Lệ Lệ vào vách thang máy, cô cố gắng hết sức phản kháng nhưng căn bản là không có tác dụng, khuôn mặt tuấn tú của anh trầm xuống, hung hăng nhìn cô.

"Ti tiện, lúc này còn nghĩ đến đàn ông ư. Được, anh sẽ thỏa mãn em." Nói xong anh ngậm lấy đôi môi của cô, bàn tay to bắt đầu xé rách lễ phục của cô. Đột nhiên anh dừng lại, lấy điện thoại trong túi ra.

"Alo, tôi là Lạc Trạch, không được mở cửa thang máy, giữ cho cửa đóng lại, không có lệnh của tôi thì không ai được mở ra." Nói xong, thả điện thoại xuống đất, nhìn về mặt sợ hãi của cô, khóe miệng nhả ra nụ cười thích thú.

Cô hoảng sợ nhìn anh, không phải anh ta thật sự muốn mình ở trong thang máy chứ. Không được!

"Lạc Trạch, anh là tên cảm thú vô sỉ, anh dựa vào gì mà đòi can thiệp vào chuyện của tôi, anh cút ngay cho tôi. Buông ra!" Giang Lệ Lệ vịn vẹo thân thể, ý muốn phản kháng.

Lạc Trạch nhìn cô vịn vẹo thân thể, dục vọng nhanh chóng bị cô khơi dậy. Thanh âm khàn khàn: "Là do em châm ngòi, cho nên em phải có trách nhiệm hạ hỏa nó."

Nói xong liền phủ lên đôi môi của cô, mạnh mẽ tách hai chân cô ra, cùng lúc đó chen vào giữa hai chân cô, bàn tay to bắt đầu chạy lung tung.

Giang Lệ Lệ tròn mắt nhìn Lạc Trạch. Cơ thể bị anh kiểm hãm hoàn toàn không cử động được.

Quần áo cô bị anh hung hăng xé nát, rơi là tả. Đem hai tay cô cố định trên đầu, tay kia còi thắt lưng của mình, một tay lấy hạ vật to lớn ra. Xóc cô lên, cố định hai chân cô trên eo của mình, nhắm chuẩn xác vào nơi sâu nhất của cô mà thúc vào.

Giang Lệ Lệ đau đớn rên rỉ, nhưng trong mắt Lạc Trạch lại là một loại thuốc kích thích chí mạng, càng làm cho anh thêm hưng phấn. Cô gái này luôn làm cho mình không thể kìm chế được.

Lạc Trạch hung hăng ra vào thân thể Giang Lệ Lệ, sau lưng truyền đến sự đau đớn, nhưng bị anh che miệng nên chỉ có thể phát ra tiếng nỉ non. Mỗi một lần anh đều vô cùng thỏa mãn, lưng cô va chạm mạnh mẽ vào vách thang máy, cơ thể đau nhức.

Không biết anh muốn cô bao lâu, ước chừng khoảng hai giờ. Thân thể cô mềm nhũn, chân hoàn toàn không có sức đứng vững, Lạc Trạch buông cô, mồ hôi trên trán cùng những sợi tóc của anh kết hợp lại với nhau cực kỳ kỳ diệu. Nhìn cơ thể trần trụi của cô trượt xuống, trong lòng thỏa mãn vô cùng. Giang Lệ Lệ nằm trên mặt sàn, thân thể hoàn toàn vô lực, miệng thở hổn hển, mắt nhắm chặt. Hàng mi dài sẫm đã khô nước mắt, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Lạc Trạch mặc lại tây trang, bao bọc lấy thân thể trần trụi của cô, cầm lấy điện thoại, phân phó một chút, cửa thang máy liền mở ra; ôm Giang Lệ Lệ đang mệt mỏi ra khỏi thang máy.

An Tuyết Thần từ khi nhận được điện thoại của Lãnh Phong, cô cứ đứng ngồi không yên, đợi đến nửa đêm cũng chưa thấy Lệ Lệ trở về, dứt khoát lái xe đến biệt thự của Phạm Ngự.

Cửa mở? Lẽ nào anh biết cô sẽ đến, không nghĩ nhiều, An Tuyết Thần xuống xe, đi tới biệt thự, Lâm Mộ Dung Tuyết ở trên lầu nhìn theo bóng dáng kia, khóe miệng hiện lên một tia cười quỷ dị.

Vừa vào đến cửa cô liền hỏi vú Trương: "Vú Trương, Phạm Ngự đâu?"

Vú Trương thấy vẻ mặt lo lắng của cô cũng không hỏi nhiều: "Thiếu gia ở trong phòng sách."

An Tuyết Thần cũng không chờ vú Trương nói xong, liền chạy lên phòng sách. Vì quá sốt ruột nên cũng không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào, dọa đến hai người đang thân mật ở trong phòng.

An Tuyết Thần nhất thời đỏ mặt, tròn tròn mắt nhìn hai người kia. Phạm Ngự lơ đãng ngồi trên ghế sofa, Lâm Mộ Dung Tuyết để lưng trần ngồi trên đùi Phạm Ngự, tay sờ mó lung tung trên người Phạm Ngự. Phạm Ngự thấy vẻ mặt kinh ngạc của An Tuyết Thần, chau mày lại. Anh biết tại sao đột nhiên Lâm Tuyết Thần lại làm vậy. Ánh mắt Phạm Ngự vẫn không rời khỏi khuôn mặt An Tuyết Thần, thản nhiên mở miệng: "Đi xuống!"

An Tuyết Thần thấy vậy, vô cùng ngượng ngùng: "À, thật ngại quá, tôi không biết hai người... ; tôi đi xuống trước, hai người tiếp tục đi ha." Nói xong liền quay lưng, chuẩn bị đi xuống.

"Đứng lại, anh không bảo em đi. Tuyết nhi, đi xuống!"

An Tuyết Thần xoay người lại, kinh ngạc nhìn Phạm Ngự. Vẻ mặt Lâm Mộ Dung Tuyết cũng không khác gì cô. Không ngờ anh lại đuổi cô xuống.

"Ngự, anh nói gì?" Lâm Mộ Dung Tuyết uất ức nói.

"Em về phòng trước đi, anh có chút việc." Nói xong liền đẩy Lâm Mộ Dung Tuyết ra, đứng lên, choàng áo tắm lên người.

Lâm Mộ Dung Tuyết ghen tức nhìn An Tuyết Thần, vừa đi vừa nhìn cô gắt gao, giống như cô làm sai chuyện gì bị bắt tại trận vậy. Đối mặt với Lâm Mộ Dung Tuyết, cô thản nhiên mở miệng: "Thực xin lỗi, tôi thật sự không biết."

Lâm Mộ Dung Tuyết dừng bước, nhìn cô, nghiêng răng nói: "Tiện nhân, cô đang móc họng tôi sao?" Nói xong liền rời khỏi. An Tuyết Thần còn suy nghĩ về lời

nói của Lâm Mộ Dung Tuyết. Móc họng? Minh đâu có ý này.

Phạm Ngự nhìn về mặt suy tư của An Tuyết Thần, nhàn nhạt nói: "Trễ như vậy còn đến tìm anh, có chuyện gì sao?"

An Tuyết Thần bị lời nói của Phạm Ngự kéo trở lại hiện thực, tiến lên vài bước. Khẽ hắng giọng: "À, có việc, thực xin lỗi vì đã quấy rầy hai người, chỉ là vừa rồi tôi nhận được điện thoại của Lãnh Phong bảo là Lệ Lệ bị Lạc Trạch đem đi, tôi rất lo lắng. Cho nên anh có thể nói cho tôi biết nhà Lạc Trạch ở đâu không?"

Kỳ thật là Phạm Ngự đã sớm biết, chuyện xảy ra trong khách sạn của mình, làm sao có thể không biết được. Có điều, không ngờ Lạc Trạch lại nhất thời xúc động như vậy.

"Lãnh Phong gọi cho em?" Phạm Ngự nắm bắt trọng điểm ngay lập tức.

An Tuyết Thần ngăn người nhìn anh, mấp máy môi: "Chúng tôi quen biết Lãnh Phong ở Mỹ, cũng được năm năm rồi, chúng tôi là bạn tốt."

Lúc này Phạm Ngự mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhìn cô: "Anh nghĩ Lạc Trạch sẽ không đưa Lệ Lệ về nhà đâu."

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự "Vậy anh ta mang cô ấy đi đâu?" An Tuyết Thần vô cùng vội. Tự trách bản thân tại sao không đi với cô ấy.

"Đều tại tôi, nhắm một mắt mờ một mắt để cô ấy đi, lần này thì xong rồi."

Phạm Ngự thấy vẻ mặt tự trách của cô, trong lòng cũng sốt ruột. Thanh âm khàn khàn: "Đừng lo, anh hiểu cậu ta, cậu ta chỉ trừng phạt cô ấy một chút thôi."

"Trừng phạt?" An Tuyết Thần hơi hốt nhiên nhìn Phạm Ngự, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, trước kia mình cũng bị trừng phạt như vậy. An Tuyết Thần oán hận nhìn Phạm Ngự.

"Rốt cuộc là anh có biết Lạc Trạch đang ở đâu không?" An Tuyết Thần không muốn nói chuyện vô nghĩa với anh.

"Không biết" Phạm Ngự trả lời vô cùng rõ ràng. "Còn nữa, chuyện lúc này, em đừng hiểu lầm."

An Tuyết Thần nhìn anh, xoay người rời đi. "Tôi không hiểu lắm, tôi nhìn thấy cái gì thì là cái đó."

Phạm Ngự nhìn bóng lưng rời đi, trầm ngâm một lúc, phải giải quyết Lâm Mộ Dung Tuyết như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Vô tình gặp mặt, xung đột trong nhà hàng

Ngày kể ——

An Tuyết Thần không thấy Lệ Lệ trở về, nhưng có thể làm sao đây? Tự mình - một người đi tới công ty trước, An Tuyết Thần đi tới công ty, mọi người cũng biết cô, có rất nhiều người chủ động kêu. Đi vào thang máy, lúc này mới nghe bọn họ nói.

"Ai, cô nghe nói không?" Một cô gái nói.

"Nghe nói cái gì?" Một cô gái khác hỏi.

"Chính là hoa đỏ tổ hợp Tuyết Lệ, nghe nói tổng giám đốc đã làm cho bọn họ đến Tổng Công Ty, còn cố ý kêu danh nhân chuẩn bị một tầng lầu có tầm mắt tốt nhất và văn phòng. Cũng không biết hai cô gái kia rốt cuộc có lai lịch ra sao."

"Trời ơi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hôm nay đã gặp được. Chỉ là, tổng lướt qua hẳn là không thích các cô ấy đi, nếu như mà tôi bị tổng lướt mà nói, tôi sẽ hưng phấn đến chết"

"Thôi đi, với cái dáng dấp này của cô, tôi thấy dưới trướng của tổng giám đốc có rất nhiều mỹ nữ ngôi sao lớn, cô đợi kiếp sau đi"

An Tuyết Thần đi ra thang máy, thế mới biết mình và nghệ sĩ khác không giống nhau. Ai, thật làm cho người ta đau đầu.

An Tuyết Thần gõ cửa phòng làm việc. Thùng thùng ——

"Vào đi" Giọng nói nồng đậm u ám

An Tuyết Thần đi vào. "Phàm tổng." Cô cũng không quá nhiều lời. Chỉ là đứng ở trước bàn làm việc của anh, chờ đợi anh lên tiếng, dù sao bây giờ anh cũng là lão bản của mình. Thật đáng buồn, trước kia anh nuôi nấng người tình và sủng vật, bây giờ dưới anh là nghệ sĩ, cùng nhân viên.

Phàm Ngự xem như là nhìn ra An Tuyết Thần bị ai. Mở miệng: "Ngồi trước một lát, một lúc nữa là anh xong rồi"

"Ặc, tốt" An Tuyết Thần đi về phía ghế sofa, liếc mắt nhìn phòng làm việc này, một chút cũng không thay đổi. Có lẽ Phàm Ngự đang chuyên tâm làm việc một cái. Gương mặt tuần tú có chút nhũn nhẽt, hai hàng lông mày rậm cũng dâng lên gợn sóng nhỏ, giống như vẫn luôn mang theo nụ cười, cong cong, giống như ánh trăng sáng trong bầu trời đêm. Làn da trắng nõn tôn lên đôi môi màu hồng đào nhàn nhạt, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt là ở bên tai trái có một bông tai kim cương lóe lên ánh sáng đẹp mắt, cho anh ánh mặt trời đẹp trai giữa một tia không kiềm chế được. . . . .

Nghĩ tới lúc ở trong thang máy, những lời nói của cô gái mê trai, anh có tốt như vậy không? Đối với các cô gái mà nói, có lẽ rất bình thường? Dù sao người đàn ông này quả thật rất ưu tú.

Trong lúc nhất thời thể nhưng nhìn nhập thần, chỉ là lấy lòng người nào đó, Phàm Ngự mặc dù đang xử lý công việc, nhưng vẫn quan sát An Tuyết Thần, biết cô nhìn mình thật lâu, Phàm Ngự bị cô nhìn nên có chút mất tự nhiên. Khóe miệng hiện lên một tia tà tứ, cười xấu xa.

"Mới phát hiện ra anh rất đẹp trai?"

An Tuyết Thần vẫn còn nhìn Phàm Ngự, anh ngẩng mặt lên nên nhìn đôi mắt. Gương mặt đùa giỡn, thể mới biết anh vừa nói gì? An Tuyết Thần vội vàng xấu hổ cúi đầu. Giống như làm chuyện sai lầm bị bắt tại trận vậy, khuôn mặt tươi cười ngưng ngừng không đánh vỡ được.

Phàm Ngự nhìn vẻ mặt phong phú thú vị của cô, càng muốn trêu đùa mấy câu: "Thừa nhận anh rất đẹp trai, khó khăn thế sao?"

An Tuyết Thần đem đầu cúi sâu hơn, cô thế nào lại giống như đám cô gái mê trai kia đây? 囧 Chết rồi. Lúc này, nữ thư ký lại tới phá vỡ không khí quý dị này.

"Tổng giám đốc, chuẩn bị đi họp." Thư ký nhìn gương mặt tuần tú của tổng giám đốc thì lo lắng không biết mình làm sai cái gì?

Phàm Ngự vốn còn muốn trêu chọc cô gái nhỏ này, không nghĩ tới lại bị thư ký toàn năng của mình phá rối. Gương mặt tuần tú thay đổi xanh đen. Thanh âm lạnh nói: "Biết rồi."

Mặt thư ký đầy mồ hôi lạnh nhìn tổng giám đốc, cẩn thận lui ra ngoài. Đóng cửa lại. Vuốt ve trái tim nhỏ cuồng loạn của mình. Mặt tổng giám đốc sao thay đổi nhanh như vậy, thời điểm vừa mới tiến vào, mặt tổng giám đốc rõ ràng rất nhu hòa. Làm sao lại? Chao ôi, thật là gần vua như gần cọp.

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt biến sắc cùng nhanh như biến số của Phàm Ngự, không nhịn được quả trách mấy câu: "Đều nói khuôn mặt phụ nữ biến sắc rất nhanh. Hôm nay vừa thấy, tốc độ biến sắc mặt của người đàn ông này cũng không thua kém các cô gái nhỉ?"

"An. . . . ."

"Phàm tổng, có phải chúng ta nên đi, đừng làm cho mọi người đợi lâu, như vậy sẽ không tốt." Không đợi Phàm Ngự nói chuyện, An Tuyết Thần liền làm cho những lời Phàm Ngự vừa muốn nói ra phải nuốt trở về. An Tuyết Thần, mặt đầy ý cười nhìn Phàm Ngự, rốt cuộc hòa nhau một ván. Ai bảo anh vừa nãy giễu cợt cô.

Phàm Ngự nhìn dáng vẻ dễ thương của An Tuyết Thần, cũng không muốn nói gì, đi theo cô đi ra ngoài, Tiểu Thiếu Nữ còn mang thù sao?

Phòng họp ——

Phàm Ngự tiến vào trước, sau đó An Tuyết Thần cũng đi tới. An Tuyết Thần nhìn Lạc Trạch ngồi ở vị trí thứ nhất, đưa mắt nhìn ngồi Lệ Lệ ngồi bên cạnh anh ta. Đang liếc nhìn đám cổ đông ở cửa, Giang Lệ Lệ thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Lạc Trạch sẽ là cái hố của Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần cũng chỉ cho cô một ánh mắt bắt đầu dĩ cùng không có biện pháp. Chỉ là, tâm tình Lạc Trạch hình như không tệ? Phàm Ngự mặt lạnh liếc Lạc Trạch tâm tình không tệ kia. Trong lòng oán hận, dựa vào cái gì mà hàng đem cậu ta được ôm mỹ nhân về. Trong lòng bắt đầu thực thi kế sách.

An Tuyết Thần tìm chỗ ngồi cạnh một mỹ nhân sau đó ngồi xuống, chờ Phàm Ngự lên tiếng.

"Đây là Tuyết Lệ, công ty chúng ta mới ký người mới. Các cô tự giới thiệu một chút đi"

An Tuyết Thần rất rộng rãi, đứng lên: "Xin chào các vị, tôi là An Tuyết Thần của Tuyết Lệ, sau này xin các vị chỉ giáo nhiều hơn"

Đến phiên Giang Lệ Lệ rồi, nhưng đứng lên, lại phát hiện chân mềm nhũn không đứng lên được, lại "bịch" một tiếng, ngồi xuống lại. Lần này mặt Giang Lệ Lệ hồng thắm, trong lòng đã sớm đem Lạc Trạch mắng thật nhiều lần. Tối hôm qua lại muốn cô cả một đêm. Hiện tại chân mềm nhũn không đứng được.

An Tuyết Thần khẩn trương nhìn về mặt 囧 Giang Lệ Lệ, vừa muốn giúp hoà giải, lại bị Lạc Trạch tiếp qua.

"Giang Lệ Lệ." Lạc Trạch nói ba chữ, khiến một nhóm người đều nhìn Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ Đồ muốn tìm một chỗ chui vào. Hơn nữa, tay Lạc Trạch còn rất bá đạo ôm eo của cô. Muốn chết.

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ cúi đầu rất thấp, lại nhìn Lạc Trạch tâm tình rất tốt, hai người kia không phải là? Bọn họ là?

Phạm Ngự mắt lạnh nhìn Lạc Trạch. Đã nhìn thấy ánh mắt khiêu khích kia. Nhưng khóe miệng cử động. "Lần này ký hợp đồng cùng còn có Lạc tổng, tất cả mọi chuyện, Lạc tổng toàn quyền phụ trách."

Lạc Trạch mặt kinh ngạc nhìn Phạm Ngự, sao không biết cậu ta nghĩ như thế nào, chính là để anh rất bận, cậu ta có thời gian ở cùng mỹ nhân, nhưng anh thì không có thời gian. Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự liền phản bác: "Ngự, tớ không muốn, tớ còn rất nhiều việc cần hoàn thành, Lạc thị của tớ cũng rất nhiều việc"

Phạm Ngự lãnh liếc cậu ta một cái, mở miệng: "Nếu không phải một người đi nước Pháp bồi dưỡng một tháng đi"

Lạc Trạch nghiêng răng nhìn Phạm Ngự, ý của cậu ta là khiến Lệ Lệ đi nước Pháp, anh có thể làm sao?

"Tốt, để tớ giải quyết." Lạc Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói, Phạm Ngự nhìn kinh ngạc Lạc Trạch, trong lòng cực sướng rồi. Đây thật là nhìn người ta đỏ mắt nhé.

"Tan họp"

Phạm Ngự là người đầu tiên rời khỏi phòng họp. Lạc Trạch nhìn thư ký của Phạm Ngự: "Trưng thư ký, mang hai vị tiểu thư này, đi đến phòng làm việc của họ." Dứt lời, Lạc Trạch cũng rời đi, theo sát Phạm Ngự.

Phòng làm việc ——

"Ngự, cậu có ý gì?" Lạc Trạch tức giận ngồi trên ghế sofa. Một đôi mắt chim ưng tức chết nhìn chằm chằm Phạm Ngự.

Phạm Ngự liếc Lạc Trạch: "Cái gì có ý gì"

Lạc Trạch đối với việc Phạm Ngự giả bộ hồ đồ rất là tức giận. "Tại sao cậu để cho tớ đi, tớ rất bận."

"Bận tán gái à"

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, "Hừ, cậu nên quản tốt chuyện của cậu đi, ít nhất tớ có một người, không giống người khác, trong nhà còn có một khuôn mặt gần giống nhau."

Lần này Lạc Trạch kể hết nhưng cũng nhắc nhở Phạm Ngự, "Không cần cậu lo lắng, không có việc gì thì rút ngay."

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, xoay người rời đi. Phạm Ngự liếc mắt nhìn thời gian, sắp đến thời gian ăn trưa. Cầm điện thoại lên.

"Trưng thư ký, bảo tiểu thư An Tuyết Thần đến phòng làm việc của tôi một chuyến"

"Dạ, vâng, tổng giám đốc"

An Tuyết Thần vẫn cùng Giang Lệ Lệ ở trong phòng làm việc thuộc về hai người bận rộn. Liền nhận được điện thoại nội tuyến nói là tổng giám đốc tìm cô, xác định không có chuyện gì tốt.

"Lệ Lệ. Tớ đi đây, một lúc nữa cùng nhau ăn cơm"

"Ừ, được"

An Tuyết Thần mới đi ra khỏi, Lạc Trạch liền đi vào.

Phòng làm việc ——

Cốc cốc ——

"Tổng giám đốc, ngài tìm tôi?" An Tuyết Thần đứng ở trước cửa, cung kính nói.

"Ừ. Đi theo anh." Phạm Ngự cầm chìa khóa xe lên liền đi tới phía An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn anh: "Đi nơi nào"

Bàn tay to của Phạm Ngự kéo tay nhỏ bé của cô liền hướng bên ngoài rồi đi, mặc kệ ánh mắt người khác nhìn cô. Đi thẳng tới thang máy chuyên dụng.

"Này, anh muốn tôi đi đâu?" An Tuyết Thần nhỏ giọng hỏi.

"Ăn cơm"

An Tuyết Thần rất không muốn đi nhưng gặp trở ngại. Hai người đi vào thang máy. An Tuyết Thần thoát khỏi bàn tay to của anh: "Tổng giám đốc, không cần, tôi muốn ăn cùng Lê Lê."

Phạm Ngự nhìn cô: "Lê Lê? A, đúng rồi, Lạc Trạch đi tìm cô ấy."

Lần này An Tuyết Thần không viện cớ gì được nữa, chờ thang máy hạ xuống.

Dinh dong —— cửa mở ra, người ngoài cửa lại lấy làm kinh hãi.

Lâm Mộng Tuyết ——

Lâm Mộng Tuyết nhìn hai người ở trong thang máy, cô ta thể nhưng cùng Phạm Ngự đứng trong thang máy dành riêng cho anh. Còn là hai người. Lâm Mộng Tuyết tức giận chất vấn An Tuyết Thần.

"Sao hai người đi cùng nhau? Cô làm gì ở đây?"

An Tuyết Thần đối với câu hỏi của Lâm Mộng Tuyết, nói một lý do rất đơn giản, lại làm cho Lâm Mộng Tuyết suy nghĩ tức chết.

"Đi làm" An Tuyết Thần nhàn nhạt mở miệng, đi trước một bước ra thang máy. "Tổng giám đốc, xem ra không thể cùng nhau ăn cơm trưa rồi, tôi đi trước"

"Chờ một chút. Cùng nhau" Phạm Ngự đi tới bên người An Tuyết Thần, lướt qua cô nhỏ giọng nói: "Cùng nhau ăn"

Lâm Mộng Tuyết thấy Phạm Ngự không để ý tới mình, sau đó theo sát. "Ngự, chờ em một chút? Em cũng chưa ăn cơm này? Em cũng muốn ăn cùng anh."

Đều muốn đi cùng. An Tuyết Thần cũng chỉ có thể đuổi theo. Phạm Ngự ngồi vào ghế lái, nhưng tay lái phụ cũng chỉ có một, Lâm Mộng Tuyết vội vàng ngồi lên. An Tuyết Thần buồn cười nhìn hành động đó của Lâm Mộng Tuyết, không nhận được khổ động khóe miệng.

Phạm Ngự dĩ nhiên cũng nhìn thấy An Tuyết Thần cười khinh thường, sắc mặt không tốt chút nào, vốn muốn để hai người đơn độc đi ăn với nhau, Lâm Mộng Tuyết đột nhiên xuất hiện.

An Tuyết Thần rất hào phóng, ngồi vào phía sau. Phạm Ngự đi ở chính giữa, Lâm Mộng Tuyết còn rất thân mật kéo cánh tay của Phạm Ngự. Còn An Tuyết Thần lại rất an tĩnh đi theo phía sau, tuyệt không ngượng ngùng. Cũng không có gì.

Sắc mặt của Phạm Ngự không phải rất tốt, đi tới nhà hàng. Cửa đã có người tiến lên.

"Phạm tổng lại mang Lâm tiểu thư tới dùng cơm ạ." Những lời nói này làm cho Lâm Mộng Tuyết rất vui vẻ. Sắc mặt của Phạm Ngự cũng rất không tốt, An Tuyết Thần cũng theo sát.

Quản lý nhìn người phía sau, gương mặt kinh ngạc, mặc dù không có hóa trang, nhưng lại không ngăn được một khuôn mặt tương tự.

"Lâm tiểu thư?" Quản lý không cẩn thận hỏi ra lời. An Tuyết Thần lướt qua ba người kia. Thanh âm tĩnh mạch truyền vào lỗ tai ba người.

"Tôi - không - phải" An Tuyết Thần tuyệt không vui mừng. Xem ra bọn họ thường xuyên đến. Mình lại bị ngộ nhận là người khác, buồn cười.

Quản lý nhìn bóng lưng An Tuyết Thần, sau đó nhìn khuôn mặt xanh mét của Phạm Ngự, rất thức thời rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Ba người lên trên, một bàn cơm, An Tuyết Thần ăn rất tự nhiên, Lâm Mộng Tuyết đối với cô mà nói không phải là gì cả. Không cần thiết. Lâm Mộng Tuyết nhất định ngồi xuống bên cạnh Phạm Ngự. Một bộ dạng rất thân mật.

"Tuyết Thần, ngày đầu tiên đi làm như thế nào? Nếu như không quen, tôi bảo Ngự giúp cô sắp xếp tốt hơn một chút? Dù sao chúng ta cũng là bạn cũ." Lâm Mộng Tuyết làm bộ tốt bụng, nói.

An Tuyết Thần đã cảm thấy ăn gần no, sau đó để khăn ăn xuống, nhìn về mặt đối trá của Lâm Mộng Tuyết. Mỉm cười nói, làm bộ mặt tìm tòi nghiên cứu, cũng không quan sát sắc mặt của Phạm Ngự có bao nhiêu khó coi.

"Lâm tiểu thư, tôi rất tốt, cảm ơn cô biến tướng quan tâm. Chỉ là, đều nói ba người đàn bà thành cái chợ. Nhưng mà hôm nay, một mình Lâm tiểu thư xiếc hát cũng rất tốt. Tôi ăn chạy, xin lỗi không tiếp được rồi." Dứt lời, liền cầm túi xách rời đi. Cũng không quan tâm mặt của hai người kia khó coi đến đâu.

"Ngự, anh xem thái độ của cô ta thế nào kìa? Em cũng là tốt bụng. Ngự, , , , , " Lâm Mộng Tuyết vô cùng uất ức nói.

"Đủ rồi, cầm miệng, sau này không được đến công ty tìm tôi." Phạm Ngự tức giận quát Lâm Mộng Tuyết. Sau đó sải bước rời đi. Lưu lại một mình Lâm Mộng Tuyết. An Tuyết Thần, đều là bởi vì cô - con tiện nhân này, tôi phải cho cô biết tay một chút. Ngự, thế nhưng không để cho tôi đến công ty, cô nhớ kỹ món nợ này, tôi sẽ rất nhanh tính lại với cô.

An Tuyết Thần đi ra khỏi nhà hàng, đi tới ven đường, vừa định đưa tay đón taxi, liền bị một bàn tay có lực kéo lại. Gương mặt Phạm Ngự âm trầm, lôi kéo An Tuyết Thần hướng về phía chiếc xe thể thao của anh.

"Buông tôi ra, tự tôi có thể đi về." An Tuyết Thần muốn hất bàn tay to của anh ra, nhưng không được.

"Câm miệng, lên xe" Giọng nói Phạm Ngự không kiên nhẫn, nói xong, đem An Tuyết Thần nhét vào trong xe, lại bị Lâm Mộ Dung Tuyết mới vừa đi ra từ trong nhà hàng nhìn rõ ràng. Kế hoạch trong lòng càng thêm quả quyết.

An Tuyết Thần bị nhét vào trong xe. Nhìn Phạm Ngự một năm cương quyết không kèm chế được, trong lòng mặc dù tức giận nhưng cũng không cách nào, cho nên liền lấy tĩnh chế động.

Phạm Ngự chính là vẻ mặt như đưa đám lái xe, dọc đường đi hai người cũng không nói gì. An Tuyết Thần cũng không có ý kiến gì, mình cần gì phải so đo.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thiết kế, hãm hại và đánh trả

Phạm Ngự dùng ánh mắt nhìn An Tuyết Thần, phát hiện cô gái rất trấn định, rất tự nhiên. Chẳng lẽ cô thật sự cái gì cũng đều không để ý rồi sao? Nghĩ tới đây, anh cũng rất tức giận. Đem tốc độ xe tăng nhanh gấp mấy lần, cũng chạy đến 180 dặm. Đợi An Tuyết Thần hòa hoãn lại, xe đã dừng ở công ty. An Tuyết Thần giống như đang xem người diễn nhìn Phạm Ngự, sau đó mở cửa x era tự đi vào công ty.

Phạm Ngự nhìn bóng lưng An Tuyết Thần rời đi, hung hăng đập vào tay lái "Shit"

Một ngày trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã đến buổi tối, Lệ Lệ cũng không biết đã chạy đi đâu, chỉ là nhìn cô ấy và Lạc Trạch chung sống cũng không tệ, mình có nên không tham gia hay không? Tính không muốn, hay là về nhà trước?

An Tuyết Thần đem xe dừng ở dưới lầu. Nhìn về phía trước, một chiếc xe rất quen thuộc đập vào mi mắt. Là Lãnh, anh đã trở lại. Trong lòng An Tuyết Thần hơi chút kích động. Cô bước nhanh giống như xe đi tới, phát hiện bên trong không có ai. Người đã đi đâu rồi hả?

"A, , , , , " Một đôi bàn tay đem mắt của An Tuyết Thần che lại. Không cần suy nghĩ cũng biết là ai.

"Liệt, em biết rõ là anh."

Lãnh thả tay xuống, xoay An Tuyết Thần lại, hung hăng ôm cô vào trong ngực. An Tuyết Thần cũng ôm anh, dù sao hai người còn có quan hệ vị hôn phu và vị hôn thê, ôm một cái không có gì.

"Thần, anh rất nhớ em, mặc dù mới có mấy ngày, nhưng anh rất nhớ em, rốt cuộc ngửi thấy mùi hương của em." Lãnh giống như đứa bé yêu cầu phần thưởng.

"Liệt, anh buông em ra trước đã, mau lên không em tức giận." An Tuyết Thần nói khó khăn.

"Khụ khụ khụ"

Lãnh buông cô ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng của cô lên. Hướng về phía trước, dừng lại nụ hôn. An Tuyết Thần đẩy đẩy anh. "Được rồi, đi lên trước đi, để cho người ta nhìn thấy không tốt lắm".

"Ừ, chúng ta đi lên, lại hôn hôn" Lãnh kéo An Tuyết Thần như trước đây, đi lên chỗ ở của cô. Hoàn toàn không để mắt đến ở nơi xa có một đôi mắt sắc bén đang nhìn theo. Phạm Ngự đi theo cô đi tới chỗ ở của cô, không nghĩ tới lại nhìn thấy chuyện tốt, tuy nhiên, nhìn thấy một màn đó khiến anh có ý nghĩ muốn giết người. Lãnh, xem ra anh phải thực hiện thủ đoạn. Phạm Ngự nhìn chăm chăm bóng lưng hai người ôm nhau rời đi, gương mặt ác độc, cương quyết bướng bỉnh, một đôi mắt như báo nguy hiểm khép hờ, sau đó nở mấy nhếch nhếch ngang rồi đi, lúc chiếc xe rời đi, điên cuồng chạy băng băng trên đường giống như tâm trạng của chủ xe. Không cẩn thận cũng sẽ bị ép tới tan xương nát thịt.

Trên lầu, An Tuyết Thần cầm một ly nước đưa cho anh. Mấy ngày không gặp, hình như anh gầy hơn, đều vì chính mình. Một đôi tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt gầy gò của anh.

"Liệt, gần đây mệt lắm phải không? Anh cũng gầy đi rồi." An Tuyết Thần rất đau lòng nói.

Đôi mắt Lãnh dịu dàng nhìn chăm chăm cô. Xoa nhẹ lên tay nhỏ bé của cô. "Không có, không mệt. Nghe nói em và Phạm Ngự ký hợp đồng. Đây là thật

sao?"

An Tuyết Thần nhìn anh, cô biết anh đang lo lắng. Ôm anh: "Ừ, đúng vậy, bởi vì quyền lực của anh ta, em không thể không làm như vậy. Chỉ là, Liệt, anh yên tâm, em không có gì với anh ta, nếu như anh không tin tưởng em, vậy chúng ta lập tức kết hôn, có được hay không." An Tuyết Thần nhìn Lãnh, trong lòng của cô cũng rất khổ sở, anh vì mình làm rất nhiều việc, mình gả cho một người đàn ông yêu mình không có gì là không tốt. Hơn nữa mình cũng không ghét.

Ánh mắt lạnh lẽo mềm mại hơn vài phần, vùi đầu vào cổ của cô, ngửi hương thơm đã lâu. "Thần, sao anh không tin tưởng em chứ? Anh chỉ sợ em bị thương, chỉ sợ em bị anh ta tổn thương, dù sao bên người anh ta còn có cô gái Lâm Mộ Dung Tuyết, cô ta không phải hiền lành gì." An Tuyết Thần biết chuyện của Lãnh và Lâm Mộ Dung Tuyết biết, hơn nữa trước đây là bạn bè, chỉ là sau đó, Lâm Mộ Dung Tuyết đột nhiên thay đổi, quan hệ của hai người cũng rạn nứt.

An Tuyết Thần đẩy nhẹ anh ra, nhìn anh: "Liệt, cảm ơn anh đã tin tưởng em, chúng ta cố gắng kết hôn nhanh một chút, em không còn chút quyền uy nào với anh ta nữa rồi, đúng như anh nói, bên cạnh anh ta còn có Lâm Mộ Dung Tuyết."

Lãnh Liệt, gương mặt đau lòng. Ôm cô gái. Hai người ngủ một đêm ở trên ghế sofa——

Tuyển phân cách ——

Mặt Phàm Ngự đầy sương mù lái xe chạy như điên ở trên đường, không người nào dám cản, đèn đỏ cũng không dừng. Giống như một con báo nổi điên. An Tuyết Thần, em đã tuyệt tình như vậy, vậy cũng chớ trách tôi. Tôi nhất định sẽ để em cam tâm tình nguyện rời khỏi cậu ta.

——tuyển phân cách ——

Lâm Mộ Dung Tuyết ở trong biệt thự, cô lén lút ở trong thư phòng. Lật tới lật lui. Rốt cuộc, động tác của cô cũng dừng lại. Sau đó nhìn túi hồ sơ, lấy ra, lật tới tờ cuối cùng, khoe miệng cười âm lạnh. An Tuyết Thần, cô cũng đừng trách tôi, năm năm trước cô thua, năm năm sau cô cũng thua. Đem túi hồ sơ đặt vào chỗ cũ, sau đó lại lặng lẽ rời khỏi thư phòng. Chờ ngày mai.

Sáng sớm hôm sau ——

An Tuyết Thần nhìn Lãnh ngủ say, cầm chăn đắp lên cho anh, lặng lẽ làm bữa ăn sáng sau đó rồi đi. Bên trong phòng làm việc ——

"Tuyết Thần, Lãnh trở về chưa?" Giang Lệ Lệ đi tới bên cạnh An Tuyết Thần hỏi.

"Ừ, trở lại, tối hôm qua ở nhà tớ" An Tuyết Thần trả lời rất dứt khoát.

Mặt Giang Lệ Lệ cười xấu xa nhìn An Tuyết Thần: "Qua đêm ở nhà cậu, không thể nào. Vậy hai người có xảy ra chuyện gì không?"

An Tuyết Thần thương cho Giang Lệ Lệ một cái xem thường lớn: "Không có."

"Ồ" Bộ dạng Giang Lệ Lệ rất thất vọng.

Đột nhiên có một cái tin tức. "Đến phòng làm việc của tôi"

An Tuyết Thần nhìn tin tức này, sau đó đứng dậy: "Tớ đi đến phòng làm việc một chuyến, một lát sẽ trở lại"

An Tuyết Thần gõ cửa, không ai trả lời, sau đó liền đẩy cửa mà vào, phát hiện không có ai, trên bàn chỉ có tài liệu màu vàng. An Tuyết Thần cũng không chú ý, kêu mấy tiếng.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc, anh ở đâu"

Kêu mấy tiếng không ai trả lời, trong lòng An Tuyết Thần rất tức giận, đùa bỡn cô sao? Sau đó rời khỏi phòng làm việc.

Lầu dưới ——

"Tuyết Nhi, tìm anh có chuyện gì" Phàm Ngự ngồi ở trong xe, nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, không kiên nhẫn nói.

"Ngự, buổi sáng anh không ăn gì, em mang tới cho anh. Anh nói không để cho em tới tìm anh, cho nên không thể làm gì khác hơn là gọi anh xuống" Bộ dáng Lâm Mộ Dung Tuyết rất đáng thương.

Phàm Ngự cầm cái túi, liền mở cửa xe ra: "Được rồi, anh sẽ ăn, anh còn bận. Em về trước đi"

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn bóng lưng Phàm Ngự rời đi, khoe miệng khẽ động vì gian kế như ý, An Tuyết Thần, tôi xem cô chết thế nào.

Buổi chiều, đột nhiên họp khẩn cấp, về phần cô và Lệ Lệ dĩ nhiên sẽ không tham gia. Nhưng Trương thư ký lại tới đây.

"An tiểu thư, tổng giám đốc bảo cô đi vào phòng họp."

"Có biết chuyện gì không?" Gương mặt An Tuyết Thần không hiểu.

"Không biết."

"A, đi thôi"

Hai người tới phòng làm việc, phát hiện ánh mắt một nhóm người cũng rơi vào trên người mình. Có hận ý và tức giận, cô làm sai gì sao? Gương mặt An Tuyết Thần không hiểu.

Cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Phạm Ngự. An Tuyết Thần tiến lên: "Tổng giám đốc, ngài tìm tôi?"

Mặt Phạm Ngự như có điều suy nghĩ nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần chống lại ánh mắt khó hiểu của anh, sau đó nhìn màn ảnh lớn, đây không phải là mình sao? Làm sao vậy?

"Đây không phải là tôi sao? Thế nào. Vấn đề gì." Về mặt An Tuyết Thần không hiểu, nói.

"Hừ, cô mau nói, có phải cô đem giá thầu thấp truyền ra ngoài hay không, khiến cho tên tiểu tử bên Lãnh thị thắng thầu." Một người có tên tuổi nói chuyện.

An Tuyết Thần vẫn có chút không hiểu, cuối cùng nhìn về mặt âm trầm của Phạm Ngự: "Chuyện gì xảy ra?" Cô giống như nhìn thấu tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Phạm Ngự nửa hí cặp mắt, nhìn cô, sau đó nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua, thì không thể không ngoại trừ cô có khả năng.

"Hồ sơ của công ty chúng ta bị Lãnh trộm đi. Hôm nay anh lấy hồ sơ ra, đặt ở trên bàn làm việc, nhưng máy theo dõi phía trên, chỉ có một mình em đi vào, em giải thích thế nào." Thanh âm Phạm Ngự trầm thấp.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, sau đó nhìn lướt qua đám người kia, thì ra là bọn họ hoài nghi mình tiết lộ giá thầu thấp nhất.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, không chút khẩn trương: "Không phải tôi" Cô không muốn giải thích, dù sao cô chưa làm qua.

Có người ngồi không yên. "Không phải cô? Đó là cái quỷ gì? Nghe nói cô là vợ chưa cưới của Lãnh tổng, phải hay không?"

"Đúng" An Tuyết Thần trả lời rất trấn tĩnh.

Một nhóm người lúc ấy kinh ngạc, bắt đầu bàn tán sôi nổi.

"Tổng giám đốc, nhất định là cô ta tiết lộ giá thầu thấp nhất." Một nhóm người chỉ định là An Tuyết Thần làm. An Tuyết Thần cũng không để ý tới bọn họ, chỉ nhìn Phạm Ngự.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần. "Em đi vào phòng làm việc của anh làm cái gì?" "Không phải anh gửi tin nhắn bảo tôi đi tới đó sao?" An Tuyết Thần nhìn anh đáp.

Lông mày Phạm Ngự nhíu chặt lại với nhau, chẳng lẽ cô muốn trốn tránh trách nhiệm nên dùng mình làm có sao?

"Anh không gửi"

An Tuyết Thần nghe Phạm Ngự trả lời như vậy, lông mày cũng chau lại vào nhau, anh không gửi, vậy thì có người muốn hãm hại cô. Rất rõ ràng không phải sao.

"Vậy chính là có người hãm hại, ta là nhận được lấy giọng điệu của người tin tức mới đi." An Tuyết Thần đưa điện thoại di động đặt ở trước mặt Phạm Ngự. Phạm Ngự mở tin nhắn ra, đúng là có.

Mọi người thấy An Tuyết Thần, "Hừ, nói không chừng là cô tự mình tự biên tự diễn, dùng mã số khác gửi cho mình, cứ lừa dối vượt qua kiểm tra như vậy sao, cô đừng mơ tưởng."

Phạm Ngự cũng là một bộ dáng vẻ như có điều suy nghĩ, An Tuyết Thần nhìn anh, trong lòng cực kỳ buồn cười, anh không tin cô. Đột nhiên cô cười ra tiếng, cười đến mức tất cả mọi người nhìn cô.

"Ha ha, ha ha, buồn cười quá."

Phạm Ngự chau mày nhìn An Tuyết Thần: "Em cười cái gì"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, gương mặt khinh bỉ. "Tôi cười anh, nếu tài liệu quan trọng như vậy, thì sao mà khéo thế, lúc tôi đi vào phòng làm việc của anh, anh không có ở đó, vậy anh ở đâu? Tại sao anh đem tài liệu quan trọng đó để lên bàn. Giải thích một chút."

Mọi người nghe từ trong miệng An Tuyết Thần nói ra, cũng có nhìn Phạm Ngự, An Tuyết Thần nói cũng hợp lý, An Tuyết Thần thấy Phạm Ngự không nói lời nào, tiếp tục nói: "Tổng giám đốc, sẽ không phải là vừa vặn trong khoảng thời gian đó nhận được điện thoại hoặc là tin tức chứ. Hừ?" Không thể

phủ nhận An Tuyết Thần, đích xác là rất thông minh. Mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn An Tuyết Thần.

Đôi tay Phàm Ngự ôm ngực dựa vào ghế, Phàm Ngự không phải ngu ngốc, dĩ nhiên biết lời nói của cô có ý tứ. An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự lại tiếp tục nói: "Tôi xác thực là có đi vào phòng làm việc, nhưng tôi nhận, nhưng nếu như tổng giám đốc cũng nhận tin tức mà rời đi, các vị không khó suy nghĩ một chút. Nếu là tôi, tôi sẽ quang minh chính đại nhận. Nếu tôi thật sự muốn trộm tài liệu, vậy tôi có tự mình đi không, ít nhất có một việc, lấy thân phận của tổng giám đốc gọi người khác. Tiếp theo, tôi là tổng giám đốc các người phí hết tâm tư đào tôi. Cho nên, mũi nhọn không cần chỉ hướng vào tôi, không phải nhân vật mặc cho người ta khi dễ." An Tuyết Thần nói làm mọi người khiếp sợ. Bao gồm Phàm Ngự, chỉ là sắc mặt của Phàm Ngự rất khó coi. Cuối cùng mở miệng: "Em không trốn được liên quan, chờ đợi điều tra"

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, sau đó kéo Phàm Ngự đang rời khỏi phòng họp: "Buổi trưa ai tới tìm anh?"

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần không muốn trả lời, An Tuyết Thần lại có điểm hiểu rõ rồi. Sau đó mặt khinh bỉ giễu cợt nói: "Muốn biết đáp án? Về nhà xem máy theo dõi liền biết. Không nên chờ đợi điều tra, tôi sẽ chờ tin luật sư của anh, còn nữa, tôi đọc phụ nhân tâm, tôi không ngại anh lần nữa xử oan tôi, tôi quen rồi, cũng không để ý" Dứt lời, liền rời khỏi Phàm thị, lái xe đi tìm Lãnh.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cô nói không phải không có đạo lý, nhưng mà anh cũng không thể loại bỏ khả năng, tối hôm qua là anh tận mắt nhìn thấy. Lãnh vừa trở về, giá thầu thấp nhất liền bị tiết lộ. Nhưng chuyện ngày hôm nay cũng quý giá, An Tuyết Thần là người như vậy sao?

Quả nhiên, Phàm Ngự ngồi ở bên trong thư phòng, nhìn bóng dáng lén lút trong video, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, cô gái này vì hãm hại An Tuyết Thần, thế nhưng nhìn lên giá thầu của mình, có phải mình quá dung túng cô ấy rồi hay không, để cho mình tổn thất mười mấy tỷ. Ánh mắt thần nhiên thay đổi rét lạnh cực độ. Gương mặt tuấn tú thay đổi xanh đen, Lâm Mộng Tuyết, mình không thể giữ cô gái này ở bên người nữa rồi.

Lâm Mộng Tuyết còn ở trong phòng tươi cười rạo rực, quay lại nhìn thấy gương mặt Phàm Ngự, cũng biết chuyện thành công, nhưng cô không biết mình đang đào móc phần mộ. Cô thật đúng là ngu xuẩn, nhất là khi bị ghen tỵ làm đầu óc u mê.

Phàm Ngự đi tới gian phòng, nhìn vẻ mặt vui vẻ của Lâm Mộng Tuyết: "Chuyện gì vui vẻ như vậy"

Bị Phàm Ngự đột nhiên xuất hiện dọa sợ hết hồn, anh rất ít tới gian phòng này. Nếu đã đến đây rồi thì không để cho anh rời đi. "Ngự, sao anh qua đây."

Phàm Ngự nâng cằm của cô lên: "Thế nào? Không muốn anh tới"

Gương mặt Lâm Mộng Tuyết thẹn thùng: "Ngự, nói cái gì đó? Sao em có thể mặt hừng, vui mừng còn không kịp" Nói xong, leo lên thân thể của anh, tận tình khoe khoang mình lẳng lơ.

Phàm Ngự cứ chịu đựng cô khiêu khích. Đột nhiên đem cô hung hăng té ở trên giường. Mặt âm trầm tràn đầy tức giận.

Lâm Mộng Tuyết đột nhiên bị văng ra ngoài, khuôn mặt không hiểu, nhìn Phàm Ngự: "Ngự, anh làm gì đấy, làm em đau"

Cho đến khi Lâm Mộng Tuyết nhìn thấy gương mặt âm trầm của Phàm Ngự, mới thấy có cái gì không đúng. "Ngự, anh làm sao vậy, sao đột nhiên như vậy?"

Phàm Ngự mắt lạnh nhìn cô, trên người tản ra hơi thở nguy hiểm. "Cô đi qua thư phòng của tôi, đem tài liệu giá thầu của tôi cho Lãnh thị" Giọng điệu của Phàm Ngự không phần không giận, trên mặt lại bình tĩnh ngoài ý muốn, nhưng chôn dưới đáy mắt anh là tức giận. Anh hận nhất cô gái phản bội mình, mà cô gái đó lại lần nữa khiêu chiến cực hạn của mình.

Lâm Mộng Tuyết nhìn Phàm Ngự, mặt liền biến sắc, trong lòng khẩn trương không thôi: "Ngự, Ngự, anh, anh nói cái gì? Em, em nghe không hiểu?" Giờ phút này, Lâm Mộng Tuyết trừ giả bộ hồ đồ không biết ra thì không có biện pháp khác.

Phàm Ngự đứng dậy đến gần cô. Bóp chặt cổ cô. Ác độc nói: "Tôi ghét người phụ nữ tự cho là đúng, cũng không thích phụ nữ tự cho là thông minh, bây giờ cô thuộc hai loại này. Cô nên biết người phản bội tôi, tôi sẽ không bỏ qua, hiện tại thu thập những thứ gì đó của cô, rút ra ngoài." Phàm Ngự buông lỏng cổ cô gái ra, hung hăng đem cô gái đẩy văng ra ngoài. Xoay người rời đi.

Lâm Mộng Tuyết không cam lòng, tiến lên ôm lấy Phàm Ngự, gương mặt nước mắt. "Ngự, anh không thể đối xử với em như vậy, anh quên anh đã nói sẽ vĩnh viễn yêu em sao. Con tiện nhân kia rốt cuộc có cái gì tốt, cô ta cũng chỉ là thể thân mà thôi. Anh thế nhưng vì cô ta mà đuổi em đi"

Phàm Ngự chột dạ cô ra: "Mộng Tuyết, chúng ta đã là quá khứ, năm năm qua, chẳng lẽ cô không phát hiện ra sao? Cho nên, tôi sẽ không cho cô bất kỳ hi vọng, thu thập một chút tôi sẽ phái người tiễn đưa cô rời đi." Nói xong Phàm Ngự cũng không quay đầu lại mà rời đi, lưu lại Lâm Mộng Tuyết kêu gào phía sau, anh thế nhưng gọi cô là Mộng Tuyết, không phải Tuyết Nhi.

Lâm Mộng Tuyết ngã trên mặt đất, hô to: "An Tuyết Thần, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô."

Phàm Ngự nghe thấy tiếng la của Lâm Mộng Tuyết, lắc đầu một cái, thời gian thật làm cho con người ta thay đổi, cô đã sớm không phải là cô gái mà mình thương yêu.

Vú Trương nhìn Phàm Ngự: "Thiếu gia, lão Mã đã đưa Lâm tiểu thư đi, sắp xếp ở khách sạn."

"Ừ" Phàm Ngự ngược đầu, gương mặt mệt mỏi.

Vú Trương nhìn Phàm Ngự , rất đau lòng: "Thiếu gia, Tuyết Thần thật sự là một cô gái tốt, cậu phải quý trọng" Nói xong, Vú Trương than thở rồi đi, lưu lại một mình Phàm Ngự .

"An Tuyết Thần, anh nhất định sẽ lần nữa buộc em ở bên cạnh anh, mặc kệ bất kỳ giá nào, cho anh xem em và người đàn ông khác song túc song thể, vọng tưởng"

Ngày kế —— Phàm Ngự ở phòng họp tuyên bố tài liệu không phải An Tuyết Thần tiết lộ, nhưng cũng không nói là ai.

An Tuyết Thần cũng không quản cái gì là tổng giám đốc, cổ đông, đứng dậy rồi đi. Cô không cần thiết phải ở lại. Phàm Ngự nhìn bóng lưng cô rồi đi sau đó liền đuổi theo. An Tuyết Thần đi vào thang máy, lại bị một bàn tay mạnh mẽ có lực ngăn lại. Phàm Ngự nhìn cô, đi vào thang máy, đè xuống nút thứ nhất.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì sao? Tôi muốn về phòng làm việc." Nói xong, liền nhấn nút thang máy mình muốn. Lại bị Phàm Ngự ngăn cản. "Chúng ta tán gẫu"

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự , khoe miệng kéo ra độ cong, buồn cười: "Tổng giám đốc, chúng ta còn có thể nói chuyện gì sao?"

Giọng của An Tuyết Thần giấu cợt khiến Phàm Ngự rất không thoải mái, đòi này anh - Phàm Ngự hô phong hoán vũ, chính là đối với cô gái này có đành chịu và làm trái lại.

Phàm Ngự không có tính nhẫn nại tốt, giọng nói trở nên cường bạo, ra lệnh : "Anh nói nói chuyện, em thì nói: xem ra cậu ta không còn như vậy, thương hương tiếc ngọc đối với cô gái mà nói căn bản không có tác dụng, hay là dùng ép buộc thì em mới có thể đăng hoàng."

An Tuyết Thần chau mày nhìn Phàm Ngự , đây mới là anh, không phải sao? Phàm Ngự cũng không quản ánh mắt của An Tuyết Thần, ôm cô. An Tuyết Thần phản kháng .

Phàm Ngự không kiên nhẫn mở miệng: "Không muốn làm cho anh ở chỗ này muốn em, thì em đăng hoàng một chút, nếu không đốt lửa rồi, em tự mà dập tắt"

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự , một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm anh, chỉ là cô không động đậy, người đàn ông này có bao nhiêu nguy hiểm thì cô đã sớm biết. Cảm giác người trong ngực bất động, khoe miệng kéo ra đường cong, xem ra mạnh mẽ có tác dụng, anh muốn thay đổi kế hoạch.

Phàm Ngự ôm An Tuyết Thần đi ra thang máy, nhét cô vào trong xe, lái xe nghiêng ngang rồi đi. An Tuyết Thần ngồi ở trong xe anh, nhìn đường nét thâm thúy của anh. Gò má đều đẹp trai như vậy, chỉ là bây giờ gò má đầy sương mù, lạnh nhạt. Đoán không ra đang suy nghĩ gì, rõ ràng tức giận, anh tức giận sao? Thật không nhìn thấu anh. Cô cứ nhìn anh như vậy, đây là năm năm sau, lần đầu tiên cái gì đều không nghĩ tới, đi chú ý đến anh .

Phàm Ngự biết cô một mực nhìn mình, chỉ là ừ ánh mắt gọn sóng, để cho anh hoảng hốt. An Tuyết Thần nhìn anh nhàn nhạt mở miệng: "Phàm Ngự , anh bỏ qua cho tôi đi, tôi tự biết mình ngu xuẩn, cho nên mới giờ cao đánh khề thả tôi đi, vì cái gì? Năm năm trước cũng đã kết thúc, hiện tại, rốt cuộc vì cái gì? Tôi cũng chỉ là cô gái thể thần, anh đang suy nghĩ cái gì? Tôi nhìn không không ra, cũng đoán không ra, cho nên tôi mệt quá rồi, không muốn sống trong thế giới của anh, thả tôi đi, để cho tôi có cuộc sống tự do."

Phàm Ngự nghe thấy lời nói của cô..., hơi mù trên mặt sâu hơn mấy phần. Giương mặt tuấn tú trở nên âm u tàn bạo, giống như muốn giết người, hơi thở thổi qua An Tuyết Thần, nhưng cô không sao.

"An Tuyết Thần, thả em, anh cho em biết, chết cũng không muốn, em chỉ có thể là của anh? Em là của anh, biết không? Há?" Lời nói của Phàm Ngự có ham muốn giữ lấy thật sâu. Ánh mắt kiên định.

"Nhưng tại sao? Tại sao vậy chứ? Tại sao không phải tôi thì không được, anh cho tôi lý do, tôi không phải là sủng vật của anh nữa rồi." Trong lời nói của An Tuyết Thần tràn đầy bi ai. Hiện lên vô số bi ai.

Phàm Ngự nắm chặt tay lái chuyển hướng, tốc độ xe tăng lên rất nhiều. "Đáng chết, không có vì cái gì, chỉ cần là anh muốn, anh phải lấy được, bao gồm cả em."

An Tuyết Thần vẽ ra nụ cười giấu cợt. Tự giấu mở miệng: "Ha ha, Phàm Ngự, anh không chút thay đổi, đây mới là anh, muốn, sẽ không chừa thủ đoạn nào."

Phàm Ngự nghe châm chọc An Tuyết Thần, trong lòng không khỏi có lửa giận, đúng vậy, cô nói không sai, cho nên kế tiếp, cũng đừng trách mình, anh muốn dùng thủ đoạn thuộc về Phàm Ngự có được cô.

Dọc theo đường đi hai người yên lặng không nói. Thấy Phàm Ngự đem xe dừng trước khách sạn, tối nay vô luận như thế nào cũng phải lấy được em. Sẽ không bỏ mặc em và người đàn ông khác tình chàng ý thiếp.

An Tuyết Thần nhìn khách sạn trước mắt, trong lòng không khỏi sợ hãi, cô luống cuống, mở cửa liền muốn trốn, Phàm Ngự một phen kéo cô lại, mặt âm trầm, khoe miệng khề động nụ cười mỉa: "Thế nào? Sợ, sau này em phải thường xuyên như vậy, chỉ sợ thôi, sao được."

Nói xong liền nghiêng An Tuyết Thần lên hướng vào bên trong khách sạn, dọc theo đường đi, An Tuyết Thần la to, lần đầu tiên, năm năm sau, lần đầu tiên, mình luống cuống, rồi loạn trận tuyến. Trước sau như một, hình tượng Lãnh ưu nhã không hề tan biến.

"Phạm Ngự, tên cầm thú này, khốn kiếp, anh buông tôi ra, em làm gì tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh." An Tuyết Thần bị Phạm Ngự vác trên vai, hô to. Cũng không quan người đi đường quan sát.

Gương mặt tuấn tú của Phạm Ngự đầy sương mù, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản, tổng giám đốc của mình, kẻ ngu mới quản?

"Câm miệng. Giữ lại hơi sức hét cho anh nghe, anh không phải nghĩ ai cũng nghe thấy." Nói qua liền bước vào thang máy. Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, trong lòng An Tuyết Thần tuyệt vọng. Thê thảm

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Thiết kế, hãm hại và đánh trả

Nhìn ánh mắt Phạm Ngự đỏ sẫm. Con người như đầm sâu, tràn đầy **.

Tay anh nóng rực nằm ở ngọn núi yêu kiều mềm mại của cô, tàn sát bừa bãi - đùa bỡn làm cho hạt đậu hơi đứng thẳng. An Tuyết Thần sợ hãi, nhưng mình lại không có biện pháp phản kháng, cái loại cảm giác nóng bỏng quen thuộc bao quanh cô. Để cho cô cảm thấy vô lực. Phạm Ngự ôm lấy cô gái, đem cô nhẹ nhàng đặt ở trên giường lớn, môi mỏng chưa bao giờ rời khỏi môi của cô, bởi vì anh sợ nghe anh được những điều mà anh không muốn nghe thấy, sẽ thương tổn cô. Sẽ không khống chế được mình.

Phạm Ngự cũng chịu đựng không nổi nữa rồi, thời gian xa cách năm năm rồi, mình đối với người phía dưới ** rất mãnh liệt. Khiến Phạm Ngự luôn luôn khống chế rất tốt, lại mất khống chế. Hiện tại anh muốn cô, yêu cô.

Anh đẩy xuống quần áo trên người mình, tháo ra cái quần lót của An Tuyết Thần còn sót lại, ngón tay chậm rãi đi tới nơi khuất mắt của cô, không chút kiêng kỵ trêu chọc. Môi từ từ rời khỏi môi của cô, hôn cổ của cô, bộ ngực của cô, muốn hôn lần lượt lên mỗi một tác da thịt trên người cô, nhưng thời điểm đi tới cái bụng bằng phẳng của cô, bóng dáng thê thảm của An Tuyết Thần, giọng nói của cô truyền vào lỗ tai Phạm Ngự, khiến Phạm Ngự mất khống chế.

"Nơi này, đã từng thai nghén con của anh, nơi này, đã từng bị anh một cước phá bỏ đứa bé. Phạm Ngự, tôi hận anh. Thật hận anh vô tình, lại lưu tình khắp nơi."

Phạm Ngự nghe lời nói của cô..., thân thể hơi sững sốt, khẽ run. Một đôi mắt mê ly nhìn chằm chằm bụng của cô, trong tròng mắt tỏa ra đau lòng, chậm rãi mở miệng: "Vậy thì thai nghén lần nữa, anh cho em cơ hội."

"Ha ha, Phạm Ngự, tôi chẳng thèm muốn, đời này tôi cũng sẽ không yêu hung thủ giết người, nhất là hung thủ giết hại chính con ruột của mình." Lời nói của An Tuyết Thần, không thể nghĩ ngờ là hung hăng đau nhói Phạm Ngự, nhìn anh thay đổi không có lý trí ở đây, hơn nữa nghe thấy cô nói sẽ không yêu anh, nói anh là hung thủ sát hại chính con ruột của mình, tim của anh liền không cách nào hô hấp.

Phạm Ngự bóp cổ An Tuyết Thần, tròng mắt đen thay đổi đỏ sẫm, thanh âm âm trầm kìm nén, nói: "Em nói cái gì, em nói lại lần nữa, hả? Em nói cái gì?" Phạm Ngự đột nhiên thay đổi trở nên khát máu, loại cảm giác này cô đã rất quen thuộc, một lần kia ánh mắt của anh chính là như thế. Nhưng An Tuyết Thần vẫn là muốn nói.

"Khụ, tôi, tôi nói, sẽ không yêu anh, anh là hung thủ giết người, umh, umh, , , , , , " Lời nói của An Tuyết Thần vẫn chưa nói hết, liền bị Phạm Ngự hôn vào trong bụng. Anh đang sợ, anh sợ mất cô. Cô chính là cô gái có thể dễ dàng nhiễu loạn suy nghĩ, ở trên người cô, anh sẽ lần nữa mất khống chế. Anh không muốn tổn thương cô, thật sự không muốn.

Phạm Ngự nâng cái mông của cô lên, eo ếch chọc đâm vào cô, năm năm dồn hết sức, để cho anh điên cuồng, đủ để cho anh mất đi ý chí còn sót lại. Suy nghĩ suy nhất là, năm năm qua không có người đàn ông nào chạm vào cô, nghĩ tới đây Phạm Ngự càng thêm điên cuồng càng thêm hưng phấn.

An Tuyết Thần bị đau, nín lấy ga giường, năm năm chưa bao giờ bị người khác xâm phạm khu vực thánh địa, sự cường đại của anh, để cho cô bị thương. Đau quá. An Tuyết Thần cắn môi, không để cho mình kêu thành tiếng.

Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mình hàng đêm nhớ nhung, eo ếch càng thêm ra sức, tốc độ càng nhanh hơn, mỗi một cái đều vào chỗ sâu nhất của cô, giống như chỉ có như vậy anh mới rõ ràng cảm giác chân thật cho sự tồn tại của cô. Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch ở phía dưới, đáy mắt anh hiện lên tia đau lòng, nhưng An Tuyết Thần lại không nhìn thấy. Cô quá chặt, anh không khống chế được mình. Cả đêm, muốn cô hơn mười lần, đủ loại tư thế, biết An Tuyết Thần hoàn toàn bất tỉnh, anh mới thỏa mãn buông cô ra, năm năm nhớ nhung để cho anh không khống chế nổi mà hung hăng muốn cô.

Phạm Ngự nhìn người kiệt sức trên giường, đáy mắt tràn đầy đau lòng cùng hối hận, tại sao năm năm trước mình vứt bỏ cô, ngày hôm qua thậm chí còn

hoài nghi cô. Phàm Ngự vuốt ve gương mặt của cô, thanh âm hàm chứa van xin: "Tuyệt Thần, không thể cho anh thêm một cơ hội sao? Tại sao gạt anh ra ngoài chứ?" Chỉ là An Tuyết Thần trong trạng thái ngủ mê man, căn bản là không nghe được.

Phàm Ngự ôm cô đi vào phòng tắm, đổ đầy nước, giống như là trấn an một loại bảo bối nhẹ nhàng bỏ vào bồn tắm. Dòng nước ấm áp, cùng bồn tắm xoa bóp, khiến An Tuyết Thần không nhận được um một tiếng. Tìm một nơi thoải mái trầm trầm ngủ. Phàm Ngự nhìn cô gái tựa như một con Tiều Miêu lạnh lợi, có lẽ chỉ có thời điểm như vậy, cô mới có thể bày ra bộ dạng nhu thuận, khéo léo thu hồi gai trên người. An tỉnh ngủ. Phàm Ngự nhẹ nhàng giúp cô lau chùi thân thể tràn đầy vết yêu. Từ cổ một đường xuống phía dưới. Tất cả đều chứng minh dấu vết điên cuồng tối hôm qua của anh. Anh đau lòng nhìn cô. "Thật xin lỗi, em quá tốt đẹp, anh không không chế được."

Phàm Ngự cảm giác nước ấm lạnh đi, nhẹ nhàng kéo cô, dùng khăn tắm lau chùi thân thể của cô. Trở về phòng, ý thức lạc thú thú nát đã sớm tàn đi. Trên giường đã đổi cái chăn sạch sẽ. Đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường. Đắp chăn cho cô. Ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn. Sau đó rời đi ——

Tuyển phân cách ——

"Ừm, ừ, thật là đau" An Tuyết Thần mơ hồ mở mắt, nhìn lướt qua, là khách sạn. Trời đã tối rồi, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, đã hơn tám giờ. Chống thân thể lên, nhìn thân thể mình đã bị xử lý qua. Biết anh vì mình tắm rửa qua. Chỉ là thân thể quá đau nhức, nghĩ đến mình đã ngủ một ngày, không biết Lãnh và Lệ Lệ quá lo lắng hay không. Vội vàng cầm điện thoại trên đầu giường lên. Nghĩ một lát, quyết định gọi cho Lệ Lệ.

"Này, Lệ Lệ, là tớ" An Tuyết Thần vô lực nói xong, chỉ là Lệ Lệ quả thật thực vội.

"A, Tuyết Thần, cậu đi đâu, hôm nay không tới công ty, cậu không biết Liệt tìm cậu đến điên rồi sao? Cậu đang ở đâu?" Ở bên đầu bên kia điện thoại Giang Lệ Lệ vô cùng lo lắng nói.

An Tuyết Thần cắn răng: "Tối hôm qua ở một chỗ với Phàm Ngự."

"Cái gì, cậu thế nhưng ở chung với anh ta, cậu nghĩ như thế nào, Lãnh làm thế nào, cậu mất tích, một ngày rồi anh ấy còn chưa ăn cơm, cậu, tớ không biết nói cậu thế nào, anh mau gọi điện thoại cho anh ấy, tốt nhất đem chuyện các người nói với anh ấy, Liệt sẽ không tức giận đâu."

"Ừ. Liệt, anh ấy có khỏe không?" An Tuyết Thần cúp điện thoại, trong lòng đầy áy náy, đã là thân phận vị hôn thê của người khác, thế nhưng lại lên giường với kim chủ tiền nhiệm. Thật là đáng buồn, nếu như Lãnh biết, anh sẽ ghét bỏ mình sao? Nhưng vô luận như thế nào cũng phải nói rõ.

"Tốt cái rắm, cậu nhanh trở lại, nói rõ với anh ấy."

An Tuyết Thần để điện thoại xuống, hoàn toàn không biết sau lưng đã có một người đứng đó. Cô hoàn toàn chìm vào trong áy náy. Cảm thấy sau lưng hơi lạnh lẽo. An Tuyết Thần quay đầu, chống lại cô là một đôi mắt sâu không thấy đáy.

"Gọi điện thoại cho ai?" Phàm Ngự cố nén lửa giận, hỏi. Anh vừa tan tằm liền vội vàng tới đây, không nghĩ tới vừa đến đã nghe thấy cô đang lo lắng cho người đàn ông khác. Cũng đã là cô gái của mình, lại vẫn lo lắng cho người đàn ông khác.

An Tuyết Thần chau mày lại nhìn anh, đáy mắt đầy hận ý, hiện ra, ấy chính là nồng đậm. Phàm Ngự làm sao sẽ không nhìn thấy, đáy lòng cực kỳ đau nhói.

"Biến, Phàm Ngự, tôi hận anh, anh không chết từ té đâu, đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh. Anh lại ép buộc tôi?" An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, càng nói càng kích động. Tay nhỏ bé chặt nút dây tã rồi, hận không thể giết chết anh.

"Chắc, em đã là người phụ nữ của anh, tối hôm qua mới thân phục dưới thân thể của anh, hôm nay lại muốn người đàn ông khác, có phải anh chưa thỏa mãn em hay không, hả?" Phàm Ngự nóng nảy, nhấn nạt, bị đáy mắt tràn đầy hận ý của cô và lời nói vô tình kích thích.

An Tuyết Thần không nhìn anh, nhìn lướt qua trang phục trên đất, nhặt lên, nhanh chóng rời giường, mặc dù đã rách rưới, nhưng còn có thể che đậy. Sau khi mặc tã nhìn Phàm Ngự.

"Tôi không phải là phụ nữ của anh, tôi là vị hôn thê của một người đàn ông, nghĩ tới vị hôn phu của mình không có gì không ổn. Tôi cảnh cáo anh - Phàm Ngự, tôi lập tức kết hôn với Lãnh, anh tốt nhất nên ra khỏi cuộc sống của tôi." An Tuyết Thần nói qua liền muốn nâng thân thể đầy vết thương rời đi.

Phàm Ngự kéo cô qua, đem cô té ngã xuống giường, đôi tròng mắt đen nửa hí, trên người tản ra hơi thở nguy hiểm, chèn ép làm cho người ta không thể hô hấp.

"Em nói cái gì? Em kết hôn với cậu ta?" Giọng của Phàm Ngự đã giận dữ. Cô lại một lần nữa khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh. Cậu ta quả nhiên là quá phóng túng cô. Vậy thì tốt, tự nhiên ép buộc có thể để cho cô ngoan ngoãn chịu trói, vậy anh sẽ dùng ép buộc.

An Tuyết Thần cả gan nhìn tròng mắt đen hết như báo của anh: "Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, tôi vô cùng thương anh ấy, tôi yêu anh ấy năm năm, cho nên bọn tôi không vội, tôi muốn lập tức kết hôn với anh ấy, làm Lãnh phu nhân."

Phàm Ngự hung hăng nắm cái cằm lạnh của An Tuyết Thần. Trong miệng phun ra hơi thở nóng rực: "Vậy sao? Em thương cậu ta? Vậy thì em quá tiện. Muốn làm Lãnh phu nhân, phải không?"

An Tuyết Thần không biết lời nói của Phàm Ngự là có ý gì: "Đúng, tôi muốn làm vợ Liệt, quang minh chính đại làm Lãnh phu nhân."

Thân thể trở về dưới giường. Phàm Ngự nửa hí con người, nhìn cô gái chăm chăm, sau đó buông cô ra, đứng dậy, mắt lạnh nhìn cô, lần này khiến An Tuyết Thần cảm thấy Phàm Ngự của năm năm trước lại trở về rồi, nhưng vậy thì thế nào? Cô sẽ không phục tùng.

An Tuyết Thần không nhìn Phàm Ngự một cái, từ bên cạnh anh lướt qua. Không có chú ý tới đây mắt Phàm Ngự sáng loáng. Con người tính toán.

Phàm Ngự nhìn bóng lưng An Tuyết Thần, tự lẩm bẩm nói: "Bảo bối, anh đảm bảo, em nhất định sẽ tới tìm anh, anh chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc trong tay."

Phàm Ngự cầm điện thoại lên, "Trạch, giúp tớ mua cổ phần và cổ phiếu bên ngoài của Lãnh thị, không tiếc bất cứ giá nào, tớ muốn nắm trong tay cổ phần vượt qua Lãnh Liệt."

Lạc Trạch cúp điện thoại, lông mày chau lại vào nhau: "Ngự, cuối cùng cậu đã hành động, không biết lần này có thể đem cô ấy càng đẩy càng xa hay không."

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần về đến nhà, cảm giác trong nhà có người, cho là Lệ Lệ, "Lệ Lệ, cậu trở lại à?"

Thấy không có người trả lời, An Tuyết Thần đi vào bên trong, nhìn thấy khuôn mặt men say của Lãnh Liệt nằm ở trên giường của cô, khắp phòng là mùi rượu, biết anh uống rượu, cho tới bây giờ Lãnh luôn đứng mực, thế nhưng vì cô mà say thành như vậy. Đáy lòng An Tuyết Thần đầy áy náy càng sâu hơn.

An Tuyết Thần đi tới bên giường, tay nhỏ bé lau cái trán nóng lên của Lãnh. Lãnh cảm thấy trên trán mát mẻ, sau đó một mồi mờ mắt, trong nháy mắt trở nên kích động.

"Thần, là em sao, em đã trở lại." Lãnh đem An Tuyết Thần kéo qua, giống như sợ cô chạy mất.

An Tuyết Thần muốn an ủi anh trấn an giống nhau một đứa bé: "Ừ, là em, Liệt, em đã trở về, để cho anh lo lắng. Thật xin lỗi." An Tuyết Thần nói là thật tâm, cô thật sự xin lỗi, muốn cô nói thế nào đây.

Lãnh buông cô ra, nhìn quần áo xốc xếch, ngay cả từ cổ trở xuống đều là vết hôn rõ ràng, tay Lãnh đặt trên hai vai cô, dùng sức mấy phần. Ánh mắt thay đổi thô bạo, trong mắt lo lắng.

An Tuyết Thần nhìn anh, trong lòng rất lo lắng. Nhìn thấy đáy mắt anh là thất vọng cùng đau lòng, cô đều nhìn thấy.

Ánh mắt Lãnh Liệt thất vọng nhìn An Tuyết Thần. Âm thanh run rẩy nói: "Em và anh ta ở cùng nhau? Hai người đã làm?"

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bi thương của Lãnh, nước mắt xẹt qua gương mặt rớt xuống. Gật đầu: "Thật xin lỗi, là em, là em không bảo vệ mình tốt, Liệt, thật xin lỗi, em phản bội anh, thật xin lỗi." An Tuyết Thần đã sớm khóc không thành tiếng. Lãnh cũng không có phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm vào cô và những vết hôn rõ ràng kia. Ánh mắt chặt chẽ. Đem An Tuyết Thần đẩy lên giường.

Sau đó bắt đầu hôn cô thô bạo, giống như phải đem cô rửa sạch sẽ vậy. Nụ hôn của anh bao trùm lên nụ hôn còn lưu lại của Phàm Ngự. Thân thể An Tuyết Thần run rẩy chịu đựng.

Lãnh xé quần áo cũ rách của cô ra, hôn cổ của cô, một khắc khi tiến vào thân thể cô, thân thể ngừng lại. Anh cảm thấy nước mắt nóng rực của cô rơi xuống trên mặt của anh, lý trí của anh quay lại.

Thân thể An Tuyết Thần khẽ run, nước mắt vẫn chảy xuôi. Lãnh áo nào nhìn về mặt nước mắt của cô. Mới vừa rồi mình đã làm cái gì? Anh làm như vậy có khác gì Phàm Ngự. Lãnh liền vội vàng đứng lên. Nhìn cũng không nhìn cô, xoay người rồi đi. Đáp lại chính là âm thanh tiếng đóng cửa đinh tai nhức óc.

An Tuyết Thần mở mắt, đem thân thể tàn phá của mình co rúc lại, bây giờ cô giống như hoa bách hợp bị đập tan tành lên vách tường. Héo tàn rồi. Biến thành ảm đạm. Cô đem đầu mình chôn vào đầu gối hung hăng khóc thút thít, năm năm rồi, cô không như vậy qua, hôm nay cô khóc, khóc lợi hại, giống như đem toàn bộ uất ức trút ra khóc lên.

Tuyển phân cách ——

Lãnh Liệt ngồi vào trong xe, nhìn ánh đèn ảm đạm, khuôn mặt chán chường, đốt một điếu thuốc, chậm chạp không chịu đi, cứ nhìn trên lầu như vậy, ước chừng đợi đến trời sáng. Khi nhận được một cú điện thoại, trên mặt thoáng qua nét khẩn trương, cuối cùng liếc mắt nhìn đèn chưa tắt, than thở, lái xe rời đi.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần cứ co rúc ở trên giường cả đêm, biết Giang Lệ Lệ trở lại, nhìn cô thì thâm vờ tan tành, liền vội vàng tiến lên. "Tuyết Thần, cậu làm sao vậy, làm sao cậu lại như vậy? Có phải Phàm Ngự hay Liệt? Nhìn thấy anh ấy sao?" Mặt Giang Lệ Lệ gấp gáp.

Ánh mắt của An Tuyết Thần trống rỗng nhìn bạn tốt của mình, tựa như tìm được một phao cứu mạng. Ôm cô gái chột khóc thành tiếng: "A, oa, oa, Lệ Lệ, Lệ Lệ."

Giang Lệ Lệ ôm An Tuyết Thần trong ngực, thanh âm nức nở nói: "Ừ, là tớ, tớ ở đây, tớ ở đây, có uất ức gì nói với tớ."

An Tuyết Thần núp ở trong ngực Lệ Lệ. Lớn tiếng khóc thút thít: "Lệ Lệ, tớ dơ bẩn, tớ không xứng với Liệt rồi, anh ấy ghét bỏ tớ. Ta hận chết anh ta, tớ thật sự hận Phàm Ngự, tại sao hết lần này đến lần khác đối xử với tớ như vậy, Lệ Lệ, cậu nói xem, tớ phải làm sao? Tớ có thể làm gì?" An Tuyết Thần vô lực ở trong ngực Lệ Lệ khóc lớn.

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần đau lòng như vậy, nước mắt cũng rớt xuống, giờ phút này cô cũng không biết nói gì, chỉ có thể cho cô phụ thuộc vào, cho cô ấm áp, để cho cô biết mình không phải một mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy An Tuyết Thần bất lực như vậy, trước đây, cô gái đều rất kiên cường, chỉ có Phàm Ngự, sẽ dễ dàng phá hủy tuyến phòng ngự của cô. Hai người cứ ôm như vậy, ai cũng không đến công ty, hai người trốn việc.

Tuyển phân cách ——

Lãnh thị ——

"Các người nói cái gì? Có người âm thầm mua cổ phần và cổ phiếu của chúng ta?" Gương mặt Lãnh mỗi một, nhìn một nhóm người phía dưới.

"Đúng vậy, Lãnh tổng, tối hôm qua, trong một đêm, một nhóm người có óc xét đoán đã mua cổ phiếu của công ty chúng ta với giá cao."

Lãnh nâng trán, "Là ai? Tra được chưa?"

"Tra được rồi, Phàm Ngự."

Lãnh vừa nghe, thả tay xuống, gương mặt suy tư, vì Thần sao? Để cho anh phí công hoảng loạn lớn như vậy. Anh ta điên rồi, Phàm Ngự, anh ta nghĩ như vậy thì anh sẽ buông tay à, đừng mơ tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Vỡ tan tàn, hoa bách hợp héo tàn

Phàm thị ——

Phàm Ngự một bộ tư thái cực kỳ lười biếng ngồi trên xích đu, nhìn Lạc Trạch giao tư liệu cho mình, khoe miệng hiện ra nụ cười mỉa mỉ. Phàm Ngự liếc mắt danh sách mà Lạc Trạch đưa.

"Trạch, những thứ này, toàn bộ có thể thu mua được sao?" Giọng điệu của Phàm Ngự để cho người khác nghe không hiểu là vui hay là giận. Nhưng Lạc Trạch quả thật hết sức hiểu rõ, nhún nhún mày.

"Ngự, nhất định phải làm tuyệt như vậy sao? Những thứ cổ phần này cũng đủ rồi." Lạc Trạch bắt đầu nhìn Phàm Ngự.

Phàm Ngự lạnh lùng liếc Lạc Trạch một cái, giọng nói tối tăm mỉa mỉ hoặc: "Trạch, tiếp tục, cậu biết, tớ làm việc đều không lưu lại đường sống cho người khác."

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự, cũng chỉ có thể nhàn nhạt mở miệng: "Được, tớ tiếp tục."

Cốc cốc ——

"Vào"

Thư ký Trương hướng Lạc Trạch gật đầu, sau đó đi tới trước bàn Phàm Ngự.

Phàm Ngự nhìn cô một cái, lười nhác mở miệng: "Chuyện gì?"

Thư ký Trương nhàn nhạt mở miệng: "Tổng giám đốc, hôm nay Tuyết Lệ, một người cũng không có. Gọi điện thoại cho hai người bọn họ thì toàn bộ đều tắt máy, không liên lạc được người nào."

Phàm Ngự nghe thư ký báo cáo, trong nháy mắt sắc mặt biến thành mưa to gió lớn, một hồi lo lắng. Lạc Trạch nhún lông mày nhìn Phàm Ngự, sau đó mở miệng: "Thư ký Trương, cô đi ra ngoài trước đi"

Thư ký Trương đối với lời nói của Lạc Trạch rất vâng lệnh nghe theo, bởi vì Lạc Trạch chính là Phàm Ngự. Sau đó gật đầu một cái, liền thối lui ra khỏi

phòng làm việc, làm cho văn phòng chỉ còn sót lại hai người đàn ông, tâm tư riêng đăm chiêu.

Lạc Trạch nhìn về mặt lo lắng của Phạm Ngự, không nhìn được nhạo báng mấy câu: "Ngự, tớ nói họ hẳn không phải chạy đi"

Phạm Ngự đối với nhạo báng của Lạc Trạch tuyệt không sợ, mà nghĩ tưởng tận, nở nụ cười, cười đến hết sức âm lãnh. Nhìn thẳng Lạc Trạch, không thoái mái.

"Chạy? Trạch, cậu cảm thấy cô ấy chạy thoát sao? Tớ cho cô ấy có cơ hội chạy nữa sao?" Phạm Ngự nói xong, khoe miệng nâng lên nụ cười lạnh, thâm sâu ngoan độc tàn nhẫn.

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, lắc đầu một cái, mình không phải cũng giống như vậy sao? Nếu là mình, mình cũng sẽ làm như vậy chứ? Anh hoàn toàn ủng hộ cách làm của Ngự.

Tuyển phân cách ——

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần khóc một ngủ thiếp đi, trong lòng rất khó chịu, đắp chăn cho cô, sau đó cầm túi xách lên, đi ra ngoài. Hôm nay bọn họ vô có trốn việc, lại tắt máy, mình phải đi xin phép.

Giang Lệ Lệ nắm chặt túi xách trong tay, sau đó chờ thang máy, chỉ là quá nhiều người, liền tính đi thang máy chuyên dụng như Phạm Ngự. Không nghĩ tới cửa thang máy vừa mở ra, bóng dáng của Lạc Trạch rơi vào tầm mắt, Giang Lệ Lệ nhủ chặt khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, Lạc Trạch cũng có hứng trí nhìn về mặt ghét bỏ của Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ thấy anh không ra, không phản đối chính mình nhắm mắt đi vào, không để ý tới Lạc Trạch, cảm điện thoại lên.

"Morey, cô qua nhà tôi một chuyến, mua chút đồ, Tuyết Thần ở nhà, hiện tại đang ngủ, lúc cô đi thì bước nhẹ một chút, chớ quấy rầy khiến cho bạn ấy tỉnh."

"Ừ, đúng, sau đó làm chút đồ ăn, một lát nữa tôi sẽ trở về. Vậy thì tốt, trước như vậy. Bái bai" Giang Lệ Lệ cúp điện thoại, thân thể tùy tiện tới gần thang máy, gương mặt mỗi một. Hoàn toàn quên sau lưng còn có một người.

Lạc Trạch nhìn về mặt mệt mỏi của Giang Lệ lệ, lông mày nhăn nhăn. "Thế nào? Một chết đi."

Giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc truyền vào trong lỗ tai Giang Lệ Lệ, mở hai mắt ra, nhìn gương mặt tuấn tú của anh, nhàn nhạt mở miệng: "Tổng giám đốc, đang ở văn phòng?" Giang Lệ Lệ không cho trả lời anh.

Lạc Trạch ngược lại rất có tính nhẫn nại: "Ừ, ở phía trên, anh mới rời khỏi."

Giang Lệ Lệ Lạnh liếc anh một cái: "Vậy sao anh lại lên đây?"

Gương mặt Lạc Trạch đùa giỡn nhìn Giang Lệ Lệ: "Em nói xem?"

Giang Lệ Lệ thật hối hận vì mình hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy, xem thường mình. Chờ thang máy.

Dừng dính ——

Ngay cả cửa Giang Lệ Lệ cũng không gõ liền bước vào phòng làm việc của Phạm Ngự, Phạm Ngự đang uống cà phê, để cho lửa giận của Lệ Lệ không có chỗ đánh tới. Phạm Ngự nâng tròng mắt đen nhìn Giang Lệ Lệ tràn đầy lửa giận, lại nhìn lướt qua Lạc Trạch theo sát sau lưng, khoe miệng kéo ra đường cong.

"Có chuyện gì sao?"

Giang Lệ Lệ hung hăng đem túi xách quăng lên bàn làm việc của Phạm Ngự. "Phạm Ngự, anh không phải là đàn ông, tại sao có thể khi dễ Tuyết Thần như vậy. Anh thật là hèn hạ, anh đừng quên, năm đó bạn ấy rời đi thế nào, anh vọng tưởng bạn ấy trở lại, Tuyết Thần và Liệt cũng sắp kết hôn, anh đừng có dùng thủ đoạn buồn bán để lừa bịp, người đàn ông không từ bỏ ý đồ như anh, anh không ngừng động đến nên khiến tôi tới nhắc nhở anh một câu. Cách xa Tuyết Thần ra. Có nghe thấy không."

Giang Lệ Lệ nói một hơi xong hết sau đó thờ hồn hên, Phạm Ngự căn bản là bị để ý tới cô, liếc Lạc Trạch, nhàn nhạt mở miệng: "Tôi có thể trả lời tất cả vấn đề của cô."

Giang Lệ Lệ mê muội nhìn Phạm Ngự: "Cái... cái gì?"

Khoe miệng Phạm Ngự khẽ động: "Có phải là đàn ông hay không, cô nên thấy rõ, tôi muốn đoạt lại cô ấy, về phần kết hôn, tôi cũng không đồng ý, giống như cô nói là thủ đoạn buồn bán, cảm ơn cô nhắc nhở."

Mặt Giang Lệ Lệ không thể tin nhìn Phạm Ngự. "Trời ạ, mẹ của tôi. Tại sao có thể có người vô lại như anh. Hôm nay tôi tới để nói cho anh biết, chúng ta muốn hủy hợp đồng, tùy anh muốn làm sao thì làm, tôi chờ lệnh của tòa án, Tuyết Thần chính là quá vì tôi suy tính mới mắc bẫy của anh, lần này, anh đừng mơ tưởng." Giang Lệ Lệ nói xong cũng xoay người, tròng mắt liếc Lạc Trạch, sau đó lướt qua anh rồi đi.

Phạm Ngự giống như xem diễn trò, nhìn Lạc Trạch. "Trạch, phụ nữ của cậu và phụ nữ của tớ đều giống nhau, cậu nên phí tâm nhiều hơn đi, ha ha"

Lạc Trạch mắt lạnh liếc Phàm Ngự, sau đó xoay người rời đi. "Đừng làm cho tớ biết, người phụ nữ của tớ nhận được lệnh truyền của cậu."

"Hửn không." Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch mờ miệng cười. Anh cũng không muốn chọc trợ thủ Lạc Trạch này.

Giang Lệ Lệ trực tiếp ấn thang máy chuyên dụng của Phàm Ngự, cũng không quan tâm người khác dùng ánh mắt gì nhìn cô. Đột nhiên Giang Lệ Lệ nhìn lướt qua bọn họ.

"Nhìn cái gì. Cẩn thận tôi móc mắt các người." Lệ Lệ sai bước đi vào thang máy, thang máy sắp đóng thì trong nháy mắt có một bàn tay to ngăn cản, không cần đoán cũng biết là người nào.

Mới vừa rồi Lạc Trạch nhìn thấy cô nổi giận, trong lòng không khỏi rất tốt, Giang Lệ Lệ nhìn anh, thật là âm hồn bất tán. Cũng không để ý tới anh.

Lạc Trạch đứng ở bên cạnh Giang Lệ Lệ. Không nói, chính là dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô. Giang Lệ Lệ bị anh nhìn chăm chăm nên mắt tự nhiên. Sau đó mờ miệng: "Phàm Ngự, có động tác gì không."

Lạc Trạch sững sờ, không nghĩ tới cô sẽ hỏi như thế: "Có"

"Cái gì"

Về mặt Lạc Trạch buồn cười nhìn Giang Lệ Lệ. Khẽ động môi mồm: "Em cảm thấy anh sẽ nói cho em biết sao?"

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch. Thật muốn ăn anh, sau đó biến thành phân kéo ra ngoài, dăm đùa cô. Lạc Trạch nhìn cô, khuôn mặt rất vui vẻ.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần tỉnh, đi đến phòng bếp tản mát ra mùi thơm. Nhìn thấy hai cô gái đang bận, trong lòng ấm áp, kể từ lần trước trở lại nhìn ba mẹ mấy lần thì không đi qua nữa rồi, thật muốn gặp bọn họ, vẫn còn có bọn Lệ Lệ.

Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần: "Tuyết Thần, cậu đã tỉnh rồi, một lúc nữa chúng ta sẽ ăn cơm." Lệ Lệ vây quanh bằng một cái tạp dề rồi vội vàng xử lý, mà Morey, cũng bận rộn.

"Tuyết Thần, cô đã tỉnh, một lát là có thể ăn."

An Tuyết Thần nhìn họ, trong lòng ấm áp, "Ừ, tớ chờ ở bên ngoài"

An Tuyết Thần ngồi ở trên ghế sofa, mở TV lên, xuất hiện ngạch đồ, để cho hai mắt An Tuyết Thần tròn to, mà hai người trong phòng bếp cũng chạy tới.

"Hôm nay, tập đoàn Lãnh thị gặp phải nguy cơ, nghe nói Phàm thị - Phàm Ngự trong một đêm thu mua cổ phần của những đồng nghiệp khác, bây giờ Lãnh thị đã biến thành Phàm thị rồi, Phàm Ngự, Phàm tổng có 55% cổ phần của Lãnh thị. Kế tiếp sẽ xem Lãnh tổng nói thế nào với chúng ta."

"Lãnh tổng, nghe nói Phàm thị muốn thu mua Lãnh thị, xin hỏi đây là thật sao?"

Gương mặt Lãnh mỗi mặt: "Không phải"

"Vậy xin hỏi, Lãnh tổng, đối với việc trên tay Phàm tổng có 55% cổ phần, ngài thấy thế nào?"

Lãnh không muốn trả lời ký giả, sau đó đi vào một chiếc xe con, nghiêng ngang xuất phát, bản tin còn đưa lên báo. Ba người đều không thể tin nhìn tin tức.

Trong lúc nhất thời An Tuyết Thần quên hô hấp, Lãnh. Cô vội vã cầm điện thoại di động lên. Chỉ là, đáp lại cô là thanh âm khóa máy, cô sợ, làm thế nào đây?

Lệ Lệ nhìn hốt hoảng An Tuyết Thần, liền vội vàng tiến lên, "Tuyết Thần, cậu hãy nghe tớ nói, bây giờ ngàn vạn lần cậu không thể luống cuống, cậu phải trấn định, cậu là An Tuyết Thần, vì Liệt, cậu phải giữ vững tinh táo, biết không?"

An Tuyết Thần, cặp mắt trống rỗng nhìn Lệ Lệ, "Đúng, Lệ Lệ, cậu nói đúng, tớ phải tinh táo, tớ phải tinh táo." An Tuyết Thần vừa nói vừa gọi điện thoại, làm sao có thể tắt máy. Dứt khoát mặc quần áo xuống lầu, Lệ Lệ cũng đi cùng cô. Nhưng vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy chiếc xe của Lãnh, An Tuyết Thần như thấy ánh sáng vậy, chạy như bay qua đó, An Tuyết Thần chạy bộ đến bên cạnh xe, không nhìn thấy người ở bên trong, nhưng người ở bên trong lại rõ ràng nhìn thấy gương mặt nóng của cô. Lãnh mở cửa xe đi xuống xe, gương mặt mệt mỏi. Nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, một ngày không thấy thế nhưng lại tiêu tụy như vậy. Tay nhỏ bé của An Tuyết Thần đau lòng vuốt ve gương mặt mệt mỏi của anh. Lãnh rút cuộc cũng không nhịn được nữa mà ôm cô vào trong ngực. Hai người ôm ấp lấy nhau, Lệ Lệ mỉm cười nhìn bọn họ. Nhưng khi nhìn thấy nơi xa, mặt lạnh, lông mày chau lại vào nhau, vậy phải để cho anh ta nhìn Tuyết Thần và Liệt yêu nhau.

"Liệt, cậu có biết không, Tuyết Thần cho rằng cậu không cần bạn ấy, khóc cả một ngày." Lời nói của Lệ Lệ tựa như ủng hộ Lãnh.

An Tuyết Thần ở trong lòng anh, nước mắt rớt xuống, thanh âm nức nở nói: "Liệt, em nhìn thấy tin tức, thật xin lỗi, là bởi vì em."

Lãnh ôm cô chặt hơn, "Thần, thật xin lỗi, để cho em lo lắng, để cho em đau lòng. Thật xin lỗi, coi như không có công ty, anh vẫn muốn em."

An Tuyết Thần bị Lãnh làm cảm động một phen, chủ động ôm anh, hung hăng ôm anh, thế nhưng anh cảm thấy cô quan trọng hơn so với công ty, người đàn ông đáng giá để cho cô trả giá cả đời.

Giang Lệ Lệ liếc phía đối diện, sau đó nhìn miệng: "Lên lầu trước, sau đó từ từ thương lượng đối sách."

Lãnh ôm An Tuyết Thần sai bước đi vào nhà trọ. Giang Lệ Lệ hướng về phía chiếc xe kia, làm mặt quỷ, sau đó mới đi theo đám bọn họ rời đi.

Bên trong xe, Phàm Ngự và Lạc Trạch nhìn bọn họ ôm, nhìn thấy nét mặt lệ thuộc của An Tuyết Thần, khiến cho chỗ nào của Ngự thiếu chút nữa mất lý trí, cũng may có Lạc Trạch giữ anh.

"Trạch, quần tốt người phụ nữ của cậu." Phàm Ngự nhìn bóng lưng bọn họ biến mất tức giận điên cuồng. Anh tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ. Trong mắt cuốn sách mưa to gió lớn, khởi động xe rời đi. Lạc Trạch nhìn về mặt sương mù của Phàm Ngự, anh biết cuộc sống của bọn họ sẽ không tốt hơn rồi. Bọn họ đã thật sự giẫm vào ranh giới cuối cùng của Phàm Ngự.

Đế Vương ——

Phàm Ngự hung mãnh quá chén, nhưng mình uống bao nhiêu cũng không say, trong đầu tất cả đều là hình ảnh bọn họ ôm nhau, ánh mắt biến thành âm lãnh. Cứ như vậy muốn đem cô đá ra khỏi cửa có phải quá nhanh hay không, trò chơi bắt đầu và kết thúc phải do anh quyết định.

Lạc Trạch nhìn về mặt sương mù của Phàm Ngự, không ngăn cản, bởi vì anh hiểu rất rõ bạn mình. "Kế tiếp làm sao đây?"

Ánh mắt của Phàm Ngự thay đổi trở nên khát máu. Nhếch miệng, phác họa độ cong của Satan. "Nguyên kế hoạch."

Lạc Trạch chau mày lại nhìn Phàm Ngự, vì một người phụ nữ? Đáng giá sao? Anh nghĩ không ra. { tác giả lên tiếng: chắc, cậu nghĩ không ra, sau này cậu cũng biết có đáng giá hay không rồi, ngày cậu mạnh khỏe còn ở phía sau? } Lạc Trạch: "Cút" }

Phàm Ngự nâng khoe miệng, An Tuyết Thần, em là của anh, chỉ có thể là của anh thôi, tất cả người đàn ông muốn đoạt lấy em, anh đều sẽ không bỏ qua, ai cũng vậy.

Tuyển phân cách ——.

Nhà trọ của An Tuyết Thần ——

Ba người ngồi ở trên bàn ăn, nhưng mà không có tâm tình gì. An Tuyết Thần nhìn Lãnh Liệt. Rất đau lòng: "Liệt, anh mệt lắm đúng không? Ăn xong rồi nghỉ ngơi ở nơi này nhé?"

Lãnh rối rắm nhìn, buông bát đĩa xuống: "Thần, nếu anh phá sản, trở thành hai bàn tay trắng, em có thể đi theo anh hay không."

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, trong lòng thật là đau, đều là mình, An Tuyết Thần cầm tay Lãnh: "Liệt, mặc kệ anh thế nào, em đều sẽ đi theo anh."

Lãnh nhìn An Tuyết Thần, khoe miệng nở nụ cười vui mừng, Giang Lệ Lệ nhìn hai người, trong lòng rất không là tư vị, trời ạ, thực giày vò người.

"Liệt, Tuyết Thần, kế tiếp, tớ sao làm thế nào? Cổ phiếu trong tay họ Phàm nhiều hơn Liệt, nếu muốn mua rất dễ dàng, phải biết ở Trung Quốc công ty là Tổng Công Ty, nếu như công ty này của Liệt đóng cửa thì các công ty chi nhánh ở nước ngoài cũng đóng cửa theo đó." Mặc dù Giang Lệ Lệ không muốn nói, nhưng vẫn phải nói.

Lời nói này, ánh mắt Lãnh mờ đi. An Tuyết Thần nhìn Lãnh, "Liệt, yên tâm, sẽ có biện pháp." An Tuyết Thần nói như vậy cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi, cô rất rõ ràng. Thủ đoạn của Phàm Ngự, vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, mình lại thật sự đáng giá để anh phải phí tâm tư sao.

Ba người một đêm chưa chợp mắt ngủ, An Tuyết Thần nhìn về mặt mệt mỏi của Lãnh. Nhẹ giọng nói: "Liệt, yên yên tâm, em sẽ không để cho anh hai bàn tay trắng, tin tưởng em."

Lãnh gắt gao bắt lấy An Tuyết Thần giống như nằm mơ: "Thần, không cần, không cần, đừng rời xa anh."

An Tuyết Thần nhìn Lãnh, trong lòng đau xót, Liệt, cảm ơn anh yêu em như vậy, nhiều năm qua anh biết em còn không bỏ được, anh vẫn ở bên cạnh em, không oán không hối, nếu như lần này em có thể bình an trở lại bên cạnh anh, em nhất định gả cho anh, nhất định. Mình sẽ ra sao đây.

Cuối cùng An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Lãnh, lặng lẽ rời đi, trở lại phòng của Lệ Lệ, Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, mở miệng: "Tuyết Thần, làm thế nào? Phàm Ngự sẽ không cứ như vậy bỏ qua đâu."

An Tuyết Thần vô lực than thở: "Tớ nghĩ ngày mai anh ta sẽ tuyên bố Lãnh thị biến thành Phàm thị"

Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, biết cô đã quyết định rồi. An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó mở miệng nói: "Lệ Lệ, về sau nếu tớ không ra được, điện

thoại di động của cậu dùng đổi số, tớ tìm người gọi điện thoại cho cậu, cậu đi tới hậu hoa viên của Phàm Ngự, có người sẽ tiếp ứng cậu, cũng làm theo lời tớ bảo, chắc hẳn Phàm Ngự lấy được tớ sau đó sẽ nuôi nấng tớ. Đến lúc đó cần cậu giúp, còn nữa, giúp tớ chăm sóc Liệt thật tốt. Chờ tớ trở ra, chúng tớ sẽ kết hôn, rời khỏi nơi này."

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, nước mắt rớt xuống. "Ừ, được, tớ đồng ý với cậu. Chính cậu cũng phải bảo trọng, cũng phải cẩn thận."

An Tuyết Thần gật đầu một cái, mặc một thân váy áo màu đỏ đẹp, có vẻ cực kỳ đẹp đẽ. Cậu người. Trang điểm nhạt sau đó liếc mắt nhìn cửa phòng khép chặt, xoay người rời đi.

An Tuyết Thần đi tới biệt thự của Phàm Ngự, nhìn tất cả nơi đây, tích góp đủ dũng khí để bước vào. Đã đứng một giờ.

Trên lầu một đôi mắt sắc bén như báo vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng màu đỏ. Cô bất động, anh cũng không động, anh muốn đợi cô chủ động.

An Tuyết Thần nhìn tất cả quen thuộc, hoa bách hợp trong sân, nhưng khi nhìn vào trong mắt cô lại cực kỳ châm chọc. Tự giễu cười ra tiếng.

"Ha ha, Phàm Ngự, những thứ dối trá gì đó anh sẽ làm sao đây? Tôi còn phải bước vào nơi này. Ha ha, thật đáng buồn."

Trên lầu, Phàm Ngự nhìn cô cười tự giễu, chói mắt như vậy, mình lại lấy loại phương pháp này đem cô giam cầm ở bên người. Quét xuống nụ cười giễu cợt, thật sâu đau nhói lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Vỡ tan tàn, hoa bách hợp héo tàn

An Tuyết Thần hít sâu một hơi, sau đó điềm tĩnh nện bước chân bước vào biệt thự, mỗi bước đều đánh nát vào lòng của cô, bởi vì cô biết lần này tới đây, có thể nói là cứu tử nhất sinh, coi như chỉ có một mình, cô cũng phải thử một chút. An Tuyết Thần một đường không gặp trở ngại đi tới biệt thự. An Tuyết Thần đi thẳng lên lầu, sau đó đi tới hướng thư phòng.

An Tuyết Thần dừng ở cửa, cô biết cô trở về, anh nghĩ rằng cô nhất định sẽ đến, anh biết rõ chỗ yếu khung xương của cô ở nơi nào.

Cốc cốc——

"Vào đi" Thanh âm tối tăm khàn khàn mị hoặc cách một cánh cửa truyền vào lỗ tai An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần đẩy cửa ra, nhìn Phàm Ngự đứng ở bên cửa sổ, lông mày nhíu lại, anh vẫn luôn đứng ở nơi đó, đó chính là nơi anh một mực nhìn cô nội tâm giãy giụa, cuối cùng vẫn tiến vào, thế nhưng anh lại rất hưởng thụ thành công của anh sao?

Phàm Ngự chậm rãi xoay người. Ưu nhã lại mang theo thoải mái. Từng bước một đi về phía An Tuyết Thần, anh biết cô chạy tới nơi này rất không dễ dàng, cho nên kế tiếp sẽ để cho anh đi về phía cô.

Phàm Ngự nhìn cô, sau đó ngồi trên ghế sofa, nhắc con người màu đen nhìn chăm chú vào cô, An Tuyết Thần cũng nhìn anh, thanh âm cực kỳ khàn khàn mở miệng: "Nói đi, điều kiện gì để cho anh bỏ qua cho Liệt."

Phàm Ngự không để ý đến vấn đề của cô, "Tới đây ngồi"

An Tuyết Thần nhìn anh, sau đó đi tới, ngồi vào bên cạnh anh, lại cách anh khá xa. Phàm Ngự thấy cô cách mình xa như vậy, sau đó mở miệng: "Cái này không được, em có cái gì khiến anh buông tha thu mua cả Lãnh thị."

Lời nói của Phàm Ngự, chính là một quả bom hẹn giờ, muốn nổ tung lên ở bên tai cô, nổ lớn đến mức hồn phi phách tán. Mặt An Tuyết Thần tức giận nhìn Phàm Ngự. Thanh âm khê run.

"Anh rốt cuộc muốn điều kiện gì."

Phàm Ngự nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ hơi nhăn, sau đó cánh tay dài vung lên liền đem cô gái nhỏ ôm vào trong ngực, để cho cô thuận thể ngồi ở trên đùi của anh. An Tuyết Thần tuy rất phần hận, nhưng cũng không có biện pháp. Một đôi mắt đẹp tràn đầy phần hận gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt phóng đảng của Phàm Ngự. Nhìn khóe miệng anh cong lên như có như không.

Phàm Ngự rất là thưởng thức bộ dáng ngang bước của cô. Rất muốn thuần phục cô, ngón tay nhẹ nhàng theo gò má của An Tuyết Thần xẹt qua, từ từ buộc vòng quanh hông cô. Bao gồm cả này môi đỏ mọng khê run.

Giương mặt tuần tú của anh bướng bỉnh kiêu ngạo, phun hơi thở nóng rực: "Em biết? Anh muốn cái gì?"

An Tuyết Thần nhìn anh, không có kinh ngạc, cô đã sớm đoán được, không phải sao? Thì ra cô cũng đáng giá như vậy, khoe miệng cong lên nụ cười tự giễu. "Như vậy, thời gian bao lâu?"

"Không giới hạn thời gian, lúc nào thì anh ngán, em liền được tự do." Một đôi bàn tay của Phạm Ngự dịu dàng vuốt ve gương mặt có chút tái nhợt của An Tuyết Thần. Thấy cô trang điểm nhẹ, tròng mắt buồn xuống liền thối qua da thịt lộ ra, rãnh vú sâu, da thịt trắng như tuyết. Khiến con người Phạm Ngự trở nên tĩnh mịch âm trầm. Một đôi bàn tay đã bắt đầu không thành thật ở trên thân thể mềm mại của cô chạy loạn, trêu đùa.

An Tuyết Thần cắn môi, "Vậy lúc nào anh sẽ ngán?"

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, mặt giễu cợt nói: "Không nói cái này trước tiên, nhưng mà, em mặc như vậy không phải vì quyến rũ anh sao? Vậy anh muốn nhìn một chút thành ý của em, em phải biết, vì một người phụ nữ mà buông tha cơ hội thu mua Lãnh thị, có lời sao?"

An Tuyết Thần nghe trong miệng Phạm Ngự nói ra lời đùa cợt, trong lòng tức giận, anh lại muốn áp chế cô. Lời của anh, là để cho cô chủ động sao? Điều này sao có thể?

Buông mắt và cánh môi xuống, giống như làm quyết định gì đó, Phạm Ngự cũng rất kiên nhẫn chờ cô. Đợi năm phút đồng hồ thấy cô không có bất kỳ động tác gì, kiên nhẫn cũng nhanh bị mài mòn rồi. Sau đó đẩy An Tuyết Thần trên đùi ra, cứng rắn âm lãnh nói: "Nếu không muốn, vậy thì không tiễn, cửa chính ở đó, xin mời"

An Tuyết Thần bị anh đẩy ra phải lui về phía sau mấy bước, nhưng về mặt phức tạp nhìn Phạm Ngự, cũng nhìn thấy trên mặt anh không kiên nhẫn, cắn răng, tiến lên một bước, chủ động ngồi trên đùi anh, An Tuyết Thần cắn cắn cánh môi, lông mi thật dài bởi vì khăn trương liên tiếp rung rung, cô giờ tay lên bụng gương mặt âm lãnh, lần đầu tiên thật sự ở khoảng cách gần nhìn anh chăm chú, trán cao rộng, mi dày, mắt thâm thúy, mặt tuần mỵ, còn có. . . . .
. môi mỏng tuyệt mỹ.

Xem qua rất anh. Cánh môi mềm mại tinh tế theo cái trán khế hôn, mãi cho đến môi của anh. Cô đụng chạm y hệt như chuồn chuồn lướt nước lướt từ từ đến cánh môi mềm mại ấm áp của anh, thấy anh vẫn như cũ, không có phản ứng gì. Trong lòng có chút gấp gáp, làm thế nào bây giờ?

Sau đó An Tuyết Thần có chút gấp gáp, trợn to mắt luống cuống, răng hung hăng khế cắn, nghĩ tới bộ dạng anh lúc hôn mình, sau đó ở trong lòng quyết định một phen, vụng về và thận trọng gặm cắn mút vào, còn lặng lẽ đưa đầu lưỡi ra, như có như không nhẹ nhàng lướt qua môi anh.

Trong hơi thở mùi thơm tinh khiết, trên môi truyền đến cảm giác ngứa ngáy, chút đau nhói, thật to kích thích Phạm Ngự, ánh mắt anh trầm xuống, đáy mắt xuất hiện một tầng nóng bỏng vận sức chờ phát động, anh lôi kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô dọc theo lồng ngực rắn chắc chậm rãi đi xuống phía dưới. . . . .

An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt, chuyện như vậy, thật không thích hợp với cô, cô không dám mở mắt, đối với cô mà nói là ** trắng trợn vũ nhục.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần chậm rãi mở mắt, không biết mình ngủ bao lâu, trên thân thể đau nhức nồng đậm như cũ, chỉ là cô lại không phải ở thư phòng, mà thì ra cô đang ở trong phòng, không có gì thay đổi, tất cả đều không thay đổi, chỉ là người ở nơi này đã thay đổi.

An Tuyết Thần hồi tưởng cảnh Phạm Ngự tàn bạo, tất cả lại khôi phục năm năm trước, cô vẫn vô năng như vậy sao? Năm năm sau, còn bị anh nhốt, nhưng mà lần này cô sẽ không ngồi chờ chết.

Rắc rắc ——

"Tuyết Thần, cháu đã ngủ một ngày một đêm rồi, tới uống chút đồ đi." Vũ Trương bụng một bát cháo đi tới bên người An Tuyết Thần, nắm tay nhỏ bé của cô, nhìn vết hôn trên người cô, đau lòng tới cùng.

An Tuyết Thần nhìn Vũ Trương, đầu hiện ra một cái ý nghĩ. "hu hu, hu hu ~~~~~"

Vũ Trương nhìn An Tuyết Thần khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, càng thêm đau lòng. "Chao ôi, ngoan, đừng khóc. Trước tiên ăn cháo đã."

An Tuyết Thần nhìn Vũ Trương, thanh âm nghiêm hơn, nói: "Vũ Trương, tại sao cháu còn phải trở lại cái nhà tù lạnh lẽo này. Cháu có vị hôn phu yêu mình, nhưng anh ta lại không buông tha cho cháu, dùng thủ đoạn hèn hạ nhất đem cháu từ bên cạnh vị hôn phu của cháu chiếm đoạt tới đây, bây giờ còn muốn ép cháu, dùng công ty của vị hôn phu cháu bức bách cháu, cháu muốn rời khỏi anh ta, cháu thật sự không muốn ở chung với anh ta, cháu sẽ hít thở không thông, cháu sẽ chết."

Vũ Trương nghe lời nói của An Tuyết Thần, bà làm sao không biết, trước kia cô trôi qua như thế nào, không phải bà rõ ràng nhất sao? Bà cũng không đành lòng, "Tuyết Thần, cháu yêu vị hôn phu của cháu sao?"

Ánh mắt của An Tuyết Thần sáng lên. Sau đó chợt gật đầu: "Yêu, cháu rất thương anh ấy, năm năm qua anh ấy đối xử rất chu đáo với cháu, nhưng Phạm Ngự nghe cháu muốn kết hôn, anh ta liền dùng vị hôn phu của cháu bức bách cháu."

Vũ Trương nhìn An Tuyết Thần khổ sở, trong lòng rất không có tư vị, cái đêm mưa đó, bà cũng rõ ràng nhìn thấy thiếu gia rất vô tình, còn ôm Lâm Mộng Tuyết trong lòng bàn tay, đuổi cô ra ngoài.

"Tuyết Thần, cháu đừng khóc, Vũ Trương giúp cháu rời khỏi đây."

An Tuyết Thần dừng lại khóc thút thít, nhìn Vũ Trương, gật đầu một cái: "Vũ Trương, về phần thoát đi thế nào, chúng ta còn phải bàn bạc cẩn thận, cháu không thể liên lụy bà. Vũ Trương, cháu cho bà một số điện thoại củ một cô gái, bà cứ bảo là cháu nhờ gọi, sau đó tình hình cụ thể, chúng ta nghiên cứu một chút."

Vũ Trương cũng đành phải gật đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là xin lỗi thiếu gia. An Tuyết Thần biết suy nghĩ của Vũ Trương: "Vũ Trương, thật xin lỗi, để cho bà vì cháu mà phản bội anh ta, thật cảm ơn bà."

Giương mặt Vũ Trương nhân từ: "Đứa nhỏ ngốc, nói gì, cháu hạnh phúc là tốt rồi. Bà nghe nói, công ty thiếu gia muốn thu mua kia đã khôi phục rồi, thiếu gia đem cổ phần trên tay tặng không cho vị hôn phu của cháu. Đây chính là số lượng không nhỏ"

An Tuyết Thần nghe Vũ Trương nói vậy, trong lòng nhất thời yên tĩnh trở lại, hiện tại chỉ chờ cơ hội. "Ừm, cảm ơn Vũ Trương"

Buổi tối, An Tuyết Thần đứng ở bên cửa sổ, nhìn phía xa, khi đó cứ có cảm giác có một đôi mắt nhìn mình chăm chăm, thì ra chính là Liệt, anh đã sớm chú ý cô. Nhớ tới đêm đó, Lãnh mang theo mặt nạ tới hỏi cô có muốn rời khỏi đây không, ôm tâm tình may mắn, không nghĩ tới anh thật sự làm được, hơn nữa năm năm qua còn làm rất tốt, bây giờ Liệt, sợ rằng đang áy náy, muốn một cô gái tới giữ lại công ty của anh. Lúc này, cửa ngôi biệt thự kia mở ra, một bóng dáng thon dài đi ra. . . . . Nét mặt người đàn ông kia là cương quyết bướng bỉnh, T shirt màu đen khiến cho anh càng thêm vẻ lạnh lẽo ngạo mạn, tóc màu nâu dựng đứng, dưới sống mũi cao, hai mũi môi mảnh như cánh hoa thoáng nâng lên, nhất là đôi mắt kia, giống như trân châu - mông lung và có chút xinh đẹp. . . . . Không sai chính là "Phạm Ngự"

Phạm Ngự hơi ngẩng đầu đã nhìn thấy An Tuyết Thần tựa vào bên giường, nụ cười khoe miệng sâu hơn, đường cong mở rộng. Sau đó tiêu sái đi vào biệt thự, An Tuyết Thần nhìn anh, tại sao lại cảm giác hôm nay tâm tình anh không tệ, mình không thể chọc giận anh, nhất định phải thuận theo anh, như vậy cơ hội mới có thể lớn hơn. Có Vũ Trương giúp đỡ, tính toán của cô lớn hơn một chút. Hôm nay Vũ Trương đã giúp cô liên lạc với Lê Lê, tin tưởng rằng, rất nhanh cô sẽ ra khỏi nơi này.

An Tuyết Thần cũng rời khỏi bên cửa sổ, sau đó xoay người xuống lầu, chuẩn bị ăn cơm, nhớ lời nói của Vũ Trương, ngàn vạn đừng chọc giận thiếu gia. An Tuyết Thần theo cầu thang xuống phía dưới, vừa đúng lúc đối diện với Phạm Ngự. An Tuyết Thần mở miệng trước: "Đi tắm rửa trước đi, sau đó xuống lầu ăn cơm".

Phạm Ngự đối với An Tuyết Thần khác thường có một chút tò mò, nghi ngờ cố ý kéo cô vào trong ngực, sau đó nâng cằm của cô. Giương mặt tuấn tú nị hoặc trở nên yêu hoặc.

"Sao ngoan vậy, tính toán gì à?"

An Tuyết Thần liếc anh một cái: "Bệnh đa nghi quá nặng, tôi không muốn mỗi ngày đều giống như cuộc sống của người chết, càng không muốn bị anh ngược đãi tới chết. Như thế nào?"

Phạm Ngự đối với lời nói của An Tuyết Thần, trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, nhưng anh không vội, ngược lại muốn nhìn một chút, cô sẽ đưa ra chiêu đẹp mắt gì. Sau đó hướng về phía môi của cô đáp xuống một nụ hôn, sau đó sải bước lên lầu, An Tuyết Thần nhìn bóng lưng Phạm Ngự biến mất, tay nhỏ bé trấn an trái tim nhỏ của mình. Vũ Trương nhìn cô, cô nhìn Vũ Trương, An Tuyết Thần đột nhiên nhớ tới, cả biệt thự đều có máy theo dõi, như vậy đối thoại ban ngày trong nhà, nếu bị Phạm Ngự nhìn thấy đó không phải là thảm à. Sau đó quay người đi lên lầu.

Lúc cô chạy một vòng quanh phòng mình, trong góc đều có, sau đó xoay người đi vào thư phòng Phạm Ngự. Nghe bên trong có tiếng nước chảy, đi tới trước máy vi tính, sau đó dùng kỹ thuật cao siêu của mình thần bí thay đổi đoạn đối thoại lúc sáng, cũng may Lãnh buộc mình học, không nghĩ tới thật sự dùng tới, sau đó nhìn thấy một góc không quay tới, An Tuyết Thần cười, vậy phương pháp ghi hình làm thế nào bây giờ? Không thể xóa, anh cũng sẽ không xem đi? Đem máy vi tính đặt đó, sau đó rón ra rón rén chạy ra khỏi thư phòng.

Phạm Ngự tắm xong xuống lầu thì nhìn thấy An Tuyết Thần mặt hưng phấn ngồi ở trên bàn ăn chờ mình, vẻ mặt cũng hòa hoãn không ít, cảnh tượng này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Phạm Ngự ngồi xuống đối diện, nhìn An Tuyết Thần vui vẻ, mở miệng nói: "Chuyện gì? Vui vẻ như vậy?"

An Tuyết Thần bị Phạm Ngự hỏi sững sốt, chẳng lẽ rõ ràng như vậy à, cắn răng nói: "Cảm ơn anh, hôm nay tôi xem ti vi rồi."

Tâm tình Phạm Ngự có chút xuống thấp, thì ra là bởi vì Lãnh, nhàn nhạt mở miệng: "Không cần cảm ơn, anh không buôn bán lỗ vốn, em muốn biết Lãnh nói gì không?"

An Tuyết Thần gật đầu một cái. Khoe miệng Phạm Ngự từ từ hất lên trên. "Cậu ta nói không muốn công ty, anh liền nói với cậu ta, tối hôm qua em đã là của anh, hơn nữa giao dịch rất thành công"

An Tuyết Thần bởi vì lời nói của Phạm Ngự, sắc mặt lập tức trắng bạch. Biết anh cố ý, An Tuyết Thần cắn nhẹn được, nhẹn được. Sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Vậy à. Ăn cơm đi"

Phạm Ngự nhần nhần lông mày, đối với thái độ của cô rất là hoài nghi, nhìn cô an tĩnh ăn cơm, mình cũng bắt đầu động, một ngày đều ở công ty, thật là có chút đói bụng. An Tuyết Thần hưng hăng nhai gì đó trong miệng, giống như nhai người nào đó vậy, Phạm Ngự nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, vẻ mặt buồn lòng hơn rất nhiều, thì ra là cô nén, giống như trêu chọc cô?

"An Tuyết Thần, em qua đây đút cho anh ăn, anh rất mệt mỏi"

Lời nói của Phạm Ngự thiếu chút nữa khiến An Tuyết Thần nghẹn chết. Trợn to cặp mắt nhìn anh, gương mặt đũa giỡn, chờ xem chuyện cười. An Tuyết Thần khẽ cắn răng, sau đó đi tới bên cạnh anh, nhìn chăm chăm thức ăn không nhúc nhích nhiều ít sau đó giống như chính tay đâm kẻ thù cầm bát lên, hùng hăng xúc một muỗng, đưa đến bên miệng anh, Phạm Ngự vẫn luôn là vẻ mặt đũa giỡn, An Tuyết Thần biết anh đang đùa bỡn cô, anh nhất định sẽ tò mò tại sao mình lại biết điều như vậy, như vậy mình càng không thể tức giận, nhất định phải khiến anh bỏ xuống cảnh giác.

Phạm thị, tòa cao ốc ——

Lạc Trạch ngồi ở trên ghế sofa nhìn những mỹ nữ như người mẫu kia. Sau đó liếc Phạm Ngự, khoe miệng cong cong, cười nói: "Chao ôi, chuyện gì vậy, để cho Phạm thiếu của chúng ta vui mừng như thế. Miệng cũng không khép được"

Phạm Ngự nghe Lạc Trạch nhạo báng anh cũng không tức giận, chỉ là khoe miệng cong mắt lạnh nhìn Lạc Trạch. Kẽ khẽ nói: "Đúng vậy, ngày ngày cùng cô gái trong nhà đúng hạn như lửa, không giống người nào đó. Nhiều tình địch. Còn có tâm tình nhìn mỹ nữ."

Lạc Trạch nghe Phạm Ngự nói, mặt đều đen. "Làm sao cậu biết?"

Phạm Ngự nhún vai, mở miệng: "À, quên nói cho cậu biết một chuyện."

Lạc Trạch nhìn bộ mặt âm hiểm của Phạm Ngự, cảnh giác hỏi: "Chuyện gì?"

Phạm Ngự đùa giỡn nhìn Lạc Trạch. Thành thạo mà nói: "Lãnh Phong và nhóm Tuyết Thần đã có quen biết năm năm rồi, được xưng tụng là thanh mai trúc mã rồi".

Lạc Trạch nghe Phạm Ngự nói, hùng hăng đưa tờ báo trong tay xé nát. Gương mặt sưng mù. "CMN, xú đàn bà, CBN, dám đùa tở. Xem, lão từ phế cô đi"

Phạm Ngự nhìn vẻ mặt tức giận của Lạc Trạch, tâm tình cực tốt, lại không quên thêm dầu vào lửa: "Trạch, cậu nói xem, bọn họ có thể đã ở chung một chỗ rồi hay không, muốn mượn tở làm lý do công khai"

Quả nhiên, sắc mặt của Lạc Trạch đen tới cực điểm, đúng ý Phạm Ngự. Lạc Trạch nhìn vẻ mặt chế giễu của Phạm Ngự. "Cậu lo lắng chính cậu đi, cẩn thận chết từ trong dịu dàng." Nói xong cũng xoay người rời khỏi phòng làm việc, chuẩn bị tìm cô gái kia tính sổ. Phạm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Trạch, nụ cười khoe miệng sâu hơn, hoàn toàn không đem lời của anh để vào tai, nhớ tới đêm qua triền miên, độ cong khoe miệng anh sâu hơn. Không biết cô gái nhỏ trong nhà như thế nào rồi? Liếc mắt nhìn đồng hồ sơ trên bàn cân lý tên. Nhíu nháu mày, cúi đầu xử lý. Liên vì sớm một chút có thể nhìn thấy cô. Nhưng anh nào biết cô gái trong nhà đã bắt đầu đưa ra kế hoạch chạy trốn thế nào?

Tuyển phân cách ——

Lạc Trạch mặt sưng mù lái xe đến dưới nhà An Tuyết Thần. Không đợi mở cửa xe, đã nhìn thấy bóng dáng kia đi ra, cầm điện thoại trong tay, hướng về phía bên kia điện thoại không biết nói cái gì, giống như rất vội.

Giang Lệ Lệ cầm điện thoại. "Phong, chuyện chính là như vậy? Biết rõ chưa, làm nhanh một chút, cậu không phải muốn nhìn thấy anh trai mình bất hạnh chứ. Làm theo lời tở nói, nghe không?"

Lãnh Phong ở điện thoại đầu kia nói: "Vậy anh có ích lợi gì?"

Giang Lệ Lệ chịu đựng lửa giận, kể từ lần trước sau khi com nước xong, ánh mắt Lãnh Phong nhìn cô đều không giống nhau. Thật chẳng lẽ có cảm giác đối với cô, vui đùa quốc tế? Sao mình có thể yêu bạn thân của mình, muốn yêu đã sớm yêu. Giang Lệ Lệ vừa đi, vừa nói, hoàn toàn không có chú ý tới chiếc xe thể thao kia.

"CMN, Lãnh Phong, cậu đừng được voi đòi tiên, cậu thừa nước đục thả câu, ngay tại chỗ nhỏ lên phải không?" Giang Lệ Lệ dùng hết hơi sức toàn thân hướng về phía điện thoại hô to. Nhưng lại không biết nó hoàn toàn rơi vào trong tai Lạc Trạch.

Lạc Trạch nắm tay lái, nghe cô kêu Lãnh Phong, nhớ tới lời nói của Phạm Ngự, rất muốn đem cô gái này xé nát. Thế nhưng đùa bỡn anh. Cho chút phẩm nhuộm liền mờ phùng nhuộm đúng không?

Âm ——

Một tiếng vang thật lớn đem tầm mắt Lệ Lệ dời đi. Nhìn thấy gương mặt tuần tú dư tợn đầy mưa to gió lớn, muốn bao nhiêu đen có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu sưng mù có bấy nhiêu. Lệ Lệ trợn to hai mắt nhìn anh. Sau đó hướng về phía điện thoại nói thảm vài câu: "Đừng quên, tở không cùng cậu nói. Cúp"

Giang Lệ Lệ nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, không muốn chọc giận ôn thần, ngày mai còn có chính sự phải làm? Làm như không nhìn thấy anh, lướt qua anh.

"A. Anh làm gì đấy hả?" Lạc Trạch một thanh kéo cô qua, đem thân thể cô đặt trên xe. Một đôi mắt chim ưng nguy hiểm nửa hí. Thanh âm trầm thấp nhỏ giọng, nghe ra rõ ràng là tức giận.

"Làm gì? CMN, em hỏi tôi làm gì? Nói, có phải em và tên mặt trắng Lãnh Phong biết nhau từ trước không?" Gương mặt Lạc Trạch đầy sương mù, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hoang mang sợ hãi.

Giang Lệ Lệ thầm nói không ổn, chẳng lẽ mình nói bị anh nghe thấy, nghĩ lại cũng không có gì đáng giá làm cho người ta hoài nghi. Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch. "Biết thì thế nào, có chút quan hệ ích lợi với anh sao? Buông tôi ra"

Lạc Trạch đối với lời của cô..., rất giận phần. Hung hăng níu lấy cằm của cô. Gầm nhẹ nói: "Không sao, được, tôi để cho em biết chúng ta rốt cuộc có quan hệ hay không" Dứt lời liền mở cửa xe đem Giang Lệ Lệ nhét vào, hoàn toàn không cho Giang Lệ Lệ có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

"A, anh dẫn tôi đi đâu, tôi còn có chuyện, anh thả tôi xuống." Giang Lệ Lệ sợ, cô thật sự có chuyện.

Lạc Trạch vừa nghe cô nói chuyện? Cho là gặp mặt Lãnh Phong, tâm tình càng thêm nổi con thịnh nộ. "Có chuyện gì sao? Chuyện gì? Đã trễ thế này ra ngoài, lại điện thoại cho đàn ông, không phải muốn ngủ cùng đàn ông sao? Tốt lắm, tôi thỏa mãn em. Tin tưởng tôi nhất định khiến em thỏa mãn."

Giang Lệ Lệ mặt không thể tin nhìn Lạc Trạch: "Kẻ điên, anh thật sự là một kẻ điên, thả tôi xuống"

Tuyển phân cách ——

Trở về biệt thự ——

Phạm Ngự về đến nhà, đã nhìn thấy An Tuyết Thần mình làm một đồng đồ ăn, Phạm Ngự nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, trong lòng đầy hạnh phúc.

An Tuyết Thần bụng mâm thức ăn đặt ở trên bàn cơm, nhìn Phạm Ngự, mở miệng nói: "Anh lên lầu tắm một cái trước đi, sau đó xuống lầu ăn cơm"

Phạm Ngự lần đầu tiên cảm giác có một gia đình. Trước kia, khi trở về nhà đều là lãnh khí trầm trầm, nào có dáng vẻ một ngôi nhà. Nhưng, bóng dáng nhỏ nhắn kia, cho anh cảm giác này. Hướng về phía cô gật đầu một cái, sau đó lên lầu.

An Tuyết Thần sao lại không nhìn thấy trên vẻ mặt anh hạnh phúc chứ, trong lòng có chút đau đớn, đây là một cái bẫy, mình làm một chút món ăn, đến lúc đó đau bụng, cũng sẽ không trách tội những người khác.

Mấy phút sau, Phạm Ngự cởi xuống một thân tây trang, sau đó đổi một thân đồ mặc ở nhà, giống như tuổi trẻ, so với mặc âu phục vẫn bình dị gần gũi hơn.

Phạm Ngự ngồi xuống ghế, nhìn một bàn sơn hào hải vị. Nhìn An Tuyết Thần đầu đầy mồ hôi: "Đây đều là em làm sao?"

An Tuyết Thần gật đầu một cái: "Đúng vậy, anh nếm thử một chút, xem ăn được không?"

Phạm Ngự cầm đũa lên từ từ nếm, mỗi một món ăn anh đều ăn, chưa ăn xong một món ăn, trong miệng đều nói, "Ừ, không tệ, ừ, cũng không tệ"

An Tuyết Thần nhìn bộ dạng của Phạm Ngự, trong lòng đột nhiên chua xót. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần: "Bảo bối, không nghĩ tới em làm món ăn ăn ngon như vậy, anh nghĩ sau này đều để em làm được không?"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự hoảng hốt một hồi, sau đó tầm mắt tránh né anh, cũng ăn. "Ừ, nhanh ăn đi, một lát nữa sẽ nguội mất."

Hai người cùng ăn xong một bữa cơm, hai người có suy nghĩ riêng.

An Tuyết Thần thu thập xong bát đũa, thở ra một hơi, cảm giác bị người ôm vào trong ngực. "A" cô kêu lên một tiếng.

"Bảo bối, sao lại tự mình động thủ làm đây? Không phải có người làm rồi sao?" Phạm Ngự từ phía sau vòng chắc hông An Tuyết Thần, để đầu ở trên hõm cổ An Tuyết Thần, vô tình hay cố ý vuốt ve qua lại. Chọc cho An Tuyết Thần từng trận run rẩy.

"Ừ, rảnh rồi không có việc gì làm"

Phạm Ngự một thanh ôm lấy An Tuyết Thần hướng phòng ngủ đi tới, An Tuyết Thần không có phản kháng, có lẽ đây là một lần cuối cùng?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Thuận theo, kế hoạch chạy trốn

Phạm Ngự thật thương thức nét mặt của An Tuyết Thần. Anh thật muốn xem cô có thể nhịn tới khi nào. An Tuyết Thần đem cái miếng đặt ở khóe miệng Phạm Ngự, nhưng làm gì anh cũng không há mồm. An Tuyết Thần nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra một câu.

"A, há mồm" Phạm Ngự quan sát bộ dáng cô, lắc đầu một cái. "Dùng miệng dứt"

An Tuyết Thần vừa nghe liền nóng nảy, dùng miệng này, bà ngoại anh này. "Cách" một tiếng liền đem bát dưa để lên mặt bàn. Xoay người đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Vũ Trương, hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người, thô lỗ ăn một miếng sau đó kéo tóc Phạm Ngự đem cơm trong miệng dứt cho anh. Lần này Phạm Ngự có chút giật mình sững sờ nhìn người trước mắt. Mình bị ngược rồi hả? Thế nhưng kéo tóc của mình.

An Tuyết Thần cảm giác cơm trong miệng cũng không còn, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm nhìn anh: "Như thế nào, Tổng giám đốc đại nhân, còn hài lòng không? Nước miếng của tôi ăn ngon không?" An Tuyết Thần tưởng nói như vậy thì Phạm Ngự sẽ ghê tởm, không nghĩ tới anh nói, , , ,

Phạm Ngự nhấp máy môi, nuốt xuống, sau đó nhìn An Tuyết Thần há hốc mồm. "Vẫn còn"

An Tuyết Thần cảm giác một hồi thất bại. Sau đó cắn răng chỉ có thể thêm lần nữa. Thế nhưng lần này, Phạm Ngự không để cho An Tuyết Thần rời khỏi môi anh, mà là nụ hôn sâu hơn, cơm trong miệng Phạm Ngự nhai cũng không nhai liền nuốt xuống.

An Tuyết Thần kinh ngạc nhìn Phạm Ngự, đôi mắt anh khép hờ. Một hồi lâu sau Phạm Ngự mới buông cô ra. Nhìn vẻ mặt đỏ tươi của An Tuyết Thần, tâm tình của Phạm Ngự tốt hơn.

An Tuyết Thần nắm chặt tay, đối mặt với trêu đùa của anh, cô có thể làm gì? Cô nhất định phải nhịn, nhịn đến khi mình có thể chạy trốn mới thôi. "Tôi ăn no, anh cứ từ từ mà ăn đi"

Phạm Ngự nhìn bóng lưng An Tuyết Thần chạy trời chết, cho là xấu hổ, cho nên không để ý, sau đó tự nhiên ăn. Vũ Trương nhìn Phạm Ngự, trong lòng có cảm giác khó hiểu, nhưng vừa nghĩ tới An Tuyết Thần, cắn răng, vẫn xác định giúp đỡ An Tuyết Thần.

Sau khi An Tuyết Thần trở lại phòng, đi vào phòng tắm tắm qua, chuẩn bị ngủ. Đột nhiên phát hiện một vấn đề, cô ngồi dậy, Lâm Mộng Tuyết đâu? Hôm nay không nhìn thấy cô ta? Đang suy nghĩ hết sức nhập thần? Phạm Ngự đẩy cửa vào, thẳng hướng đi vào phòng tắm. An Tuyết Thần biết anh muốn ở lại chỗ này, mình giống như kỹ nữ, chờ đợi đàn ông sung hạnh, nghĩ tới đây kế hoạch chạy trốn càng sâu hơn.

Cửa phòng tắm chậm rãi bị kéo ra, thân thể Phạm Ngự ** đi ra, trong nháy mắt mặt An Tuyết Thần đỏ tới mang tai. Vội vàng quay đầu đi. Phạm Ngự quan sát phản ứng của cô thì cảm thấy rất buồn cười, ngồi bên người cô ôm cô vào trong ngực. "Bảo bối, sao lại dễ dàng đỏ mặt như vậy, em cũng đã hơn hai mươi rồi."

An Tuyết Thần cứ mặc cho anh ôm, không dám động. Phạm Ngự rất hài lòng vì cô biết điều, sau đó đem lấy cảm mình chống đỡ trên đỉnh đầu của cô. Thanh âm tối tăm khàn khàn: "Bảo bối, đừng rời xa anh, em chỉ có thể là của anh, đồng ý với anh là không rời khỏi anh."

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn Phạm Ngự, tại sao trong ánh mắt có chứa từng tia từng tia van xin. Là mình nhìn lầm rồi sao? Tuyệt đối là mình nhìn lầm rồi, thứ người giống như anh sao biết biểu hiện như vậy chứ?

Tròng mắt đen của Phạm Ngự trở nên dịu dàng. Trong lúc nhất thời khiến An Tuyết Thần sinh ra ảo giác. Phạm Ngự nhẹ nhàng cầm của cô, sau đó nhẹ giọng hà hơi nói: "Để cho anh yêu em" Dứt lời liền bao trùm môi cô.

Lần này An Tuyết Thần vui vẻ đón nhận, dù là quà tặng cuối cùng, cô cũng không thể không rời khỏi anh, mà chính mình không thể không bay khỏi, cô không muốn cuộc sống như thế này.

An Tuyết Thần bắt đầu từ từ đáp lại anh. Có lẽ là bất an, có lẽ là rung động nguyên thủy nhất dưới đáy lòng. Phạm Ngự mở hai mắt ra, cảm thụ An Tuyết Thần đáp lại không lưu loát, càng thêm hưng phấn, vung tay lên liền đem áo ngủ của cô xé nát. Phạm Ngự nhìn thân thể mỹ lệ trong ngực, bàn tay áp theo thân thể của cô du tẩu. Da thịt của cô giống như đứa trẻ mới sinh vậy, bóng loáng, khiến Phạm Ngự yêu thích không buông tay. Đôi tay An Tuyết Thần vòng quanh cổ của anh, để phòng ngừa mình té xuống.

Phạm Ngự đối với lệ thuộc của cô rất thỏa mãn. Nhẹ nhàng đặt cô, tựa như giờ phút này cô là một vật gì đó dễ dàng bẻ tan tành, khiến chủ nhân thật trọng. An Tuyết Thần mê man, đối mặt với dịu dàng của anh, đáy lòng cô rung động, nhưng làm thế nào, coi như cô vẫn thích anh, thì cô vẫn phải rời đi, bởi vì còn có người chờ cô.

Cô đáp lại anh, lần này cô đắm chìm trong sự dịu dàng của anh, đây là thời gian sau cùng để cho mình phóng túng một lần thôi. Thấy cô gãi dưới người đáp lại, Phạm Ngự càng thêm hưng phấn, lần này cũng không trực tiếp tiến vào thân thể của cô, mà tận tình trêu đùa cô. Cảm thấy cô có thể tiếp nhận mình, mới nâng eo ếch chọt động một cái, tiến vào thân thể của cô. Phạm Ngự thoải mái trầm thấp một tiếng, "A ——" của cô ảm áp, tron, khít khao, để cho anh muốn chết ở trong cơ thể của cô. Như vậy vẫn chưa đủ, còn chưa thỏa mãn, anh muốn thật sâu tiến vào cô, thật chặt cùng cô.

An Tuyết Thần nhàn nhạt đáp lại, trong miệng phát ra tiếng ưm lẩm bầm. "Ừ, Ách, , , , , " cô vui vẻ tiếp nhận anh cuồng dã, nhiệt tình như lửa của anh. Mình cũng phối hợp anh.

Hai người lần lượt đạt đến đỉnh của dục vọng. Phạm Ngự lần lượt dẫn dắt cô lên ngọn núi cao nhất. Không biết đã qua bao nhiêu **. Hai người mới thỏa mãn. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần đang ngủ say, cảm giác thỏa mãn trong lòng rất mãnh liệt. Vuốt qua mái tóc dài của cô. "Tuyết Thần, ngoan ngoan ở lại bên cạnh anh, anh sẽ cưng chiều em thật tốt, nếu như dám phản bội anh, anh thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì tổn thương cho em đâu."

An Tuyết Thần ưm một tiếng, đối lại tư thế, thoải mái ngủ tiếp. Phạm Ngự nhìn, ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn, sau đó mang theo thỏa mãn nho nhỏ rời đi,

giờ khắc này Phàm Ngự xác định, cô gái này đã đi vào trong lòng của mình.

Buổi trưa Vũ Trương đi vào phòng của An Tuyết Thần. Vỗ vỗ gương mặt của cô, An Tuyết Thần nặng nề mở mắt ra, nhìn Vũ Trương, sau đó liền tỉnh táo không ít. "Vũ Trương? Có phải có tin tức rồi hay không?"

Vũ Trương cái gì cũng không nói, điểm đầu một cái. Mở miệng: "Tuyết Thần, thu thập một chút, một hồi bà dẫn cháu đi hậu hoa viên tản bộ."

An Tuyết Thần vừa nghe hậu hoa viên, mắt vội vàng sáng lên. Sau đó mặc quần áo vào, chuẩn bị xuống lầu. An Tuyết Thần cùng Vũ Trương đi tới hậu hoa viên. Hai người thần thần bí bí nhìn chung quanh. Vũ Trương đem điện thoại nhét vào trong tay An Tuyết Thần. "Điện thoại của Lê Lê"

An Tuyết Thần nhận lấy điện thoại: "Này, Lê Lê, cậu nói sự việc với Liệt chưa?"

"Ừ, nói rồi, cậu ấy rất vui mừng." Lê Lê ở đó đầu nói qua.

"Bên ngoài gần đây có tình huống gì không?"

"Ừ, có, ngày mai Phàm Ngự phải tham gia một bữa tiệc, tớ nghĩ anh ta nhất định sẽ dẫn theo cậu, nhưng hôm đấy, cậu đừng đi, tớ và Liệt tới biệt thự cứu cậu, có Vũ Trương giúp đỡ, rất nhanh sẽ thoát được. Tóm lại, cậu nghĩ biện pháp đừng đi, ở lại biệt thự"

"Ừ, được, tớ hiểu rồi, vậy ngày mai buổi tối gặp, cứ như vậy, cúp nhé" An Tuyết Thần đưa điện thoại di động thả lại trong tay Vũ Trương, hai người làm bộ như tán bộ.

"Vũ Trương, ngày mai Phàm Ngự muốn tham gia một dạ tiệc rất quan trọng, cháu không thể đi, bà xem có biện pháp gì hay không, đây là cơ hội duy nhất. Nơi này nhiều người sủng thật đạn thật như vậy, phòng ngự lại nghiêm ngặt, chúng ta trốn thế nào?"

Vũ Trương đỡ An Tuyết Thần, nghĩ một lát, cháu liền giả bộ bệnh, lát nữa bà đi lấy thuốc tiêu chảy cho cháu, ngày mai cháu uống, sau đó bà sẽ đi tìm bác sỹ giúp một tay. Không có biện pháp, chỉ có thể như vậy thôi, cháu chịu khổ một chút. Bà sẽ tự cấp cho cháu thuốc giải, thời điểm trốn đau bụng cũng không tốt."

An Tuyết Thần cảm kích nhìn Vũ Trương, trong lòng không nói ra được tư vị gì. Lúc này Vũ Trương còn không quên nói giỡn. Vũ Trương ý vị sâu xa liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, mở miệng nói: "Tuyết Thần, chẳng lẽ cháu thật sự không thích thiếu gia chút nào sao? Cậu ấy đã biết sai rồi, mấy năm cháu rời đi, thiếu gia và tiểu thư Tuyết Nhi rất xa lánh, thậm chí bởi vì cháu còn đuổi cô ấy đi ra ngoài."

An Tuyết Thần nghe vậy, trong lòng có một chút cảm động, nhưng vừa nghĩ đến: "Vũ Trương, Phàm Ngự đã từng yêu Lâm tiểu thư cỡ nào, bà cũng biết, anh ấy cũng có thể thích cô gái khác rồi đuổi cháu đi, cho nên không có cô gái nào có thể làm cho anh ấy thật lòng yêu thương. Huống chi cháu cũng không muốn vậy."

Vũ Trương không thể làm gì khác hơn là thờ dài. An Tuyết Thần áy náy nhìn Vũ Trương: "Vũ Trương, thật xin lỗi, để cho bà trái với lương tâm rồi."

Vũ Trương lắc đầu một cái: "Ài, nói gì đó? Nha đầu, cháu hạnh phúc là tốt rồi."

An Tuyết Thần nhìn lão nhân này trong lòng thật sự rất cảm kích, ở chỗ này bà là người đầu tiên khiến An Tuyết Thần có cảm giác ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Thuận lợi, chạy trốn thành công

Một đêm này bọn họ rất triển miên, lại có tâm tư không đồng dạng. Phàm Ngự thậm chí nghĩ đến đến cho cô gái phía dưới danh chính ngôn thuận ngồi vào vị trí Phàm phu nhân. Đáng tiếc, cô gái phía dưới thế nhưng lại hồn nhiên không biết. Mà cô gái phía dưới, chỉ muốn phóng túng lần cuối cùng, sau khi thoát ra ngoài sẽ cùng Lãnh sống qua ngày, cách xa nơi đây thị phi phi này.

Sáng sớm ——

Phàm Ngự mặt cứng chịu nhìn người uể oải động lòng người trên giường, sờ sờ cái mũi của cô. "Bảo bối, em chuẩn bị một chút, buổi tối sinh muốn dẫn em tham gia một dạ tiệc, anh sẽ cho em kinh phí" { chính là cầu hôn, nhưng mà, ai da, tiếp tục xem đi }

An Tuyết Thần ừm một tiếng lại tiếp tục ngủ. Đêm qua Phàm Ngự đặc biệt dịu dàng, nhưng tình lực tràn đầy. Phàm Ngự nhìn cô gái nhu thuận, khoe miệng cong cong, sau đó rời đi. Sau khi Phàm Ngự rời đi, An Tuyết Thần liền ngồi dậy. Len lén đứng ở bên cửa sổ, nhìn anh lái xe nghênh ngang rời đi, trong lòng không khỏi rung động. Vĩnh biệt, Phàm Ngự, từ đầu đến cuối lúc chúng ta bắt đầu chính là sai lầm.

An Tuyết Thần lo sợ mặc đồ ngủ. Lúc này Vũ Trương đi tới, "Tuyết Thần, đây là thuốc tiêu chảy, cháu xem một chút thời giờ gì thích hợp thì cháu liền uống nhé!"

"Ừ, buổi tối uống. Vũ Trương cảm ơn bà, liên lạc với Lệ Lệ rồi sao?"

Vũ Trương nhìn An Tuyết Thần lắc đầu một cái: "Không có, nhưng người nghe nói là vị hôn phu của cháu."

An Tuyết Thần cũng không có thời gian suy nghĩ, vốn là Lãnh cùng Lệ Lệ đi, hai người bọn họ đều không sao cả, cũng không suy nghĩ nhiều.

Quay lại với Lệ Lệ và Lạc Trạch ——

"A, buông tôi ra, Lạc Trạch, cái người biến thái này, anh buông tôi ra, hôm nay tôi có chuyện rất quan trọng, cảm thú, anh buông tôi ra." Giang Lệ Lệ hô to, mặt đầy nước mắt nhìn người ngồi trên ghế sofa, Lạc Trạch chỉ vây quanh một cái khăn tắm, giờ phút này anh đang chau mày lại hút thuốc lá. Đêm qua, anh hung hăng muốn Lệ Lệ, trừng phạt cô. Phải biết là mới vừa rồi mới buông tha cô.

"Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng gì?" Lạc Trạch nhìn cô lạnh lùng đáp, cho đến bây giờ anh vẫn cho rằng cô có hẹn với người đàn ông kia.

Giờ phút này Lệ Lệ bị Lạc Trạch trói lại xốc xếch trên giường lớn, tràn đầy hơi thở **. Hai cổ tay bị anh sử dụng cả vật trói lại, để cho cô không có cách nào trốn thoát. Chỉ có thể phẫn hận nhìn chằm chằm người đàn ông ở trước mắt hô lớn.

Không có biện pháp, chuyện thật sự rất quan trọng, chỉ có phóng ra lo lắng: "Lạc Trạch, buông tôi ra có được không, tôi thật sự có chuyện, anh buông tôi ra trước đi, qua hôm nay anh muốn làm gì tôi đều được, có thể không? Huhu huhu" Giờ phút này Giang Lệ Lệ đã lệ rơi đầy mặt rồi. Chỉ cầu xin người đàn ông bị ôi kia có thể thả cô đi.

Lạc Trạch nhìn tư thái cúi đầu của cô, ghen tuông bay tứ tung, cái tên "tiểu bạch kiểm" quan trọng như vậy sao mà để cho em chịu ủy khuất cầu toàn, nhưng anh nào biết cô ủy khuất cầu toàn như vậy là bởi vì chị em của mình?

Lạc Trạch giận dữ ngút trời dụi điếu thuốc, đi tới bên giường, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc đến hoa lệ đầm mưa, một đôi mắt chim ưng nhìn chằm chằm cô. Gầm nhẹ giọng nói: "Người nào, là ai có thể khiến em thành bộ dáng như vậy?"

Giang Lệ Lệ nhìn gương mặt tuấn tú tức giận của anh, cắn chặt môi, mình thật không thể nói. Cô chỉ lắc đầu một cái. Cô không biết anh tại sao tức giận như vậy.

Lạc Trạch nhìn vẻ mặt buồn bã của cô, khóe miệng quét xuống nụ cười hung ác – tàn nhẫn. Gật đầu ứng tiếng nói: "Tốt, rất tốt, Giang Lệ Lệ không nói đúng không, rất tốt, anh chính là có biện pháp để cho em mở miệng." Dứt lời liền tháo cả vật cố định cổ tay Giang Lệ Lệ ra. Bàn tay Lạc Trạch hung hăng bắt lấy nơi trơn mềm của cô, Lệ Lệ cắn môi của mình, mặc dù đau, nhưng cô không muốn kêu ra. Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ đã hiện lên tí ti tia máu. Năm cầm của cô, hung hăng hôn lên, mút và liếm thỏa thích máu của cô. Giang Lệ Lệ chỉ có thể mặc cho anh hành hạ mình, cô không biết anh bị làm sao vậy, tại sao phải ngược đãi cô như vậy. Ai ngờ à? Là bởi vì người đàn ông có tham muốn giữ lấy điên cuồng và lòng ghen tỵ chứ.

Thời gian một ngày, Giang Lệ Lệ đã bị anh hành hạ kiệt sức. Mờ mắt ra, không nhìn thấy Lạc Trạch. Bản thân liếc mắt nhìn thời gian, còn có một giờ, vẫn kịp đi, nhặt lên trang phục của mình bị rách tan tành, miễn cưỡng có thể che đậy. Sau đó chuẩn bị rời đi. Chỉ nghe thấy thanh âm tiếng cửa bị đẩy ra. Lạc Trạch mặc một thân tây trang đi tới. Nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó lạnh nhạt mở miệng.

"Người nào chấp thuận cho em rời đi."

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, nghiêng răng nghiêng lợi. "Lạc Trạch, anh không có quyền hạn chế tự do của tôi, tôi muốn rời đi."

Mặt tối đen. Lạc Trạch buồn cười nhìn Giang Lệ Lệ, "Người phụ nữ của anh, anh không có quyền lợi à." Lời nói ra giống như là thánh chỉ vậy.

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn thời gian, vừa liếc nhìn gương, trong đầu hình thành một suy nghĩ, Lạc Trạch cũng đồng thời nhìn thấy trong mắt cô, nhưng mà đã chậm

Bính —— choang ——

Giang Lệ Lệ cầm cái gạt tàn thuốc lên, hung hăng đập vào gương, sau đó nhặt lên một mảnh vụn lớn, đặt ở trên cổ của mình. "Lạc Trạch, tôi hỏi anh một lần cuối cùng, anh có để tôi rời khỏi hay không." Nói xong, mảnh kính đặt trên cổ cô dùng thêm sức, một dòng máu đỏ tươi chảy đầy ra ngoài.

Lạc Trạch nhìn nhưng gì xảy ra trước mắt, nhìn vết máu đỏ tươi trên cần cổ cô, trong lòng đau đớn. Về mặt phức tạp: "Chẳng lẽ, anh ở trong lòng em thật sự không đáng giá một đồng như vậy sao?"

Giang Lệ Lệ hoàn toàn không trả lời vấn đề của anh: "Thả hay không thả" Dứt lời liền muốn dùng lực. Nhìn Lạc Trạch kinh tâm táng đảm.

"Thả, thả" Sau một chữ, chữ cuối cùng anh rống lên. Sau đó đôi mắt chim ưng đỏ lên. Xoay người rời đi. Giang Lệ Lệ, đừng làm cho anh nhìn thấy em, nếu không anh sẽ giết chết em.

Giang Lệ Lệ nhìn bóng lưng Lạc Trạch rời đi, sau đó buông mảnh vụn trong tay, cầm chìa khóa xe của Lạc Trạch lên, liền rời đi. Lúc Giang Lệ Lệ đi ra, trời đã bắt đầu tối, hi vọng tất cả đều còn kịp.

Một chỗ, Lạc Trạch nhìn thấy Giang Lệ Lệ mở xe của mình ra rồi rời đi, cũng theo đuôi, anh vẫn không yên lòng, trong lòng chính là người mê hoặc kia. Rốt cuộc là có chuyện gì.

Trở về —— biệt thự

Phạm Ngự đã trở lại, nhìn thấy An Tuyết Thần nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Ôm chặt bụng, Mặt của Phạm Ngự cũng trầm xuống.

"Chuyện gì xảy ra? Buổi sáng còn rất khỏe mà." Tan việc liền chạy về. Vốn là muốn mang cô tham gia dạ tiệc, trở lại chỉ nghe thấy Vũ Trương nói tiểu thư không thoải mái, vội vàng lên lầu, nhìn thấy chính là tình huống này.

"Thiếu gia, tiểu thư, hôm nay cái gì cũng không ăn, có phải do món ăn ngày hôm qua hay không, đồ ăn bị hỏng ăn vào bụng, mới đi vệ sinh không ngừng" Vũ Trương ở một bên nói.

Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong lòng đau đớn quá. {cậu cứ đau chậm thôi, một hồi đau chết cậu}

Phạm Ngự ngồi xuống bên giường An Tuyết Thần, giúp cô lau chùi mồ hôi trên trán. "Gọi bác sỹ tới"

Vũ Trương "Dạ, tôi sẽ đi gọi điện thoại"

Phạm Ngự, mặt đau lòng nhìn An Tuyết Thần, dịu dàng nói: "Như thế nào? Còn rất đau sao?"

An Tuyết Thần không trả lời anh, đúng là rất đau, sau đó đứng dậy. "Tôi, muốn đi phòng vệ sinh"

Phạm Ngự nhìn cô đỡ cô tiến vào phòng vệ sinh, bị An Tuyết Thần nhốt ở ngoài cửa, Phạm Ngự suy nghĩ một chút liền thôi, cô gái nhỏ, đi nhà vệ sinh bên cạnh còn có người đàn ông sẽ xấu hổ.

An Tuyết Thần ngồi ở trên bồn cầu, cầm túi thuốc giải Vũ Trương đưa cho. Nói là rất có hiệu quả, năm phút đồng hồ sẽ tốt hơn. Đặt ở trong miệng sau đó dùng nước miếng, liền nuốt xuống.

Chờ An Tuyết Thần lần nữa đi ra đã nhìn thấy bác sỹ lần trước rồi. Vũ Trương đỡ An Tuyết Thần nằm trên giường, đi vệ sinh cả một buổi chiều, trên mặt của cô rất khó coi, như vậy mới giống như thật.

Bác sỹ đơn giản kiểm tra một phen, sau đó nhìn Phạm Ngự: "Thiếu gia, tiểu thư là ăn đồ ăn bị hư vào bụng, hình như rất nghiêm trọng, hiện tại tôi cần truyền nước biển, người xem?"

Phạm Ngự nhìn bộ dáng An Tuyết Thần, thở dài: "Ừ, làm đi"

Bác sỹ thật sự làm, nhưng mà đó chỉ là đường glu-cô, dù sao cô đã đi vệ sinh một buổi chiều, bổ sung chút thể lực là cần thiết. Phạm Ngự đi tới bên giường của cô, vuốt ve mái tóc ướt mồ hôi của cô: "Ngoan, chờ anh trở lại"

"Ừ" An Tuyết Thần khéo léo gật đầu. Phạm Ngự nhìn dáng vẻ nhu thuận của cô, cười rời đi. An Tuyết Thần nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng không khỏi chua xót.

Nghe thấy thanh âm tiếng xe của anh đi xa, sau đó liền nhờ kim truyền dịch ra, sau đó y nguyên kế hoạch, đi tới hậu hoa viên.

Dọc theo đường đi nhìn chung quanh xác định không có ai, mới chậm rãi đem mở cửa động đã sớm đào ra. Dùng hoa cỏ che lấp.

Nơi đó, là Vũ Trương tìm người đào chuồng chó. An Tuyết Thần đi tới bên động. Nhìn Vũ Trương, nắm tay của bà: "Vũ Trương, cảm ơn bà, xin cho phép con cứ gọi bà là mẹ."

Vũ Trương nghe An Tuyết Thần gọi mình là mẹ, trong lòng rất kích động. "Tốt lắm, đi thôi, chờ thiếu gia trở lại, liền thăm."

An Tuyết Thần gật đầu một cái, không thôi liếc mắt nhìn Vũ Trương, "Chăm sóc mình thật tốt" Sau đó xoay người quẹo vào. Mới vừa chui ra. Đã nhìn thấy Lãnh hưng phấn ở ngoài tường chờ. An Tuyết Thần nhìn thấy Lãnh lập tức nhào vào trong ngực của anh.

"Liệt" An Tuyết Thần ôm anh thật chặt, giống như tìm thấy người thân. Áy náy trong lòng mình cũng chậm chậm tản rạt hay vào đó là vui mừng.

Lãnh ôm cô thật chặt. Nhưng mà bây giờ phải nắm chắc thời gian, tin tức của Phạm Ngự rất linh thông, anh khẳng định lập tức sẽ biết.

"Ừ, Thần, nhanh lên xe, chúng ta không nên ở lâu." Hai người gật đầu một cái, liền lên xe chống đạn của Lãnh, vì phòng ngừa ngộ nhỡ.

Trên xe, tâm tình của An Tuyết Thần rất khẩn trương, lúc này mới phát hiện ra một vấn đề. "Liệt, Lệ Lệ đâu?"

"Anh cũng không rõ ràng lắm, tối hôm qua liền không liên lạc được với cô ấy, có lẽ ở phi trường chờ chúng ta, Thần, em yên tâm, đó là máy bay tư nhân của anh, Phạm Ngự không có quyền ngăn cản, hơn nữa còn là bộ phận nước Mi."

An Tuyết Thần nghe Lãnh nói, vào giờ phút này, trong lòng an tâm không ít.

Phạm Ngự ngồi ở trong xe, vừa mới chuẩn bị xuống xe, điện thoại cũng tới, vừa nhìn là Mị Ảnh. Không có việc gì cậu ấy chắc sẽ không gọi điện thoại, Phạm Ngự chau mày lại, nhận điện thoại.

"Chuyện gì?"

"Chủ nhân, An tiểu thư chạy trốn rồi." Mị Ảnh ở bên đầu bên kia điện thoại báo cáo, rõ ràng có thể cảm thấy hơi thở bên ác độc ở đầu điện thoại này.

Phạm Ngự nghe nội dung cuộc điện thoại, lúc ấy đầu của anh "ong" một tiếng, lòng tức giận đang thiêu đốt trong lồng ngực, anh hận không được. . . . .

Anh nghe rồi, chau mày, một cổ lửa giận không khỏi dâng lên từ hai bên sườn. Cô gái này thế nhưng cường chế đi dòi.

Dùng sức nắm chặt điện thoại, may là đặc biệt, bằng không đã sớm bị vỡ. Phạm Ngự nghe cô gái kia thế nhưng chạy đi, trên mặt nhất thời mây đen giăng đầy, mà không phải mưa to gió lớn, bởi vì lần này anh đã nổi giận thật sự, mà không phải bồi hồi. Nửa ngày nói ra một câu. Thanh âm hung ác – ngoan độc làm cho người ta run rẩy.

"Đuổi theo." Một câu như vậy thôi, liền đại biểu phải đem người bắt trở về. Phạm Ngự cúp điện thoại, hồi tưởng mấy ngày nay cô như thuận thế nào, rất khác thường, thì ra là đã sớm nghĩ xong kế hoạch chạy trốn.

Bụp——

Phạm Ngự đâm lên cửa sổ xe bằng thủy tinh, đánh vỡ, có thể thấy được dùng bao nhiêu sức lực. Giận dữ cỡ nào. "Trở về biệt thự"

Tài xế cũng không dám nhiều lời, mồ hôi lạnh đã sớm đầm đìa, vội vàng nổ máy xe, hướng phía biệt thự đi tới.

An Tuyết Thần, tiện nhân, để cho tôi bắt trở lại, tôi sẽ để cho cô biết cái gì là địa ngục.

Tuyển phân cách ——

Giờ phút này An Tuyết Thần không khỏi ôm chặt thân thể, lạnh quá.

Tuyển phân cách ——

Phạm Ngự nhắc điện thoại, sắc mặt vô cùng u ám. "Lạc Trạch, cô gái kia chạy, giúp tớ định vị."

Lạc Trạch nhìn xe phía trước, bị lời nói Phạm Ngự hù sợ, chạy? Cô gái kia thế nhưng chạy, đang nhìn xe phía trước mặt vẫn giữ khoảng cách, lại là hướng biệt thự của Phạm Ngự. Chẳng lẽ?

Phạm Ngự trở lại biệt thự, đã nhìn thấy Vũ Trương quý gối trong phòng khách, thái độ lạnh nhạt, Phạm Ngự nhìn người phụ nữ đã chăm sóc mình nhiều năm giống như mẹ của mình, nắm thật chặt hai quả đấm. "Tại sao phản bội tôi?"

Vũ Trương nhìn Phạm Ngự giận dữ ngút trời. "Thật xin lỗi thiếu gia, lần này tôi muốn giúp đứa bé đáng thương. Ngài xử phạt tôi thế nào cũng được."

Phạm Ngự nhìn bà ta, "Đi" tại sao không nói dứt. Đó là tôn trọng.

Vũ Trương khóc chết đứng dậy sau đó rời đi. Phạm Ngự đi tới hậu viện nhìn cửa động, không kém phần tức giận đến hộc máu. Xoay người rời đi, ngồi vào trong xe.

"Lái xe, thuận đường đuổi theo" Phạm Ngự, mặt âm trầm ngồi ở trong xe, ra lệnh. Nhưng đang đuổi kịp nửa đường, một chiếc giữ vững tiếp (không biết dòng xe gì nữa???) lao ra, chặn lại đường đi của Phạm Ngự, hai chiếc xe thể thao tính năng cực tốt đụng vào nhau, cũng may người không có vấn đề gì.

"Mẹ nó, chuyện gì?"

"Chủ nhân, là một chiếc giữ vững tiếp" Mị Ảnh hồi đáp.

Phạm Ngự nhìn chiếc xe kia, lòng mày cau lại, không phải xe Trạch sao? Mở cửa xe. Đang muốn đi tới, một chiếc bảo mã (BMW) ngừng ven đường, Lạc Trạch từ bên trong đi ra, nhìn toàn bộ chấn động lòng người trước mắt. Lạc Trạch đi tới trước mặt Phạm Ngự.

Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch, lòng mày chau sâu hơn: "Trạch, chuyện gì xảy ra?"

Lạc Trạch vừa định nói, đã nhìn thấy, Giang Lệ Lệ, một thân tàn phá từ trong xe xuống, cầm điện thoại. Khóe miệng tràn đầy nụ cười, nụ cười chiến thắng. Sau đó cúp điện thoại.

Lúc này điện thoại của Phạm Ngự vang lên. Phạm Ngự đem điện thoại đặt ở bên tai, mặt tức giận nhìn Giang Lệ Lệ quần áo xốc xếch trước mắt, cũng biết cô và Lạc Trạch xảy ra cái gì. Hung hăng đem điện thoại ném trên mặt đất, âm lãnh nhìn Lệ Lệ.

"Đưa cô gái này mang về cho tôi." Một bên Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự. "Ngự, cậu, , , , , "

Phạm Ngự tức giận liếc anh một cái: "Tớ có chừng mực"

Mị Ảnh (K. biết có phải tên khác của Khôi Ảnh xuất hiện đầu truyện k nữa) tiến lên đỡ Giang Lệ Lệ dậy, Giang Lệ Lệ đi qua bên cạnh Lạc Trạch, nhìn cô gái, vẻ mặt phức tạp. Lạc Trạch nhìn bóng dáng nghèo túng kia, trong lòng rất không có tư vị. Có cảm giác tâm đau, khi nhìn thấy ánh mắt cô toát ra vẻ phức tạp thì không biết tại sao trong lòng mình lại khó chịu như vậy.

Biệt thự ——

Giang Lệ Lệ xuống xe cầm điện thoại, chỉ nghe thấy bọn họ đã thành công rời khỏi Trung Quốc rồi. Chắc hẳn mới vừa rồi Phàm Ngự cũng biết rõ đi.

Lừa gạt ở trong lòng ngực anh sôi trào, giống như áp lực quá lớn, sẽ lập tức nổ tung như nồi hơi.

Phàm Ngự cùng Lạc Trạch ngồi ở trên ghế sofa, đôi tay Giang Lệ Lệ bị trói chặt. Ngã ở trước mặt hai người. Nhưng Giang Lệ Lệ tuyệt không sợ, ngược lại rất vui mừng. Bởi vì chính mình rốt cuộc giúp một đại ân. Nửa đường ngăn cản Phàm Ngự.

Anh lập tức trừng mắt lên, lông mày từng cái từng cái dựng đứng, trên mặt nổi gân xanh, tức giận nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ. Sắc mặt đỏ bừng, tiến tới xanh xao, cổ trướng ra như muốn nổ tung, đầu đều là hạt mồ hôi, miệng - môi đều là bọt mép, quả đấm trên bàn đánh trúng "bùm bùm" vang dội.

"Nói, cô ấy ở đâu?"

Giang Lệ Lệ nhìn bộ dạng giận dữ của Phàm Ngự, nhất thời cảm thấy buồn cười. Cười to lên.

"Ha ha, ha ha"

Phàm Ngự gân xanh giận bạo, nắm chặt hai quả đấm, hết sức nhẫn nại. "Cười cái gì?"

Giang Lệ Lệ cười rơi nước mắt. Sau đó nhìn hai người: "Phàm Ngự, tôi cười anh, anh thua, anh thua một cách thảm hại. Anh căn bản cũng không yêu cô ấy, lại muốn giam cầm cô ấy. Anh rất nực cười. Nhưng cũng may, bọn họ bay đi, giống như một đôi uyên ương số khổ bay đi, anh ở đây đuổi bắt cũng không được rồi."

Phàm Ngự nhìn cô gái trước mắt có tính khí giống cô gái kia, liếc mắt người an hem của mình, sắc mặt cậu ấy cũng không tốt. Lạc Trạch chau mày lại, nhìn cô gái nổi điên ngồi dưới đất, anh biết Phàm Ngự là nể mặt mình mới không động cô, bằng không cô đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Một lần cuối cùng, bọn họ ở đâu?" Phàm Ngự đã không thể nhịn được nữa. Nếu không phải cô gái này đột nhiên lao ra, mình có thể còn có cơ hội ngăn lại đôi gian phu dâm phụ kia.

"Không biết, cho dù có biết rõ, tôi cũng không thể nào nói cho anh biết, anh tốt nhất là giết tôi đi, như vậy khiến Tuyết Thần đối với anh hận ý càng sâu hơn một chút."

Phàm Ngự và Lạc Trạch chau mày lại nhìn cô gái trước mắt này, một thân chặt vật không chịu nổi, trên cổ còn có vết hôn nhàn nhạt, còn có vết máu trên cổ. Không thể không thừa nhận cô gái này rất thông minh. Biết nói như vậy để chọc Phàm Ngự tức giận, hình như cũng bảo toàn cô.

Phàm Ngự đột nhiên đứng lên, "Lạc Trạch, cô gái của cậu, cậu quản tốt, tớ muốn biết đáp án" Dứt lời liền đi lên lầu.

Giang Lệ Lệ nghe Phàm Ngự muốn đem mình giao cho Lạc Trạch. Sau đó nói: "Đúng vậy, bọn họ có thể an toàn chạy trốn, tôi còn phải cảm ơn Lạc thiếu" Quả nhiên Phàm Ngự dừng lại bước chân. Lạc Trạch cũng chau mày lại nhìn cô gái trước mắt nói hươu nói vượn.

"Nếu không phải là anh đem tôi bắt đi, để cho tôi buổi tối mới đi ra ngoài, cũng không thể vượt qua xe Phàm Ngự đuổi theo Tuyết Thần." Sắc mặt của Lạc Trạch khó coi tới cực điểm, khuôn mặt đầy vạch đen.

Phàm Ngự rất phẫn hận nhìn Lạc Trạch, lần nữa nói: "Trạch, đem cô gái của cậu mang đi"

Lạc Trạch tiến lên, ngồi xổm người xuống. Nâng cằm của cô: "Cô gái, bản lãnh của em cũng không nhỏ nhỉ?"

Giang Lệ Lệ không để ý đến anh, đem lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình liếc về. Lạc Trạch ôm lấy Giang Lệ Lệ đứng dậy đi ra ngoài. Cũng mặc kệ cô gái la to.

{ Chuyện tình Lệ Lệ và Lạc Trạch, đến đây là kết thúc, phía sau cũng sẽ điểm qua, ngoại truyện sẽ cập nhật }

Phàm Ngự ngồi ở trong thư phòng, nhìn máy theo dõi. Sau đó cũng biết An Tuyết Thần động tay chân, lừa gạt trong lòng ngực thiêu đốt. "Cô gái, em thông minh như vậy, anh nào có thể bỏ qua cho, em tận tình hưởng thụ sự tự do của em, bởi vì rất nhanh anh sẽ bẻ gãy cánh chim của em." Cầm lên chiếc nhẫn trên bàn sách, hung hăng ném ra ngoài. Một đôi mắt y hệt như báo, tròn mắt đen đỏ ửng, trở nên khát máu, trở nên xa lạ, cũng chỉ có cô gái kia có thể để cho anh như thế. Nếu cho em thân phận cao quý, em không muốn, thân phận thấp hèn như vậy, em lại muốn tiếp nhận, nghĩ tới đây, khỏe miệng cười vô cùng khát máu - lạnh lẽo.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần và Lãnh ngồi ở trên máy bay. Tâm tình cũng không giống nhau. An Tuyết Thần nhìn Lãnh gầy gò. Thanh âm nức nở nói: "Liệt, thật xin lỗi, là em hại anh."

Lãnh đau lòng nắm tay nhỏ bé của cô: "Thần, là anh vô dụng lại muốn em đi trao đổi công ty của anh" Lãnh nói qua, gương mặt hối hận cùng khổ sở.

An Tuyết Thần lắc đầu, "Liệt, không phải vậy, nếu như anh không ghét bỏ em, chúng ta đến nước Mĩ liền lập tức kết hôn"

Lãnh hưng hăng kéo An Tuyết Thần ôm vào trong ngực, giống như muốn nhập vào xương cốt của cô. "Ừ, chúng ta trở về thì kết hôn."

An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Lãnh, trong lòng lo lắng. Bây giờ Phạm Ngự đã nổi trận lôi đình đi? Tại sao mình còn có thể nghĩ đến anh đây?

Tất cả đều đã kết thúc, mình muốn sống thật tốt với Lãnh, vì người đàn ông đã trả giá vì cô, dù là cảm ơn, mình cũng muốn gả cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Lưu động, món đồ chơi của Satan

An Tuyết Thần cùng Lãnh đi tới nước Mĩ, mấy ngày nay rất vui vẻ, thỉnh thoảng sẽ nhận được điện thoại của Giang Lệ Lệ. { Lệ Lệ có thể gọi điện thoại cho An Tuyết Thần, đơn thuần là cố ý, bởi vì Lạc Trạch muốn truy tìm vị trí của An Tuyết Thần, kế tiếp, thật đúng là ngược tâm ngược phổi, nhin xuống, bảo bối }

Hôm nay hai người trở lại Lãnh Trạch, bàn bạc hôn sự của hai người. Lãnh cha nhìn hai người, mở miệng nói: "Ta nói, dứt khoát định vào cuối tuần này đi. Sớm một chút để cho ta và mẹ con có cháu trai."

Lãnh mẹ nhìn hai người hòa cùng: "Đúng vậy, sớm một chút, chúng ta cũng bớt lo"

Lãnh nhìn An Tuyết Thần ngồi ở bên cạnh mình, "Tuyết Thần, em quyết định đi."

An Tuyết Thần nhìn Lãnh bằng ánh mắt nhu tình. Như là đã quyết định vậy còn do dự cái gì? Mây còn có cái gì không đủ đây?

"Ừ, con nghe theo hai bác." An Tuyết Thần trả lời lại để cho người ta rất hài lòng, Lãnh càng thêm vui mừng. Dem An Tuyết Thần kéo vào trong ngực, chính là bảo bối quý hiếm vậy. Chỉ là một gia đình hạnh phúc như vậy có thể kéo dài bao lâu đây?

Mấy ngày nay, An Tuyết Thần đều bận rộn làm tân nương, mỗi ngày không phải làm sửa sắc đẹp, chính là bao dưỡng thân thể, bởi vì Lãnh nói muốn để cho cô làm cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới. Nhưng cô luôn có dự cảm xấu, nhưng nói không ra, cho rằng mình bị bệnh sợ hãi trước khi kết hôn? Mỗi lần nói với Lãnh, anh đều nói cô quá khẩn trương, có lẽ nguyên nhân thật sự là mình quá khẩn trương.

Rất nhanh, ngày đó đến. An Tuyết Thần đứng ở trước gương, nhìn mình, cô thừa nhận, một khắc kia mình xinh đẹp nhất, biết Lãnh vì cuộc hôn lễ này đã hao hết tâm kế.

Không biết lúc nào thì Lãnh đã từ phía sau vòng chắt hông An Tuyết Thần. Ở bên tai cô hà hơi: "Bà xã, em thật đẹp, em tuyệt đối là cô dâu đẹp nhất trên thế giới này."

An Tuyết Thần nhắm mắt, hôm nay cô sẽ phải lập gia đình. Phải làm vợ Lãnh. "Liệt, anh không hối hận chứ?"

Lãnh đem An Tuyết Thần vòng chặt hơn. "Sẽ không, có em, cuộc đời này sẽ không có gì phải hối tiếc."

An Tuyết Thần mở hai mắt ra, bởi vì bị lời nói thâm tình của Lãnh làm cảm động. "Cám ơn anh, Liệt, cám ơn anh, dùng tính mạng để yêu em, cám ơn"

Lãnh nhìn hốc mắt đỏ thẫm của An Tuyết Thần, "Đứa ngốc, đừng khóc, một lát sẽ khó coi, chúng ta lập tức sẽ phải mượn nơi thần thánh để hợp kết cuộc đời của chúng ta rồi."

An Tuyết Thần gạt đầu, Đúng vậy, có một người đàn ông yêu mình, còn có cái gì phải cầu nữa đây?

{Nhưng hạnh phúc của hai người cũng đang đếm ngược thời gian rồi. Tiếp đó, có thể so với đoạn đối thoại thâm tình mới vừa rồi thì càng làm cho người ta khóc thút thít. }

Tuyển phân cách ——

Giáo đường ——

Hoa bách hợp nở rộ, tự thủy lưu niên, cùng dắt tay nhau đi đến già, lễ đường màu trắng, áo cưới màu trắng, ở nơi thuần khiết này chính là lời hứa cho

cuộc đời không bao giờ cho phép thay lòng, giống như bọt sóng trong suốt nổi lên mặt biển vậy, nhàn nhạt tuổi xuân thanh khiết, "Bà xã, đời này kiếp này anh đều muốn em ở bên cạnh anh" Mấy cái chữ to được khảm tại giữa giáo đường. An Tuyết Thần nhìn cha xứ bên cạnh Lãnh, chính mình thấy đủ rồi. Lãnh cha đất An Tuyết Thần từng bước từng bước hướng nơi hạnh phúc của cô đi tới.

Lãnh nhìn An Tuyết Thần từng bước một đi hướng tới mình, cảm ổng nói lên: "Có một loại hoa chuyên vì tình yêu mà nở ra, có một người chuyên vì em mà tồn tại, mặc kệ thời gian biến chuyển thế nào, mặc kệ Nhật Nguyệt thay thế như thế nào, ở trong thế giới của anh, em vĩnh viễn là chân trời nơi Bắc Đẩu tinh, mục tiêu vĩnh viễn sẽ không thay đổi, hôm nay đem em trở thành vợ của anh, làm phu nhân của anh, anh muốn đem bó hoa hồng đỏ thắm đại biểu cho toàn bộ tình yêu của anh lần nữa hướng nội tâm em, nắm tay nhau đến chết, cùng nhau bách niên giai lão! Vợ của anh, tiểu thư An Tuyết Thần"

Bốp bốp —— dưới đài một mảnh tiếng vỗ tay ——

An Tuyết Thần cũng không không chế được mình mặc cho nước mắt chảy xuống, mình cũng chuẩn bị một phần lễ đưa cho Lãnh, sau đó thanh âm ưu nhã ngọt ngào vang lên ở nơi giáo đường Thánh Thần. "Có người đem tình yêu so sánh như một ly cà phê đắng khó uống, mà anh lại trở thành ly cà phê cả đời bầu bạn của em, là anh đã điều chỉnh hương vị của nó, để cho em có thể lĩnh hội trăm vị, ở thời điểm em thất ý khôn khổ, chỉ cần nhìn thấy anh, chỉ cần nghĩ đến anh, cuộc sống của em sẽ gặp nhiều vị ngọt, hôm nay em muốn ở đây đem câu nói không biết nói bao nhiêu lần nói lại bên tai anh, em vĩnh viễn ở bên cạnh anh, Thủ Hộ Giả của em, Liệt"

Cũng có rất nhiều người đã khóc không thành tiếng, chỉ có một người trên màn ảnh nhìn tất cả, khóe miệng quết xuống nụ cười tàn nhẫn khát máu nhất trên thế giới này. Anh ta chân chính là Satan.

Rốt cuộc, thời khắc Lãnh nghênh đón hạnh phúc nhất, hai người đứng ở trên đài. Nhìn đối phương.

Cha xứ: "Chú rể, con có nguyện ý cưới cô dâu làm vợ không?"

Chú rể: "Dạ, con nguyện ý."

Cha xứ: "Bất luận tương lai cô ấy giàu có hay nghèo khó, hoặc bất luận tương lai thân thể cô ấy khỏe mạnh hay bệnh tật, con nguyện ý vĩnh viễn ở một chỗ với cô ấy không?"

Chú rể: "Dạ, con nguyện ý."

Cha xứ chuyển sang cô dâu.

Cha xứ: "Cô dâu, con nguyện ý gả cho chú rể không? : "Bất luận tương lai cậu ấy giàu có hay nghèo nghèo khó, hoặc bất luận tương lai thân thể cậu ấy khỏe mạnh hay bệnh tật, con nguyện ý vĩnh viễn ở một chỗ với cậu ấy không?"

Tân nương: "Con, , , , , "

"Nếu em nguyện ý, tôi sẽ giết tất cả mọi người ở nơi này. Để cho bọn họ trở thành lễ vật cho hôn lễ của các người" Giờ khắc này, trái tim An Tuyết Thần tan nát, cũng liều mạng không đứng lên rồi. Cứng ngắc xoay người, thanh âm kiểu ác ma truyền đến trong giấc mộng, làm tan nát lòng của An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự mặc toàn thân áo đen, sau lưng có một đám người áo đen, người người trong tay đều cầm súng. Khóe miệng anh mãi mãi treo nụ cười không hề thay đổi, nhìn An Tuyết Thần tan nát cõi lòng. Tất cả kết thúc, cuộc đời cô từ đây vẽ lên vô số dấu chấm tròn.

Tất cả mọi người kêu to, trận thế này quá dọa người rồi. "A, a a ——"

Phạm Ngự nhìn thân thể trên đài run rẩy không ngừng, trên mặt An Tuyết Thần trắng bệch, khóe miệng không có huyết sắc thật chói mắt. "Mị Ảnh, để cho bọn họ cầm miệng"

Pằng – pằng ——=

Hai tiếng súng vang lên, khiến mọi người an tĩnh, Mị Ảnh đưa bọn họ đuổi đến chung một chỗ, xung quanh, tất cả đều là người áo đen cầm súng, bao quanh bọn họ. Dừng súng trong tay hạ xuống đầu của bọn họ.

Đầu An Tuyết Thần đã trống rỗng, hoàn toàn đánh mất năng lực suy tính. Nhìn chằm chằm anh, anh tới, anh vẫn tới, anh cuối cùng vẫn còn tới.

Khuôn mặt Lãnh trắng bệch ôm thân thể An Tuyết Thần ngã xuống, nhìn cha mẹ mình và người thân bị người ta dùng súng dí đầu, trong lòng sợ hãi. Người trong ngực đã sớm run rẩy không thôi.

"Phạm Ngự, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Lãnh nhìn Phạm Ngự hỏi đáp. Lãnh cha Lãnh mẹ nhìn Phạm Ngự, bọn họ biết.

"Phạm tổng? Cậu, cậu có ý gì?" Lãnh cha mở miệng nói.

Đôi mắt y hệt như báo của Phạm Ngự vẫn nhìn chằm chằm vào cô gái như thiên sứ, luẩn quẩn quanh tim của anh, nhưng cũng xé đau tim anh, nghĩ tới trường hợp mới vừa rồi làm cho người ta sôi trào biển cạn đá mòn kia, anh liền hận không thể một súng nhắm thẳng đầu bọn họ.

"Bác trai, ngại quá, con trai của các người trộm món đồ chơi của cháu."

Trong nháy mắt tất cả mọi người hiểu, còn có ánh mắt kia tràn đầy tham muốn giữ lấy, anh vì cô đầu mà chạy tới. Tất cả mọi người cùng chuyển mắt đến thân thể yếu đuối của An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn nhau tròn mắt anh, đã cảm thấy mình muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được.

"Tiểu Dã Miêu của tôi, chơi đã rồi, có phải nên trở về rồi không? Lệ Lệ và cha mẹ em vẫn chờ em đấy?" Thanh âm của anh dịu dàng. Tại sao có thể đây?

An Tuyết Thần liền lập tức ngã ngồi trên mặt đất trắng như tuyết. Cái giáo đường thần thánh này, trong nháy mắt đen trắng đan vào, Thiên đường và Địa ngục kết hợp với nhau, Địa ngục hắc ám, đã che đậy kín Thiên đường trắng nõn. Thanh âm của anh, giống như Tu La tới từ Địa ngục, mang cô đi. Cảm giác đột nhiên người bên cạnh mình không có ở đây, lúc này mới phát hiện ra, bạn học của mình Trương Khôi đang dùng súng đi đầu Lãnh.

Đầu An Tuyết Thần nhất thời nổ tung, nhìn Trương Khôi, Trương Khôi đối với ánh mắt nóng rực của cô cũng chỉ có thể tránh né, thật ra là, mình không chịu nổi một kích đó, nhò nhảnh xinh xắn, thời thời khắc khắc Satan đều chú ý tới đây.

"Không, không, đừng, đừng giết người" An Tuyết Thần dùng hết hơi sức toàn thân mới vô lực nói ra một câu nói này. Nhìn Phàm Ngự, gương mặt tuấn tú sưng mủ nham hiểm cương quyết, miệng cười giương lên đường cong tà tử.

Phàm Ngự cười lạnh nhìn An Tuyết Thần mặc áo cưới trắng nõn trên đất, giờ phút này cô tựa như một thiên sứ bị ma quỷ kéo vào Địa ngục.

An Tuyết Thần dùng hơi sức toàn thân chống thân thể lên, từng bước một đi tới phía Satan, cô biết, chuyến đi này nhất định là muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được.

Rốt cuộc gian nan đi hết một khoảng cách ngắn ngủi, quả thật xa xôi như vậy, rốt cuộc cô cũng không kiên trì nổi, thuận thế ngã xuống. Phàm Ngự tiếp được cô, để cho cô rơi vào trong ngực anh. Hơi thở lạnh lẽo hung hăng, che giấu hơi thở yếu đuối của cô. Có vẻ vô lực.

An Tuyết Thần mở mắt, nhìn gương mặt mị hoặc của Phàm Ngự, nhưng lại là nguy hiểm, làm cho người ta muốn cách xa. Ngã vào trong ngực anh, cảm giác mình bị tròn mắt đen của anh cuốn vào đầm sâu không thấy đáy. Nếu bị cắn nuốt thì hầu như không còn rồi.

"Thả bọn họ, tôi trở về với anh" Đôi tay An Tuyết Thần chống đỡ ở lồng ngực anh. Không còn hơi sức nói qua.

Lông mày Phàm Ngự không ý vị cũng không nhăn nhăn. "Thân phận của cô bây giờ đã không có tư cách nói điều kiện với tôi"

Lời của anh, không thể nghi ngờ là đã cho An Tuyết Thần một kích trí mạng nhất.

An Tuyết Thần tròn to cặp mắt nhìn Phàm Ngự. "Có ý gì?"

"Cô chỉ là súc vật"

Đoảng —— An Tuyết Thần chỉ cảm thấy đầu đã nổ tung.

Một bàn tay to của Phàm Ngự dịu dàng vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của cô, không chút kiêng kỵ cười mỉ: "Giết cho tôi"

Pằng ——

Cái chết vừa rồi đó là cha xứ. Nhất thời, tất cả mọi người khóc òa lên. Lãnh đã sớm ngây ngô.

An Tuyết Thần nghe thấy thanh âm, thân thể run lên, nắm chặt Phàm Ngự, giờ khắc này nước mắt của cô đã không bị khống chế mà chảy xuôi xuống. Thanh âm nức nở nói: "Phàm Ngự, không cần, không cần giết người, bọn họ vô tội, không cần, hu hu hu hu, không cần" An Tuyết Thần quý gối trước người Phàm Ngự, tiếng khóc kia thể thâm chấn động mọi người, trong tiếng khóc thể thâm kia, đau đến tâm can.

Phàm Ngự chỉ nhướng mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quý xuống trước mặt mình, mặt đầy nước mắt. Khổ sở cầu xin mình.

"Không cần, không cần giết người nữa, bọn họ vô tội, Phàm Ngự, thả bọn họ, tôi trở về với anh, tôi bảo đảm, tôi bảo đảm vĩnh viễn không rời khỏi anh nửa bước, vĩnh viễn, anh nói gì tôi đều ngoan ngoãn làm theo, ngoan ngoãn sống ở bên cạnh anh." Cô cầu khẩn làm vỡ nát trái tim mọi người, một thiên sứ bị đánh vào địa ngục, quý rạp xuống trước ma quỷ cầu khẩn.

Phàm Ngự ưu nhã ngồi xổm người xuống, nâng cằm của cô, nhìn cô khóc hủy hết phấn trang điểm, thật là thể thâm không nở nhìn.

"Thiên sứ? Coi như cô là thiên sứ, tôi cũng muốn bẻ gãy cánh chim của cô, để cho cô vĩnh viễn vĩnh viễn ở lại Địa ngục" Lời của anh, thanh âm của anh, Satan tuyên bố.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, chỉ cầu khẩn, cùng khóc thút thít. Phàm Ngự nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng hỗn loạn. "Mị Ảnh, giết Lãnh"

Phàm Ngự nói một câu, nặng nề làm tan nát cõi lòng của mọi người. An Tuyết Thần ngưng khóc thút thít, khủng hoảng nhìn Phàm Ngự, "Không cần, cầu xin anh, không cần, cầu xin anh, không cần."

Lãnh bị Trương Khôi mang tới trước mặt hai người, đồng thời quỳ gối dưới Phàm Ngự. Tay Khôi Ảnh vẫn đi đầu anh, tay kia đề hai tay của anh.

Giờ phút này An Tuyết Thần cực kỳ khủng hoảng, cực sợ. Nhìn súng lục màu đen lạnh lẽo đặt trên đầu Lãnh. Trong lòng chết lặng. Thật chặt bất lấy ống quần Phàm Ngự.

"Phàm Ngự, huhu, huhu huhu, tôi xin anh, tha cho anh ấy, muốn tôi làm cái gì cũng được. Van anh, có được không?" Lần đầu tiên An Tuyết Thần chặt vật đến không chịu nổi như vậy, khổ sở cầu xin người đàn ông này. Nhưng tại sao anh có thể dùng tính mạng của con người làm trò đùa, không vì xúc động nhất thời chứ?

Phàm Ngự giấu cợt nhìn cô. "Làm cái gì? Cô cảm thấy cô có giá trị sao?"

An Tuyết Thần không biết mình nên làm như thế nào, mới có thể cứu được bọn họ, làm thế nào. Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần kinh hoàng. "Cho cô cơ hội, cha mẹ cô chết, đổi tính mạng của tất cả mọi người."

An Tuyết Thần ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn anh, anh không phải là người, anh không có tim, anh thật sự rất tàn nhẫn, anh thật sự rất tàn nhẫn.

"Anh giết tôi đi, anh dứt khoát giết tôi đi. Không nên ép tôi, tôi sẽ điên, huhu huhu, anh giết tôi đi" Anh chính là đang ép cô.

Phàm Ngự nhìn cô, sau đó kéo cô lên, hung hăng nắm cằm của cô, nhìn áo cưới xinh đẹp trên người cô, giống như thiên sứ khoác lên tấm lụa mỏng. Từ

Phàm Ngự đem áo cưới cô xé rách ra, lộ ra da thịt trắng như tuyết của cô. Lãnh nhìn Phàm Ngự làm hành động cảm thán: "Phàm Ngự, mày làm cái gì? Cái người tên tiểu nhân hèn hạ kia. Mày có bản lãnh nhắm vào tao đây này, mày giết tao, mày giết tao đi."

An Tuyết Thần nghe Lãnh kích động nói, la lớn: "Liệt, cầu xin anh đừng nói nữa có được không, cầu xin anh đừng nói nữa, cầu xin anh ~~~~~"

Phàm Ngự hung ác – tàn nhẫn quay mặt An Tuyết Thần đang nhìn Lãnh lại: "Thế nào? Lo lắng như vậy?"

"Khôi Ảnh, phế một chân của cậu ta."

Pằng ——

Một tiếng súng vang lên. "A ——" là tiếng Lãnh gào. An Tuyết Thần nhìn nét mặt Lãnh đau đớn khó nhìn, cùng bắp chân dính đầy máu tươi. An Tuyết Thần khiếp sợ, giờ khắc này cô là thật sự khiếp sợ người đàn ông trước mắt này, mặc dù đã sớm biết thủ đoạn của anh tàn nhẫn, nhưng còn có tim.

An Tuyết Thần sợ hãi, thật sự sợ hãi, tại sao, anh ta sao vậy, cũng bởi vì cô chạy trốn sao? An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự.

"Không cần, không cần, tôi không thương anh ấy, vẫn luôn không thương, thật sự, tôi không thương anh ấy." An Tuyết Thần nói ra, quả thật lấy lòng Phàm Ngự, nhưng lại hung hăng đụng chạm đáy lòng Lãnh. Nhưng không có biện pháp. Hôm nay cô thật chuẩn bị đi yêu thương anh. Ý trời trêu người.

Lãnh thất vọng nhìn An Tuyết Thần, khuôn mặt tuần tú như ánh mặt trời, trở nên vẩn vèo, nhìn đau, khuôn mặt tái nhợt, có chút mờ hồ hồ. "Thần, không cần, không cần nói như vậy, em yêu anh, em yêu anh. Em quên chúng ta vừa mới hứa hẹn sao?"

An Tuyết Thần nghe Lãnh đau tê tâm liệt phế, mình làm sao không biết chứ? Nhưng vì cứu tính mạng của anh, chỉ có thể làm anh tổn thương, Liệt, nếu như anh biết lòng em nghĩ gì, vậy thì không nên nói nữa. Không cần.

Phàm Ngự đột nhiên nhớ tới lời thề của hai người, ấy sao nghe cảm động thế, cậu ta không nhắc nhở anh còn quên. Tay nắm lạnh lạnh của An Tuyết Thần càng thêm dùng sức, nghĩ tới những lời đó, anh muốn đem cô gái này cắt thành tám khúc ăn vào trong bụng.

"Vậy sao? Vậy sao cô chứng minh một chút là cô không thương cậu ta đi?" Động tác của Phàm Ngự cực kỳ dụ dằng, giọng nói có chứa tư vị sùng ái, nhưng An Tuyết Thần biết đây là khúc nhạc dạo trước cơn giận của anh. An Tuyết Thần vội vàng cầm bàn tay Phàm Ngự, sau đó hướng về phía môi mỏng hôn lên, tâm cũng khổ sở.

Lãnh đau lòng nhìn của bọn họ ôm hôn, anh thật đau, hướng lên trời hô to: "A, không, Thần, không cần, không, tại sao, không ——"

An Tuyết Thần đóng chặt hai mắt, nghe tiếng la hét thê lương của anh đau đến không muốn sống. Hôn lễ thê mỹ này, nhất định lấy máu tươi tới lễ rửa tội. Đây chính là Phàm Ngự, không phải sao?

Phàm Ngự đẩy An Tuyết Thần ra, điều này làm cho An Tuyết Thần hơi khiếp sợ. Sau đó đã nhìn thấy nụ cười lâu như vậy mới xuất hiện. Âm lãnh, độ cong lạnh lẽo. Anh ôm lấy An Tuyết Thần, hướng trên đài đi tới, sau đó đặt cô ngã ở phía trên bục. Thanh âm trầm trầm găm nhẹ nói: "Tôi tới chứng minh cho cậu ta nhìn, cô nói có được hay không. Há?" Ngón tay khẽ vuốt ve môi đỏ mọng run rẩy của cô. Sau đó theo cảm của cô chậm rãi xuống phía dưới, lòng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vai cô, ấy chính là hấp dẫn. Khẽ xuống phía dưới, vuốt ve thân thể run rẩy của cô. Sau đó ——.

Da thịt trắng như tuyết lộ ra, áo cưới màu trắng bị tuột đến thắt lưng. Phàm Ngự quan sát thân thể cô, thực ra là nhớ như vậy, trông mắt đen từ từ u hồng, cúi người ở bên tai cô nói: "Chúng ta đang ở trước mặt của cậu ta làm, cô nói có được hay không, cô tận tình kêu lên, để cho mọi người biết cô hạ - tiện cỡ nào."

Thân thể An Tuyết Thần man mát lạnh lạnh, nhưng cũng không bằng hơi thở âm lãnh tản mát ra từ người đàn ông, ấy chính là lạnh thấu xương. Xuyên tim

Đôi môi run rẩy, "Anh, anh nói cái gì?"

Phạm Ngự không để ý tới vẻ mặt bi thương cỡ nào của cô trong giờ phút này, cô gái này, vốn định cầu hôn cô, xem ra cô còn không xứng. "Mặc cho bọn họ nghe, ngoan"

Phạm Ngự đưa cho Mị Ảnh và Khôi Ảnh hai người một ánh mắt, hai người bao bọc vây quanh đám người kia, để cho bọn họ không nhìn thấy tình huống bên này. Vậy mà Lãnh, được sắp xếp ở vị trí đặc biệt, vừa không nhìn thấy thân thể An Tuyết Thần, cũng có thể thưởng thức hiện trường bọn họ làm biểu hiện đồng cung.

Phạm Ngự hài lòng cười một tiếng, nhìn người phía dưới sợ không nhẹ, mở miệng nói: "Chuẩn bị xong chưa? Make love?"

Không đợi An Tuyết Thần phản ứng, tốc độ nhanh để cho cô kêu lên, buồn cười đi vào thân thể cô, không phải là anh mà là ngón tay dính đầy máu tươi của anh.

"A ——" Gào thét đến tê tâm liệt phế, trái tim Lãnh tan nát. Nhìn cô gái mình thích nhất bị vũ nhục như vậy, chỉ có thể kêu khóc: "Thần, Thần, Phạm Ngự, mày không phải là người, mày buông cô ấy ra, không nên đụng cô ấy, Phạm Ngự, mày sẽ vào Địa ngục, mày xuống Địa ngục" Lãnh đau không kém gào thét cùng với tiếng là khóc tê tâm liệt phế của An Tuyết Thần, thê mỹ cả lễ đường. Quanh quẩn trong lỗ tai mỗi người, khổ không thể tả.

Khuôn mặt Phạm Ngự tà ác, tàn sát bừa bãi, cười: "Tiện nhân, như thế nào, thoải mái sao? Kêu lớn tiếng như vậy?"

An Tuyết Thần thật hận, thật hận người đàn ông trước mắt này, nếu như có một khẩu súng, cô sẽ đem đạn bắn vào lòng ngực của anh. Để cho anh vĩnh viễn không cười nổi, lần đầu tiên, có kích động muốn giết người. Yêu anh, là quyết định ngu xuẩn nhất đời này.

"Phạm Ngự, đời này chuyện tôi làm ngu xuẩn nhất, chính là trái tim nơi ngực rời từng vì anh mà rung động." Lời nói của An Tuyết Thần khiến Phạm Ngự sùng sốt mấy giây, sau đó đem thân thể cô kéo xuống dưới, Phạm Ngự dễ dàng tiến vào cô. "Tôi cũng vậy, sẽ làm cô hối hận vì cô cảm thấy nhịp tim cô đập vì tôi là ngu xuẩn, trả giá thật lớn" Dứt lời cũng hung hăng động đậy, dùng hết sức toàn thân anh đụng chạm lấy chỗ sâu nhất của cô.

"A. Đau quá. A đau" An Tuyết Thần ngửa đầu hô to, nếu như có thiên sứ vậy thì ai tới cứu cô đây, ai có thể cứu cô. Phạm Ngự nhìn cô, gương mặt đùa cợt: "Cái này đã không chịu nổi. Kêu lớn tiếng." Dứt lời, Phạm Ngự càng thêm khoe khoang cự long của mình.

"A, a a a a, Phạm Ngự, tôi hận anh, một đời một kiếp tôi cũng hận anh, hận anh thấu xương. Hận anh" Phạm Ngự nghe tiếng gào thê thảm của An Tuyết Thần, trong ánh mắt tán qua tia đau lòng. "Hận đi, nếu như hận có thể để cho trong lòng cô có tôi, tôi không ngại ở đây làm cho cô hận tôi nhiều hơn một chút"

Lãnh nhìn nhịp điệu co rút của hai người kia, khổ sở nhắm mắt lại, trong lỗ tai tất cả đều là tiếng kêu thê thảm của An Tuyết Thần. "A a a a a a ——" Lãnh hô to, cuối cùng bất tỉnh. Mị Ảnh và Khôi Ảnh liếc nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra bất đắc dĩ, chưa từng nhìn thấy Phạm Ngự thất thủ qua, tức giận như vậy, An Tuyết Thần - cô gái này đối với chủ nhân mà nói phải vô cùng quan trọng đi, không tiếc để cho cô hận anh, cũng chỉ muốn trong lòng cô có anh.

An Tuyết Thần khổ sở, nhắm chặt hai mắt. Nếu như cứ như vậy chết đi, hẳn là tốt. "Nhớ, nhớ kỹ, cảm giác tôi ở trong thân thể cô, biết không? Vĩnh viễn nhớ, hử?"

Lần này ngược ái không biết kéo dài thời gian bao lâu, biết máu theo chân An Tuyết Thần chảy xuống, Phạm Ngự mới thoả mãn buông cô ra, nhìn chăm chăm gương mặt không có huyết sắc của cô, tâm tình cực kỳ phức tạp. Cho đến khi bất tỉnh đi, Phạm Ngự ôm thật chặt cô vào trong ngực, lầm bầm: "Thật xin lỗi, không muốn em rời khỏi anh, anh đã nói rồi, mất đi em, anh không biết mình có thể làm ra cái gì? Tại sao em còn rời khỏi anh chứ, em là của anh, chỉ có thể là của anh"

Mị Ảnh và Khôi Ảnh nghe lời nói của Phạm Ngự, chủ nhân yêu cô gái này, yêu đến xương tủy. "Chủ nhân, những người này xử lý như thế nào?"

Phạm Ngự đem tây trang cởi ra, che kín thân thể An Tuyết Thần, "Thả, Lãnh mang đi"

"Dạ" Hai người đồng thanh đáp.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần lên máy bay tư nhân, Phạm Ngự ngồi ở trên ghế sofa, nhìn người trên giường, không có một chút khởi sắc. Bác sỹ nói là túng dụng quá độ, đụng chạm tử cung. Dẫn tới xuất huyết.

Phạm Ngự đưa bàn tay ra, vuốt ve gương mặt của An Tuyết Thần, "Đừng để cho anh biết cậu ta đã chạm qua em, nếu không, em có biết anh sẽ giết cậu ta, anh cũng sẽ không buông tha cho em."

Cốc cốc ——

"Đi vào"

Mị Ảnh đứng ở một bên, bên cạnh là bác sỹ: "Thiếu gia, đạn đã lấy ra, còn có người kia đã nửa năm không có xuất tinh rồi."

Phạm Ngự nghe bác sỹ báo cáo, nhìn An Tuyết Thần, trên mặt hiện lên nụ cười, cô mới rời đi nửa tháng, cho nên bọn họ không ở cùng nhau, cô vẫn là của anh .

"Ừ, đi ra ngoài đi"

Mị Ảnh nhìn người trên giường, quét xuống ánh mắt thương cảm, ngay sau đó lui xuống.

Phạm Ngự cứ nhìn An Tuyết Thần như vậy, mãi cho đến Trung Quốc. Dọc theo con đường này, cô nằm mơ, trong giấc mộng của cô. Trong mơ, cô gặp anh ở trong hôn lễ, trước mặt tất cả mọi người, anh hùng hăng vũ nhục cô. Anh đã giết mọi người. Cô thấy hai tay anh dính đầy máu tươi bùng mặt của cô, một đôi mắt như báo khát máu nhìn chăm chăm cô: "Cô là của tôi, cô là của tôi, cô là của tôi" Ác mộng quanh quẩn một chỗ, lời nói quẩn vòng quanh cô.

"Không, không cần, không cần, tôi không phải, không, không phải, không phải"

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần tự lẩm bẩm, biết cô gặp ác mộng. Ôm cô. "Ngoan, không sao, không sao, có anh ở bên cạnh em đây?"

Như kỷ tích, An Tuyết Thần không lẩm bẩm, lông mày nhíu chặt cũng buông lỏng trầm trầm ngủ mất. Phạm Ngự nhìn cô, không biết làm sao, muốn đổi tốt với cô chắc cũng chỉ có lúc này, đợi cô tỉnh lại, cô vẫn như cũ là phải tiếp nhận trừng phạt, trừng phạt vì phản bội anh, anh có thể cung chiều cô lên Thiên đường, cũng có thể kéo cô xuống Địa ngục.

Giờ phút này An Tuyết Thần chỉ cầu cả đời không cần tỉnh lại, không cần đối mặt với thế giới bản thù này. Không cần.

Bao nhiêu mờ mịt, thời gian mơ mơ màng màng, tại sao có thể có người máu lạnh như Satan vậy. Dọc theo đường đi, An Tuyết Thần đều mơ màng ngủ, trong mộng tất cả đều là anh, Phạm Ngự, đôi tay dính đầy máu, như chính mình đi tới. Nói muốn bắt cô trở về, nói muốn để cho cô và anh vĩnh viễn sống trong Địa ngục. Mơ thấy anh muốn giết Lân. Trong tay anh nắm chặt tim Lân, trong nháy mắt đem nó bóp nát.

"A —— không cần —— Liệt" An Tuyết Thần sợ hãi kêu ra tiếng, thân thể bật dậy, khuôn mặt tươi tắn và trắng nõn tinh khiết giống như tờ giấy trắng, mồ hôi trên trán có thể thấy được, theo gương mặt chảy xuôi xuống, thấm ướt sợi tóc mềm mại của cô. Đôi tay nhỏ bé của cô nắm chặt cái chân, bộ ngực run rẩy phập phồng, thờ từng ngum từng ngum. Đột nhiên một cảm giác bị áp bức tập kích tới, còn có mùi vị nhàn nhạt thuộc về anh. Phản ứng đầu tiên của An Tuyết Thần chính là đây là bên trong gian phòng của anh. An Tuyết Thần đột nhiên quay đầu lại, đúng vậy, anh đang ngồi trên ghế sa lon cách mình không xa, một bộ trạng thái lười biếng buông lỏng, đầu ngón trỏ và ngón giữa còn đang kẹp một điếu thuốc lá hút một nửa. Đúng vậy, anh thắng lợi, không phải sao?

"Đây là nơi nào" An Tuyết Thần nhiều ngày không nói, giọng nói đã thay đổi trở nên khàn khàn không lưu loát, nói một câu cũng cảm thấy lao lực, đó là bởi vì cô là lên, biết kêu hô không được mới thôi, âm thanh khàn khàn dọa người.

Phạm Ngự nâng thân thể cao lớn, dập tắt thuốc lá trong tay. Đi tới bên giường An Tuyết Thần, An Tuyết Thần thật sự muốn rời khỏi anh, cách xa một chút, nhưng thân thể đau nhức lợi hại, hạ thân giống như bị xe nghiền qua. Anh nâng cầm cô lên. Trong miệng nồng đậm vị thuốc lá phả vào mặt cô. An Tuyết Thần khẽ cau mày.

"Cô nằm mơ à?"

An Tuyết Thần cứ nhìn anh như vậy, trong con ngươi lần đầu tiên làm cho người ta không nhìn ra bây giờ cô đang nghĩ cái gì?

"Đúng"

Phạm Ngự nhìn cô, tiếp tục nói: "Có Lân"

An Tuyết Thần còn là dùng ánh mắt đó nhìn anh. "Đúng"

Khỏe miệng Phạm Ngự hơi giương lên, phác họa ra đường cong hoàn mỹ: "Mơ thấy tôi giết cậu ta." Khẩu khí này của Phạm Ngự không phải đang hỏi, mà khẳng định đang xét hỏi.

An Tuyết Thần nhìn anh chăm chăm, lần này cô không nói gì, anh dễ dàng nhìn thấu mình như vậy, vậy anh nhìn thấu cô bây giờ thế nào? Nếu như có một khẩu súng, cô sẽ không chút do dự gì bắn anh. Sau đó mình tự vận.

Phạm Ngự cứ nhìn An Tuyết Thần như vậy, hai khuôn mặt chỉ cách nhau khoảng mấy cm. Phạm Ngự có thể thấy rõ ràng, tròng mắt tối đen của An Tuyết Thần nhìn thấy mình, An Tuyết Thần cũng có thể tại ánh mắt sắc bén của anh nhìn thấy mình, cũng chính chỉ có giờ phút này trong mắt của hai người mới có thể có hình bóng hai người.

"Phạm Ngự, những người đó sao rồi?" An Tuyết Thần không để ý tới ánh mắt Phạm Ngự, cô cảm thấy rất ghê tởm. Nhớ tới tất cả những việc mới xảy ra, cô thật hận, cô thật sự hận người đàn ông này, người đàn ông máu lạnh vô tình.

"Chết" Phạm Ngự chính là muốn cho cô hận anh, bởi vì mới vừa rồi ở trong mắt cô nhìn thấy cô đối với anh không có tình cảm. Thờ ơ như thế. Anh không cho phép thế. Đầu thêm hận anh, anh cũng muốn để cho trong mắt cô có anh. Đầu để ý đến loại phương thức nào cực đoan nhất, chỉ để cho trong mắt cô có anh. Quả nhiên An Tuyết Thần nghe thấy đã không thể ngồi yên, cô sợ, nếu như bọn họ đều chết hết, để cho cô còn mặt mũi nào mà sống tiếp, đều là vì cô.

An Tuyết Thần đưa tay níu lấy cổ áo của Phạm Ngự. Vẻ mặt dữ tợn. Trong mắt là không tin, xót xa ân hận, hận ý, hối hận toàn bộ đều hiện ra. Giờ phút này cô không thể tỉnh táo, cô cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Cô rất không chế hướng anh hô to: "Anh giết bọn họ, anh nói anh giết bọn họ, tất cả bọn họ, huhu huhu, bọn họ là vô tội, cái người mà quý giết người không chớp mắt này, anh sẽ xuống Địa ngục, a ——"

Phạm Ngự đột nhiên cười, An Tuyết Thần không biết anh đang cười cái gì. Phạm Ngự dùng phương pháp cực đoan như vậy tới kích thích cô, để cho trong mắt và trong lòng cô chỉ có anh.

"Vô tội? Bọn họ đi chúc phúc hai người, làm sao mà vô tội, không có lệnh của tôi thì ai cũng không được, cho nên bọn họ đều đáng chết, hơn nữa, tôi còn đem bọn họ ném cho cá mập ăn rồi, ha ha ha" Phạm Ngự nhéo cằm của cô, cười ha ha, cái loại nhỏ giọng đó, làm cho lòng người tan nát.

An Tuyết Thần khóc không tiếng động, bởi vì cô không kêu được, lần đầu tiên cô không có hy vọng sống sót, "Tại sao, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, anh muốn tra tấn tôi sao? Hành hạ thân thể của tôi, lại hành hạ tinh thần tôi. Không phải anh hận tôi rồi bỏ anh sao, giết tôi đi, mà giết tôi đi."

Ánh mắt của Phạm Ngự trong nháy mắt trở nên âm lãnh hung ác ngoan độc. Bỏ qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, để cho cô nhìn bộ dáng anh giờ phút này: "Muốn chết? Không dễ như vậy đâu, tôi chính là muốn tra tấn cô, tôi cho cô biết, nếu như cô chết rồi, người sống cũng phải vì cô mà chết theo, biết không? Cho nên từ bỏ ý nghĩ này đi. Cô biết không, Trung Quốc, ... còn có người quan trọng với cô đó." Lời nói của Phạm Ngự nặng nề đã kích An Tuyết Thần, cũng đánh nát ý nghĩ giải thoát của cô, để cho cô lần nữa nhận rõ sự thật. Người đàn ông này có thể quyền lực là Chúa Tể sinh tử của người khác. Thật là đáng sợ.

"Không cần, không nên động đến bọn họ, không cần. Tôi sẽ hận chết anh" An Tuyết Thần còn là giống như hung ác thỏa hiệp, người đàn ông này có thiên thiên vạn vạn thủ đoạn chờ đón cô.

Phạm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đắm lệ. Khóe miệng thoáng hiện độ cong vương giả, mê hoặc lòng người: "Chỉ cần cô đừng nghĩ tới những thứ tôi không cho phép, bọn họ sẽ không có chuyện gì, dù sao cũng là người thân của cô, không phải sao?" Đúng vậy, anh đang cảnh cáo cô, anh - người đàn ông này thật làm cho lòng người kinh hãi run sợ. Trước kia là mình chưa hiểu rõ, vẫn không có chân chính nhận ra, anh ở trong hắc đạo, cô làm sao có thể nhìn ra.

Phạm Ngự bỏ qua cô một bên, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô. Sau đó xoay người rời đi.

"Anh ấy, như thế nào?" An Tuyết Thần yếu đuối hỏi đưa lưng về phía người đàn ông, bóng lưng cao lớn kia, lại chưa từng mang đến cho người ta cảm giác an tâm, quả thật làm người ta có cảm giác hít thở không thông.

Phạm Ngự không xoay người, thanh âm trầm thấp nhỏ giọng nói: "Tạm thời không có việc gì, chỉ là, cô tiếp tục lo lắng cho cậu ta như vậy, cậu ta nhất định sẽ có chuyện đấy?" Nói xong mở cửa, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

An Tuyết Thần cũng không kiên trì nổi nữa rồi, ngã sấp trên giường, thân thể co rúm run rẩy, khóc không tiếng động. Ông trời ơi, tại sao người lại đối xử như thế với con chứ? Đời này anh ấy cũng không có làm chuyện gì xấu, nhưng tại sao lại như vậy chứ? Là muốn ép anh ấy chết sao?

Tuyển phân cách ——

Một gian phòng khác, Lãnh nằm ở trên một cái giường, sắc mặt không tốt, vết thương trên đùi cũng đã được xử lý, Phạm Ngự không thật sự muốn giết anh, dù sao lúc nhỏ cũng cùng nhau lớn lên. Mặc dù Lãnh nhỏ hơn so với anh, nếu không phải là vì Lâm Mộ Dung Tuyết, có thể quan hệ cũng sẽ giống như với Lạc Trạch.

Lãnh vô tri vô giác mở hai mắt ra nhìn Phạm Ngự: "Cô ấy như thế nào." Câu nói đầu tiên của anh là hỏi thăm An Tuyết Thần như thế nào, có thể thấy được anh yêu cô đến cỡ nào.

Về mặt Phạm Ngự giễu cợt nhìn Lãnh: "Liệt, cậu cứ phải đối nghịch với tôi?" Rất lâu Phạm Ngự không có kêu như vậy. Kể từ khi vì cô gái Lâm Mộ Dung Tuyết kia.

Lãnh hiển nhiên ngẩn người, "Tôi yêu cô ấy, yêu chân thành. Không phải đối nghịch với anh, anh chính là hung hăng tổn thương cô ấy."

"Đây chính là phương thức tôi yêu cô ấy." Phạm Ngự rất bá đạo nói.

"Nhưng phương pháp của anh quá cực đoan rồi, cô ấy sẽ không chịu nổi."

Phạm Ngự nhìn anh chăm chăm "Đường tốt thương thế của cậu đi, sau đó, chạy về nước Mỹ của cậu. Bác trai bác gái, tôi đã thả về nhà, cũng tạ lỗi rồi, dù sao cũng là trường bối." Nói xong cũng chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Trên mặt Lãnh trắng bệch nhìn Phạm Ngự, "Ngự, đừng tổn thương cô ấy nữa." Phạm Ngự cũng không quay đầu lại, rời khỏi gian phòng.

Lãnh Liệt nằm ở trên giường, trong đầu tất cả đều là tiếng gào thê thảm của An Tuyết Thần, mỗi một tiếng đều nặng nề đánh trúng tim của anh. Hai tay anh nắm chặt. Nhắm mắt lại, một mảnh tuyệt vọng.

"Thần, anh thật sự yêu em, tuy nhiên nó lại không bảo vệ được em, anh nên làm thế nào đây. Em nói cho anh biết anh nên làm thế nào đây?"

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần khóc ngã xuống từ trên giường, bởi vì thân thể quá mệt, một lần nữa ngủ thiếp đi. Trong mộng của An Tuyết Thần đều là Lãnh, một tiếng súng vang lên, đạn ghim vào đùi của anh.

"Liệt, không cần, anh đừng chết, Liệt, Liệt" Đọc theo đường đi, cho đến khi trở lại Trung Quốc, cô đều vô tri vô giác nằm mơ. Cũng không biết mình đã trở lại biệt thự của Phàm Ngự.

"Ừm, a, đau" An Tuyết Thần mở mắt, nhìn quanh một vòng, phòng của Phàm Ngự. Trong nháy mắt mình cứ như vậy trở lại cái nhà tù này. Chính là một giấc mơ. An Tuyết Thần nâng người. Đứng ở bên giường, tất cả xung quanh cũng thay đổi, trở nên hơn nghiêm ngặt rồi. Cô cười giễu cợt.

Cô theo cầu thang đi xuống. Không nhìn thấy Vũ Trương, trong lúc bất chợt nhớ tới, cô phải đã làm liên lụy tới Vũ Trương, Phàm Ngự đối với người phản bội anh cũng sẽ không nhẹ nhàng tha thứ, đầu óc của cô chợt nổ tung. Không phải mình lại làm liên lụy tới Vũ Trương, có phải mình quá ích kỷ hay không. An Tuyết Thần thu hồi suy nghĩ, chạy xuống lầu. Tìm một vòng, cuối cùng nhìn thấy Tiểu Linh.

"Tiểu Linh, em có trông xem Vũ Trương không? Há? Bà ấy ở đâu?" An Tuyết Thần cầm tay Tiểu Linh khẩn trương hỏi. Tiểu Linh khò sở nhìn gương mặt tiểu tụy của An Tuyết Thần.

"Chị Tuyết Thần, Vũ Trương, Vũ Trương rồi đi rồi." Tiểu Linh nói xong liền rơi nước mắt. Vũ Trương là người hiền hoà, đối đãi rất tốt với người khác.

An Tuyết Thần vô lực buông tay Tiểu Linh ra, nước mắt chảy xuôi ra ngoài. Tự lẩm bẩm nói: "Vũ Trương, thật xin lỗi, huhu huhu, thật xin lỗi, là cháu quá ích kỷ, hại bà. Vũ Trương" An Tuyết Thần vô lực ngã xuống.

"Chị Tuyết Thần, chị sao vậy, có khỏe không." Tiểu Linh đỡ thân thể cô quắp ngã xuống của cô, khẩn trương la lên. Tiểu Linh nhìn An Tuyết Thần như vậy, cô cũng rất đau lòng, trước kia An Tuyết Thần giống như không nhiễm một hạt bụi, đẹp như thần tiên. Hiện tại giống như búp bê sứ bị vỡ tan tành, vừa đựng liền vỡ.

Rắc rắc ——

Cửa lớn bị đẩy ra. Phàm Ngự đi tới, chau mày lại, nhìn An Tuyết Thần ngồi phịch ở trong ngực Tiểu Linh, đau lòng khóc. An Tuyết Thần căn bản là không chú ý có người đi vào. Đầu nhỏ vẫn đặt ở trong ngực Tiểu Linh, cô cần một người ôm trong ngực.

Tiểu Linh nhìn về mặt sương mù của Phàm Ngự, thanh âm run lẩy bẩy nói: "Thiếu, thiếu gia" Phàm Ngự từ công ty trở lại liền bắt gặp một cảnh tượng như vậy.

An Tuyết Thần nghe thanh âm của Tiểu Linh, ngẩng đầu nhìn Phàm Ngự. Đứng ở cửa. Ánh sáng hắt lên kéo dài hình bóng của anh nên không rõ về mặt anh, nhưng cảm thấy anh đang tức giận.

Bây giờ An Tuyết Thần liền muốn rơi xuống dưới biển sâu, nhìn Phàm Ngự đứng thẳng, giống như bẻ gãy thương tổn trôi nổi trên mặt biển. Cô đi tới chỗ Phàm Ngự, nắm kéo ống tay áo anh, ngẩng đầu nhìn anh.

"Vũ Trương đâu? Anh làm gì bà ấy, Vũ Trương ở đâu, tôi muốn gặp bà ấy. Tôi muốn gặp bà ấy!" An Tuyết Thần nắm kéo ống tay áo Phàm Ngự, giống như một đứa trẻ mê mẩn, không tìm được phương hướng, không tìm được lối ra.

Phàm Ngự nhíu lông mày nhìn An Tuyết Thần lún thật nhiều so với mình, ngẩng đầu lên, đầu cũng chỉ cao tới lồng ngực của mình, ngược nhìn mình, đặc biệt bất lực.

"Tại sao xuống đây?" Phàm Ngự đối với vấn đề của An Tuyết Thần không cho câu trả lời. Bế ngang cô. Không nhìn cô, mới hai ngày qua, hình như cô lại gầy, ôm cô nhẹ nhàng linh hoạt tựa như ôm một bó rom rạ. Không phải mỗi ngày đều truyền bình dinh dưỡng sao? Nghĩ tới đây, lông mày Phàm Ngự nhăn nhăn, đám bác sỹ kia. Đáng chết.

An Tuyết Thần chú ý tới biến hóa trên vẻ mặt anh, cho nên không nói gì, bởi vì cô nói qua là sẽ nghe lời, anh có rất nhiều nhược điểm của cô. Phàm Ngự đá văng cửa phòng của mình, đem An Tuyết Thần đặt lên giường. An Tuyết Thần ôm cô anh không buông tay, Phàm Ngự chau mày lại nhìn cô. Đột nhiên khỏe miệng quét xuống nụ cười xấu xa.

"Thế nào? Muốn cùng ngủ sao?" An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, "Vũ Trương đâu?"

Phàm Ngự nhìn cô, đẩy tay nhỏ bé của cô ra, đứng lên nhìn cô: "Rời đi."

"Anh làm gì bà ấy? Có thương tổn bà ấy không?" An Tuyết Thần khẩn trương hỏi.

Lông mày Phàm Ngự buông lỏng: "Cô cho là thế nào?"

An Tuyết Thần nhìn anh thật lâu, cẩn thận suy nghĩ một chút, nhớ Vũ Trương nói qua, Phàm Ngự là một tay bà nuôi lớn, cho nên Phàm Ngự rất tôn trọng bà, nếu là vậy, đó chính là anh không làm gì với Vũ Trương. Nghĩ tới đây, nét mặt dữ tợn của An Tuyết Thần từ từ buông lỏng xuống, đồng thời Phàm Ngự thật thương thức nét mặt của cô, cô thật sự rất thông minh.

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn Phàm Ngự: "Có thể hay không, bảo Vũ Trương trở lại"

Tâm tình Phàm Ngự đột nhiên thay đổi rất tốt. Cúi người lần tới cô, nâng cằm của cô. "Cô đang cầu xin tôi sao?"

An Tuyết Thần cắn môi dưới. Cứng ngắc gật đầu. "Nhưng bà ấy vì cô mà phản bội tôi"

An Tuyết Thần không nói chuyện, Phàm Ngự rất hiểu tính tình cô. Phàm Ngự đẩy cô ra, xoay người rời đi. An Tuyết Thần nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng thật khó chịu, thật muốn giết chết anh, cũng không cần một mối nguy trang mình như vậy, có một ngày tôi sẽ giết chết anh rồi sau đó tự sát.

"Phàm Ngự."

Phàm Ngự không xoay người, dừng bước, đứng ở trước cửa, chờ đợi cô nói tiếp.

An Tuyết Thần nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh. Thanh âm thanh nhã mở miệng: "Có cơ hội, tự tay tôi sẽ giết chết anh, sau đó theo anh rời đi, bởi vì máu tanh trên người tôi cũng quá nặng."

Phàm Ngự đưa lưng về phía cô, cô không thấy biểu hiện của anh trong giờ phút này. Khóe miệng Phàm Ngự giống như hơi giương lên. Nhàn nhạt mở miệng: "Tôi sẽ cho cô cơ hội này, chỉ là, không thể giết chết tôi, ngày bình thân của cô sẽ kết thúc." Nói xong cũng sai bước rời đi. Lưu lại một mình An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nắm chặt đôi tay, tự lẩm bẩm nói: "Nếu như có, tôi thật sự sẽ giết anh, mình cũng sẽ theo anh" Ngoài cửa, Phàm Ngự nghe thấy thanh âm của cô gái nhỏ, không thấy rõ vẻ mặt của anh. Lặng lẽ rời đi. "Hận anh như vậy sao?"

Tuyển phân cách ——

Ban đêm, An Tuyết Thần rửa mặt xong, đứng ở bên giường, cô đang đợi anh, bây giờ mình lưu lạc thành món đồ chơi của anh rồi sao? Ha ha, người tình trở thành món đồ chơi.

Phàm Ngự đẩy cửa ra, nhìn thấy An Tuyết Thần một bộ quần trắng, đứng ở bên giường, có vẻ như cô tịch. Mái tóc dài của cô bông bênh trên một thân quần trắng. Phàm Ngự đi vào, từ phía sau ôm cô. "Sao còn chưa ngủ?" Thanh âm của anh tối tăm khàn khàn nhưng không mất mị hoặc.

Gương mặt giờ lên. "Chờ anh" An Tuyết Thần nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt đáp. Thoát khỏi thanh nhã, bình tĩnh, cô không biết nên đối mặt với anh thế nào.

Phàm Ngự ôm lấy An Tuyết Thần, đưa cô đặt ở trên giường, một đôi tay vuốt ve mặt cô. Thanh âm cực kỳ mị hoặc: "Đang suy nghĩ gì?"

An Tuyết Thần cứ như vậy, nhìn chằm chằm người đàn ông dịu dàng trước mắt. "Nghĩ làm thế nào mới có thể giết chết anh"

Phàm Ngự nhìn cô, cười, cười đến cuồng ngạo. Ngón tay đưa bốn cái cảm lạnh lạnh: "Rất đơn giản, nhắm ngay trái tim của tôi, đâm." Nói xong đem tay nhỏ bé của cô đặt ở trên trái tim đang đập của anh.

An Tuyết Thần nhìn anh, vẻ mặt vẫn không có bất kỳ biểu tình gì: "Anh sẽ cho tôi dùng súng nhắm ngay trái tim của anh sao?"

"È hèm, biết, chỉ là, hiện tại tôi muốn cô." Dứt lời liền hôn lên đôi môi An Tuyết Thần, người phụ nữ như vậy để cho anh muốn ngừng mà không được, cả ngày nghĩ tới cô gái muốn giết mình, anh làm sao sẽ buông tay.

An Tuyết Thần tựa như một người đầu gỗ, dần dần nằm ở trên giường, nhưng lại không giảm chút nào ** của Phàm Ngự đối với cô. Mà tận tình trêu đùa cô, hôn chỗ mẫn cảm của cô. Đùa bốn chỗ tư mật của cô.

"Ừ ——" Cô yêu kiều kêu một tiếng, khiến đường cong bên khóe miệng Phàm Ngự càng thêm sâu hơn. Tận tình trêu chọc cô.

An Tuyết Thần ảo não cắn mũi môi của mình, cô cảm thấy mình đáng xấu hổ, lại vẫn có cảm giác đối với anh, cô nhất định phải giết anh, không thể mặc cho nội tâm của chính mình có cảm giác, tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Băng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Nhắm ngay, bắn vào trái tim

Hành động lần này không phải hành động ngu xuẩn, giấc mơ bi tình vậy khốn, con người đều quá ngu xuẩn.

An Tuyết Thần đem súng lục thu lại, sau đó xoay người rời đi, thời điểm đi tới ghế sofa, cô xoay người, quét mắt một vòng, cuối cùng đến trước rèm cửa sổ, đưa mắt nhìn một phần ở bên trong, không biết cô đang suy nghĩ gì, cuối cùng vẫn là rời đi.

Phàm Ngự ngồi ở trong phòng làm việc của công ty, Lạc Trạch ngồi ở bên cạnh, nhìn cô gái trên màn ảnh, Lạc Trạch nhíu lông mày nhìn Phàm Ngự, mở miệng: "Ngự, cậu nghĩ cái gì đây? Cô ấy giống như biết?"

Khóe miệng Phàm Ngự vẫn hiện ra đường cong thâm sâu đáng sợ, "Ừ, cô ấy là biết, nhưng vẫn cầm súng."

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự, thở dài một cái, cầm lên rượu vang, ngửa đầu mà uống, gần đây anh cũng kiệt sức, "Cậu thay đổi"

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch, trong ánh mắt cực kỳ mỉa mai. Nhìn, cả người Lạc Trạch lạnh như băng, "Làm gì. Thu hồi cái ánh mắt đó đi, tớ không chịu nổi"

"Trạch, buổi tối dẫn theo bác sỹ tốt nhất ở nhà cậu đến nhà tớ, chuẩn bị cho xong vết thương súng bắn gì đó." Phàm Ngự nói khiến Lạc Trạch mông muội. Lần này thật không biết Phàm Ngự nghĩ như thế nào?

Lạc Trạch chau mày lại, mặt mũi nhìn anh: "Được, tớ sẽ đi, chỉ là, xem cho ai?"

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch, sau đó cầm cái điều khiển ti vi trong tay hướng màn ảnh tối đen, hai tay đan vào nhau, anh đưa cằm chống đỡ giữa hai tay đan vào nhau, nụ cười cao thâm nơi khóe miệng không có giảm bớt, ngược lại càng trấn trợn hơn.

"Đi thì biết"

Lạc Trạch suy xét nhìn Phàm Ngự, không biết trong lòng anh nghĩ gì, lần đầu tiên Lạc Trạch cảm thấy nhìn không thấu anh, bởi vì cô ấy sao? Cứ có cảm giác chuyện không đơn giản, cũng không thể dự đoán trước.

Tuyển phân cách ——

Tối nay An Tuyết Thần có chút đứng ngồi không yên, cô biết anh có ý, anh cũng nhìn thấy cô cầm súng rồi, nhưng tại sao, cô thật không sợ sao? Vẫn đoán chừng mình không dám. Cô muốn trấn định. Cô ngồi ở trên bàn cơm, nhìn một bàn đầy món ngon, một chút muốn ăn cũng không có, nhưng vẫn phải ăn vào.

Rắc rắc ——

"Thiếu gia, ngài trở lại, chuẩn bị dùng bữa tối đi" Tiểu Linh tiến lên, đem dép thả vào bên chân Phàm Ngự.

"Ừ" Tiểu Linh ngây ngô một lúc, thiếu gia thế nhưng trả lời.

Phàm Ngự đi về phía bàn ăn, sau đó đem tây trang cởi ra, ném hướng Tiểu Linh, kéo ống tay áo mặc trên người anh.

An Tuyết Thần thấy Phàm Ngự đã bước đến đối diện, cô không nói gì, cầm đồ ăn lên từ tủ ăn, mỗi một món ngon ăn vào trong miệng của cô đều không có mùi vị.

Phàm Ngự nhìn cô, "Thế nào? Không hợp khẩu vị?"

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn anh, không hề cử động cũng không biểu hiện gì, muốn ở trên mặt anh tìm được cái gì, nhưng mà cái gì cũng không thấy, An Tuyết Thần ở trong lòng thở dài một cái, cuối cùng ăn tối. Chúng ta ăn thật ngon chứ?

An Tuyết Thần đứng lên, đi tới Phàm Ngự, nghiêng người, kéo cái ghế ra sau đó ngồi xuống, cái gì cũng không nói, chỉ là tự nhiên ăn. Phàm Ngự cũng không biểu hiện gì. Nằm trong dự liệu của anh.

Hai người đang im lặng, không khí bữa ăn tối kết thúc. An Tuyết Thần tự nhiên lên lầu. Cũng không để ý tới Phàm Ngự. Phàm Ngự nhìn bóng dáng trên lầu, buông đồ ăn trong tay, cầm điện thoại lên.

"Trạch, mang theo bác sỹ của cậu tới nhà tớ, nhanh lên" Phàm Ngự đề điện thoại xuống, cũng theo cô lên lầu. An Tuyết Thần đứng ở bên cửa sổ. Nhìn ra ngoài. Phàm Ngự đi vào phòng tắm. An Tuyết Thần nghe tiếng nước chảy, sau đó xoay người. Rơi xuống một giọt nước mắt. Trong lòng tự lẩm bẩm: "Phàm Ngự, nếu như có kiếp sau, anh là người bình thường tôi sẽ dụng tâm yêu anh, nếu như anh là như vậy, chỉ mong để cho chúng ta đừng gặp nhau, bởi vì nhất định sẽ là chuyện bi kịch"

An Tuyết Thần lau nước mắt, đi vào phòng tắm, sau đó kéo cửa phòng tắm ra, nhìn thấy mặt Phàm Ngự đang buông lỏng nằm ở trong bồn tắm. Điều này làm cho An Tuyết Thần mê mang, anh không phải biết sao? Tại sao nét mặt như vậy.

An Tuyết Thần ngồi xổm người xuống, cầm cái khăn lông màu trắng lên nhẹ lau sạch thân thể Phàm Ngự. Phàm Ngự cũng không mở mắt, hưởng thụ cái gọi là phục vụ cuối cùng của cô.

"Anh biết không?" An Tuyết Thần nhàn nhạt mở miệng.

"Ừ" Phàm Ngự nhàn nhạt đáp lại, lần đầu tiên hai người ấy sao lại ăn ý như thế.

"Anh không sợ?"

"Không"

Tay An Tuyết Thần rõ ràng run rẩy, dừng lại một lát, tiếp theo sau đó lau chùi thân thể của anh. Trên người cô nhàn nhạt hương thơm của hoa bách hợp,

kích thích thần kinh của Phàm Ngự.

"Phàm Ngự, nếu như có kiếp sau, anh có hi vọng chúng ta gặp nhau lần nữa hay không?"

Phàm Ngự mở mắt nhìn về mặt lạnh nhạt của An Tuyết Thần, "Sẽ"

"Nhưng tôi hi vọng không cần gặp nhau, hay quen biết, bởi vì tôi không muốn lần nữa cùng anh xuống Địa ngục." An Tuyết Thần ngừng động tác trong tay lại, một đôi mắt nhìn gương mặt tuấn mị trước mắt. Chính khuôn mặt như vậy đã bắt tri bất giác in sâu vào trong ngực cô.

Phàm Ngự thấy trong mắt An Tuyết Thần là đau lòng, bất đắc dĩ thờ dài. Nụ cười khóe miệng sâu hơn, nhưng không thể hiện ra.

"Nếu như gặp nhau lần nữa, anh cũng sẽ kéo em vào thế giới bóng tối của anh." .

An Tuyết Thần cười, chỉ là nụ cười này quá thê mị, chạm vào tâm hồn mọi người. Một đôi tay nhỏ bé của An Tuyết Thần vuốt ve gương mặt của Phàm Ngự, lại gần mũi môi của anh, nhẹ nhàng hôn, y hệt như chuồn chuồn lướt nước. Thật lâu. An Tuyết Thần nhắm cặp mắt lại, còn Phàm Ngự lại mở cặp mắt ra, nhìn cô.

Păng ——

An Tuyết Thần chảy nước mắt, nước mắt rớt trên mặt Phàm Ngự, cô không muốn mở mắt, không muốn nhìn thấy biểu lộ của anh trong giờ phút này. Cho đến khi mùi máu tươi nồng đậm, An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt đã rời khỏi môi anh. Ngã xuống mặt đất, mở hai mắt ra, mặc cho nước mắt rớt xuống. Nhìn Phàm Ngự, anh đang cười, hai tay vẫn còn ở hai bên bồn tắm, hoàn toàn không quan tâm đến vết đạn bắn trước ngực anh, ngay ngắn ngâm mình trong bồn tắm đỏ tươi, máu tươi từ ngực của anh tràn ra, li ti dung nhập vào trong nước. Chối mắt.

"Em thành công" Phàm Ngự nhìn cô, yếu đuối nói.

An Tuyết Thần nhìn thấy trước ngực mình dính đầy máu tươi của anh. Nhìn súng lục trong tay. Cầm lấy súng, đặt ngực. "Đừng vậy, tôi thành công rồi. Tôi sẽ theo anh, đừng lo lắng!"

Dứt lời liền đem súng lục chống đỡ tại trên đầu chính mình, ngón tay nhẹ nhàng bóp cò. An Tuyết Thần mở mắt, liên tục bấm mấy cái. Sau đó nhìn súng lục trong tay. Nước mắt chảy dừ tọng hơn. Nhìn Phàm Ngự khép hờ mắt, giống như vương giả. Chẳng qua là anh tựa như một con báo bị thương. Không có uy lực công kích người.

Tốt chỉ có hai. "Tại sao, tại sao? Anh cố ý vậy sao?" An Tuyết Thần dùng tay dính đầy máu tươi của anh đặt trên mặt của mình. Nhìn máu tươi vẫn còn chảy ra ngoài, lồng ngực bị đạn bắn, giờ phút này tựa như một quả anh lịch, nở rộ đặc sắc. Nhiễm đỏ bồn tắm, đau nhói lòng của An Tuyết Thần.

Phàm Ngự không nói gì, bởi vì giờ phút này anh đúng là chảy máu quá nhiều, chờ Lạc Trạch tới.

An Tuyết Thần đến gần anh, thấy bộ ngực anh nở rộ hoa hồng. Chỉ khóc thút thít, chỉ khóc thút thít.

Ầm ——

Lạc Trạch xông tới, nhìn thấy trường hợp quả thật làm cho anh cả kinh, vài giây, anh khôi phục tỉnh táo, tiến lên: "Ngự, nhanh lên một chút giúp một tay"

An Tuyết Thần đã ở trạng thái ngây ngô, ngồi dưới đất, nhìn bồn tắm đỏ tươi, tất cả đều là máu của anh, nhưng tại sao nghe thấy tiếng súng, trong nháy mắt lòng của cô lại đau đây? Cô hận anh. Nhưng không có yêu thì hận từ đâu tới đây?

Lạc Trạch ý vị sâu xa liếc mắt nhìn An Tuyết Thần mất hồn trên đất, xoay người rời đi. Lạc Trạch ngồi ở trên ghế sofa, nhìn bác sỹ giúp Phàm Ngự xử lý. Lạc Trạch nhíu mày. Cậu ấy đã sớm biết An Tuyết Thần làm như vậy?

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự trên giường, nửa híp tròn tròn mắt, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm phòng tắm, bác sỹ nhìn Phàm Ngự, trên trán tất cả đều là mồ hôi.

"Lạc thiếu, Phàm thiếu, đạn cũng không phải rất sâu, ly tâm cũng không phải là rất gần, không có gì nguy hiểm trí mạng, hiện tại tôi muốn lấy đạn, xin hỏi có phải cần thuốc tê hay không?"

Lạc Trạch thấy Phàm Ngự trả lời: "Ngự"

Thanh âm Phàm Ngự suy yếu khàn khàn tới tẩm nói: "Không cần, lấy đạn đi"

Bác sỹ kinh ngạc nhìn Phàm Ngự, thế nhưng không cần đạn? Sau đó khổ sở nhìn Lạc Trạch: "Thiếu gia, chuyện này?"

Ánh mắt của Lạc Trạch vẫn nhìn Phàm Ngự: "Theo như cậu ấy nói mà làm"

"Phàm thiếu, kiên nhẫn một chút. Ngực sẽ rất đau"

"Ít nói nhảm, mau lấy đi" Mặc dù Phàm Ngự bị thương, nhưng phong thái vương giả bẩm sinh trên người vẫn không giảm. Làm cho người ta không dám cự tuyệt.

Bác sỹ lấy cây kéo cùng cái nhíp ra, mở vết thương của anh. Trên trán Phàm Ngự đỏ đầy mồ hôi hột. Đôi tay nắm quyền thật chặt, cả quá trình, không có phát ra bất kỳ thanh âm nào, chỉ chau mày lại. Hai bác sỹ không thể không bội phục cái người đàn ông trúng đạn này, quả nhiên như bên ngoài đồn, Tiểu Bảo, thật đàn ông. Loại này đau đớn này cho dù tiêm thuốc tê cũng sẽ rất đau, nhưng anh không tiêm thuốc tê lại không thốt một tiếng. Thật dễ cho người ta bội phục.

Bác sỹ đem đạn thật nhỏ lấy ra, bỏ vào trong mâm. Sau đó khâu mấy mũi, băng bó vết thương, bác sỹ lau chùi mồ hôi. Sau đó tháo khẩu trang xuống.

"Phàm thiếu, chú ý ăn uống."

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự nhắm chặt hai mắt. "Các cậu đi về trước đi, để lại thuốc và gì đó cần thiết."

"Vâng" hai bác sỹ đi ra khỏi phòng, còn dư lại hai người, á, không đúng, là ba người. Trong phòng tắm còn người mộng du.

Lạc Trạch đi lên trước, đứng nhìn Phàm Ngự. Phàm Ngự mở mắt nhìn Lạc Trạch, mị hoặc một lần không giảm. "Cô ấy đâu?"

Lạc Trạch thờ dài: "Sớm muộn gì chết trong tay phụ nữ" Nói xong cũng đi tới phòng tắm, Lạc Trạch nhìn An Tuyết Thần đem đôi tay đặt ở trong bồn tắm, lông mày Lạc Trạch chau chặt một chỗ, hai người này rốt cuộc hát ra thế này à?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đôi mắt, thảo nhiên đôi đũa

Lạc Trạch lấy tay vuốt vuốt huyết thái dương của mình, sau đó đi vào phòng tắm, ôm lấy An Tuyết Thần, An Tuyết Thần cứ như vậy mặc cho Lạc Trạch ôm mình, ánh mắt vẫn dừng lại trên hai tay dính đầy máu của cô. Cô lại nhớ lại tất cả những việc vừa mới xảy ra, là thật sao? Cô nổ súng bắn vào trái tim của anh rồi.

Lạc Trạch đem An Tuyết Thần ôm ra khỏi phòng tắm. Đứng ở cửa phòng tắm, để cho Phàm Ngự nhìn cô. Chỉ là cô căn bản không nhìn Phàm Ngự, mà cô nhìn chăm chăm một đôi tay nhỏ bé. Ánh mắt hoảng hốt. Giống như bị rút đi linh hồn.

Phàm Ngự quan sát bộ dáng của cô, nhần nhần lông mày. "Gọi người giúp việc giúp cô ấy thu thập một chút" An Tuyết Thần có phản ứng, ngẩng đầu nhìn Phàm Ngự trên giường, ** trên người, trên người được quấn vòng quanh bằng băng vải màu trắng, mới vừa băng bó kỹ vết thương, lại đào dạt ra tí tí máu tươi, nhuộm đỏ băng vải màu trắng, ánh mắt An Tuyết Thần vẫn dừng lại ở ngực Phàm Ngự.

"Mang cô ấy đi ra ngoài" Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần mở miệng nói.

Lạc Trạch thờ dài ôm An Tuyết Thần xoay người rời đi, Lạc Trạch đem An Tuyết Thần ôm trở về gian phòng của cô, để cho cô ngồi ở trên giường, váy dài màu trắng nở rộ màu đỏ hoa hồng, vô cùng mê hoặc tuy nhiên nó dùng máu tươi của Phàm Ngự nhuộm đỏ nhiều đóa hoa hồng.

Lạc Trạch nhìn cô. "Cô là người thứ nhất hướng Ngự nổ súng còn sống thật tốt, hơn nữa còn là cô gái. Thật đúng là xem thường cô."

An Tuyết Thần chỉ ngu ngơ quay đầu nhìn Lạc Trạch. Ánh mắt từ từ khôi phục. Âm thanh run rẩy mở miệng: "Anh ta, không sao chứ?"

Lạc Trạch cười giễu cợt, "Cô muốn cậu ấy có chuyện gì?" Nói xong cũng xoay người rời đi.

"Lệ Lệ, như thế nào?"

Lạc Trạch xoay người nhìn cô: "Không chết được"

An Tuyết Thần quay đầu, nhìn mình một thân đầy máu, lần này không có cảm giác ghê tởm. Phàm Ngự, rốt cuộc anh muốn tôi như thế nào, anh có ý để một viên đạn, tại sao anh phải làm như vậy? Chính là để cho tôi đau lòng sao? Vẫn cảm thấy giữa chúng ta nên xóa bỏ toàn bộ. Nhưng trên tay anh lấy đi nhiều sinh mạng, làm sao có thể huê nhau, anh như vậy là cố ý nhiều loạn trái tim tôi. Để cho tôi không có thần chủ mà thôi.

Tiểu Linh đi tới phòng của An Tuyết Thần. Nhìn thấy An Tuyết Thần toàn thân là máu, lên tiếng kinh hô, "A, chị Tuyết Thần, chị không sao chứ. Mới vừa rồi thật sự là nghe được tiếng súng vang lên, sau đó đã nhìn thấy Lạc Trạch thiếu gia mang bác sỹ tới. Chị, chị không sao chứ. Có bị thương không."

An Tuyết Thần chỉ vô lực lắc đầu một cái, thì ra là anh đã sớm chuẩn bị tốt rồi: "Tiểu Linh, tôi muốn tắm."

Trong miệng nói ra. Tiểu Linh đỡ An Tuyết Thần dậy đi tới phòng tắm.

Tuyển phân cách ——

Lạc Trạch ngồi ở phía trên ghế sofa, mình từ từ thưởng thức rượu vang thượng hạng nhà Phàm Ngự. "Ngự, cậu nghĩ thế nào?"

Phàm Ngự nhắm chặt hai mắt. Không để ý đến Lạc Trạch. Sắc mặt không có huyết sắc, đây cũng chính là Phàm Ngự, nếu là người khác đã sớm ngất đi rồi.

"Trạch, cô gái kia, đi vào trong lòng tớ rồi, không giống như Tuyết Nhi, cô ấy trú ngụ thật sâu ở nơi đó, cắm rễ ở chỗ này rồi." Nói xong chỉ ngực mình bị thương.

Lạc Trạch không thể tin nhìn Phàm Ngự: "Cái gì?"

"Cậu cũng nhìn thấy, cô ấy dùng súng nhắm ngay ngực của tớ, tớ chẳng những không có tức giận. Còn có chút lo lắng cho cô ấy. Cuối cùng tớ cũng hiểu, cũng không coi là quá muộn. Có phải may mắn hay không đây?" Phàm Ngự nói qua liền mở mắt, khoe miệng khẽ động, người đàn ông tẻ nhạt này bị thương, nhưng vẫn không che giấu được khí suất của anh. Còn phong lưu phóng khoáng như vậy, bất giác phóng dăng.

Lạc Trạch sững sốt mấy giây ngay sau đó liền khôi phục, phác họa độ cong yêu mỹ: "Ngự, cậu thật sự thay đổi, nghe Mị Ảnh nói, lần này cậu không giết một người, mỗi một súng đều không phải là vết thương trí mạng."

Phàm Ngự không nói gì, ở trong mắt An Tuyết Thần mình chính là ma quỷ giết người không chớp mắt nhỉ? Lạc Trạch nhìn khuôn mặt Phàm Ngự, nghiêm túc mở miệng: "Ngự, tớ không thể không nhắc nhở cậu, về sau cậu phải cẩn thận, có nhược điểm, cậu sẽ rất khổ cực, lần này cậu hành động cướp đoạt cô gái ở trên đường mà truyền ra, hơn nữa vì một cô gái, lại dám hành hung ở nước Mỹ, trên đường đều thảo luận cô gái này rốt cuộc là mỹ nhân như thế nào. Còn cậu nữa, thế nhưng không tiêm thuốc tê mà trực tiếp lấy đạn"

Phàm Ngự nghe Lạc Trạch cảnh cáo, anh cũng chau mày lại. Thanh âm hào phóng có lực mà nói: "Nếu ai dám đụng đến cô ấy, kết quả cậu cũng biết. Cũng có một chút đúng, biết tầm quan trọng của cô ấy, người khác sẽ không ngu đi động vào cô ấy."

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự, không nói tiếp: "Ngự, muốn một ly không?"

"Cậu nghĩ tớ nhanh lên một chút chết đi?" Phàm Ngự trêu nói. "Ha ha ha." Hai người nở nụ cười.

Ngoài cửa, An Tuyết Thần bậm miệng mình thật chặt, nước mắt đã sớm là lệ rơi thành sông. Nghe đối thoại của bọn họ, cô trách lầm anh. Dưới loại tình huống này, anh lại đang khờ khạo chế tâm tình của mình. Cô thế nhưng ngu xuẩn cho anh một phát súng, hơn nữa anh còn biết, trời ạ, đang trên cột cô sao? Cô cũng không nhịn được, che mặt mà chạy.

Trong phòng, hai người nghe tiếng bước chân, tiếng cười cũng liền ngưng. Mị Ảnh hình như định đi báo cáo với Phàm Ngự tình hình công ty, đã nhìn thấy An Tuyết Thần chạy trời chết, mà An Tuyết Thần còn là nước mắt ràn rụa.

Mị Ảnh đi tới, nhìn thấy hai người đều nhìn mình, trong lúc nhất thời đỏ mặt hời hợt. Lạc Trạch mở miệng: "Mới vừa rồi là cậu?"

Đầu óc Mị Ảnh chuyển một cái: "Hai vị thiếu gia, mới vừa rồi trên đường tới, nhìn thấy An tiểu thư, nắm mặt chạy đi, là khóc chạy đi."

Lạc Trạch dòi tằm mắt chuyển qua trên người của Phàm Ngự, giọng nhạo báng nói: "Ngự, nhìn dáng dấp như thế, cô ấy đều nghe thấy, chạy trời chết rồi, nói không chừng cậu phải lấy mây rồi đi, một phen ôm mỹ nhân về?"

Phàm Ngự xem thường, ngược lại lo lắng cô gái kia sẽ thật sự tự trách. Sau đó nhìn Mị Ảnh ra lệnh: "Đi tìm Vũ Trương trở về"

"Dạ, thiếu gia, thuộc hạ đi ngay, gần đây công ty cần anh ra mặt."

Phàm Ngự nghe liền mất lạnh quay sang nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch nhìn thấy ánh mắt của Phàm Ngự nhìn mình, "Đại ca. Cậu không thể thế, lại là tớ sao?"

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch bật cười, quả nhiên là anh em. Lạc Trạch nhìn dáng vẻ anh có chút hả hê, gương mặt tuấn tú yêu mỹ rất thú vị. Bản thân lại không có ngày thật tốt lành, một người quản lý hai nhà Đại Xí Nghiệp, dứt khoát để cho anh trực tiếp đi đầu thai đi.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết chạy bộ sáng sớm đến vườn hoa, ngồi ở phía trên bậc thang, trong đầu vẫn còn ở vang lên câu nói của Lạc Trạch: "Ngự, tớ không thể không nhắc nhở cậu, về sau cậu phải cẩn thận, có nhược điểm, cậu sẽ rất khổ cực, lần này cậu hành động cướp đoạt cô gái ở trên đường mà truyền ra, hơn nữa vì một cô gái, lại dám hành hung ở nước Mỹ, trên đường đều thảo luận cô gái này rốt cuộc là mỹ nhân như thế nào. Còn cậu nữa, thế nhưng không tiêm thuốc tê mà trực tiếp lấy đạn"

An Tuyết Thần cuộn cong đầu gối lại, hai cánh tay kê sát, đem đặt phía trên mặt mình. Anh làm như vậy. Là bởi vì trong lòng có mình sao? Không phải tham muốn giữ lấy đơn thuần. Anh dám nói mình tiến vào trong lòng của anh. "Trạch, cô gái kia, đi vào trong lòng tớ rồi, không giống như Tuyết Nhi, cô ấy trú ngụ thật sâu ở nơi đó, cắm rễ ở chỗ này rồi."

An Tuyết Thần mê mang, cô động lòng, thật dao động. Phản kích động sớm bị cô vùi sâu vào đáy lòng này, một lần nữa rục rịch chộn rộn. Nó muốn này sinh rồi.

An Tuyết Thần ở hậu hoa viên một đêm, thấy trời tờ mờ sáng, cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cô mở mắt, nhìn thấy mặt trời mới mọc lên. Trời ửng hồng, như những gợn sóng biển, mặt trời đỏ giống như thép nung, phun trào ra, ánh sáng chói mắt. Giống như người đàn ông kia.

An Tuyết Thần đứng lên, đi vào đại sảnh, đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong phòng bếp. An Tuyết Thần nhanh chóng nện bước bước đi về phía phòng bếp.

"Vú Trương?"

Vú Trương xoay người lại, nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần chột ồm Vú Trương, "Vú Trương, là bà sao? Bà đã trở lại sao? Con cho rằng sẽ không còn được gặp lại bà nữa."

Vành mắt Vú Trương đỏ hồng, an ủi cô gái trong ngực. "Là Vú Trương, Vú Trương trở lại, Vú Trương trở lại rồi."

An Tuyết Thần buông Vú Trương ra nhìn Vú Trương nghi vấn mà hỏi: "Vú Trương, bà, sao bà trở về?"

Vú Trương vẫn nắm tay An Tuyết Thần, nhẹ nhàng vỗ: "Là thiếu gia, thiếu gia bảo người gọi bà trở về, vốn tưởng rằng cũng không có cơ hội phục vụ con và thiếu gia, không nghĩ tới, ông trời thế nhưng để cho bà già này lại trở về rồi."

An Tuyết Thần nhìn Vú Trương, nhưng mà trong nội tâm lại không có tư vị như vậy. "Anh ta không làm gì đối với bà chứ?"

Vú Trương lắc đầu, đối với An Tuyết Thần nói về tình hình đêm đó: "Đêm đó, thiếu gia trở lại, có thể thấy cậu ấy vô cùng tức giận, huy động mọi người đi tìm con, sau khi trở về đã bảo bà rời khỏi rồi, nhưng sau lại, bà nghe Mị Ảnh nói, đêm đó thiếu gia là muốn..."

An Tuyết Thần nhìn Vú Trương "Muốn cái gì?"

"Là muốn cầu hôn cháu, muốn cho cháu thân phận Phàm phu nhân. Còn muốn đuổi tiểu thư Tuyết Nhi ra ngoài." Vú Trương bắt đầu nói. Phiên nào thiếu gia si tình.

Àm——

Lời nói của Vú Trương tựa như một quả bom, ném vào trái tim An Tuyết Thần, đột nhiên nổ tung. Vú Trương nhìn bộ dáng An Tuyết Thần.

"Tuyết Thần, con, con có khỏe không?"

An Tuyết Thần nhìn Vú Trương, sau đó tự giễu lắc đầu. Cầu hôn? Khoảng cách cao quý xa xôi cỡ nào. Nếu là như vậy, thế nhưng mình chạy đi cùng người khác kết hôn. Vậy anh...

An Tuyết Thần lão đạo ngã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, Vú Trương nói cứ như chuyện cười, anh đối với mình không phải đoạt lấy, là ưa thích ư? Là so với Lâm Mộng Tuyết còn thích sâu hơn?

Vú Trương nhìn An Tuyết Thần, cũng ngồi xuống, cầm tay nhỏ bé của An Tuyết Thần nói: "Tuyết Thần, thật ra thì, bà sớm muốn nói với con rồi, chỉ là thấy con ghét thiếu gia, nên không nói với con."

An Tuyết Thần sững sờ nhìn Vú Trương. Vú Trương nhìn An Tuyết Thần, tiếp tục nói: "Thật ra thì, thiếu gia đối với con rất tốt, tiểu thư Tuyết Nhi cũng không quan trọng như con, con biết không, con rời đi năm năm, thiếu gia đã dần dần xa cách tiểu thư Tuyết Nhi, để cho cô ta tiếp tục ở nơi này, chỉ vì coi cô ta như em gái mà đối đãi. Bà chưa bao giờ thấy thiếu gia đối với cô gái nào như vậy qua, lúc trở lại, bà cũng thấy Mị Ảnh nói, thiếu gia thật sự coi trọng con, thế nhưng, con thế nhưng lại hù dọa cậu ấy nà một phát súng, cậu ấy cũng không có là gì với con, có thể thấy được chuyện cậu ấy không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là trong lòng con yêu người đàn ông khác, phản bội cậu ấy và kết hôn với người khác, vậy mới kích thích thiếu gia điên cuồng về phần con hận cậu ấy, thậm chí muốn giết cậu ấy, cậu ấy cũng liên tục đều không nhảy mất xuống. Thiếu gia – cậu ấy, cậu ấy thật sự rất thích con đó, Tuyết Thần à!"

Mỗi một câu của Vú Trương cũng nặng nề gõ vào trong lòng của An Tuyết Thần. Mau hít thở không thông, vậy sao? Anh vì mình làm nhiều thế sao? Đối với anh - người đàn ông như vậy rất khó nhí.

An Tuyết Thần nhìn Vú Trương càng nói càng kích động, trong lúc nhất thời đều quên hô hấp. Nhìn nước mắt Vú Trương chảy xuống. Mình ngu rồi.

"Tuyết Thần, ăn bữa ăn sáng trước chứ? Bà đi đưa bữa ăn sáng cho thiếu gia." Vú Trương lau nước mắt liền đứng dậy rồi đi.

"Vú Trương, con đi cho" An Tuyết Thần kéo tay Vú Trương, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía Vú Trương nói.

Vú Trương kích động cầm tay nhỏ bé của An Tuyết Thần: "Tuyết Thần, bà không nghe lầm chứ, con đi đưa bữa ăn sáng cho thiếu gia?"

An Tuyết Thần nhìn Vú Trương gật đầu nói: "Sớm muộn gì cũng đều phải đối mặt, không phải sao? Cho nên con đi cho? Vú Trương, bà đi chuẩn bị một chút đi."

"Ừ, a, được, bà ưnh chuẩn bị cho con, con đi đưa cho thiếu gia đi." Vú Trương rất vui mừng đi về phía phòng bếp, giờ khắc này tâm tình của An Tuyết Thần rất mê mẩn, cô phải biết đáp án, cô muốn tự mình đi tìm kiếm.

An Tuyết Thần bừng tỉnh tâm trí tới phòng của Phạm Ngự, đứng ở ngoài cửa, hít sâu mấy cái, sau đó mở tay cầm cửa ra, đi vào, nhìn thấy Phạm Ngự đang nằm ở trên giường, vẫn còn đang truyền nước biển, chất lỏng trong suốt, chảy vào mạch máu của anh. An Tuyết Thần lặng lẽ đi đến bên giường, sau đó nhẹ nhàng đem cái mâm để lên bàn mặt, nhìn anh, sắc mặt tái nhợt, trên trán mềm mại hơn, đường cong ưu nhã. Đôi mắt màu đen phát chiếu ánh sáng, giống như Hắc Diệu Thạch trong suốt, trong suốt mà hàm chứa một loại nước nhu nhu. Ngũ quan xinh xắn, làn da trắng nõn giống như Cổ Ngọc ngàn năm, không tỳ vết, tái nhợt, bởi vì nguyên nhân lưu học quá nhiều.

An Tuyết Thần đưa tay nhỏ bé ra, định vuốt ve khuôn mặt tuần tú của anh, nhưng ở thời điểm đụng chạm anh trong nháy mắt, anh mở hai mắt ra. Đồng tử mắt màu đen của anh, lại mang theo một loại đoán không ra.

An Tuyết Thần vội vàng thu hồi tay của mình, như tên trộm, làm cho người ta bắt được, bộ dạng lúng túng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần ửng hồng. "Ủ, khụ khụ, anh đã tỉnh, ăn điểm tâm." An Tuyết Thần đưa lưng về phía anh.

Phạm Ngự vốn đang ngủ, nhưng rất cảnh giác, lúc cô vừa đi vào thì anh biết có người đi vào, chỉ cho rằng Vũ Trương định không tỉnh lại nữa. Theo hương thơm thanh nhã của hoa bách hợp tràn vào hơi thở của anh, mới biết người đến là cô, cũng biết cô định vuốt ve mình, đang ở thời điểm cô thành công, mở mắt.

"Tại sao là em?" Giọng của Phạm Ngự tối tăm khàn khàn.

An Tuyết Thần hòa hoãn cảm xúc một chút, sau đó bưng một bát cháo nhỏ Jeimmy. Ngồi ở bên giường: "Vũ Trương đang bận." Thật ra thì nơi đó đang bận, cùng Tiểu Linh ở phòng khách xem kịch trên ti vi có được hay không.

Phạm Ngự nhìn bộ dạng của cô, liền muốn trêu chọc cô: "Vội cái gì?"

An Tuyết Thần lung tung quấy loạn bát cháo Jeimmy. Vốn đã rất nhão, cháo bị cô trêu ghẹo càng nhão hơn. "Đúng là đang vội?"

"Đang vội cái gì?" Phạm Ngự cũng không buông tha, hỏi tiếp.

An Tuyết Thần nhìn anh, anh vừa mới tỉnh ngủ nên có phần mê hoặc. Lần này An Tuyết Thần định không để ý tới anh. Súc một muỗng cháo đưa đến bên miệng anh. Nhưng anh thể nhưng lại không há mồm, vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

An Tuyết Thần đem cháo đặt ở trong miệng của mình, sau đó ý bảo anh có thể ăn: "Không có độc"

Phạm Ngự chính là không ăn. Tính nhẫn nại của An Tuyết Thần cũng mau hết, bị anh nhìn chăm chăm cũng muốn chạy trốn chết rồi. "Tôi tìm Vũ Trương cho anh ăn, tôi đi ra ngoài trước" An Tuyết Thần cho rằng anh bài xích mình, cho nên buông bát xuống, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa mới xoay người, tay trái liền bị một bàn tay có lực mạnh mẽ lôi kéo.

"Cứ như vậy mắt tỉnh nhẫn nại" Phạm Ngự nhìn bát cháo kia, khàn khàn mở miệng.

An Tuyết Thần xoay người nhìn anh, là thử dò xét mình sao? Thờ dài, sau đó lại ngồi trở lại, lần nữa cầm bát cháo lên. Lần nữa súc một muỗng. Đặt ở bên miệng anh. Lần này Phạm Ngự ngoan ngoãn nuốt xuống.

Một bát cháo, cùng một đồng thuốc bổ, lúc An Tuyết Thần lo liệu uống hết toàn bộ vào trong bụng. An Tuyết Thần đặt bát trở về, cầm khăn ăn lên lau lau khóe miệng của anh. An Tuyết Thần cho anh ăn, trong quá trình thật sự là độ phân như năm, ánh mắt thâm tình của anh không chớp nhìn cô chăm chăm. An Tuyết Thần không nhìn ánh mắt của anh, bởi vì cô biết nếu nhìn, sẽ hãm sâu vào đó, không thể tự kiềm chế. Tròng mắt đen của anh đủ để cho người ta luân hãm.

"Hận tôi sao?" An Tuyết Thần nhàn nhạt mở miệng, trên tay vẫn còn kéo dài động tác giúp anh lau khóe miệng.

"Em hận anh sao?" Phạm Ngự túm lấy tay An Tuyết Thần, hỏi ngược lại. Thanh âm dịu dàng như đám mây lơ lửng trôi trên bầu trời, xa không thể chạm vào.

Tay An Tuyết Thần trở nên cứng ngắc. "Hận, bởi vì anh để cho tôi trôi qua một đoạn cuộc sống không tốt đẹp." Đây là lời nói thật, nếu như anh không mua cô, cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Phạm Ngự nắm chặt đôi tay cô di động, để cho cô đặt vào trên vết thương của anh. "Thật hận sao?" Không đợi An Tuyết Thần phản ứng kịp, Phạm Ngự càng dùng sức nắm tay An Tuyết Thần. Cho đến khi máu tươi trào ra ngoài. An Tuyết Thần cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt, lúc này mới phản ứng được anh đang làm cái gì. Vội vàng rút tay lại, nhìn lòng bàn tay mình đầy máu tươi, cuối cùng rơi vào lồng ngực nhuộm đỏ của anh. Nhìn Phạm Ngự. "Kẻ điên"

An Tuyết Thần vội vàng cầm điện thoại lên: "Vũ Trương, kêu bác sỹ tới đây, nhanh lên một chút"

An Tuyết Thần để điện thoại xuống, xoay người, khuôn mặt tức giận nhìn Phạm Ngự, lại nhìn máu tươi thấm ướt ngực anh. "Anh làm cái gì hả? Có phải anh không muốn sống nữa hay không?" Cô tức giận, phẫn nộ quát.

Nhưng Phạm Ngự lại cười, cười đến chân thành như vậy. Không có một chút làm bộ. An Tuyết Thần chau mày lại nhìn anh: "Anh, không phải là anh thật sự điên rồi chứ?"

"A, anh umh, umh"

Một tay Phàm Ngự kéo An Tuyết Thần lao vào trong lòng, không đợi An Tuyết Thần mở miệng, liền lấy môi bịt môi. Phàm Ngự hôn môi của cô. Ấy chính là bá đạo, nhưng không mất dịu dàng. An Tuyết Thần giùng giàng, cho đến khi Phàm Ngự rên lên một tiếng, lúc này An Tuyết Thần mới ý tứ được trên người anh có thương tích. Cho nên liền buông tha phản kháng, từ từ sa vào trong nụ hôn này, Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần mê man, nụ hôn từ từ sâu hơn. Thời điểm Phàm Ngự muốn tiến sâu hơn một bước, Lạc Trạch mang theo hai bác sỹ xông tới. Lúc ấy không kém điểm khiến Lạc Trạch học máu.

Lạc Trạch nhận được điện thoại Vũ Trương gọi tới, vẫn còn ngủ trên giường triều miên, chỉ nghe thấy thanh âm Vũ Trương vô cùng lo lắng, còn tưởng rằng lại xảy ra tình huống kinh hoàng gì rồi. Vừa tiến đến nhìn thấy trường hợp làm cho người ta trào máu. Hóa khí của anh xác thực rất lớn, cũng không có nơi để phát, chỉ có thể nén chịu. Giương mặt tuần tú kinh ngạc, bước vào gian phòng.

"Khụ, ừ khụ."

An Tuyết Thần vội vàng đẩy Phàm Ngự ra, đỏ mặt liếc mắt nhìn Lạc Trạch. Sau đó bùng cái mồm lên. "Tôi, đi ra ngoài trước" nói xong cũng đỏ mặt chạy ra, thời điểm lướt qua Lạc Trạch, trên mặt đỏ hồng hơn. Cũng giống như của đồng hấp chín vậy.

Phàm Ngự nhìn bóng lưng An Tuyết Thần vội vàng rời đi, khoe miệng kéo xuống, đường cong, không có cương quyết không thuận, cũng không có bất giác phóng đảng. Chỉ là loại cười thỏa mãn nho nhỏ.

Lạc Trạch một thân tức giận đi đến bên người Phàm Ngự, nhìn ngực Phàm Ngự hơi trần ra máu tươi. Chân mày cau lại. Tức giận nói: "CMN, Ngự, cậu có thể đừng giống một con báo đói khát được không, bị thương còn muốn vận động, một buổi sáng tỉnh mơ, các người cũng tới đây, xử lý một chút"

Lạc Trạch nghĩ tới một con đàn bà phát ra bức tức, sau đó đặt mông ngồi trên ghế sa lon cách đó không xa, mặt oán giận nhìn Phàm Ngự. Một cái yên tĩnh cứ như vậy bị quấy rầy rồi. Thế nhưng bên cạnh vẫn là mỹ nữ nằm đây? { đoán một chút là ai, kể từ ngày đó, sau khi Lê Lê bị Lạc Trạch mang đi, bọn họ có lau ra tia lửa như thế nào, tiếp tục chú ý, việc làm tuyệt đối đặc sắc, theo tốc độ tôi cập nhật, rất nhanh các bạn sẽ nhìn thấy }

Phàm Ngự thờ ơ liếc xéo Lạc Trạch mắt đầy oán giận, khoe miệng khẽ cong, mặc cho bác sỹ đang giúp mình xử lý vết thương. "Trạch, một lát cậu đi công ty, xem một chút cậu có cần tự mình xử lý không."

Lạc Trạch liếc Phàm Ngự, vẻ này yêu mỹ nhanh chóng không còn, hiện tại còn vẻ mặt có một chút mệt mỏi. "Một lát? Ngự, hiện tại không tới sáu giờ, cậu để cho tớ đi ngay bây giờ à? Lạc thị, đều xé chiều tớ mới đi, công ty của cậu lại muốn tớ đi ngay bây giờ. Sớm quá đi?" Lạc Trạch bây giờ bị Phàm Ngự thật sự chơi đùa một quá, mới vừa ngủ, liền nhận được cướp đoạt không gì sánh được.

Phàm Ngự nhắm mắt lại, giống như khoe miệng còn lưu lại hương bách hợp nhàn nhạt, khiến tâm Phàm Ngự tĩnh lại. Mối mong vẽ ra đường cong tuyệt mỹ: "Chớ tưng dục quá độ, có thời gian để cho cô gái của cậu tới chơi với cô gái của tớ"

Lạc Trạch mắt lạnh liếc Phàm Ngự, đứng dậy: "Đi" ——

Tuyển phân cách ——

Lạc Trạch đi xuống lầu dưới, nhìn An Tuyết Thần bận rộn. Đi tới: "Làm cái gì đấy?"

An Tuyết Thần bị Lạc Trạch hỏi có chút sững sốt, anh ta không đi về, tới phòng bếp làm cái gì?

"Ặc, canh củ từ." An Tuyết Thần có chút kinh ngạc nói.

Lạc Trạch ngửi mùi thơm trong nồi, nuốt nước miếng một cái, "Chậc, Ngự thật đúng là có lộc ăn, bị một phát súng, ôm được mỹ nhân về."

An Tuyết Thần lúng túng, không để ý đến Lạc Trạch. "A, đúng rồi, Lê Lê đâu? Anh làm gì cô ấy?"

Lạc Trạch xoay người nhìn An Tuyết Thần mặc tạp dề. Bĩu môi: "Cái gì như thế nào? Ăn"

An Tuyết Thần nhìn Lạc Trạch, còn không để ý tới ý tứ trong lời của anh ta: "Ăn?"

"Ừ. Ăn, ăn sạch sẽ rồi."

Lúc này An Tuyết Thần mới chợt hiểu hiểu ra. "Tôi cho anh biết, anh nhớ khi dễ Lê Lê, tính cách bạn ấy không chấp nhận anh bá yêu, nếu như tôi không đoán sai, bạn ấy còn chưa tiếp nhận anh, thậm chí còn loại bỏ anh đầu tiên. Mỗi ngày đều nói muốn rời khỏi anh, không muốn nhìn thấy anh... Anh nói linh tính đi?"

Lạc Trạch có chút sững sờ kinh hãi, nhìn An Tuyết Thần, thậm chí quả nhiên là chị em. "Này"

Lạc Trạch còn chưa hỏi ra lời, hai bác sỹ phía sau trả lời rồi. "Thiếu gia, lão gia bảo chúng ta nhanh đi về"

Lạc Trạch vừa nghi vấn liếc An Tuyết Thần. Nghĩ thầm, may mà không có hỏi ra, nếu không anh - Lạc Trạch sẽ là cây hoa thối tàn tành, toàn bộ danh dự bị phá hủy.

"Đi!" Lạc Trạch đi khỏi phòng bếp, mang theo hai bác sỹ ra khỏi biệt thự. An Tuyết Thần, lắc đầu một cái, tiếp tục chịu đựng chén thuốc. Đây chính là thượng dược và đại cốt đầu nấu thành, mặc dù rất không hợp thời, nhưng dinh dưỡng rất phong phú. An Tuyết Thần cầm cái muỗng khuấy nồi canh, đột nhiên nhớ tới nụ hôn vừa rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại không nhịn được đỏ bừng, mình ngu ngốc sao? Lại nhớ nhưng nụ hôn kia.

"Tuyết Thần, con nấu xong chưa?" Vũ Trương bất thành linh nói lên một câu, khiến An Tuyết Thần càng đỏ rực hơn, giờ phút này tựa như một con cua chín nhừ.

"À? A, sắp, sắp xong rồi?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đỏ bừng đáp lại, khi nào thì cô bắt đầu yêu đỏ mặt rồi?

Vũ Trương nhìn vẻ mặt xấu hổ của An Tuyết Thần, che miệng cười trộm, chắc hẳn mới vừa rồi ở trên lầu đã xảy ra chuyện gì tốt đẹp đi? Thời điểm xuống cũng đỏ.

"Tuyết Thần, có phải xảy ra cái gì cùng thiếu gia hay không, sao tư tưởng lại không tập trung thế." Vũ Trương nói với khuôn mặt ý tứ. Thật đúng là cảm tạ, mình trở về hoàn toàn dựa vào tình thương yêu của thiếu gia đối với Tuyết Thần.

Lúc này Tiểu Linh tới đây chen và một câu nói, quạt gió thổi lửa nói: "Vũ Trương, ngài không biết? Mới vừa rồi chị Tuyết Thần, vẫn len lén đỏ mặt đấy? Không biết đỏ cái gì?" Tiểu Linh nói làm An Tuyết Thần càng xấu hổ hơn. Nếu như có động đất thì cô thật sự muốn chui vào.

"Các người nói bậy bạ gì đó? Cái gì cũng chưa phát sinh đâu" Đầu An Tuyết Thần cúi thấp hơn. Vũ Trương và Tiểu Linh cười một phen, Vũ Trương mở miệng nói: "Được rồi, được rồi, không đùa con nữa. Con nấu canh gì vậy, sao lại thơm như vậy?"

"A, đó là canh xương củ từ, rất bổ."

Vũ Trương cười càng sâu hơn: "Hả? Bỏ thân thể à?" Vũ Trương cố ý đem thanh âm kéo vô cùng dài. Lại không che giấu được nụ cười trên mặt.

Hiện tại An Tuyết Thần 囧 ngu ngơ, "Ừ, vâng"

Vũ Trương nhìn cô, cười cười. "Tiểu Linh, đi, chúng ta đi ra ngoài, thu thập một chút"

"Ừ, tốt" Tiểu Linh vội vàng đi theo ra ngoài.

An Tuyết Thần để cái muỗng xuống, thở phào nhẹ nhõm. Nhè nhẹ vỗ về trán của mình, quyết định

một, một lát đi lên nói thẳng thắn rồi. Như vậy sẽ tự tại chút. { tôi xem, chỉ một mình cô rất không tự tại chứ? Người Ngự Ngự thoải mái á }

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần bưng bát thuốc nấu tí mi lên, gõ cửa. Cốc cốc——

"Vào"

An Tuyết Thần mở tay cầm cửa, nhìn Phàm Ngự, phía đối diện đặt bút viết ký, ở trên mặt bàn phím gỗ nhanh cái gì đó. Nhắc trông mắt đen lên nhìn An Tuyết Thần bộ dạng như tiểu tức phụ. Trong tay còn bưng cái gì. Khóe miệng cong lên.

"Tới đây"

An Tuyết Thần nhìn anh, sao cái gì từ trong miệng anh cũng là ra lệnh thế? An Tuyết Thần bắt mắt bấu môi. Sau đó đóng cửa lại. Bưng cái bát trong tay từ từ đi qua.

Phàm Ngự đương nhiên cũng thấy nét mặt bất mãn của cô. Anh chính là thích trêu chọc cô, thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy cô - An Tuyết Thần không không được tình cảm. Mình phải nhìn tận hứng mới được.

An Tuyết Thần ngồi ở bên cạnh anh. Liếc máy vi tính. Nhân nhật mở miệng: "Vẫn còn làm việc?" Tựa như chết vẫn quan tâm, cũng tựa như đang trách cứ.

Phàm Ngự liếc mắt một cái đồ trong tay cô. Chau mày lại: "Anh lập lại, không uống loại này? Vũ Trương chuẩn bị?"

An Tuyết Thần nhìn anh nhú chân mày lại: "À? Anh không thích uống ư, nhưng tôi bỏ ra nửa giờ nấu xong cho anh" An Tuyết Thần cúi đầu nhìn thành quả lao động của mình. Nhưng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Phàm Ngự cười gian.

"Anh, anh có ý?" An Tuyết Thần nhăn lông mày thanh tú nói.

Phàm Ngự duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng an ủi chân mày nhú chặt xinh đẹp tuyệt trần. Âm thanh khàn khàn mỉa mai: "Anh không thích em cau mày?"

An Tuyết Thần nhìn anh, khi ngón tay anh cực kỳ thô hạ xuống thế nhưng kỳ tích là buông lỏng. Hai người cứ nhìn lẫn nhau như vậy. Phàm Ngự cực kỳ mỉa mai. Phát sáng khắp bầu trời. Một đôi trông mắt đen sâu y hệt như đầm lầy, giờ phút này hết sức dịu dàng sinh động. Sống mũi cao thẳng. Nhất là đôi môi mỏng, giống như vật hoàn mỹ giữa thiên địa. Cái cảm cong tuyệt mỹ. Cả khuôn mặt đều hơn người.

An Tuyết Thần nhìn khuôn mặt cách mình càng ngày càng gần, trong lòng chợt có chút khản trương. Phàm Ngự nhẹ nhàng hôn đôi môi cô, dịu dàng như vậy, cái hôn giống như chuồn chuồn lướt nước, chưa bao giờ biết Phàm Ngự sẽ có một mặt như vậy. Anh không hôn sâu hơn, chỉ là dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm mùi hoa ở môi cô. Cuối cùng Phàm Ngự rời khỏi môi của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng. Hạ thân của Phàm Ngự bắt đầu rục rịch chộn rộn. Mỗi một lần đụng chạm cô, anh sẽ mất khống chế. Hiện tại thế nhưng tuyệt đối không lấy, sẽ bị dọa đến cô. Hô hấp của Phàm Ngự bắt đầu nóng rục, dồn dập. Trong hai mắt từ từ nhấc lên này bởi ** **.

An Tuyết Thần nhẹ nhàng đẩy anh ra, để ngừa anh tiếp tục hành động, nhưng có trường ngại là vết thương trên người anh, động tác khước từ lại nhìn như lạt mềm buộc chặt.

"Này, rốt cuộc anh có muốn hay không?" Một cái tay của An Tuyết Thần ngăn cản bờ vai của anh, cúi đầu, thanh âm rất nhỏ hỏi.

"Ừ, em nấu, muốn uống." Phàm Ngự liếc mắt một cái gì đó rất loạn, mặc dù nói không biết là cái gì, nhưng cô nấu, không thích uống anh cũng muốn uống vào.

An Tuyết Thần súc một muỗng thổi thổi thả vào bên miệng anh, nhìn Phàm Ngự từ từ nhấp máy môi, mở miệng hỏi: "Như thế nào?"

Phàm Ngự nuốt xuống, sau đó nhìn dáng vẻ mong đợi của An Tuyết Thần: "Ừ, không tệ. Đây là cái gì?"

An Tuyết Thần lại súc một muỗng: "Củ từ"

Phàm Ngự gạt đầu một cái, anh hoàn toàn chưa ăn qua? An Tuyết Thần nhìn ăn không sai biệt lắm, đột nhiên nói một câu khiến mặt của Phàm Ngự tối một nửa.

"Còn có cuồng rốn?"

Trong nháy mắt Phàm Ngự vận tuấn mỹ, sau đó nhìn chăm chăm cô. "Cái gì"

An Tuyết Thần buồn cười nhìn Phàm Ngự: "Tôi nói, còn có cuồng rốn"

Mặt của Phàm Ngự khó coi đến không thể khó coi hơn, đen tối không thể đen tối hơn. An Tuyết Thần nhìn cái dạng kia. Bật cười: "Lừa gạt anh thôi, là xương. Nào có cuồng rốn chứ?" Tâm tình An Tuyết Thần rất tốt rốt cuộc mình cũng chinh được anh.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần cười, cánh tay dài duỗi một cái, đem An Tuyết Thần đè trên giường. Phàm Ngự, mặt yêu my, nhìn An Tuyết Thần, chớp mũi đặt trên gương mặt tròn mịn của cô. Thanh âm mập mờ: "Anh muốn, ăn em"

An Tuyết Thần khản trương không thôi, nhìn trong gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt. "Anh, anh làm cái gì? Nè, tôi có lời muốn nói với anh."

"Ăn xong lại nói" Dứt lời liền bắt đầu không thành thật ở trên thân An Tuyết Thần chạy. An Tuyết Thần không an phận gầy dựa thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Phàm Ngự, nè, tôi có lời muốn nói với anh, về quan hệ của chúng ta."

Phàm Ngự đem mặt đặt ở cái cổ tuyết trắng của An Tuyết Thần, mặt đùa giỡn nhìn An Tuyết Thần, dừng lại động tác trong tay, từ từ nâng mặt: "Muốn nói cái gì?"

An Tuyết Thần liền vội vàng đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó hòa hoãn ổn định lại hô hấp. Ngồi ở trên ghế: "Tôi muốn nói, giữa chúng ta ai cũng không nợ ai, huê nhau, cho nên tôi nghĩ giữa chúng ta không nên có bất kỳ nóng nảy rồi, anh không có giết người, tôi cũng cho anh một phát súng, năm năm trước cùng năm năm sau, đến đây là kết thúc. Đừng tiếp tục dây dưa nữa." Mặc dù An Tuyết Thần nói vậy, nhưng cũng chú ý tới mặt của Phàm Ngự có chút giận dữ, càng khó coi. Nắm chặt thành nắm đấm, giống như ở ẩn nhẫn cái gì. Nhưng An Tuyết Thần vẫn nói ra.

Phàm Ngự, con mắt nguy hiểm như báo nhìn cô. "Có ý gì?"

An Tuyết Thần nỗ lực để cho mình không nhìn trừng mắt đen của anh: "Chính là giữa chúng ta nên đoạn tuyệt hoàn toàn"

Phàm Ngự híp trừng mắt đen, sau đó đứng dậy đi về phía cô. Từng bước từng bước mà ép sát. An Tuyết Thần nhìn thân thể đi tới, từng bước một lui về phía sau, đẩy ngã ở trong ghế sofa. Khản trương ngẩng đầu nhìn anh: "Anh, anh làm cái gì?"

Phàm Ngự cúi người, đem hai cánh tay An Tuyết Thần giam cầm ở giữa, khí thế bức người. Nhiễm che mấy phần tức giận. Anh nâng cằm An Tuyết Thần. "Em ở đây chọc giận anh?"

An Tuyết Thần nhìn anh không nói lời nào. Chỉ lắc đầu một cái. Phàm Ngự ép sát hai mắt, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của An Tuyết Thần quét nhìn.

"Ngoan, sau này sống ở bên cạnh anh, lời nói vừa nãy, anh coi như không nghe thấy."

An Tuyết Thần vừa muốn mở miệng nói gì, "Nhưng..."

"Ừm"

Phàm Ngự nâng cao cằm của cô, thấy cô mở miệng cự tuyệt, cánh môi lần này là bá đạo, có chứa tí ti mùi vị trừng phạt.

An Tuyết Thần không dám phản kháng quá lớn, bởi vì anh bị thương. Phàm Ngự đột nhiên ôm lấy An Tuyết Thần, đi tới giường thật to màu đen. Phàm Ngự đem An Tuyết Thần đặt ở trên giường, cúi người xuống, không cho An Tuyết Thần bất kỳ cơ hội phản kháng nào. An Tuyết Thần giống như chờ đợi vua sủng ái. Nhận lấy trừng phạt của anh y hệt như lễ rửa tội.

"Ừm ừm"

Phàm Ngự vuốt ve thân thể của cô, chỉ cách một cái váy lụa mỏng, vuốt ve xúc cảm rất tốt. Phàm Ngự vuốt ve hai chân bóng loáng của cô. Từ từ hướng lên trên, đôi tay đi tới nơi mềm mại của cô. Phàm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve. Chọc cho An Tuyết Thần phát ra tiếng yêu kiều. An Tuyết Thần không thể không thừa nhận, đối với lửa nóng trên người thân thể cô đã có phản ứng.

Ba ——

Váy bị bàn tay Phàm Ngự xé nát, thân thể hoàn mỹ của An Tuyết Thần bày ra, bàn tay ấm áp của Phàm Ngự vuốt ve mỗi một tác da thịt trên thân thể cô. Giống như vuốt ve một loại trân bảo hiếm thấy.

Môi Phàm Ngự chạy ở môi cô cùng đến vành tai nhạy cảm. "Thật xin lỗi, ngày đó so sánh với..."

An Tuyết Thần mở hai mắt ra, nhìn trần nhà, anh? Mới vừa rồi là đang nói xin lỗi với cô sao? Vậy sao?

"Thật xin lỗi, đừng rời khỏi anh, Tuyết Thần, em là của anh, đừng rời khỏi anh" Phàm vui đầu vào trong cổ cô. Thanh âm tựa như một đứa bé bắt lực.

Anh, Phàm Ngự, cũng sẽ có một mặt như vậy à. An Tuyết Thần như bị đầu độc, tay nhỏ bé an ủi đầu của anh, ngón tay mảnh khảnh luồn vào mái tóc to của anh.

Phàm Ngự lấy được khẳng định của An Tuyết Thần, hôn đôi môi cô. An Tuyết Thần tiếp nhận nụ hôn của anh, bắt đầu từ từ đáp lại anh. Đầu lưỡi của hai người quấn quanh ở chung một chỗ. Cùng nhau hít thở thích hương vị ngọt ngào của đối phương. Cô, nhận nhặt hương bách hợp, anh, nhận nhặt mùi thuốc lá.

Bàn tay Phàm Ngự vòng quanh phần lưng bóng loáng của cô, ngón tay dài nhẹ nhàng tiến lên, áo ngực tán lác xuống. Phàm Ngự cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm một nụ hoa của cô.

Thân thể An Tuyết Thần run lên: "Ừ"

Phàm Ngự nghe cô yêu kiều, không nhẫn nại được nữa, bàn tay tháo quần lót của cô ra, sau đó cời khăn tắm của mình ra, eo ếch nghiêng một cái, tiến vào thân thể của cô, ấm áp mà khít khao, như nụ hôn của cô, để cho anh hít thở không thông.

"Ừ"

"A" Hai người phát ra thanh âm thỏa mãn, cảm giác thỏa mãn cuộn chặt trong không gian tĩnh lặng.

Hai người nằm ở trên giường lớn màu đen, cả phòng là hơi thở ** mập mờ.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần mở hai mắt ra, bên giường đã sớm trống rỗng, trời đã tối, An Tuyết Thần ngồi dậy, vén chăn lên, trên người tất cả đều là dấu vết hoan ái. Rõ ràng như vậy, xanh xanh tím tím. Tất cả đều là ấn ký dành riêng của Phàm Ngự. Ngón tay An Tuyết Thần lướt qua hình xăm trên bờ vai sau người, là một chữ 'Ngự'. Đó là tự tay anh khắc lên. Mình cũng từng quên trên người có cái loại ấn ký thuộc về anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Băng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Gặp nhau, đấu trong phòng làm việc

An Tuyết Thần mắt hôn suy nghĩ. Đã nhìn thấy Phàm Ngự từ phòng tắm đi ra, đen bóng thẳng đứng, mày kiếm anh tuấn tà nghiêng, trông mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, môi mỏng nhấp nhẹ, hình dáng góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn cũng không thô kệch, giống như con báo nhỏ trong đêm tối, lãnh ngạo cô độc rồi lại thịnh khí bức người, cô cúi đầu độc lập phát ra ngạo mạn cường thế.

An Tuyết Thần giống như nhìn lại bộ ngực của anh, hình như đã đổi bằng gạc? Chẳng lẽ là mình đổi. Phàm Ngự, một đôi sắc bén, chăm chú nhìn chăm

chằm An Tuyết Thần, sắc bén xem thấu cô. An Tuyết Thần cảm nhận được ánh mắt cực nóng của Phạm Ngự. Nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu, nắm chặt chân màu đen, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, còn điểm xuyết thêm đốm đốm hoa mai. An Tuyết Thần tránh né ánh mắt nóng bỏng của Phạm Ngự. Trên mặt xinh đẹp đỏ rực. Mới vừa trải qua ** với An Tuyết Thần, như thế có vẻ vô cùng mập mờ. Quyến rũ.

Phạm Ngự lộ ra ý cười tà tử, đi tới bên giường cạnh An Tuyết Thần, An Tuyết Thần cảm thấy hơi thở của anh càng ngày càng gần, còn có hương thơm vừa tẩm. Kích thích khứu giác thần kinh của An Tuyết Thần. An Tuyết Thần đem đầu hổ cúi thấp hơn, không muốn nhìn thân thể trần truồng của anh.

Phạm Ngự nhìn mới cô gái vừa cùng mình long trời lở đất, bộ dạng then thùng, làm ngứa ngáy nội tâm Phạm Ngự. Anh cúi người, khều nhẹ cằm của An Tuyết Thần. Thở khí nóng: "Then thùng như thế? Mới vừa rồi em cũng không thế này. Làm hại vết thương của anh cũng rách ra."

Dứt lời, Phạm Ngự dựa ở bên tai cô, thì thầm mập mờ nói: "Chỉ là, bảo bối, mới vừa rồi em khiến anh yêu thích không buông tay, nếu ở trước mặt anh bày ra vẻ đẹp của em, vậy thì sẽ thành đồ vật đặc biệt của anh. Sao?" Nói xong nhẹ nhàng cắn lỗ tai của cô. Chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần một đường đỏ hồng đến tận cổ.

An Tuyết Thần xoay gò má. Cắn môi dưới. "Tôi, tôi nào có?"

Phạm Ngự ngồi ở bên giường của cô, mắt thoáng nhìn đã thấy rõ chữ Ngự kia, ngón tay cực kỳ thô vuốt ve cái tên của mình. "Đau không?"

An Tuyết Thần nhìn anh, lắc đầu một cái. Mắt lơ đãng liếc vết thương của anh, hình như là mới vừa đôi băng gạc. "Cái đó, ngực, không thành vấn đề chứ?"

Về mặt Phạm Ngự dịu dàng vuốt ve trên thân thể cô có hình xăm biểu tượng cho anh. Dịu dàng nhìn An Tuyết Thần: "Không có việc gì, là em quá nhiệt tình, anh nhất thời kích động." Mặt Phạm Ngự cười xấu xa nhìn An Tuyết Thần nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần càng hồng hơn: "Tôi nào có rất nhiệt tình?"

Phạm Ngự đùa bỡn cằm của cô: "Anh có chứng có? Muốn xem sao?" Nói qua liền xoay thân thể lại.

"Oa" An Tuyết Thần kinh ngạc che miệng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ nghiêm trọng hơn. Nhìn cả sau lưng Phạm Ngự, rất nhiều vết cào, mới như vậy. Mỗi một vết đều có chút tia máu. Hiện tại cô chỉ muốn chui vào trong một cái洞. An Tuyết Thần nắm khuôn mặt nhỏ nhắn, cả người cũng vùi vào trong chăn. Lộ ra một đầu như tảo biển.

Phạm Ngự nhìn bộ dạng cô gái nhỏ của An Tuyết Thần. Tiếp tục trêu đùa nói: "Anh sẽ không trách em"

An Tuyết Thần giấu ở trong chăn, cắn môi của mình, thật là làm cho người ta khó có thể tin, đó là mình làm. Trời ạ, để cho cô chết đi còn hơn.

Phạm Ngự thấy thế, thật sợ sẽ buồn chết cô. Kéo chăn ra, ôm cô vào trong ngực.

"A" An Tuyết Thần sợ hãi kêu ra tiếng, giờ phút này cô không thể bình tĩnh. Cũng bình tĩnh không nổi.

Phạm Ngự rên lên một tiếng.

"Hừ, nếu như muốn nứt ra lần nữa, em có thể gãy giữa mạnh một chút" Lời nói của Phạm Ngự quả nhiên có tác dụng. An Tuyết Thần ngoan ngoãn mặc cho Phạm Ngự ôm cô.

"Bảo bối, về sau chúng ta không nên náo loạn nữa có được không, anh rất mệt mỏi." Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần, cảm chống đỡ trên đầu An Tuyết Thần, nói.

An Tuyết Thần không nói lời nào, không biết mình nên thay đổi như thế nào thì làm sao làm? Tốt nhất là giữ vững trầm mặc. Quan hệ của hai người sẽ ở đó một ngày nào đó sẽ thay đổi.

Tuyển phân cách ——

Vài ngày sau, thương thế của Phạm Ngự tốt lên cũng không sai biệt lắm, mấy ngày qua hai người trôi qua cũng rất hòa hài, đến hôm nay.

Phạm Ngự ngồi ở phòng làm việc, nhìn đề án kế hoạch trong tay. Đột nhiên điện thoại cá nhân lại vang lên tiếng chuông.

"Chuyện gì?"

"Xin chào, tổng giám đốc, lầu dưới có một vị gọi Lâm Mộng Tuyết nói là tìm ngài, xin hỏi?"

Phạm Ngự buông tư liệu trong tay ra, sau đó suy xét một hồi, "Bảo cô ấy đi lên. Thang máy bình thường"

"A, dạ, tổng giám đốc"

Lầu dưới ——

"Tiểu thư, tổng giám đốc gọi ngài đi lên"

Lâm Mộ Dung Tuyết, tràn ra một nụ cười tự tin, vừa định xoay người. Chỉ nghe thấy cô gái kia nói.

"Tiểu thư, tổng giám đốc còn nói, để cho cô ngồi trên thang máy bình thường đi lên"

Thời điểm Lâm Mộ Dung Tuyết nghe được những lời này, khuôn mặt cô chứa vô cùng tự tin trong nháy mắt lạnh xuống. Xoay người, căm tức nhìn cô gái: "Cô nói anh ấy bảo cái gì?"

Mặt cô gái khó xử nói: "Sao? Đây là ý tứ của tổng giám đốc?"

Lâm Mộ Dung Tuyết trừng mắt liếc cô gái. Xoay người: "Tôi nhất định sẽ bảo Ngự khai trừ cô" Sau đó đi về phía thang máy chuyên dụng.

Mặt cô gái khó xử nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết đi về phía thang máy chuyên dụng. Lần nữa cảm điện thoại lên bấm tuyến nội bộ.

Kết nối rất nhanh. "Tổng giám đốc, vị tiểu thư kia, cô ấy, tôi không ngăn được, nói muốn khai trừ tôi, việc này"

"Có thể, cô tiếp tục công việc" Phạm Ngự cúp điện thoại, liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay. Nhú nhú mày.

Một hồi giày cao gót ở ngoài cửa phòng làm việc của Phạm Ngự vang lên. Khoi mào lòng hiếu kỳ của mọi người.

Sau khi chờ Lâm Mộ Dung Tuyết đi vào. Mọi người bắt đầu bàn tán.

"Haizz, cô nói xem, trước kia là Lâm tiểu thư, mấy ngày trước là An tiểu thư mới kia là sao?"

"Không biết, hai người đáng đáp rất giống nhau. À, không phải là chị em chứ?"

"Sao? Không thể nào?"

"Không đúng lắm!"

Thảo luận đến đây là kết thúc ——

"Ngự." Lâm Mộ Dung Tuyết mặc một thân váy ngắn màu đỏ bó sát người. Hình như là cổ ý chuẩn bị xong mới tới.

Đôi tay Phạm Ngự đan vào nhau, nhìn cô gái ở cửa có khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng. Nhân nhạ mở miệng: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Mộ Dung Tuyết đối với giọng điệu lạnh nhạt của Phạm Ngự rất là bất mãn, dời đến chỗ anh, vòng qua bàn làm việc của anh. "Ngự, em nhớ anh lắm, có ý tới thăm anh."

Nói qua liền ôm cổ của Phạm Ngự. Thuận thế ngồi lên. Phạm Ngự khẽ cau mày, trên người cô nồng đậm mùi hương Chanel số 5 kích thích cái mũi của Phạm Ngự, nước hoa đắt tiền này so với hương bách hợp tự nhiên trên người An Tuyết Thần, quả thực là kém xa. Phạm Ngự hơi khước từ cô dán chặt tới đôi tay. Lâm Mộ Dung Tuyết càng ôm chặt hơn.

"Ngự, đừng như vậy với em, có được hay không, anh thật sự rất nhớ anh." Nói qua hôn gò má của Phạm Ngự, sau đó theo gương mặt tuần tú của anh, hôn mũi môi của anh. Tay nhỏ bé cời nút cài áo sơ mi của anh ra, trên lồng ngực anh vuốt ve. Đang lúc cô sâu hơn một bước. Ngay tại một giây.

Àm ——

"Tôi nói thật đại lão gia, mùi vị này thế nào nồng như vậy? Thì ra là có phụ nữ nhé?" An Tuyết Thần mặc một thân váy dài màu hồng, đơn giản buộc một đuôi ngựa, trong tay ôm một bó Hoa Bách Hợp, một thân nhẹ nhàng khoan khoái. Ngay thơ cũng không phải là thanh nhã. Làm cho người ta nhìn cảm giác lòng yên tĩnh thần vui vẻ.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đẩy Lâm Mộ Dung Tuyết dính vào trên người anh ra, có chút khấn trương nhìn An Tuyết Thần, vừa muốn mở miệng giải thích: "Tuyết Thần, anh..."

"Ừa, đây không phải là Lâm tiểu thư sao? Sao lại rảnh rỗi tới đây thế?" An Tuyết Thần lạnh nhạt đi tới bên cạnh bàn của Phạm Ngự, mặt nhìn cũng chưa từng nhìn Phạm Ngự một cái, vốn lấy xuống Bách Hợp có chút khô héo, ưu nhã đưa Bách Hợp trong tay bỏ vào trong bình hoa. Cuối cùng đem hoa cũ ném vào thùng rác, ưu nhã ngồi vào phía trên ghế sa lon. Cầm tờ báo lên nhìn, hoàn toàn không thèm chú ý đến hai người.

Lâm Mộ Dung Tuyết đi tới trước sofa, mặt vụn vụn tức giận: "Cô, sao cô ở nơi này?"

An Tuyết Thần khẽ động khóe miệng, còn bình tĩnh ưu nhã. Khẽ ngẩng đầu, thản nhiên cười một tiếng: "Lâm tiểu thư hình như kinh ngạc, chỉ là trí nhớ của cô hình như thật không tốt."

Lâm Mộ Dung Tuyết căm tức nhìn An Tuyết Thần: "Cô, lời này của cô là có ý tứ gì?"

An Tuyết Thần buông tạp chí trong tay. "Tôi nhớ tôi đã nói qua với cô, đi làm."

Lâm Mộng Tuyết tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không trở mặt, chỉ có thể tiếp tục ngụy trang. Mặt đối trá cười: "A, đúng vậy, tôi quên mất. Chỉ là, Ngự. Một thân cũng không giống là đi làm nhĩ?"

An Tuyết Thần buồn cười nhìn cô gái trước mắt này, không khỏi nói ra miệng: "Thật đúng là đặc biệt, hạng người gì sẽ đối với cô sẽ yêu thích không buông tay, thật làm cho người ta mong đợi."

Những lời này nói ra, sắc mặt của hai người khê đỏ. Phàm Ngự đã sớm sửa sang xong trang phục. An Tuyết Thần nhìn Lâm Mộng Tuyết bị tức không nhẹ, đứng lên. Đi tới bên cạnh Lâm Mộng Tuyết, chiều cao hai người cũng không sai biệt lắm. An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, trên mặt tươi cười nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Gặp nhau, đấu trong phòng làm việc

Gần sát lỗ tai Lâm Mộng Tuyết. "Tiểu thư, chúng ta đánh cuộc một ván, lần này liền đánh cuộc tôi rời khỏi, anh ta có đuổi theo hay không, hay là ở lại, hoặc là cô rời đi xem anh ta đuổi theo cô hay không, hay là ở lại. Năm năm trước cô thắng, năm năm sau cô sợ sao?" Nói xong An Tuyết Thần lui về phía sau một bước, mỉm cười nhìn Lâm Mộng Tuyết.

Lâm Mộng Tuyết, tức giận đưa túi xách trong tay đập phá. Mặt căm tức nhìn An Tuyết Thần. Rất muốn đem cô chặt làm trăm mảnh, trong mắt cô tất cả đều là đồ kị, ghen ghét.

An Tuyết Thần nhìn về phía Phàm Ngự, thu hồi nụ cười, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Phàm Ngự, vẻ mặt này rất lâu Phàm Ngự không có nhìn thấy, không khỏi làm cho anh hoảng hốt.

"Xem ra, tôi tới không đúng lúc, quấy rầy, đi trước một bước. A, đúng rồi, tốt nhất đi vào bên trong phòng nghỉ ngơi." Nói xong liền rất tao nhã xoay người. Lâm Mộng Tuyết nhìn cô gái trước mắt so với mình có ưu thế hơn. Hạn đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần rời đi, đứng dậy, lướt qua Lâm Mộng Tuyết, liền muốn đuổi theo. Nhưng Lâm Mộng Tuyết có thể để cho anh được như nguyện sao?

Phàm Ngự chau mày lại nhìn Lâm Mộng Tuyết: "Mộng Tuyết, buông tay."

Lâm Mộng Tuyết, vành mắt ửng hồng. Nức nở nói: "Ngự, lúc nào thì, em không phải là duy nhất của anh, lúc nào thì em không phải là Tuyết Nhi của anh."

Phàm Ngự lấy tay Lâm Mộng Tuyết đặt trên cánh tay anh xuống: "Có lẽ, từ lúc em rời đi cũng đã không phải rồi."

"Không, không phải, không phải như thế, Ngự, không phải vậy, là bởi vì cô gái kia, là anh bởi vì cô ta mới có thể biến thành như vậy." Lâm Mộng Tuyết kêu khóc.

Phàm Ngự nhìn cô. Thở dài: "Mộng Tuyết, hiện tại anh chỉ xem em như em gái, trong lòng vẫn sẽ có vị trí của em, nhưng lại lệch vị trí, hiện tại trong nội tâm của anh đã ở người khác, chúng ta, không thể quay lại được nữa." Nói xong cũng để lại Lâm Mộng Tuyết, sai bước rời đi, đuổi theo An Tuyết Thần.

Lâm Mộng Tuyết ngã ngồi ở trên ghế sofa, cô rõ ràng nhìn thấy lúc An Tuyết Thần đi vào mặt Phàm Ngự nghiêm trọng thất kinh cùng khăn trương, trước đây chưa từng thấy qua anh như vậy. Thế nhưng anh lại cho cô gái khác. Lâm Mộng Tuyết nhìn một ít đồa đồa Hoa Bách Hợp nở rộ. Nghiêm trọng tán qua một chút hung ác – tàn độc. Chỉ cần cô biến mất không phải tốt sao, chỉ cần cô biến mất, coi như Ngự yêu cô, nhưng là chỉ bằng gương mặt của tôi đây, sau này cũng sẽ bồi ở bên người Ngự, chỉ cần cô biến mất, tôi nhất định sẽ làm cho cô biến mất. Lâm Mộng Tuyết lau nước mắt, đứng dậy rời đi.

An Tuyết Thần ngồi thang máy bình thường, bây giờ cô khăn trương, dù sao bọn họ phải ngắm nghỉ thật lâu, cô không xác định, nhưng nếu như hôm nay cô xác định, cô sẽ rời đi, cô không muốn làm An Tuyết Thần thứ nhất rồi lại thứ hai.

An Tuyết Thần nhìn con số đang nhích giảm xuống, đột nhiên dừng ở một tầng, trợn mắt nhìn nửa ngày cũng không thấy mở ra.

"Ai da, chuyện gì xảy ra? Thang máy hư sao?" Những người khác bắt đầu bàn luận xôn xao.

Ding——

Cửa mở ra. An Tuyết Thần giương mắt đã nhìn thấy, Phàm Ngự đứng đối diện. Trong thang máy mọi người nhất thời ảm ỉ. An Tuyết Thần chau mày lại nhìn anh, sau đó đi ra thang máy, lướt qua anh.

"Tuyết Thần, em nghe anh giải thích." Phàm Ngự kéo cô, cũng không quản đại sảnh có bao nhiêu nhân viên cùng khách hàng. Liền tùy tiện nói ra lời như vậy. Ngay từ lúc nhìn thấy Phàm Ngự, trong nháy mắt đại sảnh đã sớm thay đổi trở nên vô cùng yên tĩnh.

An Tuyết Thần nghiêng đầu, nhắc con ngươi lạnh lùng mở miệng: "Giải thích cái gì? Anh muốn giải thích cô ta ngồi ở trên đùi anh quyến rũ anh như thế nào à, anh hưởng thụ thế nào, không cự tuyệt thế nào sao? Đại khái không cần. Tôi không có hứng thú, cho nên, làm phiền Phàm tổng, buông tay."

Phàm Ngự khẽ cau mày, anh không phải ý này, thế nào mình đụng phải cô gái này, anh sẽ mắc câu đây? "Tuyết Thần, không phải như em thấy đâu, anh thật sự có thể giải thích. Hừ?"

Chung quanh tất cả đều là hơi lạnh, mọi người cũng theo đó mà thờ hốt vì kinh ngạc. Chưa từng có cô gái nào dám cùng tổng giám đốc nói như vậy, cũng không có cô gái nào khiến tổng giám đốc hèn mọn van xin giải thích như vậy. Mọi người nhất định cho là. Đó chính là... {Cô gái này nói một đồng với tổng giám đốc, tuyệt đối không bình thường }

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, cũng nhìn thấy đáy mắt anh dịu dàng ẩn chứa lo sợ. "Tôi nghe, thấy"

Phàm Ngự ngăn người: "Chúng ta đi lên, có được hay không?"

Trời ạ, ánh mắt của mọi người mở thật to, Phàm Ngự trong bạch đạo như tảng băng bất tuân, Phàm Ngự trong hắc làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, anh đây là đang thỉnh cầu ý kiến của cô gái này sao?

"Buông tay" An Tuyết Thần nhàn nhạt nói hai chữ.

Tròng mắt đen của Phàm Ngự tan tác tan ra. "Anh không cự tuyệt là bởi vì anh muốn nói cho cô ấy biết, anh không có cảm giác gì với cô ấy, cho dù cô ấy làm cái gì, anh đều sẽ không có cảm giác, nhưng em liền xông vào."

An Tuyết Thần nhìn anh, giống như đang xem xét độ chân thật trong lời nói của anh. "Chiều theo anh nói, tôi đột nhiên xông vào làm trẻ nãi chuyện của anh?" An Tuyết Thần dùng đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần nhìn Phàm Ngự, thanh âm đề cao gấp mấy lần. Mọi người bị sợ đến há to miệng, tròn to cặp mắt. Buông công việc trong tay, ngay cả người đi đường đi ngang qua cũng dừng bước, giống như những người đó chính là tượng sáp, chỉ có hai người bọn họ còn sống.

Lần này Phàm Ngự luống cuống. Sao càng giải thích càng đen đây? "Không phải"

"Anh vội cái gì? Chẳng lẽ nói láo?" Hiện tại An Tuyết Thần là người gây sự. Nhân lúc còn nóng muốn rèn thép.

Phàm Ngự phiền não nắm tóc. "Em muốn như thế nào?"

An Tuyết Thần nhìn anh, rõ ràng anh sai rồi, thái độ gì. Vỗ vào tay Phàm Ngự, liền theo hướng cửa chạy tới. Phàm Ngự xem bóng lưng cô. "Shit"

Phàm Ngự đi theo sát.

"A, Phàm Ngự, anh làm cái gì? Thà tooi xuống." Phàm Ngự tiến lên bề ngang An Tuyết Thần hướng thang máy đi tới.

"Phàm Ngự, anh làm cái gì? Anh để... umh" Phàm Ngự vừa đi vừa chặn cái miệng làm nhảm của An Tuyết Thần lại, nhóm người nhìn xem mở rộng tầm mắt, quả nhiên đây là tổng giám đốc Phàm Ngự của bọn họ. Rất bá đạo.

"Umh" An Tuyết Thần nhẹ nhàng vỗ Phàm Ngự. Cặp mắt của hai người nhìn đối phương, trong mắt chỉ có đối phương. An Tuyết Thần từ từ thối kháng cự bắt đầu thay đổi ôm cổ của anh. Bắt đầu từ từ đáp lại. Trước mặt mọi người, hai người này.

Phàm Ngự đi vào thang máy, đem An Tuyết Thần đề lên trên thang máy, kéo hai nách cô, nâng cao chân, khiến An Tuyết Thần ngồi ở phía trên. Phàm Ngự hôn An Tuyết Thần thật sâu. Tay Phàm Ngự bắt đầu không thành thật ở trên người An Tuyết Thần vuốt ve. Cuối cùng trượt vào dưới váy.

"Tiểu Ngự, đừng đi nơi khác, được không?" An Tuyết Thần đẩy Phàm Ngự ra, hô hấp hỗn loạn nói. Phàm Ngự không để ý đến cô, tiếp tục hôn, từ gương mặt, đến cổ, một đường xuống phía dưới, để lại vết hôn nhàn nhạt.

Từ lần trước, An Tuyết Thần rất tự nhiên gọi anh là Tiểu Ngự, bởi vì Ngự là xưng hô của người khác. Cho nên liền gọi anh là Tiểu Ngự.

Ding ding——

Lâm Mộng Tuyết đứng ở một chỗ nghe đối thoại của bọn họ, nhìn cử động thân mật của bọn họ, nắm chặt đôi tay, ánh mắt sương mù thay đổi càng thêm hung ác. Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, xoay người rời đi. Lưu lại ghen ghét.

Thang máy mở ra, thư ký đứng cửa và các nhân viên nhìn lão bản của mình ôm An Tuyết Thần trong ngực, dọc theo đường đi cũng không quản có người hay không, cứ như vậy hôn. Có thể thấy rõ trên cô cô gái mới vừa lưu lại vết hôn. Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều mở lớn mắt nhìn, cho đến khi hai người biến mất trong tầm mắt, bọn họ còn chưa phản ứng kịp. Đây cũng quá điên cuồng, quả nhiên là tổng giám đốc của bọn họ, cuồng ngạo không kém.

Phàm Ngự đá văng cửa phòng làm việc, đi về phía phòng nghỉ ngơi, đem An Tuyết Thần đặt ở trên giường lớn. Rất nhanh sau đó cởi ra trói buộc trên người mình. Sau đó bắt đầu lôi kéo khóa váy của cô, cuối cùng thân thể trắng như tuyết hoa hồng bày ra. Hô hấp hai người dồn dập.

Phàm Ngự nhìn thân thể phía dưới **, tròng mắt đen đã sớm nhuộm thành một mảnh biển sâu **. Thâm thúy. Phàm Ngự vuốt ve thân thể của cô. Hôn khắp da thịt của cô. Trải qua một phen **, đem lấy vật kêu gào của chính mình ** tiến vào trong cơ thể nhỏ nhắn của cô.

{Che giấu, đến đây chấm dứt, tự tường tượng. Biên tập xét duyệt lưu tình, chưa từng có lừa}

Tuyển phân cách ——

Hai người tận lực chiến đấu đến hai giờ, An Tuyết Thần nằm ở trên giường, mồ hôi đầm đìa. Phàm Ngự đã sớm đứng dậy đi vào phòng tắm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đỏ hồng, rõ ràng vừa mới đạt được ** hiệu quả. Mồ hôi ướt sùi tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ đỏ ửng trầm dậm. Đầu nói hoan ái đi qua thì cô gái là đẹp nhất. Một chút cũng không sai, nếu Phàm Ngự nhìn thấy cô như vậy, khẳng định còn có thể muốn cô.

An Tuyết Thần bởi vì mệt nhọc quá độ, ngủ thật sâu. Phàm Ngự tắm ra ngoài đã nhìn thấy An Tuyết Thần ngủ say, giống như con nít hương vị ngọt ngào. Đi tới bên giường khe khẽ hôn một cái lên trán cô, trang phục để trên giường sau đó đi về phía phòng làm việc. Tiếp tục làm việc.

An Tuyết Thần ngủ rất say sưa, tỉnh dậy, đã là hơn sáu giờ, sắc trời dần dần ố vàng. An Tuyết Thần duỗi lưng mỏi nhừ, sau đó ngồi dậy, cầm lên khăn tắm Phàm Ngự đã dùng qua đi vào phòng tắm. Đơn giản tắm rửa một lần. Sau đó nhặt trang phục trên giường lên, mặc vào. An Tuyết Thần, tóc dài ướt nhẹp, rũ xuống thắt lưng, thấm ướt váy lụa mỏng màu hồng, đem vóc người lồi lõm trước sau của cô lộ ra. An Tuyết Thần từ phòng nghỉ ngơi đi ra, đã nhìn thấy Lạc Trạch và Lệ Lệ ngồi ở trên ghế sa lon, chỉ là, một người ở phía Đông, một người ở phía Tây. Phàm Ngự thú vị nhìn hai người, cuối cùng quay đầu lại có chút sững sờ nhìn An Tuyết Thần. An Tuyết Thần vừa mới tắm xong, da thịt óng ánh trong suốt. Linh Lung hấp dẫn.

Mặt Phàm Ngự tràn đầy nhu tình nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, hiện tại cô tương đối dễ dàng đỏ mặt, "Tỉnh ngủ rồi hả?" Phàm Ngự nhàn nhạt mở miệng, đi tới bên người An Tuyết Thần.

Lệ Lệ xoay người nhìn An Tuyết Thần, hốc mắt lập tức ửng hồng. "Tuyết Thần." Lệ Lệ ghen ngào nói xong, An Tuyết Thần đi tới bên cạnh Lệ Lệ, nhìn Lệ Lệ, cũng liếc thấy vết hôn thật sâu trên cô ấy, tím bầm. Lệ Lệ nhìn thấy ánh mắt của An Tuyết Thần, có chút xấu hổ. An Tuyết Thần vỗ vỗ Lệ Lệ, lôi kéo Lệ Lệ đi tới bên người Lạc Trạch đang ngồi trên ghế sa lon, lôi kéo Lệ Lệ ngồi xuống. Mắt lạnh nhìn Lạc Trạch. Sau đó thanh âm rất lớn mở miệng: "Lệ Lệ, tớ đã trở lại, như vậy chúng ta hãy về nhà đi, một lát chúng ta về nhà."

Lệ Lệ liếc Lạc Trạch một cái, sau đó gật đầu. Liếc mắt nhìn thấy Phàm Ngự đều là dịu dàng: "Tuyết Thần, hai người. Hai người?"

An Tuyết Thần quần bách cúi đầu: "Cái này, sau khi về nhà tớ nói với cậu"

"Về nhà? Anh không cho phép." Phàm Ngự đi tới trước mặt hai người, chau mày lại nói.

An Tuyết Thần đứng lên, hoàn toàn bỏ quên nụ cười thân nhiên bên khóe miệng Lạc Trạch, nhưng Phàm Ngự lại không xem nhẹ. "Tại sao? Tôi muốn cùng một chỗ với Lệ Lệ, tôi không muốn tách ra khỏi bạn ấy, tôi không muốn bạn ấy chịu khi dễ"

Phàm Ngự nhẹ nhàng xoa tóc An Tuyết Thần còn ướt: "Chưa nói bảo hai em tách ra, để cho Lệ Lệ đến biệt thự là tốt rồi." Phàm Ngự nói xong vẫn không quên liếc qua nét mặt Lạc Trạch, quả nhiên thối.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự: "Thật? Có thể?"

"Ừ, vì để cho em không rời khỏi bên cạnh anh, dĩ nhiên có thể."

"Ừ, cái này cũng được. Lệ Lệ, cậu cảm thấy thế nào?" An Tuyết Thần quay đầu hỏi Lệ Lệ.

"Đương nhiên là được" gương mặt Lệ Lệ hưng phấn, rốt cuộc không phải chịu cảm thụ hành hạ rồi.

Àm ——

Quả nhiên, Lạc Trạch hưng hăng ném tư liệu trong tay lên trên bàn trà. Đứng dậy, nhìn Lệ Lệ, hứng khuôn mặt cô mới vừa rồi hưng phấn nói, anh thật muốn ăn cô.

"Tôi không đồng ý" Mặt Lạc Trạch đen lại nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ, một đôi mắt chim ưng sắc bén xuyên thấu qua thân thể cô. Mặt Phàm Ngự đùa giỡn nhìn Lạc Trạch, cái người anh em này, không làm rõ được tình cảm của mình, bây giờ anh lại nghĩ đến bản thân mình lúc trước.

An Tuyết Thần cảm tức nhìn Lạc Trạch: "Anh có tư cách gì nói ba chữ không đồng ý này? Há?"

Đôi mắt chim ưng của Lạc Trạch hí lại: "Em nói, anh có tư cách không?" Lời này là hỏi Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ cắn răng một cái: "Không có, chúng ta không có quan hệ, miễn cưỡng có thể xưng là bạn bè."

Lạc Trạch nghe Giang Lệ Lệ nói, tiến lên, liền muốn kéo cô qua. Lại bị Phàm Ngự chặn lại, anh không thể ra tay, Lạc Trạch thật sự tức giận, nhìn về mặt anh là biết. Vô địch đen, vô địch thối, vô địch âm lãnh, vô địch lạnh lùng.

An Tuyết Thần thấy thế đem Lệ Lệ kéo vào trong ngực. Cảm tức nhìn Lạc Trạch. Giang Lệ Lệ càng không dám nhìn Lạc Trạch, biết anh tức giận chính cô sẽ gặp họa. Lạc Trạch nóng giận cũng không phải chuyện đùa, kể từ lần trước anh dẫn mình đi, đem cô thật sự sợ anh rồi.

Lạc Trạch liếc mắt nhìn Phàm Ngự, "Đã làm tình, lăn qua giường, hôn qua, tắm qua, có tính là bạn bè hay không?" Giọng điệu của Lạc Trạch tràn đầy giễu cợt. Nhìn bóng lưng Giang Lệ Lệ nói. Thanh âm sắc bén kích thích màng nhĩ Lệ Lệ.

Phạm Ngự nhú nhú mày, nhìn Lạc Trạch có chút mắt không chế: "Trạch"

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự: "Tốt, hai ngày biệt thự của tớ lắp đặt thiết bị, tớ đến chỗ cậu ở vài ngày." Nói xong cũng liếc Lệ Lệ một cái, xoay người rời đi.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói cho cô biết, anh cũng không còn biện pháp.

Tuyển phân cách ——

Bốn người ngồi ở trên bàn ăn, tức giận quá gỗ, chỉ có Phạm Ngự rất tự nhiên, An Tuyết Thần bị bọn họ khói hun. Nhìn Giang Lệ Lệ lo lắng, lúc nào thì cô thay đổi trở nên nhất gan như vậy, An Tuyết Thần “bịch” một tiếng đem chiếc đĩa thả vào trên bàn. Nói: "Lệ Lệ, chừng nào thì cậu trở nên mềm yếu rồi hả, cậu của trước kia đi đâu rồi."

Hai tay Giang Lệ Lệ run run, nhìn An Tuyết Thần, không biết nói gì. Kể từ sau đêm đó, cô thật sự thay đổi thành mềm yếu cùng nhất gan. Cô đang sợ người đàn ông kia, trước kia là bản thân tự cho mình là đúng, chủ động đi trêu chọc anh. Mới phát hiện là mình quá ngu xuẩn.

An Tuyết Thần thấy dáng vẻ kia của Lệ Lệ, tiếp tục nói: "Giữa hai người xảy ra chuyện gì, Giang Lệ Lệ, tớ nay ngủ cùng tớ, cậu phải nói."

Lúc này Phạm Ngự mới có phản ứng, đối với chuyện đêm đó anh biết một ít, thật ra thì nói thật anh cũng chưa từng thấy qua Lạc Trạch như vậy. Hơn nữa còn bởi vì một cô gái, cũng giống như mình làm một chút chuyện không đúng lẽ thường, khác nhau là anh thấy rõ tim của mình, Lạc Trạch thì không.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, khóe miệng quết xuống, cô gái này đã bị chính mình hàng phục.

"Tuyết Thần, em bức bách Lệ Lệ như vậy, không tốt đâu, để cho cô suy nghĩ một chút." Phạm Ngự sao có thể đồng ý, đem bảo bối của mình nhượng chạy ra ngủ cùng người khác, anh cũng không thể đồng ý.

Nghe Phạm Ngự nói lại nhìn Lệ Lệ khổ sở, cũng không nói chuyện, bữa tiệc phạm ăn biến thành ngũ cốc tạp vị. Chua, ngọt, cay, đắng.

Sau khi ăn xong, An Tuyết Thần mang theo Giang Lệ Lệ đi tới gian phòng trước kia của cô. An Tuyết Thần đem Lệ Lệ ngồi yên ở trên giường. Quay bả vai của cô lại: "Lệ Lệ, sau khi tớ rời khỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giữa hai người rốt cuộc thế nào?"

Giang Lệ Lệ lắc đầu một cái: "Tuyết Thần, tớ không muốn nói, cậu cũng đừng ép tớ. Hiện tại tớ thật sự không muốn nói."

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thở dài một cái. Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần: "Hay là nói chuyện của cậu? Giữa các người xảy ra chuyện gì vậy?"

"Là như vậy" An Tuyết Thần đem toàn bộ chuyện tình đều nói một lần. Nghe thế Lệ Lệ sợ hết hồn hết vía.

Một thời gian khác ——

Phạm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay hai người cầm một ly quốc tửu. Phạm Ngự liếc Lạc Trạch một cái: "Trạch, cậu đối với cô ấy?"

Lạc Trạch chỉ nhẹ nhàng lắc lắc rượu trong ly. "Không có gì đặc biệt."

Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch, chỉ nhàn nhạt cười cười, rất nhiều chuyện phải đợi chính cậu ấy đi đào móc. Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự: "Chỉ là còn chưa chơi đủ mà thôi, cậu không phải nghĩ nhiều"

"Ừ, không nghĩ nhiều" Nói xong Phạm Ngự liền đem ly rượu uống vào trong bụng. Lạc Trạch cũng ngửa đầu mà uống. Ý nghĩ đã sớm bay lên lâu rồi.

"Ngự, tớ muốn chủ phòng khách."

"Tốt, chỉ là, cậu hành động như vậy rõ ràng đại biểu cho cái gì, chính cậu rõ ràng sao?" Phạm Ngự nhắc nhở. Một bộ tư thế lười biếng.

"Hành động? Tớ nói, tớ còn không kết thúc, cô ấy không có tư cách." Lạc Trạch nhẹ nhàng nói qua. Một đôi mắt chim ưng híp lại.

Phạm Ngự nhìn người anh em của mình, nói đều giống nhau, ban đầu anh cũng nói như vậy đi, cuối cùng giao trái tim thua đi vào.

Hai người cứ như vậy uống rượu, ý nghĩ cũng không giống nhau, ở trong lòng Lạc Trạch có chút lộn xộn, nhưng luôn luôn cương quyết chính anh làm sao có thể sẽ yêu thương một cô gái. Bất kỳ ai cũng không thể, nhưng anh so với Phạm Ngự nổi danh đa tình lại vô tình. Vì cậu ấy si mê một cô gái mà toàn bộ đều là thiên đường, chỉ là cô gái kia vô tình, để cho cậu ấy có chút ứng phó không kịp. Hoàn toàn vũ nhục hai người họ. Cho nên anh muốn làm cô yêu anh, sau đó tuyệt tình bỏ rơi cô. Nghĩ tới đây, giống như tìm được đáp án, khóe miệng cong cong, lộ ra tình thế bất buộc cười. Phạm Ngự nhìn anh, trông mắt đen thu lại.

Trong phòng, An Tuyết Thần đứng ở bên giường, vì chuyện Lệ Lệ mà phiền não, Phạm Ngự từ phòng tắm ra ngoài liền nhìn thấy An Tuyết Thần bên cửa sổ, chỉ cần vừa có tâm sự cô sẽ đứng ở bên cửa sổ. Ngán người nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Phạm Ngự nhẹ nhàng kéo An Tuyết Thần vào. Dịu dàng nói: "Sao thế?"

An Tuyết Thần xoay thân thể lại, nhìn vết thương bị đạn bắn đã đóng vảy trên bộ ngực anh. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. "Liệt đâu? Anh ấy như thế nào?" An Tuyết Thần thốt ra lời này, quả nhiên khiêu khích Phạm Ngự tức giận.

"Thế nào? Còn suy nghĩ tới cậu ta?" Phạm Ngự khơi cầm An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, "Chúng ta là rất thân mật, đối với em mà nói, năm năm qua Lãnh Liệt chính là người thân của em, anh ấy vì em mà bỏ ra rất nhiều, em không hy vọng anh ấy có bất kỳ chuyện gì, bằng không em chết cũng sẽ không tha thứ cho mình." An Tuyết Thần nhìn chăm chú vào tròng mắt đen của Phạm Ngự, nói thật.

Phạm Ngự biết năm năm qua Lãnh Liệt rất quan tâm đến An Tuyết Thần. "Cậu ta đã về nước Mỹ rồi, em yên tâm, anh sẽ không động đến bất luận kẻ nào, nhưng điều kiện là, không cho phép em rời khỏi anh. Em cũng nhìn thấy, em trốn khỏi anh, anh sẽ điên cuồng."

"Em đã nói rồi, chỉ cần anh đừng động đến người bên cạnh em, em sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh"

Ngón tay Phạm Ngự lướt qua mũi môi của cô, thanh âm tối tăm nói: "Em biết không, anh không muốn dùng loại phương pháp này lưu lại em, anh muốn em cam tâm tình nguyện"

An Tuyết Thần hạ hai mắt: "Ít nhất hiện tại trong lòng em còn có trở ngại".

Phạm Ngự đem đầu cô đặt ở trong ngực của mình: "Anh sẽ chờ, đừng làm anh đợi quá lâu."

An Tuyết Thần không có phản ứng, càng không trả lời, chính cô cũng không biết, có lẽ là thật sự không biết, nhưng cô cảm thấy nếu như hai người có thể hòa bình chung đụng như vậy, cũng không phải là không thể.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần, anh nghĩ rõ ràng, ngay lúc bản thân chuẩn bị bị phát súng kia thì cũng đã chứng minh thái độ của anh. Chính là không muốn tiếp tục bức bách, hơn nữa hiển nhiên anh cũng biết làm như vậy sẽ chỉ làm cho cô cách mình xa hơn mà thôi. Cho nên anh thà canh giữ cô, để cho cô khám phá mình, anh đang thay đổi, vì cô mà thay đổi.

Tuyển phân cách ——

Giang Lệ Lệ ngồi ở bên giường, tinh thần có chút không tập trung, làm thế nào, Lạc Trạch, nếu như có thể tôi thật sự tình nguyện chưa từng gặp qua anh. Vì sao để cho tôi khổ sở như vậy, vì sao anh nắm chặt tôi không thả, chẳng lẽ chỉ vì tôi kiêu ngạo cùng tự tin, để cho anh muốn chà đạp, nhưng kể từ đêm hôm đó, tất cả kiêu ngạo của tôi, đã bị anh cắn nuốt hầu như không còn rồi, vậy tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi, là bởi vì tôi cọ xát nhuệ khí của anh sao? Nghĩ tới đây, nước mắt tràn ra hốc mắt, thanh thanh đậm đậm, một người ngồi ở phía trước cửa sổ, cô tịch rót nước mắt, nói như thế nào ra ngoài. Cô muốn rời đi, nhưng Tuyết Thần ở chỗ này thì cô lại muốn đi đâu. Không chỉ thế, một bóng dáng cao lớn lãnh ngạo đã đứng cửa. An Tuyết Thần dùng ngón tay lau nhẹ nước mắt trong suốt óng ánh trên lông mi. Đứng lên, xoay người, trái tim giống như ngưng lại, ngay sau đó khôi phục bình thường, chỉ là rất nhanh.

"Có chuyện gì sao?" Bây giờ Giang Lệ Lệ đã không có nhuệ khí với Lạc Trạch, là thật không có, còn chưa từng nghĩ có.

Lạc Trạch cứ như vậy, nghĩ sâu tính kỹ nhìn Giang Lệ Lệ, đúng vậy, cô thay đổi, liền từ đêm đó, cô đã thay đổi, tại sao mình thế nhưng không có thói quen cảm giác đây? "Dọn đi ra" câu văn ngắn gọn, căn bản là một loại ra lệnh.

Giang Lệ Lệ đi tới bên giường, ngồi ở bên giường: "Anh lấy thân phận gì nói câu nói này với tôi? Bạn thân của chủ nhân biệt thự này? Hay là thân phận gì khác? Tôi nên lấy thân phận gì nghe anh nói những lời này?" Giang Lệ Lệ không khỏi phục lạnh lùng, chỉ là cô mê mang.

Quả nhiên, Lạc Trạch tuấn mỹ cao gầy, khê hướng lên, môi mím chặt, tạo thành đường cong đẹp mắt nhất, nhưng làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Lần này Lạc Trạch trầm mặc, nhưng chính anh cũng không rõ ràng, nhưng vẫn phải nói: "Cũng bởi vì tôi còn chưa chơi cô chán"

Giang Lệ Lệ không nhìn Lạc Trạch, cô cười, cười giễu cợt, làm như cười khổ, cái gì cũng có, nụ cười này đại biểu tâm anh chua xót. Vậy mà xoay đầu hướng ngoài cửa sổ.

Lạc Trạch như thế nào không nhìn thấy cô cười, đầu nhói ánh mắt của anh, cổ họng như bị cái gì mắc kẹt vậy, một chữ cũng nói không ra được, nói ra cũng rất khó nghe. "Em phải trở về cùng anh"

Giang Lệ Lệ, như cũ nhìn thê giới bên ngoài cửa sổ, lúc nào th, cô lại cũng trở thành con chim trong lồng. "Ngày mai tôi trở về cùng anh"

Lạc Trạch nhìn bóng dáng cô lộ vẻ cô đơn, nói không ra, xoay người, bước đi thật nhanh rồi đi, mỗi một bước cũng gõ vào lòng Giang Lệ Lệ, tại sao lòng của cô sẽ đau, mình không nên có cảm giác như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 111: Bị bắt cóc. (I)

Hôm sau-----

"Cái gì?! Mi muốn dọn đi? Ta tuyệt đối không đồng ý. Không được, tuyệt đối không!" An Tuyết Thần vừa nghe Lê Lê muốn chuyển ra ngoài liền thét lên như sư tử Hà Đông.

Giang Lê Lê vui vẻ nhìn người bạn tốt lâu năm này. Kéo cô ngồi lên ghế sofa, nắm tay cô: "Tuyết Thần, trước tiên nghe ta nói hết đã. Ta ở đây cũng bất tiện, nhưng mà mi cũng đừng lo, ta sẽ trở lại căn nhà chúng ta ở trước kia, cũng lâu rồi ta chưa quay lại đó, muốn trở về xem một chút, với lại ta còn làm trong công ty của Phạm Ngự, chúng ta còn gặp lại nhau mà. Được không, Tuyết Thần!"

An Tuyết Thần không đành lòng nhìn Giang Lê Lê, cô không phải là người không

thấu tình đạt lý, chỉ là không nỡ, còn có chuyện giữa Lê Lê và Lạc Trạch nữa, cô thật sự lo lắng. An Tuyết Thần vừa định nói gì đó thì Phạm Ngự đi tới, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô: "Tuyết Thần, Lê Lê có cuộc sống riêng của cô ấy, chuyện của mình chỉ có mình mới có thể giải quyết. Uh?" An Tuyết Thần quay đầu, nhìn thoáng qua Phạm Ngự, lại nhìn Lê Lê, gật đầu, nói: "Nhưng mà, mi hứa với ta phải tự chăm sóc bản thân thật tốt mới được, nếu có ai ăn hiếp mi, mi nhất định phải nói cho ta biết, ta làm chủ cho mi." nói xong nhìn thoáng qua Lạc Trạch bên cạnh.

Giang Lê Lê gật đầu đáp ứng, đứng lên: "Tuyết Thần, ta đi nhé!" Sau đó dúi tầm mắt lên nười Phạm Ngự, nói: "Phạm tổng có thể ra ngoài với tôi một lát không?" Phạm Ngự gật đầu, liền đi theo cô.

"Giang tiểu thư, có chuyện gì?" Phạm Ngự nhìn Giang Lê Lê, tuy khẩu khí vẫn lạnh như trước, nhưng rõ ràng là tiết chế lại không ít.

"Phạm Ngự, chuyện của hai người, Tuyết Thần đã kể với tôi rồi, trước đây anh dùng phương thức vô cùng cực đoan, nhưng cũng may là anh nhận thức kịp thời. Sau này phải đối xử tốt với cô ấy, tôi thấy trong lòng cô ấy có anh, chẳng qua lúc trước bị tổn thương quá nặng, cần có thời gian." Giang Lê Lê nhìn người trước mắt, ung dung nói.

"Tôi biết." Phạm Ngự cũng nhìn về phía cô nói.

Giang Lê Lê thu tầm mắt, nhìn về mặt hạnh phúc của anh, mỉm cười, nói: "Có điều, đường đường Phạm tổng là thế nhưng đối với tính yêu lại ngờ nghệch như vậy, xem ra

tình yêu thật sự có thể thay đổi một con người."

Phạm Ngự nhìn Giang Lê Lê, không biết là đang nghĩ gì, mở miệng: "Cô phải cho Trạch thời gian."

Giang Lê Lê vẫn cười, lắc đầu: "Anh ấy và anh khác nhau, anh đến cuối cùng

vẫn hiểu rõ tình cảm của mình, nhưng anh ấy thì không, điều này thì tôi chắc chắn." nói xong liền xoay người rời đi, lúc cô đi tới cửa mới thấy Lạc Trạch đang tựa vào dẫy từ lúc nào rồi, anh ấy nghe hết sao? Nghe hết thì sao! Giang Lê Lê nhìn rồi đi đến bên cạnh anh, hờ hững nói: "Chúng ta đi thôi!"

Lạc Trạch vẫn còn đang dựa lưng vào cửa suy nghĩ mông lung thì Phạm Ngự đi tới, nhìn Lạc Trạch, vỗ vỗ vai anh rồi rời đi. Rốt cuộc thì việc này không ai có thể giúp được.

An Tuyết Thần tiễn hai người xong, buồn bực, ngồi trên ghế sofa, bộ dạng của cô lúc này lại càng giống như một cô bé con. Phạm Ngự ngồi xuống, ôm cô vào lòng "Sao lại buồn?!"

An Tuyết Thần cứ như vậy mà ngồi trong lòng anh: "Em thật lo cho Lê Lê."

"Tuyết Thần, không cần xen vào chuyện tình cảm của người ta, bây giờ Lạc Trạch rất

giống anh ngày trước." Phạm Ngự vuốt ve mái tóc cô nói. Như vậy cũng tốt, hiện tại cô

ấy vẫn ở bên cạnh cậu ta.

"Ngự, em không muốn ở nhà, em muốn đến công ty, đến đây có thể gặp được Lê Lê, ở nhà buồn quá sẽ điên mất." nói xong An Tuyết Thần liền thoát khỏi vòng ôm của anh, khiến Phạm Ngự khẽ nhíu mày. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, cam đoan: "Em cam đoan, em sẽ không tự ý rời đi, sẽ đi làm cùng anh, làm trong công ty anh, anh không cần phải lo lắng, em sẽ không chạy trốn."

Phạm Ngự khẽ chạm vào mũi An Tuyết Thần: "Được, ngày mai chúng ta đi làm." Phạm Ngự ới Phạm Ngự, đôi này người đã ngã quỵ trước nữ nhân này rồi, không biết phải làm gì để người anh em kia nhận ra được vấn đề đây.

Ngày hôm sau, hai người đi tới công ty. Hai người quang minh chính đại yêu nhau, báo chí tứ phương đều đưa tin, Phạm Ngự cũng không làm gì, bởi vì anh cũng muốn cho toàn Thế giới biết cô là của mình.

Rầm--

"Phạm Ngự, cho em lời giải thích." An Tuyết Thần nổi trận lôi đình, đẩy cửa phòng làm việc của Phạm Ngự, cửa mở toang, người bên trong đều nhìn.

Phạm Ngự chỉ ký vài chữ lên bản hợp đồng. "Thư ký Trương, cậu ra ngoài trước đi, pha hai tách cà phê."

"Vâng, tổng giám đốc." Thư ký Trương nghi hoặc, đẩy kính mắt, vội rời đi.

An Tuyết Thần chờ thư ký Trương rời đi, lấy tờ báo trong túi ra ném lên bàn

Phạm Ngự. Vô tình mối quan hệ của hai người bị nói đến mức này, thời gian thật là liều thuốc hay a.

Phạm Ngự cũng không liếc mắt nhìn tờ báo, đôi người đen nhìn ra con giận

dữ đến tận trời của cô, một khi cô nổi giận thì rất đáng quan tâm. Đến bên cạnh cô, muốn kéo cô vào lòng, nhưng cô lại lui về phía sau vài bước. "Giải thích!"

Phạm Ngự bắt đầu đi phải ngồi lên sofa, đôi mắt sắc bén lại trở nên nhu tình như trước: "Giải thích cái gì? Bọn họ chỉ nói đúng sự thật!"

An Tuyết Thần đi tới trước mặt Phạm Ngự, chỉ vào mặt anh, nói: "Sự thật?! Chuyện gì thật? Trên báo viết cái gì mà vị hôn thê mang thai, cái gì mà lập tức kết hôn? Cái gì là cái gì?" An Tuyết Thần quả thật tức giận, nhớ lại lúc này, khi đang trên đường quay về công ty, các đồng nghiệp đều gọi cô là tổng giám đốc phu nhân, xúm vào nịnh nọt, cái gì cũng nói được. Cuối cùng, Giang Lệ Lệ như đang xem kịch hay đưa tờ báo cho cô, cô xem xong liền đi tới văn phòng của Phạm Ngự.

Phạm Ngự dịu dàng nhìn cô, dứt khoát kéo cô vào lòng, nhưng cô cũng ra sức giãy dụa. "Bảo bối, bọn họ nói như vậy nghe rất được mà, phu nhân của anh chỉ có mình em "

An Tuyết Thần trừng mắt với anh: "Phạm Ngự, là anh cố ý?! Làm gì có chuyện anh không biết được, với khả năng của anh mà lại để bọn họ viết lung tung như vậy à,

nguyên nhân căn bản vẫn là anh?! Há?!" Khẩu khí của cô vẫn như cũ, ngồi trên đùi anh, tức giận quát.

"Phải, anh thừa nhận là anh có một chút cố ý, nếu em không thích, anh liền phân

phó, bất cứ tòa soạn nào đưa tin đều đóng cửa, em thấy sao?" Nói xong liền nhấc điện

thoại. An Tuyết Thần thấy anh có ý gọi điện thoại cho Mị Ảnh, vội cản lại "Áy, anh làm thật sao?! Đổi cách khác được không?" An Tuyết Thần bĩu môi nói. Chung quy thì vẫn vậy, lại tự dọa mình, đúng là giang đơn dễ đổi.

Phạm Ngự cười gian, nhìn cô: "Bảo bối, em còn giận sao?! Nếu còn, vậy anh cam

đoan tòa soạn đó kể cả bọn ký giả đưa tin về sau sẽ không xuất hiện ở thành phố này nữa."

Ngay lập tức, An Tuyết Thần trừng mắt với anh, không nói lời nào, khuôn mặt tươi

cười bởi vì nén giận mà đỏ bừng, thấy thế Phạm Ngự bỗng động lòng, hạ thể tự nhiên

nổi lên phản ứng.

"Á, anh vô si, thả em ra." An Tuyết Thần ngồi trên đùi Phạm Ngự, tư thế cực kỳ mờ ám. Cô cũng cảm nhận được nơi nào đó của anh đang lớn dần. Cô xấu hổ cười cười nhìn anh. Yết hầu chuyển động, anh bế cô đi đến phòng nghỉ của mình.

"A, Phạm Ngự, buông ra, buông em ra. Ừm... ừm... ". Quả nhiên vẫn là anh dùng đôi môi mình ngăn chặn đôi môi nhỏ nhắn đang lái nhái kia như trước đây.

Phạm Ngự đặt cô lên giường, bắt đầu môn trốn cơ thể cô, tiện thể cởi quần áo của mình. Đầu lưỡi ẩm áp khiêu khích tai cô, cũng là nơi mẫn cảm nhất của cô. Cô mê luyến mùi hương của anh, bất giác cũng sa vào. Bàn tay nóng rực của anh lần mò tới u cổ của cô, nhẹ nhàng kích thích đóa hoa.

"Á, Ngự!" An Tuyết Thần khẽ rên rỉ, mấy ngày nay cô thành thật với lòng mình nhất, đối mặt với anh, đối mặt với sự sùng ái của anh.

Phạm Ngự bị mê hoặc bởi tiếng rên rỉ yêu kiều cùng cơ thể mềm mại gọi kia, dục hỏa càng tăng, thì thầm bên tai cô, thanh âm khàn khàn mị hoặc, tràn ngập mùi *** "Bảo bối, để anh yêu em, đáp lại anh, cảm thụ anh."

Lời nói của anh như lời niệm chú của Satan vang vọng, cô bắt đầu đáp lại anh, thậm chí cảm thụ anh. Được sự đáp trả của cô, anh như một con báo đói. Anh nâng eo cô lên, nhắm ngay u cốc sâu thẳm của cô mà đâm vào.

"A, bảo bối, em nhỏ quá, đừng thít chặt quá, anh ra vào không được. Ngoan, thả lỏng một chút, em làm anh đau quá!"

"A, cô như cảm nhận được sự to lớn của anh, người đàn ông này sao vậy? "Ngự, anh... anh... sao lại lớn vậy? Nhiều lần như vậy, so với trước càng lớn hơn, chẳng lẽ nó còn lớn được nữa sao?"

(Ặc, tôi nói này Tuyết Thần, cô đừng có mà ngu ngốc đi hỏi vấn đề này, không biết nó có ảnh hưởng thế nào đối với đàn ông sao?! Cô hãy lo mà tiếp chiêu đi)

Phạm Ngự khẽ nhếch miệng, hôn môi cô, trán rịn mồ hôi. Lời nói của cô hoàn toàn làm cho anh thỏa mãn, càng ra sức co rút, càng khiến cô phát ra âm thanh yêu kiều, mềm mại.

"Bảo bối, không tốt sao? Sau này em sẽ càng ngày càng hạnh phúc." Nói xong hai người cũng bắt đầu vận động, cô cũng ra sức đáp trả anh.

(bla bla bla..... Mọi người tự tưởng tượng nhóc.... :3 :3 :3)

Lâm Mộng Tuyết ngồi trên sofa, nhìn tờ báo, đáy mắt tràn ngập sự ghen tị, vô cùng ghen tị cũng lo lắng. Cô hung hăng vứt tờ báo xuống.

"Aaaaaa-----, tiện nhân, tao sẽ không để mày cướp đi tất cả, sẽ không đâu." Đáy mắt ả ta vô cùng tàn nhẫn, bị sự ghen tị làm mờ mắt, ả ta cầm lấy điện thoại.

"Alo, Lý Nham, tôi hợp tác với anh." Lâm Mộng Tuyết nói xong, hung hăng tắt máy. An Tuyết Thần, lần này mày đừng nghĩ mày sẽ còn sống mà đứng trước mặt tao. Nghĩ đến đây, khóe miệng ả nhếch lên đầy nham hiểm, lại nặn ra vẻ mặt Thiên sứ.

An Tuyết Thần nằm trong bồn tắm lớn trong phòng nghỉ, thật khó chịu, còn hơn tự mình chuốc bọc vào thân, vốn là đi tìm anh tính sổ, thế mà lại bị anh câu dẫn. Cái tên yêu quái chết tiệt này, bộ dạng kia sẽ mê hoặc phụ nữ mất, quá nguy hiểm, thật muốn nhốt anh ở nhà, không cho anh tiếp tục gây tai họa cho phụ nữ khác. Hừ! (Đáng yêu quá đi mất (*.*)/ : ( )

An Tuyết Thần sửa soạn xong, ra khỏi phòng nghỉ, nhìn Phạm Ngự nghiêm túc xử lý tài liệu, anh thật sự bận rộn, năng lực người đàn ông này thật khiến người ta nể phục.

Khuôn mặt góc cạnh như tạc, ngũ quan rõ nét, anh tuấn vô cùng. Thoạt nhìn, bề ngoài anh rất phóng khoáng, không câu nệ, nhưng trong mắt lại vô tình toát ra ánh sáng thực khiến người ta không dám nhìn. Tóc dày, đôi mày kiếm, đôi mắt đào hoa nhỏ, dài, ngập ý đa tình làm cho người ta một lòng say mê. Cái mũi cao, thẳng, đôi môi đỏ mọng có độ dày vừa phải lúc này lại tươi cười tươi đến chói mắt. Đặc biệt là cái khoen tai kim cương trên tai trái của anh lóe lên ánh sáng đẹp mắt, càng tô thêm vẻ đẹp trai hoàn mỹ, ngang ngạnh của anh.

Phạm Ngự cảm giác được ánh mắt nóng rực kia nhưng vẫn tiếp tục công việc của mình. "Sao vậy? Thích ngắm như vậy sao?" Nói xong buông văn kiện trong tay ra, về mặt có chút háo sắc cười cười nhìn cô. Cô xấu hổ ho khan một tiếng, mặt đỏ ửng. Thấy anh lộ vẻ xấu xa, cười cười nhìn mình, lông mi khẽ rung, dường như mang ý cười, khóe miệng cong lên như trăng lưỡi liềm. Làn da trắng nõn càng bật lên đôi môi hồng, ngũ quan xinh đẹp vô cùng, khuôn mặt hoàn mỹ; hơn nữa bộ đồ trắng tinh khiết lại toát lên khí chất tuyệt mỹ. Nhìn chằm chằm không thôi, cũng không muốn buông tha cô.

An Tuyết Thần lắc đầu, sau đó chạy nhanh tới cửa: "Yêu quái, em cảnh cáo anh đừng có chỗ nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt đấy."

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cô gái này làm cho mình yêu đến mức không thể buông tay, mê đắm. "Được, có điều, cái từ yêu nghiệt này hình như không thích hợp cho lắm."

An Tuyết Thần dừng lại, xoay người nhìn Phạm Ngự: "Bớt tự kiêu đi nhé, em có việc, phải về nhà Lê Lê một chuyến, lát nữa sẽ về tìm anh. Cho em nghỉ sớm nhé."

"Này, trở về sớm một chút, anh chờ em." Phạm Ngự yêu chiều nói.

An Tuyết Thần trừng mắt với anh một cái, lẩm bẩm "Không có gì, gương bộ mặt đẹp trai như vậy, ai mà yên tâm cho được." Nói xong liền xoay người rời đi, nhưng mà Phạm Ngự vẫn nghe thấy. Cuối cùng cũng trở thành hiện thực. Thư ký Trương vừa đến thì nhìn thấy anh cười vô cùng hạnh phúc, còn có chút cưng chiều, sủng nịch; khiến cô hoài nghi liệu có nhìn lầm không.

"Tổng giám đốc, đây là văn kiện cần anh ký tên."

Phạm Ngự thu lại vẻ mặt tươi cười lúc nãy, vẻ mặt lãnh đạm, qua hơi thở tản ra khí thái cao quý. "Ừ, để xuống đi."

Thư ký Trương nhìn sắc mặt anh thay đổi một cách nhanh chóng, thật khiến người ta kinh ngạc, xem ra cô bé kia rất quan trọng đối với anh.

"Lê Lê, mi lên đi, ta ở dưới chờ mi, ta hơi mệt." An Tuyết Thần đứng trước cửa nhà trọ Lê Lê nói.

Giang Lệ Lệ cười xấu xa, nhìn An Tuyết Thần: "Sao thế, vừa làm chuyện gì xấu xa phạm, ta nói... thể lực của tổng giám đốc chúng ta thật không đùa. Hahaha."

An Tuyết Thần bị cô nói, mặt ửng đỏ. "Lệ Lệ!"

Giang Lệ Lệ nhìn về mặt phỉếm hồng của cô, mở miệng: "Được rồi, không chọc mi nữa, ở đây chờ ta, ta xuống liền." Nói xong liền đi về phía căn hộ của mình.

An Tuyết Thần chờ ở dưới, bắt đầu nghịch điện thoại, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề. Đột nhiên cảm giác phía sau có người, bắt giác xoay đầu lại.

"Á-----" An Tuyết Thần té xuống đất, mấy tên đàn ông nhìn nhau.

"Mau đưa cô ta đi." Mấy tên đó đem An Tuyết Thần ném vào một chiếc xe. Vừa bước xuống lầu, Giang Lệ Lệ nhìn quanh nhìn quẩn cũng không thấy An Tuyết Thần.

"Tuyết Thần, Tuyết Thần." Lệ Lệ thấy điện thoại nằm trên túi xách của An Tuyết Thần, nhớ lại chiếc xe vừa mới nổ máy kia. Trong lòng linh cảm không tốt rằng Tuyết Thần bị bắt cóc, liền cầm lấy điện thoại An Tuyết Thần, gọi cho Phạm Ngự.

Đang trong phòng họp, Phạm Ngự nhìn thoáng qua di động đang reo, khẽ nhếch miệng. Mọi người trong phòng cứ nghĩ mình nhìn lầm, tổng giám đốc không phải là không thích người khác mang điện thoại vào phòng họp sao.

"Alo, bảo bối, anh đây." không đợi Phạm Ngự nói hết, giọng nói lo lắng của Giang Lệ Lệ truyền tới.

"Phạm Ngự, tôi là Lệ Lệ, Tuyết Thần bị bắt cóc rồi."

Nghe thế, sắc mặt vốn đang ôn hòa nháy cái trở nên hung bạo, nham hiểm, vô cùng lo lắng.

"Nói rõ ra." Thanh âm lạnh đi rất nhiều.

"Lúc này tôi lên nhà lấy vài thứ, ngay thời điểm đi xuống thì thấy có một chiếc xe tải, thấy có mấy người đang dìu một cô gái, lúc ấy tôi không để ý, khi tới nơi mới thấy túi xách với điện thoại của cô ấy, cảm giác đã xảy ra chuyện."

Ngay lập tức, Phạm Ngự nhíu mày, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, nắm chặt điện thoại, trầm giọng nói: "Vị trí hiện tại của cô?"

"Ở dưới nhà. Tôi thấy có một cái máy quay bên đường, xem thử có thể tra được gì không?"

"Ồ đó, đừng đi đâu cả." Phạm Ngự cúp máy, xoay người rời khỏi phòng họp. Lái xe, bấm vài cái vào điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chuyện nhảm nhí. Cậu em họ-Lý Nham

Cuộc thứ nhất, Mị Ảnh.

Mị Ảnh, Tuyết Thần bị bắt cóc, giúp ta định vị vị trí của cô ấy.

Cuộc thứ hai, Khôi Ảnh.

Khôi Ảnh, tập hợp mọi người ngay lập tức, chuẩn bị hành động.

Cuộc thứ ba, Lạc Trạch.

Alo, Phạm thiếu à, cậu lại có....

Trạch, Tuyết Thần bị bắt cóc, bây giờ tớ đang đi tới căn hộ của các cô ấy, cô gái nhỏ của cậu đang ở đó, muốn đi hay không thì tùy. Mình không rảnh canh chừng cô ấy. Nói xong kiên cúp máy, tháo tai nghe xuống, đôi mắt khép hờ, hai tay nắm chặt vô-lăng, khỏe miệng khẽ động, hơi cong lên. Hừ, kẻ nào to gan, dám động đến người phụ nữ của ta, thật muốn xem thần thánh phương nào. Có điều, nếu dám động vào một sợi tóc của cô ấy, ta sẽ để người làm mờ cho cá sấu.

Lạc Trạch tắt máy, cô gái lẳng lơ bên cạnh anh ra sức lôi kéo. Mặt anh thoáng cái trầm xuống. Cút! Nói xong liền mặc quần áo vào rồi rời đi, để lại cô gái còn chưa hết kinh ngạc.

Không lâu sau Phạm Ngự tới nơi, nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của Giang Lệ Lệ, tay đang nắm chặt điện thoại cùng túi xách của An Tuyết Thần.

Phạm Ngự xuống xe, nhìn cô: Sao lại thế này?

Nhìn Giang Lệ Lệ khóc lại nói. Phạm Ngự vốn cũng rất phiền nhưng mà cô gái này cứ khóc suốt, tiểu tử kia sao còn chưa tới.

Alo, Khôi Ảnh, chuẩn bị tốt chưa?

Chủ nhân, chuẩn bị tốt rồi, đang đợi lệnh.

Ừ, vậy đi.

Một bên khác.

Mị Ảnh, tra ra chưa?

Chủ nhân, có chút khó khăn, vừa mới có tín hiệu, ở kho hàng phía đông ngoại thành.

Phạm Ngự khẽ nhếch miệng. Xuất phát, báo cho Khôi Ảnh cùng đi.

Phạm Ngự nhìn bộ dạng khóc lóc của cô gái kia chẳng giống Giang Lệ Lệ chút nào, chau mày. Sau đó dường như thấy người nào đó phía trước, liền xoay người rời đi.

Chờ chút, nhờ anh mang Tuyết Thần nguyên vẹn trở về. Giang Lệ Lệ nức nở, kéo cánh tay Phạm Ngự.

Phạm Ngự nhìn cô nửa ngày trời Được Không thể không nói cô là người bạn tốt, tình cảm hai người giống như tỷ muội vậy.

Giang Lệ Lệ nhìn Phạm Ngự rời đi, ngồi xồm xuống, khóc không thành tiếng. Lạc Trạch ngồi trong xe nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tim anh dường như đau thắt. Xuống xe.

Không sao đâu, lên xe đi, chúng ta trở về chờ tin, hãy tin vào khả năng của Ngự. Lạc Trạch đi tới trấn an Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ dường như nhìn thấy người thân, nhào vào lòng Lạc Trạch, khóc lớn. Lạc Trạch nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ đầu cô, ôm cô đi về phía xe của mình.

Nhà kho phía đông ngoại thành-----

An Tuyết Thần bị trói ngồi trên ghế, mắt bị bịt chặt. An Tuyết Thần chậm rãi tỉnh lại, lúc này mới cảm giác có gì bất thường, cô.... bị bắt cóc...

Các người là ai? Sao lại bắt tôi? Ngự khí rất bình tĩnh. Chỉ có ở trước mặt Phạm Ngự, cô mới có thể không bình tĩnh, giờ này cô như không là chính mình.

Một tên đi tới tháo miếng vải bịt mắt An Tuyết Thần. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần, xoay trái xoay phải xem xét, ánh mắt tục tĩu Chậc chậc, xem xem mỹ nhân này da thịt non mềm, quả nhiên xứng với Phạm Ngự, đáng vẻ xinh đẹp TMD, nhìn mà chảy nước dãi.”

An Tuyết Thần nghe những lời dơ bẩn của hắn ta, nhưng nhất thời chưa thích ứng được ánh sáng hắt vào mắt mình, dụi mắt một hồi. Cái tay kia vẫn vuốt ve khuôn mặt cô. Cô tỏ vẻ thanh cao: Bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra, đừng có đụng vào người tôi.

Hắn dừng động tác, định giơ tay cho cô một bạt tai.

Hắc Tử, dừng tay!

Người đàn ông vừa cất giọng, Hắc Tử nhìn thoáng qua An Tuyết Thần, Mẹ nó, sớm muộn gì bố mày cũng cho mày nằm dưới thân, chơi đến chết. Nói xong liền bước tới chỗ người đàn ông kia.

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa, hắn có vẻ ngoài lịch sự, nếu không biết cô còn tưởng là thị trưởng đại nhân cơ đấy. Nghĩ tới đây, An Tuyết Thần nở nụ cười, nụ cười thật lòng, cô còn phục bản thân mình giờ phút này lại còn cười được.

Hắn nhìn cô cười tươi như hoa, khẽ chau mày: Cô bé, cô cười cái gì?

An Tuyết Thần bấy giờ mới thấy mình hơi lố, nhìn hắn, thu lại nụ cười. Ặc, ngượng?

Người đàn ông nhìn cô gái không có ý sợ sệt trước mắt, nghĩ lại trước đây có tin đồn Phạm Ngự khí thế đến Mỹ cướp dâu Lãnh gia, coi bộ điều này là thật. Cô gái này thật thú vị.

Hắn ta thân thiện cười với cô. Có biết tôi bắt cô để làm gì không?

An Tuyết Thần nhìn hắn. Không biết, nhưng ít ra tôi biết anh sẽ không để tôi chạy thoát.

Nghe cô trả lời như thế, hắn bỗng cười một cách thoải mái Ha ha ha-----, thú vị, thú vị. Hắc Tử, mở trói cho cô bé.

Hắc Tử lặng người, nhìn về mặt ngập ý cười của hắn, không phải là để ý con nhóc này đây chứ?! Thà An Tuyết Thần ra, An Tuyết Thần không còn bị trói buộc liên thay đổi tư thế, đem đầu phải đặt lên đầu trái, hai tay nhỏ bé xoa xoa cổ tay, chưa nói lời nào.

Hắn dùng ánh mắt vui thích nhìn An Tuyết Thần, Cô không muốn biết vì sao tôi bắt cô tới đây sao?

An Tuyết Thần ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt to, không hề gợn sóng. Anh muốn nói?

Khóe miệng hắn càng cong lên, cô bé này thật đáng yêu, ngay cả mình còn bị cô thu hút. Nếu muốn, tôi nói cho cô biết.

An Tuyết Thần dựa lưng vào ghế, vén tóc ra sau tai, lộ ra vành tai trắng như tuyết. Anh muốn nói thì tôi nghe.

Hắc Tử nhìn cô, quát: Tiện nhân, đừng có không biết xấu hổ như vậy.

Hắc Tử, phải cư xử dịu dàng với phụ nữ. Người đàn ông vẫn dán mắt vào An Tuyết Thần, quan sát phản ứng của cô, nhưng hắn phải thất vọng rồi, không phải cô giả vờ mà cô thật sự bình tĩnh. Điều này cũng khiến hắn có cái nhìn khác hẳn về cô.

An Tuyết Thần không để ý đến bọn họ, trong lòng hồi tưởng lại giọng nói vừa rồi hơi giống với giọng của người phụ nữ kia, rất quen tai. Suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, hắn có dáng vẻ nho nhã nhưng lại cho An Tuyết Thần cảm giác, cảm giác hắn thật không đơn giản.

Cô ta đâu? An Tuyết Thần nói không khỏi làm cho Hắc Tử sững sốt, cô quá thông minh. Nhưng hắn nhanh chóng phục hồi ánh mắt như cũ, trong mắt lại thêm phần nghiêm cứu cùng thương thức.

Cô nói gì?

An Tuyết Thần nhìn hắn ta, không nói lời nào, cứ nhìn hắn như vậy, cô để không nói, cô muốn dùng tĩnh để áp chế. Quả nhiên, hắn ta cuối cùng cũng nở nụ cười, Mời Lâm tiểu thư tới đây.

Lâm tiểu thư? An Tuyết Thần nở nụ cười trào phúng, quả nhiên là cô ta.

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn An Tuyết Thần, rồi chuyển tầm mắt xuống người đàn ông bên cạnh: Gọi tôi tới làm gì, để nó gặp tôi?

Hắn cũng không nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, chỉ lãnh đạm nói: Không thấy cô, cô ấy cũng biết.

Lâm Mộ Dung Tuyết tới trước mặt An Tuyết Thần, nhìn cô, nói: Sao lại cởi trói cho nó? An Tuyết Thần, tao xem thử mày còn cách nào câu dẫn Phạm Ngự nữa không. Lần này mày hãy xuống Địa ngục đi.

An Tuyết Thần nghiêng người, khóe miệng hơi cong lên, nhìn về mặt cao ngạo của Lâm Mộ Dung Tuyết: Có biết tại sao Ngự không yêu cô không?

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn An Tuyết Thần, chau mày. Tại sao? Mày biết?

An Tuyết Thần cười, nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết. Bởi vì.... cô rất ngu xuẩn. Anh ấy sẽ không ngốc đến mức đi yêu người phụ nữ ngu xuẩn như cô.

Lâm Mộ Dung Tuyết tức đến đỏ mặt, giơ tay định tát An Tuyết Thần, nhưng An Tuyết Thần lại dễ dàng bắt được. Đứng lên, hất tay Lâm Mộ Dung Tuyết ra khiến cô ta lùi về sau vài bước. Mày.... mày.... tao nhất định sẽ giết mày!

Ánh mắt An Tuyết Thần băng lãnh nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, có vài phần giống Phạm Ngự, khiến cô ta hơi sững sốt.

Chưa biết ai chết trước ai đâu!

Mày có ý gì? Lâm Mộ Dung Tuyết không biết trong lời nói của An Tuyết Thần hàm chứa ý gì.

An Tuyết Thần liếc cái tên đang ngồi xem kịch hay kia. Thích xem kịch sao?! Được, tôi cho anh xem.

Muốn biết sao? Tôi hỏi, cô trả lời. Cô không biết anh ta phải không?

Lâm Mộ Dung Tuyết kinh hãi. Không biết cái gì, không phải anh ta giúp tao sao?

An Tuyết Thần cười, cười vì cô ta quá ngu xuẩn. Cô thật sự cho rằng anh ta ở đây là để giúp cô?

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn An Tuyết Thần, lại nhìn thoáng qua vẻ cười cười của người đàn ông kia, không kiềm chế được, hỏi: An Tuyết Thần, rốt cuộc mày có ý gì?

An Tuyết Thần trở lại ghế ngồi, nhìn người đàn ông kia, mở miệng: Hả là cô mới quen hán, Lâm tiểu thư, cô thật không phải ngu bình thường, biết không?

Lâm Mộ Dung Tuyết thật tức chết, thực muốn giết An Tuyết Thần. Đúng thì sao!

Cho nên cô thực sự là ngu, cô cho là anh ta thật sự có ý giúp cô?! Anh ta cùng phe với Phàm Ngự. An Tuyết Thần lãnh đạm nói, liếc Lâm Mộ Dung Tuyết.

Lâm Mộ Dung Tuyết hiểu ra vấn đề, nhìn người đàn ông kia: Không thể nào, anh ta không thể biết anh ấy.

An Tuyết Thần nhìn cô ta. Cô chắc chứ?

Lâm Mộ Dung Tuyết nhớ lại, ngày đó mình uống say quá, luôn miệng gọi tên Phàm Ngự, anh ta lại vô cùng nhạy cảm với hai chữ này.

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta vẫn chăm chú nhìn An Tuyết Thần, đáy mắt không biểu lộ cảm xúc. Anh biết Phàm Ngự?

Anh ta vẫn không nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết mà nhìn An Tuyết Thần, hai người cứ nhìn như vậy. Đột nhiên, từng tiếng vỗ tay vang lên.

Ha ha ha-----, không hổ danh là người phụ nữ của Phàm Ngự, thông minh đến đáng sợ, khiến cho người ta phát run.

An Tuyết Thần nhìn anh ta, sắc mặt vẫn không đổi. Tôi thì không thấy anh run tí nào, anh không phải một người đơn giản, tốt nhất anh hãy thông nhất suy nghĩ với thân thể của anh trước đi đã, đây là tôi nhắc trước.

Người đàn ông đứng dậy đi tới chỗ An Tuyết Thần, cúi ngang người, nâng cằm cô lên, ánh mắt nóng rực đánh giá cô. An Tuyết Thần cũng không kém mà đánh giá lại anh, thấy anh ta cũng có nét giống Phàm Ngự.

Thấy mình bị bỏ lơ, Lâm Mộ Dung Tuyết đi tới. Tôi hỏi anh đấy.

An Tuyết Thần nhẹ nhàng hất tay người đàn ông ra, nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết. Tôi hỏi cô, cô lớn lên cùng Ngự, vậy mà chưa nhìn thấy anh ta sao?

Lâm Mộ Dung Tuyết bị hỏi đột ngột, nhưng vẫn nghĩ lại một chút. Hình như không, bọn tao cùng nhau lớn lên nhưng vẫn chưa thấy anh ta bao giờ.

An Tuyết Thần nhướn mày nhìn người đàn ông đã đứng thẳng dậy, khoe miệng anh ta nở nụ cười bí hiểm. Đoán đúng rồi, cô bé.

An Tuyết Thần thả lỏng. Các anh là họ hàng?"

Câu nói kia như sét đánh ngang tai Lâm Mộ Dung Tuyết, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt. Anh... rốt cuộc là ai? Anh biết Ngự?

Người đàn ông nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, giương bộ mặt giả tạo. Cô thực ngu ngốc, cho cô lời khuyên, nếu muốn Phàm Ngự thích cô, chỉ bằng bắt chước cô ấy. Nói xong liền nhìn về phía An Tuyết Thần.

Lâm Mộ Dung Tuyết muốn nổi đóa. Anh nói sẽ giúp tôi giết nó mà.

An Tuyết Thần đứng dậy, đến bên cạnh Lâm Mộ Dung Tuyết. Anh ta không có ác ý, càng không thể giúp cô giết tôi, tuy là tôi không muốn nói chuyện với cô, nhưng cũng phải giải thích sơ qua một chút, tôi sợ cô nhìn không rõ?

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn An Tuyết Thần, giờ tay tát cô một cái, An Tuyết Thần chịu xuống nước, sau đó nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết. Lâm tiểu thư, trước tiên, tôi chịu có một cái tát, là cô cảm thấy tôi nợ cô, nhưng mà tôi chẳng nợ cô cái gì cả, cho nên để thỏa lòng đố kỵ của cô, cái tát này An Tuyết Thần tôi chịu, hy vọng cô đừng tiếp tục nổi điên nữa, coi chừng bị đưa đến trại tâm thần. Nói xong liền xoay người nhìn người đàn ông. Khi nào thì thả tôi ra? Anh cũng đang đợi anh ấy?

Người đàn ông nhìn cô, không hề che giấu ánh mắt yêu thích. Ừm, tôi đang đợi anh ấy, anh ấy sẽ thích món quà gấp mặt này. Nói xong, cửa liền bị đá văng. Phàm Ngự đi tới, vốn dĩ không có gì nhưng khi nhìn thấy bọn họ, lông mày lại chau lại. Phàm Ngự nhìn anh ta, anh ta mỉm cười nhìn Phàm Ngự.

Mị Ảnh, cho người rút lui, thu hồi súng.

Vâng, rút lui.

Phàm Ngự nhìn thoáng qua An Tuyết Thần, cũng không lo lắng, bởi vì chỉ số thông minh của cô không cần phải bàn, ngăn người khi nhìn thấy Lâm Mộ Dung Tuyết ở bên kia, dường như là hiểu hết mọi chuyện. Phàm Ngự đi về phía người đàn ông. Trở về lúc nào?

Người đàn ông nhún vai. Ngự, người phụ nữ của anh thật khiến em phải nhìn bằng con mắt khác, nếu cô ấy không phải là người phụ nữ của anh thì em khẳng định sẽ dùng hết toàn bộ gia tài để theo đuổi cô ấy. Cô ấy không phải thông minh bình thường đâu.

Phàm Ngự nhìn thoáng qua khuôn mặt không hề kinh ngạc của An Tuyết Thần, trong lòng anh biết rõ, nhưng nghe thấy cái người này trước mặt mình khen người phụ nữ của mình, thật không thoải mái tí nào.

Lâm Mộng Tuyết ở một bên ngậy người, họ thực sự biết nhau. Lâm Mộng Tuyết biết mình sắp không xong rồi, định chạy đi.

Lâm tiểu thư, muốn đi sao? Câu nói của An Tuyết Thần kéo hai người về lại hiện thực. Phàm Ngự lạnh lùng nhìn An Tuyết Thần, người đàn bà này, nhiều lần coi thường hắn mà ngang nhiên hành sự. Lần này còn có ý định hãm hại An Tuyết Thần. Thật không thể tha thứ.

An Tuyết Thần ngồi trên sofa, nhắm mắt, nghỉ ngơi một chút, cô cần phải nghỉ ngơi.

Hắc Tử, đưa nước cho An tiểu thư.

Hắc Tử thay đổi thái độ, cầm chai nước đi tới. An tiểu thư, mời uống nước. Vừa rồi đã đắc tội, xin tiểu thư đừng để trong lòng.

An Tuyết Thần cầm lấy chai nước, không nói gì. Người đàn ông nhìn Hắc Tử trán đỏ mồ hôi, cười. Hắc Tử, cô ấy tha cho người rồi, nếu không sao lại nhận lấy chai nước của người chứ.

Hắc Tử lập tức hiểu được. A, cảm ơn An tiểu thư.

An Tuyết Thần uống một ngụm nước, đứng dậy, đi đến chỗ hai người đàn ông kia, liếc mắt nhìn Lâm Mộng Tuyết, ánh mắt có chút bất đắc dĩ. Em mệt rồi, em lên xe trước, hai người cứ từ từ mà ôn lại chuyện cũ. Kỳ thực cô không nhìn thấy vẻ mặt xin tha thứ của Lâm Mộng Tuyết.

Phàm Ngự đưa mắt nhìn Mị Ảnh, Mị Ảnh liền đi theo cô. Giờ chỉ còn lại ba người. Lâm Mộng Tuyết đi tới trước mặt Phàm Ngự, nhìn gương mặt lạnh lùng, xa cách của anh, run rẩy nói: Ngự...Ngự....

Cô muốn giết cô ấy? Phàm Ngự lạnh lùng nói, người nào đó đang đứng một bên xem trò hay, đi tới vỗ vỗ vai Phàm Ngự. Ra tay nhẹ một chút, người ta cũng vì yêu anh quá. Nói xong liền rời khỏi kho hàng.

Ngự, em...em..

Phàm Ngự đi tới, tát cô một bạt tai. Vừa rồi còn đánh cô ấy?

Lâm Mộng Tuyết ôm mặt, khó tin nhìn Phàm Ngự, anh thế mà lại đánh mình. Lúc Phàm Ngự tới đã nhìn thấy một bên má sưng tấy của An Tuyết Thần.

Phàm Ngự nhìn Khôi Ảnh. Khôi Ảnh, biết làm như thế nào rồi chứ?!

Vâng, thưa chủ nhân. Nói xong Phàm Ngự liền xoay người rời đi, mặc cho tiếng la hét của Lâm Mộng Tuyết.

Ngự, Ngự, đừng, đừng, aaaaa!

Người đàn ông kia cùng An Tuyết Thần ngồi trên xe thể thao của Phàm Ngự, cô ngồi ghế sau, anh ta ngồi ở ghế trước. An Tuyết Thần day day trán chỉ vì cái chuyện nhảm nhí xảy ra hồi chiều.

An Tuyết Thần căn bản không để ý tới anh ta. Anh ta buồn cười nhìn An Tuyết Thần. An tiểu thư, tôi là Lý Nham, Phàm Ngự là anh họ của tôi.

An Tuyết Thần mở mắt, liếc anh ta một cái, không hề ngạc nhiên mà chỉ là gật đầu. Phàm Ngự đang ngồi trên xe nhíu mày nhìn Lý Nham.

Em ngồi trên xe anh làm gì?

Lý Nham cười cười nhìn Phàm Ngự. Ba mẹ đang truy sát em, cho nên em muốn đến trú ở chỗ anh, anh trai sẽ không phải không tiếp nhận em chứ?!

Phàm Ngự liếc anh ta một cái, rồi nhìn An Tuyết Thần một mắt qua gương, khởi động máy.

Anh làm gì cô ta? An Tuyết Thần thản nhiên.

Không có gì, chỉ dạy dỗ cô ta một chút, để cô ta hiểu được cái gì nên, cái gì không nên. Lần này anh tạm thời tha cho cô ta. Phàm Ngự thản nhiên mở miệng.

Thật đúng là bạc tình. An Tuyết Thần nhàn nhạt nói, dọc đường hai người có chút không bình thường, Phàm Ngự nén sự hoảng hốt trong lòng, cũng chỉ vì vương cái tên kia cho nên anh nhịn. Trái lại, Lý Nham nghiêng ngàm nhìn hai người.

Aaaaa Lâm Mộng Tuyết bùng mặt khóc lớn, Phàm Ngự thế lại sai người tát mình, mình không cam lòng, thật sự không cam lòng. Tôi sẽ không bỏ qua, các người chờ đó, sự sỉ nhục hôm nay, sẽ có ngày tôi trả lại.

(Lại trả thù, cô thật sự nên đến bệnh viện tâm thần!)

Không lâu sau ba người về đến biệt thự, An Tuyết Thần trở về, còn chưa vào nhà đã bị ôm, loáng thoáng tiếng khóc, cô biết đó là Lệ Lệ.

Hu hu hu-----, Tuyết Thần, cậu có bị sao không? Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết! Giang Lệ Lệ ôm An Tuyết Thần khóc nói, đôi mắt đẹp cũng trở nên đỏ au vì khóc.

An Tuyết Thần kéo cô ra. Không sao, cậu đừng khóc nữa, cậu làm tớ cũng muốn khóc, cậu xem xem, tớ không phải vẫn rất khỏe hay sao? Không có vấn đề gì!

Ba người đàn ông ngồi trên sofa nhìn hai cô gái đang ôm nhau. Lạc Trạch nhìn Lý Nham: Nhóc, về khi nào đấy?

Lý Nham nhìn Lạc Trạch. Về từ sáng rồi đến đây liền. Ha ha

Lạc Trạch nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt lắm của Phạm Ngự, cười xấu xa, nói: Nham, người bắt cóc cô gái nhỏ của hần sẽ không phải là cậu chứ?

Lý Nham nhìn Lạc Trạch, gật đầu. Là em!

Nói xong Lạc Trạch liền cười phá lên, nhìn Phạm Ngự đang giương bộ mặt khó coi. Ha ha, ha ha, Nham, quà ra mắt của cậu quả không nhỏ ha. Ha ha, ha ha.

Em cũng thấy thế. Lý Nham đáp lại. Lạc Trạch cùng Lý Nham bắt đầu cười phá lên, tiếng khóc bị hai người lấn át.

Giang Lệ Lệ kéo An Tuyết Thần đến bên cạnh Phạm Ngự. Chắc, tổng giám đốc, kẻ thù của anh nhiều thật. Lần sau bảo vệ cô ấy tốt một chút, bằng không đừng đưa tin tức lớn như vậy đi khắp nơi. Nói xong liền trừng mắt cái người tên là Lý Nham. Lý Nham nghiêng ngả nhìn Lệ Lệ. Đứng lên. Xin chào vị tiểu thư xinh đẹp, tôi là Lý Nham, gọi Nham là được rồi.

Giang Lệ Lệ không hề đếm xỉa tới, nhưng An Tuyết Thần ở bên cạnh kéo kéo cô, bắt đắc dĩ vừa vờn tay ra, Lạc Trạch kéo cô lại vào lòng, về mặt mắt húng.

Nếu không có việc gì thì chúng tôi đi trước. Lạc Trạch nói xong liền bế ngang Lệ Lệ đi ra ngoài, cũng không màng đến tiếng la hét của Lệ Lệ.

Lạc Trạch, anh bỏ tôi xuống, tôi sẽ đi, anh thả tôi xuống.

Lý Nham nhìn theo hướng hai người vừa mới đi, nhìn Phạm Ngự: Ngự, Lạc Trạch sẽ không cùng cô gái kia chứ?

Phạm Ngự liếc Lý Nham một cái. Vũ Trương, dẫn cậu ta tới phòng của mình. Phạm Ngự nói xong liền kéo An Tuyết Thần lên lầu. Lý Nham cười cười nhìn hai người. Vậy là hai cái tên này cũng đã rơi vào bẫy tình rồi, mình cũng nên đi tìm một mối thôi.

Lạc Trạch kéo Lệ Lệ vào trong xe, cô cũng nhận thức được mình vừa hét cái gì, không biết nói gì, ngồi im như thế. Lạc Trạch liếc cô một cái, cười lạnh. Sao không la nữa đi? Không phải vừa rồi còn lớn giọng lắm sao?

Giang Lệ rụt cổ, không nói lời nào, Lạc Trạch nhìn cô, có chút hài lòng. Em nói, anh phải trừng phạt em như thế nào đây?

Giang Lệ Lệ vờ nghe đến hai chữ 'Trừng phạt' lập tức run bắn lên, Không, không cần đâu. Tôi, tôi không có ý.

Lạc Trạch không biểu lộ gì, chuyên tâm lái xe. Cần Một chữ như đẩy Lệ Lệ vào lãnh cung.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, nhớ lại dáng vẻ anh trấn an mình lúc này, anh ấy cũng biết làm điều đó nữa sao? Lệ Lệ nhìn gương mặt nghiêng anh tuấn của anh. Không thể tưởng tượng được, anh còn biết an ủi người khác cơ đấy.

Lạc Trạch liếc Lệ Lệ một cái. Em còn nhìn anh, anh sẽ 'ăn' em ngay lập tức Giang Lệ Lệ sợ tới mức nhanh chóng thu tầm mắt.

Nhưng cô không phát hiện Lạc Trạch là thế mà lại đỏ mặt, đương nhiên anh cũng sẽ không để cô thấy được, đây thật là một chuyện khó tin đó mà.

Nham thiếu gia, tôi sẽ đưa cậu tới phòng. Vũ Trương đi tới trước mặt cậu nói.

Lý Nham nhìn vũ trương. Vũ Trương, bà thật là trẻ nha, không thay đổi chút nào.

Vũ Trương nhìn Lý Nham, cười nói: Nham thiếu gia cứ chọc vũ Trương tôi, cậu lên chưa, chắc hần là cậu đã mệt rồi.

Ừm, được, cháu cũng mệt rồi. Nói xong liền đi tới phòng dành cho khách.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Nóng bỏng, liệu mình yêu

Phạm Ngự kéo An Tuyết Thần tới phòng, đá mạnh cửa mở ra rồi đóng lại, đè cô vào cửa, cố định hai tay cô trên đầu, mạnh mẽ hôn lên môi cô. Anh ngậm lấy môi cô, cạy mở hàm răng cô, đưa cái lưỡi dài vào miệng cô, quấn quanh cái lưỡi thom tho của cô, hai cái lưỡi hung hăng đảo qua đảo lại một chỗ. An Tuyết Thần vừa bị kéo vào phòng, cũng không thể làm gì ngoài việc tiếp nhận nụ hôn bá đạo của anh. An Tuyết Thần bị hôn, thuận phục sự bá đạo của anh, bắt đầu đáp trả, hai tay vòng lên cổ anh, linh hoạt vuron đầu lưỡi chủ động quấn quanh lưỡi anh. Hai người hôn nhau đến mức không biết trời trăng gì.

Phạm Ngự nhả đôi môi sưng đỏ vì bị mình hành hạ kia ra, sau đó mạnh mẽ ôm cô, tựa đầu vào cổ cô, hít hết hương hoa bách hợp trên người cô, hận không thể đem cô nhập vào người mình.

"Bảo bối, em biết không, hôm nay em đã dọa chết anh. Chưa từng có cái gì làm anh hoảng sợ, để anh có cảm giác mất mát như thế cả." Phạm Ngự lúc này như một đứa trẻ, tựa đầu vào cổ An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nghe thế, thực sự động lòng. Hai tay vòng qua tấm lưng dày, rộng của Phạm Ngự, nhẹ nhàng vỗ về. "Em biết, em biết."

Phạm Ngự ôm chặt cô hơn. "Vây được. Em không sao là tốt rồi. Tuyết Thần, đồng ý với anh đừng rời khỏi anh, cho dù sau này có xảy ra việc gì đi chăng nữa cũng đừng rời khỏi anh. Được không?" Anh cũng không biết mình bị sao nữa, đột nhiên có cảm giác giống như mình mất đi cô vậy.

An Tuyết Thần chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy, trong lòng đau nhói, cũng chỉ vì mình. Cho dù có là người vô tâm, cô cũng sẽ bị cảm động. Nhất là một người cao ngạo như anh, cũng vì mình mà thay đổi rất nhiều.

"Được, em sẽ không rời khỏi anh, sẽ luôn ở cạnh anh." Cô cũng không biết mình bị làm sao, hiện tại cũng chỉ biết nói như vậy, cô biết anh sẽ vui khi nghe điều đó, nhưng cô không dám, cô sợ, sợ theo đó là vô vàn những thương tổn. Cho nên, cô lựa chọn chôn vùi tình cảm đó.

Phạm Ngự ngẩng đầu, nâng cái khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. "Thật sao?"

"Thật, Ngự, nếu, nếu em nói em chấp nhận anh, anh sẽ lại tổn thương em lần nữa sao?" An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, đôi mắt tràn ngập sự sùng nịch, nói.

"Sẽ không, vĩnh viễn không, anh sẽ không bao giờ tổn thương em lần nữa." Một mặt Phạm Ngự đặt môi lên khuôn mặt An Tuyết Thần, một mặt cam đoan, bởi vì anh có chút kích động, những lời này của cô là có ý gì?

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đặt lên chiếc giường đen, tựa như tính cách của anh, chỉ khi trong phòng có cô gái này thì mới có một chút ấm áp.

Khuôn mặt An Tuyết Thần đỏ rực nhìn Phạm Ngự. "Ngự, anh biết không, cái đêm mưa đó, em không thể quên được."

Phạm Ngự nghe An Tuyết Thần nói thế, cõi lòng đau thắt, vẻ mặt cầu khẩn. "Nhưng em hãy cho anh cơ hội. Tuyết Thần, trước kia là anh không đúng, cách làm cũng không đúng, nhưng mà anh yêu em, trước đây chưa bao giờ anh như vậy cả, đối với phụ nữ lại càng không. Cho nên, anh không biết làm gì để em để ý đến anh, vì thế mới áp dụng cách thức ngu ngốc đó, tha thứ cho anh nhé?!"

An Tuyết Thần nhìn vẻ mặt chân thành của anh, khẽ cắn đôi môi đào của mình. "Đêm đó, em cũng muốn nói rõ lòng mình cho anh biết, nhưng....." những lời nói tiếp theo còn chưa ra khỏi miệng, đôi môi cô đã bị Phạm Ngự dịu dàng cắn nuốt.

Phạm Ngự hôn môi An Tuyết Thần, rồi đi lên tai cô, "Tuyết Thần, cho anh thêm một cơ hội nữa, để anh chứng minh. Uh?!" Thanh âm có chút trầm thấp, ấm muội, có chứa mùi vị **.

An Tuyết Thần ngượng ngùng gật đầu, Phạm Ngự giống như được khuyến khích, bắt đầu sủng ái cô, hôn lên mỗi một tấc da thịt cô. Thân thể An Tuyết Thần ***, run nhẹ, Phạm Ngự nhìn thân thể cô gái mình yêu dưới thân, con ngươi đen trở nên đỏ sậm, giọng nói khàn khàn. "Bảo bối, em thật đẹp!"

An Tuyết Thần nghe lời nói kia, thân thể dần dần đỏ bừng, nhìn Phạm Ngự đang say đắm cảnh xuân. Nhìn thân thể đỏ hồng, Phạm Ngự nuốt nước bọt, bắt đầu dùng lưỡi liếm láp thân thể cô.

"Ngự, đừng, đừng mà." An Tuyết Thần không chịu nổi sự khiêu khích của anh, anh thế mà lại đặt môi vào nơi đó của cô.

Phạm Ngự giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ***, dịu dàng cười. "Bảo bối, chúng ta đi tắm, tắm uyên ương." Nói xong liền ôm lấy An Tuyết Thần tiến vào phòng tắm. Không lâu sau, tiếng rên rỉ đáng yêu từng đợt truyền tới, tạo thành bản hòa tấu hoàn mỹ. Yêu là thế, khoan dung cho đối phương cũng học được cách khoan dung chính mình, đối xử tốt với đối phương cũng học được cách đối xử tốt với chính mình.

Sáng sớm, An Tuyết Thần tỉnh dậy, nằm trên giường, mở to mắt, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú đang ngủ say của Phạm Ngự, da anh thật đẹp, giống một như một tiểu cô nương. An Tuyết Thần hồn nhiên giơ ngón trỏ viên theo đường nét như tranh vẽ của anh, từ trán xuống lông mi, từ lông mi xuống mắt, từ mắt chạy thẳng xuống đôi môi khiêu gợi, đẩy từ tính, ngay cả ngủ cũng nhếch lên kia. An Tuyết Thần nhẹ nhàng vuốt ve.

"Á, anh .... anh tỉnh rồi à!"

Phạm Ngự cắn cắn ngón tay trắng mịn của An Tuyết Thần, liếm liếm, làm cho An Tuyết Thần la to một tiếng rất yêu. Mặt cô hơi phồng hồng, giống như bị bắt quả tang.

Phạm Ngự mở đôi mắt đen láy vừa mới tỉnh ngủ, lúc này đôi mắt anh đặc biệt thâm thúy. Người đàn ông này tựa như biển sâu, tình huống như vậy, cũng khiến người khác suy nghĩ mãi không ra.

Một tay của Phạm Ngự cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia, một tay vòng qua eo cô, thân thể trần truồng của An Tuyết Thần tựa sát vào thân thể nóng rực của Phạm Ngự. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô chui rúc vào khoan ngực rộng lớn của Phạm Ngự tạo thành một bức tranh đẹp đẽ.

"Anh, anh làm gì vậy?!" An Tuyết Thần then thùng nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực anh, vết sẹo kia khê ma sát lên da trắng mịn của cô, trong lòng chợt chua xót.

"Đừng cử động, em mà động đây, sẽ gây ***. Bảo bối, đừng nhúc nhích, để anh ôm em như vậy một lát." Giọng nói trầm ấm của Phạm Ngự là hoàn mỹ nhất trong số giọng nói của những người đàn ông cô đã từng nghe qua. Sự trầm thấp vốn chứa khí phách trời sinh, như mệnh lệnh, cũng không mất đi sự dịu dàng. Tiếng nói ấy như liều thuốc độc trí mạng.

An Tuyết Thần bị lời nói như bùa chú của anh chinh phục, nằm sấp trên người anh, không cử động, nghe hơi thở nam tính trên người anh.

Phạm Ngự gỡ tay An Tuyết Thần ra, nhẹ nhàng chống đỡ vai cô cô dậy, hai người cứ đối mặt như thế. An Tuyết Thần nhìn vào mắt anh, muốn đòi tầm mắt cũng không được, đôi mắt không nghe theo sự điều khiển của chính mình. Đôi mắt đen ấy chứa đầy mị lực.

Phạm Ngự nhắm ngay đôi môi đỏ mọng của cô, nhẹ nhàng hôn, mới đầu là nụ hôn nhẹ nhàng sau dần trở nên cuồng nhiệt, bá đạo. Trong chớp lát, An Tuyết Thần cũng chôn mình trong nụ hôn của anh.

Phạm Ngự nhìn đôi mắt nhắm chặt của An Tuyết Thần, phải công nhận vị ngọt của cô hầu như không lúc nào là không kích thích anh, chỉ cần cô tới gần, anh liền tham luyến vẻ đẹp hoàn hảo của cô, vĩnh viễn không dừng. Vẻ đẹp vốn có của cô như một bình rượu ngon chôn sâu dưới lòng đất, khiến cho người ta nghiện, nếm thử một lần sẽ không bao giờ quên. Nghĩ tới đây Phạm Ngự liền trở mình.

Hai người hô hấp rối loạn, tình tiết mờ ám cũng chậm rãi theo dòng cảm xúc mà xây đến.

An Tuyết Thần hơi nghiêng đầu, Phạm Ngự liền chôn vào vai cô, hương hoa Bách hợp trên tóc cô kết hợp với hơi thở của anh lúc này, hỗn hợp trên người anh nồng đậm hơi thở nam tính.

An Tuyết Thần cảm giác được cái thứ cứng ngắc phía dưới bụng mình, mở miệng: "Ngự, đừng mà." Hành động cự tuyệt này của cô như mời gọi anh. Anh mạnh mẽ xoay người cô lại, bàn tay to vuốt ve bụng cô, nhắc móng cô lên, mạnh mẽ tiến thật sâu vào thân thể cô.

"Ngự, anh, um..." vốn dĩ kháng cự giờ lại biến thành tiếng rên rỉ tuyệt đẹp.

"Bảo bối, em thật đẹp, anh thật sự không chế không được." Thanh âm của Phạm Ngự mang theo vạn phần thỏa mãn, khẩu khí tràn ngập hương vị ***.

Hai người bắt đầu tập luyện vào sáng sớm. Lúc xuống lầu cũng là lúc Lý Nham đã ngồi vào bàn ăn, vẻ mặt không hay ho gì nhìn hai người. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đỏ ửng liền biết vừa rồi đã xảy ra cuộc vận động kịch liệt như thế nào.

Lý Nham không hề che giấu ánh mắt, nhìn An Tuyết Thần đến mắt tự nhiên, cô hơi giật giật góc áo của Phạm Ngự, Phạm Ngự lạnh lùng liếc về mặt ngập ý cười của tên nhóc kia, nghiêm nghị nói: "Nham, dẹp cái ánh mắt đó của cậu đi!"

Lý Nham nhún vai, không nhìn An Tuyết Thần nữa. "OK, thật đói quá đi, có điều, hai người đi xuống bằng cách gì? Sao lại chậm như vậy?"

Ý tứ trong lời nói của Lý Nham càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đỏ hơn. Phạm Ngự nhìn bộ dạng xấu hổ của An Tuyết Thần, lạnh lùng liếc Lý Nham một cái.

Khinh hai cái người này, "Có điều, An tiểu thư như vậy thật không dễ dàng gì. Có thể làm cho cô không khống chế được tình cảm hướng gì Phạm Ngự, hahahaha" Lý Nham thoải mái cười lớn, nói móc hai người.

Phạm Ngự cảm ly cà phê đặt lên môi: "Không muốn ở lại thì cậu có thể đi."

Lý Nham lúc này mới biết điều mà ngâm miệng lại ăn điểm tâm, đột nhiên bữa sáng càng tăng thêm vị. Dùng xong bữa, ba người ngồi xe đi tới công ty Phạm Ngự, lại thêm một vị khách ngoài ý muốn.

Dọc đường đi, Lý Nham chỉ cần thấy cô gái nào có tư thái một chút liền trở mắt nhìn khiến An Tuyết Thần đang đơ người cũng khê động khóe miệng, chỉ có Phạm Ngự là đen mặt ôm An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn Lý Nham, bất chợt nghe anh ta lẩm bẩm: "Ngự, mỹ nữ ở chỗ của anh thật nhiều nha, ở đây em có thể tung tăng rồi."

An Tuyết Thần ngậy thơ nhìn Lý Nham. Trời ạ! Người đàn ông này, cái thân xác này có phải bị người nào mượn mất không? Sao trong ngoài (nội tâm-bề ngoài) đều không đồng nhất tí nào vậy? Không nói lời nào tốt đẹp cả, chỉ được cái mồm là nho nhã. Kỳ lạ là cô gái nào cũng trúng chiêu của anh ta. Thật hết chỗ nói.

Lý Nham nhìn bầu không khí kỳ lạ giữa hai người, khẽ cười: "Sao thế? Sao mặt mũi hai vị lại khó coi như vậy?" Kỳ thật là Lý Nham biết rõ, nhưng chính là vì muốn nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của Phàm Ngự. Nhưng mà biểu tình kia của An Tuyết Thần là sao?"

An Tuyết Thần nhìn thoáng qua Lý Nham, thờ dài, lắc đầu. "Ngự, em họ anh có phải là người hai mặt không?"

"Sao lại nói vậy?" Phàm Ngự rất phối hợp hỏi lại.

"Trong ngoài rất không đồng nhất." An Tuyết Thần gằn từng tiếng. Nghe xong, khuôn mặt cứng nhắc của Phàm Ngự dịu đi một chút.

"Không rõ lắm." Phàm Ngự thản nhiên mở miệng.

An Tuyết Thần gật gật, sau đó nhìn thẳng vào các chữ số, hoàn toàn không để mắt tới Lý Nham. Lý Nham nhìn người ca người đối, ý nói mình bề ngoài thì ôn hòa, nho nhã nhưng thực ra lại là 'hoa tâm đại cái cù' (đại khái nói lừa gạt).

Lý Nham liếc hai người, sau đó cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Mời, người nhà họ Phàm gặp nhau

Ding ding —— thang máy mở ra, ba người cùng đi về phía phòng làm việc của Phàm Ngự.

Gót chân Lý Nham nhất định theo tới nói là tới xem một chút, có hay không phù hợp với vị trí của mình, ở nhà sợ nhầm chán cho nên sẽ chết da lười liên theo tới.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự: "Vậy em đi trước, một lát nữa đi tìm anh"

Mặt Phàm Ngự không thôi nhìn An Tuyết Thần, đang ở trước mặt mọi người hôn môi đỏ mọng của An Tuyết Thần. Khuôn mặt nhỏ của An Tuyết Thần đỏ lên. Phàm Ngự thấy thế ghé vào bên tai An Tuyết Thần. "Bảo bối, chừng nào thì em đối với đồ mặt chuyên nhất tình hả."

An Tuyết Thần đẩy Phàm Ngự ra, mắt đẹp gất gao trừng mắt liếc anh một cái: "Ghét" Nói xong cũng hướng phía ngược lại rời đi. Phàm Ngự nhìn bóng lưng An Tuyết Thần rời đi, trên mặt có chút dụi dụi.

"Này, em nói, người ta cũng đã đi xa. Dính như vậy?" Lý Nham ở một bên đâm bả vai Phàm Ngự. Phàm Ngự thương cho Lý Nham một mắt lạnh thật to. Sau đó đi vào phòng làm việc.

Hai người đẩy cửa ra cũng sừng sốt mấy giây, ngay sau đó Phàm Ngự phản ứng kịp, bản thân mọ ở đây cũng không hiếm lạ, mẹ của mình ở nơi này cũng rất ngạc nhiên.

"Mẹ, mọ, lúc nào thì tới đây? Sao không nói thông báo trước" Về mặt Phàm Ngự lạnh nhạt vòng qua họ đi tới phòng làm việc của mình ngồi xuống, cời xuống tây trang. Người đàn ông như vậy có thể nào khiến cô gái không yêu đây?

Mọ nhìn Lý Nham ngăn người ở cửa, tiến lên níu lấy lỗ tai của anh ta.

"A, mẹ, buông tay, đau, đau, buông tay, mẹ" Lý Nham cong thân thể, nắm lỗ tai của mình.

"Cái tên tiểu tử thúi này, len lén chạy về, còn trốn ở chỗ anh trai mày, cho rằng tao không tìm được sao. Hả?" Thanh âm của Lý mẹ rất nghiêm khắc. Chỉ là hai người mẹ này rất trẻ tuổi, cũng rất cao quý ưu nhã.

Phàm mẹ nhìn Phàm Ngự, gương mặt lạnh lùng. Không chút nào hơi bị kinh động, khóe miệng Phàm mẹ hơi gợn lên, hình dạng này của con trai, thật đúng là kiêu ngạo.

Phàm Ngự cảm thấy mẹ của anh nhìn chăm chú, dứt khoát để bút trong tay xuống, cầm điện thoại lên: "Thư ký Trương, pha bốn ly cà phê đưa vào."

Phàm Ngự cúp điện thoại, nhìn mẹ của anh: "Có chuyện gì sao?"

Mẹ của Phàm Ngự tên là Mục Anh Lan. Nhưng bà thích người khác gọi mình là Phàm phu nhân.

Mục Anh Lan nhìn Phàm Ngự, đưa tờ báo trong tay ném tới trên bàn Phàm Ngự, gương mặt cao quý ưu nhã, không thể vượt qua khoảng cách. Phàm Ngự căn bản là không nhìn. Chỉ là nhìn mẹ mình.

Mục Lan Anh, nhàn nhạt mở miệng: "Ngự, giải thích một chút?"

Phạm Ngự lười biếng nhìn mẹ của mình, sau đó khước miệng cong cong, gọi điện thoại: "Bảo bối, là anh, hiện tại đến phòng làm việc của anh một chút!"

"Bây giờ?" An Tuyết Thần đang bận chuẩn bị chuyện lưu diễn. Buông công việc trong tay rồi nói.

"Ừ"

"A, Được"

An Tuyết Thần buông công việc trong tay, liếc mắt nhìn Lê Lê còn đang bận.

"Lê Lê, tớ đi ra ngoài chút."

"A, được"

An Tuyết Thần đi tới tầng lầu Phạm Ngự làm việc, đã nhìn thấy Thư ký Trương bung bốn ly cà phê. An Tuyết Thần biết bên trong phòng làm việc có người.

"Thư ký Trương, đây là đưa vào phòng làm việc sao?"

"Ừ, đúng vậy, Tổng giám đốc phân phó, hình như là khách tới?" Thư ký Trương nói.

An Tuyết Thần nghiêng đầu nghĩ: "Đưa cho tôi, tôi giúp anh đưa vào, anh vội thì đi đi"

"A, vậy thì tốt, làm phiền rồi!"

An Tuyết Thần bung cà phê, gõ cửa. Cốc cốc ——

"Vào"

An Tuyết Thần bung cà phê trong tay, nhưng lại không mất ưu nhã, hoàn toàn không kém hai vị phu nhân cao quý. An Tuyết Thần nhìn lướt qua, nhìn bộ dạng bối rối của Lý Nham, liền đoán được một hai rồi. An Tuyết Thần đem cà phê đặt ở trên khay trà.

"Hai vị phu nhân, xin dừng" Dứt lời liền bung lên một tách cà phê đi tới trước mặt của Phạm Ngự, đem 2 tách cà phê để đặt ở trên bàn. Phạm Ngự càng ngày càng yêu cô gái này, thật đúng là CMN, thông minh. Một cái đã biết đại khái tình hình.

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút. Trong lòng không khỏi thầm than: không sai, có khí chất.

"Con trai, cô ta là tân nương trên báo con từ trong tay tên tiểu tử Lãnh đoạt lại?" Mục Anh Lan quan sát An Tuyết Thần rồi nói, mặc dù là đưa lưng về phía họ, nhưng lại không che giấu ưu nhã bẩm sinh của bà.

An Tuyết Thần dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Phạm Ngự, mặc dù cô cũng không kinh ngạc. Cô quả thật đã đoán được. An Tuyết Thần trừng Phạm Ngự xong, sau đó nhẹ nhàng xoay người. Đáng vẻ bất phàm, khí chất cao nhã.

Ngọc dung tịch mịch lệ chẳng chết, Lê Hoa một nhánh xuân mang mưa, cô - Tú Nhã tuyệt tục, tự có một cỗ khinh linh chi khí (không thể coi thường), da thịt mềm mại, thần thái nhàn nhã, đào đôi mắt đẹp, má đào tươi cười, hàm chứa từ không ói, khí như u lan, dịu dàng động lòng người không nói hết.

Từ khi An Tuyết Thần quay người lại, hai vị phu nhân cảm giác chính là như thế. "Phạm phu nhân, bà khỏe chứ, tôi là An Tuyết Thần. Là cô gái mà bà nói trên báo chí."

Ngay cả Lý mẹ ở thời điểm dạy dỗ Lý Nham, cũng buông lỏng tai của anh xuống, đối mặt với cô gái so với mình còn phải đoan trang ưu nhã hơn, có chút thương thức. Lý mẹ sửa sang lại mình một chút. Lý Nham dùng ánh mắt cảm ơn. An Tuyết Thần dĩ nhiên là tiếp nhận, nhàn nhạt mà cười cười.

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần một thân váy dài màu sắc sắc sỡ kéo dài đến mắt cá chân của cô, theo bước đi nhẹ nhàng lưu chuyển. Mặc dù váy giá rẻ, mặc ở trên người An Tuyết Thần lại không nhìn ra là giá rẻ, để cho cô xuyên ra một loại ý vị khác. "Cô và con trai tôi có quan hệ thế nào?"

An Tuyết Thần nhìn vị phu nhân này, trong lòng đánh điểm số, xác định rất khó trị. An Tuyết Thần giữ vững nụ cười thanh nhã; "Phu nhân, quan hệ cấp trên cấp dưới."

Lông mày tuấn tú của Phạm Ngự nhướng lên nhìn An Tuyết Thần, Mục Anh Lan nhìn thấy trên mặt con mình tốt lắm không che giấu dịu dàng, còn tưởng rằng là mình nhìn lầm, chưa bao giờ gặp qua anh có cái vẻ mặt này, ngay cả Lâm Mộng Tuyết cũng không có, hiện tại bà không thể không nói lời đồn đãi bên ngoài là thật.

"Lời đồn đãi bên ngoài là giả hay sao?" Mục Anh Lan lần nữa nói.

An Tuyết Thần vẫn tư thái ưu nhã: "Không phải"

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần, đứng dậy. Đang đùa bà sao? Giọng nói có chút tức giận: "Vậy rốt cuộc quan hệ của hai người là thế nào?"

"Phu nhân, ở chỗ này hỏi, chúng ta chỉ có thể là quan hệ cấp trên cấp dưới, con của bà, không phải bà rõ ràng hơn sao? Anh ấy không thích lấy chuyện riêng gắn liền vào trong công việc." An Tuyết Thần trả lời chọc cười hai người đàn ông. Lý Nham cười ra tiếng, nhưng bị ánh mắt lão mẹ làm cho thu lại.

Lần đầu tiên Mục Anh Lan cảm giác mình mặt mũi của bị một con nhóc chà đạp. "Phạm Ngự, mẹ cho con biết, thiếu phu nhân tương lai nhà chúng ta không thể nào là cô ta."

Thần nữ vẫn còn ở đó. Phạm Ngự nhú nhú mày. Đứng dậy, đi tới bên người An Tuyết Thần, ôm cô. "Chính là cô ấy"

Phạm Ngự nói, khiến Mục Anh Lan tức đến méo lệch lỗ mũi, từ trước đến giờ đứa con trai này không hợp với mình, nhưng cũng không làm thay đổi lời bà..., làm trái với lời của bà. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, cười nhẹ.

"Tiểu Ngự, em tin anh" An Tuyết Thần hướng về phía Phạm Ngự cười nhẹ.

Mục Anh Lan càng thêm kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, tiểu Ngự? Cái tên này đối với Phạm Ngự mà nói chính là cấm kỵ, cô ta cứ như vậy gọi ra. Bà thật sự xem thường cô gái này rồi. Rất có bản lĩnh.

Lý Nham ở một bên nhìn kịch hay. Mới đầu anh nghe thấy An Tuyết Thần gọi Phạm Ngự là tiểu Ngự cũng biết An Tuyết Thần đối với Phạm Ngự mà nói là quan trọng.

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần. Thanh âm đề cao gấp mấy lần: "Tiểu Ngự, là cô gọi sao? Cô xứng sao?"

Phạm Ngự nhú chặt lông mày lại, chuyển sang mẹ của mình, trong nháy mắt ánh mắt thay đổi thành lạnh lẽo: "Trừ cô ấy ra, không có bất kỳ ai xứng gọi cái tên này" Ánh mắt của anh bén nhọn. Sắc bén y hệt đao kiếm.

An Tuyết Thần phát giác phương diện này còn có vấn đề, nhưng hiện tại cô không tiện hỏi. Liếc mắt nhìn Lý Nham, Lý Nham hướng An Tuyết Thần gật đầu một cái. Lý Nham đối với cô gái thiên biến đoán ý qua lời nói và sắc mặt càng thêm bội phục. Không trách được Phạm Ngự khuất phục ở dưới quần của cô.

Mục Anh Lan chỉ vào Phạm Ngự. Thân thể khẽ run: "Cái gì? Con nói cái gì?"

Phạm Ngự rất có tính nhẫn nại, lặp lại: "Chỉ có cô ấy có thể gọi con như vậy, cho dù thân là mẹ, người cũng không có tư cách này"

"Mày, mày, mày thế nhưng vì cô ta mà nói chuyện với mẹ mày như vậy?" Lý mẹ nhìn thấy tâm trạng Mục Anh Lan không tốt lắm, tiến lên đỡ bà.

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần, trong ánh mắt thế nhưng tất cả đều là ghét, cùng chán ghét: "Mày cái cô gái này, thật là có bản lĩnh, khiến công tử Lãnh thị mê mẩn đến thần hồn điên đảo, hiện tại ngay cả Ngự cũng bị mày mê hoặc. Xem ra mày thật đúng là con hồ ly tinh" Mục Anh Lan không có tư thái cao quý, ngôn ngữ đều mỉa mai.

Sắc mặt của Phạm Ngự càng không tốt, đây là điềm báo trước lúc anh nổi giận, Mục Anh Lan thế nào lại không biết được. Lý Nham thấy tình thế không tốt, tiến lên: "Cái đó, cô cô, chúng ta đi về nghỉ ngơi trước. Có được hay không"

Lý Nham đỡ cô cô của mình nói. Mục Anh Lan liếc An Tuyết Thần, ánh mắt tất cả đều là tức giận. "Tôi cho cô biết, đời này cô đừng mơ tưởng vào cửa chính nhà họ Phạm. Trừ phi tôi chết." Nói xong cũng hướng cửa đi tới.

Lý Nham nhìn hai người thờ dài một cái. Xem thế này là có kịch vui để xem, anh đối với người cô cô này còn rất hiểu rõ.

Đội bọn họ đều đi hết, An Tuyết Thần cũng không hề gì, ngồi phía trên ghế sa lon, không nói lời nào, giống như chờ cái gì vậy. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, nắm tóc, vừa muốn nói gì, An Tuyết Thần liền mở miệng.

"Không vào được cửa nhà họ Phạm, trừ phi bà ta chết? Phạm Ngự chuyện khác em tuyệt không lo lắng anh xử lý không tốt, chỉ là cái này em cảm thấy có hy vọng có thể nhìn." An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự nói.

"Tuyết Thần, anh..."

"Tiểu Ngự" Bây giờ cô muốn biết tại sao người khác không có tư cách gọi như vậy.

Phạm Ngự đi tới bên người An Tuyết Thần, ôm cô vào trong ngực. "Tuyết Thần, chuyện này sau này anh sẽ nói với em, chỉ là, em phải đồng ý với anh, dù tình huống gì xảy ra em cũng không được rời khỏi anh!" Lần này Phạm Ngự cảm giác mất đi cô, tính cảm ứng càng phát mạnh. Ôm cô thật chặt.

"Ừm, em đồng ý với anh." An Tuyết Thần cũng có điều suy nghĩ, mẹ của anh tuyệt không đuổi tốt, xem ra cuộc sống sau này của chính mình khổ ở phía sau đây?

Chương 115: Gặp nhau, chuyện cũ như khói

Nhà cũ Phàm gia——

"Kính Thiên, ông xem con trai ông một chút, tất cả lời nói khốn kiếp gì đó, thế nhưng vì cô gái kia mà nói tôi như vậy? Ông bảo mặt mũi của tôi còn đặt ở chỗ nào, tôi tuyệt đối không đồng ý."

Phàm Kính Thiên, đời trước hai nhà hắc bạch Truyền Kỳ, mặc dù đã hơn sáu mươi nhưng nhìn qua cũng chỉ có chừng bốn mươi tuổi, hình dáng cùng Phàm Ngự rất tương tự, phong thái nói năng phi phàm. Cùng con trai ông cảm giác giống nhau.

Phàm Kính Thiên nghe phu nhân mình nói, khóe miệng khẽ gợn lên. "Con trai nói như vậy?"

Mục Anh Lan gật đầu: "Đúng vậy, con trai ông chính là nói thế, tức chết tôi rồi."

Phàm Kính Thiên liếc mắt nhìn phu nhân của mình, gương mặt tươi cười: "Ngày nào đó bảo bọn họ về nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi tới lãnh giáo nha đầu kia một chút." Cô gái như vậy giống như cô gái của mình trước kia, không biết hiện tại cô ấy thế nào.

Mục Anh Lan nhìn nhớ nhưng trong lòng mắt của Phàm Kính Thiên, cũng biết lại nhớ con tiện nhân kia. Nắm chặt ghế sa lon. Cũng không còn nói chuyện: "Tốt"

Tuyển phân cách ——

Phàm Ngự nhận điện thoại của Lý Nham.

"Này, Ngự, đừng nói để anh mang Tuyết Thần về nhà ăn cơm."

Phàm Ngự nhíu nhíu mày. "Lúc nào thế?"

"Tối nay"

"Anh biết rõ rồi."

Phàm Ngự cúp điện thoại, như có điều suy nghĩ, An Tuyết Thần nghiêng mắt nhìn anh. "Chuyện gì?"

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, dịu dàng cười một tiếng: "Cha bảo chúng ta về nhà ăn cơm. Lập tức"

An Tuyết Thần buông công việc trong tay, mím chặt đôi môi, nhìn Phàm Ngự, giống như là đang suy tư cái gì, cuối cùng cười nhạt một tiếng: "Vậy còn không đi"

Phàm Ngự nhíu nhíu trán lông mày: "Nghĩ xong?"

An Tuyết Thần hướng về phía anh, ưu nhã cười một tiếng: "Em thích bị khiêu chiến, cũng thích khiêu chiến người khác"

Khóe miệng Phàm Ngự giật giật, gợn lên thành một độ cong mỉa mai, "Không hổ là cô gái Phàm Ngự anh nhìn trúng. Đi thôi"

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, hai người ăn ý cười một tiếng, chuẩn bị lên đường đi nhà họ Phàm.

Tuyển phân cách ——

Nhà họ Phàm——

Hai người xuống xe, hai người chính là cố ý mặc tùy ý như vậy. Phàm Ngự một thân đồ thể thao, trừ một thân bá đạo, nhiều hơn một tia ánh mắt trời, thế nhưng đều là An Tuyết Thần ép, lần đầu tiên tới thì cho bọn họ uy phong xuống Ngự. Cũng biết Phàm Ngự chưa bao giờ mặc như vậy. Hơn nữa hai người vẫn là đồng dạng, rõ ràng là trang phục đôi.

Hai người nắm tay, mặt đầy ý cười tiếu sái đi vào biệt thự, đi vào biệt thự, mấy trưởng bối nhìn hai người, cũng tròn to hai mắt. Nhìn Phàm Ngự, cuối cùng liếc mắt lạnh nhạt nhìn An Tuyết Thần. Không chút sợ hãi nào, có vẻ không hề gợn sóng. Khóe môi nhếch lên đường cong như có như không.

Lý Nham nhìn hai người, dùng ánh mắt truyền tin tức, nhìn An Tuyết Thần: "Ý là, cô được lắm, bội phục"

An Tuyết Thần đương nhiên nhận được, vọt trừng mắt nhìn anh, nhanh đến mức làm cho người ta bắt không tới. An Tuyết Thần vừa tiến đến, Phạm Kinh Thiên liền ngăn người, quá giống. Rốt cuộc hiểu rõ tại sao con trai phải vì cô mà thay đổi, ánh mắt cha con đều giống nhau. Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần, lúc này mới hoảng hốt phát giác đáng dấp của cô có chút nhìn quen mắt, lại nhìn bộ dạng sừng sốt của Phạm Kinh Thiên, cũng chợt nhớ tới, điều này làm cho bà đối với An Tuyết Thần có hận ý sâu hơn.

Mục Anh Lan nhìn hai người ở cửa: "Các người, các người, đây là cái đáng về gì, ăn mặc như vậy, đúng là không tôn trọng chúng tôi"

"Cha, cậu, mẹ" Phạm Ngự không để ý đến Mục Anh Lan nổi điên, lướt qua bà đi tới trước bàn ăn chào hỏi, về phần An Tuyết Thần thời điểm lướt qua Mục Anh Lan vẫn hơi gắt đầu, chứng minh cô là tôn kính bà.

Phạm Kinh Thiên thu hồi ý nghĩ nhìn An Tuyết Thần, không khỏi gắt đầu. Cô gái tốt, có tác phong. Có thể cuồng ngạo thuần phục con trai không kiềm chế được chắc hẳn là không đơn giản. Làm thông suốt ông già như ông.

"Chào các vị trưởng bối, cháu là An Tuyết Thần." An Tuyết Thần nhàn nhạt khẽ cong eo, mình không thể theo cách gọi cả Phạm Ngự, bằng không bà mẹ khó trị lại bảo lựa xương trong trứng gà rồi.

Trong lòng Phạm Kinh Thiên không khỏi gắt đầu, nha đầu này đủ thông minh. Ừ, không tệ.

Về mặt Phạm Kinh Thiên lạnh nhạt, mở miệng: "Ngồi xuống đi"

Mục Anh Lan thấy mình bị lơ là, giận đùng đùng đi tới phòng bên cạnh Kinh Thiên ngồi xuống.

An Tuyết Thần theo Phạm Ngự, ngồi ở bên cạnh anh. Phạm Ngự một mực rất săn sóc gấp thức ăn cho An Tuyết Thần. An Tuyết Thần cũng cười một tiếng, không có quá nhiều lời.

Sau khi mẹ của Lý Nham nhận được ánh mắt của Mục Anh Lan thì mở miệng: "Không biết An tiểu thư là thiên kim nhà nào?"

An Tuyết Thần nhìn mẹ của Lý Nham, thản nhiên cười: "Thiên kim? Cái gì là thiên kim? Thiên kim nặng(nghìn vàng nặng)? Hay là cái gì khác?"

Vừa hỏi tới, mẹ của Lý Nham bị hỏi ngược, mẹ Lý Nham cười cười xấu hổ. Lý Nham hướng mẹ mình cho biểu cảm đừng xen vào.

Mục Anh Lan khinh bỉ nhìn An Tuyết Thần: "Thiên kim nhà ai không hiểu nuôi dạy như vậy, nói chuyện cùng trưởng bối như vậy"

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phạm Ngự, biết anh lại tức giận, cầm tay nắm quyền của Phạm Ngự, Phạm Ngự nhìn cô, cuối cùng cũng buông lỏng ra. Đây tất cả đều thu ở trong mắt Phạm Kinh Thiên.

"An tiểu thư, không biết cha mẹ họ gì?" Phạm Kinh Thiên mở miệng nói. Lời kế tiếp khiến Phạm Kinh Thiên rất là giật mình.

"Cha cháu tên An Chính Trung, mẹ cháu tên Dương Lan"

Lách cách ——

Thanh âm chiếc đĩa rót đất không phải một người, hơn nữa còn là hai người. Chính là vợ chồng bọn họ. Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần liếc nhau một cái, sau đó chau mày lại nhìn cha mẹ của mình.

Phạm Kinh Thiên nhìn An Tuyết Thần, gương mặt kích động, mà sắc mặt Mục Anh Lan còn là trắng bệch. Cuối cùng cầm thù An Tuyết Thần, không nhận được mắng ra tiếng.

"Ê tiện, con của tiện nhân quả nhiên chính là ê tiện, hồ ly tinh, nhân cơ hội quyến rũ người rồi." An Tuyết Thần chau mày lại nhìn về mặt tái nhợt tức giận của Mục Anh Lan.

"Phạm phu nhân, bà có thể mắng tôi, nhưng xin đừng vũ nhục mẹ tôi" Sắc mặt của An Tuyết Thần không tốt, khó coi hơn rất nhiều. Phạm Ngự đối với người mẹ đột nhiên nổi điên kia. Nhíu chặt lông mày lại. Cái tên Dương Lan này có chút quen thuộc. Trong đầu tán qua một hình ảnh. Sau đó nhìn cha của mình, cuối cùng nhìn An Tuyết Thần. Như có điều suy nghĩ, giống như hiểu.

Phạm Kinh Thiên nhìn mình bà xã nổi giận, hô: "Anh Lan, calm down, xem bà thành cái dạng gì rồi."

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần, một đôi mắt chết nhìn chằm chằm An Tuyết Thần, An Tuyết Thần căn bản cũng không biết bà đang giận cái gì, chỉ là xác định sau khi bọn họ nghe xong tên của cha mẹ mình mới như vậy, chẳng lẽ bọn họ quen biết. Cuối cùng nhìn Phạm Ngự, phát hiện anh đang nhíu chặt lông mày lại, An Tuyết Thần biết anh đang suy tư chuyện gì. Cuối cùng dứt khoát nhìn Phạm Kinh Thiên. To gan mở miệng: "Ngài biết cha mẹ cháu?"

Phạm Kinh Thiên nhìn An Tuyết Thần, trong lòng mắt có một loại tình cảm đặc biệt, nhưng An Tuyết Thần xem không hiểu. "Đúng vậy, bác và mẹ con quen biết đã lâu"

"Hừ, quen biết đã lâu, tôi xem là bạn lâu năm thì có" Mục Anh Lan mở miệng nói.

"Anh Lan, calm down." Phạm Kinh Thiên tức giận hô. Ánh mắt cảnh cáo nhìn vợ mình.

An Tuyết Thần nhú chặt lông mày càng chặt. Lý Nham một nhà ba người đều ở đây Tư Ninh, chuyện này mọi người đã biết đến, ngay cả Lý Nham cũng dùng loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần không phải người ngu, thông minh như cô, làm sao sẽ nghe không hiểu. Nhìn Phàm Ngự, nhưng anh không có cho cô đáp án, chỉ chau mày lại, An Tuyết Thần hiểu, cuối cùng đứng lên. Nhìn Phàm Kinh Thiên.

"Ngại quá, tối nay quá rầy, sau này sẽ không. Đi trước" An Tuyết Thần nói xong cũng muốn đi.

"An tiểu thư, xin hỏi mẹ cháu có khỏe không?" Cuối cùng Phàm Kinh Thiên vẫn còn hỏi lên, những lời nói viếng thăm này càng khiến An Tuyết Thần khẳng định ý nghĩ của mình. Xoay người nhìn Phàm Kinh Thiên.

"Phàm lão gia lấy tư cách gì hỏi mẹ cháu?" An Tuyết Thần một chút thể diện không lưu, nói.

Phàm Kinh Thiên nhìn An Tuyết Thần, quả thực là y chang không khác, ngay cả ngạo khí, khinh thường trên người đều giống nhau. Điều này làm cho ông khẳng định bọn họ là mẹ con.

Nói xong liếc mắt nhìn Phàm Ngự, An Tuyết Thần có một chút thất vọng, cuối cùng rời khỏi nhà họ Phàm. Lý Nham nhìn bóng lưng An Tuyết Thần rời đi, nhìn Phàm Ngự vẫn còn đang suy tư.

"Ngự, Ngự, cô ấy đi rồi"

Phàm Ngự ngẩng đầu lên, nhìn bên cạnh đã không có người, sau đó mất lạnh nhìn cha mẹ của mình, lạnh lẽo mở miệng nói: "Nếu bởi vì hai người mà ảnh hưởng hạnh phúc của tôi, mặc kệ là ai, tôi đều sẽ không tha thứ."

Sau đó liền đuổi theo. Lưu lại Mục Anh Lan một mặt kinh ngạc, Phàm Kinh Thiên còn suy xét cái gì. Lý Nham nhìn cửa, xem ra chuyện có chút khó giải quyết, An Tuyết Thần lại là con gái của người phụ nữ kia. Ai da, ông trời thật là không tốt.

An Tuyết Thần đi khỏi nhà cũ, ở trên sơn đạo, hồi tưởng chuyện vừa mới xảy ra, quá đột nhiên, cô chỉ biết mẹ của mình có một mối tình đầu, nhưng không nghĩ tới là ông cụ Phàm danh tiếng lẫy lừng. Mình phải về nhà cha mẹ, tìm kiếm đáp án. Cô phải biết tất cả.

"Tuyết Thần, lên xe" Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói, An Tuyết Thần hoàn toàn không nghe được, cuối cùng Phàm Ngự dè tiếng còi.

An Tuyết Thần dần dần quay đầu lại, về mặt phức tạp nhìn Phàm Ngự. Cuối cùng vẫn lên xe. An Tuyết Thần ngồi ở trong xe, nhìn ngoài cửa sổ, loại cảm giác này giống như khôi phục lại năm năm trước. Phàm Ngự rất thích ứng, dù chuyện gì đều không thể ngăn cản sự thật anh yêu cô này.

"Tuyết Thần, dù chuyện gì, đều không thể ngăn cản anh dừng yêu em" Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần mở miệng nói.

An Tuyết Thần không có quay đầu, bây giờ suy nghĩ của cô hỗn loạn. "Vậy nếu như chúng ta là anh em?"

Lời nói của An Tuyết Thần tựa như một quả mìn, nổ tung trái tim của Phàm Ngự, nắm chặt tay lái, mới vừa rồi anh cũng suy tư khả năng này. Thế nhưng An Tuyết Thần cực kì thông minh, cô làm sao lại nghĩ không tới đây?

Phàm Ngự rất kiên định nói: "Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra"

Lần này An Tuyết Thần không nói gì, nhìn ngoài cửa sổ: "Em muốn về nhà."

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cũng đưa cô về nhà. Xem ra anh phải điều tra thật tốt một chút. Nhìn An Tuyết Thần xuống xe, biến mất ở trong hành lang, Phàm Ngự cầm điện thoại lên.

"Này, Mị Ảnh, giúp tôi điều tra một chuyện, đến biệt thự chờ tôi" Phàm Ngự nhìn ánh đèn lầu bốn, cuối cùng nổ máy xe, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Nhớ lại, chuyện cũ đau lòng

An Tuyết Thần đứng trong hành lang tối đen, tiếng xe nổ máy truyền đến cô mới chịu bước ra, nhìn theo bóng xe Phàm Ngự rời đi. Trong lòng không hiểu tại sao lại dâng lên một nỗi bi ai. Đây là cảm xúc gì?

Cốc cốc cốc-----

"Ai đấy?" Dương Lan mở cửa, thấy An Tuyết Thần.

"Tuyệt Thần, trẻ thế này rồi, sao con lại về đây? Chẳng lẽ con không bận việc gì sao?" Dương Lan vội vàng dìu An Tuyết Thần vào nhà. An Tuyết Thần từng đề nghị họ đổi nhà, nhưng sống ở đây đã quen, lại có hàng xóm già, khi không có việc gì thì tụ tập chơi mát chược, cuộc sống như thế thật bình dị.

"Mẹ, không có gì đâu, chẳng qua là nhớ mẹ cho nên về thăm mẹ và ba!" An Tuyết Thần kéo tay Dương Lan ngồi lên ghế salon.

"Ba đâu?"

"Ba con à, đi công tác rồi, gần đây ông ấy rất bận." An Tuyết Thần nhìn bà, hạnh phúc như vậy không phải tốt sao? Nhiều năm rồi mà mẹ với ba vẫn rất đầm ấm. Từ khi nào mà khuôn mặt đẹp của mẹ lại lưu lại dấu vết của thời gian, cũng minh chứng cho quãng đường mà hai người họ đã trải qua.

"Mẹ, mẹ biết con đang yêu?" An Tuyết Thần nhìn bà, nói.

"Biết chứ, không phải cái tên Lãnh tiểu tử kia sao? Con nói như vậy giống như gần nửa năm nay con không gặp tiểu tử đó vậy." Dương Lan nhìn An Tuyết Thần nói.

"Không phải, là Phàm Ngự, tổng giám đốc Phàm thị." An Tuyết Thần vừa nói vừa chú ý sắc mặt của bà.

Dương Lan nhất thời tái mặt, bàn tay đang nắm tay An Tuyết Thần chợt run nhẹ. An Tuyết Thần tiếp tục nói: "Con mới về từ nhà cũ Phàm gia, mẹ biết họ vừa nói gì với con không?"

Dương Lan kinh ngạc nhìn con gái, ánh mắt tràn ngập sự tránh né. "Tuyệt Thần, làm sao con lại có quan hệ với người Phàm gia?"

"Mẹ, mẹ nói thật cho con biết, mẹ có quen Phàm Kinh Thiên không?" Lời nói của An Tuyết Thần làm cho Dương Lan cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, giống như trở lại thời còn trẻ.

"Mẹ, Phàm lão gia chính là mối tình đầu của mẹ, nhưng lúc đó ông ấy đã có gia đình rồi, đúng không?" An Tuyết Thần không sợ mình bắt nhả, tiếp tục hỏi.

"Tuyệt Thần, việc này, con nghe ai nói? Ánh mắt Dương Lan tiếp tục tránh né, không dám nhìn vào mắt An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn bà, hít một hơi thật sâu. Kỳ thật, mấy điều này không quan trọng, cô còn chưa nhắm vào ai cả. Tiếp theo mới là điều cô muốn hỏi.

"Mẹ, quá khứ như thế nào cũng được, hiện tại chúng ta là một gia đình hạnh phúc. Con chỉ muốn hỏi một câu, con là con của ba đúng không?"

Muốn biết cái gì chứ? Dương Lan kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, ánh mắt tràn ngập sự kiên định. "Tuyệt Thần, mặc kệ con yêu ai, đó là tự do của con, nhưng con phải biết rằng, con là kết tinh tình yêu của ba và mẹ, tại sao con lại hoài nghi điều đó? Trước đây mẹ và Phàm Kinh Thiên từng có qua lại, nhưng khi đó mẹ còn trẻ, không biết ông ta đã có gia đình cho nên thế, nhưng con tuyệt đối không có một chút quan hệ gì với Phàm gia, mẹ thế, nếu con không tin, ngày mai mẹ đưa con đến bệnh viện."

An Tuyết Thần nhìn ánh mắt dằn lặt của bà, tảng đá trong lòng cũng được gỡ xuống, bọn họ không có vấn đề gì. Nếu thực có quan hệ, cô cũng không biết phải đối mặt với họ thế nào, cho dù có là cảm luyến thì vẫn là đã chà đạp lên luân thường đạo lý.

"Mẹ, con tin, con và Phàm Ngự đang yêu nhau, nhưng đêm nay, con vừa nói tên mẹ, hai người họ liền trở nên kích động. Lúc đó con cũng đoán được vài phần."

Dương Lan có chút áy náy nhìn con gái, thật là tạo nghiệp chướng mà. "Tuyệt Thần, con và ông ta thật sự không liên quan, cho nên nói rõ với ông ta." Dương Lan đau lòng nhìn con gái, đáp lại.

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để họ gặp lại mẹ, hãy tin ở con, con đã lớn rồi, chuyện của con tự con xử lý." An Tuyết Thần ôm bà, trấn an. Chung quy cô vẫn cảm thấy sự tình có chút vẩn đục, có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không nói được.

Dương Lan ôm con gái, xem ra đích thân bà phải gặp mặt ông ta, bà không muốn liên lụy tới con gái mình, cũng vì Tuyết Thần căn bản không có liên quan gì với bọn họ. Năm đó tuy bà và Phàm Kinh Thiên có quan hệ với nhau, nhưng con bé là bà cùng chồng mình sau này kết hôn mới có.

Phàm Ngự ngồi trên sofa, một bên là Lạc Trạch, đứng một bên là Mị Ảnh.

"Chủ nhân, đây là tài liệu ngài cần." Mị Ảnh đem bộ hồ sơ đưa cho Phàm Ngự.

Phàm Ngự liếc bộ hồ sơ một cái, sau đó cầm lấy, lật lật. Mặt trên viết An Tuyết Thần có nhóm máu A, hơn nửa ba năm sau khi người phụ nữ đó rời khỏi ba mới có An Tuyết Thần. Phàm Ngự thở phào, sau đó đem bộ hồ sơ ném vào tay Mị Ảnh, nâng ly rượu, một hơi cạn sạch.

Lạc Trạch nhìn Phàm Ngự. "Ngự, mẹ cậu rất khó đối phó, nhớ lại ngày đó bà ấy khiến Lâm Mộng Tuyết rời đi như thế nào, cậu phải cẩn thận chút. Dù sao nhà Lâm Mộng Tuyết vẫn có chút thế lực."

Phàm Ngự nhìn ly rượu đỏ, không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn.

"Trạch, cho dù có là gì đi chăng nữa, bọn tớ cũng sẽ không xa nhau, ít nhất thì tớ sẽ không buông tay, sẽ làm hết sức để cô ấy ở lại bên cạnh tớ, sẽ không có bất cứ nguyên nhân nào có thể làm cho cô ấy rời khỏi tớ. Tuyệt đối không." Nói xong, Phạm Ngự quăng ly rượu, rượu đỏ văng khắp nơi. Màu rượu đỏ thật giống máu tươi còn cái ly kia lại giống như người ngăn cản anh có được hạnh phúc.

An Tuyết Thần tới văn phòng của Phạm Ngự.

Cốc cốc cốc-----

"Vào đi."

An Tuyết Thần đẩy cửa vào, nhìn Phạm Ngự. Phạm Ngự có chút bất ngờ, nhưng có phản ứng ngay lập tức, chắc hẳn là cô cũng biết được chân tướng từ mẹ mình. Phạm Ngự đứng dậy nghênh đón.

"Sao lại tới sớm như vậy?" Phạm Ngự tiến lên ôm An Tuyết Thần, có trời mới biết đêm qua anh đã vượt qua như thế nào. Không có hơi thở của cô, không có bóng dáng của cô; nằm trên giường, bên người trống trơn, không có thân thể nhỏ nhắn yêu kiều làm ấm người, không có mùi hương của cô. Anh mất ngủ cả đêm, phải, anh muốn rời khỏi cô gái này cũng không được nữa, đã hoàn toàn nghiện mất rồi.

Chỉ mới một đêm không gặp mà cảm giác như một thế kỷ trôi qua. Phạm Ngự ôm cô thật chặt.

An Tuyết Thần bị anh ôm vào lòng, cô cũng suy nghĩ cả đêm. Hai người đã trải qua bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu sóng gió. Hiện tại có thể ở cùng nhau thì sao lại không nỗ lực hơn chút nữa, ít nhất cũng đừng để sau này phải hối tiếc. Cho nên cô đi tới đây, cô không màng đến sự phản đối của mẹ, trở về cạnh anh, cô thực sự muốn khai tâm cảm kia ra, không vui lấp nó nữa, cô muốn đi theo tiếng nói của trái tim. Bọn họ thực sự yêu thương nhau, cho nên không có nhiều thời gian để lãng phí. Bây giờ, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được một người đàn ông như vậy cưng chiều.

An Tuyết Thần ngoan ngoãn rúc vào lòng Phạm Ngự. Nhưng tất cả đều bị sự phẫn nộ kia đánh tan.

"Phạm Ngự, hai người làm gì đấy!" Đúng, chính là người mẹ gây khó dễ cho họ, Mục Anh Lan. Mục Anh Lan tiến đến kéo An Tuyết Thần ra, giờ tay tát An Tuyết Thần một cái.

Chát-----

Rõ ràng, bầu không khí nhanh chóng trở nên lạnh đọng. An Tuyết Thần ngã ngồi trên mặt đất, ôm gò má nóng như lửa vì bị đánh. Sau đó uất ức nhìn Mục Anh Lan, cô hiểu vì sao bà tức giận như vậy, cho nên không có lời nào để nói, vì vậy cô phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn vì người đàn ông này.

Phạm Ngự đỡ An Tuyết Thần, về mặt đau lòng, xoa gò má nóng hổi của cô. "Tuyết Thần, em không sao chứ? Có đau lắm không, muốn chườm đá không?"

An Tuyết Thần nhìn người đàn ông này, bức bối trong lòng đều tan biến, cũng bởi vì sự nuông chiều của anh.

Mục Anh Lan nhìn bộ dáng đau lòng của con trai, không thể khống chế được cảm xúc. "Phạm Ngự, con làm gì thế? Cô ta là con gái của con tiện nhân kia, làm sao con lại có thể che chở cho nó được, chẳng lẽ con đã quên năm đó cô ta (mama An Tuyết Thần) như thế nào sao?"

Đôi mắt nguy hiểm của Phạm Ngự khép hờ, tản ra một tia đáng sợ. "Mẹ, đây là lần cuối cùng con để mẹ động vào cô ấy, nếu không, nửa đời sau mẹ đừng nghĩ sẽ gặp lại con."

Lời cảnh cáo của Phạm Ngự khiến Mục Anh Lan lùi vài bước, hai tay run rẩy chỉ vào An Tuyết Thần. "Được, con vì một đứa tiện nhân mà đối xử với mẹ như vậy. Mẹ cho con biết, miễn là mẹ còn sống, mẹ tuyệt đối không chấp nhận cô ta." Nói xong liền đẩy cửa, nghênh ngang rời đi.

An Tuyết Thần nhìn theo bóng lưng giận dữ kia rời khỏi, nhìn Phạm Ngự, vuốt ve gương mặt anh. "Tiểu Ngự, sao anh lại nói như vậy? Dù sao bà ấy cũng là mẹ anh."

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần tới sofa, về mặt dịu dàng. "Tuyết Thần, có muốn biết tại sao anh không có cảm tình với bà ấy không? Còn nguyên nhân tại sao người khác không được gọi cái tên kia (tiểu Ngự) nữa?"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, nhìn ra đôi mắt đen kịt kia có chút đau thương cùng mất mát, cô gật đầu.

"Việc xảy ra vào mười năm trước, khi đó bà nội anh vẫn còn sống, bà nội rất thương anh. Ba anh có rất nhiều phụ nữ ở bên ngoài, mẹ anh thì lúc nào cũng tìm cách để xua đuổi những người phụ nữ ấy. Cho đến một ngày, mẹ anh có được mấy tấm ảnh mờ ám giữa ba anh với người phụ nữ khác, để bà nội lại một mình rồi bỏ đi tìm người phụ nữ đó. Nhưng vào ngày hôm đó, bệnh tim của bà nội tái phát, bởi vì không được cấp cứu kịp thời nên bà mất, tiểu Ngự là cách mà bà nội gọi anh, từ ngày bà nội mất, cái tên này cũng trở thành cấm kỵ. Kể từ ngày đó anh bắt đầu oán hận họ, oán hận họ trong lúc đó lại để sự tình liên lụy đến tính mạng của bà, vì thế mới sinh ra khúc mắc với họ. Họ lúc nào cũng chỉ biết việc của mình, chỉ có bà thương anh nhất, sự ra đi của bà là nguyên nhân chủ yếu khiến tính cách của anh trở nên thế này, dần dần anh mất đi ham muốn, tính cách vốn có của một con người. Tất cả là tại bọn họ, vì họ mới xảy ra cái chết của bà nội, cho nên sau này, anh tách khỏi gia đình, 15 tuổi tiếp quản Phạm thị. Trên thương trường, anh hiểu rất rõ lòng dạ con người, cũng biết hết sự đen tối trong đó, cho nên tự anh tạo nên thế giới đen tối của chính mình." Nói xong Phạm Ngự liền nhìn An Tuyết Thần, sâu trong đôi mắt kia, như ẩn như hiện một điều gì đó, là sự bất lực, là sự sợ hãi. Phạm Ngự nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần. "Tuyết

Thần, vì thế, lúc đó anh mới xử lý mọi việc có chút cực đoan, nhưng giờ thì anh biết rồi, em đừng rời khỏi anh, được không?" Lời nói của anh tràn ngập khẩn cầu, thậm chí cô có thể cảm nhận được đôi tay anh đang đặt trên má mình hơi run run, việc như thế nào mà có thể khiến cho anh run sợ đến như vậy.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, cô có thể nhìn thấy sự đau đớn trong đôi mắt anh rõ, rằng là rất sâu đậm

Cô xoa tay anh, trấn an: "Sẽ không đâu, tiểu Ngự, em đã nói rồi, em sẽ không rời bỏ anh. Cho nên anh đừng lo đến việc em sẽ vì mẹ anh mà rời bỏ anh, lẽ nào anh không biết tính em sao? Kiếp này, ngoài anh ra thì chẳng có gì có thể uy hiếp được em, hơn nữa anh cũng nói sẽ chẳng có ai có thể tổn thương đến em không phải sao?"

Nghe An Tuyết Thần nói thế, lòng Phàm Ngự chợt dịu lại, đôi mắt sắc bén như thanh kiếm lúc trước giờ lại tràn ngập sự dịu dàng, lo lắng. Anh yêu người con gái này đến chết thôi, ôm eo An Tuyết Thần, làm cho cô áp sát vào ngực mình, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của cô.

Phàm Ngự nhẹ nhàng ôm An Tuyết Thần, hai người triền miên hôn, anh bế ngang người cô, thẳng đi tới phòng nghỉ. Anh đặt cô lên giường, bắt đầu hôn mê từng tác thân thể cô, anh muốn được hoàn toàn cảm thụ cô, đây là cô gái duy nhất trong đời làm cho anh muốn ngừng cũng không được.

Phàm Ngự cởi bỏ quần áo của An Tuyết Thần, nhất thời cơ thể cô lộ ra. Phàm Ngự thưởng thức thân thể cô, con người đen dần trở nên sâu thẳm, ** dần cuộn lên trong lòng.

An Tuyết Thần khẽ mở mắt, toát lên vẻ kiều mị, quyến rũ vô cùng. "Tiểu Ngự!"

"Uh, anh đây!" Bởi vì đang *** cho nên giọng của Phàm Ngự trở nên khàn khàn, ám muội, rất mê hoặc phụ nữ. An Tuyết Thần giờ mới biết vì sao phụ nữ lại có thể vì người đàn ông này mà hy sinh tất cả. Anh là người mà Thượng đế ban tặng: khuôn mặt tuấn tú như thiên thần, lại có sức mạnh của quỷ. Khiến cho bất kỳ người con gái nào sở hữu được người đàn ông này cũng đều yêu sâu đậm.

Tiếp đến, họ cùng nhau cảm thụ đôi phương, thật sâu, long trời lở đất, lên đến tận mây xanh, kích thích mỗi tế bào của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Loạn luân? Lại chia ly

Mục Anh Lan đi thang máy xuống, nắm tay đặt trên ngực, cô mơ tưởng bước vào cửa nhà tôi à. Nhớ ngày ấy, một mình tôi cô độc trong phòng, nỗi thống khổ ấy, ai bù đắp!

Đing-----

Mục Anh Lan vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một người. Đúng, chính là Lâm Mộ Dung Tuyết. Mục Anh Lan nhú mày nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, nhưng về mặt cô ta mang ý cười, nhìn sao cũng thấy cô ta đang cố ý.

Mục Anh Lan khinh thường nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, "Sao cô lại ở đây?"

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn Mục Anh Lan, mỉm cười. "Bác gái, đã lâu không gặp, bác vẫn xinh đẹp như ngày nào, con đến đây là để chờ người."

Mục Anh Lan liếc mắt một cái, bước ra. "Chờ tôi? Chờ tôi làm gì? Cô đừng tơ tưởng tới việc bước vào Phàm gia."

Lâm Mộ Dung Tuyết vẫn cười tươi như cũ, đuổi theo Mục Anh Lan mở miệng: "Bác gái, con biết người vì cái con bé An Tuyết Thần kia nên mới đến."

Mục Anh Lan dừng bước, xoay người lại nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, xem xét cô. "Cho nên? Cô biết tôi tới đây có mục đích gì?"

Lâm Mộ Dung Tuyết gật gật, mở miệng: "Cô ta không có khả năng bước vào cửa Phàm gia, con đã cho người đi điều tra, cô ta là con gái của người phụ nữ đó, bác gái rất hận cô ta phải không, nếu con nói con có cách khiến cho cô ta chủ động rời khỏi Phàm Ngự hơn nữa sẽ biến mất khỏi thành phố này thì bác gái có muốn hợp tác không?"

Mục Anh Lan nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, "Lên xe nói."

"Vâng!" Khóe miệng Lâm Mộ Dung Tuyết hiện lên nụ cười nham hiểm. An Tuyết Thần, đời này cô đừng có mà ảo tưởng. Hahaha. Hưởng thụ hạnh phúc cuối cùng trong đời đi.

Mục Anh Lan nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết. "Cô có cách gì?"

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn Mục Anh Lan, mở miệng nói: "Bác gái, người hãy nghe con nói một chút, chúng ta làm giả báo cáo xét nghiệm DNA, làm cho bọn họ trở thành anh em, nếu vậy, con khẳng định cô ta sẽ rời khỏi Phàm Ngự."

"Rời khỏi con ta, nhưng nếu vậy cô ta sẽ ở lại Phàm gia. Cái này là biện pháp gì?" Mục Anh Lan nhăn mặt, nói.

"Bác gái, người nghĩ xem, nếu cô ta biết bọn họ là anh em, cô ta chắc chắn sẽ không tiếp nhận được, sẽ không có khả năng ở lại Phàm gia, cô ta trốn còn không kịp nữa là, ai có thể hằng ngày đối mặt với người mình yêu lại chính là anh trai mình cơ chứ!" Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn về mặt Mục Anh Lan dịu đi, tiếp tục nói.

Mục Anh Lan nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, gật gật. "Không sai, không sai. Vậy cô chắc chắn rằng cô ta sẽ đi?"

"Bác gái, con cam đoan, con từng tiếp xúc với An Tuyết Thần, cô ta là loại người thanh cao, nhất định sẽ không chấp nhận được sự thật như vậy."

"Cô giúp tôi? Cô có mục đích gì?" Mục Anh Lan cảnh giác nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, nói.

Lâm Mộ Dung Tuyết chỉ cười. "Con biết, con không thể bước vào Phàm gia. Con giúp người chỉ vì ân oán cá nhân thôi. Bác gái, người cứ yên tâm."

Mục Anh Lan nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô. "Tuyết nhi à, nếu chuyện này thành công, bác sẽ không bạc đãi con."

Lâm Mộ Dung Tuyết cười trả lời, nhưng là nụ cười độc địa. "Cảm ơn bác!". Hai người cứ như vậy đạt được mục đích.

Vài ngày sau, An Tuyết Thần nhận được một bức thư nặc danh. "Nếu muốn biết cô có quan hệ gì với Phàm Ngự, đến bệnh viện XX, cô sẽ có đáp án, tới hay không tùy cô."

An Tuyết Thần cầm di động ngồi trong văn phòng đến gần ngủ, hoàn toàn không chú ý đến Phàm Ngự đang tiến lại gần.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần đang gần ngủ, mở miệng: "Tuyết Thần, em sao vậy, sao lại ngủ ra thế?"

An Tuyết Thần hoảng sợ: "À, không có gì. Tiểu Ngự, em có việc, em đi một lát." Nói xong liền cầm túi xách rời khỏi.

Phàm Ngự nhìn bóng lưng rời đi, trong lòng thấy trống trải, dự cảm chẳng lành, không lẽ mình suy nghĩ quá nhiều?

An Tuyết Thần đứng trong thang máy. Tiểu Ngự, em đi tìm đáp án, sẽ trở lại nhanh thôi, anh hãy chờ em.

An Tuyết Thần đi vào bệnh viện liền thấy Mục Anh Lan đang ngồi ở đằng xa. Cô hít một hơi thật sâu, đi qua. "Bác gái."

Mục Anh Lan nhớ kỹ những gì Lâm Mộ Dung Tuyết nói, giả vờ gạt nước mắt.

"Con đã đến rồi à. Con tự xem đi." Mục Anh Lan nói một cách bất lực.

An Tuyết Thần nhìn bà một cái, ngoan ngoãn mở hồ sơ ra, An Tuyết Thần tròn tròn mắt, thời gian như ngừng trôi, cô cảm thấy như nghẹt thở.

Đôi tay run rẩy không ngừng. Kết quả này ghi chín mươi chín phần trăm họ là anh em.

"Không thể nào, không thể. Mẹ tôi nói chúng tôi căn bản không có quan hệ gì, cho nên không thể nào." An Tuyết Thần lui vài bước. Tuy miệng thì nói thế nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần suy sụp, lấy trong túi xách một xấp ảnh. "Nếu cô không tin thì cô tự mình xem đi."

An Tuyết Thần vươn cánh tay run run ra cầm lấy, xem từng tấm từng tấm. Là mẹ cùng Phàm Kinh Thiên. Àm----- giờ phút này, An Tuyết Thần chết lặng, cô sụp đổ. Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Mục Anh Lan nhìn gương mặt đẫm lệ của An Tuyết Thần, cũng nức nở nói: "Bọn họ lừa con, con chính là cốt nhục của Phàm gia, trời ơi----- đây là nghiệp chướng gì a---, sao lại yêu anh trai mình chứ? ** a, thật là đại nghịch bất đạo a--, huhu" Nói xong Mục Anh Lan khóc té trên mặt đất. lén lén liếc nhìn An Tuyết Thần.

Giờ phút này cô như mất hết hồn vía, bị câu nói 'cô là cốt nhục Phàm gia, loạn luân' kia làm suy sụp hoàn toàn. Cô không thể chịu nổi. Cô ném thứ gì đó trong tay xuống, chân bước dồn dập ra khỏi bệnh viện.

Mục Anh Lan nhìn An Tuyết Thần đi xa rồi mới ngồi dậy, khoe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý. Lúc này, Lâm Mộ Dung Tuyết đi ra. Vừa rồi xem vở kịch kia thấy vẻ mặt tuyệt vọng của An Tuyết Thần.

"Bác gái, chúng ta chỉ cần chờ nghe tin nữa thôi?" Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn cửa, khoe miệng hiện lên nụ cười vô cùng tàn độc, cô đang bị sự đổ kị trong lòng che mắt.

"Cháu có chắc không? Có chắc con bé đó sẽ rời đi không?" Mục Anh Lan vẫn lo lắng hỏi.

Lâm Mộng Tuyết nhìn bà ta. "Bác gái, lúc này người diễn rất đạt, con cam đoan cô ta sẽ rời đi."

Hai người đối mặt nhau, cười cười, tuy đã rời khỏi bệnh viện, nhưng Lâm Mộng Tuyết quay đầu, liếc nhìn một cái.

An Tuyết Thần, đời này, cô hãy sống trong ân hận cùng đau khổ đi. Hahaha.

Trên đường, An Tuyết Thần chậm chạp bước đi, cô đau khổ, vì sao? Ông trời vì sao đùa cợt với cô như vậy? Vì sao? Vì sao thời gian có được hạnh phúc lại luôn ngăn ngừi như vậy? Vì sao?

"A----- rốt cuộc là tại sao a. Aaaaa-----" An Tuyết Thần hét lên thảm thương.

"Huhu, tại sao? Chúng ta sao có thể là anh em cơ chứ? Làm sao em có thể đối mặt với anh đây, anh trai? Thật buồn cười!" An Tuyết Thần vô lực ngồi bên bồn hoa ven đường, khuôn mặt sẫm đậm lệ, không gì có thể so sánh được sự chua xót trong cô lúc này.

An Tuyết Thần bất lực, khóc, nghẹn ngào, lẩm bẩm: "Tại sao? Ông trời tại sao ông lại giễu cợt tôi như vậy, cả đời tôi, tất cả đều bị hủy hoại, bị hủy hoại, hu hu, các người ức hiếp tôi, vui lắm sao? Vui lắm sao?"

Ầm ầm-----

Thời tiết đang âm ập, trời trong xanh bỗng nhiên nổi cơn cuồng phong. Dường như trời cao đang thanh minh cho chính mình.

Trời mưa, thật sự là kỳ lạ, đột nhiên trời mưa như trút nước. An Tuyết Thần để mặc cho mưa tấp vào người, khoe miệng nở nụ cười trào phúng. Trời thấy mình còn chưa đủ thảm cho nên đổ mưa, khiến mình càng thêm tiêu tụy sao? Vết thương trong lòng chồng chất, bề ngoài tuy không bị thương tổn gì, nhưng vết thương trong lòng lại vô cùng lớn, dần chết lặng.

Phạm Ngự ngồi trong văn phòng, nhú mảy nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết rõ ràng đang rất đẹp, sao lại đột nhiên nổi cơn cuồng phong? Anh dần dần cảm thấy bất an, giống như thứ quan trọng nhất trong lòng đang từ từ mất đi, anh cầm lấy điện thoại, gọi cho An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn dãy số trên màn hình điện thoại. "Tiểu Ngự, lần này, chúng ta thật sự nên chia tay, em không thể đối mặt với anh, tha thứ cho em vì không thể giữ lời. Hy vọng, lần này em rời đi, anh sẽ hận em, sẽ quên em. Ngự, em yêu anh." An Tuyết Thần tắt máy, sau đó ném vào bồn hoa. Cô biết anh sẽ tìm mình, di động có hệ thống định vị vì thế cô ném nó đi, một mình rời khỏi.

Phạm Ngự nghe tiếng đầu dây bên kia tắt máy truyền đến, nhú mảy, cảm giác bất an trong lòng ngày càng lớn, cuối cùng anh gọi cho Mị Ảnh.

"Mị Ảnh, giúp tôi định vị vị trí của Tuyết Thần." Vừa cúp máy, Mục Anh Lan đẩy cửa bước vào.

"Không cần, cô ta đi rồi." Mục Anh Lan ngồi trên ghế sofa nói.

Phạm Ngự nhú mảy, nhìn bà. "Mẹ nói gì?"

Mục Anh Lan nhìn con trai, nói: "Cô ta cầm một trăm ngàn rồi rời đi."

Trái tim Phạm Ngự như bị xé rách, đau đớn. Cuối cùng, đôi mắt báo dần chuyển sang đỏ, xem xét Mục Anh Lan vẻ ngoài san trọng. Nhìn con trai lúc này giống như mười năm trước.

"Mẹ uy hiếp cô ấy?" Giờ phút này, con quý trong anh dường như trở dậy, hơi thở này một lần nữa cuộn đến. Đôi mắt báo dữ nhìn chăm chăm vào Mục Anh Lan.

Mục Anh Lan bị ánh mắt của con dọa, nhưng mình là mẹ nó mà, sợ cái gì! "Không phải, mẹ cho cô ta tiền, cô ta liền đồng ý rời đi. Lúc đó cô ta nói lần trước không thể liệu mình chạy trốn, hiện tại có tiền, sao lại không?"

Phạm Ngự nhìn bà chằm chằm, sau đó đẩy cửa rời đi. Anh lái xe như điên trên đường lớn đi tìm An Tuyết Thần.

Vài năm sau, anh vẫn cố chấp tìm cô, nhưng trở nên máu lạnh hơn trước, các đối thủ trên thương trường chống lại anh cũng không có đường thoát.

Khách sạn Hoàng Đế-----

Lạc Trạch nhìn sự biến đổi của người anh em này, trong lòng cũng rất cảm thông. Phạm Ngự ôm một đám phụ nữ trong lòng, hơn nữa đều dùng miệng phục vụ cậu ta. Phạm Ngự chưa từng có thái độ như vậy. Từ sau khi cô rời đi, cậu ta liền trở lại là Phạm Ngự trước đây. Thay phụ nữ như thay áo, bài báo nào cũng có tin tức về cậu ta, ngày một mới mẻ hơn.

"Ngự, chuyện năm đó, cậu không điều tra gì thêm à?" Lạc Trạch tốt bụng nhắc nhở.

Phạm Ngự du nhiên (tự nhiên) mở mắt, ánh mắt dần tỉnh lặng, lạnh hơn, làm cho người ta không dám lại gần.

"Cút." Một tiếng gầm nhẹ, phụ nữ đang ** bên cạnh đều đi ra. Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch, ánh mắt không chút cảm xúc.

"Điều tra? Điều tra cái gì? Việc cô ấy đi là thật, là thật!" Phạm Ngự uống rượu, thanh âm lạnh như băng phát ra.

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, chỉ thở dài một hơi, cảm thấy mình cần phải làm chút gì đó.

Mổ thị-----

An Tuyết Thần ngồi trong phòng giáo viên, nhìn trên màn hình là người đàn ông kia, lúc nào cũng có tin mới nhất về anh, việc kinh doanh thành công, thậm chí là chuyện tình cảm cá nhân, mỗi ngày đổi một cô. An Tuyết Thần tắt TV, nước mắt trào ra. Đã năm năm trôi qua, lại thêm năm năm, anh vẫn không thay đổi, càng trở nên xuất sắc. Còn mình? Đã trở thành một người mẹ.

"Mama" Âm thanh non nớt truyền đến.

An Tuyết Thần lau nước mắt, ôm lấy cậu bé, cung nựng. "Sao vậy tiểu bảo bối?"

"Mama, mama sao vậy, sao mắt mama đỏ vậy?" Bàn tay nhỏ bé của cậu che mắt An Tuyết Thần, đau lòng.

An Tuyết Thần vui mừng khi nhìn thấy con trai mình rất giống, từ hình dáng cho đến bộ dạng đang suy tư. Không phải nói hai người có cùng huyết thống khi có con thì đứa con sẽ bị tật sao? Nhưng con của mình rất thông minh nha.

"Mama không sao, Niệm Ngự, sao con lại đến đây?" An Tuyết Thần hôn môi cậu bé tên An Niệm Ngự này.

"Không có gì, chỉ là nhớ mama, cho nên đi dẫn con tới. Mama, lát nữa mama tan làm, chúng ta cùng nhau về đi." An Niệm Ngự làm nũng. Cậu chỉ làm nũng với mama, còn đối với những người khác rất tàn khốc, thật sự là giống nhau.

"Ừm, được, giờ mama tan làm." An Tuyết Thần hiện đang dạy tại một trường Piano. Nói xong, hai mẹ con liền rời đi. Trên đường về nhà, An Tuyết Thần nhìn diện mạo cậu bé nhỏ nhắn bên cạnh, trong lòng thỏa mãn, thật tốt khi có con, bảo bối của mẹ.

"A, mama, nhanh một chút, con đói quá!" Tiểu Ngự bĩu môi, không vui nói.

An Tuyết Thần nhếch miệng cười. "Được rồi, đến rồi."

Lạc Trạch ngồi trong văn phòng, nhìn tài liệu cấp dưới đưa, nhíu mày. "Cậu chắc rằng cái này không sai?"

"Lạc thiếu, tôi chắc chắn, An Tuyết Thần luôn dạy ở thành phố X, thu nhập cũng ổn, nhưng lại có một đứa con bốn tuổi tên là An Niệm Ngự."

Lạc Trạch nghe tên này, khóe miệng nở nụ cười. "An Niệm Ngự, ha ha. Có ý nghĩa. Cậu đi trước đi, tiếp tục điều tra giúp tôi năm đó cô ấy rời đi đã xảy ra chuyện gì. Một chút vết tích cũng không bỏ qua."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui."

Lạc Trạch nhìn hình mẹ con An Tuyết Thần, nhìn thẳng nhóc này, khóe miệng càng cong lên. "Tiểu tử này, quá giống."

Ngày hôm sau-----

"Ngự, thành phố X có một loạt hoạt động cần chúng ta tham gia. Ngày mai cùng đi đi." Lạc Trạch ngồi trên sofa nhìn Phạm Ngự hỏi hột, nói.

"Được" Phạm Ngự lãnh đạm trả lời, năm năm nay anh chưa hề trở về Phạm gia, cũng không gặp lại cái người được gọi là mẹ kia, thỉnh thoảng có nhìn thấy Phạm Kinh Thiên.

Lạc Trạch uống rượu, khóe miệng hơi xếch lên, chờ xem kịch vui đi.

"Tuyết Thần, đêm nay có một buổi diễn, liền nghĩ đến con, nơi này không có ai thích hợp ngoài con cả." Ánh mắt Viện trưởng thoái thác bắt đầu nói. Nhà hát này đã có một trăm năm lịch sử. An Tuyết Thần rất thích phong thái nơi này, tràn ngập không khí xưa.

"Con? Được không? Buổi biểu diễn này rất quan trọng nha, kỷ niệm tròn một trăm năm. Con sợ con không thể đảm đương nổi." An Tuyết Thần trì hoãn nói.

Viện trưởng cười hiền từ. "Con làm được, ha ha." Nói xong liền bước đi.

An Tuyết Thần thật hết cách với vị trưởng bối này. Hơn chín mươi tuổi rồi mà vẫn rất khỏe mạnh. An Tuyết Thần bắt đầu dĩ cười, viện trưởng rất cố chấp, không thể nào lay chuyển được.

"Cô giáo, nghe nói cô sẽ mở màn buổi diễn đêm nay đúng không?" Vài học trò nhao nhao lên vây quanh An Tuyết Thần.

"Ừ, đúng vậy, đêm nay cô sẽ cố gắng hết sức!"

"Dạ, điều đó đương nhiên a." Đám học trò cười nói. Kỳ thật, cuộc sống của cô ở trong này rất đầy đủ, mỗi ngày đều có nhiều niềm vui.

Phạm Ngự ngồi trong phòng rượu, đều là các vị chủ tịch lớn tuổi, chỉ có Phạm Ngự và Lạc Trạch là hai tổng giám đốc trẻ tuổi, có thể thấy được địa vị của họ rất cao.

"Phạm tổng, Lạc tổng, hiếm khi hai vị đến đây, đêm nay tôi đưa hai người đi xem một buổi biểu diễn. Nơi này có một trăm năm tuổi, tuyệt đối là cơ hội tốt nếu thu mua nhà hát này. Một người đàn ông nói.

Lạc Trạch uống ngụm rượu. "Tốt, tôi đã sớm nghe nói. Nhà hát này có một trăm năm tuổi. Cũng muốn mở mang tầm mắt."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Gặp lại, lại một khoảng thời gian năm năm

Ban đêm, buổi biểu diễn sắp bắt đầu, nếu lúc này hai người gặp nhau thì sẽ như thế nào?

Phạm Ngự cùng Lạc Trạch và mấy người nữa ngồi chung một phòng trên lầu hai. Căn phòng này chỉ có thể nhìn từ trong ra, bên ngoài không thể thấy được tình hình bên trong. Đây là nét đặc biệt nhất, đừng nghĩ nhà hát này cũ kỹ, tuy viện trưởng là trụ cột nhưng nó không tầm thường chút nào a.

Viện trưởng bước ra, đứng ở giữa khán đài. "Cảm ơn các vị, các vị quan viên cấp cao, các vị thương gia đã đến dự buổi lễ kỷ niệm này. Tiếp theo xin mời các vị quan khách thưởng thức tiết mục mở màn của cô giáo An Tuyết Thần."

Phạm Ngự ngay lập tức nhũn chặt lòng mày, chờ đợi bóng dáng người nào đó trên khán đài kia. Lạc Trạch thấy nét mặt của Phạm Ngự, khóe miệng hơi nhếch lên. Mở ra buổi kỷ niệm tròn một trăm năm này không phải chơi mà là có mục đích của nó.

Quả nhiên, bộ váy đuôi cá màu tím rực rỡ kia xuất hiện, cô bước đi một cách tao nhã, ung dung; trên đầu là chiếc mũ được đội lệch một bên; lộ ra khuôn mặt hòa nhã, dịu dàng; mái tóc dài xõa tung che đi phần lưng trần. Mùi nước hoa Bách hợp, vòng cổ kim cương càng làm cô trở nên chín chắn.

An Tuyết Thần tao nhã bước đi đến bên cạnh chiếc đàn Piano, sau đó cúi đầu chào khán giả; ngồi lên ghế, sau đó ngón tay linh hoạt lướt trên những phím đàn. Bản nhạc truyền vào tai người nghe, đi sâu vào lòng người, chất chứa một nỗi thương tâm, bản nhạc này cũng chính là An Tuyết Thần sáng tác.

Lạc Trạch nhìn An Tuyết Thần tựa như thiên sứ đang biểu diễn, mở miệng hỏi. "Các vị, cô gái này là?"

Đám người trong phòng nghĩ Lạc Trạch có hứng thú với cô gái này, liền nói không ngớt lời. "Cô gái này tên là An Tuyết Thần, là cô giáo ở rạp hát này, chỉ dạy có mười học sinh, cho dù là con cái của ông chủ lớn nào, nhờ cô ấy chỉ dạy, cô ấy nhất định từ chối. Cô ấy có tình cảm rất tốt với viện trưởng, nghe nói được viện trưởng nhận làm cháu gái. Có biết bao nhiêu người theo đuổi cô ấy, nhưng cậu biết cô ấy nói như thế nào không? Cô ấy nói cô ấy chỉ thích phụ nữ, một câu cự tuyệt tất cả đàn ông theo đuổi cô ấy."

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, thần nhiên nói: "Thật đúng là tính cách của cô ấy!"

Phạm Ngự nắm chặt ly rượu, nhìn thấy rõ ràng mu bàn tay đang nổi gân xanh. Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô gái dưới khán đài. Năm năm, cô trở nên chín chắn hơn, mỗi một động tác đều khiến anh tan nát cõi lòng. Phạm Ngự quan sát. Là tự em chuốc lấy, đừng trách anh.

Làm sao Lạc Trạch không phát hiện được ý nghĩ của Phạm Ngự, tiếp tục hỏi: "Cô ấy còn có gì đặc biệt nữa không?"

"À, có. Cô ấy còn có một đứa con trai bốn tuổi."

"Đúng vậy, chưa kết hôn mà có con."

Quả nhiên, sự lạnh lẽo trong mắt Phạm Ngự phân tán. Bốn tuổi, đó không phải là khoảng thời gian cô đi tới giờ sao? Phạm Ngự nhanh chóng nhũn chặt lòng mày, nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang được hàn ngàn người chú ý.

"Lạc Trạch, giúp mình hẹn cô ấy."

Lạc Trạch cười nhạt. "Được."

Dưới lầu, An Tuyết Thần cảm giác có một đôi mắt nóng rực đang nhìn mình chăm chăm, nhưng lại không tìm thấy, đảo mắt một vòng cũng không tìm được nơi nào. Cô còn tưởng mình sinh ra ảo giác. Nhưng một màn đặc sắc đang chờ cô ở phía sau.

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay dồn dập dưới khán đài, An Tuyết Thần cúi người chào, cầm lấy mic. "Hoan nghênh các vị trong lúc bận trăm công nghìn việc, tôi tham gia lễ kỷ niệm này, mong các vị xem vui vẻ." Nói xong liền xoay người rời đi, thân nhiên bước xuống khán đài.

Phạm Ngự nhìn bóng dáng kia biến mất, liếc mắt Lạc Trạch một cái. Lạc Trạch nhún vai, mở miệng: "Vẫn là đến khách sạn nói đi, nơi này không thích hợp cho lắm, mình sẽ giải thích."

Phạm Ngự tỏ vẻ chấp nhận, anh gặp cô chỉ muốn xác nhận một việc, Phạm Ngự tự nói với chính mình.

"Tuyết Thần, con biểu diễn rất tốt, đi, ta đưa con đi gặp vài người." Viện trưởng nói xong liền kéo cô ra ngoài, cô còn chưa kịp thay quần áo.

"Gia gia, gia gia, viện trưởng, á" Thật là có mười con trâu cũng không kéo nổi, đành phải nhận lệnh đi theo.

Trong phòng khách-----

An Tuyết Thần cứ như vậy mà bị ông kéo tới đây. Đẩy cửa phòng ra, viện trưởng bắt đầu cười ha hả, An Tuyết Thần bịt tai lại, động tác nhỏ này cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

"Ha ha, đến đây giới thiệu một chút, cô giáo của chúng ta, người tiếp quản rạp hát tương lai." Lời nói của viện trưởng khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, ngạc nhiên nhất vẫn là bản thân cô. Đang diễn ra cái gì vậy?

An Tuyết Thần kinh ngạc nhìn vị gia gia hài hước này, nhưng ngoảnh mặt lại đột nhiên cảm thấy ngột thở; nhìn thấy người đàn ông cô hằng nhung nhớ kia liền có ý muốn tránh né. Sao lại anh ấy ở đây? Anh nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt sắc bén kia như xuyên qua trái tim cô. Cô muốn mở cửa chạy trốn như đôi chân lại không nghe theo sự sai khiến của chính mình.

"Tuyết Thần, tới đây với gia gia." Viện trưởng đẩy An Tuyết Thần, kéo An Tuyết Thần đang suy tư lại gần, sắc mặt cô nháy cái trắng bệch, bị viện trưởng đặt lên ghế ngồi. Cô cúi đầu, cho dù không ngẩng lên cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực làm cho người ta hít thở không thông kia.

"Ha ha, viện trưởng, vẫn khỏe mạnh như thế, vị này là cô cháu gái mà mọi người vẫn nhắc đến của ngài? Tác phẩm mở màn vừa rồi của cô ấy thật là hay." Vài người bắt đầu nói.

Viện trưởng tự hào nhìn An Tuyết Thần, sau đó rót một ly rượu đưa cho cô. "Tuyết Thần, đến kính các vị này một ly đi."

An Tuyết Thần không dám ngẩng đầu cũng không có động tác gì. Viện trưởng nhìn thấy sự khác thường của cô, lay lay cô. "Tuyết Thần, không khỏe sao?" Viện trưởng nhỏ giọng, cũng chú ý tới sự run rẩy nhẹ của cô, trán cũng rịn mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

An Tuyết Thần nhìn viện trưởng một cái, không thể để gia gia mất mặt cho nên cô nhận lấy ly rượu. "Tuyết Thần xin kính các vị." Ngay cả cô cũng không nhận thấy bàn tay cầm ly rượu đang run rẩy kịch liệt. Ánh mắt đặt vào Phạm Ngự, hô hấp như bị cái gì chặn lại, không thể thở được.

Phạm Ngự nhìn phản ứng của cô, khẽ động khóe miệng, rất hưởng thụ phản ứng này của cô. An Tuyết Thần, đừng nghĩ anh sẽ bỏ qua cho em.

Viện trưởng cầm lấy ly rượu trong tay An Tuyết Thần sau đó hạ đôi tay đang run rẩy của cô xuống. Ông cảm nhận thấy thái độ thất thố này của cô, liếc một vòng xung quanh, lúc này mới tìm được nguyên nhân, nhũu chặt mày, nhìn chăm chăm vào An Tuyết Thần cùng Phạm Ngự.

"Chắc hẳn đây là Phạm tổng, Phạm thiếu." Viện trưởng nói.

An Tuyết Thần muốn run cũng không được, không thể ở lại đây nữa, cô không thể thở nổi. Cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, ánh mắt này là ánh mắt đang thương thức con cá trên thớt đang chờ bị giết. Cô chịu không nổi, đột nhiên đứng dậy. "Gia gia, con không khỏe lắm, con về trước." Nói xong liền chạy đi giống như chạy nạn.

Phạm Ngự nhìn bóng lưng cô đang bỏ chạy, khóe miệng hơi cong lên, sợ sao? nâng ly rượu, "Viện trưởng, tôi, Phạm Ngự, xin kính ngài một ly." Sau đó ngửa đầu cạn hết ly rượu.

Viện trưởng như nghĩ đến cái gì đó, nhìn Phạm Ngự, trong lòng không khỏi khen ngợi: Một người đàn ông tốt, quả nhiên có khí phách, toàn thân như tạo ra khoảng cách không thể tới gần. Chính là ý trời, ý trời. Nha đầu kia không sao chứ, sau đó lấy điện thoại ra.

"Vu Điền, Tuyết Thần không khỏe lắm, con đi xem sao đi." Sau đó liền cúp điện thoại. Lạc Trạch ngồi một bên quan sát, vuốt mũi, nhìn viện trưởng: có thể thấy viện trưởng này biết hết mọi chuyện.

An Tuyết Thần chạy ra khỏi nơi làm cho người ta hít thở không thông kia, đi trên đường, nước mắt trong nháy mắt trào ra, nắm chặt tay, năm năm nhớ

nhưng, cô rõ ràng có thể cảm giác được sự xa lạ của anh, khiến trái tim cô đau nhói. Đúng vậy, anh ấy chắc là rất hận mình, sao trời lại còn muốn đùa cợt cô? Năm năm xa cách giờ gặp lại, hô hấp thực khó khăn.

An Tuyết Thần nắm chặt tay, chạy một cách vô hồn trên đường, vừa mới nhìn thấy khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mơ, nhưng là ánh nhìn kia làm cho cô tan nát cõi lòng, xa lạ đến vậy. Lần này không hề bất ngờ, phụ nữ bên anh ấy nhiều như vậy, trong lòng anh ấy mình sớm không còn vị trí gì nữa rồi. Nhưng tại sao nghĩ đến đây trong lòng lại cảm thấy khó chịu như vậy?

"Tuyết Thần, cậu sao vậy, nhanh lên, mình dìu cậu vào." Vu Điền nhận được điện thoại của viện trưởng ra đón cô, nhưng vừa mới tòi liền nhìn thấy An Tuyết Thần suy sụp, nước mắt ràn rụa.

"Tiểu Điền, mình vừa gặp anh ấy, mình vừa gặp anh ấy." Cô khóc càng dữ hơn.

Phạm Điền nhìn An Tuyết Thần, nhủ mày. "Cậu gặp ai? Chẳng lẽ cha tiểu Ngu.?"

An Tuyết Thần bỏ nhào vào lòng Phạm Điền, khóc ròng. (Cái cô Phạm Điền này sau là bạn gái của Lãnh Liệt nga :]])

"Chúng ta đi, nói từ từ thôi, nào!" Phạm Điền đỡ An Tuyết Thần vào nhà. Đằng sau rạp hát là nơi bọn họ ở, điều kiện rất tốt.

Phạm Điền rót một ly nước đưa cho An Tuyết Thần, An Tuyết Thần cầm lấy ly nước mà tay vẫn còn run run. Phạm Điền nhìn An Tuyết Thần, trong lòng lo lắng. Khi mới đến đây, Phạm Điền thường giúp đỡ phụ nữ có thai. Sau đó nghe câu chuyện đau khổ của cô ấy liền xác định sẽ giữ cô ở lại.

Phạm Điền trấn an An Tuyết Thần, "Theo lời cậu nói, thật là trùng hợp. Nói không chừng, ngày mai anh ta đi rồi, chẳng lẽ cậu còn yêu anh ta."

An Tuyết Thần không nói lời nào, ngẩn tò te nhìn chăm chăm vào ly nước. Phạm Điền nhìn An Tuyết Thần, cảm thán nói: "Thật sự là ý trời trên người a."

"Ngu, đây là tài liệu cậu cần, xem xong đừng kích động." Lạc Trạch đem túi hồ sơ ném lên bàn Phạm Ngu.

Phạm Ngu chỉ mặc duy nhất áo choàng tắm, sau đó nhìn chăm chăm vào bộ hồ sơ, cầm lên xem.

"An Niệm Ngu, bốn tuổi rưỡi, nhóm máu O, có cùng DNA với Phạm Ngu, có quan hệ cha con."

Phạm Ngu nhìn tài liệu, ánh mắt hơi lóe lên, có chút khó hiểu, nhìn ảnh của An Niệm Ngu. Kỳ thực, không cần nhìn báo cáo kết quả DNA cũng biết bọn họ là cha con, rất giống nhau. Quả thực là từ một khuôn đúc ra.

Lạc Trạch rót một ly rượu, thần nhiên nói: "Mình đã điều tra, năm đó cô ấy tới rạp hát này cũng đã mang thai. Rất nhiều người khuyên cô ấy phá nó đi nhưng cô ấy vẫn nhất quyết không chịu."

Phạm Ngu ném bộ hồ sơ đi, nhắm chặt mắt. "Trạch, cậu muốn nói gì?"

Lạc Trạch mỉm cười. "Còn một thứ nữa, muốn cho cậu xem."

Phạm Ngu mở hai mắt, nghiêng ngả nhìn Lạc Trạch. "Cái gì?"

Sau đó, Lạc Trạch lấy một cái đĩa CD, bỏ vào máy tính. Màn hình hiện lên, Lâm Mộng Tuyết cùng Mục Anh Lan cùng ngồi lên xe. Còn có đoạn clip ở bệnh viện, không biết Mục Anh Lan đưa tài liệu gì cho An Tuyết Thần, nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy sắc mặt không tốt của An Tuyết Thần. Sau khi An Tuyết Thần rời đi, Lâm Mộng Tuyết bước ra, hai người cùng nhau rời đi.

Phạm Ngu nhìn chăm chăm vào màn hình. "Bệnh viện?"

"Ừ, hừ. Đúng rồi, Ngu, cậu xem đi." Nói xong Lạc Trạch đưa phần hồ sơ còn lại đưa cho Phạm Ngu, là bản phân tích DNA.

Phạm Ngu nhìn mấy dòng chữ kia, hai tay siết chặt. Đôi mắt trở nên u ám. Bà ta (mama Phạm Ngu) thế mà lại không coi mình ra gì mà chơi cái trò này.

Lạc Trạch cũng phát hiện sự biến đổi chậm rãi của Phạm Ngu, ổn định tâm tình cậu ta. "Điều quan trọng bây giờ không phải cái này, có thể thấy An Tuyết Thần vì hiểu lầm hai người là anh em nên mới rời đi, sau lại phát hiện mình mang thai nhưng vẫn sinh ra tên nhóc kia, mà ngay cả tên cũng đặt là An Niệm Ngu, tưởng niệm Ngu, xem ra tình cảm cô ấy dành cho cậu rất sâu đậm."

Phạm Ngu gấp máy tính lại, hít một hơi sâu, rồi thần nhiên mở miệng: "Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

"Rạp hát"

Phạm Ngu không nhiều lời, đứng dậy đi tới phòng tắm. Lạc Trạch nhìn theo bóng lưng kia, khóe miệng nhếch lên. Rót cục cũng đi đến hồi kết cho những chuyện này.

Hai người lái xe tới phòng học trong rạp. Hai người đứng ngoài cửa sổ, nhìn thấy An Tuyết Thần chu đáo giao lưu với học sinh, đôi lúc còn phát ra tiếng cười vui vẻ.

An Tuyết Thần kiên nhẫn chỉ dạy, sau đó dùng sức vỗ đùi vài cái. Đứng lên, nhìn một học sinh đàn Piano.

"Cô nói, các trò. Các trò không thấy cô đang phát cái a. Aaaaaaaaaaaaa" Âm thanh cuối cùng đề cao vài lần.

"Bản nhạc này luyện bao lâu rồi, sao lại còn sai. Nói cho các trò biết, buổi biểu diễn sắp tới rồi, nếu các trò mà còn sai thì yêu quái sẽ bắt các trò cồng Piano chạy quanh rạp hát một ngày. Nghe thấy không? Tiếp tục luyện, lần cuối cùng, ai mà còn sai thì đừng nghĩ đến việc ăn cơm." An Tuyết Thần đứng dậy, tay vòng lên ngực nói.

Vài học sinh lớn miệng, không hề sợ chết, đứng lên. "Cô giáo, như thế nào mà cô giáo thay đổi tính cách chỉ trong một đêm vậy, cô đang bị kích động phải không?"

Các học sinh đều hít vào một hơi. An Tuyết Thần mỉm cười đi đến chỗ nam sinh kia, về mặt tươi cười. "Trò à, đưa tay."

Nam sinh kia choáng váng một hồi cuối cùng cũng đưa tay ra.

"A-----a-----a----- Cô giáo, con sai rồi, a-----" Âm thanh vô cùng bi thảm.

An Tuyết Thần cười, tay cầm thước ra sức đánh vào tay của cậu bé. Mắt cậu bé hai hàng lệ nhìn An Tuyết Thần, thấy thế khuôn mặt An Tuyết Thần nở nụ cười.

"Ha ha ha, cô nói nè, nam nhi đại trượng phu, sao lại khóc như vậy a, ha ha ha" An Tuyết Thần cười, các học trò cũng cười theo. An Tuyết Thần chống nạnh nhìn các trò, ý cười trên miệng càng rõ ràng.

"Cô giáo, con chợt hiểu ra một câu nói." Một cô bé đáng yêu nói.

An Tuyết Thần liếc nhìn cô bé. "A? Nói thế nào?"

Cô bé nhìn thoáng qua các bạn học xung quanh, một hơi nói: " Là 'Tiểu lí tàng đao' " (khẩu Phật tâm xà).

(Thảo Thảo: k biết có nhầm lẫn với câu "khẩu xà tâm Phật" hơn đây, rõ ràng là mắng mình mà chị nữ chính cảm thấy hạnh phúc, *chặc chặc*)

Sau đó khóc thút thít. An Tuyết Thần cũng thực hạnh phúc, có mấy đứa trẻ này cũng tốt. Hoàn toàn không hay biết ở nơi nào đó óc người đang quan sát từng hành động, từng nụ cười của cô.

"Tiểu Ngự, con chậm một chút, mẹ con đang dạy mà." Một tiếng nói khiến cho Phạm Ngự cùng Lạc Trạch dời tầm mắt. Hai người nhìn theo hướng cậu bé chạy tới.

Ngay thời điểm cửa đẩy vào, Phạm Điền ôm lấy cậu bé, An Niệm Ngự bấu môi, nhìn lão vu bà này, thanh âm non nớt nói: "Này, vu bà, thả con xuống, bốn thiếu gia đây là để bà ôm sao? Con muốn để cho mẹ nữ ôm cơ."

(Thảo Thảo: haizzz , giá như sau này Thảo Thảo cũng có đứa con đáng iu như vậy ha. Hí hí)

Phạm Điền lúc ấy nổi con tam bành, không chú ý, mở miệng nói: "Tiểu tử, sao con lại giống cha con đến thế, sau này lớn lên không được một ngày hai người, dù sao cũng đừng giống người cha không có nhân tính kia, một ngày đổi một cô."

An Niệm Ngự chui ra khỏi vòng ôm của Phạm Điền. Sau đó làm bộ mặt đứng đắn nói: "Baba, con không có baba, con chỉ có mama, ông ấy có cái gì, sau này lớn lên con nhất định tìm ông ấy tính sổ. Hừ." Về mặt đứng đắn ấy quả thật giống hệt Phạm Ngự.

Phạm Điền vừa định cười phá lên, nhưng khi nhìn thấy hai người kia, về mặt nhất thời cứng đờ, hạ sách giấu tiểu Ngự sau lưng. Lạc Trạch liếc thấy vẻ mặt cực kỳ khó coi của Phạm Ngự, nhất thời nhin xuống.

An Niệm Ngự lúc này mới nhìn thấy hai soái ca siêu cấp, sau đó không chịu để Phạm Điền che chắn trước người, âm thanh non nớt cất lên: "Vu bà, người vào trước, con có lời nói cùng người đàn ông này."

Phạm Điền ngậm ngẫn, biết tên tiểu tử này cái gì cũng biết, rất rất thông minh, nhưng mà thằng bé vừa nói cái gì thế?

An Niệm Ngự nhìn Phạm Điền nửa ngày vẫn không phản ứng, nhanh chóng nhủ đôi mày kiếm nhỏ nhắn lại. "Muốn con nhắc lại lần thứ hai sao?"

Phạm Điền không biết chuyện gì đang diễn ra liền rời đi. Tình huống gì thế này?

Phạm Ngự nhìn An Niệm Ngự, An Niệm Ngự nhìn Phạm Ngự, hai người bộ dạng giống nhau, cuối cùng Lạc Trạch mở miệng trước. "Cậu bạn nhỏ tên là gì?"

An Niệm Ngự lạnh lùng liếc Lạc Trạch một cái. "Chú, cậu bạn nhỏ nào?"

Khuôn mặt tươi cười của Lạc Trạch nhanh chóng trở nên cứng ngắt. Đến ánh mắt cũng giống.

"Khụ, chú hỏi con đấy." Lạc Trạch không thể không đổi cách xưng hô, hỏi.

"Con tên là Tất Quên Ngự" Tiểu Niệm Ngự thông minh trả lời. Theo sau chính là tiếng cười sáng khoái của Lạc Trạch.

"Má ơi! Không được rồi! Cười chết mắt! Ngự, con trai cậu rất thú vị nha, ha ha ha." Lạc Trạch nói xong cũng không để ý đến khuôn mặt tối sầm của Phàm Ngự, ôm bụng mà cười.

Nhưng hai cha con kia hoàn toàn không để mắt đến Lạc Trạch, cứ đối mặt như vậy. Cuối cùng vẫn là tiểu Ngự liếc Lạc Trạch một cái. "Ngu ngốc."

Quả nhiên cái người đang cười kia lại một lần nữa cứng họng.

An Niệm Ngự nhanh chóng nhủu mày lại, đến chỗ Phàm Ngự, chẳng là khoảng cách quá lớn, căn bản là không nhìn thấy mặt Phàm Ngự, sau đó lạnh lùng nhìn Lạc Trạch. "Ê, ngu ngốc đại thúc, bé cháu lên!" cái này không phải là khẩn cầu sao, sao giống như ra lệnh vậy a! Lạc Trạch nhìn tiểu Ngự, cuối cùng cũng ôm lấy cậu bé, làm cho cậu bé đối mặt với Phàm Ngự.

Tiểu Niệm Ngự vòng hai tay lên ngực nhìn Phàm Ngự. "Ông tới đây làm gì?"

Phàm Ngự nhìn chằm chằm khuôn mặt tiểu Niệm Ngự này, khóe miệng hiện lên ý cười thương thức. Tiểu tử này rất kiên cường, có phong độ giống mình. (Ghê chưa :3)

Tiểu Niệm Ngự nhìn Phàm Ngự, sau đó ghét bỏ nói: "Cái mặt đáng ghét, sao lại phục chế mặt của người ta?"

Quả nhiên, khi nghe những lời này, hai người đàn ông có cảm giác có đám mây đen bay trên đầu. Khóe miệng Phàm Ngự hơi co giật. Phục chế? Có con là kẻ trộm thì đúng hơn.

Phàm Ngự nhìn hình dáng thu nhỏ của mình, mở miệng. "Nhiều tuổi?"

An Niệm Ngự hất cái cằm nhỏ nhún. "Sao ông mạo muội vậy? Tôi có lý do nói cho ông biết sao?"

Lạc Trạch rốt cục cũng cười ra tiếng. "Ngự, tiểu tử này không hổ là con trai cậu, ngay cả tính cách cũng giống nhau. Hahaha"

Khuôn mặt tuấn tú của Phàm Ngự sa sầm, nuốt bao nhiêu cũng không thấy ghen, thế nhưng nuốt đến con trai lại ghen. Mẹ nó! Phàm Ngự liếc mắt cảnh cáo Lạc Trạch, quả nhiên anh ta chậm rãi thu hồi lại nụ cười.

"Ai là con của ông ta, tôi cho chú biết, tránh xa mẹ con tôi xa một chút, đem cái người ăn trộm mặt kia quay trở về, cắt xa một chút." Đôi mắt đen của An Niệm Ngự nhìn chằm chằm Phàm Ngự, thanh âm lạnh như băng nói.

Phàm Ngự liền nổi giận, baba bị con trai giáo huấn. Không giáo huấn nó, nó không biết trời cao đất dày. Một phen xóc tiểu Niệm Ngự lên, dùng sức phát vào mông cậu bé, nhưng cậu cắn chặt răng, không để mình la lên, điều này làm cho hai người đàn ông hơi sững sờ.

Phàm Ngự đem đứa bé trong lòng đẩy qua cho Lạc Trạch, An Niệm Ngự hiện lên ánh mắt quật cười, tràn ngập khinh thường. "A, người lớn như vậy, thế mà lại ăn hiếp một đứa trẻ." Tiểu Niệm Ngự tuyệt đối không chịu thua nói. Cậu phải uy hiếp mạnh một chút, như vậy mới có thể bảo vệ mama.

"Tôi cho ông biết, ông tránh xa mẹ con tôi một chút, mama là của tôi, tôi sẽ bảo vệ mama, không cần người khác, mang theo cái người ngốc nghếch nhanh chóng rời đi, bây giờ tránh xa tầm mắt của chúng tôi, nếu không tôi cho ông hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này." An Niệm Ngự điên cuồng nói, thậm chí sẽ trút giận cho mama, cậu biết mama vì người đàn ông này mà chịu không ít đau khổ. Bất kể cái gì, bất kể ai ăn hiếp mẹ cậu đều san bằng hết.

Lúc này Lạc Trạch đen mặt, nhìn Phàm Ngự, không ngờ cậu ta không những không nổi giận, vẻ mặt lộ ra một chút tán thưởng. Lạc Trạch giờ đã hiểu, tiểu tử này không ngoài dự liệu a. Khí thế kia tuyệt đối không chịu thua cha mình, ưu điểm di truyền từ cha mẹ.

Rất giống. Phàm Ngự nghiêng ngẫm nhìn mồm mọng mà mình gieo, hạt giống này rất tốt. An Tuyết Thần, em dám đem hạt giống của anh bỏ trốn, ngày tháng tươi đẹp của em đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Trở về nước, cảm giác đau lòng

Vu Điền đứng ở một bên nhìn đôi cha con này, làm thế nào? Lúc này mới đột nhiên nhớ tới có một loại phương tiện giao thông là điện thoại, Vu Điền cầm điện thoại lên tựa như An Tuyết Thần gọi tới.

Tút tut——

"Này, Tiểu Điền, thế nào?" An Tuyết Thần ở trong phòng học cầm điện thoại nói đến.

"Cái đó, Tuyết Thần, bây giờ không phải cô đã tốt hơn rất nhiều?" Vu Điền ở một bên thử hỏi.

"Ừ, tốt hơn nhiều, không sao? Gọi điện thoại tới đây có chuyện gì?"

"Tuyết Thần, cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô xoay người đi" Vu Điền nói xong cũng cúp điện thoại, ở tại một chỗ nhìn An Tuyết Thần. An Tuyết Thần cúp điện thoại, nhìn điện thoại nửa ngày, sau đó từ từ xoay người, trong nháy mắt, trên trời rơi xuống một khối băng, đem lấy bản thân cô đông cứng, sau đó lại có người cầm hoa tai có chút đục mờ, vụn vặt vụn vặt.

Cô thấy ba người bên ngoài, Lạc Trạch ôm con trai của mình, mà Phạm Ngự dựa vào trên kính mặt giống như cùng con trai của mình nói gì? Vì sao anh lại tới? Anh có biết Tiểu Ngự tồn tại hay không. Làm thế nào? Cô không kịp suy nghĩ nhiều, sau đó xông ra ngoài. Mở cửa, không đợi hai người có phản ứng, một thanh qua ôm Tiểu Niệm Ngự, sau đó có chút khấn trương nhìn hai người, Vu Điền lúc này cũng đi tới.

"Tiểu Điền, cô mang đứa bé đi trước" An Tuyết Thần đem đứa bé đưa cho Vu Điền.

"Mẹ. Con không muốn đi, con muốn ở lại bảo vệ mẹ" An Niệm Ngự An Niệm Ngự rất có khí khái đàn ông nói. Một bộ dáng vẻ phải bảo vệ mẹ.

Bây giờ An Tuyết Thần đã mồ hôi đầm đìa rồi, "Bảo bối, ngoan, đi về trước, một tẹo nữa mẹ mua cho con cánh gà, có được không, trước cùng cô Tiểu Điền trở về nhé." An Tuyết Thần thật sự rất sợ, chỉ có thể mềm mỏng nói.

"Con trai mẹ, ngoan nhất, nghe lời nhất rồi, phải hay không?" An Tuyết Thần lại tiếp tục nói. An Niệm Ngự lạnh lùng liếc Phạm Ngự một cái sau đó bĩu môi. Miền cưỡng nói: "Được rồi, mẹ, mẹ phải nhanh một chút trở lại, nếu như có người bại hoại khi dễ mẹ, con liền quát hần." Rõ ràng cho thấy là đang nói Phạm Ngự. Điều này làm cho khóe miệng An Tuyết Thần giật giật. Sau đó gật đầu một cái.

An Tuyết Thần nhìn con trai mình bị ôm đi. Sau đó cảm thấy tâm mắt cực nóng ở phía sau, thân thể trong nháy mắt như trượt xuống, cứng ngắc xoay người, nhìn Phạm Ngự. Quả nhiên bộ dạng giống như đang ngó con mồi nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt kia, lần đầu tiên An Tuyết Thần đọc không hiểu. Cũng không dám xâm nhập vào, rất sợ bị cắn nuốt sạch, cô chỉ có thể nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch cũng là một bộ dáng rất nghiêm túc, cô biết xong rồi, người đàn ông giống như Lạc Trạch có loại vẻ mặt bất cần đời này. An Tuyết Thần cũng chỉ có thể cắn răng, Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hít thở, một động tác này hình như là khi còn bé thường xuyên làm.

"Có chuyện gì sao?" An Tuyết Thần tận lực để cho mình thật bình tĩnh, nhưng lời nói ra run run cũng đã bán đứng cô.

Phạm Ngự mím chặt môi mỏng, nhìn An Tuyết Thần không nói lời nào, nhưng anh càng như vậy cô liền sợ, người đàn ông này không phải nguy hiểm bình thường, thời điểm sùng ái ai thì người đó chính là Từ Hi thái hậu, thời điểm ngược đãi ai thì chính là thái giám. Cô sợ, nhất là khi từng đón nhận dịu dàng của anh, mình lại một lần nữa chạy trốn.

Hô hấp của An Tuyết Thần bắt đầu thay đổi trở nên không ổn định, năm năm rồi, có một năm năm, anh trở nên thành thực chừng chạc, đợi chờ cô lại sẽ là trừng phạt gì đây? Dù là trừng phạt gì, lần này cô biết phải dùng sinh mạng đi chống cự, bởi vì quan hệ bọn họ anh không cho phép.

Lạc Trạch thấy tình huống không đúng, liền vội vàng tiến lên, nhìn An Tuyết Thần nói một câu thấu đáo: "Hai người không phải anh em ruột, DNA kia là do mẹ của Ngự và Lâm Mộng Tuyết ngụy tạo. Cho nên cô rời đi căn bản là sai lầm."

Trong nháy mắt An Tuyết Thần cũng mang một tiếng ầm vang, cái gì? Anh ta vừa nói cái gì? Bọn họ không phải là anh em ruột? Là mẹ của Phạm Ngự giả mạo sao? Chờ một chút. Cô suy nghĩ chút.

Nói như vậy? Giữa bọn họ không có quan hệ, mình lại né năm năm, CMN, CBN, lần đầu tiên cô muốn mắng chửi người như vậy. Thật là, xong rồi, tự mình làm thế nào? Nhất định sẽ thảm hại hơn chứ? Năm đó tại sao mình bị lừa đây? Nhất định là không tiếp nhận nỗi sợ thật này cho nên mới né ra. Cần thật nghĩ như vậy? Nói mình quá ngu xuẩn à, hay là ông trời quá khi dễ người rồi? Như vậy để cho An Niệm Ngự khỏe mạnh như vậy là bởi vì bọn họ không có quan hệ máu mủ?

Lạc Trạch quan sát phản ứng của An Tuyết Thần, cuối cùng, vỗ vỗ bả vai Phạm Ngự rồi đi. Theo Lạc Trạch rời khỏi, lòng của An Tuyết Thần lại thót lên.

"Này, cái đó, Tiểu Ngự, em, em..." Em nửa ngày mà An Tuyết Thần thế nhưng không biết phải nói gì?

Phạm Ngự nhẹ nhàng nhướn lông mày nhìn cô "em" nửa ngày. "Em cái gì?"

An Tuyết Thần nhìn anh, cắn chặt môi dưới của mình, "Thật xin lỗi" thanh âm nhỏ không khác gì con muỗi. Phạm Ngự thấy con tức bồng chốc dâng lên.

Khiêng An Tuyết Thần lên liền hướng bên ngoài đi, An Tuyết Thần kêu lên một tiếng, cũng không có quá nhiều ngôn ngữ, cắn chặt môi, mình sai quá thực là quá thái quá rồi. Thế nhưng lại để cho bọn họ lại sai lầm năm năm nữa rồi. Năm năm qua, anh không phải là không ở yêu mình. Nghĩ tới đây lòng của An Tuyết Thần thật là đau. Những thứ hoa văn mới về anh, cô đều biết.

Phạm Ngự đem An Tuyết Thần nhét vào trong xe. An Tuyết Thần cũng không dám nói chuyện, ngồi ở trong xe, liếc trộm anh, nhìn gò má anh căng thẳng, biết anh đang chịu đựng lửa giận.

Phạm Ngự đem tốc độ xe đạt tới nhanh nhất, trái tim nhỏ của An Tuyết Thần cũng gần nhảy ra ngoài. Cô biết anh đang phát tiết.

Nhìn dây cáp điện phía trước mặt, cô hôn mê, chẳng lẽ muốn cùng bản thân cùng chết? Không thể nào? Nhưng cô cứ như vậy hôn mê bất tỉnh?

Phạm Ngự vội vàng đạp thắng xe, liếc mắt nhìn cô gái cổ sắc mặt trắng bệch đã ngất đi, thế nhưng một tiếng cũng không kêu? Phạm Ngự hung hăng đâm tay lái, sau đó cầm điện thoại lên, sắc mặt đen tối muốn chết.

"Trạch, giúp tớ đem tiểu tử kia mang đi, gặp ở X thị. Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì." Phạm Ngự cúp điện thoại, mắt lạnh nhìn cô gái đã hôn mê, trong lòng có chút đau, vừa định vuốt ve gương mặt của cô, thì có một thanh âm truyền đến: "Không được, không thể cứ như vậy liên tha thứ cho cô ấy."

Mới vừa đụng chạm làn da mềm nhẵn của cô thì giống như đụng phải gai vội rút trở về. Sau đó lần nữa nổ máy lái xe rời đi. Giống như tới phi trường.

Lạc Trạch tiếp xong điện thoại của Phạm Ngự, liền bắt đầu cau mày, tiểu tử kia khó trị như vậy, so với cha của nó đều có dũng khí, thế nào mang nó đi.

Lạc Trạch thở dài một cái sau đó cầm áo khoác lên xoay người rời đi. Sẽ cho nó tìm chuyện gì. {Ha ha, Trạch, yên tâm, tôi sẽ đặc biệt viết ngoại truyện về các người}

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, phát hiện có cái gì không đúng, sau đó ghé vào cửa sổ liếc mắt nhìn, phát hiện mình ở trên trời, sau đó liền kinh hô một tiếng.

"Má ơi, đây là Thiên đường sao?" Lần đầu An Tuyết Thần ngu ngốc như vậy qua.

"Câm miệng" Một giọng nói thô bạo mị hoặc truyền đến.

An Tuyết Thần chợt quay đầu lại, đã nhìn thấy Phạm Ngự từ từ mở mắt, An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, sau đó mở miệng: "Chuyện gì xảy ra?"

Phạm Ngự rất lạnh lùng liếc An Tuyết Thần một cái: "Trở về thành phố X"

Ngay lúc đó miệng của An Tuyết Thần nhất thời há to, "Trở về nước? Nhưng Niệm Ngự"

"Em không cần phải lo lắng, Lạc Trạch sẽ đón nó tới đây"

An Tuyết Thần cắn môi dưới, nhìn Phạm Ngự, An Tuyết Thần nghe giọng nói lạnh như băng của Phạm Ngự, thái độ lạnh lùng, khiến lòng cô đau nhiều hơn.

An Tuyết Thần không nhìn anh, cuối cùng dời tầm mắt chuyển qua trước cửa sổ. Trong lòng rất không có tư vị. Vẫn hỏi ra ngoài: "Tại sao đón chúng em trở về?"

"Anh là nhận con anh trở về, về phần em, chỉ là người được chọn giúp tôi chăm sóc con tốt nhất" Phạm Ngự lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo, đánh tan lòng của An Tuyết Thần. Cô không thể tin nhìn Phạm Ngự, chứng kiến khuôn mặt anh không hề gợn sóng thì An Tuyết Thần mới biết, cô mất anh, cũng mất anh thương yêu. Cô nhẫn nhịn không để cho mình chảy nước mắt. Không nhìn anh.

Phạm Ngự nhìn vẻ mặt đau thương của cô, trong lòng khổ đau, còn chưa đủ, so với mình, điểm đau này coi là cái gì? Anh không thể mềm lòng. Như thế không sai.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần xuống máy bay, nhưng tâm tình cùng lần trước trở về hoàn toàn khác nhau, Phạm Ngự mới vừa nói cô có thể làm bảo mẫu của con trai anh hay không, chỉ vì con trai có được chăm sóc tốt hơn. Nghĩ tới đây An Tuyết Thần ngồi vào trong xe, khóe miệng trỗi lên một nụ cười khổ. Thì ra mình mới ngu nhất, nhưng vì con trai, mình không phải nên chủ động tất cả, đừng cảm một chút sao.

"Tiểu Ngự, chúng ta không phải cứ như vậy chứ!" An Tuyết Thần nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói.

"Tiểu Ngự, cô xứng kêu à, cô phải rõ ràng thân phận của cô là gì, nói trắng ra cô chỉ là người tôi mời tới chăm sóc con trai tôi mà thôi" Phạm Ngự nhẫn tâm nói qua.

An Tuyết Thần sắp hít thở không thông, nỗi khổ trong lòng nặng hơn, mời tới, coi như sao? Thật châm chọc à? Hai người không nói chuyện, cho đến lúc trở lại biệt thự nhớ lại thứ tốt đẹp với mình, đồng thời cũng nhớ lại khổ sở, cô nghĩ sâu xa, mười năm rồi, mình đã là mẹ rồi. Người phụ nữ hai mươi tám tuổi.

Phạm Ngự nhìn dáng vẻ trầm tư của cô, lạnh lùng mở miệng: "Còn không đi vào?"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, đi về phía trước, trong lòng quá chua xót, tại sao chuyện có thể như vậy, cảm thấy vô lực. Đối mặt với anh, lần đầu tiên cảm thấy vô lực.

An Tuyết Thần đi vào. Nhìn thấy Vũ Trương. Vũ Trương hiển nhiên không có gì ngoài ý muốn, chỉ là ánh mắt kích động nhưng mà lộ vẻ thấy. An Tuyết Thần chỉ là hướng về phía Vũ Trương khẽ mỉm cười, không đợi mình và Vũ Trương nói một câu. Thanh âm lạnh lùng của Phàm Ngự truyền đến.

"Lên lầu"

An Tuyết Thần hướng Vũ Trương gật đầu một cái, sau đó theo Phàm Ngự lên lầu, hai người đi vào thư phòng.

Phàm Ngự nhìn chăm chú vào cô, lần đầu tiên An Tuyết Thần cảm thấy mình không dám đối mặt với anh, cô biết anh cực kỳ hận cô. Nói hay lắm, không rời đi, cuối cùng vẫn là len lén trốn, anh sẽ không tha thứ cho mình cũng phải thôi.

"Về sau, cô ở nơi này chăm sóc con trai thật tốt, còn có tôi không cho phép không được rời khỏi biệt thự" Phàm Ngự nhàn nhạt mở miệng.

An Tuyết Thần chỉ gật đầu một cái. Phàm Ngự đối với loại vẻ mặt lạnh nhạt này của cô rất là tức giận, vừa muốn nói gì, tiếng chuông vang lên.

Phàm Ngự liếc mắt nhìn điện thoại, sau đó chau mày lại, nhàn nhạt liếc An Tuyết Thần, nhận điện thoại.

"Này, bảo bối, ừ, nhớ anh? Được, buổi tối anh sẽ qua, chờ anh, ừ tốt, ngoan" Phàm Ngự vừa nói vẫn không quên nhìn sắc mặt An Tuyết Thần có chút khó nhìn, lửa giận trong lòng liền biến mất. Có một chút hài lòng.

An Tuyết Thần nghe Phàm Ngự nói, bị đá kích, giọng dịu dàng như thế, anh quả nhiên là quên mình sao? Mình còn mong đợi cái gì? Như vậy là vì con trai sao? Nhìn nước mắt chưa xốt, lạnh nhạt mở miệng: "Tôi đi ra ngoài trước, anh nói tôi nhớ kỹ rồi, cũng biết thân phận trở về lần này của mình, tôi sẽ đúng mực, Phàm tổng không cần nói nhiều" Sau đó liền xoay người rời khỏi thư phòng.

Phàm Ngự nghe lời nói xa lạ của cô, sau đó nắm chặt điện thoại, hung hăng ném đi: "An Tuyết Thần, rõ ràng là cô sai. Tại sao cô còn có thể như vậy"

An Tuyết Thần giống như chạy trốn chạy xuống lầu, đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vũ Trương. An Tuyết Thần không nhận được nhào vào. Thanh âm nức nở nói: "Vũ Trương, tại sao có thể như vậy?"

Vũ Trương an ủi cô nói: "Tuyết Thần, chớ buồn tha, không cố gắng, lại thật sự không có cơ hội rồi."

An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Vũ Trương, gật đầu một cái: "Thật có thể không?" Nhưng dừng khi vừa nảy sinh, buổi tối lại nhìn thấy chuyện để cho cô đau lòng không thôi. Quyết định buông tha.

"Không cố gắng, làm sao sẽ biết?"

"Ừ"

Ban đêm ——

Con trai trở lại, nhìn thấy mẹ của mình, vui mừng nhào qua.

"Mẹ, con rất nhớ mẹ" An Niệm Ngự nhào vào trong ngực An Tuyết Thần, dẫu môi nói.

An Tuyết Thần ôm ấp thân thể nhỏ bé kia, trong lòng cảm giác rất an ủi: "Ừ, mẹ cũng rất nhớ con, có phải mệt mỏi hay không, mẹ dẫn con đi ngủ, có được hay không?"

"Dạ, được, mẹ ngủ cùng con?" An Niệm Ngự nũng nịu ngủ. Dọc theo con đường này Lạc Trạch đều cùng An Niệm Ngự nói rồi, An Niệm Ngự miễn cưỡng đón nhận.

Nghĩ tới Lạc Trạch và An Niệm Ngự chiến tranh, thật khôi hài.

"Tiểu tử, mẹ cháu bị ba cháu bắt cóc, không phải cháu nên đi cứu mẹ cháu à?" Lạc Trạch.

"Muốn, bắt cóc mẹ cháu, cháu không tha cho hắn, đi mau" Tiểu Niệm Ngự.

"Còn nữa, chú ôm cháu lên máy bay"

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần đem con trai dỗ ngủ, sau đó muốn đi đến phòng của Phàm Ngự, xem một chút, muốn cùng anh nói chuyện một chút, nhưng vừa định đẩy cửa vào, An Tuyết Thần bị thanh âm bên trong phòng làm cho dừng bước.

"Ừ. A, Ngự, anh thật giỏi, nhanh một chút, em thật yêu anh" Cô gái phóng đảng rên rỉ. Kích thích lỗ tai An Tuyết Thần.

"Yêu Tinh, em kẹp chặt như vậy, anh nhanh thế nào, buông lỏng" Phàm Ngự khàn khàn, thanh âm ồm ồm truyền vào lỗ tai An Tuyết Thần.

Trong nháy mắt đó, An Tuyết Thần không thể hít thở, đôi tay cô run rẩy, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mi mắt là hình ảnh để cho cô đau lòng. Đau không thể chịu đựng.

Trên giường lớn màu đen một cô gái ** nằm, Phạm Ngự đang chạy băng băng ở trên người của cô ta, tiếng cô gái rên rỉ yếu ớt, vận động điên cuồng. An Tuyết Thần không thể tin vào ánh mắt của chính mình, chạy ra. Sau đó chạy vào gian phòng trước kia của mình.

"Ngự, có người?" Khuôn mặt cô gái đỏ bừng, tươi cười rên rỉ nói.

Phạm Ngự ngưng động tác, sau đó nhìn một cánh cửa bị mở, lòng của Phạm Ngự "bùm" hạ xuống, sau đó rút phân thân ra, đi tới trước cửa, chỉ nghe thấy một tiếng động bên kia. Phiền não nắm tóc. Thật ra thì anh biết cô ở ngoài cửa, nhưng tại sao trong lòng vẫn phiền não như vậy đây?

Cô gái nhìn cử chỉ của Phạm Ngự, cô gái không được thỏa mãn, từ phía sau ôm lấy Phạm Ngự, "Ngự, sao vậy, người ta thật khó chịu, tiếp tục có được hay không?" Cô gái bắt đầu nắm lấy cự long vẫn rắn chắc của Phạm Ngự.

"Cút" Phạm Ngự đẩy cô gái này ra, sau đó đi vào phòng tắm.

Cô gái ngã ở trên đất, kinh ngạc nhìn người đàn ông trở mặt rất nhanh kia, mặc quần áo vào rồi rời đi, lời nói của Phạm Ngự chính là thánh chỉ, cô chỉ dựa vào kim chủ này? Cho nên rất thức thời liền rời biệt thự.

An Tuyết Thần mất hồn ngồi ở trên giường, nước mắt lăn xuống. Sau đó đi tới bên cửa sổ nhìn cô gái kia mở xe thể thao rời đi.

An Tuyết Thần cười, cô cười thê thảm bi ai, lẩm bẩm: "An Tuyết Thần, chờ đợi đi, anh còn là Phạm Ngự không ai bị nổi, rốt cuộc mày còn mong đợi cái gì? Mặc dù mày sai lầm rồi, nhưng là mày cũng rất khổ sở, rõ ràng ở trong lòng anh mình cũng không quan trọng. An Tuyết Thần nghĩ thông suốt, trở về làm An Tuyết Thần trước kia."

Phạm Ngự hướng về phía phòng tắm tắm nước lạnh, anh rất muốn vọt tới phòng của An Tuyết Thần, anh muốn thấy cô. Nhưng lòng tự ái không cho phép. Anh tức giận đập vào gương, trong nháy mắt gương bể tan tành, tay của Phạm Ngự cũng có máu tươi chảy ra. Một đôi mắt bảo híp lại. "Đáng chết"

Một đêm này hai người đều không chợp mắt. Sáng sớm, An Tuyết Thần đi tới bên người con trai mình. Nhìn khuôn mặt bình thản ngủ của con trai. Một đêm cô suy nghĩ kỹ thật nhiều, mình tước đoạt tình thương người cha của con trai năm năm, có phải mình nên trả rồi không?

An Tuyết Thần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tương tự Phạm Ngự, thản nhiên mở miệng: "Niệm Ngự, mẹ tước đoạt tình thương cha con đáng được có, bây giờ mẹ cho con, có được hay không, nhóm mẹ sẽ đến thăm con." Nói qua liền nhẹ nhàng hôn lên cái trán của An Niệm Ngự, nước mắt hiện ra. Đó là tình thương của mẹ.

An Tuyết Thần giúp con trai mình đắp chăn, sau đó lặng lẽ rời đi. Cuối cùng trở về phòng, cầm điện thoại lên gọi một cú điện thoại cho Giang Lệ Lệ.

"Lệ Lệ, là tớ. Cậu ở đâu?"

"Tuyết Thần, cậu trở lại, làm sao anh ta tìm được cậu? Cậu ở đâu?" Giang Lệ Lệ ở một đầu khác của điện thoại nói qua.

"Ừ, tớ ở biệt thự, cậu ở đâu, tớ muốn đi tìm cậu."

"Tớ ở nhà trọ, cậu tới đi"

An Tuyết Thần treo điện thoại, để lại một phong thư. Cơ hồ lặng lẽ rời khỏi biệt thự, tuy nói canh phòng nghiêm ngặt, nhưng có vài người vẫn biết An Tuyết Thần, An Tuyết Thần chỉ nói là, đưa bé sót cao muốn đi ra ngoài mua thuốc, người khác cũng không có làm khó cô.

{Mù quáng, không nghĩ ra được rồi, mọi người biết ý này là được}

An Tuyết Thần trở lại biệt thự, nhìn thấy bạn tốt của mình, mặc dù có lúc sẽ trò chuyện video, nhưng thấy mặt vẫn rất kích động. . . . .

"Xú Nha Đầu, tớ nhớ cậu muốn chết" Thanh âm của Giang Lệ Lệ có chút nghẹn ngào. Nói nói.

An Tuyết Thần ôm Giang Lệ Lệ: "Tớ đã trở về, sẽ không đi nữa, chỉ là, cậu phải chứa chấp tớ"

Giang Lệ Lệ buông An Tuyết Thần, ra quan sát An Tuyết Thần: "Anh ta thả cậu đi?"

An Tuyết Thần mỉm cười nói: "Trong lòng anh ta không có tớ, tin tức mấy năm qua của anh ấy, chẳng lẽ cậu không biết, anh ấy là cấp trên của cậu" An Tuyết Thần có một chút đùa giỡn nói.

Giang Lệ Lệ chau mày lại nhìn bạn tốt của mình, biết cô ả nham, Giang Lệ Lệ vẫn hiểu.

"Tuyết Thần, đã xảy ra chuyện gì, ban đầu tại sao cậu lại rời đi, cậu nói cùng tớ được không?" Giang Lệ Lệ lôi kéo tay của An Tuyết Thần, gương mặt lo lắng nói. An Tuyết Thần gật đầu một cái, cuối cùng đem sự thật nói ra.

Giang Lệ Lệ vừa khóc vừa nhìn An Tuyết Thần, khó có thể tưởng tượng mấy năm này cô trôi qua thế nào.

"Tuyết Thần, tớ thật sự khó có thể tưởng tượng, Tuyết Thần, huhu huhu." Giang Lệ Lệ khóc thút thít, vì cuộc sống bi thảm của Tuyết Thần mà khóc thút

thịt.

Ngược lại An Tuyết Thần rất lạnh nhạt, an ủi Lệ Lệ: "Lệ Lệ, đều qua rồi, bây giờ bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, buổi chiều cùng tớ đi xem Con trai Kiên của cậu."

Giang Lệ Lệ gạt đầu một cái, nhưng nước mắt vẫn chảy ra ngoài, An Tuyết Thần tự nói với mình là không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc. Muốn bản thân vững vàng.

Phạm Ngự phiền não một đêm, vẫn quyết định đi qua phòng của An Tuyết Thần xem một chút, vừa đẩy cửa ra, không có hơi thở của cô, Phạm Ngự chau chặt chân mày, cuối cùng nhìn thấy một phong thư trên bàn.

Phạm Ngự, em không muốn dừng ở chỗ này, em sẽ hít thở không thông, cho nên em đi, đừng lo lắng, em đi tìm Lệ Lệ, mỗi ngày em đều sẽ đến, buổi sáng tới đây, buổi tối chờ sau khi Niệm Ngự ngủ em sẽ rời đi.

Phạm Ngự nhìn giấy viết thư, trong tròng mắt đen cũng sắp phun ra lửa rồi, đem giấy viết thư trong tay nắm chặt. Trên trán nổi gân xanh. Anh đang tức giận. Đúng vậy, anh đã tức giận. Cô một lần nữa rời đi, Phạm Ngự chính là nghĩ như vậy. Anh không thể cứ như vậy thả cô đi. Tại sao, cô thấy được còn có thể bình tĩnh như vậy, An Tuyết Thần, cô phải vì cô lạnh lùng mà trả giá thật lớn.

Phạm Ngự bực tức rời đi, sau đó trở lại công ty, liền kêu Giang Lệ Lệ, quả nhiên Giang Lệ Lệ cứng rắn lôi kéo An Tuyết Thần cùng đi. Bọn họ đẩy cửa vào đã nhìn thấy, Phạm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon, một cô gái ngồi trên đùi, An Tuyết Thần cẩn thận một lần nghĩ là cô gái tối hôm qua. Nhìn dáng dấp cô gái này có một chút địa vị ở trong lòng anh.

Giang Lệ Lệ nhìn hai người đang làm chuyện tăng tị, hỏa khí phát ra. "Phạm Ngự, mặt anh có thể có yếu điểm hay không."

An Tuyết Thần lôi kéo Giang Lệ Lệ nói cho cô biết đừng kích động. Ý kia nói cho cô biết, cô đều không thèm để ý, cô không cần thiết tức giận.

Phạm Ngự tiếp tục động tác trong tay. Vuốt ve thân thể cô gái gần như phơi bày, hoàn toàn không để mắt đến hai người. Giang Lệ Lệ tức giận. Tiến lên kéo cô gái kia qua.

"Cút"

Cô gái giống như là bị uất ức, "Ngự, cô gái này là người nào?"

Phạm Ngự cũng bị cô náo loạn như vậy nên không có tâm tình. Cau lông mày lại: "Em trở về trước, buổi tối anh qua tìm em"

An Tuyết Thần nhìn cô gái trên đất, rất lạnh nhạt tiến lên, cầm y phục trên ghế sa lon lên đưa cho cô gái, mở miệng: "Trước mặc vào đi, một hồi ngoài cửa sẽ có kỹ giả, lúc chúng tôi tiến vào bọn họ đang ở đó rồi."

Cô gái có chút giật mình, sau đó giống như cười một tiếng: "Cảm ơn cô, tiểu thư. Đây Ngự, em đi trước, buổi tối nhớ tìm em"

Phạm Ngự nắm chặt hai quả đấm nhìn An Tuyết Thần lạnh nhạt, tại sao trong lòng sẽ đau như vậy, trong lúc bất chợt anh rất sợ nhìn thấy vẻ mặt đó của cô. Cái loại lạnh nhạt giống như là trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Liên thủ u, chung một chiến tuyến

Giang Lệ Lệ hòa hoãn lại cảm xúc của bản thân mình, sau đó đi tới trước mặt Phạm Ngự, khinh bỉ nhìn bộ dạng quần áo không ngay ngắn của anh.

"Phạm tổng, gọi tôi tới là vì chuyện gì?"

Phạm Ngự một mực nhìn An Tuyết Thần, chẳng qua suy nghĩ của cô giống như không ở nơi này, căn bản là chưa từng nhìn qua anh, điều này làm cho trong lòng anh rất sợ, anh cực sợ loại cảm giác này.

Giang Lệ Lệ chau mày lại nhìn thấy tầm mắt Phạm Ngự một mực ở trên người của An Tuyết Thần, thậm chí cô có thể rõ ràng nhìn thấy loại tâm tình đặc biệt đó trong tròng mắt Phạm Ngự. Cho nên muốn mình rời khỏi phòng làm việc.

An Tuyết Thần phát hiện Giang Lệ Lệ rời khỏi, ngay sau đó nhìn về phía Phạm Ngự, chỉ là trong ánh mắt của cô tất cả đều là âm đạm, giống như mặt hồ

phẳng lặng, không có gợn sóng. Phàm Ngự cảm thấy tim căng thẳng. Tiến lên bắt được cánh tay An Tuyết Thần. Thanh âm trầm thấp quát: "Tại sao cô rời khỏi biệt thự?"

Đôi mắt An Tuyết Thần như thủy linh linh, từ từ mở môi đỏ mọng: "Chẳng qua là tôi cảm thấy không thích hợp ở đó, nhưng mỗi ngày tôi đều qua đó chăm sóc con trai, điểm này anh không phải lo lắng"

Đôi mắt như báo con của Phàm Ngự híp chặt, hơi dùng thêm sức nắm cánh tay An Tuyết Thần. Tiến tới gần cô, nâng cằm của cô lên, giọng nói bức bách: "Thế nào? Nhìn thấy tôi cùng cô gái khác lên giường, cô không chịu nổi? Nếu như thế thì tôi có thể suy tính để cho cô tiếp tục làm tình nhân của tôi, như thế nào?"

Mặc dù trong lòng An Tuyết Thần rất đau, nhưng quật cường, cô làm sao sẽ biểu hiện ra, cô lạnh nhạt mở miệng: "Có phải anh hiểu lầm cái gì rồi hay không? Vừa bắt đầu anh đã nói lên thân phận của tôi, chỉ là tôi muốn làm tốt hơn mà thôi." An Tuyết Thần bình tĩnh tự nhiên hoàn toàn chọc giận Phàm Ngự. Anh lôi kéo tóc của cô, đem người cô hung hăng ném phía trên ghế sa lon, không đợi An Tuyết Thần mở miệng, Phàm Ngự thô lỗ hôn môi cô, thay vì nói hôn, không bằng nói là một loại gặm cắn, là một loại phương pháp xử lý phát tiết lửa giận. An Tuyết Thần nhũn chặt lông mày, thừa nhận Phàm Ngự giận dữ hôn, mình cũng không có lực phản kháng.

Vừa mới bắt đầu quả thật Phàm Ngự rất tức giận, tức giận, nhưng vừa đụng sờ hương thơm ngọt ngào của cô, cũng không chịu nổi khổng chế, cô gái này, vẫn dễ dàng để cho anh mất khổng chế như vậy, mới bắt đầu là trừng phạt, biến thành một loại hưởng thụ. Từ từ dùng lại lực độ, hôn lên gương mặt của cô, theo dải tai của cô xuống phía dưới, hôn xương quai xanh kêu gọi. Phàm Ngự rất nhanh liền nổi phản ứng. Tay anh bắt đầu vuốt ve thân thể An Tuyết Thần mặc dù đã sinh đứa trẻ, nhưng vóc người của cô vẫn như cũ, thậm chí còn đầy đặn hơn so với trước kia, vuốt rất có cảm thụ. Anh vuốt ve nơi tròn đầy của cô, hình như lớn hơn so với trước kia, đang lúc thời điểm bàn tay cực nóng của anh tuột xuống, An Tuyết Thần nói một câu đánh thức Phàm Ngự.

"Phàm tổng, thế nào lại nhanh phát tình như vậy, nhưng làm phiền nhin một chút đến tối rồi dùng đi" Thân thể Phàm Ngự cứng ngắc, động tác trên tay cũng ngừng lại, không thể tin nhìn người phía dưới, thế nhưng phát hiện cô không có một chút cảm giác. Anh hoàn toàn nổi giận. Động tác cứng ngắc bắt đầu khôi phục, nhưng không có dịu dàng, trở nên nóng nảy. Anh bắt đầu xé rách quần áo của An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần bị một loạt động tác của anh chọc giận, bắt đầu quát: "Phàm Ngự, lấy tay anh ra, còn nữa, đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu đụng chạm thân thể tôi, tôi cảm thấy rất ghê tởm" Sắc mặt của An Tuyết Thần trở nên trắng bệch, nghĩ tới hình ảnh tối hôm qua nhìn thấy, cô rất muốn rời đi, cổ thân thể này là cô tận mắt nhìn thấy đêm qua vẫn còn lao vút ở trên người cô gái khác, vẫn còn coi sóc cô gái khác, điểm này cô không tiếp thụ nổi.

Phàm Ngự nửa híp con mắt báo, nhìn cô gái ở phía dưới tức giận, anh khề khề động khoe miệng, giọng lên độ cong Satan. Thanh âm trầm thấp nhỏ giọng vang lên: "Bản? Cô có tư cách gì nói lời này? Cô đã thuần khiết như vậy, tôi chính là muốn đem cô điểm ô." Nói qua liền bắt đầu cắn một nụ hoa của cô.

An Tuyết Thần đánh qua một cái tát. Khiến Phàm Ngự lần nữa ngưng động tác. Phàm Ngự sững sờ nhìn An Tuyết Thần. An Tuyết Thần dùng sức đẩy anh ra, sau đó nhếch nhác đứng lên. Sửa sang lại mình, sau đó mất lạnh quay lại nhìn anh, thanh âm lạnh lẽo, không có nhiệt độ. "Phàm Ngự, giữa chúng ta hoàn toàn đã kết thúc, anh phải hiểu rõ" Nói xong cũng không quay đầu lại nhìn Phàm Ngự mà rời khỏi phòng làm việc.

Phàm Ngự sững sờ ngồi ở trên ghế sa lon, cô mới vừa nói cái gì? Giữa bọn họ kết thúc sao? Anh cho phép, không có anh cho phép mà muốn kết thúc, không có cửa đâu.

Giang Lệ Lệ nhìn bóng lưng An Tuyết Thần chạy trời chết, vọt vào phòng làm việc, nhìn Phàm Ngự, Phàm Ngự đã sớm phản ứng kịp, ưu nhã ngồi ở phòng làm việc. Phàm Ngự như rồng mây nhìn về mặt tức giận của Giang Lệ Lệ: "Có chuyện gì sao?"

Giang Lệ Lệ nhìn Phàm Ngự, gương mặt cười nhạt. Nói: "Ha ha, Phàm tổng, anh thật đúng là đàn ông à, ở chỗ này tìm tật xấu của Tuyết Thần, làm sao anh không suy nghĩ một chút xem ban đầu tại sao cô ấy rời đi, ban đầu cô ấy rời khỏi là do ai tạo thành, làm sao anh không đi xử lý chuyện này đây? Biết hai người là anh em, lúc ấy cô ấy có bao nhiêu suy sụp anh biết không? Lại vẫn mang thai, nếu như không phải là yêu anh, bất kỳ một cô gái nào đều sẽ không ngu mà sinh ra một đứa trẻ có thể nói là sai lầm à, nhưng cô ấy vẫn sinh, làm sao anh không suy nghĩ một chút năm năm này cô ấy nuôi dưỡng bụng lớn và trời qua như thế nào? Còn anh, năm năm qua anh ngày ngày đều xuất hiện trên mặt báo, Tuyết Thần mỗi ngày nhìn tờ báo mới về anh, khổ sở như thế nào, anh cũng không nghĩ tới, tôi nói thật cho anh biết, coi như bây giờ anh muốn đuổi theo Tuyết Thần, thân thể của tôi vì Tuyết Thần có thể rõ ràng nói cho anh biết, không thể nào, anh cũng cảm giác được tâm trạng của cô ấy bây giờ đã như tro tàn. Cho nên sẽ không bởi vì tâm tình của anh mà chịu đựng, anh chính là tình trùng, biết không? Còn khiến thiên sứ thuần khiết như vậy nhìn thấy anh và cô gái khác nhiệt tình trên giường, cô ấy sẽ ghê tởm, đời này anh không thể lấy được tha thứ của cô ấy, anh nên hỏi bản thân mình một chút, nếu không phải là anh bảo vệ không thỏa đáng thì làm sao có thể cho người ta có cơ hội chứ. Phàm Ngự, tôi cảm thấy anh thật đáng thương. Còn nữa, coi như An Tuyết Thần không quan tâm, tôi sẽ giúp cô ấy lên tòa án, tôi muốn giúp đỡ Tuyết Thần phải về quyền nuôi dưỡng, anh, không có tư cách làm cha, đầu tiên phải học được làm một người chồng, anh mới có cơ hội làm cha, cái người này, anh không đời nào. Cáo từ" Giang Lệ Lệ nhìn sắc mặt của Phàm Ngự càng ngày càng khó coi, một hồi giống như Hắc Thán, một hồi giống như một tấm giấy trắng bệch. Giang Lệ Lệ xoay người đã nhìn thấy Lạc Trạch dựa vào cửa sắc mặt nặng nề, thật là xui xẻo. Cô lướt qua Lạc Trạch, trừng mắt liếc anh một cái. Trong miệng còn nhỏ tiếng của nói thầm: "Rắn chuột một ổ"

Lạc Trạch nhìn bóng lưng Giang Lệ Lệ bức tức rời đi, tại sao mình chọc tới cô, Lạc Trạch quay đầu nhìn sắc mặt nặng nề của Phàm Ngự, đang ngồi trên ghế sa lon, nhìn Phàm Ngự, mở miệng: "Tôi cảm thấy cô ấy nói rất đúng, Ngự, cậu phải suy nghĩ cân trọng một chút"

Trong đầu Phàm Ngự vẫn tái diễn lại lời nói của Giang Lệ Lệ, giống như máy ghi âm vậy. Phàm Ngự khép chặt cặp mắt, vô lực dựa vào ghế. Lạnh nhạt mở miệng: "Là thế này phải không? Tổ cho là chỉ có mình tổ mới là người bị thương."

Lạc Trạch nhìn người anh em của mình, trên thế giới này sợ rằng chỉ có An Tuyết Thần có thể làm cho cậu ấy cảm thấy vô lực cùng chán chường như vậy đi?

Lạc Trạch cũng không nói nữa, hãy để cho chính cậu ấy suy nghĩ một chút thôi. Đứng lên, lặng lẽ rời đi. Phàm Ngự mở hai mắt ra hồi tưởng kiên quyết vừa rồi của An Tuyết Thần, hai mắt giống như Thanh Thủy, biết mình lại sai lầm rồi. Cái loại đồ vật quan trọng trong lòng bỗng xúi cái đã chạy mất hết, cảm giác lần nữa mà đến. Để cho anh phiền não không dứt. Phàm Ngự phần hận đem tất cả đồ vật trên quét sạch, một chường đi xuống, cái bàn cũng sụp xuống một nửa. Phàm Ngự nắm chặt hai quả dấm. Anh đang mâu thuẫn, loại cảm giác đó khiến anh rất không thoải mái. Chỉ cần nhớ tới cô, cái loại ánh mắt bị thương cùng cái loại ánh mắt kiên quyết đó, anh liền đau đến hô hấp khó khăn. Phàm Ngự cầm chặt một chút tóc của mình. Bày tỏ tức giận, anh thế nào lại dằn như vậy, lại tổn thương cô rồi, mình lại đánh mất cô, sẽ không, cô là của anh, cô chỉ có thể là của anh. Nhưng mà bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm? Lâm Mộ Dung Tuyết, có phải hay không tôi phóng túng cô ra lửa, để cho cô có lá gan làm như vậy? Phàm Ngự vừa nghĩ tới, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm lạnh lẽo y hệt như Satan. Hai quả dấm nắm chặt, gân xanh trên trán rõ ràng nổi lên. Một đôi mắt con mắt sắc bén có thể làm người ta hít thở không thông, xuyên thấu lòng người.

Phàm Ngự cầm điện thoại lên, "Vú Trương, chuẩn bị một chút, buổi tối mang theo Niệm Ngự trở về nhà cũ." Phàm Ngự cúp điện thoại, sau đó trong lòng suy nghĩ, Tuyết Thần, chờ anh.

Ban đêm ——

An Niệm Ngự đã không được tự nhiên một ngày, chính là nói nhao nhao muốn gặp mẹ, nhóm người giúp việc cũng không biết làm sao bây giờ?

Lời nói trấn an. "Tiểu thiếu gia, cậu ăn chút đi, bằng không thiếu gia trở lại chúng ta đều thảm" Mấy cô hầu gái vây quanh An Niệm Ngự đang cúi kinh nói.

Mặc kệ người ta nói như thế nào bé chính là đóng chặt hai mắt lại không nói lời nào. Phàm Ngự trở lại chỉ nghe thấy Vú Trương nói tiểu tử kia muốn tìm mẹ, không ăn cơm, sau đó chau mày lại lên lầu.

Cô hầu gái nhìn thấy Phàm Ngự đi tới, cũng lui qua một bên đi: "Thiếu gia, tiểu thiếu gia, cậu ấy không chịu ăn cơm?"

Phàm Ngự nhìn Tiểu Niệm Ngự, "Tất cả các người đều xuống đi"

"Dạ" Chờ tất cả các người hầu đi xuống xong, Phàm Ngự ngồi xuống ghế trước mặt của Tiểu Niệm Ngự, bắt chéo chân, quan sát tiểu tử này, ngay cả dáng vẻ nhăm nhút suy tính đều giống mình. Tiểu tử tốt. Nghĩ tới đây khóe miệng Phàm Ngự khẽ gợn lên. Nhàn nhạt mở miệng: "Muốn gặp mẹ"

Tiểu Niệm Ngự mở mắt, không nói lời nào, đôi mắt nhỏ căm tức nhìn Phàm Ngự.

Phàm Ngự nhìn Tiểu Niệm Ngự, nói tiếp: "Hiện tại cha con và mẹ có chút hiểu lầm, mẹ con tức giận, nếu như con chịu trợ giúp cha, con có thể cùng mẹ ở cùng một chỗ?"

Tiểu Niệm Ngự nhẹ nhàng cười nói: "Cha con? Chú cho là cháu ngu ngốc à? Giúp chú, nằm mơ đi?"

Phàm Ngự đối với lời nói của con trai mình, khóe miệng giật giật, trên trán hiện ba vạch đen. Tiểu tử này có thành kiến với mình. Phàm Ngự ho khan một cái: "Con muốn như thế nào?"

Tiểu Niệm Ngự đôi tay ôm ngực, quan sát Phàm Ngự một vòng, ngược lại Phàm Ngự rất là tò mò tên tiểu tử này có chiêu gì. Thế nhưng khiến Phàm Ngự phải mở rộng tầm mắt.

"Cháu muốn toàn bộ gia sản của chú, còn Phàm thị của chú nữa?" Tiểu Niệm Ngự nói lời cuồng ngôn. Lại muốn toàn bộ gia sản của Phàm Ngự.

Phàm Ngự nhìn Tiểu Niệm Ngự, chợt cười ha ha. Có chút tán thưởng: "Ha ha, tiểu tử, gia sản của cha con những hơn ngàn tỷ, con tiêu hết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Liên thủ, chung một chiến tuyến

Phàm Ngự nhìn tiểu Niệm Ngự, cười phá lên, có chút tán thưởng: "Ha ha, tiểu tử, tài sản của cha tôi hơn một ngàn triệu, con xài hết?"

Tiểu Niệm Ngự nhìn về mặt hả hê của Phàm Ngự liền chau mày. "Điều này không cần ông lo."

Phàm Ngự tán thưởng nhìn tiểu Niệm Ngự. "Được, thành giao (mặc cả xong), vậy thì sau này phải làm theo lời ta đấy!"

Tiểu Niệm Ngự cầm chén cơm, bắt đầu ăn. "Hợp tác vui vẻ, lão ba. Đói chết mất. Lần này đừng đánh mất mama tôi, nếu không ông chỉ là một kẻ khó rách áo ôm, đừng hy vọng tôi nuôi ông."

Phàm Ngự chỉ thấy trên đầu như có đám mây đen bay qua, tiểu tử này giống mình không sai một ly, thực cmn quá mà. Di truyền dòng máu tốt đẹp của mình. Hai cha con cứ như vậy mà đạt được thỏa thuận. Chuẩn bị ghé qua Phàm gia.

Tiểu Niệm Ngự ngồi trong xe thể thao, dùng ánh mắt nhìn lướt qua, trong ánh mắt hết thầy đều là ngưỡng mộ, sau đó nhìn Phàm Ngự: "Chiếc xe này cũng sẽ là của tôi."

Phàm Ngự cười, lườm tiểu Niệm Ngự. "Miễn là con làm tốt, tất cả đều là của con." Ham muốn của tên nhóc này lớn quá.

"Không cần ông nhắc, vẫn chưa tin tưởng vào mầm giống của ông?" Lời nói của tiểu Niệm Ngự hoàn toàn khiến cho Phàm Ngự nghẹn họng. Năm năm trước có An Tuyết Thần, năm năm sau có tiểu Niệm Ngự.

"Con tên gì?"

"Phàm Niệm Ngự."

Hai cha con nhìn nhau cười, chuẩn bị tiếp kiến bà nội gây chuyện. Lần này là muốn đối phó với hai vị lão nhân kia, chủ yếu vẫn là mẹ anh, dù sao cũng là mẹ mình, phương thức đừng quá cực đoan.

Hai cha con xuống xe, quả thực là hai phiên bản giống nhau, một lớn một nhỏ, khiến cho tất cả người làm đều há hốc miệng, lớn đến mức có thể nhét được một quả trứng gà.

Hai cha con đi vào biệt thự, hai ông bà đang ngồi trên sofa, còn có vị khách lâu ngày chưa gặp kia, Lâm Mộ Dung Tuyết.

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn thấy Phàm Ngự, vội vàng tiến tới. "Ngự, anh về rồi à."

Khi Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn thấy tiểu Niệm Ngự, trong lòng 'xoảng' một tiếng. "Ngự, thằng bé này là ai?"

Cha mẹ của Phàm Ngự cũng nhìn thấy tiểu Niệm Ngự, hai người hơi sững sốt. Đây không phải là phiên bản trước đây của con trai mình sao?

Tiểu Niệm Ngự nhìn thấy ánh mắt của Phàm Ngự đều đặt lên người hai lão nhân kia, khom người thật sâu chào: "Chào ông bà, cháu tên là Phàm Niệm Ngự, cháu là con của baba."

Mục Anh Lan ngây cả người, mà ngay cả Phàm Kinh Thiên cũng không ngoại lệ. Lâm Mộ Dung Tuyết không tin vào tai mình, cô không hề biết Phàm Ngự có con khi nào.

Phàm Kinh Thiên phản ứng chậm chạp nhìn tiểu Niệm Ngự. "Ngoan, nói cho gia gia biết cháu năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Gia gia, năm nay cháu bốn tuổi."

Phàm Kinh Thiên lẩm bẩm: "Đã bốn tuổi rồi à."

Mục Anh Lan cũng phản ứng lại, hỏi tiếp: "Mẹ cháu là ai?"

Tiểu Niệm Ngự hơi chau mày, cậu không thích người bà này, nhưng cũng phải nhận. "Mẹ cháu tên là An Tuyết Thần."

Ầm----- một tiếng, trái tim của hai người phụ nữ nổ tung. Phàm Ngự gât gao nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, đương nhiên cũng không bỏ qua vẻ mặt khiếp sợ của cô ta, đôi mắt sắc nhọn tập trung vào Lâm Mộ Dung Tuyết. Lâm Mộ Dung Tuyết cảm giác được đôi mắt nóng rực kia, đón lấy, tim nhất thời ngừng đập. Cô biết Phàm Ngự đã biết. Làm sao bây giờ?! Nhưng ngay lập tức chuyển hướng, mẹ anh ta cũng có phần. Không cần sợ, dời ánh mắt lên người phiên bản con trai Phàm Ngự.

Sắc mặt Mục Anh Lan trắng bệch, nhìn tiểu Niệm Ngự, cũng thấy trong ánh mắt cậu lộ ra tia chán ghét. Bà nhìn về phía con mình, phát hiện sắc mặt khó coi của con trai khiến bà có chút sợ hãi.

"Me, cha. Đây là con trai của con và Tuyết Thần, có điều năm năm trước, mẹ làm giả bản báo cáo xét nghiệm DNA, bức cô ấy rời đi, làm cho cô ấy nghĩ chúng con là anh em. Khi đó cô ấy cũng đã có con của con."

Phàm Kinh Thiên dường như nghe được một câu chuyện ly kỳ, giận run nhìn vợ mình, thấy bà đang run rẩy, hét mọi thứ trên bàn trà: "Bà, người đàn bà này, bà giấu tôi gây ra nhiều chuyện như vậy, bà thật độc ác. Chúng ta ly hôn, tôi không muốn sống chung với người đàn bà như vậy!"

Mục Anh Lan vừa nghe đến hai chữ 'ly hôn', liền sợ hãi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nhìn con trai mình, trên mặt không gọn sóng. Thấy mình đã quá sai lầm, khóc lóc: "Kinh Thiên, tôi sai rồi. Lúc ấy, tôi bị đồ kị trong lòng làm mờ mắt, tôi không biết con bé đó mang thai, nếu tôi biết thì chắc chắn tôi sẽ không làm vậy, đó cũng là cháu của tôi mà! Đừng ly hôn, Kinh Thiên" Bộ dáng Mục Anh Lan khóc lóc như vậy, nhưng Phàm Kinh Thiên không thêm liếc mắt một cái.

Lúc này, tiểu Niệm Ngự đứng ra. "Gia gia, người đừng giận, tức giận sẽ tổn hại đến bản thân. Bà nội tuy rằng rất xấu, nhưng mama đã nói chỉ cần thật lòng biết lỗi là được rồi, gia gia tha thứ cho bà nội đi."

Giọng nói non nớt của Tiểu Niệm Ngự phát ra, vẫn không quên nhắc đến mama mình. Mục Anh Lan kinh ngạc nhìn cháu trai của mình, không ngờ rằng

bé lại có thể nói đỡ cho mình, còn nói rất có lý.

Quả nhiên, về mặt Phàm Kinh Thiên diệu đi không ít, ôm lấy tiểu Miệng Ngự. "Gia gia không giận, gia gia nghe Niệm Ngự. Niệm Ngự, mẹ con đâu?"

Vừa nói đến mama, về mặt tiểu Niệm Ngự mắt mát, liếc người phụ nữ trông giống mama mình, ánh mắt tản ra một tia tàn ác. Lâm Mộ Dung Tuyết kinh hãi, cho là mình nhìn nhầm rồi, làm sao có thể, đứa trẻ nhỏ như vậy làm sao có thể có loại ánh mắt này?

Phàm Ngự hiển nhiên hiểu rõ, khề động khỏe miệng, tiểu tử giỏi, sản nghiệp nhà mình, nó hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Tiểu Niệm Ngự bĩu môi, tội nghiệp nói: "Con nghe lão ba, à không, baba nói, người phụ nữ này xúi bà nội làm chuyện xấu, bức mama bỏ đi, mama bây giờ không chịu trở lại, tiểu Niệm Ngự cũng không nhìn thấy mama, có điều con nhớ... mama quá à." Nói xong liền bày ra bộ dạng tủi thân. Phàm Kinh Thiên nhìn mà đau lòng, đột nhiên có một đứa cháu trai, có thể không vui mừng sao. Diện mạo này thật giống Phàm Ngự mà.

Phàm Ngự động động lông mi nhìn tiểu tử này, khóc? Còn tưởng là thật nữa cơ. Có điều, vừa mới nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của tiểu tử kia, liền hiểu ra. Không ngờ tiểu tử này lại giả vờ đáng thương như thế để giành được sự đồng tình nữa cơ đấy.

Sắc mặt Lâm Mộ Dung Tuyết trở nên trắng bệch, thân thể run run, nhìn về phía Mục Anh Lan thì thấy bà đi về phía mình, cho mình một cái tát, phần nộ nói: "Tiện nhân, lúc trước nếu không có cô, tôi cũng sẽ không làm như vậy. Nếu như tôi biết Tuyết Thần mang thai cháu tôi, tôi cũng sẽ không làm thế. Đều tại cô."

Lâm Mộ Dung Tuyết bọt má, không biết phải làm sao, chạy đến bên Phàm Ngự van xin: "Ngự, thực xin lỗi, em biết lỗi rồi, anh tha cho em đi, được không?"

Phàm Ngự lạnh lùng nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, hơi hột mở miệng: "Buổi tối đến Hoàng Đế làm một tháng, nếu cô có thể bước ra, tôi sẽ bỏ qua cho cô."

Lâm Mộ Dung Tuyết cảm thấy Thế giới như sụp xuống, không thể tin mà nhìn Phàm Ngự, khóc âm lên. "Ngự, đừng, anh không thể đối xử với em như vậy, không thể."

Phàm Ngự hất ngẩng Lâm Mộ Dung Tuyết, nói: "Quần gia, kéo cô ta ra ngoài, đưa vào Hoàng Đế, sẽ có người tiếp đãi." Một người đàn ông lớn tuổi gọi vài vệ sĩ đưa Lâm Mộ Dung Tuyết ra ngoài.

"Ngự, à, đừng vào đó, Ngự, anh không thể đối xử với em như vậy, Phàm Ngự, anh không thể." Cho đến khi thanh âm biến mất, Phàm Ngự mới nhìn mẹ của mình. Bà làm sao mà không biết ý tứ của con trai mình chứ. Bà tới chỗ Phàm Ngự. "Con trai, mẹ xin lỗi!"

Phàm Ngự nhìn bà, thờ dài một hơi, nhếch môi mỉm cười, không nói lời nào, đi tới ngồi lên ghế sofa, nhìn lại hai vị lão nhân kia.

Phàm Ngự liếc nhìn tiểu tử đang nép trong lòng Phàm Kinh Thiên, đang đắc ý nhìn mình. Anh vuốt vuốt mũi, sau đó mở lời: "Cha, con muốn kết hôn với Tuyết Thần, cho cô ấy một danh phận."

Phàm Kinh Thiên cũng không nhìn con trai, chỉ chăm chăm vào cháu trai của mình. "Tùy con."

Khỏe miệng Phàm Ngự co giật, vị trí của mình hoàn toàn bị thay thế sao? Sau đó liếc nhìn Mục Anh Lan. "Còn mẹ? Mẹ có ý kiến gì không?"

Nói xong cả ba người cùng dồn mắt về phía bà, bà như cảm thấy cái lạnh ở Hồ Bắc, sau đó giọng nói: "Không, không có ý kiến gì"

Rời khỏi lòng gia gia, tiểu Niệm Ngự nghe bà nói vậy, chạy như bay, kêu "Bà nội." Âm thanh phát ra không thể từ chối được.

Mục Anh Lan có chút kinh ngạc, nhưng liền ôm lấy tiểu Niệm Ngự, trong mắt đều là sự xúc động, có yêu thương. "Ngoan, ngoan, bà nội ôm. Ông bà thương." Tiểu Niệm Ngự nghiêng đầu nhìn Phàm Ngự, Phàm Ngự tặng ánh mắt tán thưởng cho tiểu Niệm Ngự. Tiểu Niệm Ngự đáp lại ánh mắt của anh, ý nói có chút lòng thành. Cứ như vậy hai cha con kẻ tung người hứng.

Ban đêm, An Tuyết Thần gọi tới biệt thự của Phàm Ngự, nghe vú Trương nói là đưa con trai về nhà cũ. An Tuyết Thần nghe vậy cũng không nói gì, dù sao cũng là quan hệ huyết thống, máu mủ tình thâm. Như vậy thì thằng bé có thể nhận được nhiều yêu thương hơn.

An Tuyết Thần lại mất ngủ cả đêm, nhưng là nghe vú Trương nói tiểu Niệm Ngự rất thích nơi đó, chơi rất vui vẻ, trong lòng mình cảm thấy một mối, cũng có chút an ủi. Thằng bé có baba cùng ông bà, nhưng mình lại đau xót, mình không thể ngày ngày ở cùng con, còn chuyện xảy ra ban ngày nữa, cô càng đau lòng, trong lòng đều là hình ảnh của cô gái đó, cô ta chính là nữ minh tinh điện ảnh, Trương Tiểu Linh, ngọc nữ thanh thuần. Đằng sau sự tình nào ai biết, sở dĩ việc cô giúp đỡ cô ta hôm nay, chính là gián tiếp bảo vệ con trai mình, không ngờ con trai lại bị ảnh hưởng bên ngoài. Phàm Ngự, từ giờ trở đi, trong lòng tôi anh không là gì cả. Quá khứ đã qua rồi, nói là làm, không thể xóa đi là thật, cô không hối hận vì lúc trước đã rời đi, nhờ thế mà thấy rõ lòng của anh. Đến thế là cùng. Thật rẻ mạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Băng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Liên thủ, cùng chung chiến tuyến (I)

Sáng sớm, An Tuyết Thần bị tiếng chuông điện thoại đánh thức trong lúc đang mơ màng, cô nhắm chặt mắt, vươn bàn tay nhỏ nhắn sờ loạn.

"Alo, ai vậy?!" An Tuyết Thần còn đang buồn ngủ, giọng khàn khàn lắm lắm. Bởi vì sáng sớm, giọng nói khàn khàn, có chút quyến rũ.

"Mama, là con, mama còn ngủ sao?" Thanh âm non nớt đầy tức giận truyền đến, An Tuyết Thần tỉnh hẳn, cô mở hai mắt đang còn mờ mờ rồi ngồi bật dậy.

"Tiểu Niệm Ngự, sao con dậy sớm vậy?" An Tuyết Thần hỏi.

"Mama, khụ khụ, con vẫn khỏe, con rất nhớ mama." Bên kia, tiểu Niệm Ngự làm bộ ho khụ khụ, nghẹn ngào nói, nghe cực kỳ đáng thương, khiến cho người ta thương xót.

An Tuyết Thần vừa nghe con ho vài tiếng, thân thể liền cứng đờ, có chút sốt ruột: "Bảo bối, con sao vậy, không khỏe sao? Sao lại khóc?"

Tiểu Niệm Ngự vừa khóc vừa nói: "Không có, Niệm Ngự chỉ là nhớ.... mama quá, tối qua ngủ không ngon, khụ khụ, hình như con bị cảm rồi. Mama, con rất nhớ người."

An Tuyết Thần nghe giọng nói nghẹn ngào của con mà đau lòng, nước mắt tuôn rơi: "Bảo bối, mama cũng nhớ con, mỗi ngày thức dậy đều nhớ con." An Tuyết Thần thực đau lòng. Bảo bối bầu bạn với mình năm năm, đột nhiên không còn ở bên cạnh mình, cô cũng cảm thấy trống trải. Không có cái gì cũng được, nhưng không thể không có bảo bối này.

Đầu dây bên kia, tiểu Niệm Ngự vênh môi, sau đó nhìn thoáng qua Phàm Ngự đang ghé sát tai vào điện thoại của mình, ném cho anh ánh mắt vô cùng xem thường, muốn nghe ư?

"Mama, con rất khó chịu, hình như sốt hơi cao, muốn ới, nghỉ ngay tới mama, nhớ tới cái ôm của mama." Tiểu Niệm Ngự thay đổi giọng cho tẻ hơn, điều này khiến An Tuyết Thần không chịu được.

"Bảo bối, baba con đâu? Baba không ở đó sao?" An Tuyết Thần nóng lòng hỏi.

"Baba? Baba còn đang ngủ. Khụ khụ, khụ khụ, khó chịu quá."

An Tuyết Thần vô cùng sốt ruột, vội nói qua đầu dây bên kia đang giả bộ cực kỳ đáng thương: "Bảo bối, chờ mama, mama liền qua đó xem con thế nào. Được không?"

Tiểu Niệm Ngự vừa nghe thấy thế, liền xả ra một chút ý cười thỏa mãn. "Ừng, mama phải nhanh chút nha, nếu không mama sẽ không gặp được con." Tiểu Niệm Ngự càng nói càng úy khuất, nghe vậy An Tuyết Thần như muốn bay qua đó luôn vậy.

"Nói bậy gì đó! Mẹ cúp máy trước, mẹ sẽ qua đó bây giờ." Nói xong liền dập máy, nhảy xuống giường, xoay người đi vào phòng tắm. Tiểu Niệm Ngự dập máy, sau đó hắt càm, khinh bỉ nhìn Lão ba, cười nhạo nói: "Chắc chắc, đùa với ai? Theo đuổi phụ nữ còn phải nhờ vào con trai. Lão ba à, không phải ông out rồi chứ, ông cũng già rồi, không còn hấp dẫn nữa."

Phàm Ngự đối mặt với sự châm chọc của con trai, không biết vô tình hay cố ý co giật khóe miệng, bây giờ không thể động tới tiểu tử này, sau này còn phải trông chừng nó. Phàm Ngự lạnh lùng nhìn cậu, mở miệng: "Tiểu tử, hạ thấp baba cũng chính là hạ thấp con đấy, đừng quên, con là do baba gieo giống."

Tiểu Niệm Ngự cười lạnh một tiếng nói: "Cắt, chẳng qua ông chỉ cung cấp một con tinh trùng mà thôi, mama tôi mang thai mười tháng, sinh tôi ra, cho nên mama là giỏi nhất, ông chẳng qua cũng chỉ là công cụ mà thôi."

Phàm Ngự đen mặt hoàn toàn, tiểu tử này, còn nhỏ vậy mà rành gớm, sao mà cái gì cũng biết vậy? Phàm Ngự vẫn nghĩ đàn bà là công cụ sinh con, nhưng không ngờ chính mình lại bị con trai suy đồi thành công cụ. Điều này làm cho anh thực thất bại. Mẹ nó, từ khi nào mà mình để cho con trai quở trách như vậy?

Sau đó khẽ động miệng xấu xa cười: "Tiểu tử, con biết đàn ông dùng cái gì để truyền tinh trùng sao?"

Tiểu Niệm Ngự nhìn Phàm Ngự, sau đó nhìn vào đáy quần của anh, nhú mày. "Còn không phải cái ở dưới quần kia?"

Phàm Ngự nhếch miệng, tiểu tử này, so với mình nó còn mãnh liệt hơn, vậy tương lai sau này không phải mê hoặc hàng vạn cô gái a, tuyệt đối sẽ là kẻ sát gái mà.

"Tiểu tử, của con còn nhỏ quá, muốn nó lớn, chờ mười năm nữa đi, gừng càng già càng cay." Nói xong Phàm Ngự liền rời đi, để lại tiểu Niệm Ngự trừng mắt nhìn theo bóng lưng của anh. Tương lai, cái của tôi sẽ hơn hẳn cái của ông.

(Thảo Thảo: *Đỏ mặt* , thiết bó tay với cha con nhà này.....)

Mấy ngày nay, tiểu Niệm Ngự lên mạng tìm một số chuyện có liên quan đến lão tử của mình, không thể tưởng tượng được sự uy hiếp kiêu ngạo của lão tử mình như vậy, tài sản nhiều như thế, cậu phải cướp về, cho mama một cuộc sống tốt.

An Tuyết Thần quỳnh lên, vội vàng đến biệt thự trên sườn núi. Đến nơi, vào trong liền thấy hai cha con họ ngồi trên bàn ăn bữa sáng, An Tuyết Thần một lòng sốt ruột muốn gặp con cho nên cũng không phát hiện ra điều bất thường.

"Bảo bối."

Tiểu Niệm Ngự bị tiếng gọi này hù dọa, lau miệng qua quýt một chút, sau đó liền ra về yếu ớt, tranh thủ sự đồng cảm của mama.

"Mama, mama đến rồi à, con rất nhớ mama." Nói xong liền nhào vào lòng An Tuyết Thần, nhưng lại làm bộ như không có sức. An Tuyết Thần nhìn con mà đau lòng, vội tiến lên ôm lấy con.

"Ừng, mama đến đây, con sao vậy, sao lại để mình bị cảm lạnh? Buổi tối lại đá chăn phải không?" Về mặt An Tuyết Thần đau lòng.

Phạm Ngự liếc mắt tiểu Niệm Ngự đang nép vào lòng An Tuyết Thần, cọ cọ trước bộ ngực mềm mại của cô, bộ dáng mê đắm, Phạm Ngự nhìn mà phát bực, trong nháy mắt liền muốn biến thành tiểu tử kia. Dám ăn đậu hũ người phụ nữ của mình.

Phạm Ngự nắm chặt dao nĩa trong tay, gắt gao nhìn tiểu tử kia. Tiểu Niệm Ngự cảm nhận được ánh mắt kia, càng ra sức biểu lộ, càng ra sức cọ mạnh hơn, làm nũng.

An Tuyết Thần ôm bảo bối của mình, cô thực sự yêu vô cùng. Cô hạnh phúc, khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng vỗ đầu con, hoàn toàn không để mắt tới người đàn ông tức giận ngồi ở bên kia. Phạm Ngự nhìn bộ dáng tươi cười hạnh phúc của cô, hoảng hốt. Bao lâu rồi anh chưa nhìn thấy cô cười như vậy.

"Khụ khụ." Phạm Ngự ho khan, đánh vỡ không khí nhạt nhẽo này. An Tuyết Thần thế mới để ý đến trên bàn còn có người đàn ông kia đang nhìn mình. An Tuyết Thần ôm con trai tiến tới bàn ăn, sau đó ngồi xuống, nhìn anh, nhú mày. "Thằng bé phát bệnh mà anh không biết sao?"

Phạm Ngự chỉ nhìn cô, không nói lời nào, thực hưởng thụ vẻ mặt tức giận của cô. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, anh vẫn ngông cuồng như vậy, rốt cuộc mình để Niệm Ngự ở với anh ta là đúng hay sai? Cô dịu dàng nhìn cậu bé trong lòng. "Niệm Ngự, con, con thích baba không?"

Tiểu Niệm Ngự có hơi sừng sốt, sau đó ngược đầu, nhớ tới lời nói trên TV. "Con thích mama, cũng thích baba, gia gia cùng với bà nội. Con thích cảm giác gia đình, những người khác đều có baba mama cả."

An Tuyết Thần nhìn con trai, trong lòng thực mâu thuẫn. Nhưng một gia đình đầy đủ như vậy cô có muốn cho cũng không thể. "Ừng, vậy là tốt rồi. Vậy đi, hôm nay mama ở với con, buổi tối mama lại đi."

Tiểu Niệm Ngự vừa nghe mama bảo muốn đi, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lại. An Tuyết Thần sao có thể không biết suy nghĩ của cậu, nhưng cô không muốn sống ở đây với thân phận bảo mẫu, còn có cảnh tượng hôm qua, đời này cô cũng không muốn nhớ lại. Phạm Ngự như hiểu hết tâm tư của cô, con người càng trở nên thâm thúy, biết mình đã gây tổn thương cho cô. Có điều bây giờ anh không thể vội vã.

"Con còn không ăn đi. Vú Trương, thêm một bộ bát đĩa." Thanh âm khàn khàn mị hoặc của anh truyền đến.

"Mama, ăn cùng Niệm Ngự đi."

An Tuyết Thần gật đầu, bởi vì cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cậu. Thấy mama gật đầu, tiểu Niệm Ngự mỉm cười.

Bữa ăn này, An Tuyết Thần chỉ để ý chăm sóc cho tiểu Niệm Ngự, hoàn toàn không để mắt tới Phạm Ngự, giống như anh là người vô hình vậy. Trong lòng anh thật sự phiền muộn. Nhưng cũng không còn cách nào khác, có thể nhìn cô như vậy cũng được. Làm như thế nào mới có thể bù đắp cho cô đây?

An Tuyết Thần trong lúc để mắt tới con trai cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Phạm Ngự, chỉ là cô lựa chọn không để ý tới mà thôi. Cô đối với anh đã không còn nhớ nhung gì nữa, có chăng cũng chỉ là hối hận mà thôi. Nhưng thật sự là vì bảo bối trong lòng này.

Bữa ăn mau chóng kết thúc, hơn tám giờ tối, An Tuyết Thần đỡ tiểu Niệm Ngự ngủ xong, lặng lẽ rời khỏi phòng, sau đó xuống lầu liền nhìn thấy Phạm Ngự đang ngồi trên sofa, cô nhìn anh một cái rồi đi thẳng tới cửa, vừa đi vừa nói: "Tôi về trước, ngày mai tôi lại tới."

Phạm Ngự nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, trong lòng hơi đau xót, mấy ngày nay cô ấy rất đau lòng phải không? An Tuyết Thần mang giày, chuẩn bị ra khỏi cửa, nhưng kéo vài cái, cửa cũng không mở ra. Sau đó cô xoay người, Phạm Ngự đang chăm chú nhìn cô, hai người cứ như vậy nhìn nhau, tâm tư lại không giống nhau. Hết nửa ngày, An Tuyết Thần gật đầu, chu môi. "Anh, có việc?"

Phạm Ngự đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ An Tuyết Thần. Cô nhìn anh bước từng bước tới gần mình, trái tim hơi loạn nhịp một chút. Đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn là một bước ngắn anh mới chịu dừng lại. Đôi người đen của anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cũng chính gương mặt nhỏ nhắn này làm xáo trộn trái tim sắt đá của mình, khi chạm vào cô nó liền tan ra. Giống như lúc này vậy.

"Tuyết Thần, năm năm nay em có khỏe không? Rất vất vả sao?" Phạm Ngự nhàn nhạt mở miệng, tuy rằng đã quá trễ.

Trái tim An Tuyết Thần ngừng đập hai giây, nhưng nhanh chóng khôi phục lại, nói. "Ừ, tốt lắm."

An Tuyết Thần nói xong vẫn nhìn anh, nghĩ rằng anh có điều muốn nói, không ngờ lại hỏi năm năm qua mình sống có tốt không. Kỳ thật là cô muốn nói "không tốt" biết bao, không tốt chút nào. Mỗi ngày nhìn anh ra vào khách sạn với phụ nữ, tốt được sao? Cô cũng mừng vì mình có thể trải qua được năm năm này.

Phạm Ngự nhìn về mặt hồ hững của cô, chợt hoảng sợ, đôi mày anh tuấn nhanh chóng nhíu lại, mở miệng nói: "Em nói dối, mang theo thằng bé như vậy làm sao tốt được."

An Tuyết Thần đột nhiên cảm thấy buồn cười, anh ta đang nói móc mình sao? An Tuyết Thần nhíu mày, thanh âm thoải mái phát ra: "Là không tốt? Vì sao anh còn muốn hỏi? Anh khóa cửa lại như vậy là muốn nói cái gì? Nếu chỉ để nói về điều này, vậy không cần, tôi nhận."

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần như con nhím xù gai phòng ngự mình, lòng anh như bị hàng vạn con dao đâm vào. Nhưng anh là ai, không đạt được mục đích anh sẽ không bỏ qua. Phạm Ngự một tay ôm lấy An Tuyết Thần, kéo vào trong lòng, giọng điệu có chút nóng giận. "Vì sao lại bài trừ anh như vậy? Anh biết sai rồi, anh cũng vì quá để tâm đến em, không thể chấp nhận sự phản bội của em. Anh thực sự biết lỗi rồi, cho nên, Tuyết Thần, có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không? Có thể không?"

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt bất lực, có vài phần khẩn cầu, nhưng cô không thể chấp nhận được. "Phạm tổng, phiền anh buông ra."

Phạm Ngự thật có chút nôn nóng, anh biết là cô đang giận, nhưng anh cũng chính là sợ cái vẻ hồ hững này của cô, cái vẻ không quan tâm, làm cho anh vô cùng hoảng hốt. Thà rằng cô trốn tránh mình, nổi giận với mình, như vậy anh cũng không sợ, nhưng mà giờ cô như vậy đã nói lên rằng cô đã dự định đối mặt với anh như vậy.

"Tuyết Thần, đừng, chúng ta bắt đầu lại, được không? Em nói đi, em muốn như thế nào, anh cũng có thể đáp ứng, chỉ cần em và con ở lại bên anh, được không?" Bình thường Phạm Ngự ngông cuồng, kiêu ngạo là thế, nhưng phong thái cuồng ngạo ấy sớm đã không còn. Lúc này, anh như một người chồng phạm sai lầm đang khẩn cầu vợ mình đừng đi.

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn Phạm Ngự, đôi mắt vô cùng xinh đẹp, trong như suối, không hề bị vấy bẩn, nhưng lời cô nói ra lại làm cho anh có cảm giác mình thật vô dụng.

"Nếu như tôi nói muốn trở lại trước đêm đó thì sao? Anh không muốn tôi ngủ với anh trên chiếc giường lớn mà tôi tận mắt nhìn thấy anh và người phụ nữ khác lẫn lộn trên đó chứ? Tôi thật ghê tởm. Tôi không quên được, cho nên, nếu anh có cách gì trở lại trước đó một ngày, tôi liền tha thứ cho anh, nếu không, Phạm Ngự, chúng ta vĩnh viễn không thể."

Lời nói đơn giản của An Tuyết Thần giống như đày Phạm Ngự xuống mười tám tầng địa ngục, khiến cho anh cả đời không thể ngóc lên được. Anh vô lực buông cô ra, thấy thế, cô liền thoát khỏi vòng ôm của anh. Đã từng nhưng nhớ vòng tay này vô số lần, giờ đây anh có hơi thở của người phụ nữ khác, làm cho cô vô cùng không thoải mái. Nhìn thấy vẻ mặt cô chán ghét mình như vậy, anh cảm thấy mình vô cùng thất bại, thanh âm thô lỗ phát ra: "Tuyết Thần, em biết điều đó là không thể, em muốn như thế nào mới chịu ở lại bên cạnh anh."

An Tuyết Thần khẽ động miệng, phát ra tiếng cười mỉa mai. "Sao lại không thể, Phạm Ngự?" Nói xong, ánh mắt cô kiên định nhìn anh, ánh mắt ấy phán quyết án tử hình dành cho anh. "Mở cửa."

Cô quay lại cửa, cố mở nó ra nhưng cũng không được, xoay đầu nhìn Phạm Ngự. Anh bị cô nhìn bằng ánh mắt như thế, kích động, sau đó bàn tay to nhẹ giờ lên, cửa liền mở ra. Cô bước từng bước nhỏ rời khỏi biệt thự, dần biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Trước mặt Phạm Ngự tối tăm, ôm đầu, xoay người liền nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của tiểu Niệm Ngự. Phạm Ngự lạnh lùng nhìn cậu, sau đó đi tới ghế sofa, ngồi xuống, rót một ly rượu đỏ, ngửa đầu nốc cạn.

Tiểu Niệm Ngự đi xuống, đứng trước mặt Phạm Ngự, cứ nhìn anh như vậy, gật đầu. Anh khép hờ đôi mắt nhìn cậu, dựa người vào ghế, thu lại vẻ mặt mệt mỏi. "Còn không đi ngủ? Đang nghĩ gì?"

Tiểu Niệm Ngự nhếch miệng cười, kiêu ngạo, thanh âm non nớt. "Tôi nghĩ, thật không xứng với tôi, đàn ông yêu mị mị hoặc giống như ông mama đều khinh thường, là con trai mama, tôi cảm thấy hãnh diện vô cùng, nhưng là con trai ông tôi cảm thấy thật mất mặt, cho nên sau này tôi lớn lên, tôi sẽ không cho phụ nữ cơ hội."

Phạm Ngự chớp mắt nhìn cậu bé trước mặt. "Vậy con có cách gì sao?"

Tiểu Niệm Ngự nhẹ nhàng liếc nhìn anh, xảo trá nói: "Thù lao là gì?"

Phạm Ngự nguy hiểm nhìn tiểu Niệm Ngự, tiểu tử này thật là nhân tài, lúc này vẫn không quên giao dịch với mình, đúng là trụ cột thương mại. "Con muốn cái gì? Khả năng của ta không thể? Tiểu tử?"

Ánh mắt tiểu Niệm Ngự có chút gian tà, cười tươi. "Nếu tôi giúp ông theo đuổi mama thì ông phải chuẩn bị thông báo, tôi muốn thừa kế sản nghiệp của ông, bao gồm vị trí của ông trong giới hắc đạo." Tiểu Niệm Ngự đồng dục nói. Đây là quang minh chính đại thừa cơ hội bắt chẹt lão ba mình.

Phạm Ngự khẽ động khóe miệng. "Tiểu tử, coi chừng nghẹn đấy, thành giao."

Cha con hai người hoàn tất việc trao đổi, nói xong Phạm Ngự nhủ thầm, cười mà mị một hồi. Tiểu quỷ này lại chẳng bị xuất chiêu độc gì đây.

Sáng sớm hôm nay, Phạm Ngự ở dưới lầu chờ An Tuyết Thần, theo như con trai nói, trước tiên là phải quán lý, dây dưa không dứt. Bây giờ không còn cách nào khác cả.

An Tuyết Thần xuống dưới lầu liền nhìn thấy Phạm Ngự ăn vận giản dị, dựa lưng vào chiếc xe thể thao sáng chói kia, tay phải kẹp một điếu thuốc, không biết là vô tình hay cố ý hút thuốc. Cô liếc xuống mặt đất thấy có mấy tàn thuốc khác, xem ra anh ấy đã đứng chờ ở đây được một lúc rồi. Phạm Ngự quay lưng lại phía mặt trời mọc. Cô được ánh mặt trời bao phủ, mái tóc đen bóng như ngọc, cần cổ tinh tế như thứ đồ sứ đẹp đẽ. Một làn gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa mềm mại rơi xuống, trong suốt như tuyết, từng cánh mỏng tinh tế, dường như nghe được tiếng bước chân của cô, anh nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn. Nhìn thấy An Tuyết Thần, đôi mắt trong suốt, sạch sẽ mà lại tinh khiết như chưa từng có một hạt bụi, long lanh tựa như ánh nắng mùa xuân.

Khóe miệng bỗng nhếch lên. Sóng mũi cô cao thẳng khiến cho đôi mắt có phần sâu hơn, giống như thiên sứ trên thiên đường không nhiễm bụi trần. Hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, An Tuyết Thần thực giống như một nữ thần. Nhìn thấy khóe miệng anh mỉm cười hoặc nhếch lên, lúc này cô mới biết mình thất thố, cúi thấp đầu, khẽ ho một tiếng, đi về phía anh; giờ mới thấy rõ, hôm nay anh ăn mặc rất thoải mái, nhìn trẻ ra mấy tuổi. Người đàn ông này là người sao? Nếu không sao lại đẹp đến vậy.

(TT: đương nhiên không phải người rồi chị à, ngoài đời mà có anh soái như vậy chắc là.....)

"Ồ đây làm gì?" Vừa nói An Tuyết Thần vừa nhìn đồng hồ đeo tay. Bây giờ mới có bảy giờ, xem ra anh ta ở đây từ rất sớm, anh ta không đến công ty sao? Phạm Ngự như hiểu được thắc mắc trong đôi mắt mê hoặc của cô, mở miệng nói: "Anh đón em đến biệt thự, về phần công ty, anh giao cho Trạch."

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, trong lòng muốn đồ mờ hồ thay cho Lạc Trạch. Có một người anh em như vậy thật không biết nói gì cho phải. Bây giờ cô có chút đồng cảm với Lạc Trạch.

Cao ốc Phạm thị-----

Lạc Trạch ngồi trong phòng tổng giám đốc, nhìn trên bàn một đồng hồ văn kiện, đôi mắt chìm ung khớp hờ, hận không thể xé nát chúng. Phạm Ngự, cậu chờ đấy, một ngày nào đó mình sẽ uy hiếp lại cậu, cậu nợ mình. Mẹ kiếp, cậu thì ở cùng một nhà với mỹ nữ, còn mình thì cô đơn giúp cậu giải quyết cục diện rối rắm này đây.

Trở lại dưới lầu-----

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, tốt hơn là lên xe, anh mở cửa xe cho cô, cô kính hãi, anh ta làm gì vậy? Mở cửa xe giúp cô. Anh cảm thấy ánh mắt kính ngạc của cô, cho nên càng cố gắng hơn, ngay cả dây an toàn cũng thắt cho cô.

Sau khi làm xong tất cả, Phạm Ngự mới ngồi vào ghế lái, nổ máy xe, An Tuyết Thần chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác anh hôm nay đặc biệt khác thường, có điều cô không có quyền nói tới.

"Sau này không cần tới đón tôi, tôi tự đi được, hôm qua tôi đã nói, tôi sẽ không thay đổi. Cho nên dẹp cái ý định của anh đi, nếu không tôi sẽ đi."

Kết-----

Quả nhiên, nghe cô nói vậy Phạm Ngự liền đạp mạnh thắng xe, hai tay nắm chặt tay lái, sắc mặt tối sầm, nhưng là nhớ tới lời của tiểu tử nói, cũng chỉ có thể nhịn.

"Lão ba, tôi nói ông nghe, nếu muốn theo đuổi mama thì việc đầu tiên là thu lại phong thái vương giả của ông, tính khí của ông đã không ai chịu nổi, bây giờ là đi cầu người nhà, ông không có được giờ tính khí trẻ con đó ra, phải hạ thấp phong độ xuống, nhớ đấy." Thăng bé này chưa lớn mà tư tưởng rất sâu sắc.

Phạm Ngự hòa hoãn cảm xúc một chút, lại nổ máy lần nữa, thanh âm ôn hòa nói: "Em có ý định của em, anh cũng có ý định của anh, anh sẽ không từ bỏ, anh sẽ lại đến."

An Tuyết Thần tròn to mắt nhìn Phạm Ngự, người này là ai a? Sao lại không nhận ra, nói xóc óc như vậy mà anh ấy không hề tức giận, cô nghi hoặc, đã xảy ra chuyện gì? Cô nghiêng ngả nhìn gò má của anh. Anh bị cô nhìn vậy cũng có chút chột dạ cho nên mở miệng: "Đẹp trai vậy sao? Đến mức em không thể nhìn chỗ khác?" Cô lập tức thu hồi ánh mắt, nghĩ bụng: "Quả nhiên vẫn là Phạm Ngự. Cuồng ngạo, tự đại."

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần không được tự nhiên xoay đầu, hơi động khóe miệng, độ cong rất mê người, coi bộ lần này mình thắng. {Tác giả: Người cũng đừng kiêu ngạo a...}

Biệt thự, An Tuyết Thần xuống xe, cũng không đợi Phạm Ngự. Nhưng vừa bước vào, cô ngăn cản cả người, đẩy cửa vào liền nghe thấy một tiếng đồng loạt.

"Hoan nghênh thiếu phu nhân."

An Tuyết Thần đứng trước cửa, khẽ động cái miệng nhỏ nhắn, nhìn hai hàng người giúp việc nữ, đối diện là vú Trương đang cười khanh khách, cô phản ứng lại lần nữa, mặt giận dữ nhìn cái người đang ung dung đi vào kia. Phạm Ngự nhìn gương mặt nhỏ nhắn vừa tức vừa giận kia có chút đồ mặt, sau đó anh khẽ động khóe miệng. "Tất cả giải tán đi, đừng dọa đến thiếu phu nhân."

"Dạ"

Chờ mấy người giúp việc giải tán, An Tuyết Thần sai bước đến trước mặt Phàm Ngự, đôi mắt đẹp giận dữ nhìn về mặt lười biếng của anh. "Phàm Ngự, anh đang làm cái quái gì vậy, tại sao lại để bọn họ gọi tôi là thiếu phu nhân."

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, nhếch miệng cười. Cô nhìn anh cười, nổi hết cả da gà, sao lại cười giả tạo như thế. Anh chỉ đáp lại: "Sớm muộn gì anh cũng khiến em trở thành thiếu phu nhân, bảo họ gọi trước."

"Anh, tôi nói cho anh biết, đừng tưởng bở." An Tuyết Thần cũng không cam tâm tình nguyện nói. Tiểu Niệm Ngự vừa nhìn thấy tình huống này, thanh âm nhàn nhạt truyền vào tai hai người. "Mama, mama đến rồi."

"An Tuyết Thần vừa nghe thấy bảo bối gọi liền thu lại vẻ mặt tức giận, sau đó tao nhã xoay người lại, gương mặt vui vẻ, cái này là thật lòng, đó là tình yêu của một người mẹ."

"Ừ, tới mama ôm" An Tuyết Thần vừa nói vừa ôm cậu bé vào lòng. Tiểu Niệm Ngự nhìn Phàm Ngự, cảnh cáo một phen, ánh mắt như đang nói "còn phải để tôi ra tay."

Phàm Ngự nhìn con trai, giơ ngón tay cái lên, tiểu Niệm Ngự kiêu ngạo cười một tiếng rồi nói: "Mama, con muốn ngủ cùng với mama, tối nào con cũng đều nhớ mama."

An Tuyết Thần nghe cậu than mà chưa xót, sau đó nhìn Phàm Ngự, nhấp đôi môi đỏ mọng: "Tối nay có thể để bảo bối về nhà tôi ngủ không, ngày mai tôi sẽ đưa nó về."

Phàm Ngự nhìn về mặt của cô, không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn nói "không được"

An Tuyết Thần nhìn tiểu Niệm Ngự nước mắt lưng tròng, không đành lòng, đôi mắt phỉm hồng. "Ngoan, bảo bối, con đã lớn rồi, là một nam tử hán, không thể cứ ôm mẹ được, sau này đều phải ngủ một mình, biết không?"

Tiểu Niệm Ngự ủy khuất bĩu môi, sau đó hôn cần cổ thơm ngát của mẹ, nức nở nói: "Mama, con rất nhớ mùi thơm của mama. Thật là thơm."

Cậu cười châm biếm. Phàm Ngự nhìn tiểu tử kia ra sức bám chặt người phụ nữ của mình, thật hận a, anh cũng muốn hôn cô, đang ở trong phòng làm việc anh cũng nhớ đến mùi hương của cô, nếu không phải vì tương lai sau này, có nói gì anh cũng sẽ cưỡng bức cô. Cũng không thể vì nhất thời *** mà sau mất đi cơ hội hằng ngày ***.

An Tuyết Thần nhìn bảo bối dựa vào mình như thế, trong lòng vô cùng vui vẻ. "Bảo bối, hôm nay con muốn làm gì?"

Tiểu Niệm Ngự ngẩng đầu lên, nhìn mama xinh đẹp trước mắt, nói: "Hôm nay con muốn luyện võ, lão ba nói, a, không, baba nói, đàn ông phải giỏi võ để bảo vệ phụ nữ, quan trọng nhất là để có thể bảo vệ mama."

An Tuyết Thần ôm đầu cậu vào lòng, trong lòng vô cùng thoải mái, không hổ là bảo bối mình mang thai mười tháng, nói chuyện cũng dễ đi vào lòng người như vậy. Đang lúc này...

"Thiếu gia, lão gia và phu nhân tới." Vũ Trương đi tới nói. An Tuyết Thần vừa nghe, lông mày liền chau lại, sau đó nhìn về phía Phàm Ngự, phát hiện anh không có biểu hiện gì, anh ấy có thể làm như thế nào, dù sao cũng là mẹ của anh ấy. An Tuyết Thần liền ôm tiểu Niệm Ngự, cũng không nhìn ra cửa. Thanh âm thô ráp của Phàm Kinh Thiên truyền đến.

"Cháu của ta đâu? Cháu trai bảo bối của ta đâu? Nhanh đến để gia gia ôm, gia gia nhớ cháu muốn chết." Người chưa thấy đã nghe thấy tiếng, tiểu Niệm Ngự trong lòng An Tuyết Thần nhìn về mặt của cô, nhìn thấy mama mình có chút mất tự nhiên cũng nhìn thấy chân mày cô nhíu lại. Cậu cũng không trả lời, bây giờ nhất định cậu phải ở bên mama.

Phàm Kinh Thiên và Mục Anh Lan vừa vào liền thấy An Tuyết Thần lạnh nhạt, ôm tiểu Niệm Ngự, tiểu Niệm Ngự cũng rất vui vẻ, ôm chặt cô. Phàm Kinh Thiên nhìn Phàm Ngự, ho khan vài tiếng.

"Khụ khụ, Ngự, có khách à."

Phàm Ngự đứng lên, sau đó nhìn mẹ con cô. "Không phải khách, mà là nữ chủ nhân."

Một câu nói rất rõ ràng, An Tuyết Thần cũng không trả lời, chẳng qua là nhìn Phàm Kinh Thiên, gật đầu một cái, lạnh nhạt mở miệng. "Xin chào." Không nhiều lời, chẳng qua là lễ phép hỏi thăm, sau đó nhìn tiểu Phàm Ngự trong lòng, nói: "Bảo bối ở lại chơi với gia gia, hay là lên lầu cùng với mama?"

Tiểu Niệm Ngự liếc Phàm Ngự một cái, sau đó lớn tiếng nói: "Dĩ nhiên là con lên lầu cùng mama, con rất nhớ mama, trừ phi mama ở đây thì con mới ở lại chơi với gia gia." Lời của tiểu Niệm Ngự rất rõ ràng, Phàm Kinh Thiên tán thưởng nhìn cậu. Thằng bé này thật đúng là thông minh, cùng một kiểu với nhà họ Phàm này.

An Tuyết Thần có chút kinh ngạc nhìn con trai mình, cậu vỗ nhẹ cô cười nghịch ngợm, nói nhỏ: "Mama, con giúp mama báo thù."

Sắc mặt Mục Anh Lan vô cùng xấu, nhất là khi nghe cháu trai nói như vậy, bản thân cũng không biết đối mặt với cô như thế nào, cô căn bản là không có

nhìn bà, cũng không có chào hỏi, điều này khiến bà có chút mất mặt.

Tiểu Niệm Ngự ngược lại rất thông minh, mở miệng: "Bà nội, bà tới rồi à, hôm nay bà thật trẻ nha."

Mục Anh Lan một chút cũng không lúng túng, trên mặt nở nụ cười, mở miệng nói: "Phải không? Ngoan, cháu của ta thật ngoan."

Phạm Ngự lúc này cũng lên tiếng: "Sao hai người tới sớm vậy?"

Phạm Kinh Thiên ngồi lên ghế salon, liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, sau đó nhìn về phía vợ mình. Mục Anh Lan thấy ánh mắt của chồng liền tới chỗ An Tuyết Thần, lúng túng ho khan vài tiếng. Nghe thấy tiếng ho, lúc này, cô mới xoay người nhìn người đàn bà độc ác này, sắc mặt tuyệt đối không vui, nhũn nhũn, khuôn mặt này là khuôn mặt mà cô khó có thể đối diện được. Có thể thấy được giờ phút này, An Tuyết Thần phần nộ tới mức nào.

Sắc mặt Mục Anh Lan nhìn cũng thật không tốt, mở miệng: "Tuyết Thần à, trước kia là bác không đúng, con tha thứ cho bác đi, bác biết là mình sai rồi."

An Tuyết Thần nhìn người đàn bà này, toàn thân đều tản ra hơi thở cao quý, bây giờ có thể cúi đầu nhận lỗi như vậy thật không dễ dàng gì. Cô lãnh mạc (hời hợt) mở miệng: "Chuyện quá khứ rồi, cũng không thể thay đổi được gì, cho nên chưa nói tới việc tha thứ hay không, miễn là mình không thẹn với lòng là được rồi, vì vậy cháu không thể không tha thứ cho bác."

An Tuyết Thần nói rõ ràng tất cả, là ai thì cô cũng không chấp nhận, nói xong liền ôm con lên lầu. Tiểu Niệm Ngự nhũn nhũn nhìn mẹ, chiều này không được rồi, phải nghĩ cách khác thôi.

Phạm Ngự cũng tới mặt, chưa kể đến Mục Anh Lan, về mặt lo lắng cũng giận dữ. Phạm Kinh Thiên mở miệng: "Chuẩn bị đi, ta và mẹ con cũng chưa ăn, lát nữa mọi người cùng ăn với nhau một bữa."

"Vũ Trương, chuẩn bị bữa sáng, đúng rồi, phần của thiếu phu nhân cứ làm như bình thường." Phạm Ngự nhàn nhạt mở miệng. Mục Anh Lan có chút kinh ngạc, không phải con bé ấy vừa mới cự tuyệt sao, thế nào lại gọi con bé ấy là thiếu phu nhân. Cho dù gọi như thế nào, bà cũng không muốn xía vào.

Phạm Kinh Thiên liếc sắc mặt khó coi của Phạm Ngự, mở miệng nói: "Con thật sự không có cách giải quyết?"

Phạm Ngự nghe lão bà mình nói vậy, sắc mặt lại đen thêm mấy phần. "Không cần người quan tâm, chỉ tại hai người đến mà phá hỏng kế hoạch của con."

Phạm Kinh Thiên nhìn con trai nhũn nhũn càng chặt, trong nó rất chắc chắn, cũng không tiện nói gì, mở miệng nói: "Chúng ta tới thăm cháu trai một chút, ăn xong rồi về, con làm việc của con đi, không muộn mất."

Phạm Ngự liếc nhìn mẹ mình. "Nhưng bầu không khí bị hai người phá hỏng rồi." Nói xong cũng đi lên lầu, để lại hai vị trưởng bối.

An Tuyết Thần ôm tiểu Niệm Ngự trở về phòng, cậu nhìn cô, sau đó mở miệng: "Mama, mama thật sự không thích baba sao?"

Đối với vấn đề đột ngột này của con trai, cô hơi ngẩn người, sau đó vuốt tóc mình, dịu dàng nói: "Ừ, mama không thích baba."

Tiểu Niệm Ngự bĩu môi. "Tại sao?"

An Tuyết Thần cũng không biết trả lời cậu như thế nào, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ, bản thân mama và baba chính là sai lầm"

Tiểu Niệm Ngự cũng không nói gì, cậu chỉ khi ở bên mẹ mới có biểu hiện của một cậu con trai. Nhìn về mặt thất vọng của con, trong lòng cũng cảm thấy không chịu được. Phạm Ngự đứng ngoài cửa nghe hai mẹ con nói chuyện, hai tay để hai bên hông nắm chặt, không thấy rõ vẻ mặt của anh lúc này.

An Tuyết Thần vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy Phạm Ngự đứng ở cửa, cô hơi sững sốt nhưng liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu. "Để cho thằng bé ngủ trước đã." Vừa nói liền vòng qua người anh.

Phạm Ngự kéo tay cô, về mặt cứng đờ, mở miệng: "Tuyết Thần, em không định tha thứ cho anh thật sao?"

Cô không nói gì, vỗ vỗ tay của anh, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi. Đây chính là câu trả lời cho vấn đề của anh, không thể tốt hơn.

Phạm Ngự nhìn bóng lưng của cô, nắm chặt tay thành nắm, bộ dạng giống như đang suy nghĩ điều gì, về mặt nghiêm trọng.

Mấy người ngồi trên bàn ăn, người nào ăn phần người nấy, ai cũng không nói lời nào, chẳng qua có đôi lúc An Tuyết Thần chăm nom tiểu Niệm Ngự. Tiểu Niệm Ngự ở trong bầu không khí này, cảm thấy rất không thoải mái. Xem ra phải thay đổi kế hoạch.

"Mama, con no rồi, mama cũng ăn chút đi, đừng có lúc nào cũng chăm con." Tiểu Niệm Ngự yêu thương mama, rất hiểu chuyện mà nói, phá vỡ sự im lặng.

An Tuyết Thần nhìn con trai, cười với con một cái, mở miệng ăn. Mặc dù không ăn vào, nhưng cô ăn rất nhiều, không để cho bọn họ làm ảnh hưởng tới tâm tình của mình.

Phạm Kinh Thiên liếc nhìn tiểu Niệm Ngự, nói: "Niệm Ngự thật hiểu chuyện, tới chỗ gia gia nào."

Tiểu Niệm Ngự liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần chẳng qua chỉ cười, ya! bảo có thể đi. Thấy mama đồng ý, tiểu Niệm Ngự nhanh chóng chạy tới chỗ của gia gia, kêu một tiếng rất ngọt. "Gia gia"

Về mặt Phàm Kinh Thiên yêu thương, cười lớn. "Ừ, haha, giỏi, cháu ngoan."

"Gia gia, Niệm Ngự rất nhớ người." Tiểu Niệm Ngự chui vào lòng Phàm Kinh Thiên làm nũng. Phàm Ngự nhìn tiểu tử này, làm sao mà đối với ai cũng tốt như vậy, hết lần này tới lần khác khiêu khích mình, thế mà tất cả mọi người đều cho nó là đứa trẻ ngoan, không hề biết nó là tội phạm lừa gạt a, tài sản mấy trăm triệu của mình cũng bị nó bắt chẹt mà cạn sạch.

An Tuyết Thần nhìn con trai, tiểu tử này trước giờ đều rất hiểu chuyện, chưa bao giờ để cô phải phiền lòng, điểm này làm cô rất vui. Còn là Phàm Ngự thì lại có chút choáng váng, tiểu tử này, thật là có tài a, có thể già bộ như thế. Ai dạy nó thế không biết?

Mục Anh Lan cũng cười nhìn tiểu Niệm Ngự, thằng bé tương đối gần gũi với ông hơn, chẳng lẽ nó biết chuyện năm đó sao? Sao mình cứ có cảm giác nó không gần gũi với mình vậy?

An Tuyết Thần ăn xong cơm tối, thật ra thì không muốn ăn, chẳng qua là vì đáp ứng tiểu Niệm Ngự, giống như người một nhà. Cô đứng lên, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Cháu ăn xong rồi, không còn sớm nữa, cháu về trước. Tiểu Niệm Ngự, mẹ đi đây, mai mẹ lại sang đây với con." An Tuyết Thần nói xong liền bước ra ngoài, Phàm Ngự cũng vội chạy theo.

An Tuyết Thần nhìn thấy anh theo sát mình, hơi chau mày, xoay người nhìn anh. "Anh cũng ra ngoài làm gì?"

Phàm Ngự nhìn cô, cười nhạt: "Anh đưa em đi."

"Không cần, tự tôi thuê xe được rồi." An Tuyết Thần cự tuyệt.

Phàm Ngự không nói nữa, kéo An Tuyết Thần đi về phía xe của mình, nhanh chóng nhét cô vào trong xe, nổ máy, mở miệng: "Để anh đưa em đi, nếu không anh không yên tâm."

An Tuyết Thần rất muốn cười, không yên tâm? "Không yên tâm cái gì?"

Phàm Ngự cũng không biết nói gì, tìm đủ các lý do mà các cô gái thường hay dợ: "Lỡ có lưu manh rồi em gặp nguy hiểm thì làm sao đây!"

An Tuyết Thần nhìn anh một cái, nhàn nhạt mở miệng: "Lưu manh? Ở cùng anh còn nguy hiểm hơn."

Phàm Ngự nhìn cô gái nhỏ trước mắt, giờ phút này cô đang nghiêng đầu ra cửa sổ, tầm mắt rơi vào căn cỏ trắng nõn, thật muốn nhào tới cắn một cái, khoảng cách giữa hai người thật gần. Trái cây thịnh soạn như vậy, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, còn cmn hành hạ người như thế. An Tuyết Thần cảm giác được ánh mắt nóng rực kia, tự động quay đầu lại liền chạm mắt đôi mắt đen kia, có chứa *** mãnh liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phỉếm hồng, khẽ rủa: "Lưu manh." Nói xong cũng không nhìn anh, quay đầu, trong nháy mắt trái tim cũng đập thình thịch.

Phàm Ngự nghe thấy cô gọi mình là lưu manh, cười khò: "Bảo bối, trở về bên anh được không?"

An Tuyết Thần cười lạnh, lạnh lùng nhìn Phàm Ngự. "Ha ha, trở về bên anh, đừng có mơ, tôi nghĩ tới việc anh cùng người phụ nữ khác lăn lộn trên giường, nghĩ đến việc chạm vào cơ thể của anh, tôi cảm thấy rất ghê tởm."

Nghe câu trả lời của cô, anh cũng không qua tâm, chuyển tâm lái xe, trong lòng vẫn nghĩ cách làm sao để tan chảy trái tim lạnh như băng kia, xem ra lát nữa phải về nhà thương lượng với tiểu quý một chút. Tiểu quý kia tuy còn nhỏ nhưng mà không đơn giản tí nào, nghĩ lại những phẩm chất tốt đẹp của thằng bé là do mình gieo, trong lòng vẫn tự mãn một chút, mầm giống của Phàm Ngự này thì phải như thế chứ. Hai người cứ trầm mặc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Khổ nhục kế, bị tập kích. (I)

Phàm Ngự dừng xe trước nhà An Tuyết Thần, cô vội vàng mở cửa chạy ra ngoài, một câu cũng không nói với anh. Anh nhìn theo bóng lưng cô cho đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt của mình mới thu hồi tầm mắt, tựa người vào ghế, thở dài một hơi, au đó khởi động xe rồi khỏi nhà cô.

Vừa về đã nhìn thấy tiểu Niệm Ngự khoanh tay trước ngực, ngồi trên ghế salon suy nghĩ sâu xa. Anh nhìn cậu, thấy rất quen mắt, chẳng lẽ lúc mình suy nghĩ lại đẹp trai đến vậy sao? Anh đi tới ngồi bên cạnh cậu, liếc mắt nhìn.

Tiểu Niệm Ngự dần mày nhìn người bên cạnh, sau đó nghiêm túc mở miệng: "Sao rồi?"

Phạm Ngự nhún vai, sau đó không nghĩ gì ngồi dựa vào thành ghế, yếu ớt nói: "Chẳng ra sao, giống như con nghĩ đấy. Tiểu tử, con phải nghĩ cách khác."

Tiểu Niệm Ngự lại nhún đôi mày nhỏ nhắn, sau đó vuốt vuốt cái cằm xinh xắn của mình, thâm tư lục thụ (nghĩ sâu tính kỹ), hít một hơi thật sâu, giống như ra một quyết định quan trọng, nhìn Phạm Ngự, lộ ra vẻ mặt nhỏ nhắn ngây thơ vô cùng lãnh khốc nói (cay nghiệt): "Xem ra, phải dùng khổ nhục kế rồi."

Phạm Ngự động mi nhìn tiểu Niệm Ngự, thật ra thì anh cũng muốn làm như vậy, phụ nữ sao? Đều là cảm tính. Nhưng rốt cục là sử dụng khổ nhục kế như thế nào để cho người thông minh như Tuyết Thần không phát hiện mà tháo gỡ khúc mắc đấy?

Tiểu Niệm Ngự đột nhiên nghĩ, sau đó ghé sát vào tai Phạm Ngự nói mấy câu, Phạm Ngự liền cười ha hả tán thưởng. Đây chính là lần đầu tiên anh thực sự khen ngợi tiểu Niệm Ngự, thằng bé này còn kiêu ngạo một thời gian nữa, cho đến khi đạt được mục tiêu, nó có cảm nhận sâu sắc mình là một thần đồng.

Phạm Ngự nhìn tiểu Niệm Ngự, khóe miệng khẽ động cực kỳ mỉa mai hoặc: "Tiểu tử, nếu như thành công, nó đều là công của con."

Tiểu Niệm Ngự vỗ ngực đảm bảo: "Yên tâm, tôi diễn tất nhiên chuẩn, ngược lại tôi lo lắng cho ông thì có, nhất định phải diễn cho giống thật đấy, mama rất thông minh, ngàn vạn lần đừng để lộ sơ hở, bằng không, ông đời này cũng đừng mong có được mama của tôi, lúc đó lại xuất hiện thêm một baba nữa, đừng trách mồm giống tốt đẹp này của ông không nhắc nhở."

Phạm Ngự vừa nghe đến tiếng baba, sắc mặt lập tức trầm xuống, u ám, sau đó thanh âm như Satan vang lên như nguyên rủa. "Nếu có một người như vậy, ta sẽ cho hắn biết thế nào là hối hận khi sống trên đời này." Vừa nói, ánh mắt vừa phóng ra tia lạnh đến run người, tiểu Niệm Ngự ở một bên cũng cảm nhận thấy hơi lạnh đó.

Tiểu Niệm Ngự hoàn toàn bị người đàn ông nguy hiểm này làm cho cảm động. Người baba này, thật không thể áp đảo được. Tiểu Niệm Ngự bắt đầu có chút bội phục Phạm Ngự, đây là một điều tốt.

Cứ như vậy, hai cha con gian tà này bắt đầu cố ý tạo ra một mưu kế. {Tg: An Tuyết Thần, người sắp gặp tai ương sao, sao có cảm giác chẳng lành a.}

Lúc này, An Tuyết Thần vừa về đến nhà là tρέo ngay lên giường, nhìn trần nhà, trong lòng hoang mang, không biết làm sao. An Tuyết Thần rót một ly nước, uống vào ổn định tinh thần rồi từ từ tiến vào mộng đẹp. Chờ đợi một âm mưu trên trời giáng xuống đầu An Tuyết Thần. Có điều, cô sẽ rất hạnh phúc.

Ngày hôm sau, An Tuyết Thần xuống lầu, vẫn nhìn thấy Phạm Ngự đứng chờ mình như cũ, nhưng lần này cô không có thời gian thưởng thức, trực tiếp lướt qua mặt anh, nhưng Phạm Ngự nhanh tay kéo cô lại, nhìn cô nói: "Anh đưa em đi, ngày mai anh đi Pháp, có lẽ đi một tháng, cho nên hôm nay anh dành thời gian cho em và con."

Phạm Ngự căn bản là không cho cô cơ hội để nói, cộc cằn nói thẳng, có điều ngay câu đầu tiên đã khiến cho anh nghẹn họng.

"Chúng ta có quan hệ gì sao?" An Tuyết Thần lạnh lùng nhìn Phạm Ngự, lời nói lạnh như băng. Nhưng Phạm Ngự cũng không chịu hợp tác. Chẳng qua là không nói chuyện với cô nữa mà nhét cô vào trong xe. Sau đó Phạm Ngự liền lên xe, An Tuyết Thần cũng không có cách nào tức giận được, kỳ quái, hôm nay sao lại nổi hứng lên, coi như không để ý đến anh ta nữa.

Dọc đường, An Tuyết Thần cũng không được tự nhiên, nhưng mà Phạm Ngự thì ngược lại, rất tự nhiên. Nhưng là quay lưng lại phía cô, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lúc xe đang lên đồi, phẳng---- Tiếng vang lớn kéo suy nghĩ của An Tuyết Thần trở lại, Phạm Ngự đột ngột bẻ cua, An Tuyết Thần nhìn một cái lỗ nhỏ, nhưng là cửa kính không bị vỡ, hình như là vết đạn.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, chỉ nhìn thấy sắc mặt u ám của anh, ánh mắt tản ra hơi lạnh như băng, An Tuyết Thần thanh âm có chút cảm xúc nói: "Sao vậy, vừa rồi không phải là tiếng súng sao?"

Phạm Ngự nỏ máy, nghênh ngang rời đi, nhanh chóng trở về biệt thự, thanh âm trầm thấp dặn dò: "Tuyết Thần, cúi đầu xuống, đừng ngước lên. Mẹ kiếp, đánh úp, để cho người có đến mà không có đi." Phạm Ngự tiếp tục lái bằng một tay, một tay lấy cây súng lục bên hông ra rồi nhìn phía sau, có mấy chiếc xe, còn có tiếng súng, tất cả đều nhắm vào chiếc xe chống đạn của Phạm Ngự, đạn ma xát xe tạo ra tia lửa. Trước mắt là một cái hố sâu, An Tuyết Thần vô cùng hoảng hốt nắm chặt dây an toàn, cũng nghe thấy mấy tiếng súng, tim đập loạn, theo tốc độ xe đang tăng lên mà la to: "Phạm Ngự, sao anh nhiều kẻ thù vậy."

Phạm Ngự chuyên tâm lái xe, sau đó trả lời cô: "Năm xuống, giới hắc đạo thường giẫm đạp lên nhau, cuộc sống mỗi ngày đều như vậy."

"A-----" An Tuyết Thần hét chói tai, bởi vì có cảm giác xe phía sau đụng phải đuôi xe của họ.

"Shit, ngồi vững." Vừa nói vừa cầm súng quay ra sau bắn, An Tuyết Thần đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi a, trong lòng co thắt lại, cảm giác như trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Đột nhiên phía trước lao ra một chiếc xe hơi đỏ cản đường Phạm Ngự, Phạm Ngự buộc phải thắng gấp, cả hai người cùng nhào người ra trước, đến khi phản ứng lại thì đã có vài người bao vây chiếc xe. Mấy người đàn ông đeo khẩu trang, chúng kéo Phạm Ngự ra khỏi xe, cũng kéo cô ra ngoài, mấy

người đàn ông mặc đồ đen chia súng vào đầu Phạm Ngự, còn An Tuyết Thần bị một người đàn ông khổng lồ.

"Buông ra, các người buông tôi ra, đau quá." An Tuyết Thần chỉ lo giãy dụa, dường như người đàn ông kia nhận thức được ánh mắt của Phạm Ngự, quả nhiên lực đạo buông lỏng rất nhiều, An Tuyết Thần kinh ngạc nhìn người đàn ông này, thật nói tay ra. Người đàn ông ho nhẹ một tiếng sau đó khàn khàn nói: "Tôi tương đối thương hoa tiếc ngọc."

An Tuyết Thần không có võ: thời gian để ý đến hắn, cô cũng nhìn thấy có vài tên chìa súng vào đầu Phạm Ngự, Phạm Ngự ngược lại rất bình tĩnh. E rằng cũng chỉ có thủ hạ của mình, cho tới giờ vẫn chưa ai dám chìa vào đầu của anh như vậy, cô cũng đi xuống địa ngục.

"Phạm Ngự, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay, xem ra cô gái này rất quan trọng với mày a, cũng may là theo dõi cô gái này, nếu không làm sao có thể bắt mày dễ như vậy được." Một tên cuồng ngạo nói.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, là mình hại anh ta sao? Phạm Ngự không chỉ không có bất kì vẻ mặt nào, mà băng lãnh là đằng khác, lãnh mạc mở miệng: "Bớt nói xàm đi, mày muốn gì?"

"Chắc, lúc này còn có thể nói như vậy, Phạm Ngự đúng là không dễ chơi a, bọn tao đương nhiên muốn mạng của mày, nhưng mà tao muốn chơi một trò chơi, tao nổ súng vào người cô ta, cách mười mét, nếu mày đuổi tới đây nhận thay cô ta phát súng này, tao có thể giữ lại cô ta, có điều nếu mày không can nôi thì tao xin lỗi, cả hai đứa mày đều phải xuống địa ngục." Người đàn ông lúc này nói. Có điều An Tuyết Thần nghe xong sợ hết hồn, làm sao có thể nhanh hơn súng được?

"Nếu tui mày dám động vào cô ấy, tao sẽ cho tui mày biết thế nào là địa ngục." Mặc dù ở trong tình huống này, nhưng Phạm Ngự bẩm sinh khí chất vương giả không suy giảm chút nào.

"Vậy cũng không thể theo mày được, bây giờ mày là ông Phật đất, bản thân còn khó bảo toàn, tao đếm đến ba. Đem cô ta cách mười mét." Hắn giơ súng lên, nhắm ngay tim cô.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, nước mắt đọng trên khóe mắt cuối cùng cũng rơi xuống. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cười với cô, thanh âm mê người vang lên: "Bảo bối, anh yêu em."

An Tuyết Thần nghe lời nói của anh, nhất thời ngừng thở, anh ấy vừa nói cái gì, anh nói yêu em, em không nghe lầm chứ? Anh thế mà lại nói ba chữ này. An Tuyết Thần không thể .... không chế được, rốt cục khóc thành tiếng.

"Đừng, Phạm Ngự, anh đừng tới đây, đừng tới đây." An Tuyết Thần nức nở, giãy dụa, nói.

Phạm Ngự nhìn tên cầm súng đang chìa vào cô, lạnh lùng mở miệng: "Đếm đi."

Hắn bắt đầu đếm "1- 2- 3 pằng-----"

Tiếng súng trong trí nhớ thật chân thực, An Tuyết Thần cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy mình đang ở trong vòng ngực quen thuộc, đó là mùi của anh, cô được anh ôm vào lòng, không thấy rõ cái gì, Phạm Ngự an ủi cô: "Không sao, ngoan, không sao."

An Tuyết Thần nghe giọng nói lúc này mới kịp phản ứng, thanh âm cực kỳ run, nói chuyện cũng không rõ ràng: "Tiểu Ngự, anh, anh có sao không?"

Phạm Ngự hít một hơi, nói: "Anh không sao."

An Tuyết Thần vừa nghe anh nói không có gì, kích động, hai tay ôm chặt anh.

"Xử----- (tiếng hít hà khi bị đau đó mấy nằng)" Thân thể cao lớn của anh khẽ run lên, hít một hơi.

An Tuyết Thần đột nhiên cảm thấy tay mình ướt, dự cảm xấu cuộn đến. Cô đẩy Phạm Ngự ra, nhìn sắc mặt anh tái nhợt, trán toát mồ hôi hột. Cô nhìn hai tay mình dính đầy máu. Tay mình lại dính máu của anh một lần nữa. Lần trước là vì giết anh, lần này là vì anh cứu mình. Cô sợ, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi đến thế. Đôi môi run rẩy nói: "Ngự, anh bị thương rồi, sao anh lại chịu thay em phát súng đó. Hu hu hu" Nước mắt cô ràn rụa như thác nước, cứ rơi mãi không ngừng.

"Phạm Ngự, xem ra tình cảm của mày đối với cô ta rất sâu đậm, tui tao sẽ tha cho cô ta. Chúng ta đi." Một tên mở miệng nói, sau đó chúng lái xe rời khỏi nơi này.

Đôi mắt đen đầy thâm tình nhìn An Tuyết Thần, rốt cục anh cũng ngã xuống. Thấy thế, cô vội vàng đỡ anh nhưng sức lực rất yếu, không thể ngăn việc anh ngã xuống. Phạm Ngự ngã nằm trong ngực An Tuyết Thần, nhắm chặt mắt, áo sơ mi trắng nhuộm màu đỏ tươi. "Phạm Ngự, anh sao vậy, anh không thể chết được, anh không thể chết được, em không cho phép anh chết, hu hu, không cho phép anh chết."

Phạm Ngự thở hỗn hển, sau đó nhẹ nhàng lau nước mắt của cô, tay dừng lại ở khóe mắt cô, hữu khí vô lực mở miệng: "Tuyết Thần, đừng khóc, anh biết mình sắp không ổn rồi, vết thương ở ngay tim. Anh, anh chỉ có một nguyện vọng, em đáp ứng anh có được không? Khụ khụ"

An Tuyết Thần gạt đầu lia lịa, khóc nói: "Ừ, em đáp ứng, cái gì em cũng đáp ứng, miễn là anh đừng chết, được không."

Phạm Ngự khẽ động khóe miệng, nhưng là do bị thương thật sự nên sắc mặt trắng bệch. Ra nhiều máu như vậy, chắc chắn là rất yếu. "Em tha thứ cho anh đi, nếu như lần này anh không chết, em có thể trở lại bên anh được không, anh thật sự biết lỗi rồi."

An Tuyết Thần không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng, vội vàng gật đầu: "Được, em đồng ý, nhưng mà anh đừng chết, hu hu."

Phạm Ngự lần này cười một tiếng, sau đó dùng chút sức lực cuối cùng hôn nhẹ lên môi cô, cuối cùng hoàn toàn bất tỉnh trong lòng cô. Cô tê tâm liệt phế (đau đến xé lòng) la to: "Phạm Ngự, Phạm Ngự, a---, đừng mà, sao lại cứu em chứ. Tiểu Ngự, anh đừng bỏ em, em sẽ sợ hu hu."

Một bên Mị Ảnh đã mai phục từ sớm lái xe đến đậu bên cạnh cô, vội vàng xuống xe, liếc mắt nhìn Phạm Ngự sau đó nói: "An tiểu thư, để tôi đưa thiếu đến bệnh viện." vừa nói vừa công Phạm Ngự vào xe rồi phân phó: "Tìm xem có một chút đầu mối nào hay không, nếu thiếu chủ xảy ra mệnh hệ gì các người cũng đừng sống nữa."

"Vâng"

An Tuyết Thần ngã ngồi trên mặt đất, nhìn Phạm Ngự ngồi trên xe dần rời xa mình, cảm giác mất đi anh rất chân thật, cô khàn giọng khóc thút thút, không biết phải làm gì lúc này? Khôi Ảnh ngồi xổm xuống, đỡ cô dậy, lãnh đạm mở miệng: "Lên xe đi, tôi đưa cô đến bệnh viện."

An Tuyết Thần ngẩng người nhìn Khôi Ảnh rồi gật đầu một cái. Anh đỡ cô vào trong xe sau đó lái xe rời đi. Sau khi họ rời đi, một đám người đi ra, trong đó có Lạc Trạch. Sẽ không sao?

Lạc Trạch nhếch miệng cười xấu xa, một thủ hạ của Lạc Trạch nhìn anh sau đó mở miệng: "Lạc thiếu, phát súng ngài bắn lúc này sẽ không khiến thiếu chủ mất mạng chứ?"

Lạc Trạch nhếch miệng cười một tiếng: "Sẽ không, có điều ta cố ý ra tay nặng một chút, coi như là báo thù, xem ra hần phải nằm viện một tháng, bị hành hạ trong giấc mơ ngọt ngào, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, haha, đi, tới bệnh viện."

Mấy tên thủ hạ chỉ biết nhìn nhau không hiểu gì, nhưng vẫn phải lên xe đến bệnh viện.

Bệnh viện-----

An Tuyết Thần vô lực ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, đôi mắt to thất thần nhìn chăm chăm cái đèn màu đỏ, lần đầu tiên cô ghét màu đỏ đến vậy. An Tuyết Thần nắm chặt tay giống như đang cầu nguyện, đúng vậy, cô chính là đang cầu nguyện: "Thượng đế, cầu xin người đừng mang anh ấy đi, cầu xin người lần này để anh ấy tai qua nạn khỏi." Cô nhắm chặt mắt, đôi mắt trong sáng đã sớm mờ đục, sưng đỏ nghiêm trọng.

Mị Ảnh và Khôi Ảnh nhìn nhau, lắc đầu, thờ dài.... Khôi Ảnh chột chột Mị Ảnh ý bảo anh ta đi an ủi một chút, nhìn cô thương tâm như vậy, hai người đàn ông này cũng chịu không nổi hưởng gì là người phụ nữ của thiếu chủ.

Mị Ảnh tiến lên, ho khan: "Ồm----- cái này-----, An tiểu thư, cô yên tâm đi, thiếu chủ của chúng tôi ở hiện gặp lành, tuyệt đối sẽ không sao"

(TT: trùi ui, hiền quá cơ, hiền mà chị ATT thành ra thế này rồi, ác nữa thì chị ATT sao trời~~~haizza)

An Tuyết Thần dường như không nghe thấy, vẫn nhắm chặt mắt. Mị Ảnh liếc nhìn Khôi Ảnh ý bảo anh cũng hết cách. Hai người nhìn thấy Lạc Trạch, gật đầu với anh một cái. Lạc Trạch thu hồi bộ dạng đang xem kịch vui lại, gương mặt lo lắng sốt ruột nghiêm túc, đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, gấp gấp mở miệng: "Ngự đâu? Cậu ấy sao rồi? Chuyện gì đã xảy ra, làm sao lại để cho thiếu chủ của hai người bị thương, nếu Ngự có chuyện gì thì công ty làm sao bây giờ, tổ chức thì sao đây?" Lạc Trạch tức giận hỏi Mị Ảnh cùng Khôi Ảnh. Hai người họ cũng chỉ cuối đầu. "Thật xin lỗi, Lạc thiếu, là lỗi của chúng tôi."

An Tuyết Thần mở mắt, nhìn gương mặt giận dữ của Lạc Trạch, nức nở: "Hu hu, là lỗi của tôi, tiểu Ngự, anh ấy cũng vì cứu tôi mà thành ra thế này."

Lạc Trạch nhìn thoáng qua An Tuyết Thần ra vẻ khó hiểu: "Vì cô?"

An Tuyết Thần gật đầu một cái sau đó nói: "Chúng tôi đang đi nửa đường thì bị tập kích, tiểu Ngự là vì cứu tôi nên mới bị thương. Là tại tôi."

Lạc Trạch mỉm môi mỏng định nói gì đó nhưng cũng bất đắc dĩ mà thờ dài: "Phạm Ngự, cậu ta chưa bao giờ làm thế, trên thế giới này e rằng cũng chỉ có An Tuyết Thần mới có thể làm cho cậu ta cam tâm tình nguyện làm như vậy, đời này coi như Phạm Ngự có tài."

An Tuyết Thần nghe xong càng khó chịu hơn, bây giờ cô chỉ hy vọng người đàn ông trong kia không có chuyện gì, có thể bình an ra ngoài. Hai phát súng trên người anh đều là vì mình, cũng đều ở trên ngực. Vết thương ở tim là vì mình mà bị thương không phải sao?

Lạc Trạch nhìn cô, lại nói, hóa thượng kiêu du (đổ thêm dầu vào lửa): "Năm năm nay, mặc dù mỗi ngày đối một cô, không kiêng dè gì xuất hiện trên TV cũng là muốn để cô thấy, để cho cô biết mà khiến cô quay trở lại, nhưng mà cô lại quá ngoan cố, đến vậy rồi mà cô cũng không có động tĩnh gì. Ngự năm năm nay cũng rất vô tình, sau khi cô bỏ đi, cậu ấy còn máu lạnh hơn so với trước kia, tôi tin rằng cô cũng biết điều đó, bao nhiêu xí nghiệp lớn nhỏ đều bị cậu ấy làm cho không thể xoay chuyển."

An Tuyết Thần nghe xong lại càng áy náy hơn. Đúng vậy, năm năm nay, cô không ngừng khó chịu, còn có anh ấy, nếu như hai người cũng vì đối phương mà suy nghĩ một chút thì tốt rồi. Lạc Trạch nhìn gương mặt không thể rồi hơn được nữa của cô, cũng không nhẫn tâm nói, nhưng cũng là vì người anh em đã liều mạng kia. "Ngự đã từng nói với tôi, cô là người duy nhất trong lòng cậu ấy, cậu ấy sẽ vì tâm tình của cô mà trở nên bốc đồng, điều này trước nay chưa từng có. Cậu ấy yêu cô rất sâu đậm, nhưng mà cái thằng này là như thế, không biết biểu đạt bằng lời cho nên mới dùng phương thức cực đoan như vậy để giải quyết chuyện, cũng giống như trên thương trường hay trong giới hắc đạo vậy, không cho đối phương lối thoát."

An Tuyết Thần ngăn người nhìn Lạc Trạch, đúng lúc cửa phòng giải phẫu mở ra. Lạc Trạch nhìn thấy liền tiến tới, An Tuyết Thần cũng run rẩy bước từng bước. Lạc Trạch nhìn bác sĩ, nháy mắt ra dấu: "Sao rồi?"

Lời nói của bác sĩ giống như con dao hung hăng cắm mạnh vào tim cô. Dạn xẹt qua tim nên chảy máu rất nhiều. An Tuyết Thần nhìn bác sĩ rời đi, sắc mặt cô tái nhợt, lui về sau mấy bước, cũng may có Mị Ảnh đỡ cô. Lạc Trạch ý vị thâm lường (thích thú) liếc mắt nhìn An Tuyết Thần nói: "Mị Ảnh, cậu đưa An tiểu thư đi đổi bộ quần áo khác, tắm gội sạch sẽ rồi đưa cô ấy quay lại đây." Phạm Ngự cũng được đưa ra ngoài, anh đeo bình dưỡng khí, sắc mặt trắng bệch, một chút sức sống cũng không có, được các y tá đẩy về phòng hồi sức đặc biệt. Cô nhìn người đang nằm bình thần trên giường, tim không khỏi nhảy lên mấy cái.

An Tuyết Thần vừa nghe liền cự tuyệt: "Không muốn, tôi không đi đâu hết, tôi muốn chăm sóc cho anh ấy."

Lạc Trạch nhìn cô, thờ dãi một hơi: "Cô cứ như thế mà vào, tôi sợ cậu ấy sẽ chết ngay lập tức, phải diệt khuẩn trên người cô đã, cậu ta nằm trong phòng chăm sóc hồi sức đặc biệt."

An Tuyết Thần lúc này mới cảm thấy Lạc Trạch nói rất đúng, sau đó máy móc gạt đầu một cái, để mặc cho Mị Ảnh đỡ mình rời khỏi phòng cấp cứu đến một phòng vip khác để làm sạch toàn thân đều là máu của cô.

Lạc Trạch và Khôi Ảnh nhìn nhau một cái rồi đi vào phòng bệnh, ngồi lên ghế salon, mặt giễu cợt, khinh bỉ nói: "Ngự, người đi rồi, đừng có giả bộ nữa, từ khi nào mà cậu lại dùng biện pháp như thế này để giữ lại một cô gái vậy?"

Quả nhiên Phạm Ngự mở mắt ra, lạnh lùng liếc Lạc Trạch một cái, sắc mặt thật không tốt, thanh âm khàn khàn nói: "Cậu dùng súng gì vậy, vết thương không sâu nhưng mà lại đau kinh khủng."

Lạc Trạch liếc anh một cái, nói: "Súng mình chế, lực sát thương không lớn. Có điều vị bác sĩ kia nói cũng quá, xẹt qua tim, cách tim 3 cm cơ đấy."

Phạm Ngự mặc kệ Lạc Trạch, mở miệng nói: "Cô ấy sao rồi?"

Lạc Trạch cười nhạo nói: "Rất có hiệu quả, dọa cô ấy sợ đến hết hồn, nếu sau này cô ấy biết được, thì cậu chết chắc."

"Không biết." Phạm Ngự rất chắc chắn nói, mình diễn còn hơn diễn viên diễn nữa mà. (Bỏ tay cái chú này, chắc chắn)

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, cười gian tà, mở miệng: "Có điều, ai nghĩ ra cái chiêu độc địa này vậy?"

"Tiểu tử kia." Phạm Ngự thần nhiên nói.

Quả nhiên, Lạc Trạch kinh ngạc một trận, ngay sau đó cười ha ha: "Công nhận, tiểu tử kia thật sự có tài, chiêu này cũng nghĩ ra được, cậu không giống như là cha ruột nó. Ha ha, tiểu tử kia rất hợp ý mình."

Phạm Ngự lạnh lùng nhìn Lạc Trạch một cái, sau đó nhếch mày. "Mình bị trọng thương, công ty giao cho cậu."

Một câu nói khiến Lạc Trạch đang cười ngậy đại phải dừng lại, khóe miệng anh cứng ngắc, còn Phạm Ngự lại khẽ động khóe miệng. Lạc Trạch nghiêng răng nghiêng lợi, tại sao mình lại không nghĩ đến cái này chứ. Đôi mắt anh tàn ra lửa giận, ngược lại, Phạm Ngự nhắm mắt dưỡng thương, không thèm để ý đến cái người đang nổi giận đùng đùng bên cạnh kia.

Khôi Ảnh ở một bên cũng bất đắc dĩ a, lần đầu tiên thấy thiếu chủ như vậy, thậm chí là vì một người phụ nữ, mặc dù lần trước cướp đầu cũng đã biết An Tuyết Thần quan trọng với thiếu chủ tới mức nào, nhưng mà lần này thiếu chủ không tiếc việc tổn thương đến chính mình chỉ để giữ lại cô, như thế làm cho anh có chút khó hiểu.

An Tuyết Thần đứng dưới vòi sen, nhìn đôi tay dính đầy máu, cô run rẩy đưa tay đến vòi nước, đem những vết máu rửa trôi hết. Cô ôm lấy tim mình, giống như là ôm tim của Phạm Ngự, đau đớn đến vậy.

Nhớ lại việc anh vì mình mà đỡ phát súng rồi ngã trong lòng mình, lòng cô chột đau thắt, rất đau. Cô trượt xuống theo vách tường, im lặng khóc thút thít, tiếng khóc lu mờ trong tiếng nước chảy. Bây giờ cô vô cùng bất lực. Trong đầu đều là hình ảnh toàn thân anh đều là máu nằm trong lòng mình, mở miệng xin mình tha thứ, xin cô đừng rời đi. Mình sai rồi, sai vô cùng, trong lòng anh ấy mình có vị trí rất quan trọng.

An Tuyết Thần lau nước mắt, sau đó rửa qua loa một chút, mặc bộ váy mà vệ sĩ chuẩn bị, cũng không để ý đến việc đầu mình ướt nhẹp mà quay người đi đến phòng bệnh vip, đi về phía phòng hồi sức đặc biệt.

Lạc Trạch nhìn An Tuyết Thần đã chạy tới nơi, nhỏ giọng nói: "Ngự, cô ấy tới."

Phạm Ngự vẫn nhắm mắt, An Tuyết Thần đứng ngoài cửa phòng nhìn anh nằm trên giường bệnh, nước mắt tuôn trào.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ngờ nghếch bước từng bước đến mép giường, nhìn anh, gờ bàn tay nhỏ bé lên mà không biết chạm vào đâu, mặ cho nước mắt rơi lên tay anh, cuối cùng cô vuốt lên gương mặt anh tuần trắng bệch của anh, thanh âm nghẹn ngào, không biết nói gì mà chỉ thút thít. Lạc Trạch liếc mắt nhìn Khôi Ảnh rồi hai người cùng đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người. Cô ngồi lên ghế, vuốt ve khuôn mặt tuần tú, tay kia nắm chặt bàn tay lạnh của anh, nước mắt âm áp rơi xuống tay anh.

"Tiểu Ngự, anh tỉnh lại đi được không, em bảo đảm sẽ ở lại bên anh, không rời khỏi anh, chuyện lúc trước, chúng ta xóa bỏ, anh còn có tiểu Niệm Ngự đang chờ đấy. Anh cũng không muốn vừa mới nhìn thấy con vừa có baba lại phải mất đi đúng không? Hu hu, còn có em, em cũng không thể không có anh. Sao anh lúc nào cũng như vậy, luôn xông vào lòng em, lại không chút lưu tình rút ra. Anh muốn em làm sao bây giờ, làm sao chấp nhận được." Đôi mắt cô vì khóc mà sưng húp lên. Cô nằm trên giường bệnh, thân thể run rẩy, khóc thút thít.

Phạm Ngự hé mắt nhìn thấy bộ dáng muốn chết của cô thì có chút không đành lòng, lúc này muốn ôm cô vào lòng như lại không thể, nhất định phải kiên trì, nhẫn nại đến cuối. Năm 24 tiếng sao? Sau đó hé mắt nhìn cô, cảm giác cô vì khóc mà run lên, trong lòng có cái gì đó không nở. Tên bác sĩ này, mẹ kiếp, 12 tiếng không phải tốt sao, gì mà tới 24 tiếng, thật *** tra tấn người mà.

Không biết qua bao lâu mà An Tuyết Thần nằm trên giường ngủ thiếp đi, có lẽ do quá mệt, lại sợ hãi, tinh thần có chút căng thẳng cho nên mới ngủ thiếp đi.

Đến khi Phạm Ngự cảm nhận được hơi thở đều đều của cô, anh mới mở mắt, nhìn cô gái bé nhỏ này nằm co người lại. Tay phải bị cô nắm thật chặt, không thể làm gì hơn là đưa tay trái vuốt ve mái tóc dài của cô, trong mắt đầy sùng ái, còn có chút thỏa mãn cùng hạnh phúc, hoàn toàn không chú ý tới cậu bé đứng ngoài cửa.

Tiểu Niệm Ngự đẩy cửa vào, Phạm Ngự nhìn con trai đi tới, ra dấu tay ý bảo cậu nhỏ tiếng thôi, sau đó nhìn cậu. Cậu đến cạnh anh, cậu cũng nghe hai thủ hạ của Phạm Ngự nói, không ngờ đến việc lão ba thật sự chịu một phát súng. Cậu dùng ánh mắt hỏi anh: "Sao lại như vậy? Không phải nói chỉ diễn thôi sao?"

Phạm Ngự cũng dùng ánh mắt trả lời: "Không phải con muốn nó giống thật sao, không dùng súng thật bắn làm sao giống được."

Lúc ấy tiểu Niệm Ngự liếc mắt, cậu phản đối. Người đàn ông này đúng là phần tử nguy hiểm, ngang ngược như vậy, vẫn là con mãnh thú, như vậy cũng quá nặng đi.

Tiểu Niệm Ngự đi tới mép giường, trèo lên giường, kéo chăn ra thấy ngực anh đeo băng, còn có chút máu rỉ ra. Cậu nhủ chặt mày, Phạm Ngự nhìn về mặt của cậu, nghĩ "không phải tiểu tử này đang lo lắng cho mình chứ?" Bên phải là người con gái mình yêu nhất, bên trái là kết tinh của mình với người con gái mình yêu nhất, loại cảm giác ày đúng là tuyệt vời.

An Tuyết Thần động người, Phạm Ngự vội vàng nhắm mắt lại, tiểu Niệm Ngự thấy thế liền điều chỉnh lại cảm xúc một chút. Khuôn mặt khóc lóc không ra bộ dạng gì, cô nghe động tĩnh, ngẩng đầu lên mới thấy con trai đứng một bên khóc, thấy thế cô có chút đau lòng.

"Bảo bối, sao con lại tới đây? Có mama ở đây rồi." An Tuyết Thần buông tay Phạm Ngự ra, dang hai tay đón tiểu bảo bối.

Tiểu Niệm Ngự liền nhào vào lòng mẹ, thanh âm non nớt nức nở nói: "Mama, baba sao vậy, sao baba nằm ở đó giống người chết vậy huhu."

An Tuyết Thần đau lòng nhìn con trai, nắm chặt tay Phạm Ngự, sau đó về mặt ưu thương, mắt phỉm hồng. "Không sao, baba bị bệnh, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi, Niệm Ngự đừng khóc, Niệm Ngự là nam tử hán mà. Bảo bối ngoan."

Tiểu Niệm Ngự ở trong lòng cô gật đầu một cái, thật sự cậu không muốn khóc tí nào, ghét nước mắt chết được, nếu không vì gia tài kia trăm tỉ kia thì còn lâu cậu mới khóc.

"Mama, baba khi nào khỏe lại, baba nói baba rất thích mama, còn nói năm năm nay baba rất cô đơn, thậm chí ngu xuẩn đến mức không ngừng thay phụ nữ, muốn quên mama nhưng thế nào lại không thể quên được, mama, sao baba lại nói vậy?" Tiểu Niệm Ngự cố tình nói để cho An Tuyết Thần toàn thân tê liệt, lòng đau đớn, áy náy cô cùng. Ôm chặt bảo bối trong mình, nước mắt lại rơi. Hiện tại đã qua 12 giờ, còn lại chủ yếu là tối nay.

Đang lúc này, cô liếc mắt nhìn, trừ một chút dụng cụ y tế ở ngoài, nhất định đây là phòng thượng hạng, ghế salon, nhà vệ sinh thông minh, giường, cái gì cũng có, cô ôm con đặt lên giường. "Bảo bối, con ăn cơm chưa?"

Tiểu Niệm Ngự ở trên cổ cô, khàn khàn nói: "Ừ, ăn rồi, vú Trương nói sẽ đưa bữa tối tới cho mama."

Cô xoa đầu cậu, cười một tiếng, bắt quả còn khó coi hơn là khóc. "Ừ, bảo bối con ngủ trước đi, baba mà tỉnh thì mama nói con." Nói xong hôn lên trán cậu. Tiểu Niệm Ngự cũng rất nghe lời, nhắm mắt lại nhưng lại không ngủ được. An Tuyết Thần đắp chăn cho cậu rồi đi tới cạnh giường bệnh, ngồi xuống, hai tay cầm tay phải của Phạm Ngự, nắm thật chặt, đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nhỏ giọng: "Tiểu Ngự, xin anh, nhất định phải tỉnh lại, em hứa sẽ không rời khỏi anh."

Tiểu Niệm Ngự ngóc cái đầu nhỏ nhần lên nhìn hai người, khẽ mỉm cười, chuẩn bị đi ngủ. Nói thật cậu có chút mệt, lo lắng cả ngày rồi, bây giờ chỉ việc đánh một giấc ngon lành, ngày mai còn có màn kịch hay chờ cậu diễn nữa.

An Tuyết Thần đi vào phòng vệ sinh, phòng vệ sinh cũng chính là phòng tắm. Cô lấy một chậu nước ấm, sau đó cho khăn vào vắt, lau sạch sẽ mặt mũi Phạm Ngự, vừa lau vừa nói chuyện với anh: "Tiểu Ngự, sao anh vẫn còn ngủ như vậy, có phải vì nhiều thuốc mê quá không. Không sao, tốt nhất anh nên nghỉ ngơi nhưng mà sáng mai nhất định anh phải tỉnh đây."

Lúc này vú Trương đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi chua xót, bà không biết chuyện, cho nên biểu hiện đó là chân thật nhất. Vú Trương đi tới giường bệnh, vỗ vỗ vai An Tuyết Thần, nói: "Tuyết Thần, ta làm ít đồ, con ăn chút đi."

An Tuyết Thần chỉ lắc đầu, Phạm Ngự cũng biết là cô sẽ như thế, trong lòng có chút sốt ruột, như là không thể làm gì hơn. Vú Trương khuyên: "Tuyết

Thần, ăn chút đi, mặc dù thiếu gia đang hôn mê nhưng cũng có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện, con cũng không muốn cậu ấy lo lắng phải không."

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, sau đó gạt đầu một cái. Thấy thế, vú Trương lấy bình đựng cháo bát bảo ra. Sơn hào hải vị gì gì cô cũng ăn không vô, ăn thức ăn lòng như vậy vẫn hơn, dễ nuốt.

An Tuyết Thần nhận lấy bát cháo, húp một hơi. Rất ngon, lại ngọt nữa nhưng trong lòng lại hết sức đau khổ. Cô miễn cưỡng ăn hết chén cháo. Vú Trương nhận lấy chén, sau đó lấy bình nước dâu ép ra.

An Tuyết Thần lắc đầu, sau đó cầm tay Phàm Ngự, nhất thời không chịu buông ra. Vú Trương liếc mắt nhìn Phàm Ngự rồi an ủi cô: "Tuyết Thần, con đi nghỉ đi, để ta trông thiếu gia được rồi." Cô vẫn lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không cần đâu, vú Trương về trước đi, con ở đây trông nom anh ấy được rồi, con không mệt đâu."

Vú Trương nhìn An Tuyết Thần, bắt đầu đi lắc đầu, cảm ơn rồi rời đi, cuối cùng cũng không quên nhìn họ lần nữa, thở dài một hơi rồi rời đi.

An Tuyết Thần cứ như vậy nhìn Phàm Ngự, rồi nằm sấp lên giường ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Phàm Ngự mở mắt, sau đó nhìn cô, liếc mắt nhìn đồng hồ, còn 5 tiếng nữa, một lát nữa là được rồi, thật mong đợi. Anh cảm một lọn tóc của cô lên, hít thật sâu mùi hương thơm ngát của cô, thân thể anh đột nhiên có phản ứng, người anh em bên dưới lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Phàm Ngự rủa thầm: "Chết tiệt", anh nhìn cái nơi hơi nhô lên kia. Cảm giác mình bị quan sát, anh hơi xoay đầu, liền nhìn thấy đôi mắt nhỏ đang nhìn mình chăm chăm. Còn có cái nơi nhô cao kia. Tiểu Niệm Ngự nhẹ nhàng bước xuống giường, liếc mắt nhìn cái vật phẩm nguy hiểm dưới chân kia, bĩu môi, sau đó nhỏ giọng nói: "Thời gian không cần phải chính xác."

Phàm Ngự lắc đầu một cái, sau đó nói: "Để cô ấy ngủ một lát, chờ ta tỉnh lại rồi chăm sóc, sao con lại tỉnh?"

Tiểu Niệm Ngự bĩu môi nói: "Ở đây ngủ không quen."

"Quay lại ngủ tiếp."

Tiểu Niệm Ngự lấy chăn trên giường mình đắp lên cho mama, rồi lại mơ mơ màng màng quay về giường ngủ tiếp.

Phàm Ngự nhìn người con gái bên cạnh, cảm giác hạnh phúc vô cùng mặc dù bị một phát súng. Như vậy thôi anh cũng đủ mãn nguyện rồi, anh vốn dĩ là không buồn ngủ lắm, nhưng bây giờ có chút mệt mỏi, có chút buồn ngủ.

Sáng sớm, tiếng gà gáy báo hiệu mặt trời mọc, duỗi thẳng tay, mỉm cười với những tia nắng rực rỡ, luồng sáng vàng rực, ấm áp chiếu thẳng vào gian phòng, bức tường vàng rực làm cho mắt người ta phải sáng lên, tinh thần phấn chấn cũng vì thế mà đến.

Phàm Ngự mở mắt ra, dịu dàng cười một tiếng, sau đó vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của An Tuyết Thần. Cô cảm giác đầu mình được ai đó vuốt ve, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt thâm tình mà anh dành cho mình, cô chớp chớp đôi mắt to. Động tác đáng yêu này khiến Phàm Ngự vui vẻ, khẽ động khóe miệng. An Tuyết Thần thế mới biết anh thực sự tỉnh, sau đó chạy vội ra cửa phòng, la to, nhìn xung quanh. Phàm Ngự nhìn phản ứng của cô như vậy, trong lòng có chút ấm áp, được quan tâm như vậy thật tốt.

An Tuyết Thần đứng ở cửa la to: "Bác sĩ, bác sĩ, anh ắt tỉnh rồi, bác sĩ."

Mấy vị bác sĩ nghe An Tuyết Thần la to như vậy, vội chạy tới phòng bệnh. Phàm Ngự cần kiểm tra cơ bản một chút, An Tuyết Thần im lặng đứng một bên chờ đợi. Sốt ruột nhìn từng thao tác của họ.

Bác sĩ đứng thẳng dậy, sau đó ngữ giọng bình thản nói: "Thiếu chủ đã thoát khỏi nguy hiểm, nhất định phải tĩnh dưỡng thật tốt, tim bị thương cho nên nhất định phải cẩn thận."

An Tuyết Thần liền vội vàng gạt đầu, cái đầu nhỏ nhắn gạt đầu cực kỳ nhanh. Phàm Ngự dịu dàng nhìn cô, các vị bác sĩ thấy thế cũng muốn trợn mắt hốc mồm, nhưng là không dám biểu hiện ra. Sau đó họ báo cáo một chút rồi ra ngoài, An Tuyết Thần bước từng bước đến mép giường, cầm tay Phàm Ngự, nức nở: "Ngự, anh không sao chứ, anh có chỗ nào không thoải mái không?"

Phàm Ngự đưa tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, yếu ớt cười một cái: "Không sao, đừng khóc, am xem xem, mắt em đỏ hết rồi."

An Tuyết Thần gạt đầu, nhưng nước mắt vẫn rơi, xúc động nói: "Tiểu Ngự, em rất sợ, em sợ anh sẽ rời bỏ em, cũng may anh đã tỉnh lại hu hu."

Phàm Ngự nhìn cô, trong lòng rất ấm áp. "Tuyết Thần, không phải anh đã tỉnh rồi sao. Vậy những lời em đã đồng ý với anh có phải là nên thực hiện rồi không?"

An Tuyết Thần ngừng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt phỉm hồng: "Em đồng ý cái gì?"

Phàm Ngự vừa nghe thế liền trở nên nóng nảy: "Em nói sẽ không rời xa anh, đêm qua dường như anh mơ màng nghe thấy em nói vậy. Chẳng lẽ anh làm Anh đến Quý Môn Quan thì nghe thấy lời em nói sẽ trở lại bên anh liền thương lượng với Diêm Vương nửa ngày mới trở về được."

An Tuyết Thần nhìn anh, thật sự có Quý Môn Quan và Diêm Vương sao? Nhưng mà anh ấy đã tỉnh lại, mình cũng muốn tỏ rõ lập trường: "Dù sao em

cũng chưa nói gì hết."

Phạm Ngự tức giận liền đổi sắc mặt, lúc này tiền Niệm Ngự thấy có gì không đúng, liền mở miệng một mồm: "Baba, mama."

An Tuyết Thần thấy cậu đã tỉnh, tới mép giường ôm lấy cậu đi qua giường của Phạm Ngự, gương mặt anh lúc này rất căng, sắc mặt u ám.

Tiểu Niệm Ngự nhìn mama. "Mama, baba tỉnh rồi, sao mặt lại khó coi như vậy, hình như có chút tức giận."

An Tuyết Thần lúng túng nói: "Không có, baba không phải không vui đâu."

"Anh chính là không vui." Giờ phút này, Phạm Ngự thật giống như một đứa trẻ, cái tính cách này, thật hết cách.

Tiểu Niệm Ngự liền xoa đầu, khóc lớn: "A-----, hu hu hu, hu hu."

An Tuyết Thần cả kinh, vội vàng nói: "Sao vậy, bảo bố sao lại khóc."

Tiểu Niệm Ngự ở trong lòng An Tuyết Thần ngẩng đầu lên nói, nhìn rất thương tâm: "Mama, nhưng bạn khác có gia đình đầy đủ, con muốn mama, cũng muốn baba, hu hu, baba mama không yêu con phải không?"

Cô bị con trai hỏi vậy liền giải thích: "Làm sao lại thế được, baba và mama sao lại không yêu con, tiểu Niệm Ngự ngoan, đừng khóc."

Phạm Ngự nhìn tiểu Niệm Ngự, tức giận nói: "Chúng ta không phải là một gia đình hoàn chỉnh, cho nên ta không thương con, con nói rất đúng."

Lời nói của anh không phải càng làm cho cậu khóc thảm hơn nữa sao. "Hu hu, mama, baba nói không thương con, vậy con cũng không cần yêu mama nữa. Con ghét hai người."

An Tuyết Thần đau đầu, trừng mắt nhìn Phạm Ngự mới phát hiện anh đang ôm tim, còn có máu chảy. Cô luống cuống, vội vàng nhấn chuông đầu giường. "Tiểu Ngự, anh sao vậy, sao máu lại chảy như thế?"

Phạm Ngự lạnh lùng nói: "Đừng động vào tôi, cô ra ngoài, tôi không muốn gặp lại cô, lúc này thấy cô không tuân thủ lời hứa nên Diêm Vương muốn đòi lại mạng của tôi thôi."

An Tuyết Thần vừa nghe, tim đập liên hồi, trong lòng ủy khuất và áy náy vô cùng, đứa bé trong lòng mình vẫn còn khóc. Lúc này, Lạc Trạch đưa người chạy tới, họ vừa nhìn thấy vết thương liền lấy băng ra, vệ mặt nghiêm trọng, xoa người nói: "Sao vậy tiểu thư, không phải tôi đã nói là hãy chăm sóc cẩn thận sao, sao cô lại ngược đãi thiếu chủ thành ra thế này."

An Tuyết Thần vừa nghe, ủy khuất rơi nước mắt, nhưng khó mà nói gì được, lúc này Lạc Trạch lên tiếng: "An tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết, làm sao để cô chiếu cố không?"

An Tuyết Thần chỉ khìc, hai tay nắm chặt giống như một đứa bé mắc lỗi, cô cũng hối hận, tại sao mình lại nói như vậy? Thấy cô không nói lời nào, thanh âm lạnh lẽo của Phạm Ngự vang lên: "Trạch, đưa cô ấy về nhà."

Một câu nói khiến An Tuyết Thần đang trầm mặc trở lại, nâng khuôn mặt đầm nước mắt đầy kinh ngạc, nhìn Phạm Ngự, cô cũng không ngoan cố nữa, chạy nhào vào lòng anh, khóc lớn: "Tiểu Ngự, đừng như vậy, em sai rồi, anh đừng đuổi em đi, em không bỏ anh đi đâu, hu hu."

Lúc này Phạm Ngự mới hài lòng cười một tiếng, Lạc Trạch nhìn gian kế của Phạm Ngự được như ý, dường như đọc được ánh mắt của tiểu Niệm Ngự, cả hai người liền rời khỏi. Chỉ còn lại hai người.

"Vậy em còn rời khỏi anh nữa không?" Phạm Ngự nhân cơ hội hỏi lại lần nữa.

"Ừ, em sẽ không rời khỏi anh, hu hu" Nước mắt ấm nóng của cô thấm ướt bờ ngực rộng lớn của Phạm Ngự.

Lúc này Phạm Ngự mới đưa cánh tay ra ôm người con gái đang run rẩy, thanh âm không còn lạnh lẽo như vừa rồi mà nhu hòa giống như một dòng suối nhỏ, "Ng ngoan, em biết đấy, anh không thể rời bỏ em, cho nên em cũng đừng chạy trốn khỏi anh, đời này em nhất định là người phụ nữ của Phạm Ngự này." Phạm Ngự vẫn còn bá đạo tuyên bố.

An Tuyết Thần ngẩng đầu lên, lộ vẻ mặt tươi cười nhìn anh, Phạm Ngự nhân cơ hội này hít trọn hương thơm của cô. "Ừm"

An Tuyết Thần đột nhiên bị anh hôn thì sợ hết hồn, bản năng muốn đẩy anh ra nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh hống hống kia, cũng không phản kháng nữa mà ngược lại, từ từ đắm chìm trong nụ hôn này, hôn nữa còn đáp lại anh, đưa cái lưỡi thơm tho lôi kéo cái lưỡi của anh, Phạm Ngự như được mồi, càng hôn sâu hơn, bản tay cũng bắt đầu không thành thật mà du ngoạn trên người cô, xâm nhập vào cái eo thon của cô, hướng về phía trước mà vòng lại, vòng đến trước ngực cô, anh bắt đầu vuốt ve nơi đầy đặn mềm mại. Cô bị đau kêu một tiếng.

"A"

An Tuyết Thần bị nụ hôn kia làm cho hít thở không thông, vùng vẫy muốn thoát khỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, xấu hổ đánh anh, thanh âm giống như tiếng mũi kêu: "Tiểu Ngự, anh, anh dừng lại, bây giờ anh không thể làm vậy được."

Phạm Ngự cắn bản không dừng lại mà động tác còn mạnh hơn tàn sát cơ thể mềm mại của cô, khóe miệng khẽ động xấu xa, tiếng cười mỉa hoặc ám ảnh nói: "Không thể cái gì? Bảo bối, sao có thể bỏ giữa chừng được?" Phạm Ngự vừa nói vừa tăng lực đạo thêm mấy phần, khiến cho cô một phen rên rĩ.

"Này, tiểu Ngự, anh"

Khóe miệng của anh càng cong hơn, thanh âm cực kỳ mỉa hoặc: "Anh nghĩ là anh muốn" Vừa nói vừa nắm tay cô đặt lên nơi khí thế tráng kiện đã ngừng cao đầu của anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm hồng, giống như một quả hồng chín, anh yêu chết bộ dáng này của cô, cuống họng chuyển động lên xuống.

Cô vội vàng nhấc tay ra, tránh xa anh, nói: "Anh, bây giờ anh không thể vận động kịch liệt, nếu không vết thương lại nứt ra, em sẽ không thoát khỏi liên lụy."

Anh nhìn bộ dạng cuống cuống của cô, quả thực đáng yêu chết đi được, nhưng là vì tương lai nên phải nhịn, nhưng mà anh đã nghiện quá rồi.

"A, đau quá" Phạm Ngự kêu đau, thét lên, trong lòng An Tuyết Thần có chút lo lắng, vội vàng tiến lên: "Anh sao vậy, có cần bác sĩ không, anh..."

Phạm Ngự áp dụng biện pháp đơn giản nhất để ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang làm nhảm của cô, sau đó bắt đầu kim chặt tay của cô. Cô vì vết thương trên người anh cho nên cũng khôn dám phản kháng, chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm.

Lạc Trạch và tiểu Niệm Ngự ở bên ngoài liếc mắt nhìn một cái rồi rời đi. Hai người đàn ông ngồi trong xe, một lớn một nhỏ. Lạc Trạch liếc mắt nhìn tiểu Niệm Ngự, cậu còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Mặt quá a.

"Tiểu tử, cái chiêu độc này là con nghĩ ra?" Lạc Trạch hỏi.

Tiểu Niệm Ngự cũng không mở mắt, nói: "Nói nhảm"

Lạc Trạch bị quē, lần nào hỏi thì lần nấy bị nó làm cho thành ra như vậy, còn là một tiểu tử xấu xa. "Tại sao lại nói nhảm?"

"Biết còn hỏi? Chẳng lẽ không phải nói nhảm." Tiểu Niệm Ngự cười nhạo nói.

Lạc Trạch về mặt gian tà, tiểu tử này. "Tiểu tử con cũng quá dữ, đây chính là ba mẹ ruột của con đấy."

"Nếu không thì làm sao bây giờ? Ra chiêu như vậy thì phải lợi hại rồi, một chiêu gài đúng chỗ ngựa, biết chưa." Tiểu Niệm Ngự bắt đầu giáo dục Lạc Trạch. Nói một thôi một hồi, cũng không thèm để ý đến sắc mặt của anh đen lại. Đó giờ mới để cho một người giáo dục, tâm tình này, cũng giống như bãi shit thối a.

Phạm Ngự rốt cục cũng chịu buông An Tuyết Thần ra, đó cũng bởi vì không khống chế được, thật giãy vò mà, từ khi nào mà mình lại ham muốn như vậy, thật không biết là mình đang làm gì, thật khó chịu, mặc dù chiếm tiện nghi nhưng mình cũng rất khó kìm nén. Phạm Ngự khàn giọng nói: "Bảo bối, anh khó chịu quá, em giúp anh một chút."

An Tuyết Thần lộ ra khuôn mặt đỏ hồng, tươi cười, liếc cựa long dừng mảnh cao vút kia: "Giúp thế nào?"

Phạm Ngự cười gian: "Dùng tay đi"

An Tuyết Thần tròn mắt. "A? không muốn, em không muốn."

Anh cũng không để ý đến sự phản kháng của cô, cầm tay nhỏ nhắn của cô, bắt cô cầm cựa long của anh, khiến anh khẽ rên một tiếng trầm thấp.

"Tiểu Ngự, bên ngoài sẽ nhìn thấy, đứng như vậy." Cô vô cùng quýnh nói.

Phạm Ngự vừa nhìn, cầm điều khiển, nhấn một cái, rèm cửa liền kéo xuống. "Bây giờ thì có thể rồi, nhanh một chút, bảo bối, anh sắp nổ tung rồi."

An Tuyết Thần cúi đầu, mặc cho bàn tay mình bị buộc phải siết chặt cựa long nóng hổi. Phạm Ngự cầm tay cô chuyển động lên xuống, được một lúc, cô cảm giác cựa long của anh càng lúc càng lớn. Cô giật mình ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh. Anh nhìn phản ứng của cô thì hoàn toàn thỏa mãn. Xấu xa cười: "Bảo bối, em thật là đáng yêu, sao, thích không? Sau này em định bao bọc anh thế nào. Ừm...a..."

An Tuyết Thần đỏ mặt, cắn môi dưới. Rõ ràng đã hơn hai mươi, nhưng sao cô vẫn cảm thấy xấu hổ như cô gái mới lớn vậy?

Phạm Ngự nhìn nét mặt của cô, rốt cục chịu không nổi, tay càng tăng tốc, gầm nhẹ một tiếng. "A-----"

Cuối cùng cũng dừng lại, cô cảm giác trong tay mình có cái gì dính dính, quay đầu lại nhìn, sợ hãi la lên: "A-----" La xong liền rút tay ra rồi chạy về phía nhà vệ sinh.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần hoảng hốt, thả lỏng cơ thể nằm xuống, nghiêng đầu nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, đốt một điếu thuốc, từ từ hút. Ánh mắt khẽ nheo lại, ánh mắt này phóng đảng có chút dã tính hấp dẫn (sexy).

An Tuyết Thần rửa tay, tim đập liên hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn như lửa đốt, có thể nhận thấy rõ tim đập kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Kinh ngạc, kinh ngạc của kinh ngạc

An Tuyết Thần đứng ở bên bồn rửa, nhìn mình trong gương, khuôn mặt tươi cười đỏ hồng. Hắt vài lần nước lạnh, hạ thấp nhiệt độ xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại chảy xuôi từng giọt nước xuống, nhớ tới nhiệt độ vừa hạ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng xanh lập tức hồng ngược đáy lên trời. Mãi cho đến cần cổ đỏ tươi.

Mắt Phạm Ngự hí hí lại, đầu ngón trỏ đang kẹp một điếu thuốc lá, dùng sức hít vài hơi, sau đó nhàn nhạt nhìn điếu thuốc kia từ trong hơi thở của anh đào đạt ra ngoài. Phạm Ngự như vậy thật sự là cực kỳ đẹp trai!. Người đàn ông như vậy ai có thể không thương. An Tuyết Thần ổn định cảm xúc của chính mình, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn không thể hạ nhiệt, xấu hổ giống như muốn rơi vào đường chân trời chiều vậy.

Phạm Ngự hơi phác họa đôi môi, nhìn An Tuyết Thần xoay xoay vắn vắn, quả thật An Tuyết Thần cũng không dám ngẩng đầu, đi tới bên giường sau đó cầm điện thoại lên, cũng không liếc mắt nhìn Phạm Ngự cũng không để ý tới anh. "Này, Vũ Trương, là con, một hồi bà làm một chút thức ăn sau đó đưa tới đây, à? Hà? Danh sách sao, ít dầu mỡ một chút được không? Ừ, tốt, cứ như vậy, bà xem mà làm thôi. Ừ tốt, ừ" An Tuyết Thần cúp điện thoại, trong khoảng thời gian ngắn không biết mình làm cái gì, đứng ở nơi đó, không được tự nhiên còn giống như tiểu cô nương, xiêu vẹo cúi đầu. Phạm Ngự cũng không nói lời nào, mà đang thưởng thức bộ dáng này của cô, bộ dáng này của cô thật hiếm khi nhìn thấy, hoàn toàn một bộ dáng của tiểu cô nương. An Tuyết Thần cảm thấy tâm mắt nóng rực của Phạm Ngự, khuôn mặt tươi cười càng hồng nhuận, thật muốn làm cho người ta cắn một cái, cô cắn chặt môi dưới.

Phạm Ngự thấy thế, vội vàng nói: "Bảo bối, em như vậy, aanh sẽ không nhìn được lấy làm kinh hãi chín em, còn em nữa hiện tại dùng sức cắn gì đó vốn là của anh, làm sao em có thể ngược đãi như vậy chứ?"

An Tuyết Thần bối vì câu nói của Phạm Ngự, càng thêm xấu hổ, dứt khoát ngồi xuống sau đó nằm ở trên giường bệnh, không nhìn anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình giấu đi. Phạm Ngự nhìn hành động đáng yêu của cô, khoe miệng nâng lên đường cong hạnh phúc, bàn tay vẫn vuốt ve đầu nhỏ của An Tuyết Thần, theo mái tóc dài của cô nhẹ nhàng vuốt ve. Anh cảm giác cô mềm mại, cô cảm giác anh dịu dàng. Cứ như vậy, An Tuyết Thần ở dưới trần an của Phạm Ngự đã ngủ, tới hôm qua quả thật cô có chút mệt mỏi. Phạm Ngự cảm giác An Tuyết Thần từ từ ngủ thiếp đi, sau đó cầm tay nhỏ bé của cô đặt ở bên môi khẽ hôn. Sau đó theo cô cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Tuyển phân cách ——

Đế Vương, một cô gái **, nằm ở trên sàn nhà, chung quanh vây quanh mấy vị đàn ông **, bây giờ còn có một người đàn ông mập mạp ở trên người của cô lao vút lên, mà cái miệng nhỏ của cũng bị người đàn ông nhét vào cự bá. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên trắng bệch, trên mặt đầy chất lỏng màu trắng, tất cả trên người đều là như vậy, thương tích đầy mình, cực xanh cực tím. Chính là Lâm Mộng Tuyết, Lâm Mộng Tuyết chết lặng, hạ thể cũng bởi vì bị người đàn ông đưa vào cô không dùng qua mới thôi!@#%\$#@, cho nên hạ thể đã sớm chết lặng. Cặp mắt Lâm Mộng Tuyết vô hồn nhìn trần nhà, khoe mắt trần ra nước mắt. Vũ nhục như vậy, cô chưa bao giờ chịu đối xử như vậy, hơn nữa đối đãi cô còn là người đàn ông trong lòng mình thích nhất, nếu như ban đầu không có rời khỏi anh có thể hay không còn có thể yêu em. Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cô yêu người đàn ông thế nhưng lại đối với cô như vậy.

Mặt người đàn ông béo ú thoải mái cười toe toét, miệng rộng dâm uế nói: "Tiện nhân, như thế nào, tôi chứ CMN chứ cô còn thoải mái đi, tại sao kêu cũng không kêu một tiếng hả?" Nói qua người đàn ông liền lui ra ngoài, đem nắm tay của chính mình nhét đi vào.

"A" Lâm Mộng Tuyết thét lên một tiếng, bất tỉnh. Ngoài cửa hai người nhìn thấy, kéo cô đi ra ngoài. Sau đó gọi điện thoại.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần còn đang trong giấc mộng, thanh âm điện thoại di động chấn động khiến Phạm Ngự luôn cảnh giác tỉnh lại, Phạm Ngự liếc An Tuyết Thần một cái sau đó vội vàng cầm điện thoại lên, liếc mắt nhìn, sau đó đặt ở bên tai, thanh âm ép tới không thể nhỏ hơn nữa, lại lộ ra mị hoặc hấp dẫn.

"Nói"

"Thiếu chủ, cô gái kia, hạ thể rạn nứt nghiêm trọng, ngài xem" đầu bên kia điện thoại, người đàn ông thận trọng nói qua. Chỉ sợ nói vậy, tự mình đào mớ phần mộ.

Nét mặt Phạm Ngự thâm trầm, sau đó nghiêng mắt nhìn cô gái nhỏ ngủ tương đối an tĩnh, sau đó giọng nói hung ác lệ nói: "Chừa khỏi, tiếp tục để cho cô

ta tiếp khách."

"Đúng vậy, Thiếu chủ, cô gái kia mang đến thật nhiều tài phú đó?" Người đàn ông vuốt mõng ngựa nói, cũng không biết vỗ tới trên vó ngựa rồi. .

"Làm xong chuyện của cậu, cút" Phạm Ngự treo điện thoại, sau đó thả vào một bên, An Tuyết Thần giống như đối với bên ngoài dốt nhiều có chút ý kiến, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là đưa lưng về phía anh, chính diện đối của anh. Đầu nhỏ đối phương hướng, không hài lòng vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, một đôi mày thanh tú cũng khẽ nhíu chặt. Giống như có chút không muốn.

Phạm Ngự nhìn cô, bộ dáng vốn là âm lãnh hung ác lệ trong nháy mắt liền mềm xuống, sau đó đưa ngón tay ra bắt đầu vuốt ve hàng lông mày nhíu chặt của cô, quả nhiên sau khi nhận được trấn an của Phạm Ngự, lông mày nhíu chặt từ từ buông lỏng, miệng vốn cong cũng chậm chậm vuốt lên. Sau đó lại tiếp tục ngủ say. Khuôn mặt cũng giống như học sinh mới hoặc con nít, ngón tay Phạm Ngự vuốt ve gương mặt của cô, cô gái như vậy, da thịt như vậy khiến anh yêu thích không buông tay.

Cứ như vậy, Phạm Ngự vẫn nhìn An Tuyết Thần trong giấc mộng, biết Vũ Trương mang theo Tiểu Niệm Ngự tới đây. Vũ Trương cùng Tiểu Niệm Ngự đi vào, đã nhìn thấy một bộ ấm áp như vậy. Phạm Ngự hướng họ làm thủ thế "xuyt", Vũ Trương gật đầu một cái, lôi kéo Tiểu Niệm Ngự đi tới bên cạnh bàn ăn, sau đó rón rén mang món ngon mình mang tới bày ra trên bàn.

Tiểu Niệm Ngự đi tới bên giường bệnh, nhìn Phạm Ngự, sau đó liếc mắt nhìn mẹ mình, đi vòng qua, "chụt" một cái hôn lên miệng nhỏ của An Tuyết Thần, sau đó cười hi hi, hoàn toàn không chú ý gương mặt tuần tú ôn hòa của Phạm Ngự bên cạnh giường bệnh đã đen hoàn toàn. Phạm Ngự gầy nhẹ tuần lông mày của mình, sau đó nhìn Tiểu Niệm Ngự một bên cười xấu xa, một bàn tay to liền đem bé ôm tới đây, thả vào bên kia giường, không thể không nói mặc dù bị vết thương đạn bắn, nhưng là lực cánh tay Phạm Ngự không phải đùa giỡn. Túm lấy bé, tựa như túm lấy con chó nhỏ vậy, đừng nói tiểu tử kia, coi như mẹ của tiểu tử này, anh cũng có thể buông lỏng xách đi.

Tiểu Niệm Ngự bĩu môi, gương mặt bất mãn. Sau đó nhỏ giọng nói: "Này, ông làm gì thế, tôi hôn mẹ tôi làm phiền ôn chuyện gì, không giải thích được"

Phạm Ngự căn bản là để ý tới Tiểu Niệm Ngự, vẫn nhìn An Tuyết Thần động động môi mông hoàn mỹ nói: "Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của cha, về sau muốn hôn, tìm cô gái của con đi"

Tiểu Niệm Ngự rên lên một tiếng: "Hừ, về sau cô gái của con tuyệt đối so với ông bất kỳ điều gì đều xinh đẹp hơn. Hừ"

Vũ Trương nhìn đôi cha con này, trên mặt mang đầy nụ cười, mở miệng nói: "Thiếu gia, tiểu thiếu gia, chuẩn bị xong, ăn cơm đi"

Tiểu Niệm Ngự gắt gao trừng mắt liếc Phạm Ngự sau đó đi tới bên cạnh mẹ, thanh âm ngọt đến hết lời để nói, cha trong cha tức giận: "Mẹ, mẹ, mẹ tình tình, ăn cơm thôi."

An Tuyết Thần nhíu chặt lông mày, sau đó cong cong môi, không đồng ý, mở mắt nhìn thấy chính là tiểu nam hài siêu cấp anh tuấn, con trai của mình. An Tuyết Thần cong người lên, sau đó ôm lấy Tiểu Niệm Ngự, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ nên thanh âm của cô có chứa thành thực quyến rũ, khàn khàn nói: "Tiểu bảo bối, đến đây lúc nào?"

Tiểu Niệm Ngự nằm ở trong ngực An Tuyết Thần, mặt khiêu chiến nhìn Phạm Ngự, cũng không quan sắc mặt anh khó coi. Nói rằng: "Vừa tới, đánh chữ, Niệm Ngự cũng muốn mẹ. Cho nên hôn nhẹ"

An Tuyết Thần vừa nghe trong lòng có vui mừng, vội vàng nói: "Ừ, tốt. Hôn nhẹ, mẹ hôn nhẹ Tiểu Niệm Ngự"

Sao sao, bẹp, nói qua liền xông lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến người ta phải thích yêu dừng lại hôn. Trên giường bệnh, Phạm Ngự hận đến nghiến răng nghiến lợi, đôi tay nắm chặt. Cứ như vậy nhìn chăm chăm Tiểu Niệm Ngự. Tiểu Niệm Ngự nhìn bộ dáng cam chịu kia của anh, trong lòng thoải mái ngất trời.

Vũ Trương ở một bên nhìn, khuôn mặt tươi cười, đôi cha con này, còn học được nhau tranh giành người tình rồi, ai da, rốt cuộc có bộ dáng một nhà. "Vũ nói, các người, có muốn ăn cơm hay không, một hồi cũng nguội rồi"

"Muốn, mẹ, con thật đói, chúng ta đi ăn cơm" thanh âm non nớt của Tiểu Niệm Ngự hướng về phía An Tuyết Thần nói.

"Ừ, được, chúng ta đi ăn cơm"

Phạm Ngự thấy thế, cũng không nói chuyện, mình cứ như vậy bị lạnh nhạt rồi, liếc mắt nhìn Vũ Trương, Vũ Trương cười một tiếng nhìn mẹ con đã lên bàn, Vũ Trương mở miệng nói: "Tuyết Thần, ngày hôm qua thiếu gia hôn mẹ một ngày cũng không có ăn cơm, con xem cậu ấy lại sợ mặt, con bụng qua giúp thiếu gia nhé."

Vũ Trương vừa nói như thế thì An Tuyết Thần mới phản ứng được, liền vội vàng gật đầu một lần lại một lần hướng cái bát gấp thức ăn bỏ vào, nói: "Bảo bối, cha không có ăn cơm, mẹ đi đút cho cha con, con để cho bà nội cho con ăn đi" nói qua liền bụng bát đi tới bên giường bệnh của Phạm Ngự.

Phạm Ngự vốn đen mặt, trong nháy mắt biến ảo vô cùng. Gương mặt suy yếu. An Tuyết Thần ngồi ở bên cạnh, sau đó nghiêng một muỗng đặt ở khóe miệng Phạm Ngự, Phạm Ngự rất phối hợp ăn đi vào. Được kêu là một hương thụ, trong lòng Tiểu Niệm Ngự trên bàn ăn đầy tức giận, một đôi con người màu đen nhìn chăm chăm Phạm Ngự, tức giận kia, đôi cha con này thế nào y chang không khác. Cũng khó phục vụ như vậy, khó trị như vậy.

An Tuyết Thần cứ như vậy một muỗng lại một muỗng cho ăn, Phạm Ngự rất nghe lời ăn, toàn bộ ăn một bát, Tiểu Niệm Ngự nhìn rốt cuộc ăn xong rồi, lộ ra nụ cười, nhưng Phạm Ngự lên tiếng: "Quá đói, còn muốn ăn thêm"

An Tuyết Thần nhìn cái bát trống không: "Còn cần à? Tôi ở đi lấy thêm" nói qua liền hướng bàn ăn đi tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Niệm Ngự vốn là vui vẻ trong nháy mắt sụp xuống, gương mặt sưng mủ, cùng thời điểm Phàm Ngự tức giận quả thực là giống nhau. Phàm Ngự nhìn khuôn mặt thúi của tiểu tử kia, khóe miệng khẽ gợn lên, không biết có bao nhiêu mỉa mai hoặc ròi.

Một bữa cơm ở giữa trong cuộc đấu của cha con bọn họ kết thúc, nửa tháng đã qua, Phàm Ngự cũng đã xuất viện, vết thương cũng tốt không sai biệt lắm. Lạc Trạch gọi một cuộc điện thoại bảo bọn họ tới Đế Vương ăn mừng, hơn nữa Lệ Lệ cũng có đi.

"Này, Ngự, gặp ở Đế Vương "

"Ừ, được"

Hôm nay Phàm Ngự xuất viện, đầu tiên trở lại biệt thự, tiến vào phòng của Phàm Ngự, Phàm Ngự còn chưa có cảm giác có cái gì không đúng đây? Chỉ nghe thấy An Tuyết Thần la lớn: "Vú Trương. Vú Trương"

Vú Trương vội vàng lên lầu, nhìn về mặt lo lắng An Tuyết Thần: "Sao thế, vội vã như vậy?"

An Tuyết Thần vẫn nhìn giường lớn màu đen, nói: "Giúp con đem hành lý của con chuyển đến gian phòng trước kia của con, mang ngay bây giờ"

Phàm Ngự quay đầu lại nhìn An Tuyết Thần, theo ánh mắt của cô nhìn lại, thì ra là vậy, khóe miệng cứng ngắc của Phàm Ngự kéo ra. Vú Trương cũng rất khổ sở nhìn Phàm Ngự, cuối cùng vẫn là xuống lầu, hành lý cũng không mang.

Phàm Ngự đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, vừa định ôm cô. Liền bị cô tránh đi, một đôi mắt đẹp của An Tuyết Thần căm tức nhìn Phàm Ngự: "Đừng đụng tới, có lời cứ nói"

Nét mặt Phàm Ngự rất là bất đắc dĩ, làm sao lại quên vụ này rồi, cô gái thế nào nhỏ như vậy bụng ruột gà. {Tôi thì ngược lại, Phàm Ngự, anh bụng dạ hẹp hòi vùng lên không được giết người}

Gương mặt Phàm Ngự bất đắc dĩ đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, đối mặt với tức giận của cô, Phàm Ngự thế nhưng một chút cũng không nổi giận, "Tuyết Thần, chúng ta không phải nói là đề chuyện quá khứ trôi qua rồi sao? Không phải em nói là sẽ không rời khỏi anh sao?"

An Tuyết Thần xoay người lại, mặt mỉm cười nhìn Phàm Ngự, mặt tươi cười khiến Phàm Ngự cảm thấy cảm giác không tốt. "Đúng vậy, tôi nói qua, tôi cũng sẽ không rời khỏi anh, nhưng mà tôi lại không đồng ý cùng anh ngủ chung chỗ." Nói qua liền lôi kéo hành lý của mình hướng gian phòng trước kia đi tới.

Phàm Ngự phiền não nắm tóc, cầm điện thoại lên: "Mị Ảnh, tìm một ít người, tôi muốn đem phòng của tôi tu sửa, thời điểm buổi tối tôi quay lại sẽ phải nhìn thấy hiệu quả, tất cả mọi thứ trong phòng một mực đổi đi, bao gồm tấm cửa"

Phàm Ngự cúp điện thoại, đã hướng gian phòng trước kia của An Tuyết Thần. Phàm Ngự đi vào, đã nhìn thấy An Tuyết Thần sửa sang lại y phục của mình, Phàm Ngự kéo An Tuyết Thần.

"A, ai ai anh làm cái gì vậy? Đi nơi nào à? Nè?" An Tuyết Thần liền bị Phàm Ngự lôi kéo, hướng bên ngoài biệt thự đi. Trực tiếp đem An Tuyết Thần nhét vào trong xe. An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, mở miệng hỏi: "Anh dẫn tôi đi nơi nào?"

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần cười một tiếng, nói: "Đi ăn mừng anh xuất ra viện, yên tâm tiểu thư Lệ Lệ bạn tốt của em cũng ở đấy"

An Tuyết Thần lạnh lùng liếc Phàm Ngự một cái sau đó không nhìn anh nữa, tức giận, vừa về tới nhà, đi vào gian phòng nhìn giường lớn màu đen anh liền tức giận. An Tuyết Thần nhỏ giọng nói: "Lưu manh, ghê tởm, vô sỉ. Mẹ kiếp" An Tuyết Thần tức giận đều nhắm người.

Phàm Ngự tinh tế như vậy thế nào lại không nghe thấy, chỉ là bộ mặt đặc biệt cứng ngắc, trong lòng phiền muộn, ban đầu là bị lừa đá mới có thể làm cái loại chuyện ngu xuẩn như thế để kích thích cô, kích thích như vậy, ngược lại đem mình kích thích. Xem ra chính mình còn phải hạ thêm công phu.

Dọc theo đường đi, không khí bên trong xe rất thấp, cuối cùng đã tới Đế Vương, An Tuyết Thần cũng không có xuống xe, dọc theo con đường này, cô quyết định, nếu mình không thể quên được, vậy cũng không thể tiện nghi cho như vậy. Nhìn mình tại sao hành hạ anh. Phàm Ngự xuống xe nhìn thấy An Tuyết Thần cũng không có ý tứ xuống xe, An Tuyết Thần chỉ lạnh nhạt liếc cửa xe một cái, Phàm Ngự lập tức sáng tỏ, vòng qua xe, tự mình mở cửa xe cho An Tuyết Thần. Lúc này An Tuyết Thần mới xuống xe.

Mọi người ở cửa Đế Vương há to miệng, "Đây không phải là Phàm Ngự, Phàm thiếu sao? Thế nào còn tự mình mở cửa xe vì một cô gái, đúng là trăm năm khó gặp sao?"

An Tuyết Thần như thế nào không nghe được, khóe miệng khẽ kiêu ngạo khẽ động, ý là: "Trăm năm khó gặp? Vậy tôi liền ngày ngày thấy?"

Phàm Ngự nhìn nét mặt của An Tuyết Thần, sao lại không biết ý nghĩ trong lòng cô, tuy vậy có thể hết giận anh cũng nhận. Phàm Ngự càng thêm nắm chặt cô. Dọc theo con đường này, cũng không quản bao nhiêu ánh mắt ngoài ý muốn, Phàm Ngự tựa như đỡ nữ vương mà đỡ An Tuyết Thần, trong lòng An Tuyết Thần thật thoải mái. Lúc nào thì cô cũng có thể như vậy, cũng là bởi vì Phàm Ngự. Hai người đi vào phòng bao, Lạc Trạch cùng Lệ Lệ đã ngồi chung ở trong phòng. Hai người nhìn hai người đi tới, phát hiện Phàm Ngự giống như thái giám thời cổ đại đỡ lão phật gia. Nhìn hai người tròn mắt hốc mồm. Lệ Lệ gần sát Lạc Trạch nhỏ giọng nói: "Không phải anh nói là Phàm Ngự xuất viện sao? Chuyện gì xảy ra? Tình huống giống như có chút không đúng?" Lạc Trạch lập tức khôi phục lại, mặt xem kịch vui nhìn Phàm Ngự, thanh âm trầm đùa nói: "Ui, tớ nói, đây là lão phật gia giá lâm à? Ha ha"

Phạm Ngự đối mặt với nhạo báng của Lạc Trạch, tuyệt không để ý, chỉ rất là hào phóng thưởng anh một mắt lạnh. An Tuyết Thần hướng Lệ Lệ mở trừng hai mắt. Lệ Lệ “xì” lập tức liền bật cười. Ý là cậu cố chấp. An Tuyết Thần rất đặc ý cười một tiếng, buông Phạm Ngự ra ngồi vào bên cạnh Lệ Lệ.

Phạm Ngự lúng túng thu tay về, sau đó cũng ngồi xuống, thoát khỏi An Tuyết Thần, giờ phút này anh liền giống như vương giả, vẫn là không ai bì nổi như vậy. Không thể vượt qua. An Tuyết Thần lạnh lùng liếc Phạm Ngự một cái, hai người liền bắt đầu hàn huyên. Lạc Trạch đi tới bên cạnh Phạm Ngự ngồi xuống, sau đó mắt lạnh liếc qua anh nói: "Nghe nói, cậu đem Lâm Mộ Dung Tuyết của cậu ném vào nơi này?"

Phạm Ngự không có bất kỳ trả lời nào, chỉ là lạnh nhạt uống rượu, Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự khẽ mỉm cười: "Cậu thật đúng là độc ác, dù sao cũng là phụ nữ của cậu, cái người này, sao chửi đập cô ta, có phải có chút không hợp với đạo làm người hay không đây?"

Phạm Ngự hừ lạnh một tiếng, không nói gì, hai cô gái một bên, cười cười nói nói. An Tuyết Thần đứng lên nói: "Chúng tôi đi ra ngoài một chút, tôi thấy một người quen"

Nói qua liền lôi kéo Giang Lệ Lệ đi ra ngoài, hai người đàn ông này nhìn nhau một cái cũng không có nói gì. An Tuyết Thần cùng Giang Lệ Lệ đi ra, mới vừa đi tới một nửa chỉ nghe thấy một gian trong phòng chung truyền đến tiếng kêu thê thảm.

Hai người dừng bước từ từ đến gần phòng bao đó, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến từng tiếng thê thảm cùng tiếng rên rỉ của cô gái "A, ừ a,"

"Ha ha, kêu đi, cô càng kêu, tôi càng hưng phấn, chờ lâu từ đụ chết cô, ha ha, cô thoải mái sao? Tiện nhân kia" Người đàn ông lớn tiếng hô, tràn đầy **.

"Không, a —— không cần, ừ, a ——" Tiếng cô gái kêu thê thảm vẫn cổ chút mùi vị thối nát.

An Tuyết Thần cùng Giang Lệ Lệ, hai người theo khe cửa nhìn lại, đập vào mi mắt là cô gái cũng là quen thuộc cùng xa lạ như vậy, trong nháy mắt sắc mặt An Tuyết Thần trắng bệch, không hề nghĩ ngợi đẩy cửa vào, vậy mà để cho cô không ngờ vẫn còn ở phía sau, bên cạnh còn vây quanh rất nhiều người đàn ông **, đang chờ.

Đối với việc bị người đến quấy nhiễu bọn họ rất tức giận, chỉ là đảo mắt vừa nhìn, đây không phải là hai cô gái lên cùng Lạc thiếu và Phạm thiếu sao? Còn chưa muốn chọc cho tốt. An Tuyết Thần đàn độn chính là đi qua, ngồi xổm người xuống, nhìn cô gái chật vật không chịu nổi, khắp người tất cả đều là tình tử ** của người đàn ông.

"Cô, cô, Lâm Mộ Dung Tuyết, cô, làm sao sẽ là cô?" An Tuyết Thần thậm chí dùng ánh mắt chính mình không thể tin được, âm thanh run rẩy không thôi, hoàn toàn không dám tin tưởng đây là cô gái bình thường không ai bì nổi, kiều ngạo - Lâm Mộ Dung Tuyết. Hiện tại thể nào biến thành bộ dáng này.

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn thấy An Tuyết Thần, hai mắt tỏa sáng, vội vàng bắt được tay An Tuyết Thần, mở to hai mắt nói: "Cô, cô cứu tôi, giúp, giúp tôi cùng Ngự nói một chút, để cho anh ấy yên tâm, tôi, tôi thật sự hiểu rõ sai lầm rồi"

An Tuyết Thần càng kinh ngạc hơn, đôi môi run rẩy nói: "Cái gì? Tiểu Ngự? Cô nói là Phạm Ngự đưa cô tới nơi này?" Trong mắt An Tuyết Thần tất cả đều là không tin, ban đầu Phạm Ngự cưng chiều cô như vậy bây giờ lại tặng cô tới đây, để cho người ta vũ nhục.

Lâm Mộ Dung Tuyết khóc, khẩn cầu An Tuyết Thần thật chặt nắm lấy cô: "Cô để cho tôi gặp anh ấy một chút, van cầu cô giúp tôi một chút, như vậy nữa thì tôi sẽ chết, nơi này căn bản cũng không phải là địa phương người có thể đến."

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ cũng bị tình cảnh trước mắt hù sợ, giống như là đêm đó vậy. Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, sau đó cời áo khoác của mình xuống đây nấp thân thể của cô, An Tuyết Thần đem khăn tắm trong phòng tắm đắp ở trên người của Lâm Mộ Dung Tuyết. Hai người mang cô đi ra khỏi phòng bao, những người đàn ông kia cũng không dám cản trở, chỉ có thể gọi điện thoại cho quản lý.

"Này, quản lý sao? Mới vừa rồi phụ nữ của Phạm thiếu thân thiết với phụ nữ của Lạc thiếu tới mang con tiện nhân kia đi rồi. Chúng tôi chơi còn chưa có đã nghiên đầu, cậu nói một chút nên làm thế nào?"

"A, được, tôi lập tức liên lạc với Phạm thiếu"

Trong phòng chung, Phạm Ngự liếc mắt nhìn điện thoại, sau đó nhận. Nghe đối phương nói nội dung, không đợi Phạm Ngự nói chuyện, cửa liền bị đẩy ra. Phạm Ngự căn bản còn chưa có nghe đối phương nói xong, gương mặt tuần tú âm lãnh cúp điện thoại. Lười biếng uống rượu đỏ trong tay, hoàn toàn không để ý tới ba cô gái kia. Lạc Trạch quay đầu nhìn lại, hơi sững sờ, lập tức khôi phục như cũ, sau đó vừa liếc nhìn Giang Lệ Lệ, phát hiện hai tay của cô đều run rẩy, sắc mặt cũng rất không tốt, lập tức chau chặt lông mày. Đoán chừng cô ta là nhớ tới đêm đó rồi. Lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh Giang Lệ Lệ, kéo cô qua ôm ngang ở trong ngực mình, sau đó cũng không quay đầu lại mà chỉ lưu lại một câu: "Ngự, chúng tớ đi trước"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, dất Lâm Mộ Dung Tuyết hơi hơi tiến lên. Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn thấy Phạm Ngự lập tức đi qua, khóc nói, đôi tay đặt lên giày da đen bóng của anh: "Ngự, hu hu, em sai lầm rồi, anh tha em đi, tha em đi ra ngoài đi, có được hay không, anh đã nói, em ở trong lòng anh còn có một chút vị trí, anh nói sẽ không làm thương tổn em đâu, anh đã nói..." bởi vì kêu gào lâu, giờ phút này giọng nói của cô trầm thấp dọa người.

An Tuyết Thần chau chặt lông mày nhìn Phạm Ngự, chỉ thấy Phạm Ngự nhẹ nhàng nâng nâng cầm Lâm Mộ Dung Tuyết, sau đó nhìn cô, từ từ dời về phía cổ của cô, thế nhưng tất cả đều là máu, đều là vết cắn hàm răng. Có thể thấy được cô đối xử không tệ.

"Tôi nói qua, nhưng cô không hiểu được quý trọng, làm việc không nên làm, trong nội tâm của tôi vị trí là em gái, đó cũng là để lại cho Lâm Mộ Dung Tuyết trước kia, mà không phải cô" Phạm Ngự nói chuyện, lời nói như băng tuyết Bắc Cực, lạnh lẽo chí cực. Giống như Satan địa ngục tuyên bố ra lệnh.

Lâm Mộng Tuyết vừa nghe, vội vàng chuyển sang An Tuyết Thần, hiện tại cô chỉ có thể cầu xin cô ấy, bởi vì cô rút cuộc biết An Tuyết Thần đối với Phàm Ngự mà nói nặng bao nhiêu, bây giờ cô ấy là người duy nhất có thể cứu cô. Lâm Mộng Tuyết bắt được chân của An Tuyết Thần, An Tuyết Thần cũng thuận thế ngồi chồm hổ xuống. "Cô giúp tôi nói với Ngự một chút, có được hay không, trước kia là tôi sai lầm rồi, thật xin lỗi, tôi hiểu rõ sai lầm rồi, hai người bỏ qua cho tôi, có được hay không?" Lâm Mộng Tuyết kêu khóc, thanh âm cực kỳ thê thảm. An Tuyết Thần nghe là kinh tâm táng đảm. An Tuyết Thần nhìn về phía Phàm Ngự, chỉ thấy vẻ mặt anh không có một chút cảm xúc, thậm chí là âm lãnh hung ác lệ.

An Tuyết Thần nhìn Lâm Mộng Tuyết một cái, thân là phụ nữ của anh như thế nào không biết đầu rồi, nhép nhép miệng môi: "Cái đó, hãy bỏ qua cô ta đi, cô ta cũng đã bị trừng phạt." Lâm Mộng Tuyết nghe An Tuyết Thần nói, ý vị gật đầu.

Phàm Ngự nghiêng đầu nhìn An Tuyết Thần, nhìn chăm chú một phen, nhìn thân thể An Tuyết Thần chỉ rung động, làm gì mà nhìn như vậy cô: "Em xác định?"

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Lâm Mộng Tuyết sau đó gật đầu một cái: "Xác định"

Phàm Ngự vẫn nhìn cô, cảm điện thoại lên phân phó mấy câu. Một hồi thì có mấy người đem Lâm Mộng Tuyết kéo ra ngoài. An Tuyết Thần thở phào nhẹ nhõm, chỉ là lại cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào mình. An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, sau đó ngồi vào bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng: "Anh thật nguy hiểm." Nói qua giống như là đang hỏi anh, cũng rất giống là tự nói với mình.

Phàm Ngự nghe lời của cô..., nhú lông mày. Không nói gì. An Tuyết Thần lại nói: "Anh đã từng cung chiều cô ta như vậy, hiện tại đem cô ta đặt ở nơi đây, anh..." An Tuyết Thần không nói tiếp nữa, hồi tưởng hình ảnh mới vừa rồi nhìn thấy, không nhịn được rung mình một cái.

Phàm Ngự một tay kéo An Tuyết Thần vào trong lòng, thanh âm trầm giọng nói: "Đừng lo lắng, đối với em thì anh sẽ không, cả đời cũng sẽ không. Chỉ cần em không phải phản bội anh?"

An Tuyết Thần ở trong ngực Phàm Ngự nũng nịu nói: "Vậy nếu như tôi phản bội anh, anh trừng phạt tôi thế nào?"

"Vậy chuyện lần trước em cũng biết chân thật, nhưng cũng sẽ không đơn giản như vậy, em phản bội anh sao?" Phàm Ngự nói.

An Tuyết Thần ở trong ngực Phàm Ngự lắc đầu một cái, nói: "Sẽ không, nếu như mà em nói em đây đời này chỉ có một người đàn ông, anh có tin hay không?"

Phàm Ngự vuốt ve đầu An Tuyết Thần, trong mắt không khỏi dịu dàng: "Biết, anh tin tưởng"

An Tuyết Thần lập tức nói, "Nhưng anh không phải, còn để cho em bắt gian tại trận" An Tuyết Thần vừa nghe chuyện này sẽ tức, vội vàng từ trong ngực Phàm Ngự đứng lên. Phàm Ngự vừa nghe, đầu lập tức liền lớn một vòng. Tiểu tử này, cô gái thế nào thời thời khắc khắc thậm chí quên không được chuyện này, anh làm sao lại để cho cô bắt được bím tóc rồi sao? Phàm Ngự vội vàng dụ dỗ nói: "Tuyết Thần, anh biết rõ sai lầm rồi, cho anh một đêm thời gian, nếu như anh chính là không thể tiếp nhận anh, vậy anh sẽ không nói, anh chỉ là tuổi già cô đơn cuộc đời này rồi." Phàm Ngự nói cực kỳ đáng thương. An Tuyết Thần kéo khoe miệng, lúc nào thì anh cũng sẽ như vậy.

Mặt An Tuyết Thần hoài nghi nhìn anh, một đêm, anh muốn làm cái gì? Phàm Ngự nhìn bộ dáng mặt An Tuyết Thần cảnh giác dịu dàng cười một tiếng, đem cô lại lần nữa kéo vào trong ngực nói: "Em đừng suy nghĩ nhiều, anh chỉ để cho em xem xem anh là thành tâm, cùng quyết tâm yêu em, chớ chình anh, hình như là có âm mưu gì?"

An Tuyết Thần nhìn anh, anh càng nói như vậy lại càng khả nghi, không đợi An Tuyết Thần nói chuyện, Phàm Ngự liền ôm An Tuyết Thần đi ra phòng bao, chuẩn bị trở về biệt thự, dọc theo con đường này, quá nhiều người ngoài cửa chú ý đến anh rồi, trong lòng An Tuyết Thần vẫn có chút kiêu ngạo cùng vui mừng, cho nên khoe miệng khẽ giơ lên.

Phàm Ngự hạ trùng mắt đen, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, khoe miệng của mình cũng giơ lên, đó là nụ cười tượng trưng cho hạnh phúc, nhìn người khác trợn mắt hốc mồm. Ma quỷ lại cười.

Tuyển phân cách ——

Hai người trở lại biệt thự, An Tuyết Thần vừa mới xuống xe, liền bị Phàm Ngự ôm ngang, chọc cho An Tuyết Thần thét lên một tiếng. "A ——anh làm gì đây? Làm em hoảng sợ, tự em đi được"

Phàm Ngự hướng cô khẽ mỉm cười, cuối cùng nhìn cô nói: "Hiện tại, em chính là nữ vương, anh làm sao lại để cho em đi bộ đây?"

An Tuyết Thần trừng mắt liếc anh một cái, nhưng trong lòng vẫn rất vui mừng, không nhịn được cười trộm. Ôm chặt cổ của Phàm Ngự. Cũng không quan tâm ánh mắt hoa si của người giúp việc dọc theo đường đi. Giương mắt hâm mộ. Nhất là Vú Trương, mặt xấu bụng cười. Nhìn An Tuyết Thần trong lòng chớp bóng, giống như có chuyện gì. An Tuyết Thần nâng đầu nhỏ lên nhìn Phàm Ngự nhỏ giọng nói: "Bọn họ thế nào nhìn em như vậy?"

Phàm Ngự lạnh nhạt mở miệng: "Đó là bởi vì bảo bối của anh quá đẹp."

Lúc ấy An Tuyết Thần liền muốn ngắt đi "Vô nghĩa."

Phàm Ngự cũng không giải thích, chỉ cười cười, cười đến mức trong lòng An Tuyết Thần ngứa một chút, cô cảm giác như đã xảy ra chuyện gì rồi.

Phàm Ngự ôm An Tuyết Thần dừng lại ở cửa phòng của mình, An Tuyết Thần nhìn cửa này, giống như có chút không giống nhau, nhưng cái gì không

giống nhau cô lại không nói ra được. Biết Phạm Ngự không tru nhả đá văng cửa. An Tuyết Thần xoay đầu qua nhìn tất cả trong phòng, trong nháy mắt mở to cặp mắt cùng há to miệng. Chính mình không thể tin được tất cả những gì mình nhìn thấy, hình như hôm nay trời cao cho cô quá nhiều kinh ngạc. Điều này làm cho An Tuyết Thần nhất thời không có phản ứng kịp. Phạm Ngự hạ mí mắt nhìn An Tuyết Thần bị kinh sợ, khóe miệng cong cong.

An Tuyết Thần kinh ngạc nâng đầu lên nhìn về mặt dịu dàng của Phạm Ngự, lấp ba lấp bắp mở miệng nói: "Tiểu, tiểu Ngự, anh, cái người này, này" Giờ phút này An Tuyết Thần đã kinh ngạc nói không mạch lạc rồi.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần đáng yêu như vậy, rõ ràng đã là mẹ của đứa trẻ, nhưng cô càng giống như đứa bé. Phạm Ngự hôn môi cô, ánh mắt mờ to như sao đêm. An Tuyết Thần thậm chí thậm đã chỉ quên phải nháy mắt rồi. Điều này làm cho Phạm Ngự có chút không ngờ, đột nhiên cười to ra ngoài: "Ha ha, bảo bối, em thật là quá đáng yêu." Nói qua liền ôm An Tuyết Thần đi vào gian phòng, đem An Tuyết Thần đặt ở trên giường lớn. Sau đó anh tán mạn ngồi một bên, vừa vận An Tuyết Thần ngồi xuống, liền lập tức đứng lên, nện bước chân nho nhỏ. Cần thận xem xét tất cả trong gian phòng. Gian phòng là màu hồng pha, trước mắt là giường không lồ, trang sức hoa lệ, làm cho người ta cảm giác mình đang ở trong vương quốc đông thoải, một đầu giường khác, là một bàn trang điểm tinh xảo, trên bàn trang điểm để nhiều loại mỹ phẩm, ở bên cửa sổ sát đất, ánh mặt trời chiếu ra chói mắt, ánh mặt trời chiếu vào một đầu giường, làm cho người ta nhìn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Vốn là lấy màu trắng đen, biến đổi thành nữ tính hóa như thế, có thể thấy được không ít công sức, càng không thể tư nghị chính là buổi sáng bọn họ đi ra gian phòng kia không có thay đổi, nhưng bây giờ lại biến hóa lớn như vậy, cô căn bản là khó có thể tưởng tượng, mấy giờ ngắn ngủi có biến hóa lớn như vậy. An Tuyết Thần đi tới trước bàn trang điểm, ngón tay vạch lên dọc theo bàn trang điểm. Phạm Ngự xuyên qua gương nhìn nét mặt của An Tuyết Thần, vẻ mặt buồn lòng không ít, cũng không uống phí anh phí nhiều như vậy. An Tuyết Thần quá cảm động, nước mắt theo gương mặt chảy xuôi xuống. Phạm Ngự nhìn cô khóc, khăn trương đứng lên, đi đến phía sau cô, vòng chặc eo của cô, ở bên tai cô hà hơi nói: "Sao thế, bảo bối, tại sao khóc chứ? Phải không thích không? Vậy anh lập tức kêu người phá bỏ đi."

An Tuyết Thần vừa nghe liền vội vàng lắc đầu, thanh âm nức nở nói: "Không phải, là bởi vì quá cảm động, có chút kích động mà thôi"

Phạm Ngự vừa nghe lúc này mới buồn lòng căng thẳng trong lòng, ngay sau đó cười một tiếng, xoay thân thể của cô qua, sau đó dịu dàng vì cô lau nước mắt. Ngón tay ở phía dưới mắt của cô nhẹ nhàng vuốt ve. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, chịu không được anh ôn tình thể công. Sau đó khẽ nhón chân lên, chủ động hôn lên môi mỏng của anh.

Phạm Ngự đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó đưa bàn tay ra cố định cái ót của cô, bắt đầu từ bị động đổi thành chủ động, nụ hôn này thật sâu, bắt đầu đưa lưỡi dài ra tới trên đầu lưỡi phấn của cô. An Tuyết Thần cũng chậm chậm bò lên cổ của anh. Cũng nhiệt tình đáp lại anh mời gọi. Lấy được hồi đáp, Phạm Ngự càng thêm kiên định, bế ngang An Tuyết Thần đem cô nhào tới trên giường lớn, nửa tháng này anh thế nhưng chịu hành hạ, tối nay phải hảo hảo đền bù mình một chút. Phạm Ngự đã không kịp chờ đợi muốn tiến vào thân thể của cô, này đã năm năm chưa từng chạm qua thân thể này, nhớ tới mùi của cô, anh cũng đã huyết mạch bành trướng.

Phạm Ngự một thanh xé toang y phục trên người An Tuyết Thần, anh nhanh chóng cỡi trói buộc trên người mình ra, An Tuyết Thần nhìn bộ ngực anh có hai không vết thương đồng dạng như vậy, một vết thương mới, một vết thương cũ, An Tuyết Thần bồi hồi, khuôn mặt tươi cười, bộ mặt không khỏi dịu dàng, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn vuốt ve trái tim của anh.

Phạm Ngự cũng chưa nóng nảy đoạt lấy cô, thậm chí là rất hưởng thụ cô vuốt ve. Phạm Ngự gần sát lỗ tai An Tuyết Thần nói: "Bảo bối, em cảm thấy sao? Vào giờ phút này trái tim này chỉ vì em mà nhảy lên"

Trong lòng An Tuyết Thần tạo nên từng đợt song gợn. Ấm áp, cô biết người đàn ông này đang dùng sinh mạng đi thương cô. An Tuyết Thần cắn môi một cái, sau đó nhỏ giọng nói, tê tê đại đại mở miệng, "Tiểu Ngự, muốn em, yêu em!"

Thân thể Phạm Ngự rõ ràng run rẩy một phen, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô lên: "Bảo bối, em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa?". An Tuyết Thần một đôi mắt to chuyển một cái, sau đó cắn răng nói lại một lần: "Tiểu Ngự, muốn em, muốn cảm thụ anh yêu em!"

Phạm Ngự được An Tuyết Thần mời gọi, bao trùm lên môi của cô, bắt đầu mút thỏa thích hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Bàn tay Phạm Ngự vẫn vuốt ve nơi mềm mại đứng thẳng của cô, nhẹ nhàng triều chọc cô từng chút một. Chọc cho An Tuyết Thần yêu kiều kêu ra tiếng: "Ừ, a, tiểu Ngự"

Phạm Ngự nhìn về mặt không kịp chờ đợi của An Tuyết Thần, khóe miệng khẽ động cười mỉa hoặc một tiếng: "Bảo bối, cái người này, sao nóng lòng thế, anh sẽ cho em"

Nói qua liền nâng cái mông của cô lên, eo ếch huyếch một cái, tiến vào u cốc lâu ngày chưa gặp, cái trán của Phạm Ngự trong nháy mắt mồ hôi đầm đìa, khẽ nguyên rủa một tiếng: "A, bảo bối, em quá chặt, buồn lòng một chút, em cắn anh rất đau"

An Tuyết Thần nghe lời nói của Phạm Ngự thì buồn lòng rất nhiều, lúc này Phạm Ngự mới từ từ co rúm, u cốc của cô tuyệt không giống như phụ nữ đã sinh đứa bé, khít khao giống như là xử nữ. Điều này làm cho anh không cách nào khống chế. Khít khao để cho anh phát điên, để cho anh **, thật muốn chết ở bên trong.

"Ừ, a tiểu Ngự" An Tuyết Thần then thùng rên rỉ, một tiếng tiểu Ngự này kêu lên ở bên trong lòng của Phạm Ngự, càng thêm điên cuồng động đậy.

{Xét duyệt, biên tập xuống tay lưu tình, thật không phải là rất quá, tôi hiểu biết rõ phân tác, cảm ơn nhiều!}

"Tiểu yêu tinh, thật là mãi cho chết người!" nói qua liền bắt đầu một vòng đại chiến thế giới hoan ái. Lúc kết thúc trời đã dâng lên bong bóng cá sáng rõ, hai người đã mồ hôi đầm đìa, vẫn còn ra sức chiến đấu, một đêm này không biết Phạm Ngự đã có bao nhiêu cơ hội bắn ra, có thể thấy được anh cảm dục đã lâu rồi. Biết mới vừa An Tuyết Thần khóc suốt khóc cầu xin tha thứ, lúc này Phạm Ngự mới thỏa mãn thả cô. Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đi vào phòng tắm, thả vào bồn tắm nước ấm. Đem An Tuyết Thần bỏ vào trong bồn tắm, gần như búp bê sứ dễ vỡ. Xinh đẹp động lòng người. Phạm Ngự

nhẹ nhàng lau chùi nơi hiện đầy dấu vết vết hôn của anh, chắc hẳn mới vừa rồi nhất định là rất mất không chế.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần ngủ say, tóc dài tán lác trong nước y hệt như rong biển, rồi rạc tản ra, tựa như một Mỹ Nhân Ngư trong con ngủ mê, bên cạnh có Thủ Hộ Giả kỵ sĩ. Phạm Ngự cam nguyện như kỵ sĩ, vì cô gái chính là nữ thần.

Tuyển phân cách ——

Chờ An Tuyết Thần tỉnh dậy đã là buổi tối, An Tuyết Thần mệt mỏi duỗi lưng một cái, sau đó ngồi dậy, liếc mắt nhìn tất cả đều là dấu vết mập mờ trôi qua trên người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên. Trong lòng đã đem Phạm Ngự - cái đó tình trùng mắng mấy trăm lần. Sau đó tức giận đứng dậy, mở tủ treo quần áo ra, khiến An Tuyết Thần hơi sững sốt, nhìn một học tủ quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, An Tuyết Thần ho khan một cái, sau đó tự nhủ: "Quả nhiên là Phạm Ngự làm" tùy tiện cầm một váy đầm liền thân màu xanh dương hoa tường vi mặc vào. Sau đó vui vẻ ra khỏi phòng.

Dọc theo đường đi, An Tuyết Thần xuống lầu là đoạn đường ngắn, người khác nhìn ánh mắt của cô đều là cái loại rất mập mờ đó. An Tuyết Thần đều buồn bực không thôi? An Tuyết Thần đi tới bên người Vũ Trương, nhỏ giọng nói: "Vũ Trương, bọn họ là thế nào?" Gương mặt Vũ Trương mỉm cười, quan sát An Tuyết Thần một cái, sau đó vỗ bả vai của cô nói: "Thiếu gia, sáng nay lúc thức dậy phản phó nói tới hôm qua con mệt muốn chết rồi, cho nên muốn để con tự nhiên tỉnh dậy!"

An Tuyết Thần vừa nghe như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ngược đầy lên trời, đầu cúi thấp hơn, sau đó nói: "Vậy anh ấy đâu? Đi đâu à?"

Vũ Trương nhìn vẻ mặt xấu hổ của An Tuyết Thần nói: "Thiếu gia, vẫn còn ở công ty, hôm nay là ngày đầu tiên về công ty, cho nên có thể sẽ rất khuya, bảo con ăn trước, không cần chờ cậu ấy."

"À" An Tuyết Thần đáp một tiếng, sau đó đi tới trước bàn ăn, nhìn bàn đầy món ngon, bụng liền kêu lên, thật đúng là đói bụng, tối hôm qua chiến đấu cả đêm, bây giờ thật sự là đói rồi. Cầm bát đưa lên liền bắt đầu chiến đấu. Chờ An Tuyết Thần ăn no, nhớ tới một chuyện, sau đó nói với Vũ Trương: "Vũ Trương, bà chuẩn bị một phần, một lát nữa con phải đi công ty."

Vũ Trương vừa nghe lập tức hiểu, sau đó ứng tiếng nói: "Ừ, được, vũ lập tức chuẩn bị"

"Ừ"

An Tuyết Thần ăn xong rồi, cầm chìa khóa xe Vũ Trương đưa cho, là một chiếc xe thể thao Maybach, An Tuyết Thần chạy xe thể thao, tay lái phụ còn có bữa ăn tối đã được chuẩn bị, nhìn một hộp bữa ăn tối trong lòng thật là vui mừng, loại người giống như anh, cũng sẽ không ăn cơm đi.

Nghĩ đi nghĩ lại đã đến công ty Phạm Ngự. An Tuyết Thần đem xe dừng vào bãi đậu xe, sau đó cầm hộp cơm đi vào đại sảnh, cô vừa tiến vào, lập tức hấp dẫn tầm mắt mọi người, An Tuyết Thần cũng không để ý, trực tiếp ăn thang máy dành riêng cho Phạm Ngự. Trong chớp mắt An Tuyết Thần đi tới, đại sảnh lập tức sôi trào, một mảnh hỗn loạn.

An Tuyết Thần nhìn thang máy một chút xiu lên cao, trong lòng rất tò mò đợi, ding ding ——

Thang máy mở ra, liền phát hiện mọi người giống như là xem kịch vui nhìn cô, cô cũng không thèm để ý, chạy thẳng tới phòng làm việc, vừa định đẩy cửa vào, Thư ký Trương mặt đầy mồ hôi lạnh đi tới ngăn cô lại, nói: "An tiểu thư, hiện tại bên trong có người"

An Tuyết Thần nhìn Thư ký Trương, gương mặt có cái gì không đúng, sau đó đẩy cửa vào, giọi vào tầm mắt An Tuyết Thần là một điểm sọc không kém dưới đại sảnh.

Một cô gái mình tinh ngay ngắn ở cái bàn đối diện tận tình kêu gọi, váy cũng bị mình nhắc lên, về phần Phạm Ngự phản ứng gì, cô căn bản không chú ý. An Tuyết Thần thở mạnh tức giận hô: "Này, làm gì đấy?"

Cô gái thỉnh thoảng xảy ra tiếng la hét dọa, vội vàng sửa sang lại y phục xốc xếch của mình, sau đó kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, Phạm Ngự nghe cô gái tức giận, vội vàng từ trong bàn làm việc ngẩng đầu lên. Sau đó nhìn hai cô gái trong phòng, thấy cô gái kia gương mặt sưng mù, thời điểm nhìn thấy về mặt An Tuyết Thần tức giận, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Làm sao cô còn chưa đi? Còn có chuyện?"

Cô gái kinh ngạc nhìn người đàn ông này, không ngờ mình ở đây biểu diễn nửa ngày thế nhưng anh coi như không nhìn thấy? "À? Không có, không có"

Phạm Ngự dịu dàng nhìn gương mặt An Tuyết Thần, ôn nhu mở miệng: "Bảo bối, tỉnh ngủ, có mệt hay không, tới đây ngồi." Nói xong vỗ vỗ bắp đùi của mình.

Nữ mình tinh kinh ngạc nhìn cấp trên của mình, hoàn toàn không thể tin, cái người đàn ông máu lạnh này cũng sẽ có một mặt như vậy. Phạm Ngự lạnh lùng liếc cô gái kia một cái, nói: "Tại sao còn chưa đi?"

"A, được, tôi sẽ đi ra ngoài". Nữ mình tinh vừa muốn đi, liền bị An Tuyết Thần ngăn lại.

"Chờ một chút" An Tuyết Thần đưa một cái tay khác ra ngăn trở đường đi của cô gái, sau đó lấy một hộp ấm giữ nhiệt theo đầu nữ mình tinh đổ xuống, cử động này chẳng những trấn áp nữ thư ký cũng trấn áp Phạm Ngự một bên. Không nghĩ tới An Tuyết Thần cũng có một màn dũng mãnh như vậy.

"Người đàn ông của tôi mà cô cũng dám quyến rũ, đi ra ngoài" An Tuyết Thần rất có khí thế nói, nữ mình tinh bị tưới ướt cũng không dám nhiều lời vội vàng đi ra. Thư ký Trương thấy thế cũng đi ra ngoài. An Tuyết Thần, một đôi mắt tựa như một con báo cái tập trung vào Phạm Ngự.

Phạm Ngự bị cô nhìn chăm chăm như thế có chút không được tự nhiên, hai vai run lấy bầy nói: "Anh cái gì cũng không biết, vừa nhắc mắt chính là tình trạng như vậy "

An Tuyết Thần cầm hộp com đi tới bên cạnh anh, sau đó đem bữa ăn tối hướng trên bàn để ngửa, ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Ha ha, vậy sao."

Phạm Ngự cũng cười nói: "Ừ, Đúng vậy!"

"Ai tin à?" An Tuyết Thần hướng Phạm Ngự gầm lên giận dữ.

Phạm Ngự vội vàng ôm lấy An Tuyết Thần vội vàng khóc lóc kể lể: "Thật không có, bà xã đại nhân, anh thật sự không biết"

An Tuyết Thần nhìn anh hừ lạnh một tiếng nói: "Ăn com chưa?"

"Ừ, còn chưa ăn." Nói qua liền liếc cái hộp trên bàn một cái, sau đó nói: "Em có phải mang bữa ăn tối rồi hay không "

An Tuyết Thần gạt đầu một cái sau đó đem một phần trong cái hộp lấy ra, mở ra, trong nháy mắt đè nén cả phòng làm việc tràn đầy hạnh phúc cùng mùi vị. Thơm ngào ngạt.

Ở trong lòng của Phạm Ngự là một hồi cảm giác thỏa mãn, nhìn cô mặt vui mừng loay hoay, Phạm Ngự chỉ nhìn cô đã cảm thấy rất no rồi. { dĩ nhiên, tối hôm qua anh đem người ta ăn sạch sẽ thế rồi còn gì nữa }

"Em biết ngay là anh còn chưa ăn com mà, cho nên em liền kêu Vũ Trương giúp anh chuẩn bị một phần, sau đó mang tới. Sau đó..." Nói qua An Tuyết Thần liền dừng lại.

Phạm Ngự nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô làm nhâm, đột nhiên dừng lại, hỏi: "Thế nào?"

An Tuyết Thần xoay thân thể lại cảm tức nhìn Phạm Ngự, đôi tay ôm ngực tức giận nói: "Sau đó đã nhìn thấy anh bị phụ nữ quyến rũ? Xem ra em phải nghĩ biện pháp?"

Phạm Ngự thế mới biết tại sao cô đột nhiên dừng lại, Phạm Ngự mới phát hiện, cái tiểu cô gái này nếu thực sự so đo thì không phải là đùa giỡn, lấy loại lạnh nhạt trước kia thâm tình không có, nhiều hơn khí chất của con gái.

Phạm Ngự đi ra khỏi bàn làm việc, sau đó đi tới trước mặt của An Tuyết Thần, toàn bộ cao hơn cô một cái đầu, Phạm Ngự vô lực thở dài mà nói: "Bằng không như vậy đi, ngày mai em đem phòng làm việc của em dời đến nơi này, phòng làm việc của em sẽ đặt trong phòng nghỉ ngơi? Em xem như vậy có được hay không?" Phạm Ngự vừa nói chuyện đem An Tuyết Thần chọc vui. Sau đó cong cong môi nói: "Tốt lắm, anh trước ăn com đi? Về phần anh vừa nói em sẽ suy nghĩ thật kỹ." Nói qua liền đẩy Phạm Ngự ngồi vào ghế sa lon, sau đó để anh chuẩn bị ăn com.

Phạm Ngự bị An Tuyết Thần đè vào trên ghế sa lon, còn An Tuyết Thần lại ngồi đối diện nhìn anh, An Tuyết Thần thấy anh còn chưa khởi động liền nói: "Sao thế, mau ăn? Nhìn em làm gì, trên mặt em có com à?"

Phạm Ngự dựa vào ghế sofa, thanh âm vô lực nói: "Ừ, nhìn em anh đã cảm thấy no một nửa rồi" An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, nhìn anh đứng lên dáng vẻ giống như rất mệt mỏi? Trong lòng An Tuyết Thần là một hồi đau lòng, đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, sau đó đôi tay ấn ấn huyết thái dương của anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Phạm Ngự cầm tay nhỏ bé của cô đặt ở khóe miệng khe hôn, sau đó một môi để đầu đến cổ cô để hấp thụ lấy hương thơm. "Tuyết Thần, em dứt anh, anh mệt quá!"

An Tuyết Thần thở dài một cái sau đó mở ra hộp đựng vạn bổ khí máu đại xương cốt nóng, tuyệt đối dinh dưỡng, xúc một muổng com thả vào bên miệng của mình thổi thổi sau đó đặt ở bờ môi anh, anh từ từ nuốt xuống. Uống xong một chén canh, chuẩn bị để cho anh ăn chút com, nhưng An Tuyết Thần đặt ở trên môi anh phát hiện không có phản ứng, lúc này mới phát hiện ra anh đã ngủ rồi. Xem ra anh mệt chết đi rồi. An Tuyết Thần để anh ở trên ghế sofa, sau đó đi tới trên bàn làm việc, nhìn những thứ tài liệu chất đống như núi kia, hơn nửa đã bị xử lý qua rồi. An Tuyết Thần lật xem những thứ tài liệu còn chưa xử lý, tùy ý lấy ra một phần nghiêm túc nhìn lại.

1/1 10% tiền vốn ra nước ngoài? Nói như vậy là bị tham ô? An Tuyết Thần tiếp tục lật xem vài phần, phát hiện đều là vấn đề rất khó giải quyết, An Tuyết Thần cầm lên mấy phần phương án Phạm Ngự đã xử lý, vừa nhìn vừa gạt đầu, quả nhiên là Phạm Ngự, xử lý vấn đề cũng cực đoan như vậy, không thể bắt bẻ. Coi là cẩn thận.

An Tuyết Thần nhủ chặt lông mày, thử biện pháp bất chúc Phạm Ngự xử lý vài chuyện. Thời điểm xử lý không sai biệt lắm, An Tuyết Thần liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay đã gần 12 giờ, còn có hai phần, cố gắng lên. An Tuyết Thần vô cùng nghiêm túc xử lý, hoàn toàn không chú ý người đàn ông trên ghế sa lon đang dùng ánh mắt kinh dị nhìn cô. Ngồi ở vị trí của mình xử lý công chuyện của mình là bảo bối của anh sao? Những vấn đề kia cô có thể xử lý sao? Nghĩ tới liền lạng lẽ đi đến bên cạnh cô, cầm lên tài liệu một bên bị cô ném loạn xử lý tốt, vừa nhìn, lông mày nhíu chặt nhất thời buông ra. Khóe miệng giờ lên đường cong lớn, sau đó nhìn về mặt chăm chú xử lý phần việc cuối cùng của An Tuyết Thần một cái, duỗi ngón tay ra đem tóc cô rơi dịch đến sau tai của cô, An Tuyết Thần bị nhiệt độ thỉnh linh xảy ra dọa sợ hết hồn, giương mắt nhìn thấy Phạm Ngự đang dụ dằng nhìn mình. An Tuyết Thần nói: "Trời ạ, chừng nào thì anh tỉnh ngủ, đi bộ không nói không rằng, làm em hoảng sợ." Nói xong tròn mắt nhìn Phạm Ngự một cái.

"Đây không phải là em xem quá nghiêm túc sao? Chuyên tâm như vậy anh nào dám quấy rầy? Những thứ này đều là em xử lý?" Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói. Lúc ấy An Tuyết Thần liền tròn mắt thật to nói: "Nói nhảm, em xem gian phòng này của công ty chỉ có hai ta, không phải em chẳng lẽ là

quý à?"

Mặt Phạm Ngự liền biến sắc sau đó nặng nề nói: "Anh từng ở nơi này từng giết một người."

An Tuyết Thần vừa nghe tóc gáy cũng dựng đứng, nhìn Phạm Ngự nói: "Không phải chứ?"

Phạm Ngự nhìn vẻ mặt tin thật của cô đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng: "Ha ha, trêu chọc em thì sao? Em thật đúng là tin à?"

An Tuyết Thần trừng mắt liếc anh một cái nói: "Giỏi lắm, em rất mệt mỏi, em muốn về nhà ngủ" Nói qua liền cầm túi xách đứng lên vỗ vỗ cái cổ nhức mỏi.

Phạm Ngự nhìn cô sau đó kéo tay nhỏ bé của cô đi ra ngoài. Chuẩn bị về nhà ngủ một giấc. An Tuyết Thần ngồi ở trong xe, mơ mơ màng màng liền ngủ mất, những tài liệu kia thật là mệt mỏi đầu óc.

Phạm Ngự nghiêng gương mặt tuấn tú nhìn An Tuyết Thần ngủ say, trong mắt tán qua sáng bóng, những tài liệu kia nếu là tự mình xử lý, cũng giống như nhau, có thể nhưng có thể nghĩ ra cũng phương án xử lý giống như mình, quả nhiên là cô gái mình xem trọng. Xem ra chính mình sớm đem cô buộc ở bên người, đã có con trai, nhưng vẫn trói chặt cô lại thì tương đối an tâm, cô gái như vậy rất đáng coi trọng. { tôi nói nè, các người hợp thành một, một người đáng đáp mị hoặc cô gái yêu nghiệt, thông minh đạt lý, khéo hiểu lòng người. Lẫn nhau nhìn đôi phương thôi. } { thật ra thì, nói thật chỉ cần yêu nhau, không cần những thứ kia, thật lòng cùng nhau so với cái gì cũng mạnh hơn }

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Cần phải nhìn, cuộc hành trình New Zealand

Dọc theo đường đi An Tuyết Thần đều là mơ màng ngủ, xem ra là thật mệt rồi, Phạm Ngự nhìn bộ dạng cô ngọt ngào đi vào giấc ngủ, trong lòng một hồi thỏa mãn, xem ra muốn chuẩn bị một hôn lễ thể kỷ.

Phạm Ngự đem An Tuyết Thần ôm lên giường, sau đó vì cô cởi giày, thay áo ngủ, đòi này anh - Phạm Ngự còn chưa từng làm chuyện như vậy? Vì cô gái nhỏ này mà có thể nói là khai hoang lần đầu rồi. Nghĩ tới đây, nếu như người khác nhìn thấy tình huống gì, đường đường Phạm thiếu thể nhưng phục vụ một cô gái, khoe miệng tự nhiên giương lên đường cong đẹp mắt. Sau đó ngồi ở bên giường nhìn An Tuyết Thần. Thì ra hạnh phúc rất đơn giản như thế thôi. Chưa có từng nghĩ tới, anh sẽ có được một ngày hạnh phúc. Cuối cùng tà bất thắng chính, ma quỷ thắng không nổi thiên sứ, vốn là muốn bẻ gãy cánh chim của cô, nhưng là bây giờ xem ra, là cô cảm hóa anh Hắc Dực.

Hạnh phúc không gì hơn cái này ——

Phạm Ngự đi vào phòng tắm đem lấy chính mình rửa mặt một phen, sau đó nhìn An Tuyết Thần bầy uốn éo tám lách ra, nghiêng người nằm ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng đem lấy cô một cái kéo vào trong ngực của mình, để cho cô dán chặt mình. An Tuyết Thần ngửi được mùi vị quen thuộc, thuận thế trốn vào trong ngực của anh. Hít lấy ấm áp, tay nhỏ bé cũng vòng chắc eo rắn chắc của anh. Phạm Ngự nhìn phản ứng của An Tuyết Thần, khoe miệng tà mị khẽ giờ lên, sau đó nhẹ nhàng ở cái trán của cô vừa hôn, ngay sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị cùng cô cùng nhau tiến vào mộng đẹp. Miệng của hai người đều dạt dào nụ cười hạnh phúc.

Vài ngày sau ——

"Oa —— a ——" An Tuyết Thần ngồi ở trên khí cầu nóng, hướng về phía dưới đất hô to. Thì ra là mấy ngày nay Phạm Ngự đã sắp xếp chuyện này, bọn họ ra ngoài du lịch.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đi tới bên người cô vòng chắc cô, cùng cô cảm thụ, An Tuyết Thần đưa hai cánh tay ra hưởng thụ từng trận gió mát thuộc về rừng mưa nhiệt đới. Thật là thoải mái. Chỉ chớp mắt, lúc nữa là bọn họ sẽ đến New Zealand.

New Zealand, lại dịch đến New Zealand, ở bộ phận Tây Nam Thái Bình Dương, là một quốc gia trên đảo. New Zealand có hai đảo lớn lấy eo biển Cook ngăn cách, Nam đảo lân cận Châu Nam Cực, Bắc Đảo cùng đảo Phi-gi cùng Ton-ga tương hồ. Diện tích 26.8 vạn km². Thủ đô Wellington, lớn nhất thành phố là Auckland. New Zealand có nền kinh tế phồn vinh, thuộc loại đất nước phát triển. Hai mươi năm qua, kinh tế New Zealand thành công từ nền nông nghiệp làm chủ, chuyển hình sang nền công nghiệp hoá thị trường tự do kinh tế vì có sức cạnh tranh quốc tế. Sừng hươu, thịt dê, sản phẩm từ sữa cùng lông dê thô xuất khẩu trị giá đều là đệ nhất thế giới. Khí hậu ở New Zealand dễ chịu, môi trường mát mẻ, phong cảnh tươi đẹp, du lịch thắng cảnh trải rộng, rừng rậm tài nguyên phong phú, mặt đất quang cảnh giàu có biến hóa, cuộc sống trình độ cũng tương đối cao, xếp hạng trong người phát triển có chỉ số thứ 3 của Liên Hợp Quốc.

An Tuyết Thần xoay thân thể lại nhìn Phạm Ngự, nhu tình tựa thủy nói: "Tiểu Ngự, cảm ơn anh, thật là đẹp, còn có quả khí cầu nóng này thật to, chỉ là anh đem con trai để chỗ nào rồi hả?"

Phạm Ngự hôn gương mặt của An Tuyết Thần, nhẹ giọng nói: "Ồ khách sạn rồi, sẽ có người chăm sóc nó, chúng ta đừng lo lắng"

An Tuyết Thần gật đầu một cái, nhìn phong cảnh thưởng thức những thứ mình có thể nhìn thấy nơi này, thật là đẹp không từ để nói, đất nước này không thiếu trời xanh cùng màu xanh hoa cỏ, sẽ mang lại cho người ta vô cùng nhiệt tình cùng sức sống. Khi con người đưa thân vào đây, đưa tay che trời cự sam, thì như có sức lực chạm tới rừng rậm nguyên thủy; du lịch vịnh Vu Hải, thường xuyên có cá heo nhảy ra khỏi mặt biển, xuyên qua ở bên; rất hiếm người tới ở vùng quê dựng lều, càng có một loại cảm giác lớn như hoàn toàn xâm nhập tự nhiên. Đất nước này gần đầy vườn hoa thiên nhiên, cảnh trí bốn mùa đúng người, đặt mình trong đó, nơi nơi xanh ngắt lục lâm, ngửa đầu nhưng thấy trời xanh mây trắng. Bờ cát cùng hồ chạy dài bát ngát, rừng nhiệt đới cao vút hơn người, Điền Viên xanh lá leo bám, thâm cốc trùng điệp, cảnh trí đẹp không sao tả xiết, giống như một vài bức tranh phong cảnh tự nhiên không sửa chữa, khiến người ta hoa mắt mê mẩn. Cho dù là thành thị cũng tràn đầy một cổ phong cách đặc biệt, kiến trúc rất khác biệt, chợ náo nhiệt. Có thể thấy được khí cầu nóng đã bay cao bao nhiêu rồi. An Tuyết Thần vừa mới bắt đầu là bị bật mắt đi lên, thời điểm đó cảm giác mình lâng lâng, thậm chí còn có một chút khẩn trương, đợi đến khi mình mở mắt, kích động cũng không thể nói chuyện, không nghĩ tới Phạm Ngự thế nhưng cũng sẽ có một mặt như vậy. Nhiều phản kích động, đa phần vui mừng.

Hai người cùng nhìn nhau, giờ phút này trong mắt chỉ có đối phương, An Tuyết Thần nhìn vào tròng mắt đen y hệt đầm sâu của Phạm Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, ánh mắt của anh quá nóng rực, nhìn An Tuyết Thần có chút xấu hổ. "Tuyết Thần, bằng không, chúng ta kết hôn đi?" ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? "À?" An Tuyết Thần bị lời nói của Phạm Ngự làm sợ hết hồn. Không nghĩ tới anh sẽ phát ra một câu như vậy. Bị sợ đến An Tuyết Thần bầy hồn bầy vía cũng bị mất ba hồn, chạy chết vía rồi. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, gương mặt kính ngạc: "Thế nào đột nhiên nói vậy?"

Phạm Ngự thâm tình bùng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, một đôi tròng mắt đen tập trung vào cặp mắt to tròn veo của An Tuyết Thần, lập to lần nữa nói: "Tuyết Thần, anh nghiêm túc, con của chúng ta cũng lớn như vậy, lần này dẫn bà xã là em đi du lịch chính là muốn cầu hôn em"

An Tuyết Thần đối với Ngự Phạm Ngự thâm tình cáo biệt, hiển nhiên ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời đầu có chút vận chuyển không được. An Tuyết Thần nhất thời không tiếp thụ nổi cho nên duyên chuyển cự tuyệt nói: "Cái đó, chúng ta khó có được cơ hội ra ngoài chơi, chuyện này chờ về đến rồi nói tiếp đi, có được hay không, anh như vậy làm không khí rất dễ nén"

Phạm Ngự nghe An Tuyết Thần cự tuyệt liền biến dạng, trong lòng buồn buồn, cho là cô vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho mình, cho nên cũng không nói nữa, thật ra thì anh sao biết, thời điểm An Tuyết Thần nghe được những lời này, trong lòng kích động cực kỳ, thật muốn lập tức đồng ý anh, nhưng cô không thể, thời gian mười năm có quá nhiều biến đổi, cho nên cô muốn tìm đúng thời cơ.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự có chút uất ức, chủ động ôm anh, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, sau đó nũng nịu nói: "Không khí tốt như vậy, không phải là chúng ta phải làm chút gì sao?" Phạm Ngự đùa giỡn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của An Tuyết Thần. Biết cô muốn làm cái gì, cho nên khoe miệng xấu xa nhếch lên, giả bộ hồ đồ nói: "Làm cái gì?"

An Tuyết Thần nôi đóa, sau đó mấp máy đôi môi mình, chủ động dâng lên đi. Bao trùm môi mọng của Phạm Ngự. Cái lưỡi thom tho nhỏ nhỏ xẹt qua hàm răng của anh, còn trêu chọc Phạm Ngự, nhưng Phạm Ngự không cho đáp lại, chỉ nhẹ nhàng vòng chắc eo của cô, An Tuyết Thần càng thêm nôi đóa, choáng nha, người đàn ông này, được vui đời tiên. Không có biện pháp chỉ có thể trên phạm vi lớn khiêu chiến bản thân, đồng thời khiêu chiến sự nhẫn nại của Phạm Ngự. Nhưng cô không biết sao? Anh đối với cô đều không có sự nhẫn nại đáng nói? Cô gái nhỏ này không phải là đang đùa với lửa **. Trên khí cầu nóng bay trên không trung lăm, hiệu quả khẳng định không tầm thường. Nghĩ tới đây tròng mắt đen thâm thúy của Phạm Ngự trở nên trầm tĩnh, cái loại hơi thở tà tử đó quyền tịch mà đến, khoe miệng khẽ gợn lên. An Tuyết Thần phát hiện loại hơi thở nguy hiểm đó, mở mắt chiếu mộ tiến công vào tròng mắt đen của anh, bị cắn nuốt vào, An Tuyết Thần đột nhiên muốn đẩy anh ra, nhưng cùng một đoán rồi, một bàn tay to của Phạm Ngự cố định cái ót cô, một tay khác vòng quanh eo ếch cô, cổ tay buộc chặt. Khiến An Tuyết Thần không thể động đậy. Trong miệng An Tuyết Thần phát ra thanh âm ô ô, hình như chất vấn anh muốn làm cái gì vậy?

"Umh umh" An Tuyết Thần không thể động đậy chỉ có thể dùng hai tay nhỏ bé của mình, đặt ở giữa bọn họ, ra sức ngăn cản. Mặc dù Phạm Ngự không có động tác tiến thêm một bước, nhưng mới vừa rồi cái loại hơi thở quen thuộc đó, cùng này ánh mắt đã lâu không thấy, để cho cô cảm thấy lo lắng, trái tim nhảy loạn không được, tựa như mới vừa gặp chúng loại kia trong mắt của anh... Tình thế bất buộc. Đồ chơi anh nhìn trúng không ai có thể chạy thoát. Loại cảm giác đó thật sự là đã lâu, suy nghĩ một chút trong lòng kích động không thôi.

Phạm Ngự nửa hí con mắt báo, khôi phục dã tính nguyên thủy, cái loại bất giác phóng dăng, bướng bỉnh kiêu ngạo không kém, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn cảnh giác của An Tuyết Thần nói: "Bảo bối, chúng ta tìm kiếm cảm giác lúc đầu, như thế nào? Hà?" Cảm giác lúc đầu? Quả nhiên An Tuyết Thần đã đoán đúng, An Tuyết Thần nhìn khuôn mặt yêu mỹ kia, mị hoặc chứng sinh, không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, cảm giác con báo nhỏ ngủ say đã thức tỉnh. Giờ phút này trái tim An Tuyết Thần cuồng loạn không dứt. Cái loại cảm giác đó vừa kinh sợ lại vừa kích thích, cuốn nhau mà đến.

An Tuyết Thần ngây ngốc nhìn Phạm Ngự không chút kiêng kỵ, thậm chí không tốt, liền muốn thoát thân, Phạm Ngự làm sao sẽ cho cô có cơ hội này đây? Chân dài ở cạnh chân cô tiếp theo quét tới, An Tuyết Thần lên tiếng kinh hô, hoàn toàn mất hết lực chống đỡ, chỉ có thể nắm chặt Phạm Ngự, thuận thế Phạm Ngự đem cả người cô ôm vào lòng, để cho hai đôi tay cô vòng chắc cổ của anh, tròng mắt Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, khoe miệng động động, loại cười tà tử của Satan nổi lên. Nhìn nhịp tim của An Tuyết Thần tăng vọt. An Tuyết Thần nhìn anh, tròng mắt màu thâm đen đa tình lại lạnh lùng, sóng mũi cao hoàn mỹ nhất. Hơn nữa cả người tản mát ra một loại hơi thở vương giả mê người, làm người ta không bỏ được đem tâm mắt từ trên mặt anh lấy ra. Anh xinh đẹp mơ hồ như nam nữ, trên gương mặt tà mị lộ ra một loại thành thực không chút để ý, mỹ lệ như thế, lại không thể dùng ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần lập tức đỏ, cổ nhìn Phạm Ngự, tron lòng anh vui vẻ, khoe miệng tà tử mị hoặc càng thêm không chút kiêng kỵ. Phạm Ngự khẽ nâng con mắt, thanh âm trầm thấp, nhẹ giọng không chút để ý nói: "Thế nào? Cái người này, sao gấp gấp thế, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như vậy." Nói qua, Phạm Ngự nhẹ nhàng cúi đầu, ở bên tai cô thổi khí, tà khí như thế: "Chỉ là, anh nhất định làm em sống mơ mơ màng màng hay sao?" Nói qua anh còn trêu đùa cắn vành tai của cô. Mập mờ như thế. An Tuyết Thần chỉ cảm thấy lửa nóng, choáng nha, người đàn ông này quả thật là nguy hiểm. Khi thân thể anh nổi lên thú tính quả nhiên áp chế không xuống.

Phạm Ngự đem lấy cô thấp ở chính giữa chèo chống lên, sau đó ánh mắt tinh vi như bác sỹ, khoe miệng tà mị giờ lên độ cong gây chú ý như vậy, hiện tại An Tuyết Thần cảm giác không khí hít vào trong phổi đều là tiềm nhiệm hơi thở của anh. Ngực phập phồng kịch liệt, bởi vì khăn trang quá độ. Phạm Ngự hạ trông mắt đen, nhìn hai vú cô trên dưới phập phồng, con ngươi màu đen, sâu hơn một thành, khớp xương cổ họng cồn động một phen. An Tuyết Thần chỉ cảm thấy anh như thế lại nóng rực nhìn chăm chú cũng sắp đem y phục trên bộ ngực cô đốt thành tro bụi rồi.

An Tuyết Thần khăn trang nuốt nước bọt, thanh âm ngưng ngừng nói: "Cái đó, tiểu Ngự, chúng ta, chúng ta về khách sạn tốt hơn, ở đây không tốt." Thanh âm của An Tuyết Thần chọc người thương hại, chỉ là Phạm Ngự chính là thích loại giọng này. Phạm Ngự hếch tuấn mày, âm thanh khàn khàn tới tâm nói: "Về khách sạn muốn cái gì? Nếu bảo bối đều nói như vậy rồi, vậy chúng ta cũng không cần đợi về đến khách sạn rồi, ở chỗ này thi hành cũng tốt!" Gương mặt An Tuyết Thần kinh dị cùng kinh ngạc, không nghĩ tới mình bị anh một đường bố trí. Đúng vậy, anh cũng không có làm gì, tại sao mình có thể nói như vậy đây? Phạm Ngự thường thức vẻ mặt tán mạn của cô. An Tuyết Thần nhìn anh, một đôi mắt cơ hồ cũng sắp phun ra lửa, căm tức nhìn Phạm Ngự. Răng nghiến đến vang dội.

"—Ba—by!" Nói qua liền bắt đầu cách cái váy mỏng manh của cô chuyển động vuốt ve, bàn tay cực kỳ thô lướt qua thân thể An Tuyết Thần, chỉ cảm thấy hàng loạt âm áp. Khiến thân thể An Tuyết Thần run rẩy rõ ràng. Lại làm Phạm Ngự nhạo báng: "Thế nào, nhạy cảm như vậy, phản ứng lớn như vậy, anh thật là nên làm hay không làm đây?"

An Tuyết Thần cắn chặt cánh môi không nói lời nào, dám nói không thốt nên lời. Choáng nha, tình huống thế nào, lúc An Tuyết Thần ảo não, An Tuyết Thần chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, trông mắt vừa nhìn, váy của mình đã bị thổi lui đến thắt lưng.

Trông mắt vừa nhìn, váy của mình đã bị thổi lui đến thắt lưng. Áo ngực viền ren màu đen, bọc nơi rất tròn của An Tuyết Thần, rãnh vú sâu hoắm, như ẩn như hiện, theo hô hấp của cô biến chuyển. Khoe miệng Phạm Ngự mị hoặc cười một tiếng, sau đó đưa ngón trở ra, ở phía trên áo ngực không có vây lại xuân sắc vạch lên. Nhu Nhu mềm mại. Giống như một đoàn kẹo đường. Ngón trở của anh lưu nhàn ở trên đỉnh nhũ tiêm của cô du động, cuối cùng cũng luôn vào trong khe hở áo ngực, ngón tay trên chọc đỉnh núi đã đứng vững của An Tuyết Thần. Phạm Ngự hơi dùng sức bóp một cái, An Tuyết Thần không nhìn được yêu kiều lên tiếng: "Ừ" Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần đỏ lên nhìn Phạm Ngự. "Tiểu Ngự, không nên như vậy có được hay không?" An Tuyết Thần cầu xin tha thứ, kháng cự Phạm Ngự nghe vào màng nhĩ lại giống như là muốn mời gọi. Phạm Ngự khoi cầm của cô lên hơi thở người đàn ông dương cương thổi xức lên gò má An Tuyết Thần, trầm giọng nói: "Bảo bối, cái người này, em đang mời anh, biết không?"

Nói qua liền bao trùm lên môi của cô, giày xéo mũi môi của cô, đúng vậy, đối với cô cực tuyệt có chút tức giận, cho nên muốn trừng phạt cô, thanh âm nước đọng giữa đôi môi dính tai nhức óc, anh hấp thụ lấy chất mật trong miệng cô. Lưỡi dài xẹt qua mỗi một chỗ trong khoang miệng của cô, An Tuyết Thần chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, dưỡng khí tron phổi sắp bị anh hút hầu như không còn rồi. Đôi tay cô bất tri giác leo lên cổ của anh, khẽ nâng mũi chân lên. Con ngươi Phạm Ngự sâu và đen, trong nháy mắt sáng lên, lửa dục ở trong đó vận sức chờ phát động, hoàn toàn bị cử động tự nhiên của An Tuyết Thần đốt lên.

An Tuyết Thần áp ứng nói qua. Đó là bởi vì cô lướt qua quần lót cô đem lấy ngón tay dài của chính mình khuấy thân mà vào. An Tuyết Thần nhất thời không bị không chế ngâm kêu thành tiếng.

Phạm Ngự rời khỏi mũi môi của cô, nhìn cánh môi xinh đẹp bị chính mình làm thành màu đỏ, cả thân thể An Tuyết Thần liền tê liệt, nếu như không có Phạm Ngự chống đỡ lấy cô, chỉ sợ sớm đã ngã nhào xuống rồi. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, là lưỡi ở vai thom của cô chạy.

Phạm Ngự tiến tới bên tai của cô nói: "Vật nhỏ, thật nhạy cảm, như vậy cũng có thể?" Nói qua Phạm Ngự vùng lên váy liền cùng quần lót của cô cũng bị anh hùy bỏ. Sau đó bàn tay xâm nhập phía sau lưng của cô, ngón tay đi tới chỗ áo ngực của cô, ngón tay nhẹ nhàng gầy lên, áo ngực tán lác rớt đất, một đôi bông đào trắng kiều đứng thẳng óng ánh nhảy về phía trước ra ngoài, lung lay trước ánh mắt của Phạm Ngự, bây giờ An Tuyết Thần như trắng trơn đối mặt với Phạm Ngự, mà Phạm Ngự vẫn là áo mũ chỉnh tề như vậy, cảm thú.

Thanh âm trầm thấp ra lệnh: "Bảo bối, ngoan, giúp anh cởi quần áo

An Tuyết Thần cắn răng không nói lời nào, khoe miệng Phạm Ngự nhếch lên, thủ hạ chính là động tác trong phạm vi lớn. "A em cởi, em cởi, anh đừng động nữa!" Khuôn mặt tươi cười của An Tuyết Thần đỏ lên bắt đầu cởi dây lưng của anh ra, sau đó cởi áo anh. Hai người cứ như vậy ** tương đối. Phạm Ngự nâng cằm An Tuyết Thần lên, sau đó nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm đỏ hồng, eo ếch hưng hăng đâm vào, đạt đến chỗ sâu, nét mặt An Tuyết Thần giảm bớt nhiệt, Phạm Ngự rất thỏa mãn, canh chừng vẻ mặt cô tiến vào cô, thật đúng là vui vẻ, sau đó liền bắt đầu một đoạn hành trình hoan ái. Dưới tình huống như thế, Hap—py như vậy, thật là làm cho người ta bội phục, còn thật là khó khăn quên cuộc hành trình New Zealand.

{ biên tập xét duyệt đại nhân, đã sửa đổi qua, ít nhiều có chút được không, các độc giả yêu cầu, tôi cũng vậy không có biện pháp. Không tính là quá phận thôi. Không có quá thật, gần đây độc giả yêu cầu thật, không có biện pháp, bao nhiêu tới điểm, nhưng mà không kịch liệt, xuống tay lưu tình, cảm ơn, tôi bảo đảm sẽ không có lần tới rồi, một chương này thật sự là cần. }

Tuyển phân cách ——

Hai người trở lại khách sạn đã là sức cùng lực kiệt, dĩ nhiên người sức cùng lực kiệt kia đương nhiên chính là An Tuyết Thần, còn Phạm Ngự sao? Tinh thần tựa như con mèo ngủ. Tinh thần phản chấn. Sau khi An Tuyết Thần tắm lập tức đi về phía giường lớn, một chết cô, đến cùng liền bắt đầu thờ to ngủ. Cô cần bổ sung thể lực. Phạm Ngự tắm qua, nhìn trên giường lớn, tư thế ngủ của An Tuyết Thần tuyệt không ưu nhã, hiện ra hình chữ đại, khăn tắm hạ ở Hắc Thần, u cổ như ẩn như hiện. Nhìn cổ họng Phạm Ngự chuyển động, trông mắt đen từ từ đốt tia lửa, trong nháy mắt lập tức sáng. An Tuyết Thần còn đang trong giấc mộng, không biết nguy hiểm dường như đan từng bước một đến gần cô. Phạm Ngự từng bước một đến gần An Tuyết Thần, nằm ở bên người cô, biết cô rất mệt mỏi, nhưng lửa dục của mình thế nào diệt đây? Anh nhẹ nhàng cắt tia tóc dài tán lác trên trán cô, tóc dài y hệt tảo biển bổ nhào tán ra.

Tia vàng nhạt ảm áp trên giường, An Tuyết Thần chìm vào giấc ngủ, chỉ cảm thấy nhiệt hòa đốt người, nhiệt bất tự tri, giống như có lửa nóng gì đó ở trên thân thể của cô tác quái, vài sợi tóc xoắn xết tán loạn, lộ rõ cuống dâ; khăn tắm mỏng manh đã bị anh gạt sang bên vai, lộ ra rãnh vú sâu hoắm, mông lớn rất tròn; eo thon mỏng như phiến giấy trắng - non về ra đường cong cực hạn mượt mà, phơi bày da thịt nhu động cọ xát bằng tron tâm ti trên giường đơn hấp thu hơi lạnh, lại chọc giận đến. . . Kề thấy huyết mạch lộ rõ gân xanh, máu mũi phun trào. Phàm Ngự khẽ nguyền rủa ra tiếng, CMN, cô gái này ngủ còn có thể quyến rũ đàn ông như vậy. Đáng chết.

Chợt cúi người, trần trần độc hữu mùi thơm thoang thoảng của cô gái xông vào mũi, một thanh kéo cánh tay tuyết trắng nõn nà của An Tuyết Thần qua, cuốn co rúm lại run rẩy dịu dàng, cổ đồng sắc kiên cường thân thể vòng che, bọc lại thân thể cô gái xinh xắn lạnh lợi, góc cạnh rõ ràng, môi mỏng ngay sau đó như cuồng phong cuốn qua, mút lấy môi anh đào như hoa nở rộ, tùy ý ngược đãi. Nhất là cô mới vừa tắm qua, nụ hoa giống như sau mưa rục rờ nở rộ. Chỉ là lại bị Phàm Ngự hái.

Đang trong giấc mộng, An Tuyết Thần cảm giác mình sắp không thể hô hấp, không kiên nhẫn mở hai mắt ra, nhìn thấy gương mặt tuần tú phóng đại của Phàm Ngự. Phát hiện cánh môi mình đang bị anh tùy ý gặm xéo. Dưới con ngươi màu đen ẩn giấu lửa mạnh. Lúc này An Tuyết Thần mới phản ứng được, anh muốn làm cái gì.

"Ồ ô, umh Phàm Ngự, anh, chớ quá đáng!" An Tuyết Thần né tránh Phàm Ngự cuồng phong giống như hôn sâu. Thở hổn hển nói.

Hai tay của Phàm Ngự chạy trên da thịt bóng loáng của cô, kích thích xúc cảm, tiêm nhiễm từng tế bào máu của Phàm Ngự, cự vật ở dưới hạ thân đứng thẳng kháng cự. Yêu cầu lập tức tiến vào thân thể của cô, cái loại dửng dạc tron mềm non nót đó. Phàm Ngự ở bên tai An Tuyết Thần, anh biết cô đã rất mệt mỏi, dụ dỗ: "Bảo bối, anh thật khó chịu, một chút có được hay không?"

An Tuyết Thần vừa muốn cự tuyệt, liền bị cánh môi Phàm Ngự tràn đầy dương cương chiếm đoạt. Sâu sắc triền miên. Sau đó nâng cao hai chân của cô một loạt mà vào. Phàm Ngự trầm thấp quấn quanh miệng lưỡi giữa hai người, hạ thân co rúm, giọng nói động lòng người cùng với thờ gấp, cùng đáng người thốt tha quần quít liên tục, tại ban đêm ở New Zealand khải giai điệu đàn duy mỹ mập mờ tâm hồn nhất trên thế giới.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần tồn thất thể lực nghiêm trọng ngủ suốt cả một ngày đêm, thời điểm lần nữa tỉnh lại đã là buổi tối, nếu như không phải là bụng của mình tham côn trùng cùng sâu ngủ dờ dờ đối kháng, tham côn trùng toàn thắng.

An Tuyết Thần mơ mơ màng màng đi vào phòng tắm, dội cho chính mình một gáo nước lạnh, trong nháy mắt tỉnh táo không ít, nhớ tới chuyện xảy ra cả ngày hôm qua đã, cô vừa muốn đem Phàm Ngự cắt thành tám khúc nuốt vào trong bụng. Vừa nói trong bụng, bụng bắt chảnh mặt kêu lên. An Tuyết Thần khổ não nắm bụng, sau đó tắm rửa lần nữa thân thể, tìm một cái váy mặc vào. An Tuyết Thần vừa mới đi ra phòng tắm, chỉ nghe thấy điện thoại nhà đang kêu, đi tới cầm điện thoại lên, tay phải vẫn còn ở duy trì động tác dùng khăn lông lau tóc.

"A lô?"

"Bảo bối, tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì đi xuống dùng cơm đi? Anh và con trai ở lầu 99" Thanh âm của Phàm Ngự đáng đánh đòn truyền đến, An Tuyết Thần nửa híp mắt hạnh, hưng hăng nắm chặt điện thoại, thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tốt, em lập tức tới ngay"

An Tuyết Thần cúp điện thoại, choáng nha, mang theo tức giận đằng đằng rời phòng, đi về phía phòng ăn. Mới ra thang máy đã nhìn thấy hai cha con ngồi ở chỗ đó nhìn cảnh đêm. An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, ánh mắt sắc bén kia suy đoán chuôhành động của cô. Phàm Ngự cũng cảm thấy, nhưng cũng không còn nhìn về cô, mà là cùng Tiểu Niệm Ngự đối diện một bộ tiểu đại nhân nói: "Tiểu tử, một hồi mẹ con sẽ nói đóá, nếu như con có thể giải quyết, con được chỗ tốt?"

Tiểu Niệm Ngự vốn vẫn còn tức giận chuyện bọn họ đi chơi, đem mình để ở khách sạn, nhưng vừa nghe câu nói kế tiếp của Phàm Ngự, tròng mắt đen ảm đạm non nót trong nháy mắt đốt sáng, nghiêng đầu nhìn Phàm Ngự: "Thật?"

Phàm Ngự chỉ nhếch môi cười, khẽ gật đầu. Tiểu Niệm Ngự ho khan một cái lúc này mới lên tiếng: "Cái gì đều được?"

Phàm Ngự cười không ngừng không nói, một bên An Tuyết Thần cho là anh đang nhìn Tiểu Niệm Ngự cười đấy? Tiểu Niệm Ngự quả nhiên công phu sư tử ngọam: "Con muốn cái hoang đảo Nam Bán Cầu kia, mấy ngày trước ti vi chiếu chính là cái kia"

Phàm Ngự hơi sững sờ, không nghĩ tới tiểu tử này có thể nói lên vấn đề như vậy, không saicái đảo không người đó là anh muốn mua, không nghĩ tới tiểu tử này thế nhưng cũng theo dõi. Dã tâm cũng quá lớn rồi. Xem ra đều không cần huấn luyện, trực tiếp có thể nhận ban rồi. Phàm Ngự ngoắc ngoắc môi mỏng nói: "Đồng ý." Hai cha con đặt thành hiệp nghị cùng nhau cười một tiếng. An Tuyết Thần giận dưng dưng đi tới, đặt mông ngồi bên cạnh con trai, để ý cũng không để ý Phàm Ngự. Coi anh là không khí. Sau đó mặt dịu dàng nhìn Tiểu Niệm Ngự nói: "Bảo bối, có nhớ mẹ hay không?"

Tiểu Niệm Ngự nâng lên khuôn mặt tươi cười, sau đó vô cùng nỗ lực gạt đầu: "Ừ, mẹ, con nhớ mẹ, ba nói ngày hôm qua mẹ mệt muốn chết rồi, để cho mẹ ngủ nhiều hơn. Cho nên con đều không nhìn thấy mẹ" Quả nhiên sắc mặt An Tuyết Thần tối sầm, nghiêng đầu cảm tức nhìn Phàm Ngự. Vừa muốn mở miệng mắng to, thanh âm cha trong cha tức giận lần nữa truyền đến: "Nhưng là, ba nói rồi, đó là bởi vì ba quá yêu mẹ, cho nên không không chế được yêu mẹ nhiều hơn, chưa từng có cô gái hấp dẫn như mẹ đấy? Xem ra mị lực của mẹ thật to à?" Tiểu Niệm Ngự nói khiến khuôn mặt nhỏ của An Tuyết Thần đỏ lên, vốn là tức giận nhưng khi nghe lời của con liền biến mất hầu như không còn rồi, còn có chút hài lòng nho nhỏ.

Phàm Ngự thấy thế, tặng một ánh mắt bá phục đưa cho con trai mình. Tiểu Báo cũng có thể làm cho tiểu tử này nói thành Tiểu Miêu. Phàm Ngự nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đồ bưng của An Tuyết Thần, vội vàng đem đĩa thịt bò bít tết mình vừa mới cắt tốt đẩy qua sau đó vô cùng dịu dàng nói: "Bảo bối, thật xin lỗi, tối hôm qua là anh mất khống chế, em đói bụng không, nhanh ăn đi" An Tuyết Thần khẽ nhắc con người lên nhìn Phàm Ngự, tốc độ biến chuyển cũng quá lớn đi?

Phạm Ngự dĩ nhiên chỉ ý nghĩ trong lòng của cô gái nhỏ này, nhưng vẫn rất thanh nhã mà cười cười, thu hồi bộ tả tứ mị cười kia, giờ phút này giống như là một ông xã ân ái cùng vợ hiền lành. An Tuyết Thần chính thức chuyển thân thể, sau đó hào phóng ho khan một cái, liền bắt đầu ăn, mình thật rất rồi. Tiểu Niệm Ngự nhũu lông mày, ý bảo làm xong, cha cũng đừng nuốt lời.

Chuyện cười, Phạm Ngự là ai chứ, làm sao có thể nuốt lời với đứa trẻ, còn là con trai của mình. Một màn như vậy thật đúng là ầm ập. Một bữa cơm ở lúc Tiểu Niệm Ngự thông minh điều hòa ăn rất vui vẻ, tâm tình phần hận của An Tuyết Thần đối với Phạm Ngự đã tan như mây khói. Lần này Phạm Ngự thật không thể không bội phục tên tiểu tử này.

Tuyển phân cách ——

Sau buổi cơm tối, ba người đi tới phía sau khách sạn, đã nhìn thấy một máy bay trực thăng. An Tuyết Thần đã không cảm thấy giật mình, Tiểu Niệm Ngự ngược lại hơi sững sờ, mắt tỏa ra sáng loáng, dù sao vẫn là đứa bé bốn tuổi. "Mẹ, con không phải muốn ngồi máy bay"

An Tuyết Thần cũng nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự chỉ là hướng về hai mẹ con ở cửa khẽ cười cười, kéo tay nhỏ bé của cô liền chuẩn bị đi vào máy bay nhìn thấy Phạm Ngự, mấy người tới đón bọn họ, vì bọn họ mở cửa máy bay ra, ngay sau đó ba người đi lên, một người trên lỗ tai còn mang theo tai nghe, nói là để cho tiện đối thoại. Tiểu Niệm Ngự rất là ngạc nhiên, nhìn máy bay từ từ cất cánh, một trái tim nhỏ nháy không ngừng, cho đến khi máy bay bay đến chỗ cao nhất, Tiểu Niệm Ngự vừa nhìn xuống, lập tức sợ hãi than lên tiếng: "A, mẹ, mẹ, mẹ xem một chút, mẹ mau nhìn xuống đi, thật sự rất xinh đẹp"

An Tuyết Thần nghe con trai la lên, nhìn xuống dưới, cảnh tượng kia thật là quá đẹp, máy bay vút lên trời cao phía trên khách sạn, phía trước bãi biển, đêm, gió nhẹ mát mẻ, thổi qua lá cao lương nhỏ giọt sương, thổi qua cây Bạch Dương phát ra tiếng soạt soạt, thổi qua nước biển lóe ánh sáng, cũng thổi qua cả người nóng lên yên tĩnh tuần nỷ trước gò má. . . . . Đêm hè xinh đẹp cỡ nào, ánh sao trong suốt sáng vô tận dưới bầu trời mờ mịt lóe ra ánh sáng động lòng người, con đề mền từ khe hở nhẹ nhàng hát ra ca khúc trữ tình, gấp khúc giữa đường đất đêm đen, phát tán hương thơm mùi hoa đại cùng lá cây, không khí nồng nặc và mát mẻ say lòng người, hơn nữa nghi thức truyền kỳ cuộc sống cách mạng đấu tranh, đều ở ban đêm không tầm thường có vẻ hết sức mê người, hết sức làm cho người ta có một loại cảm thụ xinh đẹp. Đêm, quá yên lặng, hơn nữa ánh trăng giống như mông lung Ngân Sa dẹt ra sương, ở trên lá cây, trên hành lang, ghé dây mây, trên lan can, người trên mặt, dần hiện ra một loại trang nghiêm mà thánh khiết. Đại dương hình như cũng ngủ thiếp đi, tôi nghe đến âm thanh bọt sóng êm ái vỗ vào trên bờ cát —— chỗ khách sạn đứng vững tạo thành phiến màng bảo hộ, còn có nhà nhà đốt đèn, đốt từng cái chuyện xưa bằng khuông.

Nét mặt An Tuyết Thần hưng phấn khác thường, sau đó quay đầu nhìn Phạm Ngự, sương mù nghiêm trọng trong suốt. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cười đến dịu dàng hơn, ôm cô vào trong ngực, sau đó nói: "Tuyết Thần, em sẽ là một cô gái tồn tại ở trong lòng anh" tỏ tình sâu như vậy cùng rất đổi ngạc nhiên vui mừng như vậy, thế nào cũng không muốn Phạm Ngự rời. Không sai đều là tiểu tử Lạc Trạch kia dạy.

Bọn họ giống như quên Tiểu Niệm Ngự cũng có thể nghe đối thoại của bọn họ, dùng sức ho khan: "Ừ, khụ khụ, sao hai người lại bỏ quên con thế!" Tiểu Niệm Ngự bĩu môi bất mãn nói, lúc này An Tuyết Thần mới phát hiện ra còn có cái đó Tiểu Bất Điểm đây? Sau đó đem Tiểu Niệm Ngự ôm ở trong ngực của mình, ngất cái mũi nhỏ của bé nói: "Làm sao lại như vậy? Mẹ làm sao sẽ quên con chứ?" Tiểu Niệm Ngự vừa nghe lúc này mới hài lòng cười một tiếng. Phạm Ngự dựa thân thể vào, lười biếng nhìn hai mẹ con này, trong lòng bị hạnh phúc tràn đầy. Ba người ở New Zealand vượt qua gia đình du lịch lãng mạn nhất. Ở trên máy bay trực thăng mặt thưởng thức cảnh tượng mỗi một chỗ ở New Zealand. Thật là lãng mạn không thời.

Tuyển phân cách ——

Ngày kế, một nhà ba người đi tới bờ cát, Phạm Ngự mang theo Tiểu Niệm Ngự tới trước bờ cát, còn kém không có ở trên bờ cát có một tòa nhà trọ rồi, trận thế này cũng quá lớn rồi, ngay cả khách sạn Tổng giám đốc cũng bồi ở Phạm Ngự trái phải hai bên, trên bờ biển, những người khác nhìn người đàn ông sâu không lường được phải có dáng người ma quỷ cùng gương mặt thiên sứ, các cô gái cũng muốn khẽ dựa vào. Còn có nhiều mỹ nữ màu da bất đồng, này vóc người, thật là không nói hết, nhưng Phạm Ngự căn bản là keo kiệt không nhìn một cái. Liền nằm ở trên ghế dựa Lưu Ly nhắm mắt dưỡng thần, một bên còn có tiểu phiến bản, không phải là huynh đệ đi, khả năng này rất lớn.

Có mấy cô gái đóng đưa thân hình như rần nước, uốn éo đến bên người Phạm Ngự, mấy người phụ nhân ngồi xổm người xuống, nhìn tư thái của Phạm Ngự làm cho người ta chảy nước miếng. "Trai đẹp, một mình à? Có muốn chúng tôi bồi anh hay không?"

"Đúng vậy, chúng tôi tới bồi anh, anh muốn như thế nào đều được"

Phạm Ngự lười biếng mở mắt, một đôi tròng mắt đen rung động tất cả cô gái, Phạm Ngự nhìn từ trên xuống dưới, cũng không tệ lắm, cái này nếu là trước kia nhất định sẽ một người chiến đấu hăng hái năm người bọn họ, hiện tại anh cũng không có ý định này, bàn tay Phạm Ngự vẫn gõ gõ bộ ngực cô gái quá lớn, khe động khoe miệng, giễu cợt nói: "Tôi thế nhưng đối với hàng giả không có hứng thú" Các cô gái vừa nghe xong thì sắc mặt càng thay đổi, đây chính là bộ ngực lớn cao cấp nhất, người đàn ông này thế nào vừa sờ liền biết. Nhưng các cô gái còn không biết liêm sỉ giãy dựa thân thể. Chính là một màn này khiến An Tuyết Thần mới vừa ra ngoài đã bắt quả tang, liếc mắt nhìn đồ bơi của mình, ghen tức bay ngang, choáng nha, tốt, thế nhưng dễ dàng trên hoa ghẹo nguyệt, chỉ anh được làm thế thôi à, anh chờ coi, nói qua liền tức giận xoay người chạy về khách sạn.

Tiểu Niệm Ngự thấy mẹ chạy về, liếc Phạm Ngự một cái mở miệng nói: "Ba, ba có chuyện làm rồi." Một tiếng ba này, khiến mấy người phụ nhân trợn to hai mắt, không thể nào. Nếu nhìn kỹ quả nhiên rất giống, nhưng thế nào không có thấy mẹ bé, mấy người phụ nhân rất thông minh đem mục tiêu chuyển dời đến trên người của Tiểu Niệm Ngự mở miệng: "Em trai nhỏ, vậy mẹ của cháu đâu? Không tới sao?"

Tiểu Niệm Ngự nhìn cô gái kia, ngực lớn nhưng không có đầu óc cùng mẹ mình kém xa, mở miệng nói: "Tôi đối với các người cũng không có hứng thú, muốn biết, ở chỗ này chờ, các người lập tức gặp được nữ thần!"

Phạm Ngự còn buồn bực nhìn Tiểu Niệm Ngự, Tiểu Niệm Ngự cho Phạm Ngự một ánh mắt cầu nhiều phúc vào, ngay sau đó liền truyền đến tiếng đàn

ông sợ hãi kêu cùng tiếng huyết sáo, một thân bikini màu đỏ. Mái tóc dài xoắn xòa ra, đôi tay ôm ngực chạy hướng Phàm Ngự đi tới. Dọc theo đường đi nét mặt thêm muốn của đám đàn ông, còn có, về mặt hâm mộ ghen ghét của các cô gái, nhất là mấy cô gái bên cạnh Phàm Ngự. Thế nhưng cảm thấy tự ti nhỏ nhỏ.

Tầm mắt Phàm Ngự cũng theo đó mà quay đầu nhìn lại, biểu hiện kinh ngạc khiếp sợ, ngay sau đó chính là vẻ mặt tức giận, nhìn thấy nét mặt thêm thường của những người đàn ông kia, cũng rất muốn đem con người bọn họ moi ra. Còn có cô gái này sao dám mặc như thế. Đây cũng không phải là tính cách của cô. Mặt Phàm Ngự đen thui. Tiểu Niệm Ngự nhìn thấy gương mặt tuấn tú nhàn nhàn của Phàm Ngự trở nên càng đen, lúc này mới nói: "Mới vừa rồi ba trêu đùa bộ ngực người ta, mẹ con thế nhưng nhìn thấy, cho nên, mong ba cầu xin nhiều phúc đi!" Trong lời nói của Tiểu Niệm Ngự còn có chút ngữ điệu há hê đây?

Phàm Ngự quả nhiên là bùng tình hiểu ra, đầu đầu nhức óc, quá không được, cô gái này là bị kích thích đến. Bên cạnh mấy người phụ nhân nhìn An Tuyết Thần, thì ra đây chính là, An Tuyết Thần đi tới cạnh cô gái kia, liếc bộ ngực cực lớn của các cô gái một cái, nói: "Giả cũng dám lấy ra hiển" Quả nhiên sắc mặt cô gái trắng nhợt.

Trong nháy mắt nét mặt của An Tuyết Thần tươi cười như hoa, ngồi vào trên đùi Phàm Ngự, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Như thế nào, thủ cảm được không?" Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, trong lòng run lên một cái, khoe miệng giật giật, thế nhưng không biết nói gì rồi hả? Không đợi Phàm Ngự nói chuyện, mấy cái cô gái kia đã nói: "Chồng cô thế nhưng đem chúng tôi sờ qua rồi!"

Phàm Ngự vừa nghe sắc mặt đen hơn, tán qua âm lãnh hung ác lệ, mấy cô gái kia đầu nhìn thấy ánh mắt của Phàm Ngự, thân thể cảm thấy bị lãnh khí bao vây. Cũng không dám nói cái gì, nhìn thấy một đám đàn ông mặc đồ tắm liền kéo bọn họ đi, đương nhiên là Phàm Ngự hộ vệ, chỉ là tất cả mọi người đều là cực phẩm. Đối với mấy cô gái kia mà nói có phải diễm phúc hay không đây? Ánh mắt An Tuyết Thần sắc bén nhìn chăm chăm Phàm Ngự. Phàm Ngự cứng ngắt động khoe miệng, nói: "Bảo bối, anh có thể giải thích" Phàm Ngự với dáng vẻ lấy lòng.

An Tuyết Thần đứng dậy, sau đó đôi tay ôm ngực, rãnh vú sâu hoắm rất rõ ràng. Phàm Ngự nhìn cô, sắc mặt hơi đen, nhưng đuôi lý cũng không có nổi giận. "Giải thích? Em tin tưởng hai mắt của mình, quả nhiên, chỗ không thể đổi được ăn cứ!" Nói qua liền hướng nhóm đàn ông đi tới, dọc theo đường đi còn đi rón rén như mình đang đi biểu diễn trên sân khấu. Tất cả tầm mắt của đám đàn ông đều bị An Tuyết Thần một thân bikini lửa đỏ, cùng vóc người lồi lõm hữu hình hấp dẫn con mắt. Chỉ là sắc mặt của Phàm Ngự thế nhưng vô cùng xanh mét, đen vô cực. An Tuyết Thần đương nhiên cũng cảm giác được ánh mắt căm tức nhìn sắc bén phía sau, hừ, chính là như vậy. Choáng nha. Không triển lộ vài cái, cho là tôi già bộ đánh đám sao?

An Tuyết Thần càng thêm quá đáng, lại vẫn thỉnh thoảng ném vài ánh mắt xinh đẹp. Chọc cho đám đàn ông kia liên tiếp thét chói tai, còn có tiếng huyết sáo. Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ mình đang từ từ đùa với lửa, lại nhìn về mặt muốn giết người của ông già nhà mình, không tự chủ được mà nuốt nước bọt. Xong rồi, mẹ, mẹ nhất định phải chết. Tự giải quyết cho tốt nhé? Đưa ba một câu, tự cầu nhiều phúc, đưa mẹ một câu tự giải quyết cho tốt.

Quả nhiên, Phàm Ngự nâng thân thể, hơi thở vương giả nguyên thủy nhất cuốn tới. Thanh âm lạnh lẽo chí cực, tán ra lãnh ngạo: "Quản lý, những người này, tôi muốn bọn họ đời sau cũng không vào được nơi này." Quản lý khom lưng gật đầu nói: "Ừ, dạ, dạ" Còn run rẩy lau chùi mồ hôi trên trán. Quả nhiên An Tuyết Thần dừng bước lại, cũng dừng lại chuyện ngu xuẩn chính mình làm. Lúc này mới phát giác mình đã rút râu cộp của báo rồi. Muốn rút lui an toàn dường như không thể nào. Nhưng An Tuyết Thần còn không phục lắm, tại sao? Sai rõ ràng là anh, anh có tư cách gì tức giận. An Tuyết Thần vô cùng ngạo khí xoay người. Nhìn chăm chăm mặt Phàm Ngự tức giận, về mặt này hình như là mình bị trừng phạt mới có thể nhìn thấy, tại sao trừng phạt đây? Đương nhiên là chọc giận Satan này.

Phàm Ngự nhú lông mày, sau đó thanh âm âm chí cương quyết nói: "Móc bọn họ một người một con người, cầm đi cho chó ăn" Sau khi nghe xong những lời này, tất cả đám đàn ông đều sùng sốt, người đàn ông này là ai, mặc kệ là ai, thế nhưng xuất hiện một đám đàn ông mặc áo đen. Quần áo của quản lý đều ướt đầm, hai mắt của mình có thể gánh nổi hay không, thật may là mới vừa rồi không nhìn một cái. Ngay sau đó tất cả đều là thanh âm thờ dốt vì kinh ngạc. Quả nhiên, anh đã đoán đúng, An Tuyết Thần có phản ứng, cô tức giận đi đến bên người Phàm Ngự, đôi tay chống nạnh, nhìn anh nói: "Anh làm gì thế? Bọn họ làm phiền anh sao?"

Phàm Ngự tiến lên một bước, nâng cằm của cô lên, thổi hơi hơi thở, nhưng An Tuyết Thần thế nào lại cảm giác lạnh lẽo đây? Thân thể không ngừng lạnh run, Về bên ngoài của Phàm Ngự biểu hiện, hiện tại biết sợ. "Em cứ nói đi? Nhìn thân thể của em, không cảm thấy nên lưu lại chút gì à?"

An Tuyết Thần thờ hốt vì kinh ngạc, cô biết anh cũng không phải là đùa giỡn. An Tuyết Thần nói lắp rồ. "Anh, anh, anh, anh trước đó, trước đó cùng cô gái khác, làm loạn, em, em thế nhưng, nhưng mà cái gì cũng không làm mà?"

Phàm Ngự nhẹ nhàng cười một tiếng, cực kỳ tà tứ mỉa mai: "Chẳng lẽ em còn muốn làm cái gì hay sao? Há?"

An Tuyết Thần cắn lưỡi rồi, choáng nha, tình huống thế nào, vốn là cô có lý không phải sao? Tiểu Niệm Ngự ở một bên thấy cũng có chút sợ, thanh âm non nớt run run rầy rầy truyền đến: "Cái đó, ba, mẹ, hai người công tội bù trừ, một so một huề nhau, có phải hay không, ha ha ha. Ừ ha ha" Tiểu Niệm Ngự nói xong nhìn hai người không để ý đến mình, thu hồi tiếng cười lúng túng, ngay sau đó Phàm Ngự lạnh lùng liếc bé một cái, ý thức rất rõ ràng, cô Tiểu Niệm Ngự co rút lại, vội vàng chạy về khách sạn, đối với cái chủng loại này là hành động phản bội mẹ, bé tìm mì nước đường hoàng lấy cớ, đưa bé không thích hợp tiếp tục lưu lại nơi này.

An Tuyết Thần nhìn mà nuốt nước miếng một cái, sau đó nói: "Ừ, đúng vậy, chúng ta huề nhau, anh thế nhưng còn sờ soạng người ta"

Phàm Ngự nghĩ một cái cũng là mình có lỗi trước, rừ trông mắt đen xuống, nhìn cô một thân trang phục, còn có này rãnh vú sâu hoắm, lửa giận mới vừa bị tiêu diệt, lần nữa bốc cháy lên, phải cho cô chút dạy dỗ, bằng không không biết cái gì gọi là chết đến nơi còn có thể mạnh mẽ. An Tuyết Thần nhìn anh cháy lên lửa giận, cực sợ. Xoay người liền muốn chạy, Phàm Ngự dễ dàng đem cô bắt trở lại, liền giống bắt một con chuột con vậy. "A, Phàm Ngự, em cảnh cáo anh, buông em ra, em muốn trở về tìm con trai"

Phàm Ngự một thanh khiêng cô lên, đi về phía khách sạn, lúc này sau lưng vang lên thanh âm: "Thiếu chủ, những người đàn ông này?"

"Hỏi bọn họ nhìn thấy đồ chưa?" Một câu nói rất rõ ràng, tất cả mọi người miệng đồng thanh nói: "Chúng tôi cái gì cũng không có nhìn thấy"

Nghe xong, khóe miệng Phạm Ngự kéo ra đường cong hoàn mỹ, cũng không quay đầu lại khiêng An Tuyết Thần đi về phía khách sạn, An Tuyết Thần nhìn anh hài lòng giờ khóe miệng lên, tâm lý thầm nói không tốt. Cười quá quen thuộc. An Tuyết Thần đang suy nghĩ thế nào thoát thân đây? Minh cũng đã tiến vào thang máy.

"Phạm Ngự, anh, anh thả em xuống, em còn không cùng anh tính sổ đó? Anh sờ bộ ngực của người ta, vậy em có phải hay không muốn đem tay của anh chặt xuống hả?" An Tuyết Thần, chừng nào thì mày cũng ngu ngốc như vậy rồi, lại đang trong lúc mấu chốt này nói loại lời nói như thế. Phạm Ngự cười lạnh một tiếng, để An Tuyết Thần xuống. An Tuyết Thần lập tức cách anh thật xa, sau đó phân lưng dán chặt thang máy. Phạm Ngự nhìn cô, tay phải xâm nhập bên hông, đem một khẩu súng lục nhỏ giống như điện thoại di động lấy ra, sau đó đặt tại trên cổ tay chính mình mới vừa rồi chạm qua những cô gái khác.

An Tuyết Thần cả kinh, không hiểu nhìn cử động của anh, Phạm Ngự nửa hí hai mắt, đó là tiền tấu anh tức giận. Thanh âm dịu dàng nói: "Bảo bối, em đã để ý như vậy, vậy anh phết nó tốt lắm" Nói qua sẽ phải trống rỗng thanh huyền. An Tuyết Thần bị sợ đến vội vàng đoạt lấy súng trên tay kia, ném xuống đất, hô: "Anh điên rồi à?"

Phạm Ngự mỉa mai cười một tiếng, sau đó đôi tay ôm ngực nhìn An Tuyết Thần từng chữ từng câu nói: "Nếu, em không bỏ được, anh đã rất có thành ý, cũng chỉ là em không phải muốn, cho nên kế tiếp, em nên bồi thường anh."

An Tuyết Thần tròn to hai mắt, choáng nha, cái gì cái gì, tình trạng gì thế, hiện tại, An Tuyết Thần mắt đẹp tức giận nhìn Phạm Ngự giận dữ hét lớn: "Không ngờ anh như thế đang cho em hạ sáo? Diễn trò à?"

Phạm Ngự không nói gì, thang máy cũng mở ra, ôm An Tuyết Thần liền hướng gian phòng đi tới. Trở về phòng, Phạm Ngự đem An Tuyết Thần đặt ở trên cửa, sau đó một đôi tròng mắt đen nhìn chăm chăm cô, thanh âm dịu dàng như nước, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Bảo bối, em có bao lớn mặt khiêu chiến anh, không phải là anh nên thưởng cho em một chút dũng cảm sao?" Nói xong đưa bàn tay ra, vuốt ve thân thể của cô, bikini như vậy, nhưng có thể sờ tới hơn phân nửa da thịt? Nghĩ tới đây ánh mắt Phạm Ngự trở nên tỉnh mạch, mãi cho đến khi tay hung hăng vuốt ve nơi rất tròn của An Tuyết Thần. Vung tay lên, xé nát bikini đã thật là ít ỏi, bây giờ An Tuyết Thần nhưng ** trắng trơn hiện ra trong mắt của Phạm Ngự. Phạm Ngự khoi cầm An Tuyết Thần lên, thanh âm cực kỳ đầu độc lòng người: "Bảo bối, chuẩn bị xong chưa?"

An Tuyết Thần chỉ có thể lắc đầu, Phạm Ngự trầm thấp cười một tiếng, tháo quần bơi trên người mình ra, cự bá đã sớm kêu gào mà đứng lên. Thằng tấp tểnh ở trên bụng trắng như tuyết của An Tuyết Thần. An Tuyết Thần thờ dốc vì kinh ngạc, cảm giác một hồi lửa nóng trên bụng. Tròng mắt vừa nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ hồng. Sau đó cắn môi, ánh mắt tội nghiệp nhìn Phạm Ngự. Chỉ là loại ánh mắt này của cô, khoi lên lửa dục của người đàn ông.

"Cái đó, tiểu Ngự, sẽ không có lần tới nữa, lần này, liền, coi như xong đi" An Tuyết Thần gian nan nuốt nước miếng một cái, nói.

"Bây giờ sợ là, chậm rồi!" Nói qua liền chuyển thân thể của cô qua, cánh tay nắm cả bụng của cô, để cho cô khom lưng, để mình dễ dàng tiến vào.

"Ừ a tiểu Ngự, đừng, đừng như vậy" Đôi tay An Tuyết Thần nắm quyền đặt trên cánh cửa. Mở miệng cầu xin tha thứ. Phạm Ngự nhìn sau lưng cô hoàn mỹ, cùng viên kia trượt xuống cái mông, tròng mắt đen càng thâm thúy. Trừu động phân thân của mình, giọng điệu trầm thấp nói: "Không cần như thế nào? Là như thế này?" Nói qua liền dùng sức một cái. An Tuyết Thần không kém điểm co quắp.

"A ừ, tiểu Ngự" Đúng vậy, cô đang cầu xin tha. Anh thật sự là quá biết liệu cả giận. Đây chỉ nhưng mà loại cầu xin tha thứ giống như là một loại muốn mời. Phạm Ngự tăng nhanh tốc độ cùng sức lực.

{Xét duyệt, chỉ là đem mấy chương thống nhất thành văn, cho nên mỗi một chương ít nhiều đều có chút gì đó, nhưng chỉ là hóa, hi vọng xuống tay lưu tình}

Từ trên ván cửa, chính góc trên sàn, đến trên giường lớn, đến phòng tắm, cuối cùng vẫn là ở trên giường lớn kết thúc cuộc chiến đấu này, An Tuyết Thần đã sớm mơ màng ngủ.

Phạm Ngự nắm cái mũi nhỏ nhọn của An Tuyết Thần, nói: "Xem em sau này vẫn còn không thành thực nữa khôn, cho anh nhìn thấy em gặp hầy che giấu quyền rũ người đàn ông khác, anh sẽ để cho em nửa tháng không xuống giường được" Ý nghĩ.

Lúc này Phạm Ngự mới thoả mãn ôm An Tuyết Thần ngủ say sưa, tỉnh dậy chính là buổi trưa. Tiểu Niệm Ngự đứng ngoài cửa, nghe động tĩnh, ngày hôm qua bọn họ tiến vào gian phòng, sau đó Tiểu Niệm Ngự liền nằm ở ngoài cửa nghe. Nghe xong Tiểu Niệm Ngự Tâm kinh đập nháy lên, một tiếng kia cầu xin tha thứ cùng tiếng khóc, nghe mà tâm của Tiểu Niệm Ngự cũng bể.

Tiểu Niệm Ngự không kiên trì nổi, một đôi tay nhỏ bé dùng sức vỗ cửa: "Mẹ, mẹ, tỉnh đi, mở cửa nhanh, mẹ" Cốc cốc ——

An Tuyết Thần hình như nghe thấy tiếng la của bảo bối, mở mắt, lúc này mới phát hiện có người gõ cửa, sau đó liếc mắt nhìn, người đàn ông bá đạo ôm mình, nhớ tới tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ đỏ lên. Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất, lấy váy mặc, sau đó mở cửa. Nhìn thấy chính là khuôn mặt nhỏ nhắn khàn trương của Tiểu Niệm Ngự.

"Mẹ, mẹ không sao chứ, thật xin lỗi, ngày hôm qua tự con chạy trước" Tiểu Niệm Ngự ôm cổ An Tuyết Thần, uất ức nói.

An Tuyết Thần đầu tiên là sững sờ sau đó khôi phục, ôm lấy con trai, nói: "Mẹ không có việc gì, mẹ làm sao để bảo bối ngoan đây?"

Thật ra thì ngay từ lúc Tiểu Niệm Ngự gõ tiếng cửa thứ nhất, Phàm Ngự cũng đã tỉnh, hiện tại Phàm Ngự dựa vào đầu giường, đốt một điếu thuốc, lười biếng hút. Mới vừa tỉnh ngủ, anh mấy phần yêu mỵ, cũng hấp dẫn. Nhất là nửa người trên trần truồng, vô cùng có đường cong bắp thịt, cùng màu da. Tiểu Niệm Ngự nghiêng đầu một cái, đã nhìn thấy Phàm Ngự, sau đó liếc nhìn chằm chằm anh. Tức giận, ngày hôm qua lại bị anh uy hiếp. Trong lòng không phục. Phàm Ngự nhìn ánh mắt kia của tiểu tử, sau đó cười nhạt một tiếng. Đem mình làm quân xanh rồi hả?

Lần này An Tuyết Thần phát hiện người đàn ông trên giường đã tỉnh rồi, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cũng may có con trai nằm ở trên bờ vai của mình. Không nhìn thấy, bằng không ㄟ chết rồi.

An Tuyết Thần ôm Tiểu Niệm Ngự đi ra gian phòng, đề ý cũng không đề ý Phàm Ngự, vừa đi vừa nói: "Đi, mẹ dẫn con đi ăn ngon".

Tiểu Niệm Ngự gật đầu một cái, phách lối nhìn Phàm Ngự. Phàm Ngự làm sao cùng bé không chấp nhận, đứng dậy, đi vào phòng tắm, lúc lần nữa đi ra, đã mặc chỉnh tề rồi.

Phòng ăn, An Tuyết Thần mang theo con trai tới ăn trưa, nhìn bộ dáng này của Tiểu Niệm Ngự, có phải nên cho Tiểu Niệm Ngự một danh phận hay không, như vậy họ An chỉ sợ không phải chuyện này, xem ra một hồi phải tìm Phàm Ngự nói chuyện một chút. Nhắc tào tháo, tào tháo đến. Phàm Ngự đặt mông ngồi vào bên cạnh, nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần liếc anh một cái nói: "Phàm Ngự, chúng ta nói chuyện một chút" "Bảo bối, con ăn trước, mẹ cùng ba cùng nhau nói chuyện một chút"

Tiểu Niệm Ngự gật đầu một cái, An Tuyết Thần liền lôi kéo Phàm Ngự đi ra ngoài: "Phàm Ngự, sau khi chúng ta về nước, đem họ của con trai sửa đổi lại đi"

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói: "Sớm sửa lại"

"Lúc nào thì, sao em không biết" Gương mặt An Tuyết Thần kinh ngạc. Phàm Ngự nhìn cười thật nhỏ: "Tại sao em phải biết?" Nói qua liền bao trùm lên môi của cô, lại tới một phen nụ hôn nóng bỏng cách thức tiêu chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Vô tình gặp người quen

Chớp mắt, chuyến du lịch New Zealand đã kết thúc, vui hay không vui cũng để lại ấn tượng sâu sắc. An Tuyết Thần ôm tiểu Niệm Ngự ngồi trên máy bay, bắt đầu suy nghĩ. "Trời ạ, giống như là bị bắt cóc vậy, còn tưởng là mình lại bị bắt cóc chứ, vừa mở mắt ra đã thấy mình đang ở trong máy bay cá riêng của Phàm Ngự. Thật đau đầu a.

Trên máy bay, tiểu Niệm Ngự ngủ trong lòng An Tuyết Thần "Tiểu thư, đưa tiểu thiếu gia cho tôi, tôi sẽ ôm cậu lên giường ngủ, như vậy sẽ đỡ mỏi lưng hơn." Một người đàn ông dịu dàng nói. Cô gật đầu một cái. "Ừm, được, cảm ơn." Vừa nói vừa nhẹ nhàng giao tiểu Niệm Ngự cho anh ta.

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phàm Ngự ở bên cạnh, vừa nhìn đều là việc công ty. "Sao? Em cảm thấy hứng thú?" Anh cũng không nhìn lên, tay vẫn tiếp tục gõ bàn phím

An Tuyết Thần bĩu môi. "Không có hứng."

Phàm Ngự dừng động tác, bàn tay chống cằm hoàn mỹ của mình, quan sát An Tuyết Thần, ánh mắt sáng rực. Cô đang tựa đầu vào cửa sổ, nhìn đôi mắt sáng rực của anh. "Anh, anh đang nghĩ gì vậy? Sao mắt anh lại đáng sợ đến vậy?"

Phàm Ngự khẽ động khóe miệng, môi mỏng mấp máy: "Bảo bối, hay anh giao cho em chức Phó tổng giám đốc, giúp anh một tay."

An Tuyết Thần lạnh run, mới nói gì? Về mặt kia là sao, sao lại gian thế. Cô vội vàng lắc đầu, cái đầu nhỏ giống y như cái trống lắc vậy. "Không cần, em cũng không ham, ai thích thì anh cho người đó đi, anh đừng có rồi hơi lại đi tìm việc cho em." Nói xong còn không quên khinh bỉ nhìn anh.

Phàm Ngự thu lại nụ cười, thờ dãi nói: "Trời ơi, tại sao anh lại bán sống bán chết làm việc như vậy, còn không phải vì em và con sao."

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, lạnh lùng, cười nói: "Vi em và con? Anh thôi đi, chẳng qua là anh quá hưởng thụ quyền lực. Em đâu có dùng tiền của anh, có thì đó cũng là do em đổi lấy." Cái miệng cô nhếch nhếch.

Phàm Ngự vừa nghe thì không vui, sau đó nhìn An Tuyết Thần, nghiêm túc nói: "Nếu không, anh chuyển hết tài sản sang tên em, em thấy sao?"

Không đợi cô cự tuyệt, thanh âm non nớt truyền đến: "Lão ba, ông cũng không thể thất hứa, nếu ông không chuyển hết tài sản qua cho tôi, tôi sẽ tiết lộ hết ra ngoài." Tiểu Niệm Ngự tỉnh lại chạy đến, khi nghe lão ba nói muốn chuyển hết tài sản cho mama, cậu cũng không thể không làm gì.

Phạm Ngự vừa nghe, vội vàng mở miệng: "Đùa thôi mà, tất cả tài sản của ta đều sẽ là của con."

"Hừ" Tiểu Niệm Ngự kêu một tiếng rồi sang bên kia ngồi. An Tuyết Thần nhìn thấy hai cha con như vậy, nghe không hiểu lắm, hỏi: "Hai người nói cái gì đó?"

"Không có gì." Phạm Ngự lơ đãng nói.

An Tuyết Thần thấy cha con hai người này như thế, có chút lạ, bản thân không thể nào nói ra được. Là mình suy nghĩ nhiều quá rồi, sau đó lắc đầu một cái, chuẩn bị ngủ. Phạm Ngự nhìn tiểu Niệm Ngự, tiểu Niệm Ngự nhìn lại Phạm Ngự, hai người nhìn nhau, ai cũng không nhượng bộ. Đây là tài sản trên trăm triệu, thậm chí còn hơn cả ngàn triệu. Nói gì thì nói cũng muốn nuốt vào bụng, nếu không chẳng phải là mình chịu thiệt rồi ư.

Cuối cùng cũng hạ cánh, ba người trở lại biệt thự, việc đầu tiên mà An Tuyết Thần làm sau khi trở về nhà là đi tắm và ngủ, Phạm Ngự thì trở lại công ty. An Tuyết Thần vốn muốn đi đưa bữa tối cho Phạm Ngự, trên đường đi gặp hai người, đều là người quen cũ.

An Tuyết Thần đứng ở thang máy, nhìn thấy người đàn ông từ sau đám cưới chưa hề gặp lại, Lãnh Liệt vừa quay đầu liền nhìn thấy cô đứng như tượng ở đó, đầu tiên là sững sờ, nhưng sau đó khẽ mỉm cười, vô cùng tỏa nắng. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cô, anh đi về phía cô. Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng kích động không nói được gì.

Ngược lại, anh mở miệng trước: "Đã lâu không gặp, em có khỏe không?" Chỉ chào hỏi một câu đơn giản như vậy, nhưng sao lại xa cách đến thế. Cô chớp đôi mắt đầy sương mù, gạt đầu một cái rồi nhẹ nhàng mở miệng: "Ừ, em rất khỏe, còn anh? Bác trai, bác gái khỏe không?"

Lãnh Liệt nhìn An Tuyết Thần, nhưng anh không biết nụ cười rục rờ của mình đã trở nên cứng ngắt, đang nhìn hộp com trên tay cô, liền đoán được, ánh mắt không che giấu được sự tiếc nuối: "Ừ, rất tốt, em với anh ta vẫn ổn chứ?"

An Tuyết Thần gạt đầu một cái, sau đó mở miệng nói: "Ừ, rất tốt, bọn em còn có một đứa con."

Con? Một câu đâm vào trái tim Lãnh Liệt. Lãnh Liệt đột nhiên kéo cô vào trong ngực, tham lam hít lấy hương thơm của cô, mùi hương mà anh vẫn hằng mong nhớ suốt năm năm, nhưng giờ đây nó đã không còn thuộc về mình, thanh âm nghẹn ngào nói: "Tuyết Thần, em hạnh phúc không? Chỉ cần em hạnh phúc, anh sao cũng được, anh chỉ hy vọng em hạnh phúc. Thật sự." Đối với lời chúc phúc chân tình của anh, An Tuyết Thần cũng không nhận được mà rơi nước mắt. Đối với người đàn ông vô cùng quan tâm và thương yêu mình này, giống như anh trai mình vậy, nghe anh nói như vậy, cũng nghe được nỗi bi thương trong những lời ấy. Cô ôm anh, nức nở nói: "Ừ, em sẽ hạnh phúc, Liệt, em cũng hy vọng anh sẽ tìm được hạnh phúc của mình. Em tin chắc rằng anh nhất định sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình."

Lãnh Liệt cười khò, không có em làm sao anh hạnh phúc được. Anh buông cô ra, sau đó hôn lên trán cô: "Chúc em hạnh phúc." Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi. Bởi vì anh sợ, anh sợ mình sẽ không khống chế được tâm tình của mình mà bắt cóc cô đi.

An Tuyết Thần nức nở nhìn theo bóng lưng cô đơn của anh, dường như anh gầy đi một chút. Liệt, hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc thực sự của chính mình. Chúc anh hạnh phúc, thật sự xin lỗi anh, tuy không thể bù đắp cho những năm mà anh đã bỏ ra, nhưng em vẫn muốn nói. Cô nhìn anh, nhìn cho tới khi bóng lưng của anh biến mất hẳn, cô lau nước mắt, đi vào thang máy, nhưng tâm tình lại bị ảnh hưởng.

Ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy người đàn ông không thể quen thuộc hơn nữa, đã mười năm không gặp, thế nào lại tiêu tụy như vậy? Cô so sánh, quả là một sự thay đổi lớn, cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng lập tức khôi phục lại như cũ. Trước đây anh vui vẻ, tỏa sáng là thế, bây giờ sao lại già như vậy. Rõ ràng, Giản Nam hơi sững sờ, sau đó bắt được bà vai cô, thanh âm có chút khàn trương và kích động: "Tuyết Thần, thật sự là em sao? Sao em lại trở về?"

An Tuyết Thần có chút khó chịu đối với Giản Nam, lướt qua anh, tránh né sự kiểm chế của anh. "Ừ, tôi tới tìm cha của con tôi."

Một câu nói đưa Giản Nam vào Địa ngục, nhưng liền nảy lên một ý, kéo anh từ thất bại trở về. Vừa rồi chính mình đi cầu Phạm Ngự, bởi vì mình nhất thời sơ sót, mắc nợ tiền công ty, cho nên đi cầu Phạm Ngự thu mua, nhưng Phạm Ngự lại nói cái công ty nhỏ tồi tàn ấy căn bản là nhìn không thuận mắt, cho nên mới bị đuổi ra ngoài. Không ngờ lại chạm mặt cô thế này, trong đầu có một ý, định nhờ cô giúp mình đạt mục đích.

"Cha? Chẳng lẽ là Phạm Ngự?" Giản Nam không thể tin được, nói.

An Tuyết Thần chỉ gạt đầu một cái, sau đó lướt qua anh ta, đi về phía phòng làm việc của Phạm Ngự, người đàn ông này đã từng là người mà cô thích nhất, bây giờ nhìn lại, trong lòng mình đã không còn là gì nữa. Ngay cả một chút dao động cũng không có, đó là vì anh ta đã hoàn toàn biến mất khỏi trái tim cô.

Giản Nam nhìn bóng lưng cô, tay nắm chặt thành nắm đấm. Lúc đầu cho rằng kết hôn cùng thiên kim tiểu thư thì có thể thăng tiến rất nhanh, nhưng lại tới nước này, mình còn ở bên ngoài ngoại tình, lại bị vợ bắt gặp, cho nên mới ly hôn, bây giờ lại mắc nợ, thật mệt mỏi. Trước khi xuất ngoại, mình là một chàng trai đơn thuần biết mấy, nhưng ở nước ngoài biết một chút vấn đề thực tế. Cuối cùng lại thành ra như vậy, Giản Nam nhìn bóng lưng cô biến mất, thàn thán trong lòng: Tuyết Thần, nếu như ban đầu anh không ra nước ngoài, có lẽ chúng ta bây giờ rất hạnh phúc. Nghĩ tới đây, Giản Nam gạt nước mắt ngoan lệ (tàn ác, tàn bạo). Bắt đầu nảy lên một ý định tà ác.

Cốc cốc, An Tuyết Thần gõ cửa mấy cái. "Vào đi"

Lấy lại vẻ mặt tươi cười, cô đẩy cửa phòng làm việc ra, "Là em."

Phạm Ngự thả văn kiện trong tay ra, nhìn thấy cô, lòng mảy mốn đang chau lại liền giãn ra, đi tới ghế salon. "Tới đây" Bất quá không phải là khẩu khí ra lệnh, mà là dịu dàng, cứng chiều.

An Tuyết Thần cười cười, sau đó đặt hộp cơm xuống ngồi cạnh anh. Phạm Ngự nghe mùi thơm. "Vợ à, lo lắng cho anh sao?"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự ăn, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Em gặp phải người quen."

Phạm Ngự dường như cũng không bất ngờ, "Ừ, anh biết rồi."

"Anh biết, em gặp hai người nào không?" An Tuyết Thần cố ý nói.

Phạm Ngự nghiêng mặt nhìn cô, hơi nhíu mày. "Ài?"

"Lãnh Liệt."

Phạm Ngự đặt chén đũa xuống, khẽ động khóe miệng, hơi cong lên. Chứng nhận câu nói của cô, anh rất hài lòng, lại tiếp tục ăn cơm. An Tuyết Thần ở bên cạnh, nhìn anh thâm tình, thật khổ cực.

An Tuyết Thần nhin không được, hỏi: "Giản Nam tại sao lại đến đây?" Cô hỏi băng quơ, căn bản là không có chút tình cảm gì. Phạm Ngự nhìn cô, cố gắng tìm ra cái gì đó, nhưng một chút cũng không tìm ra được. Cô hiểu ý của anh, nói: "Em chỉ hỏi thôi, anh sẽ không cho là em có ý gì chứ?"

Phạm Ngự cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nói: "Sẽ không, bây giờ có thể nói anh ta sắp phá sản, muốn anh kéo anh ta lên. Tuyết Thần, em nghĩ xem, anh nên làm gì?"

An Tuyết Thần cười một tiếng: "Anh làm gì thì em cũng ủng hộ hết." Phạm Ngự nghe vậy, rất vui, sau đó uống một ly nước, một môi nói: "Em về trước đi, hôm nay có lẽ sẽ bận đến khuya, anh muốn xem việc của mấy ngày trước một chút, nếu không, mấy lão cổ đông kia lại điệp điệp bất hưu (lâm nhảm)."

An Tuyết Thần nhẹ nhàng cười một tiếng, không ngờ tới anh cũng sẽ cầu nhàu như vậy. Cô dọn dẹp một cái sau đó đứng lên: "Ừm, được rồi, vậy em về trước, đừng để mình mệt quá, về sớm một chút." Phạm Ngự gật đầu với cô, cô xoay người rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bại lộ. (I)

An Tuyết Thần ngẩng người ở văn phòng một hồi rồi rời đi, đi thang máy xuống dưới, mới đi tới khúc cua, liền nghe thấy có người kêu tên mình. Không cần nghĩ cũng biết người này là Giản Nam.

"Tuyết Thần" Giản Nam tươi cười đi tới trước mặt cô. Cô nhìn anh, mặt không có chút biểu cảm, mười năm nhưng nhớ một người là đủ rồi, huống chi cô căn bản không cần phải tốn một khoảng thời gian dài như vậy.

"Gọi tôi có việc gì sao?" An Tuyết Thần nói như thể hai người chưa từng quen biết, nói một cách vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng, hờ hững), xuyên qua ánh mắt của Giản Nam. Bây giờ, anh không còn một là chàng trai thuần phác, thiện lương như ngày trước nữa. Anh nhìn cô, khóe miệng đang cong lên cũng trở nên cứng ngắc rất nhiều.

"Tuyết Thần, chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện một chút, gần đây có một tiệm cà phê, chúng ta đến đó một chút đi." Giản Nam nhìn An Tuyết Thần, trong mắt tất cả đều là mong đợi. Cuối cùng, An Tuyết Thần gật đầu một cái. "Đi thôi."

Hai người đi tới quán cà phê, đối mặt nhau, Giản Nam nhìn chằm chằm vào An Tuyết Thần. Đúng vậy, trước đây mình thật ngu xuẩn, bây giờ cô chín chắn, xinh đẹp lại thông minh. { cật, Tuyết Thần của chúng ta ngày trước cũng rất thông minh a~)

An Tuyết Thần cầm ly cà phê đặt lên miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Nói đi, chuyện gì? Nếu như là về việc thu mua, xin lỗi tôi không thể."

Không đợi Giản Nam nói ra, An Tuyết Thần thẳng thắn cự tuyệt, sắc mặt Giản Nam lập tức trở nên khó coi, tâm tình có chút kích động, nói: "Tại sao? Em cũng biết rồi, vậy thì giúp anh một chút, anh biết mở miệng nhờ em giúp là đã không còn mặt mũi nào, nhưng mà Tuyết Thần, dù sao chúng ta cùng nhau lớn lên, quen biết nhau lâu vậy, giúp anh nói giúp với Phạm Ngự một chút. Hừm?"

An Tuyết Thần quay trở lại hiện thực, nhìn vẻ mặt lo lắng của Giản Nam, anh đã già thật rồi, trông như người đàn ông bốn mươi tuổi. "Tôi thật sự không

thể giúp được gì." Thật ra, An Tuyết Thần nói rất đúng, Phạm Ngự mà ghen thì rất khủng, nếu như cô ấy giúp anh ta, vậy thì càng không thể được, thậm chí Phạm Ngự còn có thể cho là cô chưa dứt tình cũ với anh ta, sẽ lại càng đả kích anh ta hơn nữa, cô làm vậy là không phải giúp anh ta mà là hại anh ta, dĩ nhiên cô cũng không thể nói cho anh ta biết, nhưng anh ta lại cho là cô không muốn giúp.

"Tuyết Thần, em hãy giúp anh đi, được không, anh nỗ lực nhiều năm như vậy, nếu như công ty bị ngân hàng thu hồi thì anh sẽ phá sản ngay, không còn gì cả. Nhưng nếu Phạm Ngự đồng ý thu mua, anh còn có thể có một số tiền, cũng có thể bắt đầu lại từ đầu. Tuyết Thần, em thật vô tình, không chịu giúp anh, nhìn anh phá sản rồi trở nên trắng tay như vậy." Giản Nam có chút kích động, anh không tin cô bé quần quít bên mình ngày trước sẽ trở nên tuyệt tình như vậy. Coi như thật sự là cô không giúp đi. Tình yêu không còn nữa, vậy thì vẫn còn tình bạn chứ.

An Tuyết Thần nhìn anh, sau đó chuẩn bị đứng dậy. Cô đứng lên, nhìn anh hình như muốn nói gì đó, liền chen ngang: "Tôi thật sự không thể giúp."

Nói xong nhân tiện đi ra ngoài luôn, Giản Nam nhìn cô bước đi không một chút lưu tâm, tay nắm chặt thành nắm, ánh mắt tản ra sự tàn nhẫn. Sau đó lấy điện thoại ra gọi, nói mấy câu, đứng trước cửa sổ nhìn cô.

An Tuyết Thần đi trên đường, đi tới bãi đậu xe, nhưng cảm giác phía sau có người, mới vừa quay đầu lại, mùi hăng liền xộc vào mũi, nhìn bóng người mờ hồ trước mắt, cuối cùng vô lực ngã xuống. Phản ứng đầu tiên khi ngã xuống chính là mình bị bắt cóc.

Giản Nam nhìn nội dung tin nhắn, khoe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý, sau đó đứng dậy rồi đi.

An Tuyết Thần bị nhét khăn vào miệng, nhưng lần này mắt cô không bị che lại, cô mở miệng thử mở mắt ra, quả nhiên, cô lại bị bắt nhốt ở kho hàng cũ. Có thể đổi chỗ khác được không a. Cô mở mắt thích ứng cả nửa ngày, nhìn thấy Giản Nam ngồi trước mặt mình, nhìn mình, vẻ mặt cô rối rắm, lông mày nhíu chặt.

"Anh vậy mà bắt cóc tôi?" Trong giọng nói của cô, tất cả đều là không tin nổi, không ngờ anh ta vậy mà bắt cóc cô. Cô cảm tức nhìn anh ta, nhưng anh ta chỉ cười một tiếng.

"Tuyết Thần, em yên tâm, anh sẽ không làm tổn thương em, anh không nỡ. Em đã vô tình, vậy thì đừng trách anh. Nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em, tin anh đi." Giản Nam hoàn toàn không đặt vào mắt sự tức giận của cô.

"Anh nghĩ lợi dụng tôi thì sẽ ép được Phạm Ngự làm theo lời anh? An Tuyết Thần chất vấn sắc bén.

"Đúng vậy, Tuyết Thần, em rất thông minh, con hai người cũng sinh rồi, anh ta sẽ không chỉ quan tâm tới tiền chứ?" Giản Nam rất tự tin nói. An Tuyết Thần nghe nói xong lại cười phá lên, cười đến chảy nước mắt. Giản Nam nhíu mày, nói: "Em cười cái gì?"

An Tuyết Thần từ từ ngừng cười, sau đó nhìn Giản Nam. "Tôi cười vì anh ngốc, anh cho rằng Phạm Ngự là người sẽ để anh tùy tiện khống chế sao? Anh như vậy chỉ thêm chọc giận anh ấy mà thôi, Giản Nam, chúng ta quen nhau đã lâu, tôi khuyên anh, nếu thông minh thì hãy thả tôi ra, thừa dịp anh ấy còn chưa phát hiện. Nếu không, đến lúc đó không ai có thể cứu được anh."

"Anh không tin, anh ta sẽ nhìn em bị thương, Tuyết Thần, những lời này không hạ được anh đâu. Em càng như vậy, anh lại càng muốn làm, anh cho em biết, Phạm Ngự không phải là rất xem thường người khác sao? Anh sẽ cho anh ta thấy." Giản Nam nói, ánh mắt tản ra một tia tàn độc, rõ ràng đến như vậy. An Tuyết Thần nhìn anh, trong lòng cảm thán, thay đổi, tiền tài quyền lực đã làm mờ mắt anh ta, cô bắt lực nhắm mắt, coi như không nhìn thấy.

Giản Nam nhìn vẻ mặt cô, vẻ mặt giống như muốn hành hình, không để ý tới cô, cầm túi xách cô, lấy điện thoại cô ra, tìm số Phạm Ngự, gọi. Sau đó gian tà nói.

Đang xử lý công việc, Phạm Ngự liếc nhìn điện thoại di động một cái, vốn là định làm lơ, nhưng mà vừa nhìn thấy dãy số đó, khẽ động khóe miệng, nhận điện: "Bảo bối, mới có một lát mà nhớ anh như vậy sao?"

"Phạm tổng, bảo bối của anh đúng là rất nhớ anh." Giản Nam giả giọng nữ nói. Phạm Ngự vừa nghe liền chau mày, đương nhiên là anh đang tức giận, dựa người vào ghế, mấy ngón tay tay phải gõ gõ bàn làm việc.

(Oe, ông quý GN mà giả giọng nữ nghe biến thái chết *bủ môi*)

"Cô ấy đâu?" Phạm Ngự lãnh đạm nói, một chút hoảng hốt cũng không có.

"Phạm tổng, yên tâm, anh chỉ cần bỏ ra một trăm ngàn, tôi sẽ thả cô ấy. Thứ tôi muốn chẳng qua chỉ là tiền mà thôi." Ở bên kia đầu dây Giản Nam đắc ý nói.

Phạm Ngự vừa nói với đối phương, vừa kiểm tra trên màn hình điện thoại một hồi, hình như là bản đồ, có một chấm đỏ nhỏ nhấp nháy.

"Được, mày định lấy tiền như thế nào?" Phạm Ngự khẽ động khóe miệng, hiện ra một nụ cười lạnh.

"Được, quả nhiên dễ chịu, một trăm ngàn đối với anh mà nói chỉ là cứt chường nhất mao (hạt cát trong sa mạc) thôi, anh chỉ cần chuyển tiền vào tài khoản, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho anh." Nói xong Giản Nam liền tắt máy, sau đó gỡ pin ra. Giản Nam nhìn An Tuyết Thần, "Tuyết Thần, anh nói rồi, chỉ có một trăm ngàn, hẳn ta sẽ không keo kiệt đâu. Xem đi, hào phóng đáp ứng như vậy kia mà."

An Tuyết Thần nhìn Giản Nam, thờ dãi: "Anh thật hết thuốc chữa, đây là anh đang **."

"** . Anh không tin." Giản Nam rất tự tin nói.

Thật ghê tởm a-----

Phạm Ngự cúp máy, ngay sau đó trên mặt anh là một trận cuồng phong bão vũ, anh nheo mắt, gọi điện thoại: "Mị Ảnh, tập hợp vài người, không cần nhiều, đi tới kho hàng cũ ngoại thành phía tây." Nói xong Phạm Ngự liền cúp máy. Thật ra thì anh không hề lo lắng, bởi vì anh biết mình không phải người tốt, rất dễ có nhược điểm. Chỉ có điều, người nào dám động vào cô, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Phạm Ngự cầm áo khoác liền sai bước ra khỏi phòng làm việc, khởi động xe chạy về phía kho hàng cũ. "Mị Ảnh, lúc tôi đến hy vọng cậu đã giải quyết xong mọi chuyện."

"Vâng, thiếu chủ, chuẩn bị xuất phát."

Giản Nam gọi điện thoại lần nữa. "Tiền sao chưa chuyển vào?"

"Sợ mày không có phúc để hưởng." Phạm Ngự nói xong liền nghe thấy tiếng súng vang lên bên đầu dây bên kia. Anh khẽ động khước miệng, ném điện thoại qua một bên, tăng tốc.

Pằng---pằng--- từng tiếng súng vang lên. Ở trong kho hàng, Giản Nam hơi sợ, xoay người thì nhìn thấy mấy người... mình tốn tiền thuê kia đều ôm chân, nằm lẩn trên mặt đất, nhe răng, trợn mắt.

Mị Ảnh mang theo mấy người đi vào, Giản Nam nhìn có chút ngây ngô, thanh âm có chút run rẩy nói: "Anh... các anh là ai? Tôi hình như không có làm gì các anh mà."

Mị Ảnh nhìn dáng vẻ của Giản Nam bị hù dọa mất mật kia, nhin không được cười một tiếng: "Không có gì, mày chỉ vừa bắt cóc thiếu phu nhân của bọn tao."

Giản Nam bối rối, "Thiếu... phu nhân?"

Mị Ảnh nháy mắt ra dấu với thủ hạ, liền cời trói cho An Tuyết Thần, An Tuyết Thần lướt qua Giản Nam, sau đó nhìn Mị Ảnh nói: "Thả anh ta đi, chúng ta đi thôi."

Mị Ảnh nhìn Giản Nam, liếc mắt nhìn An Tuyết Thần nói: "Tiểu thư, thiếu chủ dặn ở đây chờ, thiếu chủ lập tức tới ngay."

An Tuyết Thần nhíu mày nhìn Mị Ảnh: "Anh ấy tới?"

"Vâng."

An Tuyết Thần nhìn Giản Nam, anh ta bị hai người đàn ông dí súng vào đầu, sắc mặt anh ta cũng trở nên tái nhợt. Cô càng nhíu chặt lông mày hơn, lần này nguy rồi, với tính khí của Phạm Ngự thì làm sao anh ta có thể bình an vô sự được.

An Tuyết Thần chỉ mím môi, không nói lời nào. Thanh âm của Phạm Ngự liền truyền đến: "Trời người phụ nữ của tao lại, mày cảm thấy tao sẽ có thể dễ yên sao?"

An Tuyết Thần xoay người tới bên cạnh Phạm Ngự, anh liếc nhìn cô, xác nhận cô không bị sao mới nhìn lên, nhíu mày nhìn Giản Nam. Cô thấy thế, vội vàng nói: "Tiểu Ngự, để anh ta đi đi, anh ta cũng không làm gì em, hơn nữa, chú Giản chỉ có một đứa con trai, em cũng không đành lòng nhìn ông ấy đau lòng."

Anh nhìn cô, nhíu mày. "Em chắc chứ?"

"Ừ, chắc chắn, tuy làm ăn kinh doanh không được có tình người, nhưng dù sao bọn em cũng là bạn bè." An Tuyết Thần gật đầu nói.

Anh nhìn cô một hồi lâu. "Thả hẳn ra, đừng xuất hiện ở thành phố này nữa." Nói xong cũng không quan tâm tới cô mà bước ra ngoài. Cô biết là anh đang tức giận, vội vàng đuổi theo.

Cô quay đầu liếc mắt nhìn Giản Nam đang mắt hờn kia, nói: "Giản Nam, anh hãy tự lo cho bản thân mình đi, tiền có thể kiếm lại." Sau đó liền đi khỏi cái nhà kho cũ nát này.

An Tuyết Thần ngồi trong xe của Phạm Ngự, không khí trong xe tương đối lạnh, cái người đang nhăn nhó kia... Cô ngấm anh một hồi, biết anh đang tức giận, cô nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn tú một lúc lâu, sau đó giật giật khước miệng.

"Cái đó... tiểu Ngự, em không có ý gì khác, anh nghĩ xem, dù sao quen biết cũng hơn mười năm, cũng là người quen cũ, hơn nữa không phải anh ta cũng là bắt cóc dĩ sao." Cô nhìn anh mà giải thích. Đột nhiên anh xoay đầu, ném cho cô một ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào cô, hé đôi môi đỏ mọng nói: "Người quen cũ? Là già trước tuổi thì có."

Quả nhiên là một lọ dấm chua, cô rút rút khóe miệng, ho khan: "Khụ khụ, tiểu Ngự, anh nói gì vậy? Em nghe không hiểu lắm." Cô từ lúc nào lại học được cái kiểu giả ngu giả dốt này. Rất ngớ ngẩn.

Anh ném một cái ánh mắt lạnh cho cô, cô cũng không nói gì nữa, cũng không nhìn anh nữa, không khí cứ kiềm nén như vậy, mau về đến nhà đi.

Về đến biệt thự, anh xuống xe, đóng cửa xe lại. Thật điếc hết cả tai, may mà xe này tốt, nếu là loại xe thường thì cửa xe đã rớt từ lâu rồi. Cô rút cổ một cái, sau đó chậm chạp đi theo anh. Anh đột nhiên dừng lại, cô cũng dừng lại không dám nhúc nhích. Anh lườm cô một cái sau đó bước đi.

Vào biệt thự, anh đi thẳng về phòng. Cô giống như cái đuôi cứ đi theo sau anh. Vú Trương nhìn hai người này, làm thế nào lại hoán đổi vị trí rồi, bà bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tiếp tục làm việc. Chẳng lẽ phong thủy luân chuyển mười năm một lần ư?

Anh nặng nề đẩy cửa ra, cô theo sau lưng anh, nhìn anh, anh cũng không thèm quan tâm cô, trực tiếp đi về phía phòng tắm. Lửa giận trên người phải được hạ mới được. Cô nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, thở phào nhẹ nhõm, sau đó nằm trên giường chờ anh.

Qua một hồi lâu, một thân anh ướt nhẹp đi ra, tóc trên trán lộn xộn, nhỏ từng giọt từng giọt. Hơn cả thế, anh lại để cơ thể trần truồng đi ra, ngay cả khăn tắm cũng không quấn lại. Cô nhìn mà đỏ mặt tía tai. Khuôn mặt trắng tuyết, góc cạnh lạnh tuôn rõ ràng, đôi ngươi đen thâm thúy, phát ra ánh sáng mê người, lộng lẫy rậm, mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ, nói thẳng ra là vô cùng cao quý và đẹp mắt.

Phạm Ngự nhẹ nhàng phát qua phần tóc rơi trên trán, sau đó dựa vào cửa phòng tắm. Đôi mắt thâm thúy khóa mắt An Tuyết Thần, cô nhìn về quyền rũ của anh, sau đó đứng phắt lên nói: "Ặc, cái đó, em biết anh tâm tình không được tốt, không muốn nhìn thấy em, cho nên em quyết định đi trước, a---" Thật ra cô vừa nói vừa đi tới cửa, nhưng còn chưa đụng tới cửa thì đã bị một bàn tay mạnh mẽ kéo trở lại.

Anh khép hờ đôi mắt, môi mỏng khẽ mím lại; đôi mắt thon dài, sắc nhọn nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, toàn thân tỏa anh ra hơi lạnh muốn bức người, ẩn dưới sự cô đơn là cường thế kiêu ngạo khắp trời đất. Cô không khỏi rung mình một cái, cô nhìn anh, nhưng mà vô tình lại thành ra là đang chiêm ngưỡng, nuốt nước bọt, mở miệng: "Vây..., anh nghỉ ngơi đi, anh cũng mệt rồi, em sẽ đóng cửa." Nói xong liền muốn trốn.

Lần này anh cũng không tha cho cô, nằm lên giường, nhìn bóng lưng cô, thanh âm lạnh như băng nói: "Tới đây."

Cô chỉ cảm thấy lưng mình lạnh buốt, nhiệt độ giảm mạnh, cứng ngắc, khẽ động khóe miệng, ngu ngơ xoay người lại, nhìn anh: "Có, có chuyện gì sao?"

Anh cầm lấy một điều thuốc trên đầu giường, đốt lên, hút một hơi, sau đó từ từ nhả khói ra, động tác cực kỳ hấp dẫn. "Em đi đâu? Em không muốn ngủ sao? Đây là phòng của em mà."

Khóe miệng cô nhất thời cứng đờ, ý tứ của anh đã rất rõ ràng, chính là muốn mình ở lại, vậy mà bảo mình là quân tử cơ đấy. Cô lập tức đi vào phòng tắm, mở miệng: "A, đúng vậy, em tắm xong rồi ngủ." Nói xong liền đóng cửa lại. Anh nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, khóe miệng hơi nhếch lên, mị hoặc có chút quyền rũ. Anh không vội.

Cô ngâm mình trong bồn nước tắm, nhắm mắt lại, suy nghĩ bây giờ phải làm gì để có thể bảo toàn thân thể đây. Nếu không a, tới nay thể nào cũng chết trên giường cho coi. Cô không bao giờ muốn mình trở thành người phụ nữ chết trên giường đâu. Hay là giả bộ không thoải mái đi? Cô ảo tưởng trong đầu mấy biện pháp, nhưng căn bản đối với anh cũng không có tác dụng gì. Lại nghĩ tiếp, nửa giờ trôi qua, cô đứng dậy, mặc áo choàng tắm, sau đó mở cửa hé hé ra nhìn, thấy anh dường như đã ngủ thiếp đi, tâm trạng cô cũng dịu xuống bớt, mệt như vậy, nhất định sẽ ngủ. Lúc này cô mới rón rén bước ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng trèo lên giường nằm bên cạnh anh. Nhìn anh hô hấp đều đều, anh cũng chỉ là một đứa trẻ lớn xác thôi. Đột nhiên hông cô bị một cánh tay kéo lại. "A---" Cô bị kéo về phía anh.

Cánh tay dài của anh chụp cô lại, liền kéo vào trong ngực mình, sau đó truyền hơi thở ấm nóng vào tai cô: "Nếu như em ở trong đó hơn nửa giờ, có lẽ anh đã ngủ rồi."

Cô cả kinh, cảm giác được bàn tay anh bắt đầu lộn xộn ngoa du trên người mình, bên trong áo choàng tắm không có gì cả, anh có thể ra tay dễ dàng hơn rồi.

Hơn nữa da dẻ mới vừa tắm như nước trong veo, trơn mềm nhẵn mịn. Bàn tay anh vuốt ve nơi căng tròn của cô, một tay khác đùa bỡn nơi u cổ của cô. Cô thở gấp, sau đó nuốt nước bọt một cái rồi nói: "Cái này, tiểu Ngự, em có chút không thoải mái, anh xem."

Anh trèo qua thân thể của cô, nhìn cần cổ cô trắng nõn rồi dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thanh âm tà mị nói: "Không thoải mái? Lát nữa anh khẳng định em sẽ thoải mái đến chết được."

Cô cả kinh, nói: "Không, không cần, ngủ một giấc là được rồi, ha ha."

Anh nhìn cô, hai mắt nheo lại, xoay người để cô ở phía dưới: "Có cần hay không em không cần lo." Vừa nói vừa tiến vào cô.

Một trận hoan ái diễn ra đích thực là một cuộc đại chiến, âm thanh người con gái cầu xin tha thứ, cùng với âm thanh thở hổn hển của người đàn ông đang động đậy, tấu lên một giai điệu động lòng người trong màn đêm.

{Tác giả: Cứ như thế mà ~~, cảnh báo.}

Lại còn suốt đêm, cô hận chết anh, bây giờ, ngay cả giường cũng không xuống được, nghĩ đến lại buồn a. Người đàn ông này sao sinh khí dồi dào vậy a, làm cả vạn lần mà sáng sớm vẫn còn có sức đi làm? Phục thật.

Cô ngủ nhiều quá, khi tỉnh dậy thì trời đã tối. Cô đi rửa mặt rồi xuống dưới lầu. Sao mọi người đều có mặt ở đây? Phạm Kinh Thiên, Mục Anh Lan, còn có Lý Nham và cha mẹ nữa. Tình huống gì thế này? Tiểu Niệm Ngự ngồi trong lòng Phạm Kinh Thiên vừa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên liền nhìn thấy cô, nhoeo miệng cười la to lên: "Mama, mama xuống rồi, phải chờ một chút mới có cơm."

Cô nhìn con trai mình, sau đó cười cười, nhìn Phạm Ngự ở một bên, là anh ấy bày ra? Không có thời gian để suy nghĩ, cô đi xuống lầu, đến phòng khách, sau đó lạnh nhạt chào hỏi: "Chào mọi người."

Tiểu Niệm Ngự nhìn cô, vội vàng chạy về phía cô: "Mama, bé."

Cô ngồi xổm xuống, bế cậu lên, sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, nói: "Con trai, gần đây con mập lên đấy, sao lại nặng như vậy?"

Tiểu Niệm Ngự biu môi. "Vậy ư, có lẽ là gần đây con ăn khá nhiều, nếu mama cảm thấy nặng thì để con xuống đi." Cậu bé vô cùng hiểu chuyện nói.

"Không đâu, mama thích bông bảo bối nhà." Mọi người đều đổ mắt về phía hai mẹ con này, đúng là tình mẹ con. Phạm Ngự nhìn cô, dịu dàng nói: "Tuyệt Thần, tới ngồi bên cạnh anh."

Cô nhìn anh một cái, ngoan ngoãn đi tới ngồi bên cạnh anh, ôm con trai trong lòng, chơi với con, không muốn để ý tới bọn họ, làm sao tiểu Niệm Ngự không biết điều đó được, liền phối hợp với cô.

Phạm Ngự đột nhiên nói một câu, phá vỡ sự im lặng: "Bọn con chuẩn bị kết hôn."

Phạm Kinh Thiên cũng không lấy làm ngạc nhiên, Mục Anh Lan hơi sững sốt, nhưng chuyện đã qua rồi, dù sao cũng có con rồi. Còn An Tuyết Thần thì kinh ngạc nhìn anh.

Anh ôm cô, dựa vào ghế salon, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Con chỉ thông báo cho mọi người tới tham dự hôn lễ thôi."

Phạm Kinh Thiên bưng tách cà phê nhấp một miếng. "Ừ, được, chúng ta về, kết hôn sớm một chút cũng tốt, để cho cháu trai bảo bối của ta có một danh phận quang minh chính đại."

An Tuyết Thần không ngờ Phạm Kinh Thiên sẽ nói như vậy, lại càng thêm kinh ngạc, cũng không biết nói gì. Bây giờ cô còn chưa nghĩ tới việc kết hôn. Kết hôn? Cô bị hai chữ này đánh trúng. Bọn họ muốn kết hôn sao? Rất không thực tế? Chưa bao giờ cô nghĩ sẽ kết hôn với người đàn ông này.

Phạm Ngự liếc mắt nhìn cô, thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, hơi nhếch khóe miệng.

Phạm Kinh Thiên dời tầm mắt lên người An Tuyết Thần, mở miệng: "Tuyệt Thần à, con có ý kiến gì không?"

"A?" An Tuyết Thần còn đang hoang mang, đối với câu hỏi của ông, có chút không thích ứng kịp. Tiểu Niệm Ngự ngược lại, hưng phấn mở miệng: "Gia gia, mama không có ý kiến gì. Với lại hôm qua baba cũng nói tới, baba sẽ cho mama một hôn lễ vô cùng long trọng, mama rất thích." Tiểu Niệm Ngự nói rất thích thú, cô nghe mà tròn cả mắt, há cả họng. Còn Phạm Ngự thì liếc mắt quan sát phản ứng vô cùng đáng yêu của cô, thay đổi nhanh chóng, vẻ mặt thật phong phú, anh vẫn còn chưa nhìn thấy cô biểu hiện nhiều vẻ mặt như vậy.

Một hồi thì kinh ngạc, một hồi thì đỏ mặt. Vẻ mặt phong phú như vậy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Xem ra, tâm trạng của Phạm Ngự rất tốt a. Còn An Tuyết Thần thì như đi vào cõi tiên. Tiểu Niệm Ngự ngẩng đầu nhìn cô, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của cô, nói: "Mama, mama nói có phải không?"

"Ặc?" Lần đầu tiên cô rơi vào thế bị động, hơn nữa, lần đầu có cảm giác mình giống như một thằng hề vậy.

"Mama, có phải không?" Tiểu Niệm Ngự bày ra bộ mặt đáng thương, đôi mắt non nớt đầy sương. An Tuyết Thần nhìn thấy bộ dạng này của cậu, cho nên vô thức đáp ứng. Tình huống gì đây?

"A, ừ, đúng vậy." Nói xong chính cô còn thấy sững sốt, mình mới vừa nói gì vậy? Vừa định giải thích thì nghe Phạm Kinh Thiên cười sáng khoái. "Ha ha, tốt, tốt. Nếu người trong cuộc không có ý kiến, vậy thì chúng ta cứ thế mà làm đi ha. Ha ha."

Cô chỉ cảm thấy có một đám mây đen trên đầu, a--, không đúng, là một chùm đám mây đen. Cô cúi đầu, mặt xỉ ra, sao ông ấy lại định đoạt hôn nhân của mình, mình còn chưa đề xuất ý kiến mà. Cô định thần lại, sau đó tức giận nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự nhìn cô cười một tiếng, ý là: 'Em tìm con ấy, anh không có liên quan.' Cứ như vậy mà mọi người ăn xong bữa rồi. Sau khi ăn xong, Phạm Ngự và Lý Nham cùng vào thư phòng.

Dáng vẻ Lý Nham nho nhã từ trên xuống dưới, nhưng nói ra lại làm cho người ta không đỡ được. "Cậu được đấy, tiểu tử này vậy mà chịu cùng chung chiến tuyến với cậu, hình như cậu có sở trường 'trâu già gặm cỏ non' thì phải."

Phạm Ngự lười biếng ngồi lên salon, hứng hờ uống rượu vang, nói một câu khiến cho Lý Nham phải chạy ra ngoài: "Mẹ cháu để cháu ở công ty cậu thực tập, cháu xem, tìm việc gì lớn một chút để làm đi, Tổng Giám Đốc chẳng hạn."

Lý Nham vừa nghe liền đứng lên: "Được được, cháu đi."

Phạm Ngự cười cười nhìn Lý Nham. Tiểu tử này chỉ được cái lớn xác, không nói được lời nào tốt đẹp cả, nói với cháu thì lộ hết cả bí mật. Lúc này Tiểu Niệm Ngự đi vào phòng, đặt mông ngồi cạnh Phạm Ngự, tư thế ngồi giống nhau, đều bắt chéo chân. Một tay Phạm Ngự cầm ly rượu, một tay cố ý để trên đùi gỗ gỗ. Còn tiểu Niệm Ngự thì khoanh tay trên ngực, xoay đầu nhìn anh, nói: "Đã giải quyết tốt đẹp, ông đáp ứng tôi đi."

Anh nhìn cậu, cố tình trêu cậu: "Đáp ứng? Ta đáp ứng con cái gì?"

Tiểu Niệm Ngự trợn tròn mắt, lập tức nhảy xuống ghế, đối mặt với anh, thờ hồng học, chỉ vào anh: "Ông, ông không giữ lời gì hết, không phải ông nói tôi giúp ông khiến mama quay lại thì ông sẽ đem tài sản chuyển qua cho tôi sao?"

Anh không hề để ý tới sự giận dữ của cậu bé, chỉ chớp mắt một cách vô tội, nhìn cậu. "Hình như chưa nói qua cái đó."

"Ông, tôi cho ông biết, nếu như ông không thực hiện lời hứa, tôi sẽ đi nói cho mama biết ngày đó ông bị tập kích là giả, thật ra đều là người của ông cả." Cậu bắt đầu uy hiếp anh.

Nhưng họ không biết, An Tuyết Thần vốn định tìm Phàm Ngự thương lượng, thấy Lý Nham đi xuống, cô liền đi lên, không ngờ lại nghe thấy hai cha con nói chuyện. Hai tay cô nắm chặt thành nắm đấm, đá văng cửa, căm tức nhìn hai cha con họ. Hai người trong phòng cũng giật mình. Phàm Ngự nhìn về mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của cô, anh liền thay đổi sắc mặt, biết cô nghe hết rồi. Tiểu Niệm Ngự dù sao cũng là một đứa trẻ dĩ nhiên cũng bị dọa, kinh sợ nói: "Mama, mama."

An Tuyết Thần đi tới chỗ hai người, cố nén lửa giận trong người, hạ giọng nói: "Hai người vừa nói gì, chuyện lần trước là một tay anh sắp xếp?"

Phàm Ngự vội vàng đứng lên, sau đó nhìn cô, gương mặt anh dịu dàng, nói: "Bảo bối, đúng. Anh thừa nhận là anh sắp xếp, nhưng cũng vì anh quá yêu em, cho nên mới bày ra hạ sách này, cách này là con trai chúng ta nghĩ ra." Đến nước này rồi nhưng anh cũng nhất định kéo theo tiểu tử này, biết cô đau lòng nhất là tiểu tử này. Cô càng không thể tin, hoàn toàn không nghĩ tới con trai mình lại nghĩ tới loại biện pháp này.

Tiểu Niệm Ngự nhìn cô, khóc lóc, nói: "Mama, mama tha thứ cho con đi, đó là bởi vì, bởi vì baba quá yêu mama, sợ mama không tha thứ cho nên mới như vậy. Mama hãy xem, baba cam tâm tình nguyện chịu một phát súng như vậy mà. Đúng, là tập kích giả, nhưng mà bị thương là thật, nói thế nào thì cũng là vì mama, lúc đầu chỉ có ý giữ lại mama, con cũng vậy, con cũng muốn có một gia đình đầy đủ cho nên mới giúp baba."

Cô nghe cậu giải thích, không thể nói không có lý, nhưng nghĩ tới việc mình bị hai cha con lừa dối, thật tức mà. Cô nhìn anh, quát: "Phàm Ngự, anh muốn hết hôn ư, tìm người khác đi, tôi không làm nữa." Nói xong liền rời đi, để lại hai cha con đang trừng mắt nhìn nhau.

Phàm Ngự nhìn chằm chằm tiểu Niệm Ngự, "Con nói phải làm sao bây giờ? Lần này thì không xong rồi, con cứ nhắc chuyện này hết lần này tới lần khác, vốn là đã viên mãn rồi, lại bị con làm thành ra như vậy, làm sao bây giờ? Ta cho con biết, tiểu tử, con phụ trách việc cứu vãn cuộc hôn nhân của ta, nếu không con dám ra ngoài xem."

Cậu ủy khuất không nói, cũng trở thành mặt heo rồi. "Trông chờ vào con làm gì, nếu không phải tại người ăn vạ thì làm sao con cầu cấp khiêu tường nói ra (tức nước vỡ bờ), non nữa, ai biết mama đang ở ngoài cửa chứ."

Anh liếc cậu một cái, "Được rồi, nói xem, làm sao bây giờ." Nếu là ngày trước thì anh đã buộc cô phải kết hôn rồi. Bây giờ, phương án cực đoan đó không thể thực hiện được.

"Con cũng không biết, để con nghĩ đã." Cứ như vậy, hai cha con bắt đầu kế hoạch hợp tác. Còn An Tuyết Thần thì trở về phòng, ngồi trên giường lớn, suy nghĩ một chút cũng nín thở. Con trai của mình vậy mà đi giúp người ngoài? A, không đúng, không phải người ngoài, vậy mà giúp đỡ cha nó, lừa mẹ. Cô nhìn chằm chằm vào tủ quần áo, mở cửa tủ, cầm đồ của Phàm Ngự, đi xuống lầu, miễn là đồ của anh thì cô ném hết, cũng không màng người khác khuyên như thế nào, nổi trận lôi đình. Lần đầu thấy cô như vậy, không ai dám ngăn cản. Vũ Trương thấy thế liền gọi vào thư phòng.

Reng reng-----

Phàm Ngự không nhận được nhắc máy: "Alo, nói."

"Thiếu gia, Tuyết Thần không hiểu sao nổi giận, ném hết đồ của cậu ra ngoài, chúng tôi khuyên thế nào cũng không được." Thanh âm gấp gáp của bà truyền vào tai anh, mắt anh đen lại, người phụ nữ chết tiệt. Cúp máy, đi tới phòng ngủ, anh liền nhìn thấy đồ của mình rơi đầy trên sàn, người làm vừa dọn, cô ở trên lại ném xuống.

Anh sai bước tới phòng ngủ của mình, liền bị cô hắt nước. Gương mặt anh trở nên lạnh lẽo, hình như muốn nổi giận nhưng lại không thể cứng rắn với cô được. Cô chỉ tay vào anh mắng, cũng không màng có người hay không: "Phàm Ngự, tôi cho anh biết, sau này anh đừng hòng vào đây. Cút cho tôi." Cái gì? Bảo anh cút đi, đây là biệt thự của anh, phòng của anh, bảo anh cút? Phàm Ngự có chút nổi giận, thanh âm đề cao gấp mấy lần: "Đây là biệt thự của anh, phòng của anh, tại sao anh phải cút!"

Cô nhìn anh, đột nhiên cười một tiếng, "Được, là biệt thự của anh, phòng của anh, vậy tôi xách hành lý cuốn xéo khỏi đây là được chứ gì?" Nói xong cô trở vào phòng thu dọn đồ của mình. Anh vừa nhìn liền phát hoảng, vội vàng tiến lên, khí thế ban đầu cũng biến mất hầu như không còn nữa, ngăn cô lại, nói: "Được, anh cút, anh sang phòng khác, em đừng đi."

Cô nghe xong vội vàng đẩy anh ra khỏi cửa, đóng cửa lại. Tiếng vang kia làm cho người giúp việc kinh ngạc nhìn anh, trong mắt hoàn toàn không thể tin. Anh đảo mắt qua một lượt. "Dọn nhanh một chút."

Sau đó, anh phui nước trên người, xoay người rời đi. Cô tức giận nằm trên giường lớn, thật tức chết cô mà. Không được, thế nào cũng phải báo thù. Phàm Ngự, em thừa nhận là anh yêu em, cũng vì em mà cam tâm tình nguyện bị thương, chỉ là em không thích cảm giác bị người khác gạt, cho nên em muốn chinh đốn anh cho đến ngày kết hôn. Anh tiếp chiêu đi?

Phạm Ngự và tiểu Niệm Ngự vô lực nằm trên giường, hết cách rồi, chỉ có thể ngủ cùng con trai, lớn nhỏ đều khổ thân. Ngượng quá?

"Baba nói xem, chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Niệm Ngự hỏi.

"Con hỏi ta, ta hỏi ai, rồi quá đi." Trời ơi má ơi, từ khi nào mà Phạm Ngự lại nói như vậy, lúc là người đang yêu, lúc là người cha, thật không giống nhau.

Tiểu Niệm Ngự đột nhiên ngồi bật dậy, xoay người lại, ngồi xếp bằng, vẻ mặt kiên định nói: "Bây giờ chúng ta cũng chỉ còn một cách."

Phạm Ngự nhướn mắt nhìn cậu: "Cách gì?"

"Vẫn là chết cũng quán lấy, bất kể mama nói gì thì cũng phải làm, cho dù có lên núi đao, xuống biển lửa cũng phải làm được." Tiểu Niệm Ngự nói.

"Có được không?" Nhưng thật ra là anh sợ anh không làm được, anh là ai cơ chứ, Phạm Ngự. Trời ạ, vì phụ nữ mà phải như vậy, nếu để người ngoài biết được, không phải bọn họ sẽ cười đến rụng răng à. Tiểu Niệm Ngự nhìn vẻ mặt anh có chút rối rắm, mở miệng nói: "Baba muốn vợ, muốn con hay là muốn danh."

"OK, nghe lời con." Cha con hai người nói xong cũng ngã xuống giường tâm sự. Cách này rất tốt nha, một bên thì ra chiêu, một bên thì liều mạng tiếp chiêu.

{Âm áp nhé, hahaha}

Ngày hôm sau-----

An Tuyết Thần ngồi ở phòng ăn, sau đó bắt đầu bữa sáng của mình, cũng không chờ cha con bọn họ. Phạm Ngự cùng tiểu Niệm Ngự lúc này mới xuống, hai cha con nhìn nhau, sau đó ngồi vào chỗ của mình. Cô cũng không đếm xỉa gì tới họ, ăn một lúc, cô mở miệng nói: "Em khát, lấy nước lạnh cho em."

Vú Trương vừa nghe liền nói: "À, ta đi liền." Vừa nói xong liền muốn xoay người rời đi, lại bị cô gọi lại.

"Vú Trương, người không cần đi, con không bảo người." Cô nhìn rõ ràng hướng về phía Phạm Ngự, vú Trương thấy thế liền nói: "Tuyết Thần, để ta đi."

Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ, sau đó nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự dùng khăn lau khóe miệng một cái, sau đó đứng dậy, mở miệng: "Vú Trương, không cần, để tôi đi lấy." Vừa nói liền đi xuống bếp. Cô nhìn theo bóng lưng anh, khẽ mỉm cười, nói: "Vú Trương, mọi người xuống ăn cơm đi, ở đây không cần mọi người nữa."

"Này, Tuyết Thần, không ổn sao." Vú Trương khó khăn nói.

"Vú Trương, nghe con, đi đi." An Tuyết Thần mở miệng lần nữa.

"Vậy cũng được, ta đi xuống trước." Vú Trương nói.

"Vâng, người xuống đi."

Đợi đến khi Phạm Ngự rót một ly nước lạnh, đặt trước mặt An Tuyết Thần. Mới đặt xong xuống ghế, cô lại mở miệng: "Em muốn sốt cà chua."

Phạm Ngự khẽ cắn răng, sau đó xoay người xuống phòng bếp một lần nữa, lần này cầm sốt cà chua. Mỗi lần đợi đến khi anh ngồi xuống, cô liền kêu lên. Tiểu Niệm Ngự ở một bên nhìn Phạm Ngự thật đáng thương, thật đồng tình a. Con trai mình quả nhiên không tồi.

"Em muốn xì dầu."

"Trương ớt."

"Nước chanh."

"Bánh kem."

Sắc mặt anh trở nên xanh mét, nếu là trước kia anh đã giết người rồi, "Đùa anh à? Đủ chưa?" Rốt cục anh cũng phản kháng.

An Tuyết Thần thực sự phẫn nộ, nhìn anh sau đó lấy điện thoại ra gọi, áp lên tai nói: "Alo, gia gia, dạ, người muốn con tiếp quản nhà hát, còn giới thiệu con trai thị trường cho con à, vậy ngày mai con qua."

Cô còn chưa nói hết, anh liền đoạt lấy điện thoại trong tay cô, tắt máy sau đó ném lên bàn, xoay người đi lên lầu. Cái mặt đó a, muốn thói bao nhiêu thì thói bấy nhiêu a. Trong lòng cô cảm thấy thoải mái a. Tiểu Niệm Ngự nhìn cô, sau đó nói: "Mama, mama thật quá đáng."

Cô trở về ghế của mình, nhìn trên bàn bày bừa bày tươm mắt mình kêu anh lấy, trong lòng thật thoải mái. "Quá đáng, lúc anh ta đùa bỡn mình thì không quá đáng à. Còn con nữa, nếu con để ý tới baba, coi chừng mama không quan tâm con nữa."

Tiểu Niệm Ngự gật đầu lia lịa, sau đó nhìn lên lầu. Trời ạ. An Tuyết Thần nhìn lên bàn, khóe miệng lại cong lên, không ngờ anh cũng có ngày này, trước

đây đều là khi dễ mình, hiện giờ khá tốt, nhìn đáng về im hơi lặng tiếng ấy, mình sẽ sống thọ thêm mười năm a. Quá đã.

Trên lầu, Phạm Ngự vừa vào phòng ngủ liền bắt đầu coi cà vạt của mình, gương mặt tuấn tú méo mó, bầu không khí như bị đè nén. Chết tiệt. Người phụ nữ này, được voi đòi tiên.

Phạm Ngự đổi bộ quần áo khác rồi đến công ty, thà ở công ty xử lý văn kiện cũng còn hơn về nhà. Trước kia là trông mong để được về nhà, giờ lại không muốn về tí nào. Không được, không thể tiếp tục như vậy, mình phải nghĩ cách. Cách gì đây?

Trời tối rất nhanh, không biết cô gái nhỏ kia nghĩ ra cái gì nữa. Phạm Ngự cất xe, bước xuống. Nhìn đèn phòng ngủ đã tắt, nghĩ là cô đã ngủ rồi. An Tuyết Thần đứng bên cửa sổ, nhìn Phạm Ngự bước từng bước một vào, khoe miệng càng cong hơn.

Phạm Ngự đẩy cửa, soạt---, toàn thân đều ướt hết. Anh nhìn thùng nước dưới đất, hai tay nắm chặt thành nắm, trán nổi gân xanh. Vũ Trương nghe tiếng động, tới nơi liền giật mình.

"Thiếu... thiếu gia, cậu... mau vào tắm, coi chừng cảm" Bà vội vàng đi tới, nhìn anh, không biết ai đã làm, cứ như vậy hoảng hồn nhìn.

Anh gần như nghiến răng ken két, nặn từng chữ: "Cô ấy đâu?"

"À, con bé, Tuyết Thần đang ngủ." Vũ Trương vừa nói xong, anh liền xông lên lầu. Tự mình cầu cho mình đi. An Tuyết Thần đứng ở cửa nghe ngóng, cho tới khi nghe tiếng bước chân của anh, liền cầm điện thoại lên, làm bộ nói: "Gia gia à, không phải con không muốn đi, người nói con tiếp quản nhà hát, chuyện này thì có thể, về việc đi gặp thiếu gia gì đó, nhất định con sẽ gặp."

Phạm Ngự tới trước cửa, vừa định đập cửa ra nhưng lại nghe thấy tiếng nói của cô, hai tay càng nắm chặt hơn. Anh biết cô cố ý, chết tiệt. Cọp không khi nào cắn mèo bệnh. Khóe miệng anh giật giật, sau đó xoay người rời đi. Cô nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi, thả lỏng. Vỗ vỗ ngực, sau đó trở lại giường, mặc dù không nhìn thấy bộ dạng ướt sũng của anh nhưng không nhìn cũng biết.

Tiểu Niệm Ngự đang đọc sách thì Phạm Ngự tới, dọa cậu trợn trắng mắt. Không dám tin đây là lão ba không ai địch nổi. Đáng về ám ức như thế này. "Lão... lão ba, sao người lại thành ra thế này? Trời mưa sao?"

Anh liếc cậu một cái rồi đi thẳng vào phòng tắm. Cậu xuống lầu, nhìn một cái liền hiểu hết chuyện, mama thật quá đáng.

Phạm Ngự từ phòng tắm bước ra, nhìn tiểu Niệm Ngự đứng trước cửa, chau mày, nhìn: "Có lời muốn nói?"

Tiểu Niệm Ngự ngẩng đầu, vừa định nói nhưng lại cúi đầu. Phạm Ngự nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của cậu. "Có gì thì cứ nói."

Tiểu Niệm Ngự nhìn anh: "Con nghĩ tới một cách, nhưng không biết có nên nói hay không."

Phạm Ngự xoay người, lại chau mày, nhìn tiểu Niệm Ngự, "Nói."

Tiểu Niệm Ngự thì thầm bên tai anh, không biết thì thầm cái gì mà về mặt anh từ từ dịu xuống, sau đó khẽ động khóe miệng. Anh nhìn cậu: "Con thật sự là một đứa trẻ bốn tuổi sao? Ai dạy con thế? Có điều cũng không tệ lắm."

{Cha con nhà này đang nghiên cứu cái gì nữa đây.}

Sáng sớm, ba người ngồi ăn điểm tâm, không đợi An Tuyết Thần gây phiền toái, điện thoại của Phạm Ngự vang lên. Phạm Ngự liếc mắt nhìn, sau đó lạnh nhạt nhận điện: "Trạch, có chuyện gì?"

"Cái gì? Cậu nói Hoàng Đế vừa mới có một cô bé 17 tuổi, là xử nữ, cậu muốn đi sao? Minh? Được rồi, chờ mình, mình liền đến." Nói xong anh cúp máy, chuẩn bị đứng dậy rồi đi, chỉ thần nhiên nói: "Anh có việc đi trước."

An Tuyết Thần nhìn bóng lưng Phạm Ngự, nhưng lời anh nói vừa rồi cô đều nghe cả. Cô bé 17 tuổi, là xử nữ, anh ta đi sao? An Tuyết Thần vội vàng uống một hớp nước chanh, sau đó cũng đi theo. Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ, cầm điện thoại gọi cho Phạm Ngự: "Alo, Lão ba, mama đuổi theo kia, phần còn lại đều trông vào người đấy."

"Ừ, được rồi." Phạm Ngự lái xe, cúp máy, khóe miệng hơi nhếch lên. Em à, đừng trách anh quá đáng, đây chính là em tự tìm tới. Vừa nói vừa tăng tốc, chạy về hướng Hoàng Đế.

An Tuyết Thần đi theo, nếu để mình phát hiện anh ta làm gì, để xem mình xử anh ta như thế nào.

Hoàng Đế, An Tuyết Thần đậu xe qua một bên, nhìn Phạm Ngự đi vào, sau đó mình cũng xuống xe đi theo. Nhìn thấy Phạm Ngự đi vào phòng bao, căn phòng đó là căn phòng mà anh và Lạc Trạch thường lui tới. Hai tay cô nắm thành nắm, nắm thật chặt. Dán chặt vào cửa, muốn nghe thử bên trong xảy ra việc gì, bởi vì chưa bao giờ họ mở nhạc trong phòng này cả.

Phạm Ngự và Lạc Trạch ngồi trên salon, Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, cười nhạt: "Cậu, cậu nói cậu, đời này vậy mà cậu lại chịu thua một người phụ nữ."

Có điều không sao, mình tìm giúp cậu một cô bé, lát nữa sẽ đưa tới." Thật ra là Lạc Trạch cố ý nói.

Phạm Ngự liếc mắt không nói gì, chẳng qua khoe miệng nhếch lên vui vẻ. An Tuyết Thần ở ngoài cửa, đột nhiên có mấy cô bé mặc đồng phục học sinh đi tới, thấy giống mình lúc trước. Quả nhiên là vào cái phòng bao này. Trong lòng cô giống như hừng hực lửa giận. Được, còn muốn trâu già gặm cỏ non?

Phạm Ngự cũng nhìn mấy cô học sinh này, dĩ nhiên họ đều là nhận tiền diễn trò, Lạc Trạch mở miệng nói: "Mấy em hầu hạ anh, nếu phục vụ tốt thì đòi này các em thắng tiền rất nhanh."

"Dạ, Lạc thiếu." Tất cả đều đồng thanh.

Hai thiếu nữ xấu hổ ngồi bên cạnh Phạm Ngự, Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch nói: "Tìm ở đâu vậy?"

"Đương nhiên là trường học." Lạc Trạch lưu manh đáp.

An Tuyết Thần đột nhiên nghĩ ra một cách, Lạc Trạch, anh chờ đây. Cô cảm điện thoại lên: "Lệ Lệ, Lạc Trạch lên giường với gái ở Hoàng Đế, cậu tới mau."

Nói xong, Lệ Lệ lập tức chạy tới. Lạc Trạch dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức vừa sờ vừa hôn. Lệ Lệ liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, sau đó đập cửa vào. Nghe người đập cửa là An Tuyết Thần, không ngờ lại là Lệ Lệ.

Lạc Trạch vừa định quay đầu lại xem kịch vui, nhưng vừa quay lại, nụ cười kia lập tức cứng đờ, vội vàng đẩy cô gái đang ngồi trên đùi mình ra. Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, nói: "Lạc Trạch, chúng ta, GAME OVER." Nói xong liền rời đi, Lạc Trạch vội vàng đuổi theo, nhìn thấy An Tuyết Thần liền hiểu chuyện gì xảy ra, chết tiệt.

An Tuyết Thần tựa vào cửa nhìn Phạm Ngự, anh cũng nhìn lại cô, không biểu hiện gì, nói: "Các em chờ gì nữa, biểu hiện tốt lắm."

Phạm Ngự chính là cố ý co thường An Tuyết Thần. Trong lòng cô có cái gì đó tung tức, thế nên thanh âm đề cao, hét lớn: "Phạm Ngự, chiều nay tôi chuẩn bị trở về thành phố X."

"Không tiễn." Phạm Ngự còn lãnh đạm nói, thỉnh thoảng còn trêu đùa tình thú với các cô gái.

Cô tức tới mức giậm chân, sau đó xoay người rời đi. Cô cũng nhanh chóng ra khỏi cửa, thấy anh không đuổi theo, trong lòng không khỏi sợ hãi. Đợi một lúc, thấy anh cũng không ra, cô nghĩ thầm, không thể nào. Cuối cùng cũng không còn cách nào khác, đành phải quay lại, đẩy cửa, la to: "Này, Phạm Ngự, anh ra đây." Giọng mặt cô tức giận.

Anh lạnh lùng nhìn cô, nói: "Sao? Không về nữa?"

Cô nổi đóa, đi tới trước mặt anh, đẩy mấy cô nữ sinh bên cạnh anh ra, sau đó kéo cả vạt anh, đi ra ngoài. Nếu như lúc này cô quay đầu lại sẽ phát hiện anh đang cười. Miệng nhếch cong lên rõ ràng như vậy kia mà. Dọc đường đi, mọi người đều dán mắt vào nhìn họ, một cô gái kéo cả vạt của Phạm thiếu, hơn nữa nếu không làm thì Phạm thiếu còn đang cười. Một chút tức giận cũng không, thậm chí thích là đằng khác. Thật không thể tin được.

An Tuyết Thần cứ đi, cũng không quan tâm tới ánh mắt của người khác, cứ vậy mà kéo Phạm Ngự đi, cuối cùng nhét anh vào trong xe, đây là cái tình huống gì đây a, tất cả mọi người đều dồn mắt vào cặp nam thanh nữ tú này. An Tuyết Thần hai tay chế trụ hai vai Phạm Ngự, đôi đồng tử xinh đẹp tán ra lửa giận hừng hực.

"Anh có ý gì?" Cô thở hổn hển, hỏi.

Phạm Ngự ngược lại rất vui, không hề gì, nói: "Như em thấy đấy, em không để ý tới anh, anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, không phải em rất rõ ràng sao?"

"Cho nên anh muốn buông tay phải không?" Cô nhìn anh có thể lớn gan nói như vậy, trong lòng bức bối.

"Trả lời."

"Phải không?" Cô dí sát vào mặt gương mặt đẹp trai của anh, cảnh này đẹp mê người.

"Phạm Ngự, anh không phải muốn kết hôn sao, lại dám chụp mũ tôi." Cô tức giận chất vấn.

"Dĩ nhiên, chẳng qua, hiện giờ em không cho anh vào phòng. Đúng lúc anh rất cần phụ nữ."

"Anh, cút." Nói xong cũng đi về phía xe của mình, không so đo với anh nữa.

Phạm Ngự nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng càng thêm vui, cũng không tin em không động lòng. Sau đó, anh chui vào xe của mình. Nếu đã làm thì làm tới cùng, xem ra phải thêm chút sức nữa. Anh lái xe lướt qua cô, nghiêng ngang rời đi. Cô ngồi trong xe nhìn xe anh phóng như bay, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay lái.

Gặp nạn, thời khắc nguy hiểm.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần tái nhợt nằm đó, đôi môi vốn đỏ thắm nay tái nhợt, băng gạc trắng quấn quanh đầu. Anh nhìn cô, trong lòng có cái gì đó đau nhói.

Vú Trương đưa tiểu Niệm Ngự tới phòng bệnh. Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ bình thân nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, sống mũi cậu cay cay, chạy đến bên giường bệnh, bàn tay nhỏ bé đặt lên khuôn mặt cô, nức nở: "Hu hu, mama, mama sao thế, tiểu Niệm Ngự tới thăm mama nè."

Về biệt thự, Phạm Ngự cũng không để ý tới An Tuyết Thần, điểm này làm cho cô đặt một dấu chấm hỏi thật to trong lòng, chuyện gì đây ? Người tức giận phải là mình mới đúng chứ, anh ta rốt cuộc bị gì vậy? Cô cũng tức nghẹn họng, đi vào biệt thự. Hai người cứ như vậy, một trước một sau bước vào. Người khác nhìn vào cũng thấy bối rối.

Hai người lên lầu, Phạm Ngự thì vào phòng con trai, An Tuyết Thần một mạch đi vào phòng mình, "Ầm !!!!!!" --- tiếng cánh cửa đóng lại. Cô tức giận ngồi trên giường, trong lòng thật khó chịu a~, thật muốn đánh anh ta một trận thật mạnh tay.

Phạm Ngự vừa vào phòng con trai, đã nhìn thấy Tiểu Niệm Ngự khoanh tay trước ngực cười gian tà nhìn anh: "Lão ba, sao rồi ? Hình như mama rất tức giận á."

Phạm Ngự ném áo khoác lên giường, kéo cà vạt, đi vào phòng tắm, thật bức bối a~. Tiểu Niệm Ngự bĩu môi, sau đó chạy về giường, nhảy một cái nảy mình, nằm trên giường, chơi game. "Hừ ...."

Ngày hôm sau-----

An Tuyết Thần thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi. Cô cho rằng làm vậy anh sẽ sợ rồi sẽ năn nỉ mình ở lại, nhưng là lại làm cô thất vọng. Dưới lầu, hai cha con đang ăn điểm tâm, An Tuyết Thần kéo hành lý xuống lầu, đi tới chỗ Tiểu Niệm Ngự, nói: "Bảo bối à, mama phải quay về nhà hát, con ở lại ngoan nha."

Tiểu Niệm Ngự nhìn cô, tâm tình dường như không tốt lắm, nhưng lúc này cũng chỉ nhếch miệng cười một cái, nói: "Dạ, mama, mama đi đi, con nhất định sẽ ngoan ngoãn." An Tuyết Thần sững sờ, không nghĩ đến cậu sẽ nói như vậy, bây giờ là tình huống gì ? Hoàn toàn không thể ngờ, cô nhìn Phạm Ngự, anh cười một tiếng: "Em đi đi, anh sẽ chăm sóc con thật tốt, em không cần lo lắng."

An Tuyết Thần kinh ngạc, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhắm mắt đi ra ngoài. Nhưng lúc này cô lại không nhìn thấy nụ cười gian tà của hai cha con kia ở đằng sau. Cô kéo hành lý đi ra ngoài, mới vừa ra tới cửa đã nhìn thấy mấy chiếc xe, cô đi hiên ngang như một người đàn ông, cô biết, có vẻ như đó là người môi giới, mấy cô gái phía sau kia là sao ? Quan hệ giữa cô và anh, cả công ty đều biết, cho nên người đàn ông kia nhìn thấy cô cũng chủ động bắt chuyện. "Ồ, Tuyết Thần à, cô định đi đâu à ?"

"À ... ừ ... đúng vậy, có chút việc. Có điều, mấy cô gái phía sau anh là sao?"

"Cô nói mấy cô này hả, là Phạm tổng bảo tôi chọn rồi đưa tới, nói là cần cho cuộc sống." Anh ta nói. An Tuyết Thần nghe xong thì cô cảm thấy sống mũi cay cay, nhìn mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia. Cuộc sống cần tới ? Là tự anh ta cần thì có. Tốt ! Tôi đây mới rời đi, anh liền gọi một đám phụ nữ về nhà.

"Trời ơi, Tuyết Thần, tôi không nói cùng cô nữa, mấy em, vào cùng anh nào, nếu Phạm tổng hài lòng, các em sẽ thăng tiến rất nhanh đấy." Người môi giới vừa đi vừa lớn tiếng nói. An Tuyết Thần nắm tay nắm hành lý thật chặt. Phạm Ngự ... được, anh đã như vậy, vậy tôi cũng không còn gì để nói, con tôi nhất định phải đưa đi. Suy nghĩ một lát, cô vút vali hành lý sang một bên, sải bước vào biệt thự, cô cũng không muốn con trai mình nhìn thấy cái không nên nhìn.

Cô vừa bước vào biệt thự đã nhìn thấy Phạm Ngự ngồi trên ghế salon, giống như là đang chọn Phi tử. Nhìn thấy cảnh này, cô cười ra tiếng, tất cả mọi người đều nhìn cô. Lúc này, cô mới phát hiện mình thất thố, sau đó lúng túng cười cười rồi mở miệng nói: "Các cô bao nhiêu tuổi."

Họ thành thật trả lời: "20"

Cô gật đầu một cái, sau đó mở miệng: "À, cứ tiếp tục chọn Phi đi, tôi không quá rầy rầy nữa." Sau đó cô ôm con trai đi lên lầu, Tiểu Niệm Ngự sững sờ, Phạm Ngự lại càng sững sờ hơn.

Cô ôm cậu bé đi vào phòng, nhìn cậu, nói: "Bảo bối, đi cùng mama có được không ?"

Cậu nhìn cô, bĩu môi: "Mama, nhưng con muốn ở cùng với baba, con cũng muốn thấy hai người kết hôn, con muốn có một gia đình đầy đủ, con cũng chưa có ông bà." Cô nhìn con trai, trong lòng cũng rất khó chịu, dĩ nhiên cô biết ý định của cậu - rất mong có một gia đình hạnh phúc.

"Nhưng mà bảo bối à, bây giờ mama và baba con có chút vấn đề, tạm thời không thể kết hôn được." Cô vừa nhìn cậu vừa nói. Cậu nói: "Mama, người không phát hiện baba có điểm khác lạ sao? Với bản tính sở hữu của baba mà đối với mama như vậy, ông ấy là Phạm Ngự đó, con thấy hình như baba đang có tình thích mama, muốn cho mama ghen, muốn mama nói ra cảm xúc trong lòng."

An Tuyết Thần nghe con giải thích, từ khi nào mà mình lại phản ứng chậm như vậy. Dường như cô hiểu ra vấn đề, sau đó khòe miệng mỉm cười. "Bảo bối, vậy con có muốn giúp mama không?"

Tiểu Niệm Ngự nhìn cô, cảm giác có chuyện không hay. "Dạ, con nhất định sẽ giúp mama."

Cô xoa đầu cậu, sau đó cười một tiếng, tựa tiểu phi tiểu. Cô kéo cậu đi xuống lầu, sau đó chạy thẳng đến ghế salon, ôm cậu ngồi trên ghế. Phạm Ngự

nhìn Tiểu Niệm Ngự, cậu chỉ có thể đưa ra ánh mắt: Con không biết gì cả =)).

An Tuyết Thần nhìn mấy cô gái kia, sau đó nhìn Phàm Ngự, nói: "Anh chọn xong chưa ? Nếu không chọn được thì em có thể góp ý." Anh không ngờ cô sẽ ra chiều này. Cô lạnh lùng liếc anh một cái, nói: "Cô bên phải đi, về dọn đồ rồi buổi tối tới đây. Vũ Trương, dọn một phòng trống."

Phàm Ngự nhú mồm nhìn cô, ngược lại, cô rất vui là khác. Giương mặt tuấn tú của anh tối sầm, sau đó nói: "Đưa đi cho ta."

Người môi giới nhìn sắc mặt Phàm Ngự, vội vàng đưa người đi. An Tuyết Thần nhìn người đã đi, sau đó nhìn anh, anh nhìn cô. Anh mở miệng: "Rốt cuộc em muốn như thế nào ?"

Cô khoanh tay trước ngực, hỏi ngược lại: "Là em hỏi anh rốt cuộc anh muốn như thế nào ?"

Phàm Ngự nhìn cô, nói: "Cút !!! Không muốn kết hôn thì cút cho tôi !!!" Cả cô cùng Tiểu Niệm Ngự cũng không ngờ anh lại đột nhiên làm như vậy.

Cô đứng bật dậy nhìn anh, quát: "Cút thì cút !!!" Vừa nói vừa chạy khỏi biệt thự. Phàm Ngự chán chường ôm đầu. Tiểu Niệm Ngự nhú mồm nhìn anh, nói: "Ông làm gì vậy ? Phát điên cái gì ?"

Phàm Ngự sai từng bước dài lên lầu, mình điên rồi, bị người phụ nữ kia bức cho điên rồi. Vì cô, anh nhìn biết bao nhiêu, nhưng mà cô vậy mà còn không biết điều.

An Tuyết Thần đi trên đường đồi, trong lòng tức giận, cô cũng không biết mình bị sao, cô trước đây sẽ không làm như vậy, nhất định sẽ dịu dàng, thực nhã, rất rộng lượng, sẽ không vì loại việc nhảm chán này mà làm ra những chuyện ngốc nghếch như vậy, chẳng lẽ lại giống như sách nói, khi đã yêu thì đều trở nên khờ dại, thường thì sẽ làm chuyện mà mình không hiểu ? Đúng vậy a~, gần đây cô đều làm vệc mà ngay cả mình cũng không thể hiểu được. Cô mãi suy nghĩ cho nên cũng không chú ý có một chiếc xe đang bám theo cô, mãi cho đến khi cô đi một đoạn xa xe mới lao ra.

“Két !!!”-----

Chiếc xe nhanh chóng lao tới phía trước An Tuyết Thần. Vì né tránh nên cô té xui ở một bên. Người trên xe mở cửa xuống, sau đó đem bế cô vào trong xe, chiếc xe tăng tốc lao đi.

Phàm Ngự tắm xong ngồi trong thư phòng, buồn bực hút thuốc, nghĩ bụng lát nữa cô sẽ quay lại. Lúc này, điện thoại đột nhiên kêu lên. Anh liếc mắt thấy là số của Mị Ảnh, chau mày sau đó bắt máy.

"Có chuyện gì?"

"Thiếu chủ, An tiểu thư bị bắt cóc trên đồi, máy giám sát ghi lại được cô ấy bị trói trên một chiếc xe không có bảng số xe, người của chúng ta đang lần theo, nhưng mà An tiểu thư hình như không mang theo điện thoại." Mị Ảnh ở đầu dây bên kia nói.

Phàm Ngự nghe một hồi, đôi mắt đen neho lại thật chặt, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, môi mím chặt, không nói lời nào, sau đó cúp máy, rời khỏi thư phòng.

Giờ phút này An Tuyết Thần đang mơ mơ màng màng, vừa mở mắt ra là một gian phòng, rất đơn giản. Cô muốn giẫy dụa đứng dậy nhưng phát hiện ra hai tay hai chân mình bị cột vào giường, hơn nữa còn là tư thế chữ Đại (大) đáng xấu hổ nhất. Cô ra sức giùng giàng nhưng cũng không thể nào thoát ra được.

"Người đâu ? Sao các người bắt tôi ? Có ai không ?" Không giẫy giụa được, chỉ có thể hét lên. Ít nhất cô cũng muốn biết là có người hay không, là ai bắt cóc mình. Đột nhiên cửa được mở ra, Lâm Mộng Tuyết đi tới, giờ phút này cô ta không còn vẻ rực rỡ như trước, sắc mặt tái nhợt, cũng không hề trang điểm, thật là đáng sợ, đôi mắt sâu hoắm, con ngươi căng tròn. Sao cô ta lại thành ra như vậy ?

Lâm Mộng Tuyết cười lớn đi tới: "Haha, An Tuyết Thần, thế nào ? Thấy tôi thật bất ngờ sao ? Tôi cho cô biết, tôi có ngày hôm nay, tất cả đều là do cô ban tặng." Cô ta cười như điên. An Tuyết Thần nhú mồm nhìn cô ta, "Lâm Mộng Tuyết, tôi khuyên cô, mau thả tôi ra, nếu Tiểu Ngự biết, đến lúc đó không ai cứu được cô đâu." Cô vẫn còn khuyên Lâm Mộng Tuyết, hy vọng cô ta có thể thả mình ra.

Lâm Mộng Tuyết đi tới mép giường, “Chát !!!”---, năm ngón tay hằn trên gương mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần, khóe miệng cũng rướm máu. Lâm Mộng Tuyết bóp cổ An Tuyết Thần, hét lên: "Cô biết không ? Nếu như không phải cô, tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay. Không phải cô cũng rất tò mò tại sao tôi lại biến thành thế này sao ?" Cô ta buông cổ An Tuyết Thần ra. Cổ được thả ra, An Tuyết Thần dùng sức hô hấp, bây giờ cô đã chắc chắn tinh thần cô ta đang có vấn đề. Lâm Mộng Tuyết xắn tay áo lên, sau đó đưa đến trước mặt An Tuyết Thần: "Cô xem đi, cô xem đi, đây là cái gì ? Đúng vậy, ngày đó là cô xin, anh ta mới thả tôi ra, để tôi rời khỏi Hoàng Đế, nhưng lại cho người tiêm ma túy vào cho tôi. Nhìn thấy không, đây là những vết kim cù mới. Đều tại vì tiện nhân cô. Nếu như không phải là cô, anh ta cũng sẽ không như vậy với tôi. Đều là cô, đều là cô. Cho nên, tôi nhất định sẽ không để các người yên. Phàm Ngự anh ta không có tim, anh ta là động vật máu lạnh, tôi và anh ta lớn lên cùng nhau, anh ta cũng có thể nặng tay với tôi như vậy, còn có gì anh ta không thể làm đây ?"

An Tuyết Thần nhìn cánh tay vốn trắng nõn, hiện giờ đã khô héo, tất cả đều là vết kim chằng chịt, cơ bắp như tàn lụi. Trong lòng một trận run rẩy, không chịu được run lên một cái. Lâm Mộng Tuyết nhìn phản ứng của cô, sau đó nói: "Cho nên, tôi muốn biết anh ta có phản ứng gì khi người phụ nữ của mình bị nhiều thằng đàn ông đè ở dưới, cô nói xem anh ta có giết cô rồi giết hết mấy tên đó hay không ?" Đôi mắt Lâm Mộng Tuyết có chút đỏ, bây giờ cô ta không được bình thường, bởi vì chích quá nhiều ma túy, thần kinh cũng bị ảnh hưởng. An Tuyết Thần nghe nói vậy, trong lòng sợ hãi. Bây giờ

cô ta không bình thường, cái gì cũng có thể làm "Cô ... Cô muốn làm gì?"

Lâm Mộ Dung Tuyết nắm cầm An Tuyết Thần, ánh mắt hung thần á sát, cực kỳ ác độc, nói: "Tôi muốn để cô ném thử cái cảm giác như tôi ở Hoàng Đế vậy. Sau đó quay lại thành một bộ phim, tôi muốn cho cả thế giới biết, cũng muốn Phàm Ngự nhìn thấy. Ha ha ha ha .... Rất kích thích ... Nghĩ thôi cũng thấy hưng phấn rồi, chỉ bằng chúng ta thực hiện bây giờ đi? Haha ..." Lâm Mộ Dung Tuyết cười to, vẻ mặt cực kỳ cực đoan. Sắc mặt An Tuyết Thần cũng tái nhợt, lùi người về phía sau. Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn cô, hướng về phía cửa hồ: "Tất cả vào đi."

Ngay sau đó năm sáu tên đàn ông, gương mặt tục tũn, từng tên một đi vào, giống như đang xem một con búp bê, trong lòng An Tuyết Thần khủng hoảng, cô rất sợ hãi, bất an co người lại, đôi mắt đầy sương, cơ thể run rẩy. An Tuyết Thần như vậy làm cho mấy tên kia nhìn chây nước dãi.

Lâm Mộ Dung Tuyết thỏa mãn nhìn phản ứng của An Tuyết Thần, sau đó mấy tên kia đi tới, gương mặt ngoan lệ. "Làm cho cô ta chết, mấy người tha hồ hưởng thụ đi, tốt nhất là để cô ta chết trên giường, làm đi, ha ha ha ..." Lâm Mộ Dung Tuyết vừa nói vừa an vị trên ghế salon nhìn.

Bọn chúng bước từng bước đi tới, nhìn An Tuyết Thần, gương mặt dâm ô nói: "Đến đây đi, bảo bối, anh sẽ khiến cho em khoái đến chết, tôi để cho anh trai yêu, hôn một cái." Hắn ta vừa nói vừa vuốt mặt An Tuyết Thần, ngón tay thô của hắn sờ sờ mặt cô, khiến cho cô đau. Đôi mắt xinh đẹp của cô gắt gao nhìn cái tên đáng ghê tởm này, sau đó hung hăng cắn tay của hắn, cắn cho tới khi máu chảy ròng ròng.

"A !!!" Hắn ta giơ một bàn tay, tát An Tuyết Thần choáng váng mặt mày, không khác ngắt xiêu là mấy, khóe miệng cô rướm máu, khuôn mặt nhỏ sưng lên. Hắn ta nhìn bàn tay chảy máu của mình, thét lên: "Mẹ kiếp, tiện nhân, để xem chốc nữa mày còn có thể như vậy nữa không." Vừa nói vừa xé rách quần áo của cô. Cô muốn phản kháng nhưng người mình đang bị trói chặt, chỉ có thể hét lên: "Buông ra !!! Khốn kiếp !!! Cút ngay cho tôi, buông tôi ra !!!" Lâm Mộ Dung Tuyết cười cười ở một bên quan sát, nhớ ngày đó mình cũng hét lên như vậy, nhưng bọn chúng chẳng những không dừng lại mà còn ngày càng quá đáng hơn.

"Ha ha, đến đây, nhỏ như vậy, có thể chịu được mấy anh không, a?" Quần áo An Tuyết Thần bị xé toạc ra, xương quai xanh hoàn mỹ, hai vai trắng nõn lộ ra. Bọn chúng liếm nước miếng, sau đó cặp mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm vào cô. An Tuyết Thần cảm giác như đã bị bọn chúng vũ nhục, vẻ mặt thêm thều thào không chút che giấu của bọn chúng như vậy, giống như cô đang không mặt gì vậy. Nước mắt cô rơi lã chã, nhìn bọn chúng đang ngửa ngáy chân tay, cô cắn chặt môi mình, cắn tới mức chảy máu. Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn cô, nói: "Cô đừng phản kháng, thả lỏng một chút, thật ra thì cũng rất thoải mái, ừm? Ha ha. Các người còn chờ gì nữa?"

Bọn chúng phấn khởi mà lên, cời dây trói của An Tuyết Thần, như vậy càng thú vị An Tuyết Thần muốn né ra, mặc dù biết mình trốn không thoát, nhưng cô vẫn chạy. "A ..." An Tuyết Thần kêu lên, tóc bị kéo lại hung hăng, sau đó hung hăng bị ném lên giường, quần áo còn sót lại trên người cô cũng bị xé nát. Thanh âm từng miếng vải bị xé toạc, giống như là âm thanh từ Địa ngục, cũng xé nát cõi lòng cô. Cô phản kháng bừa bãi, nước mắt theo khóe mắt chảy xuôi xuống, rơi xuống nệm. Hai tay cô bị cố định, không thể phản kháng được nữa, chỉ có thể mặc cho bàn tay của mấy tên kia... vuốt ve trên người *** mình. Cô nhìn trần nhà, có cảm giác như thế giới đang vứt bỏ cô, cô nghĩ: "Phàm Ngự, anh ở đâu, anh có biết em mất tích không? Nếu anh không tới cứu em, em thề, cả đời này, em sẽ không tha thứ cho anh nữa. Vậy nên, xin anh, đến nhanh lên ... nhanh lên ... nhanh lên ..."

An Tuyết Thần nhìn chúng cời đồ của mình, cô chỉ muốn chết đi. Một tên đang hai chân cô ra, vừa định dồn sức tiến vào, mắt Lâm Mộ Dung Tuyết đỏ lên, kích thích nhìn An Tuyết Thần bị hủy diệt trong nháy mắt. Thời điểm tên kia chỉ còn cách An Tuyết Thần có vài cm thì cửa bị đá văng.

Mị Ảnh đưa theo mấy người xông tới, chế trụ bọn chúng. Phàm Ngự vừa vào liền nhìn thấy hết thảy mọi thứ trước mắt, cuối cùng, anh cũng bộc phát, đôi mắt đen bây giờ cũng muốn chuyển sang đỏ, giờ phút này anh lại biến thành Satan một lần nữa, toàn thân tỏa ra hơi thở tàn nhẫn, lãnh lệ (lạnh lẽo, ác độc), đôi mắt chim ưng mở ra, chờ đợi tai họa giáng xuống.

Lâm Mộ Dung Tuyết thấy thế vội vàng cầm súng chia vào đầu An Tuyết Thần, An Tuyết Thần biết Phàm Ngự tới, cô lấy chân bao hết người mình lại, không để cảnh xuân lộ ra ngoài. Phàm Ngự nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, đôi ngươi nhuộm đỏ híp lại, bàn tay để trong túi quần đã sớm nắm chặt thành nắm. Thuộc hạ của anh đã biết anh sớm nổi giận, đôi mắt nhuộm màu máu, giống như 10 năm trước, lần đó thật sự là được mở mang tầm mắt. Thiếu chủ của mình quả nhiên tàn nhẫn.

"Thả ra." Thanh âm Phàm Ngự lạnh như băng, không có một chút nhiệt độ, giống như Atula từ địa ngục trở về, cả người tản ra mùi máu, sắc mặt cực kỳ khó nhìn, đó là vì nếu như anh chạm một bước thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhớ tới màn ngăn cản treo sợi tóc kia, máu của anh muốn sôi lên. Ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, hàm răng nghiến ken két, đôi mắt sáng rực tràn đầy lửa giận, giống như con Báo bị chọc giận.

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn về mặt anh, cô có chút sợ, nhưng vẫn giống như con quái thú cắn xé lòng cô, khiến cô có chút đứng ngồi không yên, nói: "Phàm Ngự, anh không cần làm tôi sợ, hôm nay tôi dám làm như vậy thì đã nghĩ tới việc mình không thể sống được, có điều có chết tôi cũng mang theo người phụ nữ anh yêu theo." Vừa nói, bàn tay đang bóp cổ An Tuyết Thần tăng thêm vài phần sức. Khuôn mặt nhỏ của An Tuyết Thần đỏ bừng, ho khan vài tiếng.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, lông mày nhíu chặt, ngay cả gân xanh trên trán cũng hiện lên rất rõ, vẻ mặt lãnh như băng sương (lạnh như băng) làm người ta kinh sợ.

"Cô dám động đến cô ấy, tôi sẽ cho cô biết thế nào là Địa ngục." Phàm Ngự lạnh lùng nói. Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn anh, cười ha hả, sau đó nói: "Phàm Ngự, yêu anh, tôi đã ở Địa ngục; anh vô tình đẩy tôi vào Hoàng Đế, tôi đã ở Địa ngục. Còn có cái gì đáng sợ hơn những Địa ngục đó sao?"

Mị Ảnh nhìn Phàm Ngự, nhất thời không biết phải làm thế nào. Phàm Ngự cũng không có bất kỳ biểu hiện nào, cũng không ra lệnh gì, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng. Nói thật, thời điểm mình vừa bước vào, nhìn thôi cũng thấy run, nếu Thiếu chủ nhìn thấy thì sẽ như thế nào? {Sau này sẽ biết.}

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, tim dường như đang rỉ máu. Nếu như mình không quát tháo cô ấy thì chuyện này có lẽ sẽ không xảy ra. Suy nghĩ toát qua ánh mắt dạt dào cảm xúc của anh, Lâm Mộ Dung Tuyết hoàn toàn bất động, cười tự giễu đến thâm thúy. "Phàm Ngự, thì ra anh thật sự có tim a~, thì ra

anh cũng biết đau."

Phạm Ngự liếc mắt nhìn Mị Ảnh, Mị Ảnh khẽ gạt đầu, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài. Chỉ là một ánh mắt đơn giản, nhưng đó chính là mệnh lệnh không lời.

"Phạm Ngự, cô ta chính là tim của anh, đúng không, có điều, tôi thích anh không có tim, cho nên tôi muốn lấy đi tim của anh, để cho tim cô ta ngừng đập. Anh nói có được hay không." Cô ta cười đến chảy nước mắt. Súng đang dí vào đầu An Tuyết Thần cũng không buông lỏng.

"Tôi biết, hôm nay tôi chết cũng chẳng phải nghi ngờ gì, nhưng mà tôi muốn kéo theo cô ta. Phạm Ngự, chính anh cũng không bảo vệ được người phụ nữ của mình, tôi muốn anh sống trong bóng tối, cả đời cũng không thoát ra được, tôi nguyện rửa anh." Lâm Mộ Dung Tuyết như phát điên la lên, sau đó dường như muốn bám cò. Ánh mắt Phạm Ngự càng híp lại. An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phạm Ngự, nói: "Tiểu Ngự, em muốn gả cho anh, muốn làm vợ anh, muốn hạnh phúc nhất Thế giới, trở thành một cô dâu đáng ghen tị nhất. Kiếp sau, anh phải cưới em." Nói xong liền cầm súng của Lâm Mộ Dung Tuyết rồi nhảy qua cửa sổ, mặc dù chỉ là lầu ba, nhưng nhảy xuống chắc chắn cũng tổn thương tới não hoặc bị liệt. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần kéo Lâm Mộ Dung Tuyết nhảy xuống, con người chợt rụt lại. Trong nháy mắt, tim anh dường như ngừng đập, hồn vía cũng theo bóng dáng biến mất ngoài cửa sổ kia bay khỏi cơ thể. Lâm Mộ Dung Tuyết nói không sai, An Tuyết Thần chính là trái tim đang đập trong ngực anh.

"Thiếu chủ ... thiếu chủ ..." Thanh âm Mị Ảnh ở dưới lầu truyền đến, lúc này Phạm Ngự mới có chút phản ứng, sai bước đi tới cửa sổ, nhìn xuống dưới. Nhìn thấy thủ hạ của mình tình nguyện làm nệm đỡ lấy họ (ATT & LMT), ánh mắt tàn ra tia sáng, vẻ mặt thả lỏng, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần, cô đang hôn mê bất tỉnh. "Tuyết Thần ... Tuyết Thần, em tỉnh lại đi. Mị Ảnh, lái xe, đến bệnh viện."

"Vâng, thiếu chủ."

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần ngồi trên xe, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, không phải là đã đỡ được cô rồi sao, sao còn không tỉnh?

Mị Ảnh ngồi trên ghế lái, nhìn Phạm Ngự đang khấn trương ở phía sau, mở miệng an ủi: "Thiếu chủ, có lẽ An tiểu thư... bị dọa cho sợ... ngất đi." Phạm Ngự nghe lời Mị Ảnh nói, tảng đá lớn trong lòng như buông xuống. Anh ôm cô, có thể cảm nhận được trái tim đang đập của cô, nghe từng nhịp đập, lòng của anh mới dịu xuống.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đi tới bệnh viện. Mấy vị giáo sư nhận được điện thoại đã sớm chuẩn bị, sắp xếp, đứng ở cửa nghênh đón. Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần xuống xe, mấy vị bác sĩ liền đẩy giường bệnh đi tới, sau đó đặt cô lên giường, đeo bình dưỡng khí cho cô, nhanh chóng đi vào bệnh viện. Phạm Ngự đột nhiên nắm lấy cổ áo viện trưởng nói: "Nếu cô ấy có chuyện gì thì những người đi vào phòng giải phẫu cũng không sống nổi."

Viện trưởng khá lớn tuổi, trán toát mồ hôi, sau đó nói: "Vâng, vâng, Phạm thiếu, yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

"Không phải cố gắng hết sức mà là nhất định, hiểu chưa ?" Phạm Ngự rống lên.

Mồ hôi viện trưởng chảy ròng, sau đó sửa lời: "Vâng, vâng, chúng tôi nhất định cứu vị tiểu thư này."

"Cút !!!"

"A~ Vâng vâng vâng."

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần bị đẩy vào phòng phẫu thuật, anh gần như bất lực tựa vào tường, vô lực nhắm mắt lại. Mị Ảnh ở một bên nhìn anh, nói: "Thiếu chủ, Lâm Mộ Dung Tuyết xử lý như thế nào? Cô ta chưa chết."

Phạm Ngự đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc nhọn, thanh âm lạnh như băng nói: "Cứu cô ta bằng mọi giá."

"Dạ." Mị Ảnh thấy Phạm Ngự thâm tình, dĩ nhiên biết anh muốn như thế nào, biết anh không thể nào để cho cô ta chết nhẹ nhàng như vậy.

Phạm Ngự đứng ngoài cửa phòng phẫu thuật, nhìn cánh cửa đóng chặt. Lúc này, Lạc Trạch và Lệ Lệ cũng chạy tới. Lệ Lệ sốt ruột nhìn về mặt sa sút của Phạm Ngự, nắm cánh tay anh, nói: "Tuyết Thần, Tuyết Thần đâu? Cô ấy như thế nào ? Hà ?" Lệ Lệ kích động kéo kéo Phạm Ngự, Lạc Trạch ở một bên thấy thế liền kéo cô ra, nhú mày lại. Trên đường đến đây đã ngừng lại dặn dò cô rồi.

Lệ Lệ khóc thút thít, nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật, sau đó đẩy tay Lạc Trạch ra, đi tới trước mặt Phạm Ngự nói: "Đều tại anh, từ khi Tuyết Thần gặp anh, cuộc sống vốn bình yên của nó đều bị xáo trộn, mỗi lần gặp chuyện không hay cũng đều vì anh, vốn dĩ con bé ấy có thể vô tư, sống qua ngày như thường, đều tại anh, tại sao anh lại quấy rầy cuộc sống của nó, nếu không có khả năng bảo vệ nó, tại sao lại để nó gặp nguy hiểm. Hu hu." Lệ Lệ khóc lớn, Lạc Trạch ở một bên nhìn sắc mặt nghiêm trọng người anh em của mình, sau đó vỗ vỗ bờ vai anh, nói: "Yên tâm đi, không sao đâu."

Ánh mắt Phạm Ngự qua quýt, sau đó nhìn lên đèn đỏ của phòng phẫu thuật, đã hai giờ trôi qua, tại sao còn chưa ra. Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự hỏi: "Vào bao lâu rồi?"

"Hai giờ." Thanh âm anh khàn khàn nói.

"Yên tâm đi, không có chuyện gì." Lạc Trạch chỉ có thể an ủi nói. Lệ Lệ đứng trước cửa phòng phẫu thuật, chấp hai tay, khấn trương nhìn.

Lạc Trạch đứng bên cạnh Phạm Ngự, chưa hề thấy ánh mắt cậu ta như vậy. Phụ nữ đứng thật là hồng nhan họa thủy, nghĩ đến đây, ánh mắt của Lạc

Trạch nhìn về phía bóng dáng lo lắng ở cửa, trong mắt đầy vẻ mê man. Anh không thương cô, nhưng lại không muốn buông cô ra. (Hả, vậy là cặp này có HE hôm ta? Sao chưa gì mà tác giả chơi một câu thấy sợ vậy?)

Bốn giờ trôi qua, đèn đỏ đang sáng kia rốt cục cũng chuyển sang xanh. Ba người tới trước cửa phòng phẫu thuật. Vài người đi ra, viện trưởng tháo khẩu trang xuống, sau đó nhìn Phạm Ngự, thanh âm có chút run rẩy nói: "Phạm thiếu, phẫu thuật rất thành công."

Ba người nghe xong thở phào nhẹ nhõm, viện trưởng mở miệng lần nữa: "Nhưng mà..."

Phạm Ngự kéo cổ áo viện trưởng, sau đó hạ giọng nói: "Nhưng cái gì?"

Viện trưởng bị dọa cho sợ, nuốt nước bọt, sau đó run rẩy nói: "Nhưng là, cô ấy, đầu của cô ấy bị va chạm mạnh, bên trong não có cục máu, đã lấy ra, nhưng khi nào tỉnh thì khó có thể nói được." Sắc mặt anh đen lại, nhìn viện trưởng, giận dữ thét: "Tôi đã nói cái gì? Hả? Tôi đã nói gì?"

"Thật xin lỗi... Tôi... Chúng tôi đã hết sức." Viện trưởng mồ hôi đầm đìa. Lạc Trạch ở một bên nhìn không nổi nữa, vỗ vai Phạm Ngự, nói: "Cô ấy ra rồi, không tới xem sao?" Quả nhiên rất có hiệu quả, Phạm Ngự hất viện trưởng qua một bên. Viện trưởng đứng lên, đẩy mắt kính đứng một bên, tìm muốn nháy ra ngoài, lấy tay áo lau mồ hôi.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần tái nhợt nằm đó, đôi môi vốn đỏ thắm nay tái nhợt, băng gạc trắng quấn quanh đầu. Anh nhìn cô, trong lòng có cái gì đó đau nhói. Anh theo cô vào phòng bệnh V.I.P, vừa mới ngồi xuống, Giang Lệ Lệ cầm tay nhỏ nhắn của An Tuyết Thần, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Lạc Trạch nhìn, nghĩ thầm, phụ nữ quả thật được hình thành từ nước?

"Tuyết Thần, cậu mau tỉnh lại đi." Giang Lệ Lệ nức nở nói, đôi mắt đầm lệ mông lung.

Phạm Ngự liếc nhìn Lạc Trạch, ý là: Đưa người phụ nữ của cậu về nhà đi. Lạc Trạch nhếch môi mỉm cười, sau đó kéo Lệ Lệ, không đợi cô phản ứng liền bế cô ra ngoài, cũng không màng tới chuyện cô la lối om sòm. Phòng bệnh chỉ còn lại An Tuyết Thần và Phạm Ngự. An Tuyết Thần bình thân nằm trên giường bệnh, bên cạnh đều là máy móc y khoa, trên mu bàn tay cô còn có kim tiêm truyền thuốc vào cơ thể. Trái tim anh đau nhói, không có cách nào hô hấp được. Tim bị thương như vậy thì làm sao thoải mái được đây.

Phạm Ngự cầm bàn tay cô, sau đó vuốt trán cô, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đặt môi mình lên tay cô, nhẹ nhàng hôn, sau đó nói: "Tuyết Thần, em phải tỉnh lại, chúng ta còn phải kết hôn nữa chứ. Hừm? Còn có con trai của chúng ta nữa."

Mị Ảnh đã báo cho vú Trương và tiểu Niệm Ngự biết tin, chắc lát nữa sẽ chạy tới. Phạm Ngự cứ như vậy ở bên cạnh An Tuyết Thần. Bởi vì thời điểm An Tuyết Thần kéo theo Lâm Mộng Tuyết cùng nhảy xuống có tranh chấp với nhau, trong quá trình đó, đầu bị va chạm mạnh, cho nên ngay khi té xuống liền hôn mê.

Vú Trương đưa tiểu Niệm Ngự tới phòng bệnh. Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ bình thân nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, sống mũi cậu cay cay, chạy đến bên giường bệnh, bàn tay nhỏ bé đặt lên khuôn mặt cô, nức nở: "Hu hu, mama, mama sao thế, tiểu Niệm Ngự tới thăm mama nè." Vú Trương ở một bên nhìn, chuyện gì đang xảy ra đây, lúc trước là thiếu gia, bây giờ là Tuyết Thần, mặt bà trở nên đau thương, tới bên người Phạm Ngự. "Thiếu gia, tôi tới chăm sóc cho Tuyết Thần."

Phạm Ngự lắc đầu một cái, nói: "Tôi ở bên cô ấy một lát."

Vú Trương lắc đầu, sau đó đứng một bên nhìn một nhà ba người này. Tiểu Niệm Ngự cứ mếu miệng, nằm bên mép giường bệnh, bàn tay nắm chặt tay mẹ không buông. Biết cậu ngủ, Phạm Ngự liếc mắt một cái, thanh âm khàn khàn nói: "Vú Trương, ôm tiểu thiếu gia đi ngủ."

Vú Trương ôm tiểu Niệm Ngự, đặt cậu nằm ở căn phòng cách vách, nhẹ nhàng đắp chăn cho cậu, nhìn đôi mắt có chút sưng đỏ của cậu, trong lòng bà không khỏi đau lòng. Tiểu Niệm Ngự đúng là hiểu chuyện, chỉ len lén khóc thút thít, cũng không phát ra tiếng. Cậu con trai như vậy thật là hiếm thấy, di truyền ưu điểm của cả hai người. Vú Trương nhìn Phạm Ngự, suốt buổi chiều anh cứ như vậy, không nhúc nhích, vẫn nhìn An Tuyết Thần, hai tay đang nắm tay cô cũng không buông, cũng đặt môi mình ở trên.

An Tuyết Thần trong mộng, giống như là đang ở thiên đường, chơi cờ cùng một lão già, lão nói, nếu có thể thắng, cô sẽ có thể trở về, vì thế cô rất cố gắng.

Cả đêm qua, dường như Phạm Ngự không ngủ, vẫn nhìn An Tuyết Thần. Thấy trời sáng anh mới buông tay cô ra, đi vào phòng tắm. Anh nhìn mình trong gương, râu mọc lôm chôm. Bên trong phòng tắm thứ gì cũng có, đương nhiên là do vú Trương đem tới. Anh chỉ vệ sinh cá nhân đơn giản, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo. Sau khi ra khỏi phòng tắm, anh liền đi tới bên cạnh An Tuyết Thần, hôn lên trán cô. Mị Ảnh và Khôi Ảnh đứng ngoài cửa từ sớm. Thật ra thì đêm qua họ đã tới rồi, nhưng chỉ đứng ngoài cửa canh. Phạm Ngự hôn lên hàng mi dài của cô, sau đó nhìn cô rồi xoay người rời đi.

Mị Ảnh và Khôi Ảnh nhìn Phạm Ngự đi ra. "Thiếu chủ, thiếu chủ." Hai người hơi cúi đầu.

"Khôi Ảnh ở lại." Nói xong cũng rời khỏi bệnh viện, Mị Ảnh đi theo sau. Khôi Ảnh đương nhiên biết nhiệm vụ của mình chính là bảo vệ cô. Sau khi Phạm Ngự đi thì có vài tên mặt áo đen chia ra đứng trước cửa phòng bệnh, có điều tất cả đều mặc áo đen, trông giống như là đầu trâu mặt ngựa vậy, mặt không chút biểu cảm, không hổ là đã trải qua huấn luyện đặc biệt.

Phạm Ngự nhắm chặt mắt, dường như rất mệt mỏi, ngồi trong xe, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Sao rồi?"

"Thiếu chủ, đã làm theo lời người phân phó, ngày mai sẽ xuất hiện trên trang nhất. Còn về người phụ nữ kia thì đang ở tầng hầm biệt thự. Đã tỉnh." Mị Ảnh nói.

Phạm Ngự mím môi, sau đó mỉm cười nụ cười của Thần chết, lại tiếp tục nhắm mắt lại. Một đêm, anh có chút mệt mỏi.

"Thiếu chủ, đến nơi rồi." Mị Ảnh nhẹ giọng gọi. Phạm Ngự chậm rãi mở mắt ra, liếc mắt nhìn, là biệt thự của Lâm gia. Cửa xe mở ra, anh sửa sang lại tây trang một chút, khẽ nhếch miệng đi về phía biệt thự, Mị Ảnh theo sát phía sau.

Ông bà Lâm thấy Phạm Ngự tới liền nghênh đón: "À, là Ngự tới à, mau vào nhà."

Phạm Ngự cũng không để ý tới bọn họ, ngồi thẳng xuống ghế salon, sau đó đốt một điếu thuốc, ra hiệu cho Mị Ảnh. Mị Ảnh lấy một cuốn đĩa CD để lên bàn trà, hai vị trưởng bối cũng không hiểu gì, sau đó bỏ đĩa vào máy. Hình ảnh trên màn hình làm cho người ta đổ mồ hôi đến tận mang tai, mặt mũi họ trở nên trắng bệch. Bà Lâm vội lấy đĩa CD ra, ông Lâm nhìn Phạm Ngự, vừa rồi ông cũng cảm giác được sắp có chuyện xảy ra.

"Phạm tổng, anh đây là ý gì?" Ông Lâm hỏi.

Mị Ảnh nhìn ông Lâm, nói: "Con gái ông làm việc không nên làm, đây là sự trừng phạt dành cho cô ấy, nhưng mà, hôm qua cô ấy còn làm ra chuyện không thể tha thứ, cho nên, cô ấy phải chết. Thiếu gia của chúng tôi xem như chỗ quen biết nên mới đích thân tới thông báo cho các người biết một tiếng."

Sắc mặt ông Lâm trắng bệch, xém nữa là bất tỉnh, ông ôm trán, nói: "Ngự à, hai đứa đã xảy ra chuyện gì, không phải hai đứa vẫn rất tốt sao?"

Phạm Ngự nhìn họ, nói: "Mặc kệ có thế nào, hôm nay tôi tới là để thông báo, chuẩn bị nhặt xác con gái ông đi." Nói xong liền xoay lưng rồi đi. Ông Lâm hướng theo bóng lưng anh nói với theo: "Cậu nghĩ rằng chúng tôi sẽ ngồi yên chờ chết sao?"

Anh hơi nghiêng đầu, khẽ nhếch môi mỏng rồi rời khỏi biệt thự, chỉ để lại một nụ cười lạnh lùng.

Phạm Ngự về biệt thự, xuống tầng hầm, xuống cái nơi nồng nặc mùi máu kia, đây là nơi bí mật của anh, người khác không hề biết. Lâm Mộ Dung Tuyết bị trói chặt hai tay hai chân, cô nhìn anh, thanh âm khàn đặc dọa người nói: "Phạm Ngự, anh giết tôi đi."

Phạm Ngự ngồi trên ghế, nhìn cô, cười lạnh, "Tuyết nhi, em biết không? Thật ra thì em có thể sống hạnh phúc mà không hề lo lắng về chuyện cơ áo gạo tiền." Tuyết nhi? Nghe chói tai biết bao.

"Tuyết nhi? Ha ha, anh còn có thể gọi cái tên này hả?" Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn anh nói.

"Nhưng mà, em không nên khiêu chiến sức chịu đựng của tôi. Tuyết nhi, tôi nói rồi, tôi sẽ không tổn thương em, cũng sẽ không giết em, ngày mai tôi sẽ lại đến thăm em?" Anh lạnh nhạt nói.

Lâm Mộ Dung Tuyết còn không quá quen sao, trong lòng không khỏi run rẩy: "Phạm Ngự, anh muốn làm gì? Anh trực tiếp giết tôi đi, đừng động tay động chân, giết tôi đi." Cô sợ nhìn thấy anh như vậy.

Phạm Ngự nhìn cô, sau đó nắm cánh tay của cô, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ không để em chết, tôi sẽ cho người tìm thuốc cho em."

Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn anh, thét lên: "Phạm Ngự, tôi không cần, anh biết rõ dính vào thuốc phiện rất đau đớn, đây là anh muốn hành hạ tôi, tôi không muốn."

Anh hít một hơi, ánh mắt nhanh chóng trở nên sắc bén: "Không phải cô muốn là được."

Anh đứng dậy, sau đó ra lệnh: "Các người nghe kỹ cho ta, đừng làm cho cô ta chết." Nói xong anh liếc mắt nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết trên đất, rồi xoay người rồi đi, Mị Ảnh cũng đi theo ra ngoài. Một giờ trôi qua, một tiếng kêu xé lòng truyền ra, dường như rất khó chịu, đó là do cơn nghiện kéo tới.

Phạm Ngự ngồi trong phòng làm việc, đang nghe điện thoại của vú Trương: "Thiếu gia, cậu đang ở đâu?"

"Công ty, sao vậy, cô ấy tỉnh rồi?" Phạm Ngự vô cùng mệt mỏi nói. Chuyện của Lâm thị, anh nhất định phải tự mình xử lý, chờ chuyện này được giải quyết xong xuôi anh sẽ đến chăm sóc cho cô.

"Không có, chẳng qua là lo lắng cho thiếu gia." Vú Trương ở đầu dây bên kia nói.

"Ừ, tôi không sao. Vú Trương, chăm sóc cô ấy cẩn thận, trước cứ vậy đi." Anh cúp điện thoại, sau đó bắt tay vào việc của mình. Màn hình máy tính là một bản biểu đồ, một giờ, cổ phiếu Lâm thị rớt giá không ít.

Lạc Trạch đẩy cửa đi vào, sau đó liếc nhìn màn hình máy tính một cái, không hề ngạc nhiên nói: "Không sợ lão gia nhà cậu tìm cậu hỏi tội à?"

Phạm Ngự dựa người về phía sau, nhắm mắt lại nói: "Sợ? Mình còn không biết chữ sợ viết như thế nào kia." Con người anh trước nay vẫn vậy, anh là

người trời không sợ, đất không sợ.

Lạc Trạch hơi nhếch miệng, nói: "Cậu sợ? Cậu sợ cô ấy?"

Phạm Ngự mở mắt ra nhìn Lạc Trạch, nói: "Chuyện của cậu giải quyết chưa?"

Lạc Trạch nhìn anh, làm bộ như không hiểu, hỏi: "Chuyện gì?"

"Người phụ nữ của cậu." Phạm Ngự ngạc nhiên.

"Chẳng có gì để giải quyết cả, chờ mình chơi chán xong rồi sẽ thả cô ấy đi." Lạc Trạch nói nghe đơn giản, nhưng gần đây anh phát hiện mình đang từ từ lún sâu vào. {Đó chính là chết cũng không thừa nhận. Hãy chờ xem, sẽ có một đoạn đặc biệt mà bạn muốn, nhìn thấy Lê Lê cùng người đàn ông tốt khác, xem anh có bình tĩnh được hay không.}

Phạm Ngự cũng lười để ý đến anh: "Việc mình nhờ cậu thế nào rồi?"

"Mình làm thì cậu cứ yên tâm."

Bên trong bệnh viện, tiểu Niệm Ngự ngoan ngoãn ngồi bên cạnh An Tuyết Thần, nhẹ nhàng cầm khăn lông lau người cho cô, cực kỳ giống một vị quan nhỏ, khắp nơi đều muốn. Vũ Trương đứng bên cạnh nhìn, trong lòng rất vui, không khỏi gật đầu. Hôm nay, sắc mặt cô tốt hơn nhiều, thuốc mà cô sử dụng đều là thứ tốt nhất, thuốc truyền vào cũng là thứ tốt nhất. Các bệnh viện lớn khác đều không có.

"Tiểu thiếu gia, chúng ta ăn cơm thôi." Vũ Trương nói.

Tiểu Niệm Ngự làm cả nửa ngày, lau mồ hôi một cái, nói: "Dạ, vũ Trương, chúng ta đi ăn cơm, con phải ăn thật nhiều, như vậy mới có thể chăm sóc mama thật tốt." Vừa nói cậu vừa đi tới bàn ăn, bắt đầu ăn như hổ đói. Vũ Trương nhìn đáng vẻ cậu ăn, nói: "Tiểu thiếu gia, ăn từ từ thôi, cậu coi cậu kia, coi chừng nghẹn."

An Tuyết Thần nằm trên giường, dường như là đang ở cõi tiên, trên đất đầy hoa Bách hợp. Giờ phút này, cô đang ngồi ở bàn cờ, nghiêm túc nghiên cứu, lão già ở đối diện đang nờ nụ cười nhàn nhả.

"Lão già già, chỉ cần con phá được nước cờ này là con có thể trở lại sao?" An Tuyết Thần vừa nhìn bàn cờ, vừa nhíu mày nói.

"Ha ha, dĩ nhiên, cho nên con hãy cố lên." Tiếng cười sang sảng của lão bên tai truyền đến.

An Tuyết Thần phá như thế nào đây, sao cũng không được, lúc nào mới có thể phá được đây.

Buổi tối, Phạm Ngự đi tới phòng bệnh, tiểu Niệm Ngự đã ngủ, vũ Trương cũng ngủ trên một cái giường khác, hiện giờ đã 12 giờ. Anh đi tới mép giường, sau đó vuốt vuốt chóp mũi của An Tuyết Thần, nhẹ nhàng hôn lên đó, sau đó nằm bên cạnh cô. Giường này đủ để cho hai người nằm, anh nâng đầu cô lên, để cô tựa vào ngực mình, nghe mùi hương Bách hợp quen thuộc, nhắm mắt lại, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc mộng, bởi vì có cô bên cạnh, có mùi hương của cô, cho nên anh ngủ rất nhanh, chờ đợi ngày mai đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Thức tỉnh, choáng nha, mất trí nhớ?

Sáng sớm, lười biếng duỗi duỗi cánh tay, mỉm cười bắn ra luồng sáng chói lọi. Ánh sáng vàng rực rỡ kia, ảm áp chiếu vào gian phòng, đem cả căn phòng ánh thành màu vàng kim. Đó là một mảnh màu sắc làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, tinh thần phấn chấn cũng theo sáng sớm mà đến. Một luồng ánh mặt trời bắn thẳng vào trong phòng của tôi, giống như một bó Kim Tuyến sáng lấp lánh, không chỉ chiếu sáng gian phòng, cũng chiếu sáng nội tâm mọi người. Ánh mặt trời từ phía đông cửa sổ đi vào, mảnh màn che cửa sổ bằng lụa mỏng mảnh viền hoa bị chiếu thành sắc sỡ giữa hỗn hợp màu đen và vàng nhạt, rơi vào rèm sương, tựa giống như là chữ viết có chút thần bí.

Phạm Ngự nhấc mí mắt nặng trĩu lên, sau đó tròn mắt nhìn hình người không nhúc nhích trong ngực, Phạm Ngự khẽ nghiêng người, cứ như vậy chuyên chú nhìn cô, sáng nay sắc mặt cô tốt hơn nhiều, trên mặt tái nhợt đã nhiều khí huyết, hồng nhuận rất nhiều. Phạm Ngự ở trên trán cô hôn thật sâu, sau đó đến bờ môi cô, nhẹ nhàng hôn, cuối cùng rút cánh tay của bản thân ra, sau đó đi vào phòng tắm, mỗi lần chỉ cần có cô ở bên người anh cũng sẽ ngủ rất yên ổn.

Khi Phạm Ngự đi ra, Vũ Trương cũng tỉnh, Vũ Trương nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, cậu phải đến công ty sao?"

Phạm Ngự gật đầu một cái, sau đó đi tới bên giường bệnh, nói: "Tuyệt Thần, em nhanh tỉnh lại một chút, nếu như em không tỉnh lại, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào có quan hệ đến chuyện của em đâu." Phạm Ngự nói xong, cầm bàn tay nhỏ bé có chút lạnh của cô lên hôn, "Vũ Trương, chăm sóc tiểu thiếu gia thật tốt." Phạm Ngự nhìn Tiểu Niệm Ngự đang ngủ nói, sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh, mang theo một mảnh lo lắng, lưu lại một chút tìm tòi nghiên cứu.

Công ty, Phạm Ngự cùng Lạc Trạch, hai người ngồi ở công ty nhìn màn ảnh lớn. Đã nhìn thấy trên màn hình lớn, một chút ký giả vây quanh biệt thự Lâm gia. Hỏi vấn đề gì đều có, quan trọng nhất còn là. Một ký giả trong đó hỏi: "Xin hỏi, đối với Lâm thị gặp phải nguy cơ phá sản, các người nghĩ như thế nào. Tại sao chỉ trong một đêm lại xảy ra nhiều cơ biến như vậy."

Còn có một vài dân chúng tin vào cổ phiếu của Lâm thị, đều ở đây hô to: "Trả tôi tiền mồ hôi nước mắt. Trả tiền lại, trả tiền lại"

Phạm Ngự cùng Lạc Trạch nhìn màn ảnh ti vi, sau đó tắt. Phạm Ngự cúi đầu nhìn qua tài liệu trong tay một cái, lẩm bẩm: "Lâm đồng sự trưởng, cổ tình bướng bỉnh so tài à?" Phạm Ngự ý vị sâu xa cười, đường cong khỏe miệng giờ lên. Lạc Trạch quay sang phía Phạm Ngự, nhìn chằm chằm kia cười: "Ngự, không phải là cậu muốn đuổi cùng giết tận chứ?"

"Đúng, thì thế nào?" Phạm Ngự thả tư liệu trong tay ra. Đôi tay đan vào nhau, đem cầm chính mình đặt tại trên hai tay đan nhau.

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự cũng không nói, đây quả thật chính là tính tình của anh. Cho nên anh cũng không nói gì. Thật ra thì, người sống bình thường phải hồ đồ hơn, càng đơn giản càng hạnh phúc.

Biệt thự Lâm gia, vợ chồng Lâm thị ngồi ở trên ghế sa lon xem tình huống của nhà mình trên ti vi, Lâm mẹ khóc không còn hình dáng, Lâm cha thay đổi cũng rất chán chường. Không nghĩ tới, động tác của Phạm Ngự lại nhanh như vậy, nhanh đến mình cũng không có cách nào phòng ngự. Lúc này di động của Lâm mẹ vang lên. Là tin nhắn tin tức. Lâm mẹ khóc lấy điện thoại di động ra mở ra, nhìn thấy gì đó, không kìm được để cho bà một hơi không đi lên.

"Lão già, ông xem một chút, ông xem một chút. Đây là Tuyệt Nhi nhà chúng ta sao? A, hu hu" Lâm mẹ đưa điện thoại di động đưa đến trước mặt của Lâm cha.

Lâm cha nhìn điện thoại di động, sắc mặt đương nhiên kịch biến, tay phải che trái tim, sau đó mắt bắt đầu trợn trắng cùng co quắp. Sắc mặt càng ngày càng trắng bạch. Lập tức ngã xuống đất, Lâm mẹ thấy thế, vội vàng ngồi xổm xuống bắt đầu kêu khóc: "Lão già, lão già, ông làm sao vậy, đừng dọa tôi, có ai không, mau tới đây. Huhu huhu"

Ký giả cứ như vậy vây công, Lâm cha bị đưa đến bệnh viện, bởi vì cấp cứu trễ, qua đời. Tin tức này nhất thời nổ tung lên. TV cùng các tờ báo đều phát hình ra. Phạm Ngự liếc mắt một cái, khỏe miệng khẽ giờ lên, sau đó cầm điện thoại lên; "Mị Ảnh, chuẩn bị cho cô ta một cái TV".

"Dạ, Thiếu chủ"

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự, nói: "Tớ thế nhưng coi như là thấy được, người đàn ông đa tình thật đúng là vô tình nhất, cậu thật đúng là xuống tay được"

Phạm Ngự lạnh lùng liếc anh một cái, nói: "Cầm miệng, chạy trở về công ty của cậu đi"

Lạc Trạch nhún vai một cái đứng lên, nói: "Tháo mào liền giết con lừa à? Không sao cả, tớ còn có mỹ nữ chờ tớ"

Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch cuối cùng vẫn mở miệng: "Trạch, cuộc sống, không có bao nhiêu cái năm năm có thể đợi"

Lạc Trạch cười cười không sao cả, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc, lúc xoay người, nụ cười biến mất trong nháy mắt. Thay đổi lời nói thăm thía. Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch, sau đó cúi đầu, kéo ngăn kéo ra, một hộp bao nhỏ màu đỏ, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn rất tinh xảo. Phía trên là một bông chui, từng vòng đều là từng viên một hoa tuyết nhỏ, vòng vòng bên trong chiếc nhẫn, có khắc chữ tiếng Anh. Y love C ý chính là Ngự yêu Thần. Phạm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, truyền đến từng trận xúc cảm lạnh lẽo. Vuốt chiếc nhẫn này, giống như đang sờ cô vậy. "Tuyệt Thần, anh nhanh tỉnh lại một chút có được hay không. Anh đồng ý sẽ cho một mình em, kiếp này có một hôn lễ khó quên, làm sao em có thể ngủ mất đây? Anh còn đang đợi em!" Vào thời khắc này, một mình anh, nói qua tâm ý chân thật nhất trong nội tâm.

Tuyển phân cách ——

Biệt thự, phòng dưới đất, Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn Mị Ảnh, nhìn bọn họ chuyển vào một cái ti vi, cô vẫn tò mò: "Các người làm gì?"

Mị Ảnh nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết, thanh âm lạnh lẽo nói: "Cho cô xem"

"Cho tôi xem?" Trong lòng Lâm Mộ Dung Tuyết còn buồn bực, anh làm sao sẽ có lòng tốt như vậy. Trong lòng có dự cảm xấu, càng ngày càng không xong.

Mị Ảnh liếc cô một cái, sau đó cười nhạt, mở ti vi. Thanh âm truyền ra, "Bản tin buổi trưa, Lâm thị, Lâm đồng sự trưởng, bởi vì công ty phá sản, bệnh tim tái phát ở nhà, đưa vào bệnh viện, bởi vì cấp cứu không kịp, tử vong."

Trong nháy mắt đầu Lâm Mộ Dung Tuyết trống rỗng, một mảnh trắng lóa, không có gì cả, nước mắt rớt thẳng xuống. Sau đó nhìn mặt người bị vải trắng che

kín, bị đẩy ra từ trong phòng giải phẫu. Còn có thanh âm khỏ sở của mẹ mình. Lâm Mộ Nguyệt dần dần tỉnh, tiếng nói khàn khàn, thô dọa người, "Cha, cha, cha ơi!" Cuối cùng cô cũng cất lên một tiếng cha thê thảm như thế.

Mị Ảnh tắt TV, sau đó một ra dầu tay, làm cho người ta đem TV mang ra ngoài, sau đó đi ra ngoài, nơi này mùi vị thật sự là bẩn thỉu, đều là tư vị thối nát.

Lâm Mộ Nguyệt bắt đầu khỏ sở hô lớn: "Cha, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, con thực xin lỗi người. Ba ơi —— Phàm Ngự, anh không phải là người, anh không phải là người, tại sao anh đối xử với họ như vậy. Tại sao? Phàm Ngự, tôi hận anh, kiếp sau tôi cũng sẽ oán anh. Huhu huhu" Trong phòng dưới đất truyền đến từng tiếng kêu thê thảm của cô, đó là tiếng la vô cùng hối hận. Chính mình đã hủy đi hết thảy, phá hủy hạnh phúc vốn có của cô, phá hủy gia đình nỷ mẫn của cô, thậm chí còn phá hủy người ba thương yêu nhất của cô. Lâm cha nhìn thấy chính là Lâm Mộ Nguyệt hít thuốc phiện, video thê thảm ở tầng hầm, mới có thể đột ngột phát bệnh tim, tại sao sẽ ở thời gian đó phát đây? Đó là bởi vì cửa nhà bọn họ đã bị vây tới nước chảy không lọt, cho nên nhất định sẽ làm trễ nải thời gian, không hồ là Phàm Ngự. Dù âm trầm, ngoan độc. Trái tim đủ độc ác.

Phàm Ngự nhận được điện thoại của Mị Ảnh, sau đó để điện thoại xuống, tại sao không cảm thấy nhẹ nhõm, trong lòng vẫn rất trầm trọng, tựa như một khối đại thạch đầu ngăn chặn ngực của chính mình. Phàm Ngự dựa vào ghế, trong khoảng thời gian này, anh muốn đi bởi An Tuyết Thần, công ty giao cho Lạc Trạch. Để cho cậu ta bận rộn một chút cũng tốt, giảm bớt chuyện sau này hối hận. Phàm Ngự cảm áo khoác sau đó sai bước rời phòng làm việc, anh muốn đi bệnh viện. Anh muốn đi gặp cô.

Bệnh viện ——

Phàm Ngự đi tới phòng bệnh, nhìn Tiểu Niệm Ngự vây ở bên người An Tuyết Thần, bộ dạng tóc ngắn ngắn giống như là mới vừa tắm đi qua. Phàm Ngự đem áo khoác đặt ở bên giường, sau đó tháo cà vạt ra, vỗ vỗ đầu Tiểu Niệm Ngự, Tiểu Niệm Ngự xoay đầu qua nhìn Phàm Ngự, nói: "Một chết đi?"

"Ừ, có chút, ba đi tắm" Nói xong vỗ đầu Tiểu Niệm Ngự đi vào phòng tắm. Anh cúi xuống thân y phục công sở. Phàm Ngự đi vào phòng tắm, đơn giản tắm một phen, mặc toàn thân màu đen lưu nhân trang ra ngoài, tay áo ngắn, cổ áo chữ V, lộ ra thân hình màu lúa mì. Cơ ngực cường tráng, quần thường vàng nhạt. Có vẻ cực kỳ nhẹ nhõm, giống như là khó được ngày nghỉ. Phàm Ngự ngồi vào bên kia, sau đó nhìn An Tuyết Thần, liền thể này cùng với cô. Cô bây giờ đã không cần dùng bình oxy rồi, chính mình có thể hít thở được, bác sỹ nói là tình huống tốt, bình thường đều dựa vào bình oxy mới có thể thở được. Tin tức này, khiến Phàm Ngự vui vẻ, là dấu hiệu chuyển biến tốt.

Buổi tối ——

Linh linh, Tiểu Niệm Ngự liếc mắt nhìn Phàm Ngự, nói: "Lão ba, điện thoại của ba vang lên"

Phàm Ngự không muốn nhận, đã phân phó không cần gọi điện thoại cho anh, gương mặt tuần tú của Phàm Ngự thay đổi có chút lo lắng. Cảm điện thoại lên, phát hiện là Mị Ảnh gọi tới, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, Phàm Ngự đi tới, nhận điện thoại: "Mị, thế nào?"

"Thiếu chủ, Lâm Mộ Nguyệt, cô ta cắn lưỡi tự sát rồi, nhưng đã cấp cứu, anh xem xử lý như thế nào?" Ở đầu bên kia điện thoại, Mị Ảnh nói.

Phàm Ngự cầm điện thoại, nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, môi mỏng mím chặt, hồi lâu: "Bây giờ tôi đi qua" Phàm Ngự cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe lên đi ra ngoài.

Biệt thự, phòng dưới đất, Lâm Mộ Nguyệt với bộ dáng mất hồn. Giống như linh hồn đã không còn. Lần này trong ánh mắt của cô không có chán ghét, không có ghen tỵ, không có gì cả, tựa như Lâm Mộ Nguyệt đơn thuần trước kia. Phàm Ngự đi tới, nhìn cô co rúc ở trên đất, sau đó hai cánh tay vòng quanh hai chân của mình. Lâm Mộ Nguyệt ngẩng đầu nhìn Phàm Ngự. Không nói gì, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh. Phàm Ngự nhìn cô, nhớ lại cô trước kia. Loại ánh mắt này, bao nhiêu năm không nhìn thấy rồi. Phàm Ngự nhìn Lâm Mộ Nguyệt thản nhiên nói: "Thế nào? Không muốn sống?"

Lâm Mộ Nguyệt nhìn Phàm Ngự nhàn nhạt mở miệng: "Tôi, mẹ tôi đâu?"

Phàm Ngự nhú lông mày, "Rất tốt"

"Thà tôi" Lâm Mộ Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, không có ngang ngược càn rỡ thường ngày, bây giờ cô giống như một người bị lạc phương hướng, mất đi người thân.

Phàm Ngự chau mày lại nhìn Lâm Mộ Nguyệt, Lâm Mộ Nguyệt đứng lên, nhìn căn phòng ươn ướt hắc ám. Không có một tia ánh mặt trời khúc xạ vào. Âm lãnh ươn ướt, thích hợp hoàn cảnh của con chuột.

Phàm Ngự nâng lông mày, nhìn cô, thâm tình như vậy, thật giống như Tuyết Thần, lạnh nhạt lạnh lùng. "Đi nơi nào?"

"Nghĩa địa" Lâm Mộ Nguyệt nói qua liền hướng bên ngoài đi. Phàm Ngự cũng không ngăn trở, Phàm Ngự mang theo Lâm Mộ Nguyệt đi tới nghĩa địa. Lâm Mộ Nguyệt quỳ gối trước mộ, nhìn về mặt từ ái của cha mình, ngón tay vuốt ve hình cha mình. "Tôi muốn một mình nán lại với cha tôi."

Mị Ảnh rút điện thoại, sau đó rời đi chỉ còn sót lại một mình Lâm Mộ Nguyệt, Phàm Ngự chỉ ngồi ở trong xe. Nhắm chặt hai mắt, anh trút giận, tuy nhiên nó rất không vui vẻ. Cuối cùng mình vẫn xuống tay không được.

"Cha, người có thể oán giận nữ nhi hay không, nếu như có cuộc sống một lần nữa, con sẽ đang hoang từ tể sống ở bên cạnh cha, cuộc sống giống như ở nông thôn. Bình thường qua cả đời, như vậy cũng sẽ không mệt như vậy rồi." Lâm Mộ Nguyệt rót nước mắt. Nhìn mộ bia, sau đó cắn nts ngón tay của mình, ở trên đá phiến ở nghĩa địa, viết { Phàm Ngự, tôi không nợ anh }

Cuối cùng Lâm Mộng Tuyết sờ sờ tấm hình, sau đó đụng đầu vào trên tấm bia đá của cha mình, máu tươi theo tấm bia đá chảy xuôi xuống. Khóe môi Lâm Mộng Tuyết nhếch lên nụ cười, tê liệt ngã xuống trước tấm bia đá. Mị Ảnh tới đây vừa nhìn, chau mày, sau đó cầm điện thoại lên gọi qua.

"Thiếu chủ, cô ta chết rồi!"

Phạm Ngự treo điện thoại, sau đó quay đầu, xuống xe, nhìn Lâm Mộng Tuyết lưu lại mấy cái chữ kia, nhìn dung nhan của cô ta, sau đó thở dài, nói: "Đem cô ấy chôn cất đi." Sau đó xoay người rời đi. Có lẽ đây chính là kết cục tốt nhất đối với Lâm Mộng Tuyết. Kiếp sau sống thật tốt. { Đúng vậy, không cần yêu anh, vậy thì không giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, tan xương nát thịt }

Tác giả có lời muốn nói: đây là kết cục tôi cho Lâm Mộng Tuyết. Không muốn quá thâm, cứ như vậy để cho cô ta ra đi.

Tuyển phân cách ——

Thời gian đã qua hơn một tháng, An Tuyết Thần mặc dù dần dần hơn một chút, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại, Phạm Ngự ngồi ở bên giường bệnh, băng gạc trên đầu đã sớm tháo bỏ, Phạm Ngự nhẹ nhàng vì cô chải tóc, vô cùng êm ái, "Có phải em nên tỉnh lại rồi hay không, hay là đang giận anh, cho nên em không muốn tỉnh lại đây? Vậy thì em còn không có tha thứ cho anh, cho nên không muốn tỉnh lại."

An Tuyết Thần cứ ngủ như vậy. An tường ngủ, mặt này giống như ở trong giấc mơ phần đầu. Tất cả mọi người đang vì cô phần đầu. Cuộc sống ngày ngày trôi qua, một tháng, lại một tháng đã qua. Gần nửa năm rồi. Ngay tại một ngày nào đó, cô có thể tỉnh lại hay không đây?

Tiểu Niệm Ngự bồi ở cạnh giường bệnh, nắm tay nhỏ bé của An Tuyết Thần, ngón tay An Tuyết Thần đột nhiên giật giật, Tiểu Niệm Ngự chợt ngồi dậy, mở to hai mắt nhìn cử động vừa nảy của mẹ. Quả nhiên giật giật lần nữa. Tiểu Niệm Ngự vội vàng hô to: "Bác sỹ, Vũ Trương, ngón tay mẹ cháu động, có ai không?" Tiểu Niệm Ngự kích động hô to. Vũ Trương vội vàng đi tới, nhìn An Tuyết Thần liên tục động ngón tay, sau đó Vũ Trương cũng có chút kích động, vội vàng ra cửa kêu bác sỹ.

"Bác sỹ, bác sỹ, mau tới đây" Vũ Trương đứng ở cửa phòng kích động kêu.

An Tuyết Thần đang ngủ mơ: "A, gia gia, con rút cuộc bày ra rồi, ông xem có phải bày ra rồi hay không." An Tuyết Thần hạnh phúc hô. Lão gia gia nhìn bàn cờ sau đó vuốt chòm râu gật đầu cười nói: "Ha ha, nha đầu tốt, con có thể đi về, chẳng qua lão muốn tạm thời che lại trí nhớ của con. Đi thôi!"

Một mảnh hoảng hốt, đã có mấy tên bác sỹ giúp đỡ An Tuyết Thần kiểm tra thân thể, cuối cùng An Tuyết Thần mở ra hai mắt đã ngủ nửa năm, mở mắt đã nhìn thấy trên đỉnh đầu có nhiều người đàn ông mặc áo khoác trắng, nhìn mình có chút là lạ, An Tuyết Thần mở trừng hai mắt, mấy tên bác sỹ đột nhiên cười to nói: "A, tỉnh, tỉnh, thật tỉnh rồi. Ha ha" Lần này bọn họ cũng không cần ngày ngày đem đầu đeo ở trên dây lưng quần rồi. Trong lúc nhất thời kích động muốn khóc.

An Tuyết Thần ngồi dậy, nhìn những người này, thế nào có khổ, có cười đây? Vẫn là dở khóc dở cười. Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ mình, một tiếng khóc lên, An Tuyết Thần sợ hết hồn, nhìn Tiểu Niệm Ngự. Tiểu Niệm Ngự chạy đến bên cửa sổ kêu gào nói: "Mẹ, rốt cuộc mẹ cũng tỉnh, mẹ có thể tỉnh, huhu huhu"

An Tuyết Thần nghiêng đầu sững sốt? "A, người bạn nhỏ kia, tôi không phải mẹ, tôi mới 18 tuổi, thế nào lại là mẹ của bé chứ? Bé kêu sai rồi?"

Tiểu Niệm Ngự dừng lại khóc thút thít, sau đó kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần: "Mẹ. Mẹ đừng nói đùa với con chứ, tuyệt không vui tí nào?"

"Không phải, tôi thật sự không phải là mẹ bé, bé gặp qua người mẹ nào còn trẻ như tôi sao? Tôi mới 18?" An Tuyết Thần nói, cảm thấy Tiểu Niệm Ngự thật đáng yêu. Tiểu Niệm Ngự cùng Vũ Trương ngăn người. Các bác sỹ ca ca giống như khăn trương. Lúc này Phạm Ngự phá cửa mà vào, tất cả mọi người đem hiện thực chuyển dời đến cửa, Phạm Ngự ở công ty nhận được điện thoại, vội vàng chạy tới, dọc đường đi không biết xông bao nhiêu đèn đỏ.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, thâm tình có chút kích động, rõ ràng kích động, anh sai bước đi tới bên giường An Tuyết Thần, một tay lấy cô kéo vào trong ngực, ngửi mùi thơm: "Tuyết Thần, rốt cuộc em cũng tỉnh, rốt cuộc em cũng tỉnh, cũng may, em không cho bọn anh chờ thời gian quá lâu"

An Tuyết Thần cảm giác mình sắp không thở được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Khụ khụ, anh buông tôi ra, tôi không thể hít thở?"

Lúc này Phạm Ngự mới phát hiện ra mình dùng sức quá lớn rồi. Sau đó khăn trương nhìn An Tuyết Thần nói: "Thật xin lỗi, anh không làm đau em chứ"

"Ừ" An Tuyết Thần gật đầu một cái, sau đó nhìn Phạm Ngự. "Chú à, chú là ai vậy?" Một câu nói, khiến sắc mặt của Phạm Ngự biến đổi. Sau đó một đôi tròng mắt đen tập trung vào An Tuyết Thần, không xác định hỏi: "Em không phải biết anh?"

"Tôi nên biết chú sao?" An Tuyết Thần tò mò hỏi. Chỉ thấy sắc mặt Phạm Ngự từ kích động hưng phấn, thay đổi lo lắng, Ám Hắc, Phạm Ngự xoay người, một đôi mắt báo nhìn chăm chăm bác sỹ, tất cả các bác sỹ cũng rung mình một cái, Phạm Ngự nhìn bọn họ, thanh âm lạnh lẽo nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Bác sỹ lau chùi mồ hôi trên trán nói: "Cái này không rõ ràng lắm, chúng tôi phải tiến hành một bước kiểm tra đo lường"

"Vậy còn không mau làm" Phạm Ngự gầm nhẹ nói, An Tuyết Thần ở một bên nhìn có chút sợ, loại cảm giác bị áp bức quen thuộc này, hảo cường liệt. An Tuyết Thần cũng không nhịn được lạnh run, khí thể mạnh mẽ quá.

"A, dạ, bây giờ chúng tôi liền kiểm tra đo lường." Mấy tên bác sỹ liền đi ra ngoài, An Tuyết Thần nhìn bác sỹ đi ra, đột nhiên hô lớn: "A, tôi còn muốn đi

học đây?"

Gương mặt Tiểu Niệm Ngự khổ sở nhìn An Tuyết Thần nói: "Mẹ, mẹ đã tốt nghiệp rất nhiều năm?"

An Tuyết Thần nhìn Tiểu Niệm Ngự, gương mặt cũng khổ nói: "Em trai nhỏ, tôi đã nói rồi, tôi không phải mẹ cháu, gọi tỷ tỷ, ngoan"

Tiểu Niệm Ngự cho Phàm Ngự ánh mắt bất đắc dĩ, một đôi ánh mắt sắc bén của Phàm Ngự vẫn nhìn chăm chăm vào An Tuyết Thần, An Tuyết Thần quay đầu nhìn lại, chống lại cặp mắt thâm thúy sắc bén như đâm sâu, khẩn trương nói: "Chú, làm gì mà chú nhìn tôi như thế?"

Phàm Ngự chau chặt lông mày, không phải nói là mất trí nhớ chứ, vật này tồn tại sao? Phàm Ngự thâm tình nhìn cô tìm kiếm đáp án. An Tuyết Thần bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn có chút không thoải mái, nói: "Chú à, chú nhìn một cô gái như vậy là không đúng"

Sắc mặt của Phàm Ngự, tối đen, khoe miệng cứng ngắc kéo ra, Tiểu Niệm Ngự nhìn nét mặt của Phàm Ngự đột nhiên cười ra tiếng. "Đúng vậy, ba, ba như vậy sẽ dọa đến mẹ"

An Tuyết Thần sững sốt, nói: "À? Bé là con trai anh à? Tôi nói đáng đáp cũng quá giống rồi. Con trai cũng lớn như vậy rồi, số tuổi của chú cũng không nhỏ đi, còn có, em trai nhỏ, gọi chị là tỷ tỷ" Tiểu Niệm Ngự nhìn An Tuyết Thần, mẹ như vậy có chút đáng yêu. Chị là mặt của Phàm Ngự đã đen tối không thể tối hơn nữa, Vũ Trương ở một bên nhìn, cười khan mấy tiếng. An Tuyết Thần ngồi ở trên giường bệnh, nhìn nét mặt họ thay đổi thất thường, chỉ có sắc mặt của Phàm Ngự vẫn luôn rất phúc hắc.

An Tuyết Thần bị đẩy đi kiểm tra CT não bộ, An Tuyết Thần nằm ở trên giường bệnh, tâm còn đang suy nghĩ, chẳng lẽ mình có tật xấu gì sao? Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần được đẩy vào, mở miệng nói: "Viện trưởng"

Trong lòng Viện trưởng khẽ run rẩy, sau đó quay đầu lại nhìn Phàm Ngự nói: "Phàm thiếu, ngại yên tâm, An tiểu thư đã tỉnh rồi, sẽ không có vấn đề lớn lao gì, chờ tôi kiểm tra đã"

Phàm Ngự gạt đầu một cái, bệnh viện cũng đi vào. Ngoài cửa Tiểu Niệm Ngự cùng Phàm Ngự tựa vào trên vách tường, một lớn một nhỏ, mặt đối mặt cứ như vậy dựa vào, Tiểu Niệm Ngự nhìn Phàm Ngự chau mày lại, mở miệng: "Lão cha, cha nói xem nếu mẹ mất trí nhớ thì làm thế nào? Quên cha còn để nói, quên con thì làm thế nào?"

Phàm Ngự mắt lạnh nhìn Tiểu Niệm Ngự, cái gì gọi là quên anh cũng may, quên nó lại không được. "Mất trí nhớ, cha cũng sẽ làm cô ấy nhớ tới cha, đòi này cô ấy đừng nghĩ thoát khỏi cha"

Tiểu Niệm Ngự bĩu môi, nhưng hiện tại mẹ bảo bé gọi mẹ là tỷ tỷ, bảo cha là chú. Phàm Ngự cho bé ánh mắt lạnh lẽo, anh đang sinh tức giận, chứ? Chân khí phần, CMN.

Qua nửa giờ, người ở bên trong đi ra. Mặt Viện trưởng dẫn ra. Phàm Ngự nhìn về mặt viện trưởng, cũng biết không có sự tình gì lớn, nhưng anh muốn biết, ai cũng không nhớ rõ là xảy ra chuyện gì?

"Các người đem An tiểu thư đẩy vào phòng bệnh nghỉ ngơi. Phàm thiếu, cậu và tôi qua đây một chút." Phàm Ngự liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần cũng đang nhìn anh. Phàm Ngự đi theo viện trưởng tới phòng làm việc. Phàm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn thấy viện trưởng lấy cuộn phim ra, sau đó mang theo mắt kính nhìn một hồi, Phàm Ngự cũng không quấy rầy. Cuối cùng Viện trưởng ngồi vào ghế, nói: "Phàm thiếu, cậu xem, đây là khối máu trong não bộ của An tiểu thư, còn chưa loại bỏ mà An tiểu thư lại có thể tỉnh lại, thật đúng là ly kỳ, chỉ là, khối máu này vẫn còn, người đã tỉnh lại, có lợi cho việc loại bỏ khối máu, máu bầm chèn ép thần kinh của cô ấy, cho nên chỉ là tạm thời quên mất một ít chuyện trước kia, nhưng chờ khối máu biến mất, cô ấy sẽ nhớ lại."

"Lúc nào thì khối máu biến mất" Quả nhiên, Phàm Ngự một câu vạch trần. Viện trưởng đẩy đẩy mắt kính, "Muốn để cô ấy khôi phục tình trạng, chỉ có thể quan sát cô ấy, thời gian cũng sẽ không lâu, cuộn phim cho thấy, khối máu đã không lớn như trước, nói rõ nó đang chậm rãi biến mất."

Phàm Ngự đứng dậy: "Tìm cho tôi, tốt nhất là có thể nhanh loại bỏ thứ kia nhất."

"Dạ, nhất định rồi!" Viện trưởng nói. Phàm Ngự đi ra khỏi phòng làm việc, sau đó trở lại phòng bệnh, đã nhìn thấy hai mẹ con này đang cùng nhau chơi đùa cò năm quân. Chơi không chán. Cùng lúc đó, gương mặt Vũ Trương tươi cười gọt trái cây. Phàm Ngự nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt cũng buông lỏng rất nhiều, có một chút là tốt, cô đã tỉnh lại, chuyện này so với cái gì cũng quan trọng hơn, so với cái gì đều tốt hơn.

Phàm Ngự đẩy cửa ra, đi vào, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, bắt chéo chân, nhìn về mặt tươi cười của An Tuyết Thần, vui vẻ hơn trước kia.

"Chị thắng" An Tuyết Thần nói, vỗ tay nhỏ bé, miệng nhỏ của Tiểu Niệm Ngự một quyết. "Chơi một ván nữa" Lúc này bụng của An Tuyết Thần kêu ùng ục. Lại nói đã nửa năm chưa ăn cơm rồi.

Ùng ục ùng ục, mặt An Tuyết Thần quần bách vuốt bụng của mình, "Tôi đói bụng."

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói: "Vũ Trương, bà đặt địa điểm chỗ ăn đồ tây"

"A, được được." Vũ Trương cầm điện thoại lên liền đẩy cửa đi ra ngoài. Rất nhanh bữa ăn đã đưa tới rồi. An Tuyết Thần ngồi ở trên ghế, mặt nhìn một bàn đầy món ngon, nước miếng cũng sắp chảy xuống. Phàm Ngự nhìn bộ dạng đó của cô, khoe miệng cong lên. An Tuyết Thần nhìn những món ăn tây, mắt sáng lên. Sau đó nói: "Tôi chạy trước" Nói qua liền bắt đầu ăn, ăn như hổ đói, vừa ăn vừa nói: "Ăn ngon, hình như rất lâu rồi tôi chưa từng ăn ngon như vậy."

Tiểu Niệm Ngự nhìn mẹ nói: "Mẹ, mẹ ăn từ từ, mẹ quả thật rất lâu chưa ăn cơm rồi, nửa năm rồi." Lời Tiểu Niệm Ngự vừa nói ra, An Tuyết Thần trực tiếp phun ra ngoài. Phun thịt lên mặt Tiểu Niệm Ngự.

"Phốc —— khụ khụ, khụ khụ, em nói cái gì? Nửa năm, trò đùa quốc tế à, nửa năm không ăn cơm, mọi người phải chết rồi. Em trêu chọc chị hả?" Miệng An Tuyết Thần đầy mỡ đông nói, gương mặt không tin tưởng.

Mặt Tiểu Niệm Ngự tức giận nhìn An Tuyết Thần, thanh âm non nớt ở phòng bệnh truyền ra: "A, bẩn rồi." Nói xong cũng như một làn khói vọt vào phòng vệ sinh, An Tuyết Thần đỏ mặt lên, sau đó cúi đầu, liền bắt đầu dùng lại ăn như hổ đói. Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, cầm khăn ăn lên vì cô lau chùi khóe miệng. An Tuyết Thần cũng mặc cho anh chăm sóc như đứa bé, An Tuyết Thần hướng anh cười một tiếng, sau đó tiếp tục chiến đấu với một bàn đầy món ngon.

Ăn no, An Tuyết Thần đi tới đi lui ở trong phòng bệnh, Tiểu Niệm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói: "Mẹ, mẹ đừng vòng vo, xoay mãi làm con choáng váng đầu"

An Tuyết Thần dừng bước lại nhìn Tiểu Niệm Ngự nói: "Nhưng mà, chị ăn rất no căng, không hoạt động cái bụng sẽ nổ tung" An Tuyết Thần nói xong lúc này mới quan sát gian phòng này, sau đó sợ hãi kêu ra tiếng. Phàm Ngự chau mày lại nhìn An Tuyết Thần. Tiểu Niệm Ngự cũng nhứ chặt mày, luôn cả kinh.

"Mẹ, mẹ thế nào?" Giọng điệu của Tiểu Niệm Ngự hình như là rất bất đắc dĩ. Cặp mắt An Tuyết Thần sáng lên nhìn Tiểu Niệm Ngự nói: "Ồ nơi này là phòng bệnh, rõ ràng là phòng sao?"

Cũng chỉ có cô. Lúc ấy, Tiểu Niệm Ngự liền liếc mắt, thông minh thế nào cũng giảm xuống. Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần trầm giọng nói: "Ngủ, ngày mai xuất viện?"

An Tuyết Thần nhìn gương mặt tuần tú đầy sương mù của Phàm Ngự sau đó nhìn Phàm Ngự nói: "Hả? Chú, chú còn rất đẹp trai, thật không nhìn ra chú đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Phàm Ngự quay mặt, hướng cô đi tới, An Tuyết Thần cảnh giác nhìn Phàm Ngự, Phàm Ngự cũng tung người nằm ở bên cạnh cô. An Tuyết Thần sợ hãi kêu lên tiếng: "A, chú làm cái gì? Như thế nào cùng tôi cùng nhau ngủ, nam nữ là không thể cùng nhau ngủ?"

Phàm Ngự đối với tiếng la của An Tuyết Thần, không cho trả lời, bàn tay vừa xem đem cô ôm vào trong ngực của mình, An Tuyết Thần vừa định kêu thành tiếng thì giọng nói trầm thấp của Phàm Ngự truyền đến: "Câm miệng, kêu nữa anh liền ăn em"

An Tuyết Thần quả nhiên ngậm miệng, cứ có cảm giác loại cảm giác này rất quen thuộc, "Chú đừng ăn tôi, tôi ăn không ngon" An Tuyết Thần nhỏ giọng nói. Phàm Ngự ôm An Tuyết Thần, hạ thân đã sớm to thẳng, đã giới dục nửa năm nên Phàm Ngự đã vô cùng đói khát rồi. Đối mặt với gương mặt An Tuyết Thần hiện tại giống như một tấm giấy trắng, anh giống như hung hăng muốn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần hồng hồng sau đó nhỏ giọng nói: "Cứng quá, cái đó, xương của chú chạm vào tôi, rất đau đấy?" Phàm Ngự khẽ nguyên rửa một tiếng tung người lên, đi vào phòng tắm, hiện tại anh cần vọt vào tắm nước lạnh, dập lửa, cô gái này thật là quá quyến rũ người rồi, chỉ đụng chạm cô, anh sẽ có phản ứng máu nóng sục sôi.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự biến đổi, trong đầu có dấu chấm hỏi thật to, lúc này Tiểu Niệm Ngự bò lên giường nói: "Mẹ, tối nay con và mẹ ngủ cùng nhau" Nói qua liền chui vào chăn. An Tuyết Thần nhìn Tiểu Niệm Ngự, cũng không nói gì, đưa trẻ sao? Sau đó nằm ngủ. Trong phòng tắm, Phàm Ngự trong không khí kia, nhìn không thể ăn, chờ về nhà, nhất định phải ăn sạch sẽ. Đáng chết, ước chừng vọt vào tắm nước lạnh nửa giờ, chờ lúc đi ra, hai mẹ con đều ngủ rồi. Phàm Ngự đi tới bên giường, nhẹ nhàng hôn cánh môi An Tuyết Thần một cái, mềm mại, sau đó đi tới một cái giường khác nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

Sáng sớm hôm sau ——

An Tuyết Thần nặng nề mở cặp mắt ra, trở mình một cái, sau đó tư thế ngủ vô cùng không ưu nhã kẹp chặt lại. Những người khác đều đã tỉnh dậy, chỉ còn sót một mình anh. Tiểu Niệm Ngự ở một bên nhìn An Tuyết Thần, chau mày lại, "Nhanh lên một chút, cũng mấy giờ rồi. Làm sao mẹ ngủ nửa năm còn ngủ không tỉnh đây?"

"Ừ, không cần àm ỉ, chị lại ngủ một hồi" An Tuyết Thần mơ mơ màng màng nói xong, Phàm Ngự hếch tuấn mày, từng bước một đi lên phía trước sau đó nâng cằm của cô lên, nặng nề hôn lên, quả nhiên An Tuyết Thần không thể hô hấp mở to cặp mắt, nhưng mà lúc nhìn thấy gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt thì mắt lập tức trừng lớn. Trong miệng áp úng. Phàm Ngự như rồng mây nhìn An Tuyết Thần đỏ mặt, cuối cùng rời mũi môi của cô, thanh âm trầm thấp nhỏ giọng nói: "Về nhà"

An Tuyết Thần hồi thần, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thờ hồn hên, lập tức đứng lên, nhìn Phàm Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Áp úng nói: "Chú, tại sao chú hôn tôi, đây chính là nụ hôn đầu của tôi"

Tiểu Niệm Ngự nhìn dáng vẻ xấu hổ của An Tuyết Thần, trực tiếp té xỉu: "Mẹ, mẹ lấy nụ hôn đầu ra, đứa bé của mẹ cũng lớn như vậy, con choáng vì chết"

Mặc kệ Tiểu Niệm Ngự nói thế nào, An Tuyết Thần vẫn xoay xoay vắn vắn sau đó mang dép đi vào phòng tắm. Đóng cửa lại, nhìn phòng tắm, Wow thật xa hoa. An Tuyết Thần vọt vào tắm, phát hiện có một đôi giày cao gót cùng một chiếc váy có dây hoa lan bên viên. Nhìn qua rất đẹp mắt, An Tuyết Thần mặc vào. Sau đó đi ra.

"Như thế nào, nhìn được không?" Nói xong vẫn còn ở tại chỗ quay một vòng. Dương dương há hê, giống như cô gái 17, 18 tuổi. Phàm Ngự nhìn An

Tuyết Thần, con người sâu sâu, nói gì thì tối nay cũng phải ăn hết cô, vì cô, anh thế nhưng để giới dục nửa năm rồi.

An Tuyết Thần nhìn ánh mắt nóng rực của Phạm Ngự nhìn chăm chăm mình rõ ràng như vậy, sau đó nhớ tới sáng nay mình bị đánh lén, khuôn mặt nhỏ đỏ lên nhỏ giọng nói: "Sắc lang" nhưng là mình cũng không thể nào chán ghét. Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng Phạm Ngự cũng nghe vô cùng rõ ràng, sau đó nhếch tuần lông mày nhìn An Tuyết Thần, sắc lang? Buổi tối lại thật sự sắc cho em xem, bỏ già già bộ nai tơ.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần xuống xe, khoang xe hào hoa như vậy còn chưa tính, tòa thành như vậy, đây cũng quá cái kia, ánh mắt của An Tuyết Thần nhìn chăm chăm thật to, thế nào có loại cảm giác rất quen thuộc đây? Tiểu Niệm Ngự nhìn về mặt An Tuyết Thần ngu ngốc, chọc chọc cô.

An Tuyết Thần ngậm miệng sau đó lắc lắc đầu nhìn Phạm Ngự: "Chú nói? Đây là nhà tôi?"

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, gật đầu một cái, An Tuyết Thần cũng rất bình tĩnh nhìn Phạm Ngự, hồi lâu: "Bà mẹ cười giỡn, ngu sao mà không ở." Nói qua liền vọt vào. Tiểu Niệm Ngự ở một bên lưng túm kéo miệng. Phạm Ngự ngược lại, khóe miệng phác họa nhìn bóng lưng cô vui sướng. Như vậy cũng rất tốt.

Dọc theo đường đi An Tuyết Thần đều thường thức, hoa hoa thảo thảo, thế nào lại giống ngục giam thế. Vách tường cao như vậy, còn có súng máy, chẳng lẽ? Một ý nghĩ ở trong đầu của An Tuyết Thần vang lên. Không phải NH là sĩ quan cao cấp đây chứ.

An Tuyết Thần dừng bước lại, chờ bọn họ theo kịp, An Tuyết Thần vây ở bên cạnh Phạm Ngự, nhìn từ trên xuống dưới. Phạm Ngự khẽ cau mày: "Thế nào?"

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự nuốt nước miếng một cái, nói: "Cái đó, có phải chú là quan quân bí mật của chính phủ hay không?" Phạm Ngự mắt lạnh nhìn An Tuyết Thần, nhìn gương mặt cô hưng phấn, sau đó nói: "Đúng vậy, anh là một thủ trưởng"

"Wow, thủ trưởng đại nhân khỏe." Nói xong kính lễ. Khuôn mặt Tiểu Niệm Ngự vẫn luôn khổ sở bỗng tươi cười, nếu cô là lòng mẹ thương con? Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đột nhiên phát lên một ý nghĩ, hình như không tồi.

Mấy người vừa đi vào biệt thự, trận thế này liền đem An Tuyết Thần giật mình. Vừa tiến đến, chân còn chưa bước vào đi? Chỉ nghe thấy một đám thanh âm vang dội: "Hoan nghênh thiếu phu nhân về nhà"

Gương mặt An Tuyết Thần kinh ngạc, quay đầu lại nhìn trái phải, nhìn lại nhìn một chút, cũng không nhìn thấy thiếu phu nhân nào? Tiểu Niệm Ngự giật giật khóe miệng sau đó nhắc nhở: "Bọn họ gọi mẹ đấy?"

An Tuyết Thần mở to hai mắt dùng ngón tay trỏ chỉ lỗ mũi mình, hình dáng của miệng phát âm một chữ "tôi", nhưng không nói ra. Sừng sốt hồi lâu mới nói: "Tôi? Thiếu phu nhân"

"Thiếu phu nhân khỏe" Hai hàng nữ người làm hô, An Tuyết Thần cũng cảm giác thần kinh của mình muốn nổi điên, tình huống thế nào, cuối cùng họ khan một cái sau đó nói: "Khụ khụ, như vậy thiếu gia của các người là ai hả?"

Tiểu Niệm Ngự chỉ chỉ Phạm Ngự bên cạnh: "Ông ấy"

An Tuyết Thần chỉ vào Phạm Ngự, cũng khó trách, đây là nhà anh sao? Vậy anh là thiếu gia, mình là thiếu phu nhân? Lúc này mới phản ứng được, vừa chỉ chỉ Phạm Ngự vừa chỉ chỉ mình, gương mặt không tin. Minh lúc nào thì gả cho anh? An Tuyết Thần lại gần Phạm Ngự sau đó rất nhỏ giọng nói: "Lúc nào thì tôi gả cho anh hả?"

"Còn chưa, nhưng lập tức gả cho anh" Phạm Ngự nói xong cũng sải bước đi vào biệt thự, lưu lại An Tuyết Thần một mặt kinh ngạc, còn chưa kết hôn sao? Kỳ quái, sau đó liền theo lên lầu, dọc theo đường đi An Tuyết Thần tựa như đứa bé vậy. Ngạc nhiên với mọi thứ.

Đi vào gian phòng: "Wow, phòng thật là xinh đẹp, đây là gian phòng của tôi sao?" An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự hỏi.

"Ừ, gian phòng của chúng ta"

"Chúng ta? Chú nói là chúng ta ở cùng nhau?" An Tuyết Thần có chút kinh ngạc, không phải nói còn chưa kết hôn sao? Thế nào ngủ chung? Phạm Ngự liếc mắt một cái liền thấy ngay ý định của An Tuyết Thần, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Quan lớn ra lệnh, em phải phục tùng"

"A, dạ, thủ trưởng" Choáng nha, quan lớn hơn một cấp đề chết người. An Tuyết Thần bĩu môi, sau đó lập tức nằm ở trên giường lớn, Phạm Ngự đi vào phòng tắm, sau đó đổi một thân đồ mặc ở nhà, An Tuyết Thần liền bắt đầu quan sát gian phòng, ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn thấy một khung hình, bên trong là tấm hình của mình, rất đẹp, rất tao nhã, như thế nào không quá giống mình đây? Hơn nữa tự mình nghĩ không ra là lúc nào?

Phạm Ngự đi ra khỏi phòng tắm đã nhìn thấy An Tuyết Thần đang ngẩn người nhìn tấm hình của mình. Sau đó đi tới, vòng chặc cô, thân thể An Tuyết Thần cứng ngắc, sau đó nhìn Phạm Ngự trong kính, tóc còn ướt, rơi vào trên cổ của mình, lạnh lạnh. Khuôn mặt nhỏ của An Tuyết Thần đỏ lên, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, âm thanh khàn khàn nói: "Đó là em, rất đẹp"

An Tuyết Thần gật đầu một cái, đúng là rất đẹp, nhưng thấy thế nào cũng không giống phong cách của mình, phụ nữ thành thực, còn có chút phong cách người mẹ, không thể nào, mình sẽ không sinh đứa bé đi, không đúng, không có kết hôn thì sinh con thế nào. An Tuyết Thần đang suy nghĩ? Cảm giác cô đột nhiên tê tê dại dại. Nâng con mắt vừa nhìn liền phát hiện Phạm Ngự đang hôn cổ của mình, trong nháy mắt, mặt An Tuyết Thần đỏ tới tận cổ. "Chú,

chú làm cái gì?"

Phạm Ngự ôm lấy An Tuyết Thần, An Tuyết Thần lên tiếng kinh hô: "A, chú làm gì thế" Phạm Ngự đem An Tuyết Thần đặt ở giường lớn, cúi người nhìn đáng vẻ hoang mang sợ hãi của cô, thật sâu đâm vào trái tim anh. Anh không khống chế được rồi, không kiên trì nổi, hiện tại liền muốn cô, hung hăng muốn cô.

Đôi mắt đen của Phạm Ngự trở nên thâm thúy trầm tĩnh, một đôi mắt thâm tình bị nhiễm **. An Tuyết Thần nhìn anh, cô thừa nhận anh thật sự rất tuần tú. Phạm Ngự khàn khàn giọng nói nói: "Bảo bối, anh đói bụng"

Khuôn mặt An Tuyết Thần đỏ bừng nhìn Phạm Ngự, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy, để cho cô rất không tự nhiên: "Này, này, vậy thì đi ăn cơm, ăn cơm nhé?"

"Nhưng anh không muốn ăn cơm?" Phạm Ngự nói.

"Vậy anh muốn ăn cái gì, phải đi ăn xong, nhanh từ trên thân tôi đứng lên" Khuôn mặt An Tuyết Thần đỏ bừng, nói. Hô hấp có chút gấp gáp.

"Thật, muốn ăn cái gì đều được?" Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đường cong khoe miệng giờ lên, tà mị cười. Kích thích cặp mắt An Tuyết Thần, thật sự là đẹp trai! Không có thiên lý. An Tuyết Thần có chút hôn mê, liền ý vị gật đầu. "Ừ"

"Tốt, vậy anh muốn ăn em"

Không đợi An Tuyết Thần phản ứng kịp, đôi môi của mình liền bị anh tập kích, An Tuyết Thần tròn to cặp mắt, đến tai ong. Nổ lên. Hoàn toàn mất đi năng lực suy tính rồi. Phạm Ngự hôn mũi môi của cô, An Tuyết Thần cảm giác mình sắp không thể hô hấp, khẽ mở miệng nhỏ, Phạm Ngự lại nhân cơ hội này, nhân lúc yếu đuối mà vào, lưỡi dài bắt đầu câu cái lưỡi thom tho của cô. Lưỡi dài chiếm đoạt từng địa phương trong miệng cô.

Cuối cùng động thân mà vào, bao quanh cô khít khao. Trán của anh nhỏ vài giọt mồ hôi hột, đó là bởi vì cô cắn quá chặt. Để cho anh không cách nào khống chế, không dám co rúm, để cho bọn họ đều không nhận được mà rên rì ra tiếng.

"Ừ"

"A"

Hai người trải qua dừng lại phiên vận phục cơ thể đã sớm đỏ mồ hôi. Khuôn mặt nhỏ của An Tuyết Thần đỏ hồng dính đầy mồ hôi, Phạm Ngự dừng mãnh động mấy cái ngược khuôn mặt nhỏ để cho mình hô hấp không khí.

Phạm Ngự sợ rằng đã sớm đem lý trí mai táng ở bên trong cô khít khao. Để cho anh ** thực cốt thoải mái ngắt trời. Hai người vừa một phen vận phục, rốt cuộc ở bên trong mấy trận co rúm nhanh chóng sau cùng, kết thúc trận chiến đầu tiên.

An Tuyết Thần thở mạnh nói: "Đi xuống"

Phạm Ngự mị hoặc cười một tiếng, cự long chông sâu trong thân thể cô sau lần nữa thức tỉnh: "Bảo bối, đêm vừa mới bắt đầu, mới vừa rồi anh chỉ vận động nóng người mà thôi, kịch hay mới bắt đầu trình diễn"

{Xét duyệt, sửa đổi rồi, lúc này không cần che giấu}

Cuối cùng trời đã tối rồi, trong căn phòng tối mờ thân thể liễu chết giao thoa, khi người đàn ông gia tăng tốc độ cùng tiếng gầm nhẹ thì kết thúc chiến đấu.

"A nha" Phạm Ngự hung hăng đem lấy mầm móng của chính mình bắn vào thân thể của cô, để thân thể An Tuyết Thần đã gần bất tỉnh xuống. Sau đó nằm ở trên giường lớn. Mặc sức thở mạnh, hai người đã sớm mồ hôi đầm đìa, mặt An Tuyết Thần đỏ bừng. Thở mạnh. Phạm Ngự vạch tóc rơi ẩm ướt trên trán An Tuyết Thần, dán chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt trong miệng nhỏ giọng nói: "Choáng nha, anh là Ngựa đực à?"

Phạm Ngự nâng khoe miệng cười xấu xa, sau đó tung người lên, lần nữa áp đảo An Tuyết Thần, An Tuyết Thần cả kinh: "Anh còn phải làm cái gì?"

Phạm Ngự mị hoặc cười một tiếng, thanh âm cực kỳ hấp dẫn, khàn khàn nói: "Một lần nữa, bảo bối." Không đợi An Tuyết Thần mở miệng cự tuyệt, anh lần nữa nhanh chóng ngậm lấy môi. An Tuyết Thần vô lực đánh Phạm Ngự, giống như gãi ngứa. Sau đó nâng cái mông của cô lên, lần nữa tiến vào cô. Lại bắt đầu một cuộc chiến đấu, bây giờ An Tuyết Thần muốn khóc, đây là người đàn ông gì. Thật là muốn chết mà.

Tiểu Niệm Ngự đi tới gian phòng của bọn họ, chỉ nghe thấy thanh âm bên trong, khẽ mỉm cười: "Lão cha, thật đúng là ăn tuyết không còn dư lại, a, trước buổi trưa con tới, buổi tối còn như vậy. Con không thể không bội phục cha" Tiểu Niệm Ngự cười đi vào gian phòng của mình. Mau sinh em gái cho con đi.

Phạm Ngự rốt cuộc ở lúc An Tuyết Thần kêu gào cầu xin tha thứ hạ phóng cô, ôm lấy An Tuyết Thần đi vào phòng tắm, đặt cô vào trong bồn tắm. Bắt đầu thay cô lau chùi thân thể. An Tuyết Thần thoải mái, mơ màng ngủ, gương mặt Phạm Ngự dịu dàng nhìn An Tuyết Thần, hôn gương mặt cô, hạ thân từ từ lần nữa lớn lối, nhưng nhìn An Tuyết Thần mệt mỏi như vậy, trong lòng có chút không nhẫn, sau đó cưỡng chế nhẫn xuống. Cô gái này đã sinh đứa bé, sau càng thêm đầy đặn rồi. Để cho anh thật là muốn ngừng mà không được, nếu như có thể thật muốn cho chọn kiểu chết này, như vậy anh nhất định sẽ lựa chọn chết ở trong cơ thể của cô, Mẫu Đan Hoa Hạ Tử, Thành Quỷ cũng Phong Lưu.

Chương 129: Mất trí nhớ, chiến tranh trong hòa bình

Đêm nay, An Tuyết Thần xác thực bị Phạm Ngự ăn sạch, tôm tép cũng không còn dư lại. Một giấc ngủ này thẳng đến buổi trưa. Phạm Ngự đã sớm ngủ dậy xuống dưới lầu rồi. An Tuyết Thần cuộn thân thể giống như bị nghiền nát của mình, trong lòng tức giận, tối hôm qua suýt nữa thì thấy Diêm Vương. An Tuyết Thần mở mắt, ánh mặt trời vô cùng chói mắt, An Tuyết Thần đưa tay che mắt, sau đó cố sức ngồi dậy, đưa tay đem khăn tắm một bên lấy tới vây quanh một cơ thể trẻ trung của mình, mơ mơ màng màng, lắc lư người đi tới phòng tắm. Không tới mười giây đồng hồ, An Tuyết Thần liền kêu to ra tiếng, thanh âm đinh tai nhức óc kia, lầu dưới cũng nghe thấy.

Lầu dưới, Tiểu Niệm Ngự bị sợ đến mức ngay cả dao găm cũng rơi trên mặt đất, phản ứng đầu tiên chính là muốn xông lên lầu. Lại bị lời nói của Phạm Ngự làm cho ngẹn.

"Không có chuyện gì, cô ấy chẳng qua là bị chính mình hù dọa nhảy dựng lên mà thôi" Phạm Ngự vừa nói, tiếp tục dùng bữa trưa. Tiểu Niệm Ngự có chút không tin, sau đó dùng ánh mắt chất vấn nhìn Phạm Ngự: "Thật?" Phạm Ngự chỉ là gật đầu một cái.

Lầu trên, An Tuyết Thần đem khăn tắm bắt lại, nhìn thân thể mình, thất kinh, sợ hãi kêu lên tiếng: "A ——" An Tuyết Thần không thể tin được đây là mình, đôi môi sưng đỏ, còn có từ cổ xuống phía dưới mỗi một chỗ đều là vết hôn tím bầm, ngay cả phía dưới bụng cũng gần tới chỗ tư mật đều là, khuôn mặt An Tuyết Thần lập tức hồng ngược đầy lên trời. Hiện tại cô có loại ước muốn cắn chết Phạm Ngự, "Chú biến thái, chú vô sỉ" An Tuyết Thần quần bách nửa ngày, sau đó ngồi vào bồn tắm. Thoải mái nhắm mắt lại, nhưng tất cả trong đầu đều là động tác điên cuồng tối hôm qua cùng ** **.

"A" An Tuyết Thần tức giận đập tay xuống bồn nước tắm, tối hôm qua đến cùng là có chuyện gì xảy ra, tại sao mình không kháng cự. Hơn nữa còn rất hưởng thụ. Tình huống thế nào. Trời ạ, ㄟ(￣▽￣) chết người.

An Tuyết Thần tắm xong ra ngoài, mặc một cái váy cổ điển gần giống sườn xám, vừa vặn che kín vết hôn trên cổ. An Tuyết Thần hài lòng nhìn, quả nhiên mình mặc cái gì đều dễ nhìn. 【Trước kia cô cũng không khoe khoang như vậy】

Sau đó xoay người đi ra khỏi phòng, trải qua đại chiến đánh người thịt tối qua, hiện tại cô đã đói, trán đắp dán sau lưng rồi. An Tuyết Thần đứng ở khúc quanh cầu thang, sau đó nhìn đôi cha con kia, cuối cùng dừng ở chỗ Phạm Ngự vừa xem ghi chép vừa uống cà phê, không thể không nói người đàn ông này quả thật chính là cực phẩm. Người đàn ông như vậy, mình động lòng cũng là rất bình thường, nhưng hiện tại anh với bộ dạng y phục ưu nhã áo mũ chỉnh tề thể nào cũng không tưởng tượng được tới người cuồng dã tối hôm qua chính là anh. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tuyết Thần từ từ đỏ lên một chút. Thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền đến.

"Tĩnh rồi, đã đi xuống thì tôi dùng cơm đi" Thật ra thì Phạm Ngự đã sớm biết cô đứng ở đó, từ lúc cô vừa ra khỏi phòng thì hương thơm hoa bách hợp trên người cô đã phiêu diêu trầm đắm vây lượn giữa hơi thở của Phạm Ngự. Chỉ biết cô đang nhìn mình cũng chưa nói chuyện.

An Tuyết Thần càng đỏ hơn, sau đó đi xuống cầu thang, cúi đầu không nhìn anh, cô biết một đôi ánh mắt sắc bén cực nóng vẫn đi theo bóng dáng của cô, An Tuyết Thần dứt khoát muốn đến bên người Tiểu Niệm Ngự, cái miệng còn chưa có ngồi xuống, đã bị giọng nói có chứa ra lệnh tính truyền đến.

"Lại đây ngồi" Một đôi tròng mắt đen của Phạm Ngự quả thật vẫn dừng lại ở trên người của cô, hôm nay cô mặc âu phục sườn xám, vô cùng mỹ cảm. Cũng biết tại sao cô mặc như thế. An Tuyết Thần khẽ nghiêng đầu nhìn Tiểu Niệm Ngự, nét mặt của Tiểu Niệm Ngự chính ra tự cầu nhiều phúc. An Tuyết Thần vẫn không ngồi xuống, sau đó đỏ mặt nhìn Phạm Ngự, khụ nói: "Khụ khụ, không cần, tôi ngồi cùng Tiểu Niệm Ngự là được rồi" Nói qua, tựa như ngồi xuống.

"Tới đây" Phạm Ngự lần nữa mở miệng. Một đôi mắt báo sắc bén khóa An Tuyết Thần.

Trong lòng An Tuyết Thần run rẩy, người đàn ông gì đây, biến hóa nhanh như vậy, cái loại nhiệt tình tối hôm qua đâu rồi? Hiện tại liền lạnh giống như băng sơn vậy. An Tuyết Thần cảm thấy người đàn ông này có chút làm cho người ta không nắm bắt được. An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Tiểu Niệm Ngự, ý bảo để cho cô qua, An Tuyết Thần hơi nâng mắt liếc mắt nhìn Phạm Ngự, anh đang nhìn mình, phe phẩy môi môi dưới của mình, sau đó đi tới, hai chân rõ ràng có chút run, còn không phải là kiệt tác của anh sao. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần từng bước một hướng mình đi tới, cũng quan sát được chân của cô mềm nhũn, khóe miệng khẽ gợn lên. An Tuyết Thần tức lắm. Choáng nha, đang muốn cắn chết anh.

Rốt cuộc cũng đi tới bên cạnh anh, vừa định ngồi ở vị trí bên cạnh ăn, liền nghe An Tuyết Thần kêu lên một tiếng: "A" Phạm Ngự vội kéo cánh tay của cô để cho cô ngồi ở trên người mình. An Tuyết Thần đương nhiên là kinh sợ. Nơi này cũng là bàn ăn phòng chính, tất cả đều là mắt. Mặt của An Tuyết Thần lập tức hồng đến cổ. Phạm Ngự nhìn cô đỏ bừng mặt, giống như ăn hết cô, sau khi mất trí nhớ thì cô càng đáng yêu hơn. Phạm Ngự không chút che giấu ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú, còn suýt nữa khiến cho An Tuyết Thần cúi đầu vào dưới bàn rồi.

Phạm Ngự chính là muốn trêu chọc cô: "Em đem đầu cúi thấp như vậy, ăn cơm thế nào?"

An Tuyết Thần bị buộc nâng khuôn mặt nhỏ lên, phát hiện căn bản là không có người nhìn tới đây, An Tuyết Thần ngồi ở trên đùi Phạm Ngự, mới vừa

thở một hơi, buông lỏng thân thể cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ lập tức càng đỏ hơn. An Tuyết Thần kinh ngạc nhìn Phàm Ngự. "Chú chú "

Phàm Ngự nhìn về mặt cô kinh ngạc, hoàn toàn vui vẻ, thân là người đàn ông, anh xác thực anh đã cứng rắn, An Tuyết Thần cũng cảm thấy, một cây lửa nóng cứng ngắc, cây gậy đặt tại cái mông mình, trong nháy mắt thân thể An Tuyết Thần liền cương trực. Phàm Ngự chỉ nhẹ giọng nói: "Ăn cơm"

An Tuyết Thần có loại cảm hận, choáng nha, như vậy thì ăn thế nào, ai có thể ăn được. Phàm Ngự giống như là biết cô nghĩ gì, sau đó cầm thịt bò bít tết mình đã cắt tốt lên sau đó thả vào khố miệng An Tuyết Thần: "Há mồm"

An Tuyết Thần há mồm ra, để cho anh đút cho mình ăn, mồ hôi trên trán An Tuyết Thần đều đi xuống. Nghĩ tới di chuyển thân thể ư, vừa động một chút, truyền bên tai liền truyền tới hơi thở cực nóng: "Bảo bối, em lộn xộn nữa là anh không ngại ở trên bàn cơm xò xuyên qua em" Quả nhiên, An Tuyết Thần lập tức động cũng không dám động. Phàm Ngự hài lòng cảm khản ăn lên vì cô lau chùi mỡ bên khố miệng. Mặt An Tuyết Thần đỏ giống như hoa hồng rồi. "Làm sao em thích đỏ mặt như vậy. Thực ngon miệng, khiến cho người ta muốn ăn một miếng" Phàm Ngự ở bên tai của cô hữu ý vô ý trêu chọc. Bữa ăn sáng này có vị sinh sôi, An Tuyết Thần dứt khoát cũng không biết mình ăn cái gì, mùi vị gì, mất thật vô vị. Có loại khóc không ra nước mắt. Cuối cùng kết thúc bữa ăn sáng, An Tuyết Thần giống như là bị kích thích vậy sau đó liền giống như hóa tiền vọt tới bên người Tiểu Niệm Ngự. "Em trai nhỏ, tỷ tỷ chơi với em?"

Tiểu Niệm Ngự nhìn An Tuyết Thần, nhếch miệng cười một tiếng: "Mẹ, mẹ là mẹ con, mẹ nhất định phải gọi con là bảo bối"

"Lúc nào thì tôi sinh ra em bé?" An Tuyết Thần nhìn Tiểu Niệm Ngự, vẻ mặt nặng nề nói.

"Bốn năm trước" Tiểu Niệm Ngự thành thật trả lời.

"Bốn năm trước? Vậy cha em đâu?"

"Mẹ dối mặt đây?"

"Chú ta? Bốn năm trước sinh tôi sinh em, tôi sinh em thế nào? Nhưng mà tôi không có kết hôn? Đó không phải là chưa kết hôn mà có con?" Một câu cuối cùng bị An Tuyết Thần đề cao giọng nói. Một bộ kinh ngạc không thể tin nổi.

Tiểu Niệm Ngự nhìn bộ dạng đó của An Tuyết Thần sau đó đôi tay ôm ngực nói: "Mẹ không tin? Tôi hôm qua giường của mẹ có dấu vết sao?"

"Dấu vết?" An Tuyết Thần còn chưa phản ứng kịp, sau đó qua mười mấy giây sau khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng. Cái đó thật xấu hổ. Ngược lại Phàm Ngự rất là thương thức, hiện tại An Tuyết Thần có bộ dáng này, cô gái quá thông minh không tốt.

Hôn mê, An Tuyết Thần còn đang suy nghĩ, tình huống thế nào, thật chẳng lẽ giống như bọn họ nói là cô mất trí nhớ tạm thời. An Tuyết Thần giống như ở trong lòng làm ra quyết nhất trọng đại vậy, sau đó nhìn Phàm Ngự, nói: "Tôi đều thừa nhận, nhưng có một chút, trước lúc tôi khôi phục trí nhớ thì tôi muốn làm mình của hiện tại, tôi muốn ngủ chung với Tiểu Niệm Ngự" An Tuyết Thần nói xong, trong mắt Tiểu Niệm Ngự đều là sáng loáng, rất lâu không có sờ mẹ meo meo ngủ. Thật tốt quá, chỉ là có một người sắc mặt sẽ rất khó nhìn, hoàn toàn tối đen. An Tuyết Thần coi như không nhìn thấy.

Phàm Ngự nửa hí tròng mắt đen nói: "Không cho phép"

"Tại sao, chúng ta không thể không kết hôn sao? Tôi vẫn còn tự do, theo các người nói, bé là con tôi, tôi cùng con trai ngủ thì thế nào? Phạm pháp ư?" An Tuyết Thần tức giận, lỗ mũi cũng lệch, không quan tâm cái gì hướng về phía anh hô to, cũng không quan tâm người ta nhìn mình như thế nào, Tiểu Niệm Ngự ở bên cạnh đâm mình vài chữ, An Tuyết Thần coi thường.

Quả nhiên Phàm Ngự nửa hí tròng mắt đen thả ra ánh mắt hung ác lệ, "E, nói lại một lần nữa?"

An Tuyết Thần nuốt nước miếng một cái, nhớ tới tối hôm qua, cô cũng nhất định phải nói, cô cũng không muốn giống như tối hôm qua, bị ăn quá sạch sẽ. Sau đó trắng uể oải lại nói một lần, thế nhưng một chữ đều không rơi xuống: "Tại sao, chúng ta không thể không kết hôn sao? Tôi vẫn còn tự do, theo các người nói, bé là con tôi, tôi cùng con trai ngủ chung thì thế nào? Phạm pháp" An Tuyết Thần càng nói càng không có sức lực, tất cả đều là bị hơi thở tán phát ra từ trên người anh uy hiếp. Ánh mắt sắc bén có thể xuyên thấu người. Chỉ là An Tuyết Thần vẫn nhắm mắt nói ra. Chỉ là phía sau mấy câu căn bản là dùng răng hừ ra.

Con người Phàm Ngự sắc bén bắn về phía cô, thanh âm âm trầm lạnh nhạt nói: "Xem ra, tối hôm qua cũng không dạy em phục tùng người đàn ông của mình như thế nào, không bằng chúng ta thực hiện một cái"

An Tuyết Thần vừa nghe xong thì toát mồ hôi lạnh, lui về phía sau, đôi tay bày tại trước ngực: "Ặc, không cần, tôi có việc, đi trước một bước" Nói xong thì xoay người chạy ra ngoài, nhưng không chạy được mấy bước thân thể liền bay lên trời.

"Á, anh" An Tuyết Thần nói không ra lời, mới vừa rồi anh vẫn ngồi ở trên ghế, thế nào nhanh như vậy liền đem mình bắt được, mình nói sai, đoán chừng mình chạy ba bước, thật đúng là bị thương.

"Chạy à, em cảm thấy em có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của anh sao? Em chạy mười năm, mười năm sau không phải vẫn ở trong tay anh à. Sau này em sẽ không còn cơ hội thoát được đâu" Phàm Ngự ngữ điệu tình thế bất buộc, nói qua trái tim nhỏ của An Tuyết Thần liền nhảy lên. Mười năm? Mình bao tuổi rồi, chẳng lẽ 28 rồi hả? Không thể nào?

Phàm Ngự ôm ngang An Tuyết Thần, liền chuẩn bị đi lên lầu, An Tuyết Thần nhìn Tiểu Niệm Ngự: "Con trai, mau cứu mẹ con đi!"

Tiểu Niệm Ngự cũng thật sự không đành lòng nói: "Ba, hạ thân của ba nhẹ một chút, chớ đem mẹ con làm hư, con còn muốn em gái đây?"

Lúc ấy An Tuyết Thần liền liếc mắt, Phàm Ngự mở miệng nói: "Ba sẽ cho con một em gái, cho nên bây giờ chúng ta sẽ đi lên chế tạo người đi"

"Buông tôi ra, Phàm Ngự, buông ra, tôi cảnh cáo anh không thể đối với tôi như vậy, tôi sẽ không tha thứ cho anh" Lần đầu tiên An Tuyết Thần thể nhưng dùng giọng điệu ra lệnh trước kia. Phàm Ngự khẽ chau mày lại nhìn An Tuyết Thần, phát hiện An Tuyết Thần cũng sùng sốt một chút, mới vừa rồi mình nói gì, thế nào đột nhiên nói ra câu này?

Phàm Ngự cười lạnh lên tiếng: "Em, quả nhiên là, em" Sau đó liền ôm An Tuyết Thần trở về phòng.

"A" Phàm Ngự một tay ném An Tuyết Thần lên trên giường, An Tuyết Thần cảnh giác nhìn anh. "Anh đừng tới đây, mặc dù anh là thủ trưởng đại nhân, nhưng mà tôi vẫn tin tưởng trên thế giới còn có vương pháp "

"Chắc, vậy em vẫn đơn thuần" Nói qua liền kéo cà vạt của mình, vừa cởi áo khoác xuống. Sau đó cởi nút cái áo sơ mi ra, lộ ra da thịt anh màu lúa mì, cùng cơ ngực cường tráng, An Tuyết Thần nuốt nước miếng một cái vội vàng dựa vào sau. Đôi tay ôm ngực. Phàm Ngự nhếch khóe miệng, sau đó đem áo sơ mi để xuống, đẩy xuống quần của mình, chỉ còn lại một cái quần con bao quanh cự long giống đực. Giống như muốn bẻ ra vậy, khuôn mặt nhỏ của An Tuyết Thần đỏ lên sau đó nghiêng đầu, dời tầm mắt đi.

"À làm cái gì?" An Tuyết Thần sợ hãi kêu ra tiếng, Phàm Ngự bắt được chân của cô vòng lồi cô xuống, Phàm Ngự cúi người lên. Bàn tay vuốt ve gương mặt của trắng nõn của An Tuyết Thần.

"Cái đó, cái đó, tôi còn không có khôi phục như cũ, liền, cũng không cần, không nên đem" An Tuyết Thần nói lấp ba lấp bắp, hiện tại cô chỉ có thể tự mình cứu mình.

"Không cần cái gì? Vậy mà em đã không kịp chờ đợi liền muốn?" Phàm Ngự gần sát lỗ tai cô nói. Thanh âm mị hoặc tiếp theo là khàn khàn, trêu chọc thần kinh mẫn cảm của An Tuyết Thần. Thân thể An Tuyết Thần chợt run lên.

Phàm Ngự liếm cắn lỗ tai mẫn cảm nhất của An Tuyết Thần, âm thanh khàn khàn lại cực kỳ mị hoặc: "Bảo bối, ngoan, anh sẽ cho em. Buông lỏng. Cũng đừng giống như tối hôm qua, như vậy anh sẽ chết ở bên trong"

Mặt An Tuyết Thần đỏ rực, khuôn mặt tươi cười, sau đó cắn môi mím, những lời nói như vậy mà anh còn không biết xấu hổ mà nói ra, thật là ghét. Ngay sau đó vung tay lên, quần áo tán lác, thân thể hoàn mỹ hiện ra, Phàm Ngự bỗng nhúc nhích hầu kết, nhóm lửa động thân mà vào.

"Ừ"

"A"

Hai người lấy được thỏa mãn cực lớn, An Tuyết Thần cảm giác trống không đã bị tràn đầy. Không nhận được um ra tiếng, Phàm Ngự bị khít khao của cô kẹp chặt mồ hôi lạnh chảy ròng. Chân thật, trầm yêu không chán.

{Một phen thịt người đại chiến, tự tưởng tượng, không dám viết rồi, đều sợ rồi, lãng phí con số cùng thời gian.}

Tuyển phân cách ——

Thời điểm lần nữa tỉnh lại thấy mình đã đổi áo ngủ, thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, xem ra anh đã giúp mình tắm, do anh đi, sau đó lại tiếp ngủ say, biết có người gõ cửa lúc này mới tỉnh ngủ.

"Tuyết Thần, thiếu gia bảo vú bảo con xuống lầu ăn cơm" Vú Trương ở ngoài cửa nói.

"A, được." An Tuyết Thần mơ mơ màng màng cũng không có mang giày chớ đừng nói thay quần áo rồi, tóc lộn xộn bước xuống lầu, mắt nửa hí. Nhìn người lầu dưới.

"Sớm"

Phốc —— tôi phun.

Tiểu Niệm Ngự nhìn An Tuyết Thần mặc đồ này, "Mẹ, bây giờ là buổi tối"

"Nha. Buổi tối tốt lành!" Bởi vì trên lầu đều có thảm lông nên căn bản không cảm thấy lạnh, đi xuống cầu thang, hơi lạnh thấu xương khiến An Tuyết Thần mở mắt ra, ngủ gật cũng chạy, An Tuyết Thần nhìn mình chân nhỏ để trần, nói: "Ah? Giày của tôi đâu?"

Mặt Phàm Ngự âm trầm, nhíu chặt lông mày, từ lúc cô xuống xác định áo ngủ của cô lộ, đó là phơi bày, chẳng qua là mình thích nhìn, còn có thể không đi dép lê mà chân không đi ra.

Đụng ——

Toàn bộ nỗ lực khiến An Tuyết Thần rút cổ một cái, đã nhìn thấy gương mặt tuần tú âm mai của Phàm Ngự hướng mình đi tới, An Tuyết Thần còn đang suy nghĩ mình chọc tới anh ở nơi nào, còn chờ nghĩ ra được, mình cũng đã bị ôm đi lên rồi. Tiểu Niệm Ngự nhìn hai người, lắc đầu một cái, hết than lại thở, lại

ăn bữa ăn tối.

Mặt An Tuyết Thần nghi vấn nhìn Phàm Ngự, lạnh mặt âm trầm, nuốt nước bọt nói: "Tôi, như thế nào sao?"

Phàm Ngự cũng không nói, chợt đá văng cửa, An Tuyết Thần bị sợ đến co rụt cái cổ, người đàn ông này quả nhiên là nguy hiểm, tính tình không chừng mực. Phàm Ngự một tay quăng An Tuyết Thần lên trên giường, gương mặt âm trầm dọa người, An Tuyết Thần chợt ngồi dậy, nhìn anh, không dám nói lời nào. Nhìn anh vẫn nhìn chằm chằm vào lồng ngực của mình, An Tuyết Thần tự nhiên hướng ngực mình nhìn lại. Trong nháy mắt "A"

"Mới vừa rồi tôi đi ra với một thân này sao?" An Tuyết Thần còn không xác định hỏi. Sau đó nhìn gương mặt tuần tú âm trầm lạnh lẽo kéo đến tối, lúc này mới phản ứng được anh đang tức cái gì. An Tuyết Thần vội vàng đứng lên sau đó lung tung bày tay nhỏ bé. Lấp ba lấp bắp nói: "Này? Cái đó, tôi cũng không biết, tôi chính là mơ mơ màng màng đi xuống, cũng mơ mơ màng màng bị anh kéo lên, tôi không cố ý, tôi" An Tuyết Thần còn muốn nói cái gì, bả vai của cô lại bị đè xuống, sau đó thỏa hiệp vì cô mặc vào. An Tuyết Thần có chút kinh ngạc nhìn cử động của anh, thấy thế nào anh cũng không giống thứ người như thế.

"Về sau không cần lỗ mãng thế này" Nói qua liền đứng lên đi về phía tủ treo quần áo, cầm váy, đi tới bên giường. "Cởi"

"À?" An Tuyết Thần nhìn anh. "Tôi, tự tôi cởi được"

"Cởi" Trong lời nói của Phàm Ngự có uy lực không tha kháng cự. An Tuyết Thần chỉ có thể đỏ mặt cởi áo ngủ xuống, mình cứ như vậy lộ ra trọn vẹn ở trước mặt anh. Phàm Ngự tựa như giả bộ.

An Tuyết Thần nhìn anh, sau đó ngăn cản anh. Phàm Ngự chau mày lại nhìn cô, cho là cô không muốn, An Tuyết Thần cắn răng, sau đó nói: "Cái đó, áo lót?" Cũng tính qua à.

Phàm Ngự nhìn dáng vẻ quần bách của cô mới biết là có ý gì, Phàm Ngự nhú chặt lông mày rồi buông lỏng, sau đó lúng túng một hồi, cầm áo lót màu hồng vì cô mặc vào, chân tay vụng về vì cô cài nút áo. Quá trình chính xác thật là quá đau khổ, chỉ là Phàm Ngự ngược lại không có biểu cảm gì, trong lòng đã sớm đem cái áo ngực đó mắng mấy trăm lần, cởi ra dễ dàng, cài nút khó khăn. { là anh am hiểu cởi áo lót người khác ra sao }

Phàm Ngự lôi kéo An Tuyết Thần đi xuống cầu thang, sau đó để cho cô ngồi ở bên cạnh mình, có thể thấy được tham muốn giữ lấy của người đàn ông này cực kỳ lớn. Cho nên Phàm Ngự không cho cô ngồi ở trên người của mình, phải không nghĩ đến cô quá mệt mỏi sao, cũng không muốn để cho mình đau khổ. Phàm Ngự rất tao nhã chuẩn bị xong tất cả, mặc dù là ngồi ở bên cạnh, nhưng Phàm Ngự kiên trì ăn cô, An Tuyết Thần còn đang suy nghĩ, người đàn ông này lúc dịu dàng giống như nước, lúc lãnh khốc giống như ngồi băng son. An Tuyết Thần cứ như vậy nhìn gò má Phàm Ngự. Đột nhiên bị mê hoặc, thật không phải chứ, CMN thật đẹp trai.

Thanh nhả như sương, đôi môi tuyệt đẹp như anh đào, da thịt tỉ mỉ như gốm sứ, anh như xích đu yên tĩnh nhìn tờ giấy kia, giống như mỹ nam trong thần thoại Hy Lạp nhìn hoa thủy tiên chết đi. Gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra lẳng giắc lãnh tuấn rõ ràng; trông mắt đen nhánh thâm thúy, phiếm sắc mê người.

Phàm Ngự khẽ co rúm khóe miệng, tà tử giờ lên, đường cong hoàn mỹ buộc vòng quanh, môi mòng giống như thiên địa làm ra, hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ, vừa hôn ướt át.

"Nhìn được không?" Phàm Ngự không quay đầu nhìn cô, mà vì cô bóc tôm hùm. An Tuyết Thần gật đầu nói: "Ừ, tại sao người đàn ông có thể có dáng dấp mỹ hoặc câu người như vậy đây?" Phàm Ngự vừa nghe, đem tôm thịt đã gọi xong thả vào trong bát của An Tuyết Thần, sau đó ưu nhã cầm khăn ăn xoa xoa tay mình, quay đầu nhìn về mặt hoa si của cô, thật là trăm năm khó gặp.

Mặt An Tuyết Thần lập tức đỏ, mới vừa rồi mình nói cái gì vậy, sau đó lung tung kẹp lại một vật hướng trong miệng nhét vào, ăn ngon, sau đó nhìn bát mình lúc nọ thì nhiều thịt như vậy, nhìn lại trong miệng lấp nhét. Gương mặt thỏa mãn, Tiểu Niệm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói: "Đói thế này?"

An Tuyết Thần không chút suy nghĩ gật đầu nói: "Ừ, thật đói, kêu gào quá nhiều đúng là tốn sức lực. Mẹ" 'Phải bồi bổ' còn chưa nói ra miệng, lúc này mới phản ứng được mình nói cái gì, mặt đỏ giống như tôm luộc, An Tuyết Thần vô cùng thẹn thùng đem đầu cúi thấp xuống, suýt nữa hôn môi với cái bát.

Phàm Ngự nhìn bộ dạng đó của An Tuyết Thần, nhếch miệng nâng lên độ cong, sau đó vuốt ve mái tóc dài của cô nói: "Ăn cơm thật ngon, một hồi em sẽ phải cùng cái bát tiếp xúc thân mật"

An Tuyết Thần chậm rãi ngẩng đầu, sau đó bắt đầu cùng chiến đấu với một bàn đầy món ngon, Phàm Ngự thỏa mãn nhìn An Tuyết Thần, cuộc sống như thế thật tốt, hàng năm chính anh mới du tẩu trên lưỡi đao cùng hòng súng, về đến nhà có cô gái nhỏ cùng tên tiểu tử kia, hình ảnh thật ấm áp. Tim bị từ từ đập mạnh.

Ăn cơm xong, An Tuyết Thần nằm lý ở trên giường nhìn tiểu thuyết ngôn tình, 2 chân lúc lên lúc xuống. Phàm Ngự tắm xong đi ra ngoài đã nhìn thấy An Tuyết Thần ngâm nga tiểu khúc nhìn tiểu thuyết, giống như cô mười tám tuổi vậy, mười tám tuổi của cô là đau khổ nhất. Nghĩ tới đây, con người Phàm Ngự trở nên tỉnh mạch. An Tuyết Thần quay đầu nhìn Phàm Ngự, sau đó nói: "Ừ, anh tắm xong rồi hả?"

Phàm Ngự gật đầu một cái, sau đó giống như đi tới giường lớn, An Tuyết Thần trải qua mấy trận kịch chiến, đã thành thói quen, vừa mới bắt đầu cũng chưa đặc biệt bài xích qua. Phàm Ngự nghiêng người nằm ở bên cạnh cô, tay phải chống đầu mình. Nhìn An Tuyết Thần. An Tuyết Thần nghiêng đầu nhìn Phàm Ngự, cười một tiếng, sau đó nhìn bộ ngực anh, nụ cười dừng lại, Phàm Ngự biết cô nhất định sẽ hỏi. An Tuyết Thần lật người, nằm ở trên giường, sau đó đưa ngón tay ra xỏ về phía trước tường tận vuốt ve ngực anh. Sau đó mở miệng: "Giống như không phải cùng một thời gian nhận thương tổn, màu sắc không giống nhau? Thời điểm làm nhiệm vụ bị thương sao?"

Phạm Ngự vuốt gương mặt của cô sau đó nhẹ giọng nói ra: "Ừ, thời điểm làm nhiệm vụ nhận được. Chỉ là cũng cam tâm tình nguyện, nếu không thật đúng là không ai thương tổn anh được, nhưng cũng bởi vì cùng một người"

Về mặt An Tuyết Thần nghi hoặc, "Cam tâm tình nguyện bị thương, bởi vì một người?"

"Ừ, bởi vì một người?" Phạm Ngự thâm tình nhìn An Tuyết Thần nói.

"Không phải là cô gái chứ?" An Tuyết Thần đoán.

"Ừ, có cảm giác sao?" Phạm Ngự để tay nhỏ của cô đặt ở bộ ngực mình, nói.

"Lời nói thật?"

"Ừ"

"Ừ, có một chút, nếu là vì một cô gái, quả thật làm cho người ta cảm khái, vậy tại sao anh cùng tôi sinh con đây? Anh rất thích cô gái kia à?" An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự nói.

Phạm Ngự đem An Tuyết Thần kéo vào trong ngực của mình, thanh âm trầm thấp nói: "Ừ, đúng vậy, anh rất yêu cô ấy, không tiếc tất cả đi yêu cô ấy."

An Tuyết Thần bị Phạm Ngự kéo, trong lòng An Tuyết Thần có chút buồn buồn, nhưng cũng có chút vui mừng, vậy là cảm giác gì, hai loại cảm giác hình như là đang đánh nhau. An Tuyết Thần buồn bực nói.

"Ừ"

Phạm Ngự khe khẽ đẩy cô ra, nhìn cô lo lắng hỏi: "Thì sao, không thoải mái?"

An Tuyết Thần nhìn anh nói thật: "Mới vừa rồi nghe anh nói những lời đó, trong lòng hơi đau đớn, nhưng là vừa nhảy xuống, lại có chút buồn buồn, cảm giác nói không nên lời"

Đôi mắt tròn trĩnh của Phạm Ngự chăm chú nhìn chăm chăm An Tuyết Thần có chút rối rắm. An Tuyết Thần nhìn đôi mắt đen thâm thúy của anh, không biết anh đang nghĩ cái gì, chỉ là đem suy nghĩ trong lòng nói ra: "Phạm Ngự"

"Ừ" Phạm Ngự vẫn thâm tình nhìn An Tuyết Thần.

"Cô gái yêu mến anh, có phải đều có một kết quả hay không?" An Tuyết Thần vẫn hỏi ra ngoài, trên giường lớn màu trắng, hai người cứ như vậy nằm tương đối, nhìn lẫn nhau.

"Kết quả gì?"

"Kết quả chính là loại thiêu thân lao đầu vào lửa, mặc dù anh rất mê người, nhưng là một khi tới gần, cũng sẽ bị ngọn lửa nóng rực của anh cắn nuốt hầu như không còn, giống như là kết cục của việc yêu anh vậy." An Tuyết Thần nhìn anh nói rất chân thành, nét mặt này chân chính chính là nét mặt của An Tuyết Thần.

"Nhưng có một người không phải, ít nhất thì em không phải" Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự không nói gì, hai người cứ như vậy nhìn nhau, An Tuyết Thần khẽ động khóe miệng. Khẽ mỉm cười: "Chúng ta, muốn kết hôn sao?"

"Ừ, muốn kết hôn"

"Lúc nào?"

"Chờ em chuẩn bị xong, lúc đó anh sẽ khiến em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất" Phạm Ngự đem An Tuyết Thần kéo vào trong ngực nói, sau đó thỏa mãn nhắm hai mắt lại, tham lam hấp thụ hương thơm của cô. Tựa như một loại thuốc an thần. An Tuyết Thần cũng yên lặng nằm ở trong ngực của anh, loại hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ trên người của anh, cảm giác rất an tâm. Hai người cứ ôm nhau như vậy. Một đêm. Trong giấc mộng đều là thỏa mãn cùng cảm khái.

Tiểu Niệm Ngự đẩy ra một khe cửa nhỏ nhỏ, sau đó che miệng cười trộm, nhẹ nhàng đóng, rồi đi.

Tuyển phân cách ——

An Tuyết Thần mở hai mắt ra, nhìn gương mặt tuần tú ngủ say của Phạm Ngự, ánh mắt xinh đẹp phía trên, lông mày giống như từ tranh số lượng Trung Quốc, lông mi rất dài màu nâu. Quai hàm bên trên là một tầng nhưng tơ y hết tóc gáy, sắc điệu vừa đúng xoắn xoắn, sâu và đen dần đều. Huyệt thái dương phình kim quang không biết đáng yêu đến cỡ nào. Cằm ngắn ngắn cao quý vô cùng, nhếch lên góc độ hết sức tự nhiên.

An Tuyết Thần duỗi ngón tay ra vạch lên hình dáng anh, từ lông mày, sau đó là lông mi, lỗ mũi cao thẳng, cuối cùng là môi mỏng mím chặt. Ngón tay An

Tuyết Thần xẹt qua môi mỏng lạnh lẽo của anh, sau đó vạch lên cái cằm đường cong hoàn mỹ. Cuối cùng là hôn, sau đó đứng dậy, đi tới bên cửa sổ.

Sáng sớm, kéo màn cửa sổ ra, đẩy cửa sổ ra. Gió nhẹ thổi tới, một hồi mát mẻ, thơm dịu, hơi thở bùn đất thanh nhả xông tới mặt. Mùa xuân tới nhanh, lặng yên không một tiếng động, bất tri bất giác, cỏ non xanh lá, cây nảy mầm, hoa đại khắp nơi, rực rỡ nhiều vẻ, tất cả tắm ánh rạng đông sáng sớm mùa xuân, gió xuân dao động, lắt nhể, giống như thiếu nữ hát hay múa giỏi, đẹp đến động lòng người. Lộ ra sinh mạng đáng quý, mê người. Xuân sáng sớm gột giữa hi vọng trong lòng, kích ra cuộc sống nhiệt tình. Cảnh xuân tươi đẹp, giờ phút này thế giới tự nhiên mỹ lệ như thế: khắp nơi chiếu ánh mặt trời sáng rỡ, khắp nơi huyền diệu năm sắc thái, chim hót côn trùng kêu vang tiếng để nghe bay khắp nơi, khắp nơi phiêu đảng mùi thơm làm người ta say mê. Đây là thế giới xanh lá, lúc hoàng hôn hiều: mùa hè quyến rũ mùa xuân cho nên đẹp như thế, là bởi vì nó làm cho người ta vào thời khắc này nở rộ.

An Tuyết Thần đem cửa sổ mở ra, một hồi gió mát đập vào mặt, An Tuyết Thần nhắm chặt hai mắt, đôi tay đặt ở hai bên, hoàn toàn hiện ra tư thái buông lỏng. Bỗng nhiên có cảm giác con vật không lồ áp bức.

"Tình" An Tuyết Thần nhìn hai tay của anh đã vòng eo ếch của mình, nói. Thanh âm có chút khàn khàn, bởi vì nguyên nhân mới vừa tỉnh ngủ. Phàm Ngự tựa đầu đặt ở vai An Tuyết Thần, sau đó ngửi tóc của cô. Sau đó âm thanh thô thô từ trong cổ họng phát ra: "Ừ. Sớm tỉnh"

Sớm đã tỉnh rồi hả ? Vậy là lúc nào?

"Ồ lúc em nhìn lên anh, hơn nữa còn là lúc em trộm đạo trên mặt của anh thì anh liền tỉnh" Phàm Ngự nói tiếp. Khóe miệng An Tuyết Thần giật giật.

"Vậy anh không mở mắt?" An Tuyết Thần khẽ quệt mồ hôi, mình bị đùa bỡn, lại vừa vặn bị tóm.

"Anh muốn mở mắt nhưng cũng không biết em sẽ ăn đậu hũ của anh như vậy?" Giọng nói Phàm Ngự tối tăm thô thô, thanh tuyến cực kỳ mỉa mai. Hoàn toàn có thể đi hát nam cao âm rồi.

"Ghét anh." An Tuyết Thần thẹn thùng nói. Phàm Ngự hôn gương mặt của cô, sau đó nhìn ngoài cửa sổ nói: "Đẹp không?"

"Ừ, cảnh sắc thật là đẹp" An Tuyết Thần gật đầu nói.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần tươi cười nói: "Ừ, quả thật rất đẹp" ý tứ của anh nói là không đẹp bằng em. Phàm Ngự chuyển An Tuyết Thần qua, sau đó nhìn cô nói: "Em nguyện ý gả cho anh sao?"

Mắt An Tuyết Thần khép hờ, sau đó hồi lâu ngẩng đầu lên nói: "Nhưng cái gì em cũng không nhớ, em quên chuyện lúc trước của chúng ta rồi"

"Quên cũng không cần suy nghĩ nữa, anh cùng em sáng lập trí nhớ mới, chính là trí nhớ tốt đẹp" Phàm Ngự thật thích như vậy, trí nhớ những khổ sở kia không cần cũng được, bắt đầu từ bây giờ anh sẽ sáng lập trí nhớ tốt đẹp tươi vào trong đầu của cô.

"Này, qua một đoạn thời gian nữa đi, em còn không quen, có chút không thích ứng." An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự nói.

"Ừ, tốt, vậy thì qua một đoạn thời gian nữa sẽ kết hôn" Phàm Ngự ôm cô vào trong ngực, khóe miệng khẽ giờ lên. Phải có em là chuyện rất hạnh phúc, thật may mắn là gặp em ở Đế Vương, đối với em sinh ra hứng thú.

Hai người thâm tình bị tiếng ho khan bất thành linh xảy ra cắt đứt. "Khụ khụ, cái đó, ngại quá khi quấy rầy các người, gọi hai người đi xuống ăn điểm tâm" Mặt Tiểu Niệm Ngự tựa vào trên cửa xem kịch vui, tư thế này cùng lão cha của anh cùng một dạng, không ai bì nổi.

An Tuyết Thần khẩn trương đẩy Phàm Ngự ra, nếu thật là con trai của mình nhìn thấy cũng không hay. Mặt An Tuyết Thần lúng túng đi về phía tủ treo quần áo sau đó cầm lên một cái váy màu đen đi vào phòng tắm. Nhìn Tiểu Niệm Ngự ngượng ngùng nói: "Mẹ đi thay quần áo, xuống ngay" Nói qua liền như một làn khói chạy vào phòng tắm, Phàm Ngự đi tới tủ treo quần áo, sau đó lấy ra một bộ đồ thể thao, ngồi ở bên giường mặc vào. Vật to lớn trọng trung cho người đàn ông lần nữa phách lối, Tiểu Niệm Ngự nhìn phía dưới lão cha, ô lên một tiếng, há hốc miệng. Đi tới nói: "Lão cha, cha ghê gớm thật, ngày hôm qua con lên mạng tra xét, số đo của cha ghê gớm thật"

Phàm Ngự lạnh lùng liếc Tiểu Niệm Ngự một cái, tiểu tử này lên mạng tra xanh, anh khẳng định tương lai nhất định là gieo họa. "Vậy con phải cố gắng lên"

Tiểu Niệm Ngự trừng mắt nhìn chăm chăm Phàm Ngự nói: "Cha chờ đó, con nhất định sẽ vượt qua cha, tìm một cô gái so với mẹ còn xinh đẹp hơn" { Chỉ mong không phải là do Lạc Trạch cùng Lệ Lệ sinh ra là được, tính tình chính là một Tiểu Lệ Lệ cùng Lạc Trạch sao? }

Phàm Ngự đẩy bé ra sau đó đi xuống lầu, mắt Tiểu Niệm Ngự tức giận là giết chết anh, thế nhưng xem thường mình. Cái đó tức quá. An Tuyết Thần từ phòng tắm ra ngoài, đã nhìn thấy bộ dạng Tiểu Niệm Ngự tức giận muốn ăn thịt người. An Tuyết Thần nhìn đáng vẻ kia của Tiểu Niệm Ngự, trong lòng đau lòng. Liền vội vàng tiến lên ngồi xổm người xuống nói: "Tiểu Niệm Ngự, sao vậy, tức thành như vậy?"

Tiểu Niệm Ngự vừa nhìn thấy An Tuyết Thần, chớp mắt một cái, nhào vào trong thân thể An Tuyết Thần khóc lớn: "Ba khi dễ con"

"Anh ta khi dễ con?" An Tuyết Thần hỏi ngược lại, anh là người sẽ khi dễ đứa bé sao? Thế nào có chút không tin đây?

Một lát sau, Tiểu Niệm Ngự đem đầu vuron ra, mặt đầy nước mắt, sau đó chọt gật đầu: "Đúng vậy, ba khi dễ con."

"Vậy anh khi dễ con thế nào." An Tuyết Thần giúp Tiểu Niệm Ngự lau nước mắt nói.

Tiểu Niệm Ngự khịt khịt cái mũi, sau đó nói: "Ba nói jj của con không có jj của ba lớn" { một nữ, ót một vạ con vạch đen, này đến cùng là cái gì đây? Đưa bé không lớn, cái gì đều hiểu}

An Tuyết Thần cảm giác trên mặt mình nhiều đường vạch đen, khoe miệng giật giật, không biết nói gì. Chỉ có thể an ủi: "Ngoan, đừng khóc."

Đôi cha con này là xảy ra chuyện gì? Sáng sớm thảo luận cái này. An Tuyết Thần ôm Tiểu Niệm Ngự đi xuống cầu thang, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Phạm Ngự, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần nhú lông mày, sau đó liếc mắt nhìn dáng vẻ giống như mới vừa khóc, sau đó tiểu tử này lại đang khiêu khích mình. Phạm Ngự buồn lòng lông mày ra, cũng không quản An Tuyết Thần nhìn chăm chú, mặc dù nói không biết tiểu tử kia nói cái gì, nhưng khẳng định không có lời hữu ích. Nhìn về mặt kia của An Tuyết Thần thì biết.

"Tới đây" Phạm Ngự vẫn dùng giọng ra lệnh như vậy. Lần này An Tuyết Thần không muốn để ý tới anh, muốn ôm Tiểu Niệm Ngự ngồi vào đối diện, vừa muốn ngồi xuống lời nói của Phạm Ngự liền truyền đến, tất cả mọi người nghe: "Không muốn ba ngày không xuống giường được, thì đi tới đây cho anh" Uy hiếp kia, đây là ** uy hiếp trắng trợn, An Tuyết Thần chếp chếp miệng, sau đó đem Tiểu Niệm Ngự thả vào trên ghế, nói: "Tiểu Niệm Ngự, chính con ăn, mẹ không phải muốn chết trên giường, con ngoan" Nói xong cũng không cam tâm tình nguyện đi qua, Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần đi tới khoe miệng tự nhiên giờ lên, trong lòng Tiểu Niệm Ngự tức giận, thế nhưng uy hiếp mẹ bé, đáng ghét, không có biện pháp, chỉ có cảm thức ăn hả giận. Gắt gao nhai trong miệng mình gì đó, bộ dáng thật là vô cùng dễ thương. Phạm Ngự nhìn thấy mà trong lòng thoải mái, cùng anh giành cô gái, luyện hai mươi năm nữa đi nhé.

An Tuyết Thần ngồi ở bên cạnh Phạm Ngự, sau đó nhìn Phạm Ngự, gần sát hỏi anh: "Làm sao anh cùng đưa bé nói cái đó hả?"

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần sau đó mở miệng: "Nó nói với em thế nào?"

"Con nói, con nói, con nói cái kia của con không lớn bằng anh." An Tuyết Thần đỏ mặt, nói.

Phạm Ngự thông minh như vậy dĩ nhiên nghe hiểu được cô đang nói cái gì, sau đó ánh mắt sắc bén nhìn hướng Tiểu Niệm Ngự, Tiểu Niệm Ngự phát hiện ánh mắt đang đẳng đẳng sát khí; vội vàng uống một ngụm sữa bò sau đó nói: "Mẹ, con còn có chuyện, hai người ăn từ từ" Nói xong thì như một làn khói chạy lên lầu, trong ba mươi sáu kế thì chuẩn là thượng sách.

An Tuyết Thần nhìn thấy Tiểu Niệm Ngự là lạ, nghiêng đầu nhỏ: "Tiểu Niệm Ngự sao vậy?"

Phạm Ngự liếc bóng dáng nhỏ nhắn chạy lên lầu, sau đó nhìn An Tuyết Thần nói: "Mặc kệ nó, ăn cơm"

An Tuyết Thần nghe Phạm Ngự nói, sau đó bắt đầu ăn.

Sau khi Tiểu Niệm Ngự trở lại phòng, tức giận ngồi ở trên giường lớn, sau đó về mặt nặng nề. "Như thế nào để mẹ khôi phục trí nhớ, để cho mẹ giúp đỡ mình đây?"

Tiểu Niệm Ngự cũng không muốn chịu khi dễ như vậy. Ai da, mệnh khổ ——

An Tuyết Thần ăn xong bữa ăn sáng, sau đó nhìn Phạm Ngự, "Anh không cần đi ra ngoài làm việc sao?"

"Cần, sẽ đi ngay bây giờ, em cũng đi" Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần nói.

"Em? Quân chính cần cứ, em có thể sao?" An Tuyết Thần chỉ mình nói. Phạm Ngự lười kéo An Tuyết Thần thì đi ra biệt thự. An Tuyết Thần ngồi ở trên xe thể thao Lamborghini của Phạm Ngự, trong lòng đắc ý.

"Phạm Ngự, xe này bao nhiêu tiền?" An Tuyết Thần nhìn trái một cái vừa liếc nhìn nói.

"Không nhiều lắm"

An Tuyết Thần bĩu môi, đối với anh mà nói không đắt chứ gì? Rất nhanh, xe liền đến trước cao ốc Phạm thị. An Tuyết Thần nhìn cao ốc trước mắt, mở to hai mắt, điều này, cũng quá cao chứ?

"Đây là chỗ làm việc của anh?" An Tuyết Thần quay đầu nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự cũng để cho cô hỏi phiền, rõ ràng cũng biết chuyện tình. Phạm Ngự không nói gì mà đi xuống xe, An Tuyết Thần cũng cùng đi xuống theo, Phạm Ngự ôm bà vai An Tuyết Thần đi vào cao ốc, sau đó đã nhìn thấy một nhóm người nói: "Tổng giám đốc, buổi sáng khỏe" Mỗi người nhìn thấy Phạm Ngự cũng chủ động chào hỏi, nhưng mà Phạm Ngự ngay cả về mặt cũng không có. An Tuyết Thần mở to hai mắt, tổng giám đốc? Anh là tổng giám đốc? Trời ạ, anh có mấy trọng thân phận. Người đàn ông này cũng sâu không lường được như nước biển. Đi vào thang máy, An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn anh, sau đó nói: "Cái cao ốc này là của anh?"

Phạm Ngự chỉ gạt đầu một cái, về mặt An Tuyết Thần ái mộ nói: "Nhiều trọng thân phận, giống như kịch quay trên TV. Thật trâu chọc" Mặt An Tuyết Thần hâm mộ nhìn Phạm Ngự.

Phạm Ngự trực tiếp coi thường vấn đề cô hỏi trước, An Tuyết Thần an tĩnh tương đối khá hơn. Ding ding

Thang máy mở ra, hai người mới vừa bước ra thang máy một bước, giọng nói vang dội truyền đến: "Tổng giám đốc, Tổng giám đốc phu nhân khỏe"

An Tuyết Thần cả kinh, sau đó nhìn bên trái một chút lại xem một chút, nơi nào? Tổng giám đốc phu nhân. Phạm Ngự ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Nói em đây?"

Nhưng cái cử động nhỏ này ở trong mắt người khác xem ra là ** vậy. Tất cả mọi người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn An Tuyết Thần, trong lòng An Tuyết Thần không khỏi cảm giác thành tựu. Sau đó nói: "Ừ, mọi người khỏe" An Tuyết Thần nói rất gương mẫu, khỏe miệng Phạm Ngự phác họa, ôm An Tuyết Thần đi vào phòng làm việc, đây là lần đầu tiên Phạm Ngự mặc thường phục đi làm. Tất cả mọi người thật tò mò?

"Thư ký Trương, một ly cà phê một ly nước trái cây" Nói qua liền đẩy cửa phòng làm việc ra đi vào. An Tuyết Thần nhìn phòng làm việc của Phạm Ngự, luôn cảm thấy rất quen thuộc. Sau đó nói: "Em vào wc trước." Nói xong cũng hướng phòng nghỉ ngơi đi tới, đi tới một nửa sau đó quay đầu nhìn Phạm Ngự nói: "Sao em biết bên trong có phòng vệ sinh?"

Phạm Ngự chỉ liếc cô một cái nói: "Trước kia em thường xuyên đến, chúng ta còn có trận đại chiến ở bên trong"

"Đại chiến qua?" An Tuyết Thần không hiểu sau đó đi vào phòng nghỉ, nhìn bên trong sau đó nhìn tấm hình của mình cùng y phục những cô gái kia, cũng biết anh đại chiến là có ý gì rồi. Lúc đi ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đã nhìn thấy Thư ký Trương đi tới. Nói: "An tiểu thư tốt"

An Tuyết Thần gật đầu một cái, xem ra chính mình thường xuyên đến rồi. An Tuyết Thần ngồi vào trên ghế sa lon, sau đó đem giày của mình cởi ra, sau đó uống nước trái cây, dựa vào ghế sa lon, nhìn tờ báo trong tay, đột nhiên họ khan một cái, quấy rầy công việc của Phạm Ngự. Phạm Ngự ngẩng đầu nhìn cô bị sặc, sau đó chau mày lại nói: "Cẩn thận một chút, uống nước trái cây còn có thể bị sặc"

An Tuyết Thần vừa quay đầu, một đôi mắt đẹp cảm tức nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự còn buồn bực đầu rồi, An Tuyết Thần liền chân trần chạy tới, sau đó đem xếp hạng tờ báo đặt trên bàn anh, đều là Phạm Ngự cùng các cô gái khác nhau thân thiết, hôn , ôm nhau, khách sạn.

"Thật là lợi hại rồi, Phạm tổng giám đốc, vị trí Tổng giám đốc phụ nhân tăng lên sợ rằng phải làm lựa chọn bằng cuộc so tài nhỉ?" Trong lời nói của An Tuyết Thần tất cả đều là châm chọc. Phạm Ngự vừa nhìn, chép chép miệng, cầm điện thoại nội tuyến: "Thư ký Trương, cô đi vào"

Thư ký Trương nhìn tình huống có chút không đúng, sau đó đi lên trước: "Tổng giám đốc, tìm tôi?"

Phạm Ngự đem tờ báo ném tới trên người cô, sắc mặt sương mù nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Thư ký Trương liếc mắt nhìn An Tuyết Thần tức giận đùng đùng, lại nhìn tờ báo trong tay một cái, trong nháy mắt mồ hôi đầm đìa, "Tổng giám đốc, mới vừa rồi Lạc tổng đã tới"

Phạm Ngự vừa nghe liền hiểu rõ, sau đó buông tay ra. Mặt Thư ký Trương kinh sợ đi ra ngoài, An Tuyết Thần cứ như vậy nhìn Phạm Ngự, rốt cuộc Phạm Ngự không ngồi yên, sau đó ngồi vào trước bàn làm việc bề ngang An Tuyết Thần ngồi vào trên ghế sa lon giải thích: "VẬY cũng là trước đây, năm năm em không ở đây."

"Nhưng không phải chúng ta quen biết mười năm sao?" An Tuyết Thần chất vấn.

Lần này đổi lại Phạm Ngự ngây dại. Trong lúc nhất thời không biết nói gì, câu nói sau cùng: "Tóm lại, hiện tại em là Tổng giám đốc phụ nhân, trong lòng anh chính là em, bọn họ là những cô gái gặp dịp thì chơi"

An Tuyết Thần có chút không tin mở miệng nói: "Anh đi công tác"

Phạm Ngự không nói lời nào cũng không có động tác, An Tuyết Thần bị anh ôm không có biện pháp: "Tốt, tin tưởng anh, đi công tác"

Lúc này Phạm Ngự mới cười nhạt một tiếng, sau đó hôn cái miệng nhỏ của cô. Buông cô ra trở lại bàn làm việc tiếp tục công việc. Trong lòng An Tuyết Thần rất không có tư vị. Người đàn ông này ưu tú như vậy khẳng định ngã vào rất nhiều.

Phạm Ngự mới vừa ngồi trên ghế, điện thoại liền tới, Phạm Ngự liếc mắt nhìn sau đó tuân mỹ nhận điện thoại không nói gì, đối phương ngược lại dùng sét đánh ào ào.

"Ngự, như thế nào? Có khỏe không?" Thanh âm Lạc Trạch tốt lắm vang lên giống như chờ xem kịch vui.

"Ừ, tốt" Phạm Ngự lạnh lùng nói. Sau đó liếc mắt An Tuyết Thần đang nhìn một cái, gương mặt tìm tòi nghiên cứu, còn không tin tưởng. Có phải hay không cho là cô gái? Nghĩ đến đó muốn đem Lạc Trạch xé nát, chỉ là cũng không thể khiến anh quá kiêu ngạo.

"Vậy sao? Vậy thì thật tốt, mắt trí nhớ nên ngay cả ghen đều quên?" Lạc Trạch tận tình trêu nói, thời điểm tới tìm sớm nghe Thư ký Trương nói một hồi tổng giám đốc sẽ cùng An Tuyết Thần đi tới, mình liền muốn chế kịch ác.

"Không có việc gì, cut xa một chút" Nói xong cũng cúp điện thoại, sau đó nhìn An Tuyết Thần nói: "Bảo bối, em hôn mê nửa năm anh đều không có ăn vụng"

Bảo bối? Dịu dàng như thế, An Tuyết Thần nhũn chặt lông mày lại giống như muốn nhìn xuyên thủng anh, Phạm Ngự cũng tiến lên, ánh mắt dò xét, vốn là không có ăn vụng, là thật, anh không có gì đáng thẹn.

An Tuyết Thần nhìn anh nửa ngày sau đó nói: "Mau làm việc." Nói xong cởi chân trần đi tới bàn làm việc của anh, đến gần kéo cuối cùng, lấy ra một máy vi tính viết tay, lấy ra, An Tuyết Thần đứng tại chỗ sững sờ nửa ngày, sau đó mặt ngời vẩn nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự nhún nhún vai. An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự nói: "Em hay đề sao?"

Phạm Ngự gật đầu một cái, xem ra mất trí nhớ nhưng mà đối với chuyện lúc trước rất có cảm giác, An Tuyết Thần cũng không suy nghĩ nhiều sau đó chạy về trên ghế sa lon, nằm chơi tiếp. Một giờ đã qua, An Tuyết Thần mơ mơ màng màng liền ngủ mất rồi, Phạm Ngự cảm chân vì cô đắp lên, sau đó uống một ly cà phê tiếp tục công việc, An Tuyết Thần hình như là làm nằm mơ. Đột nhiên đứng dậy, Phạm Ngự bị sợ đến vội vàng ngẩng đầu nhìn cô. An Tuyết Thần sững sờ một hồi sau đó nhìn Phạm Ngự nói: "Phạm Ngự, em nằm mơ, rất kỳ quái"

Phạm Ngự để bút máy xuống sau đó nhìn An Tuyết Thần nói: "Mơ cái gì, nói nghe một chút" Lời nói chưa dứt, mặt Phạm Ngự cũng tối, đúng lúc vượt qua Lạc Trạch cùng Lệ Lệ .

"Em mơ thấy một phòng bao KTV, có một người đàn ông đang cùng một cô gái làm cái đó, đột nhiên sau đó cửa bị đá văng, chụp mấy tấm hình liên chạy, em chỉ muốn nhìn một chút hai người kia trông như thế nào, chính là không thấy rõ, sau đó liền tỉnh."

Phạm Ngự nghe xong, mặt đều đen rồi, này không phải là hai người bọn họ sao? Cô nghĩ như thế nào đây? Sau đó gương mặt âm mai nói: "Không thể nào"

"Ai nói, vậy không phải là thật sao?" Lạc Trạch đẩy cửa đi, gương mặt nụ cười, sau lưng còn có Giang Lệ Lệ đi theo, An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ lập tức đứng lên hô to: "Lệ Lệ, a, Lệ Lệ, sao cậu lại tới đây?"

Giang Lệ Lệ sững sờ, sau đó nhìn Lạc Trạch, không phải mất trí nhớ sao? Lạc Trạch cũng không rõ ràng lắm, chẳng lẽ là khôi phục, Phạm Ngự càng thêm tò mò.

"Tuyết Thần, cậu nhớ rồi?" Giang Lệ Lệ nắm tay nhỏ bé của An Tuyết Thần, nói.

"Không có, năm mười tám tuổi cũng còn nhớ á" An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ nói, Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, có chút mơ hồ rồi. Phạm Ngự ngược lại hiểu, chẳng trách nói mình 18 tuổi, hoá ra là như vậy, Phạm Ngự lạnh lùng liếc qua Lạc Trạch. Ý là: chớ nói lung tung.

Lạc Trạch hướng Phạm Ngự cười cười, sau đó nhún vai, An Tuyết Thần nhìn Lạc Trạch đi lên trước, quan sát một thân. Lạc Trạch nhìn thấy xem như là động vật nhìn mình, nói: "Anh mỹ nữ, cô đang nhìn cái gì?"

"Anh, anh là bạn trai Lệ Lệ sao?" An Tuyết Thần nói.

Trong lúc nhất thời Lạc Trạch không biết trả lời thế nào, Giang Lệ Lệ nhìn dáng vẻ chần chờ của Lạc Trạch sau đó mở miệng nói: "Không phải, anh ta là bạn Phạm Ngự, chúng tớ ngẫu nhiên biết, trước kia đã gặp qua mấy lần." Giang Lệ Lệ mở miệng giải thích, hoàn toàn không có chú ý ánh mắt Lạc Trạch sắc bén, thậm chí còn có chứa tâm tình phức tạp.

"A, là như thế này, may mà không phải, cậu xem chính là hoa hoa công tử, không thích hợp với Lệ Lệ nhà chúng ta" An Tuyết Thần vội kéo tay Giang Lệ Lệ an vị ở trên ghế sofa. Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ trong mắt không biết tình cảm gì, nhưng lại bị Phạm Ngự tóm gáy.

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự đang nhìn mình, lúng túng một cái sau đó ho khan, ngồi ở bên kia ghế sa lon. Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch cười thâm ý, sau đó nhìn Giang Lệ Lệ nói: "Lệ Lệ tiểu thư là bạn tốt của bảo bối, có muốn tôi giới thiệu mấy người đàn ông khá hơn một chút cho cô hay không?" Nói xong không quên liếc sắc mặt của Lạc Trạch.

An Tuyết Thần không đợi Giang Lệ Lệ trả lời, An Tuyết Thần giành đáp trước: "Tốt, giới thiệu mấy người đáng tin, em cho Lệ Lệ kiểm định. Có được hay không Lệ Lệ?" An Tuyết Thần mong đợi nhìn Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ nhìn hai người, một xướng một họa sau đó gật đầu nói: "Tốt, cái kia liền làm phiền Phạm tổng rồi." Quả nhiên thốt ra lời này một đạo ánh mắt sắc bén ác độc bắn xuyên qua. Giang Lệ Lệ run lên nhưng không dám ngăn đầu, Phạm Ngự thấy thế sau đó liếc Lạc Trạch một cái, cảm điện thoại lên nói: "Này, giúp tôi hẹn. Công tử công ty Thập Cường, cho dù đã kết hôn" Lạc Trạch nửa hí mắt báo nhìn Phạm Ngự, biết anh đang trả thù, cô gái ghê tởm thế nhưng cũng dám đồng ý. Không biết thân phận của mình sao?

Giang Lệ Lệ không cần nhìn cũng biết ánh mắt kia của Lạc Trạch, chính là trực tiếp coi thường. Lạc Trạch vô cùng khó chịu, nhưng cũng nhịn, biết Phạm Ngự nhận một cú điện thoại, nhịn không khỏi nhịn.

"Này, hả? Công tử Trương gia, a, là như vậy, biết cậu còn không có bạn gái, tôi đây"

Đụng ——

Không đợi Phạm Ngự nói hết lời, Lạc Trạch cũng đã lôi kéo Giang Lệ Lệ rời khỏi phòng làm việc, tốc độ kia liền làm một mạch. .

An Tuyết Thần vừa định chạy ra đuổi theo, Phạm Ngự đã nói: "Đừng đuổi theo, chuyện của bọn họ có chút phức tạp, tự mình giải quyết có thể tốt hơn"

Mặt An Tuyết Thần nghi vấn nhìn Phạm Ngự, nhưng lại nghe lời của anh. Sau đó ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế sa lon, tiếp tục tức giận chơi chim nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Bị bắt, cảnh tượng dơ bẩn

Buổi tối, hai người trở về nhà, suốt đường đi, An Tuyết Thần tự hỏi làm thế nào để cho những người phụ nữ xung quanh người đàn ông này nhanh chóng tự thoái lui, có phải là viết tên mình lên mặt anh, hay là viết anh là hoa đã có chủ? Vừa nghĩ cô vừa dùng ánh mắt nóng rực dò xét nhìn Phàm Ngự.

Phàm Ngự đang lái xe, cảm giác được ánh mắt nóng rực kia nhưng không quay đầu lại, lại còn vô cùng thích ứng với ánh mắt dò xét không chút kiêng kị kia, anh khẽ kéo khóe miệng, sau đó hơi nghiêng đầu hỏi: "Sao? Rất đẹp trai phải không?"

An Tuyết Thần thật sự gật đầu, nói: "Ừm, không tệ, đúng là rất đẹp trai. Em đang nghĩ có nên viết lên mặt anh câu 'hoa đã có chủ' hay không."

Phàm Ngự chỉ cười, cười vì cô đang ghen, nếu là An Tuyết Thần trước đây, căn bản sẽ không làm những việc nhảm chán này.

"Không cần đâu, sau này anh đi đâu cũng đưa em đi theo là được rồi, em không phải là cái bảng 'cấm người lạ' sao?" Phàm Ngự đùa giỡn.

An Tuyết Thần liếc mắt một cái, ngồi ngay ngắn lại, hừ. Anh nhìn cô, cảm nhận cuộc sống thế này thật là tốt, khiến cho con người ta cảm thấy hưng phấn, mong đợi.

"Hay là chúng ta kết hôn đi."-----

Câu nói đột ngột của An Tuyết Thần như dòng điện chạy qua người Phàm Ngự, anh quay đầu nhìn cô, chất vấn: "Em vừa mới nói gì?"

Cô tựa đầu vào ghế, nhìn anh, đôi môi đỏ mọng mấp máy lần nữa: "Em-nói-chúng-ta-kết-hôn-đi." Cô nhắc lại từng chữ một.

Anh nhìn cô cả nửa ngày, sau đó nói: "Khi nào?"

"Anh quyết định là tốt rồi, nhưng mà em muốn nó phải là nhất, phải vô cùng kinh hi." Gương mặt cô kỳ vọng, có phải không? Theo như báo chí nói, con trai họ cũng lớn như vậy, còn anh lại là một siêu cấp cực phẩm nam nhân, không muốn thì quá phí sao? Hơn nữa lại cực kỳ nhiều tiền. Chỉ có kẻ ngu mới không lấy anh ấy. Mọi người nói có đúng hay không? { Tác giả: Ủ, đúng, đúng. }

Phàm Ngự vươn một bàn tay ra vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của cô, ve mặt cưng chiều. Một Phàm Ngự như vậy, e rằng chỉ xuất hiện trước mặt An Tuyết Thần mà thôi. An Tuyết Thần lè lưỡi ra, đáng yêu vô cùng. Trái tim Phàm Ngự thỏa mãn, có chút ngứa ngáy.

Biệt thự-----

Hai người xuống xe, đi vào biệt thự. Tiểu Niệm Ngự vừa nhìn thấy mẹ liền lao ra, thanh âm non nớt: "Mẹ, mẹ về rồi, con rất nhớ mẹ." Vừa nói cậu vừa lao vào lòng An Tuyết Thần, ngay khi cậu nhào vào vòng ôm mềm mại, một bàn tay to lớn đột nhiên xuất hiện, xách tiểu Niệm Ngự đang vòng cổ An Tuyết Thần lên như xách một chú gà con. Cậu nhìn Phàm Ngự, ánh mắt lảng mẩn (lảng mẩn này mình k biết thay bằng từ gì nên để tạm vậy nhen mấy nàng :]]), chu môi: "Ông làm gì thế, thả ra, tôi muốn ôm mama. Ông nhìn tôi làm gì?"

Anh lạnh lùng liếc nhìn cậu, sau đó đặt cậu ngồi trên ghế sofa, nói: "Bắt đầu từ bây giờ, vợ của ta, ai cũng không được chạm vào, dĩ nhiên trừ ta." Phàm Ngự kéo An Tuyết Thần qua, bá đạo tuyên thệ.

Tiểu Niệm Ngự nhảy từ trên ghế xuống, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Không công bằng, mama là vợ ông nhưng cũng là mama của tôi, mama của tôi tại sao không cho tôi chạm vào?!" Cậu phản kháng cái kiểu chỉ có baba mới được chạm vào mama mà cậu thì không thể đó.

An Tuyết Thần ngồi xổm xuống, sau đó vuốt ve gương mặt cậu, nói: "Tiểu Niệm Ngự ngoan nhất, chờ sau khi mama kết hôn, mama nhất định thương con nhất." Cô cũng hết cách, chỉ có thể dụ dỗ cậu con trai nhỏ của mình.

Tiểu Niệm Ngự chu môi, vuốt nước mắt, hỏi: "Có thật không? Chờ đến khi hai người kết hôn rồi mama sẽ thương bảo bối nhất."

An Tuyết Thần nhìn dáng vẻ đáng thương của tiểu Niệm Ngự, đau lòng, chẳng lẽ đây chính là tình mẹ con? Cô liền vội vàng gật đầu liên hồi: "Bảo bối, con đừng khóc, con khóc thì lòng mama cũng khó chịu lắm, mama hứa, khẳng định sẽ thương con nhất."

Tiểu Niệm Ngự nghe liền khóc âm, vừa khóc vừa nói: "Oa-----mama, người tốt cực cũng gọi con là bảo bối, trước đây người đều gọi con như vậy." Cái mũi của cậu một lần nữa đỏ ửng lên vì khóc.

Cô nghe thế, hốc mắt cũng ửng đỏ. Nhìn thấy nước mắt cô sắp trào ra, Phàm Ngự liền bế cô đi lên lầu, cũng không màng đến phản kháng của cô. Tiểu Niệm Ngự nhìn theo bóng lưng của cô, chu môi thật nhợt. Cậu hạ quyết tâm phải giúp mama khôi phục lại trí nhớ. Nghĩ đến đây, cậu liền đi lên lầu, nhốt mình trong phòng, bế quan tu luyện.

Phàm Ngự đập cửa, sau đó bế An Tuyết Thần đi vào, đặt cô lên giường. Cô tức giận nhìn anh: "Anh làm gì thế? Thăng bé là con trai anh, anh làm cha thế à? Nhìn hai cha con anh thế nào cũng không thấy hòa thuận được." An Tuyết Thần rất chi là tức giận với hành động bá đạo vừa rồi của anh. Đó cũng là con trai anh, không thể nói nổi. Người đàn ông này bị bệnh à?

Anh cũng không quan tâm cô nói gì, chỉ lẳng lặng giúp cô cời giày cao gót. Cô nhìn động tác của anh, trái tim không khỏi nhảy dựng lên, một chút tức giận cũng không, động tác dịu dàng như vậy làm cho trái tim cô mềm nhũn.

"Việc... việc này... tự em làm được rồi." Cô đỏ mặt nói. Nếu để người khác thấy được, e là sẽ có chuyện lớn. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn rất vui vẻ, nhận được sự sùng ái của người đàn ông như vậy, cô cảm thấy rất hạnh phúc, khóe miệng cũng hiện lên một tia cười yếu ớt, nghiêng không mặt nhỏ nhắn.

Anh vừa ngẩng đầu lên liền thấy cô đang cười lên lút, ngay sau đó, khóe miệng anh hơi nhếch lên, sau đó thanh âm mang theo hơi thở phà vào gương mặt cô: "Cảm thấy hạnh phúc sao?"

Cô cười cười, đỏ mặt, đôi mắt cũng có thể nặn ra nước mắt. Anh luồn ngón tay ra sau gáy cô, nhìn những sợi tóc dài xuyên qua kẽ tay, không có bất kỳ trở ngại nào (ý bảo tóc chị mượt đầy mấy năng), làn tóc tung bay trong gió lộ rõ khuôn mặt trắng nõn của cô, một vẻ quyến rũ khác hiện trên gương mặt khả ái của cô. Anh cúi người, con ngươi hẹp dài yêu mị nhìn khuôn mặt trắng nhỏ nhắn của cô, bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trơn láng của cô.

Khoảng cách gần như vậy nhìn anh đẹp trai đến nhân thần cộng phần (đại khái là thần linh cũng phần nộ), tim loạn nhịp: "Anh làm gì vậy?!"

Nhìn gương mặt kiều mị của cô, đôi mắt anh càng trở nên thâm thúy, thanh âm trầm thấp, khàn khàn nói: "Bảo bối, anh nghĩ là anh muốn em."

Sột soạt một hồi, cô đỏ mặt ngược lên, ước chừng khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng lên của cô có thể làm bỏng cả bàn tay anh, cô xấu hổ nhắm mắt, không dám nhìn đôi mắt thâm tình tràn đầy ** kia. Anh nhìn biểu hiện xấu hổ của cô, môi mỏng khẽ nhếch lên, sau đó nâng cằm cô, hôn lên cái cằm thon của cô.

Cuối cùng, đôi môi mỏng cũng dán chặt vào đôi môi anh đào, đầu lưỡi nhẹ nhàng trượt trên đôi môi của cô, sau đó cạy mở cánh môi cô, lưỡi dài chạy thẳng vào, quấn quanh cái lưỡi thơm tho của cô. Cái lưỡi của anh lướt qua từng góc ngách trong khoang miệng của cô, để cho cả khoang miệng cô lưu lại mùi hương của anh.

#Bị chặn# (*cắn răng* *đập bàn* hụ hụ)

Hai người cứ như vậy, vui sướng, cảm thụ lẫn nhau, người động thì rên rĩ, tiếng thở trầm thấp, một bản nhạc khiến cho người ta nghiện, kéo dài mà áp lực vô cùng, lâu thật lâu.

Mặt trời vừa ló dạng, tinh thần phấn chấn, ánh sáng màu hồng từ phía, làm cho cả thế giới đều sáng lên. Sáng sớm, lưỡi biếng duỗi cánh tay, mặt trời tỏa ra ánh sáng chói lọi. Tia sáng vàng rực, ấm áp chiếu vào căn phòng, nhuộm căn phòng trở nên vàng ươm. Đó là cảnh tượng khiến người ta một khi đã thấy sẽ không bao giờ quên được.

An Tuyết Thần mở mắt, nhìn Phàm Ngự đang ngủ. Nhìn như vậy mới phát hiện ra, dáng vẻ anh khi ngủ giống như một cậu bé lớn xác. Cô khẽ mỉm cười, sau đó xuống giường, rửa mặt rồi rời khỏi phòng. Sau khi xuất viện, cô sống cũng rất vui vẻ, vô tư vô lo. Cô đi ra vườn hoa, thấy có một cái xích đu, vô cùng vui vẻ mà chạy nhanh qua đó, sau đó bắt đầu đung đưa. Sáng sớm vẫn còn chút lạnh, trên núi còn làn sương mỏng, hoa cỏ vẫn còn đọng vài giọt sương theo đó mà rơi xuống, làm dịu cả một vùng đất.

Cô ngồi trên xích đu, ngắm cảnh đằng xa, đột nhiên cô cảm thấy rất thỏa mãn, giống như sau khi trải qua rất nhiều chuyện mới có thể đi đến ngày hôm nay, cái loại cảm giác thỏa mãn khi đạt được thành quả. Thật tốt. Cái cảm giác này thật an toàn.

Lúc An Tuyết Thần thức dậy thì Phàm Ngự cũng đã tỉnh, không có hơi thở của cô, anh không tài nào ngủ được. Anh lười nhác dựa vào cửa sổ, sau đó nhìn người con gái mặc bộ váy màu xanh biếc trông giống như một nàng tiên đang ngồi trên xích đu, một màu xanh thật hài hòa. Anh nhếch môi nhìn cô, đột nhiên cảm thấy thỏa mãn. Bây giờ chỉ còn thiếu một cuốn sổ hồng, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy được, nhất định anh sẽ cho cô một hôn lễ khó quên.

An Tuyết Thần cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, vừa xoay đầu đã nhìn thấy Phàm Ngự mặc một bộ đồ trắng ở nhà đang tựa bên cửa sổ nhìn mình, cô vẫy tay với anh, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt. Phàm Ngự cũng cong môi cười với cô.

An Tuyết Thần nhảy xuống xích đu, sau đó chỉ tay ý nói mình muốn vào nhà. Phàm Ngự nhìn cô gái nhỏ hoạt bát, lanh lợi kia, gật đầu rồi cũng xoay người rời đi.

Đại sảnh-----

Tiểu Niệm Ngự suy tư ngồi trên bàn ăn, không biết là cậu đang suy nghĩ cái gì nhưng khẳng định là rất nghiêm túc, ngay cả baba mama tới cũng không biết, chỉ ngây ngốc ăn bữa sáng.

An Tuyết Thần ngồi bên cạnh Phàm Ngự, nhìn tiểu Niệm Ngự đang thất thần kia, xoay đầu nhìn Phàm Ngự. Phàm Ngự nhún vai, ý bảo mình cũng không biết. Cô nhìn cậu, mở miệng: "Bảo bối, con sao vậy?"

Đường như cậu không hề nghe thấy, cô lại hỏi: "Tiểu Niệm Ngự, con đang nghĩ cái gì vậy?"

Tiểu Niệm Ngự lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người đối diện với mình, sau đó nhúu mày thật sâu, cuối cùng lại chỉ thờ dài, nói: "Không có gì!"

"Có tâm sự à?!" An Tuyết Thần nhìn bộ dạng kia, hỏi lại lần nữa.

Tiểu Niệm Ngự chỉ lắc đầu,. Hôm qua cậu lên mạng tra hết một đêm, cái gì mà cách làm cho người mất trí nhớ nhớ lại được chuyện trước kia, cậu vì việc này mà đau đầu. Cậu làm sao biết được. Chẳng lẽ phải hỏi Phàm Ngự? Không, làm thế giống như đi tự sát không bằng. Nghĩ rằng anh sẽ cho cậu biết sao. Mình phải làm thế nào đây? Chỉ khi mama khôi phục trí nhớ thì mình mới có được những ngày hạnh phúc.

Tiểu Niệm Ngự cuối đầu, sau đó lặng lẽ bước lên lầu, tiếp tục bế quan tỏa cảng cho đến khi nghĩ ra được biện pháp mới thôi. An Tuyết Thần tịch mịch nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, lo lắng hỏi Phàm Ngự: "Thằng bé sao vậy? Rầu rĩ không vui như thế."

Phàm Ngự hờ hững liếc mắt nhìn tiểu Niệm Ngự một cái: "Không sao, không cần phải để ý đến tiểu tử này, nó không sao đâu." Tiểu tử kia mưu kế một bụng như Chuong Ngự, bề ngoài không thay com được.

An Tuyết Thần nhìn về mặt Phàm Ngự như thế, cũng không hỏi nữa, hai người bắt đầu ăn sáng. Trên lầu, tiểu Niệm Ngự chăm chú nhìn màn hình máy tính, một hồi lâu sau, cậu đột nhiên nghĩ ra một cách, sau đó xoay người chạy ra cửa, đi vào bếp. Cũng may họ đã ăn xong và đến công ty rồi.

"Bà Trương, bà hết bận chưa?" Thanh âm non nớt của Tiểu Niệm Ngự truyền vào bếp. Vũ Trương quay đầu lại nhìn cậu, sau đó ôm lấy cậu, nói: "Ừ, sao thế bảo bối?"

Tiểu Niệm Ngự nhìn vũ Trương, nói: "Bà, bà tới phòng con đi, con muốn hỏi vài chuyện."

Về mặt vũ Trương thắc mắc: "Chuyện gì mà thần bí như vậy, còn phải về phong mới nói, ở đây không nói được sao?" Bộ dạng vũ Trương sùng ái. Tiểu tử này đúng thật là nhân kiến nhân ái, hoa kiến hoa khai (đại loại là ai gặp cũng thích), duy chỉ có Phàm Ngự là không thích tiểu tử này thôi, kể từ ngày gặp mặt, Phàm Ngự cũng có thể nói là thấy được uy lực của tiểu tử này.

"Ừ, bà ơi, con có chuyện rất quan trọng muốn hỏi, là chuyện về baba và mama." Về mặt cậu thành khẩn, nhìn lên gương mặt phúc hậu của vũ Trương.

Vũ Trương cười một cái, nói: "Được, về phòng con rồi nói." Vũ Trương vừa nói vừa ôm cậu đi lên lầu.

Trong phòng, Vũ Trương đặt tiểu Niệm Ngự đặt trên giường, sau đó nhìn cậu, hỏi: "Con muốn hỏi chuyện gì, lúc này con nói là chuyện của thiếu gia và Tuyết Thần?"

Tiểu Niệm Ngự gật đầu, sau đó nói: "Là như vậy, không phải mama mất trí nhớ sao? Tuy nói là tạm thời, nhưng mà mama nói nếu chưa hồi phục trí nhớ thì sẽ không gả cho baba, cho nên con mới lên mạng tra một chút về bệnh mất trí nhớ. Trên đó nói, muốn cho người mất trí nhớ nhớ lại chuyện trước kia thì phải gọi lại những chuyện đã xảy ra, nhất là chuyện kích động. Bà có thể nói cho con biết không?"

Vũ Trương nghe không khỏi gật đầu, nói: "Đứa bé ngoan, suy nghĩ cho ba mẹ như vậy. Được, bà sẽ nói cho con biết."

Tiểu Niệm Ngự gật đầu, trong lòng cũng hồi hộp vô cùng. "Dạ, vậy bà nói nhanh một chút, con muốn giúp mama."

Vũ Trương gật đầu một cái rồi bắt đầu kể chuyện, tiểu Niệm Ngự chăm chú lắng nghe.

Công ty, An Tuyết Thần nằm ngủ trong phòng nghỉ, theo anh đi làm thật là chán. Lầu này cao như vậy, hay mình hay là mình đi một vòng xem sao, nghe nói có rất nhiều nghệ sĩ ở đây. Điều này làm cho mắt cô sáng rực lên. Lúc này đang đi trên đường, nhìn thấy màn ảnh rộng ở phía trên mấy tòa cao ốc có rất nhiều diễn viên, ca sĩ của Phàm thị. Nghĩ vậy, cô liền bước ra ngoài, vẫn còn buồn ngủ, chân cũng không mang giày mà đi tới chỗ Phàm Ngự, cũng không để ý thấy trong phòng có bốn người đàn ông và một người phụ nữ mà ngồi vào lòng anh, nghiêng đầu nói: "Chán quá đi, ngủ đến ngu người luôn rồi." Nói xong, đôi chân nhỏ cũng bắt chéo trên đùi Phàm Ngự.

Đột nhiên An Tuyết Thần xuất hiện, tất cả đều dồn mắt nhìn cô chăm chú. Nhìn hành động của cô, hơn nữa lại có thể thấy được chuyện khó tin này, hai mắt họ cũng không dám chớp. Rõ ràng, trong mắt Phàm Ngự đều là thâm tình sùng ái, gương mặt thoảng cái trở nên dịu dàng như nước. Phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là... cô gái này không phải là người bình thường. Thật ra tất cả bọn họ đều là người trong giới nghệ thuật, hôm nay đến đây là để báo cáo lại tình hình của các nghệ sĩ trong công ty.

Phàm Ngự cung chiêu nâng chân cô, mặc dù nhìn vào giống như đang khiển trách nhưng không phải: "Sao lại không mang giày mà để chân không thế này."

An Tuyết Thần vui đầu vào ngực Phàm Ngự, lười biếng nói: "Em chán, ngủ đến đàn cả người rồi, em muốn ra ngoài đi dạo một chút, hay là đi xem mấy nghệ sĩ của công ty anh đi, em rất hiếu kỳ."

Phàm Ngự vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của cô, như nhận thấy được điều gì, cô ngẩng đầu lên, cười hi hi nhìn anh, hôn một cái lên cằm anh. Vốn là định hôn môi anh, nhưng vì không với tới cho nên đành chu miệng. Phàm Ngự dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng như mặt nước, sau đó chủ động nghĩ trong đầu, An Tuyết Thần lúc này mới hài lòng cười một tiếng, nói: "Ngaoan, như thế mới ngaoan." Nói xong liền xạch--- một tiếng, đó là tiếng văn kiện rơi trên bàn.

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phàm Ngự, sau đó quay đầu lại, hét lên một tiếng rồi vui người mình vào lòng Phàm Ngự, không khác gì muốn nhập thân thể cô vào người anh.

"A-----" Vừa la vừa nắm chặt tây trang của Phàm Ngự, vui mình vào trong trang phục của anh, ngượng đến mức đỏ cả mặt, thanh âm rầu rĩ: "Phàm Ngự, anh khôn kiếp, sao anh lại không nói với em là có người ở đây?!" Nghĩ gì nói thế.

Phạm Ngự cúi đầu nhìn An Tuyết Thần, cảm thấy cô đáng yêu vô cùng, cũng biết thế nào cô cũng sẽ như thế mà. Anh mạnh mẽ kéo cái đầu nhỏ đang nép trong ngực mình ra, sau đó nhìn về mặt vừa xấu hổ vừa tức giận của cô, nói: "Họ đã ở đây từ nãy rồi, lúc nãy em không thấy sao?" Anh biết cô mới ngủ dậy, vẫn còn trong trạng thái mơ mơ màng màng thì làm sao nhìn thấy được.

"Hả? Phải không, sao em không biết?!" Cô nghiêng đầu, len lén nhìn họ, mặt lại trở nên đỏ hơn. Phạm Ngự nhìn về mặt xấu hổ hồng hồng kia, rất muốn cắn một cái. Vì thế, anh nâng cằm cô lên, cũng không màng tới việc đang có người trong phòng mà hôn lên môi cô. Tất cả mọi người trong phòng đều há hốc miệng. Phạm Ngự hơi hé hé mắt nhìn An Tuyết Thần đang kinh ngạc, tròn to mắt như trái trứng gà. Cứ như vậy mà cô bị cưỡng hôn trước mắt tất cả mọi người.

"Ừm...um..." An Tuyết Thần đẩy Phạm Ngự ra, mặt giống như bị luộc chín vậy. Cô cảm thấy có cái vật gì đó cứng cứng đang chia vào mông mình. Trong nháy mắt, cơ thể trở nên cứng ngắt, sau đó giật mình nhìn anh. Cô bày ra vẻ mặt vô tội nhìn anh, cũng đồng thời lấy lòng anh.

Phạm Ngự phát ra giọng nói trầm thấp như trong lúc làm việc: "Mọi người ra ngoài đi." Bọn họ liền hiểu, sau đó cũng gật đầu, cúi mình rồi rời đi. An Tuyết Thần biết tình hình đang trở nên không tốt, liền muốn nhảy xuống, nhưng Phạm Ngự đã kịp ôm lấy cô đi về phía phòng nghỉ. Vào phòng, anh đặt cô lên giường, nhìn về mặt hoang mang của cô, khóe miệng tà mị kéo lên: "Bảo bối, là em tự mình nhảy lên người anh, em đốt lửa, đương nhiên phải chịu trách nhiệm diệt nó, có phải không?"

An Tuyết Thần nuốt nước bọt, hồi hận vì phản ứng vừa rồi của mình. Thế nhưng Phạm Ngự đang rất chắc chắn rằng, cái gì đó trong quần đang khao khát cô.

"Phạm Ngự, anh lưu manh." Tiếng kêu thảm thiết từ phòng nghỉ phát ra. Cứ như vậy mà An Tuyết Thần bị Phạm Ngự ăn sạch.

{Tự tưởng tượng đi nhá, ta đang bị cấm, cho nên miễn H.}

Một màn kịch tình qua đi, An Tuyết Thần tắm ra liền thấy Phạm Ngự vẫn còn đang làm việc. Khi người đàn ông này làm việc, dáng vẻ thật đẹp trai, sao vậy a... so lại liền tưởng tới cảm thú vừa rồi chính là anh. Cô tức ghen hờn, tức giận ngồi lên ghế salon, tóc vẫn còn chưa khô hoàn toàn. Phạm Ngự nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên. Vừa nãy giây vò cô thảm thương như vậy, ai bảo cô hấp dẫn như vậy chứ.

"Chán sao?" Phạm Ngự mở miệng hỏi.

"Rất chán là đằng khác." An Tuyết Thần hỏi đáp.

"Vậy để anh cho người dẫn em đi dạo một vòng."

Quả nhiên ánh mắt cô sáng rực, nhưng liền thu lại, ho khan: "Khụ khụ. Ừm, vậy cũng được, 既然你邀请我的话"

Phạm Ngự nhìn về mặt đáng yêu của cô, cũng chiều theo ý cô, dù sao vừa rồi cũng làm cô rất thảm. "Được rồi, đích thân anh dẫn em đi."

Nói xong anh liền nhắc điện thoại nội tuyến, gọi đi: "Gọi thư ký Lâm tới phòng làm việc của tôi."

Một phút rồi qua, một cô gái đi vào, cô gái liếc mắt nhìn An Tuyết Thần, gật đầu với cô một cái. Nhìn tóc cô còn ướt là biết vừa mới xảy ra một cuộc chiến đấu ác liệt. An Tuyết Thần cũng gật đầu chào, có chút quýnh quýng a.

Phạm Ngự cũng thấy cô có chút không tự nhiên, sau đó mở miệng: "Đưa Phạm phu nhân đi xem phòng nghệ sĩ một chút, cô ấy đang chán." Một câu nói bình thường của Phạm Ngự như đang ra lệnh vậy, ngay cả An Tuyết Thần cũng thấy sự thờ ơ trong lời nói của anh. Chỉ có điều, thư ký Lâm hơi kinh ngạc, Tổng giám đốc kết hôn từ khi nào?

"Vâng, thưa Tổng giám đốc. Phạm phu nhân, mời đi theo tôi." Thư lý Lâm cười cười nhìn An Tuyết Thần, An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự cũng nhìn cô, dịu dàng nói: "Đi đi, dạo một vòng, tan làm anh đón em."

An Tuyết Thần đứng lên, sau đó nói: "Vậy em đi đây." Xoay người bước đi, tới bàn làm việc của Phạm Ngự, lấy một cái máy ảnh từ trong hộp bàn của anh, sau đó cười cười rồi xoay người rời đi.

Phòng dành cho các nghệ sĩ-----

An Tuyết Thần vào phòng chụp ảnh, liền nhìn thấy rất nhiều minh tinh điện ảnh, mắt cô sáng lên nhìn thư ký Lâm, nói: "Thư ký Lâm, tôi có thể chụp hình không?"

Thư ký Lâm nhìn cô nói: "Dĩ nhiên có thể, Phạm phu nhân, cô có thể chụp thỏa thích."

Vừa nghe thế, An Tuyết Thần liền đi vào bên trong, dạo cả nửa ngày, cô cảm thấy hơi khát, sau đó nhìn thư ký Lâm nói: Thư ký Lâm, tôi hơi khát, có nước trái cây không?"

"À, có có, để tôi lấy cho cô." Thư ký Lâm nói xong liền rời đi, để lại An Tuyết Thần một mình. Cô đi dạo một vòng, sau đó cô đi ra sau khán đài, bên trong có âm thanh là lạ, không ngờ rằng đó lại là một màn không thể chịu nổi.

An Tuyết Thần sợ hãi la lên, quấy rầy hai người đang lẫn lộn kia. Một người đàn ông to béo đang đè lên người một mỹ nhân xinh đẹp, thân thể đang ***.

Hai người bị tiếng kêu sợ hãi của An Tuyết Thần làm cho giật mình, sau đó thấy cô đang cầm một cái máy ảnh.

Khuôn mặt cô đỏ lên, nói: Thật xin lỗi, tôi không cố ý, tôi đi ngay đây." Vừa định xoay người đi tới chỗ có nhiều người. Mới vừa đi được vài bước thì hai người phía sau đã mặc đồ chỉnh tề. Cô gái kia đến bên cạnh An Tuyết Thần, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nói: "Cô mới tới, không hiểu quy tắc à?"

An Tuyết Thần gật đầu, đúng là mới tới. Cô gái nhìn cô, nói: "Vậy cô thấy gì rồi?"

Giờ cô mới hiểu được đây là ý gì, sau đó lắc đầu một cái nói: "Không có, tôi không thấy gì hết."

Cô gái hài lòng gật đầu một cái, sau đó nhìn máy ảnh trên tay An Tuyết Thần, nói: "Đưa tôi."

An Tuyết Thần thấy cô ta muốn lấy máy ảnh của mình, nhưng trong máy có rất nhiều hình mình mới chụp, dĩ nhiên cô cũng quên mất chuyện không mấy tốt đẹp vừa rồi, ôm chặt máy, nói: "Không muốn, đây là của tôi."

Cô gái kia liền thay đổi sắc mặt, tên đàn ông to béo cũng đi tới. Cô ta vừa thấy liền dính chặt vào người ông ta, nói: "Đạo diễn Trương, tôi đi đâu?"

Ông ta nhìn cô gái một cách dâm tặc, sau đó vuốt ve bộ ngực của cô ta, vỗ cái mông của cô ta: "Tao Dạng, chưa thỏa mãn sao?"

Cô gái rên rỉ một tiếng, An Tuyết Thần nhìn chỉ muốn ói, nhất là cái tên kia, đáng vẻ thật ghê tởm. Cô định rời đi thì cũng đúng lúc hắn ta nhìn thấy cô thanh thuần, hắn liền lộ bộ mặt háo sắc; hắn ta nhìn An Tuyết Thần từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói: "Mới tới?"

An Tuyết Thần mặc kệ, nhất là cái ánh mắt lỏa lồ đó, liền muốn rời đi. Cô gái kia tiến tới kéo cô, gương mặt âm ngoan: "Đưa máy ảnh."

"Không muốn" An Tuyết Thần ra sức bảo vệ máy ảnh của mình. Tên đàn ông to béo kia thấy An Tuyết Thần lộ ra khuôn mặt trắng thuần, sau đó thèm thường nhìn cô, khiến cho cô ghê tởm đến phát ói. Nhưng mà cô gái kia cứ lôi kéo cô không buông, cho nên cô nhìn xung quanh tìm kiếm thư ký Lâm.

"Em gái nhỏ, có muốn nổi tiếng hay không, chỉ cần em bỏ ra một chút, anh có thể thỏa mãn giấc mộng minh tinh của em. Sao nào?" Nước dãi như muốn chảy khỏi miệng của hắn ta, An Tuyết Thần rùng mình.

"Buông ra." An Tuyết Thần giẫy dụa. Cô gái kia thấy đáng vẻ mê đắm của cái tên gọi là đạo diễn Trương, sau đó nhìn về mặt thất kinh của An Tuyết Thần.

"Thật sự là một hồ ly tinh quyến rũ đàn ông." Cô ta hung tợn quát vào mặt An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần vừa nghe liền nổi giận. Hồ Ly Tinh? "Cô nói ai là hồ ly tinh, cô là hồ ly tinh mới đúng." An Tuyết Thần sôi máu đáp trả.

Chát-----

Cô gái giờ tay cho An Tuyết Thần một bạt tai, cô ngã ngồi trên mặt đất ôm gò má nóng hực, nước mắt trực trào. Cô chưa bao giờ bị hạ nhục như thế này, nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu lên, đôi mắt to trong veo như nước. Đạo diễn Trương dương dương tự đắc, đi tới chỗ An Tuyết Thần, ngồi xổm xuống nhìn cô, cô cảnh giác lùi người về sau.

"Tiểu mỹ nhân, em thật là xinh đẹp, ngủ cùng anh một đêm, anh sẽ để em làm diễn viên chính. Thế nào?" Đạo diễn Trương mê đắm, thèm thường được ăn cô.

Cô gái kia nhìn đạo diễn Trương, thanh âm mỉa mai hoặc nói: "Đạo diễn Trương, anh đồng ý cho em làm diễn viên chính rồi mà."

Đạo diễn Trương sốt ruột nhìn cô ta, sau đó liền muốn đi về phía An Tuyết Thần. Đúng lúc vừa chạm vào người An Tuyết Thần, liền nghe thấy tiếng đàn ông la lên kêu đau, sau đó mặt cô liền áp vào vòng ngực quen thuộc, khiến cho cô thả lỏng tâm tình, nhưng lại vô cùng ủy khuất. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái mới qua tuổi đôi mươi, nước mắt liền trào ra, thấm vào áo Phàm Ngự, chậm rãi áp sát vào người anh. Thư ký Lâm bước nhanh tới, liền nhìn thấy cảnh tượng này, thời điểm nhìn thấy dấu tay 5 ngón rõ mồn một trên mặt An Tuyết Thần, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài, sau đó run rẩy nói: "Tổng...tổng giám đốc, phu nhân."

Tất cả mọi người có mặt đều há hốc vì kinh ngạc, cô gái cho An Tuyết Thần một bạt tai cũng đơ người, từ lúc nhìn thấy Phàm Ngự, trong mắt đều là ái mộ, nhưng khi nghe thư ký Lâm gọi An Tuyết Thần là phu nhân, cả người như đông cứng lại.

An Tuyết Thần ôm chặt Phàm Ngự, sau đó nức nở: "Tiểu Ngự, sao giờ anh mới đến?!" Giọng nói đều là ủy khuất và trách cứ, nhất là một tiếng "Tiểu Ngự" kia, cô nói mà tim anh cũng muốn vỡ ra. Anh dịu dàng nâng mặt cô lên, liền nhìn thấy dấu tay chói mắt trên gương mặt trắng nõn của cô. Ngay sau đó cuồng phong bão táp cuộn đến, Đôi mắt dịu dàng liền trở nên âm lãnh, cương quyết quét qua hai người kia; gương mặt mù mịt cùng với giọng nói lạnh đến cực hạn, tất cả mọi người đều rùng mình, coi như không nhìn thấy vẻ mặt của Phàm Ngự, người phía sau cũng cảm giác được đó là hơi thở nguy hiểm của một con dã thú.

"Cô làm?" Thanh âm của Phàm Ngự như Satan đến từ địa ngục, nói ra như một lời nguyền xuyên qua lòng cô gái bản thủ kia, khuôn mặt từ trắng trở nên xanh tái, nhìn ánh mắt Phàm Ngự liền sợ hãi trên mặt đất.

Tên đạo diễn kia thấy vậy, ôm bụng quỳ xuống trước mặt Phàm Ngự, trán đầy mồ hôi, nói: "Phàm tổng, là tôi có lỗi với nữ của anh, nếu cho tôi ăn gan hùm tôi cũng không dám. Phàm tổng, anh tha cho tôi đi." Hắn ta vừa dập đầu vừa cầu xin

Cô gái kia thấy thế cũng bỏ qua, khóc lóc cầu xin tha thứ: "Tổng... tổng giám đốc... , thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi không biết cô ấy là phu nhân Tổng giám đốc, thật sự không biết, tha cho tôi đi." Cô ta khóc lóc cầu xin, lớp trang điểm đẹp đẽ cũng trôi hết đi, bộ dạng thật thê thảm.

Phạm Ngự nhìn hai người, sau đó nhìn cô gái nhỏ trong lòng đang giữ chặt máy ảnh trong tay. Vừa nhìn đã biết, sắc mặt càng đen hơn, vô cùng u ám.

"Cô đánh cô ấy, vợ của tôi một chút tôi cũng không đành lòng, ai cho cô có cái quyền đánh cô ấy. Phạm Ngự nói ra giống như đang tuyên án tử vậy. Cô ta khóc lớn, Phạm Ngự cũng không thèm nhìn, mà chỉ kiểm tra gương mặt sưng đỏ của An Tuyết Thần, lửa giận trong lòng hùng hục. Anh nhìn nam thư ký của mình, anh ta liền nói: "Các vị ở đây, hề ai có ý định đánh cô gái này một cái tát thì sẽ trả lại gấp đôi." Sau đó anh ta cho cô gái kia hai bạt tai, từng tiếng từng tiếng giòn tan, An Tuyết Thần nghe cũng không đành lòng, cô ngừng đầu, đôi mắt đầm lệ, ý nói: đừng đánh nữa.

Phạm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt sưng đỏ của cô, sau đó nhẹ giọng nói: Ngoan, cô ta cũng nên nhận sự trừng phạt."

An Tuyết Thần cũng không nói gì, Phạm Ngự quét mắt qua người đàn ông đang quỳ, mồ hôi đầm đìa kia, cũng không dám nhìn tình huống thê thảm kia. Nhưng cảm giác được ánh mắt kia, chút can đảm cuối cùng cũng biến mất, mắt hôn mắt vía. Phạm Ngự nhẹ nhàng mở miệng: "Thiên hần." Câu nói xém làm đạo diễn Trương bất tỉnh.

Hần vội vàng ngừng đầu xin tha thứ: "Phạm tổng, Phạm tổng, anh tha cho tôi đi, tôi biết sai rồi. Cứu tôi với, tôi sai rồi." Tiếng kêu cứu thê thảm của hần ta càng ngày càng xa. An Tuyết Thần nhủ mảy mảy nhìn Phạm Ngự, sau đó khàn khàn nói: "Đừng, quá ác độc."

"Ngoan, không có gì." Phạm Ngự nhìn cô gái thiện lương bên cạnh, dịu dàng nói. An Tuyết Thần định quay đầu lại nhìn theo hướng tiếng kêu còn thảm hơn cả cô gái kia, vừa định xoay qua chỗ khác liền bị Phạm Ngự kéo tới, sau đó anh ôm lấy cô đi ra ngoài. Nếu như cô ấy xem, chắc chắn sẽ nằm mơ, đó chỉ là một khuôn mặt heo, sợ rằng khuôn mặt ấy không giữ được, phải hủy a.

An Tuyết Thần mặc cho Phạm Ngự ôm, đến khi hoàn toàn không nghe được âm thanh thảm thiết kia nữa, cô mới ngừng đầu nhìn anh. Người đàn ông như thế này thật tốt. Sau đó, cô không nghĩ ngợi gì, liền hỏi: "Phạm Ngự, cuộc sống sau này anh tính như thế nào?"

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, sau đó nói: "Chẳng lẽ mắt trí nhớ thì sẽ trở nên ngốc ngếch sao?!"

"Có ý gì?" an Tuyết Thần bất mãn hỏi, mình ngốc sao?

Anh nhìn cô, sau đó đi về phía thang máy, trở về phòng làm việc của mình, "Lúc này anh vừa công khai với mọi người em là vợ anh rồi."

Lúc này cô mới nhớ đến lời nói vừa rồi, sau đó nhếch miệng cười một tiếng: "Haha, à, ai da." Cười một chút mặt cũng đau. Anh đau lòng nhìn khuôn mặt vừa hồng vừa sưng của cô, cực kỳ đau lòng.

"Đau lắm hả?!" Ánh mắt của anh tất thấy là dịu dàng. Cô ngừng đầu nhìn đôi mắt đen dịu dàng, tựa như một cái đầm đầy rêu, một khi rơi vào thì có muốn cũng không rút ra được.

"Ừm, đau chứ." Ma xui quỷ khiến cô trả lời câu hỏi của anh.

Anh ôm cô vào phòng làm việc, sau đó đi vào phòng nghỉ, đặt cô lên giường. Anh xoay người đến chỗ tủ lạnh, lấy vài viên đá thoa lên mặt cô.

"A, lạnh quá." Cô tránh né, nói.

Anh giữ cái đầu nhỏ của cô, nói: "Ngoan, chườm đá thì mặt mới không bị sưng lên, chẳng lẽ em muốn bộ dạng mình thế này, xấu chết được." Vừa nói vừa tiếp tục chườm đá cho cô, còn cô chỉ bĩu môi.

Chườm một hồi, mặt cô cũng hết sưng, bụng cô cũng hăng hái kêu lên, ọt ọt----

Cô đỏ mặt, nói: "Em đói, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, không muốn về nhà đâu, ra ngoài ăn đi, anh chưa đưa em đi ăn bên ngoài."

Anh thấy mặt cô đã hết sưng, sau đó thấy vẻ mong đợi của cô, gật đầu: "Được, chúng ta đi tới khách sạn, tối nay cũng không về, đi ngắm cảnh đêm một chút."

Nghe thế mặt cô liền sáng rực, sau đó cầm hai tay anh nói: "Thật chứ, vậy đi, bây giờ đi đi, em đói lắm rồi."

Anh nhìn cô làm nũng, đột nhiên nghĩ nếu năm mười tám tuổi, cô không gặp phải mình, chắc cô cũng sẽ như thế này. Nghĩ rồi nheo cái mũi nhỏ của cô, đứng dậy nói: "Đi thôi."

Nghe thế cô liền đứng dậy, tiện thể kéo anh đi ra ngoài.

Khách sạn, An Tuyết Thần thấy cái khách sạn cao như vậy, xoay đầu nhìn Phạm Ngự. Phạm Ngự nhìn đáng vẻ tò mò của cô, sau đó nắm hai vai của cô, nói: "Đừng nhìn nữa, vào thôi, đứng trên đó nhìn xuống cảnh phía dưới là tốt nhất."

Hai người đi vào khách sạn, tất cả mọi người đều gật đầu chào anh, sau đó nhìn về phía thang máy V.I.P, cô hỏi, thay vì hỏi nhưng đúng hơn là tự mình trả lời vấn đề của mình: "Nó là của anh."

"Em biết rồi còn hỏi." Phàm Ngự nhìn cô gái nhỏ trong ngực, nói.

Cô đẩy anh ra, dựa vào thang máy, sau đó quan sát anh. Anh cũng tựa người vào thang máy, hai tay khoanh trước ngực đón nhận ánh mắt nghiền ngẫm của cô, thật tò mò lát nữa cô sẽ nói gì.

Cô nhìn anh, mở miệng: "Cuối cùng là anh có bao nhiêu tài sản?"

"Cũng có vài tỷ mấy trăm triệu." Anh thành thật trả lời, xem chút nữa là nghẹn chết cô. (Vài tỷ mấy trăm triệu nhân dân tệ mà đổi ra tiền Việt chắc cũng... @@)

"Anh nói... là vài tỷ mấy trăm triệu?!" Cô hỏi lần nữa.

"Ừm hừm."

Cô ngậm miệng, sau đó gật đầu một cái, tỏ vẻ hiểu rồi, nói: "Em rõ rồi."

Anh nghiền ngẫm nhìn vẻ mặt hào hứng đã hiểu rõ mọi chuyện của cô: "Em rõ cái gì?"

"Em hiểu, chắc chắn anh là một phần tử khủng bố, anh nói anh không có liên quan gì đến Bin Laden sao?!" Cô chất vấn { Ặc, Bin Laden không phải là đã chết rồi sao?! Ai không biết có thể lên mạng tìm hiểu một chút về Bin Laden, thủ cấp của phần tử khủng bố. }

Bin Laden? Phàm Ngự co rút khóe mắt: "Trí tưởng tượng của em khá phong phú. Trước đây có gặp qua Bin Laden."

"Hả?" Hiển nhiên An Tuyết Thần thất kinh, qua nhiên anh rất nguy hiểm. Hai tay cô làm dấu X trước mắt anh.

Phàm Ngự buồn cười nhìn động tác của cô: "Em làm gì vậy?"

"Anh xem mà không biết sao? Ý là, anh là phần tử khủng bố, tránh xa đóa hoa của tổ quốc ra." An Tuyết Thần hất cằm, nói. {Ngắt, mẹ của các loài hoa~}

Cơ mặt Phàm Ngự co rút, sau đó kéo cô qua chỗ mình, hơi thờ ma quỷ vòng qua người cô: "Cho dù có nguy hiểm, em cũng phải xả thân nhảy vào."

"Tại sao?" An Tuyết Thần ngây ngô hỏi, lại nhận được nụ cười xấu xa của Phàm Ngự: "Bởi vì em là của anh."

An Tuyết Thần liếc mắt một cái, thang máy cũng mở cửa ra. Phàm Ngự ôm eo cô bước ra khỏi thang máy, rồi đi vào phòng ăn. Hai người ngồi vào vị trí trước đây vẫn hay ngồi, nơi có những ký ức tốt đẹp, cũng có những ký ức kinh khủng.

An Tuyết Thần ngồi xuống, sau đó nhìn anh nói: "Nơi này rất quen, trước kia em đã tới đây sao?"

Phàm Ngự chọn món xong rồi nhìn cô, nói: "Ừ, trước đây chúng ta đến đây rồi."

"Cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại có chút bi thương, cái cảm giác đó." An Tuyết Thần rồi rảo nhìn Phàm Ngự, giống như muốn anh cho cô lời giải đáp vậy.

"Được rồi, em đừng suy nghĩ nhiều, ngắm cảnh đêm đi." Phàm Ngự chuyển đề tài. An Tuyết Thần xoay đầu nhìn, thật là kinh ngạc, đẹp quá.

"Thật đẹp, tầm nhìn ở đây rất đẹp." An Tuyết Thần nâng cằm, nói. Gò má kia thật mê người, Phàm Ngự nhìn thôi cũng thấy say.

"Tổng giám đốc, có thể dọn bữa lên chưa ạ?" Một nhân viên hỏi.

"Ừ."

"Woaaaaaaaaa"

Nhìn một bàn toàn món ngon, An Tuyết Thần la lên, nuốt nước bọt, nghĩ thầm, phục vụ sao còn chưa đi? Rốt cuộc, họ vừa mới rời khỏi, cô cũng không cần đề ý đến hình tượng mà ăn lấy ăn để, không quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Sau khi chiến đấu hăng say, cũng được hơn phân nửa, cô dựa người vào ghế, ợ một cái thật to, vung tay nói: "Không được, em ăn không nổi nữa. Anh gọi nhiều như vậy, là anh muốn nghẹn chết em à, khôn ăn nổi nữa, không ăn."

Phàm Ngự nhìn dáng vẻ của cô, nói: "Em không cần ăn hết, ăn một chút là được rồi."

An Tuyết Thần trừng mắt với anh một cái, nói: "Tiền rơi từ trên trời xuống à?!"

Phàm Ngự cũng không nói, chỉ cười cười. An Tuyết Thần đứng dậy, đi chậm chậm, tay vuốt ve bụng căng tròn của mình, nói: "Xong rồi, em sợ nó nổ mất."

Phàm Ngự lười biếng dựa vào ghế, nhìn cô. Anh cũng chẳng ăn bao nhiêu, nhưng mà thấy cô ăn ngon miệng như vậy, mình cũng ăn nhiều hơn.

"Đi thôi, em no rồi, mau đi thôi." Vừa nói vừa kéo anh đi ra ngoài, tiền cũng không trả, dĩ nhiên cũng không cần trả.

An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Chúng ta đi đâu?"

"Anh đi mở cửa phòng." Phạm Ngự tà mị nói, nhìn là cô muốn nổi cả da gà.

"Nói cho anh biết, em... em bà đi đang đến thăm em (đến ngày đó mờ :]])." An Tuyết Thần đỏ mặt nói.

Phạm Ngự nhìn cô, nâng cằm cô lên nói: "Phải không? Bảo bối, em biết gạt anh sẽ phải trả giá đắt không?" Vừa nói vừa chậm chạp mon trón chân cô. Cơ thể cô run lên.

"Nhảy cảm vậy sao?" Phạm Ngự trêu chọc cô trog thang máy, sau đó bàn tay bao trùm lên đỉnh núi cao của cô. Cô đỏ mặt nhìn anh, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ cắn môi. Anh nắm lấy tay cô, buộc cô cầm lấy Cự Long đã sớm kêu gào lên. Cô sợ hãi kêu một tiếng, liền muốn rút tay ra nhưng tay đã bị anh cố định lại, mặt cô càng đỏ hơn.

Phạm Ngự lộ vẻ mặt tà mị đẹp trai, khoe miệng cong lên tà tứ, sau đó nói vào tai cô: "Bảo bối, cảm nhận được nó không, nó gài lên vì nhớ em, muốn vào cơ thể em."

An Tuyết Thần vút sang một bên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Biến thái."

"Anh thích, lát nữa sẽ cho em biết thế nào mới là biến thái." Nói xong anh liền hôn lên đôi vai thơm của cô. Cô có chút khản trương đẩy anh ra, đỏ mặt nói: "Đừng ở chỗ này."

Anh nhìn đôi môi anh đào đang hoạt động của cô, cúi đầu ngậm lấy nó, bắt đầu mút, cạy môi cô ra, lưỡi thừa dịp mà chạy vào, sau đó bắt đầu lướt qua mọi góc ngách trong khoang miệng cô.

"Ừm."

Phạm Ngự cố định gáy cô, tay còn lại đặt lên eo cô, chạy trên lưng cô. Cách một lớp áo mỏng, cảm giác thật khác.

Phạm Ngự hôn sâu cho đến khi thang máy mở ra, vừa hôn vừa tìm hướng đi về phòng. Anh áp cô lên cửa, vuốt ve thân thể của cô. Cô sợ sẽ có người đến, vì thế né tránh nụ hôn nóng rực của anh, thờ hồng hên, thanh âm khàn khàn: "Đừng, chúng ta vào phòng, được không, sẽ có người thất đấy."

Phạm Ngự nhìn vẻ mặt thẹn thùng, vô cùng quyến rũ này, khoe miệng cong lên một nụ cười tà mị, sau đó hắc ám nói: "Cầu xin anh, em cầu xin anh hãy muốn em trong phòng."

"Anh... anh..." Khuôn mặt cô lại đỏ lên, nổi đóa. Chẳng qua là dùng đôi mắt to trong như nước nhìn anh.

Anh liếm qua mắt cô, thanh âm trầm khàn: "Em đừng nhìn như vậy, anh sẽ không chịu được."

"Anh... anh đừng có quá đáng." Cô tức giận nhìn anh, ánh mắt lạnh lạnh.

"Bảo bối, cầu xin anh." Nói xong liền đem hạ thân cứng rắn của mình mạnh mẽ chọt vào bụng cô, tay cũng muốn xé quần áo cô.

"Đừng... đừng như vậy." Cô bị dọa cho sợ liền nắm lấy bàn tay tác quái của anh.

"Vậy em cầu xin anh đi." Anh thế nào cũng muốn cô phải cầu xin mình.

Cô cắn răng, cúi đầu nói: "Cầu xin anh."

"Em nói gì, anh không nghe thấy, cầu xin cái gì?" Anh càng không kiêng dè gì nói. Tay còn vô cùng gây chuyện trêu chọc nơi mẫn cảm nhất của cô.

Cô cắn răng, rất muốn cắn đứt cổ của anh, uống máu anh: "Cầu xin anh, để em vào phòng rồi muốn.... muốn... muốn..." Nói nửa ngày đều là chữ "muốn", cũng không nói ra được hai chữ "muốn em". Cô tức đến mức muốn chảy máu não.

Anh nhìn bộ dáng của cô, cuối cùng cũng chịu mở cửa, sau đó áp đặt cô lên mặt trong cửa, nói: "Quên đi, lần này anh sẽ tha cho em, có điều, em cũng phải làm chút gì cống hiến cho anh."

Cô nhìn chằm chằm anh, lờm một cái: "Anh mới vừa muốn lúc sáng mà." Thanh âm rất nhỏ nhưng anh vẫn có thể nghe được.

"Đó là buổi sáng, không phải buổi tối mới là bắt đầu sao?" Anh vừa nói vừa xé rách quần áo của cô.

Cô cũng không dám nói gì, giống như con cá đang nằm trên thớt, mặc cho người ta xâu xé. Anh ôm cô đi về giường, trên giường bắt đầu một cuộc đại chiến mới. Một đêm đẹp đẽ, bắt đầu một cuộc yêu ** say đắm đến rã rời xương cốt.

Chương 131: Kết cục. (I)

Hai người ngủ một đêm trong khách sạn, kết quả của việc Thiên Sứ đại chiến Ác Ma là Ác Ma toàn thắng.

Sáng sớm, Tiểu Niệm Ngự một mình ngồi ở trên bàn ăn, cái miệng nhỏ nhắn bặm lại, nhìn chỗ ngồi trước mặt trống trơn, trong lòng thực bức bối a~, đêm không thêm về nhà, còn vứt bỏ cậu. Cậu phải làm cho mẹ khôi phục trí nhớ, bằng không sau này cậu sẽ không có ngày nào vui vẻ quá.

Tiểu Niệm Ngự tính toán trong lòng. Nhìn một bàn toàn món ngon, oán giận mà nhồi nhét thức ăn vào miệng. Cũng trong lúc đó tại khách sạn.

An Tuyết Thần vẫn còn chìm trong giấc ngủ say, tối anh không kiêng dè gì mà nuốt cô vào bụng, quá mệt mỏi, nên cô không muốn tỉnh, ngủ thật say. Ngược lại, Phàm Ngự tinh thần rất tốt, sớm đã dậy, ngồi ở trên ban công, nhìn an tuyết thần đang ngon giấc, anh nhếch khóe miệng. An Tuyết Thần giống như một con mèo tính không, yên tĩnh ngủ. Đôi mi cong, thỉnh thoảng còn khẽ run, đôi môi hơi mở ra, để lộ ra hàm răng trắng đều tuyệt đẹp.

Phàm Ngự chỉ lẳng lặng nhìn An Tuyết Thần, sau đó chuyển hướng nhìn, nhanh chóng xoay người gõ gõ trên bàn, hình như là đang làm việc. Anh không đến công ty, cho nên thông qua máy tính để hoàn thành công việc của ngày hôm nay. Năng lực làm việc của anh cực kỳ tốt nên hoàn thành hết công việc rất sớm.

Tiểu Niệm Ngự cho rằng, kể cho mẹ nghe chuyện cũ thì mẹ sẽ có thể nhớ lại ít nhiều. Nghĩ đến đây, cậu cũng rất hưng phấn, cũng rất mong đợi. Đôi mắt đen láy chớp chớp. Tất cả đều là hy vọng.

Khách sạn. An Tuyết Thần ngủ một giấc tới chiều, cảm giác thân thể rất mệt mỏi. Cô duỗi thẳng tay, ưỡn ngực, sau đó mở mắt, thấy có ai đó giống như Thiên sứ đang đứng ở ban công, một thân trang phục thoải mái màu trắng, tai phải đeo một chiếc bông tai kim cương chói mắt, đôi mày rậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hoàn mỹ đang nhếch lên, lộ ra đường nét gò má hoàn mỹ không tỳ vết. Ánh mặt trời nổi lên, giống như Thiên sứ giáng trần.

"Thiên sứ? Phải anh không?" An Tuyết Thần nghiêng người nhìn Phàm Ngự nói, thanh âm có chút khàn khàn cùng nhả mị (tao nhã, xinh đẹp).

Nghe thấy tiếng cô, ngón tay anh nhẹ nhàng nhấn phím Enter rồi gấp máy tính lại, quay đầu nhìn con mèo vừa tỉnh ngủ.

Phàm Ngự nhếch miệng, dịu dàng nhìn cô: "Tỉnh rồi à, có đói bụng không?" Anh chấp rảnh đứng lên, đi tới bên mép giường, sau đó từ trên cao nhìn xuống, nhưng không phải là loại cảm giác áp bách. Cô nhìn anh, cười một tiếng rồi dang hai tay ra, ý tứ rất rõ ràng.

Khóe miệng Phàm Ngự hơi cong lên, sau đó ngồi lên mép giường, dang tay ra, cả người An Tuyết Thần liền được đặt trên đùi anh. Đầu nhỏ lui ra sau, cằm cổ tuyết trắng lộ ra, còn có vài vết hôn của anh, giống như mấy đóa hoa mai trên nền giấy trắng, xinh đẹp động lòng người. Cảnh đẹp này, kiếp này cũng chỉ có Phàm Ngự anh mới có thể thưởng thức vẻ đẹp của cô.

Động tác nhỏ vô ý của cô lại nhẹ nhàng làm cho con ác ma chôn sâu trong về thiên thần kia trời dậy. Cổ họng anh chuyển động lên xuống, đôi mắt đen hip lại, ánh mắt thâm thúy, môi mỏng hé mở, nhanh chóng chôn sâu trong cằm cổ mê người kia. Đầu lưỡi liếm liếm trên cằm cổ trước ngực cô, chọc cho cô cười: "Ha ha, ai da, đừng làm vậy, nhột quá đi."

Nhưng bây giờ anh cũng không thể dừng lại được nữa, có trời mới biết cô mê người như vậy, khiến anh lún sâu vào trong rồi. Cô gái đáng yêu này của mình tựa như một cây hoa anh túc đỏ (thuốc phiện), một khi dính vào thì sẽ trở thành nghiện, một khi chạm vào sẽ chảy máu nhưng cũng vẫn rất vui.

Thanh âm Phàm Ngự trở nên khàn khàn, một tay cố định đầu cô, bàn tay xuyên qua làn tóc mượt, đôi mắt đen khóa chặt khuôn mặt bụ bẫm của cô: "Bảo bối, là em chủ động câu dẫn anh."

An Tuyết Thần tròn mắt nhìn anh, chớp mắt một cái, sau đó quyền rũ cười một tiếng, giơ ngón tay cho ra, lướt trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đôi mắt to xinh đẹp nhìn anh: "Anh nói, anh là thiên sứ, vậy ác ma đâu?"

Ánh mắt anh nguy hiểm nhú lại, nhìn cô gái ngồi vắt ngang trong lòng mình lớn gan khiêu khích, xem ra tối qua hạ thân của mình còn lưu tình. Anh tà tà nhếch miệng, tạo thành độ cong mê người, sau đó giữ chặt eo cô. Khuôn mặt cô trở nên biến sắc, từ trắng chuyển sang đỏ, nhìn anh nói: "Xem ra, em không nên ở trên người một con báo, không cần phải vậy." Nói xong cô chạm vào cựa long phía dưới đang muốn ngóc đầu dậy. Mới động một cái, liền nghe thấy tiếng Phàm Ngự rên lên. Vừa nghe, anh liền ản ản mở miệng: "Đừng nhúc nhích."

An Tuyết Thần cảm giác nơi cứng rắn kia đang chia vào nơi tư mật của mình càng lúc càng lớn, cũng hít một hơi, sau đó nhìn anh. Anh nhìn khóe miệng cô nhếch lên một cách tà mị, ý cười càng thêm sâu.

"Bảo bối, em như vậy chẳng lẽ không biết em càng ngày càng cười nguy hiểm đến trắng trợn sao?!"

"Cái gì mà nguy hiểm, em sao?" Cô nhìn anh, khóe miệng cười cũng không kiêng dè gì, ngây ngốc hỏi.

"Chính là về mặt này. Bảo bối, bây giờ em không thể xuống được nữa, tên đã lấp vào cung, không bắn không được. Vì thế, cái bìa ngấm còn lại phải để em làm thôi."

Lúc nói cũng chính là lúc anh động thân mà vào, tiến vào thân thể của cô, hai linh hồn hợp làm một, đắm chìm đến chết.

Hai người lại trải qua một cuộc chiến hăng say, buổi tối mới rời khỏi khách sạn trở về biệt thự. Tiểu Niệm Ngự cũng chuẩn bị xong hết mọi việc rồi.

Cô ngồi trong xe, mệt mỏi dựa người vào ghế, tiếng cũng nhỏ như muỗi.

"Thật sự nghi ngờ anh là gì, tối đâu cũng muốn như vậy, cũng không sợ mất sức."

Mắt phải Phạm Ngự nhắm một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn cô gái nhỏ đang cần nắn, đáng vẻ cô rất mệt mỏi, nhưng mình cũng không còn cách nào khác, chỉ cần chạm vào cô, mình cũng không khống chế được ý nghĩ muốn cô, yêu cô.

"Bảo bối, xin lỗi, khổ cho em rồi, em chính là thuốc phiện mà một khi dính vào sẽ không dứt ra được." Anh vươn tay vuốt ve gương mặt cô. Cô chu miệng, nghiêng đầu, không để cho anh chạm vào má của mình. Anh chỉ cung chiều cười một tiếng xướt qua làn tóc mềm mại như tơ của cô.

Hai người trở về biệt thự, ngay cả sức xuống xe An Tuyết Thần cũng không còn, nhất định không xuống. Phạm Ngự mở cửa xe, sau đó thân mật ôm lấy cô, đi về phía biệt thự.

Vào biệt thự, tiểu Niệm Ngự thấy hai người về, vội vã đưa cuốn tiểu thuyết đã được sao chép cho mẹ, nhưng vừa tới gần, Phạm Ngự liền bế cậu lên đưa qua cho vú Trương nói: "Mẹ con đang mệt muốn chết, chuẩn bị nghỉ ngơi, con, không cho con quấy rầy." Nói xong cũng ôm An Tuyết Thần đi lên lầu.

Tiểu Niệm Ngự chui ra khỏi lòng vú Trương, căm tức nhìn Phạm Ngự lên lầu, tức đến giậm chân, sớm muộn gì cũng chinh đồn lại ba, không chinh lại ba, con thì con cũng không mang họ Phạm. Hừ. Nghĩ thế cậu liền chạy về phòng mình, ngày mai nhất định tìm cơ hội đưa cho mẹ.

Anh đặt cô lên giường, vì cô mà cởi quần áo cho cô, cởi giày cho cô. Đêm này chỉ có An Tuyết Thần là đặc biệt, chưa bao giờ anh chăm sóc ai như vậy.

An Tuyết Thần thay đồ ngủ xong rồi tìm một tư thế ngủ thoải mái, hao phí thể lực quá nhiều, nếu không ngủ bì thì mình sẽ không chịu nổi mệt. Phạm Ngự nhìn đáng vẻ mệt mỏi của cô, sau đó anh cũng cởi đồ mình ra, nhấc chân lên rồi chui vào, sau đó kéo eo của cô qua. Cô tựa vào lồng ngực của anh, tìm một vị trí ngủ thoải mái. Xem ra, cô bây giờ rất lệ thuộc vào anh, ngay cả ngủ mà anh cũng bá đạo đoạt lấy cô, từ tư thế ngủ của hai người là có thể thấy được.

Hai người cứ ôm nhau như vậy ngủ qua một đêm, ngủ rất ngon. An Tuyết Thần duỗi thẳng lưng, trừng mắt nhìn Phạm Ngự còn đang ngủ, chột chột anh, giọng khàn khàn nói: "Nhanh đi làm, hôm nay em không đi, em còn muốn ngủ chút nữa." Nói xong cũng nhắm mắt lại, đổi tư thế ngủ.

Phạm Ngự dùng sức kéo cô dán chặt vào người mình, gió thổi cũng không lọt. "Anh cũng không cần đi, chỉ muốn ôm em như vật thôi."

"Trời ơi, nhanh đi đi." Mắt An Tuyết Thần cũng không mở ra, đáng vẻ còn chưa tỉnh ngủ.

"Không đi." Sao nghe giống như là anh đang làm nũng vậy, hình như là giận rồi.

"Vậy giờ làm thế nào anh mới chịu đi?" An Tuyết Thần nặng nề mở mắt nhìn Phạm Ngự nói, anh chính là yêu nghiệt.

"Trừ phi, anh có lợi ích gì đó." Phạm Ngự vốn là muốn hôn cô luôn, nhưng là nghe câu hỏi của cô lập tức khiến cho tinh thần Phạm Ngự dâng lên.

"Đi đi, chỉ cần anh chăm chỉ làm xong việc ở công ty, chúng ta liền chuẩn bị kết hôn." An Tuyết Thần lại nhắm mắt nói, lần này đôi mắt thâm thúy của anh chột mở ra, sau đó hai tay lay lay bà vai cô, hỏi: "Em mới vừa nói gì?"

An Tuyết Thần bất đắc dĩ, anh như vậy mà lại vội vàng xác nhận lại lần nữa, cô nói: "Em nói, anh giải quyết xong việc công ty, em liền kết hôn với anh."

Phạm Ngự ngồi dậy, sau đó có chút kích động nhìn cô nói: "Đây... đây là do em nói, chỉ cần anh giải quyết tốt việc công ty, em phải gả cho anh."

An Tuyết Thần chậm chạp lật người, sau đó lười biếng nói: "Ừ, ừ, là em nói, em gả cho anh."

Phạm Ngự cúi người lần nữa, lại định bắt đầu một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng, sau đó hôn lên trán cô nói: "Vì hôn lễ của chúng ta, anh nhất định sẽ xử lý sớm. Anh đi làm, em nghỉ ngơi cho khỏe đi." Nói xong cô vào trần cô liền cầm quần áo đi vào phòng tắm.

An Tuyết Thần ngả đầu ngủ tiếp, Phạm Ngự rời khỏi biệt thự, nhanh chóng đi đến công ty. An Tuyết Thần ngủ thẳng một giấc tới chiều, nhưng cũng không phải tự nhiên tỉnh mà là bị cậu bé đứng bên mép giường làm cho tỉnh.

"Mẹ, mẹ, mẹ dậy mau lên, trời cũng tối rồi, sao mẹ vẫn còn ngủ." Tiểu Niệm Ngự lôi chân ra khỏi người cô.

An Tuyết Thần trở mình sau đó nói nhỏ : " Trời ơi , bảo bối , để cho mẹ ngủ một lát , mẹ mệt chết đi được . Ngoan nha ." Nói xong cũng không có ý định thức dậy .

Tiểu Niệm Ngự là loại không đạt được mục đích là không buông tha, ôm sách sau đó đi tới mép giường, liền bắt đầu nghĩ cách không để cho cô ngủ nữa.

" Mẹ , con đã có một cuốn sách rất hay ,bảo đảm mẹ sẽ thích ." Tiểu Niệm Ngự chết cũng không buông , hôm nay nhất định phải làm cho mẹ đọc hết cuốn sách này .

An Tuyết Thần thật sự là không chịu nổi , trốn trong chăn . Tiểu Niệm Ngự bức bối giậm chân , chớp mắt một cái ,sau đó chạy vào phòng tắm, nhúng ướt một cái khăn, trở về phòng ngủ, vén chăn lên, đặt lên bụng cô. Lần này, cô hoàn toàn tỉnh hẳn, cảm giác quá kinh khủng. {Thân ái, mọi người cũng có thể thử một chút a. }

"A" An Tuyết Thần vội lấy cái thứ trên bụng mình ra, sau đó mở mắt nhìn tiểu Niệm Ngự đang tươi cười, ô cũng bất đắc dĩ a. Theo như lý thuyết là sẽ tỉnh hẳn, nhưng cậu sợ cô vẫn còn buồn ngủ nên cầm khăn lông lau lau mặt cô, ngược lại cô rất thích.

"Bảo bối, gọi mẹ dậy có chuyện gì?" Lúc này, An Tuyết Thần đã hết sức tỉnh táo, nhìn tiểu Niệm Ngự chất vấn.

Tiểu Niệm Ngự nhếch miệng cười một tiếng: "Không có chuyện gì lớn, cảm thấy quyển sách này rất hay, muốn cho mẹ xem một chút, để xem sau khi xem xong mẹ có cảm tưởng gì không." Vừa nói vừa đặt quyển sách lên tay cô.

Cô cúi đầu nhìn, tác giả tên: "Vô? Tên thật lạ. Bảo bối, con vì cái này mà gọi mẹ dậy?"

"Không phải, con gọi mẹ dậy ăn cơm, mẹ không ăn sẽ đói." Cậu tìm một lý do rất tốt. Giương mặt tò mò về quan tâm, nhưng cũng không phải giả vờ, thật sự lo lắng việc cả ngày nay cô chưa ăn cơm, cũng có thể đói bụng. Không nhắc thì thôi, mà nhắc tới thì cô liền cảm thấy đói bụng, tiếng ọt ọt--- phát ra. Cô ôm bụng, sau đó cười một tiếng: "Đói bụng quá, ta xuống lầu ăn cơm đi."

Tiểu Niệm Ngự gật đầu một cái, hai người đi xuống lầu, đương nhiên là vú Trương cũng đã chuẩn bị bữa tối xong rồi. Thấy cô đi xuống, bà nói một cách yêu thương: "Tuyết Thần, dậy rồi à, ta mới chuẩn bị bữa tối cho con, ăn đi, ngủ dậy muộn như vậy."

An Tuyết Thần tình nguyện là lưỡi một cái, sau đó dắt tiểu Niệm Ngự ngồi vào bàn ăn, húp một chén canh nóng hổi, rau a, nước miếng cũng muốn chảy xuống.

"Con bắt đầu ăn đây, đói chết rồi." Vừa nói vừa cầm đũa gấp thức ăn. Tiểu Niệm Ngự nhìn cô giống như một đứa bé. Không được rồi, mình nhất định phải cố gắng, phải tìm lại được người mẹ chứng chặc, khí chất của mình, nhất là muốn mẹ yêu mình nhất.

"Mẹ, ăn từ từ thôi, không ai giành với mẹ đâu." Tiểu Niệm Ngự trở thành một ông cụ non, cầm khăn ăn lau khôe miệng cho cô. Vú Trương ở một bên nhìn, trong lòng cũng thấy ấm áp, rốt cục cái biệt thự vắng lạnh này cũng có không khí gia đình. Bà không khỏi gật đầu. Xem ra hạnh phúc cũng rất đơn giản, chỉ cần nhìn nó một cách đơn giản là được.

Sau khi kết thúc bữa ăn, tiểu Niệm Ngự lười kéo An Tuyết Thần chạy bộ, sau đó đi đến phòng mình, rồi đặt quyển sách vào tay cô, nhìn cô nói: "Mẹ, quyển sách này rất hay, nhất định mẹ phải chăm chú đọc nó." Đôi mắt cậu đầy hy vọng nhìn cô.

An Tuyết Thần thấy đôi mắt đầy mong đợi của cô, cũng không nhẫn tâm, sau đó gật đầu: "Ừ, mẹ nhất định sẽ xem thật kỹ."

"Vậy bây giờ nằm trên giường con đọc đi, con lên mạng." Cậu chạy đến chỗ máy tính, nhón chân ngồi lên ghế. Cô liếc mắt nhìn cậu, sau đó nhìn tên bìa quyển sách: > Cô lật trang thứ nhất xem, lúc lật trang thứ hai, về mặt cô rất chuyên tâm, nhìn rất nghiêm túc. Tiểu Niệm Ngự lên nhìn một cái, sau đó che miệng cười trộm.

Tiểu Niệm Ngự chơi máy tính thì nghe thấy tiếng nước nở phía sau, vừa quay đầu đã nhìn thấy An Tuyết Thần vừa đọc sách vừa khóc. Tiểu Niệm Ngự thấy thế vội vàng chạy tới, khăn trương nhìn cô nói: "Mẹ, mẹ sao vậy? Sao lại khóc?"

An Tuyết Thần ôm tiểu Niệm Ngự, oa oa một tiếng, nước nở: "Số nữ chính thật khổ, mẹ xem cũng muốn khóc, không nhịn được, nước mắt không nghe lời mà tuôn trào, trong lòng buồn buồn, giống như là mẹ là nhân vật chính vậy, là mẹ đọc say mê quá sao?"

Tiểu Niệm Ngự nghe xong liền thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đẩy An Tuyết Thần đang khóc như mèo ra, hỏi: "Mẹ, mẹ cảm thấy những việc này rất quen thuộc đúng không, cảm giác như những mẹ đã từng trải qua những chuyện đó, cảm giác như mình là nữ chính?"

Cô gật đầu một cái, nói: "Câu chuyện rất là bi thương, nữ chính rất đang thương, còn nam chính là một ác ma đáng sợ."

"Vậy, nếu con nói câu chuyện này là câu chuyện có thật thì mẹ có tin không?" Cậu nhìn cô, hỏi.

An Tuyết Thần tròn mắt, nhìn tiểu Niệm Ngự, hỏi: "Chuyện có thật? Trời a, vậy thì thật là khủng khiếp, cái đó... thật tội nghiệp."

"Mẹ, mẹ chỉ mới xem có một nửa, mẹ xem tiếp đi, xem thử có chỗ nào khiến cho mẹ kích động không." Tiểu Niệm Ngự có ý bảo cô xem tiếp. Cô gật đầu rồi tiếp tục xem. Tiểu Niệm Ngự ở bên cạnh nhìn cô, nhìn được một lát rồi nhắm mắt lại, cái này gọi là một phút mặc niệm.

Qua một giờ, An Tuyết Thần lại khóc, tiểu Niệm Ngự lập tức ngồi bật dậy: "Có phải mẹ nhớ được điều gì rồi không?"

An Tuyết Thần lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói, đôi mắt đỏ hồng, nhìn là biết cô đã khóc rất lâu. Mẹ không biết, xem đến đây, trong lòng rất khó chịu nên bật khóc."

Cậu thờ dài, ít ra thì cũng có phản ứng. Lúc đầu, nghe vú Trương kể, cậu còn tưởng là bọn họ đang viết tiểu thuyết nữa chứ, không ngờ là có thật, thật là ép người quá đáng.

Tiểu Niệm Ngự quay đầu, sau đó kéo An Tuyết Thần ra ngoài. Cô bị cậu kéo đi: "Tiểu Niệm Ngự, con dẫn mẹ đi đâu vậy?"

"Đi đến một nơi." Vừa nói vừa kéo cô đến căn phòng ngay trước cửa cô. Hai người đứng trước cửa phòng, đưa mắt nhìn nhau. An Tuyết Thần mở miệng: "Con... con dẫn mẹ tới đây à? Trong phòng có gì?"

"Mẹ vào rồi thì biết, vào trong sẽ có thể nhớ lại được." Tiểu Niệm Ngự vừa nói vừa xoay tay nắm cửa, nhưng cũng không mở ra, cậu để tự mình cô mở cửa ra.

An Tuyết Thần đẩy cửa ra, nhìn tất cả mọi thứ trong phòng, trong lòng có chút rung động. Cô đi vào phòng, nhìn xung quanh, tất cả đều rất quen mắt, một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu, cảm giác rất quen thuộc.

"Mẹ cảm thấy, tất cả mọi thứ ở đây rất quen thuộc." Cô lẩm bẩm. Tiểu Niệm Ngự vừa nghe thấy thế, liền kéo tay cô. nói: "Mẹ, mẹ hãy ráng nghĩ thêm chút nữa đi, vậy mẹ nhớ con không? Mẹ hãy nghĩ đến quyển sách mẹ vừa xem, rồi nhìn lại căn phòng này đi."

An Tuyết Thần cẩn thận nhớ lại, rất khớp với những gì trong sách viết, những mảnh ký ức rải rác về hai người, hình như có cô, cô thông thoáng ôm đầu: "Đau đầu quá, a." Cô ôm đầu ngồi trên giường.

Tiểu Niệm Ngự thấy vậy liền sốt ruột, vỗ lưng cô nói: "Mẹ, mẹ cẩn thận nhớ lại một chút, nhớ lại một chút."

Trong đầu cô đều là hình ảnh của cô và Phạm Ngự, đầu cô như muốn vỡ tung, sau đó nhìn tiểu Niệm Ngự, nhẹ giọng nói: "Bảo bối."

Tiểu Niệm Ngự rom róm nước mắt, sau đó ôm cô nói: "Mẹ!"

Phạm Ngự đang cắm cúi trong phòng làm việc, bên ngoài truyền tai nhau: Tổng giám đốc bị sao vậy, sao lại yêu cầu nhiều như vậy, làm cho hết sao? Hôm nay làm gấp mấy lần ngày thường, thật dọa người, họ đều cho là Phạm Ngự bị cái gì kích thích, chắc chắn là bị kích thích, bị An Tuyết Thần cổ vũ khích lệ.

Lạc Trạch đẩy cửa ra nhìn văn kiện chất thành núi trên bàn làm việc của Phạm Ngự, cười ra tiếng: "Phụt, ha ha, mình nói nè Ngự, cậu thật đúng là liều cái mạng già của cậu thật, đừng có chôn mình vào mồ, ha ha." Lạc Trạch quả trách một trận.

Phạm Ngự hơi ngẩng đầu, ném cho Lạc Trạch một cái nhìn sắc bén, Lạc Trạch nhún vai, au đó ngồi lên ghế salon, nhìn Phạm Ngự, lo lắng hỏi: "Cậu bị sao vậy? Sao đột nhiên chăm chỉ vậy?"

Phạm Ngự liếc Lạc Trạch một cái, sau đó ném tài liệu qua một bên, cầm tách cafe lên uống, thanh âm trầm thấp: "Muốn kết hôn, nên cũng phải chuẩn bị một chút."

Lạc Trạch đang uống cafe cũng phun hết cả ra ngoài "Phụt--"

Phạm Ngự nhìn biểu tình của anh, khóe môi nhếch lên, sau đó nói: "Đúng vậy, con trai mình cũng 4 tuổi rồi, không giống như người nào đó."

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự một cái, sau đó nói: "Mình cũng không muốn kết hôn, một khi kết hôn thì mọi thứ cũng chấm dứt. Mình là không muốn kết hôn, nếu kết hôn thì sẽ rất phiền phức."

"Đúng vậy, có điều, tìm một người con gái mình yêu nhất, mà cô ấy cũng yêu mình là điều không dễ dàng gì. Trên đời đâu có cái gì gọi là tình yêu thuần khiết. Không phải họ chú trọng vẻ đẹp trai, tiền và quyền của cậu sao?!" Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch nói.

Ngược lại, bộ dạng của Lạc Trạch chẳng sao cả. Phạm Ngự mím môi, nheo mắt, cuối cùng mở miệng nói. "Buông tha cho cô ấy đi, nếu là chị em tốt với vợ mình, mình cũng muốn tìm cho cô ấy một người đàn ông tốt. Dù sao cô ấy cũng giúp đỡ Tuyết Thần 5 năm, lại còn bị chiếm đoạt 5 năm, 5 năm, Trạch, chẳng lẽ cậu chơi chưa chán sao, đây là cậu vượt quá giới hạn, không phải cậu một tuần đôi một cô sao?!"

Quả nhiên đáng về bất cần đời của Lạc Trạch biến mất, nhìn Phạm Ngự: "Ngự, cậu lo cho tốt chuyện của mình đi, lo cho cô vợ mới cưới của cậu đi, mình biết mình đang làm gì."

Phạm Ngự trừng mắt, nói: "Đừng hành hạ cô ấy quá, vợ mình định để cô ấy làm phù dâu đấy."

Nói xong hai người đàn ông đều đắm chiêu, trầm mặc chuyện của mình. Lạc Trạch nheo mắt, chơi đùa chiếc nhẫn trên ngón út. Anh đang nghĩ, mình sẽ buông tha cho cô gái kia sao? Nhưng mình còn chưa chơi chán đâu. Anh quyến luyến thân thể cô. Trước khi anh chán, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô nằm dưới người kẻ khác mà hầu hạ. Vừa nghĩ đến việc cô hầu hạ dưới thân kẻ khác, anh liền muốn giết cô, nhưng anh cũng không biết loại cảm giác này từ đâu mà có.

Phạm Ngự chỉ nhìn Lạc Trạch, nhìn một cái liền biết anh đang nghĩ gì, Phạm Ngự lắc đầu, người anh em này tính ngộ còn chậm hơn cả mình, chỉ mong rằng cậu ấy sẽ hiểu ra sớm.

Một ngày bận rộn cũng trôi qua, nhìn đồng hồ đã 8 giờ, Phạm Ngự dọn dẹp một chút chuẩn bị về nhà, vừa nghĩ đến cô vợ xinh đẹp ở nhà kia, một nhọc trong người cũng không còn.

Biệt thự. An Tuyết Thần ôm tiểu Niệm Ngự, không biết hai người đang râm rì cái gì mà nhìn nhau cười gian, nụ cười thật là gian a.

"Mẹ, mẹ thật là tàn nhẫn nha, có điều con nhất định ủng hộ mẹ."

"Ừ, được, chúng ta phải tiếp tục diễn trò."

"Dạ, cố lên, cố lên."

{Ặc, sao có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra ta, Phạm Ngự, cậu hãy cẩn thận đấy.}

Phạm Ngự vừa vào biệt thự đã thấy một lớn một nhỏ đang ngồi trên bàn ăn, hình như đang đợi mình. Anh thỏa mãn cười một tiếng, cởi áo khoác đưa cho người làm rồi đi tới chỗ của An Tuyết Thần, ôm eo cô, tựa đầu vào cổ cô, hít từng hơi từng hơi. Một ngày không nghe thấy hơi thở cô, anh sẽ nhớ vô cùng."

"Bảo bối, anh rất nhớ em, rất nhớ mùi hương của em" Anh vùi vào bả vai cô, không chịu ra.

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, sau đó nói: "Đừng lộn xộn, mau ăn cơm." Cô thúc giục.

Phạm Ngự cuối cùng cũng dùng đầu lưỡi xẹt qua vai cô, liếm hết mùi trên cổ cô mới chịu chui ra, đáng vẻ lưu luyến. Mặt cô đỏ hồng hơn, nghĩ lại những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây mình bị mất trí nhớ, mau chóng bị anh ăn sạch, hơn nữa còn cố gắng phối hợp với anh nữa chứ.

Phạm Ngự hôn môi cô một cái, sau đó ngồi cạnh cô, nhìn một bàn toàn món ngon cũng thấy hơi đói. Thời gian gia đình hòa thuận vui vẻ như vậy, tương lai còn dài. Nghĩ tới đây, lòng anh ngập tràn hạnh phúc.

An Tuyết Thần gấp một đồng hồ ăn ngon cho anh, "Nào, ăn cái này đi, món này cũng ngon, món này cũng không tồi, hôm nay anh cũng bận bịu quá rồi, làm xong việc rồi sao?"

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần bận bịu gấp thức ăn cho mình, khóe miệng càng nhếch cao hơn: "Sốt ruột muốn gả cho anh như vậy à?"

Cô vừa định nổi giận, tiểu Niệm Ngự liền ho khan "Khụ khụ, cái này hơi cay."

"Đừng vậy, chính là muốn gả cho anh sớm một chút, người đàn ông tốt như anh, em sợ bị anh vứt bỏ, tốt hơn hết là nhanh chóng quán lấy anh." An Tuyết Thần dùng giọng điệu như khi còn mất trí nhớ nói.

"Tốt lắm, ngày mai chúng ta kết hôn, anh sẽ làm cho nó trở thành một sự kiện lớn nhất, tự anh sẽ lo liệu hết." Phạm Ngự thâm tình nhìn cô, nói.

An Tuyết Thần cũng không đỡ được câu nói của anh, vẫn chỉ cười rất vui vẻ: "Ừm, được, ngày mai chúng ta đi xem áo cưới." Nói xong liền gấp một miếng thịt kho cho vào miệng, trước kia mình như vậy sao? Đầu còn hình tượng thực nữ nữa a, bực mình.

Kết thúc bữa cơm, An Tuyết Thần trở về phòng, Phạm Ngự cũng tắm xong đi ra từ phòng tắm, tại sao mình lại hồi hộp như vậy? Hai người cũng làm nhiều lần như vậy. Cô đột nhiên nghĩ đến.

"À, phù dâu của em, không được, em phải gọi điện cho cô ấy." Vừa nói vừa tới mép giường cầm lấy điện thoại, sau đó nghĩ, số điện thoại mình cũng không biết a, sau đó xoay đầu nhìn Phạm Ngự đang chỉ quần một chiếc khăn tắm, nói: "Cái đó, bạn của anh có biết số điện thoại của Lê Lê không?"

Phạm Ngự gạt đầu một cái, sau đó tới mép giường, lấy điện thoại di động của mình ra, "Trạch, để cho cô gái của cậu nghe máy."

Phạm Ngự đưa máy cho An Tuyết Thần, cô nhận lấy điện thoại, "Alo, Lê Lê à? Mình sắp kết hôn, khi đó cậu phải làm phù dâu của mình đấy, ngày mai tới biệt thự theo mình đi thử áo cưới."

"Sao? Không được à?" Cô không vui, chu miệng bất mãn hỏi. Sau đó, cô tỏ vẻ đáng thương nhìn Phạm Ngự.

Phạm Ngự hơi chau mày, cầm điện thoại, "Đưa máy cho Lạc Trạch."

"Ngự?!"

"Ngày mai để cô ấy tới biệt thự của mình, mình cũng đi cùng họ."

"Được." Sau đó Lạc Trạch liền cúp máy, hình như anh có vẻ rất bất mãn.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đang u buồn nói: "Ngày mai bạn của em sẽ đến, đừng lo. Vậy bây giờ có nên làm chút chuyện có nghĩa hơn không?" Câu

cuối cùng rất mỉa mai hoặc.

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, cũng biết là mình không thoát được, vậy thì liều mạng đi. "Chuyện gì là chuyện gì, anh không mệt sao?"

Phạm Ngự nâng cằm cô lên, đôi mắt đen nhìn chăm chăm khuôn mặt đã đỏ lên vì ngượng, đôi môi dán chặt vào đôi môi anh của cô, "Em không biết sao? Vậy xem ra đêm nay anh phải dạy dỗ em thật tốt mới được." Anh không nói gì thêm mà hôn ngay lên đôi môi anh đào của cô.

An Tuyết Thần vừa nghe tới dạy dỗ, vội vàng sửa lời: "Em biết, tối nay em không muốn mình mệt quá, ngày mai còn có việc đấy." Cô liếc mắt nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn ở phía bên kia, nói với âm thanh cực nhỏ, nhỏ đến mức chỉ dùng micro mới có thể nghe thấy. Lúc này, Phạm Ngự mới phát hiện ra mắt cô hơi đỏ, anh nhíu mày, hỏi: "Em khóc?"

"Hả? Ừ." Định phủ nhận, nhưng làm vậy sẽ khiến cho anh nghi ngờ.

"Tại sao khóc?"

"Không có gì mà, chỉ là hôm nay ví dụ Trương cho em một quyển sách, em đọc xong rất cảm động, tiểu Niệm Ngự cũng đang đọc, anh có muốn đọc không? Rất hay, nghe nói là đó là một câu chuyện có thật." Cô biết chắc anh sẽ không đọc cho nên mới dám nói như vậy.

Anh nhìn ánh mắt của cô, sau cùng cũng áp sát tai cô, nói: "Sau này đừng xem những thứ vô bổ đó nữa."

Cô gạt đầu một cái, xem cô là cây cảnh sao, vô bổ sao?

Anh vuốt ve gương mặt cô, sau đó thâm trầm nói: "Bảo bối, em mong đợi trở thành vợ anh sao?"

"Dĩ nhiên, mặc dù anh là một phần tử khủng bố, nhưng xét thấy gia tài của anh, chắc chắn là mong đợi rồi." Nhớ tới cái đêm ở khách sạn, cô như muốn đào một cái lỗ để chui xuống, mặt càng đỏ hơn.

Anh nheo mắt lại đầy nguy hiểm: "Xem ra, em nhắm tới tiền của anh. Nếu vậy, anh nhất định sẽ khiến em yêu anh." Vừa nói xong liền cắn vào tai cô, liếm láp.

Thanh âm cực kỳ mập mờ, "Khiến em yêu anh trong lúc anh ở trong cơ thể em đạt được khoái cảm."

Mặt cô đỏ lên ngay lập tức, cô cắn môi, nghĩ thầm: "Phạm Ngự, tha hồ mà hưởng thụ đi, hay đợi đấy, tôi nhất định sẽ cho anh một hôn lễ khó quên. Vì ngày đó, tôi, nhìn."

An Tuyết Thần cắn răng một cái, sau đó chủ động hôn lên cổ Phạm Ngự. Phạm Ngự hoàn toàn cứng đờ, cảm nhận đầu lưỡi ướt át của cô đùa giỡn trên cổ mình.

Anh hít một hơi, nhắm chặt mắt, trên trán rịn đầy mồ hôi. Anh ôm eo cô, sau đó nâng mặt cô lên, giọng khàn khàn: "Cô bé, em đang quyến rũ anh?"

Cô quyến rũ, cười một tiếng: "Vậy em có thành công không?"

Cổ họng Phạm Ngự cháy khô, nhanh chóng áp lên đôi môi căng mọng của cô. Cô rất quyết rũ, nhất là lúc nói chuyện với cô, thật muốn bỏ cô vào miệng rồi từ từ thưởng thức.

Thật sự mềm mại, thơm ngon. Vừa hôn liền không muốn dứt ra. Phạm Ngự nhắm chặt mắt, hôn cô, tỏ vẻ hưởng thụ. An Tuyết Thần nhìn anh, sau đó cũng từ từ nhắm mắt lại.

{Đã bị chặn}

{Tác giả: Một trận chiến kịch liệt tới tấp, viết như vậy là vì biên tập viên đã để ý tới tôi, nhưng mà hôm nay là Đại kết cục, chỉ mong hôm nay hân "thù hạ lưu tình", giả vờ như không nhìn thấy chỗ này, tất cả mọi người đều mừng tôi kìa.}

Sáng sớm, hai người nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi, vừa xuống lầu đã nhìn thấy Lê Lê. An Tuyết Thần định chạy như bay xuống, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt hung hăng của Lạc Trạch, cô liền quay đầu nhìn Phạm Ngự, nhíu mày, ý là: Sao anh ta cũng đi theo?

Phạm Ngự liếc mắt nhìn Lạc Trạch, sau đó khước miệng hơi cong lên, ôm vai An Tuyết Thần đi xuống: "Lạc thiếu rảnh rồi nên theo vợ tôi đi thử áo cưới sao?" Giọng nói đều là quở trách. An Tuyết Thần chớp mắt nhìn Phạm Ngự, ý là khen anh nói hay lắm. Phạm Ngự cũng chớp hai mắt. Lạc Trạch nhìn hai người họ, cũng không quan tâm tới lời chế giễu của Phạm Ngự.

"Phụ nữ của mình, mình nhất định phải ở bên cạnh." Lạc Trạch lớn giọng tuyên bố. Giang Lê Lê là người phụ nữ của Lạc Trạch anh. An Tuyết Thần bĩu môi, sau đó đến chỗ Lê Lê.

"Lê Lê, lát nữa cậu phải chọn giúp mình một bộ váy đẹp nhất đấy." Cô cầm tay Lê Lê, nhân cơ hội đó đưa cho Lê Lê một tờ giấy. Giang Lê Lê sừng sốt, nhìn đôi mắt mở to của An Tuyết Thần. Cô liền lén cất tờ giấy vào túi của mình.

"Ừ", mình nhất định sẽ giúp cậu chọn một bộ váy đẹp nhất." Giang Lê Lê cười cười trả lời.

Hai người nhìn nhau cười. Sau đó, An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, nói: "Đi thôi, còn chưa muốn đi sao, trời nóng quá." Nói xong cô cũng lau mồ hôi.

"Đi thôi."

Tiệm áo cưới----- {Đương nhiên cũng là của Phàm Ngự rồi.}

An Tuyết Thần được nhà thiết kế gọi vào trong, hai người đàn ông kia thì ngồi trên ghế salon xem báo, uống cafe. Giang Lệ Lệ nhìn xung quanh, sau đó hỏi một nhân viên.

"Thật ngại quá, xin hỏi toilet ở đâu vậy?"

"À, đi thẳng, quẹo trái là đến."

"À, cảm ơn cô." Lệ Lệ liền đi về phía toilet, Lạc Trạch vẫn để mắt tới cô, ánh mắt đều là tình cảm phức tạp.

Cho đến khi cô biến mất ở khúc cua, vào phòng vệ sinh, Phàm Ngự liếc mắt một cái, sau đó nói: "Vẫn không thể bỏ được thì dứt khoát cưới về đi."

Lạc Trạch vuốt trán, sau đó làm ra vẻ mặt phóng túng: "Cưới cô ấy? Vợ của mình tuyệt đối không phải là người phụ nữ mà mình dùng để chơi đùa."

Giang Lệ Lệ đi ra, vừa đúng lúc nghe thấy những lời này của Lạc Trạch, đau lòng. Phàm Ngự ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt bi thương của cô, "Phải không? Mình rất mong được xem thử vợ cậu sẽ như thế nào đấy!"

"Đương nhiên là xứng với mình rồi." Lạc Trạch vuốt tóc trên trán, nhìn thấy Giang Lệ Lệ đang đứng ở đằng kia. Anh sừng sốt, không ngờ cô ấy trở ra nhanh như vậy. Thật ra thì Giang Lệ Lệ chỉ liếc nhìn tờ giấy một chút, trên đó viết trí nhớ của cô đã phục hồi.

Giang Lệ Lệ không nhìn Lạc Trạch mà đi toilet, đột nhiên điện thoại kêu lên, "Alo, ừ, ừ, được, ừ."

Nói xong cô liền cúp máy. Lạc Trạch nhìn cô, nghĩ: "Số của cô ấy chỉ có mình biết, vừa rồi là ai gọi?"

"Ai vậy?" Lạc Trạch có chút sốt ruột, hỏi.

Cô thật sự tức giận, sau đó xoa người nhìn anh, cười một cái, một nụ cười quyến rũ: "Là ai thì liên quan gì đến anh chứ? Miễn là không phải đàn ông, không phải anh là chủ sao?! Thân là tình nhân tôi có thể làm gì được, vì thế người gọi tới là một cô gái. Có cần hỏi người đàn ông bên cạnh anh không?" Cô cũng không màng đến sắc mặt anh đang tối sầm, khó coi biết bao nhiêu mà đi thẳng lên lầu.

Phàm Ngự cố nén cười, nhẹ giọng nói: "Đối với phụ nữ, cậu có chút nhạy cảm."

Lạc Trạch liếc anh một cái, đôi mắt khép hờ. Người phụ nữ này, gần đây cô có chút hỗn láo thì phải. Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch, nói: "Trạch, mình nhắc nhở cậu lần cuối, đừng phá hủy tất cả."

Lạc Trạch đang giận, làm gì còn thời gian nghe anh nói: "Nín, chuẩn bị nhìn vợ sắp cưới cậu kia." Đây là thẹn quá hóa giận a.

Phàm Ngự cũng chỉ cười cười, tiếp tục xem tạp chí.

Phòng thử đồ trên lầu-----

Giang Lệ Lệ vào phòng thử đồ, vừa nhìn thấy cô đi vào, An Tuyết Thần nhìn nhà thiết kế đang giúp mình chỉnh lại áo cưới: "Không được, tôi thấy bộ này không hợp, bộ váy tôi vừa thấy lúc này, phiền cô lấy giúp tôi."

"Vâng, được, Phàm phu nhân."

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, không ngừng gật đầu nói: "Tuyết Thần, cậu thật là đẹp."

Cô nhìn Lệ Lệ, sau đó khần trương nói: "Lệ Lệ, mình nhờ cậu một việc. Vào ngày mình lết hôn, cậu đưa cho mình một bộ váy cưới khác."

Giang Lệ Lệ nghi vấn hỏi cô: "Cậu muốn làm gì?"

An Tuyết Thần cười gian một tiếng, nói nhỏ bên tai Lệ Lệ, không biết là đang thì thầm điều gì.

Vì cả hai nhà đều ngại, cho nên ngày đó cũng không để cho ba mẹ An Tuyết Thần đến dự, sau này sẽ đến thăm họ sau.

Giang Lệ Lệ vừa nghe liền kinh ngạc nhìn An Tuyết Thần, sau đó mở miệng: "Cậu có chắc Phàm Ngự sẽ không ăn thị cậu chứ?"

An Tuyết Thần gật đầu, "Cho nên đến lúc đó mới cần sự giúp đỡ của cậu."

"Được, kịch hay như vậy, mình cũng không muốn bỏ qua." Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần nói.

An Tuyết Thần gật đầu, nói: "Chúng ta ra ngoài trước đã, nếu không họ sẽ nghi ngờ."

Hai người gặt đầu, chuẩn bị xuống lầu. An Tuyết Thần đột nhiên nhớ ra điều gì, nhìn nhà thiết kế, nói: "Phiền cô giúp tôi chọn một bộ lễ phục phù dâu hợp với cô ấy."

Hai người cùng đi xuống lầu, khiến cho hai người đàn ông đang ngồi trên ghế sáng mắt.

An Tuyết Thần giống như mây trôi giữa trời xanh, treo trên trời nhưng lại khắc trong biển. Treo ở bên người nhưng lại khắc ở đáy lòng, nhẹ nhàng như hạt cát bị gió cuốn đi. Lộ vẻ thanh nhã, ôn nhu như vậy; giọng nói trong suốt cùng khuôn mặt tươi cười; thật xinh đẹp. Ngoài việc khiến cho người ta động lòng sâu sắc, cô còn xinh đẹp khiến cho người ta khao khát, khiến cho người ta không thể hít thở

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đôi mắt nhanh chóng trợn to lên, nhìn cô gái xinh đẹp gấp bội trước mặt mình, nhìn cô bước từng bước về phía mình, khóe miệng nhếch lên, tràn đầy hạnh phúc.

Còn Giang Lệ Lệ thì đỏ mặt, nhất định mình phải tỏ vẻ vui mừng cho cô ấy. Bộ dạ phục màu hồng, khí chất thanh nhã cao quý, biểu tượng cho cô gái thuần khiết không tí vết, càng thêm đẹp rạng ngời.

Cô như ngôi sao lấp lánh giữa trời đêm, như nụ hoa hé nở, như một viên ngọc quý, sáng chói, thanh nhã, cao quý. Nhìn bộ lễ phục trên Lệ Lệ, cô đẹp một cách hoàn mỹ, Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ trước mắt, dường như thoáng một giây anh cảm thấy tim mình như ngừng đập. Bây giờ anh mới biết, mình có một chút yêu thích cô gái này, chỉ thích một chút xíu.

Giang Lệ Lệ thấy Phạm Ngự nhìn chằm chằm An Tuyết Thần, đột nhiên nhớ tới lời An Tuyết Thần nói lúc nãy, nhất thời không nhịn được mà bật cười, nụ cười này thật sự chạm vào tim Lạc Trạch. Chưa bao giờ anh thấy cô cười vui vẻ, không che giấu như vậy.

"Phạm tổng, chúc mừng anh, phu nhân của anh quả là một tiên nữ, phải trân trọng a." Giang Lệ Lệ vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến người khác chớ nói chi là ánh mắt. Đúng là Lạc Trạch đang nhìn Lệ Lệ bằng ánh mắt nóng rực, bây giờ anh rất muốn vồ lấy cô, nuốt cô vào bụng, nghĩ thế hạ thân liền trở nên cứng rắn. Phạm Ngự thoáng nhìn, khóe miệng kéo tới tận mang tai, sau đó ôm lấy An Tuyết Thần đi vào phòng nghỉ phía trong.

"A, Phạm Ngự, anh làm gì vậy? Thả em xuống!!!" An Tuyết Thần đỏ mặt, nói.

"Ăn sạch em!!!" Anh vừa nói vừa đẩy cửa phòng nghỉ, đi vào. Giang Lệ Lệ có chút kinh ngạc, tình huống gì đây? Một lúc lâu sau mới hoàn thần, thâm thúy cười một tiếng, sau đó mới xoay người đúng lúc đối mặt với đôi mắt nóng bỏng kia. Trong ánh mắt đó có gì, Lệ Lệ biết rất rõ, tim cô như muốn nhảy ra ngoài, liền thu nụ cười lại, xoay người lên lầu thay bộ lễ phục này ra. Mời đi được một bậc thang..

"Lạc Trạch, anh... anh làm gì vậy?" Cô hoảng sợ nhìn Lạc Trạch, bị anh giam trong ngực, bụng mình cảm giác rất rõ hạ thân cứng rắn của anh.

Lạc Trạch khôi phục lại vẻ phóng túng lúc nãy, khép hờ đôi mắt, tản ra mùi ***: "Em có cảm giác được rằng nó đang có phản ứng với em không?"

Cô đỏ mặt, mặc kệ, cắn đôi môi đỏ của mình, không muốn quan tâm anh, nơi này là nơi công cộng mà. "Thả tôi ra, tôi muốn thay đồ."

Lạc Trạch hí mắt nhìn nơi tròn trịa, đầy đặn kia; khe rãnh sâu, da thịt trắng như tuyết, luôn luôn khiến cho người ta phạm tội.

"Cô bé, đừng cho là anh không biết em đang nghĩ gì. Bây giờ anh muốn ở trên người em, em cũng phải để cho nó có cơ hội vì em mà thỏa mãn chứ." Nghe vậy, khuôn mặt Giang Lệ Lệ trở nên trắng bệch.

"Anh đừng có mà quá đáng, Lạc Trạch." Cô nổi cáu mà không hề hay biết chính vì tức giận thờ hờn hển mà khiến cho đôi gò cao kia phập phồng theo. Đôi mắt Lạc Trạch cũng đỏ lên, cúi đầu liếm liếm phần da thịt đang lộ ra kia.

"Anh, Lạc Trạch, anh thả..." Cô còn chưa nói hết câu thì bị anh hôn chặn lại. Anh ôm cô đi về phòng bao khác bên trái.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần vào phòng nghỉ, nhưng cũng không làm gì cả, chẳng qua là để cho hai người kia xem thôi. Xem ra, cảm giác của tiểu tử kia đối với Lệ Lệ rất mãnh liệt. Từ khi nào mà cậu ta hưng phấn vì một người phụ nữ như thế. Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là cậu ta đã yêu cô ấy, cho nên lúc nào cô ấy cũng hấp dẫn cậu ta.

Quả nhiên, Lạc Trạch ăn sạch Giang Lệ Lệ. Cô đỏ mặt ngược nhìn anh chạy như bay trên người mình, nghĩ thầm: "Lúc nào cũng có thể động dục được. Mẹ kiếp!!! Sao anh ta không đi tìm người phụ nữ khác, ngày nào cũng tham gia hoan ái với anh ta, chỉ trừ mấy ngày kia, một năm 365 ngày, ngày nào cũng hoạt động cả.

Anh nhìn đáng vẻ không cam tâm tình nguyện phía dưới, trong lòng nổi lên lửa giận, sau đó đột nhiên hung hăng lên đỉnh.

"Ừm...a--" Giang Lệ Lệ chịu không nổi, thét chói tai một tiếng. Lạc Trạch rất hài lòng khi nghe tiếng thét của cô, mỗi một lần đều tăng thêm sức. Anh thích cô ở dưới thân mình mà rên rỉ. Lúc này anh mới có cảm giác thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 132: Kết cục

Rất nhanh, đã đến ngày thành hôn, hôn lễ của Phàm Ngự đương nhiên là vang dội khắp thiên hạ. Nhưng An Tuyết Thần lại nói, không cần thể hiện với nhiều người như vậy, chỉ cần mời những người tương đối thân cận cùng có thể xứng đôi trên thương trường là được, còn lại liền truyền bá cả nước.

Ngày thành hôn, An Tuyết Thần mặc toàn thân áo cưới, từ biệt thự đi ra ngoài, ngồi lên xe Phàm Ngự, Phàm Ngự nắm tay nhỏ bé của An Tuyết Thần, một đôi tròn mắt đen nhu tình như nước: "Tuyết Thần, gả cho anh rồi, em vui vẻ không?"

An Tuyết Thần cũng cầm bàn tay Phàm Ngự, sau đó cười nói: "Ừ, em rất hạnh phúc, em cũng rất tò mò đợi hôn lễ của chúng ta, nhất định là xinh đẹp nhất, chỉ cần anh đứng ở trên đài chờ em đi từng bước một về phía anh là được rồi."

Phàm Ngự nâng cầm An Tuyết Thần lên, thâm tình hôn. Nhìn thấy một màn như thế, trong lòng lão Mã vui vẻ, hai người kia rốt cuộc tu thành chính quả rồi.

Đồng thời, Giang Lệ Lệ cùng Lạc Trạch cũng đã lên đường, bởi vì là dâu phụ nên phải chuẩn bị rất nhiều thứ, Lạc Trạch cũng không chú ý Giang Lệ Lệ cầm cái gì.

Hiện trường ——

Giáo đường màu trắng điểm xuyết đầy hoa hồng màu đỏ cùng Bách Hợp màu trắng, rèm cửa sổ màu hồng bị kéo ra cửa sổ hoa hồng màu vàng, vách tường trắng tinh hai bên làm nổi bật đèn treo thủy tinh vô ngựa màu trắng cùng Hoa Bách Hợp màu trắng. Hai bên đại sảnh, hai hàng ghế kéo dài với các loại cánh hoa khác nhau. Hiện trường kia, quả thực là tuyệt mỹ ngây người.

Sau khi hai người xuống xe, An Tuyết Thần ôm cổ Phàm Ngự sau đó khẽ hôn: "Anh đi đi, chờ em, lần này đến lượt em đi về phía anh."

Phàm Ngự nhất thời cũng không muốn cùng cô tách ra, cho nên nụ hôn sâu hơn, Giang Lệ Lệ ở một bên thấy thế: "Phàm tổng, tôi nói, anh ở đây không nhanh đi vào, qua thời gian thì không xong đâu đấy."

Cuối cùng Phàm Ngự cũng buông An Tuyết Thần ra, sau đó đi vào giáo đường, Lạc Trạch cũng theo đuôi đi vào. Còn dư lại hai cô gái. Hai cô gái nhìn nhau cười một tiếng.

Trong giáo đường, Phàm Ngự cùng Mục Sư còn có khách cùng người quay hình, toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi cô dâu vào bàn. Rốt cuộc âm nhạc cũng vang lên rồi. Nhìn một vị lão nhân, đó là cha của Phàm Ngự - Phàm Kinh Thiên, {Các bạn nói lão nhân gia này sao? }

Cô dâu khoác tay Phàm Kinh Thiên từng bước một đi tới, đứng ở phía trước Phàm Ngự, khoe miệng treo nụ cười, không nghĩ tới anh cũng sẽ có một ngày như vậy, anh đứng đầu trong hắc đạo, cũng sẽ có một ngày hạnh phúc như vậy.

Phàm Ngự nhìn người đi từng bước một tới, trong lòng có chút khản trương, lại có chút kích động, chính anh trải qua vô số những mưa gió, thế nhưng lại khản trương.

Phía sau chính là Giang Lệ Lệ nâng lễ phục cô dâu đi phía sau, nụ cười một mực treo trên mặt, thật rất muốn cười. Lạc Trạch ngồi tại chỗ, nhìn bóng dáng mỹ lệ của Giang Lệ Lệ, liếc mắt một cái nhìn ánh mắt những người đàn ông trên thương trường nhìn Giang Lệ Lệ, anh vừa muốn đem cô gái này nhét vào động không đáy không có một ngày yên tĩnh.

Nhất là nhìn thấy trên mặt cô luôn có nụ cười chói mắt. Cô thế nào chưa bao giờ cười với anh như vậy, thế mới biết cô cười lên thật rất đẹp. Rất đẹp.

Một khúc cuối cùng cũng xong, cô dâu rốt cuộc đi lên đài, Phàm Kinh Thiên tươi cười đem cô dâu mang theo gang tay trắng đặt trên tay Phàm Ngự, nói: "Chúc phúc hai con!"

Phàm Ngự nhận lấy tay cô dâu, sau đó nhìn Mục Sư, ý bảo có thể bắt đầu, giáo phụ cầm một quyển Thánh kinh màu đen cầu nguyện một phen nói.

Cha xứ: "Chú rể, con nguyện ý cưới cô dâu làm vợ sao?"

Chú rể: "Đúng vậy, con nguyện ý."

Cha xứ: "Vô luận tương lai cô ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc vô luận tương lai thân thể khỏe mạnh hay bệnh tật, con cũng nguyện ý vĩnh viễn ở một chỗ với cô ấy sao?"

Chú rể: "Đúng vậy, con nguyện ý."

Cha xứ chuyển sang cô dâu.

Cha xứ: "Cô dâu, con nguyện ý gả cho chú rể sao? : "Vô luận tương lai anh ấy là giàu hay là nghèo khó, hoặc vô luận tương lai thân thể khỏe mạnh hay bệnh tật, con cũng nguyện ý vĩnh viễn ở một chỗ với anh ấy sao?"

Cô dâu: "Tôi không phải cô dâu"

Một câu nói làm cho những người ở đây sôi trào lên, nụ cười Giang Lệ Lệ sâu hơn, Lạc Trạch nửa hí mắt nhìn Giang Lệ Lệ, không trách được cô cười đến vui vẻ như vậy, không ngờ cô dâu thế nhưng không phải là An Tuyết Thần.

Phạm Ngự vừa nghe vén khăn chum đầu của cô dâu lên, quả nhiên cái khăn che mặt vén mở lên, người trong giáo đường lần nữa sôi trào, thôn thức một mảnh, cô gái này đáng đáp cũng quá xấu, trên mặt có một khối bớt lớn.

Phạm Ngự vén khăn che mặt lên một giây tiếp theo cả khuôn mặt cũng lo lắng, trở nên khát máu hung ác lệ, cô chạy, cô lại dám chạy lần nữa. Trong nháy mắt lấy ra súng lục màu kim bên hông, thấp ở não bộ cô gái thanh âm âm lãnh dọa người: "An Tuyết Thần, cô ấy đâu?" Phạm Ngự cơ hồ là quát lên.

Cô gái cũng không sợ, cô nhưng hướng Phạm Kinh Thiên, "Cô ấy nói cô ấy khôi phục nhớ, đi rồi, đưa bé mang cho con."

Quả nhiên Phạm Ngự nghe xong liền thông qua điện thoại: "Mị Ảnh, phong thành cho tôi, tra ra vị trí hiện tại của cô ấy, một phút không tra được, cậu đừng sống." Phạm Ngự nổi giận, anh thật sự nổi giận.

Phạm Ngự nhìn Giang Lệ Lệ, một đôi ánh mắt khát máu nhìn Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ vẫn mỉm cười trước sau như một, Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự vội vàng đi tới bên người Giang Lệ Lệ, một giây kế tiếp quả nhiên Phạm Ngự cũng đi tới, "Lạc Trạch, cút ngay cho tôi"

"Nói, cô ấy đâu? Cô ấy ở đâu?" Bây giờ Phạm Ngự đã hóa thành ma quỷ rồi, giống như Satan. Tại chỗ cũng dọa sợ. Đều nói Phạm Ngự giết người không chớp mắt. Khát máu vô cùng.

Giang Lệ Lệ thân nhiên nói: "Nhìn màn ảnh lớn phía sau"

Quả nhiên trên màn ảnh xuất hiện một cô gái mặc áo cưới: "Ông xã, Sur-prise."

Sau đó màn ảnh liền tối, cửa xuất hiện một cô gái khác mặc áo cưới, lần này là Mục Anh Lan đỡ An Tuyết Thần đi tới. Khuôn mặt Lạc Trạch khăn trương trong nháy mắt buông lỏng sau đó còn có chứa vẻ đùa giỡn.

Phạm Ngự kinh ngạc một phen, sau đó phản ứng kịp, nhìn phụ thân của mình, nhưng là ông cụ nhìn khán, nhìn xuống, chính là không nhìn anh. Trong nháy mắt Phạm Ngự hiểu là chuyện gì xảy ra, thì ra là bọn họ là ác kịch, tốt, An Tuyết Thần, nhìn anh tối nay, giết chết em.

Phạm Ngự nửa hí mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của An Tuyết Thần, tiến lên vài bước bước ngang An Tuyết Thần liền đi tới bên cạnh Mục Sur: "Tuyên bố"

"À? A, a, tôi tuyên bố Phạm Ngự tiền sinh cùng An Tuyết Thần tiểu thư trở thành vợ chồng"

Lạc Trạch thấy thế lập tức ồn ào lên: "Ui da, Phạm thiếu, như vậy không thể chờ đợi à, sợ cô dâu chạy mất sao?"

Trong nháy mắt gia tăng hòa đều nở nụ cười. "Ha ha ha ha ha ha ha"

Phạm Ngự ôm chặt lấy An Tuyết Thần, gần sát bên tai cô: "Cô gái, hôm nay em để cho anh trở thành trò cười, xem tối nay anh thu thập em thế nào, nhớ đây chính là truyền hình trực tiếp"

An Tuyết Thần vòng chắc cổ của Phạm Ngự, cười quyến rũ: "Ông xã, sợ rằng không được, trong bụng em có em bé."

Phạm Ngự vừa nghe sau đó nhìn An Tuyết Thần, giống như đang xác định cô nói thật hay giả, lúc này Giang Lệ Lệ cầm một trang giấy xuất hiện ở trên đài nói: "Các vị, đây là giấy khám chứng nhận cô dâu đã mang thai, ống kính cho đặc tả, tất cả mọi người ái mộ Phạm tổng, liền từ cách xa thôi."

Phạm Ngự vừa nhìn là thật, sau đó gương mặt kích động nhìn An Tuyết Thần nói: "Tuyết, Tuyết Thần, em thật sự có?"

An Tuyết Thần gật đầu một cái: "Ừ, có."

Phạm Ngự cúi đầu hôn cô thật sâu, dưới đài một mảnh tiếng vỗ tay, đột nhiên...

"Ba mẹ, hai người cũng không nên có em gái thì không cần con trai, ba, ba cũng đừng có quên ba đã cam kết gia sản của ba toàn bộ đều là của con." Tiểu Niệm Ngự mặc toàn thân tây trang sau đó từ cửa chạy tới, tất cả mọi người tò mò nhìn Tiểu Nam Hải hết sức giống Phạm Ngự.

"Con trai." An Tuyết Thần ôm lấy Tiểu Niệm Ngự, Phạm Ngự nhìn tiểu tử này.

"Con cũng có phần?"

"Dạ, diễn thế nào, không phục à?" Thanh âm Tiểu Niệm Ngự rất nhỏ, nói.

"Chúc mừng, chúc mừng Phạm tổng tam hỉ lâm môn"

Phạm Ngự nhìn Tiểu Niệm Ngự, cuối cùng nhìn An Tuyết Thần, sau đó cười một tiếng, hôn cánh môi An Tuyết Thần, dưới đài tất cả đều là lời chúc

phúc. Giang Lệ Lệ nhìn, khỏe mắt đã ướt, len lén lau một cái, nhưng vẫn khiến Lạc Trạch nhìn thấy.

Rất lâu sau. Phàm Ngự buông An Tuyết Thần ra cười, sau đó nhìn những người dưới đài vì bọn họ chúc phúc, Phàm Ngự cúi đầu đưa bàn tay ra vuốt ve cái bụng nhỏ còn chưa nhô lên của An Tuyết Thần. Thật tốt, mặc dù là hôn lễ ác ma, nhưng cũng là cả đời khó quên.

Giang Lệ Lệ lôi kéo tay nhỏ bé của An Tuyết Thần: "Tuyết Thần, chúc bạn hạnh phúc."

An Tuyết Thần đỏ mắt sau đó ôm Lệ Lệ: "Lệ Lệ, cậu cũng sẽ rất hạnh phúc, tin tưởng tớ."

Lệ Lệ gật đầu một cái, cô sẽ hạnh phúc sao? Nếu nói hạnh phúc không gì hơn cái này, nhưng mà đối với cô mà nói cũng rất khó khăn. "Tớ cũng sẽ, tớ nhất định sẽ." Chỉ cần rời khỏi anh, liền nhất định sẽ.

Lạc Trạch chau mày lại nhìn Giang Lệ Lệ khóc thầm, trong lòng một hồi co quắp. Kia không biết là cảm giác gì. Hôn lễ là một cuộc hạnh phúc cùng vui vẻ vượt qua. Đến buổi tối phụ thân vào động phòng rồi.

Ban đêm. Hai người nằm ở trên giường, An Tuyết Thần nghiêng đầu sau đó nhìn Phàm Ngự: "Tiểu Ngự, bây giờ em đã xứng với cái danh Phàm phu nhân rồi."

"Ừ, em là bà xã của anh." Phàm Ngự nghiêng đầu nhìn An Tuyết Thần.

"Em yêu anh. Ông xã."

"Anh cũng yêu em, bà xã"

Hai người dùng nụ hôn nóng bỏng cách thức tiêu chuẩn. Hạnh phúc của bọn họ vừa mới bắt đầu, còn có thể vẫn hạnh phúc tiếp. Chúc phúc hai người.

oOo Hết chính văn oOo

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Ngoại truyện 1: Lạc Trạch Tàn Nhẫn

Đêm đó sau khi trở về——

"A, Lạc Trạch, tôi CMN nói cho anh biết, anh chính là nên giết chết tôi đi, tôi cũng không thể nào nói cho anh biết. Cho nên CMN, anh mau thả tôi xuống." Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch khiêng trên bả vai mình, nghe Giang Lệ Lệ la to, nhưng anh lại coi như không nhìn thấy, giờ phút này mặt của Lạc Trạch đến tốt cùng có bao nhiêu đen, nhiều sương mù, cương quyết cỡ nào, hung ác lệ. Một đôi mắt chim ưng thời thời khắc khắc cũng tản ra nguy hiểm, một đôi mắt chim ưng màu nâu trở nên trầm tĩnh. Ở nơi đêm tối này nhất định xảy ra cái gì.

"A" Lạc Trạch đem Giang Lệ Lệ té ở trên giường, một đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn chăm chăm Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của anh, dù là bình thường cũng là bất giác phóng đảng, Giang Lệ Lệ không nhìn được lui về phía sau.

Lạc Trạch khẽ phác hoạ khoe miệng, giờ lên nụ cười hết như Satan, độ cong này giờ lên, như một thanh kiếm trí mạng. Kích thích trái tim Giang Lệ Lệ run rẩy.

"Anh, anh, Lạc Trạch, tôi, anh muốn làm cái gì? Mặc kệ anh muốn làm cái gì tôi đều sẽ không khuất phục." Giọng nói của Giang Lệ Lệ rõ ràng mang theo run rẩy, nhưng lấy tính tình của cô thế nào có thể chịu đi cầu xin tha thứ hoặc là phục tùng. Chỉ có thể gắng gượng.

Lạc Trạch chỉ tà mị cười một tiếng sau đó trừng mắt nhìn Giang Lệ Lệ: "Vậy sao? Tôi ngược lại muốn nhìn em bị bức xương sem có thể cứng rắn được bao nhiêu?" Lạc Trạch nói ra lời nói, ẩn chứa hung ác lệ.

Giang Lệ Lệ không khỏi ôm chặt thân thể, cô có một loại cảm giác xấu mãnh liệt, có lẽ chính là chỗ này, một ngày thay đổi, cô bắt đầu sợ anh.

Nhìn Lạc Trạch cười giễu cợt tà tứ, cô kinh hoàng, cô xuống giường liền muốn hướng chạy cửa. Mới vừa bước ra một bước liền bị một bàn tay to hung hăng níu lấy tóc.

"A buông tay, anh buông tôi ra." Giang Lệ Lệ bởi vì da đầu bị nắm đau đớn, bị buộc ngược đầu nhìn về mặt sương mù của Lạc Trạch.

"Chạy à, cô cho rằng cô có thể chạy ra ngoài sao?" Nói qua liền cứng rắn nắm kéo tóc dài của Giang Lệ Lệ, đuôi phải hướng đầu gối của cô hung hăng đá. "Phịch" một tiếng Giang Lệ Lệ bởi vì đau đớn không chịu nổi quỳ gối trước mặt Lạc Trạch. Giang Lệ Lệ ngược đầu nhìn Lạc Trạch, cắn chặt lấy môi môi của mình, không muốn làm cho mình phát ra một tiếng kêu.

Lạc Trạch ngồi ở trên giường, ngón tay vuốt vuốt cằm của cô, trong mắt của Lạc Trạch tràn đầy châm chọc sắc bén, cười như không cười nhìn Giang Lệ Lệ: "Bướng bỉnh như vậy? Tôi nhất định sẽ làm cho cô cầu xin tôi!"

"Phi" Giang Lệ Lệ phun anh.

Lạc Trạch hiểu rõ con người thay đổi khát máu, dùng sức nắm cằm của cô, giống như hơi dùng lực một chút cằm của cô sẽ nát. cd Giang Lệ Lệ bị đau "á" một tiếng, nhúu chặt lông mày lại.

Lạc Trạch nhìn bộ dáng quật cường của cô, đột nhiên nhếch môi cười, bàn tay chậm rãi tuột xuống dưới, cảm cần cổ trắng như tuyết của cô, cảm bị buông ra trong nháy mắt tím bầm một mảnh, có thể thấy được mới vừa rồi dùng bao nhiêu lực.

"Cô gái à, tôi đột nhiên rất muốn dạy dỗ em, để cho em ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh tôi, tôi thật sự muốn nhốt hết hai khắp người em." Lạc Trạch nói là cần răng nghiến lợi, giống như rất muốn bóp chết cô, theo lời của anh, bàn tay giữ ở cổ cô từ từ tăng thêm sức lực.

Sắc mặt của Giang Lệ Lệ bỗng trở nên đỏ, nhưng cũng không cầu xin tha thứ, cô sắp không thể hít thở, nếu như cứ như vậy chết trong tay anh, có thể ôm lấy Tuyết Thần, như vậy cô cũng cam nguyện rồi. Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, giờ khắc này đang suy nghĩ, vĩnh viễn đừng nhìn thấy anh.

Lạc Trạch nhìn cô bày ra bộ dạng chuẩn bị nhận lấy cái chết, liền hung hăng đem cô ngã trên mặt đất, giọng nói vô cùng châm chọc: "Muốn chết, nhiệm vụ không hoàn thành, muốn chết cũng đừng mơ tưởng, xem ra trước kia là tôi quá phóng túng cô."

Giang Lệ Lệ vô lực ngã ngồi ở trên sàn nhà, nỗ lực ho khan, Giang Lệ Lệ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Lạc Trạch, ở trong đó có nòng đậm hận ý, đúng vậy, cô thật hận, thật hận người đàn ông này phá hủy tất cả của mình.

Lạc Trạch nâng tuấn lông mày nhìn Giang Lệ Lệ, nhìn trong mắt cô là tức giận cùng thù hận, đột nhiên cảm thấy rất chói mắt. Môi mím chặt, cuối cùng xoay người từ trong ngăn tủ lấy ra cái gì, sau đó đi về phía Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ nhìn anh liền hướng phía sau lui. Khuôn mặt tươi cười hoảng sợ nhìn Lạc Trạch.

"Anh muốn làm gì?" Cô lui, anh tiến.

Cuối cùng cô thối lui đến không còn đường có thể lui. Lạc Trạch nhìn cô ngồi xổm người xuống, ngón tay dài vuốt ve cái cằm mới vừa rồi bị mình bóp máu ứ đọng, cuối cùng dùng sức, hướng trong miệng của cô ném vào một viên thuốc.

"Ừ, khụ khụ, khụ khụ, anh cho tôi ăn cái gì?" Giang Lệ Lệ ho kịch liệt, muốn đem viên thuốc mới vừa rồi mình nuốt vào trong bụng ho ra ngoài.

"Đương nhiên là thuốc khiến cô gái **." Mặt Lạc Trạch tà khí nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó vỗ tay, chỉ thấy hai người đàn ông ** thân trên đi tới.

Trái tim Giang Lệ Lệ cảm giác xấu càng ngày càng nghiêm trọng, thân thể từ từ nóng lên, hô hấp dồn dập, cô biết vừa nãy cô ăn thuốc. ce Giang Lệ Lệ cảm quả đắng, một đôi mắt mê ly nhìn Lạc Trạch.

"Lạc Trạch, không nghĩ tới anh hèn hạ như thế." Giang Lệ Lệ thở hổn hển nói. Một khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ rực. 7 Giang Lệ Lệ bắt đầu nín chặt lấy lồng ngực của mình, giống như xé ra, nhưng vẫn lưu lại ở dưới một chút lý trí không cho phép cô làm như vậy.

"Cô gái, tôi sẽ khiến em cầu xin tôi đấy. 3 Chết rất dễ dàng, nhưng để em chết khi làm như vậy, tôi muốn để cho em ở chỗ kín của người đàn ông chết đi. Còn chưa đi, chờ cái gì?" Giọng mặt Lạc Trạch đùa giỡn nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ, thuốc đã phát huy tác dụng, khuôn mặt giễu cợt nói.

Hai người đàn ông bắt đầu dời bước đi về phía Giang Lệ Lệ co rúc trong góc, Giang Lệ Lệ nhìn hai người đàn ông cao lớn, trong lòng sợ hãi, đôi mắt cô gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông ở một chỗ trên ghế sa lon thường thức.

"Lạc Trạch, anh sẽ phải hối hận, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh, chết cũng sẽ không." Giang Lệ Lệ nói nòng đậm như vậy, trình liệt như vậy. 67 Giang Lệ Lệ nhìn hai người đàn ông, trong ánh mắt lộ ra âm lãnh, hai người đàn ông này sùng sốt.

Lạc Trạch làm sao sẽ không nhìn thấy lời cô sắc bén, hung ác lệ, "Chờ cái gì?" Lạc Trạch tức giận kêu.

Một người đàn ông tiến lên bắt nâng thân thể Giang Lệ Lệ, ném lên giường, ngay sau đó hai người liền bao trùm lên. b Giang Lệ Lệ ra sức phản kháng đánh phía trên người đàn ông, nhưng bởi vì được hiệu tất cả phản kháng biến thành lời mèi không tiếng động.

"Buông, buông tôi ra, cách xa tôi, cách, cách tôi xa một chút." Giang Lệ Lệ bắt đầu xé rách y phục trên người mình vốn là đã tàn phá không chịu nổi. Cô từ từ mất trí.

Người đàn ông ồn ào, đem lấy vấy cô xé toang tan tành, thân thể hoàn mỹ lộ ra, một thân quần áo màu đen cận thân, nhìn hai người đàn ông tự giác nuốt nước miếng một cái, trong mắt tất cả đều là dâm uế **. Một bên, ánh mắt Lạc Trạch âm lãnh, hung ác lệ, đoán không ra một đôi trông mặt đen nửa hí đang suy nghĩ gì?

Giang Lệ Lệ bắt đầu không an phận giãy giụa thân thể của mình, cánh môi mềm mại cắn chặt, giống như là quyến rũ không tiếng động. 9 Hai người đàn ông này đã không thể chờ đợi, bắt đầu đẩy quần dài trên người mình xuống, chỉ còn lại một cái quần lót, bên trong quần lót là cự long đã sớm đứng lên.

Giang Lệ Lệ nửa mở mắt nhìn người đàn ông chuẩn bị đánh về phía mình, trên người nóng ran càng ngày càng khó nhịn, cô nắm chặt hai quả đắng, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, đau đớn như vậy có thể mang lại cho cô tỉnh táo, Giang Lệ Lệ hướng tới gần, liếc mắt đèn bàn một cái, sau đó làm bộ

không chịu nổi, lăn xuống sàn nhà, quả thật cơ thể lạnh lẽo mang đến khoái cảm thoải mái cho cô.

Cô vừa lăn lộn vừa còn lẩm bẩm: "Mày, chúng mày, đừng tới đây, đừng tới đây." Thân thể trắng nõn đã trở nên đỏ, thật sự là mê người. Hai người đàn ông có thể thấy được đã không chịu nổi, đưa tay liền muốn tháo áo ngực của cô ra, Giang Lệ Lệ thấy thể cảm đèn bàn liền hướng đầu người đàn ông đập tới, trong nháy mắt người đàn ông chảy máu đầu ngã xuống đất, người đàn ông bị đau kêu thành tiếng, cuối cùng Giang Lệ Lệ đem đèn bàn đập nát, cầm một mảnh lớn nhất lên, hướng một gã khác, người đàn ông sùng sốt, lần đầu tiên nước mắt Giang Lệ Lệ xuất hiện, loại ánh mắt này, chính là muốn giết chết bọn họ. Quả nhiên ra sức đứng dậy, cầm chặt mảnh vụn trong tay của mình, tay của mình đã máu chảy không ngừng, nhưng chỉ có như vậy mình mới tỉnh táo, sẽ không bị được hiệu mê hoặc mà bị coi thường. Cho dù chết cũng phải có tôn nghiêm.

Đứng lên thân thể lão đảo muốn ngã, liền hướng cô người đàn ông ghim vào, người đàn ông hô to một tiếng, vội vàng che cổ của mình.

Một bên, Lạc Trạch nhìn lửa giận lớn hơn, đem ly rượu cầm trong tay ném vụn. Sau đó hô to: "Tất cả đều tiến tới cho tôi"

Sau đó hơn mười tên đàn ông đi vào, Giang Lệ Lệ sợ, giờ phút này cô thật sự sợ, cô liếc mảnh vụn trên đất một cái, ngồi xổm người xuống liền muốn nắm mảnh vụn trên đất lên, trông mắt Lạc Trạch hơi híp, bước nhanh đi tới trước mặt cô kéo tóc của cô liền hung hăng té ở trên giường. Thanh âm ám lãnh: "Các người nếu ai tiến vào cô ta, một người một trăm vạn"

Nói xong hơn mười người đàn ông nhìn nhau một cái liền bắt đầu cời y phục của mình. Tương lai nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, cô tuyệt vọng, lại không nghĩ rằng cái chết oanh oanh liệt liệt như vậy.

Giang Lệ Lệ nâng môi đỏ mọng, thanh âm tỉnh táo dọa người: "Lạc Trạch, tôi sẽ không quên anh, coi như uống canh Mạnh Bà" Ngay sau đó nhắm mắt lại.

Lạc Trạch nhìn cô tuyệt vọng như vậy, lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt. Hai quả đấm nắm chặt, mạch máu trên mu bàn tay có thể thấy rõ. 29 Tình cảnh trên trần rõ ràng như thế.

Mấy tên đàn ông đã cời cái gì cũng không còn lại, nhìn thân thể Giang Lệ Lệ, nước miếng chảy thẳng liền lập tức nhào qua. Giang Lệ Lệ cảm giác người trên người, nhú chặt chân mày lại, nước mắt vẫn lưu lại, trong thân thể nóng ran đã không chế không được, tự nhiên vươn cánh tay vòng chặt cổ lạnh lẽo của người đàn ông nào đó, người đàn ông càng thêm hưng phấn, đưa tay tháo áo ngực của Giang Lệ Lệ ra, trong nháy mắt hai luồng tuyết trắng lộ ra trong không khí, phần hồng mê người.

Sau đó cúi đầu liền muốn cắn dâu tây đã sớm đứng vững, chỉ nghe thấy "bịch" một tiếng. 6 Người đàn ông ngã xuống từ trên người của Giang Lệ Lệ. Người đàn ông còn lại cũng bị sợ không nhẹ, Lạc Trạch đỏ mắt nhìn cô gái đã tỉnh sa sút, anh đương nhiên biết tác dụng của thuốc kia mạnh đến đâu, cô có thể nhìn đến bây giờ đã là kỳ tích.

Lạc Trạch quét qua bọn họ, "Linh, đi vào"

Một người đàn ông áo đen đi tới, vẫn cúi đầu.

"Đem mắt bọn họ moi ra, phản kháng liền trực tiếp giết" Lạc Trạch như Satan ra lệnh ở trong phòng, vài tên đàn ông kia từng người từng người đã quý gối trên đất.

"Lạc thiếu, xin tha mạng, xin tha mạng".

"Linh, kéo xuống"

"Dạ, người tới đây, đem bọn họ lôi ra." Sau đó mấy người đàn ông áo đen đi vào, cũng không quản bọn họ la to trực tiếp bị nâng đi ra ngoài.

Về phần người đàn ông trên người Giang Lệ Lệ đã chết mất, bàn tay Lạc Trạch bứt tóc người đàn ông lên ném ra ngoài cửa. Giang Lệ Lệ bởi vì máu trên người lạnh lẽo khôi phục thần trí, cô sợ ngây người, từ đáy lòng cô sợ người đàn ông này, mọc mắt con người, còn có máu trên người mình. Cô nghĩ tới liền nằm ở bên giường bắt đầu nôn mửa.

Lạc Trạch nửa hí mắt nhìn cô gái trên giường chật vật không chịu nổi, cầm ga giường lên bao lấy cô, hướng gian phòng của mình đi tới.

Lạc Trạch thô lỗ đem cô ném xuống sàn nhà trong phòng tắm, sau đó cầm vòi hoa sen, tẩy rửa thân thể của cô, những thứ tư vị của mấy gã đàn ông khác anh không chịu nổi. Nước lạnh khiến Giang Lệ Lệ vốn kháng thuốc từ từ phục hồi tinh thần lại. Giang Lệ Lệ co ro thân thể, giờ phút này cô đã hoàn toàn trần trụi rồi. Hai tay bao quanh thân thể.

Một đôi mắt Lạc Trạch máu đỏ, vừa nghĩ tới những người đàn ông kia nhìn cô bằng loại ánh mắt dâm uế, anh liền muốn giết bọn họ.

"Á làm cái gì vậy?" Giang Lệ Lệ sợ hãi kêu ra tiếng, đối với hành động bây giờ của Lạc Trạch rất là không hiểu.

"Tôi muốn đem cô rửa sạch sẽ." Nói qua liền cầm bàn chải lên liều mạng lau chùi thân thể trắng nõn của Giang Lệ Lệ. Mặc kệ cô đau đớn thế nào.

"A, cái người biến thái này, là anh tìm người vũ nhục tôi, anh dừng lại động tác của anh, đau quá. 00 Cái người ma quỷ này." Giang Lệ Lệ kêu khóc, trên thân thể đau rất không thôi.

Phiên ngoại

Lạc Trạch tựa như không nghe thấy, hung hăng cạo thân thể của cô, một đôi mắt máu đỏ, cho đến thân thể của cô rỉ ra vết máu li ti, trong bồn tắm, trắng nõn từ từ đỏ hồng. Ánh mắt của anh mới bình thường.

Lạc Trạch nhìn sau lưng đã sưng đỏ, từng vết thương thật nhỏ, ứa máu li ti, thể mới biết mình hành động điên cuồng. Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ đã khóc khóc không thành tiếng, sau đó kéo khăn lông qua ôm lấy cô, đi ra phòng tắm, đặt cô ở trên giường lớn.

Giang Lệ Lệ bởi vì sau lưng đau đớn, không thể làm gì khác hơn là nằm lỳ ở trên giường, thật không dám hồi tưởng tất cả những gì vừa xảy ra. b Chỉ là không tiếng động khóc. b Người đàn ông này thật là đáng sợ, tính tình bất định, không phải anh muốn cho người khác vũ nhục mình sao, nhưng tại sao lại muốn giết chết người kia, nghĩ tới đây cô càng sợ hơn, anh dĩ nhiên cũng đem người giết chết, quả nhiên rất dễ dàng.

Lạc Trạch nhìn sau lưng cô vẫn còn rỉ máu ra ngoài, sau đó cầm điện thoại lên: "Lập tức tới biệt thự của tôi"

phút, hai người bác sỹ đã đi vào, bác sỹ liếc một cái liền lập tức chuyển ánh mắt về phía Lạc Trạch nói: "Lạc thiếu, chỉ là cạo, nhưng nhớ về sau đừng đụng nước, tôi lấy cho ngài dược cao, giúp vị cô nương này thoa ở bên trên là được rồi."

Nói qua hướng trong túi xách bên cạnh lấy ra dược cao đưa cho Lạc Trạch.

"Đi xuống đi"

"Ặc, dạ" Hai người bác sỹ lui xuống. 7 Lạc Trạch nhìn dược cao trong tay, cuối cùng lại nhìn cô gái vừa kéo vừa kéo cái chăn màu đen trên giường lớn. Cuối cùng nện bước chân dài đi tới.

Giang Lệ Lệ khóc, lần đầu thâm như vậy, lần đầu gặp chuyện như vậy, lần đầu sợ như vậy. Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch đã tỉnh táo lại, nhưng cô lại tỉnh táo không được, hiện tại cô không dám nhìn chăm chú anh, anh triệt triệt để để chính là ác ma. Giang Lệ Lệ xoay đầu qua, cố ý đưa cô, không nên nhìn cô.

Lạc Trạch ngồi ở bên giường sau đó giúp cô bôi dược cao. Giang Lệ Lệ chỉ cảm giác sau lưng mát lạnh, rất thoải mái. c Tiếng khóc cũng chậm chậm đình chỉ. Lạc Trạch nhẹ nhàng giúp cô bôi dược cao.

"Lạc Trạch, tôi cho anh biết, làm sao anh đối với tôi tôi cũng sẽ không nói." Giang Lệ Lệ vẫn là câu nói kia.

Lạc Trạch cũng không dừng động tác trong tay lại, giọng nói lạnh nhạt, mở miệng: "Coi như cô không nói, Ngự cũng có thể tìm đến bọn họ. Chỉ là nhiều thời gian vui vẻ cho họ mà thôi."

Giang Lệ Lệ nhũn chặt lông mày lại, không bao giờ nói chuyện nữa, anh nói rất đúng, Phạm Ngự nhất định có thể tìm được bọn họ, chỉ là thời gian nhiều hơn chút mà thôi.

"Cô gái, sợ sao?" Lạc Trạch dừng lại động tác trong tay nhìn sau lưng đã bôi dược cao, cầm lên khăn giấy lau chùi hai tay của mình.

"Sợ, bởi vì anh căn bản không phải người." Giang Lệ Lệ nặng nề nói.

"Sợ là tốt rồi, về sau ngoan ngoãn, đừng nghĩ không vâng lời tôi, nếu không hậu quả rất thảm" Lạc Trạch nhìn cô, quả nhiên cô gái là không được cưng chiều.

Giang Lệ Lệ khề cấn răng. Không nói gì, anh hung ác lệ cô đã thấy được, trước kia chỉ cho là anh là một hoa hoa công tử, Phú Nhị Đại, không nghĩ tới còn có một mặt phúc hắc như vậy, thủ hạ của mình cũng xuống tay.

Lạc Trạch nhìn cô một cái sau đó đi ra ngoài: "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai cho cô xem đồ tốt, cô sẽ tâm phục khẩu phục." Nói xong cũng đóng cửa rời khỏi phòng.

Giang Lệ Lệ ngủ là phòng ngủ chính của Lạc Trạch, nhưng cô không có tâm tình thưởng thức, thân thể mệt mỏi, rất mệt, đều không nghe lời nói tới. Cô nghĩ kỹ nghỉ ngơi tốt một chút, mặc kệ như thế nào có tinh thần cùng hơi sức mới có thể phản kháng anh, không phải sao?

Tuyển phân cách ——

Sáng sớm, Giang Lệ Lệ mệt mỏi mở mắt, dược cao đó quả nhiên thần hiệu, sau lưng đã đỡ vấy. Cô ngồi dậy, nhìn áo đầm màu xanh dương trên đầu giường, cuối cùng vẫn mặc vào, nếu không mình cũng không có ý phục mặc rồi.

Cốc cốc —— một tràng tiếng gõ cửa, một vị phu nhân trung niên đi tới, nhìn mình nói: "Tiểu thư, thiếu gia bảo cô xuống lầu dùng cơm" Nói xong cũng đã lui ra ngoài.

Giang Lệ Lệ đi vào phòng tắm, nhìn dụng cụ rửa mặt mới, cô cũng không khách khí sử dụng. Sau đó đem đầu tóc tùy ý xõa ra, cũng không có bất kỳ phấn son, không quyến rũ như lúc trước, nhiều hơi thở thanh thuần.

Giang Lệ Lệ đi xuống cầu thang đã nhìn thấy Lạc Trạch một thân quần áo màu đen thoải mái ngồi ở trên bàn ăn, đang đợi cô sao? Giang Lệ Lệ lập tức bác bỏ, thể nào có hình dạng này, ý tưởng ngu xuẩn đây?

Giang Lệ Lệ đi tới trước bàn ăn nhìn Lạc Trạch không nói gì. Lạc Trạch liếc cô một cái nói: "Ngồi ở đối diện"

Giang Lệ Lệ rất nghe lời ngồi ở đối diện, bây giờ là trên địa bàn của anh, tuyệt đối không thể cứng đối cứng. Không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, cô cũng rất đói bụng rồi.

Lạc Trạch liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ, trắng thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, giống như trước đây, chỉ là nhiều mùi vị thành thực nữ hơn. a Giang Lệ Lệ biết anh đang nhìn mình, liền tự nhiên ăn bữa sáng, vừa đúng cô rất đói. {Một hồi sẽ phun toàn bộ ra}

Lạc Trạch nhìn cô, nhếch miệng lên, nụ cười ý vị sâu xa, sau đó giống như Linh bên cạnh khiến cho màu sắc. a Một tên đàn ông cầm một mâm, phía trên còn đang đắp nắp. Giang Lệ Lệ cũng không chấp nhận, có tiền như vậy dĩ nhiên ăn nhiều.

"Cho tiểu thư thưởng thức" Khóe môi Lạc Trạch nhếch lên nụ cười hữu ý vô ý, nhìn Giang Lệ Lệ một hồi run rẩy.

Người đàn ông đem cái mâm đặt ở bên người Giang Lệ Lệ, sau đó mở cái nắp. Nháy mắt sau đó.

"Oe oe" Giang Lệ Lệ đem thức ăn mới vừa ăn vào đều phun ra, cũng không để ý là ở nơi nào, bởi vì cô không nhìn được.

Mở cái nắp, rậm rạp chằng chịt tất cả đều là con mắt người, mọi người mở thật to, giống như là nhìn chăm chăm cô. Giang Lệ Lệ vội vàng đẩy ra ngoài, những con mắt kia vãi đầy mặt đất.

"A ọe" Cô không ngừng nôn mửa, biết không thể khạc ra đồ. Lạc Trạch nhìn gương mặt của cô đã xanh mét trắng bệch, nụ cười khóe miệng sâu hơn. {Cảm giác thế nào, Tiểu Trạch trạch so tiểu Ngự Ngự vẫn còn quá!}

"Như thế nào? Thích không? Những thứ này đều là ánh mắt của người đàn ông xem qua thân thể hoàn mỹ của cô, tôi nói rồi trước lúc tôi ngán, cô chỉ có thể là của tôi đấy." Lạc Trạch giống như một Ma vương tuyên bố.

Giang Lệ Lệ run rẩy đôi môi, sau đó liếc mắt những thứ ghê tởm rơi trên mặt đất kia, con mắt đảo một vòng trực tiếp té xỉu ngồi dưới đất. d Một chút sắc mặt cũng không có. Kinh sợ quá độ.

Lạc Trạch chau mày, nhẹ nói: "Kêu bác sỹ tới đây"

Bên trong gian phòng, Giang Lệ Lệ hôn mê, lông mày nhíu chặt, trên trán mồ hôi hột liên tiếp. Trong miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm "Không, đừng, chớ nhìn chăm chăm tôi, đừng nhìn tôi, chớ"

Bác sỹ kiểm tra một lần rồi sau đó nói: "Lạc thiếu, tiểu thư hình như là kinh sợ quá độ, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm, cộng thêm dinh dưỡng không đầy đủ mới có thể đưa đến hôn mê"

Lạc Trạch di chuyển đến bên Giang Lệ Lệ, lúc này mới nhìn sắc mặt cô cực kỳ khó coi, đầu nhỏ, thỉnh thoảng còn khóc khóc, trong miệng nói thầm này nọ. Lạc Trạch đem mặt đều đặt ở bờ môi cô, lúc này mới nghe rõ cô đang nói cái gì?

"Đừng, đừng tới đây, chớ nhìn chăm chăm tôi, đừng nhìn tôi, đừng nhìn tôi, chớ" Lạc Trạch ngẩng đầu nhìn cô, sờ cái trán của cô có chút phát sốt, thì ra là thật hù được cô, cái anh muốn chính là hiệu quả như vậy.

"Cô ấy sốt cao?" Lạc Trạch nhướn mày nhìn bác sỹ.

"Đúng vậy, tôi đã vì tiểu thư tiêm thuốc, ngày mai sẽ giảm nhiệt. Tôi đang truyền bình dinh dưỡng, nhưng vẫn phải ăn một chút gì, bằng không bụng không hấp thu tốt." Bác sỹ rất cẩn thận nói.

"Được rồi, đi đi" Lạc Trạch ngồi ở bên giường của cô sau đó cầm điện thoại lên: "Vú Lư, nấu một bát cháo bùng lên." Sau đó cúp điện thoại, ánh mắt phức tạp nhìn Giang Lệ Lệ.

Một hồi Vú Lư {Chính là phu nhân buổi sáng, là quản gia} liền bung một bát cháo đi lên.

"Thiếu gia, cháo cậu yêu cầu."

"Ừ, đi xuống đi" Lạc Trạch nhận lấy cháo ấm áp, sau đó vừa thổi thổi một muỗng đặt ở trong miệng của cô, vừa mới bắt đầu là ăn vào, nhưng cũng không đến mấy giây liền ưỡn người nôn mửa. Sau khi nhìn thấy cái loại ghê tởm đó còn có thể ăn xuống à?

Lạc Trạch nhíu chặt lông mày nhìn cô đem toàn bộ phun ra, đã phun ra rồi, cô vẫn còn buồn nôn. Cuối cùng Lạc Trạch đem cháo bỏ vào trong miệng của mình, nâng đầu của cô lên cuối cùng dùng miệng cho cô ăn, buộc cô ăn vào, nhưng còn giống như là chống cự. Lạc Trạch đưa bàn tay ra vuốt ve sau lưng của cô, dùng miệng che lại miệng của cô thật lâu, phát hiện cô đã nuốt xuống, lúc này mới buông cánh môi cô ra, cứ như vậy Lạc Trạch đem một bát cháo toàn bộ đút vào trong miệng Giang Lệ Lệ.

Dĩ nhiên cô sẽ không biết. Lạc Trạch cũng không thể nói cho cô biết, anh còn chưa chăm sóc một người nào như vậy, hơn nữa còn là cô gái. 37 Lạc Trạch buông cô xuống, sau đó đi vào phòng tắm tắm.

Lúc đi ra sờ sờ cái trán của cô đã không nóng như vậy. Cuối cùng cũng chui vào, ôm thân thể của cô ngủ, anh chưa từng ôm cô gái nào qua đêm, cô là ngoại lệ. Căn biệt thự này chỉ có cô tới. 3 Lạc Trạch vẫn dùng biệt thự dành riêng với cô gái khác, ở trong đó có cô gái của anh, nhưng là đều là cận kỳ.

Vẫn có chút mới mẻ mới có thể nghỉ ngơi.

Cả đêm Giang Lệ Lệ ngủ rất không yên ổn, trong miệng tất cả đều là nỗi sợ, mộng thấy người đàn ông nằm ở trên người mình chết. Chính mình lấy mạng, Lạc Trạch cũng an ủi cô, biết cô mộng thấy cái gì.

"Không cần, không cần qua tôi, không phải là của tôi, không phải là của tôi, tôi không có, tôi không có giết anh, tôi không có giết người." Sau nửa đêm Giang Lệ Lệ lật qua lật lại thân thể. Trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Cả sau lưng đều ướt, Lạc Trạch nhéo lông mày, vẻ mặt nặng nề, mình thật sự quá mức, nói gì cô cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy. 36 Lạc Trạch vịn trán của mình, sau đó kéo thân thể của cô qua, lúc này mới phát hiện ra, cả sau lưng cô đều ẩm ướt. Y phục dán chặt sau lưng.

Lạc Trạch cau mày, sau đó cúi xuống y phục của cô, nhìn vết sẹo khó coi phía sau lưng cô, Lạc Trạch đi xuống giường, cầm khăn lông lau chùi thân thể của cô, sau đó đổi cho cô một áo ngủ khác.

Lạc Trạch an ủi cô: "Không sao, ngoan, không sao, ngủ đi, ừ." Bàn tay Lạc Trạch vuốt ve đầu Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ vốn nhủ chặt lông mày, từ từ buông ra, giống như hiệu quả trấn an của Lạc Trạch. Cũng không nói sợ. Lạc Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của cô, hôn trên môi của cô, dừng lại giây lát. Nếu làm hại anh không có giấc ngủ, vậy thì phải cầm chút thù lao.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Ngoại truyện 2: Lạc Trạch, sao anh không chết luôn đi!

Sáng sớm hôm sau, Lạc Trạch đã rời khỏi gian phòng, Giang Lệ Lệ mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, sau đó nhìn chung quanh một cái, là gian phòng tối hôm qua mình ở.

Giang Lệ Lệ cảm thấy thân thể kỳ quái, rõ ràng là không ăn, trong dạ dày sao lại ẩm ướt, thân thể cũng không mệt mỏi như vậy. Giang Lệ Lệ đi xuống giường, thận trọng đi xuống lầu, nhìn xung quanh không thấy có bóng dáng của Lạc Trạch, mình nên trốn. 93 Nghĩ tới liền theo cầu thang đi xuống, thời điểm đi ngang qua bàn ăn, lại bắt đầu buồn nôn, bụng miệng của mình lại liên tiếp xoay người, đã nhìn thấy một đôi dép trên cầu thang.

Giang Lệ Lệ theo giày nhìn lên, quả nhiên Lạc Trạch đang đùa giỡn nhìn mình, Giang Lệ Lệ vội vàng lui về phía sau mấy bước, nhìn ánh mắt của anh cũng trở nên dịu dàng. Không dám nhìn thẳng anh, Giang Lệ Lệ tự mắng mình ở trong lòng là vô dụng.

Lạc Trạch phác họa khóe miệng, đây là Tiểu Lạt Tiêu trước đây sao? Đó là cái vẻ mặt gì đây, vậy mà lại đang sợ, đang phát run. Lạc Trạch có chút hăng hái hướng cô đi tới.

Giang Lệ Lệ thấy anh chạy mình tới, vội vàng vươn tay ngăn trở sau đó lui về phía sau: "Anh, anh đừng tới đây, tôi cho anh biết, anh, anh đừng tới đây."

Giọng nói của Giang Lệ Lệ cũng run rẩy. 94 Cô thật sự sợ anh rồi, người đàn ông này tuyệt đối nguy hiểm, tàn nhẫn như vậy chuyện gì cũng đều làm được, sẽ không giam mình thành hoàng thánh chứ?

Lạc Trạch dừng bước nhìn cô giống như sói lớn nhìn con cừu non nhỏ, nụ cười khóe miệng sâu hơn, sau đó nói: "Tiến vào trong lòng tôi, nếu không, tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì, cô tốt nhất chớ chọc tôi tức giận."

Giang Lệ Lệ run lên, cảm môi, mắt liếc địa phương tán lạc ngày hôm qua một cái, thân thể mềm nhũn sắp ngã xuống. Lạc Trạch nhanh tay lẹ mắt, một cánh tay dài liền đem ôm cô trở lại. 5 Lạc Trạch cười tà nhìn Giang Lệ Lệ nhắm mắt lại.

Giang Lệ Lệ mở mắt, mắt cũng không dám nhìn những địa phương kia. "Còn có lối ra khác sao?"

Lạc Trạch sùng sốt, nhưng là, ngay sau đó cười phóng khoáng: "Không có, chỉ có một cửa chính."

"Cô, sau này vẫn còn dám cùng tôi sặc tới sao?" Lạc Trạch nâng khuôn mặt của Giang Lệ Lệ lên, tà mị cười.

Giang Lệ Lệ chỉ mím môi môi anh đào không nói lời nào, nhưng cũng đủ chứng minh suy nghĩ của cô, nếu là trước kia cô tuyệt đối sẽ phản bác lại. Lạc Trạch nhìn cảm cô còn có chút tím bầm, ngón tay vuốt ve phía trên mấy cái.

Rốt cuộc cô gái vẫn không đầu hàng lại người đàn ông, nhất là người đàn ông có lòng thâm sâu và vô cùng phức tạp.

"Ngao ngoãn, sẽ ít đau khổ. Tôi thích phụ nữ nghe lời." Lạc Trạch vuốt ve mái tóc dài của Giang Lệ Lệ nhẹ giọng nói ra. Quả thật Lạc Trạch đối với phụ nữ dịu dàng chỉ khi cô điều kiện tiền quyết là anh sung ái người phụ nữ đó. Một khi đi qua, anh tuyệt đối trở mặt vô tình. Một cước đá văng.

Giang Lệ Lệ không nói, nhìn Lạc Trạch suy nghĩ hồi lâu nói: "Rốt cuộc lúc nào anh mới thả tôi đi?"

Quả nhiên, lời vừa nói ra, ánh mắt Lạc Trạch nửa hí, giọng cảnh cáo: "Cô gái, đã nói, đừng chọc giận tôi, tôi chơi ngán cô, tự nhiên sẽ buông tay. Chỉ là giống như cô vậy, phụ nữ của tôi không thể rời đi, ngược lại nếu không có, thì tạm thời tôi sẽ không bỏ qua cho cô rồi. Nếu như muốn mau chóng rời đi, vậy thì học những cô gái kia, không lâu tôi sẽ thả cô."

Trong lòng Giang Lệ Lệ tức giận, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Lạc Trạch, quả nhiên trong xương vẫn còn chút quật cường, ac Lạc Trạch cũng nhìn thấy tức giận trong mắt cô.

"Xem ra, cô vẫn còn rất nóng nảy, không sao cả, tôi sẽ từ từ dạy dỗ."

{Nhưng dạy dỗ đó chính là năm năm}

Mấy ngày qua, Giang Lệ Lệ giống như cuộc sống của An Tuyết Thần trước kia. Mỗi ngày đều phải theo Lạc Trạch đi ăn chơi đàn điểm, thậm chí ngay cả đi quây rượu, cũng mang theo cô, để cho cô ở một bên nhìn cùng anh các cô gái khác thân thiết **. Giang Lệ Lệ cảm giác mình điên rồi, nhưng nhất định phải rộng lượng, không thể tức giận, thứ nhất anh không phải là người yêu mình, mình phải nhịn.

"Lạc thiếu, vị tiểu thư này, giống như gần đây thường ở bên cạnh anh, là người yêu cũ hay niềm vui mới vậy?" Mấy tên công tử nhìn Giang Lệ Lệ nói. Ánh mắt cũng không che giấu một chút, cứ nóng rực nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ vừa tiến đến đã ngồi gần góc, không giống những cô gái kia ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cực kỳ quyến rũ. 4d Chỉ là một cái váy dài, không có bất kỳ trang sức, váy màu hồng, tóc cũng buộc đuôi ngựa, cũng không có trang điểm. Cô cảm thấy không cần thiết. Càng xấu xí càng tốt, nhưng mà cô sai lầm rồi, càng như vậy thì cô càng làm cho cánh đàn ông mê yêu.

Giang Lệ Lệ liền coi như không nghe thấy, lời như vậy, trước kia cũng thường nghe, Lạc Trạch liếc Giang Lệ Lệ coi như không có chuyện gì xảy ra ở một bên một cái, một đôi mắt chim ưng nửa hí, kéo bàn tay cô gái qua trực tiếp thăm dò vào dưới váy, chọc cho cô gái thét lên một tiếng.

"Ừ, Lạc thiếu"

Giang Lệ Lệ khẽ cau mày, Lạc Trạch cũng nhìn thấy, cho là cô để ý, khóe miệng khẽ gợn lên, nhưng hành động lại làm cho Lạc Trạch tức giận.

Giang Lệ Lệ thể nhưng dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, ý thức là thanh âm vừa rồi có chút lớn, chấn động đến lỗ tai của cô rồi. fSau đó cầm điện thoại di động lên đeo tai nghe vào, sau đó cúi đầu đùa bỡn với chiếc iPhone 4 của mình.

Lạc Trạch nhũn chặt lông mày sau đó đẩy cô gái trên người ra, Giang Lệ Lệ bị kéo tới, bị kinh sợ, Giang Lệ Lệ tròn to hai mắt nhìn về mặt sưng mù của Lạc Trạch. fAnh làm cái gì? Mỗi lần anh đều gạt bỏ cô ở một bên, bây giờ muốn làm gì.

Tất cả mọi người nhìn gần Giang Lệ Lệ hơn, tới gần mới thấy, phát hiện dáng dấp của Giang Lệ Lệ thật là đẹp lệ. Với những cô gái kia quả thật là không thể so sánh.

"Lạc thiếu, ánh mắt của ngài quả nhiên chính là thoát tục, nhìn mỹ nhân này một chút thật là không ăn khói lửa nhân gian. Báu vật" Một đôi mắt xéch vừa dài vừa nhìn người đàn ông đó chính là Phú Nhị Đại, nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ nói.

Giang Lệ Lệ chán ghét nhũn nhũn mày, sau đó ném qua một ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm người người đàn ông kia, người đàn ông sùng sốt.

"Chắc, chắc, còn rất cay đây? Tiểu Lạt Tiêu."

Giang Lệ Lệ không có để ý tới người đàn ông kia, chau chặt chân mày nhìn Lạc Trạch. Lạc Trạch đùa giỡn nhìn Giang Lệ Lệ nói: "Như vậy không ăn Hỏa Nhân Gian?"

Giang Lệ Lệ không biết anh rốt cuộc phát điên vì cái gì, đứng dậy muốn rời đi, liền bị Lạc Trạch kéo vào trong ngực, ngồi ở trên đùi của anh.

"Anh làm gì vậy?" Giang Lệ Lệ hạ thấp giọng chất vấn Lạc Trạch.

"Đã đến đây rồi, cùng chơi đùa với tôi, cô chẳng qua cũng chỉ là dụng cụ làm ấm giường, cần gì giả bộ thanh cao như vậy?" Lạc Trạch giễu cợt, những lời nói đó đều rơi vào lỗ tai tất cả mọi người. a5 Các cô gái dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô. e Còn đám đàn ông dùng ánh mắt dâm uế nhìn cô.

Giang Lệ Lệ nắm chặt quả đấm, nhưng lại cũng không nói gì, bỗng có một người đàn ông chen vào nói.

"Lạc thiếu, lại là dụng cụ làm ấm giường của ngài, để cho chúng tôi chơi đùa một chút, như thế nào?" Chính là người đàn ông vừa nãy.

Giang Lệ Lệ vừa nghe thấy, thân thể cương cứng một chút, nhìn Lạc Trạch, hi vọng anh cự tuyệt anh ta. Lạc Trạch như thế nào không nhìn thấy kỳ vọng trong mắt cô, khóe miệng nhếch lên, đem Giang Lệ Lệ đẩy ra.

"Tốt, mọi người vui vẻ. Giải trí."

Người đàn ông tiếp được Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ muốn phản kháng, nhưng nhìn thấy chằm chọc cùng đùa giỡn dưới đáy mắt Lạc Trạch, cứng rắn

nhìn xuống. Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

"Mỹ nhân, để cho tôi hôn nhẹ." Nói qua liền đem miệng tới gần. 4 Nhưng Giang Lệ Lệ lại dùng ngón tay ngăn môi anh ta lại, sau đó cười quyến rũ. 4 Không có bị Lạc Trạch giam cầm, cô thể quyến rũ vô cùng.

"Không vội, chúng tôi uống chút rượu trước, kích thích không khí. 3 Có được hay không?" Nói xong liền đá lông nheo, người đàn ông nhìn trái tìm tan chảy, liền vội vàng gật đầu: "Rất tốt, mỹ nhân, em nói làm sao thì làm thế? Anh nghe lời em toàn bộ."

Sau đó Giang Lệ Lệ cầm ly rượu lên, nâng ly rượu, nhìn người đàn ông nói: "Tôi cho anh uống."

"Rất tốt" Người đàn ông há hốc miệng ra, Giang Lệ Lệ đem ly rượu đưa vào trong miệng của anh ta. Tay của đàn ông đã bắt đầu không thành thật sờ loạn ở trên người cô.

Lạc Trạch nửa hí mắt nhìn Giang Lệ Lệ, người một bên đều biết rõ anh tức giận, chỉ có người đàn ông kia đáng đời vì đắm chìm trong nữ sắc. Hoàn toàn không để mắt đến hơi thở nguy hiểm tan ra từ trên người Lạc Trạch.

Cảm thấy tay của gã đàn ông sờ loạn trên người mình, tay rõ ràng cứng ngắc, nụ cười bên khóe miệng cũng trở nên khó coi. Lạc Trạch làm sao không biết cô nguy trang, thế nhưng khiêu khích mình như vậy.

"A"

Người đàn ông nắm đầu gối của mình quỳ trên mặt đất, Giang Lệ Lệ cũng đi qua trên thân anh ta, sau đó sải bước rời khỏi gian phòng bao, loại chuyện như vậy đã thấy nhưng không thể trách rồi. Không có chết người là tốt rồi.

Lạc Trạch thu hồi súng trong tay, thuận thế đứng lên: "Các người xử lý một chút."

Nói qua liền đuổi theo, mộ mình Giang Lệ Lệ đi trên đường cái, nước mắt rớt xuống, cuộc sống như thế rốt cuộc lúc nào mới kết thúc đây. Không có tự do, mỗi ngày đều phải đi theo bên người anh, làm sao làm cũng không đúng.

Kết ——

"Lên xe" Lạc Trạch hạ cửa sổ xe xuống, sau đó nhìn Giang Lệ Lệ nói. 75 Nhưng lại không nghĩ tới cô thể nhưng khóc, trừ ép không chịu nổi, cô tuyệt đối sẽ không khóc.

Giang Lệ Lệ nắm chặt túi xách trong tay, xoay người nhìn về mặt sương mù của Lạc Trạch, dùng hết hơi sức toàn thân hô to: "Lạc Trạch, sao anh không chết luôn đi"

Một tiếng này xuyên qua trong thành thị.

Tuyển phân cách ——

"Ah, di có nghe thấy thanh âm gì không?" Một nữ hỏi.

"Ừ, có, chỉ là nghe không rõ" Một nữ đáp.

"Thôi, chúng ta về nhà đi" Một nữ lại nói.

Tuyển phân cách ——

Giang Lệ Lệ cong người kêu to, trong lúc nhất thời có chút thiếu dưỡng khí, đầu choáng váng, lui về phía sau mấy bước chống đỡ bên cột điện. Sau đó nâng trán thở hổn hển, trong lòng cực kỳ sợ hãi, phải biết kể từ đêm đó, ngay cả nói chuyện cô cũng chưa từng lớn tiếng như thế, hôm nay rốt cuộc cũng bộc phát rồi. Khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, hoàn toàn không có chú ý về mặt khó coi của người đàn ông trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Ngoại truyện 3: Phòng tắm kiểu diêm.

Giang Lệ Lệ hét lớn, nhất thời vì thiếu oxy mà đầu trở nên choáng váng, lùi về sau mấy bước dựa người vào cột điện, thở hổn hển, trong lòng cực kỳ thoải mái. Phải biết rằng, kể từ cái đêm hôm đó, ngay cả nói chuyện lớn tiếng một chút cô cũng không dám, rốt cục hôm nay cũng xả được hết ra ngoài, khóe miệng nhếch lên cười, hoàn toàn không màng đến về mặt của người đàn ông trong xe.

Một cánh tay Lạc Trạch vẫn đưa ra ngoài cửa xe, cánh tay kia thì tùy ý đặt lên tay lái, nhìn cô gái đang choáng váng vì thiếu oxy kia. Thật đúng là một

con đường đẹp.

"Cô gái đáng chết, đừng có ở đó mà làm tôi mất hết thể diện. 6 Cút cho tôi." Lạc Trạch liếc mắt nhìn mọi người đang nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt anh trở nên sắc bén.

Giang Lệ Lệ ngẩng đầu lên, con ngươi đảo một vòng xung quanh, mọi người đang nhìn mình đầy tò mò. Máy ngày nay, mình có bao nhiêu là khổ sở. Chà chà, hôm nay không báo thù, thì bà đây cũng không phải là Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ đột nhiên ngã ngồi trên mặt đất, cúi đầu, cơ thể co giật. Lạc Trạch nhíu mày nhìn cô, cho là cô té xỉu, liền mở cửa xe. bb Mới vừa đặt một chân xuống đã nhìn thấy cô ngẩng đầu lên, đôi mắt dầm lệ. Thanh âm nức nở: "Hu hu, mọi người đều biết tôi đã kết hôn rồi, thiếu gia, anh hãy tha cho tôi đi, đừng ép tôi trở thành kỹ nữ. Hu hu."

Giang Lệ Lệ nói có nạc có mỡ, trong nháy mắt mọi người xung quanh đều tiếc thay cho cô.

"Trời ơi, người đàn ông này sao lại như vậy chứ, lái xe cao cấp lại đi đùa giỡn với phụ nữ đã có chồng, thật quá đáng, thật là đáng xấu hổ." Một cô gái nói.

"Không thể như thế được, có tiền là ngon à, ý có tiền là có thể tùy ý làm bậy à, thật là mất mặt cho đàn ông chúng ta." Một người đàn ông nói.

"Đúng vậy, thật là không biết xấu hổ. Tôi pey." (Pey là từ tượng thanh, thể hiện thái độ khinh miệt.)

"Pey!"

"Pey!"

"Pey!"

Tất cả mọi người xung quanh đều bất bình, tất cả đều là âm thanh phi nhỏ. 8 Giang Lệ Lệ vẫn ngồi đó mà tiếp tục giả vờ, cúi đầu, nhưng mà khóe miệng cong lên một đường cong tuyệt đẹp.

Gương mặt tuấn tú của Lạc Trạch đã sớm giăng đầy mây đen, đôi mắt chìm xuống nheo lại khóa chặt cô gái ngồi một cục khóc trên mặt đất, thật sự muốn nhào tới bóp chết cô. 69 Cô gái này dám làm như vậy khiến mình khó xử, sao cô dám.

Vừa hay Lạc Trạch đứng ở góc độ này có thể thấy cô đang cười, hai bàn tay giấu trong túi quần đã sớm nắm chặt thành nắm, sắc mặt càng thêm thâm trầm, tàn bạo.

"Đứng lên, lên xe, nếu không... d hậu quả..." Căn bản là anh đang nghiêm rằng nói. Mẹ kiếp! Chưa bao giờ mình gặp phải chuyện như vậy, nhất là phụ nữ, có thể nói anh là bất khả chiến bại về mặt tình trường, nhưng lại ở đây nóng nảy với cô gái trở mặt này. 8 Cái loại cảm giác thất bại này, còn có ham muốn chinh phục bản năng của đàn ông cuộn tới, cuộn trào mãnh liệt.

Hai bả vai cô rõ ràng run rẩy, cuối cùng vẫn cắn môi đứng lên, đôi mắt quật cường nhìn Lạc Trạch, trong lòng không chịu thua, như kim châm vào mắt anh.

Lạc Trạch tiến lên từng bước, kéo cô qua, áp vào cửa xe; anh cúi người nhìn cô, đôi mắt đen nheo lại, nhìn chằm chằm về quật cường của cô.

Giang Lệ Lệ cũng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, thể hiện thái độ "không bao giờ chịu thua". cd Mọi người xung quanh đã sớm huyền não, cũng muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại bị ánh mắt âm lãnh, ngoan lệ làm cho kinh hãi, không dám tiến lên.

Lạc Trạch nhìn vẻ ngênh mặt khiêu khích của cô, ghé khuôn mặt anh tuấn vào gần sát cô, cô cảm giác được hơi thở nóng bỏng của anh, lưng cứng đờ, mấy trăm vạn mạch máu như muốn phun ra, tóc gáy dựng đứng.

"Lạc, Lạc, Lạc Trạch, anh, anh, anh..." Cô nghiêm rằng ken két, nói cả nửa ngày cũng chưa xong một câu.

Lạc Trạch nhếch miệng, tạo thành độ cong quý quái. e "Tôi thế nào?" Trong nháy mắt, tâm tình anh trở nên rất tốt, anh thích bộ dạng lúc sợ hãi của cô.

Giang Lệ Lệ thờ hồng hộc, người vẫn còn trên nóc xe, ngực phập phồng kịch liệt, như vậy có thể thấy được cô đang căng thẳng đến mức nào, mồ hôi trên trán nổi bật, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang kim nén đến đỏ bừng.

Lạc Trạch quý quái khề động khóe miệng, giống như một con đại bàng đang nhìn một con thỏ chết không bằng. 3 Đôi mắt ung đang nghiền ngẫm.

"Cô bé à, em thật đáng chết. Em có biết là em đang làm chuyện gì không? Hừm?" Lạc Trạch vuốt ve gương mặt Giang Lệ Lệ, nhìn thẳng vào mắt cô, thanh âm dịu dàng.

Giang Lệ Lệ trước sau vẫn thờ như vậy, không biết nói gì mà chỉ nhìn anh.

"Lần cuối cùng. Lên xe." Lạc Trạch đứng thẳng, sau đó ngồi vào xe. Giang Lệ Lệ còn đứng ngây ở đó, nghe thấy tiếng cửa xe đóng mới dần dần đứng lên. Người đàn ông này làm cho người ta cảm giác bị áp bách cũng vô cùng mạnh mẽ. Giang Lệ Lệ vẫn lựa chọn bước lên xe, cái cảm giác hít thở không thông đó khiến cho cô như muốn chết đi vậy, cô rất ghét, rất không thoải mái. Cho nên cô phải chọn lựa thật sáng suốt, dù sao vừa rồi mình cũng trút

được giận rồi.

Cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn, cũng không nhìn anh một cái, ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, nhìn đám người vẫn còn đang kinh ngạc kia.

Anh nỏ máy xe, nghênh ngang rời đi, chiếc xe thể thao xa xỉ sáng loáng dưới ánh trăng lao vút, giống như con sói lao trong đêm tối, kiệt ngao bất tuân (Kiêu ngạo, hoang dã).

Cô vẫn chỉ ngồi như vậy, cũng không nói năng gì. Cô hiểu được một điều, đôi khi trầm mặc cũng là một điều thông minh, cho nên cô chọn lựa trầm mặc.

Anh liếc cô một cái, châm một điếu thuốc, nói: "Vừa nãy không phải nói rất nhiều sao?! Sao lại câm như hến vậy?!"

Cô cắn môi, không nói lời nào, dù sao lúc này là mình nổi sảng, coi như anh ta đang chế giễu mình đi, bởi vì sợ mình nhất thời chọc giận đến anh ta thì đêm nay lại không được yên.

{Cô cho rằng tối nay có thể bình anh ư?! Nằm mơ đi}

Anh hít vài hơi, nhấn nút mở cửa sổ, sau đó đầu ngón tay búng văng tàn thuốc; anh liếc mắt nhìn cô, khoe miệng từ từ cong lên, cái kiểu cười này mà để cô thấy nhất định sẽ nổi da gà.

Đến biệt thự, Giang Lệ Lệ vội vàng mở cửa xe, chạy như bay vào biệt thự. Đây là lần đầu tiên thấy cô muốn trở về biệt thự như vậy. Lạc Trạch ưu nhã bước xuống, nhìn bóng lưng chạy trời chết kia, lại càng vui hơn nữa, ánh mắt chột sáng lên.

Anh phìu phìu tây trang, sau đó mỉm cười đi vào. Giang Lệ Lệ trốn trong phòng, khóa cửa lại. Cô dựa người vào cửa, tim đập liên hồi, nhưng có vẻ như tình hình không chỉ có vậy. Không khí là lạ trên xe vừa rồi...

Cô áp tai lên nghe động tĩnh, không nghe thấy tiếng bước chân, lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đi về phía phòng tắm. Trên người toàn mùi rượu, hơi chết được; cô phải ngâm mình trong bồn tắm hoa hồng mới được. Bồn tắm của người có tiền còn lớn hơn cả phòng khách nhà cô.

Cô xả một bồn nước ấm, sau đó thả hoa hồng vào bên trong. Đây là loại dành riêng khi tắm, rất thơm, cũng rất tốt cho da.

Sau khi lột sạch người, cô ngồi vào bồn, thoải mái nhắm mắt; tóc dài khoát lên bồn tắm, chạm thẳng xuống mặt đất. Không biết qua bao lâu, một mùi nhắm mắt lại từ từ chìm vào giấc ngủ, nước trong bồn vẫn ấm, bồn tắm có thể điều chỉnh nhiệt độ của nước, lại đang ở chế độ massage nên cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh, nhưng cô lại không hề biết rằng mình đã ngủ thiếp đi.

Lạc Trạch nhẹ nhàng kéo cửa phòng tắm ra, nhìn thấy một bức tranh bên trong Thanh Thủy như Phù Dung, như được tạo hóa điêu khắc, như thiên sứ tắm trong ao xuân lạnh lẽo, trơn trượt mịn màng.

Người đang thả mình trong bồn tắm kia, lộ ra khuôn mặt hồng nhuận, xinh xắn; hơi nghiêng đầu; nụ hồng rất tròn phía dưới cũng vì hô hấp đều đều của cô mà phập phồng, đóa hoa xinh đẹp như ẩn như hiện. 89 Bởi vì ngâm nước cũng khá lâu nên da dẻ cô cũng chuyển thành màu hồng, làm nổi bật nụ hồng trên người, giống như nụ hồng tiên từ khiến người khác không thể dời mắt.

Lạc Trạch trở nên căng thẳng, đôi mắt đen trở nên thâm trầm. Anh đi vào phòng, ngồi xổm người xuống, vuốt ve mái tóc dài đang buông xuống của cô giống như một miếng rong biển, sợi tóc mềm mại, mượt mà như tơ xuyên qua giữa những ngón tay thô ráp của anh.

Anh coi đồ của mình, sau đó bước vào bồn, ngồi đối diện với cô. Đây là bồn tắm lớn có thể chứa được bốn người một lúc, tuy nói là bồn tắm nhưng nói đó là một hồ nước nóng nhỏ thì thích hợp hơn.

Cô gái đang ngủ trong bồn tắm vì sự chuyển động của dòng nước, chau mày lại. Lạc Trạch nhìn vẻ mặt ngủ say sưa của cô, khuôn mặt nhỏ hồng hào cực kỳ quyến rũ. 8 Bụng dưới cũng vì thế mà dâng lên từng đợt nhiệt nóng. e Anh biết đó là vì cô mà động tâm.

Anh duỗi cánh tay một cái, kéo cô gái đang tựa người vào thành bồn vào lòng ngực. Giang Lệ Lệ bước phải mở mắt, đập vào mắt chính là cơ ngực đàn ông cường tráng. Cơ thể cô vốn dĩ đang mềm mại liền trở nên cứng ngắc; sợ hãi la lên một tiếng rồi đẩy anh ra.

"A--- anh... anh... làm sao anh... e anh vào bằng cách nào?" Cô tránh xa anh, hai tay che trước ngực như một phản ứng tự nhiên. Cô cảnh giác nhìn anh, đôi mắt mơ màng như sương mù, lại như nước trong veo. 34 Thấy thế, trong lòng anh có hơi ngứa ngáy một chút.

Anh nhìn cô, đôi mắt nguy hiểm nhú lại. Cô thậm chí không ổn rồi. Cô gái này mê người chết mất. Thật là muốn mạnh mẽ đè cô xuống, mạnh mẽ xuyên qua người cô. f Nghĩ một lúc, anh liền dời tầm mắt xuống phía dưới, đôi chân dài xinh đẹp tuyệt trần.

Giang Lệ Lệ nhìn đôi mắt anh tràn đầy ***, lập tức đứng dậy, muốn rời khỏi bồn tắm. Chân vừa bước được một bước thì liền bị một bàn tay mạnh mẽ kéo trở lại, ngã ngồi trong bồn tắm, làm cho bọt nước văng tung tóe. Cô nhắm mắt lại, mặc cho bọt nước tấp vào mặt mình, những giọt nước cũng theo đó mà chảy xuống Hồ Điệp Cốc trên người cô.

"A!"

Lạc Trạch nhìn thân thể cực kỳ quyến rũ cùng với gương mặt xinh đẹp chết tiệt kia, hạ thân càng trở nên râm rĩ, phản ứng của nó như là lần đầu tiếp xúc với một cô gái vậy. Anh bắt đầu khiêu khích đôi môi anh đào căng mọng của cô.

Giang Lệ Lệ tròn tròn mắt nhìn về mặt vô cùng hường thụ của Lạc Trạch, đôi tay nhỏ bé gắt gao đầy cơ thể cứng rắn kia ra, trong miệng phát ra âm thanh ô ô.

"Ô--- ô---"

Lạc Trạch hơi hé đôi mắt đã nhuộm màu ***, Giang Lệ Lệ nhìn có chút kinh hoàng. Anh nắm cầm cô, ép cô mở hàm răng ra, anh nhân cơ hội đưa lưỡi của mình tiến vào, quần lấy cái lưỡi thom tho của cô, như muốn triền miên đến chết. Bàn tay bao trùm lên nơi mềm mại, đầy đặn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô cảm thụ sự dịu dàng của anh, trong lúc nhất thời thất thần, anh cũng có thể dịu dàng như vậy ư? Có lẽ là anh giả vờ đối xử với mình như vậy, nếu là cô gái khác thì chắc hẳn anh cũng sẽ như thế.

Anh nhìn cô, dường như bất mãn với vẻ thất thần của cô, bàn tay lớn càng tăng thêm lực.

"A"

Anh áp cô lên vách tường, hơn nữa còn là áp lên lưng cô, phía trước cô dán vào vách tường. 8 Lạnh lạnh, cô nghiêng đầu.

"Lạc Trạch, anh... 4 anh buông tôi ra, anh đừng... đừng đụng vào người tôi."

Lạc Trạch nheo mắt lại, "Em là của tôi, sao tôi lại không thể chạm vào, nếu em đã không thích, tôi lại càng muốn chạm vào." Vừa nói bàn tay đang đặt ở eo cô đi tới bụng cô, bàn tay to kéo vòng ra sau. 0 Cơ thể Giang Lệ Lệ đang dán chặt vào vách tường lại rồi ra, tạo nên tư thế chữ C.

Cô la lên, cô biết anh đang dự định làm điều gì.

"Không muốn, Lạc Trạch, anh không thể chạm vào tôi."

"Tại sao không thể? Một khi tôi muốn thì cô đã sớm không có lý do gì để cự tuyệt cả." Nói xong liền ườn eo ra thúc thật sâu vào u cổ của cô.

Cơ thể Giang Lệ Lệ cong lên. "Ừm"

Hai tay Giang Lệ Lệ để trên tường nắm thật chặt, chịu đựng va chạm mãnh liệt của Lạc Trạch. Lạc Trạch xoay người cô lại, để hai chân cô quấn quanh eo mình.

. Hai cánh tay của Giang Lệ Lệ vúi lấy cổ anh, có lẽ vì sợ mình sẽ bị té nên đó cũng là phản ứng rất tự nhiên. Cô ngẩng đầu liền sa vào đôi mắt chim ưng hung ác kia, chợt thở gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận.

Lạc Trạch khẽ nheo mắt lại, phân thân ở trong cơ thể cô, cổ sức lên đỉnh.

"Ân" Giang Lệ Lệ bị va chạm, ngửa người ra đằng sau, tóc dài xõa ra, nghĩ đến tấm màn che màu đen sau lưng, có vẻ thần bí mê người.

Giang Lệ Lệ vội vàng bặm môi, không để cho thanh âm mắc cỡ tràn ra. Bàn tay to lớn của Lạc Trạch vuốt ve khuôn mặt cô.

"Cô bé, ngoan ngoãn thả lỏng người ra, cảm thụ tôi, hưởng thụ đi." Thanh âm Lạc Trạch tựa như lời niệm chú của yêu ma.

Giang Lệ Lệ dưới cử động mãnh liệt của Lạc Trạch mà rên rỉ, hơn nữa lại quỵn rũ như vậy, rất động lòng người, mỗi một tiếng đều chạm đến cõi lòng của Lạc Trạch; không ngờ thanh âm rên rỉ khi lên giường của cô gái này lại hay như vậy, nghe thật êm tai. Nghĩ đến việc thanh âm này nếu để người đàn ông khác nghe được, huyết mạch sôi sục, ra sức chạy nước rút hơn.

Phòng tắm ngập gió xuân, một cảnh xuân đẹp đẽ. Thời điểm kết thúc cũng là lúc trời tờ mờ sáng.

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời lọt qua khe cửa sổ, tắt cả từ mặt mù dần trở nên rõ ràng. Mặt trời lên cao, tỏa ra hàng vạn tia nắng vàng rực, lơ lửng trên bầu trời vài đám mây, chói lát từ một màu vàng óng dần chuyển sang màu hồng cam của ánh hoàng hôn.

Trải qua một đêm chiến đấu hăng hái, Giang Lệ Lệ đã sớm bị hút hết khí lực. Ờ Cô vừa mơ màng mở mắt liền nhìn thấy Lạc Trạch đang ngáy người đứng ngoài ban công, ánh mắt thâm thúy như khói, không biết đường mà lén. Qua giờ Ngọ, ánh nắng chiếu rọi lên tấm lưng màu đồng cứng rắn.

Giang Lệ Lệ chỉ nhìn anh, có lẽ mỗi người đều có một câu chuyện của riêng mình. Cô khoác một chiếc áo choàng ngủ rồi cũng đi ra ngoài ban công, đứng cạnh anh. Anh liếc nhìn cô.

Cô nhìn cảnh vật xa xăm. Biệt thự trong núi, cảnh sắc đằng xa cũng thật sự đẹp đẽ, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua tầng tầng đám mây, soi rọi cả một vùng đất, cũng soi rõ con đường chúng ta đi.

"Lạc Trạch, tại sao anh không buông tha cho tôi, chúng ta căn bản là hai đường chân trời vĩnh viễn không giao nhau, nhưng anh lại ép buộc nó thành một đường thẳng." Giang Lệ Lệ xoay người nhìn anh, phát hiện trên mặt anh không có bất kỳ biểu lộ cảm xúc nào.

"Để tôi đi đi, tôi và anh, đi đến cuối cùng thì vẫn chỉ là sai lầm. 9 Vốn dĩ bắt đầu là một sai lầm rồi." Cô bình thản nói.

Quả nhiên Lạc Trạch khẽ nheo mắt lại, đem vật trong tay đập tắt, xoay người nhìn cô.

"Chuẩn bị đi, sau này tôi làm việc trong công ty tôi." Nói xong cũng sải bước rời khỏi phòng ngủ.

Giang Lệ Lệ nhìn theo bóng lưng rồi đi, thở dài một cái; cô biết, chỉ cần anh không buông tay thì cho dù có làm gì cũng đều vô ích; trong lòng không phục. Cô đứng ngoài ban công một hồi sau đó cũng xoay người rồi đi. e Cô biết là mình phải làm theo lời anh. trải qua những chuyện này, cô quả quyết không thay đổi, thật sự muốn như thế, lại trở nên trầm mặc. 2d Chỉ cần mình không quá phận, chuyện gì cô cũng không màng.

Vốn là bình tĩnh, nhưng bởi vì tính tình ngang ngược, khiến cho hai đường thẳng song song lại đây đưa một chỗ

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Ngoại truyện 4: Nhờ giúp đỡ để rời đi.

Từng ngày vẫn đều đặn trôi qua như cũ, cuộc sống của bọn họ cũng vậy, chỉ là hiện tại Giang Lệ Lệ đã trở thành thư ký của anh, từng giờ từng phút đều thân cận ở bên anh. 6 Mấy năm đã trôi qua, thế nhưng anh chưa từng nói rằng đã chán cô.

Cốc, cốc, cốc ——

"Vào đi."

Giang Lệ Lệ mở cửa đi vào, trên mặt không có biểu cảm gì: "Tổng giám đốc, đây là báo cáo tiêu thụ tháng này. a Mời ngài xem, nếu không có vấn đề gì thì ký tên."

Giang Lệ Lệ đem tài liệu và bút máy đặt trên bàn. Lúc này, Lạc Trạch đang ngồi quay lưng lại với cô, cô chỉ nhìn thấy lưng chiếc ghế xoay mà không thấy anh.

Anh không lên tiếng, cô cũng vậy, lặng im không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó, nhìn xấp tài liệu trên bàn. Mấy năm này, cô cũng đã thay đổi, vừa trầm ổn, lại lạnh nhạt.

Lạc Trạch xoay ghế lại, nhìn cô. Giang Lệ Lệ cũng nhìn anh, hơi gật đầu giống như quan hệ cấp trên – cấp dưới bình thường.

"Tổng giám đốc, phiền ngài ký tên." Giang Lệ Lệ lặp lại lần nữa.

Lạc Trạch liếc mắt nhìn tài liệu trên bàn, cầm lấy bút máy, vung tay ký tên xuống tài liệu. 6 Anh cầm tài liệu lên, đưa lại cho Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ đang nghĩ trong đầu "Thật phiền toái.", nhưng cũng không nói ra miệng. ae Từ lúc đi làm tới nay, cô đều là như vậy.

Giang Lệ lệ vừa định nhận lấy tài liệu anh đưa, Lạc Trạch liền nhẹ nhàng kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cách bàn làm việc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chỉ còn cách gương mặt tuần tú của anh vài millimet.

Giang Lệ lệ trong lòng khẽ giật mình, nhưng khôi phục lại ngay, vừa nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Tổng giám đốc." Lạc Trạch gờ tay, vuốt ve gương mặt cô: "Nếu em gọi tên tôi, tôi sẽ rất vui, Lệ Lệ."

Giang Lệ lệ nhìn người đàn ông này, không biết trong lòng cô, anh là gì? Cô hiểu rõ, trong lòng mình có anh, nhưng là với tư cách gì, thân phận gì thì cô không rõ. Vậy còn anh? Cô đối với anh là cái gì? Tuổi cô cũng không còn nhỏ nữa, khi biết bạn tốt của mình muốn kết hôn, trong lòng cô rất kích động, vui thay cho bạn, nhưng hạnh phúc của cô, đang ở nơi nào đây?

Lạc Trạch nhìn dáng vẻ như mất hồn của cô, lông mày nhíu lại, không vui: "Đang nghĩ gì?"

Giang Lệ lệ nhìn Lạc Trạch, kéo lui khoảng cách với anh, mím môi rồi nhẹ nhàng nói: "Tôi đang nghĩ, hạnh phúc của An Tuyết Thần không dễ mà có được, nhưng vẫn muốn kết hôn với Phạm Ngự. Tuổi tôi cũng không còn nhỏ nữa, đến bao giờ mới có được hạnh phúc đó đây? Người nhà tôi cũng rất sốt ruột rồi, định giới thiệu cho tôi mấy người tương đối khá. b0 Tổng giám đốc, anh nghĩ sao?"

Lạc Trạch nhìn cô, nhíu chặt lông mày, sau đó, buông cô ra, đứng thẳng lại hỏi cô: "Em muốn kết hôn?"

"Ừ, muốn kết hôn rồi, Tiểu Niệm Ngự rất tốt, tôi muốn sinh một đứa con gái, sau này gả cho tên nhóc kia." Giang Lệ Lệ bình tĩnh nói. Đây là cô cố ý, muốn nhắc cho anh biết.

Lạc Trạch nhìn cô, nhất thời không biết nói gì, anh chính là không muốn buông tha cho cô. Giang Lệ Lệ nhìn anh, trong mắt có chút dao động.

"Lạc Trạch, buông tha cho tôi đi. Năm năm rồi, tôi nợ anh cái gì cũng đã trả xong, huống chi, cho tới giờ tôi cũng không nợ anh gì cả. Ngược lại, là chính anh nợ tôi. 4 Có phải hay không, chúng ta nên. ...." Giang Lệ Lệ vừa nói vừa nhìn Lạc Trạch một cách nghiêm túc.

"Hơn nữa, đã gặp nhau thì cũng sẽ có lúc phải chia tay thôi." Nói xong, cô cầm tài liệu lên rồi xoay người rời đi, để lại một bóng lưng hoa mỹ.

Lạc Trạch nhìn bóng lưng cô bước đi, đỡ lấy trán mình. Mái tóc rũ xuống trước trán, che kín cả đôi tròng mắt đen của anh. 6 Anh cũng không rõ, để cô sống bên mình năm năm, anh chính là không muốn buông cô ra, không muốn để cô được tự do. Năm năm qua, với anh, quả thật là vô cùng vui vẻ.

Giang Lệ Lệ vào phòng làm việc của cô, gọi điện thoại đặt vé máy bay. a4 Sau khi cúp điện thoại, cô đứng bên cửa sổ, tay cầm một ly cà phê, tâm tình đột nhiên thấy hoảng hốt. Trong phòng làm việc khác, Phàm Ngự cũng đang đứng cạnh cửa sổ sát đất, mắt dõi nhìn nơi xa xôi.

Hôn lễ qua đi ——

Giang Lệ Lệ bận rộn nguyên một ngày thấy hơi nhức đầu, nhưng nhìn bạn thân hạnh phúc, cảm giác thật là tốt. 6 Giang Lệ Lệ nhấn nút, mui xe liền hạ xuống, Lạc Trạch quay sang nhìn cô.

Giang Lệ Lệ ngửa mặt hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp cùng những làn gió dịu dàng. Cô thả tóc mình xõa ra, để chúng bay lượn tự do trong gió.

Những sợi tóc dài mềm mại khẽ phát qua gương mặt trắng trẻo của Lạc Trạch. Tựa như có gì đó thoáng qua trái tim anh khi nhìn thấy cô buông lỏng tâm tình như vậy.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, sau đó giống như cười một tiếng, nụ cười này dường như đã in lại thật sâu trong lòng anh. Cô mở nhạc trong xe lên, Giang Lệ Lệ nhìn anh: "Lạc Trạch, hẹn gặp lại."

Lạc Trạch biết cô nói gì đó nhưng lại nghe không rõ: "Lệ Lệ, em nói gì?"

"Không có gì, tối nay tôi muốn tới chỗ An Tuyết Thần, anh cũng đi cùng sao?"

"Vậy thì cùng đi đi."

Buổi tối, Giang Lệ Lệ tới biệt thự của Phàm Ngự. a An Tuyết Thần nhìn cô, nhíu chặt chân mày, hỏi nhỏ: "Cậu yêu Lạc Trạch rồi sao?"

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần, sau đó mở miệng: "Có lẽ vậy. b Cũng không biết nữa. f Tuyết Thần, giúp mình một chuyện đi. Cứ tiếp tục thế này, mình thấy mệt mỏi quá, mình muốn rời đi, chỉ cậu mới có thể giúp mình được thôi."

An Tuyết Thần nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng: "Nếu như cậu muốn, mình sẽ giúp, nhất định sẽ giúp."

Giang Lệ Lệ ngã đầu trên vai An Tuyết Thần, khẽ gật đầu. c Cô thực sự không muốn phải đi xuống. cf Năm năm trôi qua thật nhanh, ngày nào cũng vậy, đều là cùng anh ăn chơi đàng điếm, có nhiều lúc còn phải thấy anh cùng người đàn bà khác lăn lộn trên giường. 3f Những lúc ấy, cô thấy hít thở không thông, cảm giác vô cùng khó chịu. Nếu đã không có được trái tim anh, cô lựa chọn ra đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Ở dưới lầu, Phàm Ngự cùng Lạc Trạch đang ngồi uống rượu đỏ, Phàm Ngự liếc nhìn Lạc Trạch một cái: "Trạch, quan hệ của hai người vẫn vậy sao?"

Lạc Trạch khoé miệng nhếch lên: "Ừ, đúng."

"Trạch, lúc nào cần tôi sẽ giúp cậu, nhưng không phải bây giờ." Phàm Ngự nói một câu đầy ẩn ý, cười có chút bí hiểm.

Lạc Trạch cũng không quan tâm, đúng lúc nhìn thấy hai người đang xuống lầu, Giang Lệ Lệ nhìn về phía Phàm Ngự, khẽ mỉm cười gật đầu. Phàm Ngự cũng mỉm cười nói: "Giang tiểu thư chủ động cười với tôi như vậy, tôi có thể hiểu là, cô đã chấp nhận tôi không?"

Giang Lệ Lệ gật đầu: "Hãy đối xử thật tốt với Tuyết Thần."

"Tôi sẽ." Phàm Ngự quay lại nhìn cô vợ nhỏ của mình, ánh mắt thật thâm tình. Giang Lệ Lệ thấy vậy, cũng an lòng không ít. 1 Sau đó quay sang phía An Tuyết Thần: "Mình về trước. 85 Nhớ gọi điện thoại cho mình nhé."

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Lạc Trạch sau đó mới gật đầu: "Ừ, đi đường cẩn thận."

Giang Lệ Lệ gật đầu, đi tới bên cạnh Lạc Trạch: "Đi thôi."

Lạc Trạch đứng lên, kéo Giang Lệ Lệ qua sau đó mỉm cười một tiếng: "Ngự, đi đây."

An Tuyết Thần về mặt nặng nề nhìn bóng lưng hai người rời đi, nói: "Ngự, em cần anh giúp."

Phàm Ngự quay sang An Tuyết Thần, ôm cô vào trong ngực nhẹ giọng nói: "Anh sẽ giúp, em nói cái gì anh đều sẽ giúp."

Hai người ẩn ý như vậy thật tốt, anh biết cô muốn nói gì, anh sẽ giúp chính mình, làm chồng cũng không dễ nha. c An Tuyết Thần nhẹ nhàng vòng tay, ôm lấy anh. Dưới ánh trăng sáng, hai người ôm chặt lấy nhau. Đây chính là ẩn ý, là ông trời se duyên.

Ra khỏi biệt thự của Phạm Ngự, hai người quay trở lại biệt thự của mình. 6 Giang Lệ Lệ trở về phòng, nằm trên giường lớn của anh, cô mệt quá, thực sự là rất mệt mỏi.

Lạc Trạch nhìn cô nằm trên giường, biết hôm nay cô đã mệt muốn chết rồi. Anh xoay lưng đi vào phòng tắm, lúc trở ra thì cô đã ngủ say rồi.

Lạc Trạch đi tới, cởi quần áo giúp cô rồi đắp chăn lại. Giang Lệ Lệ lật người, đưa lưng về phía anh, tiếp tục ngủ. Lạc Trạch cũng cởi áo choàng tắm, nằm xuống giường, từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Giang Lệ Lệ mở mắt, rớt cuộc nước mắt cũng rơi xuống. Sau đó lại nhắm mắt lại, từ từ ngủ mất, chính mình đã quen với việc ngủ trong ngực anh. Nhưng không phải chỉ riêng một mình cô, đã nhiều lần, anh mang theo những mùi nước hoa nồng đậm khác nữa. (ý là anh lãng nhăng đó)

Giờ phút này Giang Lệ Lệ đang suy nghĩ, Lạc Trạch anh có tim không? Liệu có một ngày anh yêu một người con gái thực sự sâu đậm sao? Lúc đó anh sẽ như thế nào? Thật hy vọng, anh sẽ có một ngày như thế.

Một đêm không chợp mắt, Giang Lệ Lệ nằm yên trong ngực anh, biết rằng lúc sáng sớm anh sẽ bị chuông điện thoại đánh thức.

Linh Linh ——

Lạc Trạch đưa cánh tay lục lọi, cầm điện thoại lên đặt ở bên tai, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “A lô”

Mấy giây sau, Giang Lệ Lệ cảm giác người nằm bên cạnh đã ngồi dậy.

"Tôi tới ngay, thông báo cho Ngự đi." Lạc Trạch nói xong liền cúp máy, nhìn sang Giang Lệ Lệ vẫn đang ngủ say. aa Cuối cùng đứng dậy, xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề rồi ra khỏi phòng. Trong nháy mắt khi cánh cửa khép lại, Giang Lệ Lệ mở mắt ra, ngồi dậy. Nước mắt không nhịn được rơi xuống, cô cầm điện thoại lên.

"Này, An Tuyết Thần, anh ta đi rồi, tôi đón mình đi." Nói xong cũng ngắt luôn điện thoại. Cô xuống giường, sắp xếp lại đồ đạc của mình. Những thứ của cô, một vật cũng không để lại. Mấy năm nay trong thẻ của cô, Lạc Trạch cũng chuyển vào không ít tiền, cũng được hơn ba nghìn vạn, đủ cho cô tiêu tới hết đời. Đây là tiền lương, cũng là phí cô bồi ngủ với anh mà có.

Giang Lệ Lệ sắp xếp tất cả xong, đứng trên ban công, cuối cùng nhắm mắt lại, kéo hành lý rồi đi, biến mất sau cánh cửa. Giang Lệ Lệ ngồi trong xe An Tuyết Thần, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Đất nước này, cô lại phải một lần nữa rời xa.

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ, khẽ hỏi: “Cậu định đi đâu?”

"Provence, Pháp. Nghe nói nơi đó rất đẹp" Giang Lệ Lệ âm thầm trả lời.

"Tuyết Thần, tuyệt đối đừng có nói cho anh ta biết mình ở đâu. Còn phải phiền chồng cậu giúp một tay nữa, che giấu hết tất cả tin tức về mình." Giang Lệ Lệ vừa nhìn An Tuyết Thần vừa nói.

"Được, mình sẽ giúp cậu. 8 Lệ Lệ, tới Pháp, nhớ tự chăm sóc mình cho tốt." An Tuyết Thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bạn thân. d Hai người thân như chị em, so với chị em có khi còn thân hơn nữa.

X thị, sân bay quốc tế, hai người cùng ngồi trên băng ghế dài, Giang Lệ Lệ nhìn bảng chuyển bay của mình, còn năm phút nữa.

"Hành khách trên chuyến bay đi Pháp, xin mời tới cửa chuẩn bị làm thủ tục đăng kí." Một giọng nói ngọt ngào vang lên khắp bên trong sân bay, nhắc nhở hành khách đã tới giờ.

Giang Lệ Lệ đứng dậy, nắm lấy tay An Tuyết Thần, nước mắt không nhịn được rơi xuống, đứng bên cạnh An Tuyết Thần cũng đã sớm nức nở. Cuối cùng hai người ôm chặt lấy nhau, quá nhiều điều muốn nói lại chẳng thể thốt nên lời.

"Lệ Lệ, đồng ý với mình, nhất định, nhất định phải sống thật hạnh phúc. Phải hạnh phúc." An Tuyết Thần ôm chặt lấy Lệ Lệ, thanh âm nức nở.

Giang Lệ Lệ dùng sức gạt đầu sau đó ôm thật chặt An Tuyết Thần, cúi xuống vuốt bụng cô: “ Có lẽ lúc cậu sinh con, mình sẽ quay về.”

An Tuyết Thần cũng gạt đầu một cái, rồi mới buông cô ra: “Đi đi, phải làm thủ tục rồi.”

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần: “Tuyết Thần, cậu sẽ rất hạnh phúc, hẹn gặp lại.”, nói xong liền kéo hành lý về phía cửa đăng kí.

An Tuyết Thần nhìn bóng dáng Lệ Lệ dần biến mất, liền có điện thoại. 8 Là Phạm Ngự gọi tới.

"Ngự, cô ấy đi rồi, ô ô."

"Ừ, em mau về đi, lái xe cẩn thận một chút. Một lúc nữa Trạch sẽ biết tin." Phạm Ngự nói qua điện thoại, thanh âm mang theo bao đau lòng.

Tuyển phân cách ——

Sáng sớm, Lạc Trạch nhận được điện thoại của thuộc hạ báo hàng bị một nhóm người cướp mất, vội vàng chạy tới, tưởng một phen chiến đấu kịch liệt, lại thấy dẫn đầu là Mị ảnh và Khôi ảnh.

Lạc trạch nhìn hai người, sắc mặt lo lắng.

"Giải thích." Lạc Trạch thanh âm lạnh lẽo nói.

"Dạ, Thiếu chủ sai chúng tôi làm vậy, Lạc Thiếu có thể đi tìm ngài ấy hỏi." Mị ảnh cung kính nói.

"Ngự bảo các cậu làm thế?" Lạc Trạch nghe xong, thấy vô cùng bối rối.

Lúc này có tiếng điện thoại. Lạc Trạch nhìn qua, là trong nhà gọi tới.

"Thiếu gia, không thấy Giang tiểu thư."

Lạc Trạch nghe xong những lời này, gương mặt trong nháy mắt trở nên dữ tợn, lạnh lẽo, hung hăng ném điện thoại ra xa, đôi ung mâu cũng chuyển dần sang màu đỏ.

"Mẹ nó, tiện nhân, cô dám chạy sao" Lạc Trạch nhìn hai người, bắn mỗi người một phát súng, nhưng đều là vào chỗ không nguy hiểm, sẽ không chết được.

Lạc Trạch sai bước rồi đi, thẳng tới biệt thự của mình. Lúc anh trở lại, một nhóm người làm đều đang quỳ dưới đất. Lạc Trạch chỉ nhìn lướt qua rồi lập tức lên lầu, đá văng cửa phòng, mở tủ quần áo, cái gì cũng không còn, vào phòng tắm, mọi đồ dùng cũng đều đã bị ném đi.

Lạc Trạch nắm chặt hai bàn tay, gân xanh trên trán cũng nổi hết lên như muốn vỡ tung cả. Cuối cùng cũng thấy một tờ giấy đặt trên giường.

(Lạc Trạch, tôi đi rồi. bChúng ta không cùng một loại người, không cùng đường với nhau, nên ai đi đường nấy thôi. fĐừng tìm tôi nữa. Bảo trọng, nếu có gặp lại, hi vọng sẽ coi nhau như bạn.)

Lạc Trạch nhìn thứ duy nhất cô để lại, cầm trong tay, nắm chặt lại khiến tờ giấy nhăn nhúm. Ánh mắt Lạc Trạch từ từ chuyển sang hung ác, lại có chút thất thần.

Anh xoay người rời khỏi biệt thự, lái xe tới biệt thự của Ngự Phàm. Lạc Trạch gương mặt tức giận, đi vào trong biệt thự, mặt muốn bao nhiêu đen liền có bấy nhiêu. (giận tới đen cả mặt luôn rồi).

Lạc Trạch đi vào biệt thự, liền thấy ngay đôi vợ chồng kia đang ngồi trên ghế salon nhìn mình, như biết trước rằng anh sẽ tới. Lạc Trạch không nói nhiều lời, tiến lại, kéo cổ áo Phàm Ngự, thanh âm tức giận: "Cô ấy đâu?"

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch đang tức giận, khẽ động khóe miệng: "Cô ấy đi rồi, sau này tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy, không để cậu tìm được đâu."

"Hừ" Lạc Trạch thề nhưng lại cho Phàm Ngự một đấm, Phàm Ngự cũng không đánh trả lại, bởi anh biết, tâm tình Lạc Trạch bây giờ cũng giống như chính mình lúc trước.

An Tuyết Thần thấy vậy, vội chạy tới đỡ Phàm Ngự: "Tiểu Ngự, anh có sao không? Lạc Trạch, anh làm cái gì thế hả?" Cô tức giận, hướng Lạc Trạch hét lên.

"Tôi làm cái gì? Sao các người không xem lại xem các người đã làm gì?" Lạc Trạch cũng tức giận, hét to.

"Chúng tôi làm cái gì? Lạc Trạch, Lệ Lệ là chị em của tôi, tôi nhất định sẽ giúp cô ấy, anh là ai, lấy thân phận gì mà tới đây giương oai hả? Cô ấy vì sao phải bỏ đi, anh không phải rõ ràng nhất sao? Hả?" An Tuyết Thần bị chọc tức, viên mắt đã đỏ lên, hướng phía Lạc Trạch mà hét.

Phàm Ngự nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng An Tuyết Thần đang kích động, sau đó nhìn Lạc Trạch: "Trạch, cậu không yêu cô ấy, để cho cô ấy đi đi."

Lạc Trạch nhìn hai vợ chồng họ, đột nhiên cười: "Ngự, một quyền kia tôi đánh cậu là vì cậu thả người của tôi đi. Tôi cũng muốn nhìn một chút xem lưới bảo vệ của cậu có bao nhiêu kiên cố, tôi sẽ phá hỏng. Dù thả cô ta đi, cũng không tới phiên cô ta chạy trốn. Tôi sẽ bắt cô ta trở lại, giống như cậu lúc đầu thôi, cho bắt trở lại." Lạc Trạch nói xong cũng nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

An Tuyết Thần tránh trong ngực Phàm Ngự, thanh âm nức nở: "Tiểu Ngự, nhất định phải bảo vệ cho Lệ Lệ."

"Ừ, anh biết rồi, em cứ yên tâm" Phàm Ngự ôm lấy vợ, nhìn bóng lưng người anh em tốt của mình đang giận dữ rời đi, thờ dài một tiếng. Lạc Trạch, tới bao giờ cậu mới hiểu rõ đây?

Trên máy bay, Lệ Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy những đám mây trắng bồng bênh trôi, khẽ mỉm cười. Giang Lệ Lệ sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, lần sau trở về, tin rằng sẽ là một con người mới. Provence, tôi tới đây. Nghĩ xong, liền nhắm mắt nghỉ ngơi, chuẩn bị cho kế hoạch đầu tiên của mình, bây giờ điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 137: Ngoại truyện 5: Jean Reynold (Jean Reno)

Nước Pháp, Provence, nơi dừng chân đầu tiên của Giang Lệ Lệ chính là ngắm cánh đồng Lavender, cả một khu đất rộng lớn chỉ trồng Lavender, đẹp như trong mộng. Từng thảm hoa Lavender tím trải rộng, cảm giác đứng giữa biển hoa ấy, nhất định là rất tuyệt vời. Cho nên trạm đầu dừng chân của cô chính là đi ngắm biển hoa Lavender.

Giang Lệ Lệ đứng ở ngoài cửa, nhìn chữ khắc trên tấm bia đá, viết rằng: truyền thuyết về tình yêu giữa kị sỹ và thiếu nữ Provence, giống như hơi nước thấm đẫm trên mỗi phiến Huân Y thảo cô đơn. Từng quỳ rũ tình yêu, phiêu diêu trên những lối mòn trong rừng, làm đẹp Kim Yêu dưới ánh mặt trời, thật là một thời khắc chân thật động lòng người.

Đúng vậy nha, nếu như ở nơi này có thể gặp được một Kị sỹ đen, nhất định sẽ lau ra tia lửa đỏ (tiếng sét ái tình chẳng). Nghĩ tới đây, cô liền buông lỏng tâm tình. a Vì muốn gửi cho Tuyết Thần mấy tấm hình nên hôm nay cô mặc một chiếc váy cùng màu với màu Huân Y thảo (Lavender). Cô chậm rãi, từ từ đi xuyên qua biển hoa.

Cô hiện tại, giống như là tiên nữ vậy, vô ưu vô lo, chạy trong biển hoa, khiến không ít người phải ngắm nhìn. Cô bỏ qua tất cả, giống như không thấy ai cả, giữa biển hoa vẫn chính là mình. 3a Giang Lệ Lệ chọn mấy chỗ khá đẹp, chụp vài tấm hình, nhìn qua tương đối hài lòng, liền khẽ cười một tiếng. Cô hoàn toàn không hay biết, có một đôi ung mầu đang nhìn chăm chăm vào mình. 5 Trong biển hoa, thật ra cũng không thiếu các cô gái phương Đông khác, nhưng Giang Lệ Lệ lại là người có khí chất phương Đông nhất, một khuôn mặt nhỏ nhắn, đẹp tựa mỹ nữ xa xưa, nhất cử nhất động đều vô cùng hấp dẫn người khác.

Giang Lệ Lệ đi một lúc liền thấy mệt, đến bên ghế đá ngồi xuống nghỉ, lại đem mấy tấm hình ra xem. Một lát sau mới đem bỏ lại vào trong túi, cô dựa đầu vào cây đại thụ phía sau, nhắm mắt lại, hít thở không khí thoang thoảng mùi hoa Lavender. b Thật dễ chịu.

Giang Lệ Lệ nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Provence ở miền Nam nước Pháp, là vùng đất dọc theo Địa Trung Hải, một nơi có bề dày lịch sử, từ xưa tới nay luôn tràn ngập ánh mặt trời ấm áp cùng bầu trời xanh thẳm đã làm say lòng biết bao người. c Hoa Lavender, được người người yêu thích. Bởi nơi này thuộc bờ bắc Địa Trung Hải nên mang hình thái khí hậu Địa Trung Hải, ấm áp lại khô ráo.

Huân Y thảo chính là loài hoa nổi tiếng ở Provence, từ đó luyện ra dầu vừng, chế tinh dầu thơm, nước hoa, trà hoa cỏ, đều là những sản phẩm nổi tiếng. Hằng năm vào tháng 7, tháng 8, cách một cánh đồng trồng đầy hoa, nhìn bầu trời biển ảo. 7 Ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa những đám mây, từ từ dâng lên, mặt trời lớn ở phía sau cánh đồng hoa, phát ra vô vàn những tia sáng chói lọi, tươi đẹp, màu tím của hoa trong phút chốc như tăng thêm mấy chục lần, mộng ảo cũng sinh động thêm mấy chục lần.

Ra khỏi cánh đồng Lavender, sắc trời cũng đã dần tối. e Một chiếc xe xa hoa đang dừng trước cửa ra vào, Giang Lệ Lệ cũng không chú ý tới, chỉ liếc nhìn qua rồi nhìn xung quanh, không thấy chiếc taxi nào. Sau đó, cô liền gọi điện thoại, dùng tiếng Pháp lưu loát nói: “Xin chào, khách sạn “Mộng ảo mùa hè” phải không? Tôi là khách phòng 1, phiền nhà bếp chuẩn bị một phần ăn A đưa tới phòng giúp tôi”, nói xong liền cúp đi thoại, đi vài bước ở ven đường.

Bên trong chiếc xe xa hoa kia là một người đàn ông Pháp. Màn đêm buông xuống, bầu trời đã chuyển dần sang tối đen, che đi toàn bộ ánh sáng ban ngày. Người đàn ông gương mặt đẹp như điêu khắc, nhưng lạnh lùng, kiêu ngạo, chỉ là trong đáy mắt, dường như có những gợn sóng nhỏ.

Giang Lệ Lệ cầm điện thoại di động đi lại ở ven đường, sau đó dừng lại, nhìn vào điện thoại, cười khẽ. Đây là kiệt tác ngày hôm nay của cô, mắt ngọc mảy mai, thanh lịch dục tử, cô đứng một mình, bóng dáng mảnh mai khác hẳn với mọi người, chỉ chăm chú nhìn trời, ánh mắt rất nhạt, xung quanh lại như vương vấn một cổ tình mịch mà trang nhã, giống như một nàng tiên, lạc giữa thế giới huyền ảo này, xa xa nhìn lại, đẹp tới xuất thần.

Bởi cô đứng quay lưng về phía xe, người đàn ông chỉ nhìn thấy gò má cô. Một nửa gương mặt, sáng trong như ngọc, nhàn nhạt sắc hồng sáng bóng lên, đứng dưới sắc trời âm đạm tối dần thật là xuất chúng, lại có cảm giác mộng ảo không có thật.

Giang Lệ Lệ quay đầu lại, thấy chiếc xe đang chậm rãi đi tới, trong lòng chợt dâng lên một loại dự cảm xấu. f Nhìn về phía chiếc xe, đôi mắt đẹp khẽ nhú lên nhưng vẫn không trông thấy rõ người ngồi trong xe. Giang Lệ Lệ chỉ đứng yên tại chỗ, nếu chiếc xe chạy vượt qua, chứng tỏ cô đoán sai rồi. Còn nếu như dừng lại trước mặt cô.....

Quả nhiên, chiếc xe xa hoa đã dừng lại ngay trước mặt cô. Giang Lệ Lệ nhìn chăm chăm vào cửa kính xe đang khép chặt, muốn nhìn ra chút gì bên trong, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Thật bức bối, ngày đầu tiên đã gặp phiền toái rồi. 0 Cô nghĩ vậy, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại khiến cho người đàn ông trong xe chú ý tới. ee Cô gái này, quả nhiên không giống những người khác. Trên gương mặt trắng trẻo của người đàn ông, lông mày hơi nhếch lên, quay cửa xe xuống.

Trong nháy mắt khi cửa kính xe quay xuống, hai đôi mắt nhìn nhau chăm chú. Giang Lệ Lệ nhìn người đàn ông, gương mặt trắng trẻo nhưng lộ rõ đường nét góc cạnh, cảm giác thật lãnh tuấn (lãnh khốc + tuấn tú), đôi mắt đen thâm thúy như hút hồn người khác, đôi lông mày rậm, sống mũi cao, thẳng, đôi môi tuyệt mỹ, tựa như Trương Dương, vừa ưu nhã, lại thanh cao. (Trương Dương là một vị tướng đời Đông Hán, tham gia cuộc chiến giữa các nước chư hầu trước khi hình thành cục diện Tam quốc. Các bạn muốn ngắm dung nhan cụ, vui lòng gg nha)

Đôi lông mày lười mác đen bóng, trông mắt đen sắc bén, bạc môi mỏng, đường nét gương mặt sắc sảo, cơ thể cao lớn nhưng không có cảm giác thô

bạo, yên tĩnh, lạnh lùng nhưng chứa đựng cảm giác bức người, một mình đơn độc nhưng tỏa ra khí thế ngạo mạn, vô cùng cường thế. 7 (Làm cái đoạn miêu tả này mà muốn điền cái đầu. Mình vẫn ngần, chỉ biết tóm lại bằng từ “Giai đẹp”)

Anh ta khoảng chừng 27, tuổi, mái tóc cắt ngắn, cổ áo sơ mi trắng rộng mở, tay áo cuộn lên cao, lộ ra làn da màu lúa mì khỏe mạnh. Đôi mắt sâu, có hồn, sống mũi cao thẳng, đôi môi hấp dẫn. a Tất cả tựu chung lại một chỗ, anh ta quả thật đẹp như một tác phẩm tinh tế của Thượng đế vậy.

Người đàn ông Pháp này thật có thể coi là cực phẩm của cực phẩm. Giang Lệ Lệ không muốn chọc giận người trên xe, khẽ gật đầu, coi như chào hỏi, sau cũng không nhìn anh ta lần nữa, định đi lướt qua chiếc xe, sang phía đối diện, gọi xe taxi.

Người đàn ông nhìn Giang Lệ Lệ rồi đi, hai hàng lông mày rậm cũng khẽ nhếch lên, cong cong như mang theo ý cười như trăng lưỡi liềm giữa bầu trời đêm vậy. Đôi môi màu hồng đào càng nổi bật trên làn da trắng, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn hảo khiến anh ta đẹp đến không cưỡng lại được.

Cô gái này thật thú vị, trực tiếp coi thường mình, điều này làm anh ta thấy vô cùng hứng thú. Nhìn theo bóng dáng đang xa dần, khóe môi lại khẽ nâng lên.

"Lái xe, “Mộng ảo mùa hè.”"

Chiếc xe màu trắng ngà rời đi, mang theo một mảnh khói bụi. cd Sau một lúc lâu, Giang Lệ Lệ cũng về tới khách sạn, đi tới cửa thang máy, bấm số, nhìn thang máy đang đi từ tầng 99 xuống.

Giang Lệ lệ nghiêng đầu, nhìn xuống mũi chân. ae Khóe miệng nhàn nhạt cười, hôm nay coi như là vui vẻ. 60 Nước Pháp này, cô có thể tính tới việc ở lại định cư rồi. Không nghĩ tới khi thang máy mở ra, bên trong có một người đàn ông, anh ta ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt thoáng qua kinh hãi rồi rất nhanh biến mất.

Jean Reynold (Jean-Reno), là tên người đàn ông này, có thể coi là Chúa tể vùng Provence này, cùng một loại người với Phàm Ngự, Lạc Trạch.

Jean-Reno nhìn cô gái đang nghiêng cái đầu nhỏ, nhìn mũi chân mình, khóe môi nhếch lên, cười yếu ớt. Cô giống như là một vầng trăng non vậy.

Nghe thấy tiếng cười, Giang Lệ Lệ ngẩng đầu nhìn lên, chạm ngay vào ánh mắt như đang tìm tòi nghiên cứu của người đàn ông, lúc này mới nhớ ra mình vừa mới thấy anh ta. Cô cũng không lấy làm ngạc nhiên bởi đây là một khách sạn nổi tiếng. Giang Lệ Lệ bước vào, tao nhã xoay người lại chuẩn bị ấn nút, chợt ngừng lại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông, ý muốn hỏi: “Tiên sinh, anh không ra ngoài sao?”

"Phiên cô, tầng 99." Jean-Reno nhìn Giang Lệ lệ nói, rồi ấn nút tầng 99, làm xong cũng lui về sau một bước, đứng cùng người đàn ông kỳ lạ kia.

Giang Lệ lệ không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy như có một đôi mắt nóng rực đang nhìn mình chăm chú. Cảm giác này khiến cô thấy cực kì khó chịu. 50 Cô khẽ cau mày mà không biết hết thấy hành động của mình đều rơi vào trong mắt người đàn ông kia. Mỗi móng khẽ gợn lên.

Người đàn ông bên cạnh liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó cung kính dùng tiếng Pháp nói: “JeanReno tiên sinh, chúng ta không phải muốn.....”, còn chưa kịp nói hết đã nhận ngay một ánh mắt sắc lạnh, có muốn nói tiếp cũng đành nín trở lại.

Đột nhiên chuông điện thoại của Giang Lệ lệ vang lên. 27 Cô vừa nhìn, liền nhếch miệng, quên luôn bên cạnh đang có người, thanh âm vui vẻ: “Àlo, Tuyết Thần”

"Lệ Lệ, thế nào? Nước Pháp chơi rất vui sao?"

"Ừ, rất tốt, chỉ là bảy ngày điên cuồng của mình mới qua có một ngày thôi, cũng đã thấy mệt rồi. Sao cậu không nói Phàm Ngự đưa cậu đi du lịch chứ, vị kia nhà cậu thì khỏi nói nha. Cậu có muốn một ngôi nhà trên không, đoán chắc anh ta cũng làm được cho cậu nữa, phải không?" Giang Lệ Lệ kể khổ với Tuyết Thần, biết rõ là cô ấy đang mang thai cần phải ở nhà dưỡng thai.

Người đàn ông nghe Giang Lệ Lệ nhắc tới Phàm Ngự và tình hình của anh ta, đôi mắt nhanh chóng liếc về phía cô.

"Lệ Lệ, cái đó...Chính là..." An Tuyết Thần bên kia điện thoại đang đáp ứng.

Giang Lệ lệ vừa nghe vậy sắc mặt mờ đi, trầm mặc hồi lâu mới khẽ mở miệng: "Là Lạc Trạch sao? Anh ta gây khó dễ với Phàm Ngự sao?"

Người đàn ông khẽ cau mày, nhìn Giang Lệ Lệ, ánh mắt âm trầm đi ít nhiều, nghĩ thầm “Chẳng lẽ...”

Ở Trung Quốc, có mấy tập đoàn tên là Phàm thị và Lạc thị? Anh ta là JeanReno, dù thương giới hay chính trị, đều là người có địa vị trọng yếu, làm sao lại không biết Phàm Ngự và Lạc Trạch đây. 4 Anh ta đối với cô gái phương Đông này lại càng thêm hứng thú.

"Tuyết Thần, mặc kệ dùng cách gì, nhất định Phàm Ngự phải dùng hết khả năng của anh ta che dấu mọi tin tức về mình. 27 Ngần vịn lần đừng để Lạc Trạch có thể tìm được mình. Tuyết Thần." Giang Lệ Lệ gấp gấp nói.

"Được, mình biết rồi."

"Ừ, vậy thì tốt, chúng ta trò chuyện thế này, an toàn sao?" Giang Lệ lệ lại hỏi.

Không đợi đối phương đáp lời, Giang Lệ lệ lại nói: "Quên đi, ta tin tưởng Phàm Ngự. Nếu để Lạc Trạch phá được thật, cậu xem mình trở về thế nào

đây? Lưới bảo vệ của Phạm Ngự cũng không có yếu như vậy đi.”

"Được rồi, mình cúp máy đây."

Giang Lệ lệ tắt điện thoại, dựa cả thân mình vào thang máy, tâm tình có chút buồn bã. a Lạc Trạch, em đã đi rồi đừng tìm em nữa. 9 Thời gian năm năm trôi qua cũng không khiến anh thay đổi, em đành tự mình thay đổi vậy.

Giang Lệ lệ vô lực nhắm hai mắt lại, lông mi khẽ run, hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có người. 25 Nghe tiếng hít thở, mở mắt ra, lúc này cô mới nhớ tới còn có hai người đứng bên cạnh. 4d Cô đứng thẳng lại, đem tóc xòa xuống trước mặt, vén gọn lại về sau tai.

Lúc này thang máy cũng mở ra, Giang Lệ lệ sai bước rồi đi, cũng không quay đầu lại. Jean-Reno cũng từ thang máy chậm rãi bước ra, nhìn bóng lưng Giang Lệ Lệ đứng trước phòng 1. b3 Khóe miệng anh ta từ từ gợn lên, hướng phía cô đi tới, là phòng 1?

Giang Lệ lệ ngã xuống giường lớn, thở dài một hơi thật nhẹ nhõm sau đó mới đứng dậy bước vào phòng tắm, lúc ra trời cũng đã tối hẳn rồi. Bữa ăn đã được người ta đưa lên. 6 Cô mở cửa sổ sát đất ra, dọn bữa ăn lên trên bàn ngoài sân thượng, bữa tối dưới ánh nến, một mình ngồi thưởng thức.

Giang Lệ lệ mặc đồ ngủ màu hồng, mái tóc đã ướt mát một nửa tùy ý vương trên vai. fc Cô tự rót cho mình một ly rượu, đặt ở bên môi nhấp một ngụm, sau đó nghiêng đầu nhìn ra cảnh sắc xa xa. Lạc Trạch, hôm nay là lần cuối cùng em nhớ tới anh. 46 Nếu như anh biết em vì cái gì mà bỏ đi, liệu anh có buông tay không?

Cô nghĩ mãi cho tới khi những giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, rơi cả vào ly rượu đỏ, làm nổi lên một chút bọt sóng nhỏ. Cô mãi mê suy nghĩ không hề nghĩ tới cách mình không xa, ở bên ngoài ban công, một người đàn ông đang dựa vào cạnh cửa sổ nhìn cô chăm chú, thu hết vào tầm mắt dáng vẻ xinh đẹp của cô, cả vẻ mặt nhân nhật bị thương và những giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt cô.

"LaProvence." Giang Lệ lệ âm thanh khàn khàn nói, ngay sau đó đem ly rượu đỏ chứa cả vị ngọt ngào lẫn khổ sở uống cạn. Sau đó, cô đứng dậy, đi vài bước, đôi tay nhỏ ôm lấy ngực mình. Mái tóc dài đã khô bay trong không trung, như đang nhẹ nhàng bay múa. 0 Thật là một bức tranh đẹp, làm xao động lòng người.

Jean-Reno cũng đi lên trước, cùng đứng với cô. Giang Lệ Lệ nghe tiếng động, xoay người lại nhìn người đàn ông kia. a Hình như anh ta cũng vừa tắm, còn đang mặc một chiếc áo choàng tắm màu đen.

Giang Lệ lệ nhìn người đàn ông, khẽ cau mày lại, nghĩ thầm ở trong lòng "Thật ngạc nhiên, cái này gọi là duyên phận sao? Chắc không phải vì mình vừa nói muốn ký sĩ chữ, hiện tại cũng chẳng có tâm trạng mà nghĩ tới nữa."

Giang Lệ lệ đang tập trung suy nghĩ, lại nghe thanh âm trầm thấp, khàn khàn truyền tới, tiếng nói hơi trầm xuống: "Jean Reynold (JeanReno)"

Phòng anh ta cũng không bật đèn nên Giang Lệ Lệ nhìn không rõ về mặt anh ta lúc này. Đây là, anh ta muốn nói cho cô biết tên anh ta sao? Nhưng cô cũng đâu có muốn biết đâu.

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú lắm." Nói xong cô liền xoay người muốn đi về phòng mình.

Giọng nói đầy ma lực của người đàn ông lại vang lên: "Cô gái, hãy nhớ kĩ."

Giang Lệ lệ dừng một chút, sau đó đi vào phòng, cũng đóng cửa sổ lại, còn kéo rèm che kín. 7 Vừa làm cô vừa nghĩ: "Đúng là người tự đại mà. Lần sau còn nói chuyện kiêu đó, xem mình đá chết hẳn. Tự đại cuồng, có tiền, bộ dạng đẹp trai thì hay sao, bà đây chính là nhìn không vừa mắt các người. bĐi chết cả đi."

Cả ngày đi lại mệt mỏi, cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Ở căn phòng bên cạnh, người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào màn hình, cô gái nhỏ nhắn đang nằm co ro trên chiếc giường màu đỏ rộng lớn, mái tóc dài xòa ra. (Khách sạn này là của anh ấy mà.)

Người đàn ông nhìn người đã ngủ say trên màn hình, nhắc điện thoại lên: "Điều tra khách phòng 1, tên gọi, đã gặp phải chuyện gì ở Trung Quốc, tại sao lại tới Pháp?"

Đôi con ngươi sắc bén như chim ưng tiếp tục nhìn chăm chăm cô gái đang ngủ say như đứa trẻ, khóe miệng gợn lên: "Cô gái phương Đông, em đã khiến tôi phải chú ý tới em rồi. 8 Nếu đã vậy, em có muốn chạy cũng không thoát." Người đàn ông lắc nhẹ ly rượu đang cầm trong tay, khóe miệng vẫn vương lại nụ cười.

Năm phút sau, điện thoại đổ chuông. Người đàn ông đặt điện thoại bên tai, sắc mặt dần biến đổi, đường cong bên khóe miệng gợn lên càng lớn. 5 Đôi mắt hẹp dài híp lại, tản ra ý nguy hiểm, lạnh lẽo, giống như muốn tổn thương tới Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ lệ đang ngủ bỗng cảm thấy có gì đó khiến người ta hít thở không thông. Cô rời giường, quét mắt nhìn mọi chỗ trong phòng, lông mày cũng nhíu lại, nhưng không phát hiện ra điều gì lạ cả. 4 Cô đưa ngón tay ấn vào huyệt Thái dương, day nhẹ.

Người đàn ông nhìn rõ mọi động tác của Giang Lệ Lệ, càng cảm thấy tò mò về cô. Được hẳn để mắt tới, lại coi như không ư? Cô cũng không phải ngoại lệ gì đâu. 3 (ý là anh ấy "sức hấp dẫn không thể chối từ" sao, đúng là tự đại mà)

Ngày hôm sau, Giang Lệ Lệ mặc một cái quần short ngắn, khoe ra đôi chân dài trắng nõn, áo cúp ngực ôm sát, cô đội trên đầu một chiếc mũ cói rộng vành muốn tránh bớt ánh nắng mặt trời. Đứng bên ngoài cửa khách sạn, trong tay cầm máy tính bảng, cô đang nhìn các tuyến đường, tính xem sẽ đi đâu

kể tiếp đây, lại vừa đúng lúc gặp Jean Reynold từ trong khách sạn đi ra. Nhìn Giang Lệ Lệ gọi cảm lúc này với tối hôm qua, quần ngu rộng rãi màu hồng, thật khiến người ta thấy lạ lắm. fMột cô gái như vậy, thật đúng là ...

Giang Lệ lệ quay đầu đã nhìn thấy anh ta, cô chỉ liếc qua một cái rồi lại cúi xuống nhìn máy tính trong tay. Người đàn ông cũng không vì cô không để ý tới mà tức giận, cảm giác *** lại càng mãnh liệt, trong đầu chỉ có ý nghĩ làm thế nào để có được cô. 3 Anh ta cũng chưa từng thua bao giờ. Dù có phải dùng biện pháp mạnh, anh ta cũng muốn chinh phục được cô.

Giang Lệ lệ cảm giác được ánh mắt nóng rực bên cạnh, xoay người nhìn anh ta, nói: “Tiên sinh, anh không phải là có bệnh chứ?”

Người đàn ông nghe vậy, hơi sững sốt, không nghĩ tới cô sẽ chủ động nói chuyện với mình, lại càng không nghĩ cô lại nói ra những lời này. Khuôn mặt anh ta hơi khó coi một chút, nhưng vẫn khẽ mỉm cười.

Giang Lệ lệ lắc đầu một cái, quần áo đẹp cũng không che dấu được dáng vẻ a. (ý chị kêu anh có mặc quần áo đẹp cũng không giấu dc rằng anh có “bệnh”). d Cô đi lui lên phía trên đón xe của khách sạn, sau đó ngồi vào xe, muốn trốn tránh ánh mắt mãnh liệt của người đàn ông kia, trong lòng lại thấy nao nao. Thật là dọa người mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Ngoại truyện 6

Hoàng đế. Lạc Trạch ngồi trên ghế salon, vẻ mặt mệt mỏi, có chút suy sút. Cô đi, anh mới trở nên cảm thấy có chút không quen. 9 Thì ra khoảng thời gian năm năm, cô đã sớm dung nhập (dung hòa + hòa nhập) vào cuộc sống của mình. Trong khoảng thời gian cô

bỏ đi, tại sao anh lại cảm thấy thật trống vắng. Không có cô đội mình ở nhà như trước, cũng không có bóng dáng xinh đẹp của cô ở công ty. Ngự vậy mà bảo vệ cô kĩ như vậy. c 3 tháng, khoảng 3 tháng anh không thể điều tra được tin tức gì. 4 Nghĩ vậy anh tự mình chúc say mình.

Phạm Ngự đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng này, anh hơi chau mày, đi tới ngồi cạnh Lạc Trạch. Dừng mắt nhìn anh một hồi lâu, sau đó mở miệng: "Trạch, cậu yêu cô ấy sao?"

Lạc Trạch nhắc đôi mắt đen, không còn khí phách ngút trời như trước: "Yêu cô ấy sao? Không biết, chẳng qua là mình cảm thấy trong lòng giống như mất đi thứ gì đó, rất trống vắng. Lắp thế nào cũng không đủ. ac Đây gọi là yêu sao?" Thanh âm anh trầm khàn, như đang hỏi Phạm Ngự cũng như đang tự vấn chính bản thân mình vậy. 10 Là yêu sao? Nếu như là yêu, vậy thì bắt đầu từ khi nào?

"Mình chỉ hỏi cậu, cậu có yêu cô ấy hay không?" Phạm Ngự lặp lại câu hỏi một lần nữa, bởi vì anh nhận được một tin: Dường như gần đây Renault đang điều tra về Lệ Lệ, hơn nữa còn rất có hứng với cô ấy, mặc dù anh đã phái người bảo vệ cô ấy, nhưng mà thủ đoạn của Renault thì anh biết rất rõ. Lý do mà hần ta trì trệ tới giờ là gì? Đó là nghĩ cách để trở thành bạn với Lệ Lệ? Âm mưu của hần đã thành công một nửa vì họ giờ đã là bạn của nhau rồi.

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự: "Mình... cũng yêu cô ấy, là yêu."

Phạm Ngự dựa vào ghế salon nhìn Lạc Trạch: "Pháp, Provence." (Ôi, Provence thân yêu, mình cũng muốn đến đấy *bữu môi*)

Ánh mắt Lạc Trạch sáng lên, sau đó nhìn sang Phạm Ngự, cuối cùng chạy như bay ra ngoài. Phạm Ngự nhìn theo bóng lưng Lạc Trạch, gọi một cú điện thoại: "Mị Ảnh, Khôi Ảnh, các cậu đi theo Trạch tới Pháp, âm thầm bảo vệ cậu ấy, biết chưa?!"

Phạm Ngự thở dài một cái, anh em của mình..., chỉ mong là mình đúng.

Provence, Pháp. Giang Lệ Lệ bước xuống xe. Xe Renault cũng đi tới, người đàn ông bước xuống, sau đó giúp Giang Lệ Lệ vén loạn tóc đang buông xuống của cô, động tác dịu dàng, nhẹ nhàng.

Giang Lệ Lệ xấu hổ một mặt. Nhìn chỗ nào cũng thấy đó là một đôi tình nhân, lại còn dáng vẻ thẹn thùng của cô nữa chứ. Cô lui về sau mấy bước, sau đó nhìn. 7 Renault.

"Hôm nay cảm ơn anh. Tôi vào đây." Cô nói cảm ơn sau đó đi vào quán bar. Renault nhìn theo bóng lưng của cô, khóe miệng hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, vẻ quyến rũ của mình lại vô hiệu trước cô gái này. 9 Cô gái như vậy, làm sao Renault bỏ qua được đây?! Sau đó anh ta khom người rồi chui vào trong xe.

Cảnh tượng rõ mồn một trước mắt Lạc Trạch đang ở đằng xa kia, hai tay anh nắm chặt thành quyền, nỗi giận ngay lập tức, mạch máu như muốn nổ tung. Người đàn ông kia, Giang Lệ Lệ vậy mà quen biết người đàn ông kia, hơn nữa quan hệ lại dường như rất thân thiết. 4 Một mùi ghen tuông nồng nặc tràn khắp ngực.

Hôm nay cô chuẩn bị đi đến một điểm tham quan, nhưng ngặt nỗi là hai người gặp nhau. 43 Biết rõ khách sạn này là của anh ta. Giang Lệ Lệ nhỏ bé muốn kết bạn với người đàn ông như vậy chẳng có gì xấu, dù sao cô cũng không quen ai ở đây, cảm giác kết bạn với anh ta cũng không tệ.

Cô suy nghĩ, khoe miệng khẽ mỉm cười, sau đó mở cửa bước vào, định đóng lại, đột nhiên một lực mạnh kìm cánh cửa lại. Cô ngược đầu nhìn lên, nháy mắt hồ hấp như dừng lại. Cô nhìn cái tên Lạc Trạch đột nhiên xuất hiện kia. d Ba tháng không gặp, khí chất của anh vẫn không giảm chút nào, mà ngược lại càng tăng thêm. Nhưng tại sao trên mặt anh lại hiện lên hai chữ "tức giận" rõ mồn một thế kia?

Lạc Trạch nhìn vẻ ngạc nhiên của cô, sắc mặt thay đổi thất thường. 4e Anh cười mỉa, sau đó đẩy cô vào trong phòng. Cô vẫn còn đang chẳng hiểu chuyện gì, mấy giây sau mới ngẩng đầu nhìn lại.

Lạc Trạch nhìn bóng lưng cứng rắn của Giang Lệ Lệ, thanh âm lâu ngày không gặp truyền vào tai cô: "Sao?! Muốn anh buông tha?! Nhưng anh lại rất nhớ em, nhớ đáng về quyền rũ khi em nằm dưới người anh."

Cô không biết tại sao anh lại nói như vậy, xoay người nhìn về mặt đang nghiêng ngả của anh, thanh âm có chút gọn sóng nói: "Anh... a sao anh biết chỗ này?"

Lạc Trạch đứng dậy, từ từ tiến gần đến chỗ Giang Lệ Lệ. Cô từng bước từng bước lui về phía sau. Biết không còn đường để lui, thân thể dán chặt lên cửa, cảnh giác nhìn anh.

Anh bắt nạt cô, đương nhiên là không bỏ qua ánh mắt căng thẳng, sợ hãi của cô; nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, sau đó thoải mái ngắm nhìn. Renault vừa rồi còn chạm vào tóc cô, vô cùng dịu dàng. 3 Nhưng thân thể cô lại căng cứng, hồ hấp dồn dập.

"Đi quyền rũ đàn ông khác nhanh như vậy? Hừm?" Anh nhìn chằm chằm vào gương mặt mình hằng mong nhớ ba tháng qua, càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng động lòng người. f Tựa như đóa sen mới nở. 98 Giây phút này, anh thật sự nhớ thương cô, rất rất nhớ, nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng kia, anh lại giống như bình dấm chua sắp nổ. Suy nghĩ một hồi, đôi mắt anh khẽ nheo lại, nâng cằm cô lên chút nữa, sau đó gương mặt tuần tú ghé sát vào mặt cô, môi mỏng dán chặt vào đôi môi anh đào, hương mình vị hằng mong nhớ vẫn rất ngon.

Cô căng thẳng đến mức không dám hô hấp, mùi hương chết người này tràn vào hơi thở mình, cảm giác rất quen thuộc. Trái tim cô như muốn nhảy ra ngoài. ce Cô nhắm chặt mắt, không dám nhìn vào mắt anh. 76 Nhưng cô biết đôi mắt sắc bén kia đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt nóng bỏng đó khiến cô người cô như lửa đốt.

Anh dịu dàng miết đôi môi cô, cứ như vậy đem cô nuốt vào bụng thì thật là tốt, "Em biết không?! Nó vì em mà cấm dục 3 tháng." Quả nhiên cô tròn trĩnh mắt. 7 Anh vừa nói cái gì? Cấm dục, 3 tháng? Sao có thể?!

Ánh mắt đầy hoài nghi nhìn anh, vốn dĩ không tin vào điều anh nói là thật. Anh nhìn về mặt không thể tin được của cô, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy như vậy. Cô ấy không tin cũng phải, dù sao mình đúng là đã từng rất ong bướm.

Mình cũng đã từng thử những cô khác, nhưng vẫn không **. Căn bản cũng không mạnh **, thật sự đã cúi đầu trước cô gái này, vì vậy nên mới không phải cô thì không thể. (Vậy là anh yêu chị hay yêu ** với chị hử : [[[ )

Cô chột đẩy anh ra, sau đó khôi phục vẻ lạnh nhạt: "Đã lâu không gặp, anh tới có chuyện gì không?"

Đôi mắt anh đang lại càng nheo chặt hơn, anh nhìn cô, đôi mắt kia nóng đến mức có thể đốt cháy cô.

"Cùng anh trở về, anh sẽ coi như chưa từng có gì xảy ra." Anh cảnh cáo.

Giang Lệ Lệ nhìn anh, nói một cách bình tĩnh: "Không thể nào, nếu tôi đã rời đi thì sẽ không trở về bên anh. Lạc Trạch, 5 năm, bên cạnh anh 5 năm chẳng lẽ còn chưa đủ sao?! Anh muốn tôi làm tình nhân của anh cả đời sao?! Tôi muốn sống cuộc sống của mình!!!"

Anh tiến sát vào cô, bàn tay ôm chặt vòng eo của cô, "Em là của anh, em là của anh, biết không?! Em chỉ có thể là của anh!!!" Anh bá đạo tuyên bố, khiến cho cô lạnh run, sau đó anh nhắm chính xác vào đôi môi đào ứng đồ kia, mạnh mẽ hút lấy cho kỳ hết.

"Ừm... 24 ừm..." Cô đẩy anh ra, thanh âm ừm... 7 ừm phát ra. Cô dùng sức đẩy anh ra nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Lạc Trạch nhìn đôi mày cô đang nhíu chặt, bàn tay anh du tẩu trên người cô, soạt----, Đồ trên người cô trong nháy mắt rơi rải rác. a Anh nhìn lên phía trên, sau đó buông cô ra, rồi nhìn chằm chằm vào vật màu đen trông giống như viên trân châu, khoe miệng hơi cong lên; đứng lên cái bàn nhỏ, phóng lên lấy nó xuống. ef Cô nhìn anh, hơi sững sờ. Anh chau mày, xoay người nhìn cô, lạnh nhạt mở miệng, "Em không biết?"

Cô lắc đầu một cái, sau đó đi tới chỗ anh, dùng sức bóp nát. Anh mở miệng lần nữa hỏi: "Em và Renault có quan hệ gì?"

Cô có chút giật mình. Làm sao anh ấy biết được? Chẳng lẽ người này có quan hệ gì với người đàn ông kia sao? Anh nhìn đáng vẻ của cô, sau đó ngồi lên giường, đảo mắt một vòng: "Em biết tại sao anh đến đây không? Là vì nhận được thông tin hần ta đang tiếp cận em, Ngự mới cho anh biết. 6 Tránh xa hần một chút, hần ta không phải là người có khả năng kiểm soát."

Giang Lệ Lệ dường như hiểu được vấn đề, chỉ nhìn anh, cũng không biết nói gì. Cô biết người đàn ông kia chắc chắn rất đặc biệt. Nếu cả Phạm Ngự và Lạc Trạch đều biết vậy chứng tỏ bọn họ là một dạng, sau này mình ít chọc vào thì tốt hơn.

"Anh đi đi, tôi sẽ cẩn thận, sau này sẽ không tiếp xúc với hần ta."

Anh nhìn cô, sau đó nhìn trang phục xộc xệch trên người cô, khóe miệng hơi nhếch lên: "Đi?! Em cho rằng anh sẽ đi sao?! Nói cho em biết, cho dù có đi anh cũng mang em theo." Vừa nói vừa duỗi tay kéo cô vào lòng mình, sau đó anh xoay người đè cô trên giường. 7 Cô hoảng sợ nhìn anh: "Anh... anh buông tôi ra, chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, anh không thể đối xử với tôi như vậy!!!"

Anh cười gian tà: "Anh nói có là có, rồi xa anh lâu như vậy, có phải là nên trở về bên anh rồi không, bây giờ anh chỉ muốn tận hưởng em thật tốt."

Vừa nói anh vừa vung tay lên, y phục nháy mắt rơi tán loạn, ngay cả đồ lót cũng không còn trên người cô. 10 Anh nhìn cơ thể hoàn mỹ của cô, vô cùng quen thuộc. 3 Đôi mắt anh tối sầm lại, sau đó nhanh chóng cởi bỏ y phục của mình, nhanh đến mức cô chưa kịp phản ứng thì cảm giác được hạ thân đã được lấp đầy."

"Ân."

"A" Cả hai đều phát ra tiếng.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, càng thêm hưng phấn: "Bảo bối, anh muốn em chết đi được." Vừa nói vừa bắt đầu động tác nguyên thủy nhất. Mãi cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Ngoại truyện 7: Bị trời trở về nước

Một đêm này, Lạc Trạch không có lúc nào là đòi lấy, khiến Giang Lệ Lệ hoàn toàn ngất xỉu. Khi tỉnh lại mới phát hiện, thì ra là mình đang ở trên máy bay tư nhân của anh. e Giang Lệ Lệ cười. 2a Bị thăm như vậy. Nụ cười khổ sở lại làm cho Lạc Trạch ở một bên thu hết toàn bộ vào đáy mắt.

Lạc Trạch quay mặt của cô qua, một đôi mắt chim ưng tập trung vào cô: "Em và anh ta, đã làm chưa?"

Giang Lệ Lệ nhìn ánh mắt Lạc Trạch khê động, khóe miệng đột nhiên kéo ra nụ cười: "Nếu như mà tôi nói, chúng tôi đã làm rồi?"

Quả nhiên, bàn tay to nắm cầm cô dùng thêm sức, sức lực to lớn như thế, bóp cầm cô cũng sắp bể nát, nhưng chính là không nháy mắt một cái, cũng không hừ một tiếng.

Đôi mắt chim ưng của Lạc Trạch thay đổi sắc bén thành sương mù. Thanh âm trầm thấp: "Nói, làm mấy lần. Nói."

Giang Lệ Lệ cảm thấy Lạc Trạch cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nói ra, nhưng anh ghen sao? Trong lòng anh, cô chẳng qua chỉ là chiến lợi phẩm mà thôi, cùng người khác lên giường, anh sẽ quan tâm sao? Nghĩ tới đây, khóe miệng kéo ra nụ cười chua xót sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Anh, quan tâm ư, hoặc là, quan tâm qua sao?"

Bàn tay Lạc Trạch vốn dùng sức từ từ buông lỏng. 6 Giang Lệ Lệ cảm giác anh buông lỏng sức lực của mình, nhưng ngẫu nhiên nhân cơ hội quay đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ cũng không nhìn anh.

Bàn tay Lạc Trạch cứng ngắt giữa không trung, trong đầu vẫn thích hồi tưởng câu nói của vị kia, quan tâm sao? Hoặc là quan tâm qua sao? Mình có sao? Chẳng qua là khi nghe cô nói đã cùng người đàn ông khác ngủ qua, cô có đáng về thẹn thùng nằm ở phía dưới người đàn ông khác thờ dốt, anh liền tức giận muốn giết người. 0 Đây là đang ghen sao? Đó là bắt đầu từ lúc nào.

Lạc Trạch thu hồi tay của mình nhìn Giang Lệ Lệ yên tĩnh, hồi tưởng một chút, lấy tính tình của cô cũng sẽ không cho đàn ông đụng. Lạc Trạch cứ như vậy nhìn Giang Lệ Lệ. Giang Lệ Lệ cứ như vậy nhìn ngoài cửa sổ, mình cứ như vậy đi về. Thật là buồn cười, ban đầu mình hao tổn tâm cơ như vậy để chạy trốn, cuối cùng vẫn để cho anh bắt trở về. 50 Là nghiệt duyên sao?

Cũng trong lúc đó, bên trong phòng khách sạn, người đàn ông nhìn một nửa hình ảnh trên màn ảnh, khóe miệng khê giờ lên, trầm giọng nói: "Cô gái, cho rằng em trở về Trung Quốc tôi liền sẽ bỏ qua cho em sao? Em cứ đợi đi"

Nói qua người đàn ông tắt màn ảnh lớn đi tới ban công nhìn chỗ cô hay đứng mỗi tối muộn, khóe miệng tà tứ mị hoặc nâng lên nụ cười thật sâu.

"Cô gái nhỏ, tôi tin tưởng chúng ta rất nhanh lại gặp mặt."

Tuyển phân cách ——

Máy bay hạ cánh lại trở về nơi này, nhìn biệt thự nguy nga trước mắt, cảm giác thế nào giống như du ngoạn vậy. Thật đúng là bi ai. Lạc Trạch nhìn vẻ mặt ưu sầu của Giang Lệ Lệ, chân mày anh chau chặt, chẳng lẽ cô không muốn trở lại sao? Giang Lệ Lệ xoay thân thể lại nhìn Lạc Trạch nói: "Rốt cuộc anh muốn đem tôi nuôi nhốt tới khi nào?"

Lạc Trạch chau chặt chân mày nhìn cô, anh đối với cô mà nói là nuôi nhốt sao? Giang Lệ Lệ như nhìn ra nghi vấn của Lạc Trạch sau đó sai bước đi vào, lưu lại một câu: "Về sau trên người dính hơi thở của cô gái khác, vậy anh cũng không cần trở lại, nếu không tôi cũng sẽ rời đi, mặc cho chính anh có thể sẽ bắt tôi trở lại."

Lạc Trạch nhìn bóng lưng kiên quyết của Giang Lệ Lệ, trong lòng có chút không có cảm giác, ý của cô là cô ghét bỏ hơi thở của cô gái khác trên người mình sao? Cô đang ghen sao? Nghĩ tới đây, khóe miệng Lạc Trạch khẽ gợn lên.

Giang Lệ Lệ trở lại gian phòng quen thuộc, lúc đi lấy đi một đồng, lúc trở lại lại là một người, cô kéo tủ treo quần áo ra, nhìn y phục mới tinh bên trong, cùng tất cả dụng cụ, Giang Lệ Lệ đột nhiên thật muốn cười. a Lâm bầm: "Ha ha, thật đúng là Hoàng Yến trong lồng giam? Thế nào càng nghĩ càng nghĩ giống tiểu thuyết đây?"

Lạc Trạch lười biếng dựa vào trên bậc cửa, nhìn cô gái lâm bầm lâu bầu. "Như thế nào? Thích không?"

Giang Lệ Lệ đóng cửa tủ, thanh âm tê nhạt: "Không có gì là có thích hay không, đây không phải là đồ của tôi, cũng không thuộc về tôi, chỉ là tạm thời mà thôi."

Giang Lệ Lệ không nóng không lạnh nói khiến Lạc Trạch có điểm không vui mừng, còn có lời của cô..., cái gì gọi là tạm thời?

"Tại sao nói như vậy?"

Giang Lệ Lệ ngồi ở trên giường lớn, cởi áo khoác của mình xuống, thanh âm lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ anh không kết hôn sao? Người mẹ khó dây dưa của anh thế nhưng rất vội."

Lạc Trạch đi tới phía sau cô, vòng chắc cô, ngửi mùi hương trên tóc của cô, cái loại mùi hương quen thuộc đó, loại mùi thơm quấn quanh lòng anh. Từng tia một vây quanh.

"Không muốn."

Giang Lệ Lệ cũng không để ý tới anh, hiện tại cô không biết đối mặt ra sao với anh, cô thừa nhận, cô đã thừa nhận cảm tình đối với anh rồi.

Giang Lệ Lệ xoay thân thể lại nhìn Lạc Trạch sau đó nói: "Lạc Trạch, tôi muốn kết hôn."

Thân thể Lạc Trạch sững sốt, nhìn Giang Lệ Lệ, nhú mày, ý bảo cô nói tiếp.

"Tôi nói tôi muốn kết hôn, anh không thể giam cầm tôi như vậy được, anh có thể lấy tôi sao? Nếu như không thể, Lạc Trạch, sao anh không buông tha cho tôi, chúng ta đều tan hợp rồi, có thể hay không." Nét mặt Giang Lệ Lệ khẽ thay đổi, trên mặt của cô có câu khăn.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ hồi lâu không nói gì, sau đó ôm cô vào trong ngực. Sau đó vuốt ve mái tóc dài của cô, môi mòng nương tựa vành tai của cô, thanh âm dịu dàng nói: "Ngoan, trước tắm, sau đó nghỉ ngơi, cơm tối xong thì anh sẽ gọi em."

Giang Lệ Lệ tựa đầu trên bờ vai Lạc Trạch, cuối cùng vô lực nhắm mắt lại, mình rốt cuộc phải làm sao đây? Ai có thể nói cho cô biết, chẳng lẽ nhất định áp dụng phương pháp cực đoan nhất sao? Một đạo khó khăn nhất nhất định phải như vậy ư?

Giang Lệ Lệ đẩy Lạc Trạch ra, cuối cùng đi vào phòng tắm, Lạc Trạch nhìn bóng lưng Giang Lệ Lệ đi tới phòng tắm, chau chặt lông mày, rốt cuộc bảo anh làm như thế nào, anh chính là không muốn buông cô ra. Nghĩ tới đây, Lạc Trạch liền cầm điện thoại lên, trượt ra ngoài.

"Ngự, gặp ở Đế Vương "

Cuối cùng liếc mắt nhìn cánh đóng chặt sau đó đi ra ngoài. Tiến về phía Đế Vương.

Đế Vương, Lạc Trạch đẩy cửa vào, đã nhìn thấy Phàm Ngự một thân trang phục hưu nhân, lười biếng dựa vào ghế sofa, tự nhiên uống rượu đỏ trong tay.

Phàm Ngự liếc Lạc Trạch một cái sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói: "Trạch, để cho Reynold coi trọng Giang Lệ Lệ rồi, chính cậu cần thận một chút."

Lạc Trạch cũng rất tùy ý tán mạn ngồi ở trên sofa, thân hình phóng đảng không kiềm chế được cùng gương mặt tuần tú cương nghị. f Thật làm cho cô gái động lòng.

"Thử một chút xem, tôi còn không có đồng ý để cô ấy đi, ai cũng đừng nghĩ cướp cô ấy đi từ bên cạnh tôi." Lạc Trạch lười biếng nói, nhưng mà trong lòng đã bắt đầu tìm kẻ sách.

Phàm Ngự liếc anh một cái, người anh em này, mình rõ ràng nhất, chỉ là chết vì sĩ diện, khổ thân.

"Trạch, thai thứ hai của vợ tôi cũng sắp sinh, có phải cậu cũng nên bán một chút lực hay không."

Lạc Trạch liếc Phàm Ngự một cái, sau đó mới lên tiếng: "Ngự, ban đầu tại sao cậu lại nhốt An Tuyết Thần. bd Chỉ bởi vì tham muốn giữ lấy của người đàn ông sao?"

Phạm Ngự khẽ động khoe miệng cùng khẽ mỉm cười: "Vừa mới bắt đầu đúng là như vậy, liền muốn cô gái này có chút không biết suy xét, coi trọng cô ấy là tay sai, nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian ngắn, phát hiện cô ấy không giống như những cô gái khác. Cô ấy chỉ muốn rời khỏi tớ, điều này làm cho tớ rất thất bại, cho nên liền làm chuyện không tốt với cô ấy, nhưng cuối cùng mới phát hiện, thì ra là đều bởi vì cô ấy không coi tớ là quan trọng, cho nên tớ mới có thể tức giận, mới có thể đối với cô ấy như vậy, chính là không muốn để cô ấy đi, coi như cô ấy chạy tớ cũng muốn đoạt cô ấy về, mới phát hiện đó là yêu, bất tri bất giác đã thừa nhận Tuyệt Thần trong lòng của tớ, không nhìn thấy cô ấy tim đau, sẽ trống vắng. 75 Cũng chính là loại cảm giác này đi?" Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch nói xong, nếu không phải là bởi vì cậu là Lạc Trạch, Phạm Ngự sẽ đâu nói nhiều lời như vậy.

Lạc Trạch nghe xong cau mày thật chặt, loại cảm giác này không phải là cảm giác bây giờ của mình sao? Chẳng lẽ mình yêu cô ấy rồi? Lạc Trạch lâm vào trong trầm tư.

Phạm Ngự hạ khoe miệng nhàn nhạt mở miệng: "Có muốn hay không, tớ giúp cậu thử tâm ý của cậu một chút, miễn phí." Hiểu rõ nội tâm

Lạc Trạch nhạo báng Phạm Ngự, thường cho anh một cái mắt lạnh. Cuối cùng lại nhìn Phạm Ngự, cứ có cảm giác anh muốn làm cái gì vậy?

Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch sau đó trêu đùa nói: "Đừng nhìn tớ như vậy, tớ không thích đàn ông."

Lạc Trạch trừng mắt liếc anh một cái sau đó rót một ly Brandy ngửa đầu mà uống. Hiện tại trong lòng anh rất phiền. Thật ra thì anh thật nhớ cô gái ở nhà kia, thích ôm cô ngủ, cô không biết. Ba tháng này, mỗi lần cánh tay dài vừa sờ chính là không khí, thế mới biết cô đã rời đi rồi. 67 Hiện tại anh thật nhớ cảm giác ôm cô ngủ.

Biệt thự, Giang Lệ Lệ ở dưới lầu dùng cơm, cửa biệt thự đột nhiên bị đẩy ra, một người phụ nữ cao nhả đi tới, một thân đồ công sở vàng nhạt, tóc dài rất chỉnh tề búi sau ót, tay phải khoác một cái túi xách Chanel màu trắng, chỉ là nét mặt phụ nhân cũng rất không hữu nghị.

Đây chính là mẹ Lạc Trạch. Trương Hải Cẩm. 2a Phu nhân Lạc gia. 87 Giang Lệ Lệ cũng không phải là lần đầu tiên giao thiệp cùng bà. fGiang Lệ Lệ nhìn Trương Hải Cẩm sau đó đứng lên, đi về phía bà.

"Lạc phu nhân." Giang Lệ Lệ rất lễ phép chào hỏi. Mặc dù bà rất ghét cô.

Trương Hải Cẩm quan sát Giang Lệ Lệ, cuối cùng lắc đầu một cái, "Tiểu Trạch đâu? Gọi nó ra ngoài, tối nay uống ở nhà cũ, biết một chút về thiên kim tiểu thư Vương gia."

Giang Lệ Lệ cũng không di động, chỉ nhàn nhạt đáp lại nói: "Anh ấy đi ra ngoài, còn chưa có trở lại, nếu không ngài gọi điện thoại cho anh đi."

Trương Hải Cẩm nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó đi về phía cô, giơ một bàn tay của mình lên.

Bóp —— một cái tát vang dội. 4 Đầu Giang Lệ Lệ cũng bị đánh nghiêng. 9 Gương mặt trong nháy mắt xuất hiện năm dấu tay, da Giang Lệ Lệ vốn trắng nõn, tại sao có thể chịu đựng tàn phá như vậy đây?

Vú Luru một bên thấy thế liền vội vàng tiến lên ngăn cản. "Phu nhân, thiếu gia thật không có ở trong biệt thự." Vú Luru nhìn gò má của Giang Lệ Lệ sưng đỏ. Gương mặt không đành lòng.

Trương Hải Cẩm liếc về phí quản gia chăm sóc Lạc Trạch từ nhỏ, sau đó căm tức nhìn Giang Lệ Lệ nói: "Tiện nhân, tôi cho cô biết, mau chóng tránh xa Tiểu Trạch cho tôi. 4 Hạng người như cô vĩnh viễn đừng nghĩ vào cửa."

Giang Lệ Lệ nghe Trương Hải Cẩm nói ác liệt như vậy, sau đó quay đầu nhìn Trương Hải Cẩm nói: "Phu nhân, bà quản tốt con trai của bà là tốt rồi, về phần tôi, bà còn chưa có tư cách dạy dỗ. 1Nếu như có thể, tôi cũng muốn rời đi, vậy thì phu nhân đem con trai bảo bối của mình mang về nhà cũ, tốt cho tôi có thời gian rời đi."

Trương Hải Cẩm nghe Giang Lệ Lệ nói, gương mặt tức giận cũng rút gân, cái gì, cô gái này lại vẫn dám giáo huấn mình. 4 Thật là tức chết bà, giờ tay liền muốn cho một cái tát, nguyên bản một cái tát này cũng không đụng tới Giang Lệ Lệ, nhưng còn vùng xuống, cửa liền truyền đến tiếng trách giận.

"Mẹ, mẹ làm cái gì thế?" Lạc Trạch nhìn một màn sẽ phải xảy ra trước mắt, đối thoại mới vừa rồi giữa bọn họ anh nghe vô cùng rõ ràng, bao gồm cả lời nói của Giang Lệ Lệ. Trong lòng anh rất phần giận. Một đôi mắt chim ưng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của Giang Lệ Lệ, rõ ràng đã bị đánh rồi. Nhưng nhìn ánh mắt cô quật cường, anh đột nhiên chán ghét.

Trương Hải Cẩm nhìn con trai mình, sau đó để tay dừng ở trong không trung xuống, Lạc Trạch đồng thời cũng đi về phía hai người, Giang Lệ Lệ nhìn cũng chưa từng nhìn Lạc Trạch một cái, giống như tất cả vừa mới xảy ra đều không có quan hệ với cô.

Lạc Trạch nhìn mẹ mình sau đó âm thanh khàn khàn nói, bởi vì nguyên nhân uống rất nhiều rượu, nghe rất mỉa mai.

"Mẹ, mẹ tôi có chuyện gì sao?"

Trương Hải Cẩm gắt gao trừng mắt liếc Giang Lệ Lệ sau đó nhìn con trai của mình nói: "Tối nay về nhà cùng mẹ, mẹ giúp con sắp xếp xem mắt, con đi xem một chút, nếu như không hài lòng, mẹ tự tìm cho con cho đến khi hài lòng mới thôi, năm nay con phải kết hôn."

"Mẹ, chính mẹ trở về đi thôi, con không trở về, hôn nhân tự con định đoạt." Lạc Trạch nhìn mẹ mình nói.

Trương Hải Cẩm nhìn thế thôi, cho rằng anh như vậy tất cả đều bởi vì Giang Lệ Lệ, liền đem lỗi đổ lên trên người của Giang Lệ Lệ.

"Đều do con tiện nhân này, mẹ không nhìn ra, con tiện nhân này có điểm gì tốt, cho nên để cho nó ở nơi này năm năm. 4 Con chơi đùa thế nào mẹ mặc kệ, nhưng vấn đề kết hôn phải nghe mẹ." Trương Hải Cầm hung tợn nhìn Giang Lệ Lệ nói.

Giang Lệ Lệ khẽ động khóe miệng, sau đó nhìn Trương Hải Cầm nói: "Phu nhân, bà quá xem trọng tôi rồi, tôi chỉ là một người tình tầm thường, chớ đem tôi nói thành Yêu Tinh, giống như dụ hoặc lấy con của bà. Mẹ con các người cứ từ từ tán gẫu, tôi lên lầu nghỉ ngơi trước." Nói qua cũng không quản Trương Hải Cầm có vẻ mặt gì, nhưng Giang Lệ Lệ bảo đảm nhất định là màu gan heo.

Trương Hải Cầm nhìn bộ dạng Giang Lệ Lệ phách lối, tức giận thẳng che đầu của mình, nhìn Lạc Trạch nói: "Con xem đi, con mau xem đi, con tìm phụ nữ kiểu gì, thật không có nuôi dạy rồi, mẹ quyết không cho phép cô ta vào cửa. Con theo mẹ trở về."

Lạc Trạch dìu Trương Hải Cầm sau đó nhìn Vũ Lưu nói: "Vũ Lưu, đưa phu nhân trở về." Nói qua liền bước thật nhanh lên lầu. Trương Hải Cầm nhìn con trai mình tức giận.

"Tiểu Trạch, Tiểu Trạch."

Trên lầu, Giang Lệ Lệ nằm ở trên giường, chơi Laptop, sau đó nhìn hình của mình ở nước Pháp phát lên trên web chia sẻ.

Mỗi một bức ảnh đều rất đẹp mắt, cười thật ngọt ngào, quả thật cô rất vui vẻ.

Lạc Trạch đẩy cửa vào, Giang Lệ Lệ cũng không để ý tới anh, tiếp tục xem mấy tấm hình của mình. 4 Giương mặt Lạc Trạch sưng mù. Đi tới bên giường, sau đó từ trên cao nhìn xuống nói với Giang Lệ Lệ: "Mới vừa rồi sao em nói chuyện như vậy cùng mẹ anh?"

Giang Lệ Lệ dừng lại động tác trong tay sau đó nhìn Lạc Trạch nói: "Sao tôi không thể, hơn nữa bà ấy động thủ trước, cũng không phải là tôi? Tôi nhất định phải đứng ở đó cho bà ấy vũ nhục ư, Lạc Trạch, làm người tình của anh cũng không có nói qua với tôi là còn phải xem sắc mặt của mẹ anh." Giang Lệ Lệ nói ngay ngắn rõ ràng, khiến Lạc Trạch không tìm được cơ hội có thể bác bỏ.

Lạc Trạch đưa tay liền kéo ảnh qua, Giang Lệ Lệ bị buộc đứng người lên, một đôi mắt quật cường nhìn Lạc Trạch, tuyệt không thối lui: "Lạc Trạch, mau đi về xem mắt đi, chớ lãng phí thời gian ở trên người tôi. Không dùng được."

Lạc Trạch bị Giang Lệ Lệ sáng khoái không sao cả nói hoàn toàn chọc giận, anh gắt gao đem lấy cô đặt trên giường lớn phủ ga tơ tằm, một đôi mắt chim ưng nguy hiểm nữa hì.

"Em cứ như vậy không sao cả, vô tư như vậy sao?" Người Lạc Trạch đầy mùi rượu, Giang Lệ Lệ biết anh uống rất nhiều, không khỏi chau mày, nhưng cô thấy một ít động tác ở trong mắt Lạc Trạch có một loại tư vị khác. c Anh cho là ghét bỏ anh. Anh hoàn toàn tức giận, anh không cho phép cô không nhìn anh, không cho phép anh.

Nói qua liền dùng bàn tay xé toang y phục trên người cô, Giang Lệ Lệ cả kinh kêu to: "Lạc Trạch, anh nổi điên cái gì, rút ngay."

Lạc Trạch kéo tóc Giang Lệ Lệ, bởi vì tác dụng của rượu cồn, anh có chút bất tỉnh. 86 Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Giang Lệ Lệ, cuối cùng liếc máy vì tính một cái, cô cười vui vẻ như vậy, còn lộ khuôn mặt tươi cười với người khác.

"Tại sao em không cười với anh" Lạc Trạch thỉnh linh nói, khiến Giang Lệ Lệ quên giấy gĩa. Cô không có cười với anh sao?

Giang Lệ Lệ sững sờ nhìn Lạc Trạch, ánh mắt kia mới vừa rồi là ánh mắt bị thương sao? Anh đang khổ sở sao? Mình không có nhìn lầm chứ? Nhưng động tác kế tiếp của Lạc Trạch đã chứng minh cô nhìn lầm rồi.

"A" Lạc Trạch thừa dịp Giang Lệ Lệ sắp mất hồn, nâng eo của cô lên hung hăng đâm vào. Giang Lệ Lệ không hề chuẩn bị tiếp nhận anh kêu đau thành tiếng.

chà, sắc nha

Lại đổi lấy động tác thô lỗ hơn của Lạc Trạch, mỗi một cái của anh đều đâm vào chỗ sâu nhất. Giang Lệ Lệ khổ sở ngược đầu, Lạc Trạch ở bên tai có nhẹ giọng hà hơi, ngôn ngữ cũng cực kỳ bá đạo.

"Lệ Lệ, Lệ Lệ, em là của anh, em chỉ có thể cười với anh, về sau cũng chỉ có thể cười với anh. Lệ Lệ." Một lần nói qua liền hôn vành tai của cô, mắt của cô, chớp mũi của cô, môi của cô, cùng với xương quai xanh. bb Hôn dịu dàng như vậy, nhưng mà phía dưới lại kịch liệt co rúm như vậy, sức lực giống như muốn đâm thủng cô vậy.

Giang Lệ Lệ nắm thật chặt bả vai Lạc Trạch, chịu đựng anh kịch liệt va chạm, thân thể từng cái từng cái ngã ra sau, nếu như không lôi kéo anh, anh thật có thể đánh bay cô ra ngoài.

"Ừ, a" Ngược lại nhịn không được, cô không chịu nổi, cô kêu thành tiếng, trong khổ sở cất giấu nhẹ nhàng hưng phấn cùng vui vẻ.

Nghe phía dưới người rên rỉ, Lạc Trạch càng thêm mất khống chế, ác ngao muốn cô hơn, cô rên rỉ ấy sao dễ nghe thế, anh coi như nghe cả đời cũng sẽ không ngán.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Lệ Lệ đỏ hồng, cô thẹn cáu giận, cô có cảm giác đối với người đàn ông này, mỗi lần cũng chịu không được quyền rũ

cùng tàn phá của anh, cuối cùng vẫn sẽ ngoan ngoãn phối hợp với anh. 7Cô ghét loại cảm giác này.

Tuyển phân cách ——

Mặt trời mới vừa thức dậy, tinh thần phấn chấn, ánh sáng bốn phía, đem toàn bộ thế giới chiếu lên sáng trưng.

Sáng sớm, con gà cất tiếng thúc giục dưới ánh mặt trời, lười biếng duỗi duỗi cánh tay, mỉm cười bắn ra luồng chói lọi. 6 Đạo ánh sáng vàng kim kia, ảm áp chiếu vào gian phòng, đem cả căn phòng ánh thành màu vàng kim. Đó là một mảnh màu sắc làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, sáng sớm tinh thần phấn chấn, cũng từ đó mà đến.

Giang Lệ Lệ mở hai mắt ra nhìn bàn tay Lạc Trạch nắm eo ếch của mình, anh ngủ say, giống như một đứa trẻ lớn tướng đang ngủ. Dáng dấp anh rất tuấn mỹ. Thật rất đẹp mắt.

Giang Lệ Lệ không nhịn được duỗi ngón tay ra trên không trung ưu hóa hình dáng của anh.

Khuôn mặt tuấn mị cao ngạo, con ngươi đậm đông hàn tinh, ánh mắt lạnh như băng sáng rõ, lộ ra một cổ hơi thở quý tộc kiêu ngạo không thể kháng cự. ae Hôn nữa một đầu tóc bạch kim thật dài phát phơ ở khuôn mặt của cô, thái dương bóng loáng, giống như đang bắn ra phiếm vàng óng ánh sáng bóng, hồn không tựa như người thật.

Mặt như quan ngọc, lại có một đôi tròng mắt đen nửa đêm hàn tinh, sống mũi cao thẳng thẳng tắp cho thấy phái nam mới vừa đẹp khi.

Khuôn mặt lãnh tuấn cao ngạo, tròng mắt nửa đêm hàn tinh, ngoài mặt dịu dàng bình tĩnh, sau lưng lại cất giấu quật cường, thậm chí mơ hồ xen lẫn nhàn nhạt u buồn, giữa ánh mắt lạnh lẽo hơi dịu dàng, giống như là một tác phẩm nghệ thuật trong viện bảo tàng Italy, để cho nhìn thấy giống như say, thật lâu đều không thể dời tầm mắt đi nữa.

Chỉ là, đến gần người đàn ông hoàn mỹ như vậy, anh không có tâm, không có tình yêu. 9e Một tình yêu từ tận trái tim. Chỉ có hoa tâm thối nát. Nghĩ tới đây, Giang Lệ Lệ để điện thoại di động xuống, sau đó chui ra khỏi chăn, đi vào phòng tắm.

Lạc Trạch mở mắt, không có hơi thở của cô nữa anh lập tức sẽ thức tỉnh. Lạc Trạch mở ánh mắt hẹp dài mông lung ra, nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, rơi vào trầm tư. Khi nào thì mình lệ thuộc vào cô như vậy. Lại hồn nhiên không biết.

Chờ Giang Lệ Lệ rửa mặt đi ra, Lạc Trạch đã tỉnh rồi, anh nửa hí mắt, ngón tay đang kẹp một cây thuốc lá, hút vào thật sâu, sau đó từ từ khạc ra, gương mặt tuấn tú của anh, ở trong sương khói có vẻ cực kỳ tà mị. Câu tâm phách người, người đàn ông này tuyệt đối là yêu nghiệt, Giang Lệ Lệ nghĩ như vậy.

Giang Lệ Lệ ho khan một cái, sau đó lấy ra một ly sữa tươi ở trong tủ lạnh, ừng ực ừng ực uống vào. b Choáng nha, người đàn ông này đôi trước là Phan Kim Liên thôi. 8 Không có gì chính xác.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ sau đó âm thanh khàn khàn mở miệng: "Cô gái, không phải em đang suy nghĩ anh chứ."

Phốc

Quả nhiên Giang Lệ Lệ phun, cô phun một nửa sữa tươi ra ngoài, làm sao anh biết tôi đang suy nghĩ anh. Giang Lệ Lệ lau lau khóe miệng sau đó cầm tức nhìn Lạc Trạch như yêu nghiệt, nói: "Đang suy nghĩ anh, đôi trước phải là Phan Kim Liên."

Phan Kim Liên? Ánh mắt của Lạc Trạch hí càng chặt, vứt bỏ tàn thuốc trong tay, ** thân thể giống như hướng Giang Lệ Lệ đi tới.

Giang Lệ Lệ cầm sữa tươi trong tay cảnh giác nhìn Lạc Trạch nguy hiểm như thế, sau đó thân thể lui về phía sau.

"Lạc Trạch, anh, anh làm, anh làm gì thế, tôi cho anh biết, cách xa tôi một chút." Giang Lệ Lệ vừa lui về phía sau vừa nhìn Lạc Trạch cảnh cáo nói.

Lạc Trạch quả nhiên dừng lại, mặt đùa giỡn nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó xoay người, trong nháy mắt Giang Lệ Lệ mở to hai mắt, không thể tin nhìn Lạc Trạch dựng đứng từng đạo tia máu. Đó là vật gì.

Lạc Trạch xoay thân thể lại nhìn về mặt kính ngạc của Giang Lệ Lệ, sau đó gương mặt tuấn tú hiện lên một tia tà mị, cười, từng bước một tiến tới gần Giang Lệ Lệ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của cô.

Giang Lệ Lệ chạy tới trước mắt Lạc Trạch, mắt liếc đi xuống một cái, vật kia lại thức tỉnh. Giang Lệ Lệ sợ hãi kêu lên tiếng: "À anh" Giang Lệ Lệ dẫn theo không dám nói ra một câu. 4 Một khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng.

Lạc Trạch hiếm khi nhìn thấy cô có một mặt như vậy, anh đột nhiên rất muốn trêu đùa cô. Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Giang Lệ Lệ lên sau đó nhàn nhạt dùng hơi thở đầy mùi thuốc lá phả vào mặt cô.

"Vật nhỏ, em xem một chút tối hôm qua em kịch liệt cỡ nào, sau lưng cũng bị em ngược thành ra như vậy rồi." Giọng nói Lạc Trạch tràn đầy tư vị **.

"Tôi, tôi, tôi không phải cố ý, tôi, anh, tất nhiên, hay là anh, cái đó." Nói nửa ngày cũng không nói ra cái gì, chỉ nghe được một câu không phải cố ý.

Lạc Trạch gần sát cô, môi mỏng dán chặt môi anh đào của cô, giọng nói vô cùng mập mờ: "Không phải cố ý? Anh biết rõ em không phải là cố ý, đó là

yêu tích lúc em động tình lưu lại."

"Anh, anh, anh, anh nói, nói, nói gì?" Giang Lệ Lệ muốn lui về phía sau, nhưng lại bị Lạc Trạch vòng chắc eo ếch. b Phòng ngửa cô lui về phía sau.

Khỏe miệng Lạc Trạch khẽ giọng lên, nhìn đáng vẻ thẹn thùng tức giận của Giang Lệ Lệ, anh thật muốn ăn hết cô, nghĩ tới đây anh thế nhưng cắn gương mặt của cô.

Quả nhiên, Giang Lệ Lệ hiểu rõ, thân thể trong nháy mắt cũng như thiêu như đốt rồi, mắt mờ thật to, anh đây là đang trêu đùa cô sao?

"Lạc Trạch, anh cắt cho tôi." Giang Lệ Lệ phát ra giọng mũi nghiêm trọng, cắn răng nghiêng lợi nói, tay nhỏ bé hai bên đã sớm nắm quyền, thật muốn đánh qua.

Lạc Trạch cắn gương mặt của cô, cảm giác thấy nóng rực cũng liền buông gương mặt cô ra, thật non mềm. 8 Lạc Trạch nhìn đáng vẻ kia của Giang Lệ Lệ, sau đó đi tới phòng tắm. a Nhìn Giang Lệ Lệ sau đó khuôn mặt tà khí: "Bảo bối, muốn tắm cùng nhau sao? Vừa đúng lúc em trai của anh giống như cũng rất nhớ nhưng mùi vị của em, nếu không thì cùng đi thôi."

Giang Lệ Lệ gắt gao lườm anh một cái sau đó dậm chân cầm chén nước ra khỏi phòng.

Àm——

Cửa phòng bị Giang Lệ Lệ hung hăng đóng, Lạc Trạch cười đi vào phòng tắm, cuộc sống như thế anh rất ưa thích, anh vẫn rất muốn cuộc sống như vậy.

Giang Lệ Lệ đi xuống cầu thang nghĩ tới anh mới vừa đùa giỡn mình, nghĩ đến vết ma trảo phía sau lưng anh, cô liền muốn cắn rưng móng tay của mình, rất là đáng ghét, đáng ghét chỉ cực. Đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Ngoại truyện 8 : Reynold vs Lạc Trạch chính thức giao chiến

Động tác của Giang Lệ Lệ hướng cuộc so tài món ăn trong miệng, trong nháy mắt cứng ngắc, nhìn Lạc Trạch sau đó để đĩa xuống đem gì đó lung tung trong miệng nuốt xuống, sau đó nói: "Anh yêu tôi sao?"

Lạc Trạch nhú nhú mày, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Giang Lệ Lệ, nói thật anh thật không biết mình đối với cô là yêu không? Hay đơn thuần chỉ là tham muốn giữ lấy?

Giang Lệ Lệ thấy Lạc Trạch không nói lời nào, trong lòng có một cỗ chua xót cô đơn nhưng cô sẽ không biểu hiện ra, sau đó nhìn Lạc Trạch nói: "Kết hôn, là chuyện mà hai người yêu nhau muốn làm. 0 Không thích hợp với quan hệ của chúng ta đâu."

Lạc Trạch cũng không nói cái gì, sau chỉ nhận nhặt một câu: "Buổi tối theo tôi đi tham gia một yến tiệc, chính em chuẩn bị, ăn mặc xinh đẹp chút."

"Được."

Hai người ở giữa không khí như vậy dừng lại bữa ăn sáng. 6 Giang Lệ Lệ đi ra ngoài một mình, chuẩn bị trang dung cùng y phục dạ tiệc một chút, mỗi một lần cô đều biết trang điểm vô cùng thỏa đáng, bởi vì cô sẽ không thể làm mất mặt mũi của Lạc Trạch, lần này vẫn có hình dạng này.

Giang Lệ Lệ đứng ở trước gương, nhìn mình, bày tỏ rất hài lòng, cô gái nhỏ một bên nói: "Giang tiểu thư, bộ y phục này mặc ở trên người của cô thật là quá đẹp, tôi nghĩ thế giới này hẳn không có người nào có thể mặc vừa cái váy này rồi."

"Vậy sao? Xem được không?" Giang Lệ Lệ cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, cái này thế nhưng mà thật rất đẹp mắt.

Tóc dài quấn quýt rũ bị dây voan trắng xoắn vắn lên, váy áo thuần sắc lượn vòng, hoa mai ở dưới ánh trăng nở rộ, đêm đó, mỗi một hạt tuyết bay bay xuống, cũng đuổi theo gió biển Aegean, khẽ tung bay hôn cô.

Giang Lệ Lệ đi tới, nhìn thấy Lạc Trạch lười biếng dựa vào trên xe thể thao. Gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh lãnh tuấn rõ ràng; tròng mắt đen nhánh thâm thúy, phỉếm sắc màu mê người; lông mày dày, mũi cao thẳng, hình môi tuyệt mỹ, không một chút đường hoàng mà cao quý cùng ưu nhã.

Vóc người cao lớn thon dài cũng không tục tũn, giống như chìm ung trong đêm tối, lãnh ngạo cô độc rồi lại thịnh khí bức người, cô cúi đầu lập lại tán phát cường thế ngạo mạn.

Lạc Trạch khẽ ngược mắt nhìn Giang Lệ Lệ, chỉ là một cái này, sẽ để cho anh không rời tầm mắt. Thật là đẹp.

Đầu tiên đập vào tầm mắt chính là một bộ váy màu trắng, đường viền hoa tinh xảo làm nền cho hai chân trắng nõn, thon dài cao lớn, đường cong lung linh hoàn toàn phác họa ra ngoài. 4 Trong lúc lơ đãng, cô lau khéo môi bản thân, kéo lê sợi tóc buộc chặt, đầu ngón tay nhẹ nhàng giống như tinh linh hoạt bát. Sợi tóc xẹt qua địa phương còn lưu lại nhàn nhạt dư hương. Ánh mắt của cô long lanh giống như mùa thu, chân thành thâm tình, một cái nhìn mảy một nụ cười, phong thái yểu điệu, thiếu nữ đẹp đẽ động lòng người, cô gái thanh lịch bộ dạng thướt tha, vốn có ở trên người cô. c Không có dư thừa trang sức, tóc đen vòng vèo, kẹp tóc thủy tinh quần chặt, thanh tú trang nhã, sợi tóc tự nhiên rủ xuống, xẹt qua vành tai. Tai trái trắng nõn hồng nộn, mơ hồ có thể nhìn thấy bông tai nho nhỏ, ánh sáng lúc sáng lúc tối, khuôn mặt của cô thủy chung mang theo mỉm cười như có như không, mắt ngọc mảy ngai. Cho dù cô trang điểm như thế nào cũng đều có phong cách.

Giang Lệ Lệ nhìn cái loại ánh mắt đó của Lạc Trạch, đem khuôn mặt nhỏ nghiêng nghiêng sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Có đi hay không."

Ánh mắt Lạc Trạch giật giật, sau đó mở cửa xe, thanh âm lạnh nhạt mở miệng: "Lên xe."

Giang Lệ Lệ đi tới, lướt qua Lạc Trạch, mùi thơm thật lâu quần quanh giữa hơi thở của anh. Nhìn Giang Lệ Lệ đã ngồi xong, mình nhẹ nhàng đóng cửa xe, sau đó sải bước đi vòng qua, mở cửa xe ngồi lên, xe nghiêng ngang rời đi.

Khách sạn, Lạc Trạch đi xuống, sau đó thay Giang Lệ Lệ mở cửa xe, Giang Lệ Lệ cũng rất tự nhiên khoác cánh tay Lạc Trạch đã cong.

Một đôi kim đồng ngọc nữ đi vào đại sảnh hoa lệ hấp dẫn chú ý của toàn hội trường. f Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ đến đưa tới không ít náo động, Lạc Trạch tự nhiên đều biết, nhưng càng giật mình chính là cô gái bên cạnh anh, vậy thì thật là không có một người nào có thể so sánh. 2e {Ngoại trừ An Tuyết Thần, bởi vì mang thai, cho nên liên lui về phía sau mấy bước, ha ha}

Giang Lệ Lệ đã thành thói quen, Lạc Trạch ngược lại khéo miệng khẽ giọng lên, anh có chút kiêu ngạo, bạn gái của mình là đẹp đẽ nhất. Nhưng cẩn thận gặp chuyện không may.

Quả nhiên khi bọn họ tiến vào, một khắc kia, ánh mắt của một người đàn ông cũng đã rơi vào tiêu điểm chú ý toàn trường, Giang Lệ Lệ, nhưng nét mặt của cô rất vân đạm, giống như không có quan hệ gì cùng cô.

Giang Lệ Lệ cùng Lạc Trạch từng bước một đi vào bên trong, biết mình rất hấp dẫn con mắt, nhưng có một ánh mắt cực nóng để cho cô có cảm giác mãnh liệt. Giang Lệ Lệ khẽ cau mày, mắt liếc một vòng nhưng cũng không tìm được nguồn gốc. Nhưng cử động của cô ngược lại lấy lòng người khác.

"Cô gái nhỏ, xem ra em cảm thấy tôi."

Reynold nâng ly rượu trong tay nhìn một đôi kim đồng ngọc nữ này. e Khéo miệng dần dà hiện lên một tia mỉa cười đầu độc lòng người.

Lạc Trạch nhìn thấy Phạm Ngự, sau đó ghé vào bên tai Giang Lệ Lệ nói: "Tôi đi một tý, chính cô cẩn thận. Đừng có chạy lung tung." Nói xong ở trên trán cô khẽ hôn, liền rời đi. Lạc Trạch mặc toàn thân màu đen, trên vẽ mặt nhàn nhạt, có một tia kiêu ngạo, có một tia lạnh lùng. Trang phục màu đen, tôn lên vẻ cao quý, ưu nhã. Cầm lấy một ly rượu đỏ, lắc lắc ở trong tay, mắt màu tím thâm thúy nhìn chằm chằm đung đưa, giống như bức vẽ hoàn mỹ. c Trên đời, thật sự có người anh tuấn hoàn mỹ như vậy mà, ngay cả pho tượng thủy tinh bên cạnh anh, một khắc kia đều thất sắc chán nản.

Giang Lệ Lệ đi tới một chỗ tầm thường sau đó cầm một ly sâm banh. Cô cũng không muốn để người chú ý. Không muốn trêu chọc phiền toái.

Phạm Ngự liếc Lạc Trạch một cái sau đó mở miệng: "Anh ta tới."

"Người nào?"

"Reynold"

Lông mày Lạc Trạch nhíu chặt vài phần, sau đó bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ đang trong phòng rửa tay, mới vừa đi ra, liền bị một cỗ cường lực áp chế trên tường, cô nhìn thấy người tới thì càng thêm kinh ngạc.

"Cô gái nhỏ, anh thế nhưng nhớ em muốn chết." Reynold lại gần bên tai của cô nhẹ nhàng nói xong, miệng to thỉnh thoảng còn tham lam hô hấp.

Giang Lệ Lệ mở to hai mắt nhìn người đàn ông. "Anh, anh, anh"

Reynold nhìn Giang Lệ Lệ một bộ dáng vẻ kinh ngạc mở miệng: "Thế nào? Giống như rất kinh ngạc? Anh vì em mà đến, mấy ngày không thấy, em trở nên đẹp hơn rồi đó, thật muốn ăn hết em"

Giang Lệ Lệ đã hoàn toàn bỏ rơi lời của anh, chỉ muốn biết anh hiện tại, tại sao ở chỗ này nói chuyện với mình.

"Làm sao anh ở chỗ này?" Giang Lệ Lệ dẫn mắt vào đôi mắt màu xanh dương mắt nói.

"Đã nói, là nhớ em, mới bay tới, cảm động không?" Giọng của Reynold đều là trêu đùa.

"Vậy sao? Làm phiền anh buông tôi ra trước." Giang Lệ Lệ nhìn anh, từ từ khôi phục lại. Thanh âm lạnh nhạt nói, nếu hiện tại cô là người của Lạc Trạch, cô cũng không muốn có bất kỳ quan hệ cùng người đàn ông nào.

Reynold nửa hí mắt nhìn cô gái trước mắt cực kỳ lạnh nhạt, hứng thú trong lòng anh càng thêm nồng đậm, vung tay lên, tóc dài quần bị bó trong nhảy mắt buông ra, bị kính hải chiếu xuống, tóc dài làm nổi bật khuôn mặt nhỏ trắng nõn, còn chưa mị hoặc, cũng đã sáng rực khuynh thành.

Giang Lệ Lệ chau chặt lông mày, anh đang làm cái gì, cô đã không có kiên nhẫn: "Buông tay, hãy tôn trọng một chút."

Người đàn ông không có tính toán buông tay. 5 Lúc này thanh âm tức giận của Lạc Trạch truyền đến.

"Reynold tiên sinh, làm phiền ngài buông cô gái của tôi ra." Lạc Trạch cùng Phàm Ngự hai người đứng ở đối diện, Lạc Trạch đứng rất chỉnh tề, ngược lại Phàm Ngự dựa vào trên tường. 4 Nghiêng đầu nhìn hai tư thế cực kỳ mập mờ. Anh biết Lạc Trạch nhất định đang tức giận.

Giang Lệ Lệ nghiêng đầu nhìn mặt Lạc Trạch đã tức giận, trong lòng lóe một phách, có loại cảm giác bị bắt đền, trong lòng có chút sợ, sợ hãi cái gì?

Reynold khẽ nghiêng đầu nhìn Lạc Trạch cùng Phàm Ngự, sau đó buông Giang Lệ Lệ ra, đem lấy một luồng tóc dài của cô đặt ở giữa hơi thở hít hà.

"Cô gái nhỏ, anh ta nói em là của anh ta? Vậy sao?" Reynold nhìn Giang Lệ Lệ có chút khấn trương nói, mong đợi câu trả lời của cô. ea Lạc Trạch, một đôi mắt chìm ung tòn ra hơi thở nguy hiểm. ba Giang Lệ Lệ chết chắc. Giang Lệ Lệ có thể rõ ràng cảm thấy ánh mắt nóng rực kia của Lạc Trạch.

Giang Lệ Lệ nhìn người đàn ông trước mắt này, chỉ thấy người nọ tuấn mỹ tuyệt luân, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, có góc cạnh tuấn mỹ khác thường. Bề ngoài xem ra dường như phóng đảng không câu nệ, nhưng trong mắt lơ đãng toát ra ánh sáng làm cho người ta không dám xem thường. d Một đầu tóc đen nhánh rậm rạp, một đôi mày kiếm cũng là một đôi mắt dài nhỏ đào hoa, tràn đầy đa tình, làm cho người ta không cẩn thận sẽ hãm vào. Lỗ mũi cao thẳng, môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải lúc này lại nở nụ cười làm người khác hoa mắt. be Trực giác nói cho cô biết, anh không phải người bình thường, xem ra Lạc Trạch cùng Phàm Ngự, bọn họ đều biết nhau, mình còn chịu thiệt thòi trước mắt rồi.

Giang Lệ Lệ nuốt nước miếng một cái sau đó nói: "Trước mắt mới chỉ, tôi là của anh ấy."

Quả nhiên khoe miệng Lạc Trạch khẽ gợn lên, ánh mắt của người đàn ông mị hoặc mấy phần, nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ. 94 Cuối cùng buông tóc cô ra, chuyển thân thể cao lớn qua nhìn Lạc Trạch cùng Phàm Ngự.

"Phàm thiếu, Lạc thiếu, đã lâu không gặp." Reynold mỉm cười chào hỏi.

Phàm Ngự nhìn về mặt nham hiểm của Reynold sau đó nói: "Đã lâu không gặp, ngọn núi nào đem anh thôi tới Trung Quốc."

Reynold liếc mắt nhìn Lạc Trạch từ từ đi về phía Giang Lệ Lệ sau đó mở miệng nói: "Gió xuân"

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, một tay ôm lấy cô vào lòng, sau đó không khách khí nói: "Không phải là bảo em không chạy loạn sao?"

"Tôi đi nhà cầu." Giang Lệ Lệ cũng rất uất ức, nhưng vẫn nói ra. Đi nhà cầu gọi là chạy loạn?

{Choáng nha, không có trở về chuyện xảy ra ở nhà cầu, lúc nào thì wc cũng được hoan nghênh như vậy rồi hả? }

Lạc Trạch nhìn về phía Reynold mở miệng: "Anh rảnh rồi như vậy?"

Giang Lệ Lệ cau mày, quả nhiên ba người bọn họ quen biết, choáng nha, tình huống thế nào.

Ánh mắt của Reynold một mực dừng trên người của Giang Lệ Lệ, sau đó không che giấu chút nào mở miệng: "Lạc thiếu, cô gái của cậu thật đặc biệt, lúc nào thì chơi, tặng cho tôi đi."

Giang Lệ Lệ căm tức nhìn người đàn ông cuối cùng không nhìn anh, đã sớm đem anh mắng 1000 lần. 49 Lạc Trạch nhíu mày, sau đó đem tóc dài tán lác của Giang Lệ Lệ lần nữa vén lên, nói: "Chỉ sợ sẽ không ngán. 34 Anh có đợi."

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, gương mặt kinh ngạc, anh mới vừa rồi là có ý gì, sẽ không ngán? Lạc Trạch cảm thấy Giang Lệ Lệ ném qua ánh mắt nghi ngờ sau đó ôm Giang Lệ Lệ xoay người rồi đi.

"Ngự, dặn dò chút."

Reynold nhìn bóng lưng hai người ôm nhau rồi đi, khoe miệng khẽ gợn lên. Phàm Ngự cũng ưu nhã đứng dậy: "Reynold, tốt nhất đừng chú ý tới cô gái kia, còn dư lại anh tùy tiện chọn." Nói qua cũng rời đi.

Reynold nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, hít hà, cái loại hơi thở câu người, chỉ là hỏi một chút, hạ thân của anh cũng đã nổi lên phản ứng, cô gái kia thật là Yêu Tinh. ab Cuối cùng ý vị sâu xa cười cười rồi đi.

Tuyển phân cách ——

Lạc Trạch đem Giang Lệ Lệ nhét vào bên trong xe, nghiêm mặt, cái đó đen, cái đó sương mù. Giang Lệ Lệ len lén liếc Lạc Trạch, cũng không dám nói chuyện.

"Nhìn lên nữa, móc con mắt cô." Lạc Trạch tức giận hô lên, nghĩ tới tư thế mới vừa rồi của bọn họ anh liền muốn giết người. 3 Giang Lệ Lệ liền tranh thủ quay khuôn mặt nhỏ liếc về hướng ngoài cửa sổ. 2e Không dám nhìn nữa, nhớ tới một mầm con người, cô liền ghê tởm, nghĩ tới, thì làm nôn mấy tiếng.

Lạc Trạch cũng biết cô nhớ lại chuyện kia, cũng có chút hối hận vì nói ra lời hù dọa cô. Giang Lệ Lệ thật không dám nhìn, về phần chuyện móc mắt, cô chưa từng có chút vấn qua.

Lạc Trạch nhấp máy môi mỏng sau đó mở miệng: "Hai người xảy ra qua cái gì?"

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch sau đó mở miệng: "Không có, bảo đảm không có gì cả, chỉ là thời điểm ở nước Pháp tình cờ biết, hoàn toàn không có quan hệ."

Giang Lệ Lệ giải thích, cô cũng không biết vì sao lại muốn giải thích, có thể là nguyên nhân người đàn ông kia nguy hiểm, cho nên mới muốn vạch rõ giới hạn cùng anh ta thôi. 7 Là như vậy.

Lạc Trạch nhìn vẻ mặt cô nghiêm túc cực độ, sau đó cũng không nói gì, dứt khoát không nhìn cô, chuyển tâm lái xe, Giang Lệ Lệ nghiêng đầu, tình huống thế nào? Minh lại không làm gì sai? Nghĩ tới đây nhìn Lạc Trạch nói: "Này, cho dù có cái gì cũng không có quan hệ với anh, anh đừng quên, năm năm qua anh cũng có không ít phụ nữ khác. Cuối cùng cùng với anh nói một lần, không nên đụng cô gái khác rồi tới đụng tôi, tôi sợ bị bệnh." Châm chọc, hoàn toàn châm chọc.

Lạc Trạch vốn là bởi vì câu nói đầu tiên của cô làm cho vô cùng tức giận nhưng câu nói kế tiếp, nghe thế nào, mùi vị thế nào không đúng, Lạc Trạch liếc cô, tuần lông mày nheo nheo.

"Ghen?" Lạc Trạch hơi mở môi mỏng ra nói.

"Ha ha, ghen? Câu nào anh nghe được tôi đang ghen?" Giang Lệ Lệ cười lạnh nói. 3 Ghen? Người nào ghen? Ghen cái gì?

Lạc Trạch nheo mắt nhìn Giang Lệ Lệ, phát hiện cô đang chau mày lại, chỉ nghe thấy cô mở miệng: "Đưa tôi đến nhà Phạm Ngự, tôi có việc tìm Tuyết Thần."

"Không được." Lạc Trạch trực tiếp cự tuyệt, quả quyết tự nhiên.

Giang Lệ Lệ quay đầu nhìn Lạc Trạch, lớn tiếng nói: "Tại sao? Tôi lại không chạy trốn, tôi thật sự có chuyện."

Lạc Trạch nhìn cũng chưa từng nhìn Giang Lệ Lệ một cái: "Không được là không được. 58 Lần trước cô chạy thế nào? Há?"

Người đàn ông này, thật đúng là? Bụng dạ hẹp hòi.

NT8 (P3)

"Lần này tôi tuyệt đối không chạy trốn, có thể không? Dù sao anh cũng sẽ kết hôn, đến lúc đó anh sẽ phải thả tôi, tôi cũng không nôn nóng, năm năm cũng đã tới, chẳng qua hiện tại tôi thật sự có chuyện muốn đi nhà Phạm Ngự."

Lạc Trạch điều khiển một phút sau đó quẹo thật nhanh, đầu Giang Lệ Lệ lập tức đập đầu vào trên mặt thủy tinh, chọc cho Giang Lệ Lệ kêu một tiếng đau.

"A"

Giang Lệ Lệ căm tức nhìn Lạc Trạch mở miệng nói: "Người này, cũng không thông báo một tiếng." Cũng không biết tại sao, kể từ lúc mẹ Lạc Trạch tới cô đòi với anh liền muốn ác ngôn khuyên bảo. 3 Không muốn cho anh sắc mặt tốt. 29 Đây là nguyên nhân gì? Thôi, chỉ nhìn anh kính ngạc trong lòng liền rất sáng khoái.

Lạc Trạch nắm chặt tay lái, cô gái này càng ngày càng lớn lối, nhưng mình chính không phát hỏa nổi, kể từ sau khi bắt bớ cô trở về, Lạc Trạch mặt lạnh nhìn Giang Lệ Lệ, không nói gì, nhưng ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

Giang Lệ Lệ há có thể không biết tính nghiêm trọng trong ý tứ của anh, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không để ý đến anh, đem đầu nghiêng về ngoài cửa sổ. 4 Chỉ chốc lát đã đến biệt thự của Phạm Ngự.

Bên trong biệt thự, Giang Lệ Lệ sai bước đến phía hai người trên bàn ăn, bởi vì An Tuyết Thần không thể dạ tiệc, Phạm Ngự cũng trở lại thật sớm. 5 Tiểu Niệm Ngự còn ngồi một bên. {Rốt cuộc nhớ tới bé, Tiểu Niệm Ngự}

Tiểu Niệm Ngự nhìn thấy Giang Lệ Lệ vội vàng chạy tới ôm bắt đầu Giang Lệ Lệ, thanh âm tối đa, nói: "Dì, thời gian thật dài không nhìn thấy rồi, đi không phải nhớ con sao?" Tiểu Niệm Ngự làm nũng nói, đây chính là bản lĩnh của bé.

Giang Lệ Lệ ôm lấy Tiểu Niệm Ngự đi về phía bàn ăn ngồi vào bên cạnh An Tuyết Thần, sau đó nói: "Vú Trương, thêm một bộ bát đĩa."

"Lệ Lệ tới à, được, Vú Trương mú lấy cho con." Trong phòng bếp truyền ra thanh âm

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ đang nhìn sắc mặt của Lạc Trạch một cái, biết không khí hai người không đúng, sau đó nhìn Phạm Ngự, Phạm Ngự

hướng cô cười một tiếng, bây giờ Phàm Ngự trừ ở bên ngoài, ở nhà chính là người chồng tốt, người cha tốt đó?

Lạc Trạch cũng ngồi bên cạnh Phàm Ngự, Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch sau đó nói: "Mẹ cậu gọi điện thoại cho tớ, muốn cậu đi xem mắt, cậu thấy thế nào?"

Quả nhiên Giang Lệ Lệ ở một bên nghe, rất không phải đem con cá ăn hết, An Tuyết Thần nhìn động tác của bạn tốt mình, cũng biết tâm tình cô thay đổi rồi. An Tuyết Thần liếc mắt nhìn ông xã của mình, không hiểu anh có ý gì. a Chẳng qua là cho An Tuyết Thần một ánh mắt an tâm.

Lạc Trạch liếc Giang Lệ Lệ một cái, phát hiện cô đang hăng hái chiến đấu con cá kia, lạnh lùng mở miệng: "Không gấp."

Phàm Ngự liếc Giang Lệ Lệ một cái sau đó mở miệng nói: "Chừng nào thì cậu kết hôn, đến lúc đó tớ sẽ giới thiệu cho Lệ Lệ một người tốt, một cô gái cũng sắp 30 rồi, kéo dài cũng không hay đâu, bà xã của tớ cũng thúc giục chết tớ rồi." Quả nhiên lời vừa nói ra, ba người toàn bộ sững sờ.

Sắc mặt Lạc Trạch, được kêu là đen, thẳng thắn nhìn Phàm Ngự.

An Tuyết Thần biểu hiện sững sờ một chút, nhưng lập tức liền khôi phục. Nhìn Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ cũng là một bộ không biết cái gì nhìn An Tuyết Thần, đã nhìn thấy An Tuyết Thần gật đầu một cái nói: "Ừ, đúng vậy, nghe tiểu Ngự nói mẹ anh cũng không ưa thích cậu, xem ra Lạc Trạch rất nhanh kết hôn, Lạc Trạch cũng không thể cưới cậu, đến lúc đó tớ sẽ giúp cậu tìm người tốt." Nói xong tính an ủi vỗ vỗ tay Giang Lệ Lệ, tình huống tôm tép?

Sắc mặt của Lạc Trạch càng đen hơn, vật trong tay liền bị anh lập tức hung hăng để lên bàn, sau đó mở miệng nói: "Ai nói tôi không thể cưới cô ấy?"

Trong nháy mắt yên tĩnh, mặt Giang Lệ Lệ bị kinh sợ nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch cũng bởi vì lời nói kia của An Tuyết Thần mà bị kích thích rồi, không chút suy nghĩ liền nhô ra những lời này.

Khóe môi Phàm Ngự chỉ nhếch lên nụ cười, An Tuyết Thần cũng thế, cũng chỉ còn có gương mặt Giang Lệ Lệ kinh ngạc. An Tuyết Thần thế nhưng thừa dịp đục nước béo cò.

"Lạc Trạch, đó là anh nói, đến lúc đó coi như anh không có thích, vậy cũng phải đem Lệ Lệ nhà chúng tôi cưới trở về, nghe nói Lệ Lệ đi Anh quốc gặp một người đẹp trai, còn đuổi theo tới Trung Quốc, điều kiện không tồi, Lệ Lệ có muốn suy tính một chút hay không?"

Sắc mặt Lạc Trạch lập tức liền thay đổi, không đợi Giang Lệ Lệ trả lời Lạc Trạch liền lên tiếng: "Thế nào đuổi theo lại thật sự trở về."

Lạc Trạch nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ sau đó nói ra một câu nói: "Về sau không cho trang điểm, không cho rời khỏi bên người tôi, ra cửa phải suy nghĩ."

Những lời này nói cho mọi người cũng mở to mắt, tình huống tôm tép? Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch sau đó mở miệng: "Tại sao?"

"Mệnh lệnh" Lạc Trạch lạnh lùng nói ra một câu, sau đó lấy con cá bị Giang Lệ Lệ ngược đãi kẹp không được ăn, anh cũng đói bụng.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch trong lòng là lạ, rốt cuộc anh có ý gì, là đang ghen sao? Giang Lệ Lệ nhìn vết tích mây mưa kia, trong lòng có loại cảm tình.

An Tuyết Thần cùng Phàm Ngự hai người cùng nhau cười một tiếng, sau đó ăn bữa ăn tối. Giang Lệ Lệ vẫn nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch liếc Giang Lệ Lệ một cái sau đó lạnh nhạt mở miệng nói: "Ăn cơm."

Giang Lệ Lệ ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, tình huống thế nào, Lạc Trạch nói ra như vậy, sau đó khóe miệng thế nhưng cong cong mang theo nụ cười. Nhất là khi nhìn bộ dạng Giang Lệ Lệ vâng lệnh nghe theo.

Một cái khác thời gian, trong phòng khách sạn.

"Ừ a" Truyền đến nữ nóng **, trên người chính là người đàn ông Reynold chạy băng băng. Bị Giang Lệ Lệ câu dục hỏa đốt người, phải giải quyết một cái.

Reynold nhìn cô gái phía dưới, nghĩ tới Giang Lệ Lệ, cô gái kia đã tồn tại trong lòng anh rồi. Anh nhất định phải lấy được cô. a0 Cô gái đó để cho mình không tiếc lãng phí thời gian tới Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ngoại truyện 9: Không khí chuyển biến tốt

Sau khi từ biệt thự của Phàm Ngự đi ra ngoài, không khí giữa hai người liền thay đổi có chút không giống trước đó, trái tim của Giang Lệ Lệ khản

trương không thôi, trong xe yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng hít thở cùng tiếng tim đập của nhau. 9 Hai bàn tay nhỏ bé của Giang Lệ Lệ xoắn vặn vào nhau. Đôi mắt nhỏ thỉnh thoảng liếc trộm Lạc Trạch, chỉ thấy vẻ mặt Lạc Trạch vẫn lạnh nhạt, giống như mới vừa rồi cũng không xảy ra chuyện gì vậy.

"Cái đó, anh mới vừa nói là có ý gì?" Giang Lệ Lệ lấy dừng khí hỏi ra, nhớ tới lúc gần đi An Tuyết Thần nói với cô.

"Lệ Lệ, nếu như cậu muốn hạnh phúc, thì phải dừng cảm đối mặt, ban đầu tớ cũng như thế. Sau này cũng không phải đối mặt sao? Chẳng lẽ Lạc Trạch còn ngang tàng hơn Phạm Ngự? Cho nên không thử một chút thì sao biết không thể. Đừng để đến hối hận, nếu như mình làm thật, coi như thất vọng, cũng đã đem mây từ vượt ra khỏi não rồi." Đây là những lời An Tuyết Thần nói với Giang Lệ Lệ.

Đúng vậy, mình dứt khoát phải nói ra. Giang Lệ Lệ, đây cũng không phải là tính cách của mày, tính tình Tuyết Thần như vậy cũng có thể, như tại sao cô không thể đây.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của anh, nhưng rất đáng tiếc lại không có biểu cảm gì. Giang Lệ Lệ lại hít sâu một hơi nói: "Lạc Trạch, nếu như mà tôi nói, nếu như nói, tôi yêu anh, anh sẽ thế nào?"

"A" Thành linh xảy ra thắng xe khiến Giang Lệ Lệ không có nịt dây an toàn, đầu chạy thẳng tới thủy tinh phía trước.

"A, anh muốn chết à, đừng mang tôi theo, tôi còn không sống đủ đây?" Giang Lệ Lệ ôm đầu, tức giận hô. Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch đang chau mày lại nhìn mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Lạc Trạch nhíu chặt lông mày lại nhìn Giang Lệ Lệ: "Em mới vừa nói cái gì?"

Giang Lệ Lệ vuốt vuốt cái trán sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ: "Không nghe thấy thì thôi." Thật vất vả mới nói ra một câu như vậy, thế nhưng không nghe thấy, thật là cần ăn đòn.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ sau đó đưa bàn tay ra xoa cái trán sưng đỏ của Giang Lệ Lệ. Thanh âm cực kỳ dịu dàng: "Lệ Lệ, tôi không biết mình đối với em rốt cuộc chính là tình cảm gì, chỉ là không muốn để cho em rời khỏi tôi, không muốn nhìn thấy em và người đàn ông khác đùa giỡn, chỉ muốn giữ em ở bên người."

Giang Lệ Lệ kinh ngạc, nhìn đôi mắt đều là dịu dàng của Lạc Trạch, Giang Lệ Lệ ngây ngốc, anh mới vừa nói cái gì? Cái kia không phải chính là xác định tình cảm của mình sao? Nhưng tại sao muốn cùng mình nói như vậy đây?

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch giật giật khóe môi: "Anh, có ý gì?"

Lạc Trạch vuốt ve gò má của Giang Lệ Lệ, đột nhiên cố định, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm ngay môi của cô mà hôn xuống, d Nhẹ nhàng dịu dàng. Giang Lệ Lệ mở thật to hai mắt, không dám nháy xuống. f Cứ như vậy nhìn gương mặt tuần tú phóng đại gấp mấy lần trước mắt.

Lạc Trạch mở mắt nhìn mắt Giang Lệ Lệ mở thật to, hơn nữa còn không có hô hấp, khóe miệng Lạc Trạch khẽ gợn lên, cô gái này còn có một mặt này à?

Giang Lệ Lệ nhất thời ngừng thở, cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng cảm giác giống như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Lạc Trạch buông Giang Lệ Lệ ra, nếu như anh không buông ra, sợ rằng cô gái này sẽ vì hít thở không thông mà chết. Lạc Trạch buông cô ra, Giang Lệ Lệ nhất thời được giải thoát, hô hấp từng ngệm từng ngệm.

Khóe miệng Lạc Trạch hiện lên một tia cười xấu xa sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Giang Lệ Lệ, chau lông mày nói: "Em còn có thể xấu hổ?"

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, đột nhiên cảm giác Lạc Trạch đẹp trai như vậy, quả thật chính là quyến rũ các cô gái. Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hơn, thiệt là, cũng không phải là cô gái nhỏ, thế nào còn có thể đỏ mặt, người đàn ông ở trước mắt đã ngủ năm năm, thế nào lại cảm thấy anh đẹp trai như vậy.

"Tôi, nơi nào của tôi xấu hổ, ngược ngừng cái gì?" Giang Lệ Lệ vẫn còn mạnh miệng nói. 5 Khuôn mặt nhỏ thoáng nhìn. Không có nhìn Lạc Trạch.

"Lệ Lệ, cho tôi chút thời gian, tôi cũng cần thời gian, để chứng minh tình cảm của tôi đối với em là gì?."

Thân thể Giang Lệ Lệ run lên, cũng không có quay đầu nhìn Lạc Trạch, bởi vì cô biết giờ phút này Lạc Trạch nhất định đang ngó chừng cô.

Hồi lâu, Giang Lệ Lệ không nói gì, cũng không có bất kỳ động tác gì, Lạc Trạch thở dài một cái sau đó lần nữa nỗ lực xe nghênh ngang rời đi.

Tuyển phân cách ——

Reynold đứng ở cửa sổ sát đất trước khách sạn, hạ thân bọc một chiếc khăn tắm màu trắng, giữa ngón tay đang kẹp một cây thuốc lá. Một bộ dạng vừa trải qua hoan ái. ec Một cô gái đi ra từ trong phòng tắm, quấn một chiếc khăn tắm, từ phía sau vòng chặc người đàn ông.

Người đàn ông lông khê chau mày. 8 Cô gái yêu mị nói: "Tiên sinh, anh thật giỏi." Cô gái phóng đảng nói rõ ràng như vậy. b Đúng vậy, người đàn ông nước Pháp. Còn có kỹ thuật cao siêu trên giường. 9e Khiến cô gái ở trong trận hoan ái này mỗi một cái đều là nhất **.

"Cầm tiền, rút" Người đàn ông nhấc tâm hất cô gái ở trên người mình ra. 3 Giọng nói lạnh lẽo chí cực. a Một đôi con người băng lãnh sắc lạnh lùng nhìn cô gái trên đất nói.

Cô gái nhìn Reynold, trong lúc nhất thời quên nói gì, nhìn người đàn ông trước mắt, quả nhiên coi như không lấy tiền, đòi này cũng đáng. Cô gái nhìn theo chi phiếu rút xuống trên người mình, mắt trong nháy mắt mở thật to. Cái, trắng, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn, 1000, mười triệu? Cô gái không thể tin nhìn chi phiếu, người đàn ông này ra tay thật đúng là hào phóng, thân xử nữ của mình cũng đáng mười vạn, xem ra trời cao vẫn rất chiều cô, cô gái liếc mắt nhìn người đàn ông đang mặc quần áo sau đó vội vàng nhặt y phục của mình lên mặc vào, chạy đi như một làn khói, chỉ sợ người đàn ông đổi ý.

Reynold mặc áo sơ mi màu đen, đứng ở phía trước cửa sổ, trong đầu tất cả đều là bóng dáng Giang Lệ Lệ, người đàn ông hí hóp mắt, thật không hiểu cô gái Phương Đông này tới cùng là cho anh xuống cái gì.

Đôi tay Reynold ôm ngực nhìn cảnh đêm Trung quốc trong miệng dùng Tiếng Trung rất lưu loát nói: "Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ, chờ tôi."

Nói qua khoe miệng người đàn ông hiện lên một nụ cười tà tử mỉa mai, ý vị sâu xa. Sau đó rót một ly Brandy ngửa đầu mà uống.

Trong biệt thự, Giang Lệ Lệ ngồi ở trên giường, ánh mắt không chớp liếc cửa phòng tắm. cc Nghe bên trong truyền tới tiếng nước chảy ào ào. Giang Lệ Lệ kéo chặt thân thể, sau khi nghe những lời đó đều không giải thích được, mình thể nhưng khẩn trương, a Trong đầu đều là lời nói mới vừa ở trong xe của Lạc Trạch. Cho anh thời gian, là có ý gì? Rút cuộc là có ý gì, xong rồi, cô cảm giác cô muốn điên rồi. 9 Rồi đi, rồi đi thôi, đã vậy còn trở lại, quan hệ làm sao lại thay đổi lúng túng như vậy.

Giang Lệ Lệ nghĩ mất hồn, hoàn toàn không để mắt đến Lạc Trạch quán một chiếc khăn tắm dựa vào trên cửa. 3 Tóc còn ướt, theo cổ của anh chảy xuôi xuống, lưu lại trên bắp thịt cường tráng. Mỹ lệ xinh đẹp.

"Nghĩ cái gì? Nhặt thân như thế?" Lạc Trạch dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp truyền đến.

Giang Lệ Lệ bị thanh âm trầm thấp này làm thu hồi suy nghĩ, quay đầu đã nhìn thấy Lạc Trạch dựa vào cửa phòng tắm, một bộ dạng vừa xuất dục, mọi người đều nói cô gái đi tắm là đẹp nhất, người đàn ông này xảy ra chuyện gì?

Giang Lệ Lệ nhìn dáng vẻ của anh vào giờ phút này, còn có giọt nước chảy xuôi theo da thịt màu lúa mì, khuôn mặt nhỏ đỏ lên sau đó cúi đầu nói: "Không có gì? Anh tắm xong rồi à, tôi muốn tắm." Nói qua liền bước chân đi về phía tủ treo quần áo, cầm một bộ váy ngủ đi về phía Lạc Trạch.

Giang Lệ Lệ đi tới cửa, một khắc đó trái tim nhỏ nhảy không ngừng. Giang Lệ Lệ đang muốn lướt qua Lạc Trạch, Lạc Trạch đưa một bàn tay to ra liền đem Giang Lệ Lệ đã kinh sợ không thôi cho vào ngực mình.

"A" Giang Lệ Lệ bị kinh sợ, y phục trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Lạc Trạch nửa hí hóp nhìn Giang Lệ Lệ, nhìn chăm chăm khuôn mặt hoang mang sợ hãi, cô gái này mấy câu nói thì cho là xong, lại có thể để cho cô suy nghĩ lộn xộn. Khoe miệng khẽ giờ lên, buộc vòng quanh là nụ cười tà tử xấu xa.

Anh nhẹ nhàng nâng cầm Giang Lệ Lệ lên, sau đó đem gương mặt tuấn tú đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Lệ Lệ đã đỏ không còn hình dáng.

"Có muốn tôi giúp em một tay hay không, chúng ta cùng nhau tắm?" Lời nói của Lạc Trạch nhẹ nhàng thổi tan khí nóng trên mặt Giang Lệ Lệ, để cho thân thể cô run lên.

"Không, không cần, tự tôi tắm là được rồi." Nói qua liền muốn đẩy Lạc Trạch đang tựa vào mình ra.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ đỏ mặt, bàn tay chạy xuống bên eo của cô, nhẹ nhàng một cái. 3 Mặt của Giang Lệ Lệ hết trắng rồi đỏ, đỏ lại trắng.

Cứng rắn? Cứng rắn của anh thế nhưng đang chìa vào bụng mình, một mặt để cho cô lúng túng đỏ mặt, một mặt để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch.

Giang Lệ Lệ mở to hai mắt nhìn Lạc Trạch, chỉ thấy anh khẽ nhíu mày, khoe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai.

"Anh, anh, anh buông tôi ra, tự tôi tắm." Giang Lệ Lệ bắt đầu đẩy Lạc Trạch. a7 Làm gì cũng căn bản không đẩy được anh. 9 Quả thật chính là vừa tức lại giận.

"Lạc Trạch, anh buông tôi ra, tôi muốn tắm." Giang Lệ Lệ, một đôi mắt đẹp cảm tức nhìn Lạc Trạch, nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt anh, liền tức giận.

Lạc Trạch mang theo cô đi vào phòng tắm, bàn tay đặt cô ở trên cửa, đem cô áp lên ván cửa, sau đó bàn tay ở trên mặt của cô vuốt ve.

"Cùng nhau."

Hai chữ nhàn nhạt làm cho sắc mặt của Giang Lệ Lệ lập tức hồng.

"Không, không muốn." Đôi tay Giang Lệ Lệ chống đỡ lửa nóng trên ngực Lạc Trạch, hạ tròng mắt nói. Nhưng trái tim đã nhảy không ngừng.

Tròng mắt của Lạc Trạch nhìn long mi Giang Lệ Lệ thật dài, run lên một cái, giống như quét vào trái tim của anh. Lạc Trạch thấy trong lòng ngứa một

chút.

Lạc Trạch ở trên lỗ tai Giang Lệ Lệ, thỉnh thoảng cắn, liếm láp. Lưỡi dài treu chọc ở tai của cô. Giang Lệ Lệ rõ ràng cứng đờ. Lạc Trạch cảm thấy người trong ngực rõ ràng cứng ngắc. Nụ cười bên khóe miệng Lạc Trạch sâu hơn. cf Trong tình huống nào Giang Lệ Lệ nở hoa, đã thối lui y phục trên người cô, bàn tay du ngoạn ở trên người của cô.

Cảm thấy bàn tay ấm áp trên người, Giang Lệ Lệ mới định thần lại, vội vàng giữ bàn tay Lạc Trạch, khuôn mặt nhỏ đỏ lên nói: "Không cần, tôi, tự tôi tắm."

Lạc Trạch nhìn cô, đột nhiên muốn cười to: "Không cần cái gì? Ngoan, tôi chỉ muốn giúp em tắm mà thôi, sẽ không làm cái gì."

Lạc Trạch ôm lấy hai chân của cô, Giang Lệ Lệ bị kinh sợ đôi tay vòng chặc ở cổ Lạc Trạch, Lạc Trạch hài lòng cười một tiếng, ôm Giang Lệ Lệ đi tới bồn tắm lớn, xả nước ấm, sau đó đặt cô vào bồn tắm.

Giang Lệ Lệ co rúc ở trong bồn tắm, đôi tay ôm ngực che chắn cảnh xuân trước ngực mình. Khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, Giang Lệ Lệ ảo não, rốt cuộc mình xấu hổ cái gì, cũng bởi vì những lời không giải thích được của Lạc Trạch, ý tứ trong lời nói, cô hiểu, anh nói anh cần cô cho anh thời gian. Thời gian bao lâu đây?

Chẳng biết lúc nào Lạc Trạch đã ngồi vào bồn tắm, Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch sau đó nói: "Anh, anh làm gì thế, làm gì đây, đi ra ngoài."

Khóe miệng Lạc Trạch khẽ cười, duỗi bàn tay, liền đem thân thể của cô ôm đi qua, Giang Lệ Lệ kêu lên một tiếng, lúc này mới phát hiện ra mình đã ngồi ở trên đùi Lạc Trạch, cái mông của mình bị cự long nâng cao.

Giang Lệ Lệ chỉ tay phía gương mặt tuấn tú vẫn cười muốn đánh của Lạc Trạch: "Anh, anh, anh, Lạc Trạch, Lạc Trạch, anh, anh cút ra ngoài cho tôi." Giang Lệ Lệ rốt cuộc cũng bật phát.

Lạc Trạch nhìn khuôn mặt Giang Lệ Lệ tức giận phình ra, sau đó nhẹ nhàng chuyển.

"Ừ a" Thân thể Giang Lệ Lệ mềm nhũn ghé vào trên bả vai của anh. Lạc Trạch khẽ ngửa đầu, cô vẫn còn chặt như vậy.

"Yêu Tinh, em đừng kẹp chặt, em muốn tôi sớm tiết sao? Buông lỏng một chút" Nói qua liền vỗ cái mông của cô, âm hưởng thanh thúy.

Khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ lên, cắn răng nghiêng lợi nói xong, bên trong còn có chút mùi vị những thứ khác, từng tia một nũng nịu rên rỉ. Lạc Trạch đè lại eo của cô mãnh liệt đâm một cái. Làm cho Giang Lệ Lệ hét to một tiếng.

"Ừ"

Lạc Trạch nâng cằm của cô sau đó hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hả giận: "Yêu Tinh, cũng biết quyến rũ tôi, em biết ba tháng qua, tôi chính là không có chạm qua cô gái khác, xem ra tôi là bị em nuôi tham rồi."

Giang Lệ Lệ nghe lời nói của Lạc Trạch, ba tháng? Anh thế nhưng không có chạm qua phụ nữ, là có ý gì, là thật sao?

"Anh, ba tháng?" Giang Lệ Lệ ngược đầu hỏi.

"Ừ" Lạc Trạch nhẹ nhàng khẽ hừ. Sau đó càng thêm ra sức co rúm, hai người hoàn toàn đắm chìm vào hoan ái trong phòng tắm.

Cứ như vậy, ở bên trong phòng tắm, diễn ra một cuộc hoan ái vô hạn cảnh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Ngoại truyện 10: Được mời làm “khách quý”

Ngày hôm sau——

Ánh nắng chiếu vào gian phòng, từng làn gió nhẹ thổi qua màn lụa mỏng, Giang Lệ Lệ từ từ mở mắt, bên cạnh đã sớm không còn thấy bóng dáng Lạc Trạch, chắc hẳn anh đã đi làm. Cô nhìn lên chiếc đồng hồ cổ của Anh treo trên tường mới biết, giờ đã là buổi trưa.

Cô ngồi dậy, duỗi lưng một cái, sau đó mới vào phòng tắm, sửa soạn, hôm nay cô đã hẹn với An tuyết Thần cùng đi uống trà chiều, cũng sắp tới giờ hẹn rồi.

Tóc dài đen nhánh, xổ ra như thường ngày, có vẻ dịu dàng, lúc này lại lộ thêm một phong thái khác, vừa thành thực lại đáng yêu, khiến người ta yêu thích. Làn da trắng nõn nà như trứng gà bóc, hai mắt to tròn sáng lấp lánh, cái miệng nhỏ nhắn với làn môi đỏ mọng, có thể nhìn ra tâm tình cô hôm nay

không tệ.

Giang Lệ lệ mặc một chiếc váy dài Gothic màu đen, có những lớp viền tơ khiến những đường cong quyến rũ như ẩn như hiện. Những lọn tóc xoắn ôm lấy gương mặt trái xoan xinh đẹp làm nổi bật làn môi đỏ mọng. Cô nhìn mình trong gương, gạt đầu hài lòng rồi mới đi. (Xu hướng Gothic xuất hiện từ thế kỉ 18 tại châu Âu, nơi có truyền thuyết ngàn năm về dòng dõi Ma Cà Rồng với nước da trắng xanh nhợt, đôi môi đỏ thẫm, ánh mắt mê hoặc và những bộ trang phục tối màu. Vào thập kỉ 70 của thế kỉ trước, những tín đồ thời trang yêu dòng nhạc Gothic Rock trầm lắng, mềm mại và du dương là những người đầu tiên “phục hưng” xu hướng này. Họ trang điểm tông màu xám khói cho đôi mắt và môi màu đỏ trầm, mặc những bộ váy xòe bông tựa một bà hoàng, hay một nàng công chúa, chỉ khác là chúng được nhuộm những gam màu trầm, gọi lên bóng tối và cõi vĩnh hằng. Nhưng toát ra từ những sắc màu ấy là chiều sâu tâm can, sự bí ẩn của ma lực, quyền lực thần bí có sức mê hoặc đến mức khó lý giải!. 6 “Gothic” có nghĩa gốc là “man rợ”)

Tại quán trà, Giang Lệ lệ và An Tuyết Thần ngồi ngay sát cửa sổ, nhàn nhả ngắm nhìn cảnh tượng bên ngoài, người đến người đi, xe qua xe lại, thời gian cũng chậm chậm trôi qua.

An Tuyết Thần vì mang thai nên có vẻ đầy đặn, sắc mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc. 8 Giang Lệ Lệ thông thả uống một ngụm trà, nhìn An Tuyết Thần, tâm tình có chút bi thương: “Tuyết Thần, cậu bây giờ là đối tượng hâm mộ của toàn bộ phụ nữ X thị này đó. Chồng tốt, con ngoan, lại thêm một nhóc con trong bụng nữa.”

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ, cười một tiếng: “Đúng vậy a, Lệ Lệ, cậu cũng sẽ hạnh phúc. aa chẳng phải Lạc Trạch cũng là của cậu đó sao? Chỉ là nhìn dáng dấp anh ta như vậy mà thật là chậm chạp, tình cảm của mình còn không rõ ràng. Thật không hiểu anh ta làm thế nào mà quản lý được một công ty lớn thế chứ.”

Giang Lệ Lệ cười một tiếng, cũng đồng ý với lời An Tuyết Thần vừa nói, không biết một màn này đều rơi vào mắt người ngồi trong chiếc xe hào hoa đang đậu bên đường. 3 Một đôi con người bằng bạc nhìn chăm chăm bóng dáng xinh đẹp mà cô tịch của cô, cả lúc cô mỉm cười ngọt ngào, thả lỏng tâm tình cũng không bỏ sót.

"Tiên sinh, lúc nào thi động thú?" Một người đàn ông người Pháp ngồi ghế trước hướng về người đàn ông yêu mị ngồi phía sau hỏi.

Người phía sau khẽ mỉm cười sau đó nhẹ giọng nói: "Không vội"

Hai người ngồi trong quán trà hàn huyên một lúc, đã thấy Phạm Ngự đưa con trai tới. 9 Giang Lệ Lệ nhìn hai cha con ở phía xa, đang nhận được bao tiếng hét trầm trồ, ái mộ của các cô gái, thật đúng là không còn gì để nói. Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn hai cha con tuần mỵ ở sau lưng, trêu chọc An Tuyết Thần: “Hộ hoa sử giả của cậu tới rồi kìa. Thật là hạnh phúc nha.”

An Tuyết Thần quay đầu liền nhìn thấy chồng và con trai. 8 Phạm Ngự đi tới, gạt đầu chào Lệ Lệ một cái, đôi trông mắt đen nhìn sang An Tuyết Thần đầy nhu tình: “Vợ yêu, đến giờ rồi, chúng ta về chứ?”

An Tuyết Thần gạt đầu một cái, hôn con trai một cái, nhìn Giang Lệ Lệ rồi mới từ từ đứng dậy: "Này, Lệ Lệ, mình về trước đây, chúng ta hẹn nhau ngày khác nữa nha.”

Giang Lệ Lệ chống cằm, nhìn một nhà hạnh phúc trước mắt: “Ừ, cậu về trước đi, mình ngồi thêm lát nữa.”

"Vây cậu về cẩn thận nha.”

"Ừ, đi đi" Giang Lệ lệ nhìn Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần rời đi, cảm giác thật là một gia đình hạnh phúc. 3 Đúng vậy a, Tuyết Thần, cậu đã phải chịu không ít khổ cực. Nếu so với cậu, mình thật là chưa thấm vào đâu cả.

Vừa nghĩ tới, hai mắt Giang Lệ lệ liền trở nên âm đảm, cô cầm lấy điện thoại của mình, xem lại mấy tấm hình ít ỏi.

Giang Lệ lệ nhìn mấy tấm hình, sau đó cầm túi xách, đứng dậy rời đi. 44 Lúc cô ra khỏi quán trà, trời vẫn còn nắng. Cô ngược mắt nhìn bầu trời, rồi mới bước chân rời đi.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện chiếc xe hào hoa, người đàn ông bên trong kéo cửa kính xuống, lộ ra gương mặt chưa quen thuộc cũng không quá xa lạ. 7 Là Renold.

Giang Lệ lệ nhú chặt mày, đang định đi lướt qua xe hấn ta, nhưng chưa được mấy bước đã bị hai người đàn ông bịt miệng, nhét vào trong xe.

"Ừm"

"A" Giang Lệ lệ bị nhét vào trong xe, ngã trên ghế ngồi. 8 Cô bị đau, khẽ hô lên một tiếng. Mắt nhìn thấy người đàn ông ở đối diện hai chân vắt chéo, tay còn đang lắc nhẹ ly rượu, hóa khí liền bốc lên, cô ngồi dậy, nhú chặt đôi mày thanh tú nhìn Renold.

"Anh tìm tôi có chuyện gì? Dù là chuyện gì, anh mời khách như vậy thật là thất lễ. Hay đây là kiểu “tịch sự” ở chỗ các anh?" Lúc nào Giang Lệ Lệ cũng không thua khí thế, ở trước mặt người lạ lại càng phải như con nhím.

Quả nhiên người đàn ông vừa nghe liền bật cười.

"Ha ha, cô gái nhỏ, em thật không khiến tôi thất vọng, ngược lại lại còn khiến tôi vô cùng hứng thú, ha ha.” Renold nhìn Giang Lệ Lệ nói.

Giang Lệ lệ cả người nổi đầy da gà, có chút tức giận nhìn Reynold.

"Nói đi, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?" Giang Lệ lệ không ngốc, người đàn ông này không đơn giản, tìm mình không phải là bởi vì nhầm chán.

Hắn ta khẽ nhướn người tới gần Giang Lệ Lệ, môi mỏng khẽ động: "Em sao lại biết tôi muốn làm gì?"

Giang Lệ lệ đột nhiên cảm thấy buồn cười, khóe miệng kéo lên một nụ cười lạnh, nói: "Tôi không cho là Renold tiên sinh tìm tôi để ôn chuyện cũ đâu."

Người đàn ông hơi nhếch môi, đưa ngón tay trắng trẻo nắm lấy cằm Giang Lệ Lệ. 4 Cô định gạt tay hắn ra nhưng vừa mới gờ lên, người đàn ông trước mặt đã nhanh hơn một bước nắm chặt tay cô hướng lên trên đỉnh đầu.

Ngón út của hắn nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô, cảm giác mềm mại khiến thân thể hắn liền có phản ứng, đôi con ngươi trở nên nguy hiểm. Gương mặt tuấn tú kẻ sát lại khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhỏ, mang theo hơi thở nguy hiểm "Cô gái, em thật là nguy hiểm. d Tôi vừa mới chạm vào em một chút, lại đã có phản ứng."

Giang Lệ lệ bị lời nói của hắn kích thích, khuôn mặt nhỏ nhắn từ hồng chuyển sang trắng, đôi mắt to căm tức nhìn người đàn ông Pháp trước mắt, nhìn vào đôi mắt xanh ấy, trong lòng Giang Lệ Lệ nổi giận.

"Bỏ tay anh ra. aa Đây là Trung Quốc, là nơi truyền thống, đừng có đem mấy thứ ngoại lai của các anh vào đây, không hợp đâu. 0 Buông ra." Giang Lệ Lệ thanh âm lạnh lùng, lại kích thích người đàn ông kia.

Đôi mắt xanh khẽ híp lại, khiến lòng Lệ Lệ như run lên. 4e Không thể không nói, ngoại trừ Phạm Ngự và Lạc Trạch, khí thế của người này cũng thật không thể coi thường.

Hắn ta chẳng những không buông tay, một tay lại từ từ trượt xuống cằm cô trắng như tuyết của cô, cảm nhận cảm giác trơn mềm, nhẵn mịn trong lòng bàn tay. Giang Lệ Lệ khẽ động cổ họng, nuốt nước miếng.

Người đàn ông cảm nhận được động tác cổ cô trong lòng bàn tay hắn, nhìn Lệ Lệ, nói: "Em đang sợ sao?"

"Không có, việc gì phải sợ anh, chúng ta cũng chẳng có quan hệ gì." Giang Lệ Lệ giả vờ trấn định, thực ra trong lòng bàn tay đã toàn là mồ hôi.

"Vậy sao? Nhưng lòng bàn tay em đã bán đứng em rồi."

Giang Lệ lệ lúc này mới nghĩ tới một tay khác của mình còn đang bị hắn giữ chặt. a Làm sao lại quên mất? Cô khẽ cau mày, nhận ra người trước mặt thật khó đối phó, làm sao để thoát thân đây?

Reynold nhìn cô gái đang chăm chú suy nghĩ, cũng không định cắt ngang, còn đang muốn xem cô gái này có thể làm ra chuyện gì nữa. 96 Hắn chợt nhìn thấy trên xương quai xanh của cô có một vết đỏ, rõ ràng là một dấu hôn đôi mắt xanh trở nên lạnh lẽo, cả người cũng phát ra luồng khí lạnh. 7Giang Lệ Lệ liếc nhìn hắn, lại phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm trước ngực mình.

Thừa dịp người đàn ông sắp mất hồn, cô rút tay mình ra, thân thể cũng lui về phía sau, lấy tay che lấy ngực, thở hổn hển.

Người đàn ông đỡ trán, nhìn Giang Lệ Lệ: "Xem ra, kỹ thuật của Lạc Trạch rất được, có muốn thử qua tôi không, cho em chọn xem một chút đó."

Giang Lệ lệ căm tức nhìn hắn ta, khinh thường mở miệng: "Không cần, được hay không, không liên quan tới anh."

Người đàn ông hoàn toàn bị sự lạnh lùng của cô làm cho tức giận nhưng vẫn che dấu trong lòng. Người hắn chưa chạm tới, như thế nào cân bằng, cô cũng không phải quá đặc biệt khiến hắn thấy hằng hái nhiệt tình.

"Reynold, rốt cuộc anh bắt tôi làm gì?" Người đàn ông vẫn điềm nhiên như không. Giang Lệ Lệ cũng không thèm đoái hoài tới hắn nữa, liếc mắt ra ngoài mới phát hiện đây là một con đường núi, thỉnh thoảng còn có mấy biệt thự. fe Chẳng lẽ, đây là bất cóc?

Người đàn ông dựa thân hình cao lớn về phía sau, một động tác rất bình thường mà trông hắn vẫn thật đặc biệt. Nhưng Giang Lệ Lệ cũng không phải loại phụ nữ háo sắc, hướng chi trong lòng cô đã sớm có người.

"Giang Lệ Lệ tiểu thư, tôi chỉ là thấy cô thú vị, muốn đưa về nhà nghiên cứu cho kỹ. Đợi tới lúc tôi hết hứng thú, cô có thể rời đi." Renold trả lời, lý do thật đơn giản.

"Anh..." Giang Lệ lệ nổi đóa, đối với mình có hứng thú? Liền bắt cóc mình, còn nghiên cứu? Coi mình là xác chết sao? Cô cũng không có ăn không ngồi rồi, chờ cho người ta mặc tình chém giết.

"Tôi cho anh biết, mau thả tôi đi. Anh bắt tôi, Lạc Trạch sẽ tìm tôi. 57 Giữa các người cũng không nên ầm ĩ làm gì."

Reynold nhún mày, không nghĩ tới cô thông minh như vậy, biết nắm lấy trọng điểm.

"Em nói đúng, nhưng tôi lại muốn xem xem Lạc Trạch có thể vì một cô gái chỉ là bạn giường của anh ta mà không ngại trở mặt với tôi hay không? Tôi đoán, em cũng rất tò mò chuyện này đi. Cũng đúng, giữa chúng tôi có một món tiền lớn." Renold nói rất dễ dàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Lệ.

Giang Lệ lệ sắc mặt hơi tái đi, người đàn ông này thật ***. Thật là muốn mở miệng mắng to, nhưng cô cũng không phải người ngu ngốc, cô sẽ tìm được cơ hội. Giang Lệ Lệ dứt khoát phớt lờ hắn, khuôn mặt nhỏ hướng ra ngoài cửa sổ, vẫn đang suy nghĩ sau này làm thế nào trốn được. 8 Thật ra cô cũng có chút mong đợi, rốt cuộc trong lòng Lạc Trạch, mình là gì? Nhưng cô cũng sợ, không hi vọng vì mình mà anh cùng người này trở mặt với nhau. 50 Thật là mâu thuẫn.

Reynold nhìn thấu mâu thuẫn trong lòng Giang Lệ Lệ, khóe miệng khẽ gợn lên. Hắn chợt nghĩ tới cô gái tối qua, phụ nữ Phương Đông thật là nhỏ, không chỉ đáng người nhỏ nhắn, ngay cả u cổ cũng nhỏ, không biết cô gái trước mặt này có thể chịu đựng nổi mình không?

Giang Lệ lệ cảm thấy ánh mắt nóng rực của người đàn ông, quay lại nhìn hắn chăm chú, lạnh nhạt mở miệng: “Thu hồi ngay cái ý nghĩ bẩn thỉu của anh lại. 64 Mặc dù không rõ anh là hạng người gì, nhưng người như anh, chí cao vô thượng, chắc sẽ không làm chuyện ép buộc phụ nữ chứ, đúng không?”

Reynold hơi nhướn mày, cô gái này quả nhiên thông minh, biết nói những lời như vậy.

"Em rất thông minh, yên tâm đi, xác thực chuyện ép buộc phụ nữ, đời này tôi không thêm làm. Nếu như có thì đã ép em rồi." Renold nhìn Giang Lệ Lệ nói.

Giang Lệ lệ chớp mắt môi đỏ mọng, khinh miệt liếc mắt một cái, cũng không thêm nhìn hắn ta nữa.

Reynold nhìn vẻ khinh thường trong mắt cô, nụ cười như sâu hơn, đôi mắt xanh lạnh lẽo cũng âm u thêm mấy phần. 76 Cô gái này quả nhiên là “đủ vị”, thật muốn ném thử một chút. Hắn nhìn cô, khuôn mặt không hề trang điểm, làn môi mềm mại, không tô son nhưng vẫn đỏ hồng tự nhiên.

Hắn liền muốn hôn cô, nhưng biết giờ chưa phải lúc, chỉ là hai phiến môi mềm này như đang quyến rũ hắn. 7 Hắn cũng không rõ tại sao, chỉ nhìn cô gái này thôi mà mình đã có phản ứng mãnh liệt như vậy. Đặc biệt là trên người cô còn có mùi hương hoa nhài nhàn nhạt, thoang thoảng phiêu tán trong xe.

Giang Lệ Lệ dọc đường đều chăm chú nhìn đường cùng các bảng chỉ dẫn, bởi cô biết nó rất cần thiết khi cô chạy trốn. Dù không để ý, cô cũng biết tầm mắt người kia vẫn dính chặt vào mình.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một biệt thự màu đen, Giang Lệ Lệ quay sang nhìn người đàn ông.

"Xuống xe đi"

Reynold xuống xe trước, Giang Lệ lệ cũng bước xuống theo, tóc dài bị gió thổi tung, vài sợi tóc quệt ngang gò má trắng nõn của cô, chạm tới gương mặt hắn ta. Hương nhài thoang thoảng như quấn quanh mũi hắn, khiến hắn lại bắt đầu rục rịch. Giang Lệ Lệ còn đang mải mê quan sát biệt thự trước mắt, không hay biết gì.

Reynold giờ tay nắm lấy một lọn tóc, nhẹ xoa trong tay. Những sợi tóc đen lay lay, mềm mượt như tơ, cũng không hề nhuộm màu.

Giang Lệ lệ quan sát hồi lâu, chợt nghiêng người, quay lại, da đầu đau tê dại. ab Nhìn người đàn ông đang nắm mái tóc mình, thật đáng ghét.

"Làm đau tôi." Giang Lệ lệ lạnh nhạt nói, nhìn người đàn ông trước mắt đang chuyên tâm vuốt ve những sợi tóc của mình, nghiêm túc như vậy.

Người kia lúc này mới phát hiện ra, Giang Lệ Lệ đang nhử mày, từ từ buông tay, không nghĩ tới kéo tóc cô. Quả nhiên không thể bỏ qua cô gái này. Khóe miệng khẽ giương lên một nụ cười tà mị: “Chất tóc không tệ. Vào thôi, khách quý của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Ngoại truyện 11: Được mời làm khách quý (tiếp)

Giang Lệ lệ giương đôi mắt đẹp nhìn trùng trùng vào tên yêu nghiệt nước ngoài đang đứng trước mặt, đôi mắt thâm thúy, ngũ quan rõ ràng, vẫn đang nở nụ cười. Khách quý? Khách quý sao? Sao thấy giống như là bắt cóc vậy?

Người đàn ông nhìn ra tức giận trong mắt Giang Lệ Lệ, nụ cười càng sâu hơn, dùng ta ra dấu mời: “Xin mời.”

Giang Lệ lệ khinh miệt liếc hắn một cái sau đó liền bước về phía trước, dọc đường đi cũng không quên quan sát xung quanh.

Vừa chân thực lại tinh xảo, có vẻ tự nhiên, nhẹ nhàng, hừ nhân, đình viện cùng đài phun nước, hồ bơi, lại có hành lang dài uốn khúc bao quanh. 77 Tất cả hài hòa với nhau làm người ta nghĩ tới cuộc sống thanh nhàn như ở vùng nông thôn nước Pháp.

Giang Lệ lệ còn đang mải mê suy nghĩ, đây là nơi nào, mà vẫn còn kiểu cách biệt thự như vậy?

Phong cách lãng mạn cùng trang trọng đan xen với nhau, cửa chính cao rộng quý phái, những ô cửa sổ hình tròn với đường viền chạm đá, thể hiện rõ

phong thái cao quý, sang trọng.

Người đàn ông đẩy cửa, vừa nho nhã tinh xảo lại vô cùng thoải mái, cánh cửa từ từ mở rộng. 4 Phòng khách, phòng ngủ với cửa sổ thấp hình lục giác khiến người bên trong dễ dàng ngắm cảnh đẹp bên ngoài, phòng ăn thông từ nam tới bắc, nội ngoại thất được kết hợp với nhau vô cùng hài hòa. Vừa duy trì phong cách kiến trúc truyền thống tuy đơn giản lại tao nhã, thật là một phong cách nghệ thuật đặc biệt. a8 Đề cao yếu tố tự nhiên, lại ẩn chứa kiểu cách Nho giáo, kín đáo, yên tĩnh mà thanh tao.

(Thực tình là xin lỗi các bạn với những đoạn miêu tả thế này. Thú thực là nó vô cùng lằng nhằng, khó hiểu, cứ phải tưởng tượng đông tây này nọ mà m vẫn không làm cho nó hay hơn được. f Các bạn thông cảm, thôi thì, nhắm mắt lại. ...đọc vậy. Với lại đây là nhà a nam phụ ấy mà, đẹp cũng kệ a ấy, Lê Lê cũng không thêm ở đâu)

Nhìn biệt thự này, cũng biết người kia là người có phẩm vị cực cao đi? Không hiểu mình đã chọc phải hán lúc nào nữa? Hay là có đụng chạm gì tới hán đây? Chắc là không có đi? (Cô đây chính là hạ thấp phẩm vị của người ta mà)

Reynold nhìn Giang Lê lê đang có vẻ đắm chiêu suy nghĩ, vô cùng nghiêm túc. Cô gái này đang nghĩ gì đây? Rơi vào tình huống thế này mà không sợ chút nào sao? Cô bên ngoài có vẻ lạnh nhạt nhưng lại đang suy tính kĩ càng điều gì đó.

"Đang suy nghĩ gì?" Âm thanh khàn khàn của đàn ông vang lên đầy mỉa mai hoặc bên tai Giang Lê Lê, cô nghiêng đầu nhìn hán ta, rất nghiêm túc nói: "Renold tiên sinh, mời người ta tới đây làm gì vậy? Anh từ nơi xa xôi ngàn dặm chạy tới Trung Quốc này, nói anh với Trạch có giao dịch, nhưng anh lại dễ dàng bỏ qua. Tôi nghĩ anh cũng không chỉ muốn xem cuộc vui đơn giản như vậy. Thế nên, anh mau nói mục đích cuối cùng của anh đi, cũng đừng nghĩ người khác ngu ngốc, đánh giá thấp anh, cũng là xem thường anh."

Giang Lê lê nói liền một hơi khiến người kia hơi sững sờ. Nhưng cũng chỉ một hai giây hán ta đã khôi phục lại như cũ, chỉ là nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn nữa, hán giờ tay lên vỗ một tràng.

Giang Lê lê chau chặt chân mày nhìn người đàn ông trước mắt, cười đến thật là quỷ dị. Cô nhìn hán đầy cảnh giác, không có ý định buông lỏng đề phòng với hán.

"Cô gái Phương Đông nhỏ bé, em càng tỏ ra thông minh như vậy sẽ càng nguy hiểm. Biết không? Làm vậy chỉ khiến đàn ông tham lam muốn giữ lấy thôi, huống chi lại là một kỳ nữ như em." Renold nâng cằm cô lên, xoa nhẹ.

Giang Lê lê nhìn thẳng vào mắt hán, băng lam, như thể một loại sinh vật khác vậy. Trong lòng cô khẽ run lên, vội nhìn tránh đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh, định thôi miên tôi?" Mặc dù là hỏi hán nhưng cô đã rõ câu trả lời. Cũng bởi lúc trước cô cảm thấy rất hứng thú với thuật thôi miên nên có tìm hiểu rất nhiều, cũng không nghĩ tới có ngày lại hữu dụng, xem ra học nhiều cũng không xấu.

Khóe miệng Reynold lại giương cao hơn một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang nghiêng đầu né tránh. Hán cúi đầu, sát xuống bên tai cô, thanh âm tràn đầy mỉa mai hoặc: "Cô gái nhỏ, em lại làm tôi kinh ngạc nữa rồi. Thật là không thể thả em đi được."

Giang Lê lê chột đẩy hán ra, lui về phía sau mấy bước, nghĩ thầm, người này liệu có bệnh gì không? Biến thái nghiêm trọng. f Giang Lê Lê hít một hơi, nhìn rõ xung quanh, tinh táo hỏi: "Nếu là khách quý, có phòng riêng, có bữa tối chứ?"

Người đàn ông hai tay rút túi quần, khẽ xoay người nhìn Giang Lê Lê đứng cách hán không xa, khẽ động khóe môi: "Dĩ nhiên, đưa tiểu thư về phòng, chuẩn bị bữa tối."

Vừa dứt lời, đã thấy một cô gái người Pháp đi tới. Giang Lê Lê nghĩ thầm trong bụng: "Không phải chứ, hán tới Trung Quốc còn đưa người thân cận là một cô gái theo?"

"Tiểu thư, xin mời đi theo tôi" Cô gái Pháp còn khá nhỏ tuổi, chắc chỉ khoảng mười bảy, mười tám mà thôi, nhìn thoáng qua cũng khá xinh đẹp, người này không phải là cái kia chứ?

Reynold như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Giang Lê Lê, nhàn nhạt mở miệng: "Tôi đối với trẻ vị thành niên không có hứng thú, tôi chỉ thích những cô gái thành thực chừng chặc lại mỉa mai hoặc lòng người như em thôi."

Giang Lê lê liếc mắt nhìn Renold, sau đó cùng cô gái nhỏ lên lầu. cb Thật không muốn ở chung một chỗ với hán ta. c Lạc Trạch, rốt cuộc anh có tới hay không?

Reynold liếc mắt nhìn bóng lưng Giang Lê Lê biến mất nơi khúc quanh lên lầu. Hán ta nhàn nhã ngồi xuống ghế salon, rót một ly rượu đỏ, lắc nhẹ rồi đưa lên mũi ngửi hương rượu thoảng qua, sau đó mới đưa lên môi nhấp một ngụm nhỏ, khóe miệng tà tử cười.

Trên lầu, Giang Lê lê nhìn gian phòng, giống hệt như phòng công chúa Pháp thời xưa vậy. Giang Lê Lê hơi kinh ngạc nhưng cũng trấn tĩnh lại ngay, xoay người nhìn cô gái phía sau.

"Cô xuống trước đi. Tôi nghỉ ngơi một lát rồi xuống sau."

"Vâng, tiểu thư." Nói xong cô gái kia cũng lui ra khỏi phòng.

Giang Lê lê đóng cửa lại, đi tới cửa sổ phía trước, đưa mắt nhìn quanh cảnh xung quanh. Rừng trúc rậm rạp xanh um, được trồng thành hai hàng dọc theo con đường nhỏ. Lá trúc xanh tốt từ trên ngọn vẩy kín xuống tạo thành hình vòm, như là "nóc nhà". Ánh mặt trời chói chang cùng những luồng không

khí nóng bức như bị cách li ở bên ngoài. Đặc biệt người có đi tới bất kì chỗ nào cũng đều sẽ nhìn rõ con đường xanh phía trước 10 thước, trừ rừng trúc xanh um thì không thấy gì khác nữa. Rừng trúc đã đem cả khuôn viên vây kín đảo bên trong với những lối đi quanh co, uốn lượn.

Lúc đứng trên mặt đất, nhìn ngôi biệt thự này không phát hiện có gì đặc biệt, chỉ có cảm giác thanh lệ thoát tục như không phải nơi trần thế. Lúc này, đứng trên cao nhìn ra xung quanh mới nhận ra, ngôi biệt thự này thiết kế không đơn giản như vậy. Người này cũng thật là cẩn thận. f Cứ thế này thì cô làm sao chạy được đây? Xung quanh đều là cây cối và những cây trúc xanh tốt, đứng ở chỗ cao có thể thấy cửa ra vào, nếu có chạy trốn vào ban đêm thì rất dễ lạc đường. e Thật là hao tâm tổn trí mà.

Reynold an bài cho cô ở gian phòng này chính là muốn để cô thấy rõ vị trí của biệt thự. Hắn muốn nói nếu cô có chút thông minh thì nên từ bỏ việc chạy trốn đây mà.

Giang Lệ lệ đi vào phòng tắm, kéo màn cửa sổ ra, lại phát hiện ra cảnh tượng nhìn từ đây và từ cửa sổ ngoài kia giống hệt nhau. Tại sao lại vậy? Không thể nào a? Vị trí phòng tắm và phòng ngủ là ngược nhau, tại sao cảnh tượng phía đông lại giống hệt phía tây như vậy. c Giang Lệ Lệ sững sờ. Tình huống này là thế nào đây, thật sự không thể coi thường người đàn ông này được. d Hắn tuyệt đối là có ý, muốn để cô biết khó mà lui.

Giang Lệ lệ trong lòng vô cùng tức giận, cô ngồi trên giường lớn, vận công chữa thương, không tức giận, không tức giận, ngàn vạn lần không thể tức giận. Giang Lệ Lệ hai tay từ trên đầu đẩy từ từ xuống phía dưới, cho tới huyết đan điền (vùng dưới rốn) mới mờ mắt ra, khẽ mỉm cười. Không thể tức giận, ai tức giận trước, người đó thua, Giang Lệ Lệ cô sẽ làm được.

Cô ưu nhã đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc dài, sau đó bước những bước nhỏ chậm rãi đi xuống dưới lầu. 89 Vừa tới chỗ ngoặt đã trông thấy Renold đang ngồi trước bàn dài đọc báo, có lẽ là báo của Pháp, Giang Lệ Lệ hít sâu một hơi sau đó điềm nhiên bước tiếp.

Người đàn ông nghe tiếng động trên lầu liền quay lại nhìn, thấy Giang Lệ Lệ một thân váy trắng đang nhẹ nhàng bước từng bước một, vẻ mặt lạnh nhạt khiến hắn nhũn mày. 70 Ngay sau đó lại vui vẻ cười một tiếng, cô gái này đủ thông minh, trấn định tự nhiên.

Giang Lệ lệ đi tới bàn ăn, một người đàn ông kéo ghế cho cô. Giang Lệ Lệ ngồi xuống, nhìn lướt qua các món ăn trên bàn, một nửa là đồ ăn Pháp, một nửa là các món Trung Quốc.

"Có thể ăn chưa?" Giang Lệ lệ cất tiếng hỏi, thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo, như không hề có chút tạp niệm gì bên trong. Đây cũng chính là một điểm khiến người khác bị cô hấp dẫn.

"Có thể." Thanh âm khàn khàn của người đàn ông truyền đến. Giang Lệ lệ khẽ cau mày, nhưng chỉ trong nháy mắt, giọng nói thật là đáng ghét.

Cô ngẩng đầu lên, chậm rãi thưởng thức các món Trung quốc một cách tao nhã. Từng miếng, từng miếng, cô ăn không hề khách khí, nhất định phải ăn no mới có tinh lực mà suy tính vấn đề. Sau khi ăn xong, cô cầm khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng rồi nâng một ly nước ép cà rốt lên uống. Dù loại đồ uống, vẫn là nên chọn cái này thôi.

Giang Lệ lệ dựa thân thể về phía sau, nhìn người ngồi đối diện: "Tiên sinh, tôi no rồi, anh từ từ ăn nhé."

Giang Lệ lệ đứng dậy lướt qua bàn ăn, vừa định đi thẳng lên lầu thì Renold lên tiếng.

"Em không sợ gì sao?"

Giang Lệ lệ xoay thân thể lại, vén những sợi tóc trước trán ra sau tai, thanh âm lạnh nhạt: "Sợ cái gì? Anh định giết tôi sao?"

Reynold nhũn mày. "Không biết."

"Vậy anh sẽ ép buộc phụ nữ sao?"

"Cũng sẽ không."

Giang Lệ lệ khoé miệng khẽ giương lên, nhìn Renold: "Vậy anh hi vọng tôi sợ cái gì? Hay là anh nghĩ tôi đang sợ cái gì?" Thật là một câu kinh người.

Reynold đột nhiên cười lớn, sau đó đứng lên nhìn Giang Lệ lệ: "Ha ha. Phụ nữ thông minh quá cũng không tốt. Hiểu rõ trong lòng là được rồi, nói toạc ra mất hay."

Giang Lệ lệ nhìn người kia một hồi, nghĩ sâu xa rồi quay người bước tiếp lên lầu, để lại một bóng lưng nhỏ nhắn mà uyển chuyển quyến rũ.

Vào phòng, Giang Lệ lệ thở dốc từng hồi. 4 Ánh mắt người kia quá thâm thúy, không cẩn thận sẽ bị hấp sâu vào. Cũng may ý chí của cô kiên định, nếu không đã sớm rơi vào cảnh thần chí mơ hồ không rõ rồi.

Lầu dưới, Reynold đốt một điếu thuốc, làn khói thuốc uốn lượn nhẹ nhàng phiêu tán ra xung quanh, mờ ảo, không thật.

"Cô gái nhỏ, không biết nên nói em may mắn hay là không may đây, tôi đối với em càng lúc càng thấy hứng thú." Người đàn ông nhả ra từng vòng khói nhỏ, lời nói tàn mát giữa làn khói thuốc, vô cùng mỉa mai, hấp dẫn.

Trong biệt thự của Phạm Ngự, Lạc Trạch vẽ mặt khăn trương ngồi ở trên ghế sa lon, giữa các ngón tay đang kẹp điều thuốc lá, tay trái đỡ lấy trán.

Phạm ngự ngồi ở đầu kia ghế sa lon nhìn bộ dạng của Lạc Trạch, mấp máy môi mở miệng: “Trạch, cậu đừng lo lắng quá. a7 Lệ Lệ sẽ không sao đâu. Hiện tại không phải lo điều này.”

Lạc Trạch hít mắt giữa đầu dựa trên lưng ghế, nhỏ giọng: “An toàn không cần lo lắng, chỉ là Renold có vẻ rất có hứng thú với Lệ Lệ. 1Chỉ sợ mục đích của hắn ta thực sự đơn giản như vậy. Cái này thật là phí đầu óc.”

Phạm ngự nghe lạc Trạch nói, lông mày khê chau. Động cơ thuần khiết nhưng thật khó giải quyết. An Tuyết Thần từ trên lầu đi xuống, tới bên cạnh Phạm Ngự.

Phạm ngự ôm lấy cô, để cô ngồi lên đùi mình, vẽ mặt ôn nhu như nước, trong ánh mắt đều là yêu thương vô bờ.

"Sao lại xuống?" Phạm ngự giọng nói vô cùng dịu dàng.

"Em lo cho Lệ Lệ, buổi trưa còn tốt như vậy, sao tự nhiên lại bị bắt cóc đây?" An Tuyết Thần nhú chặt lông mày lại.

Phạm Ngự Tầm đưa ngón tay vuốt ve hàng lông mày đang nhíu lại của cô, từ từ vuốt giãn ra: “Đừng lo lắng. Không có chuyện gì đâu.”

Lạc Trạch duỗi ngón tay day day mi tâm. Cô gái nhỏ của anh thế nhưng sức quyến rũ lại thật lớn, khiến Renold chú ý tới. b0 Đúng vậy đi, nếu sức quyến rũ của cô không lớn, sao anh lại giữ cô bên cạnh thời gian lâu như vậy chứ. fThật là nhức đầu. a Vừa lúc này, điện thoại Lạc Trạch vang lên. Phạm Ngự nghiêng đầu nhìn anh.

Lạc Trạch dừng động tác trong tay lại, lấy điện thoại ra nhìn thấy số của Giang Lệ Lệ. Anh ấn nút trả lời, không nói gì mà chờ đối phương lên tiếng trước.

"Lạc thiếu, tôi đã mời cô gái của anh tới chỗ tôi làm khách quý. Anh không phiền chứ?" Đầu kia điện thoại quả nhiên là tiếng Renold.

Lạc Trạch hơi nhíu mày. "Không ngại, chẳng qua con mèo nhỏ nhà tôi đã có chủ rồi."

"Ha ha, Đúng vậy a, cô gái của anh móng vuốt thật là sắc bén. Tôi đang muốn bẻ hết những móng vuốt đó đây. Nhưng anh đừng lo lắng gì, tôi vẫn là không nỡ." Nói xong liền cúp máy.

Lạc Trạch tắt điện thoại, ném lên trên bàn, nhíu chặt lông mày: “Ngự, cậu nghĩ hắn có ý gì?”

Phạm ngự vuốt tóc An Tuyết Thần, mở miệng: “Cậu và anh ta giao dịch vũ khí số lượng bao nhiêu?”

"Vài triệu." Lạc Trạch nhàn nhạt trả lời.

"Xem ra hắn thật sự có hứng thú với cô gái của cậu." Phạm ngự lạnh nhạt mở miệng.

Lạc Trạch hung hăng trừng mắt với Phạm Ngự: “Mẹ kiếp, đàn bà thật phiền toái, xem ra nên sớm “đán nhãn” Lạc thiếu thì tốt hơn.”

Phạm ngự khoé miệng nhếch lên sau đó nhìn lạc Trạch: "Bằng không mọi người sao biết cô ấy là người của cậu."

"Mẹ nó, cậu đừng có nói kiểu ấy nữa. b Để Mị ảnh điều tra vị trí của bọn họ đi, ngày mai tới gặp hắn." Lạc Trạch nói xong liền đứng dậy rời đi.

Phạm ngự nhìn bóng lưng lạc Trạch đang rời đi, ôm lấy An Tuyết Thần, nhìn gương mặt lo lắng của cô, mở miệng an ủi: “Em yên tâm đi. Lệ Lệ sẽ không có gì nguy hiểm đâu. Chỉ là cuộc so tài tranh đoạt giữa hai người đàn ông thôi. Chị em của em, sức quyến rũ cũng thật lớn.” Phạm Ngự nói đùa.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, anh còn có ý định nói gờn như vậy, chứng tỏ không có chuyện gì thật.

Lạc Trạch về đến nhà, nằm ở trên giường, nghĩ tới dáng vẻ xinh đẹp thanh nhã của Giang Lệ lệ, chẳng trách mà cái tên Renold kia coi trọng. Thật là lắm chuyện vớ vẩn.

Cả đêm lạc Trạch đều không thể chợp mắt, không có mùi hương quen thuộc của cô, anh không thể ngủ yên được.

Cũng trong lúc đó ——

Giang Lệ lệ tắm xong, mở tủ quần áo ra liền thấy rất nhiều kiểu đồ ngủ bên trong. 0 Cô liếc nhìn những bộ đồ khiêu gợi kia, làm động tác buồn nôn, rồi chọn một bộ, ước thử lên người, tương đối bảo thủ, an toàn. fKế tiếp cô sẽ phải nghiên cứu tốt gian phòng này xem rốt cuộc là có chuyện gì, không thể nào cảnh tượng lại giống nhau như vậy, nhất định sẽ có sơ hở, cô phải mau chóng tìm ra mới được.

Giang Lệ lệ sau khi thay đồ ngủ, đi tới bên giường, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài đang bị ánh trăng sáng bao phủ. a8 Những cây trúc đung đưa. Cô quay lại, lấy máy chụp ảnh, đi vào phòng tắm, chọn cùng kiểu, ấn định thời gian rồi mau chóng chạy ra ngoài chụp hình ngoài cửa sổ.

Giang Lệ lệ nghe tiếng máy, chạy vào phòng tắm, nhìn vào tấm hình, khoé miệng kéo ra một nụ cười nhạt. Quả nhiên là không giống nhau mà. Không có ánh sáng. d Chính là chứng minh không cùng phương hướng. 7 Hắn ta đây là cố tình làm ra vẻ huyền bí, mê hoặc khiến người ta bất an.

Giang Lệ lệ thu lại đồ, nằm ở trên giường lớn, trong phòng trang hoàng hoàn toàn là kiểu phục cổ. Thật là buồn bực, nhìn còn có chút hoảng hốt. 3b Cô vẫn là thích phòng của Lạc Trạch hơn.

Giang Lệ lệ nằm ở trên giường nhìn bức tranh đối diện. Mona Lisa. Nhìn kiểu gì cũng thấy quý dị, cảm giác như có người nhìn thẳng vào mình vậy. Trong lòng cô thấy hơi rộn rợn, quyết định tháo xuống, bằng không đêm nay “bọn họ” sẽ trừng mắt nhìn lẫn nhau mất.

Giang Lệ lệ kéo một cái ghế tới, vững vàng đứng lên, đưa tay phải tháo bức tranh xuống. Tay vừa đụng tới thì bị tiếng mở cửa ngăn lại. Renold dựa vào cửa buồn cười nhìn động tác của Giang Lệ Lệ, khoe miệng nhếch lên, bộ dáng như đang xem kịch vui.

Mặt Giang Lệ lệ lập tức đỏ bừng lên, ho khan một tiếng, cô vịn ghế bước xuống đất, nhìn Renold.

"Sao anh vào mà không gõ cửa." Giang Lệ Lệ tức giận nói.

Reynold nhìn Giang Lệ lệ then quá hóa giận, khẽ động môi: "Tôi còn đang tưởng là em không sợ gì cả. 5 Hóa ra là, Em, Sợ, Ma."

Giang Lệ lệ bị hắn nói trúng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, nhưng đáng vẻ then thùng này rơi vào mắt Renold chính là vẻ kiêu mị của cô gái phương Đông.

"Người nào, người nào sợ ma chứ, trên đời này cũng chẳng có thứ ấy." Giang Lệ Lệ liếc hắn, lôi chiếc ghế về lại chỗ cũ, chút thời gian này đã đủ để cô khôi phục lại bình thường, năng lực thích nghi quả nhiên là vô địch.

Giang Lệ lệ bỏ ghế ra, vừa xoay lại đã thấy gương mặt tuần tú, trắng trẻo kia đang kề sát mặt mình. b0 Đôi mắt xanh thâm thúy, sống mũi cao thẳng, bạc môi mông.

Giang Lệ lệ giật mình, ngã ngồi ở trên chiếc ghế, cảnh giác nhìn hắn.

"Làm cái gì vậy?"

Reynold nhìn bộ dạng phòng vệ của Giang Lệ lệ, đôi mắt xanh sắc lạnh khẽ híp lại. Hắn giơ ngón tay dài nâng cằm cô lên, ngắm nhìn đôi môi đỏ mọng của cô. Bạc môi mông giương lên vui vẻ, như muốn nếm thử một chút mùi vị, kề sát vào phiến môi mềm mại của cô.

Giang Lệ lệ trong nháy mắt con ngươi tròn to, thanh âm lạnh lẽo, mang theo ý tức giận.

"Reynold tiên sinh, đừng quên anh đã nói, sẽ không ép buộc phụ nữ."

Reynold nhìn cô đang tức giận, khoe miệng giương lên, sau đó buông cằm cô ra. Hắn đứng thẳng lại, từ trên cao nhìn xuống Giang Lệ Lệ, cũng không ép buộc muốn hôn cô. aPhụ nữ như thế này thật là đòn trí mạng với đàn ông mà.

"A, thật xin lỗi, em quá đẹp, nhất thời tôi không cưỡng lại được vẻ quyến rũ của em." Renold nói rành mạch, rõ ràng khiến Giang Lệ Lệ một cơ hội phản bác cũng không có.

Giang Lệ lệ đứng dậy, nhìn hắn căm tức. 8 Cái gì chứ? Quyến rũ sao? Chính mình nổi sắc tâm lại kêu tại người ta quyến rũ, thật là choáng nha, tôi thích hợp quyến rũ anh sao?

"Như vậy, Reynold tiên sinh có phải hay không nên trở về phòng nghỉ ngơi đi thôi. 46 Tôi muốn nghỉ ngơi, không tiễn." Giang Lệ lệ chỉ ra cửa phòng vẫn để mở, thanh âm lạnh nhạt.

Reynold chăm chú nhìn cô, lại hôn gió một cái, nói: "Ngủ ngon, em yêu."

Trong nháy mắt, Giang Lệ lệ da gà rơi đầy đất. Em yêu sao? Người nước ngoài thật là “cời mờ” quá rồi.

Sau khi Reynold đi ra ngoài, Giang Lệ Lệ khóa vài lần cửa rồi mới trở lại giường. fNằm trên giường, nhìn lên trần nhà, cô tự hỏi, Lạc Trạch, anh có biết chuyện này không, giờ anh đang nghĩ gì? Anh sẽ đến chứ?

Trong một gian phòng khác, Renold nằm trên giường nhắm mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng của Lệ Lệ, MD, cô gái kia lại dễ dàng khơi lên lửa dục, hắn phải tìm người tới dập lửa thôi. 98 (MD là một câu chửi tục, chắc các bạn đọc truyện đều biết rồi)

Vừa nghĩ hắn vừa nhắc điện thoại: "Giúp tôi tìm một cô gái tới đây."

Không bao lâu, căn phòng cách vách truyền đến từng tiếng phụ nữ rên rỉ cùng những tiếng thờ gấp. Nửa đêm, Giang Lệ Lệ không ngủ được bèn lên ra ngoài, nghe thấy có động tĩnh trong phòng bên. Chầm chậm đi qua, đứng trước cửa lắng nghe, lại nghe thấy mấy âm thanh này khiến Giang Lệ Lệ đỏ cả mặt. b9 Người đàn ông kia quả nhiên là ngựa dục. 5 Giang Lệ Lệ vừa định lùi bước đã thấy cô gái kia, sợ hãi kêu lên một tiếng.

"A" kêu một nửa liền lấy tay chặn lên miệng của mình.

"Tiểu thư, cô có chuyện gì sao?"

"Không có, không có việc gì." Nói xong liền sai bước đi về phòng mình.

Người đàn ông bên trong nghe thấy động tĩnh, lấy khăn tắm vây lại, mở cửa phòng lại thấy cô hầu gái, đầu mày chau lại.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Mới vừa rồi tiểu thư ở trước cửa." Cô giúp việc thành thật trả lời.

Người đàn ông nhìn cửa phòng Giang Lệ Lệ, khoe miệng giương lên ý cười tà mị. 7 Cô gái trong phòng đã sớm dính lên lưng hắn, thanh âm nũng nịu: "Sao thế, không làm nữa sao?"

Người đàn ông xoay người, bàn tay trườn lên thân thể mềm mại kia, nhìn khuôn mặt phiếm hồng của cô gái phương Đông, khoe miệng cười càng sâu hơn, đóng cửa phòng lại, tiếp tục dập lửa. Lát sau bên trong phòng lại vang lên tiếng cô gái cầu xin cùng tiếng khóc nhỏ, có thể thấy người đàn ông kia thô lỗ, hung ác cỡ nào, khiến cho kĩ nữ cũng phải cầu khẩn xin tha.

Giang Lệ lệ chạy về phòng, đóng chặt cửa lại, mặt đỏ tai hồng, tim đập thành thịch, người này động tĩnh lớn như vậy, sợ người khác không nghe thấy sao, thật là ghê tởm.

Giang Lệ lệ xoa nhẹ lên ngực trái, bình ổn nhịp tim, nằm lại lên giường, bên tai vẫn là tiếng **. Choáng nha, đúng là trúng tà. Tò mò giết chết con mèo mà ("Tò mò giết chết con mèo" là một thành ngữ ý chỉ quan tâm tới chuyện không phải của mình thì sẽ chuốc lấy rắc rối)

Một đêm này nhất định là cô không thể chợp mắt. Ngày hôm sai, trên mặt có hai quảng thâm, Giang Lệ Lệ đánh răng rửa mặt, đem mái tóc cột lại phía sau, lấy ra một chiếc váy trắng có in hình hoa Tử lan từ trong tủ mặc vào. (vui lòng gg để xem hình hoa tử lan/ Tử là lan nhé)

Giang Lệ lệ mặc dù tối qua ngủ không ngon nhưng vẫn rất có tinh thần, cũng là từ trước tới giờ cô có tật quen giường mới ngủ được. 45 Giang Lệ Lệ từ trên cầu thang nhìn thấy Renold đã ngồi bên bàn ăn, tinh thần sáng khoái, đang nhàn nhã uống cà phê. Giang Lệ Lệ trừng mắt liếc hắn một cái rồi tiếp tục đi xuống.

Reynold nhìn thấy Giang Lệ lệ đi xuống, trên mặt đầy ý cười, bỏ tờ báo trong tay xuống nhìn cô, xem ra tối qua ngủ không ngon sao?

Giang Lệ lệ bước thẳng tới bàn ăn sau đó nhẹ nhàng nói một câu. "Sớm"

Sau đó cầm lên một ly nước trái cây uống, thật là, một đêm phát bực mà. e Giang Lệ Lệ ngồi trên ghế đáng vẻ phờ phạc nhìn người đàn ông trước mặt tinh thần vô cùng thoải mái. 48 Tối qua không phải là hắn sao?

Người kia nhìn Giang Lệ Lệ sau đó nói: "Sao thế, tối qua động tĩnh lớn quá phiền tới em sao?"

Phốc

Giang Lệ lệ bị lời nói trắng trợn của hắn làm giật mình, cả miệng đầy nước chanh đều bị phun hết ra ngoài. 9e Cô vội vàng cầm khăn ăn lau nhẹ, khoe miệng cứng ngắc. c Mđ, cô muốn đá hắn một cái. 67 Mới sáng sớm, có để cho người khác sống không đây?

Giang Lệ lệ giương đôi mắt đẹp căm tức nhìn Renold. Một nữ giúp việc tiến lại, khom người hướng Lệ Lệ nói, lời nói ra thật khiến cô muốn tự sát.

"Tiểu thư, nghe lén không tốt, tối qua thiếu gia đã xử phạt tôi." Người giúp việc đôi mắt dầm lệ, nói khiến Giang Lệ Lệ cảm thấy miệng mình sắp phun ra lửa vì tức giận rồi, khoe miệng lại co quắp, kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ kia, nghe lén?

"Tôi, tôi không có nghe lén, tôi chỉ là đi ngang qua sau đó nghe thấy động tĩnh bên trong, sau đó liền..." Giang Lệ Lệ nói tới đây liền ngậm miệng, lúc này mới phát hiện mình bị mắc mưu rồi. Cô cắn cắn môi, nhìn gương mặt tươi cười đối diện. 9 Thật là cái mặt muốn ăn đánh mà.

Sau đó nắm chặt quả đấm của mình, căm tức nhìn Reynold: "Không có quấy rầy tôi, đứng ở ngoài cửa nghe là tốt rồi nghĩ là hai con muỗi phát tình thôi mà, cũng không phiền hà gì. Cho nên Renold tiên sinh không cần bận tâm làm gì. Còn quên mình đã quấy rầy tới các người. 6 Thật là xấu hổ mà." Nói xong, cô bối rối vuốt vuốt tóc mình, tỏ vẻ cực kì xấu hổ, đúng là giả bộ như thật.

Người đàn ông nhướn mày, hứng thú nhìn cô gái trước mặt, khoe miệng giờ lên, nói: "Cũng may, không có quấy rầy. 38 Tôi còn rất thoải mái."

Giang Lệ lệ gật đầu một cái sau đó cầm cùi ăn hết chỗ đồ ăn trước mặt, cả xương cũng không chừa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bóng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ngoại truyện 12: Lạc Trạch đến

Reynold nhìn cô gái đối diện cảm thức ăn tiết hận, khoe miệng khê giờ lên. da Có ý tứ? Nhìn mắt cô quảng thâm rõ ràng là không ngủ ngon. 4 Tối hôm

qua sau khi đi vào gian phòng, anh cố ý mở cửa ra. Dừng máy phóng đại thanh âm. Để cho động tĩnh của bọn họ lớn hơn một chút. 67 Tiếng rên của cô gái mỗi một câu cũng đều truyền vào trong lỗ tai Giang Lệ Lệ. 9 Làm sao có thể ngủ tốt.

Giang Lệ Lệ ăn bữa sáng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, sau đó ngẩng đầu nhìn Reynold đối diện. 0 Mấp máy miệng. Giống như muốn nói cái gì? Nhưng lại không nói ra miệng.

Người đàn ông giống như nhìn ra sự khác lạ của cô sau đó mỉm cười nói: "Giang tiểu thư muốn nói cái gì?"

Khuôn mặt Giang Lệ Lệ hơi đỏ lên sau đó buông chén đĩa xuống chăm chú nhìn Reynold, sau đó nói: "Cái đó, Reynold tiên sinh, nhà anh có hiệu quả cách âm khá hơn một chút không? Nếu như anh muốn lưu tôi ở lại mấy ngày."

Phụt—— lời này để cho cô hỏi tôi.

Quả nhiên vừa mở miệng, cô liền hối hận, không thể không quấy rầy sao? Giang Lệ Lệ mày thật ngu ngốc. Giang Lệ Lệ nhắc con người lên đã nhìn thấy mặt Reynold nở nụ cười nhìn mình chăm chăm. 7 Cô đều muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình rồi. d Sau đó họ khan một cái nói: "Bởi vì tôi hôm qua gió tương đối lớn, cho nên, hiệu quả cách âm của gian phòng nhà anh không phải rất tốt."

Người đàn ông để dao nĩa xuống, sau đó cầm khăn ăn lau khóe miệng, sau đó mặt cười tà mị: "Nhà tôi cách âm không tốt sao? Một lát sẽ để cho chính em chọn một gian phòng khác."

Giang Lệ Lệ cười nhẹ một tiếng, dĩ nhiên chọn một gian phòng cách xa phòng anh một chút là được rồi. Giang Lệ Lệ thần nhiên cười, để cho trái tim người đàn ông đối diện ngứa ngáy mấy phần.

Cũng trong lúc đó, Lạc Trạch tra được vị trí của Giang Lệ Lệ, sau đó một người tiến về phía —— cảm giác Lệ Giang lớn.

Giang Lệ Lệ ăn xong điểm tâm đi đình viện tản bộ, cô chính là rất muốn hiểu rõ tại sao hai phương hướng bất đồng cảnh tượng lại giống nhau, nhưng tới đây vừa nhìn hoàn toàn là không đồng dạng như vậy. Giang Lệ Lệ buồn bực, nhưng cô cảm thấy những thứ này hẳn không phải là vấn đề, vấn đề là cô làm như thế nào đi ra ngoài. aa Giang Lệ Lệ vòng quanh bốn phía một chút phát hiện chỉ có cái cửa chính mới có thể đi ra ngoài. b Giang Lệ Lệ quả thật muốn điên rồi, cô quyết định ngã bài.

Phòng khách, người đàn ông ngồi ở phía trên ghế sofa nhìn bản ghi chép, ngón tay nhanh chóng gõ ở phía trên. Liếc mắt Giang Lệ Lệ một bên, khóe miệng khẽ cười, sau đó gõ nút Enter một cái. e Đem máy vi tính khép lại, mặt tươi cười nhìn Giang Lệ Lệ. "Giang tiểu thư? Có chuyện gì sao?"

Giang Lệ Lệ nhìn người đàn ông này, luôn giữ vững gương mặt mỉm cười.

"Reynold tiên sinh, anh, vừa ý tôi? Vậy sao?"

Nghe vậy, Reynold nhàu mày nhìn Giang Lệ Lệ, khóe miệng tà mị thu hồi nụ cười, buộc vòng quanh độ cong tà tử. Giang Lệ Lệ nhìn, quả nhiên, người đàn ông này giỏi về nguy trang, xem đi, đây mới là anh.

"Nếu Giang tiểu thư hỏi như thế rồi, vậy thì tốt, tôi cảm thấy hứng thú với Giang tiểu thư, không phải hứng thú bình thường, mà là đặc biệt có tình thú, nói như thế. Hứng thú đối với em đã đạt tới muốn đem em giữ ở bên người, đè xuống giường." Người đàn ông không chút kiêng kỵ nói ra, có chút kích thích Giang Lệ Lệ, hai tay hai bên không tự chủ nắm quyền.

Giang Lệ Lệ căm tức nhìn Reynold sau đó nói: "Thả tôi rời đi, tôi rất chán ghét anh, thật từ trong đáy lòng chán ghét anh. a Mau để tôi rời đi." Nếu anh cũng nói như vậy, như vậy cô còn giữ thể diện làm gì.

Reynold vừa nghe quả nhiên thu lại nụ cười, sau đó một đôi băng màu lam nhìn Giang Lệ Lệ xem như là đợi con mồi, trong lòng Giang Lệ Lệ nhất thời run lên. Cảm giác tình huống không đúng, vội vàng rút người ra muốn chạy về phía cửa. Mới vừa bước ra mấy bước, một cỗ cường lực sau lưng liền lôi cô trở lại.

Người đàn ông duỗi bàn tay liền đem cô nhốt vào trong ngực. Giang Lệ Lệ lộ ra vẻ mặt kinh hoàng. Giang Lệ Lệ liều mạng dùng quyền lực chống cự cái ôm của người đàn ông.

"Reynold, anh buông tôi ra, buông tôi ra." Giang Lệ Lệ tức giận kêu, một đôi mắt đẹp tức giận trừng người đàn ông bá đạo trước mắt.

Bàn tay Reynold giống như rắn nước quấn trên vòng eo Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ bởi vì tức giận mà không an phận giãy dụa thân thể. Chọc con người màu lam của người đàn ông khẽ tối. Âm thanh khăn khăn mang theo tư vị cảnh cáo.

"Cô gái, an phận chút, em như vậy là đang đùa với lửa đó có biết không? Nếu như không muốn tôi dùng sức mạnh." Giọng người đàn ông trầm thấp truyền vào trong tai Giang Lệ Lệ. Thân thể Giang Lệ Lệ nhất thời cứng ngắc. 3 Bởi vì cô đã cảm giác cái gì đó chĩa vào mình bụng rồi. c Trong nháy mắt sắc mặt Giang Lệ Lệ trắng bệch. d Khóe miệng co giật.

Khuôn mặt trắng bệch ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt màu lam u ám của người đàn ông, Giang Lệ Lệ mím chặt môi đỏ mọng. Hàm răng bên trong khoang miệng đều sắp bị cô cắn đứt.

Reynold nhìn khuôn mặt Giang Lệ Lệ tức giận, ngón tay trắng nõn vuốt ve gương mặt của cô. Giống như ở trấn an trấn bảo hiếm thấy vậy, nhẹ nhàng một cái liền bẻ nát. Nhưng người đàn ông dịu dàng như vậy lại đáng sợ. Hai tay Giang Lệ Lệ đặt ở trước ngực hai người, Giang Lệ Lệ chỉ có thể ngăn

cản cứ chỉ thân mật giữa hai người bằng cách đó.

Reynold nhìn lòng mi Giang Lệ Lệ thật dài bởi vì khủng hoảng mà run lên một cái. Rất là đáng thương. 8 Nhất là khi cô rất sợ vẫn mà còn phải làm bộ thật bình tĩnh, để cho trong lòng anh không ngừng run lên, nhìn đôi môi anh đào có chút đỏ hồng mềm mại của cô. cd Chỉ là nhìn liền muốn hôn.

"Ừm"

Giang Lệ Lệ tròn to cặp mắt nhìn người đàn ông trước mắt đột nhiên tập kích tới, cô bắt đầu phản kháng, hai bàn tay nhỏ bé liều mạng đánh đấm, trong miệng phát ra thanh âm áp úng. d Bàn chân cũng bắt đầu không thành thật đạp lung tung. Mắt Giang Lệ Lệ đều đỏ, cô bị cưỡng hôn rồi.

Reynold hôn rất nghiêm túc, vốn chỉ muốn nếm thử mùi vị một chút, thật không nghĩ đến vừa đụng vào, anh không thể khống chế được, muốn nhiều hơn, muốn cầu nhiều hơn, ý niệm đầu tiên trong lòng anh chính là cô gái này giống như có tác dụng lật quây anh. cc Một khi dính vào liền muốn nhiều hơn.

Bàn tay Reynold bắt đầu chạy ở trên người Giang Lệ Lệ. Giang Lệ Lệ cả kinh nước mắt liền rớt xuống, giờ phút này cô thật sự rất hi vọng Lạc Trạch đang ở trước mắt, anh có thể xuất hiện, Lạc Trạch, anh đang ở đâu.

"Cô gái của tôi, em thích như vậy?" Cửa truyền đến thanh âm quen thuộc.

Trong lòng Giang Lệ Lệ run lên, sau đó chột đẩy người đàn ông đang hôn mình ra, nhìn thấy Lạc Trạch mặt sưng mù đứng ở cửa, trong lòng cô một hồi kích động, sau đó liền muốn chạy tới. Nhưng không có chạy được mấy bước, liền bị người đàn ông phía sau lôi kéo lại. Giờ phút này Giang Lệ Lệ thật có loại xúc động muốn giết người đàn ông này.

"À làm gì vậy, buông tôi ra, anh buông tôi ra." Giang Lệ Lệ nhìn thấy Lạc Trạch chỉ có một ngày không gặp mặt, trong lòng giống như tìm được bến bờ liền muốn đến gần anh.

Reynold nhìn dáng vẻ kích động của Giang Lệ Lệ, trong lòng lan tràn ghen tức, có mấy phần tức giận, anh dùng sức đem Giang Lệ Lệ kéo về trong ngực của mình. Giang Lệ Lệ dùng sức giãy giụa, sức lực của người đàn ông cũng mạnh mấy phần.

"A, thật là đau. Đồ đàn ông biến thái, anh buông tôi ra, đau." Giang Lệ Lệ miễn cưỡng đặt trong ngực anh kêu đau.

Lạc Trạch ở cửa nhìn bộ dáng đáng thương của Giang Lệ Lệ thì trái tim tan nát rồi. Một đôi mắt chim ưng bén nhọn hơn. Nhìn lướt qua Reynold. Sau đó thanh âm lạnh lẽo không hề nhiệt độ vang lên: "Reynold, anh làm đau cô ấy."

Trông mặt Reynold liếc nhìn người trong ngực bởi vì đau đớn mà khuôn mặt có chút vặn vẹo, tự nhiên buông lỏng, sau đó liếc qua Lạc Trạch, khóe miệng khẽ gợn lên.

"Lạc thiếu, tâm tình tốt như vậy, tới chỗ tôi dạo chơi." {Lời nói vô cùng muốn bị đánh}

Lạc Trạch mím chặt môi mỏng dựa vào cánh cửa cao quý nhà anh ta, Lạc Trạch bẩm sinh có chủng loại quý khí quả thật lấn áp biệt thự hào hoa.

"Reynold, anh đem người phụ nữ của tôi mời đến nơi này, không cần trải qua sự đồng ý của tôi sao?" Thanh âm có lực của Lạc Trạch truyền đến, giọng không cho cự tuyệt, thật ra thì trừ một lần kia, Giang Lệ Lệ chưa từng thấy qua Lạc Trạch xử lý công sự hoặc là chuyện trong bang phái, hôm nay vừa nhìn như vậy, tuyệt không bại bởi người đàn ông nước lạ này.

Reynold nhú lông mày, sau đó cặp mắt đỏ bừng nhìn người trong ngực, chính là quật cường không chịu đem nước mắt rớt xuống, sau đó nhẹ giọng nói ra: "Tôi thật sự có chút không thể buông cô ấy ra. Lạc thiếu, chúng ta làm giao dịch đi."

Nghe nói vậy, Lạc Trạch hữu ý vô ý gạt gạt tuấn lông mày, khóe miệng tà tứ khẽ cười. Ý bảo anh nói tiếp.

Thấy thế Reynold mặt ảm đạm nhìn cô gái không an phận trong ngực vẫn còn đang giãy dụa. Sau đó mở miệng nói: "Tất cả địa bàn của tôi ở Trung Quốc bao gồm sản nghiệp để đổi lấy cô gái này. f Như thế nào?" Lời vừa nói ra, Giang Lệ Lệ cũng ngắc ở trong ngực người đàn ông.

Cô không nghe sai chứ? Tất cả sản nghiệp cùng địa bàn, coi như mình là người ngu, cũng có thể khẳng định không phải số ít. Người đàn ông này lại muốn đổi mình, anh ta bị điên rồi sao?

Reynold cảm giác người động lòng trong ngực cũng ngắc. Sau đó khẽ cúi đầu, hướng về phía bên tai cô nói: "Thế nào? Có chút ngoài ý muốn có phải không. Chỉ là em quan trọng hơn nhiều so với những thứ đó." Giờ phút này cử động cùng động tác của hai người thoát nhìn mập mờ không rõ như vậy, không biết còn tưởng rằng hai người đang **.

Lông mi Giang Lệ Lệ run rẩy, mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Reynold. b Sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Cái người điên này."

"Chỉ vì em, tôi cam nguyện như thế." Nói xong người đàn ông còn nâng một sợi tóc của cô lên đặt ở giữa hai môi hít hà.

Gương mặt Lạc Trạch trở nên có chút hơi mù, nhưng vẫn như sóng nước chẳng xao động. 3 Khóe miệng khẽ cười: "Reynold, một người phụ nữ mà thôi, anh thật phải làm như vậy sao?"

Thân thể Giang Lệ Lệ run rẩy một phen, anh có ý gì, thật mua mình sao? Để đổi lấy những thứ lợi ích kia. Không dám nghĩ lông mày Reynold buông lỏng một chút, cho là Lạc Trạch đã chịu.

"Đĩ nhiên, tôi chưa bao giờ keo kiệt đối với người phụ nữ mình cảm thấy hứng thú."

Lạc Trạch nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Giang Lệ Lệ, sau đó chậm chậm hướng bọn họ đi tới, dừng lại ở vị trí cách bọn họ chỉ có một bước, sau đó liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ một cái nói với Reynold: "Đối với giao dịch của anh tôi không có một chút hứng thú. Tin tưởng quân tử không đoạt chỗ tốt của người." Nói qua liền lôi kéo Giang Lệ Lệ hướng trong ngực của mình.

Giang Lệ Lệ thuận thế té ở trong ngực Lạc Trạch, loại xạ hương quen thuộc, trái tim Giang Lệ Lệ vốn nhắc tới cổ họng trong nháy mắt trở về tại chỗ. Cô tự nhiên vươn đôi tay vòng chặc cổ của anh, dán thật chặt gần lồng ngực Lạc Trạch. 8 Thật là sợ anh sẽ đem mình bán cho người đàn ông kia.

Lạc Trạch cảm thấy cô gái trong ngực lệ thuộc vào, đường cong khỏe miệng giờ lên rất nhiều, rất hài lòng cử động chân thật nhất trong lúc vô tình của cô.

@huynh young: cảm ơn em nhé!

@chaosun: bạn click vào tên mình, sao đó nó hiện ra chữ search user's posts, bạn có thể vào đấy xem những bài bạn đã viết, ấn vào đấy thì hiện ra thôi, hoặc bạn vào "xem bài của bạn" cái thứ 3 dưới nick bạn ấy, nếu có bài mới thì biểu tượng mặt cười sẽ cử động! *cái này hơi khó miêu tả* Mình thấy có cách đấy thôi

PN1(P2)

Reynold nhìn Giang Lệ Lệ trong ngực Lạc Trạch bộ dạng giống như chim nhỏ nép vào người, còn trong ngực chính mình thì tựa như con nhím.

"Đĩ nhiên." Reynold chăm chú nhìn chăm chăm Giang Lệ Lệ. Sau đó làm bộ rất rộng rãi nói ra hai chữ.

Giang Lệ Lệ làm sao không cảm thấy ánh mắt cực nóng của Reynold, Giang Lệ Lệ lại chui mấy phần hướng vào trong ngực Lạc Trạch, sau đó thanh âm rất nhỏ nói: "Trạch, tôi muốn về nhà."

Lần đầu tiên, đem hai chữ về nhà nói chân tâm thật ý. Cái nhà tù đó lúc nào thì trở thành nhà của bọn họ. Nhưng cô chỉ muốn dùng cái chữ này, chỉ vì nơi đó có Lạc Trạch. Cái gian phòng có mùi hương của anh.

Lạc Trạch vuốt ve tóc dài của Giang Lệ Lệ, sau đó bế ngang Giang Lệ Lệ, Giang Lệ Lệ thuận thế đem đầu chính mình vùi ở bờ vai của anh, bởi vì không cần nhìn, cũng biết người đàn ông kia liếc nhìn chăm chăm mình.

Lạc Trạch liếc mắt nhìn vật dành riêng mà chính trực ngoắc ngoắc nhìn mình, khề cau mày, trong lòng không vui. "Reynold, cô ấy không phải người anh có thể động." Nói xong câu đó, Lạc Trạch liền ôm Giang Lệ Lệ sai bước rời khỏi biệt thự của Reynold.

Người đàn ông nửa hí mắt, đôi tay khề nắm quyền, nhìn bóng dáng của hai người xa dần, khỏe miệng tà từ giờ lên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Cô gái, trộm trái tim cứng rắn của tôi, lại muốn bỏ đi sao, cô phải bỏ giá cao tương ứng. Không vội, chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt. Rất nhanh. Tôi rất mong đợi." Nói qua người đàn ông khề vuốt ve môi mỏng của mình, nơi đó còn lưu lại mùi vị của cô, thật là ngọt ngào. Con người màu lam tràn đầy tính toán.

Tuyển phân cách ——

Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ bỏ vào trong xe, Giang Lệ Lệ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn Lạc Trạch, không nghĩ tới anh tự mình tới, thế nhưng không mang thù hằn, anh không sợ sao?

Lạc Trạch lên xe, nổ máy xe nghiêng ngang rồi đi, Giang Lệ Lệ chỉ vụng trộm mà nhìn xem Lạc Trạch, không dám nói lời nào, cũng không biết nói gì? Dù sao chính là không khí là lạ.

Giang Lệ Lệ ngồi ở trên chỗ ngồi trước, sau lưng buộc thẳng tắp, hai bàn tay nhỏ bé không an phận loạn khuấy. 54 Mắt thỉnh thoảng ngăm loạn. Cấn môi anh đào của mình.

Lạc Trạch lái xe, ánh mắt chìm ưng sắc bén liếc Giang Lệ Lệ một cái, cuối cùng rơi vào cánh môi cô tự làm khổ, nhớ tới thời điểm mình vừa mới tiến vào liền nhìn thấy một màn làm cho người ta có kích động tức giận giết người. 4 Khỏe miệng Lạc Trạch giật giật, sau đó khăn cấp thẳng xe.

Kít

Giang Lệ Lệ nhìn gò má Lạc Trạch giấu giếm gương mặt tuần tú. Giang Lệ Lệ nuốt nước miếng một cái. Khiếp đảm nhìn Lạc Trạch.

Lạc Trạch hung hăng đục tay lái một chút, sau đó bàn tay xuyên qua mái tóc cô, dùng sức kéo, chính xác không có làm bắt được môi anh đào đỏ sẫm của Giang Lệ Lệ.

"Ừm!" Giang Lệ Lệ mở to hai mắt, nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn không biết tại sao anh làm như vậy, càng không biết mình nên làm như thế nào.

Lạc Trạch nửa hí mắt, môi mỏng dán chặt môi anh đào của cô trầm giọng nói: "Nhắm mắt lại"

Giang Lệ Lệ giống như là bị đầu độc, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. 79 Lạc Trạch thấy thế, bàn tay cố định đầu của cô, lưỡi dài cạy hàm răng của cô,

cuồng loạn chiếm đoạt mỗi một chỗ hương thơm trong khoang miệng của cô. Một chỗ rơi xuống. Hung hăng mút thỏa thích. 90 Tựa như mảnh thú không biết thỏa mãn vẫn đói khát như cũ tìm nguồn nước, sau đó càn quét mỗi một chỗ tron khoang miệng của cô. Hấp thụ lấy chất mật ngọt ngào.

Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch sức chặt, căn bản là không nhúc nhích được, anh không chút kiêng kỵ đòi lấy để cho cô khó thở, Giang Lệ Lệ cảm giác không khí trong phổi mình sắp biến mất hầu như không còn rồi. Giang Lệ Lệ khó chịu khước từ Lạc Trạch. 5 Đồi mào thanh tú khẽ nhún lên.

Lạc Trạch mở ra con mắt mị hoặc, nhìn gương mặt cô gái trước mắt khó thở, khuôn mặt nhỏ chột đỏ bừng. Lúc này Lạc Trạch mới thả cô, môi mỏng rời khỏi môi của cô. Giang Lệ Lệ khẽ nghiêng đầu thở gấp từng ngậm từng ngậm, không biết Lạc Trạch đang xướng tuồng gì.

"Về sau nơi này chỉ tôi có thể đụng, em chính là của tôi đấy, tất cả đều là của tôi, nhớ." Lạc Trạch bá đạo tuyên thệ. 4 Một đôi mắt chim ưng tập trung vào môi đỏ mọng bị hôn sưng của Giang Lệ Lệ.

Lúc này Giang Lệ Lệ mới chợt hiểu ra, thì ra là anh đang ghen? Thì ra là anh lòi kéo mặt dài, là bởi vì nụ hôn mới vừa rồi kia, nghĩ tới đây Giang Lệ Lệ cười thầm, bị Lạc Trạch phát hiện.

"Cười cái gì?" Lạc Trạch nhìn khoe miệng cô cố ý cười trộm, hỏi.

Giang Lệ Lệ nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn gương mặt Lạc Trạch sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Ghen?"

Ghen? Ghen? Ghen? Ông

Ghen? Hai chữ này đã đi bộ tron đại não Lạc Trạch. 6 Giang Lệ Lệ nháy hai mắt to nhìn bộ dáng Lạc Trạch ngây ngô, gương mặt tươi cười.

Lạc Trạch chỉ có mấy giây phát ngây ngô, khi tiêu hóa cái từ ngữ này. Lạc Trạch nhìn dáng vẻ Giang Lệ Lệ cười trộm, sau đó khuôn mặt nhỏ đỏ lên sau đó thanh âm bén nhọn nói: "Ghen? Tôi mà ghen? Không biết hai chữ viết như thế nào? Lớn như vậy chưa từng ăn."

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch trừng tim đen, che miệng cười trộm, cũng không có vạch trần anh, chỉ nhìn anh mỉm cười, cười đến mức lông dựng đứng. Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ nói: "Nhìn cái gì? Tôi hôm qua, anh ta có làm gì đó với em hay không?"

Đây mới là điều khiến Lạc Trạch quan tâm nhất, nhìn quàng thâm trên mắt Giang Lệ Lệ, cũng biết tối hôm qua cô không ngủ, điều này làm cho anh có chút lo lắng.

Giang Lệ Lệ nghiêng đầu một cái. Sau đó mắt liền đỏ, nước mắt. Quyết miệng, bd Lạc Trạch vừa nhìn tâm cũng nhói lên, một đôi mắt chim ưng tán ra hơi thở nguy hiểm giết người.

Đôi tay Lạc Trạch nắm hai vai Giang Lệ Lệ, sức lực lớn đến mức sắp bóp nát bả vai của cô rồi, đau xót này, nước mắt Giang Lệ Lệ rớt xuống rồi. Mặt uất ức nhìn Lạc Trạch.

Lạc Trạch có thể cảm thấy trái tim mình hung hăng quất một cái. "Đáng chết, tôi giết anh ta." Nói qua liền cảm súng dắt ngang lưng lên, chuẩn bị đào quanh tay lái.

Giang Lệ Lệ thấy thế sợ hết hồn, vội vàng nói: "Trạch, không có, không có, anh ta không có đụng tôi."

Lạc Trạch chau mày lại, tay phải cầm súng lục mô hình nhỏ, sau đó nhéo lông mày nhìn Giang Lệ Lệ chất hỏi: "Vậy em khóc cái gì?"

Giang Lệ Lệ cúi đầu thanh âm nhỏ giống như con muỗi: "Tôi hôm qua ngủ không ngon, mới vừa rồi là thử dò xét anh một cái rốt cuộc có phải đang ghen hay không."

Giận

Lạc Trạch nửa hí con mắt nhìn Giang Lệ Lệ, ánh mắt bén nhọn có thể xuyên thấu cô. Lạc Trạch cầm chặt tay lái. Thanh âm mị hoặc: "Cho nên, anh ta căn bản là không có chạm qua em."

Giang Lệ Lệ không dám ngẩng đầu, chỉ gật đầu một cái, vừa ngẩng đầu sẽ nhìn thấy ánh mắt giết chết người của Lạc Trạch. Cô cũng không dám ngẩng đầu.

Lạc Trạch nhìn bộ dáng đó của cô thế nhưng không có tức giận, mà là cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng không tức giận được. 8 Nhìn bộ dáng cô giống như làm chuyện bậy.

"Giang Lệ Lệ." Lạc Trạch nhàn nhạt nói ra mấy chữ này.

Thân thể Giang Lệ Lệ cứng đờ, không dám ngẩng đầu lên, hồi lâu, biết xe lần nữa khởi động, Giang Lệ Lệ len lén liếc Lạc Trạch mấy lần, phát hiện anh không có biểu cảm gì. Giang Lệ Lệ mới thả lỏng thân thể, bởi vì nguyên nhân một đêm không có ngủ, nghiêng đầu từ từ chìm vào giấc ngủ. a Bởi vì trong xe có hơi thở khiến cô an tâm, đó là mùi trên người Lạc Trạch, mỗi ngày đi ngủ cũng sẽ phải ngửi hơi thở này.

Lạc Trạch hất mặt nhìn Giang Lệ Lệ ngủ thiếp đi, khuôn mặt căng thẳng của Lạc Trạch rốt cuộc lộ ra nụ cười. Nhếch miệng lên. Bàn tay đưa lên vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô động tác vô cùng êm ái. Chỉ sợ làm cô tỉnh. Lạc Trạch nhìn dung nhan cô ngủ say. Trong lòng tràn đầy ấm áp. Là hạnh phúc sao? Loại cảm giác đó gọi là hạnh phúc sao?

Tuyển phân cách ——

Xe tiến vào biệt thự của Lạc Trạch, Lạc Trạch dừng xe ở trong sân, nhìn Giang Lệ Lệ ngủ say, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, cũng không muốn đánh thức cô, cứ như vậy lẳng lặng quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn một đêm không nhìn thấy.

Thật đúng là đẹp, trông nom không thể để cho tên Reynold kia phóng tay một lần. Phụ nữ của anh - Lạc Trạch há có thể để người khác rình coi. Cô gái trước mắt thật là vô cùng câu người, là một người đàn ông đều sẽ động lòng vì cô. Chỉ là tại sao hiện tại anh có loại cũng may, loại cảm giác cô gái này đã sớm là của mình.

Qua nửa giờ, toàn bộ nửa giờ, Lạc Trạch cứ như vậy cùng với cô, nhìn dung nhan cô lúc ngủ say. 9Minh cũng cảm giác hành động của mình có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lông mi Giang Lệ Lệ giật giật, lông mày nhăn nhăn. Có dấu hiệu tỉnh lại, Lạc Trạch lúc này mới ho khan một cái: "Tỉnh, vừa đúng lúc đến nhà, tỉnh thì xuống đây đi." Nói qua Lạc Trạch cũng đã mở cửa xe, đi xuống.

Giang Lệ Lệ lẳng lẽ trợn ánh mắt mông lung, nhìn cửa xe đóng chặt, lúc này mới phát hiện ra đã trở lại biệt thự của Lạc Trạch. Giang Lệ Lệ mở cửa xe, bước đầu tiên không có đứng vững liền ngã ngối ở trên mặt đất.

"Ai u"

Giang Lệ Lệ đau, kêu một tiếng, rước lấy Lạc Trạch nhìn chăm chú, Lạc Trạch bước dài đến trước mặt cô sau đó chau mày lại ngồi chồm hồm xuống, nhìn Giang Lệ Lệ che mông.

"Làm sao vậy, thế nào ngã xuống rồi hả?" Lời nói của Lạc Trạch mặc dù lạnh lẽo, nhưng nghe ra bên trong rất nhiều thành phần quan tâm. Giang Lệ Lệ cong cong môi sau đó uất ức nói: "Chân tôi tê cứng, không có đứng được."

Lạc Trạch mấp máy môi mỏng, sau đó

"A"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Ngoại truyện 13: Xấu hổ

Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ lên thẳng phòng ngủ của họ. a0 Thân thể huyết dịch sôi trào, hạ thân kêu gào khiến anh lập tức, lập tức muốn yêu tình quyến rũ trong ngực mình, còn muốn hung hăng mà yêu cô.

Đụng ——

Cửa phòng bị Lạc Trạch hung bạo đá văng, Giang Lệ Lệ sợ tới run người, biết anh tức giận, nhưng rốt cuộc là tức giận cái gì đây? Chẳng lẽ, là tại vừa rồi cô gạt anh sao?

Giang Lệ Lệ len lén ngược lên nhìn trộm Lạc Trạch, trong nháy mắt liền như rơi vào vực sâu muôn trượng. Vừa ngược mắt lên đã thấy vẻ nóng nảy dâng lên trong mắt Lạc Trạch, trái tim cô như ngừng đập.

Không đợi Giang Lệ Lệ lấy lại tinh thần, thân thể đã bị anh đặt lên giường lớn. Đầu óc Giang Lệ Lệ còn đang choáng váng chưa kịp phản ứng lại đã thấy một mùi hương quen thuộc xông vào mũi, thân thể nóng bỏng cao lớn của anh cũng vội vã đè lên cô.

Đập ngay vào mắt Giang Lệ Lệ là đôi mắt nóng rực nồng đậm ** của anh, đôi con ngươi đen chất chứa đầy lửa nóng, lạnh lạnh như sao, mang theo tia lửa giống như muốn thiêu đốt cô thành tro bụi vậy.

Giang Lệ Lệ nhìn đôi mắt ** của anh, hiện tại cô vô cùng khẩn trương. ab Kể từ lúc ở biệt thự của Phạm Ngự, Lạc Trạch nói những lời không thể giải thích nổi kia đã khiến cô không còn tỉnh táo, chẳng thể suy nghĩ điều gì rõ ràng được cả.

Miệng khô khốc, cô khẩn trương nuốt nước miếng, bị đôi mắt cực nóng của anh thiêu tới sắp bốc cháy rồi. Cô hơi mất tự nhiên, đưa lưỡi liếm liếm đôi cánh môi khô nứt của mình. Hành động nhỏ nhỏ vì khẩn trương này của cô lọt vào mắt anh khiến đôi con ngươi như càng đen thẫm lại, sâu thẳm.

Lạc Trạch ním chặt môi mỏng, nhìn cô gái phía dưới, trong lúc vô tình lại lộ ra vẻ quyến rũ mà không hay biết rằng đối với đàn ông mà nói đây là một thứ quyến rũ vô hình. af Cô gái đáng chết, vô tình nhưng lại vô cùng mờ ám, làm anh muốn ngừng mà ngừng không được.

Giờ phút này lạc Trạch đã bị ** kích thích, lý trí cũng bị dồn nén tới cực hạn rồi, anh muốn bộc phát, muốn vùi vào cơ thể cô.

Vừa nghĩ tới, môi mọng hoàn mĩ của anh đã kề sát lại làn môi đỏ mọng của Giang Lệ Lệ, cạy mở hàm răng cô, điên cuồng khuấy đảo bên trong miệng cô như muốn hấp thu hết mật ngọt.

"Ừm"

Giang Lệ lệ bị hôn bất ngờ, khẽ rên lên một tiếng nhưng rất nhanh liền bị nụ hôn nóng bỏng của Lạc Trạch ngăn lại. Mùi vị, hơi thở quen thuộc của anh tràn vào miệng cô, như lấp đầy phổi cô, khiến toàn thân cô trở nên mềm nhũn, vô lực, chỉ có thể để mặc anh làm loạn.

Lạc Trạch nhìn đôi mắt mê mang, mờ mịt của Giang Lệ Lệ, khóe miệng khẽ nhếch lên, bàn tay trên người cô bắt đầu không thành thật, xé rách quần áo cô. Giang Lệ Lệ liền hiện ra bộ dạng ** nằm dưới người anh.

Lạc Trạch tham lam vuốt ve cô, làn da thật mềm giống như đũa trẻ nhỏ, vô cùng yêu thích không muốn rời tay. d Nhấn mìn lại tron mềm, cảm giác từ lòng bàn tay truyền tới khiến nơi nào đó của anh bắt đầu kêu gào.

"Ừ" Giang Lệ lệ rên rì một tiếng, không an phận uốn éo người, lửa nóng dâng cao, nhưng lại trống trải hư không chiếm cứ cả linh hồn cô. Cô muốn được lấp đầy cảm giác trống rỗng này.

Lạc Trạch nghe tiếng rên rì của Giang Lệ lệ, trên trán đã nổi đầy gân xanh. b5 Thật là yêu tinh đáng chết. 6 Nếu cứ tiếp tục như thế này anh sẽ chết trên người cô mất.

Lạc Trạch mở khóa kéo, lấy ra cự bá đã ngẩng cao đầu, nhắm ngay u cổ đã ẩm ướt của cô, vùi vào thật sâu .

"Ừ"

"A"

Hai người cùng phát ra âm thanh thỏa mãn, mồ hôi dọc theo trán Lạc Trạch chảy xuôi xuống. Biết mình lúc này không thể nhịn được nữa, Lạc Trạch đem cự bá của mình chôn sâu vào thân thể mềm mại của Giang Lệ Lệ, nhanh chóng đẩy hết những thứ quần áo trở ngại giữa hai người xuống, hai người hoàn toàn **.

Lạc Trạch nhìn khuôn mặt đã mơ màng của Giang Lệ Lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng lên, khóe miệng hiện lên một nụ cười tà mị. Thanh âm trầm thấp, khàn khàn: “Thoải mái sao?”

Giang Lệ lệ không trả lời, Lạc Trạch thấy thế, khóe miệng xấu xa khẽ giương lên, nhấn mạnh một cái.

"A"

Giang Lệ lệ bị khoái cảm ập tới, kêu lên thành tiếng. Cô mở cặp mắt mơ màng nhìn Lạc Trạch, chỉ thấy nụ cười tà mị của anh.

"Thoải mái sao?" Vừa nói, tốc độ lại nhanh hơn, khiến Giang Lệ Lệ **.

"Ừ. 5 Chậm một chút."

Nghe được đáp án như ý, Lạc Trạch lúc này mới không nỡ mà hôn xuống trán Giang Lệ Lệ. Nhưng ý tưởng xấu xa của anh cũng chưa ngừng lại.

Vào lúc Giang Lệ Lệ một lần nữa sắp **, Lạc Trạch lại rút thân thể mình ra.

Giang Lệ lệ mở hai mắt ra, mang theo mờ mịt cùng uất ức nhìn Lạc Trạch. 85 Đột nhiên đi ra giữa lúc cô... Cảm giác trống rỗng tràn đến mãnh liệt, như sắp nuốt chửng cô.

Lạc Trạch sao không hiểu về uất ức của cô, nửa đường đi ra, anh cũng đau muốn chết. 7 Anh cố chịu đựng, muốn nghe cô nói, thanh âm khàn khàn: “Nói em muốn anh.”

Giang Lệ lệ không an phận ưm một tiếng, bị cảm giác hư không này chiếm hết mọi suy nghĩ.

"Em muốn, muốn anh"

"Em muốn ai?"

"Em muốn, em muốn anh.”

"Anh là ai?"

"Lạc Trạch, Trạch, Em muốn Trạch."

Giang Lệ lệ vừa nói câu “muốn Trạch” cũng liền quét sạch lý trí anh, anh nhấn mạnh hông xuống.

"Ừ a"

Lạc trạch nhanh chóng co rút, hai người kết hợp thật sâu với nhau.

(Tinh lược 1000 chữ)

P/S: Tên PN đã nói lên tất cả. a Thật là, đã phá hỏng sự chong xáng và thuần khiết của ta rồi. 10 Tg thật là...

Cũng trong lúc đó, Reynold đứng trước cửa phòng Giang Lệ lệ, đi tới trước cửa sổ, nhìn những tấm hình trên giường, khoe miệng nhếch lên một nụ cười bí ẩn. Hắn cảm cái chăn Giang Lệ Lệ đã đắp lên, đặt trước mũi, hít hà. 4a Môi mỏng khẽ nâng lên, hắn cảm lên một sợi tóc dài của Giang Lệ Lệ, nắm chặt trong tay. 75 (Đẹp zai nhưng mà biến thái a)

({ ai nha, cậu lại có hành động gì à? }

Reynold: "Biến, có thể nói cho người biết sao?"

Rõ ràng cả đêm, Lạc Trạch đòi hỏi không ngừng, mãi cho tới khi Giang Lệ Lệ nức nở xin tha, Lạc Trạch mới không đành lòng mà bỏ qua cho Lệ Lệ.

Trước khi hôn mê, Giang Lệ Lệ còn nghĩ xem người đàn ông này đến từ đâu mà lại dư thừa tinh lực như vậy, từ hôm quay về tới nay, hàng đêm đều như vậy. 2a Người này đòi trước chính là tình trùng chuyên thể. (Ta thích câu này của chị Lệ ghê)

Giang Lệ lệ mệt rã rời, liền ngủ một mạch cả một ngày đêm, khi tỉnh lại đã là buổi tối ngày hôm sau rồi. 3b Giang Lệ Lệ trở mình, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đã là khoảng không đen kịt, lúc đó mới biết mình đã ngủ rất lâu.

Cô chống người ngồi dậy, phát hiện hai chân như nhũn ra, trong lòng thầm mắng tên Lạc Trạch kia cả ngàn lần. Thật là điên cuồng, làm tới mức chân sắp mềm nhũn ra rồi.

Giang Lệ lệ xuống giường, cầm một cái váy ngủ màu hồng mặc vào người, tiêu hao hết sức lực, lúc này thật là đói. Không được, cô phải xuống dưới ăn chút gì đó không thì chết đói mất. Vừa nghĩ, cô đã bước chân ra khỏi phòng với mớ tóc dài rối tung trên đầu.

"Thím Lưu? Tội đói quá. Có gì ăn không?" Giang Lệ Lệ lê đôi dép bọt quẹt đi xuống cầu thang, hoàn toàn không để ý tới trong nhà còn có những người khác nữa, phải nói là rất nhiều người, đều là những thủ hạ có năng lực trung thành với Lạc Trạch.

Giang Lệ lệ mới vừa tỉnh ngủ, còn đang mơ mơ màng màng, từ trên lầu đi thẳng xuống phòng bếp. Những người trong phòng ngoài, nghe tiếng Giang Lệ Lệ vẫn duy trì trầm mặc cùng im lặng.

Giang Lệ lệ đi vào phòng bếp không thấy thím Lưu đâu, liền tự mình mở tủ lạnh, chỉ thấy còn chút trái cây. Lấy ra một quả táo đỏ, rắc một cái, cô đã cắn vào trong miệng. Tay trái, tay phải mãi mê cầm rất nhiều đồ ăn, có trời mới biết hiện tại trông cô chẳng khác gì dân tị nạn ở châu Phi cả.

Giang Lệ lệ cắn chặt quả táo to trên miệng, tay trái cầm một quả đào, tay phải cầm thêm một đồng hồ nữa. 93 Sau đó, liền "nghênh ngang" đi ra khỏi phòng bếp, ngay lúc đi ra kia...

Giang Lệ lệ nhìn Lạc Trạch ngồi trên ghế sa lon, còn có một đám người đứng trước mặt anh, có cả những người cô đã từng gặp qua mấy lần. Cô còn mờ mịt chưa rõ thế nào, trừng lớn hai mắt, trên miệng vẫn đang cắn chặt quả táo.

Lạc trạch nhìn Giang Lệ lệ vừa đi ra, hơi nhăn mi lại, môi mỏng cũng nín lại, nhìn không ra cảm xúc gì chỉ là cứ nhìn Giang Lệ Lệ.

Thím Lưu vừa trở về đã nhìn thấy bộ dạng này của Giang Lệ lệ, liếc mắt nhìn Lạc Trạch một cái mới vội vàng tiến lên hỏi: "Tiểu thư, sao lại ăn mặc thế này mà xuống đây, còn nữa, cô, trong tay, trong miệng?"

Giang Lệ lệ nhìn thím Lưu, nghe thấy lời thím Lưu nói, lại nhìn những ánh mắt đối diện, mới kêu to ra tiếng.

"A" quả táo trong nháy mắt rớt xuống, rơi trúng chân cô, đau khiến cô kêu to lên, quả táo cũng lăn tới bên chân Lạc Trạch.

"A" Cô bị quả táo nện vào chân đau quá.

Thím Lưu thấy thế, vội vàng cầm lấy quả đào trên tay Giang Lệ lệ, nhét vào miệng cô, chặn ngay tiếng kêu như giết heo kia lại.

"A umh"

Giang Lệ lệ trong miệng chặn một quả đào, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng, thật ngại quá, cô gấp gấp quay người lại. Bị kịch liền xảy ra.

Đụng

"A đau" đầu đập thẳng vào cửa phòng bếp, quả đào trong miệng cũng rơi thẳng xuống bên chân kia, xui xẻo, thật là xui xẻo mà.

Thím Lưu nhìn Giang Lệ lệ vội vàng vàng, khoe miệng giật giật. Về mặt cứng nhắc của Lạc Trạch cũng biến hóa, khoe miệng bắt đầu dĩ kéo ra, sau đó mới đứng lên đi về phía Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ lệ ngồi thụp xuống, một tay xoa trán, một tay xoa cái chân đau. Thật là muốn đào một cái hố rồi chui vào. Thật là mệt mỏi quá, cái tình huống chết tiệt này.

Một đôi giày da xuất hiện trong tầm mắt Giang Lệ lệ, cô khẽ nuốt nước miếng, còn đang nghĩ xem mình có nên đứng lên hay không thì đã bị bẻ bóng lên.

Giang Lệ lệ vừa định há miệng kêu to, đã nghe thấy Lạc Trạch không thể nhịn được nữa phải lên tiếng.

"Câm miệng, kêu nữa anh bịt miệng em lại."

Nghe vậy, Giang Lệ lệ vốn là muốn hét to đành phải nuốt ngược trở lại, dùng sức đem cái đầu nhỏ vùi vào trong ngực Lạc Trạch, muốn giấu đi vẻ ngượng ngùng của mình, thật mất thể diện. Hai cánh tay nhỏ cũng giơ lên, vòng thật chặt trên cổ Lạc Trạch.

"Trở về đi, tất cả làm theo lời tôi dặn" Lạc Trạch ôm Giang Lệ lệ đi lên lầu.

"Vâng"

Mãi tới lúc vào phòng, Giang Lệ lệ vẫn vùi khuôn mặt đỏ hồng trong lòng anh. 6 Tại cô không để ý, mới vừa rồi đã làm ra những trò mất thể diện như vậy, thật xấu hổ.

Lạc Trạch cảm thấy Giang Lệ lệ phụ thuộc vào mình, ra sức chui vào trong ngực anh, lúc này khuôn mặt tuấn tú vốn đang nhăn nhó mới chậm rãi buông lỏng.

"Còn không ra." Tiếng Lạc Trạch lạnh nhạt vang lên. Giang Lệ lệ lại như làm nũng, càng ôm cổ anh chặt hơn, cũng càng ra sức chui vào lòng anh.

Lạc Trạch thấy hành động của cô, khóe miệng bất tri bất giác cong lên, cô định dùng những nụ để phản kháng hay sao? Cô thực sẽ làm vậy sao?

Lạc Trạch đành chịu thua, đặt cô lên giường lớn, chỉ là Giang Lệ lệ quấn lạc Trạch thật chặt khiến anh cũng nằm luôn trên người cô.

Lạc Trạch hít một hơi thật sâu, cô gái này là đang quyến rũ anh phạm tội sao? Giờ phút này Giang Lệ lệ giống như con bạch tuộc quấn chặt lấy anh không buông.

"Cô gái, em là đang ám chỉ tôi hôm qua không thoải mái, hiện tại muốn tiếp tục sao?"

Quả nhiên, chỉ một câu nói khiến "bạch tuộc" Giang Lệ lệ lập tức buông tay, sau đó nắm chặt cổ áo mình, cảnh giác nhìn Lạc Trạch.

"Không cần, em rất mệt, thật sự rất mệt mỏi." Giang Lệ lệ nhìn Lạc Trạch đang từ từ đứng dậy. Thật đúng là người đàn ông cực phẩm mà, ngay cả đứng dậy cũng ưu nhã thế kia. Trời ơi, công bằng ở đâu đây?

Lạc Trạch vuốt vuốt lại cổ áo đã bị Giang Lệ lệ làm nhàu, liếc cô một cái: "Rất đói sao?"

Giang Lệ lệ gật đầu một cái, vừa nói đói, bụng cũng không khách khí mà vang lên.

"Cho nên mới xảy ra một màn bi kịch vừa rồi."

Giang Lệ lệ vừa nghe, khuôn mặt nhỏ lập tức lại đỏ lên, sau đó cúi đầu, làm bẻm nói nhỏ: "Đúng vậy, đầu óc cũng choáng váng, liền làm ra trò hề vừa rồi. Anh cũng đừng nói nữa, em đang muốn kiếm cái hố nào đó để chui vào rồi."

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ lệ đang trung ra vẻ mặt bị coi thường kia, anh chậm rãi cởi quần áo của mình, từng thứ từng thứ một, lộ ra thân hình cường tráng cùng làn da màu lúa mì khỏe mạnh.

Giang Lệ lệ đỏ mặt, quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn thân hình hoàn mỹ của anh. 0 Lạc Trạch liếc cô một cái, khóe miệng cong lên, tới lúc chỉ còn lại một chiếc quần nhỏ trên người mới chậm rãi đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng đóng cửa, lúc này Giang Lệ lệ mới dám quay mặt lại, thở ra một hơi dài. Cô liếc nhìn cửa phòng tắm đang đóng chặt, nhớ ra mình đang rất đói thì nghe có tiếng gõ cửa.

Thùng thùng ——

"Vào đi"

Thím Lưu bê một cái khay đi vào, là bữa tối vừa chuẩn bị xong. Giang Lệ lệ vừa nhìn, hai mắt liền sáng lên, nuốt nước miếng.

Thím Lưu nhìn dáng vẻ của Giang Lệ lệ, nói: "Tiểu thư, đây là thiếu gia dặn chuẩn bị cho cô. Cậu ấy nói tối qua cô mệt muốn chết rồi, phải bồi bổ một chút."

Lúc đầu còn thấy ảm áp, nghe thêm câu cuối trong lòng cô lại thấy không được tự nhiên, khuôn mặt đỏ lên: "Được, tôi biết rồi."

Thím Lư nhìn khuôn mặt phỉm hồng của Giang Lệ Lệ, hơi mỉm cười, rồi khỏi phòng. 68 Giang Lệ Lệ nghe tiếng đóng cửa, liền vội vàng bắt đầu ăn, thật là đói đến không chịu nổi nữa rồi.

Mấy phút sau, Giang Lệ Lệ đã mau chóng tiêu diệt hết chỗ đồ ăn thím Lư mới mang tới. Cô ăn uống no nê liền nằm dài trên giường, đưa tay vuốt bụng.

Lạc trạch lau mái tóc ướt, dựa vào cạnh cửa nhà tắm nhìn bộ dạng thỏa mãn của Giang Lệ Lệ, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi bước tới.

Giang Lệ Lệ ăn no, đang nhắm mắt dưỡng thần, vừa mở mắt liền giật mình nhìn thấy gương mặt tà mị tuần tú đang ở phía trên. Cô giật mình, liền nhớ tới những chuyện vừa xảy ra.

Lạc trạch nhớ tới bộ dạng vội vã bỏ chạy vừa rồi của cô, may mà đập đầu nhưng không u thành một cục. 8e Anh ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn khay đồ ăn đã bị ăn sạch sẽ.

"Em ăn hết chỗ này?" Lạc Trạch trêu cô.

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn chút đồ ăn còn sót lại, sau đó nhìn lên trần nhà: "Ừ, đã ăn rất nhiều."

Lạc trạch liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ, khóe miệng lại hiện lên nụ cười xấu xa, tung người lên, ngay phía trên Giang Lệ Lệ, trên miệng vẫn mang theo ý cười mê hoặc lòng người.

Giang Lệ Lệ nuốt nước miếng nhìn về mặt xấu xa của Lạc Trạch.

"Làm, làm cái gì?"

Lạc trạch duỗi ngón tay thay cô lau lau vết dầu còn dính lại bên khóe miệng cô, thanh âm trầm thấp, mập mờ.

"Cho em ăn no rồi, hiện tại có phải hay không tới lượt anh?"

Giang Lệ Lệ, bị hù dọa rồi.

"Không, đừng mà, em thực sự rất mệt mỏi. a Dĩ nhiên Giang Lệ Lệ hiểu anh có ý gì. Cô thật muốn đưa anh tới "phòng nghiên cứu", xem rốt cuộc sao lại tình lực dồi dào tới vậy.

Gương mặt Lạc trạch **, nhìn xuống cổ áo màu hồng của cô là một vùng da thịt trắng nõn, còn có hai nụ hoa đứng thẳng, cách một lớp viền tơ ở áo mà như ẩn như hiện."

Ánh mắt Lạc trạch dần trở nên u ám, yết hầu trượt lên xuống

"Em trời sinh chính là để tới quyến rũ anh mà." Vừa nói xong tay cũng liền vung xuống, trong nháy mắt váy ngủ bị xé tan tành thành mấy mảnh. 5 Giang Lệ Lệ trong lòng ảo não, không biết vì chuyện này mà đã hỏng bao nhiêu bộ quần áo rồi. 0 Có tiền thật là tốt mà.

"Ừm"

Cũng không chờ Giang Lệ Lệ lên tiếng, Lạc Trạch đã dùng môi mình ngăn cô lại. Giang Lệ Lệ bị phẫn trong lòng. d Đúng là đồ ngựa đực.

Đại chiến thịt người lại bắt đầu .

Ngày hôm sau, sáng sớm, khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu tới trái tim, bạn sẽ quên hết những phiền não của ngày hôm qua. Một ngày mới, một khởi đầu mới. Những ước mơ, khát vọng sâu kín trong lòng sẽ cất cánh bay xa. Khi ánh ban mai mang tới những luồng sáng tươi mới, bạn sẽ hiểu được rằng, muốn sống, phải thật kiên cường. ba Một ngày mới, một khởi đầu mới.

Giang Lệ Lệ mông lung mở mắt, phát hiện bên cạnh đã sớm trống trơn. Cô mặc quần áo, bước tới bên cửa sổ. Trời âm u, gió hơi lạnh tràn vào phòng khiến không khí cũng trở nên u ám, lạnh lẽo. Mùa thu tới rồi.

Cũng vẫn khoảng vườn ấy, cùng một thời gian, nhưng không còn người đến, người đi. Con người là loài động vật thay đổi, khi trời lạnh sẽ di chuyển, chỉ có cây cỏ trong vườn không biết nóng lạnh, sẽ vẫn ở yên chỗ cũ. Cây hoa hồng trước cửa sổ vẫn nở hoa, thảm cỏ vẫn xanh mướt nhưng trên cây hòe, lá đã chuyển vàng nhiều. 9Không biết từ đâu vọng tới vài tiếng chim hót khiến trong vườn càng vắng lạnh, yên tĩnh. 9 Cô an tĩnh đứng trước cửa sổ, thường thức cảnh vật ngoài cửa sổ.

"Đã vào thu rồi. Thời tiết cũng mát mẻ hơn." Giang Lệ Lệ đứng bên cửa sổ tự nhủ.

Giang Lệ Lệ nhìn về bàn trang điểm, phía trên có chặn một tờ giấy.

"Lúc nào dậy thì tới công ty."

Giang Lệ Lệ nhìn tờ giấy sau đó ném vào sọt rác, trong miệng lầm bầm: "Ra lệnh sao, tôi xin phép tới nay mới tới luôn."

Giang Lệ Lệ ăn xong bữa sáng, liền đi tập yoga, lại thành thói uống trà. 4 Sau khi nhìn đồng hồ thấy đã gần trưa, mới đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Thím Lưu nhìn Giang Lệ Lệ, lại nghĩ tới Lạc Trạch vừa gọi điện về hỏi cô ấy đang làm gì. Bà trả lời đúng sự thực nhưng lại cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Giang Lệ Lệ vô cùng xinh đẹp, bước vào thang máy chuyên dụng của Lạc Trạch. Thư ký biết Giang Lệ Lệ, gật đầu chào cô, cô cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó đẩy cửa phòng làm việc của Lạc Trạch ra.

"Em tới rồi." Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn, thấy Lạc Trạch đang dựa vào ghế, nhìn về phía cô. Giang Lệ Lệ nghĩ thầm, không ổn rồi.

Lạc Trạch nhìn chằm chằm bộ dạng cổ tình ăn mặc, trang điểm của Giang Lệ Lệ. 3 Vừa rồi, lúc anh gọi về biệt thự, cô gái này lại đang ăn sáng và tập yoga. Hiển nhiên là cô không để lời anh vào trong mắt, hoặc là cổ tình giả vờ quên. Cho nên từ đó tới giờ anh vẫn nhìn chằm chằm vào cửa chính, trong lòng có chút tức giận.

"Sao giờ mới tới?" Lạc Trạch nén giận, nhẹ giọng hỏi cô.

"Vừa ngủ dậy." Giang Lệ Lệ ngồi vào ghế sa lon, rất tự nhiên nói.

Lạc Trạch nhíu mày, thanh âm bén nhọn: "Vậy em nằm mơ tập yoga, ăn điểm tâm rồi uống trà sao?"

Giang Lệ Lệ muốn học máu, không thể tin nổi nhìn Lạc Trạch, lớn tiếng nói: "Làm sao anh biết?"

Nói xong cô liền hối hận, thật muốn tự tát cho mình một cái, lại nhớ tới lúc sắp đi, thím Lưu nói chuyện ngập ngừng, trong nháy mắt liền hiểu. Làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Ngoại truyện 14: Hongkong, Macao

Giang Lệ Lệ nhếch khóe miệng, cười một tiếng, sau đó vỗ vỗ vào đầu mình, làm bộ kêu lên một tiếng.

"A, thật là, tôi xem xong liền quên đi. Sao mà lại quên mất chứ. 4 Hắc hắc, Lạc tổng, thật ngại quá." Giang Lệ Lệ làm ra vẻ hoàn toàn vô tội.

Lạc Trạch nhìn điệu bộ của cô, đôi ưng mâu cũng híp chặt lại, gắt gao nhìn chằm chằm Giang Lệ Lệ, cho tới khi nụ cười trên mặt cô trở nên gượng gạo, khóe miệng cũng cứng nhắc lại. 5 Giang Lệ Lệ thu lại nụ cười, ngồi co lại trên ghế salon, bộ dạng như sắp liêu mạng tới nơi.

"Tôi cố ý đấy, thì làm sao?" Giang Lệ Lệ hướng Lạc Trạch nói, cầm cũng giương lên cao, bộ dạng thấy chết không sờn, đôi mắt đẹp cũng nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh. Hai người cứ như vậy chằm chằm nhìn nhau. Đôi ưng mâu của Lạc Trạch chỉ hơi nhíu lại, đôi mắt cổ sức mờ thật to của Giang Lệ Lệ đã có chút không chịu nổi. Thật là, người đàn ông này sao lại bức người vậy chứ, cái dáng vẻ lười biếng, phóng túng kia, định mê hoặc người khác sao? Nhất là đôi mắt đẹp lại sắc bén kia. Cả người đều toát ra khí thế vương giả.

Một phút trôi qua, hai người vẫn chăm chú nhìn nhau như vậy. Gương mặt Lạc Trạch lười biếng, anh coi như đang giả trí vậy, chính là tiết mục "thường thức mỹ nữ".

Giang Lệ Lệ không được như anh, một phút này, lòng bàn tay cô đã đầy mồ hôi, sống lưng thẳng tắp, nhưng vô cùng miễn cưỡng, da căng thẳng quá. Không được rồi, cô cảm giác như mình đang bị uy hiếp bởi đôi mắt như biết nói của anh vậy. Cô bắt đầu đi thở dài một hơi.

Giang Lệ Lệ thu hồi ánh mắt, trong một khắc kia, thờ phào nhẹ nhõm, sau đó vô lực hỏi.

"Được rồi, anh rốt cuộc muốn thế nào. Gọi tôi tới làm gì?" Cô dựa vào ghế salon, nghiêng đầu nhìn Lạc Trạch đang ngồi trên ghế xoay.

Lạc Trạch thu lại ánh mắt đang nhìn cô, liếc vào máy tính của mình, hai bàn tay chấp lại, sau đó nhìn cửa chính. a Quả nhiên, có người đi tới.

"Lạc tổng, những gì ngài dặn đã chuẩn bị xong, xin hỏi, lúc nào thì khởi hành?" Bước vào là một người đàn ông có vẻ rất lịch sự {thực ra thì vô cùng phúc hắc}

Lạc Trạch liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ một cái, sau đó cầm lên áo khoác, đứng dậy, đi lướt qua bàn làm việc.

"Bây giờ liền đi?"

"Phải"

Giang Lệ Lệ nhìn lạc Trạch, cũng đứng dậy, chờ người kia đi khỏi mới hỏi anh.

"Anh phải đi ra ngoài? Sao còn gọi tôi tôi làm gì?"

Lạc trạch ngăn Giang Lệ lệ lại, cánh tay dài liền kéo cô ôm vào trong ngực, khoe miệng nhàn nhạt, mắt hơi liếc ra ngoài cửa sổ.

Giang Lệ lệ bĩu môi, xoay người lại, liền há hốc miệng kinh ngạc. Ngoài cửa sổ là một đoàn máy bay tư nhân, đang bay trên không trung. Vấn đề là, có thể tùy tiện bay như vậy sao? Cũng không phải là máy bay trực thăng, mà là loại máy bay tư nhân xa hoa kia.

Lạc trạch nhìn bộ dạng Giang Lệ Lệ, sau đó ôm lấy cô, ra khỏi phòng làm việc. Trên sân thượng, Giang Lệ Lệ nhìn chiếc máy bay, ở bên Lạc Trạch đã lâu, cô cũng hiểu khả năng của anh, nhưng có thể đi máy bay kiểu này, vẫn không thể tưởng tượng nổi.

Chính mình làm thế nào lên được máy bay, cô cũng không rõ, đợi tới lúc hồi phục tinh thần thì đã đang ở trong một gian phòng trên máy bay rồi. fGiang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, một thân trang phục nhàn nhã, nói.

"Lạc trạch, sao anh có thể bay tùy tiện như vậy? Sẽ không có người bắn hạ anh sao?" (quả nhiên, hỏi một vấn đề ngu ngốc)

Lạc trạch nhìn cô xem thường, sau đó mới giải thích.

"Anh và Ngự, tại trung quốc có một đường bay riêng."

Oa, oa, Giang Lệ Lệ thật muốn lớn tiếng hét hai tiếng này nhưng nghĩ kĩ một chút thì cũng không quá kinh hãi, hai người kia tư chất không khác nhau là mấy. 30 Người có tiền thật đúng là **. Đây là lần thứ hai cô ngồi máy bay tư nhân của anh, lần đầu là đáp xuống sân bay nên không có gì kinh ngạc, chỉ là lần này, lại còn cất cánh từ trên sân thượng nữa chứ. Không thể tin được. c Nhưng mà, ngộ nhờ kỹ thuật không cao, chẳng phải là dễ dàng bỏ mạng sao?

"Chúng ta đi đâu vậy?" Giang Lệ lệ lúc này mới nhớ tới việc bọn họ đang ở trên máy bay. Như vậy thì, khẳng định là đi xa?

Lạc trạch rót một ly rượu đỏ, ngồi trên ghế salon, dáng vẻ nhàn nhã, lười biếng như một con sư tử đang mơ màng. eb Nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, thanh âm khàn khàn vang lên.

"Hongkong, Macao."

Giang Lệ lệ gật đầu một cái, sau đó bắt đầu nhìn quanh căn phòng trên máy bay này, thật đúng là quá xa hoa. Cuối cùng cô ngồi trên giường, nhìn về phía Lạc Trạch ngồi trên ghế salon cũng đang nhìn chăm chăm cô. Ánh mắt kia, có chút mập mờ. Giang Lệ Lệ nhớ tới tối qua, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng. 6 Căn cô trắng như tuyết cũng ứng đỏ. Lạc Trạch nhìn cô đang thẹn thùng, yết hầu khẽ động, ngửa cổ uống cạn ly rượu.

"Lại đây ngồi."

Giang Lệ lệ không để ý tới anh, chỉ lắc đầu một cái, muốn nói cô không qua.

Lạc trạch thấy thế, một đôi Ưng Mâu sắc bén híp một cái, tản ra tín hiệu nguy hiểm.

"Anh nói, tới đây."

Giang Lệ lệ cảm thấy mình sống lưng lạnh ngắt, không dám chần chừ thêm, đứng dậy đi qua. Một giây đồng hồ này, bước thật là khó khăn. c Lạc Trạch cũng chỉ ngồi yên nhìn cô, không vội vã, thường thức đáng về của cô.

Giang Lệ lệ đi tới, không kịp có thêm động tác nào khác đã bị anh ôm lấy đặt cô ngồi trên đùi anh.

"Này, anh..."

Lạc trạch nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, nhìn không được lại muốn trêu chọc, nhìn tới cấn cổ cũng đỏ ửng lên, môi mòng từ từ tiến sát lại. c Cảm giác lạnh lạnh khiến cả người Giang Lệ Lệ thẳng đờ ra.

"Anh như thế nào?" Thanh âm u ám, trầm khàn của Lạc Trạch vang lên bên tai cô. 69 Từng đợt ngứa ngáy cùng cảm giác lạnh lẽo, Giang Lệ Lệ khẽ động dậy, rồi vội cứng đờ người, khoe miệng co quắp lại.

"Đừng nhúc nhích, nếu không sẽ..." Hai tay Lạc Trạch đặt trên bộ ngực đầy đặn đang phập phồng của cô, cánh môi hạ xuống hôn lên gáy cô, thỉnh thoảng lại vươn đầu lưỡi liếm nhẹ cổ cô, khiến Giang Lệ Lệ toàn thân run rẩy.

Giang Lệ lệ nuốt nước miếng, bởi cô rõ ràng cảm thấy dưới móng mình đã đội lên một cái ô nhỏ, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. 4 Người đàn ông này tại sao lại tùy thời mà động dục như vậy chứ. Giang Lệ Lệ toát cả mồ hôi lạnh.

"Lạc trạch, anh buông ra." Thanh âm mềm mại phát ra từ miệng Giang Lệ lệ, nghe thế nào cũng có điểm như đang làm nũng.

Lạc trạch nghe càng thêm ngứa ngáy trong lòng, xoay người cô lại, để cô giang rộng hai chân ngồi trên đùi anh. b Mặt Giang Lệ Lệ lại đỏ bừng, tư thế này... thật là quá xấu hổ đi. c Cô cấn cấn môi, đầu cũng cúi thấp, chẳng dám nhìn lung tung đâu cả.

Lạc Trạch nhìn cô, thật giống như điệu bộ của cô gái nhỏ, nhưng cô đã sắp 30 rồi, lại khiến anh yêu thích không muốn buông tay. Bao nhiêu cô gái trẻ trung thuần khiết khác cũng không thể bằng cô được. 5 Có lúc anh thật sự cảm thấy như mình bị bỏ bùa rồi, cô gái này phải chăng là cổ độc? (“Cổ” giống như là bùa ngải vậy. Theo truyền thuyết thì người Miêu có nuôi sâu độc, bỏ vào đồ ăn thức uống, ai ăn, uống phải (gọi là trúng cổ) sẽ bị bệnh, điên dại...)

"Tiểu yêu tinh, em thực sự muốn để anh chết trên người em, em mới cam tâm sao?" Nói xong anh cắn cắn lỗ tai cô, chọc cho thân thể cô run rẩy. Anh biết rõ đó là nơi vô cùng nhạy cảm của cô.

"Làm thế nào mà em vẫn nhạy cảm như vậy? Há?" Thanh âm trầm thấp, khàn khàn, tràn đầy từ tính, như xuyên thấu, hấp dẫn, mị hoặc, có sức hút chết người.

Giang Lệ lệ cảm thấy cả người nóng như lửa. Nóng quá, dưới sự trêu chọc của anh, cô như sắp nhũn ra vậy. 4 Gần đây sao chỉ muốn tìm một chỗ nào để chui vào vậy. (xấu hổ liên tục muốn kiểm cái lỗ nẻ để chui đó mà)

Giang Lệ lệ đẩy lồng ngực nóng bỏng cứng rắn của Lạc Trạch ra nhưng anh không nhúc nhích. bb Trong mắt Lạc Trạch hành động này của cô lại như muốn nắm bắt lấy anh, khơi lên hứng thú của anh.

"Anh muốn em, để cho anh yêu em, ngoan." Trong lời Lạc Trạch vừa giống như ra lệnh lại hàm chứa mấy phần cưng chiều cùng thương yêu. 8 Nói dứt lời thì cũng liền hành động. aa Hai tay không thành thật đã bắt đầu cời quần áo cô.

Giang Lệ lệ mê mang, mặc cho anh tùy tiện, không kiêng kị gì mà ở trên người cô chạy loạn. Đột nhiên thấy bên hông chợt lạnh, khiến Giang Lệ Lệ tỉnh táo lại đôi chút.

Giang Lệ lệ mở cặp mắt tràn đầy sương mù, cùng mê mang, thanh âm nhỏ vô lực.

"Không cần, không, đây là trên máy bay." Giang Lệ lệ vô lực chống đối. Thật ra hiện tại cô cũng rất khó chịu. Lạc Trạch thật sự là một cao thủ, anh biết rõ những điểm mẫn cảm trên người cô, trong cơ thể cô, lửa dục đã bắt đầu thiêu đốt, nhưng một chút lý trí còn sót lại khiến cô lên tiếng cự tuyệt, mặc dù cự tuyệt cũng chẳng có tác dụng gì.

"Ng Sloan, còn có một giờ, chúng ta rèn luyện một chút." Vừa nói anh vừa đẩy quần lót của cô xuống, cũng nhanh chóng kéo khóa kéo của mình xuống. Hồng nhàn mạnh một cái liền chìm vào trong thân thể cô, khiến anh điên cuồng, một khi tiến vào liền không thể kìm chế được nữa.

"A"

"U"

Giang Lệ lệ hoàn toàn tê liệt ở trên đùi anh, cả người mềm nhũn, vô lực dựa vào ngực anh. 6 Hạ thể trống không đã được lấp đầy. 6 Hai người cùng phát ra âm thanh thỏa mãn.

Lạc Trạch cảm thấy Giang Lệ lệ đã mềm nhũn, anh nâng mông cô lên, lại đâm mạnh một cái, tới nơi sâu nhất, sau đó ôm lấy cô, đi về phía giường lớn.

Cứ như vậy, hành trình bay tới Hongkong Macao anh đều ở trên máy bay mà hưng hăng muốn cô. dd Chỉ cần anh muốn liền không phân biệt thời gian hay địa điểm gì hết. Chỉ cần anh phát tình, cô sẽ phải phối hợp với anh.

Một giờ sau, Hongkong Macao ——

Lúc máy bay hạ cánh, khuôn mặt Giang Lệ lệ vừa trải qua hoan ái trở nên đỏ ửng, cả người không còn chút khí lực nép trong ngực Lạc Trạch. 99 Ngược lại, Lạc Trạch, khỏe mỗi nhếch lên thành một đường cong đầy thỏa mãn. 7 Giang Lệ Lệ trong lòng thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh. Nếu không phải bay một giờ đã tới nơi, chỉ sợ anh còn chưa chịu kết thúc. Lạc Trạch thu tâm mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang oán trách vẫn còn đỏ ửng vì hoan ái, nhìn cô điệu bộ như một cô gái nhỏ vậy, trong lòng liền thấy thỏa mãn.

Giang Lệ lệ liếc nhìn, từng hàng từng hàng đều là những người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, là vệ sĩ sao?

"Lạc Thiếu". f Bọn họ đồng thanh kêu lên. 3Giang Lệ Lệ cơ thể mềm nhũn, thiếu điều ngã xuống, cũng may là đang dựa vào người Lạc Trạch. Lạc Trạch khẽ nhủ mày, nhìn Giang Lệ Lệ còn đang giật mình. b Thế này là sao? Xã hội đen ư? Nói cho đúng, chính là xã hội đen.

"Cô gái, đừng làm anh mất thể diện có được không? Nói gì đi nữa, em cũng ở bên anh năm năm rồi, chẳng lẽ còn không biết?" Lạc Trạch kẻ sát tai Giang Lệ Lệ nói nhỏ.

Giang Lệ lệ ngẩng đầu, căm tức nhìn Lạc Trạch, con mẹ nó. Cái gì gọi là cô làm anh mất thể diện, hơn nữa năm năm qua, cô cũng không nhìn thấy mặt phúc hắc này của anh, cũng chưa từng tham dự vào chuyện của anh.

Lạc Trạch ôm eo Giang Lệ lệ, một đám áo đen lạnh lùng tránh sang hai bên để lối cho anh đi tới. Giang Lệ Lệ hít sâu một hơi, vẻ mặt không đổi, có thể nói trải qua năm năm cô đã luyện được làm thế nào để giữ tinh táo, không lộ cảm xúc ra ngoài.

Lạc Trạch nhìn cô gái trong ngực, khỏe miệng tự nhiên cong lên, dưới sự bảo vệ của thuộc hạ, hai người tới khách sạn của Lạc Trạch ở Hongkong, Macao.

Giang Lệ lệ nhìn khách sạn trước mặt, tuyệt đối không kém gì ở X thị. Tự nhiên cô nhớ tới một câu An Tuyết Thần từng nói.

"Lệ Lệ, Ngự và Lạc Trạch, ở khắp Trung Quốc này, mỗi chỗ dừng chân đều có tài sản nhất định."

Hôm nay Giang Lệ lệ đã được kiểm chứng. 0 Ngay lúc đầu cô đã biết Lạc Trạch là người có tiền, nhưng nhiều ít ra sao thì cô thật sự không rõ.

"Đừng nghĩ nữa, tiền của anh chính là nhiều tới không đếm được đó. Đời này em muốn đeo vàng đội bạc gì cũng không thành vấn đề đâu." ("Đời này" rồi đó). Thanh âm trầm thấp của Lạc Trạch truyền vào tai Giang Lệ Lệ, kéo những suy nghĩ của cô trở lại, lúc này cô mới phát hiện, mình đã ở trong thang máy rồi. Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, cũng không quá ngạc nhiên sao anh lại biết cô đang nghĩ gì. Bởi Phạm Ngự đã từng nói, cái người phúc hắc này chỉ kém có chuyên gia thôi. Thật choáng nha, lại thật buồn bực. Như vậy chẳng phải là lột trần để cho người ta nhìn thấu tận tim mình sao? Nude sao?

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ đang kinh ngạc, trong lòng thấy vô cùng thoải mái. Hai người ra khỏi thang máy, lại được một nhóm thuộc hạ nghênh đón cùng người quản lý khách sạn.

Giang Lệ lệ đi vào phòng, sau đó vô lực nằm ở trên giường, thật là mệt chết cô. Cô nhắm mắt lại, không lâu sau liền ngủ thiếp đi. Tới lúc Lạc Trạch nói chuyện xong quay lại đã thấy cô ngủ say. Lạc Trạch tới bên giường, ngồi xuống, bàn tay ấm áp vuốt ve gò má của cô. 4e Thật là mệt cho cô rồi.

Lạc Trạch đi vào phòng tắm, tắm rửa, sau đó bỏ điện thoại ra, mở máy tính, nhìn vào hình ảnh sông bạc, môi mỏng mím chặt lại, lắc lắc ly rượu trong tay.

Bây giờ tới, Giang Lệ lệ tỉnh dậy, trở mình qua lại, mở mắt ra không nhìn gì đã thấy ngay cốc nước trái cây ở trên tủ đầu giường, liền cầm lấy uống ừng ực từng ngụm lớn.

"Đó là của anh." Tiếng Lạc Trạch truyền tới.

Giang Lệ lệ quay mặt lại nhìn về mặt giường của anh. c Nhìn chăm chăm xuống chăn mền, cô cau chặt đôi mày thanh tú, mái tóc dài lộn xộn, lại nhìn tới Lạc Trạch bên bàn rượu đỏ, sau đó lạnh lùng nói.

"A, vậy sao? Tôi không có ý."

Lạc Trạch khoé miệng khẽ cong lên, nhàn nhạt mở miệng: "Chuẩn bị một chút đi, lát nữa đi cùng anh tới một nơi."

Giang Lệ lệ nghi hoặc nhìn Lạc Trạch hỏi: "Đi đâu?"

"Đi thì biết, em sang phòng bên cạnh, sửa soạn xong quay lại đây, chỉ có nửa giờ thôi, nhanh lên một chút." Thanh âm lạnh nhạt của Lạc Trạch truyền vào tai cô giống như là đang ra lệnh.

Phòng bên cạnh? Mặc dù cô rất muốn hỏi, nhưng gương mặt đẹp trai đáng đánh kia đang biểu thị rõ ràng, không cần nói nhảm, nhanh làm theo lời anh. d Nhưng có một việc cô không thể không lên tiếng.

"Phòng nào đây? Bên phải hay bên trái?"

Lạc Trạch nhướng mày nhìn Giang Lệ lệ, môi mỏng khẽ nói: "Bên phải."

Giang Lệ lệ trừng mắt liếc anh một cái rồi mới ra khỏi phòng. Ra khỏi phòng, liền gõ cửa phòng bên phải đối diện. 3e Một cô gái ra mở cửa, thật sự rất đẹp.

"À, là Lạc Trạch bảo tôi tới." Giang Lệ Lệ thành thật nói. 0 Cô gái vừa nghe liền vội kéo cô vào phòng.

"Sư phụ, bạn gái Lạc tổng tới rồi, có phải hay không bắt đầu luôn?"

Một người nam không ra nam nữ không ra nữ đi tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, lại khẽ gật đầu, Giang Lệ Lệ bị "so" có chút bực mình, liền mở miệng.

"Lạc Trạch nói, các người chỉ có nửa giờ thôi."

Người kia vừa nghe liền gật đầu, sau đó mới mở to mắt, kêu to: "Sao cô không nói sớm. 4c Chuẩn bị tạo hình."

Giang Lệ lệ lập tức giống như búp bê mặc kệ họ tạo hình rồi trang điểm. Nửa giờ liền trang điểm thật đẹp, chuẩn bị xong cả kiểu tóc, cô có chút nghi ngờ.

Dạ phục màu tím ôm trọn vóc người hoàn mỹ của cô. de Máu tím khiến cô như biến thành một nữ thần, vừa thần bí lại trang nhã mà vẫn không mất đi vẻ mềm người cùng phong thái xinh đẹp. Mái tóc quần dài quăn rũ thả rơi xuống ngang hông cô. 73 Mọi nơi đều hoàn hảo, vô cùng quăn rũ, như chứa lực hấp dẫn trí mạng.

Mấy người thợ trang điểm, luống cuống sửa sang cho cô, tới lúc hoàn thiện cũng không nhận được giặt mình. Thật là quá đẹp, đáng vẻ thướt tha mềm mại, lại vô cùng kiêu mị.

Giang Lệ lệ mở mắt, nhìn mình trong gương, trong nháy mắt cũng mở thật to mắt. 40 Quá táo bạo rồi. ca Liền biến cô thành bộ dạng yêu mị như hồ ly tinh thể này. Váy tím cô chữ V, trước hở, sau cũng phơi trọn cả tấm lưng trần, ôm trọn thân mình cô vô cùng quăn rũ. de Nhìn xuống, trước rón lại còn

đỉnh một viên kim cương màu đỏ nữa, đây là ** trắng trợn quyến rũ mà. Chính cô nhìn cũng không nhận được mà nuốt nước miếng, cả nhà thiết kế cũng đang nhìn tới ngậy người.

"Bảo vật a, thật là quá đẹp. Đây chính là tạo hình thành công nhất trong đời tôi đó. 49 Tiểu thư, cô mau đi cho Lạc tổng xem một chút, thời gian cũng không còn nhiều." Nhà thiết kế tự hào nói.

"Có phải quá diêm dúa rồi không, hơi lộ liễu quá." Giang Lệ Lệ vẫn có chút không thích ứng được.

"Sẽ không, bộ dáng này của cô, khẳng định khiến Lạc tổng cũng phải cúi mình dưới váy cô." Nhà thiết kế khích lệ.

Giang Lệ Lệ nghe xong lời này, trong lòng liền nảy ra một ý tưởng, sau đó thân nhiên cười, nụ cười này không vội vàng cũng đã làm điên đảo mọi người. 10 Thật là đẹp, dùng từ "đẹp" cũng không đủ được.

"Được rồi, cảm ơn, tôi đi ra ngoài trước." Giang Lệ Lệ cầm lấy túi nhỏ màu trắng đi cùng bộ váy, phía trên còn thêu mấy đóa Mạn đà la.

Giang Lệ Lệ mở cửa phòng, liền trông thấy Lạc Trạch đã ăn mặc chỉnh tề. c Cô hít sâu một hơi, khoe miệng cong lên thành một nụ cười yêu mị, chậm chậm đi về phía anh, cũng không chỉ có mình anh mà còn mấy người áo đen ban nãy nữa, cũng giống anh, ăn mặc chỉnh tề. 8 Nghe tiếng giày cao gót, mọi người quay lại phía cô, Lạc Trạch cũng ưu nhã quay người nhìn lại.

Trong khoảnh khắc xoay người, máu trong người anh như đông cứng lại. 53 Đôi ưng mâu híp lại, con người cũng co rút lại, nhìn chăm chăm vào cô gái đang đi tới. 8 Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, cô là tới quyến rũ đàn ông sao? Ăn mặc thành như vậy, đến anh cũng sững sốt, cô gái này thật khiến người ta hít thở không thông mà. Chỉ cần ở khoảng cách này nhìn thấy cô, thân thể liền đã nổi lên phản ứng. 8 Nếu không phải còn ít thời gian, anh nhất định phải trừng phạt cô ngay tại đây.

Mấy gã đàn ông phía sau cũng đang đánh giá. Bọn họ đi theo Lạc Trạch, tự thấy đã gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp, ngay cả ngôi sao lớn cũng từng ngu cũng, nhưng cô gái trước mặt này đã khiến bọn họ đều nhiệt huyết sôi trào.

Lạc Trạch tuấn mi cau chặt lại, đôi con ngươi lạnh lẽo, sắc bén đảo qua, mấy gã đàn ông trong nháy mắt liền luống cuống, vội vàng cúi đầu không dám nhìn Giang Lệ Lệ nữa. Ngược lại, Giang Lệ Lệ lại rất hài lòng, tiến tới sát bên Lạc Trạch, đưa tay vòng lên cổ anh, thân nhiên cười, thanh âm mềm mại: "Như thế nào? Được không?"

Trong nháy mắt, đôi con ngươi đen chuyển sang u ám, khoe miệng Lạc Trạch khê cong lên, ôm cô vào trong ngực, như thế nào so với không mặc quần áo càng khiến người ta muốn ngừng mà ngừng không được.

"Em nói thử xem?" Tiếng Lạc Trạch khàn khàn, trầm thấp. 68 Anh ôm cô sát vào ngực để chính cô cảm thụ nó, đã vì cô mà động tình, vì cô mà cứng rắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Lệ Lệ liền đỏ lên, khoe miệng cười càng thêm quyến rũ, giống như có tình hấp dẫn anh vậy. Cô khê xoay người, cách lỏp vài quần Tây, nắm lấy cự long của anh.

"Ừ, em cảm nhận được nó."

Lạc Trạch Ưng Mâu híp chặt, không nghĩ tới cô to gan như vậy, dám trêu đùa anh, không thể không nói, chỉ cách lỏp vài vừa rồi anh thiếu chút thì hộc máu. 0 Cô gái này có bản lĩnh khiến tất cả đàn ông điên cuồng. 60 Lạc Trạch nâng cằm cô lên, đôi con ngươi u ám, nhàn nhạt mở miệng.

"Cô gái, vì em đã châm lửa nên sẽ phải trả giá đắt đó."

Giang Lệ Lệ ngược lại cười duyên ra tiếng, sau đó nhón đôi chân nhỏ, hôn lên cánh môi lạnh lẽo của anh, còn nghịch ngợm dùng cái lưỡi mềm mại thom tho đảo qua, sau đó lại nhanh chóng rời đi. Sắc mặt Lạc Trạch có chút thay đổi, dường như có chút hồng.

Lạc Trạch nhìn cô gái to gan bên cạnh, đôi ưng mâu sắc bén thay đổi, tràn ngập **, thật muốn cô, nhưng là không thể được. Lạc Trạch dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô, Giang Lệ Lệ chẳng những không sợ, lại còn cười tươi hơn.

Lạc Trạch không cho cô cơ hội đứng lại đốt lửa, mau chóng ôm cô đi vào thang máy riêng của mình, thanh âm có chút gấp gáp.

"Xuống lầu chờ tôi."

Giang Lệ Lệ thầm nói không tốt, nhưng lập tức đã bị anh ôm tiến vào thang máy. a4 Lạc Trạch hung hăng đem cô đè sát vào thành thang máy, một đôi tròng mắt đen bị ** chiếm lấy. Vào trong thang máy, anh lấy điện thoại ra.

"Đóng thang máy lại, ngay bây giờ."

Giang Lệ Lệ luống cuống, ánh mắt chuyển sang sợ hãi. e Cô bắt đầu kháng cự lại anh. Gương mặt cảnh giác âm thanh run rẩy nói: "Chớ làm loạn, thời gian không đủ."

Lạc Trạch nâng khuôn mặt nhỏ đang hoảng hốt của cô lên, anh lại thích như vậy, cô gái nhỏ, khoe miệng cong lên, tà mị cười.

"Thế nào? Tại đây mấy lần đây, cô gái, em là ở Hòa diệm sơn đùa với lửa, tính thiêu chết người sao? Phải không?" Nói xong, liền ôm lấy eo cô, để cho

hai chân dài trắng nõn của cô kẹp lấy hông anh, bàn tay cũng rất nhanh đưa ** đã sớm kêu gào, đột nhiên đâm vào.

"Ừ" a" Giang Lệ lệ không nhịn được kêu ra tiếng.

"Cô gái, đáng chết, nhớ tới nay theo sát bên anh, nếu để người khác nhìn trộm em, anh sẽ cho em biết hậu quả." Anh vừa nói vừa đẩy nhanh tốc độ, nhìn con số đang giảm dần.

Lạc trạch đem anh gương mặt tuần tú chôn ở càn cổ khiêu gọi của cô, gằm nhẹ một tiếng, mồm mọng nóng rực đều phun trào trong cơ thể Giang Lệ lệ.

Lạc trạch phóng ra chính mình, lấy trong túi một chiếc khăn tay, thay cô dọn dẹp ** đang chảy xuống, lại dùng ngón đưa vào, lung tung quấy nhiễu, đem theo một chút **, sau đó mới dùng khăn lau chùi ngón tay mình.

Giang Lệ lệ cảm tức nhìn anh, tình huống như thế cũng có thể. Bởi vì vừa trải qua hoan ái, khuôn mặt vốn quyến rũ lại thêm ửng hồng, càng lộ ra vẻ mê người.

"Lạc trạch, anh khôn kiếp." Giang Lệ lệ đứng thẳng mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lạc trạch đưa tay ném khăn vào thùng rác, khoe môi nhếch lên cười hả hê, âm thanh khàn khàn nói: "Không cần cố khiêu khích anh, phụ nữ khiêu chiến với đàn ông, người được vĩnh viễn là đàn ông."

Giang Lệ lệ một đôi mắt đẹp đã sắp phun ra lửa, nhưng Lạc Trạch lại vô cùng thỏa mãn. 6 Thật là một cô gái đẹp. a Nhìn thang máy sắp tới tầng một, anh liền ôm lấy cô chuẩn bị bước ra.

Leng keng ——

Lạc trạch ôm Giang Lệ lệ ra ngoài, mấy gã đàn ông chỉ liếc một cái liền hiểu chuyện vừa xảy ra kịch liệt thế nào, không thể không bội phục Thiếu chủ của mình.

"Đi"

"Vâng"

Lạc trạch ôm Giang Lệ lệ lên một chiếc xe xa xỉ, vừa lên xe, Giang Lệ lệ liền ngồi cách Lạc Trạch một khoảng xa, còn đang tức giận chuyện vừa rồi.

Lạc trạch nhìn cô có vẻ tức giận, không khỏi bật cười. Anh nhỏ giọng nói: "Cô gái, tốt nhất đừng hoảng một chút, đừng có tức giận, anh không ngại yêu em thêm một lần ở đây đâu. Tối đây."

Mặc dù là lời nói có ý cảnh cáo ..., nhưng lại vô cùng bắt mắt, lại hàm chứa chút cưng chiều. 6 Giang Lệ Lệ còn chưa thêm để ý tới anh, tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bĩu môi. a Nhìn cô lúc này và lúc trước, là hai kiểu quyến rũ khác nhau. 9e Trong lòng Lạc Trạch như mềm nhũn, đưa tay kéo cô sát lại, thanh âm vừa sũng ái, vừa dụ dỗ.

"Được rồi, là em chọc giận anh mà, không phải sao?" Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ, nhẹ nhàng nói, đáy mắt cũng dâng lên một mảnh dịu dàng. e Lái xe còn tưởng mình nhìn lầm nữa. Mặc dù biết ông chủ của mình đối với phụ nữ rất hào phóng nhưng cũng chưa từng thấy anh lấy lòng một cô gái như vậy. Nhưng cũng không thể không thừa nhận, cô gái này quả thật là báu vật nhân gian.

Người lái xe nhìn chằm chằm, quan sát Giang Lệ Lệ, bắt gặp ánh nhìn lạnh như băng của Lạc Trạch trong gương chiếu hậu, lập tức tiền thu hồi ánh mắt. 0 Thật là dọa người, vừa rồi giống như là dùng ánh mắt giết chết anh ta vậy, sau lưng mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Giang Lệ lệ nghe lạc trạch nói cũng đứng, liền trừng mắt nhìn anh song cũng ngồi yên trong ngực anh không phản kháng nữa, cũng không lên tiếng, thật giống một con mèo nhỏ an tĩnh nằm trong lòng chủ nhân.

Lạc trạch rất hưởng thụ cảm giác này, tay vuốt ve lọn tóc quăn của cô, lại nhìn tấm lưng trần của cô, ánh mắt tối lại lộ ra chút lo lắng. 3f Thật không muốn sống nữa sao, dám để cho cô gái của anh mặc cái loại trang phục lộ liễu thế này.

"Lạc thiếu, tới nơi rồi." Lái xe nhẹ giọng thông báo rồi nhanh nhẹn xuống bước xuống, mở cửa cho họ.

Lạc trạch bước xuống xe, Giang Lệ Lệ cũng bước theo xuống, nhìn khung cảnh trước mắt, cô lập tức nhìn ra hai chữ "sòng bạc". 3 Lạc Trạch cầm lấy tay cô, khoác vào tay anh, sau đó sải bước vào bên trong.

"Lạc trạch, anh dẫn em tới sòng bạc, định chơi bài sao?" Giang Lệ Lệ hỏi nhỏ, chỉ đủ cho anh nghe thấy.

Lạc trạch ngất nhẹ mũi cô, khẽ sát tai cô nói: "Lát nữa chỉ cần nghe lời anh thôi, biết không?"

Giang Lệ lệ nhìn lạc trạch sau đó gật đầu một cái, lạc trạch dịu dàng như vậy sao? Giang Lệ lệ không ngốc, đi theo lạc trạch nhiều năm như vậy, cô cũng trở nên thông minh hơn, biết nhìn ánh mắt người khác.

Hai người bước vào sòng bạc, không phải một nơi quá ồn ào mà ngược lại rất an tĩnh. Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ đi tới một bàn khách quý. ca Anh kéo cô qua, nói nhỏ vào tai cô.

"Bảo bối, em đặt cược đi, tùy theo em thôi. ea Thắng là của em, thua tính cho anh."

Giang Lệ lệ mở to hai mắt nhìn lạc trạch, sau đó nhỏ giọng nói.

"Lạc trạch, anh giỡn chơi cái gì vậy? Em đặt cược cái gì chứ?" Giang Lệ Lệ về mặt không thể tin nhìn anh.

Lạc trạch hôn lên má cô một cái, trấn an nói: "Ngoan, không phải là cứ nghe lời anh sao?"

Giang Lệ lệ cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn Lạc Trạch khỏ sở nói: "Nhưng em không biết đặt cược, em chỉ biết chơi xúc xắc thôi."

"Được, vậy chúng ta đi chơi xúc xắc." Nói xong liền đưa Giang Lệ lệ tới bàn chơi xúc xắc.

Giang Lệ lệ ngồi xuống, đối diện là một cô gái người nước ngoài, chỉ là sao ăn mặc cũng "tiết kiệm" như vậy chứ. Cô gái liếc mắt nhìn Lạc Trạch, cũng nhận ra anh khí vũ phi phàm. Cô nhìn Giang Lệ Lệ, quả nhiên là báu vật, dùng thứ tiếng Trung rõ ràng hỏi: "Tiểu thư xinh đẹp, cô muốn đặt cược sao?"

Giang Lệ lệ thật thà gật đầu, sau đó nhìn hai chữ lớn – nhỏ.

"Tiểu thư, đặt lớn hay nhỏ?"

Giang Lệ lệ len lén nhìn Lạc Trạch, anh chỉ cười nhạt một tiếng. Giang Lệ Lệ chỉ "lớn", lại cười cười, chỉ qua lại giữa "lớn" và "nhỏ". b9 Lạc Trạch đứng bên cạnh nhìn cô khăn trương, khoe miệng cong lên, vuốt ve tóc Giang Lệ Lệ, nhẹ giọng.

"Bảo bối, em không đặt cược đi, trời sắp sáng rồi đó." Lạc trạch đùa giỡn nói.

Giang Lệ lệ cắn răng, cầm lấy tiền trên bàn, chỉ dám lấy một ít, đặt "lớn". a Cô khăn trương tới toát mồ hôi lạnh. Bàn tay cũng vì khăn trương mà nắm chặt vào nhau, bắt đầu chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Ngoại truyện 15: Mang thai?

Giang Lệ Lệ dùng một đôi mắt xinh đẹp có thể câu hồn, gắt gao nhìn chăm chăm xúc xắc lay động cầm thật chặt trong hai bàn tay cô gái kia. Lạc Trạch liếc nhìn bộ dạng của Giang Lệ Lệ. Sau đó ngồi ở bên người cô, bàn tay che tay nhỏ bé của cô. 59 Cho cô khích lệ. Tiếng người nói.

"Mở, 456, lớn."

Giang Lệ Lệ vừa nhìn, là lớn, vội vàng ôm cổ của Lạc Trạch hô to lên.

"A, Trạch, anh xem, lớn, lớn đấy, em thắng, em thắng, chỉ là giống như hơi nhỏ một chút rồi." Gương mặt Giang Lệ Lệ hưng phấn, cũng không quản có người hay không.

Giang Lệ Lệ ngẩng đầu liếc một cái, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên, mới vừa rồi thật sự là nói quá lớn. 0 Đưa tới không ít chú ý, Giang Lệ Lệ ngượng ngừng đem đầu núp ở trong ngực Lạc Trạch. Dáng vẻ hết sức nghịch ngợm đáng yêu.

Lạc Trạch phát hiện Giang Lệ Lệ không thích hợp. Sau đó ánh mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn lướt qua quần chúng một bên, bọn họ nhất thời cũng khôi phục bình thường ai bận việc nấy. Bởi vì Lạc Trạch vừa đưa mắt, để cho bọn họ cũng biết người đàn ông này khẳng định không tầm thường, a3 Thứ thời cũng sẽ lựa chọn như vậy.

"Tiểu thư, còn tiếp tục đặt cược sao?" Cô gái mở miệng hỏi.

"Ừ, lần này đặt tiểu thôi."

Cứ như vậy, mấy vòng kế tiếp, Giang Lệ Lệ chưa từng bại một lần, cô đắm chìm trong đánh bạc, hoàn toàn không có ý thức được căn bản cũng không thích hợp. Cho đến khi Giang Lệ Lệ nói luôn miệng, thẳng không dưới hai mươi tỷ. c Người phía sau màn không thể ngồi yên.

Trong một gian mật thất, một người đàn ông, nhìn chăm chăm nhóm Lạc Trạch. 8 Sau đó lấy điện thoại ra, trượt nút gọi đi.

Giang Lệ Lệ vẫn còn mong đợi thắng thua lần này, chỉ thấy cô gái đỏ xúc xắc nhận điện thoại, nói mấy câu.

Một bên xem náo nhiệt thấy khoe miệng Lạc Trạch khẽ giơ lên, nhìn về mặt hưng phấn của Giang Lệ Lệ. 3 Sau đó ghé vào bên tai cô nói.

"Ngoan, một lát nữa sẽ dẫn em đi chỗ khác chơi."

Giang Lệ Lệ vừa nghe câu đó liền quay đầu nhìn Lạc Trạch, ánh mắt sáng lên. c Không đợi cô mở miệng nói, cô gái liền mở miệng nói: "Tiên sinh, tiểu thư, ông chủ của chúng tôi cho mời."

Lạc Trạch ôm hông của Giang Lệ Lệ, sau đó cười nhạt.

"Được."

"Xin mời"

Hai người bọn họ đi tới một gian nhìn giống như phòng bao. Giang Lệ Lệ chọc chọc Lạc Trạch nhỏ giọng hỏi: "Lạc Trạch, tình huống thế nào, mới vừa rồi thắng nhiều như vậy, hiện tại liền bị người cho mời. Anh thật giống như đã biết." Ý thức được không đúng, lúc này Giang Lệ Lệ mới phản ứng được là chuyện gì xảy ra.

Lạc Trạch khoi cằm Giang Lệ Lệ lên, giọng nói vô cùng mập mờ, môi mỏng dán chặt môi anh đào của cô, thanh âm trầm thấp nói: "Thông minh, một hồi chớ nói lung tung, làm theo lời anh bảo."

Khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ lên, liếc đầu qua, bắt gặp một cô gái tới mở cửa. 8 Giang Lệ Lệ nhìn cô gái này, không tệ, dáng dấp rất đẹp, vóc người cũng rất tốt. Cô gái liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ, sau đó chuyển chú nhìn Lạc Trạch, cười duyên nói.

"Ông chủ của chúng tôi cho mời." Nói xong thình thoảng vút mị nhãn. Giang Lệ Lệ một bên nổi da gà cũng rớt đầy đất rồi.

Lạc Trạch kéo Giang Lệ Lệ đi tới, nâng cằm cô gái lên. Sau đó gương mặt tuấn tú trở nên vô cùng tà mị, hấp dẫn, nhất là môi mỏng cực kì kêu gọi.

"Ừ, cô rất đẹp, dẫn đường thôi." Giọng của Lạc Trạch tương đối khách khí, êm ái, Giang Lệ Lệ còn tưởng rằng nghe lầm? Vội vàng nhìn mặt cô gái đang trong tình trạng hoa si ngây ngô một chút. 3 Không nhận được nhỏ giọng lầm bầm một câu.

"Mẹ kiếp, thiệt hay giả." Thanh âm của cô cũng hình như là hé cái miệng nhỏ, con muỗi cũng không nghe được, nhưng vừa vặn, đối với Lạc Trạch đã trải qua huấn luyện thể nhưng nghe rất rõ ràng.

Khóe miệng Lạc Trạch khẽ gợn lên, sau đó ghé vào bên tai Giang Lệ Lệ, thanh âm tà tử nói: "Có phải thật vậy hay không, chẳng lẽ em còn không biết sao?"

Giang Lệ Lệ nghe Lạc Trạch ghé vào bên tai mình hà hơi nói, khuôn mặt nhất thời đỏ lên. 76 Cũng không nói. Chỉ là nhìn cô gái một bên vẫn còn ngần ngại nhìn Lạc Trạch, cô bắt đầu dither dài một cái.

"Tiểu thư, làm ơn dẫn đường được không?" Giang Lệ Lệ thật sự là không chịu nổi.

Cô gái vừa nghe, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó thanh âm nhỏ: "Ừ, được, xin mời đi theo tôi." Nói qua liền đi tới trước mặt dẫn đường.

Lạc Trạch nheo tròn mắt, nhìn cô gái trong ngực đầu môi, đường cong khóe miệng càng lớn. Ba người đi tới một gian đại sảnh.

Lạc Trạch nửa hí mắt chìm ưng nhìn người đàn ông trên chiếu bạc. Mặc dù là người Trung Quốc, nhưng anh tuyệt không phải người bình thường. a Giang Lệ Lệ nhìn chung quanh một cái, cái này chẳng lẽ chính là sòng bạc tư nhân trong tiểu thuyết, không khác gì khách sạn sao? Sự khác biệt chính là chỉ có một chiếu bạc thật dài.

Người đàn ông nhìn thấy Lạc Trạch đến, sau đó khóe miệng khẽ mỉm cười, lập tức đứng dậy, đi tới chỗ Lạc Trạch.

"Xin chào, tôi là chủ kinh doanh sòng bạc - Lăng Hạo."

Lạc Trạch chỉ gật đầu một cái. d Thanh âm dập khuôn, nói.

"Lạc Trạch"

Lăng Hạo hơi sững sờ nhìn người đàn ông, nhưng ngay sau đó khôi phục. Sau đó nhìn Lạc Trạch nói.

"Không biết có thể xin Lạc tiên sinh đánh cuộc một ván với tôi không?" Lăng Hạo nói rất lễ phép.

Khóe miệng Lạc Trạch khẽ gợn lên, không có trực tiếp trả lời Lăng Hạo, chỉ hơi hơi cúi người, ở bên tai Giang Lệ Lệ nói, thanh âm đủ để mấy người nghe.

"Bảo bối, còn muốn chơi không?"

Giang Lệ Lệ sững sờ, tình huống thế nào, để cho mình đánh cuộc, Giang Lệ Lệ nghi vấn nhìn Lạc Trạch, nhưng từ trong ánh mắt của anh cô xem thấy an tâm, nghĩ tới mới vừa rồi anh nói, nghe lời anh nói mà làm, cô khẽ gật đầu, thanh âm quỵến rũ nói.

"Được."

Lúc này Lăng Hạo mới chú ý tới sự tồn tại của Giang Lệ Lệ, Lăng Hạo nhìn Giang Lệ Lệ, trong nháy mắt hoảng hồn. cf Ấn tượng đầu tiên chính là quá đẹp, tự nhận là cô gái bên cạnh mọi người đều là cực phẩm, lúc này nhìn thấy Giang Lệ Lệ anh mới biết cái gì gọi là mỹ nhân.

Giang Lệ Lệ cảm giác đến ánh mắt nóng rực của anh, nhích lại gần trong ngực Lạc Trạch. a Lạc Trạch cũng không có động khí, chỉ là động khước miệng, nhìn về mặt ái mộ của Lăng Hạo mở miệng nói.

"Ông chủ Lăng, có thể bắt đầu chưa?" Thanh âm của Lạc Trạch lạnh nhạt chất vấn.

Lăng Hạo lúc này mới từ từ lấy lại tinh thần, xin lỗi liếc mắt nhìn Lạc Trạch sau đó làm tư thế xin mời.

"Lạc tiên sinh, mời."

Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ đi tới chiếu bạc hào hoa. 6 Ánh mắt Lăng Hạo cuối cùng vẫn còn rơi vào trên người của Giang Lệ Lệ. 8 Vóc người hoàn mỹ, khiến Lăng Hạo nuốt nước miếng một cái. bb Thân thể thể nhưng nổi phản ứng. Anh cần phải lấy được cô gái kia. 3 Bây giờ còn chưa phải lúc.

Hai người ngồi ở trên chiếu bạc, Lăng Hạo chau mày lại nhìn đối diện người động lòng, thể nhưng cho cô đến chơi. Giang Lệ Lệ ngồi ở trên ghế, liếc Lăng Hạo đối diện một cái, sau đó liếc Lạc Trạch một cái, sau đó đem thân thể chuyển đến gần Lạc Trạch, tựa vào trên lỗ tai anh, nhỏ giọng nói.

"Lạc Trạch, cái này em sẽ không chơi, nhìn cũng chưa từng nhìn qua, chơi như thế nào?" Giang Lệ Lệ khỏ sở nói qua. Nhưng một động tác này của cô kích thích Lăng Hạo đối diện. Anh nhìn Giang Lệ Lệ vóc người hoàn mỹ, cùng làn da lửa lò mềm mịn sau lưng đến có thể chảy nước, anh cũng cảm giác nhiệt huyết sôi trào, nuốt nước miếng một cái, cón động yết hầu.

Tất cả đương nhiên cũng không có thể tránh được ánh mắt của Lạc Trạch, chỉ là anh nửa hí mắt, liếc sau lưng Giang Lệ Lệ một cái, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

"Không có việc gì, anh dạy cho em."

"Ông chủ Lăng, có thể bắt đầu chia bài rồi."

Lăng Hạo thu hồi ánh mắt, sau đó liếc nhìn cô gái vừa rồi mở cửa vì bọn họ, sau đó nói.

"Chia bài"

Cứ như vậy, phát mấy lần. Giang Lệ Lệ nhìn bài hoa trên bàn. Đây không phải là phác khác sao? Năm sáu bảy tám. 93 Lần lượt?

Lăng Hạo liếc mắt nhìn lá bài tẩy của mình, sau đó lộ ra nụ cười tình thế bất buộc. b0 Sau đó dùng gương mặt dịu dàng nhìn Giang Lệ Lệ.

"Tiểu thư, cô đặt cược đi."

Giang Lệ Lệ liếc nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch ghé vào tai Giang Lệ Lệ, sau đó nhàn nhạt nói mấy chữ.

Giang Lệ Lệ gạt đầu một cái, sau đó mặt thẹn thùng nhìn Lăng Hạo, cái nhìn này không nhìn nữa, vừa nhìn thể nhưng để cho anh liên hồn cũng mất.

"Tôi xúi bầy" Nói qua liền đem tiền hai bên mình đẩy qua, đẩy hai cái không có thôi động, khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ lên, tức giận, thì cho cô đẩy tới rồi.

Giang Lệ Lệ đỏ mặt liếc Lạc Trạch một cái, chỉ nhìn thấy khước miệng anh mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Lăng Hạo nhìn Giang Lệ Lệ sau đó mở miệng nói.

"Lạc tiên sinh, anh sáng suốt, ngưỡng mộ đã lâu. Chỉ là, chúng ta đánh cuộc một thứ khác. 3b Tôi lấy cái sòng bạc này đánh bạc cùng anh. 38 Thắng chính là của anh." Lăng Hạo nói rất có nắm chắc.

Lạc Trạch nhếch nhếch tuấn lãng mày, sau đó cong khước miệng, vuốt ve môi đỏ mọng của Giang Lệ Lệ, thanh âm càn rỡ nói.

"Nếu thua?"

Lăng Hạo nhìn ngón tay Lạc Trạch tay xẹt qua môi đỏ mọng của Giang Lệ Lệ, đôi mắt anh có chút đỏ lên.

"Tôi muốn cô gái này."

Thân thể Giang Lệ Lệ run lên, sau đó một đôi mắt đẹp cảm tức nhìn Lăng Hạo, choáng nhà, muốn cô? Nếu như ánh mắt có thể giết người, đoán chừng người đàn ông Lăng Hạo kia đã chết rất nhiều lần? Giang Lệ Lệ níu chặt lấy ống tay áo của Lạc Trạch. c Lo lắng nhìn Lạc Trạch, hi vọng anh có thể cự tuyệt. 5 Nhưng lại để cho cô thất vọng.

"Tốt, mở bài." Khước miệng Lạc Trạch nhếch lên nụ cười lãnh khốc.

Giang Lệ Lệ không thể tin nhìn Lạc Trạch, nhưng anh cách mình gần như vậy, cũng không nhìn mình.

Lăng Hạo vừa nghe, sau đó phiên bài. Nhìn Giang Lệ Lệ, khóe môi nhếch lên nụ cười thắng lợi.

Khóe miệng Lạc Trạch khẽ cau. Sau đó ghé vào bên tai Giang Lệ Lệ nói.

"Bảo bối, mở bài."

Giang Lệ Lệ nhìn tấm bài bị mình đè ép, hít sâu một hơi, sau đó đem nó lật lên. Mắt Giang Lệ Lệ cũng đáng giá.

Làm sao lại như vậy? Cô lớn tiếng nói. 3 "Ai da, đồng hoa thuận."

Mặc dù cô không có chơi đùa, nhưng nhìn Đồ Thần điện ảnh gì đó, vẫn còn nhận biết được. 6 Lăng Hạo nhìn Giang Lệ Lệ thì ngược lại lá bài tẩy, sắc mặt một hồi trắng, một hồi đen. b5 Anh cảm tức nhìn Lạc Trạch thanh âm âm lãnh nói.

"Mẹ kiếp, anh chơi bản." Lăng Hạo kêu một tiếng, lập tức lao ra rất nhiều người bao quanh bọn anh.

Giang Lệ Lệ có chút sợ, Lạc Trạch cảm thấy cô run rẩy, tuần mỷ nhú lại, một đôi mắt chim ưng khóa người đàn ông đối diện đang hả hê. 3b Một đôi mắt chim ưng tàn mát ra âm chí hung ác lệ.

"Ông chủ Lăng, anh xác định, những thứ này cũng người của anh." Lạc Trạch nói một câu lạnh nhạt, khiến Lăng Hạo đối diện ngây ngẩn cả người, chỉ chớp mắt phát hiện những người cảm sung đều nhắm ngay anh. Anh cả kinh. Sau đó nhìn Lạc Trạch, gương mặt không tin, trong miệng lẩm bầm.

"Không thể nào, không thể nào. Những người đó của tôi?"

Lạc Trạch ôm lấy Giang Lệ Lệ đứng lên, sau đó con mắt mị hoặc quét qua Lăng Hạo, thanh âm hung ác lệ âm lãnh nói: "Ông chủ nói cho anh biết, đừng tại sau thân tôi tẩy máy tay chân." Nói qua liền ôm lấy Giang Lệ Lệ rời khỏi phòng. Những lời này nghe ra, anh sẽ không giết anh ta.

Giang Lệ Lệ ngồi trên xe, từ từ lấy lại tinh thần, nhưng cô không muốn nói chuyện, tình huống thế nào? Như thế nào giống như điện ảnh. Lạc Trạch kéo cả vạt của mình, nhìn cô gái một bên giận dữ. Anh khẽ phác hoạ khóe miệng. Cánh tay dài duỗi ra liền đem cô mang tới, nâng eo của cô, để cho cô ngồi ở trên đùi của anh.

Giang Lệ Lệ cả kinh. b "Này, làm gì vậy?" Cô tức giận, khuôn mặt nhỏ nhìn chăm chăm Lạc Trạch mặt vừa lòng. e Thật muốn bẻ gãy gương mặt này.

Giang Lệ Lệ nhìn cửa sổ phía sau xe, căn bản là lựa chọn bỏ rơi anh. Ánh mắt tự nhiên. Nhưng vẫn không giấu diếm được tức giận nơi đáy mắt.

Giang Lệ Lệ biết lá bài tẩy căn bản là Thuận Tử, lúc nào thì bị anh đổi. Còn có ánh mắt của người đàn ông kia nhìn mình, nếu như là dĩ vãng, Lạc Trạch đã sớm bắt người nuốt sống rồi. 4Cô không phải người ngu, cô dĩ nhiên biết anh là đang lợi dụng vẻ đẹp của cô. 9 Thật là làm cho người ta bất ngờ, anh đến tốt cùng thì lúc nào thu mua cô gái chia bài. Trời ạ, lại dưới mí mắt cô xảy ra loại chuyện như vậy, cô hoàn toàn không biết, thậm chí còn là cuối cùng tự mình nghĩ ra. Rõ là. 7 Im lặng, giờ phút này cô thật không biết nói gì? Mới vừa rồi giống như nhìn thấy cô gái kia lên phía sau xe. Rốt cuộc là biết từ trước, hay mới vừa rồi mới biết. 6 Nếu như là mới vừa rồi, Giang Lệ Lệ thật không thể không bội phục Lạc Trạch, choáng nha, lúc cô còn trẻ tuổi, làm sao lại lựa chọn chọc cô, khi đó thật đúng là nhiệt huyết trẻ tuổi, nếu nói nghĩa khí bạn bè. c Suy nghĩ một chút cô hối hận đến nổi ruột trong bụng xanh lè rồi. 3c Hiện tại gương mặt cô hối hận. Thật là hối hận không kịp, Tuyệt Thần, hiện tại mới khắc sâu cảm thấy, cậu hại chết tớ rồi.

{Tuyệt Thần: sẽ không, về sau cậu sẽ cảm tạ tớ đấy. Hi hi}

Lạc Trạch nhìn trên mặt cô biến đổi muôn màu muôn vẻ, nhưng không có vẻ mặt hài lòng. aAnh không vui cau mày. 3Anh nắm cằm của cô, cúi xuống ép buộc cô nhìn chăm chú anh. 3e Giang Lệ Lệ dùng một đôi mắt đẹp quật cường nhìn Lạc Trạch. Người cả gan khiêu khích.

Lạc Trạch nhìn bộ dạng lạnh nhạt của cô, lòng mày vô cùng không vui nhú lên, anh nắm cằm cô, dùng sức mấy phần. Thanh âm đè nén hỏi.

"Em đang nghĩ cái gì? Hử?"

Giang Lệ Lệ nhìn anh, đáy mắt một mảnh lạnh lùng quen thuộc, không có tâm tình gì, duy nhất nhìn ra chính là cô bất mãn vô cùng. 4e Cực kỳ bất mãn.

"Không nghĩ cái gì? Lạc thiếu suy nghĩ nhiều." Giang Lệ Lệ dùng thanh âm lạnh nhạt. Nói chuyện đều có chứa bài xích, điều này làm cho Lạc Trạch vô cùng khó chịu, anh nhìn xương quai xanh của Giang Lệ Lệ, một đường xuống phía dưới, đáy mắt một mảnh u ám. 25 Cô gái này tùy thời tùy chỗ đều có thể quyến rũ đàn ông, thật đáng chết.

Khóe miệng Lạc Trạch mị hoặc cong lên, bàn tay nắm cằm cô, theo xương quai xanh của cô một đường xuống phía dưới. Giang Lệ Lệ cả kinh, tay nhỏ bé của cô vội vàng bắt được bàn tay đang tác quái của Lạc Trạch. Gương mặt Giang Lệ Lệ tức giận.

"Anh làm gì đấy? Đàng hoàng một chút, đừng đụng tôi." Giang Lệ Lệ phát hỏa khi.

Lạc Trạch chau mày lại, thanh âm có chút lạnh lẽo quét qua đường phở.

"Em đang ra lệnh cho tôi sao?"

Giang Lệ Lệ cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, ngẩng cái cằm lên.

"Dạ, chính là nói chuyện với ngài đây? Ngài không có nghề nhặng."

Lạc Trạch hiểu rõ, gương mặt tuần tú từ từ trở nên sưng mủ, không biết đang nháo khó chịu cái gì. f Vốn là tâm tình rất tốt, bị cô nhiễu loạn hoàn toàn.

Bàn tay anh bình thản vuốt bụng Giang Lệ Lệ, một cái tay khác nắm bả vai của cô. Một đôi mắt chim ưng nguy hiểm nửa hí.

"Rốt cuộc em đang náo khó chịu cái gì với tôi." Thanh âm của Lạc Trạch có chút lạnh, nhưng cất giấu chút bất đắc dĩ.

Giang Lệ Lệ nhìn gương mặt tuần tú từ từ trở nên sưng mủ, cô không nói. Một bộ dáng vẻ bình thản, còn có, cô thể nhưng không nói lời nào. Điều này làm cho Lạc Trạch vô cùng tức giận.

Cả người anh tản ra hơi thở lạnh lẽo.

"Nói chuyện."

Giang Lệ Lệ ngược lại càng lúc càng lớn mật, một đôi mắt đẹp mở thật to. b Rõ ràng chính là đang gây hấn với anh. Cầm hất thật cao.

Lạc Trạch nhìn cô hoàn toàn không thấy cảnh cáo của anh, khóe miệng của anh hơi giơ lên, khẽ động ra nụ cười tà tử.

"Không nói sao? Rất tốt."

Giang Lệ Lệ nhìn khóe miệng Lạc Trạch là nụ cười tà tử không chút kiêng k, trong lòng cô không nhịn được rung mình ớn lạnh. 43 Người đàn ông này lại đang nghĩ cái gì? Khóe miệng cười, thật sự là lộ rõ rồi. Giang Lệ Lệ lập tức muốn thoát khỏi trên đùi của anh, làm gì mà mình vừa bắt đầu nảy sinh, liền bị người đàn ông này bóp chết rồi.

"Mở tường gỗ cách âm ra" Lạc Trạch ra lệnh. Đã nhìn thấy Giang Lệ Lệ sau lưng từ từ tuột xuống. Giang Lệ Lệ thầm nói không tốt.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, thanh âm có chút run rẩy nói.

"Anh, anh đừng làm loạn."

Lạc Trạch nhìn về mặt từ ban đầu trấn định lạnh lùng thay đổi thành có chút ứng phó không kịp, anh rất thương thức quá trình này. 99 Bàn tay Lạc Trạch theo phía sau lưng của cô từ từ tuột xuống. Bởi vì thiết kế này của quần áo, để cho anh rất dễ dàng xuống tay. e Y phục này cũng không phải là không có chỗ tốt.

Giang Lệ Lệ cảm thấy sau lưng mình có một bàn tay ấm áp vuốt ve qua lại. 6 Lần đầu tiên cô hận thấu bộ y phục này. Còn không bằng không mặc rồi.

"Lạc Trạch, anh, anh đừng làm loạn, tôi cho anh biết, này, đây chính là trong xe." Giang Lệ Lệ bởi vì sợ hãi đều có chút thất kinh rồi, một ngày đã muốn cô hai lần, cô thật không còn hơi sức để làm rồi. Nhưng nhìn tình huống như thế, cô cảm thấy rất nguy hiểm, bởi vì cô đã cảm thấy cây gậy sắt nhỏ đang kêu ồn ào rồi. cc Cô, khóc không ra nước mắt.

Khóe miệng Lạc Trạch tà tử khẽ giơ lên, trong lời nói tất cả đều là **.

"Tôi không muốn làm loạn, còn không bằng, nếu em đã bảo tôi làm loạn, cũng có thể."

Giang Lệ Lệ muốn học máu, lời nói không biết xấu hổ như vậy, anh cũng có thể nói ra miệng được. Khuôn mặt Giang Lệ Lệ bị anh chọc tức, từng trận ửng đỏ. Kim nén.

Giang Lệ Lệ cảm thấy nhìn anh, cảm giác trên người đột nhiên có một hơi lạnh lẽo, tròng mắt vừa nhìn, không biết khi nào Lạc Trạch đã đem lễ phục trên người cô cời xuống, trên người ** hoàn toàn triển lộ ra. Cô thật rất hận bộ y phục này, bởi vì thiết kế quần áo, không có mặc áo lót, dán chặt thân thể. ec Cũng làm cho Lạc Trạch có cơ hội.

"A Lạc Trạch, anh" Đôi tay Giang Lệ Lệ ôm ngực, chống đỡ trên người mình **, hoàn toàn là phản ứng tự nhiên. Nhưng da thịt lộ ra ngoài, nhìn qua lại càng làm cho người ta muốn tới ăn cô.

Giang Lệ Lệ đỏ mặt, một đôi mắt đẹp gât gao nhìn chăm chăm Lạc Trạch, Lạc Trạch nhìn cô da thịt bởi vì chống đỡ mà trắng nõn, tròng mắt đen anh trở nên tối tăm không ánh sáng. 6 Cố hòng không tự chủ cồn động một phen.

"Cô gái, em đang đùa với lửa." Lạc Trạch nhìn một mảnh da thịt trắng như tuyết kia, thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo lực kêu gọi.

Giang Lệ Lệ cắn môi mím, cô đang đùa với lửa? Phải nói là anh đang **.

"Lạc Trạch, cảnh cáo anh, chớ làm loạn." Thanh âm của Giang Lệ Lệ là cắn răng nghiêng lợi.

Lạc Trạch nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng, sắp cầm giữ không được rồi. Ấn đầu của cô, chính xác bắt đôi môi đỏ mọng làm nhảm của cô.

"Lạc umh"

Cánh môi của Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch hoàn toàn ăn vào trong bụng, ngay cả uy hiếp cũng không kịp, cũng bị anh che kín. Đôi tay nhỏ bé dùng sức đánh. Nhưng là chút hơi sức này, còn không bằng nói là xoa bóp cho Lạc Trạch.

Lạc Trạch hôn Giang Lệ Lệ thật sâu, bàn tay cũng không đành lòng vuốt ve trên dưới. Giang Lệ Lệ từ từ đắm chìm ở trong động tác hôn bá đạo, tay đang đánh anh bắt đầu từ từ trở nên vô lực, đôi tay bắt đầu vòng trên cổ Lạc Trạch, từ từ đáp lại anh. Không thể không nói, công phu ** của Lạc Trạch là tuyệt thế thần công.

Lạc Trạch nửa hí mắt nhìn khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ bừng, bắt đầu từ từ ngheh hợp mình, động tác của anh càng thêm can rở. Cho đến khi lõi cự bá của mình ra, nhắm ngay u cổ của cô. Đột nhiên tiến vào.

"Ừm ừ" Giang Lệ Lệ rên rỉ lại bị Lạc Trạch ngăn ở trong miệng.

Giang Lệ Lệ mở choàng mắt, thân thể bị lấp đầy, thân thể lập tức liền mềm nhũn, đem trọn người nằm trong ngực Lạc Trạch.

Lạc Trạch lật người đem cô áp ở trên ghế. 6 Sau đó bắt đầu động dục thân thể của mình. Vài sợi tóc rủ trên trán theo động tác của anh nhảy múa, đung đưa. f Bỏ thêm vào mấy phần tà khí.

Giang Lệ Lệ cắn môi môi, tận lực không để cho mình phát ra âm thanh, bởi vì cô có thể cảm thấy xe đang hơi rung chuyển, điều này làm cho cô làm sao mà chịu nổi.

Lạc Trạch nhìn đáng vẻ cô hết sức ảm đạm, trong lòng khê đau, anh ghé vào lỗ tai của cô, thanh âm đầu độc nói.

"Ngoan, kêu ra, buông thả mình, tôi thích nghe."

Thanh âm khàn khàn tràn đầy hấp dẫn mị hoặc của Lạc Trạch vang lên bên tai Lệ Lệ, cộng thêm Lạc Trạch chọt động thân, Giang Lệ Lệ cuối cùng cũng kêu thành tiếng.

"A" Giang Lệ Lệ không chịu nổi thanh âm đầu độc lòng người của Lạc Trạch, tăng thêm ra ngoài, đồng thời chính mình cũng thật rất thoải mái.

"Ngoan, thật là dễ nghe." Lạc Trạch hài lòng cười một tiếng, phần thưởng là hôn đôi môi bị cắn đỏ bừng của cô.

Cứ như vậy, ở trên đường về khách sạn, một vòng xe ven cứ như vậy xảy ra. Phía sau xe, theo sát, biết xe rung chuyển. 6 Cũng biết chuyện gì xảy ra bên trong. Cho nên như chuyện đương nhiên giữ vững khoảng cách nhất định.

Trở lại khách sạn, cả người Giang Lệ Lệ đều co quắp, Lạc Trạch coi tây trang của mình xuống, bao lấy nửa người trên của Giang Lệ Lệ. e Hạ thân còn có lẽ phục, cô bị Lạc Trạch ôm đi vào khách sạn. Một khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, thở từng ngụm từng ngụm, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết chuyện gì xảy ra. 3 Sau lưng còn có cô gái ở song bài theo sát, ánh mắt đầy dâm ky.

Lạc Trạch dùng vẻ mặt cung chiêu nhìn cô gái tựa vào ngực mình, khoe miệng khê giờ lên, đi vào thang máy, chạy thẳng tới phòng. Cô gái thấy thể liền muốn theo sau, lại bị thủ hạ một bên ngăn lại.

"Tiểu thư, chúng tôi dẫn cô trở về phòng, một hồi Lạc thiếu sẽ tự mình gặp cô." Một người đàn ông nói rất lạnh nhạt.

Cô gái nhìn thang máy khép chặt, gương mặt không cam lòng, nhưng cũng đi theo bọn họ trở lại phòng khách. Chờ đợi Lạc Trạch gọi.

Giang Lệ Lệ nằm trong ngực Lạc Trạch, cọ sát đầu, thanh âm khàn khàn nói: "Tôi muốn tắm." Thật khó chịu, tất cả đều là mồ hôi.

"Tốt, tôi dẫn em đi tắm."

Lạc Trạch ôm cô vào phòng tắm, xả một bồn nước, thử nước ấm, sau đó kéo sạch sẽ bỏ cô vào trong, mỗi một động tác cũng có thể nhìn ra được anh rất cẩn thận, rất sợ đụng hư cô gái này. 0 Động tác êm ái vô cùng.

Giang Lệ Lệ nằm vào trong bồn tắm, cô thoải mái ưm một tiếng. Sau đó mặc cho Lạc Trạch vì cô lau chùi thân thể. c Giang Lệ Lệ mở mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó nói.

"Tôi muốn tháo trang sức, trên mặt trang điểm đậm thật khó chịu."

Lạc Trạch nhìn trên mặt cô trang điểm đậm, cũng nhú nhú mày, sau đó vuốt ve mái tóc dài của cô nói: "Ừ, được, tôi đi cho em làm." Nói qua liền rời khỏi phòng tắm.

Giang Lệ Lệ nằm ở trong bồn tắm, thật là thoải mái, gian phòng này là chuyên dụng, chưa từng có người dùng qua. Dĩ nhiên dùng qua cũng là Lạc Trạch sử dụng. 7 Cảm giác đột nhiên buồn nôn, che miệng kiềm ọe mấy tiếng.

Giang Lệ Lệ tắm xong, vây quanh khăn tắm, hơi sức cũng khôi phục không ít, cô cầm tinh dầu Molly lên thoa trên người mình. 4e Đây chính là loại cô thích nhất. Có thể làm cho da mình như da em bé. Hi hi.

Giang Lệ Lệ cầm máy sấy tóc, sấy khô tóc của mình. Ngâm nga ca khúc.

Trong phòng, cô gái thẹn thùng đứng ở trước mặt của Lạc Trạch, nhìn ra cô hơi khấn trương, Lạc Trạch ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, tay phải đang kẹp một gốc cây thuốc lá, hút một hơi, dáng vẻ thật là cực kỳ hấp dẫn mỹ hoặc. Khói tỏa ra khiến cô gái thần mê điên đảo. Cô gái đứng ở trước mặt Lạc Trạch, một trái tim hưng phấn khấn trương. a Nhưng nghe thanh âm trong phòng tắm truyền tới, đáy mắt chợt lóe lên ghen tỵ.

"Tối nay, cô có công lao rất lớn, nói đi, muốn cái gì?" Lạc Trạch nhìn về mặt thẹn thùng của cô gái, khoe miệng khẽ giơ lên, anh rất rộng rãi mở miệng.

Cô gái vừa nghe, cực kỳ hưng phấn, sau đó ngẩng đầu nhìn Lạc Trạch, không xác định hỏi một câu.

"Thật yêu cầu gì cũng có thể. b8 Cái gì anh cũng có thể thỏa mãn em?" Cô gái xác định một phen, mở miệng lần nữa.

Lạc Trạch nhìn cô gái, khoe miệng phác hoạ, không ngờ lại không tin mình.

"Dạ, chỉ cần cô nói ra miệng, tôi liền đồng ý." Anh đáp.

Không đợi cô gái mở miệng, thanh âm nặng nề của Giang Lệ Lệ truyền tới từ phòng tắm.

"Cô ấy muốn làm phụ nữ của anh." Giang Lệ Lệ vây quanh khăn tắm đi ra, không chút để ý trong phòng còn có người khác. Bởi vì là cô gái. Từ trong đáy lòng cô ghét cô gái này.

Giang Lệ Lệ da thịt mềm mại, bỏ phần trang điểm đậm, trở nên xinh đẹp. Tự nhiên hào phóng. Tóc dài hơi ướt tùy ý xõa ra. Giang Lệ Lệ đi tới bên giường ngồi xuống cảm nỡ phẩm dưỡng da bôi trên mặt mình.

Cô gái nhìn Giang Lệ Lệ, cùng cô gái xinh đẹp vừa rồi hoàn toàn khác nhau, cô như vậy, thật là linh khí, không nhiễm một hạt bụi. Mí thanh mục tú, tuyệt đối là cô gái Phương Đông.

"Dạ, cô ấy nói rất đúng, em muốn làm phụ nữ của anh, người tình cũng có thể." Cô gái lớn gan nhìn Giang Lệ Lệ khiêu khích, nói qua.

Giang Lệ Lệ thả lại mỹ phẩm dưỡng da, tháo khăn tắm của mình ra, quần ngủ rất rộng rãi. Sau đó nhìn cô gái lom lom nhìn mình, khoe miệng khẽ mỉm cười, sau đó đi tới, liếc mắt Lạc Trạch một cái, nhìn cô gái nói.

"Không phải cô đem tôi làm thành quân xanh chứ? Lần này là tôi tới, lần sau chính là cô gái khác, cô cũng thần hồn điên đảo với anh ấy rồi, chẳng lẽ không thấy qua cô gái xinh đẹp anh ấy muốn. b Tôi là một người trong đó, đừng nhìn tôi cảm tức như vậy. Chỉ là, nói thật, đúng là có chút tư cách, nếu như một năm thấy một lần, cô có thể không? Phụ nữ của anh ấy nhiều đến một ngày thấy một, một năm cũng thế đều có thể nhìn thấy cô." Giang Lệ Lệ nói không sao cả.

Ngược lại cô gái nghe xong khuôn mặt lại trắng bệch, Lạc Trạch ngược lại rất có hăng hái nhìn Giang Lệ Lệ, anh vẫn thật không nghĩ tới cô gái này thế nhưng lại nói cái yêu cầu này. Có chút ngoài dự liệu. Chỉ là hành động của Giang Lệ Lệ làm cho anh thật tò mò.

Cô gái nhìn Giang Lệ Lệ cắn cắn môi, giống như là làm quyết định rất lớn, khom người giống như chào Lạc Trạch.

"Xin anh muốn em đi."

Giang Lệ Lệ đầu tiên là sững sốt, sau đó mặt đùa giỡn nhìn Lạc Trạch, cô rất tò mò đợi nói thế nào.

Lạc Trạch nửa hí mắt chìm ưng, không có nhìn cô gái trước mắt, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Giang Lệ Lệ vừa xuất dục. Cô ấy là về mặt gì. 3 Nét mặt xem kịch vui. Đã như vậy có thể không để cho cô như nguyên không? Nhất là dáng vẻ bàng quang của cô, kích thích đến anh. 6 Con người nhũ lại thật chặt. a Duỗi bàn tay, liền đem cô gái ôm vào trong ngực của mình. Cô gái cả kinh, nhưng lại thật vui mừng nhìn Lạc Trạch.

"Vậy sao? Có thể muốn cô." Lạc Trạch nhàn nhạt mở miệng, ngón tay chọn cầm cô gái, thanh âm mập mờ nói qua.

Giang Lệ Lệ khẽ nhũ mày, trong lòng tức giận, Giang Lệ Lệ không nên kích động, không thể kích động, thời gian 5 năm, mày học được cái gì? Lấy ra tinh táo, lạnh nhạt đối mặt tất cả.

"Có thật không? Cảm ơn." Cô gái vòng trên cổ Lạc Trạch, nằm ở trong ngực anh dịu dàng nói.

Giang Lệ Lệ lần đầu tiên nhìn thấy cô gái như vậy. Minh làm sơ làm sao lại chán ghét anh như vậy, còn chạy trốn? Cô một hồi cảm giác vô lực, mắt tròn trắng, đi tới bên giường, bắt đắc dĩ ngồi xuống, cảm điện thoại nhà lên.

"Này, Xin chào, xin giúp tôi mở một gian phòng, có thể. Ừ. 64 Vậy đi, tôi ở phía trên đợi. ce Tốt." Giang Lệ Lệ liếc nhìn mã số gian phòng này một cái. a3 Cũng không xa thôi.

Sắc mặt của Lạc Trạch thay đổi hoàn toàn. 3b Một đôi mắt tản ra hơi thờ ngụy hiểm. 5 Giang Lệ Lệ cúp điện thoại, liền chuẩn bị rời đi.

"Chơi vui vẻ nhé. b Đi trước. 2Chớ "Tình Tẩn Nhân Vong". Phụ nữ của anh còn có rất nhiều đấy?" Giang Lệ Lệ cười nhạt một tiếng, làm thủ thế bái bai. 3 Liền muốn xoay người rời đi.

"Đứng lại, trở lại, ngủ ở nơi này." Lạc Trạch dùng thanh âm âm lãnh truyền đến từ phía sau lưng.

Giang Lệ Lệ chau mày lại, xoay thân thể lại nhìn Lạc Trạch, sau đó thanh âm có chút khốn quẫn nói: "Hả? Xem các người biểu diễn à?"

Lạc Trạch nâng cằm cô gái trong ngực lên, thanh âm mỉa mai nói: "Em không để ý chứ?"

Cô gái giờ phút này cũng đã không có hồn, gật đầu một cái, Giang Lệ Lệ sững sờ, cô gái này đầu óc có vấn đề rồi. 7 Trúng tà rồi. Thế nhưng gật đầu.

"Nghe sao? Không ngại." Lạc Trạch liếc qua Giang Lệ Lệ một bên, nói.

Giang Lệ Lệ nắm tay nhỏ bé, sau đó hít sâu một hơi, đi tới, ngồi ở ghế sa lon đối diện Lạc Trạch, sau đó thanh âm lạnh lùng, kể từ sau khi quan hệ của hai người hòa hoãn, đây là lần đầu tiên Giang Lệ Lệ thay đổi lạnh lùng lạnh nhạt giống như trước đây.

"Tốt, xin tiếp tục." Thanh âm của Giang Lệ Lệ lạnh lẽo lạnh nhạt nói qua.

Lạc Trạch nhíu con ngươi lại, bàn tay vuốt ve bộ ngực lớn của cô gái. d Chọc cho cô gái yêu kiều một tiếng. Giang Lệ Lệ không nhịn được rung mình ớn lạnh. Thật tiện.

Cô gái hình như là cao thủ, cổ gồng lớn nhất trên choker Lạc Trạch, Lạc Trạch nhìn cô gái trong ngực mình, nhíu mắt nguy hiểm lại. Tung người đè cô dưới thân, cô gái đã lộ ra trọn vẹn rồi. bđ Còn kém tiến vào.

Giang Lệ Lệ chỉ nhàn nhạt nhìn về mặt cô gái, cũng chính là nét mặt kia, có thể để cho cô chú ý. 6 Nhưng là tay nhỏ bé của mình đã sớm nắm quyền rồi. bb Cô không được.

Lạc Trạch nhìn gương mặt Giang Lệ Lệ nhẩn nại, câu khoe miệng, nhìn cô gái phía dưới đã chuẩn bị tốt, thanh âm dịu dàng nói.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Cô gái chột gật đầu. Đã mong đợi thật lâu. Một đôi mắt ái mộ nhìn Lạc Trạch.

Lạc Trạch đẩy hai chân của cô gái ra, thời điểm chuẩn bị tiến vào, Giang Lệ Lệ ở một bên cũng không nhịn được.

"Nôn nôn" Giang Lệ Lệ che miệng nôn ọe ra tiếng, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, phun một phen. Thật phun ra. Giang Lệ Lệ còn tưởng rằng là ăn đồ khốn nạn gì rồi.

Lần nữa đi ra, hai người còn giữ vững tư thế kia, nhìn cửa phòng tắm, Giang Lệ Lệ sững sờ một chút, sau đó hào phóng nói.

"Ngại quá, dạ dày không thoải mái, tôi không định quấy rầy hai vị đâu." Nói qua liền vuốt cánh môi của mình, chuẩn bị rời đi.

Khi Giang Lệ Lệ đứng chạm tay cầm cửa, thanh âm âm chí hung ác lệ của Lạc Trạch vang lên.

"Cút."

Giang Lệ Lệ do dự mấy giây, nhưng cuối cùng vẫn dùng tay mở cửa, mới vừa mở ra một cái khe hở, mình liền bị kéo vào vòng ôm quen thuộc.

Giang Lệ Lệ néo lông mày nhìn Lạc Trạch nói.

"Làm gì."

Lạc Trạch hung hăng lôi cánh tay Giang Lệ Lệ, liếc cô gái nhếch nhác trên đất một cái.

"Cút."

Cô gái giật mình, nhậy y phục trên đất của mình lên, vội vàng đi tới cửa, vẫn không quên trừng mắt liếc Giang Lệ Lệ. Mắt Giang Lệ Lệ tròn trắng, có quan hệ với cô sao?

Lạc Trạch đem cô đè ở trên cửa. fĐưa tới tiếng đóng cửa nặng nề, Giang Lệ Lệ chỉ cảm thấy một hồi đau nhức sau lưng, cảm tức nhìn Lạc Trạch.

"Thế nào? Cảm thấy buồn nôn?" Lạc Trạch nâng cằm của cô nói.

"Đúng." Thật ra thì cô cũng không biết chuyện làm sao, làm sao lúc đó lại nôn ọe. Nhưng từ mặt mũi, cô quyết cường thừa nhận.

Lạc Trạch cắn hàm răng, một đôi mắt sắc bén nhìn khuôn mặt tươi cười của Giang Lệ Lệ.

"Tốt, rất tốt." Nói qua liền hôn cánh môi của Giang Lệ Lệ.

"Ừm" Giang Lệ Lệ dùng sức đẩy Lạc Trạch, nhưng không thể rung chuyển anh chút nào. b Chỉ có thể tiếp nhận Lạc Trạch bá đạo trừng phạt.

Lạc Trạch nhìn cô gái nhú chặt lông mày phản kháng, đầy lông hơi cả giận, trái tim trong lồng ngực nổi giận. Anh ôm lấy cô, đè cô ở trên giường lớn. Sau

đó đẩy hai chân của cô ra, cứ như vậy dễ dàng tiến vào thân thể của cô.

"A ưnh" Giang Lệ Lệ đau kêu ra tiếng, bị Lạc Trạch hôn vào giữa răng môi.

Giang Lệ Lệ đã vượt mức thân thể, thừa nhận Lạc Trạch giống như dã thú trừng phạt, cùng đòi lấy. f Cô có chút không chịu nổi, bắt đầu buồn nôn.

"Nôn"

Lạc Trạch buông cô ra, sắc mặt khó coi muốn chết, xanh mét một mảnh, khóe mắt co quắp.

"Cứ như vậy ghê tởm tới? Hử?" Lạc Trạch cơ hồ quát ra.

Giang Lệ Lệ chỉ lắc đầu một cái, Lạc Trạch tức giận rút phân thân ra, nhưng nhìn thấy cổ chứa vết máu nhẹ nhẹ, anh ngại ngần cả người. 97 Nhìn phía trên tiểu cự bá của mình có vết máu, nhìn khuôn mặt Giang Lệ Lệ trắng bệch. Anh phát hiện có điểm không đúng.

Vội vàng cầm điện thoại lên. "Kêu bác sỹ tới đây, nữ. Mau"

Lạc Trạch cúp điện thoại, đỡ Giang Lệ Lệ, đẩy mắt một mảnh cung chiều cùng đau lòng. Giang Lệ Lệ chỉ nôn ọc, cũng phun không ra. Dáng vẻ rất khó chịu. Nhìn ga giường màu trắng điểm hồng, Lạc Trạch hồi hận, mới vừa rồi anh quá tức giận, mới có thể dùng mãnh thế. Không nghĩ tới sẽ thương tổn đến cô.

"Em không thoải mái chỗ nào?" Thanh âm của Lạc Trạch nghe có chút khẩn trương cùng gấp gáp.

Giang Lệ Lệ lắc đầu một cái, mở miệng nói: "Dạ dạ tôi không thoải mái."

"Một lát nữa bác sỹ tới rồi. 3fChờ một chút." Lạc Trạch cũng không biết dáng vẻ bây giờ của mình thật đáng buồn cười, bộ dáng hối tiếc cùng gấp gáp.

Giang Lệ Lệ cũng không nhìn thấy, bởi vì khó chịu đóng chặt hai mắt, chỉ vô lực nằm ở trong ngực Lạc Trạch.

Tuyển phân cách ——

Qua có 5 phút, mấy bác sỹ nữ mang theo hai người đi tới, trải qua một phen kiểm tra cận kề. Gương mặt tươi cười, nhìn Lạc Trạch nói.

"Không có việc gì, liên quan đến ngài, phu nhân ngài đã mang thai. Hai tuần lễ rồi." Bác sỹ nhìn Lạc Trạch nói, Lạc Trạch ngại ngần cả người.

Lạc Trạch chau mày lại nhìn người trên giường, sau đó trong lòng không biết cảm giác gì, hiện ra, rất hung mãnh. Anh nhìn bác sỹ sau đó hỏi.

"Sao hạ thân lại chảy máu?"

"A, là bởi vì từng dục quá độ, mang thai ba tháng tốt nhất không nên quan hệ. c Sẽ làm em bé bị thương." Bác sỹ nhìn Lạc Trạch nói, người đàn ông này rất tuần tú. Nhưng là đã có chủ.

"Tôi hiểu rõ rồi, đi ra ngoài đi." Về mặt Lạc Trạch có chút không đúng, sau đó hướng về phía bác sỹ nói.

"Tốt, vậy chúng tôi đi trước, đây là thuốc, một ngày một viên." Nói qua liền thối lui khỏi gian phòng.

Lạc Trạch đi tới bên giường, vuốt ve khuôn mặt của Giang Lệ Lệ, bàn tay đi tới bụng của cô, vuốt ve, khóe miệng lộ ra nụ cười. Lạc Trạch có chút hiểu, trong lòng anh vui mừng, là hưng phấn, nơi này chứa đựng đứa con của họ. Là mầm mống của anh. 2f Cho tới bây giờ Lạc Trạch đều dùng các biện pháp, chỉ không có bất kỳ biện pháp cùng Giang Lệ Lệ, thời gian 5 năm, đều là Giang Lệ Lệ dùng thuốc tránh thai. Xem ra lần đó ở nước Pháp mới trúng thường.

Giang Lệ Lệ tiêm thuốc an thần, nằm ngủ ở trên giường, không biết trong bụng mình có một tân sinh mệnh. c Không biết sau khi cô tỉnh lại sẽ có phản ứng gì, có thể muốn bỏ đi hay không, nghĩ đến khả năng này lòng mày Lạc Trạch liền chau lại thật chặt vào nhau. Nếu như cô muốn bỏ đi, anh nên làm cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Ngoại truyện 16: Mang thai (tiếp)

Ngủ cả đêm, Giang Lệ lệ cuối cùng cũng tỉnh lại. Cô mở mắt, ngồi dậy, mông lung nhìn quanh không thấy bóng dáng Lạc Trạch đâu. Cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, cô là bị anh trừng phạt nên ngất đi sao?

Giang Lệ lệ xuống giường, chưa được mấy bước, cảm giác buồn nôn đã lại trào lên. a7 Cô vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, bắt đầu nôn ói. Cô quỳ trên mặt đất, đỡ lấy thành bồn cầu, nôn một hồi.

"Nôn nôn" Cũng chỉ là nôn khan, không phun ra cái gì cả, dạ dày thật là khó chịu.

Lạc trạch vào phòng, nhìn trên giường không có ai, đi vài bước đã trông thấy Giang Lệ Lệ đang quỳ trên nền khóc, vội vã tiến tới ôm lấy cô.

"Sao vậy? Em còn khó chịu lắm sao?" Lạc Trạch cất lời, giọng nói tràn đầy quan tâm và yêu thương.

Giang Lệ lệ vô lực găt đầu, dựa vào trong ngực anh.

"Dạ dày, không thoải mái." Giọng Giang Lệ Lệ đã khàn khàn.

Lạc trạch bế ngang Giang Lệ lệ, ra khỏi phòng vệ sinh, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, sau đó đưa mắt nhìn cô, đôi môi mỏng đang mím chặt khẽ động.

"Em, mang thai."

Oanh

Lời nói đơn giản của Lạc trạch giống như giáng mạnh vào đầu cô, qua một hồi cũng chưa định thần lại được. 3 Cô nhìn về mặt nặng nề của anh. 39 Đôi tay trắng nõn khẽ đặt lên bụng. Nơi này có bảo bảo, cô bị niềm hạnh phúc bất ngờ này làm cho không thể nói được gì, nhưng về mặt đã bán đứng tâm trạng cô. Hưng phấn, vui mừng, cô muốn được làm mẹ.

Lạc trạch nhìn về mừng rỡ của Giang Lệ lệ, tảng đá đè nặng trong lòng như rơi xuống. c Anh sợ, sợ cô không thích, không chấp nhận đứa con của hai người.

Giang Lệ lệ hoàn toàn bị hạnh phúc che mờ mắt. 0 Cô vui mừng, nhìn Lạc Trạch, trong nháy mắt hạnh phúc kia như bị nỗi lo sợ vùi lấp. a Cô nhìn anh.

"Mang thai, làm sao anh biết? Nếu như anh không muốn, em, có thể bỏ." Cô còn chưa nói hết đã bị anh ngắt lời.

"Anh muốn."

Giang Lệ lệ có chút không dám tin nhìn Lạc Trạch, trong đáy mắt kia trừ kiên định cùng chắc chắn, cô không thấy gì khác nữa. Cô rất muốn mở miệng hỏi anh, vì sao lại muốn đứa bé này. Cô thật sự muốn hỏi ra lời.

"Anh muốn con, anh sẽ để em sinh nó ra."

Giang Lệ lệ khôi phục lại suy nghĩ, cô vuốt ve bụng mình, nhẹ giọng hỏi.

"Anh sẽ để nó trở thành con riêng của anh sao?" Tiếng cô rất nhẹ, không nghe ra ý tứ gì trong đó.

Lạc trạch nhíu mày, không lên tiếng. 6 Anh không biết có nên hứa hẹn với cô hay không nhưng có thể chắc chắn, hiện tại trong lòng anh, cô có một vị trí nhất định.

Giang Lệ lệ nhìn dáng vẻ trầm tư của anh, cũng không mở miệng nữa, hai người duy trì trầm mặc. Nhưng cô hạ quyết tâm rồi. 8 Đứa bé này là ông trời ban cho cô, cô nhất định sẽ giữ nó lại. 0 Lúc trước không phải An Tuyết Thần cũng sinh Tiểu Niệm Ngự trong tình huống như vậy hay sao. Tuổi cô cũng không còn trẻ nữa.

Tuyển phân cách ——

Trong một căn phòng xa hoa khác, một người đàn ông quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên ghế salon. Người quỳ chính là Lăng Hạo, mà người đang nhàn nhã ngồi kia là Renold.

Reynold, một đôi con ngươi băng lam sắc lạnh híp lại, mang theo vẻ lười biếng. Nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, không nhìn ra tâm tình của hắn lúc này. 6 Ánh mắt cũng một mực nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mặt.

Lăng Hạo hai chân run rẩy, mồ hôi đầm đìa, trên trán tóc cũng bết dính cả lại, gương mặt càng thêm trắng bệch. Đôi mắt cũng lộ rõ vẻ hoảng sợ. e Rất dễ nhìn ra, hắn rất sợ người đàn ông khí thế cường đại đang ngồi trước mặt. 5 Cuối cùng, không thể chịu được nữa, hắn mới mở miệng.

"Reynold tiên sinh, tôi sai rồi. Xin tha mạng cho tôi." Giọng nói của hắn đã lộ rõ vô cùng khủng hoảng cùng sợ hãi.

Đôi mắt xanh khê liếc nhìn hắn, đôi môi mỏng hoàn mỹ khẽ động.

"À? Nói một chút xem tại sao cậu làm sai?" Thanh âm Renold phát ra vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến người nghe nổi gai ốc, sợ run người.

"Tôi, tôi, tôi sai rồi, tôi thật có lỗi." Tiếng Lăng Hạo run lấy bầy, có thể thấy hắn ta giờ phút này có bao nhiêu sợ hãi.

Reynold đưa ly rượu trong tay cho Lăng Hạo, nhàn nhạt mở miệng.

"Uống đi."

Lăng Hạo không biết rốt cuộc người đàn ông trước mắt này muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời. 6 Hấn run rẩy đưa tay nhận lấy ly rượu, ngửa đầu liền uống cạn, sau đó lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia.

"Cậu tại sao lại khinh suất?" Thanh âm Renold vô cùng bình tĩnh, khóe miệng vẫn nhàn nhạt nụ cười thản nhiên.

Lăng Hạo lấy mu bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán, hấn run run rẩy rẩy nói.

"Bởi vì cô gái bên cạnh Lạc Trạch. 4a Cô ta quá đẹp, khiến tôi, tôi, mất hồn." Lăng Hạo thành thật trả lời.

Reynold nhìn trên màn hình camera theo dõi, bóng dáng quyến rũ điểm lệ kia in sâu trong mắt, nụ cười càng tà mị.

"Ừ, đàn ông động lòng với một cô gái xinh đẹp, đây là chuyện đương nhiên." Renold lạnh nhạt nói.

Lăng Hạo vừa nghe, vốn đang thấp thỏm không yên cũng khẽ thở một hơi, vội nói lời cảm tạ.

"Cám ơn, cám ơn Reynold tiên sinh tha mạng."

Đôi mắt lạnh lẽo của Renold đảo qua, thanh âm rét lạnh.

"Đàn ông yêu thích phụ nữ không có gì sai, nhưng yêu thích phải người không nên thích, thì chỉ có một con đường chết." Sắc mặt Renold biến hóa quá nhanh khiến Lăng Hạo rùng mình sợ hãi.

"Tha mạng, tha mạng a."

"Đẫn đi." Reynold vô tình ra lệnh.

Tức thì xuất hiện hai người đàn ông lôi Lăng Hạo ra ngoài, tiếng van xin vang vọng lại.

"Tha mạng, tha mạng a, cứu mạng a, tha mạng"

Reynold rót cho mình một ly rượu đỏ, nhìn dung nhan phóng đại của cô gái trên màn hình, đôi mắt băng lam sắc lạnh như tàn ra ý hung ác, đôi môi mỏng hoàn mỹ cũng khẽ động, thanh âm lạnh lẽo.

"Có trách thì trách chính cậu thôi, dám dòm ngó cô gái của tôi."

"Cô gái nhỏ, em không nên phô bày vẻ đẹp của mình ra như vậy." Renold vừa nhìn hình cô vừa khẽ thì thầm.

Tuyển phân cách ——

Hai người trở lại trong nước, chỉ là không khí có chút lạ lẫm. 1 Sau khi về biệt thự, Giang Lệ Lệ vì mang thai nên có vẻ mệt mỏi.

"Tôi mệt quá, tôi đi nghỉ một lát đã." Nói xong cô liền bước lên cầu thang.

Lạc Trạch nhìn theo bóng lưng cô, sau đó nói với thím Luru.

"Thím Luru, chuẩn bị một chút đồ bổ dưỡng cho phụ nữ có thai. a8 Hiện tại cô ấy rất hay buồn nôn."

Thím Luru vừa nghe liền sững sốt, rất nhanh trên mặt đã xuất hiện nụ cười, liền vội vàng gật đầu.

"Được được, tôi biết rõ thời kì này nên ăn cái gì, tôi đi chuẩn bị liền đây." Thím Luru nói xong cũng vội vã xoay người đi vào phòng bếp.

Giang Lệ Lệ bởi vì ghen, nôn ọe rất nhiều, căn bản là không ăn được cái gì. Cô rất mệt mỏi, vừa nằm lên giường đã ngủ mất. Lạc Trạch đi vào liền phát hiện cô đã ngủ say. Anh ngồi bên giường, đưa tay vuốt ve gương mặt cô, ngắm nhìn dung nhan của cô trong lúc ngủ, sau cùng lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, nơi này có bảo bảo của họ.

Khuôn mặt vốn đang khấn trương của Lạc Trạch thoáng buông lỏng xuống, khóe môi nhếch lên, cảm giác vui vẻ của người lần đầu được làm cha.

Vừa ngủ dậy, thấy trời đã tối, cảm giác dạ dày chưa xốt khiến cô không thoải mái. Cô nhìn quanh liền thấy Lạc Trạch đang ngồi trên ghế salon, gõ máy tính, cô ngồi hẳn dậy, nhìn anh.

Lạc Trạch ngược mắt nhìn thấy Giang Lệ đã tỉnh, liền đặt máy tính xuống, đi tới bên cạnh giường, ánh mắt nhìn cô chân thành.

"Em dậy rồi, có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không? Anh đã dặn thím Luru chuẩn bị đồ ăn rồi, sẽ không khiến em bị nôn ói nữa." Lạc Trạch ôm lấy vai cô, đem gương mặt kề sát vào vai cô.

Giang Lệ lệ hơi sững sờ, sau đó thanh âm khàn khàn mở miệng.

"Ừ, tôi đói bụng rồi."

Lạc Trạch ngược mặt lên nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng, sau đó ôm lấy cô, đi ra cửa.

Giang Lệ lệ cả kinh, đôi tay tự nhiên vòng chắc lên cổ anh: "Anh làm gì vậy? Tự tôi đi được mà."

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ lệ, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhẹ.

"Em bây giờ đang mang thai, giống như Từ hi thái hậu vậy, dĩ nhiên phải được quan tâm đặc biệt." Lời nói khoa trương từ miệng anh thốt ra, nghe vừa khôi hài lại vừa như ép buộc.

Giang Lệ Lệ Yên cười một tiếng."Ha ha, cái gì mà Thái hậu chứ. 4 Anh khoa trương quá rồi." Cô vừa cười vừa nói với anh.

"Làm sao không phải, em chính là công thần. Phải được phục vụ tốt nhất" Lạc Trạch vừa ôm cô vừa bước xuống.

Giang Lệ lệ nhìn anh, bĩu môi, lại nghe có mùi gì đó tràn ngập trong không khí, cảm giác nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

"Thím Lưu, thím làm món gì thế? Thơm quá đi, có phải món gì ngon không?" Tiếng nói của Giang Lệ lệ từ trên cầu thang truyền tới.

Thím Lưu nghe thấy tiếng cô, vội đi ra, sau khi nhìn thấy cô mới nở nụ cười.

"Tôi tự làm món sô-đa tổng hợp cho cô. Phụ nữ mang thai bị nôn nghén ăn cái này là ngon nhất. Cô ăn luôn đi, mới vừa xong mấy phút trước thôi." Thím Lưu nói xong cũng quay lại phòng bếp. (m cũng ko hiểu cái món này là cái món gì nữa)

Lạc Trạch đặt Giang Lệ Lệ ngồi trên ghế salon, không cho cô ngồi ở bàn ăn, sợ cô lạnh, lại còn đem thêm một tấm thảm mỏng đắp cho cô nữa. Mặc dù chỉ là những quan tâm nhỏ nhặt nhưng cô biết rõ anh đang thay đổi. Có lẽ vì bảo bảo, bọn họ sẽ khác đi, ít nhất hiện tại anh đã biết quan tâm tới cô.

"Em đắp lên, cẩn thận cảm lạnh." Lạc Trạch bây giờ có thể nói là vô cùng cẩn thận, chăm sóc cô từng chút một. Giang Lệ Lệ cúi thấp đầu.

"Cảm ơn."

Lạc Trạch hơi sững sờ, sau đó mỉm cười, bàn tay vuốt ve đỉnh đầu cô, trong mắt anh cô vẫn như một cô gái nhỏ vậy.

Thím Lưu bê khay đồ ăn từ trong bếp đi ra liền thấy một màn tình cảm ấm áp như vậy. Kể từ khi Giang Lệ Lệ tới đây, bà đã biết Lạc Trạch đối với cô không giống những người khác. Cô gái này đã tiến vào trong lòng Lạc Trạch rồi.

"Thiếu gia, tiểu thư, đồ ăn xong rồi, hai người ăn luôn đi cho nóng." Thím Lưu đi tới, đặt cái khay lên bàn trà, sau đó xoay người đi vào bếp.

Giang Lệ lệ nhìn bánh sô-da nóng hổi, nuốt nước miếng. Lạc Trạch buồn cười ngồi cạnh, nhìn bộ dạng ham ăn của cô, cầm lấy một cái, đưa lên miệng thổi thổi.

"Ăn đi, cẩn thận nóng."

Giang Lệ lệ nhận lấy, nếm thử một chút, sau đó mới bỏ vào trong miệng, gương mặt tràn đầy thỏa mãn, vừa nhai vừa gật đầu tán thưởng.

"Ừ không tệ. Ưm, ăn ngon thật. Tay nghề của thím Lưu thật là giỏi, làm gì ăn cũng ngon hết." Giang Lệ Lệ tay phải cầm một cái, tay trái cầm một cái, bộ dạng không khác gì đứa bé tham ăn.

Lạc Trạch nhìn cô ăn như hổ đói, khóe miệng giương lên nụ cười hạnh phúc.

"Lệ Lệ, chậm một chút, chậm một chút, vẫn còn nhiều mà. Không ai ăn tranh với em đâu, ăn từ từ thôi cẩn thận không nghẹn." Lạc Trạch vừa nói vừa vỗ nhẹ sau lưng cô chỉ sợ cô ăn nhanh bị nghẹn.

Thím Lưu mang thêm chút đồ uống ra, Giang Lệ Lệ nhìn khay đồ ăn đã voi, lại bỏ cái bánh đang ăn dở xuống, cầm lấy cốc nước chanh bên cạnh lên uống.

Ừng ực ừng ực

"Oa, chua quá, uống ngon thật." Giang Lệ Lệ đặt cốc nước chanh còn một nửa xuống bàn, lại bắt đầu cầm cái khác lên ăn. 68 Đây là lần đầu tiên Lạc Trạch thấy cô ham ăn như vậy.

Thím Lưu nhìn chỗ đồ ăn mình làm cô đã ăn hết một nửa mà vẫn còn tiếp tục ăn. Xem ra, bảo bảo cũng rất khỏe mạnh.

"Ăn từ từ, về sau tôi sẽ thường xuyên làm cho cô ăn." Thím Lưu nhìn Giang Lệ Lệ, nói.

"Ừ, về sau thím Lưu làm cho tôi ăn nữa nhé. Ăn thật là ngon." Giang Lệ Lệ vừa gật đầu, vừa ăn quả ô mai, chua chua, thật dễ ăn.

Lúc này, ngoài cửa có người đi vào, Giang Lệ Lệ cũng không rảnh để ý xem ai, vẫn chăm chú vào đồ ăn ngon trên bàn. Phàm Ngự ôm An Tuyết Thần đi vào, liền thấy cô đang cầm củi ăn.

"Ngự, hai người đã tới a." Lạc Trạch nhìn vợ chồng hai người kia nói, khóe miệng vẫn còn nụ cười hạnh phúc.

Phàm Ngự cùng An Tuyết Thần nhìn nhau, cùng bước vào. Giang Lệ Lệ liếc nhìn một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, trong miệng đầy đồ ăn, chẳng có chút dáng vẻ thực nữ nào hết.

"Ừnh Tuyết Thần, ngự, hai người tới chơi" Giang Lệ Lệ hỏi bọn họ nhưng tay cũng không dừng động tác, vẫn liên tục đưa đồ ăn vào miệng.

An Tuyết Thần hơi giật mình, vừa nhìn vừa ngồi xuống bên cạnh Giang Lệ Lệ.

"Trời ạ, Lệ Lệ, sao lại ăn nhiều như vậy."

Giang Lệ Lệ không rảnh trả lời cô, Dưới ánh nhìn chăm chăm, kinh ngạc của mọi người, cô ăn sạch cả khay đồ ăn, vuốt nhẹ cái bụng sắp phình ra vì no của mình, còn ợ một tiếng, khuôn mặt thỏa mãn, tựa lưng vào ghế salon.

Phàm Ngự nhìn có chút kinh ngạc, vợ anh cũng không nhớ Lệ Lệ có biểu hiện dọa người như vậy. Phàm Ngự liếc nhìn Lạc Trạch chỉ thấy anh bắt đầu cười cười. Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ dịu dàng nói.

"Ăn no chưa?"

"Ừ, no rồi. b6 Thật thoải mái a, cũng không buồn nôn nữa." Giang Lệ Lệ nhắm mắt lại nói. Căn bản là quên mất sự tồn tại của hai người kia.

"Lệ Lệ, cậu quá dọa người rồi đó. Mình nghi ngờ có mang thai đôi cũng không tham ăn như vậy." An Tuyết Thần nói.

Giang Lệ Lệ chợt mở mắt ra, nhìn An Tuyết Thần hồi lâu mới lớn tiếng.

"A, Tuyết Thần, cậu tới lúc nào thế? Sao mình lại không biết?" Giang Lệ Lệ kinh ngạc.

Nhất thời, trán ba người còn lại rơi xuống ba vạch đen. Miệng An Tuyết Thần giật giật, khóe mắt Lạc Trạch co quắp, lông mày Phàm Ngự cũng giật giật. Cô gái này là thần sao? Bọn họ tới đã nửa ngày, còn nói chuyện với cô thế mà cô ấy lại không biết.

Lạc Trạch thở dài một cái, ôm cô lại, để cô ngồi trong lòng mình. So với lúc trước cũng nặng hơn nhiều, ăn nhiều như vậy, sao mà không nặng hơn chứ. Bụng không vừa rồi ăn đi đâu hết sao.

"Tới lâu rồi, em chỉ lo ăn." Lời Lạc Trạch vừa có chút bắt đầu đi lại nhiều hơn là yêu chiều.

Giang Lệ Lệ khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhìn An Tuyết Thần, vô cùng xấu hổ.

"Hai người sao lại sang đây?"

An Tuyết Thần bắt đầu đi, thở dài một tiếng, nắm tay Giang Lệ Lệ.

"Còn không phải là vì cậu mang thai sao? Bọn mình tới thăm cậu một chút. 9 Lại nói, Lạc Trạch có định cưới cậu hay không để mình còn tìm cho cậu một nhà khá giả đây." An Tuyết Thần trừng mắt nhìn Lạc Trạch hung hăng nói.

Lạc Trạch nghe vậy, sắc mặt cũng tối lại, kéo lấy bàn tay Giang Lệ Lệ, sau đó bá đạo tuyên bố.

"Đây là cô gái của tôi, gả cho ai cũng là người của tôi. Không có cửa đâu." Lạc Trạch ôm cứng lấy Giang Lệ Lệ trước ngực mình.

Phàm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, nhìn Lạc Trạch, sau đó mở miệng nói.

"Còn mẹ cậu, định giải quyết thế nào?"

Giang Lệ Lệ vừa nghe, ngược đầu nhìn Lạc Trạch. Người như mẹ anh đều là không thích cô. 83 Cô cũng muốn biết Lạc Trạch sẽ trả lời như thế nào.

Lạc Trạch liếc nhìn về mặt chờ mong của Giang Lệ Lệ, nói.

"Bà ấy là bà ấy, tôi là tôi. 57 Tôi cưới ai, không tới lượt người khác hoa tay múa chân." Lạc Trạch vừa vuốt tóc Giang Lệ Lệ vừa nói.

Mặc dù không nghe được anh nói rõ ràng có cưới cô hay không, nhưng những lời này của anh cũng khiến cô an tâm. b An Tuyết Thần có vẻ không hài lòng với câu trả lời của Lạc Trạch, trực tiếp hỏi thẳng.

".Anh rốt cuộc là có cưới hay không? Vòng vo thế làm gì?" An Tuyết Thần không kiên nhẫn hỏi, chờ đợi thêm nữa thì chuyện đã nguội lạnh cả.(Trong cv có câu "đợi thêm thì dưa chuột cũng nguội lạnh rồi." mình không biết làm thế nào cho sát ý cả. Theo mình hiểu chỗ này gần giống với câu "rèn sắt khi còn

nóng” ấy. Chị An nghĩ chuyện c.Lệ có em bé còn đang nóng hổi thì giải quyết luôn vấn đề cưới hay không của a. Trạch, để lâu đêm dài lắm mộng.)

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, nhẹ giọng.

"Em có muốn gả cho anh không?"

An Tuyết Thần muốn ngã luôn xuống đất, cái gì chứ, lại đây vấn đề cho người khác, hỏi phụ nữ có muốn gả cho anh ta hay không sao?

Giang Lệ Lệ từ trong ngực anh, ngược lên, nặng nề nhìn anh một lát rồi mới nói.

"Nếu như anh vì trách nhiệm mà cưới em, em không cần. Em vẫn sẽ sinh đứa bé ra, anh không cần lo lắng. c Tuyết Thần từng khổ sở như thế nào, như em cũng không gọi là gì." Giang Lệ Lệ nhàn nhạt nói, không muốn dùng đứa con trời buộc anh, cũng không muốn anh không yêu nhưng vẫn phải cưới cô.

Lạc Trạch nghe Giang Lệ Lệ nói xong, sắc mặt trầm xuống, khó coi. Anh vốn muốn nói, chỉ cần cô muốn, anh sẽ lấy cô, vậy mà cô lại nói như vậy.

Lạc Trạch vừa muốn phát giận thì Phàm Ngự đã lên tiếng.

"Đúng vậy. Trạch, hôn nhân phải trên cơ sở tình yêu. Nếu cậu không yêu cô ấy thì để cô ấy đi đi. Cô ấy cũng nói vẫn sẽ sinh đứa bé ra mà." Phàm Ngự như ong mầy nhìn người anh em của mình, muốn biết cậu ta nghĩ thế nào.

Lạc Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Phàm Ngự, sau đó đứng lên xoay người muốn lên lầu.

"Tôi không buông, cô ấy đời này là người của tôi." Nói xong bóng anh cũng mất dạng, để lại ba người ngồi nhìn nhau trong phòng khách.

Thật ra thì những lời này, đã nói rõ tất cả, chỉ là Lạc Trạch phản ứng chậm mà thôi. 9 Giang Lệ lệ nhìn chỗ ngoặt anh mất dạng trên cầu thang, chu môi, nắm lấy tấm thảm.

"Người nào a, choáng nha, anh ta muốn cưới, bà đây còn chưa nghĩ tới gả cho anh ta đâu." Giang Lệ Lệ tức giận nói.

An Tuyết Thần liếc mắt nhìn Phàm Ngự, Phàm Ngự chỉ nhàn nhạt cười, nhún vai, sau đó mở miệng nói.

"Vợ à, chủ nhà không chào đón chúng ta, thôi thì chúng ta đi về thôi." Phàm Ngự đi tới bên người An Tuyết Thần, ôm cô vào lòng.

An Tuyết Thần đưa tay ôm lấy anh, nhìn Giang Lệ Lệ.

"Lệ Lệ, mình về đây, mai lại tới thăm cậu."

"Ừ, về đi. Lái xe cẩn thận." Giang Lệ Lệ đáp

An Tuyết Thần liếc Giang Lệ Lệ một cái, sau đó cũng bị Phàm Ngự ôm đi. Giang Lệ Lệ tức giận nằm trên sofa. Cô ăn no liền cảm thấy hơi mệt, nhắm mắt lại chẳng mấy chốc đã ngủ mất.

Trên lầu, Lạc Trạch tắm xong, nằm trên giường chờ Giang Lệ Lệ. a Sắp qua một canh giờ vẫn không thấy cô đâu, anh bắt đầu có chút đứng ngồi không yên. Khẽ vò đầu mình, mặc lại áo choàng tắm sau đó anh bước vội ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ lệ nằm trên sofa, liền muốn nổi giận, lại thấy cô ngủ say bao nhiêu tức giận liền tan biến cả, bất đắc dĩ ngồi xồm xuống, nghe tiếng cô thở đều đều. Sau đó anh thờ dài một tiếng, bế lấy cô, đi lên lầu.

Lạc Trạch đặt cô nằm ở trên giường lớn, nhìn cô, vuốt ve bụng của cô, sau đó nhẹ giọng nói.

"Anh phải làm gì với em bây giờ. f Cái gì anh cũng đã nói rồi, còn chưa rõ ràng hay sao?"

Lạc Trạch nhìn cô gái đang ngủ trên giường, chính mình cũng nằm xuống, ôm lấy cô cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Cả nhà ba người cùng ôm nhau ngủ trên chiếc giường lớn.

Giấc ngủ này vô cùng thoải mái. a Lạc Trạch tỉnh lại, nhìn cô gái nhỏ nằm trong ngực mình, khẽ miêng giường lên, đem cánh tay vòng chắc eo cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dán sát vào ngực anh, thỉnh thoảng lại cọ cọ vài cái.

Lạc Trạch tiểu huynh đệ cũng nổi phản ứng, đã đem chăn chống lên một cái ô. Anh nhìn "kẻ đầu sỏ", khẽ làm bầm một tiếng, sau đó dịch người xuống giường. 8 Cái anh cần bây giờ là đi tắm nước lạnh, dập lửa trong lòng xuống.

Giang Lệ lệ không có vòng ôm ấm áp quen thuộc cũng rất nhanh tỉnh lại, việc đầu tiên muốn làm là đi vệ sinh. eb Cô mơ màng bước về phía phòng tắm, đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đôi mắt ngái ngủ cũng dần thanh tỉnh lại, mắt tròn to, miệng cũng há ra như chữ O.

"Thế nào? Có hài lòng với thứ em nhìn thấy không?" Lạc Trạch nhìn bộ dạng cô, không nhịn được trêu chọc, vừa nói vừa xoay người lại đối diện cô. c Sau đó còn từ từ vuốt lên xuống **, lúc này đã mềm xuống, cô đột nhiên bước vào lại lần nữa đứng thẳng.

Giang Lệ lệ nhìn lạc trạch, vôi hoa sen vẫn còn ở phun nước xuống, theo dáng người hoàn mỹ của anh chảy xuôi xuống. 1 Bắp thịt cường tráng, làn da màu lúa mì khỏe mạnh, cơ bụng 6 múi, không một chút mỡ thừa. Xuống thêm chút nữa..

"A giờ trò lưu manh." Giang Lệ lệ che hai mắt của mình, chừa lại một cái khe hở nhìn lạc trạch hét lên. Thứ gì đó đã cứng rắn.

Lạc trạch nhìn Giang Lệ lệ, khoe miệng khê câu, sau đó tà tứ nói.

"Anh giờ trò lưu manh? Anh đang tắm em đột nhiên xông vào. Hai chúng ta rốt cuộc ai lưu manh đây?" Lạc Trạch hí mắt nhìn Giang Lệ Lệ nói.

Giang Lệ lệ suy nghĩ một chút, phát hiện anh nói đúng, cũng xoay người lại, phản kháng: "Vậy sao anh tắm mà không khóa cửa?"

"Anh ở nhà mình, ở trong phòng mình, sao lại phải khóa cửa?" Lạc Trạch nhàn nhạt nói, nhìn bóng lưng cô, anh càng khát vọng muốn cô.

Yết hầu khê động, anh từ từ đi qua, từ phía sau ôm lấy cô, lại dẫn cô quay lại phòng tắm, đóng cửa lại.

"A, Lạc Trạch, anh, anh làm gì đó? Tôi đang mang thai đấy." Giang Lệ Lệ hai tay chống vào lồng ngực anh nhắc nhở.

Lạc trạch đè sát cô vào tường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thật muốn cắn một miếng. d Trán anh kề sát lên trán cô, hô hấp có chút gấp gáp, khuôn mặt ửng hồng.

"Lệ Lệ, giúp anh một chút đi. 4 Anh khó chịu quá, sắp nổ tung mất." Lạc Trạch nhăn nheo nhìn Giang Lệ Lệ, thỉnh thoảng lại cúi xuống hôn nhẹ lên mặt cô.

Giang Lệ lệ khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ ửng lên, cô hiểu anh có ý gì. 6 Cô liếc nhìn anh rồi lại cúi xuống, nói nhỏ.

"Nhưng, tôi có bảo bảo."

Lạc trạch cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt vào cựa bả đã sớm đứng thẳng của mình. c Giang Lệ Lệ giật mình, muốn rút tay lại lại bị anh nắm chặt.

"Ngoan, giúp anh đi." Lạc trạch thanh âm khàn khàn tối tăm. Trán đầy tư vị ** .

Giang Lệ lệ một khuôn mặt nhỏ nhắn đã không thể đồ thêm nữa, đành mặc kệ bàn tay Lạc Trạch nắm lấy tay mình vuốt lên xuống ** của anh.

Lạc trạch chôn đầu vào cựa cổ thơm ngát của cô, hô hấp dồn dập. b7 Anh cầm tay cô vuốt lên xuống liên tục, đột nhiên tăng tốc độ, mặt vẫn chôn trên bờ vai cô, gầm nhẹ một tiếng, phóng thích ra ngoài.

Khi Lạc trạch dừng lại, khuôn mặt Giang Lệ lệ đã đỏ ửng lên, bàn tay cũng mềm nhũn, cảm thấy có thứ gì đó nhòn nhòn dính dính trong lòng bàn tay mình.

"Nhưng, vậy là, vậy là ... xong rồi đúng không?" Giang Lệ Lệ ngượng ngùng.

Giang Lệ lệ khê đẩy đẩy anh. Lạc Trạch đang gục đầu xuống cổ cô ngẩng lên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô. 9 Anh vuốt ve mặt cô, thanh âm trầm thấp cuốn hút.

"Bảo bối, mấy ngày này đành làm khó em vậy. 7 Đợi lúc nào em tốt lên, nhất định anh sẽ phục vụ em thật tốt."

Giang Lệ lệ đẩy anh ra, tới bồn rửa, rửa sạch tay, cũng không muốn cùng anh nói những lời vô nghĩa này.

"Đi ra ngoài, tôi muốn dùng phòng tắm." Giang Lệ lệ vừa rửa tay vừa nói, vẫn có chút tức giận.

Lạc trạch nhìn Giang Lệ lệ tức giận, nhún nhún vai, cầm khăn lông ra khỏi nhà tắm. f Không thể không thừa nhận, đôi bàn tay nhỏ bé của cô cũng khiến anh vô cùng thoải mái, cho dù không kết hợp với cô anh vẫn cảm thấy rất sảng khoái.

Giang Lệ lệ tức giận, đóng sập cửa. Cứ nghe tiếng đóng cửa này liền biết tâm tình cô lúc này. e Giang Lệ Lệ ngồi trên bồn cầu, nhìn xuống tay phải của mình, vừa rồi kịch liệt như vậy, cô tưởng sắp chết rồi. b Như vậy cũng thật là... Điện mất thôi.

Giang Lệ lệ sửa soạn xong xuôi, lúc đi ra đã thấy Lạc Trạch ngồi ở bàn ăn cơm, vừa ăn sáng vừa xem báo. Bất giác cô lại nhớ tới một màn vừa xảy ra trong phòng tắm, khuôn mặt không nhịn được lại đỏ lên. Sau đó vẫn bước tới, ngồi đối diện anh, thấy đồ ăn của mình và của anh không giống nhau, chắc là bữa ăn dinh dưỡng rồi.

"Ném thử một chút đi, thím Lưu cố ý làm cho em đấy." Lạc Trạch bỏ tờ báo xuống.

Giang Lệ lệ gạt đầu, sau đó liền chậm rãi ăn, cũng không hùng hổ như tối qua nữa. Hôm qua là do trước đó cô ăn cái gì liền ói cái đó, trong dạ dày rỗng không nên mới dỗi như vậy.

"Ừ, ăn thật ngon, tay nghề của thím Lưu đúng là không chê vào đâu được, có thể coi là đầu bếp chuyên nghiệp rồi." Giang Lệ Lệ vừa ăn vừa tán dương, thím Lưu đi từ trong bếp ra vừa lúc nghe thấy lời cô.

"Ai u, nào có tốt như vậy, như thế nào? Hợp khẩu vị chứ?" Thím Lưu nhìn Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ lệ vừa gạt đầu, vừa nói: “Vâng, ăn ngon lắm. Thím Lưu, thím có thể đi làm đầu bếp ở nhà hàng được rồi đó. Cần gì ở lại chỗ này cầu toàn chịu uất ức, phục vụ cái vị đại thiếu gia khó chiều này chứ.” Giang Lệ Lệ nói xong còn không quên trừng mắt nhìn “ai đó”.

Thím Lưu nhìn Lạc Trạch, khoe miệng nhàn nhạt cười. Lạc Trạch đang uống cà phê, nhú mày lại sau đó nhìn cô.

"Có muốn đi đâu chơi không, anh đưa em đi dạo."

Giang Lệ lệ liếc anh một cái, trong miệng vừa nhai đồ ăn vừa nói.

"Tôi muốn đi gặp Tuyết Thần, hỏi cô ấy chút kinh nghiệm khi mang thai. 2Anh đưa tôi sang đó, ăn cơm xong rồi về."

"Được, em cứ ăn từ từ.". d Lạc Trạch nhìn cô ăn, lại cảm giác còn ngon miệng hơn khi chính mình ăn nữa.

10 phút sau, Giang Lệ Lệ đứng dậy, hơi vỗ vỗ bụng mình.

"Tôi no rồi, đi thôi."

Lạc Trạch ngồi đối diện cô gương mặt tuần tú chột đen lại. 6 Giang Lệ Lệ nhìn sắc mặt anh, thử hỏi.

"Anh, sao thế?"

Lạc Trạch ánh mắt sắc bén nhìn Giang Lệ Lệ.

"Em vỗ như vậy, không sợ làm đau con?"

Giang Lệ lệ lúc này mới nhớ tới hành động vừa rồi của mình, đôi tay vội vuốt ve bụng, giống như đang nói xin lỗi với bào bảo. Nguyên văn chính là xin lỗi.

"Ai nha, bào bảo, mẹ không cố ý, nhất thời hưng phấn nên quên mất, con đừng trách mẹ nha." Giang Lệ lệ vừa nói vừa vuốt bụng của mình, xin bào bảo tha thứ.

Lạc Trạch nhìn vậy liền một chút tức giận cũng không còn, đứng dậy, ôm lấy cô.

“Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Ngoại truyện 17: Bẫy Lạc Trạch

Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch bế ngang, gương mặt không hiểu, cô vòng tay lên cổ anh, hỏi.

"Anh ôm tôi thế này làm gì? Tôi tự đi được rồi."

Lạc Trạch nhàn nhạt liếc cô một cái, khẽ động khoe miệng, một chút thể diện cũng không chừa lại cho cô.

"Anh yên tâm sao được, ai biết trong đầu em nghĩ cái quỷ quái gì chứ." Lạc Trạch không chút cố kỵ “chê bai” Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ căm tức nhìn Lạc Trạch, choáng nha, lúc nào thì mình bỗng chồn lo lắng, đi đứng cũng không yên chứ. Cô là người luôn bình thản lạnh nhạt, được chưa? Mà thôi, anh ta tự nguyện ôm thì cứ ôm đi. Được Lạc thiếu phục vụ thế thì cô cứ hưởng thụ cho tốt thôi, “báo thù” không vào lúc này còn đợi lúc nào nữa. Nghĩ tới đây, đáy mắt Giang Lệ Lệ lộ ra tia lấp lánh vì thực hiện được gian kế.

Lạc Trạch thu hết vào trong mắt vẻ mặt cô nhưng cũng không vạch trần, chỉ ôm cô đi về phía xe.

Tuyển phân cách ——

Đi một lát đã tới biệt thự của Phạm Ngự, Giang Lệ Lệ mở cửa xe, vừa muốn bước ra, chưa kịp có động tác gì đã bị người ta bế lên

"Em muốn làm cái gì? Tốt nhất là nhớ kỹ cho anh, em bây giờ không phải chỉ có một mình, đừng có xúc động như vậy." Lạc Trạch ôm cô, sai bước đi vào trong biệt thự.

Giang Lệ Lệ vẻ mặt không phục nhìn Lạc Trạch, cắn răng, trong lòng thầm nghĩ, anh ta thích phục vụ như vậy, lát nữa để anh ta phục vụ đủ đi.

Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần đang ăn sáng, nhìn hai người kia đi tới. fd An Tuyết Thần nhìn hai người, lên tiếng.

"Ai u, còn ôm đi vào, đây chính là Hoàng hậu a." An Tuyết Thần nhìn hai người, cười nói.

Giang Lệ Lệ khuôn mặt nhỏ đỏ lên còn Lạc Trạch lại vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt. Anh liếc nhìn An Tuyết Thần một cái, nhàn nhạt mở miệng.

"Phải rồi, cô bây giờ chẳng phải cũng là Thái hậu sao?" Lạc Trạch trêu An Tuyết Thần.

Giang Lệ Lệ đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

"Thả tôi xuống e Tôi đi được mà."

Lạc Trạch đặt cô ở trên ghế sofa, không đợi Giang Lệ Lệ đứng lên, đã nghe tiếng Lạc Trạch "cảnh cáo".

"Ngồi đằng hoàng cho anh, không được lộn xộn."

Giang Lệ Lệ âm ức, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, quay mặt đi không thèm nhìn anh nữa, một mình ngồi hờn dỗi.

An Tuyết sáng sớm thấy thế đi qua chỗ cô, tay đỡ lấy bụng, từ từ ngồi xuống. Nhìn cô đã có vẻ đi lại không tiện, Giang Lệ Lệ đưa tay đỡ cô ngồi xuống.

"Tuyết Thần, cậu cũng sắp sinh rồi phải không?" Giang Lệ Lệ vuốt ve cái bụng lớn của An Tuyết Thần, nói.

"Ừ, còn hơn mười ngày nữa là ngày dự sinh. Rốt cuộc cũng sắp sinh, thật là vất vả. 7 A, là con gái đó." An Tuyết Thần hạnh phúc nói, còn liếc nhìn qua Phàm Ngự đang uống cà phê. 2Phàm Ngự cũng nhìn cô, vẻ mặt thâm tình, yêu chiều, đôi mắt đen tràn đầy yêu thương.

Giang Lệ Lệ vuốt ve bụng cô, chợt kêu thành tiếng, vẻ mặt vui mừng.

"A"

Lạc Trạch liền khăn trương, vội ngồi xổm xuống, đỡ vai cô, ánh mắt lo lắng, gấp gáp hỏi.

"Sao thế? Chỗ nào không thoải mái? Là bụng sao? Há?"

Phàm Ngự ở một bên nhìn biểu hiện của Lạc Trạch, khỏe miệng khẽ nâng lên, cái dáng vẻ này không phải giống anh lúc đầu sao? Chuyện gì cũng gấp gáp, ngạc nhiên như vậy, thật là giống như đứa nhỏ.

Giang Lệ Lệ mặt hung phấn nhìn Lạc Trạch, sau đó bắt lấy tay anh.

"Bé con động, bé con trong bụng Tuyết Thần động, có phải sắp sinh không?" Giang Lệ Lệ khăn trương nói. c Lập tức khỏe miệng Lạc Trạch không nhịn được co quắp. Tới qua rất khuya anh mới ngủ chính là vì đã lên mạng tìm hiểu một chút những điều cần lưu ý khi mang thai. Đây chỉ là máy thai thôi.

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ so với mình còn khăn trương hơn, cười ra tiếng.

"Ha ha, Lệ Lệ, đừng khăn trương như thế. Cái này gọi là máy thai, ngày dự sinh của mình còn chưa tới." An Tuyết Thần giải thích cho Giang Lệ Lệ, cũng không biết cô nghe có hiểu không nữa.

Quả nhiên.

"Máy thai? Là sao?" Quả nhiên, Giang Lệ Lệ không hiểu gì, cũng dễ hiểu thôi dù sao cô cũng chưa từng có kinh nghiệm mà.

"Chính là bảo bảo đang hoạt động, cho nên em mới có thể cảm thấy." Lạc Trạch ở một bên giải thích. Anh thật phục cô gái này.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, nghi hoặc.

"Làm sao anh biết?"

Lạc Trạch nhún lông mày, sau đó nhìn cô nói.

"Em cho rằng mọi người đều ngốc như em sao? Ngay cả kiến thức thông thường cơ bản cũng không biết." Lạc Trạch làm bộ vô cùng hiểu biết.

"Anh cũng không phải phụ nữ, kiến thức thông thường này sao lại biết chứ?" Giang Lệ Lệ trợn mắt.

Phàm Ngự lúc này mới chen vào: "Tôi nghĩ, nhất định là Trạch đã tìm hiểu qua một chút kiến thức rồi."

Lạc Trạch mặt lạnh nhìn Phàm Ngự, ý là anh nhiều lời. Phàm Ngự chỉ nhún vai một cái thay cho lời đáp.

"Trạch, cậu và tôi lên lầu đi, tôi có chuyện muốn nói." Phàm Ngự tới bên Lạc Trạch, khoác tay lên vai anh.

"Được. fTuyết Thần, cô giúp tôi ngó chừng cô ấy nhé, đừng để cô ấy chạy loạn." Lạc Trạch không quên quay lại dặn dò trước khi đi.

An Tuyết Thần ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Phàm Ngự, anh nhàn nhạt cười đáp lại cô.

Hai người lên trên lầu, đi vào thư phòng của Phàm Ngự.

An Tuyết Thần ngồi tán gẫu cùng Giang Lệ Lệ. Cô nhìn sang Lệ Lệ vẫn đang vuốt ve bụng mình.

"Lệ Lệ, cậu nghỉ lúc nào mới kết hôn, chờ lúc đứa bé sinh ra thì không hay lắm." An Tuyết Thần hỏi cô.

Vừa nhắc tới vấn đề này, Giang Lệ Lệ liền thấy chán nản, khẽ lắc đầu.

"Kết hôn? Anh ấy sẽ lấy mình sao? Anh ấy không yêu mình, làm sao mà lấy?" Khuôn mặt Lệ Lệ lộ rõ vẻ vô lực cùng bất đắc dĩ.

An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ, cũng không tiện nói gì, chỉ thở dài một cái, hai người này làm sao lại ngu ngốc như vậy chứ. Không được, đừng trách cô dùng chiêu độc nha.

Thư phòng ——

Hai người ngồi ở trên ghế sa lon, dáng vẻ thoải mái như hai con báo lười biếng. Hai người nhàn nhã uống rượu đỏ, nhìn không ra là hai người mà hắc đạo bạch đạo nghe tên đều sợ hãi.

Phàm Ngự tay trái nâng cằm, nhắm mắt lại, dáng vẻ lười biếng mà hấp dẫn.

"Trạch, cậu không tính kết hôn sao?"

Lạc Trạch hai chân bắt chéo, tựa vào trên ghế, một tay cầm ly rượu, tay kia tùy ý khoác lên trên vai ghế, dáng vẻ phóng túng.

"Mình còn chưa nghĩ, kết hôn có thực sự quan trọng không?" Lạc Trạch nói xong, đưa ly rượu lên miệng nhấp một ngụm nhỏ.

Phàm Ngự nhíu mày, nhìn Lạc Trạch, cuối cùng mở miệng.

"Có đôi khi, nhìn rõ lòng mình một chút, cậu sẽ nhận ra không giống như vậy. Thực ra thì cậu yêu Giang Lệ Lệ, cô ấy đã ở trong lòng cậu, cũng không phải mới bây giờ mà từ năm năm trước đã bắt đầu tiến vào trong lòng cậu rồi. Hiện tại theo thời gian bóng dáng cô ấy trong cậu lại càng lớn hơn." Phàm Ngự chậm rãi nói.

Lạc Trạch nghe Phàm Ngự nói, lông mày nhíu lại, điều này anh thừa nhận. Trong lòng anh Giang Lệ Lệ đã có vị trí rất cao, không như mấy cô gái lúc trước. 3 Nhưng, như vậy là yêu sao?

{ ngu xuẩn, sao lại có người đàn như vậy chứ. Không yêu mà độc chiếm người ta như thế. 3f phải cho cậu mở mắt ra một chút mới được. }

Phàm Ngự thấy cậu ta không nói lời nào, vậy anh còn nhiều lời làm gì chứ? Xem ra nên nghe lời vợ anh nói, tới lúc mấu chốt phải dùng chút thủ đoạn mới được. b Người cực đoan lại chịu chút kích thích, sẽ chân thật bộc lộ bản thân mình.

Buổi tối, hai người ở lại biệt thự của Phàm Ngự dùng cơm, Giang Lệ Lệ ngồi trên ghế salon, đắp tấm thảm mỏng, đang lật xem sách cho bà bầu. Đây là Tuyết Thần đưa cho cô, để cô tìm hiểu một chút.

An Tuyết Thần kéo Phàm Ngự vào trong phòng bếp, thì thầm to nhỏ.

"Tiểu Ngự, như thế nào. 4f Bắt đầu thế nào đây?" An Tuyết Thần lời kéo tay chồng, một tay khác đỡ eo, có chút khấn trương.

Phàm Ngự lắc đầu một cái, khoác vai cô..

"Xem ra, phải dùng tới “chiêu” của vợ rồi.”

An Tuyết Thần liếc hai người đang ngồi trên ghế salon, mở lớn hai mắt. Sau đó quay qua nhìn chồng, níu lấy tai anh, ghé sát vào thì thầm.

"Vợ à, chiêu này của em có chút độc, nhưng mà anh ủng hộ em." Phàm Ngự bội phục nhìn An Tuyết Thần.

An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, nhàn nhạt cười, nói.

"Chồng à, vậy thì cơm nước xong xuôi liền bắt đầu hành động thôi. Anh phải chuẩn bị thật kỹ đấy." An Tuyết Thần cười gian nhìn Phàm Ngự.

Phàm Ngự nhìn vợ mình: “Được, lời vợ là thánh chỉ.”

(Vợ chồng nhà này thật là ngọt tới sợ. aĐúng là chị An “gần mực thì đen” mà, gian manh xảo quyệt quá.)

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đi tới. "Ăn cơm thôi, Lệ Lệ, Trạch, tới ăn cơm." An Tuyết Thần nhìn về phía hai người kia gọi.

Giang Lệ Lệ vừa nghe tới ăn tối, liền muốn chạy lại, ngay lập tức lại nhận được ánh mắt cảnh cáo từ phía đối diện đành ngồi im chờ Lạc Trạch tới đỡ mình.

Lại nói, không phải là nên vui mừng sao? Địa vị của mình được đề cao, nhưng sao lại không được tự nhiên? Giang Lệ Lệ được Lạc Trạch đỡ tới trước bàn ăn, đột nhiên cảm giác có chút giống Thái hậu và thái giám. 3 Nghĩ tới đây liền bật cười.

"Ha ha"

Ba người nhìn Giang Lệ Lệ kì quặc, Tuyết Thần nhìn cô cười vui vẻ như vậy cũng cười theo, hỏi.

"Thế nào? Vui vẻ như vậy."

Giang Lệ Lệ ngồi trên ghế, sau đó liếc mắt nhìn Lạc Trạch rồi lớn tiếng nói.

"Hai người xem một chút, có giống một thái giám đỡ một Quý Phi không, ha ha?" Giang Lệ Lệ nói xong cũng đỏ gục xuống bàn mà cười, cười tới vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không nhìn tới Lạc Trạch đang ngồi bên sắc mặt đã vô cùng khó coi, sắc mặt vừa đen vừa lo lắng.

An Tuyết Thần cười cười xấu hổ, liếc mắt nhìn Lạc Trạch, sau đó lúng túng nói.

"Ăn cơm thôi. Ha ha" An Tuyết Thần gấp rất nhiều đồ ăn cho Giang Lệ Lệ, đều là những món bổ dưỡng cho phụ nữ có thai. Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ vui vẻ, hòa khí trong lòng ngực cũng áp chế xuống. Nếu là trước kia chắc chắn anh sẽ hung hăng mà trừng phạt cô một phen.

An Tuyết Thần trong lúc ăn, thỉnh thoảng lại nhìn nhìn Phàm Ngự, dùng ánh mắt nhấn nhủ qua, anh cũng nhìn lại cô ý bảo cô yên tâm.

Ăn cơm được một lát, điện thoại Phàm Ngự vang lên. Anh đặt đĩa xuống, ưu nhã lau tay sau đó mới cầm điện thoại lên, lông mày nhíu lại.

"Có chuyện gì?" Không biết đối phương nói cái gì chỉ thấy sắc mặt Phàm Ngự càng lúc càng khó coi, lại lo lắng. 9Sắc mặt âm lạnh, thậm chí còn phát ra tia khát máu.

Lạc Trạch nhìn ra có chuyện gì đó không đúng, cũng chau mày lại nhìn sắc mặt khó coi của Phàm Ngự. Chỉ có An Tuyết Thần biết rõ chuyện gì xảy ra, cô ngẩng đầu, gương mặt lo lắng, vẻ mặt giống y như thật. cf Hai vợ chồng nhà này có lẽ nên đi làm diễn viên thôi.

Qua một lúc lâu, Phàm Ngự hung hăng ném điện thoại xuống đất, nháy mắt tan tành thành mấy mảnh. Gương mặt âm lãnh, trên trán gân xanh cũng nổi đầy.

"Ngự, đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Trạch hỏi anh.

Phàm Ngự gạt đầu một cái "Ừ. 3 Hàng về bến tàu hôm nay bị người cướp rồi. Đáng chết, ít nhất là ba tỷ đó" Phàm Ngự vừa nói trong ánh mắt cũng tản ra tia nguy hiểm.

Lạc Trạch lông mày nhíu chặt.

"Trạch, đi theo mình một chuyến." Phàm Ngự đứng dậy, muốn đi ra ngoài.

Lạc Trạch cảm lấy áo khoác cũng đứng dậy. Lúc này An Tuyết Thần mới lên tiếng.

"Tiểu Ngự, chờ một chút." An Tuyết Thần đỡ bụng, vẻ mặt khẩn trương, vuốt ve gương mặt tuần tú của anh.

"Phải cẩn thận một chút. b Lệ Lệ sẽ ở lại đây."

Lạc Trạch liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ, phát hiện cô cũng đang lo lắng nhìn mình, trong lòng dâng lên cảm giác như có gì đó thắt chặt lại. 84 Là hạnh phúc sao?

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, cắn môi, cuối cùng cũng lên tiếng.

"Cẩn thận một chút."

Lạc Trạch nhìn cô gạt đầu, sau đó cùng với Phàm Ngự rời khỏi biệt thự. Giang Lệ Lệ vẫn đang lo lắng cho Lạc Trạch lại đã thấy An Tuyết Thần tươi cười.

Giang Lệ Lệ nhìn An Tuyết Thần đang cười hài lòng tới quý dị khiến cô rợn cả tóc gáy, khóe miệng co quắp.

"Tuyết Thần, cậu làm sao vậy? Còn cười được nữa sao, chồng cậu phải ra ngoài, không lo lắng sao?"

An Tuyết Thần lắc đầu một cái, sau đó ngồi vào bên người cô, nhìn cô, nói.

"Không lo lắng, mình đã sớm biết." An Tuyết Thần rất tự nhiên nói.

Giang Lệ Lệ mơ hồ không hiểu, nhìn An Tuyết Thần.

"Cậu đã sớm biết?"

"Ừ, biết, căn bản là không có chuyện gì." An Tuyết Thần nhìn Giang Lệ Lệ nói, lại cố ý lấp lửng.

Giang Lệ Lệ gương mặt không hiểu cùng nghi hoặc.

"Ai nha, cậu nói rõ đi, chuyện gì xảy ra?"

An Tuyết Thần cười nhạt một tiếng, sau đó tiến tới bên tai Giang Lệ Lệ nói thầm nửa ngày, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Lệ cũng biến sắc, kinh ngạc nhìn bạn tốt.

"Được không? Có thấy là hơi quá đáng không? Lạc Trạch nếu biết sẽ giết mình mất." Giang Lệ Lệ nghĩ một chút liền sợ hãi, rung mình một cái, cái khay đầy con người kia cô vẫn còn nhớ rõ.

An Tuyết Thần nhìn bộ dạng không có chút tiền đồ của cô liền vỗ vỗ vai cô.

"Không có việc gì, anh ta có biết thì cũng là lỗi của bọn mình. Cậu bây giờ có khác gì Thái Hậu, sao phải sợ anh ta ăn cậu chứ?"

Giang Lệ Lệ do dự, cô cũng rất muốn biết tình cảm của Lạc Trạch với mình là như thế nào. Cô cắn cắn môi, lại thấy Tuyết Thần nói cũng đúng, a Cô bây giờ có bảo bảo, Lạc Trạch cũng hiểu rõ, sẽ không hành hạ gì cô đâu. f Về mặt rồi rắm, cô lo lắng nhìn An Tuyết Thần, hỏi một câu không xác định.

"Thật, không có việc gì?"

An Tuyết Thần cười vô cùng kiên định với Lệ Lệ, nắm lấy tay cô.

"Sẽ không, mình bảo đảm, chỉ cần cậu làm theo lời mình." Ánh mắt An Tuyết Thần kiên định. Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ chuyện gì không làm được chứ, huống chi còn dựa vào thân phận và địa vị của chồng cô.

Nghe bạn tốt khẳng định, Giang Lệ Lệ cũng quyết định thử một lần, bắt đầu giải bày Lạc Trạch.

Tuyển phân cách ——

Bến tàu, bắt đầu bắn nhau, Phàm Ngự cùng Lạc Trạch đã chạy tới, mị ảnh nhìn thấy Phàm Ngự Lạc Trạch đến, rào bước về phía họ, trên mặt toàn là bụi bặm

"Thiếu chủ, Lạc thiếu"

Lạc Trạch gật đầu một cái, liếc mắt nhìn tình huống xung quanh, nhìn như vừa trải qua một trận kịch chiến. eb Phàm Ngự thừa dịp Lạc Trạch quan sát xung quanh, liếc mắt nhìn Mị Ảnh, anh ta gật đầu, ý rằng đã hiểu.

Phàm Ngự nhú chặt lông mày, thanh âm lạnh lẽo.

"Như thế nào?"

"Thiếu chủ, đều bị lấy hết, một thùng cũng không còn." Mị Ảnh khò sở nói.

Lạc Trạch nhú chặt lông mày nhìn gương mặt lo lắng của Phàm Ngự.

"Ngự, làm thế nào? Mị Ảnh, biết đối phương là ai không?" Lạc Trạch nhìn Mị Ảnh mở miệng hỏi.

Mị Ảnh lắc đầu một cái, bởi vì thất thủ, không dám ngẩng đầu cho nên vẫn cúi đầu, Lạc Trạch nghĩ là như vậy.

"Không biết, bọn họ chỉ nói, nếu muốn lấy lại hàng, chờ bọn họ gọi thư." Mị ảnh có chút mệt mỏi nói.

Lạc Trạch liếc mắt nhìn Phàm Ngự, môi mím chặt.

"Vậy chúng ta sẽ chờ, tôi muốn nhìn xem, ai to gan như vậy. 36 Hàng của bọn ta mà cũng dám cướp. Về thôi." Phàm Ngự nói xong cũng xoay người rời đi, Lạc Trạch đi sát phía sau, chính anh cũng đang tự hỏi đám người kia là ai mà lá gan lớn như vậy.

Trên xe, Lạc Trạch suy tư một chút, lo lắng nhìn Phàm Ngự nói.

"Ngự, cậu nói xem ai dám cướp hàng của cậu? Ở X thị này hẳn là không có chứ." Lạc Trạch nghiêm túc nói.

Phàm Ngự vuốt vuốt mi tâm, sau đó trầm giọng ừ một tiếng.

"Ừ, xem ra là có người dừng chân ở X thị này." Phàm Ngự không mặn không nhạt nói.

"Xem ra là vậy." Lạc Trạch nhắm mắt lại, tay trái vất lên trán, thần nhiên nói.

Phạm Ngự liếc mắt nhìn Lạc Trạch, sau đó nghiêng đầu, nhìn phía bên ngoài cửa sổ. TMD, thời gian bao lâu không có tức giận, lúc này lại có chút không thích ứng được. b Trong nhà anh chính là có cô vợ “dở hơi”, anh cũng thật phục cô. a0 Cũng không thể không nói phương pháp xử lý của cô tuy cực đoan nhưng không biết chừng lại có hiệu quả lớn.

Lạc Trạch cũng đang nghĩ tới “vị kia” nhà anh, thật không thể yên tâm về cô được, chỉ muốn giữ cô bên cạnh. c Không biết giờ này cô đang làm gì, hay là gọi điện thoại hỏi một chút.

Lạc Trạch lấy điện thoại di động ra, nhấn gọi. 75 Phạm Ngự thu hết màn này vào mắt, khóe miệng nửa cười nửa không, liếc mắt nhìn Lạc Trạch.

Trong biệt thự, Giang Lệ Lệ vẫn đang thương lượng kế hoạch với An Tuyết Thần, chợt chuông điện thoại vang lên. Giang Lệ Lệ giật mình, vội kéo tay An Tuyết Thần.

"Tuyết Thần, làm sao đây? Mình không dám nghe, mình sợ nói một hồi làm lộ mất, mình rất khẩn trương." Giang Lệ Lệ tay cầm điện thoại, nhìn tên người gọi tới, tim cũng như muốn nhảy ra ngoài.

An Tuyết Thần vỗ vỗ lưng Giang Lệ Lệ, cầm lấy điện thoại trong tay cô, hít sâu một hơi, rồi bấm phím nhận. Thanh âm dè xúng nhỏ nhất, giống như sợ đánh thức người khác.

"Này, Trạch."

Lạc Trạch nhíu nhíu mày, hỏi: "Tuyết Thần? Lệ Lệ đâu? Sao cô lại nghe điện thoại?"

"À. e Cô ấy ngủ thiếp đi rồi. Muốn cô ấy nghe điện sao? Cô ấy mới ngủ không lâu,, có muốn tôi đánh thức cô ấy không?" An Tuyết Thần giả bộ như thật, tiếng nói càng dè ẹp xúng nhỏ hơn.

Giang Lệ Lệ ngồi bên cạnh vô cùng khẩn trương, nhất là lúc Tuyết Thần hỏi anh có muốn cô nghe điện không, cô thực sợ anh sẽ bảo gọi cô tới nghe, đôi mắt cũng mở thật to.

Phạm Ngự lúc nghe thấy tên vợ mình thì cũng đã rõ tình huống là thế nào.

Lạc Trạch trầm tư hồi lâu, sau đó mở miệng nói: "Không cần, để cho cô ấy ngủ đi. 9 Cứ như vậy đi." Nói xong liền ngắt điện thoại

"Thế nào, cô gái của cậu không nhận điện thoại, rất thất vọng?" Phạm Ngự không quên trêu anh.

Lạc Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Phạm Ngự. "Còn chuyện chỗ hàng kia, dù gì mình cũng có một nửa, nếu không lấy lại được, cậu trả lại mình tiền đi." Lạc Trạch bắt đầu đùa bỡn vô lại.

Phạm Ngự khóe miệng giật giật, cậu ta kiểu này là học được từ ai đây, tính toán chi li như vậy, nhất định là từ Giang Lệ Lệ rồi. Cậu ta bị lây “bệnh” rồi.

"Làm sao cậu lại học cái này từ cô gái của cậu vậy?" Phạm Ngự châm chọc.

Lạc Trạch không để ý tới anh, sao bảo anh nhỏ mọn chứ. Vài triệu đó, không phải chuyện đùa, Lạc Trạch trợn mắt.

"Nên tra xem nhóm “thần tiên” nào cướp hàng, cướp được hàng của cậu như vậy, không dễ đối phó." Lạc Trạch lo lắng chính là vấn đề này.

Phạm Ngự một đôi mắt đen thâm lại: "Dám động tới hàng của mình, vậy thì phải trả giá đắt. 8 Minh tin, bọn họ cũng biết rõ như vậy." Nói xong, khóe miệng cũng cong cong nụ cười tà tử.

Lạc Trạch liếc anh một cái, sau đó cũng không thèm nhìn Phạm Ngự nữa. 7d Anh cũng không có tâm trạng nghĩ tới chuyện hàng hóa kia, những thứ đó không quan trọng bằng cô. a Lúc này anh chỉ muốn ôm cô ngủ. b Mẹ kiếp, nếu để anh biết được kẻ nào cướp hàng, anh muốn giết hẳn.

Phạm Ngự nhìn vẻ mặt của Lạc Trạch, giựt giựt khóe miệng. Nếu như không đoán sai, cậu ta khẳng định là đang chờ “bọn” đã cướp hàng đây mà.

Biệt thự ——

Giang Lệ Lệ căn bản là không ngủ được, cô nằm trên giường nhưng trong lòng lại đag run lên vì sợ. 8 Cô nhìn An Tuyết Thần đang đọc sách, hỏi lại lần nữa.

"Tuyết Thần, phương pháp của cậu có phải có chút quá đáng không? Nếu anh ấy tức giận, phải làm thế nào?"

An Tuyết Thần bắt đầu dĩ, gấp sách lại, nhìn vẻ mặt khẩn trương của Giang Lệ Lệ, thờ dãi.

"Không có việc gì, cá và bả chân gấu không thể có cả hai được. Nhưng nếu qua đó mà hiểu được là anh ta yêu cậu, thì cũng tốt chứ sao? Tự nhiên anh ta sẽ tha thứ cho cậu thôi. 4Thế nên, bây giờ cậu chỉ cần ngủ ngon là được rồi. Ok?"

Giang Lệ Lệ gật đầu, sau đó nằm nhìn lên trần nhà, tay vuốt ve bụng mình, không khí có chút lạ lùng. Lúc này, Tiểu Niệm Ngự đẩy cửa vào..

"Mẹ, di." Tiểu Niệm ngự thanh âm non nớt truyền đến. 10 An Tuyết Thần nhìn con trai, gương mặt tràn đầy vẻ yêu thương.

"Vào đây, mẹ ở chỗ này."

"Vâng." Tiểu Niệm ngự bò lên giường, ngồi bên cạnh An Tuyết Thần, nếu không phải nhìn thấy cái bụng bự của mẹ, cậu đã sớm tranh thủ ăn đậu hũ mẹ, thừa dịp cha không có nhà. Mấy ngày nay, cha toàn chen giữa hai mẹ con cậu.

Giang Lệ Lệ nhìn Tiểu Niệm ngự, cười mở miệng nói.

"Tiểu Suất Ca tới, có hoan nghênh đi không, cả bảo bảo của di nữa?" Nói xong liền giang rộng hai tay, chuẩn bị "nghênh đón" Tiểu suất ca, lại thấy Tiểu Niệm Ngự bĩu môi, nói.

"Di, có thể không? Trong bụng di không phải là có bảo bảo sao?"

Giang Lệ Lệ vừa nghe, vui vẻ đỡ: "Sẽ không, bảo bảo còn nhỏ. 7 Tiểu Niệm Ngự thật biết nghe lời, còn biết thương bảo bảo nữa."

Tiểu Niệm ngự vừa nghe, cười một tiếng, sau đó nhào vào trong ngực Giang Lệ Lệ, hướng mặt Lệ Lệ hôn loạn.

Lạc Trạch mà ở đây lúc này, chắc chắn sẽ cùng tiểu tử này khai chiến mất, may mà anh không ở đây. Tiểu Niệm Ngự nằm trong lòng Giang Lệ Lệ, tay vuốt ve bụng cô, ngốc nghếch hỏi.

"Tại sao di có em bé mà bụng không lớn, bụng mẹ lại lớn như vậy." Tiểu Niệm Ngự nhìn bụng Giang Lệ Lệ hỏi, đôi con ngươi non nớt trong sáng đầy nghi vấn. Cậu rất muốn xem phản ứng của bảo bảo trong bụng di.

An Tuyết Thần xoa đầu con trai.

"Đó là bởi vì mẹ sắp sinh, di thì mới có." An Tuyết Thần kiên nhẫn giải thích rõ ràng cho Tiểu Niệm Ngự.

Tiểu Niệm ngự vuốt ve bụng Giang Lệ Lệ, thanh âm êm dịu: "Bảo bảo, vậy em mau mau lớn lên, ra ngoài gặp anh. Anh dẫn em đi chơi." Tiểu Niệm Ngự rất hiểu chuyện nói, trong bụng cũng thực muốn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Ngoại truyện 18: Bầy Lạc Trạch (tiếp)

Giang Lệ Lệ nhìn Tiểu Niệm Ngự, bắt đầu mong đợi con của mình sẽ có hình dáng ra sao. Là con trai hay con gái đây? Cô rất hy vọng là con gái, nếu như là một tiểu Lạc Trạch cô không phải bị anh khi dễ chết ư. d Cho nên vẫn là con gái tương đối khá hơn.

"Tốt lắm, thời gian không còn sớm, ngủ đi, thành bại tại hành động này rồi. Con trai, trở về phòng con đi, mẹ và di buồn ngủ." An Tuyết Thần vuốt đầu con trai mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tình thương vĩ đại của người mẹ.

Tiểu Niệm Ngự vô cùng miễn cưỡng bò ra từ trong ngực Giang Lệ Lệ, trước khi đi vẫn không quên ở trong lòng uy hiếp một phen.

"Mẹ, di, vậy con đi ngủ, ngủ ngon." Nói qua liền thom trên mặt hai người mỗi người một cái.

"Ngủ ngon." Giang Lệ Lệ sờ sờ tóc Tiểu Niệm Ngự, nói qua.

Tiểu Niệm Ngự rời khỏi phòng, Giang Lệ Lệ ngáp một cái. Nhìn An Tuyết Thần nói.

"Cậu không ngủ một lát à, mấy giờ rồi." Giang Lệ Lệ nằm ở trên giường cười ha hả nói, phụ nữ mang thai thật mệt rã rời. f Hôn nữa còn rất tham ăn.

An Tuyết Thần tựa vào trên giường, vuốt bụng của mình, sau đó cầm điện thoại lên, gọi đi.

"A lô, viện trưởng Trương sao? Tôi là Tuyết Thần, ừ đúng, tiểu Ngự không phải cũng giao phó xong rồi chứ."

Viện trưởng Trương: ừ, đúng vậy, phu nhân, thời gian vừa đến tôi liền phái người đi đón ngài.

"Ừ, tốt. Phiên toái. Vậy trước tiên như vậy. 4d Hẹn gặp lại." An Tuyết Thần cúp điện thoại nhìn Giang Lệ Lệ, trên mặt mang nụ cười chiến thắng.

"Lệ Lệ, đừng lo lắng, bảo đảm cậu sẽ thấy Lạc Trạch không đồng dạng như trước. Ha ha, tớ có chút hưng phấn, ngủ không được. 3e Tớ vẫn nên xem

sách, một hồi thời gian đến, chúng ta phải sớm đi bệnh viện, bọn họ cũng an bài trước rồi."

Giang Lệ Lệ khẽ gật đầu, tâm can còn run rẩy không thôi, ở trong lòng cô tự nói với mình như vậy. 8 Cô có thể, mặc dù biện pháp làm tổn thương người, nhưng vì hạnh phúc của các cô, nếu như có thể nhìn thấy chân tâm của Lạc Trạch, như vậy cô cũng đáng giá, nếu như chứng minh là ngược lại, lần này cô sẽ không do dự, cô sẽ không để trái tim mình tùy ý đập loạn vì anh nữa, cô thật sẽ rời đi, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ cùng anh. Nghĩ đi nghĩ lại cô từ từ ngủ. Ngủ thiếp đi cũng tốt, tình cũng là lo lắng.

Tuyển phân cách ——

Phạm Ngự cùng Lạc Trạch hai người ở căn cứ trọn mắt nhìn gần một đêm, rốt cuộc tra được hàng là ai cướp, cả nửa ngày, mẹ kiếp là cảnh sát, điều này làm cho Lạc Trạch tức giận không có địa phương xả. b5 Hai người ngồi ở trong xe. 9b Không khí quỷ dị. 3 Giờ phút này toàn thân Lạc Trạch trên dưới đều tản ra phức tạp, sương mù. Phải nói Phạm Ngự cũng thế. Cảnh sát cướp. 00 Đến bất cảnh sát nói một câu.

"Nha, Phạm thiếu, Lạc thiếu, chúng tôi không biết, đó là độc tra mới nhậm chức. 54 Không biết, hàng ở nơi này, không thiếu một cái. 6 Thật là xin lỗi." Nói thế đương nhiên là cục trưởng.

Phạm Ngự tựa đầu vào trên ghế ngồi liếc Lạc Trạch một cái, khoe miệng từ từ giờ lên, lúc này không sai biệt lắm điện thoại tới thôi. Quả nhiên nghĩ không tới một phút điện thoại Phạm Ngự liền vang lên. 37 Phạm Ngự vận đo cảm xúc một chút, sau đó không nhanh không chậm tiếp điện thoại.

Phạm Ngự đem điện thoại đặt ở bên tai, làm cho người ta cảm giác, là cực độ mệt mỏi, giống như là báo nhỏ lười biếng. Thanh âm trầm thấp khàn khàn nói.

"A lô, bà xã."

"Cái gì? Lệ Lệ lăn từ trên lầu xuống, ở bệnh viện?" Phạm Ngự cố ý phóng đại âm lượng, gương mặt kinh ngạc.

Lạc Trạch vừa nghe không ngồi yên, vội vàng đoạt lấy điện thoại di động. 3e Thanh âm cực kỳ tức giận hô.

"Cô mới vừa nói cái gì?"

Bên đầu kia điện thoại, tiếng khóc nghẹn ngào của An Tuyết Thần truyền đến.

"Hu hu, Lệ Lệ, chính cậu ấy không có chú ý, từ trên lầu té xuống, hiện tại chúng tôi ở bệnh viện của tiểu Ngự. 80 Nói là xuất huyết lớn, huhu" An Tuyết Thần giả bộ giống như thật.

Lạc Trạch cảm giác có một quả bom hẹn giờ nổ tung ở bên trong lòng của mình. d Nghe cô té xuống từ trên lầu, sắc mặt của Lạc Trạch nhất thời thay đổi trắng bệch, xanh mét. Tay anh nắm điện thoại đều run rẩy, đôi mắt chìm xuống trong nháy mắt chuyển đỏ máu. Thanh âm cực độ lạnh lẽo âm chí. Anh trở nên không lý trí, kích động giận dữ.

"Mẹ kiếp, đi bệnh viện. f Mau."

Phạm Ngự nhủ mày, sau đó thanh âm âm lãnh nói.

"Đi bệnh viện tó."

Xe giống như một hạt bụi bặm, bụi bay đi. Giống như tiến về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, Lạc Trạch tựa như điên vọt vào bệnh viện. Lạc Trạch xuống xe, nhìn bóng lưng Lạc Trạch kinh hoàng, khoe miệng khẽ giờ lên. Quả nhiên, Phạm Ngự có thể là Chúa Tể tất cả đàn ông. Anh sửa sang lại cổ áo của mình một chút, sau đó sải bước tiêu sái đi vào bệnh viện, mang trên mặt biểu lộ nặng nề.

Lạc Trạch một hơi chạy đến phòng cấp cứu, đã nhìn thấy An Tuyết Thần đứng ở cửa, mắt đều đỏ, ở chỗ này áp ứng. An Tuyết Thần nhìn thấy mặt Lạc Trạch mất hồn. 50 Đi về phía anh.

Lạc Trạch nhìn đèn đỏ trên cửa sáng lên, tim của anh giờ phút này giống như bị cái gì móc rỗng. ce Ấy chính là vô lực, cảm giác thứ gì từ lồng ngực của mình chạy mất. Không đợi thoáng qua thần, liền bị An Tuyết Thần cho

Khuôn mặt An Tuyết Thần tức giận đi tới, bóp ——

Một âm thanh bạt tai thanh thúy vang dội vang lên trên gương mặt tuần tú của Lạc Trạch. 10 Lạc Trạch đần độn nhìn An Tuyết Thần, chỉ nghe thấy An Tuyết Thần trách mắng.

"Lạc Trạch, đều là anh, anh biết rõ Lệ Lệ yêu anh, bình thường anh không đối tốt với cậu ấy. Coi cậu ấy như người tình nuôi nhốt, tôi sớm đã nói qua, anh không yêu cậu ấy thì để cậu ấy rời đi. Anh không nghe, hiện tại thì tốt rồi. a Như ý nguyện của anh, hiện tại Lệ Lệ đang nằm ở bên trong. 73 Huhu" An Tuyết Thần nói xong liền khóc. Phạm Ngự chạy tới thấy thế, hơi sửng sốt, anh thế nào không biết tình cảm đùa giỡn còn có như vậy. 3c Nhìn bà xã khóc, trong lòng đau lòng. Liền vội vàng tiến lên trấn an nói.

"Bà xã, em chớ khóc, không tốt đối với em bé. a9 Lệ Lệ sẽ không có chuyện gì đâu? Ủ" Phạm Ngự kéo An Tuyết Thần an ủi.

Lạc Trạch từ từ phản ứng kịp, cũng tiêu hóa một phen lời nói mới vừa rồi của An Tuyết Thần, là bởi vì anh?

"Cô nói cái gì? Cái gì là bởi vì tôi? Tôi không có làm cái gì?" Lạc Trạch nhìn đôi mắt đỏ của An Tuyết Thần nói. f Giờ phút này anh cỡ nào muốn vọt vào, ở bên người cô, nhưng còn ý chí nói cho anh biết không thể làm như vậy.

An Tuyết Thần từ trong ngực Phạm Ngự ra ngoài, tâm tình hiển nhiên không có kích động vừa rồi. 38 Cô nhìn Lạc Trạch, trên mặt tràn đầy sầu bi.

"Tôi hôm qua, tôi cùng cậu ấy nói chuyện phiếm, liền hàn huyên tới anh, cậu ấy nói, trong thời gian năm năm chung sống với anh, cậu ấy từ từ lệ thuộc vào anh, anh đi vào trong lòng của cậu ấy. Cậu ấy chịu đựng anh và cô gái khác làm loạn, bởi vì cậu ấy nói chính cậu ấy cũng là người tình bị giam cầm, cho nên đối mặt với anh cậu ấy đều sẽ nhẫn, năm năm, cậu ấy đem mình thành lạnh lùng, bắt đầu học làm bộ như chuyện gì cũng không có, đối mặt một ít chuyện phải nhẫn nại, duy trì tỉnh táo. Nhưng cậu ấy lựa chọn rồi đi, anh lại bắt cậu ấy trở lại. Thậm chí phá con của anh, cậu ấy thật không biết đi con đường nào, cậu ấy sợ em bé không có gia đình hoàn chỉnh, sợ không có ba, càng sợ không có mẹ. 8 Huhu"

An Tuyết Thần vẫn chưa nói hết, cũng đã khóc không ra tiếng, nói xong sẽ khóc.

Lạc Trạch dần dần nghe An Tuyết Thần nói, nghe những lời kia đều là lời trong lòng Giang Lệ Lệ. da Anh từng sợ, anh vẫn cho là cô muốn rời khỏi mình, cô ghét mình. 4c Thật không biết mình năm năm đã ở trong lòng cô. 0 Càng không biết cô rời đi là vì trốn tránh tình cảm của mình. Lạc Trạch nhìn An Tuyết Thần, nhưng đôi tay đặt ở hai bên quần đã sớm nắm quyền. Mạch máu trên mu bàn tay có thể thấy rõ, tùy thời tùy khắc cũng sẽ muốn nổ tung lên. Gương mặt tuần tử phóng đảng không kiềm chế được, tràn đầy hối hận cùng cái loại vẻ mặt khủng hoảng sợ bỏ lỡ.

An Tuyết Thần khịt khịt cái mũi nói tiếp.

"Tôi hôm qua không phải anh gọi điện thoại sao? Nửa đêm tôi liền nói cho cậu ấy biết. 4 Cậu ấy chỉ ừ một tiếng. Sau đó tôi ngủ thiếp đi, không biết, không biết, không biết, Lệ Lệ lo lắng cho anh, nhưng sợ đánh thức tôi, cầm điện thoại ra ngoài phòng, cậu ấy chưa quen thuộc kết cấu nhà tôi, tôi đoán chừng nhất thời là dựa theo lộ trình nhà anh, ai biết, cậu ấy, cậu ấy cũng không cẩn thận từ trên lầu té xuống. Huhu tôi nghe thấy động tĩnh vội vàng đi ra ngoài nhìn, đã nhìn thấy Lệ Lệ ôm bụng kêu đau, máu tươi từ giữa hai chân chảy xuống, tôi vội vàng bảo tài xế đưa chúng tôi tới bệnh viện."

Trong lòng Lạc Trạch nhất thời sôi trào lên. 3Anh có chút vui mừng, cô đang lo lắng cho mình, nhưng hiện tại anh càng hận chính mình tại sao gọi điện thoại, để cho cô lo lắng, anh hiện tại sợ sẽ mất đi cô. Cái loại cảm giác chạy mất đồ tập kích từng tế bào trong thân thể anh.

An Tuyết Thần nhìn nét mặt Lạc Trạch khổ sở tự thẹn, lại nói tiếp. Cái này gọi là rèn sắt khi còn nóng.

"Anh biết không? Khi được đẩy vào phòng giải phẫu, anh biết cậu ấy còn nói cái gì không?"

Đôi mắt Lạc Trạch trở nên ửng hồng, nước mắt suýt nữa thì rớt xuống, một đôi mắt chìm ung sắc bén tràn đầy sợ hãi cùng sương mù.

"Cậu ấy nói, cậu ấy nói, đừng nói cho anh, sợ sẽ ảnh hưởng đến anh. cb Cậu ấy bắt được tay tôi nói như vậy. a Lệ Lệ, tôi thương Lệ Lệ. A Huhu huhu" An Tuyết Thần nói qua liền nhào vào trong ngực Phạm Ngự.

Phạm Ngự vòng quanh bà xã của mình, nhìn trở về chỗ, ngay cả khoe mắt anh cũng có chút co quắp. Anh bây giờ là thật lòng thua ở dưới quần của cô, cô vợ của anh, anh dám cam đoan, toàn thế giới cũng chỉ có nhà Phạm Ngự mới có.

Lạc Trạch vô lực dựa vào vách tường, từ từ tuột xuống, ngồi xồm xuống mặt đất, một đôi tay vô lực lôi kéo tóc của mình, rốt cuộc khi nghe thấy câu nói sau cùng của An Tuyết Thần, anh hoàn toàn hồng mắt, nước mắt theo khuôn mặt tuyệt mỹ lặng lẽ chảy xuống, rơi trên sàn nhà lạnh buốt, cũng trong nháy mắt này, anh biết rồi, anh yêu Giang Lệ Lệ, hơn nữa còn là yêu. 8 Đã tan ra tiến vào cốt tủy của anh.

An Tuyết Thần nhìn Lạc Trạch khổ sở không chịu nổi, cô có chút áy náy, cô nhìn ông xã của mình, trong mắt tất cả đều là áy náy. Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần cho một yên tâm, về mặt không có chuyện gì.

Lúc này, cửa phòng giải phẫu bị mở ra, đi ra là một gã bác sỹ khoa phụ sản từ nước ngoài trở về, cùng viện trưởng Trương.

An Tuyết Thần nhìn Lạc Trạch ngồi yên một chỗ, vội vàng nói.

"Viện trưởng Trương, ông đi ra, như thế nào?" Giọng nói của An Tuyết Thần cực kỳ nóng nảy.

Lạc Trạch lúc này cũng chán chường ngẩng đầu lên, đứng thẳng lên, liền chạy thẳng tới chỗ viện trưởng Trương. e Viện trưởng Trương thấy trái tim cũng nhảy không ngừng. fc Viện trưởng Trương vội vàng dùng ánh mắt như cầu cứu ông chủ Phạm Ngự của mình. Phạm Ngự đương nhiên nhận được. b Tiến lên một bước kéo Lạc Trạch.

Lạc Trạch đẩy Phạm Ngự ra, chạy thẳng tới chỗ Viện trưởng Trương, kéo cổ áo của ông, một đôi mắt đã trở nên đỏ thẫm, chưa bao giờ từng thấy anh khóc, hôm nay vì cô gái có tình cảm chân thành mà khóc rồi.

"Nói, cô ấy như thế nào? Nói. Nói mau." Lạc Trạch đã không còn lý trí, như là nỗi điên lôi kéo viện trưởng Trương.

Phạm Ngự nhú nhú mày, tiến lên kéo Lạc Trạch trở lại, thanh âm tràn đầy từ tính nói.

"Trạch, cậu bình tĩnh một chút, cậu như vậy, ông ấy nói thế nào."

Lạc Trạch liếc Phàm Ngự một cái sau đó dùng đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn giống như có thể xuyên thấu viện trưởng, thanh âm âm lãnh hung ác lệ nói.

"Nói mau"

Viện trưởng Trương lạnh run một cái, sau đó thở dài một hơi mà nói ra.

"Bệnh nhân xuất huyết lớn, đứa bé chỉ sợ là không giữ được, người mẹ cũng sẽ có nguy hiểm, tình huống rất xấu."

Lạc Trạch vừa nghe, trái tim đau xót, anh cong thân thể, vẫn che trái tim của mình, anh dùng một đôi máu đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm Viện trưởng Trương.

"Tôi muốn người mẹ, đứa bé mất thì mất, nếu như cô ấy có chuyện gì, tôi cho nổ cái bệnh viện này, tất cả các người đều biến mất cùng gian phòng bệnh này." Giờ phút này Lạc Trạch tựa như một Satan tới từ địa ngục, tuyên bố mệnh lệnh của mình. Thanh âm âm chí lạnh liệt. a6 Người nghe cũng không nhịn được run rẩy.

Phàm Ngự đỡ Lạc Trạch, khóa miệng vô lực co quắp, gian phòng bệnh này hình như là của anh. Vì anh em, nổ gian phòng bệnh này cũng là đáng được.

An Tuyết Thần một bên biết hiệu quả như vậy, nhưng lại có chút để cho cô kinh ngạc, không nghĩ tới Lạc Trạch kích động có thể hoàn toàn mất đi không chế như vậy, thì ra địa vị của Lệ Lệ ở trong lòng anh đã sớm vượt chỉ tiêu rồi.

Viện trưởng Trương nhận được ánh mắt của An Tuyết Thần, vội vàng nói.

"Ặc, dạ dạ, chúng tôi sẽ hết sức. Sẽ hết sức."

"Cái gì hết sức, tôi muốn cô ấy không có chuyện gì, nếu cô ấy có chuyện, ông cũng đừng sống nữa. Ông, CMN có nghe thấy không." Gân xanh trên trán Lạc Trạch hiển nhiên nhảy lên, hướng về phía Viện trưởng Trương hô lớn.

Viện trưởng Trương đẩy mắt kính một cái liền vội vàng xoay người đi vào phòng giải phẫu, ở lại ông sợ mạng già khó giữ được. Nhưng cũng hiếm khi nhìn thấy bộ dáng bức muốn chết của Lạc thiếu.

Giang Lệ Lệ ngồi trong phòng giải phẫu, nghe tiếng la giận bên ngoài phòng giải phẫu, cô kích động khóc, nước mắt không ngừng rơi, anh quan tâm mình. Cô lấy tay che khuôn mặt của mình, khóa mắt mang theo nụ cười. Là vô cùng vui mà khóc sao? Cô thật rất thỏa mãn. Bị một hạnh phúc đột nhiên tới vây quanh.

Giang Lệ Lệ lấy điện thoại ra, gọi cho An Tuyết Thần.

Phòng ngoài, An Tuyết Thần cúi đầu nhìn qua điện thoại một cái, sau đó nhận.

"A lô."

"Này, huhu, Tuyết Thần, khi nào thì tớ có thể đi ra ngoài." Giang Lệ Lệ ở điện thoại đầu kia dùng thanh âm nghẹn ngào khàn khàn nói, vừa nghe liền nghe ra đang khóc.

An Tuyết Thần liếc Lạc Trạch một bên chán chường. ce Sau đó nói.

"Tùy cậu, cúp" Cô cũng không biết hiện tại đi ra ngoài sẽ là hậu quả gì, bởi vì chuyện hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát.

Giang Lệ Lệ nhìn điện thoại ngẫm, cô có chút buồn bực, rốt cuộc muốn hay không muốn đi ra, chỉ là bây giờ cô rất muốn đi ra ngoài. Quyết định đi ra ngoài.

"Cái đó, Viện trưởng Trương, tôi muốn đi ra ngoài." Giang Lệ Lệ nhìn mấy tên bác sỹ nói.

"Giang tiểu thư, như vậy, có thể hay không, chờ chúng tôi đều đi ra ngoài, chính ngài xuất hiện đây?" Gương mặt Viện trưởng Trương có vẻ khó xử. Ông nhìn bộ dạng mới vừa rồi của Lạc Trạch, thật sợ tai họa vô tội.

Giang Lệ Lệ biết bọn họ đang lo lắng cái gì, chính cô cũng sợ. Cô gật đầu một cái.

"Có thể"

"Chúng ta đi thôi, thời điểm đi ra chạy nhanh lên một chút, chạy không nhanh, tự động giải quyết." Viện trưởng Trương dặn dò giống như đang qua Quỷ Môn quan.

Phòng ngoài, An Tuyết Thần chốc chốc Phàm Ngự, sau đó cố ý thuận thế nằm ở trong ngực anh, để cho người khác cho là một chết đi. eb An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Phàm Ngự, hướng về phía lỗ tai của anh nói.

"Em đoán chừng một lát nữa, bọn họ sẽ đi ra khỏi đó, anh nhìn Lạc Trạch có thể nổi giận hay không. Một hồi có người đi ra, anh đi ngăn Lạc Trạch, em sợ anh ta sẽ xóc bệnh viện."

Phạm Ngự vỗ vỗ sau lưng của An Tuyết Thần, ý thức là đồng ý cô, thật ra thì anh thật đúng là không biết Lạc Trạch – người anh em của mình sẽ làm như thế nào, cái này anh không biết.

Lúc này cửa giải phẫu giống như muốn mở ra, Phạm Ngự sai bước giữ chặt bả vai Lạc Trạch. Viện trưởng Trương thấy thế, mở cửa chính ra liền cùng mấy tên bác sĩ nữ chạy ra ngoài.

An Tuyết Thần một bên giật giật khoe miệng, nhìn hai người Phạm Ngự cùng Lạc Trạch.

Trong khoảng thời gian ngắn Lạc Trạch không có kịp phản ứng, nhưng nhìn thấy mấy tên bác sĩ chạy đi anh mới phản ứng kịp, cô sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. 8 Thanh âm của Lạc Trạch âm chí hung ác lệ chí cực.

"Ngự, cậu CMN buông tôi ra." Lạc Trạch dứt tọng, liền tách Phạm Ngự ra. Anh vừa định vọt vào, đã nhìn thấy Giang Lệ Lệ bình thường đi ra. Lạc Trạch nhất thời mất lạnh, gương mặt kinh ngạc. Lúc này, An Tuyết Thần lôi kéo Phạm Ngự trạm ở một bên, nhìn hai người.

Giang Lệ Lệ ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Lạc Trạch. Lạc Trạch canh chừng vẻ mặt cô, xông tới, đem cô kéo thật chặt.

"Thật tốt quá, em không có việc gì, em không có việc gì, may mà em không có việc gì, nếu không, anh nhất định sẽ đau lòng đến chết. Lệ Lệ, Lệ Lệ" Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ một mực gọi tên của cô, chỉ sợ cô sẽ biến mất vậy.

Trong lòng Giang Lệ Lệ một hồi kích động, cô cũng ôm Lạc Trạch, sau đó thanh âm nghẹn ngào.

"Ừ, em không sao, em không có chuyện gì."

An Tuyết Thần cùng Phạm Ngự liếc mắt nhìn đối phương, sau đó lo lắng nhìn hai người này thâm tình ôm nhau.

Quả nhiên, Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ không tới thời gian hai phút, toàn thân anh cũng tản ra hơi thở lạnh lẽo âm chí. Gương mặt tuần tú lo âu và vui vẻ trong nháy mắt trở nên vô cùng âm mai.

Giang Lệ Lệ bị ôm vào trong ngực Lạc Trạch, thân thể rõ ràng run lên, cứng đờ. d Cô rõ ràng cảm thấy trên người Lạc Trạch phun ra hơi thở nguy hiểm khát máu lạnh lẽo. Cuồn cuộn mà đến, đâm vào từng cái lỗ chân lông của Giang Lệ Lệ, vốn là ấm áp vô lực ôm bỗng thành âm lãnh chí cực.

An Tuyết Thần cảm thấy hơi thở âm lãnh trên người Lạc Trạch, không khỏi hướng chui mấy phần vào trong ngực Phạm Ngự. Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần híp mắt nhìn hai người, anh biết Lạc Trạch thật tức giận. Tức giận trên người cậu ấy đã liên lụy những người khác.

Sau lưng Giang Lệ Lệ cũng toát mồ hôi, mồ hôi hột rõ ràng rất nhiều trên trán cùng trên chóp mũi, cô nuốt nước miếng một cái. Âm thanh run rẩy hô.

"Trạch, anh, anh không sao chứ" Giọng điệu của Giang Lệ Lệ rất cẩn thận, thử hỏi.

Lạc Trạch buông cô ra, gương mặt vốn căng cứng, khoe miệng từ từ nâng lên nụ cười tà tứ làm người ta hải hùng khiếp vía.

"Không có việc gì, em bé không có sao chứ." Lạc Trạch nói cực kỳ dịu dàng. Căn bản là nghe không ra anh đang tức giận, nhưng khuôn mặt kia cười so với tức giận, còn phải khiếp người, còn phải dọa người.

Buồng tim của Giang Lệ Lệ cũng sắp nhảy đến cổ họng rồi, cô nuốt nước miếng một cái, sau đó âm thanh run rẩy không thôi.

"Không có, không có việc gì."

Lạc Trạch nghe xong, sắc mặt ngay sau đó liền âm mai, anh nhìn cô gái để cho mình vừa yêu vừa hận. 7d CMN, lại dám lừa gạt anh, trình diễn kịch nháo này. Anh rất tức giận.

Buồng tim của Giang Lệ Lệ đã lên cổ họng rồi, cô nhìn hai vợ chồng một bên, Giang Lệ Lệ giống như đang cầu cứu An Tuyết Thần, đều là bọn họ ra chiêu tổn hại, hiệu quả có rồi, cô thế nào khắc phục hậu quả đây.

Khi An Tuyết Thần nhận được tín hiệu cầu cứu của Lệ Lệ, cô lúng túng nói một câu.

"Cái đó, Lạc Trạch à, không có việc gì cũng rất tốt, còn lại liền" An Tuyết Thần vẫn chưa nói hết, thanh âm tràn đầy hung ác lệ tức giận của Lạc Trạch vang lên.

"Câm miệng, các người họp lại để gạt tôi, thế mà được sao?" Lạc Trạch buông Giang Lệ Lệ ra, xoay thân thể lại nhìn đối vợ chồng này. Hận đến chết, cắn răng nghiền lợi. 4 Nhìn như vậy, ngay cả chuyện hàng bị cướp tới hôm qua cũng là bọn họ nói trước liền trình diễn, anh em của mình thế nhưng giúp đỡ phụ nữ bấy mình hai lần. 5Gương mặt Lạc Trạch tức giận nhìn Phạm Ngự.

An Tuyết Thần chỉ cười cười xấu hổ, sau đó lôi kéo Phạm Ngự, Phạm Ngự nhìn gương mặt Lạc Trạch tức giận, anh không sao cả cười một tiếng, thanh âm khuôn mẫu nói.

"Quá tam ba bận, lại nói, vợ tớ cũng chỉ giúp hai người." Phạm Ngự nói, không kém điểm khiến Lạc Trạch tức giận phun huyết mà chết.

An Tuyết Thần phụ họa, liền vội vàng gạt đầu. "Cái đó, ông xã, bụng của em đau quá, mau chóng, mau chóng, rời khỏi nơi này."

Phạm Ngự biết vợ mình giả bộ, nhưng là anh cũng phụ họa. Gương mặt nóng nảy.

"Đau bụng, tại sao lại đau bụng, anh ôm em rời đi." Nói đến đây, hai người trình diễn một tiết mục vợ chồng ân ái rời khỏi phòng cấp cứu. e Còn dư lại Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ nhìn hai vợ chồng này, khuôn mặt nhỏ tú khí cũng bị sợ đến đỏ bừng. Vài sợi tóc trên trán cũng bị mồ hôi của cô thấm ướt rồi. Giang Lệ Lệ nhìn bóng lưng tức giận của Lạc Trạch, sau đó nhớ tới một chiêu số thứ ba, định bụng không nhìn anh, rời khỏi như trộm.

Suy nghĩ của cô bắt đầu từ từ chuyển bước, chờ đến bên cạnh Lạc Trạch, cô đột nhiên xoay người về phía trước, khi sắp lướt qua Lạc Trạch, cô liền bị một lực lượng lớn mạnh lôi trở lại.

"A Trạch" Giang Lệ Lệ mang theo tiếng khóc nức nở uất ức nói.

Bởi vì cô bị Lạc Trạch dùng một cái tay ôm giống như một con gà, một màn này nói nhiều không phối hợp vậy thì có nhiều không phối hợp.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, khuôn mặt còn chút tức giận, anh thật sự đã thu lại rất nhiều, bằng không cô nhất định sẽ chết không có tro cốt.

"Đi đâu? Cứ như vậy muốn chạy? Hừ?" Lạc Trạch chất vấn Giang Lệ Lệ, một tiếng 'Hừ' cuối cùng đề cao gấp mấy lần. Giang Lệ Lệ nguyên bản là bị anh níu lấy thân thể, cô co rút lại bên trong. Bị sợ đến.

Giang Lệ Lệ lập tức nhắm hai mắt lại, nguyên bản chính là cô sai, đối mặt với Lạc Trạch tức giận, một chút phản kích cũng không có. Tuyết Thần ơi, cậu thật đúng là hại tớ rồi. Đột nhiên nhớ đến An Tuyết Thần nói cho cô biết một chuyện quan trọng nhất. Đó chính là em bé, Giang Lệ Lệ cắn răng một cái, cô liều.

"Ừ ại ui, bụng thật là đau." Giang Lệ Lệ nói qua liền nắm bụng của mình.

Quả nhiên Lạc Trạch nghe cô nói đau bụng, lập tức đem cô thả xuống. Lạc Trạch cũng không phải là không có hoài nghi cô giả đau, nhưng vẫn có chút lo lắng, ed Gương mặt tuấn tú lạnh lẽo. 7 Lạc Trạch mím chặt môi mỏng, nhìn Giang Lệ Lệ. Hình như là đang phân biệt thật giả.

Giang Lệ Lệ chột dạ, cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén tìm tòi nghiên cứu kia. Nhưngbởi vì chột dạ cùng khủng hoảng, để cho cô nhìn qua có vài phần yếu ớt, sắc mặt có chút trắng, mồ hôi đầm đìa.

Hồi lâu, Lạc Trạch bế ngang cô đi ra bệnh viện, Giang Lệ Lệ vốn muốn vòng trên cổ của Lạc Trạch, nhưng bị một ánh mắt 'đừng đụng' của anh làm cho trở về. Giang Lệ Lệ nhắc con người lên nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo và tràn đầy tức giận của Lạc Trạch. Cảm giác rất uất ức, cái miệng nhỏ nhắn cong lên. b Hai cái tay đặt ở trước ngực của mình. 3 Không dám ôm anh.

Khuôn mặt Lạc Trạch căng cứng đặt cô vào trong xe, sau đó mình ngồi lên ghế lái, nổ máy xe nghênh ngang rời đi. Dọc đường đi, Giang Lệ Lệ phát hiện trên người Lạc Trạch tản ra loại xin chớ đến gần, dễ dàng chết rét làm cho nghẹn đến rồi.

Giang Lệ Lệ tựa vào trên ghế ngồi, thỉnh thoảng còn liếc trộm Lạc Trạch, chỉ là một lần đều nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo không có tinh thần, không lộ vẻ gì. 8 Trong lòng Giang Lệ Lệ buồn phiền. Nhiều lần cũng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng vừa nhìn thấy cái bộ dáng kia, liền cứng rắn nuốt trở về.

Thời gian trôi qua rất chậm, không khí trong xe thật rất thấp. Giang Lệ Lệ không nhìn được, thanh âm rất nhỏ nghĩ nhận sai.

"Trạch, em"

"Cảm miệng, nói thêm câu nữa, anh ném em xuống." Lạc Trạch dùng đôi mắt sắc bén như chim ưng liếc cô một cái, thanh âm tràn đầy nguy hiểm cảnh cáo.

Giang Lệ Lệ co rút cái cổ lại, liền vội vàng che miệng của mình. Choáng nha, ai có thể cứu cô không, bạn xấu kia. Làm chuyện không khác phục hậu quả cho người ta.

Lạc Trạch lạnh lùng nhìn đáng vẻ uất ức của cô, đập ga đến cao nhất. Anh đang phát tiết. Buồng tim của Giang Lệ Lệ cũng sắp nhảy ra ngoài. 3 Thật là dọa người, cô muốn mở miệng ngăn cản anh, nhưng anh không để cho mình nói chuyện, cô cố gắng. 95 Thời điểm mở mắt xe đã vào biệt thự.

Xe rất ồn, cô liền mở cửa xe ra, cũng không quản có phải giữa đường hay không, liền bắt đầu khạc, nôn khan.

"Nôn nôn" Giang Lệ Lệ vịn cửa xe liền bắt đầu ói, đem gì đó trong dạ dày đều phun ra.

Lạc Trạch nhìn bộ dạng cô nôn mửa, phiền não gãi gãi tóc của mình, đáng chết, làm sao lại quên cô mang thai, không chịu nổi kích thích, nhìn cô khó chịu nôn mửa, tim của anh cũng nhéo chung một chỗ.

Giang Lệ Lệ rót cuộc đều ói ra, cô chưa kịp nâng người lên, liền bị người bế lên. Giang Lệ Lệ dùng khuôn mặt trắng bệch nhìn gương mặt âm mai của Lạc Trạch, thế nào so với vừa rồi còn âm chí hơn rồi. Giang Lệ Lệ hình như không trêu chọc đến anh, nhưng xét thấy mạng nhỏ còn chưa cần nói chuyện, bây giờ trả lời một câu mà nói. Im lặng là vàng.

Sở dĩ Lạc Trạch tệ hại hơn, là bởi vì anh đang giận chính mình, làm sao lại quên chuyện cô mang thai rồi? Đáng chết. Nhìn cô nôn ọe lợi hại như vậy, khuôn mặt nhỏ vì ói mà trắng không còn chút máu. e Không đau lòng là giả. Nhưng anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, còn có một đôi vợ chồng son kia nữa, không cần suy nghĩ cũng biết, Giang Lệ Lệ hoàn toàn là bị họ dạy hư.

Giang Lệ Lệ cúi đầu không dám nhìn Lạc Trạch, bởi vì có thể nói là, giờ phút này mặt anh có bao nhiêu thối. Cho đến khi trở về phòng, Giang Lệ Lệ cũng không tỏ thái độ cũng không nói chuyện. f Tựa như một con rối vậy.

Lạc Trạch đặt cô ở trên giường, sau đó không liếc nhìn cô một cái liền xoay người rời đi. 70 Giang Lệ Lệ thấy thế. Vội vàng nói.

"Anh đi đâu?"

Lạc Trạch căn bản cũng không có để ý tới cô, sập cửa ra. c Lưu lại một mình Giang Lệ Lệ. Giang Lệ Lệ uất ức. Chỉ là biết Lạc Trạch để ý mình. b Cô thật không có biện pháp, đến lúc này vẫn phải nhờ An Tuyết Thần giúp đỡ.

Giang Lệ Lệ lấy điện thoại ra gọi cho An Tuyết Thần. Đối phương truyền tới thanh âm đã tắt máy, lần đầu cô thật hồng mắt, An Tuyết Thần thế nhưng tắt máy với cô.

Đồng thời: Lệ Lệ, xin lỗi, bởi vì tiểu Ngự nhà tớ nói, tình cảm của hai người phải tự mình giải quyết, chúng tớ đến giúp vị là được rồi. Tớ lánh đây.

Dạ dày Giang Lệ Lệ thật khó chịu, cô đi vào phòng vệ sinh, súc súc miệng. Một chết đi được. b Cô nằm ở trên giường, nhũu chặt đôi mày thanh tú lại, đang suy tư rốt cuộc dùng biện pháp gì đây? Suy tư mười phút cái kết luận gì cũng không có.

Cửa phòng liền bị gõ, Giang Lệ Lệ đầu tiên là vui mừng. Nhưng vừa nghĩ, phòng của anh anh cũng sẽ không gõ cửa.

"Vào đi" Giọng nói của Giang Lệ Lệ có chút vô lực.

Vú Lưu bụng một chút thức ăn nhẹ đi tới.

"Tiểu thư, ăn chút thôi." Vú Lưu đi tới nhìn thấy Giang Lệ Lệ phờ phạc rũ rượi trên giường, nói.

Giang Lệ Lệ liếc mắt một cái, hoàn toàn không muốn ăn, tâm tình quả nhiên rất không như trước. 2c Cô lắc đầu một cái.

"Tôi ăn không vô. Dạ dày không thoải mái."

Vú Lưu nhìn cô, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói ra.

"Tiểu thư, đây là thiếu gia đặc biệt bảo tôi chuẩn bị cho cô. f Nói dạ dày trống rỗng."

Giang Lệ Lệ nghe xong, hai mắt tỏa sáng. f Cô nhìn Vú Lưu, xác nhận: "Thật, Lạc Trạch bảo vú chuẩn bị cho tôi sao?"

Vú Lưu nhàn nhạt cười cười. "Ừ, đúng vậy, thiếu gia nói cô mới vừa nôn ra hết, bảo tôi chuẩn bị một chút thức ăn nhẹ cho cô."

Giang Lệ Lệ vừa nghe, Lạc Trạch vẫn còn lo lắng cho cô, chỉ là tức giận mà thôi. Giang Lệ Lệ nhìn thức ăn bên trong, khẩu vị nhất thời trở lại.

"Vú Lưu, tôi muốn ăn, để đây đi, Lạc Trạch đâu? Anh ấy đi chỗ nào rồi hả?" Giang Lệ Lệ cầm một bát cháo long nhãn lên liền bắt đầu ăn. 8 Ngọt ngào, ăn thật ngon, rất khai vị.

"Thiếu gia, ở thư phòng, nói ai cũng đừng quấy rầy cậu ấy, tôi thấy sắc mặt cậu ấy thật không tốt." Vú Lưu thành thực nói.

Giang Lệ Lệ vừa nghe lúng túng cười một tiếng. "Tâm tình không tốt" nên là cực kỳ không tốt.

"Vậy tôi đi ra ngoài. Tiểu thư từ từ ăn, phòng bếp vẫn còn." Vú Lưu nói qua liền chuẩn bị thối lui khỏi gian phòng.

all: cảnh báo cả nhà chương sau có thịt, bé nào chưa đủ tuổi thì xem xét nhé!!!

Giang Lệ Lệ gạt đầu một cái, vừa hưởng thụ thức ăn ngon vừa suy nghĩ xem nên làm như thế nào? Cô dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt những thực vật kia, sau đó ngồi ở trên giường mở Laptop ra.

Ở trên Baidu tìm tôi một vấn đề. "Con gái phải làm như thế nào để cho người đàn ông hồi tâm chuyển ý"

Kết quả là: muốn cho ông xã của mình hồi tâm chuyển ý sao? Vậy thì mời làm theo phương pháp phía dưới. Phương pháp một, trang điểm cho mình đẹp nhất vào buổi tối ánh trăng, mặc váy ngủ hấp dẫn. Đi trên giường đàn ông

(Nơi này lược bỏ 100 chữ)

Giang Lệ Lệ nhìn đáp án trên máy vi tính, còn đang suy nghĩ làm được ư? Lại nói tiếp, mình vẫn còn đang mang thai, đúng rồi, nếu lần trước đều là lấy tay giải quyết, lần này cũng có thể có khả năng, nghĩ tới đây khuôn mặt Giang Lệ Lệ lại càng đỏ ửng xấu hổ. Cô quyết định thử một lần. Cô đi tới trước tủ treo quần áo, mở tủ treo quần áo ra. Chọn một váy ngủ tương đối lớn. Đi vào phòng tắm tắm một cái, để cho mình thơm ngát ngọt ngào. f Cuối cùng căn

răng một cái, đem vấy nguyên bản là đến bắp đùi xé bỏ đến chỉ còn có thể che khuất cái mông của cô.

Cổ áo chữ V hiện ra, mặc lên người, rãnh vú sâu hoắm nổi bật ra ngoài, còn có hai nụ hoa thành thực, xuyên thấu qua áo ren màu đen, như ẩn như hiện. Cực kỳ câu người. Giang Lệ Lệ nhìn mình xinh đẹp trong kính, sau đó lại đem mái tóc dài của mình xõa ra, bởi vì mờ trôi tóc hơi quăn trong nháy mắt nghiêng roi. ec Roi xuống phần cổ của cô cho đến tận cánh tay.

Giang Lệ Lệ nhìn khuôn mặt mình, tốn một ít phần trang điểm, để cho mình xem ra ngon miệng hơn một chút, cuối cùng liếm liếm môi của cô, hít sâu một hơi, hướng về phía mình quỳn rũ trong kính nói.

"Cố gắng lên. Cố gắng lên, mày làm được, mục đích chính là quỳn rũ anh ấy." Cô đứng lên, cuối cùng ra khỏi phòng. Đầu tiên là đi vào phòng bếp pha một ly cà phê, phải mượn cố chứ.

Đi tới thư phòng, Giang Lệ Lệ bung cà phê, tay vẫn còn phát run, Giang Lệ Lệ, mày làm được, năm năm trước mày chính là rất quỳn rũ. Bây giờ mày nhất định được.

Nghĩ tới đây liền nâng tay nhỏ bé lên gõ cửa. Cô chưa kịp đi vào bên trong liền truyền đến tiếng la tức giận.

"Cút"

Động viên của Giang Lệ Lệ bị sợ đi một nửa, nhưng đã như vậy rồi thì không thể bỏ dở giữa chừng. Cô hít sâu một hơi đem tóc dài của mình đặt ở cổ bên trái, đem xương quai xanh khêu gợi tuyết trắng bên phải lộ ra. Mở tay cầm cửa.

Rắc rắc

Giang Lệ Lệ một tay bung cà phê một tay vịn tay cầm cửa. Đi tới.

"Không phải bảo cô biến rồi sao, cô" Lạc Trạch nói qua liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giang Lệ Lệ, trong nháy mắt, một đôi mắt chim ưng mị chặt. ac Cố định trên bóng dáng điểm lệ của Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ đang sợ, cô thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, khi nhìn thấy anh nửa hí mắt, đáy lòng phòng đến ước chừng khi trong lúc nhất thời liền rút hết. Cô đứng ở cửa nhẹ nhàng đóng cửa lại sau đó cúi đầu nhìn cà phê trong tay mình, chính cô cảm thấy hai cái tay đang run rẩy.

"Em, em pha một ly cà phê cho anh." Giang Lệ Lệ áp ứng nói qua. Xong rồi cô rút lui. 2f Cô sợ, có thể để cho thời gian quay ngược lại hay không, cô không làm. a8 Hoàng sợ quá.

Lạc Trạch chỉ nửa hí mắt quan sát Giang Lệ Lệ, cô gái này, đáng chết lại mê người. Lại dám ăn mặc như vậy, không biết mình đang mang thai sao?

Giang Lệ Lệ nhận lấy ánh mắt quan sát của Lạc Trạch, cô quyết định lùi bước. 6 Cô nhẹ giọng nói.

"Em đem cà phê để ở đây, em lại cảm thấy buồn ngủ rồi."

Nói qua liền muốn thoát khỏi gian phòng này. 6 Mới vừa xoay người, thanh âm nhạo báng châm chọc của Lạc Trạch vang lên.

"Chạy trời chết sao?"

Tâm Giang Lệ Lệ vốn còn khủng hoảng, bị anh châm chọc như vậy, trong xương liền cỏ mọc sức lực lên, cô cắn răng.

Lạc Trạch nhìn bóng lưng của Giang Lệ Lệ, nhìn mái tóc cô xõa ra y hệt như hải tảo, cùng vai đẹp, kéo đến tận eo. Cuối cùng dừng lại ở trên kiểu đồng bọc cô lại, mãi cho đến đùi đẹp của cô, da ấy sao mà trắng nõn. Con người Lạc Trạch tỉnh mạch, căng thẳng, chỗ cổ họng còn động một phen.

Giang Lệ Lệ từ từ xoay người, cầm cà phê lên, chậm chậm hướng bàn đọc sách của Lạc Trạch đi tới. Sau đó đem cà phê đặt ở trên bàn. Giang Lệ Lệ nấp máy môi đỏ mọng, sau đó từ từ ngẩng đầu nhìn Lạc Trạch, trong phút chốc kia con người hai người nhìn nhau.

Giang Lệ Lệ không biết mình làm như thế nào, ý nghĩ đầu tiên chính là, nên toàn thân mà lui, nghĩ biện pháp khác. Cô nghĩ vậy liền muốn xoay người rồi đi. Nhưng Lạc Trạch có thể để cho cô rồi đi dễ dàng à.

"A" Giang Lệ Lệ thét kinh hãi. 4 Thân thể bị người lôi kéo. Lạc Trạch ngăn eo của cô ở trên bàn, anh thế nhưng lại ở trong bàn mặt.

Giang Lệ Lệ nằm lên bàn, chống lại hai mắt đũa gợn của Lạc Trạch.

"Thế nào? Đi đâu thôi? Ăn mặc như vậy, không phải tới quỳn rũ anh sao? Hử?" Nói qua, anh từ từ cúi người xuống lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Hấp thụ lấy hương thơm của cô. Trần vào giữa hơi thở của anh.

Giang Lệ Lệ nhìn gương mặt tà tử nhích lại gần mình, trái tim của cô bùm bùm nhảy không ngừng. Một khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt đỏ hồng. 8 Khản trương nhìn Lạc Trạch.

Lạc Trạch nhìn cô khản trương đến muốn chết, gương mặt tuần tú tà tử yêu nghiệt, môi mọng khê nâng lên.

"Đây không phải là hiệu quả sao? Sau đó thì sao?"

Giang Lệ Lệ nhìn gương mặt tuần tú mị hoặc trước mắt, cô nuốt nước miếng một cái, sau đó khẽ khởi động môi đỏ mọng.

"Sau đó? Cái gì, cái... a cái gì?"

Khóe miệng Lạc Trạch câu lên xấu xa, tuần lông mày tà tà nhảy lên. Cúi đầu đem hai phiến môi khêu gợi ghé ở trên lỗ tai cô liếm láp, cắn cắn. Thanh âm trầm thấp, nhỏ giọng nói.

"Sau đó, em tính toán tất lừa thế nào?"

Mặt Giang Lệ Lệ đỏ hơn, biến thành đỏ rực, ngay từ cổ trở xuống da thịt cũng từ từ nhiễm đỏ. Thân thể cũng biến thành nóng bỏng. 0 Còn nhìn xuống.

Lạc Trạch nhìn cổ cô đỏ ửng, bụng dưới căng thẳng, một cổ máu xông thẳng mà lên. Đáy lòng anh đang mắng tiểu yêu tinh câu người trước mắt. c Đáng chết. 5 Nhìn quần lót cô lộ ra, ren màu đen, chỗ tư mật loáng thoáng. fđ Khiến cổ họng Lạc Trạch căng thẳng, khẽ nguyên rủa một tiếng.

Anh ôm cô lướt qua bàn đọc sách ôm vào trong ngực của mình. Giang Lệ Lệ vừa sững sờ kinh hãi. Đợi cô phục hồi lại tinh thần, mình nằm ở trong ngực Lạc Trạch. Giang Lệ Lệ từ từ ngẩng đầu liền bỏ cô vào trong con người ** mưa to gió lớn. 4 Thân thể Giang Lệ Lệ rõ ràng cứng đờ.

Lạc Trạch nhìn môi anh đào của cô, cũng không chế không nổi nữa cúi đầu liền bắt lấy môi cô. Hung hăng dính chuyển môi của cô, hung hăng tàn sát bờ môi. Cuối cùng cạy hàm răng ra. Tinh xác bắt được cái lưỡi của cô. bđ Hai đầu lưỡi quấn quanh một chỗ. Giang Lệ Lệ là bị động.

Cô cảm thấy mình sắp không cách nào hít thở. Miệng của mình đều sắp bị anh ngược đãi chết lặng.

Lạc Trạch nửa hí mắt nhìn cô gái có chút khó thở, từ từ rút lưỡi dài bá đạo của bản thân ra, để cho cô có khe hở hô hấp.

Bàn tay bắt đầu không thành thật ở trên người của cô vuốt ve. Đáng chết, cô gái này, mới vừa tắm rửa qua, da thuận trơn như vậy, vừa đụng sờ máu của mình liền bắt đầu lưu chuyển. 4a Cô gái này tuyệt đối là yêu tinh gieo họa cho đàn ông, anh phải đem cô thu lại.

Bàn tay anh vẫn theo bắp đùi của cô hướng lên. Dọc theo quần lót của cô ma sát. Chọc cho Giang Lệ Lệ nhiều tiếng yêu kiều. Cô né tránh anh hôn, thanh âm dịu dàng nói.

"Trạch, em mang thai đấy?"

Một câu nói khiến Lạc Trạch hận không thể đem cô gái này cắt thành tám khúc ăn vào trong bụng. Lạc Trạch khơi cảm của cô lên, gương mặt tức giận. 0 Thanh âm đã sớm bởi vì ** đầu độc mà khàn khàn tới tận.

"Đáng chết, em có ý?"

Giang Lệ Lệ ngược đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhìn bộ mặt ẩn nhẫn ** của Lạc Trạch, cắn môi môi, cô rất muốn nói, cô không phải cố ý, căn bản là cố tình.

Lạc Trạch khơi cảm của cô lên theo cổ của cô nhìn lại, cổ dài nhỏ, cái cổ tuyết trắng, còn có một mảnh Hồ Điệp Cốc kia. Quả nhiên xương quai xanh của con gái là nơi tình cảm nhất.

Lạc Trạch gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ hồng của cô, giờ phút này anh đã kiểm ở trên cung không phát không được. 7 Cuối cùng nhìn cánh môi cô bị chính mình tàn sát mà có chút sưng đỏ. Khóe miệng tà tứ, anh ôm lấy cô đi về phía ghế sa lon.

"Yêu Tinh, nếu đốt lửa lên, vậy thì em phải diệt. Biết không?" Lạc Trạch nói qua liền ôm cô ngồi ở trên ghế sa lon.

"Nhưng em có em bé, bác sỹ nói không thể làm cái đó." Giang Lệ Lệ nói qua gương mặt đỏ ửng. Nhưng nhìn khóe miệng Lạc Trạch tà mị cười ác, trong lòng cô một hồi linh cảm không tốt cuộn tới.

Lạc Trạch duỗi ngón tay ra vuốt ve phiến môi mọng của Giang Lệ Lệ, thanh âm trầm thấp mang theo đầu độc.

"Có phải em tới năn nỉ sự tha thứ của anh?"

Giang Lệ Lệ chớp chớp mắt to, sau đó gật đầu một cái: "Đúng"

"Vậy em giúp anh dập lửa, anh liền tha thứ cho em tội lừa gạt." Giọng nói của Lạc Trạch khàn khàn hấp dẫn. Lời nói nhất định đầu độc.

Giang Lệ Lệ nhìn đôi mắt dịu dàng như nước của Lạc Trạch, trong lúc nhất thời bị anh đầu độc. Liền mơ màng gật đầu. 7 Lạc Trạch nhìn cô gật đầu sau đó khóe miệng cười một tiếng.

Lạc Trạch kề sát gương mặt cô, sau đó âm thanh khàn khàn đầu độc : "Dùng cái này của em giúp anh giải quyết." Nói qua dùng ngón tay sờ sờ môi anh đào sưng đỏ của cô.

Giờ Giang Lệ Lệ mới hiểu được, khuôn mặt nhỏ của cô tái đi, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng cự tuyệt nói.

"Không được, chớ hòng mơ tưởng."

Lạc Trạch nghe cô cự tuyệt, nhưng của mình đã chờ phân phó rồi, anh không phải đợi cô nói không muốn. Cầm thăm trên ghế sa lon trải lên trên đất, để cho cô ngồi dưới đất, sau đó nhanh chóng móc cự bá của mình ra.

Giang Lệ Lệ thấy thế, đầu tiên là sững sốt. Nhìn đột phá ra gì đó, cô đứng dậy liền muốn chạy, lại bị Lạc Trạch kéo lại. 7 Sau đó ôm eo của cô, một tay nắm cằm của cô, ép buộc cô há miệng nhỏ, chính xác đem Cự Long của chính mình đưa vào.

"Ừm" Giang Lệ Lệ mở to hai mắt, trời ạ, bọn họ đang làm gì?

"A" Lạc Trạch vô cùng thoải mái kêu ra tiếng. b Tiến vào một khắc kia, máu của anh cũng sôi trào lên, từng cái lỗ chân lông đều đang kêu gào. Cái miệng của cô thật nhỏ, rất chặt, có trơn mềm.

Lạc Trạch đè đầu nhỏ của cô lại rồi kéo ra đưa vào, Giang Lệ Lệ áp ứng, nhưng bị Lạc Trạch khống chế Giang Lệ Lệ căn bản không phản kháng được. 45 Rốt cuộc cô có nhận thức. Cái biện pháp này là ngu xuẩn nhất, nhưng quả thật hữu hiệu nhất. 0 Đáng thương cho cái miệng nhỏ của cô.

Không biết thời gian bao lâu đã trôi qua, miệng Giang Lệ Lệ đã không có cảm giác rồi, chết lặng, nhưng Lạc Trạch vẫn không có ý bỏ qua cho cô, hơn nữa gương mặt còn hồng nhuận, Giang Lệ Lệ thật là khóc không ra nước mắt.

Qua thời gian thật dài, rốt cuộc Lạc Trạch ấn đầu Giang Lệ Lệ nhanh chóng co rúm mấy lần qua lại, rốt cuộc ở mấy cái cuối cùng phóng thích ra ngoài. c Lạc Trạch gập nhẹ một tiếng.

Giang Lệ Lệ chỉ cảm thấy tận cùng bên trong giống như có đồ vật gì đó bắn vào rồi, một cỗ dòng nước ấm. Cô cảm giác buồn nôn, trong nháy mắt xông tới. Cô chợt đẩy Lạc Trạch ra chạy vào phòng vệ sinh, nằm ở bên bồn cầu nôn mửa. Thật ghê tởm.

"Nôn" Giang Lệ Lệ đem tất cả tinh dịch của Lạc Trạch phun ra ngoài. 3e Cô mở vôi hoa sen liền đưa hướng trong miệng của mình, cái loại hương vị nghiêm trọng đó, để cho cô rất không thoải mái.

Lạc Trạch sửa sang xong sau đó nhìn thấy bộ dáng của cô, trong lòng co quắp xuống. Nhưng anh thật sự là không nhìn được, hơn nữa là cô chủ động quyến rũ.

"Không có sao chứ" Lạc Trạch quan tâm hỏi, vỗ phía sau lưng của cô.

Giang Lệ Lệ chỉ lắc đầu một cái, trong lòng đang suy nghĩ, cuối cùng kết thúc, miệng nhỏ một ngụm. 3 Không có tri giác, cô len lén liếc mắt nhìn miệng của mình, sung đỏ.

Giang Lệ Lệ cảm giác thoải mái hơn, sau đó đứng lên, len lén liếc Lạc Trạch một cái, khuôn mặt nhỏ phấn hồng hỏi.

"Này, vậy anh, có phải đã tha thứ cho em rồi." Thanh âm của Giang Lệ Lệ rất nhỏ, không sai biệt lắm so với tiếng con muỗi kêu.

Lạc Trạch gạt gạt tuấn lông mày, nhìn Giang Lệ Lệ một bộ dáng cô gái nhỏ, không nói gì, ôm lấy cô, rời khỏi thư phòng, hướng gian phòng của bọn họ đi tới.

Giang Lệ Lệ bị anh ôm lấy, một đôi tay thế nhưng không dám ôm lấy cổ của anh, sợ anh đem mình ném xuống. ca Hai bàn tay nhỏ bé cũng không biết để ở chỗ nào?

Lạc Trạch nhìn bàn tay cô, lông mày không vui gạt gạt. Sau đó cố ý buông lỏng cánh tay một chút, Giang Lệ Lệ bị sợ đến vội vàng vòng chặc cổ Lạc Trạch.

"A" Giang Lệ Lệ bị sợ đến, hai tay vội vàng vòng thật chặt cổ Lạc Trạch.

Lạc Trạch hài lòng ngoắc ngoắc môi miệng. Sải bước tiếp tục hướng phía trước đi tới. Giang Lệ Lệ nhìn anh không có phản đối vẫn để mình vòng quanh như vậy. 0 Cho đến khi vào phòng.

Lạc Trạch nhẹ nhàng đặt cô ở giường lớn, sau đó liền chuẩn bị xoay người rồi đi. Giang Lệ Lệ thấy thế vội vàng hô.

"Lạc Trạch, anh nói không tính toán gì hết, anh nói em giúp anh, anh liền tha thứ cho em." Thanh âm uất ức của Giang Lệ Lệ truyền đến.

Lạc Trạch giựt giựt khoe miệng, anh muốn đi tắm rửa. ac Anh lười biếng xoay người, sau đó nhìn gương mặt uất ức của cô, cuối cùng khoe mắt kéo ra, chỉ chỉ người anh em của chính mình.

Giang Lệ Lệ nhìn chỗ anh chỉ, có chút không hiểu. Mắt Lạc Trạch tròn trắng, sau đó nói.

"Anh đi dọn dẹp chỗ vừa bị em làm thành kẹo que để ăn." Nói qua cũng không quản về mặt Giang Lệ Lệ giờ phút này là cái gì liền xoay người đi tới phòng tắm.

Mặt Giang Lệ Lệ nhất thời đỏ bừng, cô thật muốn độn thổ, xem ra ngày nào đó cô thật cần chui một cái lỗ bên trong biệt thự rồi.

Lạc Trạch đi vào phòng tắm, khóe miệng khẽ gợn lên, không cần nhìn cũng biết về mặt của cô gái nhỏ kia là gì, hận không thể móc cổ chết thôi. Chỉ là mới vừa rồi thật là làm cho anh thoải mái.

Cho đến khi cửa phòng tắm bị đóng lại, Giang Lệ Lệ mới ngẩng đầu lên, cô giống như nổi điên bứt tóc của mình, thật là mất thể diện, đời này cũng không làm chuyện như vậy, hôm nay xưa nay chưa từng thấy rồi.

Giang Lệ Lệ nằm ở trên giường, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền tới, bất tri bất giác ngủ. 59 Gần đây cô rất thích ngủ. e Chờ Lạc Trạch đi ra thì Giang Lệ Lệ đã ngủ rồi.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, khóe miệng hiện lên một tia cười hạnh phúc. 0 Bây giờ nghỉ lại anh còn phải cảm ơn vị anh em kia. d Nhắc chân lên, chui vào, kéo cô vào trong ngực mình, sau đó ôm cô ngủ.

Lạc Trạch nhìn cô ngủ, thật không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, chỉ là nhìn khuôn mặt cô ngủ say đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, rốt cuộc mình cũng biết thì ra là cô gái này thật rất quan trọng ở trong lòng của mình. Anh yêu cô. 9 Bởi vì yêu cô, mới có thể nhốt cô. Bây giờ mặc dù mới hiểu được cũng không coi là quá muộn, việc tốt thường hay gặp trắc trở.

Lạc Trạch đưa ngón tay dài ra, nhẹ nhàng vạch lên cọng lông mày thanh tú. 4f Nhẹ nhàng vạch lên cái mũi của cô. b Sau đó dừng ở đôi môi đỏ mọng sưng vù. Nhớ tới mới vừa thực **. Xem ra cô đang cố gắng chịu đựng. f Mặc dù mình đã kiệt lực không chế không làm thương hại đến cô, nhưng thời điểm động tình, khó tránh khỏi sẽ không không chế được.

Lạc Trạch ôm sát cô, ở bên tai của cô nhẹ giọng hỏi: "Cảm ơn em yêu anh."

Người trong ngực, cho là trong mộng nghe được Lạc Trạch nói cảm ơn cô, khóe miệng bất giác nhếch lên. Cười ngọt ngào hạnh phúc, đầy yêu thương. Hai người ôm nhau ngủ.

Cũng trong lúc đó, An Tuyết Thần nằm ở trong ngực Phàm Ngự, nhìn trần nhà, cô đang lo lắng cho bạn tốt Giang Lệ Lệ của cô, không biết cô rốt cuộc ra sao, không có bắt lại Lạc Trạch.

"Tiểu Ngự, anh nói đi, hai người bọn họ hòa hảo rồi sao?" An Tuyết Thần ngẩng đầu nhìn Phàm Ngự hỏi.

Phàm Ngự cúi đầu nhẹ hôn trên trán của cô. Trong thanh âm trầm đầy từ tính cung chiều.

"Sẽ như vậy, chỉ cần bạn của em dùng đúng phương pháp. f Ngày mai chúng ta sẽ biết đáp án, bây giờ em nằm ngủ thôi. Ngoan" Phàm Ngự an ủi An Tuyết Thần, để cho tam cô đừng lo lắng.

{Đúng vậy, người ta - vợ chồng son đã sớm ngủ rất say sưa rồi.}

Tuyển phân cách ——

Ngày kế, sáng sớm, từng tia sáng mặt trời từ trong khe hở rèm cửa sổ chạy ra, tất cả tỉnh lại từ trong ánh trắng mờ. Ánh mặt trời ấm áp như hơi thở con thoi. 4 Mặt trời càng lên càng cao, bắn ra vạn ánh sáng vàng kim, ánh mặt trời biến đổi góc độ chiếu ở trên cửa sổ thủy tinh đem màu vàng nhạt in lên hai người ôm nhau ngủ trên giường lớn.

Chọc người say cảm giác ấm áp, giữa nồng đậm ấm áp xen lẫn trong sáng cùng nhu tình, để cho bọn họ sau khi trải qua mưa sa ngày hôm qua, ánh mặt trời tâm linh lần nữa được làm dịu!

"Ừ umh" Giang Lệ Lệ tỉnh lại từ trong ngực Lạc Trạch, cô mông lung mở mắt ra nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt gấp mấy lần, trong lòng một hồi rung động.

Giang Lệ Lệ nằm ở trong ngực anh nhìn gương mặt tuấn tú của anh, đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc, mặc dù cuộc sống như thế đã qua năm năm rồi, nhưng mà ở dưới tình huống này, cô vẫn rất hưng phấn.

Giang Lệ Lệ có loại cảm giác trộm được đồ tốt, cô duỗi ngón tay ra phác họa theo hình dáng thâm thúy của anh. Cuối cùng dừng ở nơi tình cảm nhất, đó chính môi anh. Thình thoảng xấu xa nâng lên, cô gái này không biết một nhếch môi tà tứ, rốt cuộc mị hoặc bao nhiêu. Giang Lệ Lệ nghĩ sẽ dùng móng tay hung hăng khắc một chút. Phát tiết tức trong lòng mình.

Năm năm anh có nhiều cô gái khác nhau, nhưng cô từ đầu tới cuối đều chỉ có một mình anh, không công bằng như vậy, về sau muốn bóp hoa chọc thảo, phê người anh em nhỏ phía dưới của anh.

"Bảo đảm không tới nơi quyền rũ phụ nữ." Thanh âm khàn khàn của Lạc Trạch đột nhiên truyền đến. Giang Lệ Lệ bị giật mình, vội vàng rút tay về, nhưng động tác của người đàn ông nhanh hơn một bước, đem tay nhỏ bé của cô đặt trong bàn tay của anh.

Giang Lệ Lệ có tật giật mình, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ. 55 Cô làm bộ nhắm mắt lại, phương pháp xử lý ngu xuẩn nhất là vờ ngủ. 2f Nhưng tay nhỏ bé lại bị anh bắt rồi.

Lạc Trạch nhìn gương mặt cô, anh liền không nhịn được nghĩ trêu chọc cô. Lạc Trạch dùng giọng khàn khàn trầm thấp nói.

"Thì ra là em nằm mơ, thế nhưng trong mộng đều sợ anh ra bên ngoài....? Xem ra em rất thích anh nhá." Quả nhiên, lời vừa nói ra. Giang Lệ Lệ lập tức mờ mắt. e Mặt tức giận.

"Người nào mơ thấy anh, anh đừng tự đa tình nữa." Giang Lệ Lệ sùng mặt lên nói qua. c Nói xong cô liền hối hận. Rất muốn cắn roi đầu lưỡi của mình. f Một khuôn mặt nhỏ càng phát đỏ.

Lạc Trạch nhìn cô ngược đãi môi đỏ mọng của mình, không điểm hồng, khê mờ khê đóng, rõ ràng là đang quyến rũ anh. Không cần suy nghĩ liền hôn lên môi đỏ của cô.

"Ừm" Giang Lệ Lệ vốn còn khê phản kháng, Lạc Trạch ** hôn, cuối cùng chỉ đành phải thần tiên trong đó. Bắt đầu thay đổi đến vô lực, bắt đầu đáp lại Lạc Trạch. c Hai người triển miên, dùng nụ hôn nóng bỏng lại. 9 Cho đến khi Giang Lệ Lệ không thể hít thở, Lạc Trạch mới thả cô ra, nhìn về mặt đỏ bừng của cô, nhất là hai phiến môi bị chính mình ngược đãi thành đỏ thắm.

{Đặc sắc không ngừng, tiếp tục chú ý}

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, khuôn mặt nhỏ càng phát đỏ, thật muốn tìm một cái lỗ chui vào. {Đúng vậy, động đất so kẻ đất còn chui tốt hơn nhiều}.

Không đợi cô che giấu khuôn mặt đi. Lạc Trạch liền khoi cằm của cô lên. Mặt nghiêm túc thâm tình nói.

"Lệ Lệ, gả cho anh."

Oanh ——

Mấy chữ này của Lạc Trạch, giống như sét đánh ngang tai đánh trúng trái tim Giang Lệ Lệ, cô chờ những lời này đã rất lâu rồi. Giang Lệ Lệ mím môi của mình, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Rốt cuộc rơi xuống. Rơi vào cánh tay Lạc Trạch. Đã thương đa thịt của anh.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ không nói nhưng lại không ngừng nước mắt, trong lòng kéo thật chặt. a Anh vội vã lau nước mắt cho Giang Lệ Lệ. Gương mặt đau lòng.

"Thế nào? Tại sao khóc? Đừng khóc." Lạc Trạch vẫn còn suy nghĩ tại sao cô khóc, mình cũng không nói lời gì quá đáng. Chẳng lẽ là trêu chọc cô, cô tức giận? Anh bắt đầu ảo não.

"Em đừng khóc, anh không phải cố ý trêu chọc em. Em xem một chút, làm sao lại khóc?" Lạc Trạch rất ít thấy Giang Lệ Lệ khóc, trừ một đêm năm năm trước. 3 Năm năm này cũng không trông thấy cô khóc, vừa khóc khiến anh chết lặng, ngây ngô, không biết làm như thế nào cho phải.

Giang Lệ Lệ cũng không quản Lạc Trạch nói thế nào, nước mắt ào ào rơi xuống. Nhìn Lạc Trạch đau lòng. Lúc này, Giang Lệ Lệ cũng không biết là khóc hay là cười.

"Ha ha, huhu huhu. Ha ha"

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ vừa cười vừa khóc khoe miệng không nhịn được co giật. d Có thể nhìn ra được, thì ra là cực vui mà khóc.

Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch sau đó nghẹn ngào nước nờ nói: "Ừ, ông trời, cuối cùng cũng chờ được, đã bao nhiêu năm rồi." Giang Lệ Lệ nói xong dùng quả đấm nhỏ hung hăng hướng lồng ngực Lạc Trạch, mang theo làm nũng cùng bày tỏ.

Khoe miệng Lạc Trạch nhàn nhạt mà cười cười, không có tà tứ, không có mỉa mai, chỉ là loại nhàn nhạt cười thuộc về hạnh phúc sắp tới. 60 Anh ôm chặt cô trong ngực. Ngửi tóc của cô. Giống như cam kết.

"Lệ Lệ, tình yêu của chúng ta tới quá muộn, anh bảo đảm về sau sẽ chuyên tâm yêu em, không làm loạn với phụ nữ. Cố gắng cho em một hôn lễ hoàn mỹ." Lạc Trạch thâm tình khấn thiết bảo đảm. a {Thật ra thì, có lúc cam kết chính là một tên lừa gạt nói cho một kẻ ngu nghe, nhưng lần này là thật, Lạc Trạch không đến mức không thực hiện cam kết đối với cô gái mình thích nhất}

Giang Lệ Lệ đột nhiên gạt đầu, giọng buồn buồn từ trong miệng cô truyền truyền tới.

"Không muộn, tuyệt đối không muộn, năm năm trước là được. 4b Chỉ là không phát hiện mà thôi."

Giang Lệ Lệ nói khiến Lạc Trạch cảm động một phen, ôm cô chặt hơn. Giờ phút này bọn họ là hạnh phúc nhất.

"Tốt lắm, mặc quần áo, chúng ta chuẩn bị ăn cơm" Giờ phút này Lạc Trạch đối đãi với Giang Lệ Lệ tựa như bảo bối. Cũng không muốn lấy lạnh lùng lúc trước, ngay cả nói chuyện cũng là văng lạnh.

"Ừ, em cũng đói bụng." Giang Lệ Lệ từ trong ngực anh chui ra, tóc rối bù, môi sưng đỏ, ánh mắt sưng đỏ. e Xem ra giống như là bị người đàn ông này giày xéo qua, đáng thương đẹp đẽ động lòng người. 9 Nhìn Lạc Trạch thương hại.

Lạc Trạch ôm lấy cô đi về phía phòng tắm, giúp cô chải đầu rửa mặt, giống như từng bước từng bước toàn chức ông xã cùng ba. Giang Lệ Lệ nhắm mắt lại hưởng thụ anh phục vụ, hạnh phúc tới quá đột ngột.

Chương 151: Ngoại truyện 19: Tuyên bố kết hôn

Chờ hai người sửa soạn xong đã là chuyện 20 phút sau rồi, Giang Lệ Lệ nói gì cũng không lay chuyển được Lạc Trạch. b Anh ôm cô xuống lầu, đoạn cầu thang còn đặc biệt cẩn thận, chỉ sợ cô thật bị ngã cầu thang. Loại đau triệt tâm can này, anh thực sự không muốn trải qua.

Giang Lệ lệ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mặc cho Lạc Trạch ôm cô đi xuống. 0 Giang Lệ Lệ chu chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn như đang làm nũng. Lạc Trạch ôm cô đi về phía bàn ăn, lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trong phòng bếp.

An Tuyết Thần?

"Hai người dậy rồi, tới ăn điểm tâm đi, bọn mình cũng chưa có ăn." An Tuyết Thần bụng hai ly nước chanh về phía bàn ăn, tự nhiên giống như đang ở nhà mình.

Giang Lệ lệ cùng Lạc Trạch nhìn nhau có chút mơ hồ không rõ, lại nhìn An Tuyết Thần đối khách thành chủ. Chờ một chút, "bọn mình" sao? Nói như vậy...

"Trạch, tỉnh." Quả nhiên, Phàm Ngự cũng ở đây.

Lạc Trạch khoe miệng kéo ra. Hôm qua còn ở sau lưng gài bẫy anh, sáng sớm hôm nay lại tới ăn không uống không, mặt mũi cũng quá lớn rồi.

Lạc Trạch coi hai người kia như người vô hình, đặt Lệ Lệ ngồi lên ghế rồi chính mình kéo ghế ngồi cạnh cô.

Phàm Ngự nhàn nhạt cười, đi về phía bàn ăn, ngồi đối diện Lạc Trạch, sau đó nhìn hai người.

An Tuyết Thần cũng ngồi xuống cạnh Phàm Ngự, nhìn hai người kia, mỉm cười. e An Tuyết Thần liếc nhìn Giang Lệ Lệ, thăm thẳm như: "Cậu cũng thật lợi hại, một đêm liền giải quyết xong."

Khuôn mặt Giang Lệ lệ đỏ lên, cái giá phải trả cũng thật lớn đó.

"Lệ Lệ, Trạch, hai người định khi nào kết hôn? Chần chờ thêm nữa bụng cũng lớn ra, người ta nói ra nói vào không hay." An Tuyết Thần vừa thông thả uống nước chanh vừa nói.

Lạc Trạch đang chuẩn bị đồ ăn cho Giang Lệ Lệ, căn bản không thèm trả lời hai người kia.

"Ăn cái này đi." Lạc Trạch thanh âm rất nhẹ nhàng, mang theo cả tư vị như đang dụ dỗ.

Giang Lệ lệ lúng túng há hốc miệng. An Tuyết Thần xem thường bĩu môi, sau đó về mặt tội nghiệp nhìn chồng mình nói.

"Tiểu Ngự, anh xem xem, chúng ta tổn hại như vậy mới làm cho bọn họ thoải mái. Vậy mà bây giờ mình lại thành người xấu rồi. Đây là không biết phân biệt tốt xấu, không hiểu cho tấm lòng của người ta mà."

Phàm Ngự hướng về phía An Tuyết Thần, cười nhạt, gấp thêm đồ ăn cho cô.

Giang Lệ lệ cũng không chịu được, hai người kia không phải là nói cho bọn họ nghe sao, dùng chân đá đá Lạc Trạch.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ lệ lúng túng, sau đó cầm cốc cà phê nhàn nhạt uống một ngụm.

"Sắp tới sẽ kết hôn. 4 Trước tiên sẽ thông báo ra ngoài, tiền trăm hậu tấu. b Chuyện kết hôn cũng không còn lâu nữa." Lạc Trạch lạnh nhạt nói, cũng chứng tỏ đã bỏ qua cho hai người kia, họ nói cũng đúng, cũng có công lao của họ mà.

An Tuyết Thần nhìn gương mặt Giang Lệ lệ thẹn thùng.

"Lệ Lệ, chuẩn bị làm cô dâu đi. Thật cũng chẳng dễ dàng gì." An Tuyết Thần trêu chọc.

Giang Lệ lệ mặt đỏ lên sau đó len lén liếc mắt nhìn Lạc Trạch, phát hiện "chồng" mình không phải một người đàn ông bình thường nha, thật là tuần tú.

An Tuyết Thần nhìn về mặt mê đắm của Giang Lệ Lệ liền ho khan một tiếng.

"Khụ khụ, không phải lén lén lút lút, người là của cậu rồi, haha."

Giang Lệ lệ trợn mắt nhìn bạn tốt của mình. Xem ra có một việc cô phải làm bây giờ rồi. Đó chính là ở trong biệt thự đào một cái hang, để cô chui vào vậy.

Lạc Trạch bỏ cốc cà phê trong tay xuống, nhìn khuôn mặt đỏ rực của Giang Lệ Lệ, lại liếc qua nhìn Phàm Ngự đang nhàn nhã ăn bữa sáng.

"Các người rất rảnh rỗi sao? Sáng sớm đã qua đây rồi." Đây rõ ràng là hạ lệnh muốn đuổi khách mà.

Phàm Ngự uống một ngụm nước lọc, cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau.

"Không phải rảnh rỗi mà là vô cùng rảnh rỗi đó." An Tuyết Thần cười đầy hạnh phúc với Phàm Ngự.

Lạc Trạch mất lạnh liếc hai người, sau đó kéo Lệ Lệ ngồi lên đùi mình, chuẩn bị giúp cô ăn com, hành động của anh khiến Giang Lệ Lệ hết nhỏ.

"A, làm gì"

Lạc Trạch để cô ngồi dạng chân trên đùi mình, sau đó giúp cô ăn com. Mặt cô lại đỏ lên.

"A, há mồm, ngoan, ăn com." Lạc Trạch giống như đang chăm sóc một đứa nhỏ, hiện tại cô chính là "vật quý".

Giang Lệ lệ càng xấu hổ mặt đỏ tía tai. Làm cái gì vậy? Còn có những người khác ở đây mà? Xấu hổ chết mất.

An Tuyết Thần nhìn bọn họ, chính là không nhìn được, trêu nói.

"Ăn đi, ăn đi, vợ chồng, còn xấu hổ như vậy. Ha ha, cứ coi như chúng tôi không tồn tại là được. Chúng tôi cái gì cũng không nhìn thấy."

Lời cô còn chưa dứt lại càng khiến Lệ Lệ xấu hổ hơn, dứt khoát đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong cổ Lạc Trạch.

Lạc Trạch thở dài, lạnh lùng quét mắt nhìn hai vợ chồng ngồi đối diện mình.

"Ăn xong rồi thì mau mau đi về cho tôi. Đừng có ở lại nữa, chướng mắt." Trên đời này người có thể nói chuyện kiểu đó với Phàm Ngự đoán chừng cũng chỉ có một mình Lạc Trạch.

Phàm Ngự nhún vai, kéo vợ mình qua thanh âm lười biếng nói.

"Ai u, vợ à, có người chê chúng ta chướng mắt đấy. 4c Hay là chúng ta đi thôi, Trạch cũng xua đuổi rồi. Lòng dạ "hẹp hòi" của cậu ta, anh không đỡ nổi đâu."

An Tuyết Thần phụ họa: "Đi thôi, không cần phải đuổi chúng tôi, chúng ta đi bệnh viện đi, còn phải khám thai nữa." Nói xong cũng liền đứng lên.

"Đi nha." Phàm Ngự khẽ động khoe miệng nhàn nhạt vừa nói vừa ôm An Tuyết Thần đi ra khỏi biệt thự.

Tới tận lúc nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, Giang Lệ lệ mới chậm rãi từ trong cổ Lạc Trạch ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn anh.

Lạc Trạch đặt cái thìa ở bên môi cô, thanh âm dụ dỗ.

"Ng ngoan, há mồm. 73 Ăn."

Giang Lệ lệ ngoan ngoãn há mồm ra, mặc cho Lạc Trạch đút cho mình.

Cả bữa com đều được anh tỉ mỉ chăm sóc, lúc ăn xong, Lạc Trạch mới lấy điện thoại ra.

"Giúp tôi liên lạc truyền thông, chuẩn bị phòng họp. Tôi đến bây giờ."

Tuyển phân cách ——

Giang Lệ lệ ngồi ở trong xe tâm trạng vẫn còn như lúc đang ngồi bên bàn ăn. fMới vừa rồi Lạc Trạch nói tuyên bố chuyện họ kết hôn, lại là ngay hôm nay, cô nhìn tòa nhà lớn trước mặt, trong lòng có chút khẩn trương.

Lạc Trạch nhìn ra cô đang hồi hộp, khẽ nắm lấy tay cô, trấn an: "Đừng khẩn trương. d Trước kia, em gặp chuyện gì cũng xử lý rất tinh táo, thả lỏng một chút."

Giang Lệ lệ nhìn người đàn ông này, có thể nói là rất hoàn mỹ. 7 Nhìn khuôn mặt Lạc Trạch gần trong gang tấc, cô còn gì phải lo lắng nữa, còn gì phải khẩn trương, nhất định anh sẽ bảo vệ cô hết sức, không phải sao?

Giang Lệ lệ gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Trạch, chúng ta vào đi thôi."

Lạc Trạch hôn lên mặt của nàng, sau đó mở cửa xe, dẫn cô đi vào, dọc đường đi biết bao ánh mắt của nhân viên dán trên người họ. Có hâm mộ, có

ghen tỵ còn có cả tìm tòi nghiên cứu.

Hai người đi thang máy lên phòng họp đã chuẩn bị trước, Giang Lệ Lệ nhìn từng con số tăng lên, trong lòng càng dâng đầy hạnh phúc, lâng lâng.

Lạc Trạch nói nhỏ bên tai Giang Lệ lệ: “Cảm giác gì?”

Giang Lệ lệ rất thành thực, lắc đầu một cái, "Cảm giác không chân thực."

Lạc Trạch cười nhẹ một tiếng, ôm cô chặt hơn, nhìn bảng điều khiển. Leng keng_____

Thang máy mở ra, Giang Lệ lệ càng hồi hộp hơn. a Lạc Trạch dẫn cô đi về phía phòng họp, ôm chặt cô trong lòng, sợ người khác đụng phải cô.

Lạc Trạch đẩy cửa chính ra, tiếng bàn tán thảo luận sôi trào, tiếng máy chụp hình liên tiếp, cùng ánh đèn chớp nháy liên tục. Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ đi tới bục sân khấu ở chính giữa, hơi chau mày nhìn xuống đám đông đang ồn ào hét loạn, cầm lấy micro.

"Yên lặng, mọi người hãy nghe tôi nói."

Quả nhiên, chỉ một câu nói của anh đã khiến đám ký giả cùng truyền thông an tĩnh lại.

"Hôm nay, tôi muốn tuyên bố một việc. Cô gái bên cạnh tôi, là vị hôn thê của tôi. Chúng tôi sắp tổ chức hôn lễ. 9 Cô ấy không có gia đình, không có bối cảnh nhưng là người Lạc Trạch tôi yêu. Đòi này không phải cô ấy tôi không cưới."

Mấy lời ngắn ngủi nhưng từng từ như đánh thẳng vào lòng cô, thẳng hết mọi “thiên ngôn vạn ngữ” (Nói ít mà chất lượng ăn đứt dài dòng văn tự)

Đột nhiên, Lạc Trạch quỳ một gối xuống, tay giơ lên một cái hộp nhỏ rất tinh xảo, lớn tiếng: “Vợ à, em nguyện ý gả cho anh không? Làm vợ của Lạc Trạch anh.”

Giang Lệ lệ nước mắt rơi như mưa. Cô hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ trước mặt cả bàn dân thiên hạ mà hướng cô cầu hôn. Cô gật đầu thật mạnh. 1 Giờ phút này cảm giác hạnh phúc lâng lâng như đang bao trùm lên hai người.

Lạc Trạch thấy cô gật đầu, cầm lấy chiếc nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út trên tay cô, sau đó ôm cô vào trong ngực. Giang Lệ Lệ gối đầu lên vai anh, cười hạnh phúc tới chảy nước mắt.

Một màn này bị ký giả chụp được, đứng vào giờ khắc đó, giờ khắc hạnh phúc của bọn họ được tất cả mọi người chứng kiến, rất nhiều tiếng nói, tiếng ồn ào vui vẻ chúc mừng hai người.

Chỉ có một người, gương mặt lo lắng, tản ra hơi thở nguy hiểm Reynold.

Reynold đôi mắt sắc lạnh khóa chặt vào hình ảnh hai người ôm nhau, chứng kiến bọn họ hạnh phúc. c Hấn hung hăng ném ly rượu vào màn hình. Trong nháy mắt chất lỏng màu đỏ chảy dọc xuống, bao bọc lấy hình hai người.

Đôi mắt sắc lạnh khóa chặt hai hình bóng đang hạnh phúc kia, đôi tay nắm chặt lại.

Thanh âm âm lãnh hung ác: "Kết hôn? Tôi nhất định đưa một phần đại lễ."

Reynold vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt hạnh phúc giàn dụa nước mắt của Giang Lệ lệ. Nhìn dáng vẻ cô hạnh phúc, hấn như muốn xé nát cô ra. Tại sao người cô ôm không phải hấn mà lại là người khác?

"Cô gái, trộm tìm đàn ông rồi lại muốn bỏ chạy sao? Lập gia đình? Em định bỏ lại cái gì đây?" Renold nhìn bộ dạng chân tình thân mật của hai người, gương mặt yêu mị đầy vẻ hung ác, dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Ngoại truyện 20: Reynold 1

Tin hai người kết hôn, trong phút chốc liền được công bố, cả nước người người đều biết Giang Lệ Lệ là cô gái Lạc Trạch chỉ mặt, gọi tên, không phải cô anh không cưới. Lạc gia sôi trào. 29 Mẹ Lạc Trạch không nghe gì từ con trai lại nghe được tin phát trên truyền hình cả nước, lần này có muốn phủ nhận cũng không thể rồi.

Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần đi tới bệnh viện, là bệnh viện của mình nên không có gì phiền phức, an ninh vô cùng đảm bảo. Hai người cùng nằm trên giường lớn, nhìn trên màn hình đang điên cuồng phát tin tức.

Đây cũng không phải là phòng bệnh đơn thuần, người không biết còn tưởng là phòng khách sạn xa hoa nữa. Phàm Ngự vì An Tuyết Thần mà có ý chuẩn bị phòng này từ trước, tuyệt đối không kém gì phòng của bọn họ trong biệt thự. Cả căn phòng được thiết kế với màu hồng, rất ấm áp, dễ thương, bởi trong bụng Tuyết thần là một cô bé. Phàm Ngự vẫn luôn muốn một cô con gái. Con gái là chính là thân thiết nhất, không như Tiểu Niệm Ngự kia, nhỏ tuổi mà đã khó "đối phó" rồi. (Cái này là tg đang mắng a.Ngự, vì là ctraị a, di truyền cái bụng dạ xấu xa đen tối từ anh đó mà..)

An Tuyết Thần cầm trong tay miếng hoa quả đã được gọt, chăm chú nhìn lên màn hình.

"Tiểu Ngự, Lạc Trạch tốc độ cũng khá nhanh đấy. Lệ Lệ chắc là kích động muốn chết rồi. Được Lạc Trạch cầu hôn trên truyền hình. 3c Quá là cầu huyệt, haha."

Phàm Ngự khẽ cau mày, không nhìn ra anh đang nghĩ gì? An Tuyết Thần nhìn về mặt nặng nề của Phàm Ngự, lấy khuỷu tay chọc chọc anh.

"Tiểu Ngự, sao thế? Anh nghĩ gì vậy?" An Tuyết Thần biết anh đang suy nghĩ chuyện gì đó, nếu không cũng không cau mày như vậy.

Phàm Ngự nhìn An Tuyết Thần, đưa tay, sờ sờ vào bụng cô.

"Không có gì. Anh chỉ đang nghĩ về Trạch thôi. b0 Có một số việc cậu ấy vẫn làm tốt hơn anh." Phàm Ngự hạnh phúc nhìn cái bụng đã tròn vo của An Tuyết Thần, bên trong là con gái anh, mấy ngày nữa thôi sẽ chào đời. Nghĩ tới đây, anh có chút khản trương. 0 Khi Tiểu Niệm ngự ra đời, anh đã không ở bên cô, lần này nhất định phải bên cạnh mẹ con cô, tận mắt nhìn con gái ra đời, phải chứng kiến giây phút hạnh phúc ấy.

An Tuyết Thần nhìn dáng vẻ nhu hòa cùng hạnh phúc của chồng, ngả đầu dựa vào vai anh, nhìn bạn tốt trên màn hình. Lệ Lệ, về sau cậu cũng sẽ thật hạnh phúc. Trải qua bao khó khăn mới có được hạnh phúc này.

Lạc Trạch và Giang Lệ Lệ cùng tới cửa hàng áo cưới. Lần trước cô cùng bạn tốt An Tuyết Thần tới chỗ này, không nghĩ rằng mình rồi cũng có ngày như vậy, cảm giác thật là nhanh.

Giang Lệ Lệ đứng trong cửa hàng, nhìn một hàng dài váy cưới bày trước mặt. Giang Lệ Lệ muốn hoa cả mắt, bộ nào cũng thật là đẹp mắt, nhìn hồi lâu cũng chẳng biết bộ nào đẹp hơn bộ nào nữa. a Cô quay lại, nhìn Lạc Trạch đang ngồi trên ghế salon, cô chu chu cái miệng nhỏ nhắn, đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống.

Lạc Trạch để tờ báo xuống, nhìn Giang Lệ Lệ, rồi đưa tay ra vuốt ve tóc cô, trên mặt cũng hiện lên vẻ cưng chiều vô hạn, đôi mắt đen lấp lánh, nhu tình như nước.

"Thế nào? Chọn một rồi sao? Vẫn không thích bộ nào sao?" Giọng Lạc Trạch tràn đầy yêu thương.

Giang Lệ Lệ lắc đầu, liếc mắt nhìn những bộ váy hoa lệ kia: "Em xem tới hoa mắt rồi, cứ thấy thiếu thiếu gì đó, không thích."

Lạc Trạch cười một tiếng với cô, sau đó nhìn mấy nhà thiết kế kia.

"Gọi Vsiont tới đây." (Thật không hiểu cái tên này là kí rì nữa)

"Được ạ. Lạc tiên sinh, xin chờ một lát." Quản lý đứng sau khế gập đầu rồi bước nhanh lên lầu.

Không lâu sau, một người đàn ông chậm rãi từ trên lầu bước xuống. Giang Lệ Lệ ngược mắt nhìn, lập tức muốn thổ huyết, đây mà là đàn ông sao? Hay là phụ nữ vậy? Đáng người kia, so với phụ nữ còn đẹp hơn trăm ngàn lần. 9 Minh cũng chẳng còn mặt mũi nào rồi. e (Ý là bác Vsiont này quá yêu nghiệt, đẹp không để cho người khác sống nữa)

Lạc Trạch nhìn vợ mình đang nhìn người đàn ông khác tới gần người, lông mày cũng nhíu lên, vẻ không vui, liền chắn trước mặt cô, để cho cô nhìn anh.

"Anh so với anh ta có đẹp trai hơn không?"

Phốc, Giang Lệ Lệ muốn thổ huyết thật. Lạc Trạch vậy mà lại hỏi cô một vấn đề ngây thơ như vậy, chẳng khác gì đưa trẻ con cả, Giang Lệ Lệ khòe miệng nhếch lên, cười cười.

"Không ai đẹp bằng anh. Hắc hắc."

Nghe cô nói vậy, lông mày Lạc Trạch mới buông lỏng xuống, hỏi: "Vậy sao em cứ chăm chú nhìn anh ta như vậy?"

Giang Lệ Lệ lại len lén liếc mắt nhìn người kia một cái sau đó khẽ sát tai anh nói: "Em đang nhìn anh ta, không biết rốt cuộc là nam hay nữ, so với em nhìn còn đẹp hơn như vậy."

Lạc Trạch bật cười lớn: "Ha ha, vợ à, anh ta là đàn ông, là chủ cái cửa hàng này, là nhà thiết kế áo cưới hàng đầu thế giới, bạn học của anh, tên là Vsiont."

Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. 59 Anh làm gì lại nói to như vậy chứ, mọi người nghe thấy cả làm cô xấu hổ.

Vsiont đi tới, mặt lạnh nhìn Lạc Trạch rồi mới chuyển qua nhìn Giang Lệ Lệ, ánh mắt ** không che giấu, nhìn một lượt từ trên xuống dưới người cô.

Giang Lệ Lệ bị ánh mắt nóng rực của anh ta nhìn tới mức không được tự nhiên, dùng khuỷu tay chọc chọc Lạc Trạch.

"Vsion, cậu hù dọa vợ tôi đấy à? Cứ nhìn chăm chăm thế cô ấy xấu hổ đấy." Lạc Trạch tựa vào thành ghế, âm thanh lười biếng.

Vsion thu hồi ánh mắt, quay lại nói với mấy cô gái phụ trách cửa hàng.

"Vào phòng tôi, lấy chiếc áo cưới đó ra." Nghe Vsion nói vậy, họ sững sốt một chút nhưng ngay lập tức gật đầu: "Được, giám đốc."

Vsion liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ sau đó nói thêm: "Giang tiểu thư, cô vào cùng họ đi, để họ giúp cô mặc thử. Quản lý, dẫn Giang tiểu thư đi cùng."

"Dạ, Giang tiểu thư, xin mời." Quản lý khách khí nói.

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, ý bảo cô cứ đi. 9 cô liền đứng lên đi theo nữ quản lý.

Vsion nhìn Giang Lệ Lệ rời đi, sau đó liền tùy tiện ngồi trên ghế salon, đôi mắt đẹp hơi xéch lên, thật khiến người ta vui mắt.

"Cô gái này ở đâu ra thế? Chưa từng thấy cậu nói qua?" Vsion lười biếng lên tiếng, đôi mắt cũng hơi híp lại hỏi Lạc Trạch.

"Đã gặp từ lâu rồi, sáu năm rồi." Lạc Trạch liếc mắt nhìn Vsion, đốt một điếu thuốc, tiện tay cũng ném cho anh ta một điếu. Hai người đàn ông, hai phong cách khác nhau lại cùng mang bộ dạng lười biếng ngồi trên ghế salon khiến các nữ nhân viên trong cửa hàng nhìn tới ngáy người. Thật sự quá đẹp trai. Đẹp tới chói mắt.

Vài cô gái trẻ chỉ len lén nhìn mấy lần mặt đã đỏ bừng lên, đáng vẻ xấu hổ. Lạc Trạch liếc nhìn qua họ rồi trêu chọc Vsion.

"U, tiểu tử cậu, không phải là đều đã ngủ qua với bọn họ chứ?"

Vsion hút một hơi thuốc sau đó nhẹ nhàng phun khói ra, nhún vai.

"Tôi không phải loại "ăn cỏ gần hang". Yêu cầu của tôi rất cao: đáng đẹp, mặt đẹp, kỹ thuật tốt, chấp nhận tình một đêm." Vsion nói với Lạc Trạch.

"À, tình một đêm. Các người đẹp của cậu hẳn là nhiều đi, xuống giường, nhận chi phiếu. Có ai không muốn tiền của cậu, chỉ muốn ở lại bên cậu đâu." Lạc Trạch châm chọc.

Vsion cười tà, khóe miệng hơi nhếch lên: "Cậu cảm thấy tôi sẽ cho họ cái cơ hội như vậy à?"

Lạc Trạch nhún nhún vai, tỏ ý không sao cả, hai người nhìn nhau cười một tiếng thoải mái, đó chính là loại ăn ý của bạn bè lâu năm.

Trên cầu thang truyền đến tiếng giày cao gót, hai người đàn ông cùng quay đầu nhìn lại. Bốn con mắt neho lại, kinh ngạc.

Áo cưới luôn là thứ các cô gái ước ao cho một hôn lễ long trọng hoa mỹ, nhất là chiếc váy lụa nhiều lớp mềm mại, nhẹ nhàng kia, không cô gái nào có thể cự tuyệt nổi.

Toàn bộ chiếc váy là một màu trắng trong suốt lại óng ánh, đơn giản mà tinh xảo, làm lộ ra thân thái hoa lệ lại trang nhã, bao bọc lấy vóc dáng như ma quỷ của Giang Lệ Lệ, chỉ liếc mắt qua đã khiến người ta kinh diễm, choáng ngợp.

Chiếc váy này do chính tay Vsion thiết kế, dĩ nhiên anh ta biết nó tuyệt thế nào, nhưng nhìn Giang Lệ Lệ mặc nó, lại thấy được đáng vẻ khiến chính anh cũng giật mình. Hóa ra chiếc váy mình thiết kế hợp với cô ấy như vậy.

Chiếc váy mặc trên người cô không có một tí vết nào, giống như là được làm dành riêng cho cô vậy.

Lạc Trạch nhìn cô gái đứng trước mặt mình, ngây ngẩn cả người, như chưa từng trông thấy một cô gái đẹp tới như vậy, vẻ mặt anh cũng ngây ra. Thật là quá đẹp, đẹp tới chấn động lòng người.

Phía sau váy được khoét chữ V, để lộ ra tấm lưng trần, hoàn mỹ, không chút tí vết, phía trước là hai đai váy cố định trên đầu vai, phía dưới được thiết kế hơi phồng lên.

Giang Lệ Lệ nhìn hai người đàn ông đứng đối diện, đang nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt nhỏ lại càng đỏ bừng lên. Để phối hợp với chiếc váy, mái tóc dài của Giang Lệ Lệ chỉ bới cao lên một chút, một vài sợi tóc dài tán lác bên gò má ửng hồng của cô. 2d Mỹ nữ như vậy cũng thật là khó gặp.

"Khụ khụ, Trạch." Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch vẫn đang ngẩn người, nhẹ giọng kêu.

Vsion khôi phục lại tinh thần trước, liếc mắt nhìn Lạc Trạch đứng bên vẫn ngây ngẩn, thật không có tiền đồ.

Lạc Trạch lúc này mới ý thức được, khôi phục lại đáng vẻ đang luống cuống của mình, liếc mắt nhìn về chằm chọc của Vsion bên cạnh, có chút ngượng ngùng. Lạc Trạch không nhìn thấy đáng vẻ kinh ngạc vừa rồi của anh ta, chỉ là anh ta lấy lại tinh thần trước, dù gì người cũng không phải là vợ anh ta mà.

"Lệ Lệ, tới đây, đến cạnh anh." Khóe mắt Lạc Trạch không hề che giấu vẻ yêu chiều cùng say đắm, hiện tại anh chỉ muốn được ôm cô vợ "đại mỹ nhân"

của mình.

Giang Lệ Lệ khoe miệng hạnh phúc cười một tiếng, từ từ đi qua. Lạc Trạch nắm lấy tay cô, đi tới trước tấm gương lớn, trong gương lập tức hiện ra dáng vẻ của tuấn nam mỹ nữ, vô cùng xứng đôi.

Cô gái đáng vẻ lung linh, trong sáng không nhiễm một hạt bụi, chàng trai đẹp tới mức người ta không dám tới gần. Quả là hình ảnh vô cùng hài hòa, xứng đôi.

Vsiont nhìn hai người, khẽ nhếch miệng: “Áo cưới này tặng cho hai người, coi như quà cưới, chỉ cần hai người chụp ảnh cưới tuyên truyền quảng cáo cho tôi. Hình cưới của “đại danh đình đình” Lạc Trạch, chắc chắn sẽ rất “hot” đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Ngoại truyện 21: Reynold 2

Lạc Trạch đem cô vòng trong lồng ngực mình, nhìn từ phía sau rồi ôm lấy cô. Đường cong cái cảm hoàn mỹ chống đỡ ở trên đầu cô, Giang Lệ Lệ đỏ khuôn mặt nhỏ nhìn mình trong kính, quả nhiên rất đẹp, khẽ nâng con ngươi nhìn Lạc Trạch, phát hiện một màn như vậy còn đẹp hơn. Quả thật rất đẹp, bởi vì tất cả cũng thấy rõ ràng, bao gồm vẻ hạnh phúc của hai người.

Giờ khắc này Giang Lệ Lệ là hạnh phúc, tay nhỏ bé của cô vuốt ve cái bụng còn bằng phẳng của mình, nơi này đã đựng lên một đứa con của hai người.

Lạc Trạch đề lên tay Giang Lệ Lệ đặt ở trên bụng bằng phẳng, giờ khắc này Lạc Trạch cảm thấy rất ấm áp, không phải Lạc thiếu là chạy ở giữa hắc đạo.

"Bà xã, em nói xem, chúng ta sinh con, con gái thì quá tốt." Lạc Trạch đem gương mặt tuấn tú đặt ở cằm cổ Giang Lệ Lệ, tham lam hấp thụ hương thơm của cô.

Giang Lệ Lệ khẽ nghiêng đầu mình, để cho anh một lãnh địa lớn hơn, cô nhìn bụng của mình khoe miệng hạnh phúc giờ lên: "Mặc kệ con gái hay con trai em đều thích, nhưng Tiểu Niệm Ngự nói tốt nhất là con gái, để làm vợ cu cậu."

Lạc Trạch vui ở trên cổ cô cười trầm thấp một tiếng, đem cằm đặt ở cổ cô, nhìn mặt cô gái hạnh phúc trong kính.

"Mặc kệ là con trai hay con gái, anh còn muốn em sinh cho anh một đứa nữa, Ngự cũng sắp sinh một đứa nữa rồi, chúng ta không thể rơi ở phía sau."

Khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ lên, thẹn thùng trừng mắt liếc anh một cái.

"Ai muốn sinh cho anh, xem em là heo mẹ à, cái này cũng rất vất vả, anh không nhìn thấy Tuyệt Thần mỗi ngày là khổ cực cỡ nào ư. Sinh một đứa là được rồi." Giang Lệ Lệ bất mãn phản kháng nói.

"Không được, không thể ít hơn Ngự, em nhất định phải sinh cho anh, bao nhiêu con gái cũng nguyện ý." Lạc Trạch chau mày lại nghĩ ngợi, nói.

Giang Lệ Lệ vừa nghe lập tức xoay thân thể lại nắm lấy lỗ tai của anh, gương mặt Dạ Xoa, thanh âm đề cao 800 lần cho nên mọi người nhìn sang.

"Lạc Trạch, anh dám? Anh đã cam kết với em thế nào hả, anh mà dám quên thì ngày mai em liền lăn từ trên cầu thang xuống." Giang Lệ Lệ lộ ra nguyên hình. Mặt hung ác. Hiện tại cô cũng không sợ Lạc Trạch. 8 Dùng sức nắm lấy lỗ tai của anh hô lớn. 5 Hoàn toàn quên sau lưng còn có một đám người.

Lạc Trạch khẽ cúi đầu che lỗ tai mình bị nắm lấy, bị đau nói: "Ai da, bà xã, buông tay, mau buông tay, anh đùa giỡn, nói giỡn, ai u." Không ngờ Lạc Trạch cũng sẽ có một ngày như vậy.

Vsiont nhìn một đôi vợ chồng son kết hôn thật đúng là thú vị, xem ra anh cũng phải tìm một.

"Khụ khụ, Lạc thiếu, một màn này phải đáng bao nhiêu tiền. Hừ? Ha ha" Vsiont ở một bên trêu đùa nói.

"Bà xã, nhanh buông tay đi, nếu tin này truyền đi, thanh danh của anh sẽ không còn, chỉ sợ hình tượng thực nữ của em cũng không còn nữa. 3b Còn nói em là mẹ Dạ Xoa." Lạc Trạch nhỏ giọng nói bên tai Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ trừng mắt liếc anh một cái, sau đó buông ra làm anh rên lên một tiếng. "Hừ"

Lạc Trạch bắt đầu đi vuốt vuốt lỗ tai của mình, đời này nếu nói có người dám đối xử như vậy với anh, cũng chỉ có thể là cô gái trong lòng anh, Giang Lệ Lệ rồi. b6 Lạc Trạch lúng túng đứng lên, lạnh lùng liếc mắt bạn học Vsiont ở bên cạnh xem kịch vui.

"Ha ha, chúng ta xem như gặp gỡ khác tính của Lạc Trạch." Vsiont hoàn toàn bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Lạc Trạch tiếp tục trêu đùa.

Lần này khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ bừng, mới vừa rồi nhiều người như vậy, không cho Lạc Trạch mặt mũi còn chưa tính, hình tượng cô gái nhỏ thực nữ của mình bị phá hủy toàn bộ, cho nên Lạc Trạch đánh trách, Giang Lệ Lệ cầm tức nhìn chăm chăm Lạc Trạch.

Lạc Trạch nhìn về mặt giận dữ của cô gái nhỏ, gương mặt vô tội, mặc kệ chuyện. Anh cũng là người bị hại thôi.

Giang Lệ Lệ nhìn người thiết kế áo cười cười xin lỗi sau đó đá đá Lạc Trạch bên cạnh. Lạc Trạch phản ứng kịp.

"Các người giúp vợ tôi cười ra, tại đây."

Giang Lệ Lệ cho Lạc Trạch một cái mắt lạnh hừ lạnh một tiếng ngẩng cằm lên liền vượt qua anh. Lạc Trạch cũng là một bộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vsiont cho Lạc Trạch một ánh mắt thương hại. "Trạch, không nghĩ tới Lạc thiếu gia sẽ có một màn cầu huyết đồi quần áo cho cô gái."

Lạc Trạch nhún nhún vai khôi phục phóng đảng không kèm chế được trước đây: "Không có biện pháp, hiện tại trong bụng bà xã tôi có em bé, tôi không dám trêu cô tức giận, cậu không biết thì thôi cô ấy tức giận chính là một con cọp mẹ."

Vsiont nghe xong cười ha ha: "Ha ha, Trạch, các người thật hài hước."

"Lạc Trạch, anh mới vừa nói cái gì hả?" Giang Lệ Lệ thay xong quần áo vừa mới chuẩn bị từ dưới lầu đi xuống lại nghe thấy Lạc Trạch nói xấu mình. Giang Lệ Lệ mặt nộ cười đi về phía Lạc Trạch.

Vsiont giựt giựt khoe miệng sau đó rất thức thời nói: "Ặc, Trạch, tôi có việc, đi trước, có chuyện gọi điện thoại. Ha ha"

Lạc Trạch nhìn bạn xấu của mình, lại nhìn Giang Lệ Lệ gương mặt tươi cười, Lạc Trạch nhất thời cảm thấy dựng tóc gáy. 6 Cô thế nào nhanh như vậy?

"Bà xã, anh không nói cái gì? Làm sao em thay nhanh như vậy." Lạc Trạch nghĩ nói sang chuyện khác, nhưng anh cảm thấy có thể thành công sao?

Giang Lệ Lệ liếc Lạc Trạch một cái: "Đúng vậy, chê em quá nhanh đúng không, vậy thật ngại quá, những người đó dư dả phục vụ một mình em. Thực xin lỗi quấy rầy anh nói xấu em rồi." Điều nói trong lúc mang thai cô gái rất nhạy cảm. Đối với chuyện quần áo chơi bóng không buông tha, lần này Lạc Trạch cảm nhận thật sâu.

Lạc Trạch tiến lên ôm bà vai Giang Lệ Lệ, sau đó giải thích: "Anh sai rồi, bà xã, tại trước mặt bạn bè cũng chưa chút mặt mũi cho anh chứ, chúng ta về nhà đi, em xem một chút có thích thiệp mời hay không. d Hà?"

Giang Lệ Lệ trừng mắt liếc anh một cái tự nhiên đi ra ngoài, Lạc Trạch không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ theo sau. d Giang Lệ Lệ căn bản không để ý đến anh. Lạc Trạch bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cô đi đến chỗ đỗ xe.

"Á Lạc Trạch, anh làm cái gì? Tự em biết đi, nhiều người như vậy?" Giang Lệ Lệ sợ hãi kêu lên nhìn Lạc Trạch ôm mình.

Lạc Trạch khẽ cúi đầu hướng về phía cô cười tà từ một tiếng: "Không thả, ai bảo em không để ý anh?"

Giang Lệ Lệ cầm tức nhìn Lạc Trạch, gương mặt bất đắc dĩ, mặc cho Lạc Trạch chơi xỏ lá. Nhưng mà trong nội tâm lại rất ngọt ngào. ac Ngày đùa giỡn như vậy thật tốt, rốt cuộc hạnh phúc cũng đến với cô. Không uống phí cô lấy thân phận đề tiện ở bên cạnh anh năm năm.

Trông mặt Lạc Trạch đương nhiên thấy rõ khoe miệng Giang Lệ Lệ là nụ cười hạnh phúc, nhìn khuôn mặt cô ngọt ngào tâm tình của anh cũng cực tốt. {Bất chúc truyền Chân Huyền}

Lạc Trạch đặt cô vào trong xe, mình cũng ngồi vào. Chiếc xe nghiêng ngang rồi đi, một chỗ, mấy người cầm máy ảnh chụp lại tất cả hành động của bọn họ.

Giang Lệ Lệ ngồi ở trong xe, Lạc Trạch cũng không dám nịt dây nịt an toàn, sợ đụng phải bụng của cô, dọc theo đường đi lái xe vô cùng chậm. Một chiếc xe thể thao tính năng chống đạn lái từ từ trên đường, tất cả mọi người không nhận được nhìn mấy lần.

"Trạch, lái nhanh một chút, không có chuyện gì, quá chậm." Giang Lệ Lệ vuốt ve bờ vai của anh nói.

Lạc Trạch nhìn cô một cái sau đó xác định phía trước, nếu trước kia anh tuyệt đối sẽ đưa xe nhưng hiện tại không thể được, anh phải cẩn thận khắp nơi. Trải qua lần trước bị hai vợ chồng Phạm Ngự đùa bỡn, anh phải làm mọi chuyện hoàn mỹ nhất, không để cho Giang Lệ Lệ bị thương.

"Không được, em ngồi yên, từ từ đi, dù sao gần đây anh có thời gian." Mặt Lạc Trạch cũng cong cong, gương mặt cưng chiều.

Giang Lệ Lệ cũng không nói gì nữa, cô hưởng thụ cảm giác được quan tâm. d Chờ về đến nhà đã một giờ. Ngay cả xuống xe Lạc Trạch cũng không cho cô động.

"Em đừng cử động, anh ôm xuống." Lạc Trạch nói qua liền cởi dây nịt an toàn ra sau đó vòng qua xe mở cửa xe cho cô.

Giang Lệ Lệ có loại cảm giác choáng váng. 6 Loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc. Cô ngoan ngoãn bất động.

Lạc Trạch mở cửa xe ôm cô ra ngoài giống như là một thứ đồ vật quý báu nhất, dĩ nhiên, đối với Lạc Trạch mà nói cô là quý nhất. 3 Người thân là thân

nhất.

Cũng trong lúc đó, bên trong một gian 'phòng cho tổng thống' Reynold nhìn hình trong tay, sắc mặt vô cùng âm u. Nhìn Giang Lệ Lệ nở nụ cười hạnh phúc, trên người anh tản mát ra hơi thở lạnh lẽo.

Trong tấm ảnh, Giang Lệ Lệ cười rất vui vẻ, hai người ôm nhau ở chung một chỗ, y phục giống như vẽ. Ấy sao xứng đôi. Reynold hung hăng đem hình vút hướng không trung, thanh âm cực kỳ tức giận.

"Tất cả đều đốt cho tôi."

"Dạ, dạ" Một đám người liền bắt đầu nhặt hình rơi xuống đất.

Reynold giờ tay lên súng nhắm chính xác bắn một phát. Đạn chỉ xẹt qua đầu hai người ôm nhau. 4 Tất cả mọi người sợ hết hồn.

Reynold nửa hí mắt màu xanh dương, anh không biết cô gái này khi nào ảnh hưởng lớn như vậy đối với mình. Anh mím chặt môi mỏng, đem súng lục ném một cái, đứng trước cửa sổ sắt đất, đôi tay cắm vào hai bên túi quần thoạt nhìn tùy ý như vậy, giận dữ mới vừa rồi đã biến mất hầu như không còn rồi.

Reynold nhìn ngoài cửa sổ, khoe miệng khế giờ lên, nụ cười khát máu.

"Lạc Trạch, tôi sẽ đưa cho cậu một phần đại lễ, vào ngày kết hôn của cậu." Nói qua liền duỗi ngón tay ra ở trên cửa sổ thủy tinh vạch lên hình dáng người, giống như là Giang Lệ Lệ.

Nói qua khoe miệng Reynold tà tứ giờ lên, lưu lại một mặt bí hiểm.

*

Sau khi Giang Lệ Lệ về đến nhà liền nhận được điện thoại của An Tuyết Thần, thay vì nói là tới chúc còn không bằng nói là gọi điện thoại tới đây nhạo báng.

"Lệ Lệ, chúc mừng, Lạc phu nhân khắp thiên hạ công nhận." An Tuyết Thần ở đầu bên kia điện thoại nói tương đối hưng phấn.

Giang Lệ Lệ đang dùng com khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhớ tới tất cả hôm nay cảm giác đều rất không thành thật. c Cô lại bị Lạc Trạch cầu hôn.

"Tuyết Thần, cậu cũng đừng giấu cọt tó." Giang Lệ Lệ nói rất nhỏ.

"Không có cười cậu á, xem ra không biết lại có bao nhiêu cô gái vì chồng của cậu mà tan nát cõi lòng rồi. f Ha ha"

"Không nói với cậu nữa, tớ muốn ăn com." Nói qua Giang Lệ Lệ liền cúp điện thoại, bạn bè gì chứ.

Giang Lệ Lệ cúp điện thoại, cong cong môi. 5Lạc Trạch thấy thế gấp không ít món ăn vào trong bát cô.

"Bà xã, người nào chọc em tức giận?" Lạc Trạch biết rõ còn hỏi, nhưng bà xã đại nhân đang tức giận cho nên phải dụ dỗ, người mang thai tâm tình nhất định phải vui vẻ.

Giang Lệ Lệ gấp một đồng lớn hướng trong miệng, sau đó vừa nhai vừa nói: "Tuyết Thần, cậu ấy gọi điện thoại tới kè khổ chứ sao."

Lạc Trạch nhìn dáng vẻ dễ thương của cô, trong lòng không nhịn được liền mềm nhũn, cầm khăn ăn vì cô lau chùi khoe miệng. Vẻ mặt không có phóng đảng, mà cảm giác của một người chồng, gương mặt thâm tình.

"Đừng nóng giận, com nước xong, chúng ta đi chọn thiệp mời, em thích là tốt rồi." Lạc Trạch dụ dỗ.

Giang Lệ Lệ gật đầu một cái liền bắt đầu ăn ngấu nghiến, nói cũng kỳ quái, sau khi mang thai thật rất tham ăn, rất dễ đói.

Lạc Trạch nhìn dáng vẻ cô ăn com không khỏi cau mày: "Em chậm một chút, cẩn thận nghẹn đấy." Nói xong rất săn sóc vỗ nhẹ phía sau lưng của cô chỉ sợ cô bị nghẹn đến sặc.

Giang Lệ Lệ gật đầu một cái, nhưng tốc độ cũng không có giảm bớt. Lạc Trạch thờ dài bất đắc dĩ. Một bữa com liền chăm sóc cô, thật ra thì căn bản cũng không phải chăm sóc chẳng qua là Lạc Trạch quá cẩn thận.

"A, no bụng, Trạch, anh từ từ ăn, em đi lên trước xem thiệp mời." Nói qua liền đi lên trên lầu.

"Em chậm một chút, đi chậm một chút." Khuôn mặt Lạc Trạch căng cứng nói, may miệng anh nói ra vô cùng mau, bằng không đoán chừng cô đã sớm chạy lên rồi.

Giang Lệ Lệ sợ hết hồn sau đó từ từ buông lỏng, cẩn thận đi lên lầu, mỗi bước đi cũng sẽ vịn tay vịn cầu thang. Từng bước một hướng lên.

Biết Giang Lệ Lệ đóng cửa phòng Lạc Trạch mới thu hồi ánh mắt, mới chậm rãi ăn, dùng đều là canh thừa của Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ nằm ở trên giường lớn, nhìn mấy loại kiểu dáng, cũng rất đẹp mắt, cô đem thiệp mời đặt ở lồng ngực của mình, sau đó bắt đầu ảo tưởng hôn lễ của họ. Sẽ lãng mạn cỡ nào. Cô thật rất tò mò cùng mong đợi, cho nên thời gian làm on trôi mau mau đi, làm cô nhanh đến Thứ hai.

Cô bắt đầu ảo tưởng, cô muốn nói nhất chính là ba chữ, đó chính là: "Tôi nguyện ý"

Giang Lệ Lệ cũng nói ra ngoài, gương mặt mong đợi, lúc này, thanh âm của Lạc Trạch từ cửa vọng tới.

"Em nguyện ý cái gì?" Giang Lệ Lệ quay mặt qua, đã nhìn thấy Lạc Trạch mặt đùa giỡn dựa vào cửa, khuôn mặt Giang Lệ Lệ đỏ lên sau đó quay đầu, thật là mắc cỡ chết người, động đất, phải bắt đầu thi hành đào động.

"Không có, không có gì? Anh nghe lầm, không nói chuyện." Giang Lệ Lệ nói lấp giải thích.

Lạc Trạch đi tới sau đó ngồi vào bên người cô, ôm cô thanh âm khàn khàn kêu gọi nói với cô: "Anh cũng nguyện ý. Cả đời không xa không rời."

Lạc Trạch nói xong câu đó, đôi mắt Giang Lệ Lệ đều đỏ. Vui ở trong ngực anh gật đầu.

"Vây bây giờ, chúng ta cùng nhau tắm rửa."

Oanh

"Lạc Trạch, anh lưu manh, cút đi." Giang Lệ Lệ vốn vẫn còn cảm động chột đây Lạc Trạch ra hô lớn.

Mặt Lạc Trạch đáng vẻ uất ức, mặt bị thương, thâm tình nhìn Giang Lệ Lệ làm cô rợn cả tóc gáy.

"Không, chúng ta cùng nhau tắm, cùng nhau tắm."

"Không cần, em, em cảnh cáo anh, Lạc Trạch anh đừng tới đây." Đôi tay Giang Lệ Lệ chống đỡ ở trên ngực Lạc Trạch nói.

Nhưng Lạc Trạch nào sẽ thả cô, ôm cô liền hướng phòng tắm đi tới, từng tiếng thét chói tai truyền đến.

"A Lạc Trạch, anh đáng chết, làm sao anh không đi ăn đại tiện cho em."

"Chắc, chắc, bà xã, bảo anh ăn đại tiện, về sau em có muốn cùng anh hôn lưỡi hay không."

"Biến, anh câm miệng lại."

"Được rồi, dùng miệng em chặn lên miệng nhỏ của anh."

Cứ như vậy, đùa giỡn trong phòng tắm, buổi sáng hôm đó cũng xảy ra một cách tự nhiên, dù Giang Lệ Lệ mang thai sao?

Chỉ chớp mắt, mấy ngày trôi qua rồi, hôm nay chính là ngày Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ kết hôn. Giang Lệ Lệ ngồi ở trước bàn trang điểm nhìn mình, tâm tình vô cùng kích động, chưa tới một giờ cô chính là vợ của Lạc Trạch rồi.

Bởi vì An Tuyết Thần sắp sinh rồi, căn bản không tới được. Cho nên bây giờ cô chỉ ở một mình. c Còn có rất nhiều dâu phụ cùng thợ trang điểm Lạc Trạch tìm đến.

"Cô dâu thật xinh đẹp, xứng với Lạc tổng chắc hẳn cũng chỉ có phu nhân." Mấy nữ thợ trang điểm nói nịnh hót ở một bên. Giang Lệ Lệ nghe bọn họ nói, cười một tiếng.

Bây giờ Lạc Trạch đang ở bên trong giáo đường chờ cô. Cô sốt ruột liếc mắt nhìn thời gian, thế nào chậm như vậy? Còn hơn năm mươi phút.

Lạc Trạch đã đợi rất lâu ở trong nhà thờ, hiện tại anh thật muốn cưới cô về nhà. 6 Phàm Ngự liếc mắt thấy Lạc Trạch bên cạnh nóng nảy lo lắng, vỗ vỗ bờ vai của anh.

"Bình tĩnh một chút, cũng không phải là ra chiến trường, tinh thần làm gì mà kích động thế." Phàm Ngự chọc anh một phen.

Lạc Trạch nhìn anh một cái sau đó nói: "Ra chiến trường tôi cũng không có như vậy qua, cậu dám nói ngày kết hôn cậu không phải kích động. Đứng ở chỗ này dạy dỗ tôi."

Hai người kia còn có tâm tình cãi vã đây. {Một lát sẽ có chuyện}

Nhìn nửa ngày rốt cuộc đến lúc đó, bọn họ đỡ Giang Lệ Lệ ngồi lên xe hoa, khí phái quá, Lạc Trạch đã phân phó, phải chăm sóc cô thật tốt nếu bà xã có vấn đề, ai cũng đừng sống. Mọi người đều biết tâm quan trọng của cô gái này đối với Lạc Trạch.

Giang Lệ Lệ ngồi ở trong xe, tay nhỏ bé vuốt bụng của mình, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"Con ngoan, chúng ta đi tìm ba. Một lát sẽ gặp được ba anh tuần." Giang Lệ Lệ vuốt em bé trong bụng mình. b Hôm nay là ngày cô đẹp nhất. ba Nhẹ mà không diêm dúa lẻo lết. Chính là một thiên sứ hạ phàm.

Đọc theo đường đi, Giang Lệ Lệ Đô mang lòng cảm kích. Trời cao ban cho cô hai thứ quan trọng nhất. Hôm nay là một ngày quan trọng nhất trong đời cô.

Giờ phút này Lạc Trạch nhận được điện thoại nói Giang Lệ Lệ đã lên đường, lúc này trái tim thấp thỏm mới để xuống. Nhìn cửa giáo đường, đứng ở chỗ này chờ đợi cô gái anh thích nhất đến.

Giang Lệ Lệ vẫn còn đang khẩn cầu Thượng Đế, trong lúc bất chợt một tiếng vang thật lớn quấy rầy cô cầu nguyện.

Àm

Giang Lệ Lệ nhìn thấy xe trước mặt cũng ngừng lại liền vội vàng hỏi: "Tài xế, thế nào? Thế nào đột nhiên ngừng."

"Tiểu thư, không biết, trước mặt đột nhiên ngừng." Tài xế vẫn còn nhìn chung quanh.

"A chạy mau. 9 Có người cướp bóc." Một tiếng kêu này khiến tất cả mọi người luống cuống, lúc này lại có mấy tiếng súng.

Pằng pằng ——

Trong lòng Giang Lệ Lệ run lên, cô thông minh vừa nghĩ liền biết xảy ra cái gì? Chẳng lẽ là kẻ thù của Lạc Trạch. Nhất định. Phía trước đã bắt đầu rối loạn, chạy chạy, gọi gọi.

Giang Lệ Lệ cũng không dám trì hoãn, mở cửa xe, nhìn tình hình một chút, lúc cô muốn tránh, đầu đột nhiên bị gì đó lạnh lẽo chống đỡ, có đàn, cô cũng biết đó là súng.

"Đừng động, chủ nhân chúng tôi cho mời." Nói chuyện là một gã đàn ông. Thanh âm thô.

Giang Lệ Lệ nắm chặt áo cưới bên người, hít sâu một hơi liền muốn chạy, không đợi bước ra một bước, cổ một hồi đau nhức kịch liệt. Sau đó liền ngất đi.

Cũng trong lúc đó, Lạc Trạch nhận được điện thoại, sắc mặt khẩn trương, trong nháy mắt biến thành mưa to gió lớn. Mặt vốn vui mừng bỗng trở nên âm chí lo lắng. Một đôi mắt chim ưng nửa hí, môi mím chặt. Hung hăng ném điện thoại đi.

"Đáng chết"

Phạm Ngự biết đã xảy ra chuyện, gương mặt tuấn tú nhàn hạ thoải mái cũng biến thành nặng nề, anh biết nhất định sẽ xảy ra chuyện.

"Trạch, Lệ Lệ bị cướp rồi." Phạm Ngự nói căn bản cũng không phải là đang hỏi anh, mà đang nói cho anh biết.

Lạc Trạch nắm tóc, gật đầu một cái. Trong lời nói tràn đầy hối hận cùng tự thẹn: "Tớ làm sao lại coi thường điểm này. e Tự mình đi đón cô ấy sẽ tốt hơn."

Phạm Ngự vỗ vỗ bờ vai của anh thanh âm tình tảo nói: "Trạch, cậu trước tình tảo, Lệ Lệ sẽ không có nguy hiểm, cậu cảm thấy vào ngày kết hôn của cậu người nào có thể tới quấy rối?"

Lạc Trạch nhìn Phạm Ngự ánh mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó lộ ra hung ác lệ: "Tên Reynold kia."

Phạm Ngự gật đầu một cái, sau đó nói: "Lệ Lệ an toàn cậu không cần lo lắng, nhìn là biết cậu ta thích Lệ Lệ, hiện tại lo lắng chính là làm thế nào cứu cô ấy ra. Cứng đối cứng tuyệt đối không được."

Mắt Lạc Trạch khép hờ, trầm tư một hồi, lần nữa ngẩng đầu không có nóng nảy lo lắng, nhiều trầm tư chững chạc, Lạc Trạch chỉ có vì chuyện của Giang Lệ Lệ mới có thể mất khống chế.

Đôi tay Lạc Trạch cắm vào hai bên túi quần: "Reynold, cậu thông minh lại làm ra chuyện ngu xuẩn."

Phạm Ngự liếc mắt nhìn Lạc Trạch sau đó lâm vào trầm tư.

Giang Lệ Lệ nằm ở trên giường lớn, cảm giác cổ đau quá, cô từ từ tỉnh lại, mở mắt, là nơi nào? Một gian phòng? Đúng rồi. Cô bị bắt cóc rồi.

Cô nhanh chóng tỉnh táo lại, ngồi dậy, mình còn mặc áo cưới, Lạc Trạch nhất định sẽ rất lo lắng. Cô quan sát thiết kế căn phòng một chút. Rất bình thường, chủ yếu lấy hai màu đen trắng.

Cô đi tới cửa, vịn vịn tay cầm cửa lại bị khóa lại. 5 Giang Lệ Lệ tức giận, cô đi tới cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, tâm trong nháy mắt chết lặng.

Cô kéo màn cửa sổ ra vừa nhìn thế nhưng cao như vậy, cô dám khẳng định nơi này chính là một cái khách sạn.

Cạch

Cửa được mở ra, trong lòng Giang Lệ Lệ run lên, không dám quay đầu lại. Tay lười kéo rèm cửa sổ nắm chặt mấy phần. Trái tim của cô nhảy mấy cái, làm thế nào? Cô nhanh chóng đóng chặt hai mắt lại, lòng mi khẽ run. Cô từ từ xoay thân thể lại. 73 Cúi đầu. c Đập vào mi mắt là một đôi giày da, xem bộ dáng là người có tiền, Italy thủ công.

Chậm rãi nhìn lên, Giang Lệ Lệ mở to cặp mắt, là anh ta? Reynold. 6 Tại sao anh ta lại cướp mình tới nơi này.

Gương mặt Reynold dịu dàng, còn là nụ cười như vậy, nhưng bây giờ nhìn ở trong mắt Giang Lệ Lệ là vô cùng hư vinh, cùng ghê tởm.

"Tại sao bắt cóc tôi?" Thời điểm Giang Lệ Lệ nhìn thấy anh ta đáy mắt có kinh ngạc, nhưng ngay sau đó chính là lạnh nhạt. Giọng của Giang Lệ Lệ rất không thân thiện, lạnh lẽo lạnh nhạt

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Ngoại truyện 22

Khuôn mặt Giang Lệ Lệ lạnh lùng, chán ghét trên mặt tuyệt không thấp hơn chán ghét trong người, cô dĩ nhiên hận chết anh ta, đây là một ngày quan trọng cỡ nào đối với cô, lại đem cô cướp tới nơi này.

Reynold nhìn trên mặt Giang Lệ Lệ rõ ràng là thù hận cùng ghét, lồng ngực toát ra lửa giận, nhưng anh không thể phát tác, cô gái này anh không phải muốn chơi đùa liền kết thúc, anh muốn cô ở bên cạnh anh cả đời.

Giang Lệ Lệ nhìn sắc mặt của anh khẽ biến, đáy lòng có chút sợ sệt, thanh âm vẫn cao ngạo: "Reynold, anh mau thả tôi đi, tôi muốn kết hôn cùng Trạch."

Anh đi tới, cầm một bộ y phục, đặt lên giường, khoe miệng vĩnh viễn nụ cười nhìn như dịu dàng. Trên thực tế cũng rất phức tạp. Chuyện kia cũng chỉ là anh dùng để ẩn nhẫn mình mà thôi.

"Thay, sau đó đi ra ngoài." Reynold liếc mắt nhìn kinh hãi cảnh giác Giang Lệ Lệ nhẹ giọng nói.

"Tôi không thay, tôi muốn kết hôn, anh để cho tôi rời đi." Giang Lệ Lệ chịu đựng tức giận trong ngực, một đôi mắt đẹp căm tức nhìn Reynold.

Nhưng người đàn ông lại khẽ mỉm cười: "Em nhất định muốn cái áo cưới này bị tôi thiêu hủy, ngoan ngoãn thay, tôi ở bên ngoài chờ em." Nói xong cũng xoay người rời phòng, đáp lại là tiếng đóng cửa.

Giang Lệ Lệ cắn răng nhìn cửa phòng đóng chặt, liếc mắt nhìn cái áo cưới, sau đó vô cùng miễn cưỡng thay chiếc váy màu tím trên giường, Giang Lệ Lệ nhìn một chút, rất quen thuộc, trong lúc bất chợt nhớ tới, đây không phải là món đồ Lavender mặc ở thảo vườn nước Pháp sao? Người đàn ông kia rốt cuộc muốn làm cái gì?

Giang Lệ Lệ đổi xong y phục, băng gạc trên đầu cũng gỡ xuống, tóc tùy ý xõa ra, trên mặt trang điểm, khiến dung mạo của cô càng thêm xinh đẹp.

Cô mở tay cầm cửa, bước ra gian phòng, liếc mắt nhìn thật sạch sẽ, không có gì cả, Giang Lệ Lệ đi mấy bước, đã nhìn thấy một cầu thang, theo cầu thang đi tới mới biết là hai tầng, tầng dưới cái gì cũng có, dụng cụ đầy đủ hết.

Reynold nhìn thấy Giang Lệ Lệ mặc váy màu tím đi xuống, nhớ tới mới vừa nhìn thấy một màn kia của cô. Nụ cười ngọt ngào, tựa như mùi nước hoa trên quần áo.

"Tới đây, ăn cơm." Reynold cười rất dịu dàng.

Giang Lệ Lệ từ từ đi qua, ngồi đối diện anh, liếc mắt nhìn bàn đầy món ngon, tất cả đều là bữa ăn tây, làm cô buồn nôn.

"Mau ăn, thế nào không ăn, không hợp khẩu vị sao?" Reynold nhìn Giang Lệ Lệ khẽ cau mày, cho rằng cô không thích ăn.

"Không có." Giang Lệ Lệ cự tuyệt nói, bỏ một miếng thịt bò vào trong miệng, mới vừa nuốt xuống, liền không nhìn được đi lên. Cô bịt miệng nôn ọe mấy tiếng.

"Nôn nôn"

Reynold quan sát dáng vẻ của cô, chau mày lại hỏi: "Em làm sao vậy?"

Giang Lệ Lệ lắc đầu một cái ngậm miệng mình, hỏi không rõ ràng: "Phòng vệ sinh ở đâu?"

Reynold chỉ chỉ vị trí sau lưng cô. Giang Lệ Lệ đứng lên liền chạy về phía phòng vệ sinh, kéo cửa ra liền không nhìn được hướng về phía bồn cầu ối, hoàn toàn quên đóng cửa, cũng quên một đôi con người xanh lạnh băng sau lưng đang ngó chừng cô.

Reynold đứng ở sau lưng cô, canh chừng cô đáng vẽ, gương mặt thay đổi lo lắng, coi như có ở đây không hiểu, anh cũng biết Giang Lệ Lệ đây là mang thai. 0 Đáng chết, cô thể nhưng mang thai. Đôi tay Reynold nắm quyền gân xanh trên trán nổi lên. bNhìn ra anh đang hết sức ảm đạm.

"Nôn" Giang Lệ Lệ nằm ở bên bồn cầu nôn mửa, phun ra rất nhiều đồ, lúc này mới dễ chịu chút, cô có thói quen là được Vũ Lưu làm cho danh sách bữa ăn dinh dưỡng, thứ mùi thức ăn nồng đậm này cô hoàn toàn không tiếp nhận nổi.

Giang Lệ Lệ mở vòi hoa sen tung vào hộp hương trong miệng mình sau đó phun ra, sắc mặt cũng biến trắng rồi, bởi vì mới vừa rồi nôn mửa kịch liệt, cô từ từ xoay người đã nhìn thấy khuôn mặt âm chí của Reynold. Trong lòng Giang Lệ Lệ nhất thời lạnh run.

"Anh đứng ở đây làm gì?" Giang Lệ Lệ nhìn anh hỏi, cô cảm thấy trên người anh tản ra hơi thở nguy hiểm. Thận trọng hỏi.

Reynold nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của cô, thanh âm âm lãnh mà hỏi: "Em mang thai?"

Đầu Giang Lệ Lệ nhất thời nổ tung, cô thể nào quên mất đây? Người đàn ông này rất nguy hiểm, nếu như anh hướng về phía Lạc Trạch, như vậy đứa bé trong bụng của bọn họ liền gặp nguy hiểm, nhìn khuôn mặt tức giận kia cô hoảng sợ rồi. 1 Lui về phía sau mấy bước, như vậy giống như có thể bảo vệ đứa bé. Cái gọi là thiên tính của người mẹ.

Cô lui về phía sau, cách xa anh, hai tay cô ôm bụng gương mặt cảnh giác: "Anh muốn như thế nào. 75 Tôi cho anh biết, không cho phép anh làm tổn thương con của tôi."

Reynold nửa hí con người màu xanh sải bước, từng bước một dựa sát vào cô, mắt màu xanh dương hẹp dài tản ra hơi thở nguy hiểm. bd Từng bước một đến gần, Giang Lệ Lệ từng bước một lui về phía sau.

"Anh, anh đừng tới đây, anh, anh muốn làm gì?" Giờ phút này Giang Lệ Lệ sợ, khủng hoảng, nếu như trước kia chỉ có một mình cô thì cô tất nhiên sẽ không sợ, nhưng hiện tại cô thể nhưng hai mạng người, bụng còn có con của cô và Lạc Trạch. Cô lui về phía sau, phòng vệ sinh trước mặt rất lớn, biết thối lui đến không đường có thể lui, phía sau lưng cô dán chặt vào tường lạnh lẽo, đột nhiên lạnh lẽo tới thấu xương làm cô không nhận được lạnh run một cái.

Reynold di chuyển đến chỗ cô, cách cô một bước ngắn thì dừng lại, một đôi mắt màu xanh dương nhìn chăm chăm khuôn mặt Giang Lệ Lệ, trong mắt màu xanh dương tràn đầy tức giận.

Đôi tay Giang Lệ Lệ che chở bụng của mình, ánh mắt kinh hoàng nhìn người đàn ông nước khác trước mắt, tại sao trong mắt màu xanh dương đó cô nhìn thấy tức giận, anh đang tức cái gì? Minh hoàn toàn không trêu chọc đến anh.

Người đàn ông cuối cùng bước gần sát cô một bước, Giang Lệ Lệ nuốt nước miếng một cái cảnh giác nhìn anh, đôi tay bảo vệ cái bụng còn chưa phình lên của mình.

"Reynold, mặc kệ anh có mục đích gì, anh đừng làm loạn." Giang Lệ Lệ hiển nhiên đã rất sợ, nhưng vẫn cảnh cáo. Cô tuyệt đối không cho phép con của mình xảy ra chuyện không may.

Reynold khơi cầm Giang Lệ Lệ lên, một đôi mắt xanh mị hoặc nhìn chăm chăm Giang Lệ Lệ, Reynold chưa bao giờ biết, mình sẽ có hứng thú đối với một cô gái Phương Đông. Anh từng có vô số cô gái, loại hình gì đều có, cô gái Trung Quốc cũng có qua, nhưng cô gái để cho mình nhớ ở trong lòng giống như cô cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua, cô là người đầu tiên.

"Cô gái nhỏ, tôi muốn em làm người phụ nữ của tôi, cùng tôi trở về nước Pháp." Giọng nói truyền cảm của Reynold vang lên bên tai Giang Lệ Lệ.

Giang Lệ Lệ mở to hai mắt nhìn anh. Anh mới vừa nói cái gì? Làm người phụ nữ của anh? Mang mình về nước Pháp. Không phải anh ta điên rồi chứ.

Giang Lệ Lệ kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, thanh âm đề cao gấp mấy lần.

"Anh điên rồi? Tôi là vợ người khác, còn mang thai con của người khác. Anh điên rồi, mau thả tôi đi, nếu như anh thích cô gái Trung Quốc, tôi cho anh biết, cô gái Trung Quốc có sức quyến rũ rất nhiều, mẹ kiếp anh đừng tốn tâm tư trên người một người đã là vợ người khác, thả tôi, rồi đi."

Reynold nghe cô nói..., gân trên trán đập mạnh, nghe cô nói cô là vợ của người khác còn đứa bé của người khác, anh vô cùng tức giận. Đôi mắt màu xanh dương giận dữ nhìn bụng cô.

Giang Lệ Lệ cảm giác ánh mắt nóng bỏng tức giận của anh, nhìn anh nhìn chăm chăm bụng của mình, cô sợ, ôm bụng thật chặt.

"Reynold, anh đừng làm loạn." Giọng của Giang Lệ Lệ rõ ràng run rẩy, cô bị người đàn ông trước mắt làm kinh sợ. Cái loại tức giận mãnh liệt đó đánh thẳng vào mỗi một giây thần kinh của cô.

"Ừm" Giang Lệ Lệ mở to hai mắt, trước mắt đến tột cùng là như thế nào, người đàn ông này thế nào lại như vậy. c Miệng Giang Lệ Lệ bị người người đàn ông trước mắt này chặn lại. b Cô tròn to con người nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt.

Reynold ôm eo cô hung hăng bắt môi đỏ mọng của Giang Lệ Lệ, anh không chịu nổi cô quyến rũ, nhìn cái miệng cô khẽ mở lại khẽ đóng, anh liền không nhận được nghĩ muốn thưởng thức. Muốn đoạt lấy.

Trong khoảng thời gian ngắn Giang Lệ Lệ hoảng hồn, cảm giác đưa vào tới đầu lưỡi cô liền hung hăng cắn, một dòng máu tanh tân ra ở trong miệng hai người. 3Reynold khẽ cau mày, bị đau bụng Giang Lệ Lệ ra.

Giang Lệ Lệ đẩy anh ra, cảm tức nhìn người đàn ông, khoe miệng còn có vết máu.

"Anh muốn làm gì?" Giọng của Giang Lệ Lệ tràn đầy tức giận, hướng về phía anh hô lớn. fMáu tanh trong miệng làm cô ghê tởm, cô bặm miệng mình, cảm giác buồn nôn lại kéo đến.

"Nôn nôn"

Lạc Trạch ca ca tới đây

Reynold lau chùi khoe miệng của mình sau đó gạt gạt, xoay người rời khỏi phòng vệ sinh. Giang Lệ Lệ thấy anh rời đi, mới hướng bốn cầu phun ra, nguy rồi, sáng nay ăn tất cả đều ói ra. Trong dạ dày không có gì cả. 0 Khuôn mặt nhỏ của cô khẽ trắng bệch. Không có hơi sức gì.

Giang Lệ Lệ ở phòng vệ sinh nghỉ ngơi một phen, sau đó đi ra ngoài, không nhìn thấy người đàn ông, cô tìm một vòng không tìm được cửa ra, Giang Lệ Lệ kinh ngạc, không có cửa? Vậy làm sao đi ra ngoài. Không thể nào không có cửa, nhưng cửa ở nơi nào?

Giang Lệ Lệ tìm nửa ngày, mệt quá, cô đỡ cầu thang đi lên tầng, sau đó trở lại gian phòng mình tĩnh lại, cô nằm ở trên giường, một ngày làm cô mệt mỏi. Không biết Lạc Trạch thế nào, có phải đã phát lệnh truy nã tìm cô khắp nơi hay không.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên đi ngủ, cô thật rất mệt mỏi, mang thai tương đối dễ ngủ. Hơn nữa tất cả đồ ăn đều nhỏ ra, cô thật rất mệt mỏi.

*

Lạc Trạch đã sớm đổi lễ phục, hai người ngồi ở trên sofa, chờ đợi tin tức. Lạc Trạch nửa hí đôi mắt chìm ung, lông mày tuấn tú vẫn nhíu chặt lại. Trong đầu tất cả đều là Giang Lệ Lệ, anh sợ người đàn ông Reynold kia tổn thương cô.

Phạm Ngự liếc Lạc Trạch đang phiền não một cái, trấn an nói: "Tĩnh táo lại, Lệ Lệ không có việc gì."

Lạc Trạch liếc Phạm Ngự một cái sau đó đem lấy chính mình dựa vào sofa, đôi mắt chìm ung khép chặt. 7 Phạm Ngự nhàn nhạt liếc anh một cái, máy vi tính bên kia có tín hiệu.

Lạc Trạch mờ choàng mắt nhìn Mị Ảnh trong video.

"Thiếu chủ, thuộc hạ đáng chết, chúng tôi cũng không tra được một chút." Mị Ảnh nói xong liền cúi thấp đầu.

Phạm Ngự nghe nói, lông mày nhíu nhíu. Nhìn Lạc Trạch bên cạnh.

Lạc Trạch nhíu chặt lông mày nhìn Mị Ảnh thanh âm đề cao gấp mấy lần: "Cái gì gọi là không tra được, chẳng lẽ hần ta không ở thành thị, lúc này có bao nhiêu thời gian, làm sao có thể không tra được."

"Lạc thiếu, đối phương sử dụng khoa học kỹ thuật thật rất cao, hệ thống lưới phòng hộ của chúng tôi đã tận lực." Mị Ảnh rất khách khí nói qua.

"Mị Ảnh, tiếp tục tra, một phút cũng không được bỏ qua." Phạm Ngự giao phó, sau đó tắt video.

Lạc Trạch nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng anh đang suy nghĩ, Reynold chỉ cần mảy dặm người phụ nữ của tao, tao sẽ khiến mảy phải hối hận vì đến Trung Quốc. 4Giờ phút này toàn thân Lạc Trạch tan ra hơi thở khát máu, một đôi mắt chìm ung sắc bén như kiếm.

Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch, cũng chỉ có thể thờ dài, hiểu anh mất khống chế, lúc ấy mình cũng thật như vậy.

*

Giang Lệ Lệ ngủ một giấc, cô mở mắt, sau đó nhấc thân thể dậy, cô phải làm thế nào mới có thể chạy đi đây? Cô đột nhiên có một biện pháp, cô đau lòng liếc mắt nhìn áo cưới của mình, sau đó xé nát nó, cắn đầu lưỡi của mình, sau đó ở phía trên viết hai chữ cứu mạng, sau đó đem số điện thoại của Lạc Trạch viết lên. 7 Vì sợ ngộ nhớ cô xé nát rất nhiều, chia ra ném xuống cửa sổ, cái đầu tiên ném xuống qua thời gian rất lâu, mới đem cái thứ hai ném xuống.

Giang Lệ Lệ đóng cửa sổ, sau đó trở về trên giường, nhìn áo cưới bị xé nát, nhớ tới ở tiệm áo cưới, nước mắt liền không nhịn được rơi xuống. b7 Lạc Trạch, em rất nhớ anh.

Đôi tay Giang Lệ Lệ nắm chặt áo cưới của mình, nước mắt như pha lê rơi xuống. 7e Cuối cùng cô lau nước mắt, đem áo cưới đặt ở đầu giường, làm cho người ta nhìn giống như mới. e Chính tề không rách chỗ nào.

Qua một hồi lâu, Giang Lệ Lệ nghe tiếng bước chân có lực ngoài cửa, trái tim cũng nhảy đến cổ họng rồi. 5 Cô ngồi thẳng thân thể, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn chằm chằm cửa phòng.

Àm

Cửa phòng bị đá văng, Giang Lệ Lệ nhìn gương mặt tuần tú tức giận. 9 Reynold đá văng cửa phòng, trong tay không biết siết cái gì, gương mặt tuần tú bởi vì tức giận mà trở nên dữ tợn đáng sợ.

Giang Lệ Lệ sợ hết hồn, thân thể không nhịn được lui về phía sau, nhìn người đàn ông này.

Reynold sai bước đi hướng cô, nắm cổ tay của cô.

Giang Lệ Lệ bị đau kêu lên một tiếng.

"Á, làm cái gì?"

Gương mặt tuần tú của Reynold tức giận, anh xúc Giang Lệ Lệ lên, sau đó tức giận quát: "Tôi làm cái gì? Em muốn làm cái gì?"

Giang Lệ Lệ không hiểu lời của anh, cô tránh né ánh mắt muốn ăn thịt người của anh: "Tôi, tôi không có làm cái gì? Không biết anh đang nói gì?"

"Đây là cái gì?" Người đàn ông đem một khối băng gạc nhuộm máu đặt lên trên giường.

Giang Lệ Lệ nhất thời kinh sợ, xong rồi, bị anh phát hiện rồi. 4 Không đúng, làm sao lại chỉ có một cái, cái khác, cô biết, nhất định là anh nhìn thấy liền lên đây, hoàn toàn không có chú ý mình sẽ ném xuống nữa.

"Tôi, là tôi thì thế nào? Anh không thể giam giữ tôi. c Tôi muốn rời đi." Giang Lệ Lệ đỏ mắt nhìn chằm chằm bộ mặt tức giận của người đàn ông. 77 Cô thật không nghĩ ra.

Người đàn ông nghe cô muốn rời khỏi khuôn mặt sưng mủ trong nháy mắt trở nên âm chí vô cùng, anh tức giận quát: "Rời đi, em muốn đi đâu? Tôi đã nói rồi, em là người phụ nữ của tôi, tôi muốn em trở về nước Mỹ với tôi, về phần đứa bé trong bụng em, sinh hay không thì tùy em, tôi muốn chỉ có em. Hiểu không?" Nói qua liền hét Giang Lệ Lệ ra.

Giang Lệ Lệ không có đứng vững ngã xuống giường lớn. Giang Lệ Lệ nhìn người đàn ông bức tức rời đi, giờ khắc này cô thật sợ, mới vừa rồi trông thấy mắt màu xanh dương của anh nghiêm túc cùng nhẫn nại. Minh rớt cuộc là trêu chọc người nào. Ban đầu làm sao lại muốn tới nước Pháp chứ. Bây giờ nói gì cũng hối hận không kịp.

Giang Lệ Lệ xoa cổ tay sưng đỏ, nhìn áo cưỡi trên giường, cuối cùng bắt đầu đi thở dài một cái. Bụng kêu lên ừng ực, thật đói.

Lúc này cửa được mở ra, đi tới là một gã đàn ông, hấn bụng cái mâm, Giang Lệ Lệ vừa nhìn cũng biết là đồ ăn. Người đàn ông đem cái mâm để lên bàn sau đó tôn kính nói.

"Tiểu thư, là Reynold tiên sinh sai tôi chuẩn bị cho cô, cô dùng từ từ." Nói qua liền thối lui ra khỏi gian phòng. Giang Lệ Lệ đi tới liếc mắt nhìn đồ ăn bình thường. 79 Trong mắt Giang Lệ Lệ tán qua phức tạp. Chẳng lẽ anh thật thích mình, cái ý nghĩ này bắt đầu nảy sinh, cô vội vã lắc đầu. a7 Không thể nào đâu. 4 Mặc kệ, hiện tại lấp đầy bụng đã.

Giang Lệ Lệ cầm lên liền nhét hướng miệng, nhưng vừa nghĩ có thể bỏ thuốc hay không. Giang Lệ Lệ rồi rầm nhìn thức ăn trong mâm, nhớ tới lời nói mới vừa rồi của người đàn ông kia, cũng sẽ không, ít nhất dạng người cao quý giống như anh không dùng loại thủ đoạn này, cuối cùng quyết định, ăn.

*

"Reynold tiên sinh, máy bay đã chuẩn bị tốt, ngày mai có thể bay trở về nước Pháp." Một người đàn ông cúi mình nhìn Reynold nói.

"Ừ, đi xuống đi." Reynold nhẹ giọng nói ra.

"Dạ, thuộc hạ cáo lui." Nói qua người đàn ông cũng đã thối lui khỏi gian phòng.

Reynold nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ngồi ở trên ghế xoay, nhìn đường thẳng trên màn ảnh máy vi tính. Khóe miệng khẽ giờ lên, đường cong này tượng trưng cho khinh thường cùng ngạo khí.

"Lạc Trạch, xem ra tôi đã đánh giá cao anh rồi." Reynold nói qua khóe miệng khinh thường.

Cũng trong lúc đó, Lạc Trạch cùng Phàm Ngự ngồi ở trên sofa, chỉ có thể đợi tin tức, Phàm Ngự hiểu rõ duy trì lưới cùng đã kích lưới là lợi hại nhất, bây giờ công kích cũng không phá được lưới bảo vệ của Reynold.

Lạc Trạch tức giận ném ly rượu trong tay, anh đã uống rất nhiều, nhưng chính là uống thế nào cũng uống không say. 85 Càng uống càng tỉnh táo.

Phàm Ngự nhìn Lạc Trạch phiền não, cũng chỉ có thể than thở, xem ra anh quá lâu không có quản lý rồi, chờ Tuyết Thần sinh em bé xong thì anh phải sửa sang lại một phen.

Lúc này một người đàn ông đi tới.

"Thiếu chủ, lạc thiếu, có tin tức."

Lạc Trạch nghe nói lập tức đứng lên, "Tin tức gì?"

"Lạc thiếu" Người đàn ông lấy ra một khối vải đỏ nhuộm máu đưa tới.

Lạc Trạch nhận lấy vừa nhìn, trên đó viết: cứu mạng, xin liên lạc chủ nhân số điện thoại này.

Lạc Trạch thấy thể khỏe miệng khẽ gợn lên, anh nhìn khối băng gạc này, chính là áo cưới của cô, anh đột nhiên cười to nói: "Ha ha, không hổ là người phụ nữ của tôi, thật là quá thông minh. Người nào đưa tới? Tôi muốn thấy cô ta."

"Dạ, thuộc hạ dẫn cô ta tới." Nói xong cũng bước nhanh rời đi.

Phạm Ngự liếc một cái, cũng biết là tình huống gì, khỏe miệng cũng tự nhiên hất lên trên, trong mắt có một phần tán thưởng, không hổ là bạn của Tuyết Thần, biện pháp cũng xử lý cũng đều là một cấp bậc.

"Trạch, đừng lo lắng, mặc dù chúng tôi không xâm nhập được hệ thống của hắn, nhưng đơn giản nhất vẫn có thể." Phạm Ngự đứng lên sửa sang lại y phục của mình một chút rồi nói.

Lạc Trạch liếc cô ta một cái, hiện tại anh chỉ muốn biết cô đang ở đâu?

"Lạc thiếu, người tôi đã mang tới." Một người đàn ông mang theo một nữ sinh đi tới, xem ra là học sinh cấp 3.

Nữ sinh len lén liếc hai người đàn ông trước mắt, phản ứng đầu tiên chính là, đẹp trai. Khuôn mặt nhỏ ứng đỏ. 8 Vừa nhìn biết ngay là người có tiền. Không phải mình nhặt được bảo vật chứ.

Lạc Trạch nhìn nữ sinh, sau đó mở miệng hỏi: "Tôi hỏi cô, cô nhặt được khối vải này ở nơi nào?"

Nữ sinh khẽ ngẩng đầu nhìn gương mặt yêu nghiệt của Lạc Trạch, nắm chặt bọc sách trong tay. 5 Không dám lên tiếng.

Phạm Ngự thấy thế, cười nhạo nói: "Trạch, cậu hù người ta rồi, cậu xem bộ dạng của người ta kìa."

Lúc này Lạc Trạch mới quan sát một phen quả thật là một đứa bé. Lạc Trạch nhìn cô ngượng ngùng cúi đầu sau đó thanh âm nhẹ hơn rất nhiều.

"Em gái nhỏ, em nói cho anh, em nhặt được ở đâu. Anh sẽ đồng ý bất cứ chuyện gì với em." Lạc Trạch hứa hẹn tiếp.

Nữ sinh run run rẩy rẩy ngẩng đầu cắn môi môi, sau đó nhẹ giọng nói ra.

"Em đi nhà bạn học, lúc trở về đã nhìn thấy bay trên bầu trời, em nhặt lấy vừa nhìn đã nhìn thấy máu, sau đó vội vàng gọi số điện thoại này."

Lạc Trạch nghe nói cùng Phạm Ngự liếc nhau một cái. 8e Sau đó sai bước rời khỏi biệt thự.

"Trạch, bây giờ chúng ta không thể uống công hành động, biết bọn họ ở đâu, tối nay xem tình huống trước đã." Phạm Ngự ngồi ở trong xe nói.

"Tớ biết rõ." Lạc Trạch không nhịn được đáp lại một câu, anh hiện tại liền muốn nhìn thấy cô gái của anh. Lo lắng cô có ăn cơm hay không, hiện tại cô đang mang thai đấy.

Phạm Ngự nhấp máy môi mỏng, cũng không nói gì. Hai người nhìn màn ảnh trong xe, mắt không nhúc nhích, chờ lần sóng điện cảm ứng, bọn họ cần phải biết rằng Reynold làm gì kế tiếp?

*

Giang Lệ Lệ ăn cơm no, nằm ở trên giường, cô nhìn cửa bảo hộ, chỉ mong băng gạc khác tăng tốc có thể để cho người nhìn thấy hơn nữa còn tốt bụng gọi điện thoại. Thế nhưng thời gian sao dài thế, nếu như Lạc Trạch nhận được tin tức làm sao còn chưa tới cứu mình, chẳng lẽ khối vải kia cũng bị anh nhặt được. 4d Cũng không thể, chỉ có một khả năng, đó chính là không ai nhặt được hoặc là nhặt được cũng sẽ không để ý.

Giang Lệ Lệ ngồi dậy, sau đó mở cửa phòng, đi ra ngoài, cô ở trên lầu nhìn một vòng trừ vách tường không có gì cả. e Chỉ cần đến dưới lầu. Cô thấy kỳ quái, tại sao không nhìn thấy cửa.

Giang Lệ Lệ lặng lẽ xuống lầu, sau khi đi dạo một vòng ở dưới lầu, rốt cuộc phát hiện gì cũng không có, cô vô lực ngồi ở trên bàn ăn, nằm ở trên bàn.

"Dựa vào đâu, làm sao mà có thể không có cửa?" Giang Lệ Lệ lẩm bẩm.

"Bởi vì có cửa ngầm."

Giang Lệ Lệ bị thanh âm đột nhiên tới dọa sợ hết hồn, vội vàng ngồi dậy, quét nhìn nơi phát ra âm thanh.

Reynold từ từ đi tới, mắt nhìn xuống gương mặt Giang Lệ Lệ, anh cũng đi tới, ngồi trên ghế đối diện cô. Mặt đùa giỡn nhìn Giang Lệ Lệ. Cứng rắn giấu giấu nói.

"Đang suy nghĩ gì?"

Giang Lệ Lệ gất gao chờ anh, cắn răng nghiêng lợi nói qua: "Tôi đang suy nghĩ, lòng dạ anh sâu thế nào?"

Reynold hơi cong môi, "Không cảm thấy."

Giang Lệ Lệ không muốn tiếp tục cái đề tài này cùng anh, cô phải xuyên phá thành cửa sổ này. c Đôi mắt đẹp nhìn thẳng Reynold.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào? Reynold tiên sinh, tôi không cho là anh yêu tôi, mới ép buộc tôi."

Reynold đối mặt với Giang Lệ Lệ bốc đồng, cũng không có tức giận, chỉ hơi hơi nhú mày, sau đó lười biếng dựa vào ghế, cánh tay vẫn đặt ở cái bàn gỗ có tiết tấu.

"Tôi nói, tôi có hứng thú đối với em, tôi muốn em làm người phụ nữ của tôi. b Còn chưa đủ rõ ràng sao?" Reynold nhẹ giọng nói. 9 Không đem tức giận của Giang Lệ Lệ để ở trong mắt.

Giang Lệ Lệ nổi đóa, ngực phập phồng nghiêm trọng. Hai tay nhỏ bé nắm thật chặt. d Cố gắng không để cho mình bộc phát, thanh âm mềm xuống. 8e Nhớ anh nói để ý.

"Reynold tiên sinh, thích một người không có sai, nhưng thích một người không nên đó chính là lỗi, hơn nữa làm chuyện nhót như vậy càng thêm lỗi càng thêm lỗi. a Cho nên cách làm của anh, quả thật chính là lỗi đặc biệt lớn." Thanh âm của Giang Lệ Lệ đã mềm xuống.

Giang Lệ Lệ nhìn anh tiếp tục nói: "Reynold tiên sinh, tôi đã là vợ người, làm mẹ người rồi, anh hãy thả tôi rồi đi đi, cô gái tốt rất nhiều, không phải sao?"

Mắt màu xanh dương của Reynold tàn mát, nhìn cô, khoe miệng khẽ mở khẽ đóng nói: "Sẽ không tha em rồi đi, chết cái ý niệm này cho tôi, chuẩn bị cùng tôi về nước Pháp, còn nữa, bây giờ em cũng chưa gả cho Lạc Trạch. Điểm này cần tôi nhắc nhở em sao?"

Giang Lệ Lệ quả thực là giận điên lên, cô tức giận vỗ bàn, sau đó đứng lên, hướng về phía anh quát.

"Tôi nói với anh thế nào rồi? Tôi không muốn đi nước Pháp cùng anh, tôi muốn về nhà, tôi có nhà của mình, người mình yêu, không cần làm cô gái của anh, lại càng không muốn đi nước Pháp cùng anh."

Người đàn ông nửa hí mắt nhìn con mèo phát giận trước mắt. Lòng mày không vui nhú nhú. Thanh âm không có mềm, mà biến thành âm chí.

"Không cần khiêu chiến tôi, cũng không cần cố gắng chọc giận tôi, bây giờ em không phải một mình, chọc giận tôi hậu quả khiến em không thể tiếp nhận." Reynold nhìn bụng cô cánh cáo.

Giang Lệ Lệ vừa nghe, vội vàng đỡ bụng của mình, chỉ có thể sử dụng ánh mắt căm tức nhìn anh, nhưng cũng không nói lời nào. Nếu như ánh mắt có thể giết người, đám cam đoan người đàn ông yêu mỵ nước ngoài này đã chết nghìn lần vạn lần rồi.

Reynold đứng lên, nụ cười dịu dàng, thanh âm đã không có lạnh lùng hung ác lệ mới vừa rồi.

"Ngủ sớm một chút, ngày mai chuẩn bị trở về nước Pháp cùng tôi, tôi sẽ cho em đến Lavender vui chơi, chỉ cần em ngoan ngoãn. 54 Không cần cố gắng chạy trốn, lầu dưới khắp nơi đều là máy theo dõi, chỉ là em yên tâm, phòng của em không có. Chỉ là cửa sổ tôi đã khóa lại rồi." Anh nói như đem Giang Lệ Lệ đánh vào địa ngục.

Giang Lệ Lệ nhìn bóng lưng anh rời đi, có chút đứng không vững, đỡ cái bàn, ngày mai? Lạc Trạch, rốt cuộc anh sẽ tới cứu em không. eb Anh ta đã đem tất cả đường lui của em phong kín toàn bộ rồi.

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn chung quanh phát hiện thật sự có máy theo dõi. Cô chán chường ngồi xuống. Ánh mắt từ từ trở nên vô hồn.

Giang Lệ Lệ ngồi ở trên ghế, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, thanh âm nức nở nói.

"Con yêu, không phải sợ, ba nhất định sẽ trở lại cứu của chúng ta." Giang Lệ Lệ rót nước mắt, an ủi con của mình. Nhưng cô đã khủng hoảng, thời gian dài như vậy, lấy thể lực cùng năng lực của Lạc Trạch cùng Phạm Ngự không thể nào không tìm được bọn họ. Người đàn ông Reynold này thật rất mạnh.

Bên trong gian phòng, người đàn ông nhìn chằm chằm một màn này, sắc mặt liền âm chí.

"Tôi sẽ khiến em quên anh ta, ngày mai chúng ai rồi đi rồi." Nói qua liền cầm điện thoại lên, hướng về phía điện thoại nói mấy câu.

"Bây giờ chuẩn bị, sáng mai tôi muốn cất cánh." Reynold hướng về phía điện thoại lạnh lùng ra lệnh.

Nhưng mà đúng giây phút này, bại lộ kế hoạch kế tiếp của anh. Khiến Lạc Trạch bắt được đăng chuỗi.

*

Hai người bạn Lạc Trạch ngồi ở phòng xe hào hoa, nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, bọn họ lái xe đến địa phương vắng vẻ cách xa Đại Hạ một chút.

"Trạch, cậu tin số." Thanh âm của Phàm Ngự khàn khàn vang lên.

Lạc Trạch mở mắt, sau đó cầm điện thoại lên: "Mị Ảnh, theo sát cho tôi."

Hai người cũng nhìn không chuyển mắt lần sóng điện màn ảnh khởi động qua lại, có động tĩnh, có người từ Đại Hạ đi ra.

Một giờ sau, Mị Ảnh điện thoại tới.

Lạc Trạch nhận điện thoại.

"Lạc thiếu, hình như ngày mai bọn họ chuẩn bị bay đi nước Pháp. 40 Mới vừa rồi thuận tiện tra xét, Reynold danh nhân làm bữa ăn dinh dưỡng cho phụ nữ có thai, cho nên ngài cũng đừng lo lắng cho phu nhân." Mị Ảnh ở bên đầu điện thoại kia nói qua.

"Tốt, tiếp tục quan sát, chúng tôi lập tức đến." Nói xong Lạc Trạch liền cúp điện thoại. 5 Sau đó hướng về phía tài xế nói: "Bắt đầu, XXX"

"Ngự, Reynold lại muốn mang theo Lệ Lệ trở về nước Pháp." Lạc Trạch nâng trán mệt mỏi nói qua.

"Trong dự liệu, xem bộ dáng Reynold là yêu vợ cậu." Phàm Ngự nói vẫn không quên quở trách Lạc Trạch, trước kia không biết quý trọng, trước kia nếu sớm đối mặt với tình cảm của mình, Giang Lệ Lệ cũng sẽ không rời đi.

Lạc Trạch nhẹ nhàng liếc anh một cái, sau đó vuốt vuốt huyết thái dương của mình, ngày hôm nay cũng rất bận, lại thêm không ăn được gì, cả người mệt mỏi.

Lạc Trạch bấm điện thoại. 77 Thanh âm nhàn rỗi khàn khàn, thức đêm chịu đựng.

"Minh, chuẩn bị tinh anh đến xxx phục kích, cẩn thận một chút. Đừng để bị phát hiện, chuẩn bị toàn bộ súng bắn tỉa, mọi người bắt tay hành động cho tôi. Hành động lần này thất bại, các cậu cũng chớ sống." Lạc Trạch kim giọng nói trầm thấp qua điện thoại truyền vào trong lỗ tai thuộc hạ của mình.

Minh nhìn điện thoại đã ngủ, còn không có phản ứng kịp, "Không thể nào? Hành động gì, các anh em, tối nay các cậu có thể biểu hiện thành quả tập luyện rồi, trang bị một chút rồi đi theo tôi."

"Rõ" Đồng loạt đáp lại. 49 Vừa nhìn chính là người có huấn luyện.

Lạc Trạch cùng Phàm Ngự tới, bọn họ thật chuẩn bị máy bay trên đất hoang. 3c Hai người ngồi ở trong xe, ở phía xa thông qua kính đêm nhìn bọn họ đem máy bay dừng ở đó. 7 Chung quanh tất cả đều là người đang canh chừng.

"Mẹ kiếp, tên Reynold kia." Lạc Trạch chửi rủa một tiếng, để kính đêm xuống. b6 Nhìn đã biết không dễ tiếp cận rồi.

"Trạch, chờ trời sáng xem tình hình." Phàm Ngự cũng để kính đêm xuống, nói.

Lạc Trạch có một tin nhắn. (Lạc thiếu, đã an bài thỏa đáng, tùy thời hành sự)

Thu hồi điện thoại di động khoe miệng Lạc Trạch khẽ giờ lên, không nghĩ tới mấy năm chưa từng hồi tới, tốc độ nhanh như vậy.

"Minh đã tại chỗ đợi lệnh rồi." Lạc Trạch thần nhiên nói, hiện tại anh cần nghỉ ngơi, một hồi có lẽ sẽ có một lần đại chiến.

*

Giang Lệ Lệ không thể làm gì khác hơn là trở về phòng, nằm ở trên giường lớn, cầm áo cưới của mình, sau đó ôm sát trong ngực. Nước mắt thấm ướt áo cưới màu trắng thuần khiết. Sao đây? Lạc Trạch, rốt cuộc anh sẽ tới cứu em hay không.

Giang Lệ Lệ co ro thân thể, ôm thật chặt áo cưới rách, giống như hồn lữ vỡ tan của cô.

Giang Lệ Lệ ghen ngào rơi nước mắt, khóc mệt mỏi, lúc mệt mỏi mới ngủ mất.

Giang Lệ Lệ ngủ một hồi lâu, cửa phòng được mở ra, Reynold lặng lẽ đi tới, nhìn cô co rúc thân thể, mi khẽ chau. 14 Đi tới bên người cô, mắt nhìn xuống Giang Lệ Lệ. Kéo chân nhẹ nhàng đắp lên vì cô. b Nhìn cô khóc đỏ mắt. Chóp mũi khẽ ửng hồng, ngay cả ngủ cũng ôm thật chặt cái áo cưới rách.

Anh giống như Thượng Đế ngồi xổm người xuống, nhìn Giang Lệ Lệ ngủ say, anh đưa bàn tay ra cầm lên một luống tóc nhìn, nhưng tóc của cô quá trơn, thế nhưng không có bắt được, thế nhưng cho Reynold một loại cảm giác bắt không được.

"Em không nên xuất hiện ở nước Pháp, lại càng không nên hấp dẫn sự chú ý của tôi." Gò má người đàn ông không thật giống như bức họa Hy Lạp. 3 Mặt nhìn Giang Lệ Lệ quả thật dịu dàng.

Người đàn ông vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của Giang Lệ Lệ, trên trán có dịu dàng. Nhưng chính anh cũng là người sai.

Trong giấc mộng Giang Lệ Lệ cảm thấy dịu dàng, cho là bàn tay dịu dàng của Lạc Trạch, không khỏi thoải mái ưm một tiếng. Sau đó lại tiếp tục ngủ.

*

Mặt trời từ từ lên ở phía đông, Giang Lệ Lệ từ từ mở mắt, nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, áo ngủ cô hoàn toàn không có, bởi vì cô chưa từng quên ngày hôm qua Reynold đã nói, muốn dẫn cô rời khỏi Trung Quốc, bay đi nước Pháp.

Giang Lệ Lệ đứng lên, liền chạy ra cửa, vịn vịn mấy cái, cửa phòng lại bị khóa.

"Mở cửa. Reynold, anh mở cửa cho tôi. Mở cửa nhanh" Giang Lệ Lệ dùng sức vỗ cửa hô.

"Reynold tiên sinh, tiểu thư đã tỉnh rồi." Một người đàn ông hướng về phía Reynold đang đứng ở phía trước cửa sổ nói.

Reynold dụi mắt, xoa người, đi tới phòng ngủ.

Giang Lệ Lệ vẫn còn vỗ cửa: "Reynold, anh mở cửa cho tôi, mở cửa"

Giang Lệ Lệ vừa định đập, cửa đã bị mở ra. Reynold mặc toàn thân đồ thường màu đen đứng ở cửa, hai người đàn ông đi theo phía sau.

Giang Lệ Lệ nhìn thấy anh tiến lên, nhìn anh: "Anh thả tôi rời đi, tôi không muốn rời khỏi Trung Quốc."

Reynold nhìn Giang Lệ Lệ: "Không thể nào, em đã tỉnh rồi, như vậy chúng ta sẽ xuất phát thôi." Nói qua liền kéo Giang Lệ Lệ ra khỏi phòng.

Giang Lệ Lệ làm sao có thể không phản kháng

"Reynold, buông tôi ra, tôi không muốn đi, không đi. Có nghe thấy hay không."

Reynold khẽ cau mày, căm tức nhìn Giang Lệ Lệ, thanh âm hung ác lệ nói: "Em gây nỡ, tôi đánh rụng đứa bé trong bụng em, em tin hay không, nếu như muốn giữ được nó, em liền ngoan ngoãn, tôi không có kiên nhẫn."

Giang Lệ Lệ ngừng giãy giụa, mặc cho anh lôi kéo mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Ngoại truyện 23: Kết thúc giữa Lạc Trạch vs Lệ Lệ (1)

Giang Lệ Lệ bị Reynold mạnh mẽ kéo lên xe, cô bị nhét ngồi vào trong xe, sau đó hân cũng ngồi vào bên cạnh.

Giang Lệ Lệ căm tức nhìn Reynold: "Reynold, rốt cuộc anh muốn làm sao? Thả tôi ra, để tôi xuống xe đi. Tôi không muốn về Pháp với anh."

Đôi tay Reynold giữ chặt hai vai cô, đôi mắt lam sắc lạnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng hốt của cô, giọng nói hung ác, tràn đầy ý cảnh cáo: "Cô gái, em ngồi yên đó cho tôi. Đừng quên đứa nhỏ trong bụng em đó. 7Lái xe." Renold nhìn về phía trước, về mặt trầm lạnh, yêu mị như một vị Đế vương, ra lệnh cho lái xe.

Giang Lệ Lệ đôi mắt như hiện lên những tia máu nhỏ, chỉ hận không thể dùng ánh mắt này đâm chết tên yêu nghiệt nước ngoài kia. 9 Cô không thể chọc giận hắn ta, vì còn bảo bảo trong bụng cô. (M không thích chuyển "bảo bảo" thành đứa bé chút nào. Nghe bảo bảo đáng yêu hơn)

Giang Lệ Lệ lúc này trở nên vô cùng gan dạ, không thể không cố gắng chịu đựng. Tình hình này, hiện tại cô cũng không thể chạy trốn, đành đợi tới sân bay sẽ tìm cơ hội chạy đi. 39 Chỉ có thể nghe lời hắn ta, phải bảo vệ an toàn cho bảo bảo. 14 Lạc Trạch, anh rốt cuộc là đang ở đâu? Chẳng lẽ anh thật sự sẽ không tới cứu em sao?

Lạc Trạch và Phạm Ngự đang ngồi trong xe thì nhận được tin tức, Renold đã chuẩn bị lên đường. Hai người từ xa dõi mắt quan sát xung quanh.

"Lạc thiếu, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ đợi lệnh anh nữa thôi." Một người đứng bên ngoài cung kính nói với hai người ngồi trong xe.

Lạc Trạch khẽ gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên một ý cười sâu xa.

Giang Lệ Lệ quan sát đường đi, càng lúc càng có cảm giác không đúng. Đây không phải đường tới sân bay, chỉ thấy một khoảng cỏ lau rộng lớn, giống như một bãi đất hoang vậy.

Giang Lệ Lệ lấy tay chà chà lên cửa sổ xe, thật sự là không đúng. Cô lập tức xoay người, nhìn người đàn ông bộ dáng lười biếng đang ngồi bên cạnh, lên tiếng chất vấn: “Anh đưa tôi đi đâu? Không phải anh nói là về Pháp sao?”

Reynold “làm lơ” với câu hỏi của Giang Lệ Lệ, không để ý tới, duỗi tay ôm cô vào trong ngực, giống như tuyên bố, cô là của hắn ta. Nhưng hắn cũng rõ, từ đầu tới cuối cô chưa bao giờ thuộc về hắn cả.

“Là đi Mỹ, chỉ là không phải tới sân bay làm gì.” Reynold tựa cằm lên đầu cô, hít vào mùi hương thoang thoảng trên tóc cô, thanh âm lạnh nhạt.

Giang Lệ Lệ trong lòng âm thầm giật mình, có chút hoảng hốt, không tới sân bay, lẽ nào hắn đã chuẩn bị máy bay tư nhân? Ngay rồi, cô vốn muốn lợi dụng lúc hỗn loạn ở sân bay sẽ nghĩ biện pháp bỏ trốn, nhưng giờ, phải làm sao đây?

Giang Lệ Lệ cắn cắn môi, cô chẳng nghĩ ra được cách nào nữa, nhẹ nhàng đẩy Reynold ra. 80 Ngược đôi mắt đã tràn đầy sương mù lên nhìn hắn, Giang Lệ Lệ nức nở: “Anh, tại sao lại không buông tha cho tôi? Chúng ta cũng chỉ là có đôi lần gặp gỡ, tôi đang mang thai, lại đã có người yêu, anh làm thế này chính là “đoạt nhân sở ái” (chiếm người yêu của người khác). Vì vậy, anh thả tôi đi, chúng ta sẽ làm bạn, anh và Trạch cũng sẽ tiếp tục làm ăn với nhau. Đừng chỉ vì tôi mà làm ảnh hưởng tới quan hệ hợp tác giữa hai người. e Thả tôi đi, có được không?” Giọng nói của cô tràn đầy ý van xin cùng bất đắc dĩ.

Reynold nghe lời cô, hai hàng lông mày cũng nhíu chặt lại, giọng nói trở nên hung ác: “Em cứ chán ghét tôi như vậy sao?”

Giang Lệ Lệ ngẩng đầu nhìn hắn, trong khoảnh khắc cô như thấy trong đôi mắt xanh lam ấy có chút bất đắc dĩ, còn có thêm ý gì khác nữa, cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

“Không phải chán ghét anh, nhưng tôi cũng không thích anh. c Anh ép buộc tôi như vậy cũng không được gì.” Cô lên tiếng.

Đôi mắt xanh lam của Reynold trở nên lạnh lẽo: “Tôi sẽ không để em đi. Chờ tới lúc về Pháp rồi nói tiếp.”

Giang Lệ Lệ thất vọng, biết làm thế nào đây? Xe từ từ dừng lại ở một khoảng đất trống, cô liền nhìn thấy một chiếc máy bay đang đậu bên ngoài. Làm thế nào bây giờ? Cô vừa định nhúc nhích, bên cạnh đã vang lên tiếng cảnh cáo.

“Đừng nghĩ tới việc nhảy ra khỏi xe, cửa xe đã sớm khóa lại rồi.” Reynold ôm Giang Lệ Lệ nói.

“Reynold, anh buông tôi ra, buông tôi ra. Tôi không muốn đi, tôi không đi đâu cả.” Giang Lệ Lệ nghẹn ngào, cô thực sự sợ hãi. f Phải làm thế nào đây? Cô bắt đầu mãnh liệt phản kháng lại, đẩy Reynold ra.

Xe dừng lại bên cạnh máy bay, Giang Lệ Lệ bị Reynold vừa ôm vừa kéo xuống xe. Vừa bước xuống, cô đã muốn chạy nhưng chỉ mới xoay người đã bị hắn kéo lại, cưỡng ép cô đi về phía máy bay.

“Reynold, anh buông tôi ra, buông tôi ra. Tôi không đi, tôi không đi. Buông ra.” Giang Lệ Lệ như sắp phát điên, ra sức đẩy Reynold ra.

Một màn này đều rơi vào trong mắt Lạc Trạch đang ở cách đó không xa. Anh thật sự tức giận, nhìn cô gái nhỏ của mình đang liều mạng phản kháng, trên mặt còn giàn giụa nước mắt nữa. Anh ném ống nhòm sang một bên, lấy điện thoại.

“Minh, chuẩn bị, vậy quét.”

Những người đang đợi lệnh lập tức chuẩn bị, sẵn sàng.

“Lên, vậy lại cho tôi.”

Giang Lệ Lệ vốn đang nao loạn chợt nhận ra tình huống có chút không đúng. e Cô nín khóc, nhìn những người vừa xông tới, nhìn đồng phục của bọn họ, trong lòng cô dấy lên hy vọng. Cô đã từng thấy qua, đây chính là đồng phục của Thủ hạ của Lạc Trạch. Nói như vậy, anh cũng đang ở đây. Cô thời không giãy dụa nữa mà ở trong lòng Reynold nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng anh.

Đột nhiên bị bao vây bởi những người cầm súng máy này khiến Reynold cau chặt lông mày lại, đồng thời cũng ghì chặt người trong ngực hơn, hắn dán sát bên tai Giang Lệ Lệ, tư thế mập mờ.

“Xem ra, đức lang quân nhà em tới cứu em rồi đó.” Reynold lạnh nhạt nói, một chút cảm giác sợ hãi cũng không có.

Giang Lệ Lệ ngẩng đầu nhìn Reynold, tại sao gương mặt hắn vẫn bình tĩnh như vậy.

“Reynold, bây giờ anh thả tôi đi, tất cả đều chưa quá muộn.” Giang Lệ Lệ nhìn Reynold thản nhiên nói.

Đôi mắt lạnh lẽo của Reynold quét qua đám người đang bao vây bọn họ, một người đàn ông đi tới cạnh hắn, nhỏ giọng.

“Reynold tiên sinh, chúng ta bị bao vây rồi. Tín hiệu liên lạc cũng bị làm nhiễu loạn, không kết nối liên lạc được với bên Pháp.”

Nghe hắn nói, vẻ mặt lạnh lùng của Reynold rốt cuộc cũng bị xé rách. 5 Hắn nhíu chặt lông mày, trán cũng nhăn lại về mặt kiên nhẫn, quét mắt một vòng cũng không thấy bóng dáng Lạc Trạch đâu. Khóe miệng khẽ giương lên, hắn đưa tay kéo Giang Lệ Lệ đứng đối diện, cúi đầu, hôn xuống môi cô.

Giang Lệ Lệ mở to hai mắt nhìn hành động của người đàn ông trước mặt. e Hắn đang làm gì đây? Cô đang nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng sức lực có hạn, đẩy cũng không ra, chỉ phát ra âm thanh lúng búng trong miệng.

"Umh umh"

Bên trong xe Lạc Trạch nhìn thấy một màn này, tâm tình như sôi trào, vẻ mặt cũng biến hóa, anh ném ống nhòm sang bên, mở cửa xe, bước tới.

"Reynold, anh buông vợ tôi ra." Tiếng nói của Lạc Trạch từ phía sau truyền tới, gương mặt anh tràn đầy tức giận, sai bước đi tới. 3e Không một người đàn ông nào có thể chịu được khi thấy cảnh như vậy, huống chi lại là Lạc Trạch anh.

Reynold thoáng nhìn, sau đó mới từ từ buông Giang Lệ Lệ ra, khiêu khích nhìn Lạc Trạch, còn khề liếm liếm cánh môi mình, cất tiếng khàn khàn, mập mờ, ngón tay cũng chà chà lên cánh môi Giang Lệ Lệ.

"Lệ Lệ, em thật ngọt, khiến tôi yêu thích không muốn buông tay." Renold nhìn gương mặt Giang lệ Lệ vì tức giận mà đã đỏ bừng lên.

"Anh, anh buông tôi ra." Giang Lệ Lệ vẫn không ngừng phản kháng lại, Cô nhìn Lạc Trạch đang bước tới, trong lòng vô cùng vui vẻ.

"Trạch, anh đã đến rồi, mau tới cứu em." Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, lớn tiếng kêu.

Lạc Trạch đi tới cách bọn họ một đoạn thì dừng lại. Anh nhìn chằm chằm Renold, thanh âm lạnh lẽo, hung ác.

"Reynold, vợ tôi anh cũng dám cướp sao?" Lạc Trạch tức giận nói. 3 Nhìn thấy người phụ nữ của mình bị người khác lôi lôi kéo kéo, lại còn ở trước mặt anh dám hôn cô. Nếu là người bình thường, anh đã sớm đánh khiến đầu hắn nổ hoa rồi.

"Trạch, anh mau cứu em. Em không muốn về Pháp với anh ta." Giang Lệ Lệ bị Renold ghì chặt trong ngực.

Lạc Trạch nhìn ánh mắt sung đỏ của Giang Lệ Lệ, trong lòng dâng lên cảm giác thương xót.

"Ngoan, một hồi nữa, anh đưa em về nhà." Lạc Trạch cất tiếng dịu dàng, trong ánh mắt cũng tràn đầy cung chiều yêu thương cô.

Giang Lệ Lệ nghe Lạc Trạch an ủi, nỗi khấn trương trong lòng như lắng xuống, an tâm hơn. Chưa bao giờ cô nghĩ, chỉ một câu nói của Lạc Trạch lại có thể trấn an nỗi hoảng loạn trong lòng cô. a5 Cô lặng nhìn anh, khề gật đầu, trở nên an tĩnh. ee Chỉ cần thấy anh, cô đã có thể yên tâm rồi.

Reynold nhìn một màn chàng chàng thiếp thiếp tình cảm này, trong lòng dâng lên lửa giận.

"Lạc thiếu, tôi thích cô ấy, muốn đưa cô ấy về Pháp. Về phần đứa nhỏ, tôi sẽ để cô ấy sinh nó ra, tới lúc đó tôi sẽ trả con về cho anh." Renold lạnh lùng lên tiếng.

Lạc Trạch hít mắt lại, ánh nhìn lạnh lẽo, sắc bén tập trung nhìn về phía Renold.

"Mẹ kiếp, mau thả người ra cho tôi. 34 Bằng không, tôi cho nổ banh xác máy bay của anh." Lạc Trạch giận dữ, ai có hoi ở đó mà khoác lác cùng hắn nữa.

Reynold nhìn Lạc Trạch giận dữ, cười nói: "Tốt. f Anh cho nổ đi. Máy bay tôi cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ có thể chết cùng cô gái này vậy. Dù sao chết dưới mẩu đạn, thành quỷ cũng phong lưu."

Lạc Trạch lấy ra súng, nhắm thẳng về phía Renold, gương mặt u ám đầy lo lắng.

"Reynold, anh vậy là không tốt, ôm vợ của bạn." Phạm Ngự lúc này mới nhàn nhã thoải mái đi tới, vẻ mặt như đi xem náo nhiệt.

"Phạm thiếu, anh cũng tới rồi." Renold nhìn Phạm Ngự, lên tiếng.

"Reynold, anh thế này là...?" Phạm Ngự biết rõ vẫn cố tình hỏi Renold.

"Tôi coi trọng cô ấy, muốn cô ấy thành người của tôi." Renold nhìn Lệ Lệ trong ngực mình.

Giang Lệ Lệ vùng vẫy trong ngực hắn, gương mặt lộ vẻ chán ghét.

"Ai muốn làm người phụ nữ của anh, thả tôi ra."

"Câm miệng." Bị Giang Lệ Lệ cự tuyệt thẳng như vậy khiến Renold có chút cảm giác mất mặt.

Giang Lệ Lệ gắt gao nhìn chằm chằm hắn, nhưng cũng ngoan ngoãn im lặng. 3Cô tin Lạc Trạch, nhất định anh sẽ cứu cô. Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch, tràn đầy vẻ dịu dàng trong mắt.

Lạc Trạch đứng một bên vốn đang tức giận, nhìn đầy mắt dịu dàng của cô, tức giận cũng như giảm đi một nửa. Anh thu lại súng, nhìn Renold, lạnh lùng nói.

"Reynold, anh thả cô ấy ra, tôi để anh đi. Anh cũng rõ, đây là Trung Quốc, không phải là nước Pháp. Anh đây là muốn ở trên lưng cọp mà nhổ lông nó sao?"

"Ha ha, Lạc thiếu, có phải anh đang mạnh miệng nói khoác không vậy?" Renold giễu cợt.

Lạc Trạch nhìn hấn, khoe miệng khẽ giơ lên, thu súng lại, lạnh lạnh lên tiếng: "Vậy sao?"

Lạc Trạch nói xong câu đó, Reynold liền hiểu rõ. Đôi băng lam sắc lạnh híp chặt lại, bởi lúc này có một họng súng đang đặt bên đầu hấn.

Reynold nhìn lướt qua người bên cạnh, hoàn toàn không phát hiện người kia đến cạnh mình từ lúc nào. Người đó chính là Minh, thủ hạ đắc lực nhất của Lạc Trạch.

"Reynold tiên sinh, phiền ngài thả chị dâu nhỏ của chúng tôi ra." Minh dùng súng dí vào đầu Renold, cất giọng lạnh như băng.

Lạc Trạch nhìn thủ hạ của mình. e Phạm Ngự lần nữa lên tiếng: "Renold, thả Lê Lê ra, anh có thể rời đi. Cho anh xem một chút cái này. 8 Mị Ảnh, lấy tới đây."

"Vâng, thiếu chủ." Mị Ảnh đưa máy tính tới, hướng về phía Renold, để cho hấn nhìn.

Quả nhiên, Renold liếc mắt xem xong, đôi mắt nguy hiểm nhú lại, thanh âm ảm ảm tức giận.

"Phạm Ngự, anh điên rồi. Người, tạm thời tôi sẽ trả lại cho anh." Nói xong, hấn nhìn Giang Lê Lê bằng ánh mắt phức tạp, đẩy cô về phía Lạc Trạch.

Giang Lê Lê cả người mềm nhũn, Lạc Trạch nhanh tay đỡ lấy cô, trong mắt đều là nhu tình, dịu dàng.

"Vợ à."

Giang Lê Lê ôm Lạc Trạch thật chặt, thanh âm nghẹn ngào, nước mắt rớt cuộc không nhận được nữa mà rớt xuống.

"Trạch, em rất nhớ anh, rất nhớ anh. 9 Em chỉ sợ anh không tới cứu em." Giang Lê Lê ở trong ngực Lạc Trạch lớn tiếng khóc.

Lạc Trạch vuốt ve tóc cô, thanh âm dịu dàng như nước: "Ừ, anh biết rồi. d Hiện tại đã không sao rồi, bảo bảo cũng không sao rồi."

Phạm Ngự nhìn hai người, sau đó nhìn Reynold, đáy mắt hiện lên nỗi lo lắng.

"Reynold, tốt nhất bay giờ anh nên mau mau về Pháp đi. Tin tức căn cứ của anh bị phá sẽ mau chóng bị truyền ra ngoài. Anh không định vì một người phụ nữ mà hủy diệt tất cả của mình chứ? Trong vòng 3 giờ, anh quay về đó, khôi phục lại, cũng chưa muộn đâu." Phạm Ngự thần nhiên nói. Mới vừa rồi anh đưa cho Renold xem chính là hệ thống tường lửa (Internet Fire Wall) của hấn đã bị xâm nhập, nhưng cũng chỉ là làm nhiễu loạn điều hành một chút chứ không xuống tay phá hủy tất cả.

Reynold liếc mắt nhìn Phạm Ngự, lại nhìn tới hai người đang ôm nhau kia, hai bàn tay cũng nắm chặt lại. 0 Xem ra hấn thực sự động tâm với Giang Lê Lê nhưng lại là sai lầm rồi. (Vào đúng lúc, chọn sai người, ôi bi kịch a. Thương a đẹp zai có cái nhà đẹp quá.)

"Tôi sẽ còn "đoạt nhân sở ái", chúng ta sau này còn gặp lại." Renold đưa mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp của Giang Lê Lê, sau đó mới không đành lòng xoay người lên máy bay. 8 Giữa bọn họ sẽ không có huyết chiến, dù gì cũng đã giao dịch làm ăn nhiều năm nay, giao tình cũng không ít. (Muốn vậy vậy khăn chào tạm biệt a ý. Si ju ở gần)

Máy bay từ từ cất cánh, Giang Lê Lê nhìn theo, trong lòng cô đang nghĩ, Renold, anh nhất định sẽ gặp được người xứng với anh, nhất định như vậy.

"Trạch, em, em..." Giang Lê Lê còn chưa nói hết câu đã té ngã ngất xỉu trong lòng Lạc Trạch.

Lạc Trạch nhìn cô ngất xỉu trong lòng mình, trong lòng như thất lại, bế ngang cô lên, thanh âm khản trương, hốt hoảng, bộ dạng trước nay chưa từng có.

"Lê Lê, Lê Lê, em làm sao vậy? Mau tỉnh lại!"

Phạm Ngự nhìn Lạc Trạch cùng Giang Lê Lê đang trong ngực anh, hỏi thúc: "Mau về thôi."

Lạc Trạch ôm lấy Giang Lê Lê chạy về phía xe mình. 79 Trên máy bay, Renold khép đôi mắt xanh lam lại, lần nữa mở ra trong mắt vừa có chút buồn, lại có chút bất lực. Lần đầu tiên động tâm, lại là tan vỡ.

P/S: M đánh vật từ tối qua tới giờ mới post được. 6 Xin lỗi vì bắt các bạn chờ đợi lâu la như vậy.

Giang Lê Lê nằm ở trên giường lớn, chung quanh là một loạt bác sỹ. 4Lạc Trạch đứng một bên, khăn trương nhìn chăm chăm vào cô. Lòng mảy mảy nhú chặt, anh đưa mắt nhìn đám bác sỹ kia, tức giận.

"Các người rớt cuộc là kiểm tra xong chưa vậy?" Lạc Trạch tức giận hướng đám bác sỹ hét nhỏ.

Các bác sỹ đồng loạt sợ run, cúi đầu, một bác sỹ nữ lấy hết can đảm nhìn Lạc Trạch, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

"Lạc tổng, phu nhân chỉ là mệt mỏi quá độ, đã ngủ rồi, cứ để cô ấy ngủ tới tỉnh là được rồi." Bác sỹ nữ run rẩy nói.

Lạc Trạch đau lòng liếc mắt nhìn Giang Lệ Lệ nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, sau đó nhìn tới mấy vị bác sỹ kia.

"Mệt mỏi quá độ? Vậy lúc nào cô ấy mới tỉnh?"

"Cái này... Phu nhân mang thai, khó tránh khỏi việc thân thể sẽ thấy mệt mỏi. Cho nên chỉ cần ngủ một giấc thật ngon là được. c Về phần lúc nào tỉnh, chúng tôi cũng không dám nói, cái này là tùy thuộc vào phu nhân." Bác sỹ nữ vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ. Người ta ngủ tới lúc nào tỉnh làm sao mà cô biết được. Xem ra mấy cái "truyền thuyết" đồn đại ngoài kia là thật.

Người ta đều bảo, hai thiếu gia phong vân một cõi Phạm thiếu, Lạc thiếu đều đã trở thành người vô cùng yêu thương vợ mình, lần này thực sự là được tận mắt thấy rồi.

"Mọi người cũng ra ngoài đi, nhớ dùng thuốc Đông y cho cô ấy." Lạc Trạch nói xong cũng bước tới bên giường ngồi xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ của Giang Lệ Lệ.

"À, vâng, vậy chúng tôi xin phép. f Tôi sẽ chăm sóc tốt cho sức khỏe của phu nhân." Bác sỹ mau chóng lui ra ngoài. Lúc này làm bác sỹ cũng thật khó khăn, sợ ý một chút không khéo cái mạng nhỏ này cũng mất.

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch ra. 9 Thật khiến anh đau lòng, khẽ đưa bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt cô, gạt nhẹ những sợi tóc trước trán sang một bên, im lặng ngắm nhìn cô, không nhịn được lại chậm rãi cúi xuống, hôn lên cái trán tròn bóng.

Lạc Trạch vẻ mặt dịu dàng nhìn Giang Lệ Lệ, nhẹ giọng nói: "Lệ Lệ, anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ hoàn hảo."

Trong giấc mộng Giang Lệ Lệ giống như nghe thấy những lời anh nói, khẽ mi้ม miệng khẽ gợn lên, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Về phần Phạm Ngự, vừa trở về liền nhận được điện thoại từ bệnh viện nói, An Tuyết Thần sắp sinh rồi.

Phạm Ngự nắm chặt tay An Tuyết Thần, nhìn trên trán cô đầy mồ hôi, đầu đón khổ sở kêu, khiến tim anh cũng như thắt lại. Anh chưa từng nghĩ việc phụ nữ sinh con lại khổ sở như vậy.

An Tuyết Thần nằm trên bàn sinh, bàn tay nhỏ bé được Phạm Ngự nắm chặt.

"A.." An Tuyết Thần khổ sở kêu lên.

Mấy vị bác sỹ nhìn cô: "Phạm phu nhân, dùng sức, phải dùng sức."

An Tuyết Thần cắn môi, hơi ngửa đầu ra sau, dùng hết sức lực.

"A..."

Phạm Ngự ở một bên nhìn trên trán cũng đã đầy mồ hôi, nhìn vợ mình đau đớn, sao anh còn thấy mình đau hơn. Thật muốn trở lại khi Tiểu Niệm Ngự được sinh ra, anh không ở bên cô, làm thế nào mà cô vượt qua được đây?

"Vợ à, anh ở bên cạnh em, ngoan, thả lỏng một chút. 8 Anh sẽ ở bên cạnh em." Phạm Ngự nắm chặt tay An Tuyết Thần, ở bên cô tiếp thêm sức lực.

An Tuyết Thần nhìn Phạm Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tóc trên trán cũng đã bết dính cả lại vì mồ hôi.

An Tuyết Thần dùng sức "A"

"Ra rồi, ra rồi. Chúc mừng hai người, là một bé gái." Các bác sỹ vô cùng hưng phấn, ôm lấy đứa nhỏ mới sinh.

"Oa oa" Tiếng khóc vang vang trong phòng sinh, nhà họ Phạm lại có thêm một cô bé xinh xắn nữa.

An Tuyết Thần híp mắt nhắm nhìn cô bé nằm trong ngực bác sỹ, nở nụ cười hạnh phúc rồi ngủ mê man vì quá mệt mỏi.

Phạm Ngự nhìn An Tuyết Thần mê man, trong lòng chợt khản trương, vội hô lên.

"Bác sỹ, vợ tôi hôn mê rồi."

Bác sỹ ôm bé gái, nhìn về phía anh, mỉm cười nói: "Không có việc gì đâu, phu nhân là quá mệt mỏi thôi. f Sinh con thật sự rất vất vả, các cô (y tá) trước tiên cứ đẩy phu nhân ra ngoài đã."

An Tuyết Thần được đẩy qua phòng bệnh cao cấp. Phạm Ngự nhìn đứa trẻ trong ngực bác sỹ, khuôn mặt nhăn nhó, cả người cũng đều là máu. 99 Đây là con gái anh sao? Sao lại...xấu như vậy, nghĩ tới đây, lồng mày Phạm Ngự đã nhíu chặt lại.

"Sao đứa nhỏ lại xấu như vậy?" Phạm Ngự nhìn bác sỹ.

Khỏe miệng bác sỹ giật giật, không phải anh ta còn có một đứa con nữa sao? Chẳng lẽ không biết trẻ con mới sinh da đứa nào cũng nhăn nheo như vậy sao?”

"Phạm tổng, lúc mới sinh ra, đứa bé nào da cũng nhăn nheo hết. Qua một tuần là sẽ ổn thôi. Tôi đi lau rửa cho tiểu thư trước đã." Nói xong, bác sỹ liền ôm đứa nhỏ ra ngoài.

Phạm Ngự lúc này mới hiểu ra, còi áo choàng vô khuẩn, sai bước ra khỏi phòng mổ, đi tới phòng bệnh cao cấp. Hiện tại việc quan trọng nhất của anh là chăm sóc cho người phụ nữ đã sinh con cho anh.

Buổi tối, Giang Lệ Lệ từ từ tỉnh lại, mơ màng mở mắt, nhìn xung quanh, cô mới phát hiện mình đã về nhà, cô hơi nâng người lên, liếc nhìn xung quanh, hóa ra là phòng của cô và Lạc Trạch.

Giang Lệ Lệ ngồi dậy, đi dép vào rồi đi xuống lầu, liền nhìn thấy Lạc Trạch đang cúi húi trong phòng bếp không biết đang làm gì. 5 Cô chậm rãi đi xuống cầu thang, đứng ở cửa phòng bếp, nhìn rõ Lạc Trạch đang đeo tạp dề. Anh làm gì không biết nữa.

"Anh đang làm gì vậy?" Giang Lệ Lệ tò mò ngó vào.

Lạc Trạch nghe tiếng cô, vội bỏ cái muôi trong tay xuống, xoay lại nhìn cô, dịu dàng cười một tiếng rồi lại vội vàng bước về phía cô, ôm lấy cô, khẽ hít hương thơm trên người cô.

"Vợ à, em đã dậy rồi. Anh đang đun canh cho em, lát nữa là dùng được." Giọng Lạc Trạch hết sức dịu dàng, ẩn trong đó là cung chiều cùng yêu thương. 3 Anh thực sự là yêu cô gái này chết mất.

Giang Lệ Lệ hít hà mùi thơm trên người anh, nước mắt không nhịn được lại trào ra. 49 Thật là không tốt, từ đâu mà lại nhiều nước mắt như vậy chứ, trước kia cô cũng đâu phải một "con ma" khóc nhè.

Lạc Trạch cảm thấy cô gái nhỏ trong ngực như đang nức nở. Anh bắt đầu dãi thở dài một tiếng, nâng cằm cô lên, nhìn hốc mắt đã hồng hồng, hai hàng nước mắt đang chảy dài trên mặt.

"Sao vậy, lại khóc nữa rồi? Em bao nhiêu tuổi rồi, sao lại thích khóc như vậy chứ?" Lạc Trạch duỗi ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cô, giọng nói tràn ngập cung chiều.

Giang Lệ Lệ kìm nén tiếng khóc, hít hít mũi, sau đó nũng nịu nói: "Người ta cảm động không được sao? Mấy khi Lạc thiếu tự mình xuống bếp chứ."

Lời này nghe vào tai, thế nào lại có chút mùi vị như đang châm chọc. Lạc Trạch ôm lấy cô, đi về hướng ghế salon, nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống, cầm tấm thảm mỏng đắp cho cô, vuốt ve đầu cô: "Ngoan, chờ một chút, anh đi lấy canh cho em uống. Nhé?"

Giang Lệ Lệ nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lạc Trạch, phía trước lại còn đang đeo tạp dề, nhìn thật là...quái dị. Cô không nhịn nổi mà cười ra tiếng, cảm giác vô cùng hạnh phúc. Nhìn người đàn ông mạnh mẽ không ai sánh được này, lúc này lại đang đeo tạp dề, ở trong bếp nấu canh cho cô. 4f Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Giang Lệ Lệ nhàm chán mở ti vi, tất cả tin tức đều đang đưa tin Phạm Ngự mới có thêm một cô con gái. 3Giang Lệ Lệ mở to hai mắt, nghe tin tức trong ti vi.

"Tin tức mới nhất, phu nhân tổng giám đốc Phạm Ngự của tập đoàn Phạm Thị vừa hạ sinh một bé gái."

Giang Lệ Lệ nhìn đám phóng viên vây kín ngoài bệnh viện, nhưng có vẻ Phạm Ngự đã phái bảo vệ rất tốt nên không lọt vào trong được.

"Trạch, Trạch." Giang Lệ Lệ gọi Lạc Trạch.

Lạc Trạch bung một chén canh đi tới, đặt lên khay trà, liếc mắt nhìn ti vi, lại nhìn tới vẻ kích động của Giang lệ lệ, trên mặt cũng hiện đầy vạch đen. Đây cũng chẳng phải cô sinh con, khẩn trương cái nỗi gì chứ?

"Ngoan, em uống canh đi đã." Lạc Trạch múc một muỗng canh đặt bên miệng thổi thổi cho nguội bớt rồi đưa đến bên miệng cô.

"Há mồm"

Giang Lệ Lệ cắn bản cũng chẳng để ý tới Lạc Trạch đang đưa cái muỗng tới bên miệng cô, vẫn chăm chú nhìn tivi: "Chúng ta mau mau tới bệnh viện đi. Tuyệt Thân sinh con, sao anh lại chẳng nói cho em biết vậy?" Giang Lệ Lệ "oán giận".

Giang Lệ Lệ cũng chưa có phát hiện ra mặt Lạc Trạch đã đen cả lại: "Há mồm." Lạc Trạch lặp lại một lần nữa, thanh âm cũng đã lạnh đi mấy phần. Đây là canh anh tự tay nấu cho cô, vậy mà cô chẳng để ý gì sao?

Giang Lệ Lệ cảm giác bên cạnh tản ra một luồng khí lạnh, vừa quay mặt lại đã thấy cái mặt than của Lạc Trạch, cũng mới phát hiện ra cái muỗng đang được đưa tới miệng mình, khỏe miệng lập tức co quắp. Biết anh đã giận, một đôi mắt to, trong veo như nước lập tức chớp chớp, thanh âm mềm mại.

"Trạch."

Một tiếng này, cũng đủ khiến bao tức giận trong anh tan thành mây khói. 64 Anh rút cuộc vẫn là để ý tới cô, bị cô đánh bại rồi, bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng.

"Ngoan, em uống hết canh đi rồi anh đưa em tới chỗ Tuyết Thần." Lạc Trạch dụ dỗ.

Giang Lệ Lệ gật đầu một cái, khề nờ nự cười. Không đợi cô mở miệng, cái miệng nhỏ nhắn đã bị anh chặn lại. Lạc Trạch nhìn cô cười, không kìm chế được liền hôn xuống.

"Ừm" Giang Lệ Lệ nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, đôi mắt to vô tội chớp chớp. Anh nhìn về mặt cô, một cổ lửa dục trong người như muốn bốc cháy. Cô gái này, thật là... không biết rằng ánh mắt như vậy càng kích thích đàn ông ** sao?

Lạc Trạch buông cô ra, hít sâu một hơi, nhìn cái miệng nhỏ đã hơi đỏ lên, cố gắng trấn định lại, lại cúi xuống múc một muỗng thổi thổi rồi đưa tới bên miệng cô.

Lần này Giang Lệ Lệ ngoan ngoãn uống, nhìn Lạc Trạch ân cần múc từng muỗng cho mình, trong lòng cô trào dâng cảm giác hạnh phúc cùng ấm áp.

Uống xong, cô khề xoa xoa bụng mình, hình như lại lớn thêm một chút. 8 Lạc Trạch nhìn cô, lại không kìm được nâng mặt cô lên, hôn xuống.

Giang Lệ Lệ sừng sốt, đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, ngượng ngùng: "Làm gì vậy? Anh không ngại bẩn sao?"

Lạc Trạch nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, trêu đùa: "Không chê."

"Ghét." Giang Lệ Lệ đánh nhẹ vào ngực anh, dịu dàng nói.

Lạc Trạch thừa dịp nắm lấy tay cô, đặt bên môi khề hôn, đôi mắt thâm tình cũng nhìn chăm chú vào Giang Lệ Lệ đang thẹn thùng, lửa nóng vừa bị áp chế lại như sắp bùng lên.

Đôi mắt thâm tình trở nên u ám, tràn đầy lửa dục, cổ họng khô khốc, thanh âm cũng khàn khàn, như bị ** cắn nuốt.

"Vợ à, em no rồi, có phải là nên giúp anh chút không?" Lạc Trạch khề ôm lấy cô, Giang Lệ Lệ nằm trong ngực anh, dĩ nhiên là hiểu ý anh, khuôn mặt đỏ bừng như sắp bốc cháy tới nơi.

"Anh, anh tự vào bếp mà ăn đi, không phải là vẫn còn hay sao?" Giang Lệ Lệ ngượng ngùng, biết rõ ý anh nhưng vẫn cố tình vẹo không hiểu.

Lạc Trạch con người nguy hiểm hơi nhíu lại, nâng cằm cô lên đã thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô. Máu nóng trong người như sôi trào, yết hầu lên xuống, giọng nói khàn khàn đầy mị hoặc vang lên bên tai cô.

"Những thứ kia căn bản là không thỏa mãn được anh, vật nhỏ, em biết anh muốn gì mà." Nói xong đôi môi mỏng cũng trườn lên môi cô.

"Ừm" Giang Lệ Lệ buộc phải thừa nhận nụ hôn bá đạo của anh, lại chậm rãi mà cả người như nhũn ra, bắt đầu đáp lại anh, đưa ra đầu lưỡi mềm mại, quần quanh cái lưỡi ấm áp của anh, nhất thời, về tức giận vừa rồi lại biến thành mập mờ. Hô hấp cũng trở nên nóng rực, Giang Lệ Lệ cảm thấy như mình sắp hồng mắt, cảm giác trống rỗng trong thân thể càng lúc càng mãnh liệt.

"Ừm, Trạch" Giang Lệ Lệ nhẹ giọng kêu.

Lạc Trạch bị giọng nói mềm mại của cô làm cho muốn phun máu, ôm lấy cô đi tới một gian phòng cho khách ở tầng một, hiện tại không có thời gian lên lầu. e Anh muốn lập tức, đánh nhanh thắng nhanh.

Lạc Trạch đặt cô nằm trên giường lớn, đôi môi mỏng rời khỏi môi cô, ánh nhìn dịu dàng. 8 Anh hỗn hển nhìn cô gái đã nhũn ra dưới thân mình, anh biết cô cũng muốn nhưng vẫn hỏi.

"Lệ Lệ, có thể không?" giọng nói cũng vì bị ** hành hạ nên nghe ra vô cùng khổ sở, ần ần.

Giang Lệ Lệ cảm giác như mình cũng sắp bốc cháy rồi. Một thời gian dài không hoan ái, giờ phút này cô cũng thấy trống rỗng rất khó chịu, cô mở đôi mắt tràn ngập sương mù, giọng nói cũng hôn hển.

"Ừ, Trạch, chỉ cần anh nhẹ nhàng một chút là được rồi." Giang Lệ Lệ cũng sắp điên rồi, hiện tại cô chỉ muốn được anh lấp đầy.

Lạc Trạch nghe cô nói, cũng không thể bình tĩnh nổi nữa, dịu dàng cởi quần áo của cô, nâng hai chân cô lên, dịu dàng tiến vào.

"Ừ"

"A" Giây phút hai người kết hợp, cả hai đều phát ra âm thanh thỏa mãn.

Cảm giác hư không trống rỗng trong Giang Lệ Lệ lập tức được lấp đầy.

Đã bao lâu không tiến vào nơi tốt đẹp kia, cảm giác khít khao ôm chặt lấy suýt chút nữa khiến Lạc Trạch phun máu. Thật thoải mái, bên trong thật chặt,

bao bọc lấy anh, khiến anh như sôi trào.

"Lili, hình như em chặt lại một chút rồi, khiến anh có chút khó khăn." Lạc Trạch chôn đầu bên vai cô. e thanh âm nhẩn nại, hô hấp cũng có chút gấp gáp.

Giang Lệ Lệ bị to lớn của anh lấp đầy, không nhận được mà "um" một tiếng.

"Trạch, anh động được không? Em khó chịu." Cô nói bên tai anh.

Lạc Trạch từ trong cổ cô ngẩng lên ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã phấm hồng. 20 Không chỉ có một mình cô khó chịu, chính anh cũng đang vô cùng khó chịu, có trời mới biết anh chỉ muốn ở trong cô mà chạy băng băng, hung hăng mà "yêu" cô.

"Bảo bối, ngoan, chờ một chút, chờ em thích ứng được đã." Lạc Trạch hôn lên khắp mặt cô. Anh giờ cũng như cung đã giương lên rồi, chỉ là cố kị cô đang mang thai đành phải ản nhẫn.

Sau đó Lạc Trạch mới chậm rãi, từ từ kéo ra đưa vào, cả quá trình luôn dịu dàng, nhẹ nhàng hết mức chờ cô thích ứng. Anh vừa dịu dàng, lại vừa bá đạo mà yêu cô, mỗi cái đều là tới nơi sâu nhất nhưng cũng là dịu dàng nhất.

"Trạch, em yêu anh." Giang Lệ Lệ ở bên tai anh thì thầm, nói ra nỗi lòng cô giấu trong mấy năm qua.

Lạc Trạch thân thể hơi sững sờ, nhìn cô gái mình yêu say đắm đang ản nhẫn chịu đựng phía dưới mình, hai mắt khép chặt, gò má ửng hồng. Anh không nhận nổi hưng phấn trong lòng. Rốt cuộc sau một hồi cũng đưa hai người tới**.

"Ừ a ừ" Giang Lệ Lệ rên rỉ.

"A" Lạc Trạch ở trong cô mà phóng ra chính mình, đầu chôn nơi xương quai xanh của cô, thở hổn hển.

Hai người đều thỏa mãn, Lạc Trạch rút ra, nhìn Giang Lệ Lệ đã mệt mỏi, khoe miệng giương lên nụ cười hạnh phúc.

"Bảo bối, anh đưa em đi tắm."

Giang Lệ Lệ mặc cho anh ôm đi, cô vẫn còn đang chìm trong niềm vui sướng kia, thân thể đã chẳng còn chút hơi sức nào. Không thể không nói, Lạc Trạch rất biết làm thế nào để khiến cô **.

Hai người ở trong phòng tắm lại diễn thêm một màn nóng bỏng nữa. Tới lúc ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sạm đỏ bừng bừng, chính là đã bị ản sạch sẽ.

Lạc Trạch ôm cô ngồi vào trong xe, chuẩn bị lên đường tới bệnh viện thăm An Tuyết Thần. Giang Lệ Lệ mở ti vi trong xe lên, xem tình huống lúc này tại bệnh viện. Quả nhiên.

Khuôn mặt lo lắng của Phạm Ngự liền xuất hiện tại trên màn hình: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới gia đình Phạm Ngự tôi như vậy. ee Nhưng các người cũng nên có chừng mực, hiện tại mời về cho. Cứ như vậy, tôi sẽ khiến các người mất luôn cả chén cơm đó. d Mau mau rút cho tôi."

Giang Lệ Lệ co quắp khoe miệng "Thật đúng là tác phong của Phạm Ngự."

Lạc Trạch liếc mắt một cái, đây đã là chậm rãi, bình tĩnh lắm rồi. Nếu là trước kia, nào có chuyện cảnh cáo, cậu ta đã ra tay luôn rồi.

Lạc Trạch nhìn sang cô gái đang ngồi bên cạnh, khoe miệng giương lên, vừa được ản no, tâm tình anh vô cùng tốt.

Hai người tới bệnh viện, chỉ sau mấy phút đồng hồ mà ở cửa bệnh viện đã không còn một bóng người, có thể thấy lời nói của Phạm Ngự có trọng lượng thế nào, hiệu lực tức thì. Lạc Trạch ôm lấy Giang Lệ Lệ sai bước vào trong bệnh viện. Xung quanh tứ phía đều là thù hạ của Phạm Ngự đang bảo vệ, một mình Lạc Trạch nghênh ngang tiêu sái đi vào.

Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ đi vào phòng bệnh, liền thấy Phạm Ngự đang ngồi cạnh giường, chăm chú gọt hoa quả cho vợ. Bác sỹ đã nói, phụ nữ sau khi sinh nên ản nhiều táo, anh chỉ liếc mắt nhìn qua hai người vừa vào cửa.

"Ngồi."

Giang Lệ Lệ khoe mắt co quắp, cũng muốn tròn trắng cả mắt lên, nhưng cũng nhận ra dù chỉ một chữ ngăn ngừa cũng đã để lộ niềm vui sướng của Phạm Ngự. Lạc Trạch liếc nhìn anh sau đó ôm Giang Lệ Lệ đi tới sofa.

Lạc Trạch hai chân bắt chéo, trong ngực vẫn đang ôm Giang Lệ Lệ, có thể thấy rõ người đàn ông này bá đạo thế nào. 0 Giang Lệ Lệ nhìn một đôi huynh đệ này, đức hạnh sao lại giống nhau như vậy chứ. Cô bắt mắt nhìn Lạc Trạch.

"Trạch, anh buông em ra đi, em đi xem Tuyết Thần một chút."

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ, khoe miệng hơi động đậy, chính là nhắm ngay xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô, hung hăng hôn xuống.

A

Giang Lệ Lệ khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức liền đỏ bừng lên, cảm xúc nhìn Lạc Trạch, nhìn anh đang hả hê vui vẻ, thật là đáng giận. 60 Còn có người khác sao anh lại cứ tùy tiện như vậy chứ.

"Ghét. Buông ra." Giang Lệ Lệ nói xong cũng gỡ bàn tay anh đang đặt trên vai cô ra, đi tới bên giường Tuyết Thần.

Giang Lệ Lệ đi tới, ngồi xuống đối diện Phàm Ngự. ae Cô chậm rãi nắm lấy bàn tay nhỏ của An Tuyết Thần, nắm thật chặt, lại đưa tay kia khẽ gạt những sợi tóc trên trán Tuyết Thần.

"Tuyết Thần, mình tới thăm cậu."

An Tuyết Thần mặt mày mở mắt nhìn Giang Lệ Lệ, cười nhẹ, yếu ớt nói: "Lệ Lệ, cậu tới rồi. 70 Cậu không sao chứ?"

Giang Lệ Lệ hốc mắt liền đỏ lên, Tuyết Thần luôn như vậy, luôn lo lắng cho cô. Cô hít hít mũi, lắc lắc đầu: "Không có việc gì. Mình tới thăm cậu. Thật xin lỗi. b Mình tới chậm mất rồi. Lúc cậu sinh không thể ở bên cậu được."

An Tuyết Thần cầm lấy bàn tay cô, cười: "Không sao, có Tiểu Ngự ở cạnh mình rồi. Lệ Lệ, cậu không có việc gì là tốt rồi. Không phải là giờ cậu đã tới thăm mình rồi đó sao?"

Giang Lệ Lệ gạt đầu, đỏ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn tốt trắng bệch, yếu ớt, cô thực sự đau lòng.

Phàm Ngự nhìn hai người, thở dài một tiếng, sao phụ nữ lại thích khóc như vậy chứ? Anh vuốt ve trán An Tuyết Thần, giọng nói tràn đầy yêu thương.

"Vợ à, ngoan, thân thể em bây giờ còn yếu. c Đừng nói nhiều, nghỉ ngơi một chút đi đã."

Giang Lệ Lệ vội vàng gạt đầu: "Ừ. 0 Đúng vậy. Tuyết Thần, cậu ngủ đi, mình ở đây nhìn cậu một chút thôi, mau ngủ đi."

An Tuyết Thần quả thật là rất mệt mỏi, vô lực gạt đầu, nhắm mắt lại liền ngủ luôn. b Cô thật sự là mệt mỏi.

Giang Lệ Lệ nhìn Phàm Ngự, sau đó mới nhớ tới một chuyện.

"Ngự, bảo bảo đâu? Ở đâu rồi? Tội muốn nhìn con bé một chút."

Cô vừa nhắc Phàm Ngự mới nhớ tới con gái anh.

"Hình như bác sỹ bé đi rồi."

Giang Lệ Lệ tròn mắt cả mắt, "Không phải là anh ngay cả con gái cũng quên mất đấy chứ?"

Phàm Ngự lấy điện thoại gọi hỏi thăm một chút, liền nói: "Ở phòng trẻ sơ sinh, có chăm sóc đặc biệt rồi. Hai người đi xem đi, tôi không đi được."

Giang Lệ Lệ liếc mắt nhìn Lạc Trạch sau đó ra lệnh: "Đưa em đi. Em không tìm được. be Đừng có chậm trễ nữa."

Lạc Trạch đứng lên, liếc qua Phàm Ngự: "Ngự, mình đưa cô ấy đi nhìn đứa nhỏ một chút." Nói xong liền ôm cô ra khỏi phòng. Hiện giờ chỉ cần cô ở bên cạnh, anh sẽ bá đạo mà ôm chặt lấy. Anh sợ sẽ lại có người ái mộ Giang Lệ Lệ dù anh luôn cho rằng ở X thị này người dám cùng anh tranh giành phụ nữ còn chưa có ra đời. (nhưng vẫn muốn "tuyên bố chủ quyền")

Phàm Ngự gạt đầu một cái. Anh hiện tại chỉ muốn hưởng thụ từng giây phút ở bên người phụ nữ này. Lúc trước bị bao cô gái vây quanh, nhưng người phụ nữ này lại chính là đã ăn sâu vào tim anh. 6 Anh nhớ tới những ngày cô một mình ở Thượng Hải, thật sự cảm thấy mình đáng chết. 26 Anh sẽ dùng thời gian sau này bù đắp cho mẹ con cô.

Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch ôm đi, tức giận nhìn chằm chằm anh. Nhưng thật lòng cô cũng không bài xích hành động của anh, còn thực sự cảm thấy vô cùng hạnh phúc nữa.

"Anh buông em ra, để em tự đi. Bao nhiêu người đang nhìn kìa." Cô bất mãn, lườm bằm kháng nghị.

Lạc Trạch nghe cô nói, lông mày hơi nhướng lên, ôm cô chặt hơn, giọng nói vừa dịu dàng lại vô cùng bá đạo.

"Em là của anh, anh ôm em thì có làm sao? Ai dám có ý kiến, anh giết."

Giang Lệ Lệ chỉ còn nước im lặng, mắt muốn tròn mắt cả lên. Cuối cùng đành bất đắc dĩ mà để mặc anh, anh thích ôm thì kệ cho anh ôm. ả Hai người đi tới phòng trẻ liền thấy mấy nữ bác sỹ đang cẩn thận thận mà chăm sóc đứa bé.

Giang Lệ Lệ nhẹ nhàng đi tới bên giường, nhìn đứa bé đang ngủ say, có cảm giác sao da nó lại nhăn nheo như vậy?

Mấy vị bác sỹ nhìn Lạc Trạch, hơi gạt đầu, nhẹ giọng chào: "Lạc Thiếu"

Lạc Trạch chỉ hơi gạt đầu đáp lại, sau đó cũng đi về phía giường trẻ, nhìn đứa nhỏ đang say giấc, lông mày nhăn nhăn.

"Sao con bé lại xấu như vậy?"

Mấy bác sỹ đầu lập tức xuất hiện đầy vạch đen, sao có thể hỏi một câu... ngu ngốc như vậy chứ? Bác sỹ cũng chỉ dám lễ phép trả lời: "Lạc thiếu, đứa nhỏ mới sinh đều sẽ như vậy cả, một tuần sau sẽ khác."

Lạc Trạch như bừng hiểu ra, gật gật đầu, Giang Lệ Lệ cũng liếc anh một cái, sau đó lại quay sang ngắm nhìn đứa nhỏ. Cô cảm thấy thật thần kỳ. e Đứa bé như vậy lại từ trong bụng mẹ chui ra. Thật sự rất thần kỳ, tương lai liệu có phải cô cũng sẽ sinh ra một đứa nhỏ như vậy không? Nhưng sao cô thấy bụng mình vẫn nhỏ như vậy?

Giang Lệ Lệ vuốt bụng của mình, trên mặt cũng nhanh chóng hiện lên nụ cười hạnh phúc. Lạc Trạch nhìn cô, như đoán được cô đang nghĩ gì, bước lại gần ôm cô vào trong ngực, vừa nhìn con gái Phạm Ngự vừa nói: "Vợ à, con mình sau này chắc chắn sẽ là đẹp nhất. Đúng không?"

Giang Lệ Lệ ngẩng đầu nhìn Lạc Trạch, cười thành tiếng: "Ừ. Chắc chắn như vậy rồi. Bảo bảo của chúng ta nhất định sẽ rất đẹp." Vừa nói cô vừa đưa tay ra khẽ chạm vào đứa nhỏ, cô bé liền mở mắt, nhìn hai người rồi toét miệng ra cười.

Giang Lệ Lệ kích động nói: "Trạch, anh nhìn này. Con bé nhìn mình cười đó."

Lạc Trạch nhìn cô gái nhỏ trong ngực mình, cung chiều vuốt ve tóc cô: "Ừ. anh thấy rồi. Ờ. Xem em vui mừng kìa, đợi tới lúc chính mình sinh con ra là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Ngoại truyện 24: Kết thúc giữa Lạc Trạch vs Lệ Lệ (2)

Vài ngày sau, thân thể An Tuyết Thần cũng khôi phục không sai biệt lắm, con gái bọn họ rất đáng yêu, da không hề nhiều nếp nhăn như vậy nữa.

An Tuyết Thần ôm bé và Phạm Ngự, gương mặt hạnh phúc, đang trêu chọc bé. e Chọc cho đứa con nhỏ luôn cười ha ha, thanh âm giòn tan.

Giang Lệ Lệ ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn hai vợ chồng họ, sau đó xoay đầu hướng Lạc Trạch.

"Con của chúng ta, lúc nào thì có thể ra đời, xem ra, chúng ta nhất định phải rơi ở phía sau rồi." Giang Lệ Lệ vuốt ve bụng mình đoán điểm nhỏ phập phồng.

"Dì, sẽ không, chỉ cần mười tháng, dì sẽ sinh em bé." Lúc này Tiểu Niệm Ngự chạy xuống dưới lầu, liếc mắt nhìn em gái trong ngực cha mẹ.

"Oa, mẹ, em gái đáng yêu thật đáng yêu nha. Mềm mại mềm mại, vừa sinh ra con gái đều đáng yêu như thế sao?" Tiểu Niệm Ngự đưa tay nhỏ bé không lớn ra vuốt ve gương mặt em gái. 34 Bé đã tương tượng được em bé trong bụng Giang Lệ Lệ sinh ra sẽ là như thế nào rồi.

Em gái hình như biết đó là anh trai mình, nhếch miệng cười hướng về phía Tiểu Niệm Ngự. Cười rất rất vui mừng? Tiểu Niệm Ngự nhìn em gái, thề, bé nhất định sẽ yêu thương em gái bé. 8 Cung chiều em gái của mình. Không để cho bé bị người bắt nạt.

{Cái này có chút bất tiện, tương lai cũng là nhân vật rất quan trọng, không thể coi thường, tương lai bé là kinh địch lớn nhất lúc anh trai tán gái}

Giang Lệ Lệ nhìn Tiểu Niệm Ngự, thân thể nghiêng về trong ngực Lạc Trạch nói.

"Tiểu Niệm Ngự, con không phải lo lắng ba mẹ con có em gái lại không thích con."

Tiểu Niệm Ngự bĩu môi, sau đó chạy đến bên cạnh Giang Lệ Lệ nói: "Sẽ không, dù sao tương lai tất cả tài sản đều là của con, em gái, con sẽ rất thương. 7d Con gái là dùng để thương." Những lời này, cho tới về sau đều là thực tế, đối với cô gái đều không có rất đau tiếc. Đây chính là bản tính của Tiểu Niệm Ngự.

Giang Lệ Lệ nghe Tiểu Niệm Ngự cuồng vọng nói, khóe miệng không nhịn được co quắp một hồi, tiểu tử này, giống hệt cha nó, tương lai còn bức người hơn so với cha nó.

An Tuyết Thần tán thành con trai nghịch ngợm, sau đó dời tầm mắt đến hai người Giang Lệ Lệ cùng Lạc Trạch.

"Lệ Lệ, các người có muốn cử hành hôn lễ một lần nữa hay không?" An Tuyết Thần nhìn hai người nói.

Vừa nói như thế, Giang Lệ Lệ mới nhớ tới, cô vội vã chui ra khỏi ngực Lạc Trạch, sau đó mặt kìm nén nhìn Lạc Trạch. Cái miệng nhỏ nhếch lên.

"Lạc Trạch, đúng, anh còn thiếu em một hôn lễ."

Lạc Trạch nhìn Giang Lệ Lệ đột nhiên chui ra từ trong ngực mình, lông mi nhẩn nhẩn, tản ra bất mãn cực lớn. Anh lại ôm cô vào trong ngực.

"Anh sẽ cho em một hôn lễ, hiện tại ngoan ngoãn nằm ở trong lòng anh, hử?" Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ, thanh âm cực kỳ bá đạo.

Giang Lệ Lệ quyết miệng, người đàn ông này thế nào bá đạo như vậy, Giang Lệ Lệ rất bất đắc dĩ. Hiện tại cô liền chờ đợi hôn lễ của mình, không cần quá xa hoa nhưng phải có người chúc phúc. Như vậy cô cũng rất thỏa mãn.

"Trạch, hôn lễ chúng ta không nên quá xa hoa, chỉ cần có bạn tốt chúc phúc là tốt, cũng không cần viết báo. 5 Đơn giản là tốt." Giang Lệ Lệ vui ở trong ngực Lạc Trạch nhẹ giọng nói.

Lạc Trạch cũng chau mày vuốt ve đầu Giang Lệ Lệ, sau đó đem cằm đặt ở đỉnh đầu của cô, hương hoa nhài nhàn nhạt tràn vào hơi thở của Lạc Trạch, chỉ cần thời thời khắc khắc có thể ngửi thấy mùi của cô như vậy, anh cũng rất thỏa mãn, thì ra là hạnh phúc, không gì hơn cái này. Chỉ cần đơn giản là tốt rồi.

"Bà xã, ừ, làm theo như em nói, hôn lễ đơn giản, để cho chúng ta được Thượng Đế chúc phúc, cùng lễ rửa tội."

Giang Lệ Lệ gật đầu một cái, An Tuyết Thần nhìn Phàm Ngự, liếc nhìn đối phương, a9 Phàm Ngự ngăn cô vào trong ngực, hạnh phúc ôm vào.

Tiểu Niệm Ngự đâu? Đương nhiên là nằm ở đối diện Giang Lệ Lệ rồi, bé quan tâm nhất chính là em bé trong bụng Giang Lệ Lệ, sẽ là con trai hay con gái, bé thê, nếu như là con trai, bé sẽ khi dễ, cho nên nhất định, nhất định phải là con gái.

"Di, di nhất định phải sinh một bé gái cho con, con muốn bé làm vợ của Tiểu Niệm Ngự. 7e Cho nên, nếu như là bé gái, bé là dự định trước của con á." Tiểu Niệm Ngự nhìn Giang Lệ Lệ cùng Lạc Trạch nói.

Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ khoe miệng giật giật, tình huống thế nào, anh thế nào không biết con gái mình muốn gả cho cái tiểu tử thúi này? Lạc Trạch liếc Phàm Ngự một cái.

"Ngự, con trai cậu nói cái gì đó?" Lạc Trạch vô cùng bất mãn nhìn Phàm Ngự nói với vợ chồng son ngọt ngào.

Phàm Ngự liếc Lạc Trạch một cái sau đó rất rộng rãi nói: "Cậu không nghe thấy à? Con trai tớ nói như vậy, nó muốn cưới con gái cậu."

Lạc Trạch nhìn tên tiểu quỷ Tiểu Niệm Ngự này, nhượng mày nhìn Tiểu Niệm Ngự. Sau đó nói rõ ràng.

"Tiểu tử, con lấy con gái của chú, có phải trải qua chú đồng ý hay không?" Lạc Trạch nhìn Tiểu Niệm Ngự nhượng mày nói.

Tiểu Niệm Ngự lui về phía sau tùy tùy tiện tiện dựa vào ghế sa lon, bắt chéo chân, một đôi mắt nhỏ đào hoa khề híp, cánh tay nhỏ tùy ý khoác lên trên ghế sa lon, một cái tay khác đặt ở hai chân bé. Nhìn thẳng Lạc Trạch, đáy mắt hẩn là một mảnh không đáng. Tiểu Niệm Ngự giơ tay lên tùy ý nhẹ nhàng đồ tóc rơi trên trán, miệng nhỏ buộc vòng quanh nụ cười mỉa hoặc tà tứ, sau đó hướng về phía Lạc Trạch nói.

"Chú à, con cùng đi con nói chuyện, chú đúc kết cái gì? Lại nói, em bé là di con sinh, sao con phải xin phép chú, có liên quan tới chú sao? A, đúng rồi, con mới nhớ tới, chú chẳng qua là cung cấp một tình trường mà thôi, chỉ là tốt nhất đây là tình trường tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng tới đời kế tiếp của di con." Tiểu Niệm Ngự một phen lời đảo tất cả người tại chỗ. f Guơng mặt Lạc Trạch cũng tối. 3 Phàm Ngự cong môi mông hấp dẫn thành đường cong cười như không cười. An Tuyết Thần tươi cười, nhìn về mặt vạch đen của Lạc Trạch, thật là, đứa con trai này, cường hãn. 7 Lớn lên nhất định là một người không dễ chọc.

Giang Lệ Lệ vui ở trong ngực Giang Lệ Lệ, cô nén một bụng nụ cười, cô giống như vui vẻ cười to, tiểu tử này thật bức người. d Giang Lệ Lệ không được, cô ghen sắp nín hống. Lời này cũng quá cường hãn.

"Phốc ha ha ha ha. 8 Tuyết Thần, con trai của cậu, quá, cường hãn." Giang Lệ Lệ rớt cuộc không nhịn được cười to ra ngoài. b Cô thật bội phục Tiểu Niệm Ngự rồi, một thân bản lĩnh của cha nó đều học xong rồi, thậm chí còn hơn so với Phàm Ngự.

Nụ cười này của Giang Lệ Lệ khiến mặt Lạc Trạch đen vài phần, anh híp một đôi mắt chim ưng nhìn nét mặt cuồng vọng của Tiểu Niệm Ngự, mặc dù bị một tiểu tử đào hồ, nhưng không thể không bội phục tiểu tử này, có mấy phần giống Phàm Ngự.

Lạc Trạch liếc về hướng Phàm Ngự, đã nhìn thấy nét mặt anh là cười như không cười, chắc hẳn Phàm Ngự cũng không làm gì được tiểu tử này.

An Tuyết Thần nhìn mặt Lạc Trạch xanh mét sau đó làm bộ rất tức giận nói Tiểu Niệm Ngự.

"Con trai, thế nào không lễ phép như vậy, đầu gì Lạc Trạch cũng là chú con." An Tuyết Thần tuy nói là đang giáo huấn con trai của mình, nhưng giọng nói không chút trách cứ. Ngược lại là cười nói ra.

Lạc Trạch thế nhưng bị một đứa bé năm tuổi làm nín, thật là quá khôi hài rồi. 4 Tuy nói Phàm Ngự cũng ăn ghen tiểu tử này rồi, nhưng nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của Lạc Trạch, thật đúng là vui vẻ.

Tiểu Niệm Ngự thu lại một chút, khí phách bẩm sinh, lúc này mới khôi phục bộ dạng một đứa trẻ năm tuổi nên có.

"Đúng vậy, mẹ. fChú Lạc Trạch, ngại quá, lời mới vừa nói để cho chú tức giận, xin tha thứ, con còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Ngài bỏ qua cho"

Khóe mắt Lạc Trạch co quắp, nhìn tiểu quý biến hóa nhanh như vậy, anh cảm thán, tiểu tử này tương lai sẽ là cái dạng gì? Còn cái gì cũng không hiểu? Là cái gì đều hiểu chứ.

Lạc Trạch nắm Giang Lệ Lệ đứng lên, sau đó liếc Phàm Ngự một cái nói: "Ngự, chúng tớ đi về trước, hôn lễ đến lúc đó thông báo cậu." Cuối cùng liếc Tiểu Niệm Ngự một cái, phát hiện khóe miệng bé chứa đựng nụ cười tà tử. Lạc Trạch thật là hết ý kiến.

"A, Trạch, chờ một chút, Tuyết Thần, đi về trước." Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch kéo đi ra ngoài.

An Tuyết Thần nhìn Tiểu Niệm Ngự nói: "Con trai, về sau con không thể không lễ phép như vậy. Biết không?"

Tiểu Niệm Ngự từ nụ cười tà tử đổi thành nụ cười ngây thơ, sau đó rất là vui vẻ đi đến trước mặt An Tuyết Thần đùa với em gái đáng yêu của mình.

"Con biết rõ rồi, mẹ." Tiểu Niệm Ngự mặc dù nói như vậy. Nhưng trong lòng gắt gao tính toán.

*

Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ vừa về tới nhà, chạy thẳng tới phòng ngủ chính, hôm nay bác sỹ nói thai nhi rất ổn định, có thể làm chuyện**, nhưng nhất định phải tiết chế.

Giang Lệ Lệ bị Lạc Trạch đặt ở trên giường lớn, Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Trạch đứng dậy, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, thanh âm then thùng kêu: "Trạch, đừng ả"

Lạc Trạch nhẹ nhàng khơi cảm của cô lên, đem cổ khê ửng hồng phơi bày ra ngoài, Giang Lệ Lệ khẩn trương nuốt nước miếng một cái, Lạc Trạch nhìn xương quai xanh của cô, ánh mắt càng tối tăm.

"Lệ Lệ, để cho anh yêu em thật tốt." Lạc Trạch nói, giọng nói càng trầm thấp. ca Trần đầy tư vị **.

Lạc Trạch hôn lên môi đỏ mọng của Giang Lệ Lệ, một trận triền miên. 4a Một đêm hoan ái, nghênh đón hôn lễ ngày mai.

Ngày kế, bọn họ bày yến tiệc rất đơn giản ở biệt thự Lạc Trạch, bởi vì là bạn bè thân thích. Cho nên không cần thiết quá phô trương, đây là ý tưởng của Giang Lệ Lệ.

Hôm nay bọn họ rốt cuộc kết hôn, không phải hôn lễ kiểu phương Tây, mà là người khác chúc phúc, tại trong nhà mình hoàn thành một hôn lễ ấm áp.

An Tuyết Thần cầm một ly nước chanh nhìn hai người sau đó cười chúc phúc: "Trạch, Lệ Lệ, chúc phúc hai người."

Giang Lệ Lệ tựa vào trong ngực Lạc Trạch, hạnh phúc thân nhiên cười, "Trạch, hôm nay chúng ta chính là vợ chồng. 9 Thật tốt. Thật hạnh phúc."

Lạc Trạch đem cô kéo thật chặt. Sau đó nhẹ giọng nói: "Ừ, chúng ta là vợ chồng. ac Rất đơn giản, cũng dễ dàng, nhưng mà anh lại lãng phí rất nhiều thời gian."

An Tuyết Thần cũng tựa vào trong ngực Giang Lệ Lệ, bốn người bọn họ đã trải qua rất nhiều, mới có thể đổi lấy hạnh phúc hôm nay, hạnh phúc của bọn họ sẽ luôn là chuyện xưa kéo dài tiếp. Phàm Ngự, Lạc Trạch hai bá chủ không ai bì nổi, cũng sẽ là tù binh của cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Ngoại truyện 25: LẠC ANH TRỞ VỀ

Mười tháng sau, Giang Lệ Lệ thành công sinh ra một đứa trẻ, là một bé gái, gọi Lạc Anh. Người cũng như tên, bé có khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa anh đào.

Thoáng một cái đã qua hai mươi năm, Tiểu Niệm Ngự đã trưởng thành, cho nên không thể gọi anh là Tiểu Niệm Ngự, nếu ai gọi anh sẽ trở mặt, tất cả mọi người gọi anh là Niệm.

Mà Lạc Anh cũng là một cô gái duyên dáng yêu kiều, một mỹ nữ. a Năm nay cũng 19 rồi. 7 Phàm Niệm Ngự cũng đã chín chắn. Phàm Niệm Ngự đã hai mươi bốn tuổi, làm sao có thể sẽ không có phụ nữ, phụ nữ số lượng tuyệt đối hơn số lượng của cha anh cùng Lạc Trạch năm đó. Hơn nữa tốc độ đổi cũng nhanh hơn rất nhiều so với bọn họ.

"Lạc Anh, chị đã đến rồi." Phàm Trạch, một cô gái nhỏ chạy về phía Lạc Anh. Cười ngọt. Phàm Dịch Hân, con gái Phàm Ngự cùng An Tuyết Thần, năm nay cũng tám 20 tuổi, cũng đã là cô gái lớn. Dáng dấp giống An Tuyết Thần. Di truyền tất cả của cô, nhất là Piano, hiện tại đã có địa vị nhất định trong

giới Piano rồi. Nhưng rất ngây thơ, rất không thành thực, thật đáng yêu, cùng Lạc Anh ở chung một chỗ, Lạc Anh luôn là nhân vật diễn vai chị gái.

Lạc Anh kéo tay nhỏ bé của Phạm Dịch Hân, sau đó lấy ra một hộp quà tặng nhỏ. "Dịch Hân, đây là lễ vật chị tặng em. Hi vọng em thích." Thời điểm Lạc Anh mười tuổi cũng đã bị Lạc Trạch đưa ra nước ngoài du học, hôm nay cô mới vừa trở lại.

Phạm Dịch Hân nhìn thấy Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ sau lưng Lạc Anh. 4 Sau đó rất lễ phép hô: "Chú, thím, hai người nhanh đi vào, con thật lâu không nhìn thấy chị Anh."

Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ đi vào biệt thự, thời gian không có lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên mặt họ, còn xinh đẹp như vậy. Lúc này An Tuyết Thần cùng Phạm Ngự từ trên lầu đi xuống. An Tuyết Thần vẫn cao quý như vậy, Phạm Ngự vẫn lạnh mị như vậy, nhưng lại có phong độ. Không một chút già. Không giống cha một con trai hơn 20 tuổi.

An Tuyết Thần nhìn họ một nhà ba người sau đó cười nói: "Lệ Lệ, Trạch, các người đã tới. Đây là Lạc Anh à, đáng đáp xinh đẹp như vậy. Đến đây, để đi nhìn một chút. e Thật là càng ngày càng đẹp."

Lạc Anh ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó đi tới, An Tuyết Thần cầm tay Lạc Anh, ngồi vào ghế sofa, không khỏi gật đầu.

"Lạc Anh, con và mẹ con vô cùng giống nhau, còn đẹp hơn so với mẹ con lúc còn trẻ đấy?"

Khuôn mặt Lạc Anh đỏ lên, cô vốn rất xấu hổ, điểm này không biết di truyền từ người nào.

"Dì, cảm ơn."

"Thật hiểu chuyện, nghe nói lần này Lạc Anh trở về cũng không đi, còn có học vị tiến sĩ, thật là có tiền đồ." An Tuyết Thần nhìn thấy Lạc Anh ưa thích không ngớt.

Giang Lệ Lệ đi tới, nhìn gương mặt ngượng ngùng của con gái, sau đó liếc An Tuyết Thần một cái nói: "Tuyết Thần, Niệm Ngự đâu rồi, thế nào không nhìn thấy cu cậu?"

Vừa nghe thấy Niệm Ngự, Lạc Anh khần trương, đã mười năm không gặp, không biết anh hiện tại có hình dáng gì. 5 An Tuyết Thần liếc nhìn Lạc Anh lại liếc mắt nhìn Phạm Ngự, chỉ thấy anh lắc đầu một cái.

"Niệm à, gần đây không biết chạy đi đâu, không liên lạc được với nó, xử lý vài vụ lớn xong liền biến mất." An Tuyết Thần nói chi tiết, nhưng mà đối với con trai hoa hoa đây chính là báo cáo không kiêng dè.

Giang Lệ Lệ cũng thờ dài một tiếng, Lạc Trạch càng thêm bất đắc dĩ. 4 "Lạc Anh, Niệm Ngự người ta đã có rất nhiều bạn gái, con cũng đừng nghĩ nữa. Khi còn bé nói đùa nào làm thật."

Giang Lệ Lệ chọc chọc chòm mình, sau đó nhìn con gái của mình nói: "Lạc Anh, không quan trọng."

Lạc Anh có một chút thất vọng, nhưng ba nói rất đúng, dù sao cũng là trẻ con? Cô làm sao sẽ không xem tin tức tình cảm của Phạm Niệm Ngự, cơ hồ là mỗi ngày, minh tinh, người mẫu. Đều là mỹ nữ, thậm chí còn mang thai nhảy lầu. Mặc dù cô ở nước Mỹ, nhưng cô luôn theo dõi tin tức Trung Quốc, mở cửa sổ tất cả đều hiển thị tin tình cảm của Phạm Niệm Ngự tổng giám đốc đảm nhiệm Phạm thị.

Lạc Anh nhìn mọi người lo lắng, sau đó ngẩng đầu lên thản nhiên cười.

"Sẽ không, nói thế nào, chúng con cũng là thanh mai trúc mã, trẻ con, con biết rõ. Sẽ không làm thật. Lại nói những tin tức của anh ấy, con làm sao có thể không thấy. Ha ha" Lạc Anh là một cô gái rất hiểu chuyện.

Nghe cô nói như vậy, mọi người cũng yên lòng. 4 Nhất là An Tuyết Thần, còn tưởng rằng, ha ha, suy nghĩ một chút cũng thế, vậy cũng có khi là chuyện tình còn bé rồi.

"Ăn cơm." Vũ Trương hô một tiếng.

"Đi thôi, mọi người đi ăn cơm trước." An Tuyết Thần lôi kéo Lạc Anh hướng bàn ăn.

"Ừ, đi thôi, ăn cơm." Giang Lệ Lệ cũng ứng tiếng.

Mọi người cùng nhau ăn cơm, thời gian thật dài không có như vậy, cho nên mọi người đều cười cười nói nói, nhất là An Tuyết Thần cùng Giang Lệ Lệ. Luôn nói không hết chuyện lý thú.

"Ha ha" Mọi người cười thành một mảnh, Lạc Anh dù hươg nội thể nào cũng ít nhiều bị lây nhiễm. Cũng cười. Thật lòng cười.

"Con đã trở về." Một thanh âm khêu gọi tràn đầy từ tính truyền đến từ cửa.

"Thiếu gia trở lại, bọn họ đang dùng cơm, cậu cũng đi qua đi." Vũ Trương ở một bên đốc thúc, căn bản không có chú ý đến Phạm Niệm Ngự cùng người nào đồng thời trở về.

Phạm Niệm Ngự ôm một phụ nữ trở về, khi Lạc Anh nghe thấy thanh âm cô đã biết, mặc dù cô rất hướng nội, nhưng rất biết tinh tế, di truyền chỗ tốt của Giang Lệ Lệ, chính là giả bộ.

Lạc Anh không nhìn về phía cửa, chỉ yên lặng gấp thức ăn.

Phạm Niệm Ngự ôm phụ nữ trong ngực đi về phía bàn ăn, nhìn lướt qua, cuối cùng rơi vào trên người Lạc Anh yên lặng cúi đầu ăn cơm, một đôi mắt lạnh lùng, tuần mi cau lại, nhưng ngay sau đó buông lỏng.

Người phụ nữ trong ngực Phạm Niệm Ngự lên tiếng: "Chào mọi người, con là bạn gái Niệm. 8 Tên Trương Thiên, mọi người có thể gọi con là Thiên Thiên."

An Tuyết Thần nhìn con trai đẹp trai đến không thể sử dụng ngôn ngữ hình dung, thở dài một tiếng, thật không biết đây là cô gái thứ mấy mang về nhà. Nhưng theo lễ phép không thể làm gì khác hơn là cười nói: "A, Niệm, Thiên Thiên, các con đến đây, hôm nay Lạc Anh trở lại. Mọi người cùng nhau ăn nhé."

Lạc Anh bị điểm đến tên, lần này không thể làm bộ như cái gì cũng không biết, cô rất có tu dưỡng, từ từ đặt chén, sau đó đứng lên, tóc dài đơn giản ghim một đuôi ngựa, váy hồng phấn. 4 Vừa nhìn chính là học sinh, hoàn toàn bất đồng so với người phụ nữ xinh đẹp trong ngực Phạm Niệm Ngự.

Lạc Anh đứng dậy, cùng Phạm Niệm Ngự nhìn nhau, sau đó rất lễ phép thân nhiên cười: "Niệm Ngự, đã lâu không gặp, đây là bạn gái anh? Rất đẹp, cô khỏe chứ, tôi là Lạc Anh, À? Đúng rồi, bạn chơi khi còn bé của anh ấy." Trong khoảng thời gian ngắn Lạc Anh không tìm được từ hình dung, chỉ có thể nói như vậy.

Người phụ nữ trong ngực Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, Lạc? Cô vô cùng thông minh biết cô là thiên kim Lạc thị.

"Xin chào, gọi Thiên Thiên là được." Người phụ nữ đưa tay nhỏ bé ra.

Lạc Anh sững sốt một chút nhưng ngay sau đó vươn tay, cười nói: "Lạc Anh."

An Tuyết Thần nhìn không có cái gì không đúng, sau đó nói: "Ngồi xuống đi các con."

Phạm Niệm Ngự ngồi đối diện Lạc Anh, bạn gái anh đương nhiên ngồi ở bên cạnh anh. Mới vừa rồi Lạc Anh chỉ nhàn nhạt quan sát anh một phen. Thay đổi, trở nên đẹp trai hơn so với trước kia. Cuồng vọng hơn, trên người anh tản mát ra hơi thở cương quyết bùng nổ, Lạc Anh dĩ nhiên hiểu được.

Gương mặt anh tuyệt mỹ, áo sơ mi ô mảnh màu lam nhạt, cổ tay xấn lông, đơn giản hơi hoa mỹ, lại có mấy phần hấp dẫn không nói ra được, tựa như hoàng tử tham gia dạ yến hào hoa trời tối lễ phục liền tiện tay vứt bỏ. f Tùy ý như vậy, chỉ một tư thế lười biếng đủ để cho ngàn vạn phụ nữ thần mê điên đảo.

Lạc Anh nhắc con người lên nhìn Phạm Niệm Ngự, phát hiện một đôi mắt câu hồn của anh híp lại đang ngó chừng mình, Lạc Anh nhìn anh tuần mỹ tuyệt luân, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, mặt tuần mỹ có góc cạnh khác thường. 3 Bề ngoài xem ra phóng đảng không câu nệ, nhưng trong mắt lơ đãng toát ra tinh quang làm cho người ta không dám xem thường. 49 Một đầu tóc đen nhánh rậm rạp, một đôi mày kiếm dài nhỏ, mắt đào hoa, tràn đầy đa tình, làm cho người ta không cẩn thận sẽ luân hãm vào. ca Lỗ mũi cao thẳng, môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải lúc này lại cười khiến người khác đoán không ra, cười như không cười.

Từ khi Phạm Niệm Ngự đi vào đến bây giờ, anh không có nói một câu với Lạc Anh, Lạc Anh cũng không để ở trong lòng, nếu cô biết Phạm Niệm Ngự có đủ bạn nữ rồi. Cô cũng không có ôm hy vọng quá lớn.

"Lạc Anh, chị ở Paris, có trai đẹp theo đuổi chị hay không, đáng đáp của chị xinh đẹp như vậy." Lúc này Phạm Dịch Hân đột nhiên toát ra một câu nói. 1.2

Lúc này An Tuyết Thần mới nhớ hỏi, vội vàng nhìn Lạc Anh hỏi: "Đúng vậy, Lạc Anh, con ưu tú thế có bạn nam hay không, con cũng đã 20 rồi."

Lạc Anh nhìn An Tuyết Thần sau đó rất ngượng ngùng cười một tiếng: "Dạ, bạn trai, không biết có tính hay không, chỉ là người ngoại quốc rất ít thích Hoa kiều Trung Quốc. Đáng đáp không giống nhau." Lạc Anh rất hài hước đáp trả. Thật không biết trả lời thế nào.

"Ha ha, cũng thế, không giống nhau." Phạm Dịch Hân rất phối hợp nói, trên bàn ăn một hồi cười vui.

Phạm Niệm Ngự dùng một đôi mị con mắt tập trung vào khuôn mặt nhỏ mỹ lệ ngượng ngùng của Lạc Anh. Môi mọng nâng lên cười như không cười.

Lạc Anh cúi đầu cảm thấy đối diện ánh mắt cực nóng, trong lòng cô không ngừng nhảy, anh làm gì vẫn nhìn mình, coi như mười năm không gặp, nhưng cũng không cần nhìn như vậy chứ. Muốn nhìn thùng người sao?

Lúc này Phạm Niệm Ngự vẫn trầm mặc mở miệng nói chuyện, thanh âm lạnh nhạt tràn đầy từ tính mị hoặc. 43 Giọng nói này đủ để đầu độc lòng người.

"Lạc Anh, có bạn trai chưa?"

Lạc Anh cúi đầu, lông mi thật dài run rẩy, sau đó ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ cười giống như rất liêu lỉnh nhìn Phạm Niệm Ngự mặt ma quỷ.

"Có." Lạc Anh nhàn nhạt nói một chữ, thanh âm danh sách giống như lông vũ, nói xong cũng tiếp tục cúi đầu ăn cơm trong bát, nhưng cô không có chú ý

tối, sau khi Phạm Niệm Ngự nghe nói sắc mặt khẽ biến thành có một chút đen, nhưng vẫn giắt nụ cười tà từ đùa giỡn bên khóe miệng, dựa vào ghế, duỗi ngón tay ra gõ lên mặt bàn. f Thoạt nhìn là tùy ý, nhưng một động tác đơn giản như vậy có thể mỉa mai hoặc tất cả phụ nữ, duy chỉ có cô gái đối diện không coi trọng anh.

Bốn bề trên dĩ nhiên nhìn ra giữa bọn họ có điểm không đúng, cho nên tận lực tìm những đề tài khác, nhưng bữa này, Phạm Niệm Ngự dùng một đôi con ngươi lãnh mị tập trung vào trên mặt lớn lên thành thực mềm mại của Lạc Anh, không có bất kỳ trang sức, tự nhiên mềm mại, rất đơn giản, không có tính khí đại tiểu thư, hơn nữa còn rất xấu hổ, rất hướng nội, tuy nói mấy năm qua ở nước ngoài, nhưng bản tính vẫn ngượng ngùng và rất hay xấu hổ.

Ăn cơm xong, Lạc Anh liền bị Phạm Dịch Hân kéo vào phòng. Dịch Hân nói với Lạc Trạch và Lệ Lệ, tối nay muốn đem Lạc Anh lưu lại ở cùng cô, họ rất sáng khoái đồng ý.

Tối nay Phạm Niệm Ngự cũng không có trở về biệt thự của anh, mà mang theo phụ nữ của anh lưu lại. b Lạc Anh cùng Phạm Dịch Hân nằm ở trên giường công chúa của cô, hai người cứ nhìn trần nhà, đây là chuyện khi còn bé họ thích làm nhất.

"Chị Lạc Anh, có phải chị còn yêu thích anh em hay không?" Dịch Hân nghiêng đầu nhỏ nhìn Lạc Anh một bên hỏi.

Lạc Anh bị câu hỏi của Dịch Hân làm cho sững sốt, cô nghiêng đầu nhỏ nhìn Dịch Hân, sau đó thanh âm nhu hòa nói: "Tiểu Hân, có một số việc không thể miễn cưỡng, anh trai em, không thích hợp với chị, không phải em cũng cảm thấy sao? Cho nên không tồn tại có thích hay không, mặc kệ chị có thích hay không đều là cùng nhau lớn lên, đây là sự thật không phải sao?"

Phạm Dịch Hân nghe Lạc Anh nói, nhăn nhăn mày xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt không hiểu. "Lạc Anh, chị nói quá thâm ảo rồi, em không hiểu."

Lạc Anh cũng chiều sờ sờ đầu Dịch Hân sau đó phụ họa nói: "Không hiểu thì thôi, chờ em lớn lên liền hiểu." Đối với người chị em này, cô rất ưa thích đấy.

Dịch Hân bịt bịt miệng sau đó nói: "Cái gì? Em lớn hơn chị đấy, có được hay không."

Lạc Anh thản nhiên cười, sau đó nhìn Dịch Hân nói: "Có muốn ăn trái cây không, chị xuống lầu lấy cho em."

"Được." Dịch Hân gật đầu một cái, rất sáng khoái nói. 9 Lạc Anh đi dép vào. ab Mở cửa phòng liền chạy hướng lầu dưới, bởi vì mọi người đều đã ngủ rồi, lầu dưới chỉ còn một chiếc đèn vàng tối mờ.

Lạc Anh đi xuống cầu thang, mới vừa xuống bậc thang cuối cùng, điện thoại di động của cô liền vang lên. Lạc Anh vừa lấy ra nhìn, là Kiệt Thụy. Lạc Anh nhận điện thoại, sau đó đi tới phòng bếp.

"Hi, Hello, Kiệt Thụy, thế nào? Tôi mới trở về, anh liền muốn tôi?" Kiệt Thụy là bạn tốt của cô. Bạn khác phái đầu tiên, giữa bọn họ thân thiết như anh em. Cho nên Lạc Anh rất hợp với Kiệt Thụy.

"Đúng vậy, bảo bối, anh rất nhớ em, ngày mai anh sẽ bay trở về Trung Quốc đi đến nhà em cầu hôn."

Lạc Anh nghe nói cười duyên một tiếng, thanh âm rất ngọt, nghe ra cô rất vui vẻ, cô dùng bả vai kẹp điện thoại di động, sau đó mở tủ lạnh ra cầm giỏ trái cây, cầm mấy loại trái cây Dịch Hân thích ăn.

"Kiệt Thụy, được rồi, ngày mai anh tới nhà tôi cầu hôn đi, tôi nhớ tôi đã nói qua với anh, cha tôi là xã hội đen, anh không sợ sao? Nếu như anh thật muốn tới, đoán chừng lễ hỏi phải tốn một khoản rất lớn đấy" Trong giọng điệu của Lạc Anh tất cả đều là nhạo báng. 5 Giữa bọn họ đều là quan hệ biết mà không nói.

"Nói đi, tất cả cái gì anh đều cho."

"Chắc, đầu tiên anh đem Kim Tự Tháp của Ai Cập mang đến nhà tôi trước đã." Lạc Anh vừa chọn nước trái cây vừa cùng anh vô nghĩa.

"Dựa vào chi, tôm tép? Em trêu chọc anh sao?" Đầu bên kia điện thoại quả thực là kêu lên?

"Ha ha, trêu chọc anh thôi, muốn kết hôn với tôi? Chờ đi, nói không chừng ngày nào đó bản tiểu thư tâm tình tốt liền muốn lập gia đình, như vậy người đầu tiên có thể suy tính chính là anh, như thế nào? Đối tốt với anh thôi." Lạc Anh đóng cửa tủ lạnh, quay người lại, cô giạt mình, không đợi đầu bên kia điện thoại nói chuyện, cô kêu ra tiếng.

"A"

Lạc Anh bị sợ đến đem điện thoại rơi trên mặt đất, đụng phải miếng nói, đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm nóng nảy của Kiệt Thụy.

"Lạc Anh, em làm sao vậy? Kêu cái gì? Nói chuyện."

Gương mặt Lạc Anh thay đổi một hồi trắng một hồi đỏ, bởi vì cô nhìn thấy hai người triền miên trên ghế sa lon, không phải người khác mà là Phạm Niệm Ngự nhiều năm không thấy cùng người phụ nữ của anh, nụ hôn nóng bỏng, y phục phụ nữ cũng phân tán đầy, nhìn ra mới vừa kết thúc một phen hoan ái.

Lạc Anh vỗ nhẹ một chút sau đó nhặt điện thoại lên, nói tiếp: "Kiệt Thụy, tôi không sao, nhìn thấy con chuột, sợ hết hồn. Khuya lắm rồi anh ngủ đi, tôi biết rõ bên kia là ban ngày, nhưng tôi đây đã là trời tối, bay một ngày, tôi muốn ngủ, cứ như vậy, tôi Trung Quốc gọi điện thoại cho tôi, tôi đi đón anh,

ngủ ngon." Lạc Anh cúp điện thoại, mới vừa rồi bởi vì cô hét chói tai mà khiến cho hai người kia nhìn cô.

Phạm Niệm Ngự đã rời khỏi trên người người phụ nữ, một đôi con ngươi lãnh mị đùa cợt nhìn Lạc Anh kinh hoàng. 4f Khóe miệng chứa đựng ý cười, nhưng bởi vì rất tối, không nhìn ra là cười như thế nào, là cười lạnh. Cô vừa xuống là anh biết rồi, nghe cô ấy sao thân thiết cùng người đầu bên kia điện thoại nói chuyện phiếm, quả nhiên là đàn ông. Bằng không cũng sẽ không nói cười cô ....

Người phụ nữ trong ngực Phạm Niệm Ngự ngược ngừng nháy y phục trên đất lên lung tung mặc vào, gương mặt hồng hào.

Lạc Anh không phải người ngu, ở nước ngoài lâu như vậy, chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy rồi, cho nên bình ổn một chút, làm như chuyện gì cũng không có, đây là điểm mạnh của cô, nguy trang mình.

Lạc Anh liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự cuối cùng nhìn về mặt thẹn thùng của người phụ nữ, thanh âm tràn đầy áy náy, dịu dàng nói: "Thật xin lỗi, em không có chủ ý, quấy rầy hai người rồi, chỉ là tối lắm, cái gì cũng không nhìn thấy, em cận thị, không có đeo mắt kính, cho nên không nhìn rõ ràng, xin lỗi. Hai người cứ tiếp tục, em đi lên trước, Dịch Hân đang đợi trái cây." Nói xong Lạc Anh xem như chuyện gì cũng không có xảy ra đến gần bọn họ sau đó chạy thẳng tới cầu thang.

đoán đi, 1.4 PNN sẽ có hành động gì, hihi, vừa nãy đăng nhằm mục thảo luận hơn

1.3

Phạm Niệm Ngự đốt một điếu thuốc lá nhìn bóng lưng Lạc Anh biến mất, một đôi mị con mắt nửa hí, sau đó liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái, thanh âm lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ, hung ác lệ âm chỉ nói: "Ngày mai tới chỗ thư ký lấy tiền, hiện tại, rút".

Người phụ nữ vừa nghe, vội vàng quỳ trên mặt đất, thanh âm nức nở nói: "Niệm, em, làm gì sai rồi sao? Hay là mới vừa rồi phục vụ không tốt, em có thể sửa."

Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng cầm người phụ nữ, sau đó nửa hí mị con mắt, thanh âm lạnh lùng nói: "Ngoan, phụ nữ nghe lời, tôi sẽ tha thứ cho cô một lần, hiện tại mặc quần áo tử tế, biến, bằng không tiền cũng không có. Sao?"

Người phụ nữ thấy thế còn là muốn tiền, người đàn ông này mình không nắm giữ được, đứng lên liền chạy ra khỏi biệt thự. 89 Khóe miệng Phạm Niệm Ngự chứa đựng nụ cười đùa giỡn, híp một đôi mắt, nhìn cầu thang của quẹo, khóe miệng cười càng rõ hơn.

Đúng vậy, Lạc Anh chưa có trở về gian phòng, mà đang ở nơi khúc quanh, cô cắn chặt cánh môi, một đôi tay nhỏ bé nắm quyền, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như truyền thuyết, tự mình nghe, tận mắt nhìn thấy, cô hoàn toàn chết tâm rồi, cô - Lạc Anh đầu gì cũng là mình hậu, sẽ không vì người đàn ông chờ đợi như vậy. b Cho nên tất cả đến tối nay thôi, bọn họ chỉ là bạn bè.

Lạc Anh hít sâu một hơi sau đó xoay người rời đi. Phạm Niệm Ngự nghe bước chân nhẹ nhàng linh hoạt của cô, khóe miệng thoáng cười sâu hơn, từ nhỏ anh đã tiếp nhận các loại huấn luyện, làm sao sẽ không biết cô ở đó.

Sau khi trở lại phòng, phát hiện Dịch Hân đã ngủ, nhưng cô lại chưa chợp mắt được. 73 Đúng vậy, dạng đàn ông giống như anh làm sao có thể thuộc về một loại phụ nữ, không thực tế, nhưng từ nhỏ Lạc Anh muốn chính là loại tình yêu một lòng một dạ, nhất là khi nghe chuyện xưa của ba mẹ cùng chú thím, cô tin chắc có tình yêu chân thành hơn.

Lạc Anh, ngày mai trở về là mình, nhìn thấy anh có thể rất hữu nghị rất bình thường chào hỏi, không cần trốn tránh anh, bởi vì bọn họ là bạn tốt thanh mai trúc mã. Cho nên không cần bởi vì tình cảm khác phá hủy phần hữu nghị này. Nghĩ tới đây cô cũng từ từ buồn ngủ.

*

Ngày kế, sau khi cô tỉnh lại cũng không nhìn thấy Phạm Niệm Ngự, đến hiện tại đã là ba ngày rồi, hôm nay là ngày thứ hai cô đến công ty thực tập, chức vị Tổng giám đốc thiết kế. 1Bởi vì cô học chính là thiết kế.

Tuy ít tuổi, nhưng cô trải qua khảo nghiệm của thành viên ban giám đốc, cô mặc bộ đồ công sở đã xen hai màu đen trắng, áo sơ mi trắng trên người, quần đen bó sát, đem vóc người trở mã tốt của cô toàn bộ bày ra ngoài. d Đường cong hoàn mỹ, bụng bằng phẳng không có thịt thừa.

Lạc Anh ngồi ở trên ghế, bận rộn chết cô, ngày thứ nhất nhậm chức cũng đã giải quyết không ít chuyện phiền toái, may nhờ cô di truyền tế bào thông minh cùng buôn bán của ba mẹ. Kế tiếp còn có một vị khách hàng, là Trương đồng, cần hạng mục bán hoặc cho thuê nhà.

Lạc Anh đứng lên, soi vào gương nhìn một phen, tóc dài uốn thành mấy cái cuốn, tùy ý xỏa ra. Mặc dù có chút quyến rũ, nhưng không có biện pháp, cô ra ngoài chính là phải cần hình dáng thành thực. 10 Sau khi cảm thấy không có gì không ổn mới rời khỏi phòng làm việc, đi đến chỗ phòng ăn bọn họ ước hẹn trước, phòng ăn nhà họ Phạm.

Lạc Anh dừng xe trước một cao ốc đẹp mắt, vài chục năm không tới, biến hóa thật là lớn. Lớn mạnh hơn. Lạc Anh cầm túi xách đi về phía phòng ăn khách sạn. aa Có câu nói tới khéo không bằng đi đúng dịp.

Lạc Anh cầm thẻ khách quý đi về phía thang máy, đúng lúc nghe thanh âm truyền ra cách đó không xa.

"Niệm, sợi dây chuyền này em thật thích, anh đối với em thật tốt." Thanh âm quyến rũ nồng nịu của người phụ nữ truyền vào trong lỗ tai Lạc Anh, biểu hiện nhũ nhũ mày lại làm bộ như không nghe thấy.

"Tốt, tiểu yêu tinh, một hồi ở trên giường biểu hiện tốt một chút." Thanh âm khàn khàn kêu gọi của Phạm Niệm Ngự vang lên, phụ nữ đều dễ thu phục.

Hai người cứ đứng như vậy, Phạm Niệm Ngự căn bản là không có nhận ra, đầu Lạc Anh khẽ cúi thấp xuống, tóc dài căn bản che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Thang máy mở ra, hai người ôm nhau rời đi. Lạc Anh ngẩng đầu lên, nhìn bọn họ từ từ xoay người. e Một tích tắc.

Phạm Niệm Ngự ôm người phụ nữ trong ngực, xoay thân thể lại, nhắc con người lên nhìn người đối diện cũng chính là cô gái mới vừa rồi đứng bên cạnh thì anh hiển nhiên có một giây sửng sốt.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự sửng sốt một giây sau đó ưu nhã nện bước chân đi vào, nhìn Phạm Niệm Ngự, cười cười. Thanh âm thân nhiên nói: "Niệm Ngự, rất khéo, anh ở đây à."

Phạm Niệm Ngự nhìn cô cười chào hỏi cùng mình, lập tức hồi phục phong lưu phóng đãng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lạc Anh một chút. Khóe miệng khẽ gợn lên. Thanh âm khàn khàn vang lên ở bên trong thang máy.

"Lạc Anh, trùng hợp như thế? Tới chỗ anh có chuyện gì sao?"

Lạc Anh nhẹ nhàng vén tóc dài ra sau gương mặt, đem lỗ tai khéo léo đẹp đẽ lộ ra, sau đó ấn tầng lầu trong thang máy. Thanh âm nhàn nhạt mở miệng: "Ừ, có chút việc."

Người phụ nữ trong ngực Phạm Niệm Ngự có chút không vui, tay vòng trên cổ của anh. 5 Thanh âm có chút ghen tức nói: "Niệm, cô ấy là ai. Hai người quen nhau."

Phạm Niệm Ngự hung hăng hôn cái miệng nhỏ chưa chút của người phụ nữ. Trong giọng nói mang theo mùi vị cung chiều: "Ừ, em gái cùng nhau lớn lên."

Ánh mắt Lạc Anh chuyển động một phen, anh nói không sai, hiện tại cô rất rộng rãi. Lạc Anh nhìn người phụ nữ vui ở trong ngực Phạm Niệm Ngự thân nhiên nói: "Xin chào, Lạc Anh. Cô rất đẹp, ánh mắt Niệm Ngự rất cao."

Người phụ nữ nghe xong nâng lên khuôn mặt nhỏ cao ngạo nhìn Lạc Anh, sau đó rất tự tin nói: "Xin chào, tôi là phụ nữ của anh ấy."

Lạc Anh không nhịn được cười co giật khóe miệng, so với trước càng cường hãn, trực tiếp là phụ nữ của anh ấy. Lạc Anh gật đầu cười. f Lúc này điện thoại của cô vang lên. a Lạc Anh lấy điện thoại ra. 7 Thanh âm rất ngọt nói.

"A lô, Trương Đông, tôi đã đến, ở bên trong thang máy, được, như vậy, một lát gặp, được." Lạc Anh cúp điện thoại bỏ vào trong túi, sau đó liếc mắt nhìn chỉ số tiền trên thang máy. a5 Sau đó xoay người nhìn Phạm Niệm Ngự nói: "Hai người lên tầng mấy?"

"00" Người phụ nữ rất kiêu ngạo nói.

Lạc Anh thế nào cảm giác người phụ nữ này có chút hướng về phía mình, dĩ nhiên cô không sao cả, ngón tay tường tận nắm 00. b Lạc Anh cứ như vậy đứng ở một bên, hai tay nhỏ bé nắm túi của mình. Mặc đồ chuyên nghiệp. bChi có ba ngày, biến hóa nhiều như vậy, thiếu một điểm xấu hổ, ngượng ngùng, nhiều một chút tư vị người phụ nữ thành thực vì sự nghiệp. 7 Quần màu đen dán chặt đôi chân dài tu dưỡng vô cùng tốt, cái mông cũng ngạo nghễ ưỡn ra.

Khóe miệng Phạm Niệm Ngự vẫn treo nụ cười tà lười biếng, tầm mắt một mực ở trên người Lạc Anh, cô gái nhỏ này biến hóa rất lớn, chỉ nghe thái độ cô mới vừa rồi nói chuyện tiếp đó là thanh âm, cô đang đi ước hẹn sao? Ăn mặc thành ra như vậy. 1 Anh không biết cô bây giờ đã là Tổng giám đốc của Lạc thị rồi. 7 Cho là cô đi gặp đàn ông.

"Bảo bối, có muốn trước đi ăn một chút gì hay không, nếu không, anh lo em không còn hơi sức." Phạm Niệm Ngự nói rất mập mờ.

Khuôn mặt người phụ nữ đỏ lên, sau đó gật đầu nói: "Được, Niệm, chúng ta đi ăn cơm trước. 3 Chờ một chút mới có hơi sức."

Lạc Anh cảm giác rất vô lực, hai người kia xem cô như không khí sao? Thật là cường hãn. Phạm Niệm Ngự còn chưa tính, anh luôn luôn như thế, chỉ là phụ nữ? Trung Quốc không phải rất truyền thống sao? Cô khó tiếp thụ.

"Lạc tiểu thư, năm nay bao nhiêu tuổi, 25 sao?" Người phụ nữ hình như cố ý nói.

Lạc Anh nhìn cô ta cười nhạt một tiếng: "Thấy tôi giống 25 sao? Xem ra tôi rất thành công."

1.4

Mặt người phụ nữ kinh ngạc nhìn Lạc Anh, nói cô lớn tuổi thế nào thành ra như vậy. b8 Thật là không hiểu nổi.

Lạc Anh dĩ nhiên biết cô ta đang suy nghĩ gì, lần nữa mở miệng nói: "Hôm nay tôi khó được ăn mặc thành ra như vậy. de Rất thành thực sao?"

Phụ nữ nghe nói, mắt mở to nhìn Lạc Anh một vòng, không thể không nói da thịt cô thoát nhìn cũng chỉ là một cô gái nhỏ mềm mại như hoa anh đào. Lại thêm việc cô hóa trang. Nói thật, Lạc Anh ngu nhất chính là hóa trang.

Tóc của cô tản ra tư vị hoa anh đào, như người của cô, nhưng hôm nay xem ra thành thực quyến rũ hơn rất nhiều.

"Niệm, cô ấy nói có thật không?" Người phụ nữ nâng khuôn mặt nhỏ lên đáng vẻ không tin. a Lạc Anh chỉ cảm thấy trên đầu có một con quạ bay qua. Bất đắc dĩ, cực kỳ bất đắc dĩ.

Phạm Niệm Ngự liếc Lạc Anh một cái, dĩ nhiên thấy vẻ mặt bất đắc dĩ trên mặt cô. a Môi mỏng khẽ gọi dán chặt ở lỗ tai người phụ nữ, thanh âm đầu độc mập mờ nói: "Cô ấy nhỏ hơn anh năm tuổi."

Lúc này người phụ nữ mới thật sự tin tưởng, nhưng khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, thân thể cũng mềm nhũn. Lạc Anh mất lạnh liếc một cái sau đó nhìn máy theo dõi, người đối diện sẽ phải nhìn thấy tình huống thế nào, cô tự giác dựa vào phía sau, cô cũng không muốn làm cho người ta hiểu lầm. Cũng không muốn gặp phải ngọn sóng gió nào, lần này cô trở về nước là bí mật. 4 Cũng không thể gặp phải sóng to gió lớn gì.

Phạm Niệm Ngự nhìn rõ ràng tâm tư cô, trên trán tản ra khí lạnh. Chỉ là Lạc Anh quá chuyên tâm căn bản không có chú ý tới.

Dinh

Thang máy mở ra. Lạc Anh vội vã liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự sau đó nói: "Niệm Ngự, nhớ giúp em hỏi thăm Dịch Hân, em có việc, đi trước, liên lạc điện thoại." Nói qua rồi khỏi thang máy, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc hợp đồng đi về nghỉ.

Phạm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh vội vã rồi đi, một đôi con ngươi lãnh mị khóa chặt, môi mỏng mím. 5Không nhìn ra vẻ mặt anh giờ phút này, nhưng anh hiểu rõ, khẳng định biết anh đang tức giận, đang tức giận. 3 Tay ngang hông người phụ nữ càng tăng thêm mấy phần sức lực. Người phụ nữ đau, duyên dáng kêu to ra tiếng.

"A, Niệm, anh làm em đau." Người phụ nữ bất mãn kêu to duyên dáng.

Con ngươi lãnh mị có tính cảnh cáo của Phạm Niệm Ngự nhìn lướt qua người phụ nữ, người phụ nữ an tĩnh lại. Phạm Niệm Ngự ôm cô ta sai bước đi ra thang máy, đi về phía phòng ăn, đúng lúc nhìn thấy Lạc Anh ngồi ở một vị trí, gương mặt mỉm cười, hình như nói chuyện gì, đáng vẻ tự tin. Thình thoảng còn len lén lấy tay nắm khuôn mặt, ngượng ngùng cười. Phạm Niệm Ngự nhìn, đáy mắt một mảnh sương mù, xem ra cô gái kia quên trước kia mình bảo, cô là Lạc Anh, chỉ là phụ nữ của Phạm Niệm Ngự. Nhanh như vậy liền quên, làm sao có thể bỏ qua cho em. c Em, phải tiếp nhận trừng phạt vì quên anh.

Lạc Anh nhìn người trước mắt mình phải gọi một tiếng chú, nhưng tính tình còn rất trẻ, nói chuyện rất hài hước, mấy lần Lạc Anh cũng không nhịn được cười ra tiếng.

"Chú Trương, tính tình chú thật trẻ tuổi." Lạc Anh uống một hớp cà phê cười nói. Nụ cười của Lạc Anh có sức cuốn hút, làm cho người ta nhìn cũng rất quen thuộc và thoải mái, sẽ quên một chút chuyện tình không vui.

"Ha, lớn tuổi, muốn sống vui vẻ, Lạc Anh, tuổi còn trẻ bản lĩnh cũng không nhỏ, cố gắng lên. Chúng ta ký hợp đồng đi" Trương Đồng nói qua sau đó lấy bút ra liền viết tên lên. Trên mẫu giấy có tên của mình.

Lạc Anh đứng lên sau đó cùng chú bắt tay một cái, hướng Phạm Niệm Ngự rõ ràng nhìn ra là một người đàn ông mặc âu phục. Chỉ nhìn thấy tay áo.

"Như vậy, chú, cháu đi về trước ạ." Lạc Anh đứng lên cười nói.

"Trở về đi thôi, chú cũng phải về chơi với cháu gái."

Lạc Anh hướng chú cười một tiếng, sau đó khẽ gật đầu liền cầm hợp đồng lên rồi rời khỏi chỗ ngồi, hiện tại cô muốn về công ty nằm trong phòng nghỉ của mình ngủ một giấc.

Lạc Anh đem tập văn kiện đặt trước ngực, sau đó cầm hợp đồng nhấc thang máy. Lạc Anh mới vừa bước vào một bước, mắt thấy cửa sắp đóng lại, một bàn tay cứng rắn chặn lại.

Gương mặt Lạc Anh kinh ngạc nhìn vẻ mặt tức giận của Phạm Niệm Ngự, anh thế nào? Người nào lại chọc anh, không đúng, cho dù có người chọc anh, anh dễ dàng bỏ qua cho người ta ư. Thế nào tức giận như vậy. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự sai bước tiến vào từ từ đi về phía mình, cô khẩn trương lui về phía sau, cho đến khi không đường có thể lui, sau lưng dán vào thang máy cứng. Minh dường như không trừu chọc anh, cô nuốt nước miếng một cái sau đó thử hỏi: "Niệm Ngự, anh, anh, anh thế nào? Không có sao chứ." Lạc Anh nhìn thấy bộ dáng này của anh thật đáng sợ, khi còn bé nhớ có một bé trai khi để cô, anh giẫm chân xuống ngón tay bé trai đó, đối với Phạm Niệm Ngự phúc hắc, Lạc Anh đã gặp một lần.

Phạm Niệm Ngự thẳng hướng Lạc Anh, khi thân thể của hai người không có khe hở. 4 Anh khoi cầm Lạc Anh lên, một đôi mắt chim ưng lãnh mị nửa hí, tản ra ánh mắt nguy hiểm. Tập trung vào khuôn mặt nhỏ mới vừa rồi cười rất vui mừng của Lạc Anh.

"Em đi gặp ai." Phạm Niệm Ngự khởi động môi mỏng khẽ gọi, thanh âm có trầm thấp tức giận. Biết anh giảm thấp giọng nói của mình, mới có tiếng động như vậy, nghe vào cực kỳ mỉa mai.

Lạc Anh bị anh chất vấn, cô giống như hiểu được cái gì? Khuôn mặt nhỏ càng đỏ, tư thế mập mờ như vậy khiến cô rất không tự nhiên, lại càng không thích ứng, nhất là mới vừa ôm qua người phụ nữ khác, trên người còn mang theo mùi thơm gay mũi, khiến Lạc Anh không nhịn được chau chặt đôi mày thanh tú.

"Niệm Ngự, anh buông em ra trước." Mặc dù cô rất tức giận, nhưng vẫn cảm thấy nói ra thì tốt hơn, quan hệ của bọn họ cũng không bình thường.

"Nói, tìm ai." Phàm Niệm Ngự bị vẻ mặt chán ghét của cô kích thích. Thanh âm lạnh lẽo mấy phần so với vừa rồi.

Lạc Anh chỉ đành chịu, nói qua. c "Trương Đồng."

Nghe vậy, lông mày Phàm Niệm Ngự gât gât, trông mắt lúc này mới nhìn thấy gì đó trên tay cô, đoạt lấy. Lạc Anh vội vàng nói: "Anh không thể nhìn."

Phàm Niệm Ngự nắm cả thân thể Lạc Anh một lần đảo hợp đồng, cuối cùng rơi vào tờ cuối cùng.

(Tổng giám đốc công ty vật liệu Thiên Hồng: Trương Tôn Cường. Tổng giám đốc Lạc thị: Lạc Anh.)

Sau khi Phàm Niệm Ngự xem xong tuần lông mày khẽ cau lại hạ xuống, sau đó kéo Lạc Anh qua nhìn bảng hiệu trước ngực cô, Tổng giám đốc, Lạc Anh.

Lạc Anh nhìn anh, đoạt lấy hợp đồng, khẽ cau mày nói: "Anh không giải thích được. 5 Xem ra, anh rất rảnh rỗi, cũng biết cùng phụ nữ lâu lông."

"Công ty nhà em."

Lạc Anh liếc anh một cái. Sau đó sắp xếp hợp đồng tốt, nói: "Nói nhảm, nhìn thấy còn hỏi." Trên thế giới, cũng chỉ có mình Lạc Anh dám nói như vậy với anh.

Phàm Niệm Ngự mím chặt môi mỏng, nhìn Lạc Anh sau đó nắm eo của cô, liền hôn môi mềm giống như cánh hoa anh đào. 7 Tay Phàm Niệm Ngự vẫn cố định đỉnh đầu cô, một cái tay khác nắm eo cô, để cho cô không thể động đậy.

Lạc Anh mở to hai mắt nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, giờ khắc này, mặc dù nói trước kia thường bị Tiểu Niệm Ngự hôn, nhưng sau khi trưởng thành vẫn là lần đầu tiên, có loại cảm giác kỳ quái.

"Ừm ừm" Lạc Anh bị anh hôn, phát ra thanh âm nhỏ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Ngoại truyện 26: (Ba bạt tai) {ngược}

Lạc Anh hoàn toàn bối rối, thân thể có loại cảm giác chạm điện. Một đôi mắt hạnh mở thật to, mặc cho Phàm Niệm Ngự làm xằng làm bậy. Trong lòng mắt Lạc Anh phản ánh ra ngoài là gương mặt tuần tú của Phàm Niệm Ngự, con mắt hẹp dài, lông mi thật dài, so với con gái còn dài hơn. Cảm giác chạm điện biến mất, thay thế chính là một loại cảm giác hít thở không thông.

Phàm Niệm Ngự lười biếng mở một đôi mắt tà tử mị hoặc nhìn Lạc Anh ngây ngẩn, cảm thấy cô căn bản cũng không có hô hấp, một đôi môi anh đào mím thật chặt. Điều này làm cho Phàm Niệm Ngự có chút hưng phấn, cô gái này hàng năm bay đi, anh dĩ nhiên biết trước kia cô chưa từng chính thức hôn qua, không thể nói là nụ hôn đầu, bởi vì nụ hôn đầu đã sớm cho mình rồi.

Phàm Niệm Ngự cảm giác Lạc Anh đã hoàn toàn không thể hít thở, lúc này mới vô cùng miễn cưỡng rời khỏi cánh môi anh đào thơm mềm. Để cho cô hô hấp. a Bởi vì cô căn bản cũng không hiểu hôn tiếp như thế nào, sẽ không lấy hơi.

Lạc Anh được giải phóng vội vàng lui về phía sau một bước, từng ngum từng ngum thở hổn hển, lúc này mới phản ứng được hai người mới vừa rồi làm cái gì? Tại sao anh có thể? Bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè, không phải sao? Lạc Anh hung hăng lau chùi môi của mình, mãi cho đến khi hơi ừng hòng sưng đỏ, lúc này mới bỏ qua cho môi anh đào của mình.

Nhưng hành động này lại chọc giận Phàm Niệm Ngự bên cạnh vẫn còn đang hưởng thụ, gương mặt anh u ám, nhìn đáng vẻ Lạc Anh chán ghét lau hơi thở của mình. 76 Cứ như vậy không muốn cho mình hôn.

Lạc Anh ngẩng đầu lên căm tức nhìn Phàm Niệm Ngự. a Thanh âm có chút nghẹn ngào nổi giận nói: "Phàm Niệm Ngự, anh thật là quá đáng." Nói qua thang máy đã mở ra. Cô nhìn cũng không nhìn Phàm Niệm Ngự một cái liền che khuôn mặt nhỏ chạy ra ngoài.

Phàm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt cô khóc, sững sốt, mới vừa rồi anh nhìn thấy viên nước mắt trong suốt trong đôi mắt đẹp kia. Nhìn bóng lưng che khuôn mặt nhỏ chạy trốn chết anh hiển nhiên ngây ngẩn cả người. c Không biết rốt cuộc tại sao cô khóc?

Anh phiền não nắm tóc, từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy cô rơi nước mắt, mặc dù nhỏ đã hung cô, nhưng cô vừa khóc, anh chính là hoàn toàn không có cách nào rồi. Bây giờ mặc dù trưởng thành, anh vẫn trước sau sợ cô chảy nước mắt.

Lạc Anh chạy ra khách sạn, ngồi ở trong xe của mình, nước mắt liền rơi xuống. Giống như tuyệt vọng, căn bản không thắng được công tắc. 9 Lạc Anh che khuôn mặt nhỏ của mình, nước mắt từ trong hốc mắt ra ngoài.

"Tiểu Niệm, tại sao anh đối xử với em như vậy, biết rõ em yêu anh, tại sao anh đối xử với em như vậy. 4 Nhục nhĩ em như vậy. 9 Vừa cùng một người phụ nữ khác thân thiết, còn như vậy với em. Trước kia không phải anh rất thương em sao? Cuối cùng tại sao? Huhu" Lạc Anh vô lực gục trên tay lái, đau lòng khóc.

Tại sao? Lần này cô trở về, là vì cái gì? Có phải không nên trở lại hay không, tận mắt nhìn thấy anh và cô gái khác lên giường, anh thay đổi, thật sự thay đổi. 7 Tiểu Niệm, anh không phải là Tiểu Niệm trước kia rồi.

Lạc Anh khóc nửa ngày, cuối cùng ngẩng đầu lên, lau nước mắt, sau đó nổ máy xe nghênh ngang rời đi. Lạc Anh vừa lái xe vừa hồi tưởng nụ hôn kia, đùa giỡn trên mặt anh. Cô tức giận.

Cô trở lại phòng làm việc, ngồi vào vị trí, ngẩng đầu lên, cô thật mệt mỏi, sinh ra ở gia đình như vậy. eb Cô sẽ phải đảm đương trách nhiệm nặng nề.

Linh linh, Lạc Anh vô lực cầm điện thoại lên.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc cùng phu nhân tới." Trong điện thoại thanh âm thư ký truyền tới.

"Tốt, biết." Lạc Anh nói nghe hết sức mệt mỏi. 26 Thật hoài niệm cuộc sống ở trường học trước kia.

Cửa bị đẩy ra, Lạc Trạch ôm lấy Giang Lệ Lệ đi tới. Lạc Anh mở mắt, cô thật sự không còn hơi sức, cho nên chỉ nhàn nhạt nói một câu.

"Cha, mẹ, vì sao hai người lại tới." Lạc Anh cầm điện thoại lên hỏi cha mẹ của mình.

"Thư ký Lâm, bùng hai tách cà phê vào." Nói xong cũng cúp điện thoại. 6 Đứng lên đi qua bàn làm việc. bĐi tới trước sofa ngồi xuống.

Giang Lệ Lệ nhìn bộ dạng Lạc Anh, cánh môi sưng đỏ cùng ánh mắt sưng đỏ, nhìn một cái cũng biết xảy ra chuyện gì. Giang Lệ Lệ chọc chọc Lạc Trạch, Lạc Trạch cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Giang Lệ Lệ đau lòng cầm tay nhỏ bé của Lạc Anh, gương mặt đau lòng.

"Lạc Anh, con và Niệm Ngự không thích hợp, mẹ nghĩ con nên buông tha thôi."

Lạc Anh sững sốt, thế mới biết, bây giờ khẳng định mình rất nhếch nhác, cô hướng về phía mẹ mình cười nhạt một tiếng.

"Dạ, con biết rõ, con không giống như những phụ nữ kia của anh ấy, lại nói con căn bản không có ôm bất kỳ hi vọng, chỉ là vài chục năm tình hữu nghị." Lạc Anh nói qua sắc mặt liền âm trầm.

Lạc Trạch nhìn Lạc Anh, sau đó thanh âm nhàn nhạt mở miệng: "Lạc Anh, ba giới thiệu cho con mấy thiếu gia thật tốt, ngày nào đó con đi xem một chút."

Lạc Anh kinh ngạc nhìn cha của mình. 4e "Cha, cha làm gì đấy? Nói cái gì đó? Con mới mười chín. 5 Không muốn yêu đương sớm như vậy."

Giang Lệ Lệ cũng là gương mặt nghi vấn, cô không biết chồng mình làm sao lại đột nhiên nói như vậy. Lạc Trạch nhìn Lạc Anh gạt gạt tuần lông mày sắc bén.

"Nghe lời, ngày mai chuẩn bị gặp bọn họ, coi trọng ai thì nói với cha, không xem trúng, vẫn phải có ý. Cứ như vậy, mệt thì nghỉ ngơi đi." Nói qua liền nắm tay Giang Lệ Lệ rời khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi phòng làm việc, lúc này Giang Lệ Lệ mới hỏi ra lời. "Ông xã, anh có ý gì, Lạc Anh của chúng ta còn nhỏ, em không cho phép anh dùng phương thức kết thân."

Lạc Trạch ngắt khuôn mặt nhỏ của Giang Lệ Lệ sau đó gương mặt cứng chiều: "Sẽ không, anh dĩ nhiên có chỗ dùng, em ấy, cũng đừng quan tâm."

Giang Lệ Lệ liếc anh một cái, nhưng vẫn lo lắng cho con gái cô.

Lạc Anh nhìn cha mẹ rời đi, thật là im lặng, nhỏ như vậy, lại phải xem mắt, chuyện tình cầu huyết như vậy. Thật đúng là sẽ xảy ra. Thôi, cứ xem đi, ngộ nhờ có người mình thích, Lạc Anh, bây giờ may nhất định phải quên mất cái người đàn ông vong ân phụ nghĩa, coi như anh trở lại cầu xin may, may cũng không thể động lòng. 3b Anh rất bản rồi.

Lạc Anh tỉnh lại lần nữa, sau đó trở về chỗ ngồi, bắt đầu xử lý công việc, cô rốt cuộc hiểu rõ tại sao ba mẹ muốn đưa cô xuất ngoại, chính là vì có thể trở về sớm chút tiếp nhận công ty trong nhà. Cái gọi là đừng quan tâm chăm sóc. Mặc dù cô là một nữ sinh, nhưng cô nhất định sẽ đem Lạc thị, gòn gòn ngăn nắp.

Trong lúc nhất thời, Phàm Niệm Ngự ngồi ở trong một gian phòng bao trong Đế Vương, mấy thiếu gia ngồi bên trong coi như cao giá, có hai người là bạn thân của Phàm Niệm Ngự. Một vị tên, Lãnh Thiên, một vị tên Bạc Dục.

"Ui, người nào chọc Niệm thiếu của chúng ta tức giận, vừa mới tiến đến liền mặt đen thui, người khác nợ cậu tiền à. 3c Vậy cũng không cần cho chúng

tôi xem mặt thôi. Cậu thấy đúng không, Dục" Nói chuyện đương nhiên là Lãnh Thiên rồi, công tử trời sinh hoa hoa, tính tình kẻ dở hơi kiểu sáng sủa.

Bạc Dục cho Lãnh Thiên một cái mắt lạnh, ý là (Nếu cậu muốn chết, xin đừng liên lụy tôi.) Bạc Dục tính tình kiểu lạnh lùng. Kiểu suy tư.

Quả nhiên, Phàm Niệm Ngự quét hai người một cái, rốt cuộc anh đang giận cái gì? Vừa nghĩ tới cô gái nhỏ kia thế nhưng ghét bỏ nụ hôn của mình, anh cũng không thể bóp chết cô. 4 Phải biết có bao nhiêu thiếu nữ đang chờ được làm hạnh hay không. Cô thế nhưng khinh thường nụ hôn của bản thiếu.

Thanh âm ly rượu bề tan tành.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dục liếc nhìn đối phương, cuối cùng đem tầm mắt khóa ở trên người Phàm Niệm Ngự, có thể làm cho anh tức giận như vậy nhất định là người khác.

Phàm Niệm Ngự nghĩ tới liền đem ly rượu trong tay đập bể, rượu đỏ tươi kết hợp máu tươi chảy ra. Lãnh Thiên nhìn, mặt lông mày anh đều chau không hạ xuống, lông mày đảo hoa cau lại.

"Niệm, không có ai nợ tiền thật chứ, tại sao một bộ mặt âm chí như vậy." Lãnh Thiên nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Phàm Niệm Ngự càng ngày càng u ám, anh biết chuyện có chút không đúng.

Phàm Niệm Ngự kéo phụ nữ bên cạnh qua, tháo váy người phụ nữ, đem tay mình ghim vào. b9 Nhíu mày.

"Thiếu? Cô ấy thiếu tôi một người vợ." Phàm Niệm Ngự lạnh nhạt nói. 4b Một đôi tay mang máu hung hăng vuốt ve trước ngực người phụ nữ, rước lấy thanh yêu kiều của người phụ nữ.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dục nghe vậy liếc nhìn đối phương, bà xã?

Lãnh Thiên nhìn mặt Phàm Niệm Ngự chí cực, Tu La bình thường biến thành Satan.

"Niệm, bà xã? Không phải cậu bởi vì phụ nữ mà tức thành bộ dáng như vậy chứ?" Lãnh Thiên thử hỏi, đổi lấy một bình rượu từ Phàm Niệm Ngự, may Lãnh Thiên tránh thoát, Lãnh Thiên cũng hít một hơi. 4 Nhìn Bạc Dục một bên không có vẻ mặt.

Lãnh Thiên lại gần Bạc Dục nhỏ giọng nói: "Thật đúng là phụ nữ à? Vậy người phụ nữ này không tầm thường, có muốn gặp một lần hay không?"

Bạc Dục chán ghét đẩy Lãnh Thiên ra, lạnh lùng liếc anh một cái, thanh âm châm chọc nói: "Muốn chết cứ việc nói thẳng, đừng lòi kéo tôi."

Lãnh Thiên bịt bịt miệng, nhìn Phàm Niệm Ngự đang cùng phụ nữ làm loạn, thứ người giống như cậu ấy, sẽ có tình sao? Nếu như có, tôi thật muốn nhìn một chút rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Ngày hôm sau, Lạc Anh mặc một bộ váy hồng phấn, một đầu tóc quần tùy ý xõa ra, một đôi giày cao gót màu hồng. Thật không biết tại sao mẹ phải mua cho cô loại y phục này. Lạc Anh thoa son nước, sau đó đi ra khỏi biệt thự, lái xe chuẩn bị đến phòng ăn gặp mặt người đàn ông kia. e Tên gì mà Lãnh Thiên. Chỉ là tại sao lại là phòng ăn của Phàm Niệm Ngự.

"Cái gì? Xem mắt? Thiên, tôi thấy mẹ cậu muốn bông cháu rồi." Bạc Dục nghe nói nhàn nhạt cười cười. Nhìn về mặt Lãnh Thiên uất ức.

Ngược lại Phàm Niệm Ngự không có hứng thú gì, chỉ lo cùng phụ nữ bên cạnh **. Lãnh Thiên chau mày lại, sau đó thanh âm rất bất đắc dĩ nói.

"Đúng vậy, người này Niệm cũng biết. a Tôi không chọc nổi." Lãnh Thiên liếc Phàm Niệm Ngự một cái, uất ức nói.

Nghe nói, Phàm Niệm Ngự một bên không có việc gì bỗng nhìn Lãnh Thiên. eb Khởi động môi mòng khêu gợi của anh.

"Tôi biết?"

Lãnh Thiên miễn cưỡng nhìn Phàm Niệm Ngự sau đó nói: "Thiên kim Lạc thị, đại tiểu thư Lạc Anh."

Thông báo nhỏ: phần này mình làm mình, tốc độ cứ như hiện tại, /ngày, rảnh sẽ đăng thêm

2.2

Hô ~~~ từng trận gió lạnh lèo thổi qua. 9b Lãnh Thiên vốn ịu xù, lập tức có tinh thần, rung mình một cái. Tìm kiếm nơi phát ra gió lạnh.

Quả nhiên, sau khi Lãnh Thiên nói xong, mặt Phàm Niệm Ngự lười biếng mị hoặc trong nháy mắt âm chí. ea Hơn nữa còn tản ra tín hiệu cực kỳ nguy hiểm. 50 Thân thể Lãnh Thiên run lên, nhìn Bạc Dục, mà Bạc Dục cũng chỉ nhún nhún vai, nói anh không biết.

Hôm nay Lãnh Thiên cố ý tìm hai bia đỡ đạn, nói là xin bọn họ ăn cơm, thì ra là có chuyện như vậy, chỉ là Bạc Dục ngược lại không có hứng thú gì. Xem ra còn phải là Phàm Niệm Ngự bắt được.

Phàm Niệm Ngự dùng một đôi mắt chim ưng sắc bén quét về phía Lãnh Thiên, thanh âm hung ác lệ âm chí nói: "Váy cậu, nghĩ như thế nào?"

Lãnh Thiên không biết Phàm Niệm Ngự đột nhiên như thế, anh nuốt nước miếng một cái, sau đó như nói thật: "Nếu như là mỹ nhân liền nhìn khắp nơi,

nếu như không đẹp mắt, liền gây phiền toái hai vị tiếp thu một chút. Hắc hắc." Lãnh Thiên nói xong cũng nghe thấy một hồi tiếng giày cao gót.

"Tối rồi, các cậu chú ý nhìn nhé." Lãnh Thiên nói.

Lạc Anh nhìn bảng số trên bàn một cái sau đó đi tới, nhìn Lãnh Thiên, bởi vì Bạc Dực cùng Phàm Niệm Ngự đưa lưng về phía cô ngồi, cho nên cô không nhìn thấy.

"Xin hỏi là Lãnh Thiên, Lãnh tiên sinh sao?" Lạc Anh dùng thanh âm ngọt ngào đã động lòng của Lãnh Thiên, Lãnh Thiên nhìn Lạc Anh, một đôi mắt cũng đăm đăm. Nhưng lại không có chú ý hơi thở nguy hiểm truyền tới từ đối diện.

Lãnh Thiên vội vàng đứng lên đi về phía cô, sau đó rất lịch sự vươn tay.

"Chào cô, Lạc Anh, Lạc tiểu thư, tôi là Lãnh Thiên, mời ngồi."

Lạc Anh giống như không bài xích đối với anh, cho nên cầm bàn tay to của anh, tùy anh kéo mình tới ngồi xuống.

Lãnh Thiên liếc Lãnh Thần đối diện một cái sau đó xin lỗi giới thiệu: "Lạc tiểu thư, đây là bạn của tôi, Bạc Dực, còn có Phàm Niệm Ngự."

Khuôn mặt nhỏ của Lạc Anh trong nháy mắt trở nên có chút khó coi, cũng có chút trắng bệch, đây là tình huống gì, tại sao anh lại ở chỗ này. Làm thế nào? Tinh táo, tinh táo.

Lạc Anh rất tao nhã xoay người sau đó nhìn Phàm Niệm Ngự, kéo ra nụ cười nhạt.

"Niệm Ngự, anh cũng ở đây à, rất khéo."

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, tuấn lãng mày gât gât. 4 "Rất khéo"

Lạc Anh cười cười xấu hổ, thế nào đi đâu cũng có thể gặp anh.

Lãnh Thiên biết hai nhà bọn họ là thế giao, cho nên cũng không còn chú ý cùng kinh ngạc. 97 Chính là mặt ái mộ nhìn Lạc Anh, da mềm mại, cánh môi hồng hào, giống như là hoa anh đào Guingamp nở rộ, hoa thơm cỏ lạ xinh đẹp.

"Đi thôi, Lạc tiểu thư, không ngại tôi tìm bạn chứ." Lãnh Thiên rất lịch sự vì Lạc Anh kéo cái ghế ra. Ý bảo Lạc Anh ngồi xuống.

Lạc Anh lúng túng cười nhẹ một tiếng, cô không có xem mắt qua, nhìn thấy trong ngực hai người đối diện ôm phụ nữ, mình bị nhìn như một con ngựa lớn, cô không phải người ngu, anh thế nhưng hứng thú với vẻ đẹp của mình, cô cứ việc nói thẳng thôi. Dù sao còn có rất nhiều người không thấy đây.

Lạc Anh ngồi xuống, căn bản cũng không dám nhìn chăm chú phía trước, cô biết giờ phút này anh nhất định đang chăm chú nhìn cô, Bạc Dực một bên, đã sớm phát hiện không bình thường, đều nói nhà họ Phàm thế giao đổi lại nhà họ Lạc, quan hệ hai người khẳng định không đơn giản, Bạc Dực liếc mắt Lãnh Thiên đảo hoa một cái, vẫn là tự cầu nhiều phúc thôi. Thật không mất nhìn thần. 5 Từ khi cái tên Lạc Anh xuất hiện, người đàn ông bên cạnh anh cũng đã tản ra hơi thở nguy hiểm âm chỉ.

Phàm Niệm Ngự ôm phụ nữ trong ngực, một đôi mắt chim ưng vẫn nhìn Lạc Anh, cô gái 18 thay đổi lớn, hôm nay vừa nhìn, cô thật là càng ngày càng đẹp. f Lần đó ở nhà nhìn thấy cô, cho là cô còn là cô gái nhỏ xấu hổ, thời gian có thể thay đổi đồ vật.

Lạc Anh khẽ nghiêng người nhìn gương mặt Lãnh Thiên cười, cô nhẹ nhàng nói: "Lãnh công tử, tôi nghĩ chúng ta không thích hợp."

Lãnh Thiên gương mặt tươi cười, tất cả đều cứng ngắc. a Nhưng anh còn rất lịch sự nhìn Lạc Anh, nhẹ giọng hỏi: "Lạc tiểu thư, chúng tôi còn chưa có làm cái gì? Làm sao cô biết không thích hợp."

Lạc Anh nghe nói, đôi mày thanh tú nhăn nhăn sau đó nhìn Lãnh Thiên, thực giả bộ. Cô không chút khách khí mở miệng.

"Lãnh công tử, anh tìm bạn, không phải vì trốn tránh xem mắt sao? Tôi sẽ không làm khó anh, kể tiếp tôi còn muốn gặp rất nhiều người." Lạc Anh thừa nhận, một câu nói cuối cùng của cô là cố ý.

Lãnh Thiên nghe nói, cười cười xin lỗi, lúc ban đầu anh là có ý này, nhưng nhìn thấy người thì anh không phải là ý đó rồi.

"Ách, Lạc tiểu thư, tôi thừa nhận, mới bắt đầu đó là ý tứ đó. Nhưng sau khi nhìn thấy người tôi thay đổi chủ ý."

Lạc Anh nghe nói có chút tức giận. 3 "Thay đổi chủ ý? Tôi là con gái một Lạc thị, lúc nào thì đến phiên người khác tới thay đổi chủ ý đối với tôi. 4 Anh không có cơ hội rồi. Ngại quá, xin lỗi không tiếp được." Lạc Anh nói xong cũng đứng lên rời chỗ ngồi, không chút lưu tình. Loại đàn ông trông mặt mà bắt hình dong, cô khinh thường.

Mặt Lãnh Thiên cũng tối, vẫn là lần đầu tiên có người cự tuyệt anh, lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị cự tuyệt. Anh hiển nhiên có chút không nhịn được. Vô cùng tức giận uống cạn rượu trong cốc.

"Mẹ kiếp, phụ nữ gì thế, bề ngoài nhìn rất dịu dàng nhỏ yếu, thế nào nội tâm mạnh mẽ như vậy. Dựa vào chi" Lãnh Thiên uống xong dựa vào trên ghế sofa, kim nén bức bối. Hoàn toàn không để mắt đến vẻ mặt Phàm Niệm Ngự giờ phút này.

Bạc Dực liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự cuối cùng yên lặng cầm ly rượu lên uống, lúc này còn chưa phải nói lời nói tốt, bởi vì giờ khắc này sau khi Phạm Niệm Ngự nghe cô gái nói xong còn có rất nhiều người muốn gặp, mặt liền đen tối không thể hình dung, ngay cả anh ngồi ở bên cạnh, cũng bị ảnh hưởng.

Phụ nữ trong ngực Phạm Niệm Ngự quả thật đang phát run, biết người đàn ông này chọc không được, chỉ có thể giả bộ thuận theo. Người đàn ông này khí thế thật sự là quá lớn. Trên người tản ra hơi thở nguy hiểm lạnh lẽo, khiến mồ hôi người phụ nữ chảy ròng ròng.

*

Lạc Anh đi tới phòng vệ sinh, cô lấy điện thoại ra, hiện tại cô vô cùng tức giận, cô nhanh chóng gọi ra ngoài. 4 Rất nhanh bên kia liền tiếp thông.

"Này, cha, cha sắp xếp cho con người gì thế, có thể bình thường một chút hay không, không cần Phú Nhị Đại, bình thường cũng được, những người này cũng không bình thường, xem mắt còn mang theo bạn, mang theo người, cha cũng nghĩ không đến." Lạc Anh không đợi đôi phương nói chuyện, liền dừng lại rằng rắc nói một đồng lớn.

"Vậy sao? Người sau xem sao?" Thanh âm Lạc Trạch khàn khàn trầm thấp ở bên kia nói.

Lạc Anh hít thật sâu một hơi rất chừng chặc hỏi một câu. "Kế tiếp? Còn có mấy người cần con gặp?"

"Bây."

"Bây?" Lạc Anh đề cao thanh âm c Cô bắt đầu đi.

"Cha, con không ăn lương thực của cha, cha không phải gấp gấp đem con đây ra ngoài chứ?" Lạc Anh im lặng triệt để rồi, một cô gái nhỏ như cô phải đi xem mắt. Con gái một Lạc thị lại phải xem mắt. de Bí ai sao? Bí ai.

Lạc Anh còn chưa nói hết, Lạc Trạch cũng đã cúp điện thoại. Lạc Anh a lô nửa ngày, tức giận đưa nước hắt trong tay hướng gương. Lạc Anh ngẩng đầu nhìn trong kính, mặc dù rất không rõ ràng, nhưng có thể nhìn thấy một người dựa vào cửa. 8e Trong lòng Lạc Anh cả kinh. cd Liền vội vàng xoay người.

"Niệm Ngự? Nơi này là toilet nữ." Lạc Anh dĩ nhiên sẽ không ngờ đến mức cho rằng anh đi nhầm toilet.

Phạm Niệm Ngự lười biếng dựa vào trên cửa, lời nói mới rồi toàn bộ nghe vào. Anh đứng lên, đụng một tiếng liền đóng cửa. Một đôi con người lãnh mị khóa thật chặt Lạc Anh hôm nay điểm lệ như vậy. Lại còn thoa son nước.

Lạc Anh bị một tiếng âm kia làm giật mình, nhìn Phạm Niệm Ngự biến đổi mặt, mình như thế nào chọc tới anh. Lạc Anh uốn ngực nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Niệm, Niệm Ngự, anh có chuyện nói với em? Bằng không chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói đi, hoặc là ngày nào đó tụ họp, bây giờ em còn có một ít chuyện. b Phải rồi đi trước." Lạc Anh có chút khàn trương mà nói. 3 Bởi vì mặt Phạm Niệm Ngự âm chỉ đã lạnh lùng tới cực điểm, Lạc Anh biết anh đang tức giận, nhưng đến tột cùng là đang giận cái gì.

Phạm Niệm Ngự tiến tới gần cô, Lạc Anh đứng ở trước bồn rửa tay không có đường lui, chỉ càng ngày càng đi vào bên trong. Mắt thấy Phạm Niệm Ngự muốn tới gần mình rồi, cô không thể nhịn được nữa. Nhìn anh nói.

"Tiểu Niệm, chúng ta nói rõ đi, anh muốn như thế nào? Tức cái gì, từ khi trở lại đến bây giờ, anh không để ý em, em cũng không nói cái gì, dù sao trường thành, nam nữ khác nhau, em biết rõ, nhưng anh muốn làm cái gì, em không trêu chọc anh. Thế nào như vậy đối với em, đầu gì chúng ta cũng cùng nhau lớn lên."

Lạc Anh nhìn người đàn ông đang tới bên cạnh mình nói, giữa hai người chỉ cách nhau mười phân. Lạc Anh đi một đôi giày cao gót, cho nên không đến nỗi rất thấp, khẽ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ kia. Thật không biết người đàn ông này đáng đáp thế nào. 0 Như vậy sẽ mị hoặc phụ nữ.

Phạm Niệm Ngự nghe Lạc Anh nói những lời này, một đôi con mắt nguyên bản là nửa hí lại mị chặt mấy phần. 0 Lạc Anh thế nào không thấy động tác nhỏ này của anh, xem ra hiểu rất rõ một người, không phải chuyện tốt.

Phạm Niệm Ngự khơi cảm mềm mại của Lạc Anh, khẽ cúi người, cùng cô nhìn nhau. 8 Quan sát một phen, khóe miệng khẽ gợn lên độ cong tà tử. 7e Mùi thuốc lá bạc hà nhàn nhạt đánh về phía hơi thở của cô.

"Tiểu Niệm? Em thật giống như lần đầu tiên sau khi trở về cứ gọi anh như vậy. d Há? Lạc Anh, nhớ lời của anh sao?" Phạm Niệm Ngự nói, thanh âm trầm thấp hỏi.

Lạc Anh nhìn Tiểu Niệm Ngự lớn hơn mình, cô u mê rồi.

"Nói cái gì? Gần đây anh có nói lời gì với em sao?" Nghe hình như là có mùi vị oán trách.

Phạm Niệm Ngự nghe nói, tuấn lông mày gát gát, môi mỏng khôu gọi khẽ mờ khẽ đóng, dùng thanh âm hoàn mỹ nhất.

"Em đang oán giận anh không có dành thời gian với em sao? Anh nói rồi, em là của anh, từ một khắc em tồn tại em cũng chỉ có thể thuộc về anh, quên

mất? Còn đi xem mất?"

Lạc Anh nhìn nét mặt phóng đảng của anh, trong lòng có lửa giận, môi anh đào mím chặt, một đôi mắt hạnh bán đứng tâm tình cô giờ phút này. ca Một đôi mày thanh tú cũng khẽ nhu lên.

"Không dám oán giận anh, hơn nữa, cũng không phải là cả đời không gặp mặt. Nào dám quấy rầy anh cùng bạn thân thiết với phụ nữ." Lạc Anh nói xong, giống như là ghen. 9 Cát giấu oán giận. 2.3

Phạm Niệm Ngự nghe xong, tâm tình tốt hơn phần nửa, thấy cô gái nhỏ đang giận mình? Phạm Niệm Ngự nắm cả eo của cô ôm sát vào trong ngực mình, sau đó lại gần vành tai mềm mại của cô. ba Từ từ hà hơi.

"Là anh không đúng, em đang ghen phải không? Em cũng muốn như họ sao?"

Thoáng cái ồn ào, khuôn mặt Lạc Anh trong nháy mắt bạo hồng, ngay cả vành tai cũng ứng hồng. Hơn nữa là tức giận, giống các cô? Anh nói như thế nào, quan hệ bọn họ rất thân mật. Thế nhưng nói mình như vậy. 6 Cảm giác mình bị trêu chọc, cảm giác rất quý giá.

Phạm Niệm Ngự nhìn vành tai cô đỏ hồng, thật muốn cắn một cái, trên thực tế anh cũng làm như vậy.

"Phạm Niệm Ngự, anh làm cái gì? Buông em ra. Buông em ra." Lạc Anh bị cảm giác đột nhiên ướt át làm giật mình, vội vàng muốn đẩy Phạm Niệm Ngự ra. Nhưng hơi sức của mình ấy sao nhỏ, căn bản không rung chuyển được anh, gì chỉ là một chút.

Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh thật chặt, mới bắt đầu ở vành tai sau từ từ trượt xuống phía dưới, dừng lại phía trên xương quai xanh tỉnh mỹ của cô. 37 Gặm cắn qua lại. Một cổ lửa dục dâng lên trong người. f Bụng dưới một hồi buộc chặt. fd Nó đã sớm căng cứng. 6 Bàn tay theo vấy cực gần của cô vuốt ve bắp đùi. c Hiện tại anh thật muốn cô. l Bàn tay ấm áp trượt đến đùi cô, du đầu dọc theo quần lót cô. Bàn tay vừa định xé toang quần lót của cô, liền ngăn người tại đó, bởi vì cảm thấy trước ngực ẩm ướt.

Lạc Anh giằng giằng ở trong lòng anh, nhưng căn bản không được. 7 Cho nên cũng không từ chối, tùy bàn tay thô ráp làm loạn, nhưng mà trong nội tâm lại rất đau. Nước mắt xông ra hốc mắt. 5 Thấm ướt áo sơ mi của anh. Đà thương da thịt của anh.

Con mắt Phạm Niệm Ngự đỏ sẫm tràn ngập lửa lò trong nháy mắt biến trở lại, anh đang làm cái gì? Anh buông cô gái trong ngực ra, nhìn bộ mặt đầy nước mắt của cô. c Muốn nói gì?

"Lạc Anh, anh"

Bóp một tiếng giòn giã vang lên trên gò má của Phạm Niệm Ngự, anh hơi hơi nghiêng mặt. b Vài sợi tóc dán chặt trên gương mặt đỏ của anh. Lần đầu tiên bị đánh. Phụ nữ toàn thế giới, một người phụ nữ duy nhất dám đánh anh cũng chỉ có Lạc Anh, cũng chỉ có một người phụ nữ có tư cách này thôi.

Lạc Anh hung hăng đánh, tay nhỏ bé của mình đều chết lặng, có thể thấy được cô dùng bao nhiêu hơi sức. Đôi mắt Lạc Anh dầm lệ lau mắt tức giận nhìn chằm chằm Phạm Niệm Ngự hô lớn: "Phạm Niệm Ngự, em không như những người phụ nữ kia của anh, em vĩnh viễn đều không phải."

Lạc Anh đẩy anh ra liền chạy ra khỏi phòng vệ sinh, đợi Phạm Niệm Ngự lấy lại tinh thần đuổi theo thì đã sớm không thấy bóng người. 7 Khuôn mặt anh trở nên âm chí. Một đôi mắt có chút đỏ lên, hai tay nắm quyền, hung hăng nện lên vách tường, máu tươi trong nháy mắt phun ra, vách tường rõ ràng lõm vào.

Nơi khúc quanh, Lãnh Thiên cùng Bạc Dực nhìn hai người mà lòng kinh ngạc, thì ra là có chuyện như thế, phụ nữ khiến Phạm Niệm Ngự như vậy, thì ra là thanh mai trúc mã của anh.

Phạm Niệm Ngự rũ quả đấm của mình xuống, mặc cho máu từ trên tay anh nhỏ giọt xuống. 7 Mới vừa rồi tại sao anh lại rối rắm. 83 Anh làm cái gì? Từ nhỏ vẫn thương yêu cô, hôm nay lại tổn thương cô, chỉ một đụng chạm vào cô, anh thật muốn ngừng mà không được. Yêu thích không buông tay, chưa từng có một phụ nữ cho anh cảm giác như thế, chính anh biết, Lạc Anh có một chút địa vị ở trong lòng anh, nhưng đàn ông không phải là như vậy sao?

Lạc Anh chạy ra khách sạn, cô tan nát cõi lòng rồi, mới vừa rồi hoàn toàn tan nát cõi lòng đối với người đàn ông trong lòng mình, tại sao đối với mình như vậy. f Coi như không thích cô, nhưng bọn họ cùng nhau lớn lên, tại sao đối với mình như vậy. Phạm Niệm Ngự, anh thay đổi, đã không còn đặt em ở trên lòng bàn tay nữa rồi. Những phụ nữ kia, đừng mơ tưởng, đời này cô cũng không thể là một người trong đó. Chết cũng sẽ không.

Lạc Anh vuốt ve xương quai xanh có phần đỏ lên, chui vào xe nghiêng ngang rồi đi. Gọi một cú điện thoại.

"Dịch Hân, buổi tối đi ra ngoài, cùng chị đi ca hát." Lạc Anh gọi một cú điện thoại cho Phạm Dịch Hân. Hiện tại cô cần phát tiết tâm tình của mình. Nhưng không biết là một người khác bắt đầu tan nát cõi lòng.

*

Ban đêm, Phạm Dịch Hân cùng Lạc Anh tới Đế Vương, muốn một gian khách quý, hai người liền bắt đầu hát. Còn gọi rượu nhiều gấp mấy lần, rượu còn nồng độ không lớn.

Phạm Dịch Hân ôm Lạc Anh nhìn ra cô không vui, hỏi: "Lạc Anh, chị làm sao vậy? Có phải anh em khi để chị hay không?"

Lạc Anh để ông nói xuống một đôi mắt đẹp mờ đi, tựa vào bả vai Phạm Dịch Hân, cũng không nhin được, khóc rống lên. Cái gì cũng không để ý, cứ

khóc như vậy.

"Huhu Dịch Hân, chị phải làm thế nào? Làm thế nào? Chị không nên trở lại." Lạc Anh khóc lớn.

Phạm Dịch Hân ôm Lạc Anh, nhìn cô khóc rống như vậy, cô cũng muốn khóc, tên anh trai khốn kiếp của cô thiếu trừng trị, chị dâu chỉ có thể là Lạc Anh, vẫn còn làm loạn cùng tôi mà phụ nữ.

"Đừng khóc, Lạc Anh, em cho chị hả giận, đừng khóc." Phạm Dịch Hân khuyên can.

Nhưng Lạc Anh chính là không nghe lọt, lớn tiếng khóc, khóc một đoạn thời gian, rốt cuộc dừng khóc, cô nâng khuôn mặt nhỏ lên, nhìn Phạm Dịch Hân cũng đôi mắt đầm lệ, xì cười ra tiếng.

"Ha ha, Dịch Hân, làm sao em cũng khóc." Lạc Anh lau nước mắt cười nói, khóc lớn một hồi tâm tình thoải mái hơn nhiều.

"Còn nói, đều lấy bệnh của chị, chờ, em đi chút" Nói qua rồi khỏi gian phòng bao.

Dịch Hân biết tối nay Phạm Niệm Ngự cũng ở đây, chạy thẳng tới gian phòng bao 0000, không chút thực nữ đá văng cửa chính, mấy đôi nam nữ ** giật nảy mình.

"Mẹ kiếp, đứa nào, mày muốn chết hả. Nơi này cũng dám xông vào." Một người đàn ông trong đó tức giận hô, căn bản là không thấy rõ ai ở cửa. Phạm Dịch Hân mở đèn trong phòng, trong nháy mắt sáng lên.

"Dựa vào chị, bà đây không muốn sống, đứa nào vừa nói, cút ra đây cho tôi." Đôi tay Phạm Dịch Hân chống nạnh đứng ở cửa quét nam nữ trong gian phòng kia, cô muốn ới. Vô vô dạ dày bản thân.

Phạm Niệm Ngự buông phụ nữ cùng mình hôn nóng bỏng ra, thời điểm nghe thanh âm anh biết là ai. Phạm Niệm Ngự nhìn em gái tức giận ngất trời ở cửa. e Gương mặt thương yêu cùng bất đắc dĩ.

"Tiểu Hân, sao em lại tới đây."

Lúc này Phạm Dịch Hân mới ở trong đám phụ nữ tìm được anh trai mình quần áo xốc xếch, đi tới. 3 Tức giận hô một tiếng.

"Anh" một tiếng này, khiến người đàn ông mới vừa rồi nói lớn bị sợ không nhẹ. d Vội vàng nói: "Phạm tiểu thư à, thật xin lỗi, tôi có mắt không nhìn thấy thái son, không biết là Phạm tiểu thư, thứ lỗi."

Phạm Dịch Hân hừ một tiếng, liếc mắt nhìn phụ nữ trong ngực anh, vội vàng kéo ra ngoài.

"Nha, A" Hai người phụ nữ kêu ra tiếng.

Phạm Dịch Hân chán ghét nổi giận nói: "Câm miệng, kêu la cái gì? ** đây?"

Phạm Dịch Hân là bảo bối nhà họ Phạm, lời của cô..., ai dám không nghe, quả thật chính là tìm chết, Phạm Niệm Ngự cũng không qua được. 6. . . . Phạm Niệm Ngự bất đắc dĩ nhìn em gái mình yêu thương đang tức giận, thanh âm rất cung chiêu hỏi: "Ai chọc em gái bảo bối của anh tức giận."

"Anh, là anh" Phạm Dịch Hân nhìn Phạm Ngự chĩa về phía anh nói, chỉ sợ cũng chỉ có cô em gái này dám chỉ vào anh như vậy, còn có một cô gái khác.

Phạm Niệm Ngự đốt một điếu thuốc, gương mặt tuấn tú yêu mỹ ở dưới làn khói lượn lờ. d Nửa hí một đôi mắt câu hồn.

"Anh chọc giận em khi nào." Phạm Niệm Ngự khàn khàn mở miệng.

"Anh làm hại Lạc Anh khóc, đã thương tâm." Phạm Dịch Hân chỉ trích anh trai hết sức thương yêu mình.

Nghe nói, lông mày Phạm Niệm Ngự gật gật. "Cô ấy đâu?"

"Anh chờ đó." Phạm Dịch Hân nói xong lại chạy đi. 39 Trở lại gian phòng bao.

Lạc Anh nhìn Dịch Hân trùng trùng đi tới vừa định hỏi, liền bị cô lôi kéo đi ra ngoài. Lạc Anh đã sớm cởi bỏ quần áo xinh đẹp, một thân đồ thể thao màu hồng, cùng giày Cavans, tóc quần rất tự nhiên chột buộc đuôi ngựa. Nhìn qua như cô bé, mà không phải Tổng giám đốc Lạc thị.

"Dịch Hân, em lôi kéo chị đi đâu, Dịch Hân." Lạc Anh bị cô lôi kéo chạy. 9 Chỉ có thể mở miệng dò hỏi.

"Tối đây, tính sổ." Dịch Hân đem Lạc Anh kéo vào gian phòng bao. Nhìn Phạm Niệm Ngự nói.

Lạc Anh bị lôi kéo còn chưa có phản ứng kịp, thở hỗn hển hỏi: "Rốt cuộc em kéo chị đi đâu? Em" Lạc Anh vừa định nói tiếp, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một nhóm người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Lạc Anh.

Lạc Anh khẽ cau mày, nhìn lướt qua cuối cùng rơi vào Phạm Niệm Ngự, nét mặt lo lắng lông mày nhíu chặt, chỉ một giây cô liền dời tầm mắt.

"Chà, đây không phải là Lạc tiểu thư sao? Thật là trùng hợp, cô cũng tới chơi à, chỉ là cô mặc có chút?" Lãnh Thiên đứng lên đi tới bên người Lạc Anh, quan sát trên dưới.

Đúng vậy, tất cả tới đây đều ăn mặc trịnh trọng, cô lại mặc đồ thể thao rất đơn giản, nếu không nói, thật không biết cô là thiên kim đại tiểu thư.

Lạc Anh không hài lòng đối với ánh mắt nóng rực của Lãnh Thiên, lạnh lùng nhìn anh, nhàn nhạt nói ra mấy chữ, đủ để cho anh không xuống đài được, lúng túng hơn.

"Lãnh thiếu gia, có biết hai chữ lễ phép viết như thế nào hay không, mặc dù tôi lớn lên ở nước ngoài, nhưng tôi không ngại chỉ bảo anh." Thanh âm của Lạc Anh mặc dù trong veo nhưng lại lạnh lùng. 2.4

Khóe mắt Lãnh Thiên kéo ra, không nghĩ tới cô gái này, cay như vậy, không trách được, Niệm nắm giữ không nổi. Lãnh Thiên cười cười xấu hổ.

"Ha ha, Lạc tiểu thư, thật biết nói đùa. Ha ha" Nói xong Lãnh Thiên trở về chỗ ngồi xuống. 5 Lạc tiểu thư? Cái họ Lạc này sợ rằng chỉ có một nhà như vậy, lại cùng Phàm tiểu thư tới khẳng định không sai.

Phàm Dịch Hân lời kéo Lạc Anh đi tới giữa, như là công chúa đến, cả người Lạc Anh không thoải mái, quá nhiều ánh mắt dò xét, để cho cô vô cùng không vui, mảy may ở chung một chỗ, nhìn những thứ phụ nữ phơi bày kia, cô muốn rời đi. 56 Nhưng Dịch Hân lại gắt gao lời kéo. Xem ra tìm cô ấy đi ra ngoài là sai lầm nghiêm trọng.

Suy nghĩ cùng động tác nhỏ Lạc Anh, hoàn toàn không có tránh được con mắt của Phàm Niệm Ngự. Hai người cứ cứng ngắc như vậy. 3 Ngược lại Phàm Niệm Ngự ôm phụ nữ, vẫn nhìn chăm chăm vào Lạc Anh, Lạc Anh cũng sắp điên rồi, là có ý sao? Phàm Niệm Ngự, xem như anh lợi hại. Cô nhin.

Một người thiếu thông minh đi tới, làm bộ gương mặt thân sĩ sau đó đưa tay mới vừa sờ bộ ngực phụ nữ của mình ra.

"Lạc tiểu thư sao vậy? Nghe nói cô bây giờ đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc ở Lạc thị, nghe nói gần đây còn xử lý mấy báo cáo lớn, hạnh ngộ, chào cô"

Lạc Anh biết cùng Phàm Niệm Ngự đi chung với nhau đều là phú gia, nhưng người đàn ông này, cô, im lặng, cô khẽ lướt qua người đàn ông, đi về phía khay trà, rút ra mấy trang giấy, rất rộng rãi đưa cho người đàn ông. 6c Lạnh lùng mở rộng miệng.

"Chào anh"

Người đàn ông hơi sững sờ, nhận lấy khăn giấy xoay thân thể lại, trong nháy mắt một mảnh tiếng cười.

"Ha ha, ha ha" Bởi vì bên trên khuôn mặt người đàn ông còn có một dấu môi son thật to.

"Trên mặt anh có đồ, hay là đi soi xem đi. e Ha ha." Một người cười nói. Người đàn ông sợ soạn một cái, trên tay đều là son môi, mặt đỏ lên vội vàng đi vào phòng vệ sinh.

Khóe mắt Lạc Anh không nhìn được co quắp, đây là tình huống gì, có gì đáng cười, cô không hiểu, cô kéo Phàm Dịch Hân hướng mình. a Đến gần cô.

"Dịch Hân, em điên rồi sao, dẫn chị tới nơi này." Lạc Anh tận tâm nói qua. e Không nghĩ tới lời nói kế tiếp của Dịch Hân khiến cho cô muốn đập đầu vào tường.

"Em không điên, em dẫn chị tới để tuyên bố một chuyện. a Chị ấy. 7 Thiên kim Lạc thị, chị dâu tương lai của tôi." Phàm Dịch Hân rất không chút kiêng kỵ tuyên bố. Tất cả mọi người đều hít một hơi, nhìn Lạc Anh cùng Phàm Niệm Ngự.

Lạc Anh nghe xong, mặt mũi trắng bệch, hồi hận khôn nguôi, thật không nên tìm cô ra ngoài. Thật mất thể diện. 2f Lạc Anh đàn độn nhìn mặt Phàm Dịch Hân hưng phấn, giờ phút này thật rất im lặng, cũng không biết nói gì rồi.

Phàm Dịch Hân nhìn nét mặt đàn độn của Lạc Anh, sau đó lời kéo cô đi về phía Phàm Niệm Ngự, thuận tay kéo người phụ nữ bên cạnh anh ra, đem Lạc Anh an bài ngồi ở chỗ đó. Một loạt động tác này rất nhanh. b7 Chờ Lạc Anh phản ứng kịp, đã ngồi bên cạnh Phàm Niệm Ngự. Mùi nước hoa rất nồng nặc, để cho cô hắt xì, cô dị ứng đối với mùi nước hoa Lavender.

"Hắt xì" Lạc Anh che cái mũi của mình, gương mặt chán ghét, rất rõ ràng.

Phàm Dịch Hân thấy thế đẩy người phụ nữ bên cạnh ra. Biết Lạc Anh hơi dị ứng nước hoa.

Lạc Anh bây giờ muốn tâm muốn chết đều đã có, ngồi ở bên người Phàm Niệm Ngự, động cũng không được, bất động cũng không được, thật như ngồi trên lửa. Phàm Dịch Hân vô cùng hài lòng cách làm của mình, cảm ổng nói đưa cho Lạc Anh, sau đó mình cảm ổng nói một người khác nói.

"Nghênh đón chị dâu mới vì mọi người biểu diễn một ca khúc. fHoan nghênh" Nói qua Phàm Dịch Hân liền điểm một bài Lạc Anh hát mình thích nghe nhất《 một lần cuối cùng 》

Lạc Anh nhìn ổng nói trong tay mình, khóe miệng cô cứng rần co quắp, đây là một chuyện làm mình hồi hận nhất, đó chính là tìm Phàm Dịch Hân ra ngoài.

"O o. Hoan nghênh Lạc tiểu thư, hoan nghênh." Một nhóm người cũng ồn ào lên theo. Lạc Anh thật không hát cũng không được. 45 Bài hát này, là khi còn bé cô thích hát nhất, cũng thường hát cho bọn họ nghe.

Âm nhạc vang lên. Lạc Anh nhàn nhạt hát lên, bởi vì nguyên nhân mới vừa khóc làm giọng cô to cho đẹp một phần, nghe vào có chút ưu thương. f Cô hát vốn rất sâu bi. Có thể không ưu thương sao?

Mùa thu lá rơi một lần cuối cùng an ổn bay xuống

Anh nói phải cùng em đi đến cuối cùng

Trong trời đông nước mắt cô đơn lưu lạc

Anh đã nói sẽ hòa tan tất cả đau trong lòng em

Em hỏi anh có một ngày chúng ta đều già đi

Ai tới để lại một chút

Anh ngây ngốc nói muốn để cho em rời đi trước

Bởi vì cách em sẽ ít nhớ lại lần tan nát cõi lòng

Nếu như mà biết rõ một lần cuối cùng khi đó em sẽ buông tay anh ra

Nếu như mà biết rõ đó là một lần cuối cùng anh sẽ cười nói gặp lại

Em hỏi anh có một ngày chúng ta đều già đi

Ai tới để lại một chút

Anh ngây ngốc nói muốn để cho em rời đi trước

Bởi vì cách em sẽ ít nhớ lại lần tan nát cõi lòng

Nếu như mà biết rõ một lần cuối cùng khi đó em sẽ buông tay anh ra

Nếu như mà biết rõ đó là một lần cuối cùng anh sẽ cười nói gặp lại

Em hỏi anh có một ngày chúng ta đều già đi

Ai tới để lại một chút

Anh ngây ngốc nói muốn để cho em rời đi trước

Bởi vì cách em sẽ ít nhớ lại lần tan nát cõi lòng

Bài hát này hát xong đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, sau đó chính là một mảnh tiếng vỗ tay, không thể không nói cô hát bài này tinh túy ra ngoài. Bởi vì hiện tại cô chỉ thích hợp bài hát này, cũng chỉ nghĩ hát bài hát này.

Lạc Anh để ống nói xuống, một đôi mắt đẹp trở nên ưu thương, vốn là cảm giác rất đau đớn, để cho mình thương cảm như vậy, hát thì càng thương cảm.

Phạm Dịch Hân vỗ tay, căn bản là không có chú ý không khí giữa hai người, chọn một ca khúc, mình rất hưng phấn hát lên.

Lạc Anh chỉ cách anh năm phân, trên người anh dính mùi nước hoa hơi thở phụ nữ. 0 Để cho cô rất không thoải mái. Nhưng mình rất cuộc không đi. Đi liền chứng minh cái gì?

Phạm Niệm Ngự liếc cô một cái, ý nghĩ đáy lòng cô toàn bộ đều là trong suốt rồi, anh nhìn thấu cô. Phạm Niệm Ngự khẽ nâng môi mỉm cười. Kéo phụ nữ đối diện qua để cho cô ta ngã ngồi trên bắp đùi, nắm cầm của cô ta liền hôn. Trong nháy mắt một mảnh thôn thức, tiếng huyết sáo.

"Oa xuyt xuyt"

"Niệm thiếu, vị hôn thê của anh còn ở đây?" Phụ nữ vừa hôn kết thúc thì yêu kiều rên rỉ.

Lạc Anh một bên sắc mặt đã sớm trắng bệch, đôi tay nắm quyền thật chặt, Phạm Dịch Hân một bên vừa định nổi giận, liền bị Lạc Anh ôm xuống. 4 Cô chậm rãi đứng lên, thanh âm rõ ràng có run rẩy.

"Dịch Hân, chúng ta đi thôi. Ngày mai phải đi làm, chị đưa em trở về" Lạc Anh lôi kéo Phạm Dịch Hân liền muốn vượt qua Phạm Niệm Ngự đang thân

thiết, nhưng mới vừa bước ra một bước nhỏ. Thân thể liền bị một cổ sức lực lớn lôi trở lại.

Phạm Niệm Ngự thấy cô đứng dậy chuẩn bị rời đi, cũng đã đẩy người phụ nữ xuống, mà kéo cánh tay Lạc Anh, kéo cô đến trong ngực.

Lạc Anh không có đứng vững liền ngã xuống, ngồi trên đùi một phụ nữ mới vừa ngồi. Lạc Anh vừa định nói chuyện, một đôi môi anh đào liền bị ngăn chặn.

"Úm"

Phạm Niệm Ngự nâng khuôn mặt nhỏ của cô liền hôn, Lạc Anh liền phản kháng, mùi thơm người khác tản ra trên làn môi cô. Người chung quanh cũng hít một hơi. b Phạm Dịch Hân cũng ngây ngẩn cả người. Chỉ có Lãnh Thiên cùng Bạc Dực mang trên mặt nụ cười đùa giỡn, xem náo nhiệt.

Lạc Anh hung hăng đánh Phạm Niệm Ngự, căn bản cũng không có tác dụng, cuối cùng hung hăng cắn bẻ môi của anh, thừa dịp anh bị đau buốt ra lập tức đứng lên, kéo lấy cổ áo của anh, để cho anh đứng lên. Cầm lên một ly rượu liền dội xuống.

Một mảnh ồn ào hít vào một tiếng, an tĩnh rất nhiều. Sắc mặt Lãnh Thiên cùng Bạc Dực đổi một cái, cũng không có tâm tư xem náo nhiệt. c Châu mỳ lại nhìn hai người.

Phạm Niệm Ngự bị hất, anh vô cùng lười biếng vuốt rượu trên trán mình, khóe môi nhếch lên nụ cười tà tử.

Lạc Anh cố nén nước mắt, vung tay lên chính là một cái tát. Bốp

Tất cả mọi người bị sợ đến trợn to hai mắt, hít vào thở ra một hơi, rõ ràng lớn hơn rất nhiều so với thanh âm vừa rồi. Lãnh Thiên cùng Bạc Dực cũng đứng người lên.

Lạc Anh nhìn khuôn mặt phóng đảng trước mặt, có một cái tát. 2e Hai mặt cũng bị Lạc Anh tát bốp.

Trong nháy mắt cả bao phòng đều yên lặng, nhìn hai người, đều cho rằng Phạm Niệm Ngự sẽ nổi giận, nhưng cũng không có, cứ nhìn Lạc Anh như vậy, đuổi ngón tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ gò má của mình, nhẹ nhàng lau chùi máu bên khóe miệng. 66 Không có bất kỳ động tác cùng ngôn ngữ gì.

Lạc Anh tức giận thở mạnh, ngực phập phồng, cô nhìn nước mắt không rơi xuống, nắm chặt tay nhỏ bé đã chết lặng. Thanh âm nghẹn ngào lạnh lùng nói.

"Đừng đụng tôi, bởi vì You are dirty (Anh rất bẩn)" Lạc Anh nói qua liền xoay người chạy ra khỏi phòng. Lưu lại một đám người. 2a Phạm Dịch Hân nhìn bóng lưng Lạc Anh, nhìn anh mình quát.

"Anh, anh thật là quá đáng." Nói xong cũng đuổi theo. 2.5

Phạm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh bị thương trốn chạy, cố nén kích động đuổi theo, một đôi con ngươi lạnh lẽo âm chí nhìn lướt qua đám người đang nhìn anh. Chỉ một cái, tất cả mọi người đều cúi đầu.

"Biến, cút cho tôi" Phạm Niệm Ngự tức giận đập bẻ khay trà bằng thủy tinh trước mặt. Hơi thở Satan trên người âm thầm bay vọt.

Mọi người sợ nuốt nước miếng một cái, cuối cùng cũng chạy trốn chết. Chỉ còn lại Lãnh Thiên cùng Bạc Dực đứng một bên. Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc nhìn nhau, vừa định nói chuyện, chỉ nghe thấy thanh âm khàn khàn trầm thấp của Phạm Niệm Ngự.

"Hai người các cậu, cũng biến, cút"

Lãnh Thiên vừa muốn nói gì liền bị Bạc Dực kéo đi ra ngoài, một gian phòng bao hỗn loạn chỉ còn lại một mình Phạm Niệm Ngự. Tóc anh còn nhỏ giọt rượu đỏ, khễ ngẩng đầu, một đôi con ngươi máu đỏ dọa người. a Khát máu. a Anh hung hăng dùng tay bị thương của mình đâm vào vách tường, vết thương nứt ra lần nữa. Một ngày anh thể nhưng bị ba bạt tai.

Thanh âm trầm thấp nhàn nhạt nói một câu: "Lạc Anh" anh không biết mình làm sao lại làm như vậy, tại sao lại muốn thương tổn cô, là bởi vì ban đầu cô rời đi sao? Anh biết không oán được cô, nhưng ban đầu mình rõ ràng đã nói. Chỉ cần cô rời đi, anh sẽ không chỉ thương yêu một phụ nữ là cô. Anh đang trả thù cô rời đi sao? Anh vô lực ngồi ở trên ghế sa lon, tay dính đầy máu tươi dờ dẫm mình.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực tựa vào trên vách tường phòng bao, Lãnh Thiên nhìn Bạc Dực, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Dực, cậu thấy thế nào?"

Bạc Dực liếc Lãnh Thiên một cái sau đó lạnh lùng mở miệng: "Không có thấy thế nào, chính như cậu thấy." Niệm yêu người phụ nữ này, bằng không làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một phụ nữ dám rất bất kính còn nói ra lời như vậy đối với anh, nếu như là người bình thường, sợ rằng đã bị người đàn ông kia giãy xéo đến chết rồi. 7 Điểm này Bạc Dực không có nói ra, bởi vì trong lòng mọi người đều biết rõ.

*

Lạc Anh chạy một đường, không biết chạy bao lâu, cuối cùng không có hơi sức, ngã trên mặt đất, lớn tiếng khóc, gào khóc. Đem tất cả tâm tình của mình bộc phát ra.

"A a huhu" Lạc Anh ngồi dưới đất hướng bầu trời khóc lớn. 3 Tại sao đối với cô như vậy, cho mình khó chịu, còn vũ nhục mình như vậy. Cũng chỉ là bởi vì mình rời khỏi sao? Tại sao? Ban đầu rời khỏi cũng là bắt buộc dĩ, tại sao không thể hiểu cho cô, cô là dòng duy nhất nhà họ Lạc, cô phải gánh trách

nhệm c Tại sao không thể hiểu cho cô.

Cô dùng mu bàn tay mình hung hăng lau chùi môi của mình, còn có vết máu, đó là anh, dù là anh, cô cũng cảm thấy thật bẩn. Đó là một đôi môi không biết hôn bao nhiêu phụ nữ, cô không cần, cô mới không cần dính mùi vị của anh. a Không cần dính hơi thở của anh.

Trong đầu cô tất cả đều là câu nói cuối cùng mười năm trước lúc mình rời khỏi Phạm Niệm Ngự. b "Lạc Anh, nếu như em rời đi, trong lòng của anh không chỉ có một người là em, anh thương yêu cũng sẽ không chỉ một phụ nữ là em"

Những lời này đi theo cô hơn mười năm, mỗi lần nhìn thấy tin tức của anh, lòng của cô cũng rất đau, cô chỉ dùng thời gian mười năm thay đổi mình lớn mạnh, cô chỉ có đi học biết tất cả, là bởi vì cái gì? Đó là bởi vì cô muốn trở lại, muốn trở lại làm công chúa của anh, nhưng buổi chiều đầu tiên trở về, anh liền tàn nhẫn hung hăng đem ý niệm bóp chết rồi.

Lạc Anh hồng mắt, cô thật rất đau lòng, nhìn anh và phụ nữ khác lên giường, thân thiết, hôn, thương yêu những phụ nữ khác, coi thường cô, lạnh nhạt cô, bây giờ lại đối đãi cô như vậy, để cho cô trở thành trò cười, để cho cô khó chịu.

Cô biết, anh thật không có thương yêu mình. 5 Ha ha.

"Ha ha, ha ha, Lạc Anh, mày tỉnh lại đi, người và vật đã sớm không còn rồi, đã sớm không giống nhau, mày thuần khiết như vậy, Phạm Niệm Ngự có thể nào hợp với mày. Ha ha" Lạc Anh đột nhiên cười ra thanh âm.

Phạm Dịch Hân lái xe đến bên người cô, vội vàng mở cửa xe, canh chừng đáng vẻ cô, trong lòng đau, có chút hối hận hành động kích động tối nay của mình. d Cô vội vã đỡ Lạc Anh dậy.

"Lạc Anh, chị không sao chứ, lên xe." Phạm Dịch Hân đỡ cô lên xe.

Lạc Anh ngồi ở trong xe, giờ phút này cô cũng dừng khóc, thay đổi trống rỗng, cứ ngồi như vậy.

Phạm Dịch Hân nhìn mà trong lòng đau. "Lạc Anh, về nhà sao?"

Lạc Anh lắc đầu một cái. Thanh âm rất khàn khàn, dây thanh cũng thay đổi: "Không cần, về nhà ba mẹ sẽ lo lắng, đưa chị trở về phòng làm việc."

"Được rồi." Phạm Dịch Hân chỉ đành chịu đưa cô đến cao ốc Lạc thị. Nhìn bóng lưng Lạc Anh tiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, cô muốn đưa cô lên, lại bị cô cự tuyệt. Không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Chờ Phạm Dịch Hân về đến nhà, đi vào biệt thự, phát hiện anh trai mình ngồi trên ghế sofa lon hút thuốc lá, Phạm Dịch Hân coi như không nhìn thấy, chạy thẳng lên trên lầu.

Phạm Niệm Ngự nhìn em gái mình không để ý tới mình, thanh âm khàn khàn nói: "Cô ấy, như thế nào?"

Lần này Phạm Dịch Hân dừng bước chân lại, đi tới trước sofa, ngồi đối diện anh trai mình nhìn không còn hình dáng, cuối cùng nhìn tay băng bó của anh, thờ dài một tiếng, chắc là tự hành mình để phát tiết rồi.

"Không có việc gì, chị ấy không chịu về nhà, về công ty rồi. bf Anh, anh cũng thái quá rồi, anh thật cho là Lạc Anh không biết chút tin tức đào hoa của anh sao, dù Lạc Anh ở nước ngoài cũng mỗi ngày chú ý tới anh, xem anh mỗi ngày đối phụ nữ khác nhau đi tới bữa tiệc, chị ấy chỉ có thể gian khổ học tập. Chỉ có thể cố gắng hoàn thành tất cả, cô gái, lấy được học vị tiến sĩ, sau lưng bao nhiêu chua cay, tại sao chị ấy cố gắng như vậy, tại sao gấp gáp trở về nước, anh thật cho là chị ấy muốn tiếp quản Lạc thị ư, đó là một gánh nặng, nhưng chị ấy là con gái một, chú Lạc chỉ có một đứa con gái, không bồi dưỡng thì làm thế nào? Tối nay anh thật là quá đáng, đã thương trái tim người ta như thế, anh thật bẩn, không biết lần qua bao nhiêu phụ nữ rồi, Lạc Anh đơn thuần như vậy anh thật không xứng, nếu không có khả năng, về sau đừng trên chộc chị ấy, chú Lạc nhất định sẽ tìm một bạn trai rất tốt cho chị ấy. Anh cứ lưu luyến bụi hoa đi, trước kia anh chơi thế nào coi như xong, đàn ông mà, hiện tại chơi ngay trước mặt Lạc Anh, sớm muộn gì gặp chuyện không may, không phải sớm muộn gì, hiện tại đã xảy ra chuyện, em hiểu Lạc Anh, lần này chị ấy tuyệt đối sẽ buông tha anh, chị ấy đau sâu như vậy, chị ấy chỉ là một cô gái nhỏ. 9 Triệt để, biết không? Hoàn toàn buông tha, triệt để để đi."

Phạm Dịch Hân nói ra ý nghĩ của mình, đây là một ít lời khốc thành công nhất từ lúc cô lớn lên. Phạm Dịch Hân đứng lên, cuối cùng nói một câu.

"Còn có, Lạc Anh nói không sai, You are dirty" Nói xong cũng không quay đầu lại đi lên lầu.

Phạm Niệm Ngự nghe những lời sau của em gái mình, tay anh cầm thuốc lá rõ ràng run rẩy, anh ngược đầu, nhắm chặt hai mắt, trong đầu đều là triệt để, triệt để, hai chữ triệt để. Trong lòng đột nhiên có cảm giác sợ hãi. Để cho anh hít thở không thông.

Trên lầu, Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần ôm nhau nghe đối thoại giữa bọn họ, một chút vui mừng vì Phạm Dịch Hân lớn hơn, lo lắng bởi vì tình cảm con trai mình cùng Lạc Anh.

"Tiểu Ngự, anh nói xem con trai chúng ta bây giờ không phải anh ban đầu ư. Cá tính cùng phương thức xử lý giống nhau như thế." An Tuyết Thần lo âu hỏi Phạm Ngự.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần hết sức chặt, sau đó thờ dài nói: "Tình cảm của bọn nhỏ, để bọn nó giải quyết, người khác can thiệp không quản được."

An Tuyết Thần thờ dài một tiếng liền xoay người trở lại gian phòng. Lầu dưới, Phạm Niệm Ngự ngồi ở trên sofa, trong đầu tất cả đều là về mặt bị

thương cùng khuôn mặt đầy nước mắt hôm nay của Lạc Anh. fĐể cho anh phiền não không dứt. Nhưng có xị mặt không được. c Vẫn giằng co.

Lạc Anh trở lại phòng làm việc, đẩy cửa phòng nghỉ ngơi, liền đem mình đánh ngã ở trên giường lớn, cô nhắm mắt lại, trong đầu đều là tất cả những gì xảy ra tối nay. Hôm nay cô thể nhưng đánh anh ba bạt tai. 7 Từ nhỏ đến lớn cũng không ai đánh thẳng anh, hôm nay cô lại đánh anh ba bạt tai. Còn dội rượu lên người anh.

Cô nắm khuôn mặt nhỏ của mình, được không giống như thật, cảm giác mới vừa nằm mơ. Cô mệt quá, thật sự rất mệt mỏi, gặp anh thế nào để cho mình mệt mỏi hơn. aa Trong óc cô tán qua chuyện tình khi bọn họ còn bé, còn có câu nói kia . Cứ như vậy, cô mệt mỏi, ngủ, ngủ. e Cô buồn ngủ.

*

Ngày hôm sau, sáng sớm một luồng ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất khúc xạ vào phòng nghỉ ngơi của Lạc Anh, khiến phòng làm việc vắng lạnh thêm một tia ấm áp. c Ánh sáng màu vàng hắt lên giường lớn, chiếu rọi vào Lạc Anh co rúc thành một đoàn bóng dáng màu hồng. b4 Cho cô một chút ấm áp.

Lạc Anh xoay thân thể của mình, sau đó mở mắt, đã nhìn thấy ánh mặt trời, cô nhất thời không thích ứng đưa tay nhỏ bé ra che chắn, lòng bàn tay rách chút da, lúc cô kích động hung hăng tạo thành.

"Tê, đau quá" Lạc Anh nâng người lên, nhìn lòng bàn tay mình có vết máu, liếc mắt nhìn thời gian, cô đi vào phòng tắm, dọn dẹp một phen, cũng may nơi này có mấy bộ y phục, chính là vì không có thời gian về nhà chuẩn bị, hôm nay dùng tới. Tối nay cô phải tham gia một bữa tiệc. Cô sẽ đi với Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ. Là một bữa tiệc rất quan trọng.

{Chú thích: Reynold sẽ xuất hiện}

Lạc Anh tắm xong ra ngoài, mặc một thân đồ công sở màu đỏ, cô không cần làm Lạc Anh lúc trước, hiện tại cô nhất định phải đem Lạc thị vờn xa, không thể để cho cha mẹ thất vọng.

Lạc Anh dùng một cây trâm ngọc đem tóc buông lỏng quấn lên, gương mặt tán lạc mấy sợi tóc rơi, đem gương mặt khéo léo lộ ra. Nhìn qua rất cao nhã, rất có phong cách. 5Cô khẽ mỉm cười, bước ra khỏi phòng nghỉ ngơi chuẩn bị đi họp, bởi vì cô biết rõ cô sẽ gặp phải người không muốn gặp phải, nhưng dù sao cũng lớn lên cùng nhau, chạm mặt là khó tránh khỏi, Lạc Anh, mảy làm được. 7 Một thân lửa đỏ dán chặt, giày cao gót màu đen. Đem vóc người hoàn mỹ của cô bày ra ngoài.

Lạc Anh bước vào phòng họp, đã nhìn thấy một nhóm người đang chờ cô, dĩ nhiên người kia cũng ở đây, anh không có nhếch nhác như ngày hôm qua, nhiều hơn một ít khí phách, khí phách một người hiện đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc Phạm thị. 58 Nhiều hơn hơi thở buồn bán.

Lạc Anh cầm tài liệu đi tới, một thân đồ rực hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, gương mặt nhỏ, vành tai nho nhỏ, một đôi chân trắng nõn. Một đôi giày cao gót màu đen đi tới, ngồi vào vị trí thứ nhất mặt bên, dĩ nhiên chủ vị là tổng giám đốc Phạm thị, Phạm Niệm Ngự rồi.

Lạc Anh không có nhìn anh, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Không có gì cả, tôi tới trễ. Xin tiếp tục" Nói qua ngồi xuống, mở tài liệu ra, vết thương tay phải cũng để lộ ra.

Mọi người nhìn Lạc Anh một cái sau đó tiếp tục nói chuyện, đều là chút thành tích cùng quản lý về buôn bán. Lạc Anh nghe rất cẩn thận, căn bản là lựa chọn bỏ quên ánh mắt Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự đem tay bị thương của mình đặt ở trong túi quần, nhưng từ khi Lạc Anh vừa tiến vào, ánh mắt của anh nhìn bóng dáng kiều diễm của cô, nhìn cô ăn mặc thành thực. 46 Nhưng lại liếc về lòng bàn tay bị cô chà phá đã sưng đỏ. Hấp dẫn ánh mắt anh, tuấn lãng mảy sắc bén, hoàn mỹ nhãn nhãn.

"Phạm tổng, không còn gì nữa, thành tích hợp tác tháng này cùng Lạc thị cũng không tệ, chúng ta được lời không ít. 36 Lạc tổng, ngài cũng nói chút đi." Một vị cổ đồng giả nhìn Lạc Anh nói.

Lạc Anh bị điểm đến tên sừng sốt một chút, sau đó khép tài liệu lại, đứng trước bàn hội nghị, mở miệng đập khuôn, thanh âm rõ ràng khàn khàn, thấp chìm như vậy, không có hoàn mỹ ngọt giòn như thanh âm trước đây. Ngược lại rất là tang thương.

"Hợp tác tốt" Nhàn nhạt một câu nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bóng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Ngoại truyện 27: Muốn cô

Lạc Anh vô cùng giản tiện lời nói, lại làm cho người ta nói không ra cái gì, mọi người chỉ cười cười xấu hổ. Phụ họa nói.

"Ha ha, Đúng vậy, hợp tác vui vẻ."

Phạm Niệm Ngự dùng một đôi con ngươi lãnh mị nhìn chăm chăm vào tay nhỏ bé bị thương của Lạc Anh. Lúc này Lạc Anh mới cảm giác ánh mắt nóng rực. a Sau đó đứng lên cầm tài liệu, nói.

"Vậy thì tan họp thôi." Nói xong cũng đập gậy cao gót, thanh âm thanh thúy đầy cửa phòng họp ra chuẩn bị rời đi. Mặc dù cô là Tổng giám đốc, nhưng có quyền lợi này, huống chi đây là Lạc thị.

Lạc Anh trở lại phòng làm việc của mình, đem mình ngã vào ghế, sau đó xoay qua chỗ khác, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thành thị phồn hoa, xe tới xe lui, người đến người đi. Minh vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng. 93 Minh cao cao tại thượng, nhưng không có cuộc sống bình thường nhất, một cô gái đang học đại học, một cô gái đang nói yêu.

Lúc này cửa bị đẩy ra, nhưng lại không nói gì. 7 Lạc Anh nghe thấy động tĩnh, thanh âm mệt mỏi. 5 Khàn khàn nói.

"Tài liệu để đó trước đi, một lát nữa tôi xem, cô đi ra ngoài đi." Mặc dù Lạc Anh vừa tỉnh ngủ, nhưng trong lòng lại mệt mỏi. Lạc Anh nhìn ngoài cửa sổ, không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, xoay cái ghế lại nhìn thấy là.

Đôi tay Phạm Niệm Ngự cắm vào hai bên túi quần, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn khuôn mặt Lạc Anh mệt mỏi. a Lạc Anh hơi sững sờ, nhưng khôi phục lại trạng thái.

"Phạm tổng, còn có chuyện gì?" Lạc Anh dùng giọng điệu vô cùng xa lạ.

Phạm Niệm Ngự có chút bất mãn đối với cách cô gọi, một đôi sắc bén, tuần lông mày không vui nhú lên. b4 Một đôi mắt nhìn chăm chăm Lạc Anh thành thực. 7 Tư tưởng của cô vốn chừng chắc hơn so với cô gái cùng lứa, cũng thành thực hơn nhiều.

Lạc Anh dĩ nhiên biết động tác thật nhỏ của anh, biết anh đang không vui, nhưng cô có nói sai cái gì sao? Bây giờ là thời gian làm việc, cô biết không thể đem tình cảm riêng tư xen lẫn vào công việc. Lạc Anh tựa vào ghế xoay, đôi tay ôm ngực nhìn Phạm Niệm Ngự, vẻ mặt lạnh nhạt, đây cũng không phải là vẻ mặt một cô gái nên có.

Phạm Niệm Ngự cứ nhìn Lạc Anh, lông mày thỉnh thoảng nhướn. Khóe miệng cười như không cười. f Khiến Lạc Anh nhìn vô cùng khó chịu, anh tới bới móc sao?

Lạc Anh liếc anh một cái, cầm điện thoại lên, nhàn nhạt nói mấy câu.

"Hai tách cà phê, một ly cà phê đắng." Cà phê đắng là thứ Phạm Niệm Ngự thích uống nhất, bởi vì anh thích nguyên vị.

Lạc Anh cúp điện thoại, đôi tay vén lên đem lấy cảm lạnh lạnh của mình đặt phía trên nhìn Phạm Niệm Ngự, khẽ khởi động môi đỏ mọng.

"Phạm tổng, ngồi, xem ra ngài có chuyện muốn nói với tôi." Giọng của Lạc Anh lễ phép, lạnh nhạt.

Phạm Niệm Ngự nghe nói, khóe miệng phác họa như có như không, sau đó nện bước chân trầm ổn từng bước một đi về phía bàn làm việc của Lạc Anh. a9 Mỗi bước đi, trái tim Lạc Anh giống như tăng nhanh một nhịp. Nhưng cô hết sức che giấu. Biết anh đi tới trước bàn mình.

Phạm Niệm Ngự cầm cánh tay đặt ở trên bàn làm việc của cô, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ của Lạc Anh, cuối cùng liếc khung hình bên cạnh một cái. 4 Đó là hình khi bọn họ còn bé, Phạm Niệm Ngự, Lạc Anh, còn có Phạm Dịch Hân. Đã nhiều năm rồi.

Lạc Anh theo ánh mắt anh liếc về, cuối cùng đánh đòn phủ đầu.

"Chuyện công hay chuyện riêng?" Lạc Anh lạnh nhạt nói, bởi vì cô là người trông coi Lạc thị, cô phải có dáng vẻ một người thừa kế nên có. a Không thể để cho chuyện riêng ảnh hưởng đến mình.

Phạm Niệm Ngự khẽ khom người, sau đó cầm tay nhỏ bé bị thương của cô, xoay nhìn bàn tay coo, mấy vết thương nhỏ nhẹ. Sau đó lấy thuốc cao trong túi mình ra, đặt ở bàn tay của cô. Sau đó thanh âm khuôn mẫu nói.

"Không cần cảm kích." Nói xong cũng đứng lên, cuối cùng một đôi con ngươi lãnh mị từ trên cao nhìn xuống mắt Lạc Anh.

Lạc Anh nhìn thuốc cao trong tay, hít sâu một hơi, khẽ nhắc con ngươi lên chống lại con ngươi thâm thúy của Phạm Niệm Ngự. Anh đang làm cái gì? Đến xem ảnh hưởng của anh đối với mình sao? Hay là đang khoe khoang bản lĩnh của anh. 0 Lạc Anh khẽ nắm chặt thuốc cao trong tay. Con ngươi nâng lên, tiếng nói khàn khàn.

"Tốt, không có việc gì anh có thể đi ra ngoài, cảm ơn Phạm tổng quan tâm." Lạc Anh nói xong liền đem thuốc cao để ở một bên. 8 Tựa tay cầm tài liệu một bên bỏ rơi anh, sau đó lật xem.

Phạm Niệm Ngự nhìn bộ dáng cô xa lánh mình, trong đầu thoáng qua lời nói của Phạm Dịch Hân, hoàn toàn buông tha anh. Đôi tay bị anh che giấu nắm chặt thành quyền. e gương mặt âm chỉ lạnh lùng. Cố nén cơn giận của mình, cuối cùng tiêu sái xoay người. 9e Rồi khỏi phòng làm việc.

Khi anh ra cửa, trong nháy mắt đó, trên cửa vang lên thanh âm nổ, Phạm Niệm Ngự khẽ ngừng bước chân, hơi nghiêng đầu. Bởi vì khi anh ra cửa, trong nháy mắt, Lạc Anh liền cầm thuốc cao lên ném hướng cửa, mới có thể phát ra thanh âm va chạm.

Lạc Anh nhìn thuốc cao bị mình ném đi, ngực kịch liệt đập phồng, Phàm Niệm Ngự, anh cần phải đối đãi với em như vậy sao? Tình cảm trước kia cũng tan thành mây khói sao?

Phàm Niệm Ngự hơi hơi nghiêng mặt, tuấn lông mày nhíu chặt, cuối cùng liếc qua sải bước rồi đi. Không lưu lại một điểm bụi bặm.

Lạc Anh đỡ trán của mình, nước mắt rớt xuống, cô vẫn đau lòng, người đàn ông này mình yêu vài chục năm, nhìn anh và phụ nữ khác thân thiết, mình lại có lập trường gì tức giận. Lúc nhỏ nói đùa giữ lời sao? Nếu như không giữ lời, tại sao chỉ có một câu kia, sẽ thực hiện.

Một ngày bận rộn qua đi, thoáng một cái đã đến buổi tối, Lạc Anh đi theo Giang Lệ Lệ cùng Lạc Trạch tới một tiệm bán quần áo. Tối chọn quần áo tối nay nên mặc.

Giang Lệ Lệ mặc váy đuôi cá màu vàng nhạt, có vẻ cao quý vô cùng, đơn giản mà mộc mạc. Lạc Trạch một thân tây trang màu tím, tôn lên quý khí bẩm sinh của anh.

Lạc Anh nhìn quần áo và trang sức, đều rất đơn giản, tối nay cô muốn lột xác, trở thành tiêu điểm, nhất định phải trở thành tiêu điểm, muốn đem điểm sáng của tất cả phụ nữ biến thành âm đạm. Chỉ vì thờ ra một hơi, bởi vì cô biết bữa tiệc này sẽ có rất nhiều quý tộc.

Lạc Anh đi tới nhìn cha mẹ đã chuẩn bị tốt. Giang Lệ Lệ nhìn Lạc Anh hỏi: "Lạc Anh, sao con không đổi y phục."

Lạc Anh nhìn Giang Lệ Lệ sau đó nói: "Không có thứ con thích, quá đơn giản, con muốn cái đặc biệt, xứng với tác phong của con. 3 Ba mẹ, hai người đi trước, con đến sau."

Giang Lệ Lệ không hiểu nhìn con gái mình, không phải đều là loại cô sao? Vừa muốn nói gì, Lạc Trạch liền kéo Giang Lệ Lệ đi ra ngoài, để lại một câu nói cho con gái.

"Đừng làm cho chúng ta thất vọng"

Lạc Anh khẽ gật đầu, sau đó nhìn đi về phía quần áo thành thực. Tối nay cô phải xinh đẹp nhất, mỹ lệ nhất. 7 Khóe miệng cô kéo ra nụ cười tự tin, sau đó hướng về phía thợ trang điểm nói.

"Tôi muốn một đủ đẹp để không hề ngăn cản khí chất bản thân, về phần trang phục, cô xem mà phối." Giang Lệ Lệ nhìn thợ trang điểm cùng thợ điều phối quốc tế tốt nhất nói.

"Lạc tiểu thư, xin yên tâm, tôi nhất định khiến cô ăn mặc hấp dẫn mọi vật tương khác nhau." Thợ trang điểm nữ rất tự tin nói, bởi vì bản thân Lạc Anh đã hoàn mỹ nhất thế gian.

Lạc Anh nhìn mình trong kính, khóe miệng khẽ giờ lên, tối nay cô muốn tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng.

*

Khách sạn, bữa tiệc.

Lạc Trạch ôm lấy Giang Lệ Lệ đi vào bữa tiệc, Phàm Ngự cùng An Tuyết Thần mỉm cười nhìn bọn họ, Phàm Niệm Ngự khẽ cau mày, giống như không nhìn thấy Lạc Anh. Cầm ly rượu, không yên lòng hỏi một câu.

"Mẹ, hôm nay Lạc Anh không tham dự sao?" Thanh âm của Phàm Niệm Ngự lười biếng khàn khàn, tràn đầy từ tính hấp dẫn.

Lúc này An Tuyết Thần mới nhìn thấy, Lạc Anh không có tới, cô kéo Giang Lệ Lệ qua sau đó hỏi một câu.

"Lạc Anh không có tới sao, trường hợp này phải dẫn con bé tới chứ."

Giang Lệ Lệ liếc mắt Phàm Niệm Ngự đang nói chuyện cùng phụ nữ, lặng lẽ thờ dài, sau đó nhìn bạn tốt nhiều năm nói.

"Lát nữa Lạc Anh sẽ đến."

An Tuyết Thần liếc con trai của mình, cũng thờ dài một tiếng, Giang Lệ Lệ nói một câu không sót lọt vào trong lỗ tai Phàm Niệm Ngự. 4 Lông mày khẽ chau, trong nháy mắt buông lỏng.

Qua một phút một mảnh tiếng xuyt xuyt từ cửa truyền đến. Có người nói: "Reynold Thượng tướng tới."

Lạc Trạch nghe nói, nhìn hướng người còn chưa có xuất hiện, lông mày nhăn nhăn. Đồng thời mặt Phàm Ngự lười biếng nhìn cửa, nhìn thấy người tới cũng hơi ngây ngẩn, người phụ nữ bên cạnh Reynold, không phải là.

Người phụ nữ của Reynold mặc váy màu xanh dương đậm, trang dung tinh xảo, một nửa tóc dài kéo, lưu lại một chút, vô ý tán lạc xuống, vài sợi tóc quăn, giống như là nữ thần Hy Lạp, cao quý làm cho người ta liếc mắt nhìn liền không thể di dời tầm mắt, hấp dẫn ánh mắt người. Nữ thần hoàn mỹ chính là Lạc Anh.

Khóe miệng Reynold khẽ giờ lên, liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh mình, thanh âm rất nhỏ nói.

"Cháu gái, con cho chú không ít sáng rõ." Reynold nhìn mấy quen biết cũ đối diện nói.

Lạc Anh thản nhiên cười, sau đó khẽ mở môi đỏ mọng, ba "Nào có, con còn phải cảm ơn chú."

Hai người đều cười một tiếng, sau đó nện bước chân, hưởng thụ tất cả chiêm ngưỡng, đi tới giống như chủ nhân bữa tiệc này.

Khi Lạc Anh tiến vào, ánh mắt Phàm Niệm Ngự vẫn khóa trên bóng dáng cao quý diễm lệ, để cho anh kinh ngạc chính là, cô thế nhưng trang điểm đậm 3 Trang điểm cho cô xinh đẹp. Người đàn ông bên người cô, anh đương nhiên biết, mình còn kêu một tiếng chú, trước kia giữa bọn họ đã làm buồn bán. Nhưng nhìn thấy bóng dáng diễm lệ của cô cười một tiếng, kéo người đàn ông khác, máu trong người anh cuộn cuộn sôi trào, thật muốn bắn ra ngoài.

Phàm Ngự liếc con trai của mình, trên người tản ra hơi thở khát máu, để cho người khác không chú ý cũng khó khăn.

"Niệm, chừng chặc chút." Phàm Ngự liếc con trai của mình, nhẹ giọng nói.

Từ lúc Lạc Anh vừa tiến vào cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Phàm Niệm Ngự, bao gồm phụ nữ trong ngực anh. Hừ, chúng ta nhìn xem b Anh là con trai Phàm thiếu, em thế nhưng là con gái Lạc thiếu. 6 Chúng ta đấu một trận thôi.

Lạc Anh kéo Reynold đi tới trước mặt cha mẹ mình, sau đó buông Reynold ra. Thản nhiên cười.

"Ba mẹ, chú thím." Lạc Anh chỉ không có chào hỏi Phàm Niệm Ngự. Cảm thấy ngang hàng cùng mình, không cần thiết.

An Tuyết Thần cùng Phàm Ngự khẽ gật đầu, nhưng cũng thoáng làm lạ. Ngược lại nét mặt Phàm Ngự không có thừa, khẽ gật đầu nhìn Reynold.

Giang Lệ Lệ mặt chất vấn nhìn Reynold. 85 Lạc Trạch chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua con gái của mình, nhưng trong mắt rất rõ ràng là tán thưởng cùng vui mừng.

Lạc Anh xoay người nhìn Reynold nhẹ giọng nói: "Cảm ơn chú. Hiện tại xin mời bạn gái chú đi ạ. 4 Chiếm dụng thời gian của chú rồi, ngại quá ạ."

Reynold vừa tiến đến liền phát hiện tình huống không đúng, liếc mắt liếc từ Niệm một cái, cũng biết là tình huống gì, Reynold cứng chịu vồ vồ bả vai Lạc Anh.

"Không cần khách khí."

Reynold nhìn Giang Lệ Lệ sau đó liếc Lạc Trạch một cái, mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp các vị."

"Reynold" Một âm thanh ngọt ngào truyền đến, người phụ nữ một thân áo trắng đi tới phía anh. ec Một đôi mắt lam sắc lạnh của Reynold cứng chịu nhìn người phụ nữ đi tới hướng mình. 8 Gọi Tinh Tinh. Là một cô nhi.

Cô gái thân mật kéo cánh tay Reynold, cuối cùng nhìn Lạc Anh cười ngọt ngào. Lạc Anh nhàn nhạt một tiếng, kinh động mọi người.

"Thím nhỏ, thím đã đến rồi." Lạc Anh lôi kéo tay nhỏ bé nói.

Giang Lệ Lệ cùng Lạc Trạch còn có Phàm Ngự cùng An Tuyết Thần hơi sững sờ. Vợ còn trẻ như vậy.

Reynold kéo vợ mình, sau đó trịnh trọng giới thiệu.

"Vợ tôi, Tinh Tinh. Tinh Tinh ngoan, chào hỏi" Trong giọng nói của Reynold tất cả đều là mùi vị cưng chiều.

"Chào mọi người, tôi là vợ Reynold, Tinh Tinh." Tinh Tinh rất rộng rãi chào hỏi, nhưng không khó nhìn ra cô lệ thuộc vào Reynold, cũng không khó thấy Reynold cưng chiều cô.

Bốn người cũng cười gật đầu một cái, Giang Lệ Lệ thấy anh ta thật lợi hại. 8 Còn trâu già gặm cỏ non. af Lạc Trạch cũng ý tứ như thế. Ngược lại Reynold rất là hào phóng tiếp nhận chất vấn của bọn họ. Nhàn nhạt mà cười cười. fd Cưng chiều nhìn cô gái trong ngực, ban đầu cô gái này quán quít chặt lấy mình, chuyện xưa giữa bọn họ còn là rất khôi hài?

Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự, sau đó rất tao nhã lạnh nhạt đi tới, lạnh lùng nhìn cô gái trong ngực anh, rất rộng rãi rất tự nhiên chào hỏi.

"Tiểu Niệm, lại đổi bạn gái, em trở về nước bốn ngày, anh đổi bốn phụ nữ, đây là em nhìn thấy" Lạc Anh dùng giọng nhạo báng bạn tốt.

Phàm Niệm Ngự lộ ra gương mặt tuần tú âm mai, tuần lông mày gat gát, nâng khóe miệng. Cái loại cười tà tứ khát máu. Tiểu Niệm? Dĩ nhiên cũng gọi ra như vậy. Nhưng sắc mặt người phụ nữ trong ngực anh không tốt, cô tự nhận, cô là người phụ nữ đi theo bên cạnh Phàm Niệm Ngự lâu nhất.

Lạc Anh khinh miệt liếc mắt nhìn sau đó thanh âm rất nhỏ nói: "Tiểu thư, đi theo người đàn ông lâu nhất cũng là người tình đến lúc đó đều thảm. Tự cô hiểu."

Cô gái vừa định nói, nói Phàm Niệm Ngự rất thương cô, nhưng còn chưa có ra, Lạc Anh cũng rất không khách khí nói.

"Tiểu thư, tôi mặc kệ Tiểu Niệm thương yêu cô như thế nào, nhưng cô còn chưa đủ tư cách nói chút này với tôi, tôi thiếu thân phận của tôi, không phải cô có thể xu nịnh, thứ cho tôi không tiếp được." Lạc Anh khinh miệt nhìn hai người xoay người rồi đi giống như nữ vương.

Đĩ nhiên bốn gia trưởng cũng nghe nhìn rất rõ ràng, có chút kinh ngạc về Lạc Anh khác thường, Giang Lệ Lệ kinh ngạc nhất, khoe miệng Lạc Trạch lại treo nụ cười yếu ớt nhàn nhạt.

Phạm Niệm Ngự dùng thêm mấy phần sức lực ôm cô gái trong ngực. Chọc cô gái trong ngực bắt mặn cùng rên rĩ. 5 Phạm Niệm Ngự đẹp trai, giờ phút này mặt giống như dính một lớp sương. Hung ác nham hiểm. 4 Tản ra tức giận, không biết lúc nào sẽ bộc phát, cô gái bị trong ngực sợ đến không dám nói lời nào, cũng không dám động.

Lạc Anh xoay người, trong nháy mắt khoe miệng nâng lên đường cong cao ngạo, cô là người thừa kế duy nhất của Lạc thị. Di truyền huyết thống cao quý của Lạc Trạch. a3 Làm sao sẽ để cho người ta khi dễ. a Cho rằng cô vẫn là tên tiểu quý trước đây sao?

Một chỗ khác, Lãnh Thiên cùng Bạc Dực nhìn cảnh tượng cách đó không xa, hai người thế nhưng ai cũng không dám tiến lên. Sợ người nào xui xẻo đụng chạm Phạm Niệm Ngự Satan. fVây coi như xui xẻo.

Lạc Anh cầm một ly rượu lên đặt ở bên môi nhẹ nhàng thưởng thức, mới vừa rồi thật là thoải mái, lúc cô đang hưởng thụ thành quả thì sau lưng vang lên hai thanh âm.

"Lạc tiểu thư. a Lạc tiểu thư." Lãnh Thiên cùng Bạc Dực đồng thời mở miệng.

Lạc Anh xoay người lại, sau đó cũng không kinh ngạc nhìn hai người, bởi vì gặp mặt không phải rất kinh ngạc, có thể làm bạn với Phạm Niệm Ngự, gia thế khẳng định cũng không bình thường.

Lạc Anh nhìn hai người sau đó cười cười.

"Lãnh thiếu gia, Bạc thiếu gia."

Lãnh Thiên nhìn Lạc Anh, trong lúc nhất thời thật đúng là bị câu hồn. Lạc Anh nhìn ánh mắt ngờ ngác của anh, chỉ cười nhạt. Bạc Dực liếc anh em bên cạnh một cái, sau đó đến gần lỗ tai anh nói: "Không muốn chết hãy thu ánh mắt đào hoa của cậu lại."

Lúc này Lãnh Thiên mới lúng túng khôi phục lại, sau đó nhẹ nhàng nói: "Lạc tiểu thư, cô kích thích Niệm như vậy, cuối cùng chúng tôi bảo đảm người gặp nạn chính là cô."

Bạc Dực cũng gạt đầu cảnh cáo nói: "Đúng thế, tôi đoán tính khí của Niệm cô cũng biết."

Lạc Anh nhún nhún vai không sao cả, cô không tin Phạm Niệm Ngự sẽ làm ra chuyện tổn thương cô, với quan hệ hai nhà anh cũng sẽ không làm cái gì? Cô dĩ nhiên sẽ không coi thành chuyện gì to tát. Cuối cùng liếc Phạm Niệm Ngự cách đó không xa đang nói chuyện cùng người khác một cái, cuối cùng thần nhiên nói.

"Các người làm anh em đã đạt đến một trình độ nào đó, vậy thì người nào trong hai người mời tôi nhảy một điệu, tôi có thể suy tính lại." Lạc Anh định đánh một trận thật là tinh tế, cô chọn anh em của Phạm Niệm Ngự để xuống tay. Nhưng Bạc Dực làm sao sẽ không biết. Vội vàng đẩy Lãnh Thiên một cái.

Lạc Anh liếc Bạc Dực thông minh một cái, không thể làm gì khác hơn là cảm cái người đàn ông từng xem mắt mình đi khai đao. c Cô đi tới, đưa tay nhỏ bé trăng non ra.

Lãnh Thiên chỉ đành chịu, lôi kéo tay nhỏ bé của cô đi tới giữa sàn nhảy, bắt đầu một điệu Tăng-gô. Đầu là con nhà phú quý khẳng định đều sẽ biết khiêu vũ. Nhưng hai người hấp dẫn chú ý của mọi người. a4 Tuấn nam mỹ nữ.

"Đó không phải là đại thiếu gia Lãnh gia ư, cùng con gái một Lạc thị. 5 Thật là một đôi trời đất tạo nên."

"Đúng vậy, thật đẹp đôi." Mọi người thảo luận lọt vào trong lỗ tai Lạc Anh, khoe miệng cô khẽ giờ lên, kéo ra độ cong tự tin, mặc dù cô rất ghét loại hoàn cảnh này, nhưng cô phải nhịn.

Lãnh Thiên toát ra mồ hôi lạnh, một lát phải chạy trốn, thật không biết kết quả của mình có thể rất thảm hay không. Cô gái này tâm kế vẫn còn rất nặng. d Lạc Anh nhìn bộ dạng sợ của anh, cố ý gần sát anh, sẽ phải nằm vào trong ngực anh, khẽ nghiêng đầu hướng về phía lỗ tai của anh nhẹ giọng nói ra.

"Sao anh sợ anh ta thế."

Lãnh Thiên cũng sắp muốn chết rồi, cô đang muốn hại chết anh. e Không thể làm gì khác hơn là cảnh cáo: "Không phải, là sợ hãi, cậu ấy rất đáng sợ. Đó là bởi vì cậu ấy chưa phát giận thật với cô."

Lạc Anh không nói gì, chỉ đem khoảng cách của hai người kéo đến gần hơn. Phạm Niệm Ngự đứng ở một bên, trong tay cầm ly rượu, trong nháy mắt tạo thành mảnh vụn, quan sát cô cười, động tác thân mật, cùng kỹ thuật nhảy đẹp mắt.

Bạc Dực đi tới nhìn ly rượu bị Phạm Niệm Ngự bóp vỡ, sau đó thờ dãi nói.

"Không thể trách Thiên, là vị hôn thê của cậu." Lời nói của Bạc Dực không phải là thêm dầu vào lửa ư.

Bốn gia trưởng ở giữa quan sát nét mặt hai người, cuối cùng chỉ đành thở dài. ab Hai người kia, chơi gì vậy?

Đôi mắt Phàm Niệm Ngự âm chí sắc bén nhìn chăm chăm Lạc Anh đang được mọi người chú ý, khóe mắt co quắp, gân xanh trên trán rõ ràng có thể thấy được. 3 Gương mặt tuần tú đã sớm xanh mét. Tóc rơi trên trán chặn lại một đôi con ngươi thâm thúy đỏ lên.

Kết thúc một khúc, khẽ múa xong, hai người khẽ chào cảm ơn, Lãnh Thiên đã sớm cảm thấy ánh mắt âm lãnh kia, cho nên nhảy xong liền lựa chọn bảo vệ tính mạng. 36 kẻ, chuẩn là thượng sách.

Lạc Anh liếc sắc mặt Phàm Niệm Ngự cực kỳ khó coi, biết mục đích của mình đã đạt được, cho nên cũng muốn rời đi. Ở đây thật không thích hợp với cô, hiện tại thành tích cũng không kém lắm. 5 Cô thân nhiên đi tới bên cạnh cha mẹ sau đó nói.

"Ba mẹ, hai người từ từ chơi, con mệt rồi, đi về trước. 8 Chú, thím, Lạc Anh về trước ạ."

Bốn người gật đầu một cái, Lạc Anh liền nâng váy đi ra khỏi bữa tiệc. a Ra khỏi khách sạn, cô hít một hơi, liền đi đến bãi đậu xe. Nhưng chưa đi được mấy bước, chỉ nghe thấy một hồi tiếng thắng xe chói tai, tiếp đó là thân thể của mình bị một cỗ sức mạnh lôi kéo. 0 Đợi cô phản ứng kịp thì đã ngồi trong một chiếc xe xa hoa.

Lạc Anh ngồi ở bên trong xe, nhìn Phàm Niệm Ngự đối diện mặt lười biếng nhưng lại tản ra hơi thở âm trầm. Trái tim nhỏ hơi run, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười nói.

"Tiểu Niệm à, sao thế? Chú thím bảo anh đưa em về à, không cần đâu, em lái xe. a Cảm ơn." Không biết vì sao? Bây giờ Lạc Anh lại nhớ tới câu nói kia của Lãnh Thiên và Bạc Dực, hiện tại cô có chút kiêng kỵ.

Nói qua liền mở cửa xe ra, nhưng kéo mấy cái, không mở được, bị khóa lại. Cuối cùng Lạc Anh buông tha, nhìn Phàm Niệm Ngự đang uống rượu đỏ. Thanh âm lạnh nhạt nói.

"Niệm Ngự, anh muốn làm cái gì?" Lạc Anh căn bản là sợ anh, bởi vì cô tuyệt đối không tin tưởng bởi vì cô náo mà anh sẽ làm gì với mình. Coi như tình cảm giữa bọn họ xuất hiện vấn đề, cô vẫn cho rằng Phàm Niệm Ngự tuyệt đối sẽ không tổn thương cô.

Phàm Niệm Ngự để rượu đỏ cầm trong tay xuống, sau đó lười biếng tựa vào ghế ngồi, nhẹ nhàng gạt tóc rơi trên trán mình, đem con ngươi khát máu lộ ra. Lần này anh thật nổi con thịnh nộ rồi.

Lạc Anh nhìn đôi mắt âm chí hung ác lệ của anh, thân thể khẽ run lên, anh nổi giận thật, khuôn mặt nhỏ của cô được trang điểm tinh xảo, làm bộ như không sợ sệt nhìn con ngươi thâm thúy có ma lực hấp dẫn người của anh.

Phàm Niệm Ngự thấy thân thể cô khẽ run lên, khóe miệng kéo ra nụ cười càn rỡ tà mị. Độ cong phác họa tư vị khát máu.

Lạc Anh nuốt nước miếng, sau đó thanh âm hơi run rẩy.

tkb bạn

mong chương mới

Thanks bạn đã edit

Mình cảm thấy cách đáp trả lại của những nữ 9 trong bộ này thật nhàm chán, từ ANT, GLL, zò đến Lạc Anh,...còn những nam 9 thì xây dựng quá mức ko thật....

Mong chương mới.

Quacauphale đã viết:

Công nhận, đây có lẽ là truyện đầu tiên của bà tg hay sao ấy, có mấy bộ khác đều về tổng giám đốc, k biết có khác k.

"Phàm Niệm Ngự, anh, tốt nhất anh nên thả em xuống xe, bằng không, em sẽ nói với chú thím." Lạc Anh thật sự bị hơi thở tản ra từ trên người anh làm cho kinh sợ, không thể làm gì khác hơn là lùi cứu bình ra.

Phàm Niệm Ngự chỉ cong khóe miệng, duỗi bàn tay ra liền kéo Lạc Anh ôm vào trong ngực anh. Lạc Anh không có phòng bị ngã nhào vào trong ngực anh. 3 Một đôi mắt có chút kinh hoảng nhìn anh. Nhưng lại không dám nói lời nào.

Phàm Niệm Ngự nheo tròng mắt, tóc tán lạc rơi xuống, đôi bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ mềm mại của Lạc Anh. 8Cuối cùng dừng lại ở cái cằm thanh mảnh. 50 Khẽ dùng sức. Thanh âm lười biếng.

"Lạc Anh, là ai cho em dũng khí, để cho em làm càn khiêu khích anh, hả?" Phàm Niệm Ngự lạnh lùng nói.

Lạc Anh hoàn toàn bị sức lực của anh dọa sợ, một đôi mắt to kinh hoàng nhìn Phạm Niệm Ngự. Cô có chút sợ. Thanh âm có chút run rẩy.

"Khiêu, khiêu khích? Lúc nào thì em, hôm nay em cũng không chọc anh, hơn nữa, anh sẽ không bởi vì phụ nữ của anh mà đối xử với em như vậy chứ, chẳng lẽ cô ta thật sự có tư cách đó?" Lạc Anh vô cùng thông minh nói sang chuyện khác. 4f Nhưng nói lấp cùng thanh âm run rẩy hoàn toàn bán đứng cô, giờ phút này thật sợ hãi.

Phạm Niệm Ngự cong môi mỏng hoàn mỹ, ngón tay đùa bỡn ở trên môi đỏ của cô. Thanh âm trầm thấp khàn khàn, tràn đầy mỉa mai hoặc.

"Dạ, cô ta không có đủ tư cách. 5 Lạc Anh, anh nói rồi, vừa sinh ra em đã là vật sở hữu của Phạm Niệm Ngự, chẳng lẽ em quên rồi sao? Đòi này em chỉ có thể là của anh đấy?" Một ngón tay Phạm Niệm Ngự xẹt qua xương quai xanh hoàn mỹ của cô, nói.

Lạc Anh cảm thấy cổ mình truyền tới trận trận run rẩy, khuôn mặt nhỏ dờn đi không dám nhìn vào mắt Phạm Niệm Ngự, cô sợ nhìn một hồi cô sẽ hăm sâu vào trong đôi mắt thâm thúy hút lấy linh hồn người.

"Em, em, em, em quên mất." Lạc Anh dĩ nhiên nhớ, nhưng tại sao cô chỉ có thể thuộc về anh, mà anh sẽ phải thuộc về tất cả phụ nữ, đây thật không công bằng. Bởi vì cô chột dạ tránh né trông mắt của anh, không biết cô vừa nói ra câu cô quên mất, con người Phạm Niệm Ngự u ám tàn bạo cỡ nào.

Phạm Niệm Ngự dùng sức nắm cầm Lạc Anh, nhưng anh đang hết sức nhẫn nại, nếu không với khoảng cách này cầm cô đã sớm gãy.

Lạc Anh bị đau đến chau mày, quay mặt sang nhìn về mặt Phạm Niệm Ngự, trong lòng Lạc Anh cả kinh. Cô biết, anh tức giận, nhưng cũng biết mình đang sợ.

Lạc Anh sợ, mắt trở nên ảm đạm, cô bắt đầu khước từ Phạm Niệm Ngự, thanh âm có chút nghẹn ngào nói.

"Phạm Niệm Ngự, anh buông em ra. Buông em ra, em muốn trở về." Lạc Anh bắt đầu đẩy Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự cứ để cho cô đánh, cũng chỉ có cô gái nhỏ này, cô gái khác căn bản cơ hội đến gần anh cũng không có, đừng nói đến chuyện la lối om sòm ở trong lòng anh.

"Lạc Anh, xem ra, anh phải để cho em nhớ lại lời của anh, cũng để cho nó trở thành hiện thực." Phạm Niệm Ngự ôm cô lên, để cho cô ngồi ở trên đùi anh. 30 Sau đó thanh âm trầm thấp nói qua.

Lạc Anh nghe câu nói phía sau, cô sợ, đôi mắt cô trong veo như nước, kinh hoàng nhìn anh, âm thanh run rẩy nói.

"Cái gì biến thành hiện thực, em không muốn nhớ lại, Phạm Niệm Ngự, em nói rồi vĩnh viễn sẽ không giống những người phụ nữ kia, mau thả em xuống xe, nếu không đừng trách em không niệm tình. Thả em xuống xe." Lạc Anh hoàn toàn chọc giận Phạm Niệm Ngự.

Con người Phạm Niệm Ngự trở nên lạnh lẽo, khoi cằm của cô lên, thanh âm vô cùng âm lãnh nói: "Tốt, cho em xuống xe." Nói qua liền ôm Lạc Anh đi vào khách sạn.

Dọc theo đường đi cũng có rất nhiều người nhìn bọn họ, Lạc Anh bị Phạm Niệm Ngự ôm vào trong ngực, Lạc Anh nhìn bọn họ đi vào khách sạn, cô không phải ngu ngốc, hưởng chi ở nước ngoài thời gian dài như vậy, cô biết ý đồ của Phạm Niệm Ngự. Cô sợ.

"Phạm Niệm Ngự, anh buông em ra, buông em ra, anh mau buông em ra, em muốn tìm ba mẹ, buông em ra. Huhu" Cuối cùng nghẹn ngào khóc ra tiếng.

Gương mặt Phạm Niệm Ngự đen thui ôm Lạc Anh đi vào thang máy, nhìn vệt nước mắt trên mặt cô, trong lòng đau đớn, thanh âm mềm nhũn chút, nhưng giọng nói còn bá đạo như cũ, không cho người khác cự tuyệt.

"Lạc Anh, tới nay anh sẽ khiến em biến thành của anh, chân thật biến thành anh." Phạm Niệm Ngự nói qua bên trong cát giấu chút hưng phấn, rốt cuộc anh cũng đợi đến khi cô trưởng thành.

"Không cần, người điên này, em mới..., anh buông em ra, buông ra." Lạc Anh bắt đầu quyền đàm cược đá Phạm Niệm Ngự. Nhưng không thể rung chuyển anh, dù chỉ là một chút.

Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đi ra khỏi thang máy, chạy thẳng tới 'phòng cho tổng thống', mở cửa phòng liền ném cô lên giường lớn, Lạc Anh bị ném trên chiếc giường lớn êm ái, thân thể nhảy lên mấy cái, cô nhìn tay Phạm Niệm Ngự đang cởi quần áo, cô sợ, cô nhảy xuống giường liền muốn chạy.

"A" Lạc Anh mới vừa nằm bò bên giường, đã bị Phạm Niệm Ngự kéo lại, thân thể cao lớn đè trên thân thể nhỏ bé của Lạc Anh.

Lạc Anh nhìn ánh mắt Phạm Niệm Ngự cực nóng, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt anh như vậy, bởi vì chưa bao giờ gặp qua đáng về anh động tình.

"Tiểu Niệm, huhu, không, không nên đối với em như vậy, không cần." Nước mắt Lạc Anh tựa như vòi nước đóng không chặt. Nước mắt nhỏ xuống giường lớn trắng nõn.

Phạm Niệm Ngự cau mày, mềm lòng mấy phần, nhưng nhớ tới cô sẽ có khả năng thuộc về người đàn ông khác, phần thương tiếc đáy lòng đã bị tham muốn giữ lấy cắn nuốt hầu như không còn.

Anh nhẹ giọng dụ dỗ Lạc Anh: "Lạc Anh, đem mình cho anh, anh nói rồi, em chỉ có thể thuộc về anh, biết không? Anh muốn em chỉ thuộc về anh." Phạm

Niệm Ngự nhìn xương quai xanh trắng nõn của Lạc Anh. 8 Cổ họng căng, máu toàn thân đều phun trào. Đầu đang kêu gào muốn cô. Nơi đó đã sớm lửa nóng kiên định.

Đôi mắt Lạc Anh đắm lệt nhìn Phàm Niệm Ngự vuốt ve** làm cho hôn mê đầu, tại sao cô chỉ là của anh, cô không cam lòng, nam nữ ngang hàng, Lạc Anh cô sẽ không kém so với Phàm thị. Cô nhớ đến cảnh tượng mình bắt gặp hôm vừa trở về, cô cũng rất tức giận, cô có loại cảm giác trả thù.

Lạc Anh nhìn con người Phàm Niệm Ngự động dục, nhưng câu nói đầu tiên của Lạc Anh giống như là một cái chìa khóa, đem ác ma trong cơ thể Phàm Niệm Ngự kêu tỉnh.

"Phàm Niệm Ngự, em cho anh biết, em ở nước ngoài đã đem mình cho người khác, nước ngoài rất cởi mở, không phải anh không biết." Khóe miệng Lạc Anh cười nhạt vì hả giận, khiêu khích Phàm Niệm Ngự.

Trong nháy mắt, hơi thở mập mờ chung quanh thay đổi lạnh lẽo khôn cùng, gương mặt tuấn tú của Phàm Niệm Ngự vốn là hưng phấn trong nháy mắt trở nên u ám, tàn nhẫn, dùng ngôn ngữ cũng không thể hình dung ra giận dữ. Gân xanh trên trán cũng sắp muốn bùng nổ. Một đôi con người ** biến thành bèn nhọn, khát máu.

Anh túm cổ Lạc Anh, không thể suy tư như thường, anh không có tư thái ưu nhã, tựa như một con sư tử tức giận. Anh lớn tiếng giận dữ.

"Em nói cái gì? Lạc Anh, em nói cái gì? Em dám can đảm lặp lại một lần." Tay Phàm Niệm Ngự hung hăng dùng sức bóp cổ Lạc Anh, giống như muốn bóp chết cô.

Giờ khắc này Lạc Anh cảm thấy tư vị cái chết, cảm thấy hít thở không thông, cô không thể hít thở. 46 Một khuôn mặt nhỏ trở nên trắng bệch, cô chỉ nhìn thấy gương mặt Phàm Niệm Ngự giận dữ xanh mét. Thanh âm khàn khàn vô lực nói.

"Tiểu Niệm"

Một giọt lệ nóng của Lạc Anh đã nhỏ trên mu bàn tay Phàm Niệm Ngự, Phàm Niệm Ngự bị nước mắt nóng rực kéo suy nghĩ về, nhìn cô gái sắp chết trong tay mình, vội vàng buông cô ra, nhưng tức giận trong mắt một chút cũng không có giảm bớt.

Lạc Anh há miệng hô hấp, cổ họng đau rát, giờ khắc này cô hối hận về lời nói vừa rồi, cô chỉ muốn chạy trốn, cô chưa từng thấy anh giận dữ như bây giờ. Cô đẩy anh ra, mới vừa đụng tay cầm cái cửa liền bị người kéo lại, hung hăng áp trên cửa. 0 Sau lưng đau nhói làm cô kêu thành tiếng, chân mày chau chặt.

"A"

Phàm Niệm Ngự đè cô ở trên cửa, nâng cằm của cô lên, một đôi mắt sắc bén khát máu, thanh âm âm chí nói: "Ai cho em đi, anh cho em biết, hôm nay anh nhất định muốn em, còn có người đàn ông lấy đi lần đầu tiên của em, anh nhất định sẽ khiến kẻ đó tan xương nát thịt làm mồi cho cá mập." Nói rồi bàn tay xé toang váy của Lạc Anh, da thịt lộ ra, đường cong hoàn mỹ.

Bây giờ Lạc Anh đã không thể suy tư như thường, trong đầu đều là lời hai người bạn của anh trong bữa tiệc. Cô hoàn toàn tin, Phàm Niệm Ngự giận lên thật đáng sợ.

Phàm Niệm Ngự nhìn thân thể cô trắng như tuyết, nóng bỏng dưới bụng như sóng lớn tràn vào máu của anh. Bàn tay tháo ra quần lót của cô, nâng hai chân của cô lên, nhanh chóng móc cựa long của mình ra, đột nhiên đâm vào.

"A" Tiếng la tê tâm liệt phế của Lạc Anh vang vọng trong phòng. 76 Móng tay hung hăng bấm vào bả vai Phàm Niệm Ngự. Hạ thể cô tràn ra máu tươi.

Phàm Niệm Ngự ngây ngẩn cả người trong tiếng thét chói tai của cô, lúc anh hung hăng đâm vào, rõ ràng cảm thấy một thành trở ngại thật mỏng. 49 Anh ngẩn người, nhìn mặt trang điểm của Lạc Anh đầy nước mắt vì khóc mà lem hết. e Nhìn máu tươi ở trên sàn nhà, trong lòng vui sướng.

Phàm Niệm Ngự quan sát dáng vẻ của cô, trong lòng tự trách, vừa định vươn tay đụng chạm khuôn mặt của cô, đã bị Lạc Anh hung hăng gạt ra.

"Đừng đụng tôi, tôi chê anh bẩn." Đôi mắt Lạc Anh căm tức nhìn Phàm Niệm Ngự.

Phàm Niệm Ngự sừng sốt một phen, nhìn ghét bỏ cùng chán ghét dưới đáy mắt cô, ánh mắt lạnh băng. Xoay khuôn mặt cô, thanh âm âm chí nói.

"Nhớ, em chỉ có thể là của anh." Nói qua liền bắt đầu lao vút ở trong cơ thể cô, không chút băn khoăn đây là lần đầu tiên của cô, không chút băn khoăn khi cô mới biết mùi đời. Tựa như mãnh thú thoát khỏi giam cầm đụng chạm thân thể non nớt của cô, mỗi một cái đều sâu vô cùng.

Lạc Anh chỉ cảm giác hạ thể đau đớn như bị xé rách. 3 Cô cắn chặt cánh môi không để cho mình kêu thành tiếng. 1 Cô có khí phách, cao ngạo trong cơ thể cô.

Từ trên cửa đến trên giường, không biết Phàm Niệm Ngự muốn cô bao nhiêu lần, cho đến khi Lạc Anh bất tỉnh thì Phàm Niệm Ngự cũng không buông tha cho cô, mỗi lần đều không biết thỏa mãn đòi hỏi cô. Căn bản cũng không bận tâm thân thể non nớt của cô có thể tiếp nhận vật to lớn dừng mãi cùng chảy nước rút của anh hay không.

Cả đêm dài lấy hết cuộc đến khi trời hừng sáng thì dừng lại, một phòng tràn đầy hoan ái. Mới vừa sáng nên sắc trời rất trong.

Phạm Niệm Ngự thoả mãn nằm trên người cô, nhìn thấy mặt Lạc Anh trắng bệch thì anh hoảng hốt, nhìn xuống dưới, phía dưới đã là một mảnh máu tươi. Mới bắt đầu cho là máu trinh, nhưng hình như không phải, quá nhiều, thấm ướt ga giường, anh có chút luống cuống, nhìn sắc mặt Lạc Anh trắng bệch, vội vàng mặc quần áo vội cô ôm đi ra ngoài.

*

Bệnh viện, Lạc Anh nằm ở trên giường bệnh. Ngoài cửa, mấy y tá thảo luận.

"Haizz, người đàn ông ôm cô ấy tới không phải là tổng giám đốc Phạm thị - Phạm Niệm Ngự sao? Tôi vừa nghe y tá trưởng nói, là bởi vì ** xé rách nghiêm trọng, lần đầu tiên mà bị đối đãi quá mạnh như thế. Không biết thương hoa tiếc ngọc." Một y tá nữ nói.

"Đúng vậy, tôi cũng biết rồi, cô ấy bị làm quá nên ngất đi, cộng thêm mất máu quá nhiều, tổng giám đốc Phạm quá mạnh, cô gái kia thật là đáng thương, có phải tình nhân không? Xem ra tuổi còn rất nhỏ mà đã bị phá hủy." Một y tá khác nói.

Một cơn gió lạnh đột nhiên cuộn trào mà đến, hai y tá vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Phạm Niệm Ngự ăn mặc chỉnh tề, gương mặt xanh mét đứng đó.

Y tá vội vàng rời khỏi phòng bệnh, anh mới vừa thay quần áo trở lại, mặc dù đã biết tình hình, nhưng bị người ta nói như vậy, trong lòng rất tức giận.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh nằm trên giường, lông mày khẽ nhíu, cuối cùng đẩy cửa phòng ra, đi tới, nhìn khuôn mặt Lạc Anh tái nhợt, nhớ lại đêm qua mình điên cuồng yêu cầu, trong lòng rất đau.

Anh ngồi xuống, cầm tay nhỏ bé của cô. 9b Lạc Anh chậm rãi mở mắt, nhìn trần nhà.

Phạm Niệm Ngự thấy cô tỉnh, vội vàng nói: "Lạc Anh, em đã tỉnh."

Lạc Anh trống rỗng nhìn trần nhà, không nói lời nào, trong đầu đều là cảnh tượng 'làm', nó đã tạo thành ám ảnh trong cô. Lạc Anh chậm rãi rút tay về, âm thanh khăn khăn.

"Tiểu Niệm, anh đã nói, cho dù lúc nào cũng sẽ không tổn thương em, nhưng từ ngày em trở về đến bây giờ anh đều tổn thương em. Tại sao khiến em nhớ em là của anh, mà anh lại không nhớ anh đã từng cam kết?" Lạc Anh nhìn trần nhà, lạnh lùng nói. 99 Cuối cùng cũng đem lời muốn nói mấy ngày nay nói ra, thật ra thì đó là mấy câu nói rất đơn giản.

Thân thể Phạm Niệm Ngự khẽ run lên, không biết nói gì? Anh đứng là hung hăng làm thương tổn cô. 24 Vừa định nói gì đó, Lạc Anh lạnh nhạt nói tiếp.

"Tiểu Niệm, anh muốn đã có được rồi, hãy thả em đi, từ đầu đến cuối em đều muốn một tình yêu hoàn mỹ, bây giờ anh không cho nổi. Cho nên thả em đi." Lạc Anh nhìn trần nhà khổ sở nhắm mắt lại, thanh âm lạnh nhạt. Cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt Phạm Niệm Ngự giờ phút này là dạng gì.

Gương mặt Phạm Niệm Ngự âm u, anh đứng lên, nhìn Lạc Anh, thanh âm lạnh lùng: "Em quyết định."

Lạc Anh khẽ gạt đầu, cô đã bị thương tổn rồi.

Đôi tay Phạm Niệm Ngự nắm quyền, gân xanh trên trán trỗi lên. c "Nhớ, hôm nay là em đẩy anh ra." Nói xong cũng không quay đầu lại, rời khỏi phòng bệnh.

Nghe thanh âm đóng cửa, Lạc Anh cũng không nhịn được khóc rống thành tiếng.

"A Huhu" Tại sao đối xử với cô như vậy, tại sao chứ. Cô đã làm sai điều gì? Không có làm sai. 8 Tại sao đối xử với cô như vậy?

*

Lạc Anh xuất viện đã là một tuần sau, hôm nay là sinh nhật Phạm Dịch Hân, bọn họ đã không gặp mặt suốt một tuần rồi, tại sao sau khi trưởng thành chuyện sẽ phức tạp như vậy. Hôm nay là sinh nhật Phạm Dịch Hân, bọn họ nhất định sẽ gặp mặt.

Buổi tối Lạc Anh mặc váy màu trắng cầm quà tặng đi vào biệt thự nhà họ Phạm, hít sâu một hơi, tự nói với mình là phải bình tĩnh, bình tĩnh, may không có sai, chưa bao giờ sai.

Lạc Anh đẩy cửa ra, đã nhìn thấy rất nhiều người, bao gồm Lãnh Thiên cùng Bạc Dục, cô biết cũng chỉ có bọn họ, Lạc Anh không thể đi tìm anh.

"Em gái Tiểu Hân, sinh nhật vui vẻ." Một giọng nữ truyền đến từ cửa.

Người này chính là cô gái tham gia dạ tiệc cùng với Phạm Niệm Ngự, Phạm Dịch Hân liếc mắt nhìn Lạc Anh rồi trợn mắt nhìn cô gái kia và Phạm Niệm Ngự, sau đó kéo Lạc Anh ngồi xuống ghế sa lon, chỉ nói chuyện phiếm với Lạc Anh.

Cô gái có chút không xuống đài được, cho nên tựa vào trong ngực Phạm Niệm Ngự, cong đôi môi.

Lạc Anh nhẹ nhàng nhìn lướt qua, liền nhận ra, mình tỉnh nóng bỏng nhất gần đây - Lục Tâm. Nhìn Phạm Dịch Hân, biết đang xả giận vì mình, Lạc Anh nắm tay cô, thanh âm tốt hơn nhiều, ngọt ngào nói.

"Dịch Hân, người tới là khách." Lạc Anh cười nói. 6 Thật không biết cô gái này lớn hơn mình, chung quy lại là làm chị hay em đây?

Phạm Niệm Ngự vừa tiến vào liền nhìn Lạc Anh, thấy sắc mặt cô tốt hơn rất nhiều. Cũng không nhìn cô. Chỉ ôm cô gái trong ngực đi tới, ngồi trên ghế sofa lon đỏi diện bọn họ.

Lãnh Thiên và Bạc Dực liếc nhìn nhau, hai người kia không tốt. Bạc Dực nhún vai một cái. 9 Lãnh Thiên giỏi tạo không khí nhất.

"Em gái Tiểu Hân, sinh nhật vui hay không vui?" Lãnh Thiên hỏi một câu vô cùng ngu ngốc.

Phạm Dịch Hân không nhìn được co giật khoe miệng, thưởng một cái mắt lạnh cho Lãnh Thiên. Không chút khách khí nói.

"Anh thật ngu ngốc." Sau khi Phạm Dịch Hân nói xong tất cả mọi người đều nhìn không được bật cười.

Lạc Anh bất đắc dĩ lắc đầu, hai người này thật không có biện pháp. Lạc Anh lấy một hộp quà tặng từ trong túi ra. Đưa cho cô, Lục Tâm cũng đưa dây chuyền một triệu.

"Tiểu Hân, đây là quà sinh nhật chị tặng em, em xem có thích hay không?" Lục Tâm lấy lòng.

Phạm Dịch Hân vốn không muốn nhận lấy, nhưng Lạc Anh lại chọc chọc cô, mọi người cũng đang nhìn, Phạm Dịch Hân chỉ đành chịu, nhận lấy.

"Cám ơn." Căn bản là không nhìn, để sang một bên.

Lục Tâm thù hận nhìn Lạc Anh, Lạc Anh sao có thể không cảm thấy. Nhưng cô lựa chọn coi thường.

"Dịch Hân, xem quà tặng của chị, em nhất định sẽ thích." Lạc Anh cho cô gương mặt bảo đảm.

Gương mặt Phạm Dịch Hân mong đợi mở ra, là một cái chai, tất cả mọi người đều tò mò. Phạm Dịch Hân mở ra. Đặt ở chóp mũi người một cái.

Sau đó nước mắt đang đảo quanh bên trong hốc mắt, rơi xuống. 00 Lạc Anh hơi sững sờ, còn gương mặt Lục Tâm hài lòng. 70 Lại không nghĩ rằng hành động kẻ tiếp của Phạm Dịch Hân làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

"Huhu, chị Lạc Anh, không phải cái này ngừng sản xuất rồi sao? Chị thật giỏi." Phạm Dịch Hân ôm chặt lấy Lạc Anh, khóc lớn nói.

Khoe mắt Lạc Anh cũng khẽ co quắp, rất bất đắc dĩ. Vỗ vỗ bả vai của cô, thanh âm dỗ dành.

"Tự chị làm. 53 Ném thử xem, có phải giống nhau hay không?"

"Ừ" Nói qua liền uống một hớp nhỏ. 78 Càng khóc dữ dội hơn.

"A huhu uống thật là quá ngon, y chang không khác" Phạm Dịch Hân lau nước mắt nói.

Lạc Anh chỉ cảm thấy trong lòng rất an ủi, sau đó nhẹ giọng nói: "Vậy sao? Chị còn sợ mùi vị không đúng, khi còn bé chúng ta uống không phải cái vị này, xem ra cũng không tệ lắm, về sau sẽ làm cho em. Cho chị uống một hớp." Nói qua liền muốn lấy tới thưởng thức, lại bị Phạm Dịch Hân né tránh.

"Không được, đây là quà sinh nhật của em." Phạm Dịch Hân vội vàng vấp nắp dấu đi.

Lạc Anh bật cười, thật ra thì cô cố ý. "Ha ha, chính là của em"

Lục Tâm tức, cái gì mà cùng nhau lớn lên, cô ta là ai. Trong lòng cực kỳ bất mãn. Sau đó chậm chạp nói.

"Phải cảm ơn kẻ tiền như vậy, thật bẩn tay."

Lạc Anh mắt lạnh quan sát cô ta, lại chưa từng nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Lục Tâm, ngôi sao lớn, tố chất, thanh xuân ngọc nữ, khác gì người tình?" Lạc Anh vốn không muốn so đo cùng cô ta, nhưng dầu gì là con gái một Lạc thị, làm sao có thể mặc cho mình bị nhục nhã.

Lục Tâm vừa định nổi giận, Phạm Dịch Hân liền mở ti vi lên, truyền vào lỗ tai chính là giọng của Lạc Anh.

"Xin hỏi Lạc tiểu thư, năm nay cô quay phim, có nữ chính đảm nhận chưa? Là Lục Tâm nóng bỏng nhất gần đây sao?" Một ký giả hỏi.

Lúc này tất cả mọi người nhìn ti vi, Lạc Anh ngồi ở trên ghế, tiếp nhận câu hỏi của ký giả.

"Lục Tâm?" Hiển nhiên lúc ấy cô còn không biết.

"Lục Tâm chính là bạn gái xì căng đan lửa nóng gần đây với Phạm tổng -Phạm Niệm Ngự - bạn tốt của cô."

"Vậy sao, vậy thì để cô ấy tới diễn, chỉ cần mang lại lợi ích cho Lạc thị, tôi mặc kệ nhân phẩm hay xì căng đan gì đó." Lạc Anh không chút do dự tuyên

bỏ kế hoạch kế tiếp, chuẩn bị tìm Lục Tâm làm nữ chính.

Phạm Dịch Hân tất ti vi, nhìn về mặt kính ngọc của Lục Tâm. Lục Tâm kính ngọc nhìn cô gái trước mắt, không nghĩ tới là người nổi nghiệp Lạc thị, xé chiều hôm nay sẽ ký quay phim với cô.

"Tôi, cô, tôi nhận phim của cô?" Lục Tâm không thể tưởng tượng nổi nhìn Lạc Anh nói. 3.5

Lạc Anh khẽ cau mày, đôi tay ôm ngực, nhìn gương mặt hơi bối rối của Lục Tâm, nhàn nhạt hỏi: "Cô không biết công ty nào tìm cô ký hợp đồng sao? Cũng không biết tôi tìm cô ký hợp đồng, xem ra Lục tiểu thư không muốn. f Vậy thì tốt, tôi có thể nuốt lời, hơn nữa sẽ không bồi thường tiền cho cô, nhưng mà trong vòng một tháng tôi sẽ tạo ra một nữ minh tinh ngồi ngang hàng với cô, nhưng, là một thanh xuân ngọc nữ chân chính." Lạc Anh châm chọc, khinh thường.

Lục Tâm tức lắm, nhưng lại không dám nổi giận, cô ta không chọc nổi, nhưng mình cũng không phải là dễ chọc. 45 Cô điều chỉnh lại cảm xúc sau đó rất kiêu ngạo nói.

"Tôi được Niệm đưa lên, hơn nữa, trong thời gian tháng, cô đùa giỡn à?"

Lạc Anh cười khinh miệt, ôm chăm lấy Phạm Dịch Hân sau đó hờn hờ hỏi cô ấy.

"Dịch Hân, chị sẽ để cho giấc mơ minh tinh của em trở thành sự thật, như thế nào? Nhị tiểu thư Phạm thị trở thành vầng sáng, sẽ thay đổi tất cả, hơn nữa em thật sự là một Băng thanh ngọc nữ. b Thấy sao?"

"Tốt, em đương nhiên có thể, em nằm mộng cũng muốn trở thành nữ minh tinh, em tin tưởng em sẽ vượt qua người chỉ biết dựa vào kẻ khác." Phạm Dịch Hân nhấn tâm châm chọc.

Lạc Anh chỉ cười nhạt, không có nhìn Lục Tâm, bởi vì biết sắc mặt cô ta tuyệt đối không tốt, nếu như cô ta không mang người khác ra làm bia đỡ đạn, cô còn có thể lưu tình.

Lục Tâm bị tức không nhẹ, không thể làm gì khác hơn là ghen ngào kêu, Phạm Niệm Ngự chưa nói qua một câu.

"Niệm, anh xem "

Lạc Anh khẽ cau mày, da gà cũng rớt đầy đất, chẳng lẽ cô ta thật cho là Phạm Niệm Ngự giúp được cô ta.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, sau đó nâng mặt cô gái của mình lên hôn, thanh âm rất cung chịu.

"Yên tâm, không ai có thể rung chuyển địa vị của em." Phạm Niệm Ngự nhẹ giọng dụ dỗ. Lục Tâm vui vẻ rúc vào trong ngực Phạm Niệm Ngự, sau đó khiêu khích nhìn Lạc Anh.

Phạm Dịch Hân hung tợn nhìn Lục Tâm, thật muốn bẻ gãy mặt hồ ly của cô ta. Lạc Anh chỉ cười lạnh, cuối cùng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hai người, ánh mắt lạnh lẽo.

"Lục tiểu thư, xem ra kim chủ rất thương cô." Lạc Anh châm chọc.

Lục Tâm kiêu ngạo nói: "Đương nhiên"

Lạc Anh đi tới, khẽ cúi người, nâng cằm Lục Tâm lên quan sát, sau đó nói: "Không tệ, chính là mỹ nhân, khó trách Tiểu Niệm sẽ quỳ gối dưới váy cô." Lạc Anh mặc sức nâng cô ta. Tất cả mọi người tò mò nhìn hành động của Lạc Anh.

Lục Tâm đang kiêu ngạo, thanh âm lạnh lùng của Lạc Anh lại truyền đến lần nữa.

"Ngày mai tôi sẽ phong sát cô triệt để, cô có thể đi cầu xin Tiểu Niệm, tôi ngược lại muốn nhìn. 9 Phạm thị, cùng Lạc thị, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về ai." Lạc Anh nói chuyện khiến mọi người hít vào một hơi.

Lục Tâm ngạc nhiên nhìn Lạc Anh, thanh âm run rẩy: "Cái... aa cái gì?"

Lạc Anh khẽ cong khóe miệng, buông cằm cô ta ra, sau đó lại nói tiếp.

"Tôi nhớ rõ, có một vị tiểu thư Kim Thiện cũng là người tình lâu nhất của Tiểu Niệm, cũng rất nổi danh, sau đó cô ta phải dùng sức đổi thân. Xem cô lợi hại, hay vị Kim tiểu thư kia lợi hại, Lạc Anh tôi tuyệt đối giữ lời. Tiện thể nói cho cô biết. b Mặc dù Tiểu Niệm làm chủ Phạm thị, nhưng Dịch Hân cũng có cổ phần."

Mọi người đều bị Lạc Anh làm kinh sợ. Sắc mặt Phạm Niệm Ngự tối đen, môi mím chặt nhìn Lạc Anh.

Lạc Anh nhàn nhạt nhìn Phạm Niệm Ngự, kéo ra nụ cười.

"Tiểu Niệm, chúng ta tranh tài đi, anh có thể đem hết toàn lực duy trì cô gái của anh, tôi sẽ dùng Lạc thị hủy diệt cô ta. Anh thấy thế nào?"

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, cũng biết Lục Tâm chỉ là con cò, chân chính chiến đấu là Lạc Anh cùng Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự vươn tay nắm cầm Lạc Anh, thanh âm lạnh nhạt: "Lạc Anh, em muốn sao? Nếu em muốn anh có thể hủy diệt cô ta."

Phạm Niệm Ngự vừa nói xong, Lạc Anh cũng không kinh ngạc, nhưng Lục Tâm rất kinh ngạc, hoàn toàn không tin tưởng lỗ tai mình, vội vàng nói: "Không cần, Niệm, anh đang đùa giỡn thôi."

"Cầu xin Lạc tiểu thư." Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, lạnh nhạt nói.

Lục Tâm nhìn Lạc Anh, rốt cuộc biết giữa hai người có cái gì không đúng, nhưng vì tiền đồ không thể làm gì khác hơn là hạ thấp mặt mũi.

"Lạc tiểu thư, cầu xin cô đừng phong sát tôi."

Lạc Anh né tránh bàn tay của Phạm Niệm Ngự, sau đó ngồi trở lại chỗ đối diện, cuối cùng thần nhiên cười.

"Lạc tiểu thư, chỉ đùa một chút, không nên tưởng thật. e Ngày mai đến tổ diễn trình diện." Lạc Anh hơi hột vui đùa một câu.

Lục Tâm càng thêm kinh ngạc, nói giỡn, cô nghi hoặc nhìn Lạc Anh dường như là muốn nhìn được cái gì?

Lạc Anh nhìn Lục Tâm mở miệng nói: "Chẳng lẽ Lạc tiểu thư không muốn làm nghệ sĩ dưới chân Lạc thị?"

"Không có, không có." Lục Tâm vội vàng nói.

Lạc Anh chỉ cười cười, thật ra thì lời nói của Phạm Niệm Ngự làm cô có chút ứng phó không kịp, nhưng cô sẽ không thua, cô nhất định sẽ không thua.

Lạc Anh liếc Bạc Dực giống như nhớ đến chuyện gì, nói một câu khiến tất cả mọi người đều ngừng thở, bao gồm bản thân anh ta.

"Bạc thiếu gia, tôi nghe nói anh cũng nằm trong phạm vi đối tượng xem mắt của tôi, như thế nào, có muốn chúng ta lui tới hay không."

"Phốc" Phạm Dịch Hân mới vừa uống liền phun.

Lông mày Phạm Niệm Ngự khẽ nhướng. 3 Bạc Dực không kém điểm ngã nhào, thật ra thì ngày hôm qua anh mới biết.

"Lạc tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta không thích hợp." Đầu Bạc Dực đầy mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng còn liếc người đàn ông bên kia. d Chỉ sợ sẽ xông qua chặt mình làm trăm mảnh.

Lạc Anh chỉ cười nhạt: "Bạc thiếu gia, cự tuyệt tôi, anh không nghĩ rằng chỉ cần tôi tung tin tức anh thầm mến tôi ra, chỉ sợ đời này anh cũng khó trốn thoát, cha anh tuyệt đối sẽ bắt anh ở rể nhà chúng tôi." Lạc Anh càng nói càng kinh người, chẳng lẽ là bị người kích thích trầm trọng.

Lãnh Thiên mở to hai mắt nhìn Lạc Anh, gương mặt không thể tin. a Thật hay giả?

Phạm Dịch Hân càng thêm kinh ngạc, không nghĩ tới Lạc Anh kín kẽ sẽ rộng rãi nói ra, mà còn là sự thật.

Bạc Dực nhìn Lạc Anh rồi nuốt nước miếng.

"Lạc tiểu thư, cô tha cho tôi đi."

Lạc Anh nghe vậy cười ra tiếng. "Thế nào? Tôi không tốt sao? Sẽ ăn anh sao? Há? Ha ha" Lạc Anh nhìn bộ dáng kia, thật cảm thấy rất buồn cười.

Bạc Dực gập trở ngại, làm thế nào? Hai bên đều không thể thoát.

"Không phải, Lạc tiểu thư rất tốt, là tôi không dám với cao."

"Tôi cho anh trèo cao." Lạc Anh tiếp tục đùa anh ta.

Bạc Dực không phản đối, chỉ len lén liếc Phạm Niệm Ngự một bên, quả nhiên, gương mặt còn đen hơn Lôi công, còn có u ám

Lạc Anh nhìn bộ dáng kia, sau đó nhẹ nhàng nói một câu.

"Đùa anh thôi? Tôi có người đàn ông ngưỡng mộ trong lòng rồi, nhưng không phải người Trung Quốc. 8Ha ha" Lạc Anh nói xong, một câu cuối cùng quả thật cố ý, không biết vì sao lại muốn nói như vậy, bởi vì ngày mai Kiệt Thụy sẽ tới.

Bạc Dực có loại cảm giác từ chém đầu trên đài xuống, nhưng câu nói sau cùng sợ rằng sẽ chọc giận người khác. Nhưng không ngờ rằng, Phạm Niệm Ngự từ sắc mặt không tốt lắm, thế nhưng không có hành động gì. Sinh nhật cứ trôi qua như vậy.

Không ý định, không ý tưởng, cứ như mà qua. Phạm Niệm Ngự đang cố ý kích thích Lạc Anh, nhưng Lạc Anh cũng không phải là dễ khi dễ. Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: Ngoại truyện 28

Sáng sớm, Lạc Anh dậy thật sớm, mặc toàn thân bộ đồ công sở màu đỏ cùng màu xanh dương nhạt, cực kỳ xinh đẹp. Một đầu tóc quăn như gợn sóng dùng kẹp vẫn lên, lộ ra cần cổ trắng nõn, còn có xương quai xanh khêu gợi. Một đôi giày cao gót màu nâu, lấp lánh kim cương màu trắng bản số lượng có hạn. Đứng ở phi trường nhìn phía lối ra.

Một người đàn ông một nước Pháp đi ra từ máy bay, da trắng nõn, đôi mắt đào hoa, con ngươi màu xanh dương, tóc màu vàng, một thân quần áo màu trắng, vừa nhìn chính là người đàn ông thuộc về ánh mặt trời.

Lạc Anh nhìn thấy liền vội vàng đi tới, gương mặt hưng phấn nhìn Kiệt Thụy. Chạy chậm qua.

"Kiệt Thụy, có mặt không, có nhớ tôi không?" Gương mặt Lạc Anh mong đợi nhìn Kiệt Thụy. Nhưng vẻ mặt của anh ta là thế nào? Lạc Anh ngừng cười. Đưa tay nhỏ bé ra quờ quờ nhìn về mặt kính ngạ của Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy chớp chớp màu xanh dương mắt, sau đó lui về phía sau một bước, nhìn Lạc Anh từ trên xuống dưới, sau đó chỉ vào Lạc Anh nói tiếng Trung rất lưu loát, không thể tin mà hỏi.

"Em, em là Lạc Anh?" Giọng của Kiệt Thụy tràn đầy chất vấn. 7e Không thể tưởng tượng nổi nhìn Lạc Anh ăn mặc như vậy, trong ấn tượng của anh Lạc Anh là cô gái không phóng khoáng hay ngượng ngùng, làm sao chỉ cách vài ngày lại biến hóa lớn như vậy? Thành thực, còn đẹp hơn không ít. ac Thế nhưng mặc y phục mười năm nay anh chưa từng xem qua.

Giờ Lạc Anh mới hiểu được, nhìn cách ăn mặc của mình, cuối cùng cười cười xin lỗi.

"Ừ, tôi là Lạc Anh, nhất thời không nói được, tôi dẫn anh đi xem." Nói qua liền lôi kéo Kiệt Thụy ra khỏi phi trường. 0 Kéo đến chiếc xe Lamborghini màu xanh dương cô mới mua gần đây. Mở cửa xe ý bảo Kiệt Thụy ngồi vào.

Kiệt Thụy quan sát xe, sau đó gật đầu một cái. Cuối cùng chui vào. Lạc Anh cũng leo lên ngồi chỗ ghế lái, nổ máy xe nghênh ngang rời đi.

Một chiếc màu Lamborghini xanh ngọc dừng lại ở cao ốc Phạm thị, Kiệt Thụy rất tuần tú tức giận mở cửa xe đi xuống, liếc mắt nhìn cao ốc trước mắt, khỏe miệng khẽ giơ lên, anh cũng là gia đình giàu sang, ở Anh quốc không phân cao thấp cùng tập đoàn Phạm thị Lạc thị. Nhưng mà anh chưa có tiếp nhận. Bởi vì trên anh còn có một anh trai. Cho nên chuyện khổ sai này sẽ giao cho anh trai Kiệt Mỹ của anh rồi.

Lạc Anh đóng cửa xe đi tới trước mặt Kiệt Thụy, mặt mỉm cười nhìn Kiệt Thụy. Kiệt Thụy xoay người lại nhìn Lạc Anh, gương mặt nhạo báng.

"Lạc Anh, không phải em nói với anh, hiện tại em cai quản Lạc thị ư?" Mặc dù Kiệt Thụy đang hỏi cô, nhưng lại tuyệt không tò mò, rốt cuộc hiểu rõ cô làm sao lại biến hóa lớn như vậy.

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy cao hơn một cái đầu so với mình, đưa tay nhỏ bé ra không nhẹ không nặng đánh lồng ngực của cô.

"So với việc nói móc tôi, cẩn thận tôi không cho anh cơm ăn."

Kiệt Thụy nhún nhún không sao cả, sau đó gấp cong cánh tay mình, ý tứ rất rõ ràng. f Lạc Anh hướng anh cười một tiếng, đem tay mình khoác vào cánh tay anh, hai người tựa như hoàng tử cùng công chúa đi vào cao ốc. a9 Dọc theo đường đi cũng rất nhiều người hâm mộ nhìn Lạc Anh. d Nhưng bởi vì thân phận của cô, cho nên cũng không dám thảo luận to.

Kiệt Thụy kéo Lạc Anh đi về phía thang máy chuyên dụng, một đôi lông mày đào hoa nhướng lên nhìn Lạc Anh nói.

"Xem xem, bao nhiêu người đang ghen tỵ với em, người ta là trai đẹp cao cấp cũng bị em giải quyết rồi." Kiệt Thụy rất rộng rãi nói, thỉnh thoảng còn hất tóc màu vàng rơi trên trán.

Lạc Anh không nhịn được, khỏe miệng co giật, nhìn về mặt tự tin của Kiệt Thụy, tay nhỏ bé vươn phía lỗ tai anh, hung hăng níu lấy. Thanh âm rất ngọt ngào.

"Vậy sao? Vậy thì thật sự xin lỗi rồi, đóa hoa tốt như anh lại để cho tôi tàn phá. Có phải hay không?" Tay phải Lạc Anh kéo cánh tay của anh, tay trái níu lấy lỗ tai anh.

"Á, đau, đau, Lạc Anh, chừa chút mặt mũi coi?" Kiệt Thụy khẽ nghiêng đầu, gương mặt uất ức nói.

Lúc này thang máy mở ra, Lạc Anh cũng không dễ dàng bỏ qua cho Kiệt Thụy, gương mặt cười duyên. Hoàn toàn không biết trong thang máy còn có hai người sống.

Kiệt Thụy liếc một cái, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ hồng, sau đó bắt đầu đi nói: "Lạc Anh, có thể buông ra không, để người ta nhìn thấy không tốt lắm, sao em bạo lực thế hả, cũng chỉ có anh nhẫn nhịn chịu tính khí của em, cho nên dứt khoát phải gả cho anh." Lúc này Kiệt Thụy còn không quên nói giỡn trêu đùa Lạc Anh.

Lạc Anh nghe xong càng dùng sức nắm lấy cổ tay anh, sau đó khinh thường nói.

"Dựa vào chi, đây là thang máy tư nhân của tôi, nào có người, nơi nào? Đừng muốn trốn tránh, tôi nói cho..." Lạc Anh nói qua liếc thang máy một cái, sắc mặt lúc ấy liền có chút khó coi. Nhìn hai người trong thang máy. Chỉ là hai người trong thang máy, một người sắc cũng không tốt, một gương mặt tàn ác.

Kiệt Thụy nhìn sắc mặt Lạc Anh khẽ thay đổi, lập tức ngăn cô, sau đó rất rộng rãi nói.

"Ha ha, không có việc gì, bà xã thích thì có thể trừng trị anh bất cứ lúc nào." Kiệt Thụy ôm Lạc Anh cười mờ ám. Lạc Anh căm tức nhìn Kiệt Thụy hả hê. Cuối cùng điều chỉnh lại cảm xúc, bước vào thang máy.

Lục Tâm nhìn quần áo Lạc Anh như trước kia, vẫn chào hỏi.

"Xin chào Lạc tổng."

Lạc Anh kéo Kiệt Thụy bước vào, sau đó thân nhiên cười.

"Lục tiểu thư, tới ký hợp đồng?" Lạc Anh nhàn nhạt hỏi.

Lục Tâm liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự không lộ vẻ gì, sau đó cười duyên nói: "Đúng vậy, hiếm khi Niệm đi cùng tôi."

Lạc Anh cười nhạt, dịu dàng nhìn Kiệt Thụy phía sau, thanh âm ngọt ngào.

"Kiệt Thụy, vị này là Lục tiểu thư, ảnh hậu trong nước, vị này hiện đảm nhiệm tổng giám đốc, thanh mai trúc mã của em đấy. 3 Cũng không khác gì anh đâu." Lạc Anh giới thiệu.

Kiệt Thụy nhìn hai người một cái, cứ có cảm giác không khí không đúng, vẫn hơi gât đầu. "Chào hai người, tôi tên là Kiệt Thụy."

Lục Tâm nhìn soái ca trước mắt, vừa nhìn ăn mặc đã biết người có tiền, vội vàng cười.

"Xin chào Kiệt Thụy tiên sinh."

Phạm Niệm Ngự quét ánh mắt lạnh qua, gương mặt tuấn tú có chút khó nhìn. 5 Vừa rồi thấy hành động thân mật của hai người, anh thật muốn xé nát cô gái trước mắt này. Cô lại dám? Cô quên anh đã nói gì rồi sao?

Lạc Anh cười nhìn sắc mặt Phạm Niệm Ngự khó coi, sau đó rất quan tâm hỏi: "Ai da, Tiểu Niệm, sắc mặt anh không tốt lắm, gần đây chèn chèn chơi đùa hưng phấn với Lục tiểu thư sao? Giới thiệu một chút, bạn trai tôi, Kiệt Thụy"

Lạc Anh liếc mắt nhìn Lục Tâm đỏ mặt, đầy mắt tán qua giữu cột, thật đúng là, cô ta bỏ qua nét mặt Phạm Niệm Ngự, hôm nay có thể xả giận.

Lạc Anh nói xong cũng nhìn Kiệt Thụy, ánh mắt cảnh cáo, Kiệt Thụy hơi sững sờ, mắt đảo hoa khẽ hít một cái, sau đó rất thân mật ôm Lạc Anh, gương mặt cưng chiều.

"Lạc Anh à, anh mới trở về, có phải em nên chịu trách nhiệm cho anh ăn no không, kể từ khi em đi, anh thường không no bụng qua." Kiệt Thụy cố ý nói vô cùng mập mờ, sau đó một đôi mắt đảo hoa nháy nháy mắt hướng về phía Lạc Anh.

Lạc Anh chỉ cảm thấy khóe mắt co quắp, có cần phải, có cần phải nói làm cho người ta hiểu lầm như vậy hay không, nhưng cũng không có biện pháp, nếu mình lựa tới, thì mình phải dàn xếp rồi, đôi mắt cô vui vẻ mông lung nhìn Kiệt Thụy.

"Được, lát nữa khẳng định cho anh ăn no, để cho anh ăn ỏi." Lạc Anh thân mật kéo cánh tay Kiệt Thụy, nhưng thật ra là đang hung hăng cấu cánh tay anh, mặc dù trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Kiệt Thụy cảm giác thịt mình cũng sắp bị rút, mặt đáng thương nhìn Lạc Anh, cuối cùng liếc về hướng hai người.

"Hai người đi ra sao?"

Lạc Anh mới phản ứng được, sau đó liếc về hướng hai người nhìn Lục Tâm.

"Không phải hai người ký xong hợp đồng, Tiểu Niệm cùng đi với cô, tôi nghĩ Phó tổng sẽ cho cô đãi ngộ tốt nhất." Lạc Anh không quên nói móc mấy câu.

Sắc mặt Lục Tâm biến đổi, sau đó mặt thẹn thùng lại gần gương mặt u ám của Phạm Niệm Ngự.

"Niệm, chúng ta đi ra ngoài đi. Chào hỏi cũng xong rồi." Lục Tâm phát ra thanh âm khiến Kiệt Thụy một bên không khỏi lạnh run.

Lạc Anh cười nhạt, sau đó giải thích: "Lục tiểu thư nổi danh ngọc nữ tiểu thư ở Trung quốc chúng ta."

"Phốc Lạc Anh, em đừng hại anh lát nữa tiêu hóa không tốt." Kiệt Thụy kiềm chế cười nói.

Lạc Anh cho anh một ánh mắt rất hài lòng. Hoàn toàn không đi để ý tới nét mặt hai người, sau đó muốn đưa tay nhỏ bé ra ấn số trên thang máy. Phạm Niệm Ngự ôm Lục Tâm tiến lên một bước, sau đó nâng cằm Lạc Anh, thanh âm tràn đầy tàn ác.

"Lạc Anh, đừng ở chỗ này tiếp tục khiêu khích anh, đây là cảnh cáo cuối cùng." Nói xong vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của cô, môi mỏng kéo ra nụ cười ngông cuồng. Cuối cùng liếc Kiệt Thụy một cái, sải bước rời đi. Bóng lưng của anh rộng dày lại vô tình như vậy.

Hai tay Lạc Anh nắm chặt thành quyền, khiêu khích, đúng vậy, cô chính là đang gây hấn, vì cái gì ư? Anh có thể dùng vô số phụ nữ sau còn bá đạo đoạt lấy cô.

Kiệt Thụy nhìn ánh mắt Lạc Anh ửng hồng, vẻ mặt đùa giỡn không thấy, chau mày lại nhìn Lạc Anh. Biết chuyện giữa hai người không đơn giản.

Lạc Anh mở tròng hai mắt, cuối cùng ấn thang máy, sau đó tươi cười nhìn Kiệt Thụy.

"Buổi tối tới nhà tôi ăn cơm nhé."

Kiệt Thụy không nói gì nhìn Lạc Anh cuối cùng sờ sờ đầu của cô, gương mặt vui vẻ.

"Ở trước mặt anh em cũng không cần giả bộ, em yêu anh ta vậy sao?" Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, gương mặt lo lắng.

Lạc Anh khẽ nghiêng đầu nhìn Kiệt Thụy dịu dàng, lắc đầu một cái, Kiệt Thụy nhìn một chút Lạc Anh, quyết định, nếu lần này tới đây, cũng sẽ giúp nha đầu này lấy được chân tình. Anh ôm Lạc Anh tiếp đó thanh âm sang sảng nói.

"Ha ha, không cần lo lắng, anh sẽ ở bên cạnh em." Kiệt Thụy ôm Lạc Anh hẹn ước.

Lạc Anh quay mặt nhìn về mặt như ánh mặt trời của Kiệt Thụy, hướng về phía anh gật đầu sau đó cười nhạt.

"Kế tiếp, tôi sẽ dẫn anh đi ăn ngon, chơi đùa." Lạc Anh vỗ bả vai Kiệt Thụy nói. 3e Có anh em này, cô rất kiêu ngạo đấy? Nghĩ tới anh ta có nữ sinh theo đuổi liên lấy mình làm bia đỡ đạn.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, khoe miệng nhàn nhạt cười cười, Lạc Anh, hiện tại đến lượt anh tới giúp em. 6 Em vĩnh viễn là em gái tốt.

*

Kiệt Thụy cũng đã tới nhiều ngày, hôm nay là sinh nhật Lạc Anh cho nên nhất định có tiệc sinh nhật, Lạc Anh cũng không thích, nhưng mà bởi vì nguyên nhân gia đình, không thể không làm sinh nhật, cũng may có Kiệt Thụy ở bên cô.

Thiên kim Lạc thị sinh nhật, tất cả người có thân phận địa vị đều tới, hơn nữa đều mang theo công tử của mình, nhìn như một sinh nhật, nhưng giống như công chúa chọn phò mã. Đây là chuyện khiến Lạc Anh ghét nhất.

Lạc Anh nhìn mình trong gương, mặc váy công chúa màu hồng, tóc quần y hết búp bê, Kiệt Thụy vỗ bả vai Lạc Anh.

"Đây mới là em sao?" Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh đáng yêu nói.

Lạc Anh nhắc con người lên nhìn Kiệt Thụy, con người đảo một vòng sau đó soi gương, ngoắc ngoắc ngón tay với Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy nhún mày sau đó đem lỗ tai lại gần cô. 4a Lạc Anh ghé vào trên lỗ tai Kiệt Thụy không biết nói những thứ gì? Sắc mặt Kiệt Thụy đều đỏ, kìm nén.

"Ha ha, Lạc Anh, em xác định?" Kiệt Thụy cười lớn nhìn về mặt quỷ kế của Lạc Anh nói.

Lạc Anh liếc anh một cái sau đó nói: "Như thế nào? Có giúp hay không đây?" Đôi tay Lạc Anh ôm ngực nhìn anh em của mình nói.

Kiệt Thụy nhún vai. Đôi tay bất đắc dĩ mở ra. Uất ức nói: "Được rồi, em đã ra lệnh, lên núi đao xuống biển lửa anh đều đi."

Lạc Anh bĩu môi: "Còn có thể dùng thành ngữ, xem ra tôi làm sư phụ cũng không tệ."

Kiệt Thụy liếc mắt, đây là anh tự học được không? Lúc nào thì cô dạy anh thành ngữ.

Bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu, tất cả ánh đèn đều tắt, ánh đèn sáng nhất chiếu lối vào sân.

"Cho mời Lạc Anh xinh đẹp của chúng ta, Lục tiểu thư."

Lúc mọi người đình chỉ hô hấp, một tiếng hét thảm hấp dẫn tầm mắt của mọi người tới.

"Lạc tiểu thư, a"

Kiệt Thụy một thân máu me bò ra, đám đông nhất thời hít một hơi, thậm chí cũng có thét chói tai.

"A thứ gì"

"Tại sao lại đều là máu, a, a"

Phạm Niệm Ngự, Lãnh Thiên và Bạc Dực đều chau mày nhìn người đàn ông trên sân khấu, cả người là máu, đều đang tò mò là chuyện gì xảy ra. Lòng máu Phạm Niệm Ngự khẽ nhú. b9 Nhìn người đàn ông trên sân khấu một cái liền nhận ra. 8 Gương mặt Phạm Niệm Ngự đưa giong nhìn tình hình sau đó.

Kiệt Thụy tốn nhiều sức chạy tới sân khấu nói: "Lạc tiểu thư, cô, cô uống máu người ư, cứu mạng, mới vừa rồi, mới vừa rồi tôi theo đuổi cô ấy, thế nhưng, cô ấy cắn cổ tôi hút máu tôi, một đôi răng nanh. A, mọi người nhìn đi, cô ấy đi ra rồi." Kiệt Thụy chỉ vào vị trí lối vào nói.

Đã nhìn thấy miệng đầy cũng dính đầy máu tươi, một đôi răng nanh như heo rừng lộ ra, một thân quần trắng, một thân máu tươi, tóc dài rối bời.

"A, quý"

"A, chạy mau"

Nhất thời phòng khách Lạc gia loạn thành một đoàn, tất cả mọi người đều chạy. Nhất là mấy tên con trai ngây ngô càng bị sợ đến bỏ chạy. 9 Hai người trên sân khấu liếc nhìn đối phương, sau đó cười lớn.

"Ha ha ha ha"

"Mở đèn" Giọng nói của Lạc Anh truyền đến, nhìn người trong phòng khách ít đến thương cảm, hô.

Trong nháy mắt, ánh đèn sáng rực, Kiệt Thụy cũng đứng lên từ trên sân khấu, nhìn Lạc Anh giống như Vampire, bộ dạng này thật đúng là dọa người.

"Lạc Anh ơi, bộ dạng này của em thật là dọa người. dd Ha ha" Đôi tay Kiệt Thụy dính đầy sốt cả chua khoác lên trên người Lạc Anh, Lạc Anh lấy ra hai răng nanh heo rừng trong miệng mình mua ở nước ngoài về.

Lãnh Thiên mở to hai mắt nhìn hai người trên sân khấu, hoàn toàn không hiểu nổi là cái gì. 96 Gương mặt Bạc Dực cũng sững sờ, chỉ có khóe miệng Phạm Niệm Ngự vẽ lên đường cong như cười như không.

Lạc Anh xoa xoa trán miệng, tất cả đều là sốt cả chua, chua chết đi được. c Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ vội chạy tới. Giang Lệ Lệ tức giận.

"Lạc Anh, con làm cái gì?"

Lạc Anh nhìn Giang Lệ Lệ cười nhạt: "Không có gì? Chỉ muốn làm việc gì đó trong ngày sinh nhật thôi ạ." Truyện được chia sẻ tại:

Giang Lệ Lệ vừa định nổi giận, Lạc Trạch đã kéo cô vào trong ngực liếc mắt nhìn Lạc Anh sau đó nhẹ giọng nói: "Bà xã, người trẻ tuổi, cứ để bọn chúng chơi, chúng ta đi trước."

Nói qua Lạc Trạch nhìn lướt qua đám người ở chỗ này sau đó kéo ra nụ cười cuối cùng kéo Giang Lệ Lệ rời khỏi biệt thự của mình.

Lạc Anh nhìn mấy người tại chỗ, đi tới, một thân sốt cả chua, quan sát mấy người, sau đó nói.

"Thế nào? Còn ở lại chỗ này chờ chọn phò mã ư, không nhìn thấy phò mã đã có thí sinh?" Lạc Anh nói rồi chỉ vào Kiệt Thụy trên sân khấu, một dạng chặt vật không chịu nổi.

Lãnh Thiên vụng trộm nhìn Phạm Niệm Ngự, Bạc Dực cũng liếc mắt quan sát.

Phạm Niệm Ngự nện bước chân đi tới, khóe miệng cười chói mắt, anh đưa ngón tay ấm áp ra lau chùi nước cà chua trên mặt Lạc Anh. Thanh âm âm trầm lạnh lùng.

"Lạc Anh, tối nay là một lần cuối cùng anh dễ dàng tha thứ cho em, tự giải quyết cho tốt." Con mắt Phạm Niệm Ngự lạnh lùng nhìn chăm chăm khuôn mặt bản thủ của Lạc Anh nói. Nhưng thanh âm lạnh lẽo này lại xuyên thấu vào xương người khác.

Kiệt Thụy đứng ở trên sân khấu nhìn hai bọn họ, thấy người đàn ông kia rất cường hãn, chuyện có chút khó giải quyết, mình thế nhưng thương Lạc Anh.

Lạc Anh mở to hai mắt nhìn Phạm Niệm Ngự, khuôn mặt nhỏ mỉm cười, sau đó thanh âm lạnh nhạt nói: "Sao lại dễ dàng tha thứ cho tôi, tôi không nhớ rõ tôi có chọc tới anh? Cam kết khi còn bé tôi cũng đã thực hiện. Hiện tại còn có cái gì phải tự giải quyết cho tốt"

Phạm Niệm Ngự duỗi bàn tay, kéo Lạc Anh ôm vào trong ngực, môi mỏng dán chặt bên tai Lạc Anh, hơi thở lạnh lẽo truyền vào trong lỗ tai Lạc Anh.

"Anh nói rồi, đời này em tồn tại chỉ bởi vì anh, em là của anh, để cho anh nghe em là của người khác, anh sẽ trừng phạt em. 30 Trừng phạt, biết không?"

Lạc Anh của anh." Thanh âm lạnh lẽo như băng của Phạm Niệm Ngự Băng xuyên thấu qua màng nhĩ Lạc Anh, làm cho thân thể cô không nhận được run lên.

Lạc Anh chỉ cảm thấy giọng nói rét lạnh như hàn băng ngàn năm. Cô biết anh tức giận, nhưng tại sao, cô cố tình không muốn nhận thua. Tại sao chứ? Anh và các cô gái khác mập mờ, Lạc Anh, mày không phải được chịu thua, không phải cúi đầu. Lạc Anh khẽ lui ra một bước nhìn Phạm Niệm Ngự nói.

"Anh ấy chính là bạn trai tôi, mặc dù chúng ta lớn lên cùng nhau, nhưng tôi kết giao bạn trai anh không thể cản." Lạc Anh không có nhìn anh, bởi vì cô càng ngày càng sợ nhìn thẳng vào đôi mắt tuấn mỹ lạnh lùng khiến cô cảm giác chột dạ, cô không biết vì sao có loại cảm giác này.

Phạm Niệm Ngự nhàn nhạt nói hai chữ, liền bước ra khỏi biệt thự.

"Nhớ kỹ"

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc mắt nhìn người đàn ông đứng ở trên sân khấu cuối cùng cũng đi ra ngoài, Kiệt Thụy nhìn bóng lưng Lạc Anh bất đắc dĩ thờ dài một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Ngoại truyện 29

Sinh nhật trôi qua rồi, Lạc Trạch phong tỏa tin tức rất nhanh, hơn nữa phóng ra tin tức, chỉ là một trò chơi khảo nghiệm. Cứ thế dần xếp.

Lạc Anh ngồi ở phòng làm việc, bận rộn chuyện của mình, nhìn những bản hợp đồng này là cô cảm giác đầu mình cũng sắp nổ tung. Lạc Anh hưng hăng khép hợp đồng lại, khẽ nhắc con người nhìn về mặt thoải mái của Kiệt Thụy đang xem tạp chí người mẫu, uống cà phê.

"Kiệt Thụy, buổi tối chúng ta ra ngoài chơi một chút đi." Lạc Anh một mồi dựa thân thể về phía sau duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn Kiệt Thụy nói. Cả ngày ngồi như vậy, sớm muộn gì cũng bị bại liệt, nên đi ra ngoài hoạt động một chút.

Kiệt Thụy nhẹ nhàng liếc cô một cái để tạp chí xuống, liếc một nửa tài liệu và hợp đồng còn dư lại, sau đó giương cằm.

"Tốt, nhưng em phải xử lý cái này trước. Ai da, thì ra là gia sản bạc triệu một mồi như thế, Lạc Anh ơi, anh rất thương em, buổi tối dẫn em đi vui vẻ." Kiệt Thụy gương mặt đau lòng nói.

Lạc Anh thưởng cho anh một cái mắt lạnh sau đó cầm tài liệu lên tiếp tục công việc, tại sao lúc cha làm không có những chuyện này, mình vừa nhậm chức thì lăm chuyện phiền toái vậy. Thật là không hiểu. Thôi, nên xử lý nhanh lên, những thứ này phải làm trong một tuần lễ, một ngày xử lý tốt, còn dư lại chút thời gian.

Kiệt Thụy liếc Lạc Anh một cái sau đó tiếp tục lật xem tài liệu, gần đây anh đã điều tra rõ ràng tư liệu về Phạm Niệm Ngự, tên kia có thực lực trong giới hắc đạo, thật khó giải quyết. Lạc Anh à, anh nên giúp em như thế nào đây? Khi Lạc Anh đau khổ sửa sang lại thì Kiệt Thụy cũng đồng thời lâm vào trầm tư.

Rốt cuộc trước lúc trời tối Lạc Anh cũng xử lý tốt, cổ cũng sắp rớt, cô đứng lên, miễn cưỡng duỗi lưng, nhìn Kiệt Thụy trên ghế sa lon, dựa vào chi mà lại ngủ thiếp đi.

Lạc Anh nhẹ nhàng đi tới, tóm lấy tạp chí, che miệng cười sau đó cúi người xuống, nhắm ngay lỗ tai anh hô to.

"Động đất rồi"

"Hả? Động đất, chạy mau." Kiệt Thụy bật phắt dậy sau đó nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn thấy Lạc Anh ôm bụng cười đến sắp nghẹt thở. Con người Kiệt Thụy trầm xuống, không ngờ cô gái nhỏ này dám đùa bỡn mình.

"Lạc Anh à, đừng làm anh sợ như vậy, người dọa người, hù chết người." Gương mặt Kiệt Thụy uất ức, che trái tim nhỏ của mình nói.

Lạc Anh từ từ đứng lên, cười nói, "Đi thôi, chúng ta đi nhảy khiêu vũ. Ôi má ơi, cười đến mắt của tôi đầy nước mắt rồi này." Lạc Anh nói xong liền cảm áo khoác và túi xách lên.

Kiệt Thụy nhìn cô cười vui mừng, trong lòng cũng rất vui vẻ. Kiệt Thụy đứng lên, sau đó soi gương sửa sang thật tốt. Liếc Lạc Anh nói.

"Lạc Anh này, em nói xem buổi tối anh có thể tìm được mỹ nữ theo anh qua đêm hay không?"

Lạc Anh cho anh một cái mắt lạnh. "Chớ không nghiêm chỉnh, tôi bảo anh theo tôi thả lỏng chứ ai cho anh đi tán gái. Đi thôi" Dứt lời Lạc Anh đã chạy ra cửa.

Kiệt Thụy hiểu rõ, cười như ánh mặt trời, không khỏi gật đầu. "Còn rất xuất sắc, aish, Lạc Anh chờ anh với." Nói rồi vội vàng đuổi theo ra ngoài.

*

Đế Vương, đây là giải trí tốt nhất thành phố X, Lạc Anh mở cửa xe sau đó kéo Kiệt Thụy.

"Tôi nay chơi vui vẻ, vào đi thôi."

Hai người tới quầy bar, bởi vì bọn họ tới vui vẻ, hai người ngồi ở trên quầy bar, Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy, sau đó hỏi.

"Kiệt Thụy, uống gì?"

"Brandy thôi." Kiệt Thụy liếc tủ rượu nói.

Lạc Anh nháy mắt to nhìn Kiệt Thụy. "Wow, mạnh như vậy."

Kiệt Thụy đá lông nheo với cô, nhưng trúng chiêu xác thực là cô gái xinh đẹp sau lưng Lạc Anh. Khỏe mắt Lạc Anh co quắp, khẽ quay đầu lại. Mặt cảnh cáo cấm tức nhìn Kiệt Thụy.

"Tôi cho anh biết, anh đang ném loạn điện với tôi, tôi sẽ đem anh cho bác gái, hung hăng giày xéo anh." Lạc Anh hung ác cảnh cáo, một đôi tay còn nắm quyền.

Kiệt Thụy bĩu môi: "Em uống cái gì?"

Lạc Anh liếc anh sau đó hướng về phía nhân viên pha chế nói: "Một ly Brandy, một ly phần hồng giai nhân."

"Được, xin chờ một chút"

Kiệt Thụy nhìn người khiêu vũ trong sàn nhảy, thân thể cũng không đang hoảng, anh lại gần Lạc Anh sau đó nhíu mày.

"Lạc Anh, chúng ta đi nhảy khiêu vũ đi, nếu không sẽ nhàm chán."

Lạc Anh lắc đầu: "Tôi mới không đi. Ở đó mới nhàm chán."

Kiệt Thụy đến gần muốn nói gì thì trên sân khấu truyền đến giọng nói.

"Các vị, hôm nay chúng ta có một hoạt động, khiêu vũ cùng người yêu, ai có thể đứng thứ nhất, sẽ có thể lấy được quà tặng siêu cấp chúng tôi đưa ra, giải thưởng lớn, có tình ý hay người tình đều có thể tham gia." Trên sân khấu hình như là quản lý nam nói.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, hứng thú như bóng hoi.

"Lạc Anh ơi, chúng ta đi tham gia nhé, xem giải thưởng lớn thần bí là cái gì?" Kiệt Thụy dùng bả vai huých bả vai Lạc Anh.

"Nhưng tôi không biết khiêu vũ." Giương mặt Lạc Anh có vẻ khó xử.

"Nhớ lần trước tôi nói với em chứ? Chúng ta sẽ nhảy cái đó." Kiệt Thụy chớp chớp trông mắt về phía Lạc Anh.

Lạc Anh nhìn bộ mặt mong đợi của Kiệt Thụy, thật sự không đành lòng cự tuyệt, vì thế gật đầu.

"Được rồi. Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Kiệt Thụy vừa nghe liền lôi kéo Lạc Anh đi vào giữa sân khấu, sau đó hai người bắt đầu kẻ sát khiêu vũ, mới bắt đầu Lạc Anh vẫn có chút lúng túng, nhưng nhảy một lát đã tìm được cảm giác trước kia, nhảy càng tốt, tùy tâm ứng biến.

Hai người nhảy tốt nhất, mấy đôi tình nhân khác cũng đã tránh ra, một cô gái thanh thuần xinh đẹp cùng với một người đàn ông Anh quốc y hệt ánh mặt trời, chính là một cảnh đẹp sao? Hai người nhảy rất nhiệt tình. Lạc Anh dưới sự hướng dẫn của Kiệt Thụy càng nhảy càng vui vẻ.

"Kiệt Thụy, tôi có tiến bộ hơn ở bên Anh quốc không?" Lạc Anh vừa nhảy vừa hỏi.

"Ừ, Lạc Anh, kỹ thuật khiêu vũ của em tiến bộ cao siêu." Kiệt Thụy không thể không nói, nhảy rất tốt.

Lúc này ba người tiến vào đã bị một đôi nam nữ trên đài hấp dẫn con mắt. Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc nhìn nhau, nhìn Lạc Anh trên đài tươi cười như hoa vui vẻ nhảy, cũng thờ hốc vì kinh ngạc, lại còn thân mật như thế.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực len lén dòi tầm mắt qua trên mặt Phạm Niệm Ngư, quả nhiên khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt đã trở nên vô cùng tàn bạo, một đôi tay nắm chặt, khỏe miệng kéo ra nụ cười mỉa hoặc làm cho trong lòng người run sợ.

Một đôi mắt chim ưng nhìn chăm chăm thân thể mềm mại của Lạc Anh, mấy động tác nhảy độ khó cao như nước chảy. Hơn nữa hai người còn vừa nói vừa cười. Nụ cười kia bóng ngược không cân đối ở trong con mắt sắc bén thâm thúy của Phàm Niệm Ngự.

Lãnh Thiên nhìn thấy môi Phàm Niệm Ngự xuất hiện nụ cười tàn nhẫn thì nuốt nước miếng một cái, hỏi.

"Niệm, có muốn ...."

"Chúng ta đi vào." Phàm Niệm Ngự nhẹ giọng nói, không có một tia tức giận, xoay người đi vào lối vào bao phòng.

Lãnh Thiên liếc mắt nhìn Bạc Dục, Bạc Dục chỉ lắc đầu, suy nghĩ của Phàm Niệm Ngự không có bất kỳ người nào có thể nhìn thấu. Hai người đi theo Phàm Niệm Ngự, lúc gần đi vẫn không quên liếc mắt nhìn Lạc Anh đang chơi rất vui vẻ. Đây là thật là tự giải quyết cho tốt.

Lạc Anh ngừng lại, sau đó quét xung quanh một vòng. Vừa rồi cô cảm giác có một đôi mắt lạnh lẽo quan sát mình.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh sau đó hỏi: "Lạc Anh nhìn cái gì thế?"

"À, không có việc gì, mệt quá, tôi không nhảy nữa, không phải nói nhảy một đoạn là được sao?" Lạc Anh dừng lại nói.

Kiệt Thụy lời kéo Lạc Anh đi xuống sân khấu rồi ngồi bên quầy rượu, "Lạc Anh này, kỹ thuật khiêu vũ của em tăng lên rồi đấy."

Lạc Anh trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ cao ngạo.

"Đương nhiên rồi."

Kiệt Thụy bĩu môi. "Lạc Anh, anh đi phòng vệ sinh chút."

"Ừm."

Lạc Anh uống phần hồng giai nhân của mình, mới vừa nhảy xong nên tâm trạng rất tốt. Nhưng hồi lâu vẫn không thấy Kiệt Thụy, Lạc Anh cho là tiểu tử kia lại đang đi tán gái rồi, một nhân viên phục vụ nam tới.

"Xin hỏi là tiểu thư Lạc Anh sao?" Một nhân viên phục vụ nam nói rất khách khí.

Lạc Anh nhìn anh ta sau đó gật đầu nói: "Đúng, làm sao anh biết?"

"A, là như vậy, vừa rồi có một vị tiên sinh mắt xanh bao một gian phòng, bảo tôi dẫn cô qua đó, anh ấy nói khiêu vũ một rồi muốn ca hát." Nhân viên phục vụ nam nói rất thật nên Lạc Anh cũng không nghĩ nhiều liền đứng lên.

"Vậy đi thôi, dẫn đường"

"Dạ, mời đi theo tôi." Nhân viên phục vụ nam làm một tư thế xin mời, sau đó đi theo nhân viên phục vụ nam về phía lối đi.

Lạc Anh đi tới một nửa nhìn bảng hiệu khách quý, trong lòng chợt cảm giác càng ngày càng không tốt, cô dừng bước chân nhìn nam sinh. Sau đó chau lông mày hỏi.

"Anh dẫn tôi đi nơi nào?"

Nam sinh cười cười, sau đó chỉ vào một gian "Chính là chỗ này. Vị thiếu niên mắt xanh chờ cô ở bên trong." Nói qua liền rời đi.

Lạc Anh nhìn phòng bao khách quý, không phải thật sự muốn đi phòng bao khách quý chứ, thật biết hưởng thụ. Minh ham hố, Lạc Anh giận dữ, không hề nghĩ ngợi đẩy cửa ra liền tức giận hò.

"Tiểu Thụy, anh lăn ra đây cho tôi" Lạc Anh đẩy cửa phòng nhìn thấy người, phản ứng đầu tiên chính là chạy, nhưng cô vừa mới xoay người, cửa đã bị đóng chặt. Trong lòng Lạc Anh cả kinh, vội vàng kéo mấy cái cũng không được.

Lạc Anh xoay người lại, nhìn mấy người trên ghế sa lon về mặt lưng lưng, trái tim không ngừng nhảy, mới vừa rồi không phải là ánh mắt của anh chứ? Đáy lòng cô không khỏi lạnh run một cái.

"Ha ha, Lãnh thiếu gia, Bạc thiếu gia, Tiểu Niệm, đều ở đây cả, như hình như tôi đi nhầm, các anh tiếp tục, tôi đi trước." Giờ phút này Lạc Anh cảm giác mình ngu xuẩn nhất.

Lãnh Thiên nhìn Lạc Anh cười. "Lạc tiểu thư, cô không đi sai, là Niệm mời tới."

Lạc Anh cắn răng nghiêng lợi, dứt khoát đi tới, ngồi đối diện bọn anh, nhìn Phàm Niệm Ngự. Mở miệng vào thẳng.

"Kiệt Thụy đâu?" Cô lo lắng cho Kiệt Thụy hơn bản thân mình.

Phàm Niệm Ngự lắc lắc ly rượu, tuần lông mày nhíu nhíu. Xuyên thấu qua ly rượu màu đỏ nhìn Lạc Anh, khóe miệng giương lên. Thanh âm trầm thấp

vang lên.

"Lạc Anh, anh nhớ anh đã cảnh cáo em lần cuối cùng."

Trong lòng Lạc Anh cả kinh, bức tức cũng dâng lên, liếc hai người xem náo nhiệt bên kia, cổ nén lửa giận.

"Phạm Niệm Ngự, mau trả lời vấn đề của tôi, thời gian của tôi rất bận, không giống anh, tôi có công việc, mau nói. Tôi không nhớ rõ anh đã cảnh cáo tôi cái gì? Nhưng anh không có tư cách cảnh cáo, phải cảnh cáo anh chỉ có tư cách một người bạn, nhưng mà tôi lại chưa từng làm ra chuyện gì có thể để cho anh cảnh cáo, từ trước đến giờ tôi làm việc cũng rất đúng mực." Lạc Anh nói một tràng.

Hai người bên kia một mực chú ý nét mặt Phạm Niệm Ngự, lúc này Lãnh Thiên đứng lên nói: "Tớ chợt nhớ ra mẹ tớ gọi tớ về nhà ăn cơm, đi trước." Nói qua liền bay đi như làn khói.

Bạc Dực hơi sững sờ, sao lần này người này phản ứng nhanh như vậy, Bạc Dực cũng đứng lên: "Ách? Cái này, mới vừa rồi hình như mẹ cậu ấy cũng tìm tớ, xin lỗi không tiếp được." Nói xong cũng bay đi như một luồng khói xanh.

Lúc này, căn phòng tối mờ chỉ còn lại hai người, không khí có chút quỷ dị. Lạc Anh ho khan một cái.

"Tiểu Niệm, hôm nay chúng ta nói rõ ràng cho rõ" Lạc Anh hạ thấp giọng, bởi vì khí thế chung quanh khiến cô có chút khủng hoảng.

Phạm Niệm Ngự nghe nói, tuấn lông mày khẽ nhíu lên.

"Nói"

Lạc Anh liếm liếm cánh môi sau đó nói: "Chúng ta là bạn rất thân, anh có quyền kết giao bạn gái, tôi cũng có quyền kết giao bạn trai, cho nên, hiện tại, Kiệt Thụy ở đâu?"

Nói đi nói lại vẫn hỏi người đàn ông khác ở đâu? Mắt Phạm Niệm Ngự tối sầm lại, đem rượu đỏ trong tay đặt ở trên bàn thủy tinh. Một đôi con ngươi nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng hào của Lạc Anh, bởi vì mới vừa vận động, cho nên vẫn chưa khôi phục như cũ.

Lạc Anh bị anh nhìn có chút khấn trương.

"Lạc Anh, em không có quyền kết giao bạn trai, anh đã nói rồi, em chỉ có thể là của anh, nếu như không muốn bạn em gặp chuyện không may, về sau cách xa cậu ta một chút." Phạm Niệm Ngự cảnh cáo tràn đầy tính uy hiếp vang lên trong gian phòng bao.

Lạc Anh thật là không có tiếng nói chung với anh, từ sau khi thương tổn mình thì một tuần lễ thế nhưng không có xuất hiện qua.

"Tại sao tôi phải ở bên cạnh anh, bên cạnh anh nhiều phụ nữ như vậy, muốn tôi làm cái gì? Kết thân sao? Phạm thị sẽ không thiếu cái gì đi. Chuyện đêm đó tôi có thể quên, sau này vẫn còn là bạn bè, đừng nói lời không lý tính thế. Nếu không tôi sẽ nói với chú thím." Lạc Anh nói rất quả quyết, cũng không quản giờ phút này mặt Phạm Niệm Ngự có bao nhiêu u ám.

Phạm Niệm Ngự hít một hơi, gương mặt lạnh lùng cực độ.

"Quên? Người nào chấp thuận em quên. Anh nói rồi, em là của anh, em vĩnh viễn là của anh." Nói rồi kéo Lạc Anh áp trên ghế sa lon. Một đôi con ngươi lạnh nhạt khóa trên khuôn mặt khủng hoảng của Lạc Anh.

"Anh muốn làm gì? Phạm Niệm Ngự, anh còn muốn xâm phạm tôi sao? Ngày đó ở bệnh viện tôi đã nói rồi." Bây giờ Lạc Anh đã hốt hoảng không thôi, vừa nghĩ đến đêm đó cô liền sợ hãi.

Phạm Niệm Ngự nâng cằm của cô, thanh âm êm dịu.

"Lạc Anh, em là của anh, sao nói là xâm phạm chứ? Chỉ là đang hưởng dụng thôi." Nói qua luồn vào bắt đầu vuốt ve bấp dưi cô.

Lạc Anh vội vàng kẹp chặt hai chân, thân thể chợt run lên. Một đôi mắt đẹp hoảng sợ nhìn chăm chú vào anh.

"Anh đừng đụng tôi, chúng ta không phải quan hệ đó, tôi không phải là phụ nữ của anh, Tiểu Niệm, tại sao anh muốn đối xử với tôi như vậy?" Giọng của Lạc Anh ần chứa bất đắc dĩ cùng khủng hoảng.

Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lạc Anh, nhìn cô.

"Lạc Anh, em không giống họ, em là người đi theo anh tới cuối cùng, họ chỉ là người tình." Phạm Niệm Ngự thế nhưng trăng tráo.

Lạc Anh bị lời anh nói chọc giận. "Biến, tôi cho anh biết, tôi muốn một tình yêu chân thành tha thiết, tôi không muốn chia sẻ tình yêu của tôi với những người phụ nữ khác, nếu anh không thể cho tôi thì hãy rút ra khỏi thế giới tình cảm của tôi, dừng lại ở ranh giới tình bạn."

Sắc mặt của Phạm Niệm Ngự trầm xuống, để bả vai cô lại, bàn tay nhấn tâm xé toang làn váy của cô, bàn tay ấm áp vuốt ve bên đùi trắng nõn tron mìn chọc Lạc Anh run rẩy.

Lạc Anh bắt đầu phản kháng. Cô bắt đầu khước từ Phạm Niệm Ngự, một đôi mắt đẹp tràn đầy nước mắt.

"Phạm Niệm Ngự, đừng làm cho tôi hận anh, anh đã nói sẽ không làm thương tổn tôi, nhưng người làm tổn thương tôi sâu nhất chính là anh." Lạc Anh nói có chút nghẹn ngào.

Thân thể Phạm Niệm Ngự run lên, một đôi mắt tràn đầy sương mù nhìn cô, cuối cùng đưa bàn tay ra lau nước mắt cho cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn nói.

"Không phải tổn thương em, anh đang yêu em."

Bây giờ anh nói yêu sao? Ở trên giường **, cùng với phụ nữ khác nhau, tình yêu, anh sẽ không thật cũng không muốn.

"Tình yêu của anh rẻ mặt, tôi khinh thường. Buông tôi ra, nếu anh dám xâm phạm tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh." Giọng Lạc Anh kiên cường có lực, tràn đầy quật cường.

"Anh nhất định muốn em, sau này vẫn còn muốn em." Phạm Niệm Ngự không chút kiêng kỵ nói xong, cởi quần lót của cô xuống, sau đó móc cựa long đã sớm cứng rắn của mình ra nhắm ngay đóa hoa mới vừa bị khai thác.

"Ừ không, không cần, anh đi ra ngoài."

Nước mắt Lạc Anh chảy xuôi xuống, cô thật không thể tin được, người đàn ông nhỏ đã bảo vệ mình lại xâm phạm mình, cô thật không thể tin được.

"Anh, Phạm Niệm Ngự, về sau chúng ta cái gì cũng không còn, ừ"

Phạm Niệm Ngự nghe thấy lời của cô thì hung hăng đung chạm, chọc cho cô thét lên một tiếng. Mỗi anh liếm láp môi Lạc Anh, vừa như an ủi lại trêu đùa.

"Lạc Anh, đừng rời khỏi anh, nếu không anh sẽ trừng phạt em. Em là của anh. Em là của anh." Phạm Niệm Ngự dụ dỗ luật động thân thể của mình, thật sợ làm đau cô. Người phụ nữ ở trong lòng Phạm Niệm Ngự vẫn luôn là Lạc Anh, nhưng thân là đàn ông chí cao vô thượng có mấy phụ nữ đó là chuyện rất bình thường. Nhưng lại chưa từng hiểu yêu thật lòng rốt cuộc là cái gì?

"Đừng mơ tưởng, tôi sẽ không ở bên cạnh anh, tôi ghét anh, anh rất bẩn." Lạc Anh hô to.

Phạm Niệm Ngự ngược từ cổ cô lên nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng, động tác trên người co rúm cũng càng ngày càng mãnh liệt, căn bản là mất khống chế.

"A đau" Lạc Anh kêu khóc, Lạc Anh chưa trải qua sự đời làm sao có thể chịu được. Trong lòng cô uất ức nặng hơn, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ anh. Tuyệt đối không.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Ngoại truyện 30

Lạc Anh bị Phạm Niệm Ngự muốn thời gian rất lâu, cô không biết mình ra khỏi Đế Vương thế nào, vừa cảm thấy đang ở biệt thự của Phạm Niệm Ngự. Lạc Anh mở ánh mắt mộng lung ra nhìn khắp gian phòng, cô nâng người lên, không khỏi kêu thành tiếng.

"Thật là đau" Lạc Anh đỡ bụng của mình, toàn thân trên dưới đau nhức giống như bị xe đè nát, trong đầu hiện ra một màn ở gian phòng bao. Còn có ánh mắt kiên định thì Lạc Anh đã hận nghiền răng.

Lúc này cửa bị đẩy ra, một cô gái tuổi rất nhỏ đẩy cửa đi tới, cầm trong tay một bộ y phục.

"Lạc tiểu thư, đây là thiếu gia chuẩn bị cho cô. Mời cô tỉnh lại thì xuống ngay." Cô gái cầm quần áo đặt ở trên tủ đầu giường sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Lạc Anh liếc mắt nhìn chiếc váy màu trắng đơn giản, không có bất kỳ trang sức, bảo cô để tang sao? Lạc Anh cầm y phục lên cố sức mặc vào, sau đó hơi sửa sang lại tóc, buộc tóc mình bằng một kẹp bướm bướm. Cuối cùng thích ứng một lúc mới ra khỏi phòng. Thời điểm đi bộ 2 chân đều không nhận được run lên.

Theo cầu thang nhìn lại, Phạm Niệm Ngự đang ngồi ở trên bàn cơm ưu nhã dùng cơm, người đàn ông này hạng cao quý ưu nhã nhất, không cho phép người xâm phạm, nhưng một mặt cảm thú có mấy ai biết, thật là thay đổi. Anh bá đạo trước sau như một.

Lạc Anh vịn chặt tay vịn cầu thang, một đôi mắt đẹp căm tức nhìn anh, cái gì mà bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiện tại cô có thể hiểu, không làm được người yêu đó chính là kẻ địch. Mặc dù lần này Phạm thị cũng có tham gia điện ảnh, nhưng Lạc Anh cũng không định khoanh tay chịu trôi. Cô nhất định phải chứng minh cô không kém. Để cho cô thỏa hiệp, không có cửa đâu. Thái kiêu ngạo của cô là từ Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ.

Phạm Niệm Ngự liếc mắt nhìn bóng dáng trên lầu cảm tức nhìn mình thì khẽ cười, thả đồ ăn trong tay ra, tựa vào trên ghế nhướn mày nhìn Lạc Anh, gương mặt đùa giỡn trên đùa nói.

"Thế nào? Không ăn cơm, còn có thể lực?"

Khuôn mặt Lạc Anh lập tức đỏ bừng, môi anh đào mím chặt, cô muốn trấn định, nhất định phải trấn định. Vì vậy Lạc Anh cười nhạt, sau đó chống thân thể khó chịu, từng bước một theo cầu thang đi xuống. Đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, liền bắt đầu ăn.

Phạm Niệm Ngự nhìn cô trong nháy mắt biến hóa, đùa giỡn trên mặt nặng hơn, môi mỏng vẽ ra nụ cười mỉa mai. Cứ nhìn chăm chăm bộ dạng Lạc Anh dùng cơm.

Lạc Anh cầm một ly sữa tươi lên sau đó nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ, sau cùng lấy điện thoại ra, đặt ở bên tai gọi đi. Ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm thức ăn trong đĩa của mình.

"Thư ký Lâm, đến biệt thự Phạm tổng đón tôi, nếu như không biết, vậy thì tra cho tôi, mười phút sau tôi muốn nhìn thấy người." Lạc Anh nói xong thì để điện thoại đi động lên bàn, tiếp tục dùng bữa ăn. Phạm Niệm Ngự cũng khẽ nhướn mày, thật tò mò cô muốn làm cái gì? Anh đột xuất muốn vui đùa một lát với cô.

Lạc Anh ăn no, rất tao nhã lau chùi khóe miệng mình, sau đó dựa vào ghế, khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt.

"Phạm tổng, quan hệ của chúng ta cũng không cần nói thêm cái gì? Tình một đêm tôi còn không để ở trong lòng, lại nói, mọi người đều là người trưởng thành, theo như nhu cầu thôi, sau này chúng ta còn là câu thuộc về câu đường thuộc về đường, tôi mặc kệ hoa hoa mới của anh, tình cảm của tôi anh cũng đừng nghĩ nhúng tay vào. A, đúng rồi, lần này quay phim điện ảnh, tôi quyết định đi Maldives, anh có thể đi cùng với thiếu nữ xinh đẹp của anh, giám sát xem thực lực của tôi. Vậy đi trước, Tiểu Niệm"

Lạc Anh nói rất là nhẹ nhàng, căn bản cũng không có để ý tới gương mặt tuấn tú kiểu yêu nghiệt của Phạm Niệm Ngự từ từ thay đổi càng đổi càng khó nhìn.

Lạc Anh đứng lên, cầm điện thoại đi động lên chạy về phía cửa chính. Mở cửa chính ra hơi hơi nghiêng mặt, sau đó nói một câu như sấm giữa ban ngày.

"Cám ơn anh khoản đãi, Tiểu Niệm, anh phục vụ tôi rất thoải mái. Không trách những phụ nữ kia làm tình với anh." Nói xong Lạc Anh nâng lên nụ cười tự tin chuyển bại thành thắng sải bước biến mất trong sân. Bởi vì cô biết, cứng đối cứng tuyệt đối không phải là biện pháp tốt.

Trong nháy mắt Lạc Anh biến mất, một tiếng vang thật lớn truyền tới từ bên trong biệt thự.

Choang xoảng

Phạm Niệm hắt tung cái bàn, gương mặt trở nên xanh mét, một đôi bàn tay nắm thật chặt, mạch máu giống như đột nhiên xé toang thịt, gân xanh trên trán lồi lõm. Chứng minh người đàn ông này đang tức giận cỡ nào. Đôi tay Phạm Niệm Ngự cắm vào hai bên túi, nhìn cửa chính bị đẩy ra. Khóe miệng nâng lên nụ cười mỉa mai.

Lạc Anh trở lại phòng làm việc đã nhìn thấy gương mặt lo lắng của Kiệt Thụy đang đi tới đi lui trong phòng làm việc. Lạc Anh đẩy cửa đi vào.

"Sao anh ở đây?" Lạc Anh nhàn nhạt mở miệng.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, y phục trên người cũng đổi qua, anh vội vã đi lên trước, túm trên bả vai Lạc Anh quan sát, phát hiện vết hôn trên cổ cô. Gương mặt đau lòng.

"Lạc Anh, em bị người nào làm cho thế này" Kiệt Thụy nói như muốn khóc lên.

Mắt Lạc Anh tròn trĩnh, nhẹ nhàng đẩy anh ra đi tới bàn làm việc ngồi xuống. Kiệt Thụy vẫn nhìn Lạc Anh.

"Ngày hôm qua anh đi đâu?" Lúc này Lạc Anh mới nhớ tới tối hôm qua Kiệt Thụy biến mất.

Gương mặt Kiệt Thụy ㄟ, vô lực ngồi ở trên ghế sa lon, sau đó vén áo sơ mi lên, trong nháy mắt Lạc Anh tròn to hai mắt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cũng sắp nhét vừa một quả trứng vịt rồi.

Lạc Anh nháy mắt to, nhìn vẻ mặt uất ức của Kiệt Thụy. Nuốt nước miếng một cái, người bình thường biết từng vết đỏ thẫm sau lưng dấu vết móng tay.

Gương mặt tuấn tú của Kiệt Thụy tội nghiệp nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Anh, miệng bực bội.

"Tối hôm qua anh đi phòng vệ sinh, đã bị một phụ nữ bao vây, anh bị người ta Bá Vương ngành thượng cung rồi. Phụ nữ kia cũng quá mạnh, Lạc Anh, phụ nữ trung quốc bọn em đều hung mãnh hơn so với phụ nữ nước ngoài."

Lạc Anh mân miết mình, sau đó mặt bắt đầu đỏ ửng nhìn Kiệt Thụy. Phát hiện có điểm không đúng. Sau đó nhìn Kiệt Thụy từ trên xuống dưới.

"Không đúng, Kiệt Thụy, anh là đàn ông lại không đẩy được một phụ nữ?" Vẻ mặt Lạc Anh nghi hoặc.

Nghe vậy, khuôn mặt Kiệt Thụy đỏ lên, sau đó không thể làm gì khác hơn là nói thật: "Anh vừa vặn là một người đàn ông bình thường."

Nghe nói, khoe mắt Lạc Anh cũng co quắp, thật là số mạng giống nhau, mắt Lạc Anh tròn trắng, cuối cùng tựa vào trên ghế xoay, tay nhỏ bé xoa đầu mình.

Kiệt Thụy nhìn dáng vẻ cô rất mệt mỏi, sau đó thận trọng hỏi: "Phạm tổng mạnh như vậy?"

Lạc Anh mở một đôi mắt đẹp giống như một thanh kiếm sắc trực tiếp hướng về phía khuôn mặt tìm tòi nghiên cứu của Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy canh chừng về mặt cô cũng biết khẳng định là bị gãy vò quá mức, nhẹ nhàng nói.

"Lạc Anh, anh thấy con đường tình cảm của hai người rất phiền toái."

Lạc Anh trừng mắt liếc anh một cái, tiếp đó nhắm mắt dưỡng thần, trong óc nhanh chóng bắt đầu xoay tròn. Chợt mở mắt, một đôi mắt hạnh sáng lên, nhìn Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy nhìn ánh mắt đối khát của Lạc Anh, mặt cảnh giác nhìn Lạc Anh.

"Em, em nghĩ ra chiêu gì rồi hả?"

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy, sau đó khoe miệng kéo ra nụ cười gian.

"Kiệt Thụy, anh giúp tôi đi, hai ngày tới tôi muốn đi Maldives quay phim, anh đi cùng tôi nhé?"

Kiệt Thụy nhướn mày nhìn Lạc Anh, không hiểu cô tính toán điều gì.

"Lạc Anh, em lại nghĩ ra biện pháp gì. Có phải chiêu tổn hại hay không?"

Thân thể Lạc Anh lui về phía sau dựa vào, nhìn Kiệt Thụy, sau đó nói: "Không có việc gì, dù sao anh vốn là con rối sợ thân phận bạn trai của tôi, thực là bất đắc dĩ, chúng ta đùa mà thành thật, chẳng lẽ anh còn ghét bỏ tôi? Tôi không nhắc anh lên." Nói qua Lạc Anh mở trừng hai mắt hướng về phía anh.

Khoe miệng Kiệt Thụy co giật, chuyện này tới Trung Quốc, cũng đem cuộc sống của mình vào rồi. Bất đắc dĩ, lần này trở lại giúp cô. Thở dài một tiếng: "Tốt, em nói đi, anh làm thế nào, nhưng em phải bảo đảm an toàn của anh. Anh không muốn mất mạng ở Trung Quốc."

Lạc Anh cho anh một mắt lạnh, sau đó bắt đầu xử lý công việc, Kiệt Thụy cũng té ở trên ghế sa lon, hồi tưởng trạng chiến kịch liệt tối hôm qua. Phụ nữ kia thật là quyến rũ cực kỳ. Cảm giác** khiến anh nhớ lại. Phụ nữ Anh quốc cũng không có cho anh loại cảm giác làm cho người ta có dư vị nhớ lại.

Mấy ngày sau, Lạc Anh cũng không có gặp mặt Phạm Niệm Ngự, một là, Lạc Anh thật sự rất bận. Hôm nay quả thật là tổ diễn kịch Lạc thị ngồi máy bay tư nhân bay đi Maldives, bởi vì phải chụp một tiết mục cầu hôn lãng mạn cho nên lựa chọn Maldives.

Trên máy bay

Lạc Anh, Kiệt Thụy, Phạm Niệm Ngự cùng Lục Tâm mỗi người cầm một ít bài, một vài nữ minh tinh vây quanh chỗ Phạm Niệm Ngự, ngược lại Lạc Anh cùng Kiệt Thụy hai người thả vào, hiện ra một giường lớn, hai người bắt đầu lên bài, mấy nữ tinh thấy Lạc Anh thắng nên nhân cơ hội thối phồng.

"Ôi, Lạc Anh, lần này rốt cuộc cũng thắng em một lần." cái trán Kiệt Thụy cũng đã đỏ một mảng lớn rồi, uất ức xoa trán của mình.

Lạc Anh tức giận ném bài cầm trong tay, nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Kiệt Thụy. Cô bắt đầu ăn vạ.

"Không tính, không tính. Một ván khác."

Kiệt Thụy mặt đen, phản kháng: "Cái gì mà không tính, Lạc Anh này, em ăn vạ. Rõ ràng là em thua. Không tin em hỏi mọi người xem. Mọi người cũng đều nhìn thấy?"

Kiệt Thụy ý vào mình đẹp trai đá lông nheo hướng mấy phụ nữ. Mới vừa ném hết Lạc Anh liền níu lấy lỗ tai của anh.

"Ai ui, sao em lại néo lỗ tai anh, dường như tướng công không có lỗi gì." Kiệt Thụy nói một câu khiến mọi người tròn to hai mắt, không nghĩ tới người đàn ông anh tuấn nước ngoài lại là bạn trai Tổng giám đốc.

Lạc Anh hơi sững sờ, sau đó về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Kiệt Thụy mặt cầu xin tha thứ. Sau đó liếc nhìn Lục Tâm đang cùng Phạm Niệm Ngự hôn nóng bỏng. Trong lòng giận sôi lên, lại gắp lỗ tai của anh nói.

"Kiệt Thụy, lát nữa hôn tôi."

Kiệt Thụy hơi sững sờ, con người màu xanh dương đảo qua, cũng biết chuyện gì xảy ra, sau đó chặn hông Lạc Anh của thân trắng lệt quay người lại, góc độ vừa vặn tất cả mọi người nhìn thấy, khom người ôm công chúa. Môi mỏng nhẹ nhàng hôn môi anh đào của Lạc Anh. Lạc Anh nhanh chóng nhắm mắt lại.

Mấy người thấy thế vội vàng kêu lên. "Wow"

Nghe động tĩnh Lục Tâm cũng dứt ra từ kỹ thuật hôn cao siêu của Phàm Niệm Ngự, sau đó ngồi ở trên người Phàm Niệm Ngự nhìn, mắt trong nháy mắt mở thật to. Phàm Niệm Ngự nhìn nét mặt Lục Tâm, khẽ nghiêng đầu đã nhìn thấy hai người giống như đóng phim cảnh tượng thân mật. Một đôi mắt sắc bén híp lại, con ngươi trong nháy mắt khóa chặt.

Con mắt bên cạnh nhìn chăm chăm động tác của hai người. Lạc Anh cảm thấy ánh mắt sắc bén thì ôm Kiệt Thụy chặt hơn. Kiệt Thụy khẽ nhấc lông mày lên biết tình huống gì. Từ mới bắt đầu hôn nhẹ chuyển thành hôn lưỡi, thanh âm lưỡi này cùng lưỡi kia triển miên nghe rõ ràng. Tất cả mọi người nín thở, nhìn người đẹp.

Hôn hít tốt sau một thời gian ngắn, Kiệt Thụy mới buông Lạc Anh đỏ bừng cả khuôn mặt ra, khuôn mặt anh cũng đỏ lên, nhiều năm chỉ hôn qua gương mặt cô, về phần môi còn không có hôn qua, cư nhiên bây giờ lưỡi hôn, hai người đều có chút ngượng ngùng, người khác thấy cũng chỉ coi đó là biểu hiện xấu hổ thôi.

"Lạc tổng, Kiệt Thụy thiếu gia thật là đẹp trai, cô thật hạnh phúc." Một phái nữ hâm mộ nói.

Khuôn mặt Lạc Anh đỏ lên sau đó nhanh chóng ngồi trở lại vị trí của mình, nằm xuống đối diện hai người đang nhìn nhau, Kiệt Thụy cũng thuận thế nằm xuống, hai người mặt đối mặt, chặn lại đôi mắt u ám phía đối diện, nhưng Lạc Anh còn có thể cảm thấy rõ ràng lực xuyên thấu của ánh mắt, nó khiến cô khản trương.

Kiệt Thụy dĩ nhiên biết sau lưng của mình có thể cũng bị đốt thành tro rồi, nhưng cũng chỉ có thể gắng gượng, cầm tay Lạc Anh đặt ở eo mình, nếu làm vậy thì giống như thật hạ gục.

Kiệt Thụy mở trừng hai mắt nhìn cô, Lạc Anh dĩ nhiên hiểu, nhắm mắt lại cố gắng để mình đi vào cõi tiên, trấn an trái tim nhảy loạn của mình.

Đôi mắt Phàm Niệm Ngự khóa ở tay mềm mại đặt trên eo Kiệt Thụy, gương mặt càng âm u, môi mím chặt, làm cho người ta không đoán ra anh đang suy nghĩ gì?

Lục Tâm cảm thấy anh có cái gì không đúng, sau đó đưa ra tay nhỏ bé ra vuốt ve lồng ngực anh, chỉ mấy công lực lấy lòng người đàn ông có quyền thế. Nhiều năm qua dựa vào công phu trên giường của mình mới ở lại bên cạnh anh, đạt được cũng là tốt nhất. Nếu như có thể gia nhập nhà họ Phàm, vậy sau này thật đúng là hô mưa gọi gió rồi, nghĩ tới đây khóe miệng kéo ra nụ cười. Khuôn mặt nhỏ dính vào lồng ngực của anh.

"Niệm, sao vậy, chẳng lẽ em làm không tốt sao?" Lục Tâm phát ra thanh âm truyền vào lỗ tai Lạc Anh.

Phàm Niệm Ngự khẽ hạ con ngươi, nâng gò má đỏ ửng của Lục Tâm lên, môi mím khẽ cong tạo ra nụ cười mỉa mai. Bàn tay hung hăng vuốt ve ngực sấp nặn ra của Lục Tâm. Chọc cô yếu kiêu ra tiếng, cả thân thể cũng mềm nhũn. Người đàn ông này ở trên giường ấy chính là hung mãnh, có cảm giác chinh phục.

"Ừ, Niệm, không cần, còn có người, đợi đến khách sạn, em khiến anh**." Lục Tâm hô hấp có chút gấp rút, không thể không nói người đàn ông này làm cho người ta không có năng lực kháng cự.

Khóe miệng Phàm Niệm Ngự cười mỉa mai, bàn tay đưa đến phía sau của cô, nhẹ nhàng gầy lên, áo lót liền rớt xuống, bàn tay cầm cái mềm mại vãn về. Hai tay Lục Tâm vòng chắc trên cổ Phàm Niệm Ngự, thân thể đã mềm nhũn, sợ mình sẽ té xuống. Thủ đoạn ** của người đàn ông này không phải cao bình thường, là rất cao.

"Ừ Niệm, em, em thật khó chịu" Lục Tâm đem thân thể lại gần Phàm Niệm Ngự. Cô đã bị anh trêu chọc đến khổ sở rồi.

Bàn tay Phàm Niệm Ngự theo bắp đùi cô trượt vào bên trong. Tháo quần lót của cô ra, ôm lấy cô, vừa muốn nhắm ngay cự bá kêu gào của mình, từng tiếng thanh âm gây cười ở bên trong buồng mây bay truyền đến.

"Em gái à, anh hai chơi một chút sao."

"Má ơi, chơi thật, em nói giỡn đấy?"

"Anh cứ tưởng thật"

(Tiểu phẩm, Tiểu Thẩm Dương)

Khuôn mặt Lạc Anh tức giận đỏ bừng, thật là không biết xấu hổ, còn có người muốn cái đó. Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh tức giận khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mình cũng không dễ chịu, Lục Tâm kêu yếu kiêu, để cho anh không tự chủ nghĩ tới đêm hôm đó.

Lạc Anh cảm hộp điều khiển ti vi mở ti vi lên, hơn nữa mở âm lượng to nhất, cầm ống nghe lên nhét vào lỗ tai của mình, nghe nhạc. Kiệt Thụy thấy thế cũng học theo.

"Mọi người, buông lỏng một chút đi, đây là tiểu phẩm tôi mua, cùng nhau buông lỏng một chút, lát nữa mọi người quay phim sẽ tốt, hơ khô thẻ tre (việc hoàn thành xong tác phẩm) Lạc Anh mời mọi người đi khách sạn ăn cơm chúc mừng." Thanh âm của Lạc Anh truyền đến ở bên trong buồng mây bay. Sau lưng một mảnh thôn thức, cùng tiếng cười vui. Chỉ có thái độ hai người không giống thế.

Lục Tâm cứng đờ nhìn chăm chăm Lạc Anh bị Kiệt Thụy ngăn ở trong ngực, cổ tỉnh vào lúc này. Cô hận, mình cũng sắp bị lừa thôi rồi.

Phạm Niệm Ngự một tay nắm bó lớn, một cái tay khác vuốt ve nơi mềm mại của Lục Tâm, khoe miệng thủy chung treo nụ cười thản nhiên, loại cười như không cười. Những người còn lại cũng đều chăm chú nhìn tiểu phẩm, tiểu phẩm Đông Bắc rất nổi tiếng.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, cho một ánh mắt em trù mìn. Lạc Anh nâng cằm lên, hoàn anh một cái, lo trước khỏi hoạ. Kể từ ngày đầu tiên về nước nhìn thấy trường hợp kích thích đó, cô tin tưởng người đàn ông kia ở địa phương nào cũng sẽ làm ra chuyện tình quá quắt, vì để ngừa ngộ nhỡ, cô chuẩn bị thủ đoạn, thật đúng là có công dụng.

Kiệt Thụy cùng Lạc Anh cười chiến thắng, sau đó nhắm mắt lại nghe nhạc buông lỏng, cảm giác toàn thắng thật là thoải mái.

Lục Tâm uất ức nằm ở trên người của Phạm Niệm Ngự, đôi môi cong, thanh âm mang theo mùi vị nũng nịu bất mãn nói.

"Niệm, anh xem kia, em thấy cô ta có ý, sao không cần máy bay của anh? Cô ta thật đáng ghét, hơn nữa máy bay này còn không có gian phòng. Xem ra Lạc thị thật không bằng Phạm thị." Thật ra thì cô nói sai rồi, Lạc Anh đã suy nghĩ, chính là vì phòng ngừa loại chuyện giống như mới vừa rồi nên mới chuẩn bị máy bay như vậy, đây là đồ cũ của Lạc thị, vốn có gian phòng đứt khoát bị cô phá hủy. Nhưng Phạm Niệm Ngự đối với ý định của cô, vẫn là nhất thanh nhị sở.

Phạm Niệm Ngự nâng khuôn mặt tức giận của Lục Tâm, bàn tay càng thêm không chút kiêng kỵ chạy ở trên người của cô. Thanh âm mang theo đầu độc.

"Yêu Tinh, lát nữa đến khách sạn sẽ thỏa mãn em."

Khuôn mặt Lục Tâm đỏ lên, sau đó ngoan ngoãn vùi ở trong ngực Phạm Niệm Ngự, tựa như một con mèo dịu ngoan, thật ra thì nói trắng ra họ thực sự chỉ là sủng vật anh nuôi, sủng vật có thể phát tiết mà thôi.

*

Máy bay yên ổn hạ xuống phi trường, một chiếc xe buýt dừng ở ngoài phi trường, đó là chuẩn bị cho tổ diễn kịch nhân duyên, về phần bốn bọn họ đương nhiên là phòng xe hào hoa rồi.

"Mời, Phạm tổng, Lục tiểu thư." Lạc Anh mở cửa xe rất rộng rãi nói.

Gương mặt Phạm Niệm Ngự đưa gờn nhìn Lạc Anh ngồi vào trong xe. Lục Tâm bởi vì Lạc Anh khách khí càng thêm bày dáng vẻ, mặt kiêu ngạo đi vào. Lạc Anh cười lạnh nhạt.

"Thân ái, chúng ta cũng vào đi." Đương nhiên là chỉ Kiệt Thụy một bên xem náo nhiệt.

Kiệt Thụy đỡ Lạc Anh đi vào, sau đó mình cũng ngồi vào, bốn người ngồi đối mặt nhau. Lạc Anh có chút mệt mỏi, tay nhỏ bé xoa trán, Kiệt Thụy thấy thế, lông mày khẽ chau, đề đầu cô đặt ở trên vai của mình.

"Ngủ trước, đến anh gọi em."

Lạc Anh chỉ lay động lông mi, ngồi vào hướng bên cạnh anh, tựa vào bả vai Kiệt Thụy từ từ ngủ, đơn thuần là quan tâm, căn bản cũng không phải là tiết mục. Kiệt Thụy thương yêu Lạc Anh giống như là anh trai đối với em gái.

Kiệt Thụy vượt khuôn mặt Lạc Anh, trẻ tuổi đảm nhiệm vị trí quan trọng như vậy, mấy ngày nay đều ở bên người cô, biết lượng công việc hàng ngày của cô, thật là đau lòng, nghĩ tới Lạc Anh vui tươi ở Anh quốc, một đôi tuần lông mày chau thật chặt, hoàn toàn không để mắt đến hai người đối diện.

Lục Tâm nhìn hai người, cuối cùng nhìn Kiệt Thụy nói: "Kiệt Thụy thiếu gia, tôi nghe nói anh được coi như người Lạc thị, hai người đã yêu nhau như vậy, thế nào không lập thành hôn sự?"

Kiệt Thụy đem tóc rơi của Lạc Anh cài ra sau tai rồi hướng về phía Lục Tâm đối diện làm một thủ thế, đề thấp thanh âm của mình.

"Lần này tôi về Anh quốc sẽ nói với người nhà, chú Lạc và thím Giang đối xử rất tốt với tôi, tôi nên chăm sóc tốt con gái của bọn họ, lại nói tôi với Lạc Anh có hơn mười năm tình cảm, chúng tôi nhất định sẽ ở cùng chỗ. Con đường trước kia tôi đi cùng cô ấy, con đường sau này tôi cũng sẽ đi cùng cô ấy."

Cuối cùng Kiệt Thụy nói ra lời thật tâm, bởi vì cô thân là em gái, sau này sẽ đi cùng cô, bởi vì quan hệ của bọn họ đã sớm thân thiết hơn anh em rồi.

Nghe vậy, lông mày Phạm Niệm Ngự nhíu nhíu, một đôi mắt chim ưng khóa trên người Lạc Anh đã ngủ, môi mím chặt. Nhưng nhìn cô giống như nhìn chăm chăm con mèo. Mặc kệ là ai, Lạc Anh cũng nhất định là của anh, từ lúc cô tồn tại trở đi, cô cũng chỉ có thể là vật dành riêng cho Phạm Niệm Ngự. Nghĩ tới đây môi mím khẽ giương lên. Một bàn tay to lười biếng gạt tóc rơi trên trán mình.

Chẳng qua là một động tác vô cùng lười biếng, ở trong mắt phụ nữ đều là đẹp trai. Cũng có chứa hấp dẫn trí mạng. Lục Tâm kéo cánh tay Phạm Niệm Ngự, đáy mắt đều là mê thích Phạm Niệm Ngự.

Kiệt Thụy liếc Phạm Niệm Ngự một cái, không thể không bội phục, người đàn ông này thật sự làm cho không người nào có thể kháng cự. Thật không

biết Lạc Anh khiêu khích anh ta như thế, cuối cùng có thể bị tổn thương vô cùng nặng không? Nghĩ tới đây, anh không khỏi lo lắng cho Lạc Anh, nhìn Lạc Anh ngủ say, trong lòng thở dài. Cần gì chứ?

*

Đến khách sạn, Lạc Anh còn đang ngủ, sau đó liếc mắt nhìn hai người đối diện, thanh âm rất nhỏ: "Phạm tổng, Lục tiểu thư, hai người đi xuống trước đi."

Lục Tâm bĩu môi "Đi thôi, Niệm, chúng ta đi xuống trước."

Phạm Niệm Ngự liếc mắt nhìn Lạc Anh dọc theo đường đi đều ngủ rất say sưa, cuối cùng liếc Kiệt Thụy sau đó rất tự nhiên ưu nhã xuống xe, vừa xuống xe liền hấp dẫn không ít phụ nữ ở khách sạn, Lục Tâm kéo cánh tay Phạm Niệm Ngự, trên mặt mang vẻ vô cùng vinh quang, còn có khoe khoang.

Dọc theo đường đi hưởng thụ ánh mắt người khác, hâm mộ, ghen tỵ, còn có hận khiến Lục Tâm cảm giác thành tựu, cảm hứng thật cao Phạm Niệm Ngự chỉ nhếch khóe miệng.

Kiệt Thụy ôm lấy Lạc Anh đi ra khỏi xe, đi tới khách sạn, bởi vì là một chiếc xe nguyên nhân sự xuất hiện của bọn họ cũng đưa tới không ít chú ý. Lạc Anh còn đang ngủ, nghe hò hét loạn lên chung quanh, không muốn mở mắt.

"Kiệt Thụy, đã tới chưa? Tôi ngủ bao lâu?" Lạc Anh tựa vào ngực Kiệt Thụy nói, buồn ngủ còn chưa tan.

Kiệt Thụy từ từ buông cô xuống, sau đó đi tới quầy khách sạn. Đây cũng là khách sạn của Lạc thị. Lạc Anh mơ mơ màng màng đi tới trước đài cảm máy tấm thẻ mở cửa phòng, sau đó nhìn nhân viên tổ diễn kịch, ngáp một cái.

"Các người tới đây nhận thẻ."

Mấy người đều nhận thẻ mở cửa phòng rồi, chỉ còn sót bốn người bọn họ. Quản lý khách sạn đi tới bên người Lạc Anh, gương mặt nịnh hót.

"Lạc tổng, người xem có yêu cầu gì nữa không?"

Lạc Anh nhìn quản lý. "Không có, ông cứ bận việc của mình đi, không cần đặc biệt quan tâm tôi."

"Ách, được, còn gì phân phó lập tức gọi thuộc hạ." Quản lý lại nói.

"Đi đi" Lạc Anh phát phát tay. Sau đó nhìn ba người trước mắt.

"A, đúng rồi, quản lý, chuẩn bị hai gian phòng cho 'tổng thống', tôi và Phạm tổng mỗi người một gian." Lạc Anh phân phó.

Quản lý gật đầu, sau đó đến quầy lấy ra hai tấm thẻ mở cửa phòng đưa cho Lạc Anh. Lạc Anh nhận lấy, mình giữ một, một cái khác đưa cho Lục Tâm, Lục Tâm rất vui vẻ hào phóng.

Lạc Anh quan sát bộ dáng của cô ta, lạnh nhạt cười một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh Kiệt Thụy, nện quả đấm lên cổ của mình.

"Kiệt Thụy, chúng ta trở về phòng đi, cổ em mỏi quá, đoán chừng là tư thế vừa rồi không đúng, lát nữa anh ấn giúp em." Nói xong vịn cổ của mình.

Kiệt Thụy kéo Lạc Anh đi về phía thang máy. Lục Tâm cũng lôi kéo Phạm Niệm Ngự đi tới cửa thang máy. Bởi vì là thang máy chuyên dụng nên bọn họ trở về phòng của mình rất nhanh. Vừa về tới gian phòng, Lạc Anh đã ném thân thể mình lên trên giường.

"Ai da, mẹ của tôi ơi, mệt chết đi được."

Kiệt Thụy cũng nằm trên thảm lông dưới đất, nhìn trần nhà, cuối cùng nghiêng đầu nhìn Lạc Anh trên giường.

"Lạc Anh này, chúng ta làm thế không tốt đâu. Kích thích anh ta như thế, ngộ nhờ giết anh thì làm sao?"

Lạc Anh lật người, tay phải chống đầu mình, sau đó nhìn Kiệt Thụy, mắt tròn trố.

"Lá gan nhỏ như vậy? Anh ấy không phải người ngu, dĩ nhiên biết thân phận của anh rồi, sẽ không tùy tiện động tới anh. Anh ấy là loại người chuyện không có nắm chắc tuyệt đối sẽ không làm."

Kiệt Thụy cũng bò lên giường, nhìn Lạc Anh. "Buổi tối chúng ta ngủ thế nào?"

Lạc Anh cong khóe miệng cười hắc hắc, sau đó nhảy xuống giường, kéo học tử ra, bên trong vẫn còn có một chiếc giường lớn. Kiệt Thụy không thể không bội phục Lạc Anh.

"Em đã sắp xếp tốt rồi?"

Lạc Anh hất cằm lên. "Đó là đương nhiên. Tôi còn chuẩn bị xong đồ. Đi theo tôi." Sau đó hai người liền đi tới thư phòng, mở máy vi tính ra, nhìn thấy hình ảnh khiến Lạc Anh thiếu chút nữa đập máy vi tính.

Cũng trong lúc đó, bọn Phạm Niệm Ngự vào phòng liền bắt đầu dùng lại nụ hôn nóng bỏng. Chỉ chốc lát y phục liền bay loạn đầy đất. Hai người té ở trên giường lớn, hai chân Lục Tâm vòng quanh eo rắn chắc trên người Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự vừa định tiến vào, phát hiện đèn tín hiệu màu đỏ, khóa miệng khẽ giờ lên, kéo khăn tắm một bên qua, vây quanh thân thể mình, đứng ở phía dưới máy theo dõi, đi tới trước ngăn tủ cầm một bình rượu lên, hưng hăng đập tới hướng Camera.

Hình ảnh trong nháy mắt không có, tất cả đều là bóng tuyết, Lạc Anh tức giận vỗ bàn. Kiệt Thụy cũng bất đắc dĩ, anh kéo Lạc Anh qua. Nhìn gương mặt cô tức giận, mấp máy môi.

"Lạc Anh, em thương anh ta sao? Người đàn ông như vậy, anh không muốn giúp em nữa, anh ta có đáng giá không? Không phải em nói với anh là muốn một tình yêu thuần khiết nhất sao? Em hãy nhìn xem cái người thanh mai trúc mã kia, nhiều phụ nữ đến mức có thể làm một trận đua Marathon rồi. Em xác định chưa?"

Kiệt Thụy nói khiến thân thể Lạc Anh hơi sững sờ, cô ngược đầu nhỏ nhìn gương mặt nghiêm túc của Kiệt Thụy, vô lực ngồi ở trên ghế. Đúng vậy, tự mình làm có phải quá ngây thơ rồi không? Mình đã bị anh knock-out khỏi tình cảm, làm vậy còn ý nghĩa không?

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh ngồi ở đối diện khuôn mặt cô ngẩn ngơ.

"Người đàn ông như Phạm Niệm Ngự, phụ nữ căn bản không thu phục được anh ta, em chịu để người đàn ông mình yêu đồng thời lên giường cùng những người phụ nữ khác nhau sao? Em không để ý, không ghê tởm sao?"

Lạc Anh mở trừng hai mắt, sau đó một đôi tay nhỏ bé che khuôn mặt nhỏ. Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Kiệt Thụy, gương mặt nghiêm túc.

"Kiệt Thụy, anh phải tiếp tục giúp tôi." Lạc Anh nắm tay Kiệt Thụy nói.

Kiệt Thụy chau mày lại nhìn Lạc Anh, nhìn thấy vẻ mặt chưa bao giờ có trên mặt cô, cuối cùng gật đầu.

Lục Tâm nhìn hành động của Phạm Niệm Ngự, thân thể đi xuống giường, từ phía sau vòng chực anh. Khuôn mặt nhỏ dán chặt sau lưng Phạm Niệm Ngự, thanh âm quyến rũ.

"Sao vậy, Niệm, sao không tiếp tục?"

Phạm Niệm Ngự xoay thân thể lại nâng cằm Lục Tâm, sau đó nhìn khuôn mặt quyến rũ lòng người, thanh âm dịu dàng.

"Cẩn thận, đây là một cơ hội cuối cùng em đi chung với anh, coi như dẫn em đi du lịch, sau khi trở về nước anh sẽ cho em biệt thự cùng năm ngàn vạn. Hiểu ý anh chứ?" Bàn tay Phạm Niệm Ngự vuốt ve trên khuôn mặt kính ngọc của Lục Tâm.

Lục Tâm từ từ phản ứng kịp, con mắt bỗng chốc đỏ, vội vàng ôm chặt Phạm Niệm Ngự, thanh âm nức nở.

"Niệm, tại sao? Là em làm sai à? Hay em làm không tốt, anh nói cho em biết, em có thể đổi. Không cần đẩy em ra có được không? Huhu" Nước mắt của Lục Tâm thấm ướt trên da Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự khẽ chau lông mày, đẩy Lục Tâm ra, nắm cằm của cô, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

"Cẩn thận, em biết anh thích dạng phụ nữ nào, thứ em muốn lấy được, anh chưa cho đủ sao?"

Lục Tâm lau đôi mắt đầm lệ nhìn Phạm Niệm Ngự, thanh âm nghẹn ngào: "Niệm, em theo anh hai năm, tại sao có thể nói đẩy ra liền đẩy ra, em tình nguyện làm người tình của anh, anh cũng có thể có phụ nữ khác, em đều sẽ, em đều sẽ yêu anh, Niệm, đừng đuổi em đi có được không?" Lục Tâm đã khóc không còn hình dáng, cô đã đi theo anh hai năm rồi, trong khoảng thời gian này đều vâng lệnh nghe theo anh. Bởi vì anh thích phụ nữ nghe lời, cho nên cô rất nghe lời, tại sao còn đẩy cô ra?

Phạm Niệm Ngự nhấn tâm đẩy cô ta ra, Lục Tâm ngã trên mặt đất, Phạm Niệm Ngự hí đôi mắt chìm ưng nhìn người phụ nữ ngã trên mặt đất, thanh âm hung ác.

"Ngoan, phụ nữ nghe lời mới có thể tiếp tục sinh tồn, biết không?" Nói xong cũng xoay người đi vào phòng tắm. Lưu lại một mình Lục Tâm ngồi ở trên đất lạnh lẽo khóc. Đầu nói người đàn ông đa tình cũng là vô tình nhất.

Lục Tâm không cam lòng nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, cô nhất định phải lấy được người đàn ông này, cô yêu người đàn ông này, không thể tự kềm chế yêu người đàn ông này, nếu như cô không chiếm được, những người mẫu, minh tinh, người tình kia cũng đừng vọng tưởng. Lau nước mắt, mặc quần áo vào, ngồi ở trên giường, trong lòng đã tính toán.

Phạm Niệm Ngự đi ra, thấy Lục Tâm đã mặc quần áo từ té ngồi ở trên giường, tóc anh vẫn còn ướt.

Lục Tâm thấy Phạm Niệm Ngự ra ngoài, đi tới trước mặt anh, đôi mắt hơi sưng đỏ, cô nhìn Phạm Niệm Ngự sau đó nói.

"Niệm, anh nói sau khi trở về quan hệ của chúng ta mới kết thúc, có phải mấy ngày này sẽ ở cạnh em phải không?"

Nghe vậy, Phạm Niệm Ngự nhướng mày ngón tay thon dài lạnh lẽo nâng cằm của cô, đôi mắt quan sát cô.

"Dạ, xem như đây là quà tặng chia tay, chỉ có điều, đừng có mưu đồ giờ trò, em biết tính khí của anh rồi đấy!"

Lục Tâm mở tròng hai mắt, sau đó chui vào trong ngực Phạm Niệm Ngự âm thanh khàn khàn: "Ừ, sẽ không, không phải anh nói là sẽ ở cùng em sao? Vậy bây giờ sẽ phải vượt qua mấy ngày cuối cùng với em."

Nói rồi đưa tay ra cầm gì đó ở trong quần, tùy ý co rúm hai cái liền trở nên cứng rắn, Lục Tâm khẽ cong khoe miệng. Một bàn tay khác vẽ vòng tròn trên ngực anh, quyến rũ vô tận.

"Yêu Tinh"

Hạ thân của Phạm Niệm Ngự căng thẳng, một đôi con ngươi thâm thúy biến thành tối tăm, ôm lấy Lục Tâm hướng giường lớn. Phạm Niệm Ngự đặt cô trên giường lớn, không chút thương tiếc tháo váy cô vừa mặc xong ra, cầm vật trên đầu giường lên nhanh chóng bao bọc vị, nâng hai chân của cô lên hung hăng tiến vào.

"Ừ, Niệm"

Lục Tâm ôm chặt bả vai Phạm Niệm Ngự thỏa mãn rên rỉ ra tiếng, khuôn mặt nhỏ bị nhuộm màu đỏ ửng. Đáy mắt Phạm Niệm Ngự không có tình cảm chỉ có tình dục, chỉ đung đưa phát tiết.

Lục Tâm đưa ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của Phạm Niệm Ngự, khoe miệng khẽ giờ lên, hơi thở của Phạm Niệm Ngự vang lên bên tai. Bởi vì vừa nãy cô đã động tay động chân phía trên bao nưạ thai rồi. Cô muốn mang thai máu mủ của Phạm thị, sinh con cho anh. Đây mới là kế sách thông minh nhất.

"Ừ a Niệm, anh thật giỏi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút" Phụ nữ phóng túng, đàn ông thờ gấp, vang lên trong 'phòng cho tổng thống'.

Cả đêm không có cách nào trôi qua, bên kia hùng hù hỏ hỏ, bên này vắng ngắt.

Lạc Anh nằm ở trên giường, trợn tròn mắt, trong đầu một nửa là cảnh tượng khi còn bé một nửa là chuyện đã xảy ra sau khi cô về nước. Hình ảnh kia làm cô đau lòng, cô sẽ không quên. Nghĩ tới thân thể cao quý thuần khiết của mình lại bị anh xâm phạm. Cái đã từng vô số lần chôn vùi trong cơ thể những phụ nữ kia lại đặt trong cơ thể cô thì cô càng đau lòng, hơn nữa là ghê tởm. Lạc Anh cô nhất định phải cao ngạo mà sống.

Cô hướng tới loại tình yêu đó, cô nhất định phải truy tìm. Đầu tiên là phải khiến Phạm Niệm Ngự thoát khỏi dây dưa cùng những thứ kia, cô nhất định chính là lời thề của anh. Cô muốn chứng minh cô không phải của mọi người, mà là của mình.

Lạc Anh từ từ nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp. Trong đầu tất cả đều là những hình ảnh đã xảy ra rồi.

Ngày kế, Lạc Anh đi tới hiện trường đóng phim từ rất sớm, cô phải ráng sức mau sớm chụp tốt, sau đó trở về, cô đem toàn bộ tâm tư dự định dùng cho điện ảnh.

Lạc Anh, Phạm Niệm Ngự còn có Kiệt Thụy ngồi ở dưới cái ô nhìn Lục Tâm quay phim, có một chuyện Lạc Anh không thể không bội phục, kỹ thuật diễn của Lục Tâm đúng là hạng nhất.

"Đạo diễn, kỹ thuật diễn của Lục tiểu thư rất tốt, sau mấy bước chọn nhân vật thích hợp, tôi muốn mang đến lợi ích tốt nhất." Lạc Anh chuyên chú nhìn máy quay phim nói.

"Đúng vậy, danh tiếng của Lục Tâm rất lớn, đáng đáp lại đẹp. Rất nhiều người tìm cô ấy quay phim đấy." Đạo diễn nói theo Lạc Anh.

Lạc Anh khẽ cau mày, nhìn Lục Tâm một chút, sau đó như có điều suy nghĩ nói: "Mặc dù danh tiếng của Lục tiểu thư lớn, nhưng sớm muộn gì cũng là khách qua đường, nghe nói gần đây mới có một nữ học sinh hệ điện ảnh mới vừa tốt nghiệp tới, tôi gặp qua, cũng không tệ lắm, sau khi trở về ông tìm cô ấy, tự tôi nói chuyện với cô ấy." Lạc Anh mang theo một cái mũ cảm, trong tay cầm một chén nước nhìn máy quay phim quay chụp hình ảnh.

"Được ạ, Lạc tổng"

Phạm Niệm Ngự nâng cằm nhìn Lạc Anh, mắt hiện rõ quầng thâm, chắc hẳn tối hôm qua ngủ không ngon, Phạm Niệm Ngự liếc mắt suy nghĩ nhìn Kiệt Thụy một bên.

"Kiệt Thụy tiên sinh, hình như tối hôm qua Lạc Anh ngủ không ngon." Phạm Niệm Ngự liếc qua Kiệt Thụy thanh âm lạnh lùng.

Kiệt Thụy nhìn Phạm Niệm Ngự sau đó thờ dài một tiếng nhìn Lạc Anh nói: "Ừ, bởi vì tối hôm qua cô ấy xuống một quyết định rất lớn. Tôi vẫn ủng hộ cô ấy."

Phạm Niệm Ngự nghe nói thì nhú mày, nhìn Lạc Anh nhập đầu vào công việc, môi mông khẽ nâng lên đường cong.

"Cát, hôm nay thế này thôi, mọi người cực khổ rồi!" Đạo diễn nói.

Hôm nay quay chụp rất thuận lợi, bởi vì đa phần Lục Tâm chỉ làm một lần. Lục Tâm vui vẻ đi tới chỗ Phạm Niệm Ngự, ngồi ở trên đùi anh.

"Niệm, em chụp được không, mệt quá!"

Phạm Niệm Ngự vỗ vỗ gương mặt của cô, trầm giọng nói: "Ừ, được"

Lạc Anh chúc qua quýt mấy câu, sau đó đi tới, lấy cái mũ xuống, bởi vì trời đã tối rồi. Lạc Anh liếc Phạm Niệm Ngự sau đó đưa tay nhỏ bé ra.

"Lục tiểu thư, chúc mừng cô, tất cả hình ảnh đều làm một lần là được, tiết kiệm không ít tài nguyên cho chúng tôi, về sau điện ảnh Lạc thị lớn mạnh có phần của cô không ai có thể hơn." Lạc Anh mang theo nụ cười chân thành nhìn Lục Tâm.

Lục Tâm hơi sững sờ, nhìn Lạc Anh cười, đưa tay ra.

"Nào có, cảm ơn Lạc tổng ưu ái."

Lạc Anh thu hồi tay lại cười nhạt, sau đó vỗ vỗ tay nói: "Bởi vì kỹ thuật diễn tuyệt vời của Lục tiểu thư nên hôm nay mọi người làm xong trước thời gian, chính vì thế tôi mời mọi người ăn cơm, dọn dẹp mau lên." Lạc Anh nói rất khuôn mẫu.

Lạc Anh nói xong nhất thời một mảnh hô to.

"A Lạc tổng vạn tuế."

"Kết thúc công việc rồi, Lạc tổng mời ăn bữa tiệc lớn."

Mấy nhân viên tổ diễn kịch vừa vui mừng kêu la vừa dọn dẹp.

Lạc Anh xoay thân thể lại lấy điện thoại ra.

"Quản lý, là tôi, Lạc Anh, chuẩn bị một gian phòng bao tốt nhất cùng thức ăn tốt nhất. 20' sau chúng tôi sẽ trở về." Lạc Anh hướng về phía điện thoại nói.

Mấy nhân viên cùng diễn viên cũng tới cảm ơn Lạc Anh.

"Lạc tổng, cô thật sự là quá tốt, tôi quay phim nhiều như vậy cũng chưa từng gặp ông chủ như cô."

"Đúng vậy đó, chúng tôi thật cảm ơn ngài."

Lạc Anh vỗ vỗ bả vai hai cô gái.

"Nhân viên tốt đều cần ông chủ tốt, các người nỗ lực lao động khổ cực, lẽ ra nên có hồi báo, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Lục tiểu thư ấy, cô ấy là công thần, nếu như ngày mai một lần đã thông qua, vẫn là bữa tiệc lớn." Lạc Anh cười nói, nói xong cầm một bình nước lên rồi rời khỏi trường quay.

Kiệt Thụy rất bội phục nhìn Lạc Anh ngay sau đó theo sau, hô lớn: "Lạc Anh, em quả thực là thần tượng của anh. Chờ anh với, buổi tối anh yêu sẽ khao em."

Mấy nhân viên nhìn bóng dáng bọn họ đi xa không khỏi nói: "Lạc tổng thật là tốt, ngay cả bạn trai cũng hoạt bát thế. Đi thôi, trở về ăn bữa tiệc lớn. Mới vừa rồi tôi nghe Lạc tổng gọi điện thoại. Đó là thức ăn cao cấp nhất."

"Đi, đi. Không nghĩ tới chủ Lạc thị tuy tuổi nhỏ mà thực lực và trí tuệ lại lớn thế. Có ông xã như vậy cũng đúng thôi."

Mấy nhân viên thu dọn xong rồi đi. Lục Tâm ngăn người rồi hỏi Phạm Niệm Ngự.

"Niệm, người bạn này của anh, biến hóa thật là lớn."

Phạm Niệm Ngự đẩy cô ta ra, đứng lên, đôi tay lười biếng cắm vào hai bên túi, sải bước rời đi. Anh cảm giác có cái gì đó không đúng. Cô gái nhỏ kia muốn làm cái gì?

Lục Tâm nhìn bóng lưng Phạm Niệm Ngự, khóe miệng cong lên, cô lấy ra một viên thuốc nhỏ, khóe miệng giương lên.

"Phạm Niệm Ngự, em nhất định sẽ bắt anh lại." Nói qua liền cất viên thuốc lại rồi đi theo sau.

"Niệm, anh chờ em với, em rất mệt."

Trở lại khách sạn một đám người ngồi ở bên trong gian phòng bao, Phạm Niệm Ngự ngồi bên cạnh Lạc Anh, bởi vì lần này Phạm Niệm Ngự cũng là cổ đông, Lạc Anh chỉ là toàn quyền thụ lý mà thôi.

Lạc Anh rót đầy một ly rượu sau đó đứng lên hắng giọng một cái.

"Các vị, đều nói quan mới nhậm chức ba tầng lửa, Lạc Anh tôi mặc dù tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không phải là tốt nhất, nhưng đều từ từ rèn luyện mà ra, tại đây đều là nhân viên kỳ cựu của Lạc thị, nếu như có bất mãn nào với tôi thì kính xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn, ly rượu này tôi mời các vị, kính trước." Dứt lời cô vẫn còn nắm chặt ly rượu.

Những người khác đều rót đầy một ly rượu đứng lên, giơ ly rượu ra.

"Kính Lạc tổng, về sau dẫn dắt chúng tôi kiếm nhiều tiền hơn."

"Kính Lạc tổng"

Lạc Anh cười nhìn bọn họ, sau đó gật đầu cười nói: "Mặc dù mọi người buông thả, tôi không phải là cha tôi, tôi là một cô gái, nhưng mà tôi cũng rất nghiêm nghị. Chỉ cần ở một ngày Lạc thị, tôi bảo đảm chỉ cần dùng tâm công nhân viên đều sẽ vinh hoa phú quý."

"Hô hô, Lạc tổng vạn tuế"

"Hô hô"

Trận trận hoan hô, mọi người hình như uống rất thỏa thích, đã sớm không để tâm đến hai chữ lãnh đạo. Kiệt Thụy cười nhìn Lạc Anh, bây giờ Lạc Anh thật đúng là vui vẻ.

Phạm Niệm Ngự chỉ nhẹ nhàng uống rượu đỏ, hơi hơi cau mày với chung quanh hò hét loạn lên, Lục Tâm cũng bị dính, khoe miệng cũng treo nụ cười thần nhiên.

"Còn có một chuyện, tôi muốn tuyên bố với mọi người." Lạc Anh mở miệng cười, kéo Kiệt Thụy lên.

Kiệt Thụy biết Lạc Anh muốn nói gì? Ôm vai cô.

"Đó chính là, chờ hơ khô thẻ tre xong*, trở về tôi muốn đính hôn với bạn trai Kiệt Thụy đã lui tới hơn mười năm với tôi." Lạc Anh ôm Kiệt Thụy cao giọng nói.

* Chỉ hoàn thành một tác phẩm, ở đây nói hoàn thành việc quay phim.

Trong nháy mắt an tĩnh lại, nhưng sau mấy giây tất cả đều là chúc phúc. Đầu nói bọn họ xứng đôi cỡ nào. Chỉ có toàn thân một người tản ra hơi thở lạnh lẽo.

Lục Tâm bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, cô không phải người ngu dốt nhìn ra khuôn mặt Phạm Niệm Ngự tàn nhẫn. Cô có chút hiểu được. Chẳng lẽ Phạm Niệm Ngự thích Lạc Anh? Lục Tâm nhìn Lạc Anh, vậy phần thắng của mình gần như không còn. Chỉ có điều nhìn Lạc Anh như không thích anh.

Trong lúc tất cả mọi người tranh nhau mời rượu, một tiếng vang thật lớn khiến gian phòng hò hét loạn lên nhất thời yên tĩnh lại.

Choang

Tất cả mọi người nhìn về mặt Phạm Niệm Ngự phẫn nộ, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm thì nhất thời không dám lên tiếng, bọn họ làm sao lại quên mất ở đây còn có một nhân vật lớn nữa. Đặc ý vênh vao sao? Giờ phút này tất cả mọi người duy trì tư thế ngừng thở, khuôn mặt kính sợ nhìn gương mặt tuần tú của Phạm Niệm Ngự biến thành hung ác.

Phạm Niệm Ngự gạt tất cả mọi thứ trên bàn, Lục Tâm cũng bị hù sợ, đứng ở một bên không dám thở, cô biết người đàn ông phúc hắc này rất vô tình, cũng biết năng lực của Phạm thị ở trong hắc đạo nên cô không dám lơ đãng.

Kiệt Thụy ôm Lạc Anh cách xa anh một bước, bởi vì anh biết rõ hiện tại người đàn ông kia rất nguy hiểm. Lạc Anh cũng tỉnh táo mấy phần, khuôn mặt nhỏ trịnh trọng ngưng mắt nhìn khuôn mặt tức giận của Phạm Niệm Ngự, nhưng hiện tại quan trọng không phải anh.

"Các vị, hôm nay tâm tình Phạm tổng không tốt, các vị về trước vậy." Lạc Anh nói vô cùng áy náy.

Tất cả mọi người cầm ly rượu tông cửa xông ra. Lạc Anh nhìn vật lưu lại đầy đất, thở dài một tiếng rồi đem tầm mắt rơi vào trên người Lục Tâm bị sợ không nhẹ.

"Lục tiểu thư, làm phiền đỡ Tiểu Niệm trở về phòng." Lạc Anh nói rất lạnh nhạt, hoàn toàn không xem về mặt Phạm Niệm Ngự vào giờ phút này.

Lục Tâm từ từ lấy lại tinh thần, cô thấy hai người đàn ông trước mắt giận dữ, biết bây giờ không thể khuyên anh, chỉ đứng một bên phe phẩy đầu.

Lạc Anh không muốn để ý tới tay nhỏ bé kéo Kiệt Thụy nói: "Kiệt Thụy, chúng ta đi thôi, sau khi trở về chúng ta sẽ đính hôn." Nói rồi đi tới cửa, nhưng đi chưa được mấy bước đã bị một sức lực lôi qua. Đầu Lạc Anh hung hăng đụng phải lồng ngực cứng rắn của anh, một hồi choáng váng.

Cô lắc đầu mấy cái một đôi mắt đẹp không hề kính sợ nhìn thẳng vào một đôi mắt chim ưng ẩn mưa to gió lớn.

Phạm Niệm Ngự nâng cầm Lạc Anh, gương mặt tuần tú hung ác tàn bạo tiến tới gần cô, loại cảm giác áp bức mãnh liệt khiến Lạc Anh khó thở, ngực của cô phập phồng kịch liệt.

Kiệt Thụy thấy thế liền vội vàng tiến lên muốn kéo Lạc Anh ra, nhưng mới vừa đi tới gần hai người, Phạm Niệm Ngự híp mắt, chân dài đuổi một cái đã đạp Kiệt Thụy ngã trên mặt đất.

"A"

Lạc Anh cả kinh, quay đầu nhìn bị Kiệt Thụy đã bị đá ra xa vài mét, vẻ mặt đó có chút khổ sở. Cô căm tức nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Buông ra, tại sao anh có thể đánh chồng chưa cưới của tôi, mau buông ra." Giọng nói của Lạc Anh chưa bao giờ lạnh lùng lạnh nhạt như thế.

Về mặt kiên quyết của Lạc Anh khiến thân thể Phạm Niệm Ngự khẽ run lên, nhìn đầy mắt cô có trấn định cùng lạnh nhạt, trong lòng anh run nhẹ, loại cảm giác khủng hoảng từ từ tập kích anh.

Phạm Niệm Ngự liếc Kiệt Thụy trên đất ôm bụng bị đau, lời kéo Lạc Anh rời khỏi phòng bao. Lục Tâm bị một màn vừa rồi hù sợ, liền vội vàng đi tới đỡ Kiệt Thụy dậy.

"Anh không sao chứ?" gương mặt Lục Tâm kinh sợ, trong nháy mắt mới vừa rồi đó khiến cô sợ hãi, Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng đáp anh một cước ra một khoảng cách rất xa. Còn có tốc độ kia nhanh đến mức làm cho người ta không nhìn rõ anh rút cước ra tay khi nào. Bây giờ Lục Tâm cũng không tinh lực dồi dào để nghĩ.

Sắc mặt Kiệt Thụy có chút khó coi, cánh môi đều run run, trên mặt đỏ mề hôi hột, liếc mắt nhìn cửa chính bị đóng lại sau đó nhìn Lục Tâm.

"Không có việc gì"

Lạc Anh bị Phạm Niệm Ngự lôi kéo đi ra khách sạn. Cũng không quản Lạc Anh tức giận kêu la thế nào.

"Phạm Niệm Ngự. Anh buông tôi ra, buông ra, anh làm tôi đau, buông ra!" Dọc theo đường đi Lạc Anh bị anh kéo đi, căn bản là chạy chậm theo, đau nhức trên cổ tay làm cô đỏ mặt, có thể thấy được giờ phút này Phạm Niệm Ngự tức giận đến cỡ nào, tay đều sắp bị anh bóp nát.

Lạc Anh vận vẹo khuôn mặt nhỏ đi theo anh, đau trên cổ tay làm cô tức giận, nhưng trừ kêu ra cô thật không có biện pháp nào khác, từ nhỏ Phạm Niệm Ngự đã chịu các loại huấn luyện, cô căn bản là một con kiến bò trên chảo nóng.

"Phạm Niệm Ngự, anh nổi điên làm gì, buông ra, anh buông ra cho tôi, a" Lạc Anh bị một sức mạnh quăng trên bờ cát, cũng may đều là hạt cát cho nên cũng không đau lắm, chỉ là có chút phá nát da.

Phạm Niệm Ngự hung hăng quăng cô ngã bên bờ biển, gương mặt u ám nhìn cô, một đôi mắt sắc bén thâm thúy giống như cắn nuốt cô.

Lạc Anh bị vứt ở trên bờ cát, cô bị đau đến kêu ra tiếng, từ từ ngồi dậy, nắm cổ tay của mình, máu đã ứ đọng một mảnh, chỉ mấy phút ngắn ngủi cổ tay của cô đã là xanh tím, nếu như vài chục phút nữa, đoán chừng cổ tay của cô sẽ bị phế.

Khuôn mặt Lạc Anh bởi vì đau đớn nên rịn ra mồ hôi hột, cô vuốt ve bàn tay đáng thương của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tối đen của Phạm Niệm Ngự. Quý Đôn. Lạc Anh cắn hàm răng, rống anh.

"Anh làm gì đấy? Điên rồi sao?" Giờ phút này Lạc Anh cực kỳ tức giận, nhưng trừ phát tiết tức giận bằng kêu ra tiếng thì cũng không thể làm gì khác.

Giờ đây mặt Phạm Niệm Ngự đã cực kỳ tàn nhẫn thô bạo, đôi con ngươi sắc bén giống như xuyên thấu thân thể của cô. Anh túm cánh tay của cô, làm cô tiến vào trong ngực của anh.

Lạc Anh bị anh bạo lực kéo vào trong ngực, mùi thơm nhàn nhạt kia khiến cô cau mày. Cô phản kháng giằng giằng, nhưng cô càng chống cự thì lại làm Phạm Niệm Ngự càng tức giận.

"Muốn chống đối anh đến thế?" Giọng nói tràn đầy hung dữ của Phạm Niệm Ngự truyền đến bên tai Lạc Anh, cô buông tha giây giữa nâng khuôn mặt nhỏ quật cường lên nhìn anh, môi anh đào mím chặt, sau đó khẽ mở.

"Đúng, tôi không chỉ đơn giản là chán ghét anh, bây giờ tôi cực kỳ chán ghét anh, chán ghét anh biết không? Cho nên buông tôi ra." Lê - Quý - Đôn Lạc Anh lạnh lùng, bình tĩnh nói.

Phạm Niệm Ngự nghe giọng nói kiên quyết của cô, đáy lòng hiện lên hàng loạt khủng hoảng, gương mặt đã biến thành đen, sức lực anh nắm cầm cô rõ ràng tăng thêm rất nhiều.

Lạc Anh bị đau đến nhủu đôi lông mày thanh tú. Một đôi mắt đẹp nhìn Phạm Niệm Ngự. Lạc Anh có thể rõ ràng thấy cặp mắt sắc bén thâm thúy của anh nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của mình.

Phạm Niệm Ngự giữ chặt cầm của cô, nâng lên mấy phần, nhìn vẻ mặt cô khổ sở, thanh âm càng phát lạnh lùng thô bạo.

"Vừa rồi tại sao em nói như vậy? Ai cho phép em đính hôn với người khác vậy?" Bây giờ Phạm Niệm Ngự đã giận dữ rồi, dám coi anh như không tồn tại, ngang nhiên tuyên bố đính hôn với người đàn ông khác.

Lạc Anh nhìn đầy mắt Phạm Niệm Ngự nồng đậm tức giận. Cô không nói lời nào, chỉ lạnh nhạt nhìn Phạm Niệm Ngự, một màn trên màn ảnh tối hôm qua cô đều nhìn rất rõ ràng, giữa bọn họ là không thể nào.

"Tôi muốn đính hôn cùng Kiệt Thụy, chúng tôi cũng có thể được coi là thanh mai trúc mã. Tình cảm của chúng tôi cũng rất nồng nàn. Anh ấy rất thương tôi, từ đầu đến cuối trái tim luôn đặt trên người tôi, anh ấy thậm chí rời nước đuổi theo tôi, đây chính là điều tôi muốn." Mỗi câu nói hùng hồn của Lạc Anh đều có lực đả thương, chữ chữ rõ ràng.

Phạm Niệm Ngự nghe xong đôi mắt càng u ám hơn, lòng mảy mướt lên bóp chặt cổ trắng nõn của Lạc Anh, bây giờ anh tựa như ma quỷ bị kêu tỉnh. Một đôi mắt càng đỏ hồng, âm trầm đáng sợ. Quý Đôn Lạc Anh cũng bị ánh mắt này của anh dọa sợ. Đôi tay cô muốn đẩy bàn tay to của anh ra. Chỉ cần anh khẽ dùng sức, cô tin cổ của cô sẽ gãy.

"Lạc Anh, em là của anh, em còn muốn anh lặp lại bao nhiêu lần nữa, đây là lần đầu tiên anh lặp lại một câu nói với một cô gái." Phạm Niệm Ngự bóp cổ cô, thanh âm càng ngày càng hung ác lạnh lùng.

Lạc Anh nhìn về mặt dữ tợn hung ác của anh, cô có chút sợ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch cũng không phải bởi vì hô hấp mà bởi vì khủng hoảng. Lê - Quý Đôn Cô nhìn con người kia bình thường như đầm sâu hấp dẫn người, bên trong giống như đầm táo, làm cho người ta hăm sâu.

"Phạm Niệm Ngự, tôi cũng lặp lại một lần cuối cùng, tôi không phải của anh, anh cũng không phải là của tôi, tôi chỉ thuộc về người đàn ông yêu tôi, một người đàn ông chuyên tâm yêu vô luận trên người hay trong tim đều chỉ có một mình tôi. Trước kia tôi cũng đã nói rõ, tôi không phải một người trong số những phụ nữ đó. Lê Quý Đôn Phạm Niệm Ngự, anh đang chọc giận tôi, tôi tình nguyện vứt bỏ Lạc thị rời khỏi Trung Quốc, rời xa anh, đừng làm cho tôi hối hận vì đã trở lại." Mặc dù Lạc Anh sợ hãi nhưng cô đã quyết định rồi, cô muốn rời xa anh.

Phạm Niệm Ngự nghe cô nói lời dứt khoát, trong lòng khủng hoảng vô lực giống như đồ vật gì đó chạy mất từ trong máu của anh. - Lê - Quý - Đôn Muốn bắt cũng không bắt được. Anh ôm sát Lạc Anh vào trong ngực, ôm thật chặt, anh ghét loại cảm giác này, loại cảm giác làm người ta hít thở không thông, nó làm anh không thở được.

Lạc Anh bị anh kéo, cảm thấy anh càng dùng sức, hận không thể nhập cô vào trong máu mình, trong nháy mắt Lạc Anh lấy làm lạ, rồi cứ để mặc anh ôm.

Phạm Niệm Ngự từ từ ôm cô, có một loại cảm giác sẽ phải mất cô, nó khiến anh cảm nhận được tư vị lo lắng là cái gì.

"Không cho phép, không cho phép, anh không cho phép em rời đi. Em chỉ có thể sống bên cạnh anh. Tối hôm qua anh ta có đụng em hay không, em cũng biết, nếu như anh ta đụng em, anh sẽ giết anh ta." Phạm Niệm Ngự ôm chặt lấy Lạc Anh, anh không biết ngôn ngữ bá đạo của anh để dành làm cho người ta hiểu lầm, nhưng quả thật nội tâm anh cảm giác thật nhất. Anh không muốn cô rời đi. Muốn cô ở lại bên cạnh mình trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Ngoại truyện 31

rất mạnh, chỉ khẽ dùng sức lực một chút, xương sườn anh tôi thiếu cũng gãy hai cái.

Kiệt Thụy nhìn bộ dạng khóc bi thảm kia, gấp gấp lại gần thì bụng lại đau đớn khiến anh không dậy nổi, một hồi thanh âm hút không khí.

"A" Kiệt Thụy nắm chỗ xương sườn, đau đến mức sắc mặt cũng biến trắng rồi.

Lúc này Lạc Anh mới phản ứng được, lung tung lau nước mắt, sau đó chạy tới nhìn Kiệt Thụy, mồ hôi trên trán cũng nhỏ giọt xuống. Lạc Anh đỡ bả vai Kiệt Thụy.

"Kiệt Thụy, anh làm sao vậy? Có phải rất đau hay không? Anh chính là một người điên." Lạc Anh nhìn dáng vẻ khổ sở của Kiệt Thụy thì mắng.

Kiệt Thụy nhìn gương mặt tức giận cùng lo lắng của Lạc Anh, kéo ra nụ cười khổ.

"Không có việc gì, hơi đau một chút."

Lạc Anh chau mày lại nhìn Kiệt Thụy, sau đó đứng lên.

"Anh chờ chút." Lạc Anh đi tới bên giường cầm điện thoại lên nói một đồng lớn về phía điện thoại.

"Quản lý, giúp tôi tìm bác sỹ, mang một ít thuốc chữa thương." Nói qua liền cúp điện thoại, đi về phía Kiệt Thụy.

"Tôi đỡ anh." Lạc Anh đỡ Kiệt Thụy đi từ từ tới bên giường, kéo anh lên giường rồi để anh tựa vào đầu giường.

Kiệt Thụy nhìn về mặt lo lắng của Lạc Anh nói: "Lạc Anh, anh không sao, em, anh ta có làm cái gì với em không?"

Lạc Anh vừa nghe mặt đỏ, lắc đầu một cái. "Không có việc gì, chờ một lát, một lát nữa sẽ tới."

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, khẽ cau mày, nhìn tình huống vừa mới xảy ra, anh xác định Lạc Anh có địa vị nhất định trong lòng người đàn ông đó. Chuyện càng càng phiền toái, xem ra phải dùng thủ đoạn để giải quyết chuyện này, áp dụng thủ đoạn cực đoan.

Một lát sau bác sỹ tới, đơn giản là bôi thuốc cho Kiệt Thụy, không có thương tổn đến xương, cẩn thận lòi kéo là được.

Sau đó tiếp tục.

Lạc Anh nhìn bác sỹ băng bó cho anh, xương sườn cũng tím bầm, có thể thấy được một cú踢 của Phạm Niệm Ngự là dùng bao nhiêu hơi sức.ĐỒ LỢI LẠC Anh áy náy nhìn Kiệt Thụy, Kiệt Thụy chỉ hướng về phía cô cười.

Cô biết anh không muốn cô lo lắng, nhưng anh càng như vậy, trong lòng cô chính là càng áy náy.

"Bác sỹ, bạn tôi thế nào? Có phải rất nghiêm trọng hay không?" Lạc Anh khẩn trương hỏi bác sỹ.

Bác sỹ thay Kiệt Thụy băng bó kỹ rồi nhìn Lạc Anh nói: "Ừ, may chưa tổn thương đến xương, nhưng cái này rất dùng sức, vừa nhìn chính là cao thủ. Đúng là không tổn thương đến xương, nhưng cũng làm cho cậu ấy đau chết. Tôi đã bôi thuốc, tiêm thuốc giảm đau, đã không có gì đáng ngại rồi."

Lạc Anh gật đầu một cái, sau đó lấy tấm séc đưa cho bác sỹ, bác sỹ nhìn.

"Không cần nhiều như vậy đâu tiểu thư."

"Không có việc gì, làm phiền ông, không tiền" Lạc Anh khoát tay áo sau đó nói.

"Vậy, vậy cảm ơn tiểu thư." Nói xong cũng đeo cái hòm thuốc thối lui khỏi gian phòng.

Lạc Anh ngồi ở trên giường, cầm gối đầu đặt ở sau lưng Kiệt Thụy, làm anh dựa vào thoải mái chút, cô thấy chỗ xương sườn quán băng gác vòng quanh, cô thấy đau thay anh.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh sau đó khoe miệng cong lên cười nhạt: "Không có việc gì đâu Lạc Anh, bây giờ đã không đau. Nuôi mấy ngày là khỏe, nhưng không thể đi studio cùng em rồi." Nói qua Kiệt Thụy còn lộ ra đáng và xin lỗi.

Lạc Anh nhìn anh chu mỏ: "Không có việc gì, anh đừng thương đi, chờ quay chụp hết thì thương thể của anh cũng tốt lắm rồi đấy." Lạc Anh nhìn anh, gương mặt xin lỗi.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, sau đó hỏi ra miệng.

"Anh ta nói cái gì với em vậy? Hình như anh ta rất tức giận."

Lạc Anh thở dài một tiếng sau đó lắc đầu: "Không cần để ý anh ta, anh ta chính là một kẻ điên, tham muốn giữ lấy của anh ta mạnh siêu cấp, cho nên sau khi chúng ta về nước sẽ phải đính hôn, để anh ta chết tâm."

Kiệt Thụy hơi mím môi nhìn Lạc Anh cũng không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, anh cho là Phạm Niệm Ngự rất quan tâm cô, bằng không anh ta không thể nào tức giận như vậy. Trong con người anh ta, Kiệt Thụy nhìn ra anh ta vô cùng tức giận. Chỉ có điều không tìm được phương hướng cho tình cảm của bản thân mình mà thôi.

Phạm Niệm Ngự trở về phòng con người lạnh lùng liếc Lạc Tâm mặc đồ ngủ, sau đó buông lỏng cả vạt của mình đi vào phòng tắm.

Lạc Tâm nhìn Phạm Niệm Ngự đi vào phòng tắm, khoe miệng khẽ gio lên, lấy ra viên thuốc bỏ vào trong rượu. Chỉ là một viên nho nhỏ, chỉ gia tăng tính thú của anh mà thôi, sẽ không làm người ta phát hiện.

Phạm Niệm Ngự nằm ở trong bồn tắm, trong đầu tất cả đều là lời nói của Lạc Anh, cùng bóng lưng cô che mặt chạy, khiến anh không xóa đi được. Anh đem hai cánh tay màu lúa mì tùy ý khoác lên thành bồn, ngược đầu tựa vào trên bồn tắm, đôi mắt chìm ưng đóng chặt lại.

Phạm Niệm Ngự mở mắt, một đôi mắt tràn đầy sương mù xem ra câu hồn hơn, hai tay anh buông lỏng ở bồn tắm trong nháy mắt nắm chặt thành quyền, đáy mắt một mảnh sương mù. Mặc kệ như thế nào, Lạc Anh đều chỉ có thể là của anh. Nếu như cô dám tuyên bố tin tức cô muốn đính hôn, anh sẽ cho cô biết kết quả của việc phản bội anh, để cho cô biết cái gì mới là địa ngục.

Phạm Niệm Ngự bước ra bồn tắm, trên thân thể cường tráng có các vết sẹo, trước kia huấn luyện cùng súng lưu lại, giọt nước chảy xuống theo làn da màu lúa mì của anh.

Lạc Tâm nghe âm thanh cửa phòng tắm bị kéo ra, cô xoay thân thể lại nhìn Phạm Niệm Ngự, đi tới thấy anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nước còn đọng trên người anh, vẻ mặt Lạc Tâm mập mờ tình. Cô quấn trên vòng eo rắn chắc của anh, đem khuôn mặt nhỏ dán chặt ở trên ngực Phạm Niệm Ngự.

"Niệm, anh vừa đi đâu vậy, vừa rồi anh làm em sợ muốn chết." Thanh âm của Lạc Tâm quyến rũ không hề.

Phạm Niệm Ngự đẩy cô ta ra, sau đó nâng khuôn mặt đỏ hồng của cô ta lên. Một đôi mắt có linh hồn nhìn đôi mắt mê mang của Lạc Tâm. Thanh âm trầm thấp khàn.

"Em yêu tôi sao?"

Lục Tâm hơi sững sờ, sau đó gật đầu.

"Em yêu anh, Niệm"

"Em muốn rời xa tôi sao?" Phạm Niệm Ngự lại hỏi tiếp.

"Không muốn, chết cũng không muốn." Lục Tâm cho là anh hỏi tâm chuyên ý rồi, gương mặt vui mừng.

"Vậy em sẽ ghét bỏ tôi sao?"

Lục Tâm sững sờ một chút, sau đó lắc đầu: "Sẽ không, em vĩnh viễn sẽ không chán ghét anh."

Phạm Niệm Ngự buông cầm cô ta ra, sau đó đẩy cô ta, cong khoe miệng, anh nhận định cô quả nhiên khác với phụ nữ khác.

Lục Tâm buộc phải lui về phía sau mấy bước, mặt kinh ngạc nhìn Phạm Niệm Ngự, nhìn anh đi về phía quầy, rót chai rượu bị mình bỏ thuốc vào ly, khoe miệng kéo ra nụ cười.

Phạm Niệm Ngự rót một ly rượu, uống vào, sau đó đi tới ban công, nhìn vùng biển đối diện, anh phiền não gãi gãi tóc ướt của mình.

Phía sau thân thể đột nhiên nóng lên, máu dưới cơ thể lập tức cần quấy hưng hăng. Lục Tâm vòng chắc anh từ phía sau, thanh âm rất nhỏ rất quyến rũ: "Niệm, em..."

Lục Tâm nằm trên mặt đất, một đôi mắt tràn đầy hốt hoảng. Cô nhìn Phạm Niệm Ngự đi tới, nuốt nước miếng một cái.

"Niệm, không cần" Mặc dù Lục Tâm không biết anh trừng phạt thế nào, nhưng cô thật sợ hãi.

Phạm Niệm Ngự ngồi xổm người xuống ngón tay vuốt ve nụ hoa của cô ta, khoe miệng mang theo giễu cợt.

"Không cần, cô hao tổn tâm cơ muốn không phải là như vậy ư? Há? Tôi thỏa mãn cô." Nói qua bàn tay tháo quần ngủ của Lục Tâm ra, thân thể trắng nõn bày ra, lật thân thể của cô ta.

Lục Tâm cả kinh, lạnh lẽo thấu xương trước ngực làm cô sợ hãi, vừa định mở miệng cầu xin tha thứ, thân thể liền bị kéo ra. Không phải, đó không phải nơi mọi khi anh tiến vào, đó là hậu môn.

"A, Niệm, không, không cần, cầu xin anh, a, em sai rồi, cầu xin anh" Tiếng la kêu đau của Lục Tâm vang vọng khắp 'phòng cho tổng thống'. Nhưng lại khơi dậy hành động thú tính của người đàn ông.

Phạm Niệm Ngự phát tiết bất mãn trong lòng mình, hưng hăng xuyên thấu nơi xx của cô ta, mỗi một cái đều là chỗ sâu nhất, một đôi mắt đỏ ngầu.

Lục Tâm kêu khóc, cảm giác nơi xx của mình sắp xé rách, thật là đau, nơi đó của cô căn bản không chịu nổi to lớn của anh.

"Niệm, không cần, huhu" Lục Tâm nắm chặt đôi tay nhỏ bé, sắc mặt trắng bệch, hạ thể truyền tới loại đau làm cho sắc mặt cô ta trắng bệch.

Phạm Niệm Ngự nghe tiếng phụ nữ gào thét, kéo tóc của cô ta, sau đó lại gần khuôn mặt đầy nước của cô ta. Thanh âm tàn nhẫn, giống như Satan tới từ địa ngục.

"Thế nào? Đây không phải là thứ cô muốn, đây chính là kết quả của việc lan chanh, cứ hưởng thụ đi, tôi trừng phạt." Dứt lời liền lôi mái tóc dài của cô ta sau đó hưng hăng quăng xuống mặt đất, tiếp tục lao vút lên, không có tình cảm, không có gì cả, như anh đang nói, chỉ là một trừng phạt cùng phát tiết. Tất cả phụ nữ chẳng qua đều là công cụ anh phát tiết thôi.

*

Sáng sớm hôm sau, Lạc Anh đi tới studio một mình, hình như cô đem chuyện ngày hôm qua quên mất không còn chút nào, nhưng tâm tình của mọi người đều không giống nhau, cũng không biết Lục Tâm thế nào, hôm nay là liên tiếp không suôn sẻ, quay chụp một lần cũng không thông qua.

"Cát, dừng một lát, Lạc Tâm, đi theo tôi." Lạc Anh để kịch bản xuống nhìn Lục Tâm nói, mắt liếc Phạm Niệm Ngự bên cạnh.

Lục Tâm e sợ nhìn Phạm Niệm Ngự, dạy dỗ tối hôm qua khiến cả đời cô khó quên, thân thể đã run rẩy không được, đứng cũng không vững, tối hôm qua mãi cho đến hạ thể của mình chảy máu nói mình còn phải quay phim thì lúc này Phạm Niệm Ngự mới tha cho cô.

Lục Tâm đi theo Lạc Anh vào trong rạp, Lạc Anh ngồi còn Lục Tâm đứng. Lạc Anh khẽ nhủ mày, liếc mắt nhìn vị trí bên cạnh.

"Ngồi."

Lục Tâm lắc đầu một cái, sắc mặt không tốt lắm.

"Không, tôi đứng đi, Lạc tổng muốn nói cái gì cứ nói đi."

Lạc Anh gật đầu nhìn vết hôn trên cổ cô ta, dĩ nhiên liên tưởng đến cái gì, nhìn chân cô ta khẽ run, cô hiểu, nhưng vẫn phải hỏi một câu.

"Cô có chỗ nào không thoải mái?"

Lục Tâm nhìn Lạc Anh hồi tưởng một màn tối hôm qua, trong lòng có chút không cam lòng, cho nên làm bộ rất xấu hổ nói.

"Tối hôm qua, Niệm thật là lợi hại, trời sáng mới thả tôi. Cho nên chân tôi có chút run rẩy, hạ thể có đau một chút." Lục Tâm làm bộ, nói xong cúi đầu.

Đôi tay Lạc Anh nắm thật chặt, cô thật rất giận phẫn, mặc dù đã đoán được, nhưng chính tai nghe được cô còn phẫn nộ. Lạc Anh đứng lên đi về phía cô ta, thanh âm lạnh lùng.

"Lục tiểu thư, cô và tiểu Niệm chơi như thế nào đều được, nhưng chớ ảnh hưởng đến công việc, cô biết chúng ta dừng một ngày sẽ làm trễ vài chục vạn không?" Lạc Anh nói xong thì vén rèm lên đi ra ngoài, chạy thẳng tới chỗ Phàm Niệm Ngự. Cô tự nói với mình đơn thuần là vì công việc, công ty.

Lục Tâm nhìn Lạc Anh tức giận rồi đi, khóe miệng khẽ cong lên, nhưng hạ thể đau đớn khiến cô cau mày.

Lạc Anh đi ra khỏi lầu, chạy thẳng tới chỗ Phàm Niệm Ngự. Lạc Anh đứng ở trước mặt Phàm Niệm Ngự, hít sâu một hơi, ngời đối diện anh, nhìn anh hồi lâu. Phàm Niệm Ngự cũng chỉ lạnh nhạt nhìn cô, chờ cô nói chuyện.

Lạc Anh hít sâu một hơi: "Phàm tổng, chớ đem tư nhân việc cá nhân ảnh hưởng tới công việc, anh làm vậy sẽ khiến Lục tiểu thư không nhập tâm diễn, hôm nay ít nhất tổn thất 60 vạn."

Lạc Anh nói xong sau đó hô lớn: "Tất cả tổn thất hôm nay ghi vào sổ Phàm thị. Tiếp tục quay chụp tới hải lòng mới thôi." Giọng điệu của Lạc Anh tràn đầy ra lệnh, có khuôn mẫu.

Đoàn người cũng hơi sững sốt rồi ai bận việc nấy, Lạc Anh đến gần Phàm Niệm Ngự, ghé vào bên lỗ tai anh nói: "Anh thật lợi hại, thế nhưng khiến cô ta đứng cũng không vững, cho nên anh nên lo lắng chút, chớ dính vào bệnh gì, chú chỉ có một đứa con trai, hương khói nhà họ Phàm chính là cực phẩm. Chớ để lại bên ngoài." Lạc Anh nói châm chọc liếc Phàm Niệm Ngự một cái, xoay người đi về phía đạo diễn.

Phàm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh rồi đi, vuốt vuốt chiếc nhẫn ngón út, khóe miệng khẽ gợn lên, cười như không cười làm cho người ta cảm thấy người đàn ông này thật rất thần bí, bí hiểm.

Cả ngày đều không thể quay chụp được, thời điểm kết thúc công việc, Lạc Anh nói một câu.

"Toàn bộ quay chụp hôm nay xóa bỏ, danh sách tổn thất giao cho Phàm tổng là được, ngày mai toàn thể nghỉ ngơi. Thân thể Lục Tâm tiểu thư không thoải mái. Tổn thất cũng ghi sổ cho Phàm thị." Lạc Anh nói xong cũng rời khỏi studio cũng không quên nét mặt kinh ngạc của mọi người.

Lục Tâm cảm nhận được ánh mắt khác thường của người khác, oán hận nhìn bóng lưng Lạc Anh, cố ý muốn nhục nhã cô ta, đem tất cả đổ xô tới hôm qua tính trên người Lạc Anh. Ánh mắt biến thành ghen tỵ hung ác.

Phàm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh bức tức rồi đi, khóe miệng từ từ gợn lên, nụ cười mỉa hoặc làm cho người ta không nhìn được run lên. Một đôi mắt chìm ưng híp lại, nhìn chằm chằm bóng dáng Lạc Anh. Nhẹ nhàng gạt tóc rơi trên trán, một động tác đơn giản lười biếng trong nháy mắt giết tất cả phụ nữ.

Lạc Anh trở lại khách sạn đã nhìn thấy Kiệt Thụy ngồi ở trên ghế sa lon ôm máy vi tính chơi, Lạc Anh mệt mỏi chào hỏi.

"Tôi đã trở về." Lạc Anh té mình ở trên giường lớn, thanh âm mang theo mệt mỏi.

"Anh khá hơn chưa?" Lạc Anh nghiêng đầu nói.

Kiệt Thụy nhìn dáng vẻ cô mệt mỏi, gương mặt đau lòng.

"Lạc Anh, còn chưa quay chụp hết?"

Lạc Anh thở dài một tiếng, "Vốn là hôm nay sẽ phải hơi khô thế tre, nhưng tổ diễn kịch không tiến vào trạng thái. Cho nên một ngày không thu hoạch được gì, có người thân thể khó chịu, cho nên ngày mai còn phải nghỉ ngơi một ngày, vừa đúng lúc tôi ở cùng anh."

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, kéo ra mỉm cười, nhìn dáng vẻ cô mệt mỏi.

"Vậy ngày mai chúng ta phải đi vui đùa một chút để buông lỏng." Kiệt Thụy kéo ra nụ cười tươi như ánh mặt trời nhìn Lạc Anh.

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy cười, gật đầu: "Ừ, chúng ta đi buông lỏng một chút, Kiệt Thụy anh ở bên cạnh tôi thật tốt, lúc mệt mỏi còn có thể nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, ban đầu sao ba mẹ tôi không cần một đứa con trai chứ? Haizz"

Kiệt Thụy cười cười bất đắc dĩ, hơn mười năm, nghe nhiều nhất chính là chuyện cô oán giận cha mẹ tại sao không có sinh một đứa con trai. Vậy thì cô sẽ

chân chính hưởng thụ cuộc sống đại tiểu thư. Mà không phải phiền não vì chuyện công việc.

Hết ngoại truyện 7

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Ngoại truyện 32

Ngày kế, hai người dậy sớm muốn đi tắm, trước mặt khách sạn chính là một vùng biển rộng lớn, tới mấy ngày cũng không thường thức qua, hôm nay bọn họ nhất định phải vui đùa thoải mái. Lạc Anh đứng ở trên bờ biển, mặc cho sóng biển vỗ chân của cô. Cô mặc một cái váy ngắn màu hồng, ngắn trên đầu gối.

Cô giang hai cánh tay, hưởng thụ rung động tốt đẹp mà biển cả mang đến cho cô, phong cảnh nơi đây đầy sắc xuân thật sự là làm cho lòng người mê mẩn, cô tràn đầy ước mơ đối với biển rộng, vì vậy vẫn khát vọng đi du lịch Maldives một lần, vẫn rất hưng phấn, đã say mê đối với cảnh đẹp này. Từ từ dung hợp cùng một chỗ với biển cả, nhìn qua thật là hài hòa.

Nhưng chỉ ngắm biển, cũng đã làm cho người ta lưu luyến quên về, nhất là nước biển trong suốt, tinh khiết giống như Tiên cảnh, cũng đủ để cho người ta thỏa mãn. Từng gợn sóng nhấp nhô cuộn trào, sâu nông không đồng nhất, xa xa nhìn lại, giống như tất cả màu xanh dương đều hội tụ đến nơi này, lần đầu tiên ở trong thiên nhiên rộng lớn thấy màu xanh nhiều như vậy, thật sự là cảm nhận được rung động lòng người, xa xa nhìn về, đại dương một màu, giống như chỉnh thể liên thành, giống như cẩm thạch.

Kiệt Thụy đứng ở phía sau cô, khoe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, giống như là kỵ sĩ canh giữ biển và cô. Bóng dáng màu hồng, kỵ sĩ thiên sứ màu trắng. Một trước một sau, hình ảnh làm cho người ta không nhận được nhìn lâu mấy lần, thậm chí nhiều người đều chụp vài tấm.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, từ từ tiến lên, cùng cô sóng vai đứng cùng nhau, Kiệt Thụy nhìn nụ cười của Lạc Anh tràn đầy thỏa mãn hạnh phúc, sau đó cũng nhìn về phía biển rộng xanh thẳm mênh mông bát ngát. Cảm giác tràn đầy thần bí, làm cho người ta không nhận được dò xem.

Sáng sớm nước biển là yên ả, phẳng lặng tự nhiên, làm cho người ta đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra được, sóng biển nhẹ nhàng vỗ vào bờ cát, chỗ nước cạn có mấy con cá dạo chơi kết bạn, thong dong bước chậm bên bờ biển, thỉnh thoảng vỗ, trên đảo có các loại chim xinh đẹp hót thánh thót, nghênh đón mới một ngày đến.

Nước biển ở Maldives trong suốt, xanh thẳm giống như bảo thạch trong suốt. Lạc Anh mở mắt, nghiêng đầu nhìn Kiệt Thụy, nụ cười khoe miệng rõ ràng, xứng đôi cùng ánh mặt trời.

Kiệt Thụy cảm giác cô nhìn chăm chú, cũng nghiêng đầu sang chỗ khác, hai người cứ nhìn đối phương thật sâu. Kiệt Thụy đưa bàn tay về phía Lạc Anh. Khoe miệng khẽ gờ lên.

Lạc Anh nhìn bàn tay trước mắt, sau đó rất yên tâm đem tay nhỏ bé đặt ở trong bàn tay của anh, Lạc Anh nhìn khuôn mặt anh tuấn dưới ánh mặt trời, người đàn ông giống như thiên sứ ở bên mình suốt mười năm trời.

"Kiệt Thụy, cảm ơn anh, cảm ơn mang đến hồi ức tốt đẹp cho em, cũng cho em một tuổi thơ nên có." Lạc Anh nói qua liền đi chân trần về phía anh, nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, nhón mũi chân nhẹ nhàng hôn một cái. Hôn không mang theo bất kỳ tình yêu nam nữ, chỉ có cảm kích.

Kiệt Thụy hơi sững sờ, sau đó đưa bàn tay ra vuốt đầu cô, gương mặt cung chiêu, đơn thuần bao hàm anh trai thương yêu đối với em gái.

"Lạc Anh, chúng ta chạy cùng nhau thôi."

Lạc Anh chưa trả lời đã bị Kiệt Thụy lôi kéo chạy, hai người chạy trốn trên bờ cát.

"A Kiệt Thụy, em còn chưa chuẩn bị xong đâu?" Lạc Anh bị anh lôi kéo chạy, ở trên bờ cát, vùng biển xanh thẳm tôn lên dưới ánh mặt trời. Một đôi trẻ tuổi đang đùa giỡn.

Từng cơn gió biển dễ chịu cuộn cuộn nổi lên, một bãi lại một ghềnh sóng cuộn dưới chân hai người, quần màu trắng của Kiệt Thụy đã bị thấm ướt rồi, gió biển thổi bay mũ của Lạc Anh.

"Kiệt Thụy, em mất cái mũ." Lạc Anh dừng lại sau đó nằm ở trên bờ cát nói, hoàn toàn không quan tâm mặt trời chói chang chiếu vào, thờ hồn hên nói.

Kiệt Thụy khẽ nghiêng đầu, nhìn mồ hôi trên trán cô.

"Giống em còn không được sao."

Lạc Anh bấu môi, sau đó ngồi dậy, lôi kéo Kiệt Thụy đi hưởng trong nước. Kiệt Thụy hơi sững sờ.

"Em làm gì đấy? Anh còn không sống đủ đây này?" Kiệt Thụy nói giỡn, mặt cười mờ ám nói.

Lạc Anh đứng ở trên mặt nước, sau đó hất nước biển lên người anh rồi Lạc Anh cười duyên.

"Ha ha ai cho anh đi. Ha ha" Lạc Anh vừa dội anh vừa nói.

"Trời, Lạc Anh, em thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mà tập kích." Kiệt Thụy dùng cánh tay của mình che khuôn mặt anh tuần, nhưng vẫn gặp họa, thân thể cũng đã ướt đầm. Kiệt Thụy dứt khoát không để ý hình tượng, cũng bắt đầu hất nước biển giống như cô.

"A Kiệt Thụy, anh nhất định phải chết, lại dám dội em, nạp mạng đi!" Lạc Anh lung tung lau nước biển trên mặt, sau đó hai người liền bắt đầu trận chiến nước. Trần ngập tiếng cười vui. Người chung quanh, từ đầu tới người đều có, cũng từ từ reo hò, cũng bắt đầu trận chiến nước giống bọn họ, sau đó dứt khoát tạo thành bè phái. Phụ nữ và phụ nữ thành một nhóm, đàn ông và đàn ông thành một nhóm. Người cô gái kia dốc sức độ.

Nơi xa trong phòng tổng thống, Phạm Niệm Ngự đã đứng trước cửa sổ sát đất gần một giờ, từ lúc bọn họ đến bờ biển, nhìn dáng vẻ bọn họ vui chơi nô đùa vui vẻ, bao gồm Lạc Anh thâm tình hôn. Đôi mắt Phạm Niệm Ngự trở nên khát máu lạnh lẽo. Lục Tâm bên cạnh bị sợ đến cũng không dám nói chuyện. Cô có thể xác định, đó chính là trước mắt người đàn ông mình yêu nha đầu Lạc Anh kia không đối xử như vậy.

Lục Tâm đi tới bên giường, sau đó làm bộ rất kinh ngạc nói: "Haizz, đó không phải là bạn Lạc tổng sao? Hôm nay bất ngờ cho nghỉ chính là tự mình nghỉ phép chơi đùa." Lục Tâm vốn muốn nói tới bạn trai. Nhưng nhớ dạy dỗ đêm đó, cô không dám chọc giận người đàn ông này.

Phạm Niệm Ngự híp mắt, cảnh cáo liếc người phụ nữ bên cạnh, Lục Tâm bị sợ vội vàng cúi đầu, nhưng ánh mắt vẫn liếc đám người đang vui đùa trên bờ biển đối diện chơi kia.

Bàn tay Phạm Niệm Ngự nắm ly rượu từ từ buộc chặt, trên mu bàn tay hẳn rõ mạch máu, đôi mắt âm u khóa trên bóng dáng cười duyên vui vẻ. Nhìn khoe miệng cô đầy hạnh phúc, anh có loại ý muốn hủy diệt, anh không cho phép cô cười cho người khác nhìn. Ai cũng không cho phép, chỉ có một mình anh có thể thương thức tất cả tốt đẹp của cô.

Lục Tâm nhìn Lạc Anh cùng Kiệt Thụy, cuối cùng len lén nhìn gương mặt tuần tú của người đàn ông bên cạnh, nhìn ly rượu trong tay anh, lúc cô dò đi, trong nháy mắt ly rượu bề tan tành, chất lỏng màu đỏ chảy xuôi xuống mu bàn tay, cũng không biết là rượu hay máu.

Lục Tâm run lên, nhìn gương mặt Phạm Niệm Ngự càng ngày càng hung ác, tràn đầy tàn nhẫn thô bạo thì cô nuốt nước miếng một cái.

"Niệm Niệm, anh không sao chứ?" Lục Tâm nhìn một mảnh kính cắm vào tay anh, khủng hoảng hỏi.

"Cút" Thanh âm bén nhọn lạnh lùng vang lên trong phòng.

Lục Tâm sợ hết hồn, nhưng cô còn hiểu rõ tính tình của anh, vội vàng cầm túi xách rời khỏi phòng, nhân cơ hội này cô cũng muốn đi dạo một vòng, dù sao đều không phải mình trả tiền.

Phạm Niệm Ngự buông tay trái vẫn còn rỉ máu xuống, hung hăng nắm quyền, đem mảnh kính đâm vào lòng bàn tay, có thể để cho người đàn ông này tự thương tổn mình cũng chỉ có Lạc Anh mà thôi. Sợ rằng trên thế giới này không còn người phụ nữ nào có thể khiến anh nổi cơn thịnh nộ như thế.

Phạm Niệm Ngự nhìn bóng dáng kia, anh khẽ cúi đầu, vài tóc rơi trên trán chặn lại trông mắt của anh, không thấy rõ nét mặt anh như thế nào. Chỉ loáng thoáng nhìn thấy khoe miệng anh cong lên đường cong khát máu, độ cong hoàn mỹ lại mang theo cảm giác kinh hãi lòng người. Một đôi mắt lóe sáng lên, ác ma đang thiết kế cái gì? Chẳng lẽ anh muốn bẻ gãy cánh của Lạc Anh.

Bàn tay dính máu của Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng gạt tóc rơi trên trán, khoe miệng hiện nụ cười bí ẩn làm cho người ta nhìn liền rợn cả tóc gáy. Cuối cùng liếc bóng dáng Lạc Anh, xoay người rời khỏi trước cửa sổ.

*

Lạc Anh sung sướng chơi đùa trong nước biển không phát hiện mình đã đại họa lâm đầu rồi, cô còn vui vẻ chơi đùa, nói cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái. Một cô gái hướng tới hạnh phúc.

Lạc Anh cũng đã ướt hết, cô không có hơi sức khoát tay áo, dứt khoát nằm ở trong nước. Đầu đặt ở trên bờ cát, cảm giác bị sóng biển đẩy thật thoải mái, giống như xoa bóp cho cô. Mọi người nhìn dáng vẻ hưởng thụ của cô, học theo cô nằm xuống, mọi người hưởng thụ mặt trời tắm rửa.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh nhắm mắt lại, nụ cười hạnh phúc vẫn còn bên khoe miệng, hôm nay cô chơi rất vui vẻ, đây mới là Lạc Anh trước kia, Lạc Anh không bị áp lực cùng công việc trói buộc.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh sau đó cũng nhắm mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời, hôm nay bọn họ chơi đùa không buồn không lo, nhanh kết thúc đoạn hành trình này.

"Kiệt Thụy, mệt quá, lát nữa chúng ta đi phố quà vặt ăn bữa tiệc lớn có được không?" Lạc Anh nghiêng đầu hỏi.

Kiệt Thụy mở mắt sau đó nhìn cô. "Em mời"

Lạc Anh tròn trĩnh mắt, sau đó đứng lên, kéo anh rồi giờ quả đấm lên hô lớn.

"Lên đường, phở thức ăn ngon."

Kiệt Thụy bị cô kéo đi, giống như toàn thân không có hơi sức, nhưng khóe miệng cười thần nhiên, thủy chung như một. Đây là lần đầu tiên hai người vui vẻ như vậy kể từ khi Lạc Anh trở về nước.

Hai người một thân ướt nhẹp chờ thang máy đến, tóc Lạc Anh đều dính hạt cát. Kiệt Thụy cũng ướt sũng, rất chặt vật.

Cửa thang máy mở ra, Lạc Anh vừa định đi vào, Phạm Niệm Ngự và Lục Tâm đang ở bên trong, nụ cười vui vẻ bên khóe miệng Lạc Anh biến mất một nửa trong nháy mắt, cuối cùng kéo Kiệt Thụy đi vào.

Phạm Niệm Ngự nhìn khóe miệng Lạc Anh cứng ngắc thôi cười, khóe miệng khẽ giờ lên, kéo Lục Tâm đi ra thang máy, bàn tay bị thương một mực cầm trong túi quần anh.

Kiệt Thụy liếc mắt nhìn Lạc Anh, sau đó nắm chặt tay nhỏ bé của cô. Lạc Anh ngẩng đầu lên cười cười: "Em không sao, chúng ta đi ăn đồ ăn ngon."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Ngoại truyện 33

Hai người trở về phòng thu thập đơn giản rồi chuẩn bị lên đường, bọn họ đi tới phố quả vật, thật náo nhiệt, tâm tình mờ mịt đều tan thành mây khói.

Lạc Anh lôi kéo tay Kiệt Thụy đi tới một xe hàng nhỏ bán bánh tổ xào cay, nhìn những chiếc bánh tổ hồng hồng kia thì Lạc Anh lại muốn ăn. Cô vội vã qua đó, lấy tiền ra.

"Ông chủ, cho tôi hai phần." Lạc Anh đưa tiền cho ông chủ rồi nói.

"Có ngay!"

Lạc Anh nhận lấy hai phần bát giấy chứa bánh tổ xào cay đưa cho Kiệt Thụy, Kiệt Thụy nhìn thứ hồng hồng bên trong lại còn dính dính, nâng gương mặt lên.

"Thứ này có thể ăn sao?"

Lạc Anh liếc anh một cái cầm que xiên cho một miếng vào trong miệng, nét mặt vô cùng phong phú.

"Ừ, vô cùng tuyệt, ăn ngon thật!" Lạc Anh nói xong cũng nhét một miếng nữa. Ăn say sưa ngon lành. Kiệt Thụy nhìn nét mặt cô ăn đầy thỏa mãn, sau đó cũng xiên một miếng nhỏ như con gián bỏ vào trong miệng. Lạc Anh nhìn bộ dáng kia của anh, khóe miệng cong lên, đại thiếu gia.

Kiệt Thụy nhai vài cái cũng không biểu hiện nét mặt, vừa nhai vừa gật đầu, lại cho một miếng vào trong miệng, đau đó mặt tươi cười nhìn Lạc Anh.

"Ừ, Lạc Anh, không tệ, cay, ăn thật ngon. Cái này gọi là gì?" Kiệt Thụy tiếp tục nhét vào trong miệng.

Lạc Anh nhìn anh rồi lôi kéo anh tiếp tục đi về phía trước: "Bánh tổ xào cay, anh tạm thời ăn ít, trước mặt còn có rất nhiều đồ ăn ngon đấy! Lát nữa ăn không vô đừng trách em không nhắc nhở anh." Lạc Anh vừa kéo vừa cảnh cáo, bởi vì cô đã ngửi thấy mùi vị thối.

(Mọi người đoán? Cái gì?)

Lạc Anh lôi Kiệt Thụy tới trước gian hàng chao (đậu phụ thối). Kiệt Thụy vội vàng bịt lỗ mũi, thanh âm là lạ nói: "Lạc Anh, cái gì đấy? Thúi thế, ăn thế nào?"

Lạc Anh liếc anh một cái rồi gọi hai phần chao. Lạc Anh bưng một mâm chao, nuốt một ngụm nước bọt, vừa liếc nhìn đáng vẻ người bên cạnh bịt mũi mặt ghét bỏ thì gấp một miếng lên nhét vào trong miệng.

"Ừ, quá thơm, Kiệt Thụy, anh không ăn?" Lạc Anh gấp một miếng đưa tới, nhìn thấy Kiệt Thụy lui về sau vài bước xem như là thấy đại tiện.

Lạc Anh chu mỏ, Kiệt Thụy bịt mũi nhìn cô ăn, mà có nhiều người cũng đều ăn nữa. Anh hỏi một câu:

"Lạc Anh, thú vị như vậy, ăn thế nào? Không sợ chết sao?" Kiệt Thụy chỉ vào chao trong tay Lạc Anh hỏi.

Lạc Anh nhanh chóng nuốt xuống đầu hũ trong miệng sau đó giải thích cho anh nghe.

"Chao, cũng bởi vì nó thối, ngửi thối ăn hương, nếu như có người chết, vậy làm gì có ai muốn tìm chết ăn nó, anh không ăn thì anh sẽ phải hối hận." Lạc Anh nói xong quơ quơ mấy miếng chao còn dư lại trong tay.

Kiệt Thụy nhìn những người khác ăn ngon, nuốt nước miếng một cái rồi đi tới, bịt mũi. Mùi thối này thật sự là quá nặng. Kiệt Thụy đi tới bịt lỗ mũi há miệng. Thật giống như uống độc dược vậy.

Lạc Anh cười ra tiếng, thật pha trò, cô gấp một miếng bỏ vào trong miệng anh, lông mày Kiệt Thụy cũng chau thành một đoàn giống như trúng độc sâu róm. Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy lập tức ngậm miệng, cũng không dám động. Cô cười ha hả.

"Phốc ha ha, anh nên nhai đi." Lạc Anh đập bàn tay anh đang nắm lỗ mũi.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh sau đó nhai gì đó trong miệng. Nhai mấy cái, lông mày giãn ra, mặt kinh ngạc nhìn Lạc Anh, ý là thật thần kỳ.

Lạc Anh hất cằm hướng anh, vừa muốn đem mấy miếng còn dư lại nuốt hết, lại bị một bàn tay to đoạt mất. Kiệt Thụy cũng nhét vào trong miệng mình, gật đầu, nói không rõ ràng.

"Ừ ăn ngon, quá thần kỳ, ngửi thật là thú vị, ăn thật ngon." Kiệt Thụy vừa nhai vừa hướng về phía Lạc Anh nói.

Lạc Anh nhìn về mặt anh, thật tốt, cô vỗ vỗ bờ vai anh. Sau đó chỉ về phía trước nói: "Đi thôi, trạm tiếp theo"

Hai người đang đi dạo một ngày ở phố quạ vật, bụng cũng thỏa mãn, còn chụp mấy tấm hình. Hai người bắt đầu thảo luận ở bên ngoài thang máy khách sạn.

"Ai chà, em xem em đi, Lạc Anh, em thật hài hước, sao lại nghĩ là con bọ ngựa chứ? Má ơi, vui chết anh rồi." Kiệt Thụy cầm tấm hình trong tay cười to nói. Đây là một tấm Kiệt Thụy trộm đồ ăn của Lạc Anh, Lạc Anh tức giận giờ hai ma tráo chạy đuổi anh, không nghĩ tới, một màn này bị kẻ yêu thích chụp ảnh chụp lại, Kiệt Thụy dứt khoát cất giấu, thỉnh thoảng nhạo báng Lạc Anh, bởi vì động tác của hai người thật sự là khôi hài. Đôi tay Kiệt Thụy nắm lại gương mặt cầu xin tha thứ, gương mặt Lạc Anh hung ác giống như muốn giết anh.

Ánh mắt Lạc Anh len lén liếc qua hình bị Kiệt Thụy giờ lên, con người đảo một vòng, liền bắt đầu nhảy tung giờ tay đoạt lấy.

"Ừ chà Lạc Anh, em dám đánh lên. Muốn, không có cửa đâu, anh muốn đưa lên internet. Em là kẻ mặt người dạ thú." Kiệt Thụy rất linh hoạt tránh ra. Trong tay vung vẩy tấm hình nói.

Mặt người dạ thú? Lạc Anh co rút khóe miệng, học ai vậy? Đôi tay Lạc Anh chống nạnh. Gương mặt tình thế bất buộc.

"Kiệt Thụy, mau đưa cho em, nếu không đừng trách em không khách khí." Nói qua liền vén tay áo lên, muốn liều mạng với anh.

Kiệt Thụy khinh thường, mắt tròn trắng: "Cũng không cho, muốn thì tự mình tới lấy" Đối với Kiệt Thụy khiêu khích, Lạc Anh hận nghiến răng. Chạy xông tới phía anh. Hai người đang đánh nhau ở trong hành lang.

Đầu Lạc Anh thật nhỏ, căn bản sờ tấm hình cũng không sờ được. Lạc Anh tức giận, hai người đều thành tiêu điểm, Lạc Anh nhìn mặt Kiệt Thụy hả hê, khóe miệng cười gian.

"A" Kiệt Thụy đau kêu một tiếng, nhưng hình lại ném ở trên đất. Kiệt Thụy ôm chân đáng thương của mình nhìn Lạc Anh.

"Anh nói này, em cũng quá ác độc." Gương mặt Kiệt Thụy oán giận.

Lạc Anh cười với anh, vừa muốn đi tới nhặt tấm hình lên, đã nhìn thấy một đôi giày cao gót màu đỏ, tay nhỏ bé nhặt lên tấm hình, Lạc Anh nhìn theo lên trên, Lục Tâm.

Lục Tâm nhặt tấm hình lên nhìn động tác của hai người, cười duyên ra tiếng. Sau đó cho Phạm Niệm Ngự nhìn xem.

"Lạc tổng, hôm nay tâm tình không tệ à, tấm hình này là cô ý." Lục Tâm khoát khoát tấm hình trong tay nhìn về mặt bức bách của Lạc Anh nói.

Phạm Niệm Ngự chỉ liếc mắt một cái rồi híп chặt đôi mắt chim ưng, chỉ một cái liền dời ánh mắt sang nhìn hai người đối diện.

Kiệt Thụy để chân của mình xuống đi tới bên người Lạc Anh, sau đó cố ý đem môi mỏng đặt ở trên lỗ tai Lạc Anh, thật ra thì nói: "Lạc Anh, không cần hình?"

Lạc Anh quay đầu nhìn Kiệt Thụy, ý là: tại anh xỏ lá.

Kiệt Thụy nhún nhún vai bất đắc dĩ: có quan hệ gì với anh?

Lạc Anh trừng mắt liếc anh một cái sau đó đi tới, cầm lấy tấm hình trong tay Lạc Tâm. Gương mặt lạnh lùng.

"Không phải có ý, bị người chụp lén, giữ làm kỷ niệm." Lạc Anh bỏ hình vào trong túi da, sau đó rất rộng rãi nói, cuối cùng ưu nhã xoay người rời đi, kéo cánh tay qua Kiệt Thụy đi vào trong thang máy.

Lạc Tâm nhìn bóng lưng Lạc Anh môi đỏ mọng khẽ gợn lên, sau đó nhẹ giọng nói: "Chúng ta cũng đi qua đi."

Bốn người ở bên trong thang máy, không khí rất quý dị. Kiệt Thụy nấp máy môi mòng, sau đó gõ đầu Lạc Anh, nhìn lên, Lạc Anh nổi giận.

"Làm gì? Cũng không phải là mỗ." Lạc Anh cho anh một cái xem thường.

Kiệt Thụy hơi sững sờ. Nhìn Lạc Anh nói: "Mỗ, đó là cái gì?"

Khóe miệng Lạc Anh co giật, sau đó vòng quanh người anh, khóe miệng khẽ gợn lên.

Kiệt Thụy hon bối rối, nhìn Lạc Anh chờ Lạc Anh nói chuyện.

"Cá chết" Lạc Anh đáp trả rất đơn giản, Lạc Tâm cũng không nhận được co giật khóe miệng, đứa trẻ chính là đứa trẻ, hỏi vấn đề cùng trả lời đều tính trẻ con.

Kiệt Thụy hiểu gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu: "Không đúng, vậy em chia vào người anh làm gì?"

"Anh chính là cá chết" Lạc Anh không keo kiệt chút nào, giải thích.

Lúc này Kiệt Thụy mới phản ứng được, anh kìm nén bức bối nhìn Lạc Anh, Lạc Anh nhìn bộ dạng cam chịu của Kiệt Thụy, sau đó quay đầu thì đối mặt với Lạc Tâm. Lạc Anh mở trừng hai mắt sau đó mở miệng quan tâm.

"Lạc tiểu thư, thân thể tốt hơn nhiều rồi chứ?"

Lạc Tâm lúng túng gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ.

"Ách, ừ, tốt hơn nhiều." Lạc Tâm đỏ mặt, lúng túng nói.

Lạc Anh thấy thế càng thêm ghét. Nhìn khuôn mặt cô ta càng lúc càng đỏ, sau đó nói: "Đã vậy, ngày mai tôi hi vọng hơ khô thê tre, Lạc tiểu thư, có thể không?"

Lạc Tâm gật đầu, cô không hy vọng lần du lịch này kết thúc, chỉ cần xong việc thì đại biểu quan hệ giữa cô ta và Phàm Niệm Ngự cũng kết thúc.

"Tốt, tôi nỗ lực" Lạc Tâm nhẹ giọng nói.

Lạc Anh khẽ cau mày cô ta đúng là không muốn ở lại, thanh âm bén nhọn vài phần.

"Lạc tiểu thư, tôi muốn không phải nỗ lực, mà là phải, cô là một diễn viên có thực lực. Về phần diễn, phải hơ khô thê tre, nếu như chụp không tốt, tôi cũng sẽ hơ khô thê tre, cô hiểu ý của tôi không? Là khiến người xem cảm thấy cô diễn rất tốt, hay là như thế nào, tự cô lựa chọn, vô luận thế nào thì ngày mai cũng phải hơ khô thê tre, tôi không nhận đối diễn viên." Lời nói của Lạc Anh khắp nơi mang theo gai, vô cùng bén nhọn, Lạc Tâm nghe xong khuôn mặt nhỏ một hồi trắng một hồi đỏ.

Lạc Anh nhàn nhạt liếc Lạc Tâm một cái, thang máy cũng mở ra, kéo Kiệt Thụy ra khỏi thang máy, tựa như lôi kéo một con chó nhỏ. Vừa rồi Kiệt Thụy cũng ngăn cản cả người, rất fit nhìn thấy Lạc Anh cay nghiệt như vậy.

"Lạc Anh, tự anh đi được." Kiệt Thụy ở phía sau bắt nắn lăm lăm.

Đám Lạc Tâm cũng đi ra, Lạc Tâm phần hận nhìn chằm chằm bóng lưng Lạc Anh, trong lòng đã sớm mắng chết cô, xem ra mình không có lựa chọn, chỉ mong một lần kia mình có thể mang thai. Toàn dựa vào bụng của cô rồi, không chịu thua kém.

Phàm Niệm Ngự nhìn hai người đã vào phòng, đẩy Lạc Tâm ra, sai bước đi về phía trước. Lạc Tâm bị anh vô tình đẩy ra, nhìn bóng lưng to lớn của Phàm Niệm Ngự, cắn môi mũi, tay nhỏ bé nắm thật chặt, cô ta biết mình chẳng qua là công cụ kích thích nha đầu Lạc Anh kia mà thôi. Cô ta không cam lòng, tay cô ta vuốt bụng mình. Lần trước, nếu không thành công. Vậy thì dựa vào một lần kia rồi.

*

Lạc Tâm sửa sang lại vẻ mặt rồi đi theo. Đám Lạc Anh trở lại phòng, Lạc Anh rót một ly nước trái cây uống một hớp lớn, rồi đưa thứ mình uống còn dư lại cho Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy cũng không ghét bỏ uống cạn tất cả. Kiệt Thụy để ly xuống, nhìn Lạc Anh ngồi ở trên thảm lông ăn trái cây xem tivi. Anh cũng đi tới ngồi ở bên cạnh, nhìn cô, quan sát cô.

Thật ra Lạc Anh muốn mặc kệ Kiệt Thụy, nhưng bị anh nhìn chăm chú, muốn không chú ý cũng rất khó, Lạc Anh nghiêng đầu nhìn Kiệt Thụy.

"Muốn hỏi cái gì?"

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, sau đó hé miệng: "Vừa rồi sao em mạnh như vậy, ăn hòa được sao?"

Lạc Anh nện cho anh một đấm, sau đó nhún vai nói: "Không phải, cảm giác có cái gì không đúng, dù sao em không muốn ở lại. Mau chóng chụp xong, sau khi trở về chúng ta liền tuyên bố tin tức đính hôn."

Kiệt Thụy bị Lạc Anh làm cho bị sặc. Mặt kinh ngạc nhìn Lạc Anh vội vàng đứng lên.

"Khụ khụ khụ khụ, em nói thật?" Về mặt Kiệt Thụy trình trọng nhìn Lạc Anh nói.

Lạc Anh vỗ bả vai anh nói: "Thật, anh gặp cô gái mình thích, anh nói với em, đến lúc đó chúng ta giải trừ hôn ước"

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, đưa mắt nhìn cô mấy giây rồi ra về mặt hy sinh nói: "Vậy cũng tốt, anh gắng gượng thu nạp em."

Mắt Lạc Anh tròn trắng sau đó cầm quần áo lên đi vào phòng tắm. Kiệt Thụy nhìn phòng tắm đóng chặt, buông con người, vẫn đặt tay ở cằm mình. Anh có nên gọi điện thoại cho anh trai, bảo anh trai phái mấy người tới bảo vệ mình. Vì đề ngừa ngộ nhỡ, nên gọi điện thoại đi, bởi vì người đàn ông Phạm Niệm Ngự đó thật sự là quá nguy hiểm, anh cũng không muốn hy sinh mình bởi vì giúp một tay, anh cũng không vĩ đại như vậy. Nghĩ liền gọi điện thoại cho anh trai ở nước Anh. . . . .

*

Studio, hôm nay bọn họ đều dậy thật sớm, bởi vì hôm nay nhất định phải hơ khô thể tre, Lạc Anh ngồi ở bên cạnh đạo diễn nhìn máy chụp hình, sắc mặt càng khó coi, Lạc Anh nhìn chăm chăm Lục Tâm nơi xa, xem ra khi nghỉ quay chụp cô ta chỉ chơi. Lạc Anh cầm cái loa bên cạnh đạo diễn hô.

"Hơ khô thể tre, thu dọn đồ đạc, về khách sạn." Thanh âm Lạc Anh phát ra lạnh lùng. Nói qua thì để cái loa xuống bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đạo diễn kinh ngạc nhìn Lạc Anh, mặc dù vừa mới phát hiện sắc mặt cô không tốt lắm, lại nói, hôm nay kỹ thuật diễn của Lục Tâm thể nào hồng bết như vậy.

Tất cả mọi người hơi sững sốt, nhất là Lục Tâm, sắc mặt càng thêm khó coi, không thể tin được lời nói của Lạc Anh, cứ tính như thế, như vậy phải tổn thất bao nhiêu tiền.

Đạo diễn liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự bên cạnh không có tinh thần, đờ người, cuối cùng nhìn Lạc Anh đang tức giận, không nói gì.

Phạm Niệm Ngự cũng đứng lên, sửa sang lại cả vạt của mình, thanh âm lạnh lùng: "Không nghe thấy Lạc tổng nói sao?"

Tay Lạc Anh thu dọn đồ đạc ngừng một chút, nghiêng đầu nhìn Phạm Niệm Ngự, chau mày lại, không biết anh đang làm cái quỷ gì.

Lục Tâm nghe Phạm Niệm Ngự nói thì vội vàng đi lên trước, liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự, cuối cùng nhìn đạo diễn nói: "Đạo diễn, hoàn thành như vậy, nhưng tôi còn chưa phát huy, vậy không phải tổn thất một số tiền lớn ư?"

Đạo diễn cũng bị làm khó, nhìn Lạc Anh hung hăng đem ném mấy thứ, sau đó đi tới phía bọn họ. Lục Tâm nhìn thấy Lạc Anh tức giận, trên mặt cũng rất kiêu ngạo.

Lạc Anh đi tới giữa hai người, sau đó nhìn Lục Tâm. Châm chọc không chút lưu tình, thanh âm càng bén nhọn: "Lục tiểu thư, ngày hôm qua tôi đã nói, sao cô mau quên thế, đừng tưởng rằng có chỗ dựa là tốt rồi, đúng. cô có núi lớn dựa, nhưng tôi đây không dùng được, biết không? Núi to cũng vậy quanh nước, tôi nói rồi vô luận như thế nào hôm nay tôi phải hơ khô thể tre, danh tiếng Lạc thị đủ để khiến cô biến mất khỏi giới điện ảnh. Tôi tổn thất chẳng qua là chín trâu mất sọt lông (ý là nhỏ nhặt), tôi còn đào ra, tôi muốn thì một ngày liền kiếm trở lại, nhưng còn Lục tiểu thư, cô tổn thất danh tiếng, tôi ngược lại muốn xem cô kiếm về thế nào?" Thanh âm của Lạc Anh rất lạnh lùng hung ác, căn bản không cho Lục Tâm một chút thể diện.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, phát hiện mặt anh đang đùa giỡn nhìn mình, Lạc Anh mấp máy cánh môi, cuối cùng nói.

"Đạo diễn, tôi nói kết thúc công việc, không nghe thấy?" Lạc Anh phát ra thanh âm trước kia chưa từng từng có, làm cho người ta không muốn coi trọng cũng khó khăn.

Thân thể Lục Tâm đều run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhìn Lạc Anh, một đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt, một đôi mắt tràn đầy hận ý nồng nặc. Đã nhiều năm như vậy, vẫn chưa có người nào dám nói mình thế này, bởi vì chỗ dựa phía sau cô người khác không dám chọc, nhưng Lạc thiếu lại duy chỉ có năng lực.

Lục Tâm nhìn bóng lưng Lạc Anh, thanh âm có chút phát run: "Lạc tổng, xin cho tôi thêm một cơ hội, tôi nhất định diễn tốt."

Nghe nói, Lạc Anh kéo ra nụ cười thắng lợi, sau đó xoay người nhìn Lục Tâm hồi lâu: "Đạo diễn, cho cô ta một cơ hội, nếu không thông qua, sợ rằng không ai tìm cô ta chụp."

Đạo diễn thật là bội phục cô gái nhỏ tuổi lần này coi như rõ thực lực, liền vội vàng gật đầu: "Lục Tâm, còn không tới đây?"

Lục Tâm nhìn Lạc Anh xoay người đi tới. Trong nháy mắt xoay người, đáy mắt đầy sương mù, tràn ngập thù hận cùng đố kỵ.

Lạc Anh lần nữa ngồi vào bên cạnh đạo diễn, rất nghiêm túc nhìn máy chụp hình. Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, khóe miệng cười nhàn nhạt, mới vừa rồi Lạc Anh thật sự rất óách! Kiệt Thụy khẽ nghiêng đầu nhìn Phạm Niệm Ngự, phát hiện Phạm Niệm Ngự đang nhìn Lạc Anh, nhưng khóe miệng cong lên nụ cười tà khiến Kiệt Thụy có cảm giác lo lắng.

Tay trái Phạm Niệm Ngự đỡ trán của mình, tóc rơi ngăn con mắt câu hồn thâm thúy của anh. Khóe miệng giờ lên độ cong làm cản. Phạm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh. Lạc Anh, em cho rằng sau khi về nước em có thể thoát khỏi anh sao? Anh muốn để cho em biết, chỉ cần anh muốn, cũng chưa có thứ gì không có được, bao gồm cả em.

Lạc Anh cảm thấy ánh mắt nóng rực áp bức lòng người phía sau, biết anh đang nhìn mình, không cần nhìn cũng biết ánh mắt kia nóng bỏng cỡ nào, khiến cô đứng ngồi không yên.

Kiệt Thụy nhìn Phạm Niệm Ngự, môi mím chặt, anh có dự cảm không tốt, tìm một cơ hội nhất định phải nhắc nhở Lạc Anh. Người đàn ông này thật sự nguy hiểm, anh đã điều tra được tư liệu của anh ta. Phạm Niệm Ngự, mười tuổi bắt đầu tiếp nhận Phạm thị, từ nhỏ tiếp nhận các loại huấn luyện, có thể đánh thắng anh ta còn không có. Kiệt Thụy vuốt cằm mình. Anh đang nghĩ mình đồng ý Lạc Anh rút cuộc có đúng hay không. Anh đồng ý Lạc Anh cũng không phải bởi vì giúp cô thoát khỏi Phạm Niệm Ngự, mà muốn giúp bọn họ. Bởi vì anh biết rõ trong lòng hai người bọn họ đều có đôi phượng, vấn đề lớn nhất chính là Phạm Niệm Ngự. Cho nên anh lựa chọn phương thức cực đoan này tới kích thích Phạm Niệm Ngự. Muốn kích nội tâm chân thật nhất của anh ta. Mặc dù mạo hiểm nhưng cũng muốn làm, vì em gái thân yêu.

(Kích thích đi, thật kích thích đến Tiểu Niệm Ngự rồi.)

"Cát, hơ khô thề tre rồi, mọi người cực khổ rồi." Lần này là đạo diễn nói.

Lạc Anh thờ phào nhẹ nhõm, đứng lên lấy ra một tấm thẻ vàng nhét vào trong tay đạo diễn. Nhẹ giọng nói: "Đạo diễn, mời bọn họ ăn cơm vì hơ khô thề tre, ăn thứ tốt nhất, không sao." Lạc Anh nói xong cũng đưa tay nhỏ bé ra để lại trán của mình, thật là mệt chết đi được.

Lạc Anh liếc Phạm Niệm Ngự một cái, cuối cùng lời Kiệt Thụy đi về khách sạn, cô thật không muốn đợi ở chỗ này, cảm giác hít thở không thông làm cô cực kỳ không thoải mái.

Kiệt Thụy bị Lạc Anh lôi đi, nhìn bóng lưng Lạc Anh, sau đó nói.

"Lạc Anh, anh phát hiện người đàn ông Phạm Niệm Ngự kia không phải bình thường, anh ta nguy hiểm, em phải cẩn thận." Kiệt Thụy vẫn không yên lòng nói.

Lạc Anh dừng bước lại quay đầu nhìn về mặt nghiêm chỉnh của Kiệt Thụy, sau đó gật đầu một cái: "Biết, em sẽ hết sức cẩn thận, cần thiết em sẽ tìm ba giúp một tay."

Kiệt Thụy nghe cô nói vậy cũng yên lòng, hai người trở lại khách sạn. Phạm Niệm Ngự nhìn nơi Lạc Anh biến mất, khóe miệng không chút kiêng kỵ nâng lên đường cong mỉa mai.

"Tiểu Bạch Thỏ vĩnh viễn chơi đùa chỉ có sói xám lớn mà thôi!"

Trên máy bay, lần này Lạc Anh chuẩn bị xong trước thời gian bay, vào gian phòng bao, Lạc Anh ngồi ở trên ghế sa lon, trong đầu tất cả đều là câu nói kia của Phạm Niệm Ngự.

"Thay Lục tiểu thư chuẩn bị một gian phòng khác"

Trong đầu Lạc Anh tất cả đều là những lời này, chẳng lẽ bọn họ giận đối rồi ư? Phiền chết đi được, Lạc Anh, mày đoán mò cái gì, có liên quan đến mày sao? Lạc Anh phiền não bứt tóc của mình.

Kiệt Thụy ngồi ở đối diện nhìn về mặt phong phú của Lạc Anh, không nhìn được cười, anh thật sự không muốn xem Lạc Anh tự làm khổ, nói: "Lạc Anh, em muốn biết, em trực tiếp đi hỏi không phải tốt sao. Cần gì ở nơi này tìm phiền não."

Đôi mắt Lạc Anh nhìn chằm chằm Kiệt Thụy, hướng anh hô: "Hỏi cái gì? Em cũng không muốn. Em muốn đi ngủ rồi, mệt chết đi được, lần này trở về hy vọng sẽ không có nhiều việc." Lạc Anh nhảy lên trên giường sau đó vô cùng không ưu nhã nằm lỳ ở trên giường nói.

Kiệt Thụy liếc Lạc Anh một cái tiếp theo chơi máy vi tính nói: "Được rồi, tới nơi anh sẽ gọi em."

Lạc Anh tiến vào trong mộng đẹp rất nhanh, Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh ngủ, cởi áo khoác đắp cho cô, sau đó trở lại trên ghế sa lon chơi tiếp. Hoàn toàn không biết mỗi một chỗ trong gian phòng đều bị Camera ghi lại.

Phạm Niệm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn Lạc Anh trên màn ảnh ngủ giống như con mồi, có thể thấy được cô rất mệt mỏi, tư thế quá không ưu nhã.

Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, thanh âm trầm thấp nhỏ giọng vang lên.

"Lạc Anh, trò chơi của em kết thúc, kể tiếp, đến lượt anh rồi." Phạm Niệm Ngự nhìn người trên màn ảnh, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉa mai, có hiệu quả làm người ta giận sôi.

*

Máy bay hạ xuống đất, Lạc Anh liền vụng trộm kéo Kiệt Thụy rời đi. Hai người trở lại công ty, tinh thần thoải mái, Lạc Anh xem như để xuống một khối tâm bệnh, Lạc Anh trở về trên ghế của mình, nhìn Kiệt Thụy.

"Kiệt Thụy, chuẩn bị xong chưa?" Lạc Anh tựa vào ghế dò hỏi Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, trầm mặc hồi lâu mới cong môi mỉm cười: "Lạc Anh, em xác định chưa? Không cân nhắc lại ư?"

Lạc Anh nhếch khóe miệng, cười nhàn nhạt nói: "Ừ, xác định, vậy thì anh sợ, yên tâm, anh ấy vẫn sẽ cố kỵ thân phận của anh."

Kiệt Thụy lắc đầu, nhìn Lạc Anh: "Được, em đã nói vậy, anh còn do dự cái gì?"

Lạc Anh lấy điện thoại nói mấy câu: "Thư ký Lâm, giúp tôi hẹn một ký giả nổi tiếng nhất, ký giả cực kỳ có sức cuốn hút, bảo người đó đi đến phòng làm việc của tôi tìm tôi."

Lạc Anh cúp điện thoại, mặt tươi cười nhìn Kiệt Thụy, không biết cô đang cười cái gì? Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, chỉ mong chuyện thuận lợi, bằng không lịch khỏi quỹ đạo sẽ hỏng bét, nhưng chính là cố tình thoát khỏi quỹ đạo.

Ngày kế, Lạc Anh cùng Kiệt Thụy ngồi ở trong phòng làm việc, tiếp nhận ký giả phỏng vấn.

"Xin hỏi Lạc tổng, lúc nào thì hai người ở chung một chỗ?" Ký giả hỏi.

"Ở chung một chỗ hơn mười năm rồi." Gương mặt Lạc Anh hạnh phúc nhìn Kiệt Thụy nói. Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh diễn giống như thực.

"Vậy xin hỏi, điều kiện của Kiệt Thụy tiên sinh không phân cao thấp cùng Lạc thị, giữa hai người có phải kết thân hay không?" Ký giả hỏi.

"Không có, chúng tôi là thanh mai trúc mã. Tình cảm một lòng!" Lạc Anh cười trả lời.

"Vậy lúc nào thì hai người chuẩn bị đính hôn đây?" Ký giả rất cuộc hỏi vấn đề quan trọng nhất.

"Ừ, cái này sao? Cuối tháng này." Lạc Anh trả lời lần nữa.

"Nhanh như vậy ư, được rồi chụp tấm hình cho hai vị." Ký giả cầm máy chụp hình lên nói.

Lạc Anh ngồi ở bên người Kiệt Thụy, hai người cười rất vui vẻ, cho dù ai nhìn đều là một đôi hạnh phúc, trai tài gái sắc, gia thế xứng đôi.

"Được rồi, cảm ơn Lạc tổng cho tôi cơ hội để tôi phỏng vấn ngài." Ký giả rất cảm kích đưa tay nhỏ bé ra cười nói.

Lạc Anh nắm tay cô ta, cũng cười, vừa nhìn chính là phụ nữ đáng yêu.

"Đâu có, không tiền"

Kiệt Thụy nhìn ký giả rời đi, thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Lạc Anh, gương mặt bội phục.

"Lạc Anh, em thật lợi hại, diễn giống như thật ấy."

Lạc Anh liếc anh một cái: "Đó là tình cảm chúng ta tốt. Đương nhiên, ngày mai chờ xem tin tức mới thôi." Nói rồi Lạc Anh cười đến vui vẻ. Lần này cô nhất định phải thoát khỏi lời thề của người kia.

Ngày hôm sau, các tòa soạn báo lớn cùng tờ báo đều là tin tức Lạc thị với công tử của công ty nước ngoài nổi danh sắp thành hôn, truyền đi đã sôi trào, hình của bọn họ rõ ràng, bao gồm đối thoại giữa bọn họ. Tivi cũng phát tin tức họ sắp đính hôn.

Cao ốc Phàm thị, Phàm Niệm Ngự nhìn đối thoại trên màn ảnh giữa Lạc Anh và ký giả, cùng hình, trên bàn là tờ báo sáng nay, con mắt Phàm Niệm Ngự trở nên tối tăm, cầm tờ báo lên, nhìn nụ cười hai người qua báo chí, xé nát ném vào thùng rác. Một đôi mắt chìm ưng nhìn chăm chăm Lạc Anh trên màn ảnh, gương mặt cười thản nhiên. Còn có Kiệt Thụy bên cạnh cô. Hai tay Phàm Niệm Ngự đan nhau, ti cầm anh lên phía trên, gương mặt hung ác dọa người.

"Lạc Anh, xem ra anh cho em tự do quá nhiều, anh muốn bẻ gãy cánh chim của em."

Phàm Niệm Ngự đập bẻ màn hình máy vi tính, trên mặt chính là tàn nhẫn, khóe miệng nâng lên nụ cười độc ác, khát máu, làm cho người ta nhìn vào máu chảy ngược.

Bên ngoài phòng làm việc, thư ký nghe tiếng vang bên trong, một ngày trái tim đều rách theo, thấy Lãnh Thiên cùng Bạc Dực đi lên trước, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Lãnh tổng, Bạc tổng, hôm nay tâm tình tổng giám đốc của chúng tôi không tốt. Các ngài hãy cẩn thận." Thư ký tốt bụng nhắc nhở.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc nhìn nhau sau đó nhìn thư ký nói: "Cảm ơn"

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực vừa tiến đến đã nhìn thấy tàn tích đầy đất. Màn hình tivi cũng bể, máy vi tính cũng rớt bể. Sáng nay bọn họ đã nhìn thấy tờ báo cùng tin tức nên đi qua, tình huống tốt hơn so với bọn họ tưởng tượng, bọn họ còn tưởng rằng cậu ta sẽ túm tên ký giả đó.

Khóe miệng Phàm Niệm Ngự cười tàn nhẫn còn chưa có thu lại thì Lãnh Thiên cùng Bạc Dực đã tiến vào. Phàm Niệm Ngự nhẹ nhàng gạt tóc rơi trên trán mình, sau đó đem thân thể lười biếng tựa vào ghế dựa, cười như không cười nhìn hai bạn tốt của mình.

Lãnh Thiên nhìn Phàm Niệm Ngự vừa mới cười âm trầm, khiến cho anh rợn cả tóc gáy. Ngược lại Bạc Dực không có vẻ gì, thật ra thì tóc gáy trên người cũng đã xây dựng lên cả rồi.

Hai người đi tới trên ghế sa lon nhìn Phàm Niệm Ngự. Lãnh Thiên trêu đùa: "Niệm, vợ cậu thế nào lại trở thành vị hôn thê của người khác, cuối tháng thành hôn, cũng quá thần tốc rồi đấy. Bọn họ có thông báo cho cậu chứ?"

Bạc Dực cũng nhìn Phàm Niệm Ngự, bọn họ cũng không tin tưởng Phàm Niệm Ngự sẽ ngồi chờ chết, cậu ta không hành động?

Phàm Niệm Ngự dùng đôi mắt sắc bén nhìn Lãnh Thiên, sau đó thanh âm lạnh lẽo: "Không muốn đi Nam Cực thì câm miệng"

Lãnh Thiên ngoan ngoãn ngậm miệng, anh không muốn đi cái nơi chim không đẻ trứng. Bạc Dực cho Lãnh Thiên một cái mắt lạnh, ý là đáng đời. Bạc Dực nhìn Phàm Niệm Ngự nói.

"Niệm, cậu định làm gì?"

Phàm Niệm Ngự vuốt vuốt ngón út tay phải, sau đó khóe miệng khẽ gợn lên, mị hoặc không chút kiêng kỵ. Thanh âm thản nhiên nói: "Gãy cánh giam bướm"

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực hơi sững sờ, nhót? Lãnh Thiên nhìn Phàm Niệm Ngự nhắc nhở: "Niệm, cô ấy là thiên kim Lạc thị. Cậu không phải qua cửa ải cha mẹ cậu sao?"

Phàm Niệm Ngự chuyển cái ghế qua, nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ. Thanh âm trầm thấp khàn khàn. Tràn đầy khí thế vương giả, giọng nói không cho người khác cự tuyệt cùng chất vấn.

"Chỉ cần tôi muốn, Thiên Hoàng cũng không ngăn cản được tôi. Đối với cô ấy, tình thế bất buộc"

Phàm Niệm Ngự đưa lưng mình về phía hai bạn tốt, thanh âm khàn khàn trầm thấp. Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc nhìn đối phương. Thật là một người điên. Sự tình gì cũng dám làm, đây mới là Phàm Niệm Ngự sao? Một nhân vật truyền kỳ.

Phàm Niệm Ngự nhìn sự vật bên dưới, khóe miệng gợn lên. Lạc Anh, em sẽ phải trả giá thật lớn cho sự tự cho là thông minh cùng ngu xuẩn của mình. Tôn thương em, không phải chủ ý của anh, vô luận như thế nào em cũng là của anh, sẽ phải ở bên cạnh anh. Đây là số mệnh của em. Dù ai cũng không cách nào thay đổi sự thật này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Ngoại truyện 34

Lạc Anh với Kiệt Thụy ngồi ở cạnh Lạc Trạch, hai người cứ ngồi như vậy. Kiệt Thụy chỉ cười nhàn nhạt, khóe miệng rõ ràng cười nhưng trong lòng đã sớm mắng Lạc Anh vô số lần.

Lạc Trạch cùng Giang Lệ Lệ quan sát hai kẻ đầu sỏ gây nên trận xôn xao náo động. Giang Lệ Lệ nhìn con gái mình, từ trước đến giờ làm việc cũng rất đúng mực, có sao lại vọng động như vậy, dù thích cũng không thể tự tiện chủ trương.

Ngược lại Lạc Trạch không có vẻ mặt đặc biệt gì, giống như tuyệt không kinh ngạc, chỉ ôm vợ mình vì sợ cô kích động.

Lạc Anh liếc mắt Kiệt Thụy giằng co bên cạnh, mắt tròn trắng, thế nào lại như phế vật. Lạc Anh ngẩng đầu lên sau đó nhìn cha mẹ mình, thanh âm rất lý trí.

"Ba mẹ, xin cho phép con đính hôn."

Kiệt Thụy cũng không nhịn được co giật khóe miệng. Giang Lệ Lệ thở dài bất đắc dĩ, sau đó nhìn Lạc Anh nói: "Lạc Anh, con nghĩ kỹ chưa? Nếu như

nghĩ kỹ rồi, cha mẹ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con."

Kiệt Thụy hơi sững sờ, còn tưởng rằng đầu tiên là nghe một hồi khiển trách, không ngờ Giang Lệ Lệ sẽ nói như vậy, Kiệt Thụy nhìn nét mặt Giang Lệ Lệ, có chút hiểu.

Lạc Anh nhìn cha mẹ mình rồi rất trịnh trọng gật đầu: "Con quyết định rồi, xin cha mẹ chủ trì tiệc cưới cho chúng con."

Giang Lệ Lệ thờ dãi sau đó nhìn Lạc Trạch, Lạc Trạch nhìn Lạc Anh tiếp đó nắm tay vợ mình đứng lên nói: "Được, các con chuẩn bị trước đi."

Kiệt Thụy nhìn cha Lạc mẹ Lạc sáng khoái đồng ý, anh có chút u mê, có chút không phản ứng kịp. Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy bên cạnh sững sờ, mắt tròn trắng, sau đó chọc chọc anh.

"Này, nghĩ gì thế? Đi thôi, chúng ta đi chọn lễ phục." Lạc Anh nói xong liền lôi kéo Kiệt Thụy đi ra khỏi Lạc Trạch.

Giang Lệ Lệ nhìn xe Lạc Anh rời đi, gương mặt lo lắng nhìn Lạc Trạch: "Ông xã, vấn đề thật sao?"

Lạc Trạch cung chiêu nhìn Giang Lệ Lệ, thanh âm yêu chiều: "Đây là vấn đề bọn chúng phải trải qua."

*

Hai người đi tới một cửa hàng áo cưới, toàn thân Lạc Anh mặc váy hồng dài, tóc quần được quần bằng một cây trâm ngọc, mái chéo bên phải bị vén lên, bên trái tùy ý tán lác xuống. Giống như một thiên sứ từ trên trời rơi xuống.

Kiệt Thụy cũng mặc một thân vest trắng sau đó đi tới bên người Lạc Anh, hai người đứng chung một chỗ ấy chính là xứng đôi, tất cả mọi người đều nói trai tài gái sắc. Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh không khỏi gật đầu.

"Lạc Anh này, em thật quá xinh, em dứt khoát gả thật cho anh là được. Anh cũng không phải rất thua thiệt." Một tay Kiệt Thụy nâng cằm một đôi mắt trên dưới quan sát Lạc Anh.

Lạc Anh xoay thân thể lại nhìn Kiệt Thụy, môi anh đào khê cong. Sau đó nâng lên nụ cười có chứa hạnh phúc cùng cảnh cáo, thấy thế nào đều là đôi tình nhân đang nháo không được tự nhiên cùng gây gổ.

Chính là chỗ này bị máy chụp hình ở nơi xa ghi lại từng tấm.

Lạc Anh bước từng bước về phía Kiệt Thụy, động tác rất quen thuộc, đó chính là núm lấy lỗ tai anh, đáng vẻ người đàn bà chanh chua. Ngược lại Kiệt Thụy có vẻ sợ vợ nhất gan.

Gương mặt Kiệt Thụy mếu máo, nhìn Lạc Anh rồi liếc mấy nhân viên sau lưng đang cười trộm, nhìn Lạc Anh cực kỳ giống người đàn bà chanh chua, không thể làm gì khác hơn là cầu xin tha thứ, đôi tay chấp lại làm bộ cầu xin tha thứ.

"Bà xã đại nhân, anh sai rồi."

Lạc Anh thả anh ra, sau đó quay một vòng tại chỗ nói: "Như thế nào. Có thể không? Xem được không?"

Kiệt Thụy gật đầu một cái, vẻ mặt nặng nề nhìn Lạc Anh nói: "Lạc Anh, em thật sự quyết định?"

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy, quan sát anh: "Thế nào? Anh sợ?"

Kiệt Thụy lắc đầu, nhìn Lạc Anh nhún nhún vai: "Em cũng không sợ, anh còn sợ cái gì? Chi là, lại nói, Phạm Niệm Ngự liên lạc với em không?"

Lạc Anh khê cau mày, nhìn Kiệt Thụy không hiểu anh có ý gì, không đến trêu chọc cô thì không phải rất tốt sao? Cô muốn vứt bỏ Phạm Niệm Ngự, mặc dù trong lòng còn có cảm tình với anh, hơn mười năm, làm sao có thể nói quên là quên? Nhưng vừa nghĩ tới anh với những phụ nữ kia, tình tiết câu chuyện trong tiểu thuyết thì cô phải vùng kiếm chém tơ tình.

"Vì sao hỏi như thế? Anh ta không quấy rầy em thì càng tốt chứ sao? Em cần chính là hiệu quả này." Lạc Anh mắt lạnh nhìn anh nói.

Kiệt Thụy rơi vào trầm tư, lông mày khê nhíu lên, không đúng, Phạm Niệm Ngự không thể nào ngồi chờ chết, xem ra chuyện thật không đơn giản, không phải có mưu kế lớn hơn chứ. Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh, vẫn dằn dò.

"Lạc Anh này, em phải cẩn thận, anh ta càng không có động tĩnh lại càng phải cẩn thận, anh ta nhất định đang vạch ra âm mưu gì đó." Nâng gương mặt tuần tú trắng nõn lên Kiệt Thụy nói rất trịnh trọng.

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy, lúc này mới cảm thấy có chút không đúng, nhưng nghĩ lại phụ nữ của anh nhiều như vậy, mình chỉ là biển xanh mà thôi, cần gì để ý, Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy nói.

"Kiệt Thụy, anh hãy yên tâm đi. Cha em sẽ bảo vệ tốt cho em. Anh không cần lo lắng. Coi như anh ta muốn đụng đến em, cũng phải cân nhắc đến chú Phàm, anh yên tâm đi"

Mặc dù Kiệt Thụy nghe Lạc Anh nói thế, nhưng trong lòng vẫn rất thấp thòm. Thờ dài một tiếng, sau đó ngán Lạc Anh, mặt cười hi hi nói.

"Lạc Anh ơi, chúng ta đi ăn cơm nhé, mấy ngày nữa chúng ta sẽ phải đính hôn, ai da, bao nhiêu phụ nữ phải tiếc nuối cả đời." Kiệt Thụy làm dáng vẻ rất thua thiệt nói.

Lạc Anh ngừng đầu lên căm tức nhìn Kiệt Thụy, gạt bàn tay to của anh, đi vào phòng thử quần áo, lưu lại một câu khiến đoàn người mê mang.

"Có muốn em giúp anh một tay tìm ra người phụ nữ đêm đó ở Đế Vương để cho anh ôn lại mộng cũ hay không?" Dứt lời thì bóng dáng màu hồng đã đi vào phòng thử quần áo, lưu lại Kiệt Thụy mặt đen.

Gương mặt tuần tú của Kiệt Thụy cứ một hồi đen một hồi đỏ, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cô gái nhỏ này lại dám chế giễu anh. Nghĩ tới người phụ nữ đêm đó thì mặt anh liền đỏ, xem ra anh cần phải đi thăm dò người phụ nữ kia, bắt trở lại làm người tình cũng không tệ lắm. Trong đầu tất cả đều là động tác điên cuồng to gan cùng từng tư thế mê người đêm đó.

*

Cao ốc Phàm thị, Phàm Niệm Ngự nghe thuộc hạ báo cáo, cầm sắp hình trên bàn, gương mặt Lạc Anh tươi cười, hai người trêu đùa. Phàm Niệm Ngự nắm chặt tấm hình, trong nháy mắt hình gấp thành nếp. Lạc Anh cười ngọt ngào biến mất trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ hạnh phúc biến thành dữ tợn.

Đôi mắt Phàm Niệm Ngự trở nên tối tăm, khóe miệng thoáng qua nụ cười như có như không. Mị Ảnh nhìn thiếu gia của mình, sau đó nói rất cung kính.

"Thiếu gia, Lạc thiếu và Lạc phu nhân đã đồng ý, hơn nữa sẽ chủ trì tiệc cưới của bọn họ." Mị Ảnh vừa nói vừa quan sát nét mặt của Phàm Niệm Ngự, thiếu gia này so với Phàm Ngự còn nhiều ranh giới và khí phách hơn. Hơi thở nguy hiểm cùng phong thái vương giả tản ra từ trên người anh làm cho người ta không dám coi thường.

Phàm Niệm Ngự liếc mắt lạnh nhàn nhạt nhìn lướt qua hình rồi đưa ngón tay trắng nõn ra nhẹ nhàng vuốt ve môi mình, khóe miệng cong lên mỉa mai hoặc, một ngón tay khác tùy ý gõ lên bàn làm việc.

Con người hẹp dài lạnh lùng khẽ chuyển động, nhìn Mị Ảnh, thanh âm lạnh nhạt nói: "Buổi tối, tôi muốn nhìn thấy Lạc Anh ở biệt thự."

Mị Ảnh hơi sững sờ, suy nghĩ một chút vẫn mở miệng: "Nhưng mà thiếu gia, bên Lạc thiếu sợ rằng..."

Con người sắc bén lạnh lùng của Phàm Niệm Ngự quét về phía anh ta, thanh âm càng thêm lạnh lẽo.

"Mị Ảnh, lúc tôi làm việc khi nào thì cần anh tới dạy."

Mị Ảnh khẽ cúi đầu rồi nói: "Dạ, thuộc hạ sẽ đi làm ngay."

"Nhớ, đừng xem tôi như cha tôi, về sau anh đi theo tôi đấy." Phàm Niệm Ngự chuyển cái ghế qua thanh âm lạnh lùng truyền đến.

"Dạ, thiếu gia. Thuộc hạ cáo lui trước." Nói xong Mị Ảnh cũng đã thối lui khỏi phòng làm việc.

Phàm Niệm Ngự cầm lấy hình Lạc Anh khi còn bé, ngón tay dài vuốt gương mặt như thiên thần của Lạc Anh, đáy mắt có dịu dàng chưa bao giờ thấy, nhưng nhìn lướt qua tấm hình trên bàn, thương yêu trong đáy mắt biến mất trong nháy mắt, bỗng trở nên u ám.

"Lạc Anh, anh sẽ làm cho em biết rằng cả đời này em chỉ có thể là của anh, nửa đời sau em cũng chỉ có thể là của anh." Phàm Niệm Ngự nhìn hình Lạc Anh, khóe miệng khẽ giờ lên, Tiểu Bạch Thỏ cùng sói xám lớn trên chóc, chỉ biết lang vào miệng cạp. Lạc Anh, đây là con đường em chọn đó.

Đế Vương, Phàm Niệm Ngự, Lãnh Thiên cùng Bạc Dực ở trong phòng bao, tâm trạng của Phàm Niệm Ngự hình như không tệ. Lãnh Thiên nhìn Phàm Niệm Ngự nói.

"Niệm, chẳng lẽ cậu đã hành động. Lại nói, dám động người của nhà họ Lạc, chỉ sợ cũng chỉ có người nhà họ Phàm, có phải hay không, ha ha" Lãnh Thiên nhạo báng.

Phàm Niệm Ngự liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, khóe miệng khẽ giờ lên. Sau đó đứng lên đi ra khỏi gian phòng bao.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc nhìn đối phương, đều nhún nhún vai bất đắc dĩ, tiếp tục uống rượu.

Hôm nay Lạc Anh tan tâm, mới vừa đi tới bãi đậu xe thì cảm giác có cái gì không đúng, cô vội vã đi đến bên xe của mình thì đã nhìn thấy mấy người đàn ông đi ra. Một người trong đó cô biết, tay cừ nhà họ Phàm, Mị Ảnh.

Lạc Anh cũng đại khái đoán được ý người tới là gì, thật nên để lời Kiệt Thụy ở trong lòng. Lạc Anh nhìn Mị Ảnh, môi anh đào mím chặt, cô không tin bọn họ sẽ làm gì mình, Lạc Anh biểu hiện rất bình tĩnh.

Mị Ảnh tiến lên một bước, chào một cái, sau đó nói: "Lạc tiểu thư, thiếu gia của chúng tôi cho mời."

"Mời? Các người đang mời sao? Nếu là mời, tôi có quyền cự tuyệt, nói cho các người biết bản tiểu thư không đi." Dứt lời liền muốn rời khỏi bãi đậu xe, nhưng vừa mới xoay người, liền bị mấy người đàn ông vây quanh, Lạc Anh tức giận nhìn về mặt bình tĩnh của Mị Ảnh.

"Anh có ý gì, anh không biết tôi là ai ư?" Lạc Anh thật bị tức chết, thật không nghĩ tới, Phạm Niệm Ngự thế nhưng thực có can đảm làm?

Mị Ảnh cũng khó xử: "Lạc tiểu thư, vẫn nên đi cùng chúng tôi, tôi không muốn động thủ làm cô bị thương."

Lạc Anh nhìn Mị Ảnh, xoay người muốn rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước, cổ bỗng cảm thấy đau, trước mặt bỗng tối sầm thân thể liền đổ xuống. Mị Ảnh đón lấy cô, ôm cô rời khỏi bãi đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Ngoại truyện 35

Lạc Anh cảm thấy cổ đau nhức một hồi, cô đưa tay của mình ra vuốt cổ mình, sau đó mở đôi mắt mông lung, nhìn vòng quanh, cũng hồi tưởng lại chuyện vừa mới xảy ra. Cô lập tức lên tinh thần, vội vàng ngồi dậy, nhảy xuống giường, vội vàng đi dép vào, tay nhỏ bé vẫn còn vuốt cổ mình, tên Mị Ảnh chết tiệt kia, xuống tay quá nặng.

Lạc Anh vội vàng mở cửa, nhìn một vòng không có ai, nhanh chóng chạy xuống lầu dưới, trời ạ, Phạm Niệm Ngự dám bắt cóc mình thật, anh điên rồi phải không, cha cô lập tức sẽ biết, như vậy nhà họ Phạm cũng sẽ biết. Nếu anh không điên rồi, cô cũng không muốn điên khùng cùng anh.

Lạc Anh theo cầu thang chạy xuống, nhìn cửa chính, chạy thẳng tới cửa chính, bỏ quên tất cả chung quanh, Lạc Anh túm tay nắm cửa, đẩy nửa ngày cũng không đẩy ra được, không phải là khóa rồi chứ, cô xem hệ thống bên cạnh, phân biệt vân tay. Cô nghĩ mà muốn phun máu, cổ đau quá, cô vuốt cổ của mình.

Lạc Anh thờ hộc vì kinh ngạc, mới vừa rồi quá kích động, đau đến lập tức ngồi xồm người xuống, nước mắt cũng đảo quanh đôi mắt, tại sao ư? Xuống tay nặng như vậy.

Phạm Niệm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon, con người lạnh lùng nhìn lướt qua Mị Ảnh, Mị Ảnh lập tức cúi đầu, rõ ràng mình đã rất thu lực nhưng là đàn ông nên khó tránh khỏi.

Lạc Anh đứng lên sau đó xoay thân thể lại, lúc này mới nhìn thấy Phạm Niệm Ngự lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon đang dùng vẻ mặt đùa giỡn nhìn mình, Lạc Anh nhất thời tức giận lên, giờ phút này trạng thái giống Tiểu Bạch Thỏ muốn nghĩ cách trốn chạy khỏi sói xám lớn, không công mà lui.

Lạc Anh đẩy lửa giận đi qua, một đôi mắt đẹp hung hăng trợn lên nhìn Mị Ảnh bên cạnh, chú này ra tay với con gái cũng vô cùng nặng, một cái tay của Lạc Anh vẫn còn đang xoa cổ mình, lúc nào thì mình chịu đối xử như vậy. Lạc Anh hít sâu một hơi, hiện tại cô cần bình tĩnh, lạnh nhạt, bình tĩnh.

Lạc Anh mặc váy ngủ liền màu trắng nhìn Phạm Niệm Ngự, đáy mắt cũng sắp có thể phun ra lửa.

"Phạm Niệm Ngự, anh biết bản thân mình đang làm gì chứ?" Giọng của Lạc Anh run rẩy cực độ, không phải bởi vì sợ mà bởi vì vô cùng tức giận, thật muốn đánh chết người đàn ông tuần mỹ trước mắt. Nhất là tư thái lười biếng không sợ trời không sợ đất kia.

Phạm Niệm Ngự tùy ý khoác một cái tay lên trên ghế sa lon, một cái tay khác tùy ý đặt trên hai chân vắt chéo của mình, có ý vô ý gõ có tiết tấu.

Phạm Niệm Ngự đưa một tay nhẹ nhàng đỡ trán của mình, lười biếng nhấc một đôi con ngươi trầm tĩnh lên, gương mặt tuấn tú như cười như không nhìn Lạc Anh đang vô cùng tức giận. Môi mông hoàn mỹ nhẹ nhàng cong cong, tuấn lông mày như sóng lên, thanh âm cực kỳ khàn khàn, tản ra kêu gọi mị hoặc.

"Biết, bắt cóc."

Bắt cóc? Lạc Anh tức giận nhìn Phạm Niệm Ngự, nói nhẹ nhõm thế, Lạc Anh hết ý kiến, cô xoay thân thể lại, đưa lưng về phía anh, cô cần bình tĩnh bình tĩnh, bình tĩnh, Lạc Anh đóng chặt hai mắt lại, sau khi trấn an tâm tình của mình, trở thành Lạc Anh lạnh lùng, tài ba, lạnh nhạt.

Phạm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh tự trấn an mình, con mắt mị hoặc nhìn lướt qua Mị Ảnh bên cạnh, Mị Ảnh chỉ hơi hơi gật đầu bất tri bất giác rời khỏi phòng khách, giờ phút này chỉ còn sót lại hai người, người giúp việc đã sớm nhận được lệnh trở về phòng nghỉ ngơi.

Lạc Anh rút cuộc trấn an xong tâm tình, xoay thân thể lại, nhìn lướt qua bên cạnh, người đâu? Nhưng cô không chú ý quá lớn, một tay nhỏ bé thủy chung che cổ của mình, thật là đau nhức chết rồi.

"Phạm Niệm Ngự, anh biết mà anh còn làm như vậy, cha tôi khẳng định đã biết, anh sẽ phải giải thích với chú, anh mau thả tôi trở về, tôi coi như không xảy ra chuyện gì." Lạc Anh nói xong lạnh lùng liếc Phạm Niệm Ngự, nhìn tư thái đó của anh, cô liền tức giận.

Phạm Niệm Ngự nhìn vô cùng lười biếng dùng tay chống trên ghế sa lon đỡ đầu mình, nhìn khuôn mặt nhỏ của Lạc Anh đỏ hồng.

"Sẽ không, bọn họ sẽ không tới, em nên hiểu anh, anh sẽ không làm chuyện mà bản thân mình không dám chắc."

Lạc Anh hơi sững sốt. Đúng vậy, chuyện tình giống như vậy, anh làm sao sẽ không sắp xếp xong, bầu trời đã tối, nếu cha muốn tìm mình, bằng thực lực của nhà họ Lạc thì đã sớm tìm tới.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh kinh ngạc suy tính, nụ cười khoe miệng sâu hơn, anh không gấp gáp, anh muốn để cô hiểu, vô luận cô làm thế nào, cũng không chạy thoát khỏi Phạm Niệm Ngự.

Lạc Anh quay đầu, gương mặt lạnh tanh, ngả bài ư, vậy cũng tốt, bày thì bày đi, Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, thanh âm lạnh lùng: "Tiểu Niệm, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, lông mày tuấn tú hơi nhướng, rõ ràng không có mừng rỡ vừa rồi, rất nhiều lo lắng.

"Anh muốn em" Ba chữ đơn giản, có sức không tha kháng cự, giống như thánh chỉ làm cho người ta không thể không tuân thủ, uy mãnh có lực.

Lạc Anh nghe vậy thì lại cười, cô ngồi trên ghế sa lon đối diện anh, một khuôn mặt mỹ lệ, miệng anh đào hé mở.

"Anh muốn tôi? Anh nói anh muốn tôi? Vậy sao?" Lạc Anh cười hỏi Phạm Niệm Ngự, cô thể nhưng cảm thấy rất buồn cười.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, lông mày nhíu lại, môi mông khê mím, nhìn Lạc Anh, chờ đợi đoạn sau của cô.

"Anh cảm thấy, Phạm Niệm Ngự bây giờ muốn Lạc Anh sao?" Lạc Anh buồn cười nhìn Phạm Niệm Ngự hỏi.

Nghe nói, một đôi mày kiếm khê nhíu, môi mông hoàn mỹ khê mím, Phạm Niệm Ngự nhìn về mặt giễu cợt của Lạc Anh thì gương mặt tuấn tú lo lắng vô cùng.

"Còn không có thứ anh muốn mà không có được." Nói rất kiên định.

Lạc Anh thả bàn tay nắm cổ ra, khuôn mặt chăm chọc.

"Sai rồi, Lạc Anh tôi chính là thứ anh muốn không nổi, biết không? Tôi thuần khiết, là anh phúc hắc muốn không nổi, tôi dốc lòng, thật lòng, từ đầu đến cuối Phạm Niệm Ngự đều là muốn không nổi, ngực miệng trái tim tôi, anh muốn không nổi, Phạm Niệm Ngự anh muốn không nổi."

Lạc Anh càng lúc càng kích động, câu nói kế tiếp gần như gào ra, đúng vậy, Phạm Niệm Ngự bây giờ muốn không nổi. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, thanh âm khôi phục lạnh lùng.

"Biết tại sao anh muốn không nổi không? Bởi vì anh dơ bẩn, anh bẩn, tôi tự nhận mình hiểu rõ anh, nhưng anh không hiểu tôi, anh biết rõ tôi hướng tới dạng tình yêu gì, nhưng anh cố tình đánh nát, cho nên hiện tại anh muốn không nổi tôi, càng không xứng với tôi. Có lẽ thế giới không có anh thì không được, nhưng Lạc Anh tôi lại đặc biệt, tất cả người đàn ông hiểu rõ chung tình đều xứng với tôi, duy chỉ có anh hiện tại, Phạm Niệm Ngự bây giờ, không xứng với tôi, cũng không xứng đoạt lấy tôi."

Lạc Anh nói rất khẳng định, kiên quyết, lời này cô đã sớm muốn nói, vừa đúng lúc ngả bài, vậy thì nói tất cả ra, cho anh biết, tại sao anh không xứng với mình.

Phạm Niệm Ngự nghe Lạc Anh nói xong, cả khuôn mặt lạnh lùng, anh đứng lên, sải bước đi tới chỗ Lạc Anh, trong lòng Lạc Anh cả kinh, cô làm sao lại quên tính khí của Phạm Niệm Ngự. Người khác nói như vậy, không cho anh mặt mũi, là muốn gặp nạn. Lạc Anh mới vừa đứng lên, bước ra một bước, đã bị người vác lên vai.

Thân thể Lạc Anh treo lơ lửng, trái tim cũng treo lơ lửng, tạm ngừng đập.

"Phạm Niệm Ngự, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống, buông tôi ra." Lạc Anh bắt đầu hô to, nếu như giờ phút này cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo âm u của Phạm Niệm Ngự thì cô tuyệt đối sẽ bị hù đến không dám nói lời nào.

"A" Lạc Anh bị anh quăng trên chiếc giường mềm mại, nhưng cái mềm mại kia tập kích khiến cô nhất thời có triệu chứng ngất xỉu, Lạc Anh hô lên một tiếng, không biết vì sao anh lại điên khùng.

Lạc Anh lắc lắc đầu, đã nhìn thấy gương mặt tuấn tú Phạm Niệm Ngự lạnh lùng, Lạc Anh có chút sợ, cô đây là? Ở trên giường? Trong lòng cả kinh, vội vàng muốn nhảy xuống giường, nhưng một cái chân vừa rơi xuống đất, cái chân còn lại đã bị anh kéo, thô lỗ ném lên trên giường lớn.

Cổ Lạc Anh thật là đau, Lạc Anh cảnh cáo nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Anh, anh muốn làm cái gì? Tôi, tôi cho anh biết, cấm đụng tôi."

Phạm Niệm Ngự vuốt ve trán của mình, hình như đang ấn nhãn con giận của mình, cuối cùng anh khê nhếch môi, tay bắt đầu cời cà vạt của mình ra, tây trang, cuối cùng là áo sơ mi, một loạt động tác dọa Lạc Anh.

Phạm Niệm Ngự tháo quần áo trên người mình ra, chỉ còn lại một cái quần lót màu đen, quần lót sớm bị thẳng lên. Lạc Anh không cần nhìn cũng biết đây là gì. Trong đầu nhớ tới hai lần đó, cô có chút sợ, thân thể không khỏi dựa vào sau, giống như cách anh xa một chút là có thể tránh được kiếp này.

Phạm Niệm Ngự kéo chân của cô áp chế cô dưới thân thể mình, đôi con ngươi có chút u ám, nhìn khuôn mặt kinh hoàng của Lạc Anh, bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt Lạc Anh, giọng nói rất nhẹ.

"Lạc Anh, tại sao anh không thể có em, một lòng, chẳng lẽ anh không một lòng ư?" Chẳng lẽ anh không một lòng ư? Chưa từng có một phụ nữ nào chiếm cứ tim anh, từ đầu đến cuối chỉ có cô gái tên Lạc Anh. Chỉ có cô gái này tồn tại trong lòng anh, những phụ nữ kia cũng chỉ là công cụ phát tiết ** mà thôi.

Lạc Anh có chút sững sờ, nhìn đầy mắt Phạm Niệm Ngự có bất đắc dĩ cùng dịu dàng vô tận, trong lúc nhất thời cô hoảng hốt, bị ánh mắt anh vây hãm.

Cảm giác trước ngực chợt lạnh, suy nghĩ của cô quay lại, cô trừng mắt nhìn, y phục của mình đã bị xé nát, trong lòng Lạc Anh cả kinh.

"Anh buông tôi ra, anh không thể đối xử với tôi như vậy, anh không được cưỡng ép tôi, không phải anh có rất nhiều phụ nữ sao? Họ rất thích đấy, buông tôi ra" Lạc Anh bắt đầu phản kháng.

Quả nhiên Phạm Niệm Ngự nghe vậy sắc mặt bỗng khó coi, u ám. Anh nắm cầm Lạc Anh, thanh âm càng lạnh lùng, tràn đầy hung ác.

"Em bảo anh đi tìm phụ nữ khác?" Phạm Niệm Ngự vô cùng tức giận hỏi, bao nhiêu phụ nữ đều quý gồi van xin anh sung hạnh, cô thể nhưng đẩy anh ra, bảo anh đi tìm phụ nữ khác.

Lạc Anh bị nét mặt của anh dọa sợ, nhưng vẫn lớn gan nói: "Dạ, họ sẽ vui mừng."

Phạm Niệm Ngự vặn khuôn mặt tránh né của cô qua, một đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn chằm chằm Lạc Anh, sắc bén như muốn xem thủng cô, thanh âm càng ác liệt.

"Tại sao, họ cũng rất hi vọng anh tìm đến cửa họ, vì có gì em muốn đuổi anh đi."

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, đầy mắt có nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng thất vọng, là cô nhìn lầm rồi.

"Dạ, anh cũng nói, các cô là họ, tôi là tôi, họ yêu quyền thế, yêu gương mặt của anh. Tất cả sức quyến rũ của anh. Tôi không thiếu gì, chỉ thiếu một tình yêu chân thành tha thiết mà thôi, tình yêu chân thành tha thiết với một mình tôi, anh hiểu không?" Lạc Anh nói rất kiên định bởi vì cô chính là cô, toàn thế giới đều tìm không ra cô khác.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, tiêu hóa lời cô nói, cuối cùng nằm ở bên người cô, kéo cô qua, hai người nằm mặt đối mặt ở trên giường. Lạc Anh có chút sững sờ, hình như tối nay hành động của anh có chút không theo khuôn mẫu.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, đầy mắt đầy bất đắc dĩ, thờ dài một tiếng. "Vậy em muốn anh làm thế nào đây? Anh làm thế nào mới có thể có được em?"

Lạc Anh sững sờ nhìn gương mặt tuấn tú chân thành tha thiết của anh, thế nhưng nhất thời loạn, không biết nói gì? Chỉ ngơ ngác nhìn Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, cho là cô không muốn nói, lại nhấn lại tính tình hỏi một câu.

"Vậy em muốn anh làm thế nào? Anh làm thế nào mới có thể có được em?"

Lạc Anh coi như nghe rõ, Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, nuốt nước miếng sau đó hỏi ngược lại: "Anh có ý gì?"

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh sau đó thanh âm có cảm giác vô lực: "Chính là chữ trên mặt ý, anh muốn em ở bên cạnh anh, anh nên làm thế nào?" Là anh chịu thua khi nhìn về mặt cùng bóng lưng cô kiên quyết. Bởi vì nhìn thấy cô dùng khuôn mặt tươi cười chân thành tha thiết hướng về phía người đàn ông khác, thậm chí khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng đi chọn áo cưới, cảm giác khủng hoảng trong lòng mãnh liệt tập kích anh, anh chưa bao giờ sợ qua cái gì, nhưng cảm giác mất cô khiến anh sợ hãi.

Lạc Anh lần nữa ngây ngô, anh có ý gì, đang thỏa hiệp với mình sao? Không thể nào? Anh người thế nào, anh là Phạm Niệm Ngự sao? Không phải là bị cái gì nhập vào thân chứ. Lạc Anh bắt đầu nhìn anh từ trên xuống dưới, xem xem có thể tìm ra cái gì không đúng hay không.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh ngây ngô, môi mông khê giờ lên, sau đó thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền vào trong lỗ tai Lạc Anh.

"Anh chính là anh" Anh sẽ không thay đổi bởi vì cái gì, chỉ có cô gái trước mắt này, từ lúc cô sinh ra anh cũng đã dự định tương lai của cô.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự sau đó không xác định hỏi một câu.

"Rốt cuộc anh có ý gì?" Lạc Anh không phải rất rõ ràng anh có ý gì, mặc dù nghĩ thế, nhưng không thể đi, phụ nữ của anh quá nhiều, sẽ không bởi vì mình mà buông tha cả rừng hoa đâu.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, sau đó mấp máy môi mông.

"Lạc Anh, em là của anh, em thực sự chỉ có thể là của anh, anh sẽ không để cho em đính hôn với người khác." Phạm Niệm Ngự nói kiên định có lực, nhưng ít vài phần bá đạo, nhiều chút dịu dàng.

Lạc Anh có chút tức giận, sao cô là của anh? Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, trịnh trọng nói.

"Tôi không phải là của anh, tôi từng có đàn ông cũng chỉ có anh, nhưng phụ nữ của anh không chỉ có mình tôi, anh thả tôi trở về, tôi muốn đính hôn, anh chớ đem bệnh truyền nhiễm lây cho tôi." Lạc Anh nói xong chán ghét liếc Phạm Niệm Ngự, nhớ tới thời điểm ở Maldives, lời Lục Tâm nói, cô tức giận, một đôi mắt đẹp cũng sắp phun lửa, đẩy Phạm Niệm Ngự ra, sau đó ngồi dậy.

Phạm Niệm Ngự còn không biết cô đang giận cái gì, mắt cũng sắp biến thành hỏa nhãn kim tinh rồi, Phạm Niệm Ngự đứng lên nhìn ánh mắt Lạc Anh phóng lửa.

"Lạc Anh, em làm sao vậy?"

Lạc Anh xoay thân thể lại, nhìn Phạm Niệm Ngự, sau đó duỗi ngón tay ra chỉ vào Phạm Niệm Ngự, dám chỉ tay vào Phạm Niệm Ngự chỉ sợ rằng tay kẻ đó cũng bị chặt xuống cho chó ăn. Thiên hạ cũng chỉ có Lạc Anh dám thôi.

Phạm Niệm Ngự nhìn ngón tay mềm mại trắng nõn của Lạc Anh, đưa đầu lưỡi ảm áp ra liếm, trêu chọc. Lạc Anh tức giận thu tay lại, sau đó nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Anh muốn tôi trở lại bên cạnh anh sao?" Lạc Anh hỏi rất đơn giản.

"Ừm" Đôi mắt Phạm Niệm Ngự khóa trên khuôn mặt Lạc Anh nói.

"Vậy thì tốt, về sau không cho tiếp xúc với tình cảm nồng nàn với phụ nữ khác, làm được ư? Giá trị con người Lạc Anh tôi trong sạch, sẽ không suy bại đến mức như đám phụ nữ kia chờ một người đàn ông sung ái, tôi muốn chân thành tha thiết duy nhất, anh cho được không? Yêu cầu của tôi đây, anh nhất định làm nổi ư?"

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt Lạc Anh, cho tới bây giờ phụ nữ đều là phát tiết **, nếu như mình muốn bên cô, những phụ nữ kia đương nhiên có thể không cần tồn tại. Anh mở môi mỏng, sau đó thanh âm trầm khàn nói.

"Được, anh làm được, sau này sẽ không xảy ra quan hệ với phụ nữ khác, chỉ cần em ở bên cạnh anh, hủy bỏ đính hôn." Phạm Niệm Ngự thỏa hiệp, anh vốn muốn bẻ cánh bướm giam cầm, có điều sau khi nghe cô nói xong, anh buông tha kế hoạch ban đầu, anh vốn không muốn tổn thương cô.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự rất là tò mò vì sao trong lúc bất chợt liền thay đổi? Cô nhìn Phạm Niệm Ngự, đáy mắt tất cả đều là không thể tin. Vô cùng không xác định hỏi một câu.

"Anh, anh nói thật, buông tha một vườn hoa?"

Phạm Niệm Ngự biết tại sao cô hỏi như thế, dù sao trước kia mình thật sự có chút ngu xuẩn đối với tình cảm, nhưng lần này là nghiêm túc thật, Lạc Anh ở bên mình, vật của anh có mảnh liệt ** đối với thân thể của cô, vừa đụng chạm cô, mới có thể kêu gào.

Đôi tay Phạm Niệm Ngự đỡ ở Lạc Anh bả vai sau đó một đôi lãnh mị con người giờ phút này chớ đầy lấy vô số dịu dàng, Nhu Tình sắp đem Lạc Anh cho hòa tan.

"Lạc Anh, anh nói thật, anh sẽ chứng minh cho em xem, nhưng trong khoảng thời gian này, em phải sống bên cạnh anh, mãi cho đến khi thời gian đính hôn trôi qua mới thôi."

Lạc Anh sững sốt, cô lập tức phản kháng: "Anh muốn giam giữ tôi? Tôi không muốn, công ty tôi làm thế nào?"

Phạm Niệm Ngự nhìn cô: "Không phải nhốt, còn có mấy ngày, chờ qua ngày đính hôn, anh sẽ thả em ra ngoài, công ty em anh sẽ xử lý, em không phải muốn cho anh thời gian chứng minh ư? Anh sẽ chứng minh."

Lạc Anh nhìn dáng vẻ anh nghiêm túc, trong lòng đấu tranh, làm thế nào? Trong lúc Lạc Anh nghĩ biện pháp, thanh âm trầm thấp chứa cảnh cáo của Phạm Niệm Ngự truyền vào trong lỗ tai Lạc Anh.

"Em không thể rời bỏ nơi này, anh chỉ báo cho em biết mà thôi." Phạm Niệm Ngự nhìn về mặt Lạc Anh rồi rầm, dứt khoát chặt đứt đường lui của cô, tiết kiệm cô có ý nghĩ chạy trốn.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ, hai người cứ như vậy hòa hảo rồi hả? Không phải cùng tốt, cô tự cho anh cơ hội chứng minh mình, không được, mình sẽ rời đi.

"Được rồi, có điều anh phải chứng minh như thế nào cho em xem." Lạc Anh rất là tò mò điểm này.

Phạm Niệm Ngự vuốt ve gương mặt Lạc Anh, sau đó nhếch môi mỏng, một đôi mắt mị hoặc tỏa ra ánh sáng u tối, Lạc Anh nhìn con mắt Phạm Niệm Ngự, từ từ luân hãm vào trong. Mãi cho đến khi mình nằm ở trên giường, thân thể bị anh ngăn chặn, lúc này mới ý thức được chuyện sắp xảy ra.

Lạc Anh mở trừng hai mắt, môi anh đảo khê động, nhìn cử động như vô tình nhưng nhìn vào mắt Phạm Niệm Ngự thì còn lửa nóng quuyền rũ hơn xuân

được. Phàm Niệm Ngự khoi cảm cô lên, lộ ra cái cổ trắng mịn. Một đôi mắt tối tăm tập trung vào cổ cô.

Lạc Anh nhìn ánh sáng trong mắt Phàm Niệm Ngự, không khỏi khản trương, giống như là Vampire. Lạc Anh nuốt nước miếng một cái.

"Tiểu Niệm, anh muốn làm gì?"

Phàm Niệm Ngự nhìn cô có chút khản trương, đưa đầu lưỡi ẩm áp ra liếm cổ Lạc Anh. Thân thể Lạc Anh cũng căng thẳng, không phải anh muốn cắn cổ mình chứ, sẽ không cầu huyết như vậy chứ. Tóc gáy trên người dựng ngược, không có lỗ chân lông đều trướng.

Cánh môi lạnh lẽo của Phàm Niệm Ngự phủ xuống xương quai xanh của Lạc Anh giống như mảnh thú đang chậm rãi thưởng thức con mồi của mình.

"Tiểu, Tiểu Niệm, anh, không phải anh sẽ, muốn, muốn ép em chứ?" Lạc Anh nuốt nước miếng, chống cự Phàm Niệm Ngự tản ra mị hoặc vô tận. Cảm giác thân thể mình cũng nhanh bị thân thể cực nóng của Phàm Niệm Ngự thiêu đốt.

Cánh môi Phàm Niệm Ngự đi tới bên tai Lạc Anh, thỉnh thoảng liếm cắn. Thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo mị hoặc, thanh tuyến khàn khàn cực kỳ hấp dẫn.

"Lạc Anh, anh không muốn làm khó em, nhưng mà anh thật khó chịu, nó đang quơ múa vì em." Dứt lời liền nắm tay cô đưa về phía thiết bồng đã sớm cứng rắn ở giữa háng của anh.

Vừa mới chạm vào đã làm khuôn mặt Lạc Anh lập tức đỏ ngược lên trời, liền muốn rút tay của mình về, hơi sức của cô ở trong bàn tay Phàm Niệm Ngự căn bản là không đáng kể. Lạc Anh đỏ mặt lại tức giận lại thẹn thùng.

"Anh, anh, anh buông tay" Khuôn mặt Lạc Anh quả thực là đỏ rực, nói chuyện cũng không hoàn chỉnh.

Phàm Niệm Ngự nhìn gương mặt Lạc Anh hồng thắm, như một quả táo thu hút anh nhanh chóng thưởng thức. Phàm Niệm Ngự nuốt nước miếng, chỗ cổ họng蠢蠢欲动, trên thế giới cũng chỉ có Lạc Anh có thể khiến anh kích động như vậy, ngay cả huyết mạch đều đảo ngược.

Phàm Niệm Ngự hô hấp thô khàn vang lên bên tai Lạc Anh, còn có tiếng thở ần ần của Phàm Niệm Ngự.

"Lạc Anh, cảm thấy sao? Anh đang kêu gào, anh muốn em." Giọng Phàm Niệm Ngự trầm thấp mang theo vô tận dẫn dụ, thở hổn hển, khiến màng nhĩ Lạc Anh run lên.

Gương mặt Lạc Anh cũng đã rất nóng, đối mặt với lời nói của Phàm Niệm Ngự thì càng làm cô ngượng ngùng. Tay nhỏ bé của cô bị anh ép buộc nắm lấy cây gậy cực nóng, đã thương tay nhỏ bé của mình, cô có thể cảm thấy vật cứng rắn trong bàn tay mình càng ngày càng to lớn. Ánh mắt Lạc Anh trong nháy mắt mở thật to, vì sao còn có thể lớn thế. Nét mặt Lạc Anh không thể tin nhìn Phàm Niệm Ngự, đây đối với đàn ông chẳng lẽ là một loại kích lệ.

Phàm Niệm Ngự nhìn nét mặt kinh ngạc của Lạc Anh, một đôi con ngươi nguyên bản là trầm thấp bỗng trở nên tối hơn, mồ hôi trên trán nhỏ xuống gò má của Lạc Anh, gương mặt nóng rực của cô lạnh đi rất nhiều. Lạc Anh nháy mắt nhìn mồ hôi trên trán Phàm Niệm Ngự, biết anh rất khó chịu. Lạc Anh nhìn dáng vẻ hết sức ần ần của anh, biết anh đang chờ đợi đáp án của mình.

Lạc Anh nhìn con ngươi thâm tình của Phàm Niệm Ngự, trái tim hơi rung động. Cô nhìn bộ dáng của anh, trong lòng rất phân vân, nhớ tới anh đã từng như thế với phụ nữ khác thì lòng cô cứng rắn giống như hòn đá.

Phàm Niệm Ngự nhìn dịu dàng nơi đáy mắt Lạc Anh từ từ trở nên cứng rắn, cũng biết cô đang suy nghĩ gì, vội vàng thở hổn hển nói: "Lạc Anh, anh từng làm với vô số phụ nữ, chưa từng có một phụ nữ có thể làm cho nó phách lối như vậy, những phụ nữ trước kia chẳng qua là công cụ phát tiết ** mà thôi."

Lạc Anh mở trừng hai mắt nhìn Phàm Niệm Ngự, hình như đang phân biệt lời anh là thật hay giả.

"Thật?" Hối xong Lạc Anh thấy thật hối hận.

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, buông tay cô ra, để cho tay cô nắm chặt, khó nhịn là anh, mặc dù cách đó, tay của cô càng nó thêm phách lối, huyết mạch căng phồng.

"Thật, Lạc Anh, anh đau quá, em cho anh vào đi, được không?" Thanh âm của Phàm Niệm Ngự đã biến thành trầm khàn, thanh âm mang theo vài phần van xin, bởi vì lần này anh không muốn ép buộc cô, anh muốn cô tiếp nhận anh.

Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự đang ần ần, cắn cánh môi của bản thân, sau hồi lâu nói ra một câu.

"Nhớ, lần này anh đụng vào thân thể em, về sau không thể đụng phụ nữ khác, anh có thể làm được chứ?" Lạc Anh nâng môi anh đào của mình nói.

Phàm Niệm Ngự vui mừng, sau đó gật đầu: "Anh có thể làm được, em ở bên cạnh anh, anh sẽ không làm loạn với phụ nữ khác. Vậy bây giờ có phải là anh có thể tiến vào rồi không, anh không nhịn được, muốn nổ tung." Tóc roi trên trán Phàm Niệm Ngự đã bị mồ hôi thấm ướt.

Lạc Anh liếc qua, gật đầu một cái, giờ phút này cô đã thẹn thùng không thôi, không dám nhìn con ngươi cực nóng của Phàm Niệm Ngự, cô thật sợ sẽ tan thành nước sông.

Sau khi Phạm Niệm Ngự được Lạc Anh đồng ý, nhanh chóng cởi quần lót Lạc Anh xuống, Phạm Niệm Ngự nhìn nhị hoa mềm mại kia, đôi con người tối hơn rất nhiều, cổ họng nhanh chóng căng.

Lạc Anh nghiêng khuôn mặt nhỏ, khuôn mặt hồng thắm, biết một tầm mắt cực nóng đang ngó chừng chỗ tư mật của cô, bây giờ Lạc Anh vừa xấu hổ vừa căm.

"Tiểu Niệm"

Một tiếng Tiểu Niệm này khiến Phạm Niệm Ngự cuối cùng cũng cởi tuyền phòng ngự đột phá dải đất, anh tháo quần lót của mình, nhắm ngay nhị hoa kia đâm vào.

"Ừ" Lạc Anh đột nhiên được lấp đầy khiến cô rên rỉ ra tiếng, một đôi tay nhỏ bé giữ chặt bả vai Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự mới vừa đẩy mạnh một chút xú đã bị cô khít khao kẹp chặt, cái trán Phạm Niệm Ngự đã mồ hôi đầm đìa rồi, anh khom người nhìn Lạc Anh có vẻ mặt khổ sở, tiến lùi đều không phải được, vào, sợ cô thương, lui, mình nhất định sẽ khó chịu đến chết. Anh khẽ nguyên rủa một tiếng: "Đáng chết"

Phạm Niệm Ngự dụ dụ dỗ nói: "Lạc Anh, em thả lỏng một chút, buông lỏng, em như vậy căn bản là muốn mạng anh." Phạm Niệm Ngự dùng thanh âm ân cần, hô hấp vô cùng dồn dập.

Lạc Anh nghe Phạm Niệm Ngự dụ dỗ vẫn không có buông lỏng, kẹp chặt cây gậy, Lạc Anh lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ mồ hôi lâm ly từ lâu rồi.

Phạm Niệm Ngự thở dài một tiếng, ghé vào bên tai Lạc Anh dụ dỗ: "Lạc Anh, nghe lời, ngoan, buông lỏng một chút. Buông lỏng." Nếu như không dỗ cô được thì chỉ sợ mình cũng muốn chết ở chỗ khít khao của cô, mới vừa đưa vào một nửa liền bị cô gắt gao cắn.

Lời nói của Phạm Niệm Ngự tựa như ma chú tràn đầy thần kỳ diệu hoặc, Lạc Anh từ từ buông lỏng thân thể của mình, không có nút chặt Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự cảm thấy cô buông lỏng thì thở phào nhẹ nhõm, nếu như tiếp tục cắn anh không thả, anh tin tưởng anh tuyệt đối sẽ xuất tinh sớm. Phạm Niệm Ngự cho cô buông lỏng một phút, chờ cô thích ứng, thế nhưng một phút thời gian anh thấy như một năm.

Lạc Anh nhìn gương mặt Phạm Niệm Ngự nhẫn nại biến thành dữ tợn, sau đó đỏ mặt nói: "Tiểu Niệm, em, em có thể rồi."

Phạm Niệm Ngự nghe Lạc Anh nói giống như hết hạn tù được thả ra, eo ếch chọt tiến vào nhị hoa nở rộ.

Hai người cũng phát ra tiếng thỏa mãn cực lớn.

"Ừ"

"A" chỉ anh lên tới.

Bóng đêm sao dài thế? Hai người giờ mới bắt đầu mập mờ, ánh trắng sáng tỏ chứng kiến lời thề của hai người. Bên trong phòng một cô gái xinh đẹp rên rỉ, đàn ông thờ gấp, bóng dáng triền miên. Ở trên giường lớn nghiêng trời lệch đất.

Rốt cuộc khi Phạm Niệm Ngự gầm nhẹ một tiếng phóng ra, mầm mống lửa nóng vui sâu thật sâu vào trong cơ thể Lạc Anh. Phạm Niệm Ngự từ trên người Lạc Anh xuống, Lạc Anh đã vô tri vô giác nằm ngửa. Phạm Niệm Ngự hôn xuống cái trán mang theo mồ hôi, ôm cô đi vào phòng tắm.

*

Ngày hôm sau, sáng sớm, từng ánh mặt trời xuyên qua khe hở rèm cửa sổ, tất cả tỉnh lại từ trong ánh trắng mờ, ánh mặt trời ấm áp, chói mắt, xuyên thấu qua tầng tầng mây, chiếu sáng cả vùng đất, cũng chiếu sáng gian phòng. Xuyên thấu qua cửa sổ sát đất khúc xạ vào trên giường lớn màu đen mềm mại, một cô gái nhỏ ngủ ngọt ngào. Tối hôm qua thật đúng là một chết cô. Tỉnh dậy chính là xé chiều.

Lạc Anh vươn lưng mới mở ánh mắt mông lung ra, bị ánh mặt trời chiếu thành ánh vàng chói mắt, đưa tay nhỏ bé ra che hai mắt của mình, hoảng hốt hồi lâu. Khẽ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức nhỏ trên cái tủ đầu giường.

Lạc Anh lập tức xoay thân thể, trong nháy mắt nhe răng trợn mắt. Đã sớm đem tổ tông Phạm Niệm Ngự mắng 13000 lần.

"Á, đau quá!"

Toàn thân Lạc Anh đều quá đau, đau chết được, nghĩ tới cảnh tượng kịch liệt tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó liếc mắt nhìn chung quanh, thế nhưng mình không mặc y phục, cô chịu đựng đùi mềm đi tới tủ treo quần áo, mở ra nhìn tất cả đều là y phục của Phạm Niệm Ngự, Lạc Anh cầm một cái áo sơ mi màu xanh dương đậm lớn mặc vào. Vừa đúng che kín cái mông cô.

Lạc Anh qua quét một phen, đói bụng chết rồi, Lạc Anh tùy ý cào cào mái tóc dài của mình, sau đó xoay người đi xuống lầu. Không nhìn thấy người nào đó?

Lạc Anh đi tới phòng bếp đã nhìn thấy một người phụ nữ đang chuẩn bị bữa ăn tối, phải nói là bữa ăn tối cho Lạc Anh, sau đó âm thanh khàn khàn nói.

"Thìm à, có thể ăn hay không? Tôi thật đói." Bởi vì tối hôm qua kêu lợi hại cho nên thanh âm có chút khàn khàn.

Người phụ nữ nghe thế, vội vàng buông công việc trong tay nhìn Lạc Anh sau đó cười nói.

"Lạc tiểu thư, cô đã tỉnh, tôi làm cho cô ăn, xin cô chờ một chút." Người phụ nữ nói rất khách khí.

Lạc Anh gật đầu một cái, nhàn rỗi nhàm chán, sau đó đi tới ghế sa lon ngồi xuống, bất tỉ vị, nhàm chán chuyển kênh, mình thật bị nhốt ở biệt thự của anh rồi à? Cô đi tới cửa chính, đẩy một cái, cuối cùng bất đắc dĩ xoay người, vừa khéo đụng phải cái mâm bưng ra ngoài.

Người phụ nữ nhìn Lạc Anh sau đó nói rất hiền hoà: "Lạc tiểu thư, thiếu gia nói, để cho cô hết hi vọng, năm giờ chiều cậu ấy sẽ trở lại."

Lạc Anh nghe xong, khuôn mặt nhỏ hơi đỏ, trong lòng có thăm hỏi Phạm Niệm Ngự một lần. Cuối cùng đi tới ghế sa lon, nhìn bữa ăn sáng phong phú đơn giản, cũng không biết là bữa ăn gì, trước ăn rồi nói.

Lạc Anh ăn no, sau đó nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, mình thật nhàm chán, cầm điện thoại lên, thế nhưng gọi không được. Lạc Anh tức giận, dựa vào chi, thế nhưng cắt đứt liên lạc của cô với bên ngoài, không cần tuyệt như vậy chứ.

Lạc Anh ngẩn ra ở biệt thự suốt buổi trưa, thật sự là rất nhàm chán, mặc áo sơ mi ngồi ở trên ghế sa lon, ôm gối, nhàm chán ngủ, té ở trên sofa, khô khô ngủ say.

*

Lúc Phạm Niệm Ngự trở lại trời đã tối, đi vào biệt thự đã nhìn thấy người phụ nữ đang cẩn thận bưng bữa ăn tối lên trên bàn ăn, Phạm Niệm Ngự nhìn bảo mẫu để ý như vậy. Sau đó liếc về hướng Lạc Anh ngủ thiếp đi, tư thế ngủ thật sự là không ra hồn, nếu có đàn ông sớm đều mất hết, cái miệng anh đào nhỏ nhắn khê mở, lông mi dài hữu ý vô ý run rẩy.

Phạm Niệm Ngự để áo khoác xuống, ngồi xổm người xuống nhìn khuôn mặt Lạc Anh ngủ say, da của cô thật đẹp, mềm mại mềm mịn, vừa đụng giống như nước, tựa như quả đào mật.

Phạm Niệm Ngự duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng quệt qua gương mặt cô, cuối cùng dừng ở trên lông mi run rẩy, Lạc Anh hươ tay ra lung tung, đôi mày thanh tú khẽ nhú lên, giống như rất tức giận đối với kẻ quấy nhiễu. Lung tung vung mấy lần, sau đó ngủ tiếp.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh đáng yêu, khóe miệng khê giờ lên, sau đó đưa ngón tay cực kỳ thô ra vuốt ve trên môi đỏ hồng của cô.

Lạc Anh nổi giận, mở cái miệng nhỏ hung hăng cắn cái thứ quấy rầy mình ngủ, cảm giác sau khi cắn, đôi mày thanh tú nhíu chặt buông lỏng, mang theo chút ít hài lòng, ngậm trong miệng cắn cắn cảm giác có cái gì không đúng, lúc này mới lười biếng mở một con mắt ra, chỉ tạo ra khe hẹp.

Lạc Anh mở khe hẹp ra nhìn người trước mắt, sau đó trong nháy mắt mở lớn, một đôi mắt to kinh ngạc, sau đó lông mi vụt nháy.

Phạm Niệm Ngự nhìn cô, trên mặt có vô tận dịu dàng. Giọng nói trầm thấp khêu gọi.

"Thế nào, ăn ngon không?"

Lạc Anh mở trừng hai mắt, ăn? Sau đó chép chép miệng mới phát hiện trong miệng có đồ, sau đó tròn mắt khê rừ, ngón tay, nhìn ngón tay lại nhìn Phạm Niệm Ngự, sau đó theo ngón tay từ từ nhìn lại.

Lạc Anh giống như là bị kinh sợ liền tranh thủ buông ngón tay của anh ra, sau đó mặt quần vội vã nhìn Phạm Niệm Ngự. Phạm Niệm Ngự lấy ngón tay mình có chứa chất lỏng màu trắng ra, sau đó đặt ở môi của mình liếm liếm.

Lạc Anh bị một màn này cho kinh hãi, anh làm cái gì đấy? Thật tò mò. Lạc Anh mở to hai mắt nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Anh, anh, anh anh làm gì đấy? Bắn lăm đó?"

Phạm Niệm Ngự đứng dậy sau đó ngồi ở bên người cô, kéo thân thể cô qua để cho cô ngồi ở trên người mình, đôi con ngươi bắt đầu thể công dịu dàng. Lạc Anh ghét đôi con ngươi kia, quá sâu, ngấm vào con người sẽ bị hấp dẫn linh hồn, cô khê tránh né con mắt Phạm Niệm Ngự. Khuôn mặt nhỏ hồng hồng, tự nhiên nhớ lại từng màn tối hôm qua, lần lượt từng tiếng **.

Phạm Niệm Ngự nhìn gương mặt cô hồng thắm, cùng cổ, biết cô đang suy nghĩ gì? Không nhìn được trêu chọc cô, môi mông đến gần bên tai cô, thanh âm khàn khàn đầu độc.

"Thế nào? Muốn?" Nói xong ấn cái mông của cô để cho cô cảm thụ anh em của anh đã ngẩng cao lên. Chỉ cần Phạm Niệm Ngự vừa đụng chạm Lạc Anh, anh em của anh cũng thức tỉnh rất nhanh.

Lạc Anh lập tức cả kinh, cảm thấy cái mông mình bị thứ gì chọc vào, cô giãy dụa thân thể, muốn đứng dậy từ người anh. Đôi mắt Phạm Niệm Ngự tối sầm lại, giọng nói tối tăm hơn rất nhiều.

"Đừng động, cẩn thận cướp cò, còn động anh lập tức xử tử em tại chỗ." Phạm Niệm Ngự ôm eo thon nhỏ của Lạc Anh, đem đầu bỏ vào trong cổ cô,

hấp thụ lấy mùi trên người cô.

Lạc Anh nghe xong liền không dám động, thân thể buột thẳng tắp, hưng khí phía dưới đang chọc vào cái mông nhỏ của mình, cô sợ.

Lạc Anh cảm giác cổ phun ra khí nóng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

"Muốn anh hay không?" Phạm Niệm Ngự chôn ở cổ Lạc Anh trong cánh môi phát ra thanh âm trầm thấp.

"Không có." Lạc Anh đáp trả rất nhanh, nào chỉ suy nghĩ, đem tổ tông anh cũng toàn thể suy nghĩ một lần. Hơn nữa còn thăm hỏi rất lễ phép.

Cánh môi Phạm Niệm Ngự cong cong, lè lưỡi du tẩu trên vai thỏm của cô, bàn tay vuốt ve bắp đùi trắng mịn của Lạc Anh. Mặc áo sơ mi của anh, có sao mấy phân quyền rũ, vừa đúng dễ dàng cho anh xuống tay.

Lạc Anh run lên trong lòng, sau đó vội vàng đổi lời: "Muốn, muốn, suy nghĩ, suy nghĩ"

Lúc này Phạm Niệm Ngự mới hài lòng thu hồi chiếc lưỡi ẩm áp từ trên vai thỏm của cô, sau đó nhìn chăm chăm khuôn mặt cô đỏ bừng, vỗ cái mông của cô.

"Lúc này mới ngoan, sau này còn nói láo, xem anh thu thập em thế nào."

Khuôn mặt Lạc Anh càng thêm đỏ, còn có người ở đây.

"Thiếu gia, nên dùng bữa ăn." Thanh âm bảo mẫu truyền đến.

Lạc Anh cảm giác phóng thích, nhìn ý cười đầy mặt Phạm Niệm Ngự, thanh âm nhỏ nhẹ: "Tiểu Niệm, ăn cơm, chúng ta đi qua đó."

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh như xấu hổ, tâm tình thật tốt, sau đó ôm lấy cô đi về phía bàn ăn. Lạc Anh thật sợ hết hồn, kinh ngạc nhìn Phạm Niệm Ngự.

"Anh làm gì đấy, tự em có thể đi?"

Phạm Niệm Ngự chỉ nhếch cánh môi, sau đó ôm cô ngồi vào trên bàn ăn, Lạc Anh vẫn như cũ ngồi ở trên đùi Phạm Niệm Ngự, điều này làm cho cô làm sao mà chịu nổi. Lạc Anh lập tức đỏ bừng mặt, cô thấy bảo mẫu cười, mình càng thêm ngượng ngùng. Một đôi mắt đẹp cảm tức nhìn Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự trực tiếp bỏ quên con người tức giận của Lạc Anh, cắt tốt một khối thịt bò sau đó đặt ở bờ môi cô. Lạc Anh không há mồm tựa như giận dỗi, cảm cao ngạo giương lên.

Phạm Niệm Ngự ngừng cử động của cô, cảm thấy rất buồn cười. Thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền vào trong lỗ tai Lạc Anh.

"Ng ngoan ngoan ăn cơm, một lát dẫn em ra ngoài."

Quả nhiên, Lạc Anh rất không có tiền đồ lập tức ngậm thịt bò bên môi, đôi con người tức giận nhìn Phạm Niệm Ngự, cái miệng nhỏ nhai kết kết, giống như bên trong là anh.

Phạm Niệm Ngự nhìn nét mặt Lạc Anh, môi mỏng nhàn nhạt cong, mình cũng ăn, tiểu nha đầu, anh chính là có biện pháp làm em ngoan ngoan nghe lời, Tiểu Bạch Thỏ vĩnh viễn không đầu lại sói xám lớn.

Một bữa cơm dưới Phạm Niệm Ngự uy hiếp đã ăn xong rồi, cô thật sợ sẽ tiêu hóa không tốt. Lạc Anh ăn cơm xong, liếc mắt nhìn dây trên bàn, là y phục ư, sau đó nhảy xuống từ trên đùi Phạm Niệm Ngự, mở ra, là một cái váy màu đen bó sát, khoe miệng Lạc Anh khê co quắp. Lạc Anh nhìn về phía Phạm Niệm Ngự có tướng ăn rất tao nhã, sau đó mở miệng.

"Lát nữa anh muốn em mặc cái này ư?" Lạc Anh phát phát cái váy ngắn đến thương cảm trong tay, còn là kiểu chữ v.

"Ừ" Ngôn ngữ đơn giản. Cổ họng Phạm Niệm Ngự chỉ phát ra một chữ ừ. Lạc Anh trợn mắt. Nhiều lời hơn một chữ sẽ chết à.

"Vây em đi lên thay quần áo, thuận tiện sửa sang một chút." Nói qua cảm y phục lên trên, Phạm Niệm Ngự nhìn bóng dáng trên lầu, cầm khăn ăn lên rất tao nhã lau chùi khoe miệng của mình. Liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Khoe miệng từ từ giờ lên.

Lạc Anh nhìn mình cực kỳ hấp dẫn quyến rũ trong kính, sấy tóc ướt nhanh khô, vì phối hợp, dứt khoát đem tóc quần buông xõa, nhìn giày cao gót màu đen, một thân đen, hấp dẫn thế này, anh muốn mang mình đi đâu? Có chút tò mò, nhưng có thể đi ra ngoài thì thật là tốt.

Lạc Anh liếm liếm môi môi của mình, xem ra chẳng phải khô khốc, sau đó rất tự tin đi xuống, Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, nhìn rãnh vú sâu hoắm, đôi mắt chìm ung hoi híp, nhìn chăm chăm một mảnh trắng nõn kia.

Lạc Anh bị ánh mắt cực nóng của anh nhìn cho hơi mất tự nhiên, đi tới, sau đó xoay xoay vắn vắn sợi tổng hợp trước Phạm Niệm Ngự.

"Em xong rồi, chúng ta đi thôi."

Phạm Niệm Ngự nhếch tuấn lông mày, quan sát Lạc Anh, chân dài trắng nõn, móng cong, xương quai xanh đẹp đẽ, tóc dài uốn quăn sóng lon, cực kỳ quyến rũ. Phạm Niệm Ngự đứng lên, khoi cầm cô lên, thanh âm có hơi thờ nguy hiểm.

"Lát nữa phải ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh, không cho nhìn đàn ông khác."

Lạc Anh nhìn con người thâm thúy của anh, gật đầu giống như là bị thôi miên. Phạm Niệm Ngự thấy cô gật đầu, cười hài lòng, bá đạo ôm ờ cô vào trong ngực.

Trên xe, Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, sau đó vẫn không có nhìn được lên tiếng hỏi.

"Anh dẫn em đi đâu?"

Phạm Niệm Ngự chỉ lười biếng liếc cô một cái sau đó từ trong môi kêu gọi của anh khắc hai chữ có lực.

"Chứng kiến"

Chứng kiến? Lạc Anh thắc mắc nhìn Phạm Niệm Ngự, một hồi đã biết, dùng nóng vội, Lạc Anh an ủi mình, chứng kiến cái gì mà muốn mình mặc xinh đẹp như vậy.

*

Đến mục đích, lúc này Lạc Anh mới nhìn thấy là Đế Vương, Lạc Anh tò mò nhìn Phạm Niệm Ngự. Muốn nhìn được đáp án gì, nhưng cái gì cũng không có.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, sau đó thần nhiên nói: "Xuống xe."

Lạc Anh gật đầu một cái, mở cửa xe đi xuống xe. Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đi vào, đi tới một gian khách quý, có chừng 500 mét vuông. Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đứng ở cửa, sau đó nhìn Lạc Anh nói.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lạc Anh có cảm giác khí phách giống như là đi lên pháp trường. Nhìn Phạm Niệm Ngự, gật đầu.

"Chuẩn bị xong."

Phạm Niệm Ngự khẽ động môi mỏng, sau đó đẩy cửa phòng ra, ôm Lạc Anh đi vào, hai người đi vào, một nháy mắt kia, tầm mắt mọi người cũng nhìn chăm chăm trên người bọn họ. Nhưng cảnh đó lại dọa Lạc Anh giật mình, vậy là tình huống gì.

Lạc Anh kinh ngạc nhìn tất cả phụ nữ, mẹ nó, mấy trăm người, Lạc Anh nhìn thấy hai người Lãnh Thiên cùng Bạc Dực ngồi trên ghế sa lon xem kịch vui, cảm giác thật không tốt. Cuối cùng dời tầm mắt chuyển qua trên người Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự không cho Lạc Anh kinh ngạc một câu trả lời, chỉ ôm Lạc Anh đi vào bên trong, tất cả phụ nữ đều nhường ra một con đường, Lạc Anh có cảm giác như hoàng thượng cùng hoàng hậu giá lâm.

Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh ngồi vào trên ghế sa lon, thân thể Lạc Anh đều cứng ngắc, chủ yếu là không có làm rõ tình huống là như thế nào, chọn phi sao? Quá giống.

Lạc Anh quét những phụ nữ kia một cái, có người cô biết, ví dụ như Lục Tâm cũng ở trong đó, còn có rất nhiều nghệ sĩ dưới trướng mình. Tình huống thế nào?

Mấy nữ minh tinh nhìn thấy Lạc Anh nhận ra bọn họ, chủ động tiến lên chào hỏi, đáy mắt khó tránh khỏi lúng túng.

"Lạc tổng."

Lạc Anh đàn độn gật đầu, cô quay đầu nhìn về mặt lười biếng của Phạm Niệm Ngự, chỉ thấy Phạm Niệm Ngự đưa cho cô một ly nước trái cây. Lạc Anh cần uống chút nước trái cây, nhưng mới vừa uống ngụm nhỏ, lời nói của Lãnh Thiên khiến cô phun ra.

"Niệm, đây đều là phụ nữ qua lại một tháng với cậu, tớ không sót một người." Lãnh Thiên nói xong nhìn Lạc Anh uống nước trái cây, quả nhiên.

"Phốc khụ khụ khụ khụ" Lạc Anh vừa mới chuẩn bị nuốt nước trái cây xuống lúc nghe thấy Lãnh Thiên nói thì phun toàn bộ ra ngoài. Cái gì? Một tháng? Lạc Anh kinh ngạc nhìn lướt qua những phụ nữ kia, đều là cực phẩm, đầu gì thế nào cũng có mấy trăm người, một tháng, vậy anh.

"Khụ khụ" Lạc Anh buông nước trái cây trong tay ra, bị ý nghĩ của mình dọa sợ.

Phạm Niệm Ngự đưa con người lạnh lùng có tính cảnh cáo nhìn lướt qua Lãnh Thiên, sau đó đưa bàn tay ra vỗ sau lưng Lạc Anh.

Lãnh Thiên cũng chỉ nhún vai một cái, dù thế nào đi nữa anh ta thấy hiệu quả, xem ra Lạc Anh không biết, nói thật, bọn họ tìm khắp rồi, cũng không phải kinh ngạc bình thường, nhiều như vậy. Không dám tin năng lực của Phạm Niệm Ngự rốt cuộc bao nhiêu mãnh liệt.

Lạc Anh cảm giác bàn tay ấm áp sau lưng, sau đó điều kiện phản xạ là cách xa anh, không có biện pháp, phản xạ có điều kiện. Mặt Lạc Anh chán ghét liếc mắt Phàm Niệm Ngự, sau đó chuyển dời đến những cô gái ăn mặc xinh đẹp. Rất nhiều người đều là tiểu thư nhà giàu nổi tiếng. Không phải chứ, chẳng lẽ sức quyến rũ của Phàm Niệm Ngự lớn như vậy. Lạc Anh có chút hồng mắt, hiện tại đến cùng tình huống là như thế nào, phụ nữ của anh tự hạp, đi hạp ư?

Phàm Niệm Ngự nhìn bàn tay mình dừng ở trong không trung, sau đó buông xuống, tuyệt không cảm thấy lúng túng, bởi vì đây là trong dự liệu của anh. Chỉ nhìn Lạc Anh cách mình xa như vậy, lòng mày không vui nhui lên, nhìn Lạc Anh đang chăm chú nhìn những phụ nữ kia.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực liếc nhìn đối phương, có trò hay để xem, xem phản ứng của Lạc Anh, rất là ghét, thật không biết, Niệm đang tự mình chuốc lấy cực khổ, hay đôi tính.

Lạc Anh nhìn những phụ nữ kia, cuối cùng nhìn Lục Tâm, phát hiện sắc mặt Lục Tâm có chút không tốt, cô cũng không để ý. Rất nhiều người cô biết. Có người cũng nhận ra Lạc Anh, vội chào hỏi.

"Lạc tiểu thư, xin chào cô"

"Lạc tổng, chào cô"

"Lạc tiểu thư"

Giờ phút này Lạc Anh cảm giác cô chính là hoàng hậu đang chọn phi cho hoàng thượng, cô bất đắc dĩ vuốt ve trán mình, sau đó cũng không ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói: "Chào mọi người." Cô thật không hiểu hiện tại rốt cuộc là chuyện gì, tại sao mình còn phải chào hỏi bọn họ.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực nhìn Lạc Anh, thế nhưng hào phóng chào hỏi, chỉ nhìn cô, nên rất nhẫn nại, cũng rất vô lực, nhìn động tác nhỏ của cô để xác định ra.

Phàm Niệm Ngự nghe được trong giọng nói của Lạc Anh có nhẫn nại, sau đó thanh âm khàn khàn vang lên, có điều thanh âm sẽ để cho họ mất hồn.

"Gọi các cô, biết tại sao không?" Phàm Niệm Ngự cầm một ly Brandy uống một hớp lớn rồi dùng thanh âm lạnh lùng mỉa mai hoặc truyền vào trong tai các vị phụ nữ.

Mọi người nhìn đối phương, đều lắc đầu, chỉ có Lục Tâm cảm tức nhìn Lạc Anh. Cô ta đã sớm biết.

"Về sau đừng đến tìm tôi, ngày mai đi Phàm thị lấy chỉ phiếu, một gian biệt thự, tôi nói thẳng một lần." Phàm Niệm Ngự tuyên bố giống như Đế Vương, bọn họ bị cuốn gói rồi, đi lĩnh lương.

Trong nháy mắt đám phụ nữ òn ào, Lạc Anh cũng hơi sững sờ, chẳng lẽ đây chính là nói chứng kiến, khoe miệng cô không nhận được co giật, nên nói người đàn ông này là ngu ngốc? Hay là ngớ ngẩn? Hoặc là đần độn?

Mấy tiểu thư nhà giàu đi qua kháng nghị: "Niệm, em không muốn tiền của anh, em tuyệt không thiếu, anh để em ở lại bên cạnh anh là được, không để ý người tình của anh."

"Đúng vậy, em cũng không để ý, em cũng không thiếu tiền, em muốn ở bên cạnh anh, cần em sẽ đến."

Nghe nói thế, khoe mắt, khoe miệng Lạc Anh cũng không nhận được co giật, những thứ phụ nữ kia bị coi thường, nguyên ý làm người tình, tại sao mình chẳng nghĩ thế, nhiều người còn tránh không kịp mà? Sao họ vui lòng ngã vào? Lạc Anh nhìn qua hai tiểu thư nhà giàu tiến lên phía trước, cuối cùng đưa tay nhỏ bé ra vô lực vuốt vuốt đuôi lông mày của mình. Chỉ mong mình chưa từng tới, CMN rốt cuộc là cái gì? Chứng kiến, chứng kiến đương vật.

Phàm Niệm Ngự liếc Lạc Anh bên cạnh, ánh mắt trở nên bén nhọn. Nhìn đám phụ nữ trước mắt, mình cũng quên mất lúc nào thì xảy ra quan hệ với họ.

"Không cần, được, cho các cô hai lựa chọn, làm tiểu thư của mình, nếu không công ty nhà cô sẽ phá sản"

Đám phụ nữ không cam lòng liếc nhìn nhau, lui về phía sau một bước, những phụ nữ khác cũng không cam lòng, cái gì cũng nói, cái gì phục vụ thoải mái, thích tư thế gì, thời gian bao lâu.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực nhường mày nhìn Lạc Anh, cách xa đều nhìn thấy gân xanh trên trán họ nhảy lên, ngực phập phồng kịch liệt, xem ra nhìn rất không dễ. Phàm Niệm Ngự dĩ nhiên cũng nhìn thấy.

Lạc Anh không nhận được, không thể nhận được nữa mà cũng không cần nhận nữa. Lạc Anh để tay chống đầu mình xuống.

Lãnh Thiên nhìn cử động của Lạc Anh, nhẹ giọng nói với bên cạnh Bạc Dực: "Lạc tiểu thư không nhận được, phải ra chiêu." Bạc Dực cũng chỉ có bộ dạng xem kịch vui.

Lạc Anh vô lực tựa vào trên ghế sa lon, nhìn lướt qua một đám phụ nữ thổn thức, sau đó cảm ổng nói lên đặt ở bên môi mình, bởi vì cô sợ họ không nghe được.

"Hô" Lạc Anh thở trước.

"Phàm tổng, không phải anh bảo em tới chứng kiến sao?" Lạc Anh cảm ông nói nhìn Phàm Niệm Ngự, mọi người đều bị thanh âm của Lạc Anh hấp dẫn, đều nhìn hai người.

Phàm Niệm Ngự nhủ mày, đôi tay tự nhiên khoác lên trên ghế sa lon. Trầm giọng nói: "Ừ"

Lạc Anh cười nhạt, không biết cô cười thật sự còn khó coi hơn so với khóc. Cô liếc hai người đối diện đang xem kịch vui, sau đó rất không khách khí nói: "Chứng kiến, chứng kiến những phụ nữ này quyết một lòng với anh thế nào ư, thà cái gì cũng không cần, cũng muốn làm người tình của anh? Theo em chứng kiến qua, Phàm tổng xác định rất cường đại."

Lạc Anh nói ra, sắc mặt Lãnh Thiên cũng thay đổi, kìm nén, buồn cười cũng không dám cười.

Phàm Niệm Ngự khẽ híp mắt chìm ung, tuần mỷ cũng nhủ, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ nghĩ như vậy. Chỉ có ánh mắt sắc bén nhìn Lạc Anh, Lạc Anh cũng không phải tầm thường dừng cảm nghênh đón, hiện tại phổi cô cũng sắp nổ.

Cuối cùng Phàm Niệm Ngự mím chặt môi mỏng, sau đó mắt lạnh nhìn những phụ nữ kia, thanh âm càng lạnh lùng, giọng nói hung ác, chứng minh giờ phút này anh tàn nhẫn thô bạo cỡ nào.

"Cầm tiền rút ngay, về sau tôi không cần người tình. Còn dây dưa thì đừng trách tôi." Những câu chấn áp lòng người, làm cho người ta nghe mà không nhận được run.

Lạc Anh nghe nói, càng thêm tức giận, căn bản cũng không có chứng kiến anh thật lòng, ngược lại làm cho cô chứng kiến anh độc ác máu lạnh vô tình cỡ nào, cứ thế đuổi những phụ nữ từng ngủ đi, còn mở miệng uy hiếp. Lạc Anh thật sự là không nhìn nổi, hung hăng đem ông nói đánh tới hướng màn ảnh, trong nháy mắt an tĩnh.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực cũng bị Lạc Anh tức giận hù dọa, Phàm Niệm Ngự nhủ chặt lông mày nhìn Lạc Anh tức giận, không biết rốt cuộc cô phát hỏa cái gì.

Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự, cuối cùng nhìn lướt qua những phụ nữ kia, không có tiếng âm lạnh lùng: "Đây chính là người đàn ông các cô yêu, ném các cô giống như ném một con mèo một con chó." Nói xong cũng không thèm nhìn, sải bước rời khỏi phòng bao.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực nhìn gương mặt lạnh lùng của Phàm Niệm Ngự, quả nhiên đã ẩn nhẫn mưa to gió lớn rồi, mặt mị hoặc trở nên lạnh lẽo cương quyết, đôi mắt khép lại.

"Cút" Một chữ nhẹ nhàng.

Mọi người nhất thời không kịp phản ứng, nhìn Phàm Niệm Ngự, không biết làm thế nào, ngay cả Lãnh Thiên cùng Bạc Dực cũng có chút sững sờ.

"Biến, không nghe thấy" Câu này, nhưng sấm sét rền vang, cuộn trào vô tận tức giận, kêu đoàng. Lần này tất cả mọi người phản ứng kịp, rồi rít rời phòng bao, Lục Tâm ý vị sâu xa nhìn Phàm Niệm Ngự một cái, cuối cùng cũng rời phòng bao.

Lãnh Thiên cùng Bạc Dực mím môi nhìn Phàm Niệm Ngự. Cũng không biết nói gì?

Phàm Niệm Ngự ngửa đầu uống một ly Brandy, sau đó sải bước rời phòng bao, lưu lại Lãnh Thiên cùng Bạc Dực.

Lạc Anh đi trên đường, trên người cũng không có tiền, trong lòng tức giận, thật sự tức giận, suy nghĩ một chút liền hận, dựa vào chi. Minh tựa như một vệt con xấu xí. Lạc Anh đỏ mắt đi trên đường lớn, phía sau vang lên tiếng thắng xe, Lạc Anh không cần suy nghĩ cũng biết, bước chân tăng nhanh.

Đi chưa được mấy bước, liền bị người lỏi kéo cánh tay. Nâng khuôn mặt nhỏ lên đã nhìn thấy khuôn mặt tức giận u ám của Phàm Niệm Ngự.

Phàm Niệm Ngự ẩn nhẫn tức giận, nhìn hốc mắt Lạc Anh hồng hồng, rốt cuộc nhịn xuống, thanh âm càng lạnh lùng.

"Lên xe"

Lạc Anh muốn hất anh ra, nhưng làm gì cũng không thoát nổi, cắn cánh môi nhìn Phàm Niệm Ngự, thanh âm kiên định có chút nức nở: "Em không!"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Ngoại truyện 36 (Quy lại về tốt)

Gương mặt Phàm Niệm Ngự đã đen tối không thể tối hơn, nhìn Lạc Anh quật cường, đôi mắt rõ ràng đã đỏ lên, nhưng lại nhịn được, không để cho tràn ra hốc mắt. Quật cường của cô thế nào khó trị như vậy. Nhưng hiện tại anh cũng đang giận trên đầu đây?

"Một lần cuối cùng, lên xe." Gương mặt Phạm Niệm Ngự đã u ám không thể u ám hơn. Thanh âm cũng lạnh lẽo.

Lạc Anh nhìn mặt anh phát ra hung ác giận dữ, trong lòng uất ức hơn, coi cô như ngu ngốc mà đùa bỡn. Suy nghĩ một chút, một tháng, nhiều như vậy, anh chính là tình trùng. Thật là chó không đờn được ăn phân. Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, tức giận.

"Em cũng nói một lần chút, không hơn." Nói qua liền đẩy Phạm Niệm Ngự ra sau đó liền sai bước rồi đi.

Phạm Niệm Ngự nhìn bóng lưng Lạc Anh, lửa giận trong lòng lập tức bộc phát, bước nhanh đến phía trước, cũng không quản cái gì, khiêng Lạc Anh đến xe thể thao.

Lạc Anh đi bị người đột nhiên khiêng lên, cô sợ hãi kêu ra tiếng, không nhìn cũng biết là ai.

"A Phạm Niệm Ngự, anh buông ra cho em, anh chính là tình trùng, ngựa đực, khốn kiếp, chó không đờn được ăn phân. Anh buông em ra, anh buông em ra, ưm!" Lạc Anh vừa đánh vừa hô to, hoàn toàn không bận tâm hình tượng, bắt đầu quyền đấm cước đá một hồi, cho đến khi cô bị Phạm Niệm Ngự mạnh mẽ nhét vào trong xe, đầu lập tức va đập.

Phạm Niệm Ngự cũng không để ý, nhét cô vào, mình liền lấy tốc độ nhanh nhất ngồi vào ghế lái, nổ máy xe nghênh ngang rồi đi. Lạc Anh che đầu mình, căm tức nhìn Phạm Niệm Ngự. Mặt của Phạm Niệm Ngự cũng tương đối thú. Âm trầm dọa người, ẩn chứa mưa to gió lớn, gương mặt xanh mét. Gân xanh hẳn rõ trên trán, đôi bàn tay cầm tay lái, mạch máu rõ ràng trên mu bàn tay, giống như muốn nổ tung lên.

Lạc Anh nhìn anh, cũng vô cùng tức giận, không biết anh giận cái gì? Tức giận phải là cô chứ. Lạc Anh đem khuôn mặt liếc về hướng ngoài cửa sổ.

"Dừng xe, em muốn xuống xe, em muốn về nhà họ Lạc." Lạc Anh nói cực kỳ lạnh nhạt.

Phạm Niệm Ngự mím chặt môi mỏng, gia tăng tốc độ, đập cần ga, không biết xông bao nhiêu đèn đỏ, chỉ xông trên đường. Lạc Anh bị sợ đến khuôn mặt vừa trắng vừa đỏ, nhìn vận tốc, đã qua 200 rồi. Lạc Anh mở to hai mắt, nhìn về mặt ẩn nhẫn của Phạm Niệm Ngự, nắm trái tim của mình hô to.

"Phạm Niệm Ngự, anh dừng xe, dừng xe, anh muốn đi đâu thôi, dừng xe, dừng..."

Kít, một hồi tiếng thắng xe chói tai, tẩu văng cả ban đêm yên tĩnh của X thị, lóe ra vàng sáng giữa trời. Bánh xe ma sát ra tia lửa. Cũng may chiếc xe này tốt, không người và bánh xe đều mất.

Thắng xe khẩn cấp không có nịt dây nịt an toàn khiến Lạc Anh té ra ngoài, cô nắm chặt cửa xe, lúc này mới không bị văng ra, tóc đã sớm xốc xếch. Lạc Anh thở mạnh, mới vừa rồi thật là hù chết cô, anh bị điên rồi hay sao?

Lạc Anh hoảng sợ nhìn Phạm Niệm Ngự, chỉ thấy sắc mặt lạnh lùng như cũ, Lạc Anh thật là bị sợ, cô vội vã mở cửa xe, nhưng nhấn vài lần đều không hữu dụng. Lạc Anh an ủi mình đã bị kinh sợ.

"Mở cửa, em muốn đi xuống." Lạc Anh nói ra khỏi miệng đều thấy khẽ run. Có thể thấy vừa rồi cô đúng là bị dọa sợ. Sắc mặt đều trắng bệch.

Phạm Niệm Ngự phiền não cào cào tóc của mình, bàn tay chống trán mình, hồi lâu, thanh âm bén nhọn truyền ra ở trong xe.

"Rút cuộc em muốn anh làm thế nào?" Phạm Niệm Ngự đóng chặt hai mắt lại trong thanh âm có mấy phần bất đắc dĩ, còn có mấy phần vô lực.

Lạc Anh nghiêng mặt sang nhìn Phạm Niệm Ngự, gò má tuấn mỹ, cuối cùng mắt chớp chớp.

"Mở cửa."

Phạm Niệm Ngự mở mắt nhìn gò má Lạc Anh, biết vừa rồi hù sợ cô, anh vươn một tay ôm cả người cô qua, Lạc Anh vừa kinh sợ. Phạm Niệm Ngự để cho cả người cô ngồi vào trên đùi anh. Hai người ngồi mặt đối mặt.

"Anh làm cái gì?" Lạc Anh chất vấn, anh làm cái gì? Tình tình thế nào không chừng mực như vậy.

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt Lạc Anh có chút trắng bệch, duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, đáy mắt đầy bất đắc dĩ, còn có chút tình cảm cung chịu. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, trong lòng rung động.

Phạm Niệm Ngự vuốt khuôn mặt Lạc Anh, bàn tay ấn đầu cô, để cho cô nằm trong ngực mình, nghe nhịp tim nhảy dồn dập, cảm giác hơi thở của anh. Lạc Anh nghe tim anh đập, mãnh liệt như vậy. Thành thật.

Phạm Niệm Ngự ngửi tóc cô, thanh âm mang theo một mùi.

"Lạc Anh, em muốn anh phải làm sao, chẳng lẽ anh làm không đúng, anh chỉ muốn để em thấy, về sau anh thật sự không lui tới với đám phụ nữ kia, hôm nay để cho em xem anh cắt đứt với họ. Anh làm sai sao?" Phạm Niệm Ngự đem đầu anh vùi vào cổ Lạc Anh, hút hương thơm trên người cô.

Lạc Anh nghe Phạm Niệm Ngự nói xong thì nhất thời sửng sốt, nghe tim của anh đập, nhịp tim của mình cứ nhiên cũng gia tốc, tay nhỏ bé nắm chặt, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không biết nên nói gì? Chứng minh, nhưng biện pháp gì, trong lịch sử cũng không có xuất hiện qua.

Phạm Niệm Ngự vuốt tóc Lạc Anh, thanh âm khàn khàn rất nhiều, tất cả đều là bất đắc dĩ.

"Lạc Anh, em nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn anh làm sao? Em nghe tim anh đập chân thành tha thiết, hiện tại anh chỉ nhảy lên vì một mình em. Chẳng lẽ em không cảm nhận được ư?" Phạm Niệm Ngự nói chân thành tha thiết.

Lạc Anh nghe nhịp tim trầm ổn của Phạm Niệm Ngự, mỗi một cái đều khiến cô rung động. Lạc Anh cắn chặt cánh môi, không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng nhanh hóa thành nước, nếu nói Phạm Niệm Ngự giải thích dịu dàng chính là bất đắc dĩ, khắp thiên hạ sợ cũng chỉ có người phụ nữ trong ngực anh, Lạc Anh.

Phạm Niệm Ngự đỡ bả vai cô, đem khuôn mặt cô lộ ra, mặt Lạc Anh đỏ hồng, ngón tay dài của Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng khoi cằm Lạc Anh lên, một đôi mắt sắc bén thâm thúy bị chôn ở trong dịu dàng như nước.

Lạc Anh cảm giác mình cũng sắp lâm vào một mảnh dịu dàng kia, xong rồi, hiện tại cô biết mình đã không thể tự kiềm chế rồi, Lạc Anh hoàn toàn ngã vào con người thâm thúy tràn đầy ma lực kia.

Phạm Niệm Ngự nhìn vẻ mặt Lạc Anh mê mẩn si mê, môi mỏng khẽ cong, khoi cằm của cô lên, môi mỏng khẽ hôn, Lạc Anh chớp chớp mắt to, cảm giác trên môi chợt lạnh.

Phạm Niệm Ngự nâng cằm Lạc Anh, thanh âm có chứa mỉa mai hoặc giọng nói khêu gợi: "Lạc Anh, em nói cho anh biết, em muốn anh làm thế nào?"

Thanh âm của Phạm Niệm Ngự nhất định mang theo đầu độc cùng mỉa mai. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, khẽ hạ con người, nhìn ngón tay trắng nõn của Phạm Niệm Ngự, cắn cắn môi môi.

"Em, em, em cũng không bảo anh làm gì mà?" Khuôn mặt Lạc Anh đã đỏ ngược đầy lên trời, thanh âm nhỏ như con muỗi, hiện tại trong nội tâm cô đã đem mình mắng rất nhiều. Tại sao mình không có tiền đồ thế chứ. Lại bị dịu dàng của anh công kích rồi.

Phạm Niệm Ngự cong môi mỏng khêu gợi, nhìn bộ dáng cô xấu hổ, đáy lòng hơi ngứa, bụng dưới tự nhiên nổi lên phản ứng. Lạc Anh cảm giác dưới móng càng ngày càng cứng rắn, liền giật giật, lúc này mới phát hiện ra là vật kia của anh, khuôn mặt vốn đã đỏ bừng nay hoàn toàn đỏ ngược đầy lên trời, ngay cả cổ cũng đã đỏ bừng.

Phạm Niệm Ngự nhìn bộ dạng xinh đẹp của cô, thật muốn ăn sạch cô. Thanh âm trở nên trầm thấp khàn khàn, đôi con người dịu dàng cũng bị ** chôn vùi, đôi mắt cũng trở nên tối tăm.

"Lạc Anh, em không bảo anh làm cái gì? Nhưng không phải em nói là muốn anh chứng minh cho em xem ư, anh cũng chứng minh, vì sao em tức giận." Bàn tay Phạm Niệm Ngự đã bắt đầu không thành thật chạy ở trên bắp đùi cô. Chọc cho là Lạc Anh run rẩy từng trận.

đã che giấu

"Lạc Anh, vậy em nói cho anh biết trước, anh phải làm sao mới có thể chứng minh anh thật tâm với em, em nói đi, anh sẽ thả em xuống, không nói..." Nói xong hung hăng nheo nụ hoa nho nhỏ của Lạc Anh.

"A đừng, em nói, không cần anh cố ý làm cái gì, thật lòng chính là thật lòng, chỉ cần anh thật lòng thì không cần cố ý làm cái gì? Nếu như anh thật lòng hối cải, em nhất định sẽ cảm nhận được, giống như anh hôm nay, căn bản là cố tình gây sự, sẽ chỉ làm em khó chịu mà thôi." Lạc Anh nói xong uất ức bịt miệng.

Phạm Niệm Ngự nghe rất cẩn thận, tuần lông mày khẽ nhướng: "Cái gì đều không cần làm, chỉ cần thật lòng là tốt rồi?" Phạm Niệm Ngự nhớ trên thế giới không có chuyện anh không làm được hoặc là không giải quyết được, nhưng đối với tình cảm duy chỉ có một chút xiu ngu ngốc.

Lạc Anh gật đầu, nhìn Phạm Niệm Ngự: "Đúng vậy, chỉ cần anh thật lòng yêu em, có một tình cảm chân thành tha thiết, cái gì cũng không cần làm. Dĩ nhiên nếu trong lòng anh chỉ có em, những phụ nữ khác cũng sẽ biết khó mà lui."

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, cuối cùng vẫn là Lạc Anh mở miệng trước: "Này, có phải anh nên thả em xuống rồi không?"

Khóe môi Phạm Niệm Ngự cong lên, đặt cô xuống, ngay sau đó mình nhào qua, sau đó đem ghế ngồi nằm ngang, hiện ra cái giường nhỏ.

Lạc Anh đầu tiên là cả kinh trong lòng, mặt kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, dọa cô giật mình, quả nhiên lời nói của đàn ông là không tin được; Lạc Anh tức giận nhìn người đàn ông tuần mỵ yêu mỵ phía trên.

"Phạm Niệm Ngự, anh làm gì đấy? Nói chuyện với anh đấy." Lạc Anh bắt đầu đẩy Phạm Niệm Ngự, nhưng về điểm sức lực này của cô, còn không bằng giữ lại xoa bóp cho Phạm Niệm Ngự.

Con người Phạm Niệm Ngự vốn là thâm trầm bóng tối sầm lại, cô gái phía dưới không ngừng gây dựa thân thể, quả thực là thêm dầu vào lửa, bàn tay kiềm chế tay nhỏ bé quơ múa của Lạc Anh, đặt ở trên đầu cô.

"Lạc Anh, anh thế nào không giữ lời, không phải anh thả em xuống rồi sao?" Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, cổ họng chuyển động, giống như ngựa tốt thoát cương, kéo cũng không kéo được.

Lạc Anh vừa tức lại cúi, dứt khoát nghiêng mặt không để ý anh, cái cổ tuyết trắng lộ ra, có thể thấy rõ mấy cái gân cổ. Phàm Niệm Ngự nuốt nước miếng một cái, giọng nói trầm thấp khàn khàn.

"Lạc Anh, anh muốn." Thanh âm của Phàm Niệm Ngự có ản ản. Một đôi con ngươi hấp dẫn nhìn chăm chăm Lạc Anh.

Lạc Anh cắn môi môi, nói thật cô cũng thật khó chịu, thân thể giống như bị một đóm lửa vây quanh. Cảm thấy thân thể bị cái gì hút hết.

"Tiểu Niệm, chúng ta trở về có được hay không, bây giờ đang ở bên trong xe?" Lạc Anh đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhìn về mặt ản ản của Phàm Niệm Ngự nói, thanh âm dịu dàng có thể chảy ra nước. Nhưng mà toàn bộ đã nhỏ lên trái tim của anh.

đã che giấu

Xe biểu diễn ở ven đường, đêm đen nhánh, hai người trong xe suối ản.

*

Tình lại lần nữa đã là sáng sớm hôm sau, tin tức đưa tin cô và Kiệt Thụy đính hôn, Lạc Anh ngồi ở trên ghế sa lon, vẫn còn buồn bực, người nào tuyên bố đây? Hả không phải là Kiệt Thụy. Vậy sẽ là ai?

Lạc Anh nghĩ nhập thần, Phàm Niệm Ngự cũng đã mặc chỉnh tề, vừa cái đã nhìn thấy tin mới trên tivi, anh chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua liền chuyển dời tầm mắt đến cô gái trầm tư ngẩn ngơ trên ghế sa lon, nhìn một cái cũng biết cô đang suy nghĩ gì?

"Nghĩ gì thế?" Phàm Niệm Ngự ngồi ở bên người cô, vuốt đầu cô nói.

Lạc Anh liếc mắt nhìn Phàm Niệm Ngự, cuối cùng chau mày. Nhìn Phàm Niệm Ngự cuối cùng hỏi: "Anh nói xem, có phải đều là anh xếp đặt hay không, anh vốn biết hết. Đã có biện pháp giải quyết, làm sao anh để cho ba mẹ em không đến tìm em, còn giúp anh tiếp xúc đính hôn, mau thành thực khai ra, đúng hay không, khai sẽ nhẹ nhàng tha thứ." Lạc Anh nói qua liền muốn vung quả đấm nhỏ.

Bàn tay to của Phàm Niệm Ngự bao lấy quả đấm nhỏ của Lạc Anh đặt ở môi của mình hôn. Sau đó có loại cảm giác chịu đòn nhận tội.

"Đúng vậy, anh đã nói rõ với chú Lạc, nhưng mà anh cũng không lừa em, anh và em nói rồi, chỉ có em nghĩ không chu đáo, không thì anh không làm được, sự thật chứng minh, anh làm được, cho nên em nên ngoan ngoãn làm vợ Phàm Niệm Ngự." Phàm Niệm Ngự chợt bắt đầu đùa bỡn vô lại. Nhưng may mà hai người cuối cùng hòa hảo rồi.

Mất Lạc Anh trọn trắng, vậy là cái đạo lý gì, Lạc Anh rút tay nhỏ trở về, mặt quan sát nhìn Phàm Niệm Ngự, sau đó hỏi một câu.

"Còn liên lạc với phụ nữ sao?"

Phàm Niệm Ngự nghe Lạc Anh hỏi như vậy, khẽ động môi mỏng, nhàn nhạt cười cười, sau đó cầm tay cô đặt ở ngực mình.

"Không có, anh sẽ trả lời em."

Lạc Anh lại tròn mắt, tại sao lại thế, dứt khoát kéo tay mình lại, sau đó nói: "Đi ăn cơm đi, sau đó đi làm, em muốn đi giám đốc, trong khoảng thời gian này, em sẽ giám đốc anh, xem anh không có phụ nữ thật không."

Phàm Niệm Ngự chỉ cười cười nhàn nhạt, sau đó đi tới trước bàn ăn: "Được, bà xã đại nhân, Phàm Niệm Ngự anh danh một đời đã có thể ngã quy trong tay em, anh làm sao lại bắt phụ nữ khác đây?" Nói qua liền nhét vào một khối thịt bò.

Lạc Anh nhìn bóng lưng Phàm Niệm Ngự ăn cơm, môi anh đào cười cười, loại cảm giác này thật tốt, cô thật thích, về sau cũng sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Ngoại truyện 37 (Giám đốc, chuẩn từ giờ phút này)

Ăn điểm tâm xong, Lạc Anh cùng Phàm Niệm Ngự đi công ty của anh, dù sao công ty của mình thì mình không cần phải để ý đến, vì cô hạnh phúc, Lạc Anh phải cảnh giác làm việc.

Hai người tới cao ốc Phàm thị, cũng không phải hình thức một trước một sau, mà là vai kề vai, lần đầu Lạc Anh làm ra cử động rất ngại ngùng, đó chính là gạt gao quần cánh tay Phàm Niệm Ngự, bởi vì lúc bọn họ vừa tiến vào đã hấp dẫn đến ánh mắt của rất nhiều phụ nữ. Ánh mắt hâm mộ, ái mộ, ngưỡng mộ khiến trong lòng Lạc Anh vui vẻ. Lạc Anh khẽ nhắc con ngươi lên nhìn người đàn ông bên cạnh cao hơn mình một cái đầu, không khỏi tán thưởng.

Thật sự là đẹp trai! Trời ạ, thế nào đáng đáp rất yêu nghiệt mê hoặc, đều nói phụ nữ là yêu tinh, cô thấy người đàn ông này mới là yêu nghiệt, thế nhưng một chút vẻ mặt cũng không có, Lạc Anh càng thêm tức. Dọc theo đường đi khoảng cách không dài, hai người đi tới trước thang máy thì dừng lại.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn Lạc Anh, có người biết cô, có người không biết liền bắt đầu suy đoán lung tung. Một mảnh giọng thôn thức. Lạc Anh liếc Phàm Niệm Ngự, nhìn thấy mặt không vẻ gì. Xem ra đã thành thói quen rồi sao? Lúc này Lạc Anh nhớ tới một phương pháp xử lý rất ngây thơ nhưng tuyệt đối có tác dụng. Đầu nhỏ lóe sáng, sau đó nâng nụ cười duyên ngược đầu nhỏ nhìn Phàm Niệm Ngự.

Phàm Niệm Ngự cảm thấy bên cạnh quăng tới ánh mắt, Phàm Niệm Ngự khẽ nghiêng đầu, hạ con ngươi nhìn Lạc Anh, chau tuấn lông mày, thật tò mò cô muốn làm cái gì?

Lạc Anh lộ ra răng nhỏ trắng nõn, sau đó hiện ra một bộ mặt muôn màu, khuôn mặt nhỏ áp vào cánh tay Phàm Niệm Ngự, thanh âm mặc dù nhỏ nhưng đủ để cho mọi người cùng nghe, bởi vì từ khi bọn họ tiến đến tất cả mọi người đã trầm mặc rồi.

"Tiểu Niệm, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian đi đính hôn, chờ bụng phồng lên, mặc áo cưới thì sẽ khó coi, chẳng lẽ anh thật muốn để em dẫn bóng chạy." Lạc Anh nói xong cất giấu chút uất ức cùng làm nũng. Điều này cũng làm cho Phàm Niệm Ngự sửng sốt.

Phàm Niệm Ngự nhướn lông mày nhìn Lạc Anh, hình như là đáng vẽ thẹn thùng mắc cỡ, nhưng mà ở góc độ của Phàm Niệm Ngự thì vừa lúc thấy khoe miệng cô cười gian kế như ý. Phàm Niệm Ngự khẽ cong môi mỉm cười, sau đó ôm cô vào trong ngực khơi cảm của cô lên, không thêm để ý ánh mắt người ngoài, lần này đối lại là Lạc Anh có chút sững sốt, không biết anh muốn làm cái gì? Nhưng là độ cong khoe miệng anh nói cho cô biết khẳng định không phải là cái gì buồn cười, thế nào thấy gian gian. Thâm nói không tốt, nhưng đã làm thì làm đến cùng.

Phàm Niệm Ngự nhẹ nhàng gỡ tóc rơi bên má cho cô, nhẹ nhàng đặt ở sau tai, nói ra lời chân động.

"Ừ, tốt, bảo bối, tất cả nghe theo em, chẳng qua là anh rất lợi hại, thế nhưng lần đầu đã trúng rồi. Em nói phải không hả? Bảo bối." Phàm Niệm Ngự thể nhưng thừa nhận, hơn nữa còn phối hợp. Lạc Anh nghe thanh âm chung quanh rút ra hút vào, khuôn mặt Lạc Anh hết trắng rồi đỏ, đỏ lại trắng. Một đôi mắt đẹp cảm tức nhìn Phàm Niệm Ngự.

Phàm Niệm Ngự chỉ là một mặt đùa giỡn nhìn cô gái cảm tức nhìn mình, thật là rất được lòng anh. Thật đáng yêu, cô chừng chặc thông minh nhất, làm sao lại nghĩ đến biện pháp này.

Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự đùa giỡn, chính mình cũng không biết nói ra sao. Đây là giúp mình hay là đang tổn hại mình, giống như đều có, Lạc Anh cảm tức nhìn Phàm Niệm Ngự. Thật là gây ông đập lưng ông. Thang máy mở ra, Lạc Anh đi một mình. Bỏ lại Phàm Niệm Ngự một mình ở nơi đó. Bây giờ Lạc Anh đang tức giận.

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh chạy trời chết, khoe miệng khẽ giờ lên, con ngươi lạnh lùng tùy ý nhìn lướt qua, mọi người nên làm gì thì làm rồi. Phàm Niệm Ngự cũng bước vào thật nhanh. Phàm Niệm Ngự đi vào nhìn Lạc Anh đứng bên tức giận sau đó lập tức đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực mình, rồi nhìn cô tức giận.

"Bảo bối, thế nào? Anh đã làm sai điều gì?" Phàm Niệm Ngự một bộ siêu cấp đáng vẻ vô tội.

Lạc Anh nâng khuôn mặt tươi cười lên nhìn vẻ mặt không có liên quan của anh, mặt anh đúng là ma mị, mấp máy môi anh đào, muốn nói sai, cô thật không nói ra, không phải cô muốn hiệu quả này ư? Lạc Anh chỉ duy trì nhìn chăm chăm Phàm Niệm Ngự, nhìn khuôn mặt anh tuấn vô tội, đốm lửa trong ngực thật là tức giận không phát ra được, nuốt không xuống. Lạc Anh cảm giác mình cũng sắp hóa công tâm rồi, một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm mặt vừa lòng của Phàm Niệm Ngự.

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh khổ mà không nói được, giống như ngậm bồ hòn làm ngọt, quả thật giờ phút này Lạc Anh chỉ có thể cảm tức nhìn Phàm Niệm Ngự, lại cái gì cũng không làm được. Nhìn bộ dạng này của Lạc Anh, vừa đau lòng vừa vui vẻ, vui vẻ vì mấy ngày trước giày vò anh. Nhưng đau lòng nhìn khuôn mặt ngọt chết của cô, thật đúng là có chút không đành lòng, chỉ coi như là cảnh cáo, bằng không thật cho rằng anh khi dễ đây?

Lạc Anh cuối cùng dòi tâm mất đi được rồi, cô phải giảm hung dữ xuống, cô đi đến chỗ anh, trong lòng đang tính toán phải chinh anh thế nào, mới để cho mình không sợ mặt, cảm giác kiềm chế, hiện tại cũng sắp bị tức hỏa công tâm đến phun máu rồi.

Hai người đi vào phòng làm việc, Lạc Anh đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon, sau đó tùy ý ném giày cao gót, rất không thực nữ, Lạc Anh cũng không biết mình bị giận điên hay không, cho nên nghĩ ra biện pháp như thế, không phải anh nói lát nữa có hội nghị tạm thời ư? Hừ, hừ, đắc tội với Lạc Anh, kết quả đó chính là chết không có chỗ chôn.

Phàm Niệm Ngự nhướn mày, biết tức giận trong lòng nha đầu này còn chưa có tiêu trừ, có điều cô muốn làm cái gì à? Nhưng mà anh ngược lại rất là mong đợi, thế nhưng không để ý hình tượng như vậy. Phàm Niệm Ngự vứt bỏ áo khoác của mình, mặc áo sơ mi màu trắng ngồi trên ghế ở phòng làm việc của mình, quan sát Lạc Anh. Giờ phút này cô cho anh nhìn mông. Thịnh thoảng còn giãy dụa. Hiện tại Lạc Anh đang nằm trên ghế sa lon bằng giường lớn, xem tạp chí, hiếm khi hừ nhàn thế. Ở phòng làm việc của Phàm tổng, làm chuyện nhẹ nhàng như vậy, cô suy nghĩ cũng rất vui mừng rồi, cho nên nhân lúc mình vui, căn bản là bỏ quên ánh mắt cực nóng phía sau, chăm chú nhìn chăm chăm cái mông cô.

Phàm Niệm Ngự để cây viết trong tay xuống nhìn cái mông Lạc Anh màu đỏ, một đôi chân nhỏ trắng ngần, đùi trắng nõn, thịnh thoảng đung đưa. Đôi mắt Phàm Niệm Ngự trở nên tối tăm, cổ họng khít khao. Không biết cô đang quyến rũ anh trắng trợn sao? Canh chừng cái mông cô, đột nhiên ảo tưởng từ phía sau tiến vào cô sẽ có khoái cảm gì, nghĩ thôi mà phần thân của mình đã cứng rắn ba phần. Thật không biết nha đầu này rốt cuộc đầu độc anh cái gì, chỉ là cử động bình thường cũng làm cho anh lửa dục khó nhịn. Thật muốn nhào tới cô, nghĩ thì anh cũng đi làm.

Lạc Anh vừa uống nước trái cây trong ly vừa xem manga, trước kia đều xem sơ qua với bạn học, không nghĩ tới vẫn còn rất đẹp mắt? Chấn ở trên bàn trà, nhưng thói quen cũng đã đạt tới chiều dài một mét.

Phạm Niệm Ngự nhìn tất cả trước mắt, hơi sững sờ, cô lúc nào thì làm, hay quá chuyên chú không chú ý tới mình. Lạc Anh đang nhìn, cảm giác ánh sáng tối hơn rất nhiều, từ từ phát hiện sau lưng đã có tầm mắt nóng rực, cảm giác mộng mình muốn phát hỏa, thậm chí nói không tốt, vừa mới lật người đã bị người đàn ông đè, Lạc Anh nhìn đôi mắt tất cả đều là **, nuốt nước miếng một cái nói.

"Tiểu Niệm, anh, anh, anh đừng loạn tưởng, này, đây chính là, phòng làm việc, phòng làm việc." Lạc Anh có chút kinh hoàng nhìn Phạm Niệm Ngự, không phải anh làm việc rất nghiêm túc à? Sao đột nhiên đi tới, một đồng dấu chấm hỏi ở đảo quanh trong đầu?

Phạm Niệm Ngự nhìn theo cổ Lạc Anh nhìn lại, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực phập phồng, đôi con ngươi càng mờ hơn.

"Tiểu Niệm, sao anh đi tới, không phải anh làm việc à?" Lạc Anh duy trì tỉnh táo, bởi vì cô kết luận lát nữa có hội nghị, anh không thể làm cô, cho nên Lạc Anh giống như không có sợ.

Phạm Niệm Ngự làm sao không nhìn thấu suy nghĩ của cô, khóe môi cười xấu xa.

"Em để cái mộng nhỏ hướng về phía tầm mắt của anh, muốn anh làm sao an tâm làm việc được, hả?" Nói xong xấu xa nắm cái mộng cô.

Khuôn mặt Lạc Anh lập tức đỏ, mình dùng cái mộng hướng về phía anh, là chính bản thân anh không chuyên tâm, suy nghĩ lung tung. Lạc Anh lờm, thế nào cũng đến trên người cô, lúc này cửa bị đẩy ra rồi.

Ken kết

Quản lý đẩy cửa vào nhìn một màn trước mắt, có chút sững sờ, mấy người quản lý cao cấp phía sau cửa nhìn người đứng yên không vào được, định đẩy anh ta đi vào, sau đó mấy người cũng đi vào theo. Trong nháy mắt ba đôi mắt chớp chớp. Lạc Anh lập tức liếc mắt qua, mẹ nó, thật là mất hết cả mặt mũi rồi. Lạc Anh đỏ mặt.

Con người Phạm Niệm Ngự cũng không hạ xuống, chỉ nhìn Lạc Anh đã hận không thể chui vào kẽ đất, mặt u ám, lười biếng nhắc con người lên lạnh lùng quét ba người, thanh âm lạnh lẽo truyền đến.

"Cút"

Mấy người bị sợ đến chân cũng mềm nhũn, ai biết tới không phải lúc như vậy, vội vàng nói: "Phạm tổng, không, không, ngại quá, chúng tôi, đi ra ngoài, quấy rầy. Quấy rầy" Mấy người đều khom mình lui về phía sau một bước, biết rõ đóng cửa.

Lạc Anh nghe thanh âm cửa bị đóng thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn về mặt đùa giỡn của Phạm Niệm Ngự, sau đó gương cầm lên.

"Như thế nào?"

Khóe miệng Phạm Niệm Ngự cười xấu xa, ôm lấy cô, sau đó trông mắt nhìn Lạc Anh có chút ngẩn người, thanh âm mỉa mai hoặc nói.

"Chơi em."

Phạm Niệm Ngự nói không chút nào che giấu khiến Lạc Anh đỏ bừng cả mặt, ở trong lòng anh phản kháng.

"Anh làm gì đấy? Không phải anh muốn đi họp sao? Thả em xuống." Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, mặt xấu hổ nói, đàn ông này thể nào như ngựa được chuyển thế, tính trùng lên óc, hay là bất cứ lúc nào cũng sẽ động dục.

Phạm Niệm Ngự ôm cô vào phòng nghỉ ngơi, sau đó nói: "Nói rồi, chơi em. Từ phía sau cái mộng nhỏ."

Cửa phòng nghỉ ngơi đóng lại, Phạm Niệm Ngự làm được, từ phía sau cái mộng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Ngoại truyện 14

Sau khi Lạc Anh từ phòng nghỉ ngơi của Phạm Niệm Ngự ra ngoài, gương mặt tức giận, cũng không biết là đỏ bừng hay tức đến đỏ bừng, nhìn qua muốn cho người ta cắn một cái. Lạc Anh mặc chỉnh tề ra ngoài, Phạm Niệm Ngự đã họp xong rồi, bộ dạng áo mũ chỉnh tề, khác với hành động cầm thú vừa rồi của anh. Vừa nghĩ tới mới vừa rồi bị anh hành hạ sắp chết cô liền tức giận không thôi, một đôi mắt đẹp gắt gao trừng hướng Phạm Niệm Ngự

đang xử lý công chuyện.

Phạm Niệm Ngự cảm thấy ánh mắt thù hận, môi mỏng khẽ nâng lên, sau đó để công việc trong tay xuống, nhìn mặt Lạc Anh đỏ hồng ngượng ngừng cộng thêm xấu hổ có vẻ đỏ hơn. Lạc Anh nhìn ánh mắt Phạm Niệm Ngự đùa giỡn, cắn răng, thắt lưng đau chết rồi.

Lạc Anh xoa hông của mình sau đó chậm chậm đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, hông của cô quả thực là đau chết. Lạc Anh ngồi ở trên ghế sa lon, đôi môi bị gầy vò qua hồng hồng, này thật gọi là không trang điểm mà đỏ thắm. Cái miệng nhỏ nhắn vô cùng bất mãn, thỉnh thoảng còn mắng gì đó?

Phạm Niệm Ngự thấy Lạc Anh dời đến ghế sa lon mặt oán phụ, tâm tình thật tốt, nghĩ tới cô ở dưới thân mình kêu kêu mỵ cầu xin tha thứ, mang theo ghen ngào nức nở, nhưng cô không biết, cô càng như vậy sẽ càng kích thích thú tính cùng dục vọng chinh phục của đàn ông. Chỉ là hiện tại cô giống như là cô vợ nhỏ tức giận khiến anh thật là vui tai vui mắt. Một bộ bị tức còn nói không ra cảm giác.

Lạc Anh khẽ nâng con ngươi liếc thấy mặt Phạm Niệm Ngự có nụ cười chiến tanh cùng đùa giỡn, Lạc Anh biết giờ phút này mình khô hải cỡ nào, thật là khổ mà không nói được. Lúc này Lạc Anh coi như thông minh, lấy trước kia người đàn ông này quả thật liền ăn tươi nuốt sống. Vẫn nên trầm mặc, bằng không một hồi lại muốn mang đỉnh đầu đánh tới hướng chân mình. Lạc Anh tức mà chỉ có thể lườm anh một cái. Sau đó tay vẫn vuốt ve phần eo của mình. Thiệt là, eo thon nhỏ thế nhưng chịu tội.

Phạm Niệm Ngự hoàn toàn bỏ rơi ánh mắt hung ác của cô, ngược lại cảm thấy càng thú vị, cô gái nhỏ này ở bên mình tâm tình không khỏi khá hơn, có phải nên cho cô một hôn lễ rồi hay không? Bởi vì vợ Phạm Niệm Ngự anh đã sớm vào ấn định vào hai mươi năm trước rồi. Trừ Lạc Anh thì những phụ nữ khác ngay cả cơ hội cũng không có nổi.

"Lạc Anh, thấy vẻ mặt tức như oán phụ của em sẽ ảnh hưởng công việc của anh." Phạm Niệm Ngự nhướn mày nhìn Lạc Anh, nhìn bộ dáng không nhịn được run lấy bầy của cô.

Lần này Lạc Anh thật là không ngồi yên, cho là lùi một bước biển rộng trời xanh, không nghĩ tới anh còn hếch mũi lên mặt, cười lên trên đầu cô tiểu tiện, điều này làm cho cô nhịn không nổi, không phải cổ nhân nói người không thể thì không cần sao? Lạc Anh lập tức đứng lên, mặt người đàn bà chanh chua, đi tới giữa phòng, tay vẫn còn xoa eo mình, một cái tay khác chỉ vào Phạm Niệm Ngự, tư thế người đàn bà chanh chua.

Phạm Niệm Ngự nhướn tuấn lông mày nhìn cô gái tức giận, khuôn mặt nhỏ cũng bị tức giận làm cho biến hình, duỗi ngón tay ra không có hình tượng chỉ mình, cái bộ dáng này, thật đúng là bộ dạng oán phụ. Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh chờ cô chuẩn bị nói gì? Có điều nói gì anh cũng sẽ không để ý, bởi vì cổ ý?

Lạc Anh chỉ vào Phạm Niệm Ngự, rốt cuộc núi lửa nhỏ bạo phát, thanh âm thanh thúy vang dội có thể xuyên thấu cả cao ốc.

"Phạm Niệm Ngự, anh đừng được voi đòi tiên, em cho anh biết, đừng cho rằng em lùi một bước anh liền lấn một bước, cẩn thận đào bẫy để anh rơi vào bên trong. Còn nữa, em nơi nào là oán phụ hả, gây nhiều anh làm việc ư, dù là quấy rầy, đó cũng tự anh tìm lấy, em chẳng có quan hệ mấy phần tiên, dù có quan hệ mấy phần tiên cũng không có quan hệ gì. Nếu không phải là anh tính trùng lên óc, ngựa đực chuyển thế, làm sao sẽ quấy rầy anh, anh sợ người ta quấy rầy vậy thì đem đồ dưới giường quần anh cho vào chảo dầu nổ trăm năm bắt diệt."

Lạc Anh một hơi nói ra một đồng lớn, một chút ưu nhã cũng không có, một câu nói cuối cùng, chính cô cũng không biết làm sao sẽ từ trong miệng Lạc Anh cô nói ra ngoài, nhưng nhờ một bãi nước miếng chính là đỉnh, không hối hận. Bên ngoài nghe rõ ràng. Một hồi thanh âm hút không khí, không cần suy nghĩ? Biết, phía ngoài định cách thời gian, tất cả hình ảnh cũng ngưng, ngay cả hô hấp cũng giống nhau, bởi vì bọn họ cũng thật tò mò tổng giám đốc nổi tính sói sẽ là bộ dáng gì. Sẽ là nét mặt gì.

Sắc mặt của Phạm Niệm Ngự chẳng những không có biến sắc, ngược lại càng ngày càng vui vẻ, điều này làm cho Lạc Anh rối rắm, không phải là anh bị mình mắng ngu rồi chứ, Lạc Anh từ từ thu ngón tay của mình về, nhìn Phạm Niệm Ngự từ trên xuống dưới, mặt cười đùa giỡn, giống như vừa nãy không phải nói anh, Lạc Anh mở trừng hai mắt, từ từ thở hỗn hển, gương mặt kinh ngạc. Sau đó cảnh giác nhìn Phạm Niệm Ngự, lắp ba lắp bắp nói ra một câu.

"Này, anh, anh, làm, làm gì, làm gì không nói lời nào. Đầu, đầu bị lừa đá, hay bị cửa kẹp rồi. Cho, cho chút tiếng động."

Lạc Anh nói xong không quên quan sát nét mặt Phạm Niệm Ngự, ngay cả lông mi cũng không dám nháy, chỉ sợ bỏ qua một chút về mặt anh. Anh như vậy làm cho trong lòng cô khiếp đảm. Hồi lâu, trên mặt Phạm Niệm Ngự vẫn có nụ cười như cũ, làm cho người ta đoán không ra anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cũng không biết anh tức giận hay không. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, đàn ông như vậy bàn tay mình không chế được rồi sao?

Đột nhiên.

"Bị hai trái trên bộ ngực em kẹp rồi." Hồi lâu Phạm Niệm Ngự mới nói ra lời làm cho người ta ngã xuống đất, ngoài cửa quả thực là trợn to hai mắt, Lạc Anh cảm giác mình sắp phun máu rồi.

Lạc Anh tức không chịu được, nhìn Phạm Niệm Ngự mặt mập mờ, khuôn mặt nhỏ đỏ lên. Đúng vậy, hình như là bị cái đó của cô kẹp rồi, giọng Lạc Anh run rẩy tức giận hô: "Phạm Niệm Ngự, anh hạ lưu, anh hèn hạ." Giờ phút này Lạc Anh cũng đã không tìm được từ để hình dung gương mặt tuấn tú cùng ánh mắt ái muội cần ăn đòn của Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt Lạc Anh đỏ bừng, khóe môi cong lên xấu xa, sau đó thanh âm không lạnh không nhạt mà nói bốn chữ, có điều bốn chữ không kém điểm khiến Lạc Anh tiến lên cấu véo khuôn mặt yêu nghiệt kia, hiện tại nói cần ăn bao nhiêu đòn là phải ăn bấy nhiêu đòn.

"Anh còn vô sỉ"

Ngoài cửa, lại là một mảnh hít khí, tổng giám đốc nhà họ lúc nào thì vô lại như vậy rồi, thật là trăm năm khó gặp.

Lạc Anh biểu hiện ngây ngô, người đàn ông này lúc nào thì không biết xấu hổ như vậy, lúc nào thì chết da đỏ thừa mặt bắt đầu trở tài vô lại, Lạc Anh nhìn về mặt Phàm Niệm Ngự há hê, khóe miệng không nhìn được co quắp, trong lúc nhất thời cô thật không biết nói gì, co quắp mấy cái cũng không nói ra khỏi miệng, bởi vì không biết nói gì rồi, bởi vì cô nói gì anh cũng có thể chuyển bại thành thắng. Lạc Anh chỉ có thể tức giận nhìn Phàm Niệm Ngự không sao cả trên ghế xoay, thế mới biết dụng ý của anh, chính là muốn cho mình khó chịu.

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh tức không ra bộ dạng, quả thực là vô cùng dễ thương, Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh đỏ bừng mặt, vừa nghĩ trêu chọc cô nhưng nếu cô học máu bò mình thì không hay.

Lạc Anh nhìn ánh mắt Phàm Niệm Ngự chuyển một cái, sau đó thân thể lắc lư mấy cái rồi nhắm hai mắt lại, rất tự nhiên gục ở trong ghế sofa. Phàm Niệm Ngự vừa nhìn, con người căng thẳng, trái tim cũng co quắp ở cùng một chỗ. Lập tức đứng lên dời sang, có chút kinh hoàng nhìn Lạc Anh té xỉu ở trên sofa. Phàm Niệm Ngự sai bước đi tới.

"Lạc Anh, Lạc Anh, em làm sao vậy, tỉnh, đừng dọa anh, Lạc Anh"

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, gương mặt áy náy, sớm biết cũng không trêu chọc cô.

"Lạc Anh, em tỉnh lại đi, Lạc Anh, anh đùa em thôi, Lạc Anh, lần sau anh sẽ không nổi giận với em, Lạc Anh, em tỉnh đi, Lạc Anh"

Lạc Anh nhắm mắt lại, để xem em thu thập anh thế nào, dễ thế liền tha thứ cho anh, quả thực là nói giỡn, lần này phải để cho anh có thêm kiến thức, xem sau này anh có còn trêu chọc nữa không, cái gọi là ma cao một trượng đao cao mười thước. Em đây cố tình cao hơn anh một thước.

Phàm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh không có dấu hiệu tỉnh, gương mặt tuần tú đã sớm không có thần thái vui vẻ đùa giỡn vừa rồi, mà là cực kỳ nóng nảy, còn cất giấu nhẹ nhàng áy náy. Phàm Niệm Ngự ôm lấy Lạc Anh sai bước đi ra phòng làm việc.

Thời điểm Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đi ra phòng làm việc thì nhìn thấy tất cả mọi người duy trì tư thế nhất định, nếu người không biết còn tưởng rằng thời gian ngừng lại? Nhìn thấy Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh ra ngoài, thời gian một giây tất cả mọi người ai bận việc này, giống như không xảy ra chuyện gì, thật bị người dùng lại.

Con người Phàm Niệm Ngự lo lắng đảo qua lại, thanh âm nóng nảy hơi chút lạnh lùng nói: "Làm xong công việc thuộc bốn phần của mình, Phàm thị không dư tiền nuôi một đám nhiều chuyện." Nói xong cũng ôm Lạc Anh đi vào trong thang máy dành riêng. Chờ Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đi, các nhân viên đều xúm lại. Rốt cuộc là ai thắng? Kế tiếp công bố.

Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh lên xe thật nhanh, Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh, nhìn Lạc Anh cũng không có dáng vẻ tỉnh lại, thật là nóng lòng như lửa, con người lạnh lùng có tính cách quát mình tài xế nhiều năm, thanh âm càng lạnh lùng.

"Nhanh lên một chút, 2 phút không tới bệnh viện thì sau này ông cũng không cần tới."

Tài xế là bị sợ đến, cũng không quản đèn đỏ đèn xanh, một đường phi nhanh, chứng minh xem Phàm thị, quản anh khi gió, công việc lương cao của mình cũng không thể mất, một phần tiền lương công việc đủ hơn mấy tháng việc nhà. Hiện tại nhà ông ta cũng coi như là giàu có rồi. Liều mạng muốn giữ, tăng nhanh chân ga.

Lạc Anh nằm ở trong ngực Phàm Niệm Ngự, nghe anh cảnh cáo cực kỳ nguy hiểm, xem ra bây giờ không thể tỉnh lại, cô có thể rõ ràng cảm giác xe chạy siêu tốc, nếu như hiện tại mình tỉnh lại khẳng định là một con đường chết, mặc kệ, tới bệnh viện trước rồi nói, bệnh viện thế nào cũng có người mình biết, không cần suy nghĩ nhất định là bệnh viện nhà họ Phàm. Nghĩ tới chính mình cũng ra đời ở đó.

Quả nhiên hai phút, một chiếc Lincoln phách lối dừng ở cửa bệnh viện. Đưa tới không ít tầm mắt, nhưng vừa nhìn bảng số xe mọi người lập tức chính là nên làm gì thì làm cái đó, cái gì cũng không còn làm, thế nhưng cũng làm cho xong chuyện. Lần này có phải bị bệnh hay không. Đó là bởi vì Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh, khuôn mặt thô bạo như Diêm Vương làm người lần xa.

Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh chạy thẳng tới phòng viện trưởng, đá văng cửa phòng làm việc của viện trưởng.

Viện trưởng đang cùng bệnh nhân nghiên cứu bệnh tình. Một tiếng vang thật lớn chấn động hai người. Mắt viện trưởng cũng bị hù rớt, cắm ở trên mũi, một đôi mắt mở thật to nhìn gương mặt lo lắng của Phàm Niệm Ngự, viện trưởng cũng biết xong rồi, nguy hiểm tới. Người bệnh nhân kia quả thật bị sợ ngây người, ngồi ở xe lăn, mắt mở to, hoàn toàn bị khí thế cường đại của Phàm Niệm Ngự dọa sợ, ngay cả Lạc Anh trong ngực anh cũng không nhìn được đồ mồ hôi. Có phải có chút cá giận, nếu không mình dứt khoát liên tỉnh.

Gương mặt Phàm Niệm Ngự lạnh lùng nhìn viện trưởng già, thanh âm giống như Satan tới từ địa ngục.

"Nhanh xem xem cô ấy thế nào." Phàm Niệm Ngự nhìn lướt qua người đàn ông bên cạnh, trên đùi còn quần thạch cao thật dày, dường như đang thảo luận chuyện sau này có thể đi được hay không, cửa đã bị Phàm Niệm Ngự đập ra.

"Cút" Con người lạnh nhạt của Phàm Niệm Ngự quát người đàn ông.

Người đàn ông kia bị dọa sợ, mặt mũi trắng bệch, vội vàng đứng lên, hô to một tiếng liền lao ra làm phòng làm việc.

"A, ma quỷ"

Một con, hai con, ba con, bốn con, năm con, sáu con quạ bay qua nóc phòng làm việc.

Viện trưởng già đeo mắt kính nhìn phòng không có một bóng người, miệng há thật to, sau đó rất thần kỳ nói một câu.

"Thiếu gia, người vừa rồi sợ cả đời cũng không đứng lên, cậu vừa quát cái, làm sao lại chạy, có phải mới vừa rồi chạy đi hay không, tôi không có hoa mắt chứ."

Lạc Anh trong ngực Phạm Niệm Ngự cũng không nhìn được co quắp khóc mắt. Cả đời không đứng nổi? Bị người đàn ông này hù dọa chạy? Trời, đây là thế đạo gì.

Phạm Niệm Ngự thì thế nào? Trực tiếp ôm Lạc Anh đặt vào, sau đó kéo qua viện trưởng già chỉ vào Lạc Anh nói.

"Xem xem cô ấy thế nào?"

Viện trưởng già vừa nhìn, đây không phải là Lạc tiểu thư sao? Cũng không dám sơ sót liền đi lên, viện trưởng già liền cúi đầu kiểm tra một phen, thời điểm ông ta buồn bực, Lạc Anh mở mắt, mở tròng hai mắt hướng Phạm Niệm Ngự, sau đó hé cái miệng nhỏ, dùng khẩu hình là: tôi già bộ, chỉ lừa Phạm Niệm Ngự.

Viện trưởng già chớp chớp mắt, sau đó gật đầu một cái, xoay thân thể lại nhìn Phạm Niệm Ngự nói: "Thiếu gia, cậu đi ra ngoài trước, đi chỗ chủ nhiệm Trương lấy ông nghe bệnh tới, tôi muốn nghe mạch đập của Lạc tiểu thư."

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, sau đó xoay người sai bước rời phòng làm việc. Viện trưởng già nghe bước chân đi xa, vội vàng kêu Lạc Anh.

"Lạc tiểu thư, thiếu gia đi rồi, cô mở mắt ra đi." Viện trưởng già nhìn Lạc Anh nói. Quả nhiên Lạc Anh lập tức ngồi dậy. Sau đó nhìn cửa thờ phào nhẹ nhõm rồi cầm tay Viện trưởng già, gương mặt đáng thương.

"Viện trưởng, ông nhưng ngàn vạn đừng nói cho Tiểu Niệm biết tôi già bộ, còn nhất định phải giúp tôi, nói tôi nhất thời tức giận quá mới có thể đột nhiên té xỉu, được chứ?"

Mặt Viện trưởng già khổ sở nhìn Lạc Anh, hai bên đều không thể đắc tội nổi, nhìn đáng về tội nghiệp của Lạc Anh, cuối cùng thờ dài một tiếng.

"Được rồi, tôi sẽ giúp cô."

Lần này Lạc Anh vừa nghe lập tức cười, nghe bước chân chững chạc truyền đến thì lập tức mở tròng hai mắt, cuối cùng nằm xuống. Viện trưởng già cũng chỉ có đáng về trầm tư. Phạm Niệm Ngự đi tới đem ông nghe bệnh cho Viện trưởng già.

Viện trưởng già nhận lấy sau đó hướng trên ngực Lạc Anh, về mặt nghiêm túc lắng nghe, thật ra thì ông đang suy tư xem lát nữa nói thế nào. Viện trưởng già nghe một phút sau đó để ông nghe bệnh xuống, gương mặt tự nhiên, nhìn Phạm Niệm Ngự với bộ dáng khản trương.

"Thiếu gia, Lạc tiểu thư không có việc gì, chính là nhất thời nóng vội, cộng thêm trong lòng ức phần quá độ nên mới có thể đột nhiên té xỉu, chỉ cần nghỉ ngơi là tốt." Viện trưởng già lấy ông nghe bệnh xuống thậm chí không dám nhìn Phạm Niệm Ngự.

Nghe nói thế, lúc này Phạm Niệm Ngự mới thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đi tới bên người Lạc Anh ngồi xuống, nắm tay nhỏ bé của Lạc Anh, gương mặt áy náy cùng đau lòng. Viện trưởng già nhìn về mặt Phạm Niệm Ngự khó có khi như cha anh, đã gần như Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần năm đó. Viện trưởng già hé miệng cười cười. Xem ra thiếu gia cũng có khắc tính. Sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc.

Phạm Niệm Ngự nắm tay Lạc Anh kế tiếp nhỏ giọng nói: "Lạc Anh, bảo bối, anh sai rồi, em tỉnh lại đi, sau này anh sẽ không cố ý chọc giận em nữa. Tỉnh đi."

Lạc Anh nghe Phạm Niệm Ngự nói trong lòng ngọt ngào, nhưng bây giờ chưa đến lúc tỉnh lại, đợi lát nữa đã. Lạc Anh tính toán như ý ở trong lòng. Tay Lạc Anh vẫn cứ bị Phạm Niệm Ngự nắm trong bàn tay, giống như là sẽ biến mất, điều này làm cho Lạc Anh rất thỏa mãn, nhưng vì dấy dỗ anh một lần, hãy để cho anh áy náy lo lắng nhiều nhiều.

Viện trưởng ngồi ở phòng làm việc của Chủ nhiệm Trương, hai người bắt đầu nghiên cứu hai chân người bệnh nhân vừa rồi, sau đó xem cuộn phim, quả thật chính là một kỳ tích, Chủ nhiệm Trương nhìn Viện trưởng già, bộ dáng giật mình đó như thấy quỷ sống.

Chủ nhiệm Trương đẩy mắt kính nhìn cuộn phim sau nhìn người đàn ông đứng trước mắt, cuối cùng mới đưa tầm mắt chuyển dời đến trên người Viện trưởng già, mở miệng hỏi.

"Viện trưởng, ông dùng biện pháp gì, quá thần kỳ."

Viện trưởng già cũng cười nhạt, nhìn người đàn ông trước mắt có thể đi lại tự nhiên, khỏe miệng co giật: "Đây là thiếu gia nhà chúng ta chữa xong. Tôi không có khả năng lớn như vậy."

Chủ nhiệm Trương càng thêm có chút kinh ngạc, nhìn Viện trưởng già, "Thiếu gia nhà chúng ta, chữa thế nào vậy?"

Viện trưởng già liền đem chuyện vừa mới xảy ra lặp lại một lần nữa, hoàn toàn quên mất đóng cửa, đúng lúc Phạm Niệm Ngự đi ra ngoài mua đồ ăn

thấy, gương mặt Phạm Niệm Ngự u ám, nắm chặt đồ ăn trong tay, cuối cùng liếc người đàn ông mắt vừa rồi bị mình dọa, sau đó kiêu ngạo cong khóe miệng, không nghĩ tới bác sỹ không chữa khỏi mình đây chữa lành. Đột nhiên nghĩ đến cô gái đang giả bộ bệnh kia, sai bước rồi đi. Đi tới phòng làm việc.

Thật ra thì thời điểm Phạm Niệm Ngự đi ra, cô ngồi dậy, lát nữa chờ anh trở về mình sẽ giả bộ tỉnh, thật tốt quá, không có sơ hở. Đang suy nghĩ, mặt Phạm Niệm Ngự không lộ vẻ gì đi tới. Lạc Anh vội vàng giả bộ có chút yếu ớt, làm bộ tức giận không để ý tới Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh vẫn còn giả bộ, lông mày tuấn tú nhướng lên, yêu diễn trò như vậy, vì có gì anh không phát hiện cô còn có tế bào này, diễn trò đúng không, vậy thì bởi em diễn, cuối cùng khóe miệng khẽ gợn lên, sau đó bộ dạng quan tâm áy náy vội vàng tiến lên.

"Lạc Anh, em đã tỉnh, có thoải mái hay không, anh nghe viện trưởng nói rồi, anh sai rồi, sau này sẽ không." Phạm Niệm Ngự lập tức đi tới bên người Lạc Anh cầm tay Lạc Anh sau đó che trên mặt thật đúng là biểu tình phong phú.

Lạc Anh kéo tay nhỏ bé của mình ra, phát hiện căn bản không rút về được, bản thân dứt khoát đừng quá làm kiêu, bất động, khuôn mặt nhỏ vẫn như cũ không nhìn Phạm Niệm Ngự. Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, cánh môi cong lên xấu xa, sau đó ôm chặt cô, đè đầu cô lên hôn lên, ngôn ngữ khẳng định không dùng được, lại nói anh cũng sẽ không nói, hay là dùng hành động thực tế đơn giản nhất để chứng minh một chút.

Lạc Anh mở to hai mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, Phạm Niệm Ngự cạy cái miệng nhỏ của cô ra, bắt cái lưỡi cô làm tù binh, muốn mời cái lưỡi cô bay múa một chỗ cùng anh, mới bắt đầu Lạc Anh có chút chống cự, nhưng qua một lúc, mình đã hoàn toàn bị lạc vào nụ hôn, thậm chí còn hữu ý vô ý đáp lại anh.

Phạm Niệm Ngự nửa mở mắt nhìn mặt Lạc Anh ửng hồng, trong mắt tán qua sáng loáng. Cuối cùng từ từ buông Lạc Anh ra, cái trán áp lên trên trán cô, trong miệng nhả nhật mùi thuốc lá nói.

"Lạc Anh, tha thứ cho anh, lần sau anh sẽ không cố ý chọc giận em."

Gương mặt Lạc Anh đỏ, thật ra thì vừa rồi cũng đã trả lời anh, nhìn gương mặt tuấn tú dịu dàng như nước trước mắt, không tự chủ gật đầu. Phạm Niệm Ngự thấy cô gật đầu, khóe môi cong lên, rồi rời trán cô, chuyển tới sau lưng cầm bát thuốc bắc lên, mùi vị siêu cấp nặng. Từ nhỏ Lạc Anh chỉ sợ thuốc bắc.

Lạc Anh nhìn mùi thuốc nồng nặc bay đến từ trong tay Phạm Niệm Ngự, nó làm cô khó chịu, vội vàng che cái mũi của mình, mặt ghét bỏ mà hỏi.

"Tiểu Niệm, đây là cái gì?"

Mặt Phạm Niệm Ngự đầy vẻ quan tâm, sau đó ôm cô, để cho cô nhìn thứ trong tay, chất lỏng màu đen, tản ra mùi thuốc bắc nồng nặc. Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, khóe miệng cười càng làm cô không kiên sợ rồi. Thanh âm càng dịu dàng.

"Đây là thuốc bắc, viện trưởng nói em tức giận, cho nên phải uống cái này bồi bổ, ngoan, uống đi." Nói qua liền đưa đến bên môi Lạc Anh, mặt Lạc Anh trắng xám. Viện trưởng già kia giờ trở quý gì, lúc nào thì cô nói uống thuốc bắc hà. Mặt Lạc Anh khổ sở nhìn Phạm Niệm Ngự, sau đó giả bộ nũng nịu, tựa vào trong ngực Phạm Niệm Ngự, dịu dàng nói.

"Tiểu Niệm, không phải em không có việc gì ư? Em sẽ không uống."

Phạm Niệm Ngự nhìn cô lệ thuộc vào, nhướng mày lông mày, sau đó cự tuyệt nói: "Vây cũng không được, viện trưởng nói nhất định phải uống, nếu như không uống..., vậy sẽ phải tiêm, em tự lựa chọn."

Lạc Anh hồng mắt, viện trưởng này giờ trở quý gì thế, biết rõ từ nhỏ mình sợ tiêm và uống thuốc, sao còn làm như vậy? Lạc Anh nâng khuôn mặt tội nghiệp nhìn Phạm Niệm Ngự, dứt khoát làm vô lại.

"Em không uống, nếu không phải là anh thì sao em sẽ té xỉu, cho nên em không uống, kiên quyết không uống, cái nào cũng không chọn." Lạc Anh cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là đẩy tới trên người Phạm Niệm Ngự, cho là để cho anh áy náy chết, nhưng cô nghĩ làm rồi.

Sắc mặt Phạm Niệm Ngự lập tức thay đổi: "Không được, không uống cũng phải uống, có bệnh đương nhiên là phải uống thuốc, uống." Vừa nói vừa đem vật cầm trong tay đẩy vào mấy phần.

Lạc Anh nhìn sắc mặt Phạm Niệm Ngự, thầm nói không tốt, không thể thực hiện được? Làm thế nào? Cứng rắn không được, vẫn nên dùng mềm. Cái miệng Lạc Anh uất ức dẫu lên.

"Tiểu Niệm, người ta không muốn uống..., thật là đáng, không cần có được hay không." Đây là tình huống gì, còn xoay người thế nào, bây giờ Lạc Anh tựa như một tiểu tức phụ mới cưới nằm ở trong ngực Phạm Niệm Ngự làm nũng.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, cánh môi khẽ cong, đây mới là hiệu quả anh muốn? Tiểu nha đầu, lông còn chưa mọc đủ đâu? Muốn tính toán với anh ư? Miến.

Phạm Niệm Ngự khoi cằm Lạc Anh, gương mặt tuấn tú đẹp trai đến mức người người ghen tỵ, khóe môi anh cười mỉa hoặc, Lạc Anh nhìn cũng không còn sức chống cự, hăm sâu vào trong con người thâm tình của anh.

Cánh môi Phạm Niệm Ngự khẽ hôn lên cánh môi Lạc Anh, Phạm Niệm Ngự theo cổ Lạc Anh một đường xuống phía dưới, hôn đến bên tai cô, thời

điểm Lạc Anh đang quên mình, Phạm Niệm Ngự nói một câu ở bên tai cô.

"Lạc Anh, lần sau đừng giả bộ ngã bất tỉnh, bằng không anh thật sự sẽ cho em tiêm và uống thuốc."

Lạc Anh nghe xong những lời này, lập tức tỉnh táo lại, lập tức đẩy Phạm Niệm Ngự ra, nhìn mặt anh đùa giỡn, lúc này Lạc Anh mới chợt hiểu ra, hóa ra anh biết rồi, cố ý lấy thuốc cho mình uống, mà đây là bệnh viện Phạm thị, viện trưởng làm sao có thể giúp mình. Lạc Anh tức giận nhìn Phạm Niệm Ngự tươi cười. Trong lòng tức giận, tại sao lại bị anh đùa bỡn.

"Tốt lắm, Phạm Niệm Ngự, anh biết, còn trêu chọc em. Anh, anh" Lạc Anh chỉ vào Phạm Niệm Ngự, thế nhưng nghèo từ, không biết nói gì? Người đàn ông này thật là cực kỳ phúc hắc.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, sau đó bất đắc dĩ ôm cô vào trong ngực, Lạc Anh dĩ nhiên sẽ không theo, bị tổ giác rồi, để cho cô xấu hổ, anh còn đảo ngược tính toán thu thập cô, Lạc Anh giả dựa thân thể.

"Tốt lắm, chúng ta một chơi một, huề nhau. Còn nháo nữa thì cho em uống thuốc bắc, dù sao cũng bỏ thân thể." Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh uy hiếp.

Đôi mắt Lạc Anh nhìn chằm chằm người đàn ông ôm mình, cuối cùng liếc mắt nhìn thuốc bắc đen sì, được rồi, cô thỏa hiệp. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự cáo già, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Đàn ông phúc hắc, lòng dạ sâu, cáo già." Lạc Anh thật sự không nghĩ tới từ ngữ vừa rồi y chang không khác anh.

Phạm Niệm Ngự đối với Lạc Anh hình dung cũng không trả lời, Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh rất khít khao sau đó hỏi n: "Có muốn về nhà hay không."

Lạc Anh trừng mắt liếc anh một cái, mặc cho anh ôm mình ra khỏi phòng, vừa đứng đưng phải viện trưởng cùng bệnh nhân vừa rồi. Phạm Niệm Ngự nhìn mặt bệnh nhân kia hưng phấn, nhướn lông mày.

Viện trưởng nhìn hai người, sau đó lôi kéo bệnh nhân tiến lên, nhìn bệnh nhân nói: "Còn không cảm ơn thiếu gia."

Bệnh nhân rất khiếp đảm nhìn Phạm Niệm Ngự, phát hiện vẻ mặt không có dọa người nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thanh âm rất nhỏ nói: "Cảm ơn, thiếu gia, chữa khỏi chân tôi."

Giờ Lạc Anh mới hiểu được, nhìn viện trưởng, sau đó nói: "Viện trưởng, đây chính là bệnh nhân ngồi xe lăn?"

"Đúng vậy, bệnh nhân này chỉ sợ cả đời cũng không đứng lên nổi, nếu không phải là thiếu gia" Nói đến đây, viện trưởng dừng lại, rồi nói tiếp.

"Nếu không phải là thiếu gia giúp một tay, sợ rằng cả đời bệnh nhân này cũng không đi được." Viện trưởng cười đến cực kỳ lúng túng, điều này làm cho thân là bác sỹ như ông cũng lúng túng.

Lạc Anh nhìn bệnh nhân khiếp đảm kia, không nhận được, khoe mắt khoe miệng co quắp. Nhìn dáng vẻ Phạm Niệm Ngự cao cao tại thượng, một bộ không có vẻ mặt, nhưng sau một câu nói của anh, làm cho mọi người ở đây dờ khóc dờ cười.

"Giờ miệng chi lao, không cần nhắc đến!" Nói xong ôm Lạc Anh bước nhanh rời đi, Lạc Anh không nhận được co quắp khoe miệng, không muốn quay đầu lại nhìn về mặt người phía sau cũng biết là cái gì, đơn giản biểu cảm của anh, thật là có điểm dờ khóc dờ cười.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự lạnh nhạt, mắt tròn trắng, đàn ông này thế nào còn có chức năng cứu người chữa bệnh đây? Cô cho là anh sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt? Lạc Anh khinh bỉ liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự ngồi ở bên cạnh mình, thật là không biết xấu hổ, giờ miệng chi lao, phải nói cũng là cô chứ, nếu không phải là cô giả bộ bất tỉnh, bệnh nhân kia làm sao sẽ nhìn thấy Phạm Niệm Ngự giống như Tu La.

Phạm Niệm Ngự ôm chặt Lạc Anh sau đó khơi cảm của cô, thanh âm cực kỳ mập mờ nói: "Thế nào? Còn không chịu phục ư?"

Lạc Anh quyết miệng, không nói lời nào, nhưng vẻ mặt cùng động tác đã bán đứng cô, giống như đang lớn tiếng kháng nghị nói "Không phục".

Ngón tay Phạm Niệm Ngự nhẹ nhàng vuốt ve môi đỏ mọng của Lạc Anh sau đó thanh âm trầm thấp mập mờ: "Lạc Anh, vẫn nên tỉnh lại đi, anh chính là ăn nhiều khổ nhiều năm, hơn nữa anh có thân phận gì, em thua cũng không có gì là mất thể diện, không phải là anh cũng bị em đùa rồi sao? Em phải biết, phụ nữ, em chính là đầu tiên."

Lạc Anh nghe Phạm Niệm Ngự nói, chẳng lẽ mình còn phải cảm kích anh sao, để cho mình bị đùa bỡn, thật không biết vì sao người đàn ông trước mắt này tự đại cuồng vọng như vậy.

Phạm Niệm Ngự nhìn nét mặt Lạc Anh, ôm cô để cho cô ngồi ở trên đùi mình, sau đó ôm cô, đem tóc dài vén sang một bên, lộ ra cái cổ tuyết trắng của cô, sau đó đem chiếc cảm hoàn mỹ của anh đặt ở trên, thỉnh thoảng còn hít sâu, anh đang tham lam hút lấy mùi của cô.

Lạc Anh bị anh làm cho hơi ngứa ngáy, có điều cô tương đối thích cảm giác này, hai người đã trở lại công ty, Lạc Anh tự nhiên yêu cầu Phạm Niệm Ngự ôm cô đi lên.

"Tiểu Niệm, để chứng minh anh thật lòng, anh ôm em đi." Lạc Anh dừng ở cửa sau đó rất trịnh trọng nhìn Phạm Niệm Ngự nói. Một bộ thể không bỏ qua.

Phạm Niệm Ngự nhướn mày nhìn Lạc Anh, "Muốn anh ôm em lên ư?"

Lạc Anh gật đầu kiên định: "Đúng vậy, không ôm em, em sẽ đứng ở đây một ngày."

Phạm Niệm Ngự nhướn mày nhìn Lạc Anh, cuối cùng thở dài rồi xoay thân thể lại bế ngang Lạc Anh, hướng bên trong đi tới, mặt Lạc Anh hạnh phúc kiêu ngạo nhìn phía trên người đàn ông trước mắt, có phải nên may mắn vì người đàn ông này yêu mình hay không.

Dọc theo đường đi Lạc Anh hưởng thụ ánh mắt ái mộ của người khác, nhưng ánh mắt hâm mộ hạnh phúc lại bị chôn ở một chỗ với ánh mắt ghen tỵ nham hiểm. Lạc Tâm đứng ở góc nhìn hai người đi vào thang máy, dọc theo đường đi hưởng thụ người khác kính yêu cùng hâm mộ, những thứ kia vốn thuộc về cô, đều là do Lạc Anh xuất hiện mới có thể khiến Phạm Niệm Ngự không cần mình, cô vuốt bụng mình nhô lên, sau đó cong khóe miệng. Tiểu sai rồi đi, ai thắng ai thua còn không biết đây? Chờ xem, tôi sẽ xuất hiện ở ngưỡng cửa hai người hạnh phúc nhất.

Lạc Tâm từ từ rời khỏi Phạm thị, mang đi cái gì? Trái tim ghen tỵ.

***

Phạm Niệm Ngự nhìn cô gái trong ngực cười trộm, cánh môi cũng gợn lên, Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đi ra thang máy, không để ý tới ánh mắt nhân viên ở cửa kính ngạc mà ôm Lạc Anh đi thẳng tới phòng làm việc, địa phương bọn họ chiến đấu buổi sáng.

Nhân viên nhìn tình huống này, một bộ sáng tỏ, thì ra là, Lãnh tổng giám đốc máu lạnh của bọn họ thua. Thật không nghĩ tới, thế nhưng thua trong tay một nha đầu. Mất một đời lòng lẫy.

Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh đi vào phòng làm việc, đặt cô ở trên ghế sofa, sau đó mình cũng đi vào bàn làm việc, ngồi ở trên ghế, nhìn về mặt Lạc Anh há hê.

"Lạc Anh, chỉ vì em có tình gây sự mà anh làm trễ nải thời gian, rất nhiều tài liệu đều chưa được xử lý, em nói nên làm thế nào?" Phạm Niệm Ngự dựa vào ghế hỏi Lạc Anh đang há hê.

Nghe nói, Lạc Anh hơi sững sờ, sau đó nhìn Phạm Niệm Ngự, cuối cùng liếc mắt nhìn tài liệu trên bàn, sau đó nói: "Cùng lắm thì giúp anh."

Phạm Niệm Ngự nhú lông mày nhìn Lạc Anh nói nhẹ nhàng, nói: "Giúp anh? Vốn là có một nửa của Lạc thị của em."

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, nét mặt anh muốn thế nào.

Phạm Niệm Ngự hạ con ngươi sau đó tiện tay lấy ra một tập tài liệu bắt tay vào làm. Lạc Anh nhìn đáng vẻ anh vui đầu xử lý công việc, còn mình cứ tiếp tục xem tạp chí.

Phạm Niệm Ngự xử lý vài phần lại liếc Lạc Anh, cánh môi xấu xa nâng lên nụ cười mỉ. Thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo chút đùa giỡn truyền vào trong lỗ tai Lạc Anh.

"Buổi tối, em phải bồi anh, khao anh, biết không? Hà? Phụ trách cho anh ăn no." Phạm Niệm Ngự cúi đầu xử lý tài liệu, anh mới không nên đi xem về mặt Lạc Anh vào giờ phút này?

Nghe nói, tay Lạc Anh dừng lật xem tạp chí, nhìn Phạm Niệm Ngự, giờ mới hiểu được anh nói là có ý gì, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, tiếp đó cúi đầu xem tạp chí, cuộc sống như thế thật tốt. Lạc Anh nghĩ vậy, khóe miệng nâng lên nụ cười.

Phạm Niệm Ngự nhắc con ngươi lên đã nhìn thấy khóe miệng Lạc Anh cười hạnh phúc, sau đó nhếch khóe miệng, nỗ lực xử lý tốt những tài liệu này, bởi vì anh gấp gáp muốn được ban thưởng cùng khao? Cho nên chuyên tâm chiến đấu hăng hái với những tài liệu này, những chuyện nhỏ nhặt này đối với thiên tài Phạm Niệm Ngự mà nói quả thật chính là một đĩa đồ ăn.

Rốt cuộc trời tối, Lạc Anh nhìn cũng có chút mệt nhọc, nghiêng đầu nhìn Phạm Niệm Ngự còn đang bận, cảm giác đau lòng cuộn đến, Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự sau đó nhẹ giọng nói.

"Tiểu Niệm, anh có mệt hay không, bằng không mang về nhà rồi xử lý nốt." Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự vẫn còn vui đầu xử lý, nói.

Phạm Niệm Ngự dừng bút trong tay, sau đó nhìn khuôn mặt Lạc Anh mệt mỏi, cuối cùng liếc đồng hồ, đã hơn tám giờ, Phạm Niệm Ngự gật đầu một cái, sau đó cầm áo khoác lên, cầm vài tập tài liệu còn dư lại lên, đi tới bên người Lạc Anh.

"Đi thôi, về nhà."

Lạc Anh gật đầu một cái, sau đó đứng lên, kéo Phạm Niệm Ngự rời phòng làm việc. Hiện tại hai người cùng đi làm cùng nhau tan ca, như hình với bóng rồi ư?

***

Hai người về đến nhà đã khuya lắm rồi, ăn đơn giản rồi trở về phòng, Lạc Anh từ phòng tắm ra ngoài nhìn thấy Phạm Niệm Ngự còn đang bận, sau đó lặng lẽ đi qua, hai bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng vuốt ve cổ Phạm Niệm Ngự, cổ anh đau mỏi, cả ngày cúi đầu, chắc hẳn rất nhức.

Phạm Niệm Ngự cảm giác có mùi hương thơm ngát, cũng cảm giác cổ có một đôi lạnh lẽo mềm mại vuốt ve qua lại cho mình. Phạm Niệm Ngự nhất định rất mệt mỏi, hương thụ Lạc Anh hầu hạ. Đôi bàn tay vuốt ve qua lại trên cổ Phạm Niệm Ngự, để cho anh rất thoải mái.

Lạc Anh nhìn đáng vẻ anh mệt mỏi, đúng là không đành lòng, trước kia không có bận rộn như vậy, công ty nhà mình cũng muốn anh xử lý, thật là khổ cực cho anh.

"Tiểu Niệm, bằng không ngày mai em về công ty, anh như vậy sẽ mệt mỏi." Lạc Anh nhẹ nhàng mở miệng, động tác trong tay không có dừng lại.

Phạm Niệm Ngự mở mắt vô nhẹ lên tay Lạc Anh, sau đó kéo cô vào trong ngực mình, hít mùi thơm trên người cô, trong nháy mắt tất cả mệt nhọc đều không thấy. Mặt Phạm Niệm Ngự hương thụ người tóc Lạc Anh, giọng nói có chút khàn khàn, xem ra là rất mệt mỏi.

"Không được, chờ chúng ta kết hôn thì em mới có thể trở về đi làm, như vậy thì anh có thể giám thị em, không để cho em mệt mỏi." Phạm Niệm Ngự tựa đầu trên vai Lạc Anh nói.

Lạc Anh nghe nói, trong lòng cảm động, sau đó nắm bàn tay to của anh, dẫn dõ: "Được rồi, anh đi tắm trước đi, em giúp anh xả đầy nước rồi, lát nữa sẽ lạnh mất."

Phạm Niệm Ngự mở mắt nhìn Lạc Anh, cảm giác thật tuyệt, về nhà có vợ yêu xả nước tắm cho. Phạm Niệm Ngự hôn lên gò má mềm mại của Lạc Anh sau đó đứng dậy chuyển hướng phòng tắm. Lạc Anh nhìn cửa đóng lại rồi nhìn những tài liệu kia, nhúu nhúu này, đều chưa xử lý xong. Lạc Anh cầm bút lên, mặt trên còn có nhiệt độ bàn tay Phạm Niệm Ngự, bắt tay xử lý.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Phạm Niệm Ngự đã tắm xong ra ngoài, nhìn thấy Lạc Anh vui đầu xử lý, lông mày cũng nhanh chóng chau thành một đoàn, Phạm Niệm Ngự cong nhân nhật mỗi mỏng, tóc xốc xếch nửa ướt không khô trên đỉnh đầu, càng thêm có vẻ mị hoặc cương quyết bướng bỉnh, phân dã tính rõ ràng hơn. Phạm Niệm Ngự quần khăn tắm đi từ từ đến, sau đó trông mắt nhìn Lạc Anh đang vung bút trong tay, nhìn cô viết xuống phương thức xử lý. Khỏe mỗi Phạm Niệm Ngự khẽ giờ lên, rồi ôm lấy cổ từ phía sau.

Lạc Anh đầu tiên là sững sờ, quá nghiêm túc, hoàn toàn không chú ý người phía sau. Lạc Anh để cây bút trong tay xuống, sau đó khẽ xoay thân thể lại nhìn Phạm Niệm Ngự, da thịt màu lúa mì, khăn tắm màu trắng, khăn tắm quấn lỏng trên vòng eo rắn chắc, thân thể cường tráng, khuôn mặt Lạc Anh hơi đỏ lên, rồi nghiêng mặt qua chỗ khác.

Phạm Niệm Ngự khơi cảm Lạc Anh lên nhìn Lạc Anh, hương vị bạc hà nhân nhật đập vào mặt, mang theo chút khàn khàn cùng hấp dẫn.

"Lạc Anh, em đang quyến rũ anh ư?"

Lạc Anh nhìn con mắt Phạm Niệm Ngự khẽ biến, một đôi mắt to chớp chớp giống như là vô tội.

"Em thế nào? Em cũng không làm cái gì mà?" Lạc Anh nói có chút thẹn thùng.

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt vô tội của Lạc Anh, bụng dưới căng thẳng, khăn tắm bị một cây cột nhỏ nhô lên, đôi con ngươi tràn đầy tư vị **.

"Em cái gì cũng không làm, nhưng coi như em không làm cái gì cũng đủ để cho anh bốc cháy." Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh nói. Nếu cô làm chút gì, mình cũng không cần sống, cô gái này chỉ cần đỏ mặt cũng làm cho anh nổi lên lửa dục. Lạc Anh cho anh ** rất nồng liệt.

Lạc Anh cắn môi môi của mình, cũng không biết là nên vui hay nên thế nào? Khuôn mặt càng đỏ bừng.

Phạm Niệm Ngự nhìn hàm răng trắng nõn của Lạc Anh đang cắn môi cô, cổ họng anh hơi căng, muốn đòi lấy thứ tốt đẹp kia, bẻ ngang cô đặt ở trên giường lớn, bá đạo lại dịu dàng hơn.

Lạc Anh ôm cổ anh, nhiệt liệt đáp lại anh. Lạc Anh đáp lại hoàn toàn kích thích Phạm Niệm Ngự, tháo khăn tắm của mình ra, sau đó giật vấy Lạc Anh. Làm xong khúc dạo đầu, chột đâm vào thân thể của cô, hai người kết hợp thật sâu lại với nhau. Đồng thời phát ra rên rỉ thỏa mãn.

"Ừ"

"A"

Mập mờ cùng sùng ái vừa mới bắt đầu, dưới ánh trăng, trên giường lớn mềm mại, hai người đang ra sức kết hợp, nghĩ về đối phương vào trong xương máu của mình.

***

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên rơi xuống mặt đất khúc xạ đến giường lớn tơ tằm, hai người ôm chặt nhau ngủ, Lạc Anh gối lên cánh tay Phạm Niệm Ngự, khuôn mặt nhỏ dán chặt trên ngực Phạm Niệm Ngự.

Lạc Anh mơ màng mở mắt nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, Lạc Anh mở trừng hai mắt nhìn khuôn mặt Phạm Niệm Ngự ngủ say, lông mày rậm như ngọn núi, sóng mũi cao, môi mỏng khêu gợi, hình dáng xinh đẹp khiến Lạc Anh nhất thời mất hồn, đàn ông như vậy quả thực là cực phẩm, đàn ông như vậy sẽ thuộc về mình.

Lạc Anh không kiềm hãm được duỗi ngón tay ra phác họa trên gương mặt Phạm Niệm Ngự, khỏe miệng dâng lên nét hạnh phúc, vào lúc Lạc Anh mất

hồn phác hoạ hình dáng Phạm Niệm Ngự thì Phạm Niệm Ngự đang ngủ say sưa đột nhiên mở mắt. Đúng lúc cắn tay Lạc Anh rơi vào trên môi anh.

Lạc Anh cả kinh trong lòng, mở to hai mắt nhìn mắt Phạm Niệm Ngự lim dim, đáng vẻ hết sức lười biếng.

"Anh, anh tỉnh lại khi nào?" Lạc Anh có cảm giác bị bắt.

Phạm Niệm Ngự cắn cắn tay cô, sau đó nắm ở trong tay, khoe miệng cong lên xấu xa, nhìn gương mặt Lạc Anh đỏ bừng.

"Ừ, nếu bất tỉnh, anh sợ em sẽ ăn anh." Thanh âm của Phạm Niệm Ngự mang theo khàn khàn tối tăm, giọng nói hấp dẫn.

Lạc Anh nghe anh nhạo báng mặt càng thêm không biết nên để ở nơi nào, thanh âm rất nhỏ: "Em, em nào có."

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh xấu hổ, sau đó ôm cô vào trong ngực, nhìn cô, cắn đặt trên trán cô, giọng khàn khàn truyền tới.

"Sao không ngủ nhiều một chút."

Lạc Anh đem khuôn mặt chôn vào trong ngực anh sau đó thanh âm thẹn thùng: "Ừ, tỉnh ngủ, đã thức dậy."

Phạm Niệm Ngự ôm cô, hai người trắng trợn đối nhau, bàn tay Phạm Niệm Ngự trượt lên tơ lụa sau lưng Lạc Anh, người anh em ở dưới đã từ từ tỉnh ngủ.

Lạc Anh cảm giác bụng mình bị vật gì đâm vào, lập tức nâng mặt lên: "Anh, anh, “đã dậy”."

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Ngoại truyện 15 (Ném ra từ cửa sổ?)

Lạc Anh cảm giác bụng mình bị vật gì đâm vào, lập tức nâng mặt lên: "Anh, anh, đã dậy."

Phạm Niệm Ngự khơi cảm cô lên, xem xét khuôn mặt thẹn thùng của cô, thật sự là cực kỳ đẹp mắt, đúng là xem mãi không chán.

die»nT 77dank«T 77qu»yd«T 77on

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, mắt cũng không biết nên rời đi nơi nào, cô cũng không muốn nhìn thấy trông mắt thâm thúy y hệt như hố sâu của Phạm Niệm Ngự. Một đôi lông mi như cánh bướm khẽ run, đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt đầy đặn giống như là chờ người hái.

Phạm Niệm Ngự khơi cảm Lạc Anh hướng tới gần môi mọng khêu gợi, sau đó môi mọng nhẹ nhàng dính vào trên môi Lạc Anh, êm ái tựa như là chuồn chuồn lướt nước. Lông mi như lông vũ của Lạc Anh chớp chớp, cảm thụ Phạm Niệm Ngự, trong lòng cô âm áp.

Lạc Anh nhẹ nhàng tránh môi Phạm Niệm Ngự, nhẹ giọng nói dịu dàng: "Tốt lắm á..., nhanh lên một chút, đã bấy giờ."

Phạm Niệm Ngự khép chặt hai mắt rồi ngửi mùi tóc cô, thanh âm lười biếng trầm thấp khàn khàn.

"Chủ động hôn anh, anh sẽ không thân cận." Phạm Niệm Ngự vui đầu ở bên trong cổ Lạc Anh áp ứng nói xong, giống như một đại nam hài.

Mắt Lạc Anh tròn trắng, lúc nào thì anh trở nên vô lại như vậy. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng hôn môi Phạm Niệm Ngự một cái, sau đó nói: "Tốt lắm, nhanh đứng lên cho em, còn ngủ nướng, về sau sẽ không hôn." Lạc Anh không thể làm gì khác hơn là uy hiếp.

Quả nhiên, chiều này rất tốt, khiến cho Phạm Niệm Ngự lập tức rời giường, chạy thẳng tới hướng phòng tắm, đoán chừng là đi dập lửa, nếu không phải là nhìn đáng vẻ Lạc Anh thật sự là một môi không chịu nổi. Phạm Niệm Ngự sẽ không dễ dàng bỏ qua cô. Nhất định hung hăng yêu cô, hung hăng muốn cô, sủng ái cô, loại cảm giác đó làm anh **.

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự đi về phía phòng tắm, hé miệng cười cười, sau đó mình cũng tìm một bộ quần áo mặc lên, đi gian phòng quen thuộc khác ăn mặc, trực tiếp đi xuống lầu, chuẩn bị nghênh đón bữa ăn sáng của bọn họ. Lạc Anh ngồi ở trên bàn ăn nhìn người làm chuẩn bị bữa ăn dinh dưỡng phong phú, thật là mở rộng tầm mắt.

Lạc Anh nhìn người làm vẫn không ngừng bận việc nói: "Di ơi, mỗi lần Tiểu Niệm sẽ ăn nhiều như vậy, phiền toái thế này ư?"

die»nT 77dank«T 77qu»yd«onT 77

Người làm buông cái khay trong tay ra, sau đó nhìn Lạc Anh giải thích: "Không phải vậy, đó là thiếu gia cố ý dận dò, là chuẩn bị cho tiểu thư."

Lạc Anh nhìn lướt qua bàn ăn, tự lẩm bẩm: "Đây cũng quá khoa trương, quá lãng phí."

Người làm nhìn Lạc Anh, sau đó lại nói: "Thiếu gia đối với tiểu thư thật tâm thật tốt, xem là biết tỉ mỉ cỡ nào, chuyện gì cũng có thể giao phó, cô ấy à, thật là phúc tinh của thiếu gia." Người làm nói xong cũng đi vào phòng bếp.

Lạc Anh nghe xong người làm nói, trong lòng vui thích, nhìn thức ăn ngon phở hương trên bàn, trong lòng hài lòng, cảm giác được người nâng ở trong lòng bàn tay thật đúng là tốt.

Phạm Niệm Ngự mặc xong thì xuống đã nhìn thấy Lạc Anh ngồi ở trên ghế nhìn bàn ăn cười khúc khích, Phạm Niệm Ngự khẽ nhếch môi mỉm cười, vui vẻ cũng có thể lấy bệnh, chỉ cần nhìn cô vui vẻ, mình cũng vui vẻ.

"Mới sáng tinh mơ, ở đó cười khúc khích cái gì thế, không biết còn tưởng rằng em có bệnh đó?" Phạm Niệm Ngự nói qua thì kéo Lạc Anh sang cái ghế đối diện ngồi xuống. Lạc Anh cảm thấy bị tóm thóp, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó cúi đầu, có chút không biết làm sao, lần đầu tiên mình lộ vẻ háo sắc rất ngu ngốc, đã như vậy còn để cho người ta phát hiện, cô muốn tìm một cái lỗ để chui vào, xem ra cô phải học tập tấm gương mẹ cô, ở trong nhà mình đào động dưới đất, tương lai còn có thể sử dụng hàm trú ẩn.

(Tg: Đùa thôi, ha ha, giải trí một lát, tôi bay đây)

Phạm Niệm Ngự nhìn mặt cô đỏ bừng, uống một hớp sữa tươi rồi nhìn Lạc Anh, sau đó nói: "Được rồi, đừng xấu hổ nữa, đoạn thời gian trước vì sao không thấy em như vậy, lúc vừa trở về giả bộ cũng thật giống mau ăn đi."

Lạc Anh đột nhiên bắn xuyên qua một ánh lạnh, người đàn ông này thật ác, nói chuyện sao thẳng thắn thế hả, Lạc Anh tròn mắt nhìn người đàn ông đối diện đang ưu nhã ăn cơm, sau đó cầm chiếc thìa lên gấp một đồng hồ ăn, coi như Phạm Niệm Ngự nên cam tâm ăn hết toàn bộ, nhai còn lẩm bẩm.

Phạm Niệm Ngự khẽ nhắc con mắt nhìn dáng vẻ kia của cô, thật đáng yêu, cuộc sống như thế thật không tệ. Bà xã ngày ngày đi theo.

"Ăn xong rồi? Đi thôi" Phạm Niệm Ngự cầm khăn ăn lau chùi khóe miệng, nhìn Lạc Anh vẫn còn tức giận nhét thức ăn vào trong miệng, nghe Phạm Niệm Ngự hỏi: no bụng? Lúc này Lạc Anh mới cảm giác bụng căng tròn, sau đó để thìa xuống, liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn, có chút buồn nôn, đôi mày thanh tú khẽ chau, sau đó cô đem tất cả tội lỗi đổ lên trên người Phạm Niệm Ngự.

die»ndƒank«@qu»yd«@n

"Ăn no." Nào chỉ là ăn no, quả thật chính là ăn quá no, có chút muốn ới, đều là Phạm Niệm Ngự hại. Lạc Anh nói xong cũng không để ý Phạm Niệm Ngự mà tự mình đi ra biệt thự, ngồi lên xe thể thao trước.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh tức giận, cảm giác cuộc sống trở nên hết sức thú vị. Sau đó cười cười, sai bước rồi biệt thự, nhìn về mặt Lạc Anh trong xe có chút khó chịu, bắt đầu đi lắc đầu, lên xe. Phạm Niệm Ngự lên xe liền lái đi, Lạc Anh cũng chẳng thèm nhìn anh.

Phạm Niệm Ngự liếc Lạc Anh nhìn hướng ngoài cửa sổ, khóe mắt co quắp, anh thế nào không biết nha đầu này hay mang thù như thế. Mắt Phạm Niệm Ngự nhìn ven đường, sau đó dừng xe ở bên cạnh.

Lạc Anh cảm giác xe bất chợt ngừng lại, sau đó xác định Phạm Niệm Ngự đang còi dây nịt an toàn ra, nhất thời không nhịn được hỏi ra miệng.

"Anh làm gì thế." Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, gương mặt nghi vấn, nhưng hỏi xong thì hỏi hận.

©die»ndƒan@k«qu»yd«@n

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh phản ứng có chút kích động chỉ hướng cô cười cười, sau đó mở cửa xe đi xuống. Lạc Anh nhìn phương hướng anh chạy đi, cho là anh đi mua thứ gì, kỳ quái, Phạm Niệm Ngự mua đồ gì ở siêu thị à?

Lạc Anh ngồi ở trong xe, xoa dạ dày bản thân, ăn quá nhiều nên tiêu hóa không tốt. Thật khó chịu, tức giận ngăn vạ lần cũng không thể lấy mình ra trút giận chứ. Qua một phút, Lạc Anh đã nhìn thấy Phạm Niệm Ngự cầm một cái túi lên xe.

Lạc Anh len lén liếc, mua cái gì à? Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh len lén lút lút, sau đó lấy thuốc ra, bình màu lam gì đó, một đồ vật không lớn không nhỏ, Phạm Niệm Ngự mở ra sau đó đưa cho Lạc Anh.

Gương mặt Lạc Anh ghét bỏ, lập tức cách thật xa, "Cái gì? Thuốc sao? Em không uống. Cầm đi."

Phạm Niệm Ngự canh chừng về mặt cô, sau đó nắm tay cô bỏ vào trong, nhẹ giọng nói: "Uống một chút xem, ngọt."

Nói xong thì nổ máy xe, Lạc Anh nhìn má Phạm Niệm Ngự, sau đó nhìn bình thuốc trong tay, đặt ở trên mũi hít hà, giống như có vị hoa quả, lại liếc Phạm Niệm Ngự, cuối cùng nhẹ nhàng đặt ở bên môi, giống như là uống độc dược Hạc Đình Hồng.

Lạc Anh liếm một ngụm nhỏ, sau đó chép chép cái miệng nhỏ, rồi gật đầu một cái, lại uống một hớp, le lưỡi, còn có chút chua. Lạc Anh nhất thời hiểu kỳ tiếp đó hỏi.

"Đây là cái gì? Chua chua ngọt ngọt." Gương mặt Lạc Anh mong đợi nhìn Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự liếc một cái, nhẹ giọng nói: "Thuốc tiêu hóa."

Thuốc tiêu hóa? Lạc Anh nhìn trên cái bình, sau đó khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vụng trộm nhìn Phạm Niệm Ngự, nhớ tới dĩ vãng nay nói, đối với mình rất cần thận. Đúng vậy, đường đường là Phạm Niệm Ngự lại đối như thế với mình, còn cầu gì nữa. Lạc Anh, cho tới nay tính khí đại tiểu thư của mày đều không có, thế nào gặp phải Phạm Niệm Ngự thì sinh ra tật xấu.

Lạc Anh liếc Phạm Niệm Ngự, sau nhẹ nhẹ giọng nói: "Khụ khụ, được rồi, tha thứ cho anh."

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt Lạc Anh có chút ửng hồng, đưa một bàn tay ra, nắm bả vai cô, sau đó khẽ dùng sức, kéo cô vào trên đùi anh, Lạc Anh giật mình.

"A Tiểu Niệm, anh làm cái gì? Thật là nguy hiểm, anh mau thả em xuống." Lạc Anh cả kinh trong lòng, nhìn về phía trước, giờ phút này Lạc Anh chính là ngồi trên đùi Phạm Niệm Ngự đối mặt với phía trước.

"Lạc Anh, em nắm chặt tay lái." Đôi tay Phạm Niệm Ngự buông xuống đem tay Lạc Anh đặt ở trên tay lái, sau đó đôi bàn tay ôm eo Lạc Anh, cầm đặt ở trên bả vai Lạc Anh, nhìn về phía trước, thực tế là ngửi mùi thơm của cô.

die»n 𐄂 d𐄂ank«equ»yd«on 𐄂

Lạc Anh thấy thế vội vàng nắm chặt tay lái, trên trán trong nháy mắt có ba vạch đen. Lạc Anh thật muốn đập người đàn ông tùy thời tùy khắc đều muốn ** này xuống, trên đường lớn, anh cũng không sợ gặp chuyện không may, Lạc Anh chỉ sợ xảy ra chuyện gì, lái xe vô cùng chậm, nếu muốn điều khiển, phía dưới làm sao có thể không trượt lại. Nếu để cho Phạm Niệm Ngự đập cần ga, cô cũng không yên tâm.

Phạm Niệm Ngự khẽ cau mày, bởi vì mình bị một nữ ác độc đập, môi Phạm Niệm Ngự dán chặt bên vành tai Lạc Anh hà hơi.

"Lạc Anh, sợ chết vậy ư. Không cảm thấy rất là thỏa mãn sao?" Phạm Niệm Ngự nói cực kỳ dịu dàng.

Lạc Anh rút cổ của mình theo phản xạ có điều kiện, tay nhỏ bé nắm chặt tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, chỉ sợ sợ ý một chút sẽ cùng người điên này đi châu điện Diêm Vương.

"Đừng lộn xộn, giây nữa sẽ cùng nhau thấy Diêm Vương." Trong giọng Lạc Anh mang theo hơi giận và cảnh cáo. Có điều Phạm Niệm Ngự căn bản giống như không nghe thấy.

"Sợ chết thế này sao được, xem ra em không tiếp thụ nổi tài nguyên hắc ám của Lạc thị rồi." Phạm Niệm Ngự nói xong, thỉnh thoảng liếm láp vành tai Lạc Anh, thỉnh thoảng muốn cắn.

Thân thể Lạc Anh run rẩy, thanh âm đề cao hơn rất nhiều: "Phạm Niệm Ngự, đừng náo loạn, em sợ chết, em ngồi ở trước mặt, sợ chết không thấy được anh."

"Chắc, ha ha, những lời này còn tương đối xuôi tai, bỏ qua cho em." Dứt lời cũng không liếm láp lỗ tai cô nữa, đây chính là chỗ miễn cảm của Lạc Anh, bình thường chỗ miễn cảm của phụ nữ đều là lỗ tai.

𐄂 die»nd𐄂an 𐄂 k«equ»y 𐄂 d«on

Lạc Anh thật muốn cắn chết anh, miệng đang hoảnh, nhưng hai bàn tay làm sao lại không thành thật chứ? Lạc Anh tức giận tăng nhanh chân ga.

Cuối cùng đã tới nơi, Lạc Anh mở cửa xe đi xuống, cảm giác nhìn Phạm Niệm Ngự quần áo quân tử ngày này qua ngày khác, tao nhã đi xuống, những người chung quanh đều kinh ngạc nhìn họ, hai người kia thế nào xuống ở một nơi. Lạc Anh nhận thấy ánh nhìn chăm chú từ người khác, lườm Phạm Niệm Ngự một cái, sau đó đi vào cao ốc. Phạm Niệm Ngự ở sau lưng chỉ nhân nhật cười, rồi theo chân Lạc Anh tiến vào cao ốc.

Lạc Anh dứt khoát không chờ anh, nói mình vào phòng làm việc trước, đến phòng làm việc tức giận thả mình ngã vào trong sofa, không được, không thể tức giận, người đàn ông kia tuyệt đối là đang trả thù? Mình ngàn vạn lần không thể tức giận, Lạc Anh trước kia đã chạy đi đâu rồi.

Đợi đến khi Phạm Niệm Ngự tiến vào, vẻ tức giận của Lạc Anh đã không còn, mà chăm chú nhìn báo cáo kinh doanh, đều là Lạc thị, không tệ, so với mình xử lý còn lãi nhiều hơn gấp đôi, Lạc Anh cũng không thể không bội phục Phạm Niệm Ngự, thông minh không phải cao bình thường.

die 𐄂 »nd𐄂ank«equ»yd 𐄂 «on

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh nhướng mày lông mày, sau đó đi thẳng tới bàn làm việc, Phạm Niệm Ngự lười biếng ngồi ở phía trên thưởng thức nét mặt kinh ngạc của Lạc Anh.

Lạc Anh cũng rất kinh ngạc, mình chịu đau khổ nhiều năm, người đàn ông kia thế nhưng một ngày cũng không học, tuy nói từ nhỏ đã tiến vào, nhưng sự thông minh của anh không phải cao bình thường. Lạc Anh mờ mắt hai mắt, tùy ý ném tài liệu trên khay trà, gặt đầu tán thưởng.

"Ừ, không tệ, thật sự có chút bản lĩnh." Nào chỉ là có chút, nhưng Lạc Anh cũng không thể thua, nhìn xong phương thức anh xử lý, lúc này mới cảm giác chuyện mình xử lý căn bản là nhỏ nhặt.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, không nói gì, lần này để mặc cô, anh cũng không có thời gian rảnh rỗi, có nhiều vụ hơn một tỷ đang chờ mình giải quyết? Nhưng lúc này có điện thoại nội bộ vang lên, Phạm Niệm Ngự cầm điện thoại lên bắt máy.

"Tổng giám đốc, có vị tự xưng là vị hôn phu của Lạc tiểu thư yêu cầu gặp ngài." Bên đầu kia điện thoại là thanh âm dịu dàng của phụ nữ.

Phạm Niệm Ngự khẽ nhíu lông mày, liếc Lạc Anh sau đó nói: "Để cho anh ta vào."

"Dạ, tổng giám đốc."

Phạm Niệm Ngự cúp điện thoại liền nhìn Lạc Anh nói: "Vị hôn phu trước của em tới, chuẩn bị nghênh đón đi."

die»ndƣa † nk«eq»yd«o † n

Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự đầy mắt đầy đùa giỡn: "Vị hôn phu trước?"

"Cạch" Không đợi Phạm Niệm Ngự trả lời, cửa phòng làm việc đã bị người tuyệt không khách khí đá văng. Người không có vào, thanh âm truyền tới trước.

"Họ Phạm, anh đem Lạc Anh của tôi đi đâu rồi, mau đem người trả cho tôi. Phạm..." Kiệt Thụy một cước đạp văng cửa, sau đó mặt tức giận đi tới, còn cầm một thanh kiếm. Kiệt Thụy nhìn thấy Lạc Anh ngồi ở trên ghế sa lon thì mặt kinh ngạc, rồi nhìn dáng vẻ Phạm Niệm Ngự đùa giỡn, lập tức có chút lúng túng.

Lạc Anh nhìn thứ Kiệt Thụy chuẩn bị, một đôi mắt to kinh ngạc chớp chớp, sau đó nhìn kiếm trong tay Kiệt Thụy, phớt.

"Phốc ha ha. A, ha ha, ôi má ơi, Kiệt, Kiệt Thụy, anh muốn đi chỗ nào, xuyên việt, trêu chết em rồi, trời ạ, người ngoại quốc bày tư thế người Trung Quốc. Ha ha"

Lạc Anh ôm bụng cười đến mắt cũng không mở ra được, thành khe hở một đường may, bật cười tràn nước mắt. Phạm Niệm Ngự cũng giả bộ lấy mu bàn tay đặt ở khóe miệng ho khan một cái.

Kiệt Thụy đẹp trai đầy lửa giận, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt đỏ bừng, sau đó lúng túng thu hồi tư thế, đem kiếm cổ mới mua từ thị trường về thu vào sau lưng, về mặt anh cộng cái kiếm trong tay đặt ở sau lưng.

Kiệt Thụy cảm tức nhìn Lạc Anh sau đó giận dữ hét: "Cười cái gì mà cười, đều là bởi vì em, nhiều ngày như vậy, điện thoại cũng không gọi, hại anh lo lắng, nếu không phải là bởi vì em, anh có thể xấu xí thế này không? Ý tốt lại cười, em lại la ó, ngày ngày ôm trai đẹp ngủ, hại anh ngày ngày không ngủ ngon, em nói chung sống thành người nha rồi, vậy cũng phải gọi điện thoại chứ." Kiệt Thụy xô ra một đống lớn, như đại pháo phun vào Lạc Anh.

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy, sau đó nín nhịn, thỉnh thoảng còn cười ra tiếng. Lạc Anh liếc cái kiếm phía sau anh, nói.

di † e»ndƣank« † qu» † yd«o † n

"Dạ, em sai rồi, chỉ là, lại nói, thứ gì phía sau anh là đao ở đâu ra vậy."

Khuôn mặt Kiệt Thụy đỏ lên rồi ném qua một bên, liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự xem trò vui, cuối cùng ngồi bên cạnh Lạc Anh nói.

"Thị trường đồ cổ, có điều, hai người thật cùng nhau, em quyết định?" Kiệt Thụy vẫn hỏi một câu quan tâm nhất.

Lạc Anh nhìn Kiệt Thụy biết anh thật lòng muốn tốt cho mình, Lạc Anh cầm bàn tay Kiệt Thụy sau đó gương mặt chân thành tha thiết nói.

"Quyết định, hơn nữa anh ấy cũng bảo đảm, không cần lo lắng. Anh vĩnh viễn là anh trai em".

Phạm Niệm Ngự nhìn hai người cầm chặt tay nhau, đôi mắt chìm ưng lạnh lùng quét về phía bọn họ, lông mày nhíu lên. Lạc Anh nhận thấy ánh mắt lạnh lùng vội buông tay Kiệt Thụy ra, gương mặt ngượng ngùng.

Kiệt Thụy dĩ nhiên cảm thấy ánh mắt cực nóng sau lưng, mặc dù anh cũng biết Phạm Niệm Ngự thật tâm thích Lạc Anh, nếu bọn họ đã tốt, mình cũng không cần lo lắng. Nhưng làm anh trai, còn phải nói một câu.

"Anh dám phản bội cô ấy, hoặc là để cho Lạc Anh của chúng tôi đau lòng, tôi tuyệt đối sẽ mang cô ấy rời đi, để cho anh cả đời cũng không tìm được cô ấy." Kiệt Thụy nói rất có lực.

Lạc Anh nhà bọn họ? Mặc dù rất không xuôi tai, nhưng vẫn lạnh lùng nói một câu: "Anh không có cơ hội đâu"

die ‖ƣ= ‹»ndƣank«eq ‖ƣ= ‡ u»yd ‖ƣ= ‹on

Lạc Anh nghe Phạm Niệm Ngự nói, như cam kết, so với thiên ngôn vạn ngữ, những lời này là quá đủ rồi. Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh xấu hổ, hừm giọng một cái nói.

"Chỉ hy vọng như thế, nếu thật có về sau, tôi khẳng định sẽ mang Lạc Anh đi, ở nước Anh, anh tuyệt đối không tìm được."

Phạm Niệm Ngự khẽ mỉm cười, không làm ra bất kỳ trả lời, cúi đầu xử lý công việc.

Hai người bắt đầu trò chuyện ở trên ghế sa lon về chuyện xảy ra gần đây, chốc chốc đùa giỡn, bằng không còn cười ha ha. Phạm Niệm Ngự bên cạnh, tuy nói xử lý công việc nhưng thỉnh thoảng cũng liếc hai người. Nhìn bọn họ cười ha ha, trừ cười to còn sắc súa.

Phạm Niệm Ngự ‘phập’ một tiếng, hung hăng khép máy vi tính lại, sau đó con người lạnh lùng vẫn tập trung vào hai người, dưới đất còn có một ít đồ bỏ đi, phòng làm việc của anh lúc nào thì như vậy.

điiiiie>nd←ank«equ>yđ«onnnn

Hai người nghe động tĩnh, quay đầu lại nhìn thấy gương mặt Phạm Niệm Ngự u ám, gì đó mới vừa thả vào khóe miệng vội vàng nuốt vào, hai người đồng thời liếc mắt nhìn trên đất, trong nháy mắt sợ hết hồn, quả thật chính là đồ bỏ đi?

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Đếm ngược thời gian

Lạc Anh nhìn sắc mặt Phạm Niệm Ngự xanh xám, nuốt gì đó trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống. Kiệt Thụy cũng giống vậy, nuốt xuống sau đó liếc đồng hồ bãi đầy đất, quả thật chính là chỗ đổ rác. Kiệt Thụy chớp chớp mắt rồi nói.

"Lạc Anh này, em xem em đi, đã nhấc rồi, bảo em đừng ném loạn, em xem xem, lần này tốt rồi, đều tại em ném." Kiệt Thụy thấy thế đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên người Lạc Anh.

Lạc Anh vừa nghe thì không vui, vội vàng kháng nghị: "Cái gì mà một mình em ném, những thứ kia, còn có thứ kia nữa, đều là anh ăn ngon, anh cũng ném, sao đổ hết lên trên người em, tất cả đều là anh ném mới đúng."

Lạc Anh vừa nghe rất không vui lòng, đứng ở trên ghế sa lon chỉ vào Kiệt Thụy hô lớn: "Chính là anh ném, anh ném, chính là anh ném, chớ đổ lên trên người em."

Kiệt Thụy cũng rất không yếu thế, cũng đứng lên chỉ vào Lạc Anh vừa định hô lớn: "Em..."

"Câm miệng, còn ầm ĩ, tôi đem hai người ném ra từ cửa sổ." Gương mặt Phạm Niệm Ngự đã sớm tối tăm vô cùng, hai người này căn bản là đứa trẻ ư? Nhức đầu, gân xanh trên trán cũng nhảy thành thịch về phía trước, còn tiếp tục ở chỗ này, anh không dám bảo đảm sẽ không ném bọn họ ra ngoài.

Hai người nghe Phạm Niệm Ngự gầm lên giận dữ, vội vàng ngậm miệng, ném ra, đây chính là tầng 100 đó, ném ra từ cửa sổ đoán chừng sẽ biến thành thịt vụn. Hai người ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó chậm rãi ngồi xuống, nhìn mặt Phạm Niệm Ngự đã xanh xám.

Phạm Niệm Ngự bắt đầu đi lấy mu bàn tay day trán mình, xem ra không thể nuông chiều cô, phải suy nghĩ một biện pháp, Phạm Niệm Ngự đứng dậy sau đó nhìn cũng chưa từng nhìn hai người cầm áo khoác lên đi ra phòng làm việc.

Lạc Anh cùng Kiệt Thụy thấy thế cũng vội đuổi theo, thời điểm Lạc Anh đi ra còn không quên dặn dò thư ký thu dọn phòng làm việc. Thư ký đầu tiên là sững sờ, nhưng đợi cô ta đẩy cửa vào thì nhất thời tròn tròn mắt, đây cũng quá điên cuồng, không trách được vừa rồi sắc mặt tổng giám đốc thúi như vậy, thật xa đã nghe đến tán gẫu, thì ra là tiểu tử tông làm, không nghĩ tới tổng giám đốc máu lạnh nhà cô ta cũng có khắc tính.

Lạc Anh đi theo Phạm Niệm Ngự, hai người sau lưng Phạm Niệm Ngự còn không quên dậm dậm anh dậm dậm cô. Phạm Niệm Ngự bước dài vào thang máy, hai người sau đó cũng không náo loạn, đi vào thang máy, đứng ở sau lưng Phạm Niệm Ngự không dám nói lời nào, Lạc Anh gắt gao nhìn chăm chăm Kiệt Thụy, ý là, cái người bạn xấu, cái gì chơi tùy ý. Kiệt Thụy cũng rất vô tội ý là: không có biện pháp, em là tâm can anh ta, anh không phải, cho nên tất cả đều đẩy lên trên người em.

Hai người trừng mắt lẫn nhau sau đó một liếc về phía bên trái, một liếc về hướng bên phải, đều không để ý đối phương, mặc dù Phạm Niệm Ngự đứng ở phía trước nhưng vẫn hiểu thấu hai người phía sau. Gương mặt thủy chung siết chặt, mãi cho đến phòng ăn khách sạn.

*****

Ba người ngồi ở trên ghế, hai người luôn lén lút nhìn Phạm Niệm Ngự, hai người mặc dù đang cầm thực đơn, nhưng đôi mắt quả thật ăn ý nhìn chăm chăm Phạm Niệm Ngự. Phạm Niệm Ngự nhướng lông mày, sau đó ‘phập’ một tiếng khép thực đơn lại, thanh âm càng lạnh lẽo u ám.

"Nhìn tôi hay nhìn thực đơn." Dứt lời, hai người cũng không dám nhìn, mà nhìn thực đơn, nhưng hai người ngu ngốc này còn rất ăn ý. Phạm Niệm Ngự

nhìn hai người cầm thực đơn, thở dài một tiếng, sau đó cho quản lý bên cạnh về mặt.

Quản lý đi tới sau đó lấy thực đơn của hai người, thay đổi vị trí. Hai người vừa nhìn, thế mới biết là chuyện gì, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Lạc Anh cúi thấp đầu, không trách được vừa rồi liếc mắt nhìn thấy thế nào cũng xem không hiểu, thì ra là cảm ngược, Kiệt Thụy cũng giống như vậy, gãi gãi tóc mình, liếc mắt Lạc Anh khôn hoặc, cơ hội này làm sao có thể bỏ qua.

"Chắc, ha ha, thực đơn cũng có thể cảm ngược, em thật đúng là thiên tài." Kiệt Thụy nhìn khuôn mặt Lạc Anh đỏ bừng còn không quên trêu chọc.

Trong nháy mắt Lạc Anh cả giận, mắt lạnh bắn về phía Kiệt Thụy: "Không phải anh cũng giống vậy ư, em là người Trung Quốc cảm nhầm cũng là thiếu sót, anh là người Anh, đây là tiếng mẹ đẻ của anh có được hay không. Thế mà cũng nói em."

Ngày đến cũng vậy. Lạc Anh không chút khách khí trợn trắng cả mắt. Kiệt Thụy vừa muốn nói gì, khí lạnh đối diện càng ngày càng nặng, thanh âm lạnh lẽo quét về phía bọn họ.

"Câm miệng"

Gương mặt Phàm Niệm Ngự lạnh không thể lạnh hơn, nếu là trước kia đã sớm từ hình ngay tại chỗ rồi. Hai người đều không nói chuyện nữa, trừng lẫn nhau, Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự sau đó tươi cười nói.

"Tiểu Niệm, sao anh đột nhiên muốn ăn cơm vậy?" Đây chính là gương mặt lấy lòng của Lạc Anh.

Phàm Niệm Ngự tựa vào trên ghế sa lon, vẫn để tay ở trên bàn com tùy ý gõ, tiếp đó nhìn chằm chằm Lạc Anh giống như đang suy tư chuyện gì. Lạc Anh bị anh nhìn, trong nội tâm nhộn nhạo. Không đợi mình hỏi ra lời, đã nhìn thấy Phàm Niệm Ngự lấy điện thoại di động ra.

"A lô, giúp tôi chuẩn bị bàn làm việc, thôi, đem phòng làm việc của Lạc tổng ở Lạc thị chuyển đến phòng làm việc của tôi, nửa giờ nữa phải giải quyết." Lạc Anh sừng sốt, chuyển phòng làm việc, làm cái gì? Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự nuốt nước miếng nói.

"Làm cái gì? Tại sao muốn đem phòng làm việc của em chuyển đến phòng làm việc của anh?"

Phàm Niệm Ngự chỉ nhú mày nhìn Lạc Anh. Thanh âm lạnh nhạt. "Em bắt đầu đi làm, tài liệu Lạc thị giao cho anh, chính em tự xử lý, nhưng phải ở phòng làm việc của anh."

Lần này Lạc Anh hiểu, không phải chứ? Kiệt Thụy ngược lại không có nhiều kinh ngạc, chỉ rất bội phục lựa chọn của người đàn ông trước mắt, ngay cả nói như vậy đều như lý lẽ chính đáng, giống như ra lệnh.

"Không cần đâu, em vẫn nên trở về Lạc thị." Lạc Anh vội vàng cự tuyệt, nếu ngày ngày ở phòng làm việc cùng anh, như vậy cũng được sao, đó chính là chẳng phân biệt được ngày đêm.

Lạc Anh cứng rắn nói xong, sắc mặt Phàm Niệm Ngự lập tức lạnh không ít, u ám không ít, Lạc Anh chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng, kháng nghị không tiếng động.

Kiệt Thụy nhìn hai người ngược lại cảm thấy rất có ý tứ, người đàn ông khó nắm trong tay đó tại sao lại bị Lạc Anh nắm trong tay nhỉ? Đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi, tham muốn giữ lấy của người đàn ông này thật đúng là mạnh mẽ. Ngay cả công việc cũng không bỏ qua cho, cũng phải tha đến bên mình. Bữa trưa ba người bị khí thế lớn mạnh của Phàm Niệm Ngự ép xuống, ăn xong lần sau Kiệt Thụy cũng không ăn cơm cùng bọn họ nữa, ăn một lần hết cơm trở về, nói cái gì chịu ăn tượng người khác, đã nghiêm trọng đến tiêu hóa không tốt.

*****

Lạc Anh cùng Phàm Niệm Ngự trở lại phòng làm việc, vừa đi vào mắt mở thật to, đã chuẩn bị tốt lắm, mình làm việc bên phải Phàm Niệm Ngự, theo sát, tình huống thế nào. Phàm tổng, Lạc tổng. Dựa vào chỉ, mặt Lạc Anh nhìn Phàm Niệm Ngự, lại phát hiện tâm tình của anh không phải là tốt bình thường, là tốt cực kỳ, nhưng Lạc Anh cũng không tốt như vậy.

Phàm Niệm Ngự nhìn đáng vẻ Lạc Anh, sau đó ngồi ở trên ghế như rồng mảy nói.

"Thế nào? Không phải anh định ngày ngày giám đốc anh ư? Đây không phải là rất dễ dàng sao?"

Lạc Anh bịt bịt miệng, sau đó ngồi vào vị trí, đều là đồ đạc của mình, nói là nói như vậy, không sai, nhưng có chút cảm giác rất lạ, về sau không phải Lạc thị cũng sẽ về Phàm thị, vẫn nên tranh thủ thời gian đẻ ba mẹ có một đứa con trai.

Phàm Niệm Ngự nhìn ra suy nghĩ của cô, môi mông cong lên, sau đó mở tài liệu ra nói.

"Yên tâm đi, anh không có hứng thú đối với Lạc thị, sản nghiệp nhà mình cũng làm cho anh nhứt đầu rồi."

Khuôn mặt Lạc Anh đỏ lên, người đàn ông này làm sao biết cô đang suy nghĩ gì? Thật là ghét, về sau cũng sẽ không có bí mật nhỏ rồi. Lạc Anh ngồi ở trên ghế, cũng bắt đầu xử lý công việc, thời gian thật dài không xử lý, vừa mở ra, mặt lập tức cau lại, nhìn đầu liền đau. Lập tức dựa vào trên bàn. Bất nhẫn nói lầm bầm.

"Anh nói xem, công ty lớn như vậy, công ty cẩn thận như vậy, sao nhiều vấn đề thế, ai muốn chuyển người nào là được, em không muốn vác theo, núi Thái Sơn áp đỉnh nặng nề, nhìn đầu liên đau." Lạc Anh nói qua liền nằm ở trên bàn, vô cùng oán giận tại sao ba mẹ cô không cần một đứa con trai, công ty lớn như vậy giao cho một cô gái, sao lại thế chứ.

Phạm Niệm Ngự liếc Lạc Anh ăn vạ, môi mông cong cong, nói: "Vậy thì không được, tối nay phải làm xong, nếu không em cũng đừng đi về, trước kia em làm thế nào, hay là anh bảo vệ em tốt quá."

Lạc Anh vừa nghe liền nổi giận, cô là người không chịu được kích thích, lập tức ngồi dậy, tay nhỏ bé hung hăng vỗ ở trên bàn làm việc.

"Ai nói, ai nói không được, em còn chưa bắt đầu đấy. Người ta chỉ là phát bực bội mà thôi." Nói xong cũng cầm tài liệu lên bắt tay vào xử lý.

Phạm Niệm Ngự khẽ nhếch môi mông, liếc qua Lạc Anh, anh còn rất hiểu cô. Hai người như tranh tài, xem ai xử lý xong trước. Chỉ có Lạc Anh nghĩ như vậy, Phạm Niệm Ngự không có nhân tâm tư.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh tích cực, lắc đầu một cái, thật là một đứa bé, còn nguyên ý tranh tài, trước kia thành thực chẳng lẽ là giả vờ, cũng không giống. Còn là yêu bộ dáng này.

Lục Tâm đang ở bên ngoài nhìn trên lầu, gương mặt tức giận âm u, thế nhưng sai người đem phòng làm việc chuyển đến phòng làm việc của anh, cô tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ sống dễ chịu. Lục Tâm nhìn tầng lầu phía trên, nhìn bụng nhô cao của mình, khóe miệng kéo ra nụ cười gian kế. Vật này nhất định là bảo vật quan trọng nhất khiến Lạc Anh xê dịch.

Nghĩ vậy, Lục Tâm chậm chậm rời cao ốc Phạm thị, xoay người lên một chiếc xe taxi. Biến mất ở trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Ngồi truyện 17 (Đêm ngược thời gian 2)

Giang Lệ Lệ toàn tâm xử lý tài liệu, cho đến xử lý tốt một cái cuối cùng, lộ ra nụ cười tự tin, vừa muốn khoe khoang với Phạm Niệm Ngự, vừa quay đầu đã nhìn thấy tay phải Phạm Niệm Ngự đang chống cằm mặt nhẹ nhõm đùa giỡn nhìn Lạc Anh, dáng vẻ giống như rất hưởng thụ.

Lạc Anh quay đầu cứng đờ, nụ cười trên mặt rốt cuộc cứng ngắc, Lạc Anh nhìn bàn Phạm Niệm Ngự cái gì cũng không có, cô bắt đầu hồi tưởng, hai giờ trước khi thư ký đi vào, Lạc Anh vẫn cho là đưa cả phê cho nên căn bản không có chú ý vào để làm gì, nếu nói như vậy, hai giờ trước anh đã xử lý tốt. Thần tốc, như vậy so ra, thế nhưng nhanh như vậy, hơn nữa lượng công việc của mình rõ ràng ít hơn rất nhiều so với anh.

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Anh hóa đá, tâm tình thật tốt, anh đã nhìn cô hai giờ rồi, nhìn dáng vẻ cô vô cùng nghiêm túc, thật có sức quyến rũ, cô gái Phạm Niệm Ngự anh coi trọng làm sao có thể không tốt đây?

Lạc Anh nhìn gương mặt Phạm Niệm Ngự tươi cười, từ từ thu hồi nụ cười cứng ngắc bên khóe miệng, vô cùng lúng túng ho khan một cái.

"Khụ khụ, cái đó, có phải xử lý tốt rồi không, vậy chúng ta về nhà thôi." Lạc Anh nói qua liền sửa sang lại mình, đặt tài liệu ở một bên bàn, sau đó rời bàn làm việc, đưa tay ra mời, sau đó đi tới đối diện, đá lông nheo.

"Đi thôi, Tiểu Niệm, em mệt quá."

Phạm Niệm Ngự đứng dậy rồi ôm Lạc Anh sai bước đi ra phòng làm việc.

*****

Sau khi Kiệt Thụy trở lại khách sạn, nhằm chán chờ thang máy, đợi đến lúc thang máy mở ra, trong nháy mắt lại là cô gái đêm đó, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Kiệt Thụy tròn to con mắt, con mắt màu xanh dương trong nháy mắt tròn to, nhìn cô gái trong thang máy mặc như học sinh, hoàn toàn không giống với cô gái cởi mở đêm đó, kinh ngạc.

Cô gái xinh đẹp cũng kinh ngạc nhìn Kiệt Thụy, khuôn mặt nhỏ không có bất kỳ trang điểm, một đôi mắt to chớp chớp, từ từ khôi phục như cũ, phản ứng đầu tiên chính là chạy?

Cô gái đẩy Kiệt Thụy ra liền đeo túi sách bắt đầu chạy ra bên ngoài, Kiệt Thụy bị cô gái đẩy, khôi phục như cũ từ trong kinh ngạc. Nhìn bóng lưng chạy trốn, chửi nhỏ một tiếng.

"Đáng chết" Sau đó liền đuổi theo.

Nữ chạy, nam đuổi.

Cô gái núp ở phía sau một cây đại thụ nơi xa, vỗ trái tim mình, cái đêm đó cô bị trai đẹp nước ngoài bá vương ngành thương cung. Cô gái nghỉ ngơi nửa phút, sau đó ngồi nhìn lại, từ từ đi ra, đi được mười bước, mới vừa thở một hơi, mình liền bị người chặn ngang.

"A cứu mạng, buông tôi ra, anh, anh có chuyện gì từ từ nói? Anh..." Cô gái bắt đầu hô to, huhu, ai tới cứu cô đây.

Đọc theo đường đi Kiệt Thụy vác cô gái đi vào khách sạn, vào 'phòng tổng thống' sau đó hung hăng quăng cô té ở trên giường lớn.

"Ai ui" Cô gái nằm ở trên giường lớn, cái ót đau nhức, mặc dù giường lớn vô cùng mềm mại.

Kiệt Thụy nhìn cô gái la hoảng trên giường, quan sát cô, thế nào cũng không giống "nữ lang" đêm đó, quan sát đáng vẻ của cô, hẳn là học sinh, nghĩ tới cô là đứa trẻ, quả nhiên là học sinh cấp 3. Học là mỹ thuật chuyên nghiệp, rất khó tưởng tượng là cô gái đêm đó.

Cô gái lắc lắc đầu mình, sau đó nhìn người đàn ông đứng ở một bên bộ mặt u ám, nuốt nước miếng, thật đúng là đẹp trai, nghĩ đến đêm đó, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ, có chút xấu hổ, cắn môi anh đào.

Kiệt Thụy nhìn đáng vẻ của cô, bỗng mở rộng tầm mắt, cô gái này, hiện tại nét mặt này rốt cuộc là như thế nào? Xấu hổ? Cô thích hợp hai chữ này sao?

Cô gái không dám nhìn Kiệt Thụy, thanh âm có chút sợ: "Anh, anh muốn thế nào?"

Kiệt Thụy quả thật muốn qua đời, thế nhưng hỏi anh muốn thế nào? Muốn anh nói thế nào sao? Đêm đó cô bắt anh thế nào. Kiệt Thụy nhìn cô gái xấu hổ, đột nhiên hứng thú. Đi tới, ngồi xuống, bàn tay kéo cánh tay cô, rước lấy tiếng kêu to duyên dáng của cô gái.

"A" Cô gái sợ hãi kêu ra tiếng, nhìn gương mặt tuấn tú người nước ngoài gần trong gang tấc, càng thêm đỏ.

"Em gái, anh muốn như thế nào à? Em chỉ muốn chúng ta trở về đêm kích tình đó." Kiệt Thụy nhìn mặt cô đỏ bừng liền muốn trêu chọc cô. Trong đầu tán qua tình tiết đêm đó của hai người, con người Kiệt Thụy thế nhưng tối tăm vài phần, nhìn cô gái hoàn toàn khác đêm đó, cô như vậy càng làm cho anh có **.

Cô gái bị sợ đến trong nháy mắt trợn to hai mắt, hốc mắt liền đỏ, âm thanh run rẩy nói: "Không cần, tôi, tôi, đêm đó tôi không có ý, huhu"

Kiệt Thụy nhìn cô rơi nước mắt đầu tiên là sùng sốt, sau đó nghe cô nói thì càng thêm mơ hồ, nhiều lông mày nhìn cô gái trước mắt làm bộ đáng thương.

"Không có ý?"

Cô gái vội vàng gạt đầu: "Ừ, không có ý, đêm đó, tôi thay bạn tôi, sau đó không biết uống cái gì, thân thể nóng quá, sau đó đã đi nhầm nhà vệ sinh, sau đó liền cùng anh, cùng anh..."

Cô gái vừa nói xong, lúc này Kiệt Thụy mới chợt hiểu ra, anh nói sao? Lại bị một cô gái chơi, thì ra là tác dụng của thuốc, cho nên đêm đó cô mới có thể hưng phấn như vậy, nhưng một lần kia cũng không phải lần đầu tiên của cô. Nghĩ tới đây, Kiệt Thụy cảm thấy bức bối liền hỏi lên.

"Đêm đó em và tôi, em cũng không phải lần đầu tiên."

Cô gái nghe xong khuôn mặt nhỏ hơi trắng bệch, cô gạt đầu một cái sau đó thú tội.

"Đúng, trước kia tôi có một bạn trai, nhưng tôi lại uống nhiều quá, cho nên liền bị anh ta vũ nhục." Cô gái nói, sắc mặt mang theo bi thương.

Bây giờ Kiệt Thụy mới hiểu được, nhìn cô gái hồi lâu không nói lời nào. Cô gái cúi đầu, nước mắt còn không ngừng rơi, cuối cùng len lén nhấc mắt hỏi: "Này, nếu nói rõ ràng, tôi có thể đi hay không." Nói qua liền muốn đứng lên.

Kiệt Thụy vừa nghe cô phải đi, tâm tình lập tức trở nên phiền não, nắm lấy cánh tay cô, nhìn khuôn mặt cô gái hoảng sợ, nhú chặt lông mày, môi mím chặt, sau đó nói: "Nói như vậy, đêm đó là tôi cứu em, đối với ân nhân cứu mạng, không phải em nên chừa chút báo ơn sao?"

Cô gái nghe vậy càng nóng nảy hơn, cô là một học sinh căn bản cũng không có tiền, đầu nóng lên nói ra ngoài.

"Thật xin lỗi, đêm đó cảm ơn anh, nhưng mà, nhưng mà, tôi là một học sinh, tôi, tôi không có tiền trả cho anh." Huống chi anh ở khách sạn cao cấp này chắc cũng không thiếu tiền, cô gái suy nghĩ vậy.

Kiệt Thụy vừa nghe, gương mặt trong nháy mắt trở nên âm u, không có tiền? Cô gái đáng chết, lại đem anh thành Ngưu Lang. Khuôn mặt anh xanh mét tức giận khơi cảm cô lên, thanh âm lạnh lùng.

"Không có tiền, tôi cho em biết, em đã không bồi thường nổi, em đã không có tiền, vậy dùng thân thể mỹ vị của em để hoàn lại." Dứt lời, không cho cô gái có cơ hội phản bác, môi mím khêu gợi che cái miệng cô, không nghĩ tới ngọt như vậy. Đêm đó thế nhưng không có nếm đủ mùi của cô, cả đêm mình căn bản là bị động.

Cô gái mở to hai mắt, trong đầu lặp lại lời Kiệt Thụy nói, thân thể để hoàn lại, cô còn chưa kịp phản ứng, trước ngực mình bị cởi ra, lộ ra một mảng da thịt, bàn tay vuốt ve mềm mại của cô.

"Ừm ừm" Cô gái bắt đầu khước từ, nhưng không có chỗ dùng, thân thể liền bị người bế ngang, cái miệng nhỏ thừa dịp hô to.

"Này, anh làm cái gì? Không thể làm như vậy, buông tôi ra, buông tôi ra." Cô gái trong ngực la to với Kiệt Thụy.

Khóe miệng Kiệt Thụy cười xấu xa mỉa mai, đặt cô ở trên giường lớn, mình cúi người mà lên nhìn cô gái phía dưới hoang mang sợ hãi, môi mỏng khẽ nhếch.

"Thế nào? Em muốn tôi cả đêm, tôi muốn em cả đêm, em cảm thấy rất không công bằng ư?" Kiệt Thụy nhìn cô gái nói, lần này thế nào cũng làm cho cô cam tâm tình nguyện nằm ở dưới người anh, đem si nhục đêm đó tìm trở về.

Cô gái vừa nghe cũng hiểu chuyện: "Rất công bằng"

Kiệt Thụy vừa nghe liền héch mảy, bàn tay vuốt tóc dài màu đen của cô nói: "Công bằng là tốt rồi, bây giờ còn kêu ư?"

Cô gái uất ức cắn cánh môi sau đó lắc đầu một cái. Kiệt Thụy thấy thế không hài lòng, anh nói: "Không phải là không kêu, lát nữa em kêu ở đây, đêm đó em thoải mái, thanh âm để cho anh khó quên. Biết không?"

Cô gái vừa nghe khuôn mặt nhỏ càng đỏ, Kiệt Thụy quan sát cô thẹn thùng, cổ họng chuyển động, sau đó tháo quần lót của cô ra, vùi sâu vào.

"Ừ"

"A"

(Cảm nhé, đến điểm là dừng)

Một đêm, Kiệt Thụy muốn cô một đêm, cho đến mức cô nức nở cầu xin tha thứ, Kiệt Thụy mới thả cô. Cô gái tỉnh lại giữa sáng sớm, nhìn gương mặt Kiệt Thụy, cắn chặt lấy cánh môi, sau đó từ từ lui ra ngoài, nhưng cô vừa động, Kiệt Thụy mở mắt, nhìn cô gái đang muốn trốn chạy.

Trong nháy mắt cô gái mở mắt thật to, nhìn người đàn ông trước mắt đột nhiên tỉnh lại. Kiệt Thụy nhìn cô gái muốn chạy trốn, sau đó âm thanh khàn khàn nói.

"Tên"

Cô gái sùng sốt, sau đó: "Hả?"

Kiệt Thụy nhìn cô gái này, sao đàn như vậy, lại lặp lại một lần: "Tên em?"

Giờ cô gái mới hiểu được: "Lâm Vũ Hinh"

Kiệt Thụy gật đầu một cái, đứng dậy đi vào phòng tắm, cô gái thừa cơ hội lần này vội vàng mặc đồng phục học sinh chạy trốn chết. Tắm xong ra ngoài, Kiệt Thụy nhìn trên giường không có một bóng người, khóe miệng khẽ giờ lên.

"Lâm Vũ Hinh, trốn đi, anh quyết định dẫn em về nước Anh. Trò chơi lượt yêu bắt đầu." Dứt lời đi tới bên giường người gối cô từng gối đầu, mùi vị rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Ngoại truyện 18: Đại kết cục

Hôm nay Lạc Anh cùng Phạm Niệm Ngự tới nhà họ Lạc, bao gồm Phạm Ngự cùng An Tuyết Thần, người một nhà toàn bộ đến đông đủ. Hôm nay bọn họ sẽ phải đối mặt với mọi người. Trong lòng Lạc Anh khẩn trương.

Lạc Anh đứng ở cửa nhà mình, lại có điểm không dám vào, rất gay go. Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh, bàn tay nắm chặt tay cô, chặt lại lòng.

"Chớ khẩn trương, tất cả để anh, đi thôi!" Phạm Niệm Ngự nắm tay Lạc Anh nói cam kết.

Lạc Anh nhìn vẻ dịu dàng trong hai mắt Phạm Niệm Ngự, để cho tâm tình cô vốn khẩn trương nay buông lỏng rất nhiều, Lạc Anh hướng về phía Phạm Niệm Ngự gật đầu một cái, sau đó hít sâu một hơi.

"Đi thôi" Đúng vậy, có cái gì phải khẩn trương, cũng không phải là ra chiến trường. Không phải là chỉ xin phép thôi ư?

Hai người tay trong tay đi vào trong, phát hiện mặt tất cả mọi người nặng nề nhìn hai người đứng cửa, giữa đám lùn, một nam một nữ chập vào nhau, quả thật chính là kim đồng ngọc nữ.

Lạc Anh nhìn mấy vị cha mẹ, sắc mặt không dễ nhìn giống như phải trong tương tượng của mình, tâm tình vốn là buông lỏng lập tức khấn trương. Phàm Niệm Ngự nắm bàn tay Lạc Anh tiến lên từng bước một, sau đó đứng ở đối diện bốn người, cũng không nói chuyện, con ngươi lạnh lùng nhìn lướt qua bốn người.

Khí thế này, thế nhưng khiến anh lâm nguy không sợ hãi, thật là không tầm thường, Lạc Anh vẫn ngượng ngùng như lần đầu tiên nắm tay, hoàn toàn mất hết khí phách nữ cường nhân, Giang Lệ Lệ nhìn con gái mình, chuyện những ngày qua bọn họ đều biết, thế nào hiện tại như một bộ cô gái được chiều chuộng, rốt cuộc con gái theo người nào. Đang suy nghĩ? Phát hiện mấy người đều nhìn mình. Giang Lệ Lệ lập tức có chút ngượng ngùng, ánh mắt hình như là nói: có quan hệ gì với tôi, tìm ba con bé ấy.

Mấy người dò tìm mắt từ trên người Giang Lệ Lệ sau đó bắt đầu quan sát mấy người, An Tuyết Thần thấy Lạc Anh then thùng, cuối cùng đem tầm mắt định trên thân con trai mình, người phóng đảng không kiềm chế được, cương quyết bướng bỉnh, rốt cuộc cũng có một phụ nữ tới khắc chế nó sao? Không nghĩ tới thật sự ở ngay trước mắt. Cho rằng cách xa nhiều năm, lời nói đùa của trẻ con không tính toán gì hết, không nghĩ tới, mấy ngày nay thế nhưng xảy ra nhiều như vậy. Con trai mình thế nhưng bắt cóc con gái nhà người ta. Thật là kỳ cục, cùng một dạng như cha nó.

Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh không nói lời nào, chờ đợi mấy vị phụ huynh phát biểu. Nhưng lời nói ra lại khiến người sững sờ.

Phàm Ngự và Lạc Trạch nhìn lẫn nhau sau đó thanh âm bén nhọn nói: "Chuẩn bị kết hôn"

Lạc Anh sững sờ, Phàm Niệm Ngự chỉ hơi hơi nhú lông mày, quét về Mị Ảnh một bên, Mị Ảnh tự then cúi đầu, Phàm Niệm Ngự ôm Lạc Anh nói: "Được"

Lạc Anh hồng mặt, trên đầu có nhiều quạ bay qua, tình huống thế nào, tại sao đối thoại đơn giản tiết kiệm như vậy? Không phải nói mở đầu sẽ phê bình đầu đá ư? Đây là tình huống gì? Kết hôn? Trời ạ, có chút mơ hồ.

Chờ Lạc Anh khôi phục như cũ, cô đã ngồi ở trong xe, Lạc Anh nhìn về phía trước sau đó mở tròng hai mắt, cuối cùng mới nhìn Phàm Niệm Ngự lái xe.

"Tiểu Niệm, vừa rồi em mộng, chúng ta còn chưa tới nhà em, đúng chứ?" Lạc Anh mặt trắng si mà hỏi.

Phàm Niệm Ngự liếc Lạc Anh một cái, sau đó gương mặt bất đắc dĩ cùng cung chiều nói: "Đã trở về, vừa rồi chính là thật."

Lạc Anh chớp chớp mắt to nhìn Phàm Niệm Ngự, gương mặt kinh ngạc.

"Vậy sao anh không có phản ứng gì, một chữ 'được' liền xong?"

Phàm Niệm Ngự đưa tay ra bẹo má Lạc Anh rồi cười nhạt nói.

"Em cho rằng bọn họ ăn chay ư, không biết gừng càng già càng cay à? Mặt khác nói một chuyện cho em, từ lúc em bắt đầu trở lại, chuyện đã xảy ra giữa chúng ta không có một cái có thể lừa được bọn họ."

Phàm Niệm Ngự nói giống như là một quả bom nổ tung đầu Lạc Anh. Đôi mắt Lạc Anh trong nháy mắt mở thật to, cái miệng anh đào cũng có thể nhét vào một quả trứng gà.

Cái gì? Biết tất cả? Hình tượng hoàn mỹ của cô, trời ạ, xong rồi, làm thế nào? Sau này còn có thể giả bộ hay không đây?

Phàm Niệm Ngự nhìn về mặt Lạc Anh phong phú, khoe miệng khe giờ lên, nha đầu này, thật biết điều. Đoán không ra tại sao có thể nhiều nét mặt thế này.

Lạc Anh kéo đầu, buồn bực.

Phàm Niệm Ngự liếc Lạc Anh sau đó nói: "Mấy ngày gần đây chúng ta sẽ chuẩn bị kết hôn nhé?"

Lạc Anh lập tức quay sang nhìn Phàm Niệm Ngự: "Nhanh như vậy?"

Phàm Niệm Ngự khẽ gật đầu: "Không nghe thấy vừa rồi cha em và cha anh nói ư? Chuẩn bị kết hôn, quân lệnh bất chệch. Cho nên chúng ta phải chuẩn bị kết hôn, hơn nữa, em không sợ anh chạy sao? Anh đây đã tuyên bố kết hôn, nhiều thiếu nữ muốn nhảy sông Hoàng Hà."

Lạc Anh nghe Phàm Niệm Ngự nói, khoe miệng không nhịn được co quắp: "Anh có thể bánh chọc chút nữa không? Còn nhảy sông tự vẫn."

Dọc theo đường đi hai người không ngừng âm ỉ, hôm nay không biết có phải Phàm Niệm Ngự trúng tà không, thế nhưng đối nghịch khắp nơi với cô. Bình thường ghét cạo lưỡi mình, hôm nay lại mạnh miệng cùng mình. Anh nhất định là trúng tà.

Ngày hôm sau, tin tức Phàm thị cùng Lạc thị kết thân được truyền đi khắp cả nước, đây là tin tức lớn nhất ở Trung Quốc. Rất nhiều ký giả vây quanh cửa Lạc thị cùng Phàm thị.

Lạc Anh cùng Phàm Niệm Ngự ngồi ở phòng làm việc của Phàm Niệm Ngự nhìn tình cảm hò hét âm ỉ trên màn ảnh, đầu nhất thời lớn, thật buồn bực vì

mấy bậc phụ huynh, làm sao lại nhanh như vậy chứ?

Phạm Niệm Ngự thở dài một tiếng sau đó cầm điện thoại lên: "Đuổi đi, tôi sẽ mở buổi họp báo, trong khoảng thời gian này nếu ai dám tự mình đăng bất cứ tin tức gì, nói cho bọn họ biết, không thể ở lại thành phố X."

Phạm Niệm Ngự cúp điện thoại, nhướn mày nhìn màn ảnh, thời gian không dài, nhìn thấy thư ký của mình đứng ở chính giữa. Rất có khí thế nói: "Các vị, thật sự ngại quá, tin tức là thật, nhưng tổng giám đốc của chúng tôi nói rằng, sẽ đích thân mở họp báo, nhưng trong khoảng thời gian này nếu ai dám tự mình đăng bất cứ tin tức gì, nói cho họ biết, không thể ở lại thành phố X." Nói xong cũng nhìn nhiều người bàn luận xôn xao. Thư ký thấy thế lại mở miệng.

"Các người tốt nhất nên rõ ràng, đây là tổng bộ Phạm thị, các người vậy ở chỗ này, mang tới tổn thất gì thì các người cũng không đền nổi, nếu như tiếp tục chặn ở đây, tự gánh lấy hậu quả." Nói xong thư ký liền sai bước rồi đi.

Rất nhiều ký giả không biết nói cái gì, sau đó đều rối rít quay đầu rồi đi. Nhưng hình phát trên ti vi, tin tức hai nhà bọn họ kết thân, hơn nữa vào mấy ngày gần đây sẽ thành hôn.

Trong một căn hộ, Lục Tâm nâng cao bụng bự, gương mặt xinh đẹp đã sớm vắn vẹo biến hình bởi vì ghen tỵ tức giận, trong tay cầm chặt cốc nước, một đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm màn hình tivi. Sau đó hung hăng đánh tới hướng tivi.

Choang

"Kết hôn à, tôi sẽ không cho các người dễ dàng kết hôn đâu, Phạm Niệm Ngự, anh cứ chờ coi, tôi mà không có được anh, tôi cũng sẽ để cho anh không chiếm được người con gái mà mình yêu mến, để cho anh nếm thử tư vị như tôi. Ha ha ha ha"

Gương mặt Lục Tâm đã sớm vắn vẹo bởi vì ghen tỵ, cười điên cuồng không ngừng, trạng thái tinh thần đã xuất hiện phân liệt, một đêm đó cô ta không thành công thụ thai, cho nên đi uống rượu giải sầu, không nghĩ tới bị một đám ăn xin **. Khi tỉnh lại cô ta gần như hỏng mất. Nhưng sau đó cô ta nghĩ đến, nếu như lần này có thể bất ngờ mang thai, chưa chắc sẽ không phải là một chuyện tốt, cho nên cô ta cười, cười đến điên cuồng. Cô ta đã bởi vì không chiếm được tình yêu của Phạm Niệm Ngự mà gần như điên cuồng.

Lục Tâm nhìn nước từ từ chảy xuống trên màn ảnh ti vi, gương mặt cười đến dữ tợn, đỡ bụng mình, cười hung ác. Đứa bé này chính là của Phạm Niệm Ngự, chính là của Phạm Niệm Ngự.

*****

Lạc Anh cùng Phạm Niệm Ngự đi tới tiệm áo cưới, mấy nhà thiết kế bắt đầu đo đạc trên người Lạc Anh. Đây là nhà thiết kế nam, nhưng không đợi anh ta cảm thót lên đo, thanh âm hung ác lạnh lẽo của Phạm Niệm Ngự đã truyền đến.

"36:24:36"

Phạm Niệm Ngự ngồi ở trên ghế sa lon nhìn tờ báo, nói vô cùng lười biếng.

Có điều khuôn mặt Lạc Anh đã trắng xanh đỏ, một đôi mắt đẹp căm tức nhìn người đàn ông ngồi vô cùng lười biếng ở trên ghế sa lon, hận không thể bóp chết anh, tại sao lại nói ra, thật xấu hổ.

Nhà thiết kế nhìn Lạc Anh cuối cùng liếc nhìn Phạm Niệm Ngự, lúc này mới nín hót.

"Phạm tổng, mắt thật tốt, tuyệt không kém, quả thật, Lạc tiểu thư được xưng tụng là vóc người hoàn mỹ."

Phạm Niệm Ngự hoàn toàn bỏ qua lời nịnh nọt của nhà thiết kế, nhưng trả lời một câu.

"Sờ ra"

Lần này mặt tất cả nhân viên làm việc đều đỏ rần, Lạc Anh càng thêm mắc cỡ, hận không thể chui vào bên trong kẽ đất, Lạc Anh căm tức nhìn Phạm Niệm Ngự, sau đó tức giận rồi đi, đi lên lầu.

Mấy người liếc mắt nhìn Phạm Niệm Ngự, bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là theo sau. Phạm Niệm Ngự nhìn bóng dáng từ từ biến mất trên lầu, lúc này khoe miệng mới từ từ nâng lên đường cong. Để tờ báo xuống, tay phải nâng cằm hoàn mỹ, hạnh phúc chính là như vậy.

Nơi xa, Lục Tâm mang theo mũ lưới trái, nhìn hai người bên trong cửa sổ thủy tinh, nhìn khoe miệng Phạm Niệm Ngự cười đầy thật lòng, gương mặt lập tức trắng bệch, hai bàn tay nắm quyền. Nhìn Phạm Niệm Ngự lười biếng anh tuấn.

"Ngày các người hạnh phúc không còn nhiều, cứ hưởng thụ đi." Nói xong cũng đè thấp cái mũ trên đầu xuống sau đó biến mất trên đường cái.

Lạc Anh đo xong, lựa chọn bỏ qua Phạm Niệm Ngự rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh giờ trò cáu kỉnh, gần đây anh càng ngày càng thích trêu chọc cô gái nhỏ này rồi. Tâm tình thật tốt, nghĩ đến về sau mỗi ngày đều có thể khi dễ cô, khoe miệng khẽ giờ lên, nét mặt từ chối người ngoài ngàn dặm sớm bị tháo bỏ rồi.

Hai người ở trên xe ai cũng không để ý tới người nào, Lạc Anh thỉnh thoảng nhìn lên Phạm Niệm Ngự, phát hiện tâm tình của anh thật là cực tốt.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh tức giận tiếp đó mở miệng dụ dỗ: "Được rồi, đừng tức giận nữa, nóng giận hại đến thân thể, dễ già. Có điều thấy em tức giận anh lại rất hưởng thụ." Câu nói sau cùng, Phạm Niệm Ngự thừa nhận là anh cố ý, bởi vì biện pháp bình thường tuyệt đối không được.

Lạc Anh nhìn gương mặt anh hưởng thụ, giờ mới hiểu được, cô hít thở sâu mấy hơi thở rồi nói: "Sẽ không, em sẽ không dễ giận, Tiểu Niệm, kể tiếp chúng ta đi nơi nào?"

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh biến hóa cực lớn, môi mỏng khẽ nâng lên, nói: "Ăn cơm, không đói bụng ư?"

"A, đói bụng." Lạc Anh nói xong không quên sờ sờ bụng mình, cái miệng anh đào cong cong.

Phạm Niệm Ngự nhìn đáng vẻ dễ thương của Lạc Anh, nhanh chóng hôn một cái ở bên má cô.

Lạc Anh nghiêng mặt sang bên nhìn Phạm Niệm Ngự, khuôn mặt nhỏ có chút ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Tiểu Niệm, sao anh hôn trộm em." Lạc Anh then thùng.

Phạm Niệm Ngự liếc nhìn Lạc Anh then thùng, bàn tay cầm tay Lạc Anh nói: "Tại sao là hôn trộm, anh chính là ban ngày ban mặt, quang minh chính đại hôn vợ mình."

Lạc Anh nghe anh nói như thế, càng thêm ngượng ngùng, rút tay mình về, khuôn mặt đỏ ửng nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Ghét, chuyên tâm lái xe của anh đi, Tiểu Niệm, không nghĩ tới nhanh như vậy, còn ba ngày nữa, ba ngày sau chúng ta sẽ phải kết hôn, thật sự, khi còn bé chờ đợi ngày này thật là lâu. Khi còn bé vẫn luôn hi vọng làm tân nương của anh."

Lạc Anh nhìn ngoài cửa sổ hồi tưởng cảnh tượng khi còn bé, nguyện vọng lớn nhất của cô chính là gả cho người đàn ông quý mị trước mắt, hiện tại rốt cuộc thực hiện, thật vất vả. Khi còn bé cô chỉ đi sau lưng anh, ngắm nhìn một chút chơi thật tuyệt.

Phạm Niệm Ngự nhìn khoe miệng Lạc Anh cười nhàn nhạt, môi mỏng cũng khẽ gợn lên, rốt cuộc, lời thề được thực hiện, từ khi cô ra đời, cả đời cô đã bị mình cho dự định, hiện tại rốt cuộc sắp thực hiện được.

Hai người tới phòng ăn, Lạc Anh kinh ngạc, không có một người, hoa hồng đầy đất, không có ánh đèn, cái gì cũng không có, chỉ có cây nến, một cái bàn, trên vách tường dán đầy hình Lạc Anh khi còn bé đến bây giờ, còn có hình bọn họ cùng nhau. Hai chân Lạc Anh giống như là bị thi triển ma pháp, không kiềm hãm được đi tới, mỗi một tấm, đều là khuôn mặt cô tươi cười, vui vẻ, không vui, khổ sở, khóc thầm, bộ dáng gì đều có, Lạc Anh nhìn đã cảm thấy mắt rất chua, hốc mắt ửng hồng. Cô đi về phía bàn dài, phía trên là hình cô, bánh bích quy tạc tượng.

"Huhu Tiểu Niệm" Giọng Lạc Anh có chút nghẹn ngào, tay nhỏ bé vuốt mô hình bánh bích quy thuộc về cô, nước mắt rớt xuống.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh đi tới, ôm cô vào trong ngực, bàn tay vuốt ve mái tóc dài của cô, thanh âm có chút gấp rút.

"Sao vậy? Có phải em không thích hay không, anh chưa từng làm chuyện như vậy, cho nên..."

Phạm Niệm Ngự vẫn chưa nói hết đã bị ngăn lại, hơn nữa còn là cánh môi mềm mại.

Lạc Anh không đợi Phạm Niệm Ngự nói xong, Lạc Anh dùng môi ngăn lại, Phạm Niệm Ngự nhìn bộ mặt nước mắt trước mặt, mắt khẽ híp, sau đó ôm sát Lạc Anh, tránh thoát quyền chủ động, cái hôn sâu hơn. Hai người hôn quên mình, cánh môi cùng cánh môi triển miên tạo ra thanh âm.

Khuôn mặt Lạc Anh từ từ trở nên đỏ ửng, Phạm Niệm Ngự từ từ buông cô ra, nhìn khuôn mặt cô, sau đó khoi cằm cô lên, giờ phút này đôi mắt dịu dàng như nước.

"Lạc Anh, gả cho anh, được không?"

Lạc Anh mở to hai mắt nhìn gương mặt dịu dàng của Phạm Niệm Ngự, miệng Lạc Anh nắc nghẹn, hốc mắt chua hơn, lệ như trân châu đứt dây rơi xuống liên tiếp, giờ phút này Lạc Anh cũng không biết nói gì, chỉ gật đầu, dùng sức gật đầu.

Phạm Niệm Ngự nhìn Lạc Anh như trống lắc, Lạc Anh gắng sức gật đầu, nói: "Được rồi, đừng lắc nữa, kéo lắc rớt cái đầu đáng yêu."

Đôi mắt Lạc Anh dăm lệ nhìn Phạm Niệm Ngự, lập tức nhào vào trong ngực anh, tham lam hít lấy mùi vị trên người anh, mùi vị cô quen thuộc, tư vị làm cô nhớ nhung.

"Em đồng ý, em đồng ý!" Lạc Anh giống như là con thỏ nhỏ bị kinh hãi biết điều núp ở trong ngực Phạm Niệm Ngự.

Phạm Niệm Ngự ôm Lạc Anh ngửi mùi thơm sợi tóc cô, cảm giác người trong ngực co rúm run rẩy. Cho đến khi trước ngực mình ướt thành một mảnh, Phạm Niệm Ngự thờ dãi bất đắc dĩ.

"Được rồi, bảo bối, quần áo anh đều ướt, chẳng lẽ em muốn anh xông vào khách sạn hay sao?"

"Phốc" Lạc Anh nằm ở trong ngực Phạm Niệm Ngự kêu một tiếng, chui ra từ trong ngực Phạm Niệm Ngự, nhếch nhác hung ác, tay nhỏ bé còn không ngừng làm nũng đánh vào lồng ngực Phạm Niệm Ngự, lúc này mới phát hiện ra, trước ngực thật là ướt một mảng lớn.

"Em không phải Mạnh Khương, điểm này nước nhỏ này, còn có thể tưới anh thành miếu lớn hay sao?" Lạc Anh nũng nịu nói. Cô thật thích loại cảm giác này.

Phạm Niệm Ngự cũng chiều vuốt lỗ mũi khóc đỏ của Lạc Anh, sau đó kéo cô đi về phía bàn ăn, kéo ghế ra ấn bả vai Lạc Anh ngồi xuống. Sau đó mình cũng đi tới đối diện.

"Mang thức ăn lên"

Hai người căn bản cũng không có nhìn món ngon phong phú trên bàn, mà là thâm tình nhìn đối phương, cuối cùng Lạc Anh thật sự không chịu nổi gương mặt tuấn tú mê hoặc chứng sinh của Phạm Niệm Ngự, nhất là trông mặt anh, thâm thúy, không cẩn thận sẽ lâm hãm vào.

"Nhìn em làm gì? Ăn cơm đi!" Lạc Anh cầm dao nĩa lên liền bắt đầu ăn, cô thật sự đói bụng, vừa rồi còn khóc một trận, tiêu hao quá nhiều thể lực, nhất định phải ăn no.

Phạm Niệm Ngự cầm ly rượu lên nhìn Lạc Anh ăn như hổ đói, sau đó cong khóe miệng.

"Ừ, nên ăn nhiều một chút, buổi tối mới có hơi sức cho anh ăn no."

"Khụ khụ khụ khụ"

Lạc Anh đang ăn mẩu thứ linh tinh, bị một câu nói của Phạm Niệm Ngự làm cho nghẹn, nhìn Phạm Niệm Ngự, cầm ly rượu nhấp một hớp, trừng mắt liếc anh một cái, thế nào nói vậy?

"Ghét, nói cái gì đó? Đói thì ăn cơm."

Lạc Anh cố ý nói sang chuyện khác, khuôn mặt nhỏ đã sẫm đỏ bừng, chỉ là ánh đèn tối mờ, bữa tối dưới nến, không nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, có điều Phạm Niệm Ngự dám khẳng định, bây giờ Lạc Anh cực kỳ ngượng ngùng.

Hai người ăn xong bữa tối trong bầu không khí này, Lạc Anh cực kỳ vui mừng, trở lại biệt thự, đầu tiên liền chạy vào phòng tắm, nằm ở trong bồn tắm, đầu đều là lời Phạm Niệm Ngự đã nói ở thời điểm ăn tối.

Ai da, cũng không phải là lần đầu tiên, xấu hổ cái rắm, khăn trương cái rắm, trái tim Lạc Anh nhảy không ngừng. Cô vẩy khăn tắm, thổi tóc của mình, nhìn mình mềm mại trong kính, quả thật rất ngon miệng. Lạc Anh nuốt nước miếng một cái sau đó lặng lẽ mở cửa phòng tắm ra, lộ cái đầu nhỏ, không nhìn thấy có người trên giường, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài. Đã nhìn thấy Phạm Niệm Ngự cũng chỉ vây quanh khăn tắm đứng ở trên ban công, tay phải đang kẹp thuốc lá, cũng không có châm, dường như là đang suy nghĩ.

Lạc Anh lặng lẽ đi tới, một đôi tay nhỏ bé nắm chặt khăn tắm của mình, đưa tay nhỏ bé ra, vừa định đụng anh liền bị bắt được.

"A"

Phạm Niệm Ngự kéo Lạc Anh, bàn tay nắm eo cô, khơi cầm cô lên.

Lạc Anh then thùng nện vào lồng ngực Phạm Niệm Ngự một cái.

"Ghét, làm em hoảng sợ."

Phạm Niệm Ngự nhìn khuôn mặt Lạc Anh mềm mại, bởi vì ngượng ngùng mà càng thêm mê người, Phạm Niệm Ngự cong khóe miệng, sau đó bụng lấy khuôn mặt cô, đôi mắt chân thành tha thiết khác thường.

"Lạc Anh, em đáp ứng anh, về sau không được rời xa anh." Nét mặt Phạm Niệm Ngự nghiêm túc khác thường. Lạc Anh nhìn Phạm Niệm Ngự, chớp chớp đôi mắt. . . . "Tiểu Niệm, anh làm sao vậy? Sao đột nhiên nói những thứ này?"

Phạm Niệm Ngự giống như không chiếm được cam kết không bỏ qua, nắm mặt Lạc Anh chặt hơn.

"Lạc Anh, em mau trả lời anh, nếu như em rời xa anh, anh nhất định sẽ làm thế giới này biến thành Địa ngục. Em đáp ứng anh."

Lạc Anh nhìn gương mặt Phạm Niệm Ngự khẩn trương, sau đó gật đầu: "Ừ, tốt, em đồng ý anh, về sau sẽ không bao giờ rời xa anh nữa."

Lấy được cam kết, Phạm Niệm Ngự tựa như đứa bé lấy được kẹo, nhắm ngay cái miệng Lạc Anh hôn lên, bàn tay tháo khăn tắm của Lạc Anh, hai người **.

"Ừm ừm"

"Lạc Anh, Lạc Anh, em là của anh, em là của anh"

Lạc Anh cũng cảm giác mình sắp bị anh ăn hết rồi, chỉ một tiếng Lạc Anh đã khiến cô bay lên đám mây, tuyên bố bá đạo chọc vào trong lòng Lạc Anh, ngọt ngào.

Lạc Anh tận tình đáp lại anh: "Em, em là của anh, là của anh, Tiểu Niệm"

Hai người đem nhau về vào huyết mạch của mình, linh hồn giao hợp ở chung một chỗ, đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không tách ra.

*****

Ngày hôm sau, Lạc Anh mở ánh mắt mông lung ra, phát hiện bên giường đã trống không, cô ngồi dậy, mang dép xuống giường, nhìn trên bàn trang điểm có một tờ giấy.

(Bảo bối, ông xã đi giải quyết một chút công việc, chuẩn bị kết hôn với em, nhớ ăn điểm tâm, chờ anh trở lại.)

Lạc Anh nhìn chữ viết rồng bay phượng múa trên tờ giấy, thật là khóc, có điều Phạm Niệm Ngự thế nhưng sẽ để lại giấy dán tiện lợi, thật là ly kỳ. Lạc Anh đem tờ giấy đặt ở trên bàn trang điểm, chính xác đi phòng tắm sửa sang lại mình, eo thật là chưa chết được.

Lạc Anh đều thu thập xong tất cả, chuẩn bị lên đường đi tìm ông xã tương lai của cô, nhưng đột nhiên nhận một tin nhắn khiến tất cả mọi chuyện có thể xoay chuyển cùng biến hóa.

Lạc Anh lấy điện thoại di động ra, nhìn: (Lạc Anh, tôi là Lục Tâm, có chuyện nói với cô, về Niệm, chúng ta gặp mặt ở xxx, không đến cô sẽ phải hối hận.)

Lạc Anh nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, một đôi mày xinh đẹp tuyệt trần lập tức nhíu chặt, cuối cùng, đi gặp cô ta một lần, bất luận như thế nào, cô đều sẽ không rời xa Tiểu Niệm, bởi vì cô đã cam kết với Tiểu Niệm.

Phòng cà phê Xxxx đường xxxx

Lạc Anh nhìn Lục Tâm ngồi ở một bên, sau đó đi tới, ngồi đối diện cô ta, tiều tụy không ít, nghe nói cô ta xin nghỉ bệnh một năm, thật chẳng lẽ có bệnh.

Lục Tâm nhìn Lạc Anh sau đó cười yếu ớt: "Cô đã đến rồi."

"Ừ, tìm tôi có chuyện, cái gì liên quan với Tiểu Niệm, nói mau." Lạc Anh trực tiếp đi vào chủ đề.

Lục Tâm nhìn Lạc Anh nóng lòng, sau đó cầm nước trái cây lên nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ, sau đó đỡ bụng của mình nói: "Tôi xin cô rời khỏi Niệm."

Lạc Anh vừa nghe, lông mày lập tức nhíu lại, nhìn Lục Tâm: "Tại sao?"

Lục Tâm đứng lên, cách cái bàn, cái bụng bự rõ ràng xuất hiện trong mắt Lạc Anh, cái ly nắm trong tay Lạc Anh cũng rớt xuống, nhìn Lục Tâm há hê. Lạc Anh chỉ cảm thấy bị ngửi lời oanh đỉnh.

Lạc Anh nhìn bụng Lục Tâm, sắc mặt thuận thế biến thành trắng bệch, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, thanh âm cực kỳ run rẩy.

"Đây là..."

Lục Tâm nhìn sắc mặt Lạc Anh trắng bệch, trong lòng hài lòng, trả lời Lạc Anh.

"Đúng vậy, là Niệm, lần đó đi Maldives chúng tôi quá kịch liệt, nên có. Cho nên, coi như vì đứa bé trong bụng của tôi, van cầu cô rời đi, để cho con tôi có một danh phận, tôi cầu xin cô." Lục Tâm nói nghẹn ngào, sau đó lập tức quỳ gối trước mặt Lạc Anh.

Cả người Lạc Anh ngây dại, hiện ra trạng thái ngây ngốc, người chung quanh càng ngày càng nhiều, ánh mắt Lạc Anh dần dần nhìn Lục Tâm quỳ trên mặt đất khóc thầm, cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này. Cô cầm túi lên vọt ra khỏi phòng cà phê.

Lục Tâm nhìn bóng lưng Lạc Anh rời đi, nụ cười âm mai dọa người xuất hiện trên mặt.

Lạc Anh đi ở trên đường cái, nhìn người đến người đi, xe tới xe lui, không thể suy tư, tại sao? Tối hôm qua rõ ràng còn gắn bó keo sơn, vẫn còn cam kết với đối phương, tại sao ông trời phải đối đãi với cô như vậy. Tại sao chứ? Hốc mắt Lạc Anh tràn ra nước mắt, không ngừng chảy, không ngừng chảy. Đôi con mắt đã sớm không có linh khí, trở nên trống rỗng vô hồn.

Một người tựa như không có linh hồn chạy ở trên đường cái, không biết đi đâu, nên đi nơi nào.

"Kiệt Thụy, lúc nào thì chúng ta trở về Anh quốc." Nơi xa, một cô gái rúc vào trong ngực Kiệt Thụy nói nũng nịu.

Kiệt Thụy ôm Lâm Vũ Hinh, cong khóe miệng: "Mấy ngày nữa, anh muốn tham gia...." Kiệt Thụy vẫn chưa nói hết, đã nhìn thấy Lạc Anh đối diện giống như cô hồn đã quỳ. Nụ cười trên mặt Kiệt Thụy lập tức cứng ngắc, ôm Lâm Vũ Hinh chạy qua đó.

Kiệt Thụy đi tới trước mặt Lạc Anh, nhìn Lạc Anh mặt đầy nước mắt, giống như không nhìn thấy anh, Kiệt Thụy cũng biết đã xảy ra chuyện. Kiệt Thụy buông bỏ vai Lâm Vũ hinh ra, để lại bà vai Lạc Anh, thanh âm có chút gấp gáp.

"Lạc Anh, em làm sao vậy? Sao khóc một mình, Phạm Niệm Ngự đâu? Có phải các người đã xảy ra chuyện rồi không?" Kiệt Thụy giữ Lạc Anh hỏi một

đồng vấn đề.

Lạc Anh bị Kiệt Thụy lay động thần trí, nhìn Kiệt Thụy trước mắt, nước mắt chảy xuôi, oa một tiếng liền khóc lớn ra ngoài.

"Oa huhu" Lạc Anh khóc, cũng không nói cái gì. Kiệt Thụy cũng không hỏi, bởi vì anh biết rõ, cô khổ thân, bằng không mình hỏi thế nào cũng không ra. Lâm Vũ Hình bên cạnh cũng bị tình trạng này hù sợ. Đây không phải là nữ chính trong tin tức gần đây được báo chí viết sao?

Chẳng lẽ Kiệt Thụy muốn tham gia hôn lễ của bọn họ, nhưng mà bây giờ là tình huống thế nào. Lâm Vũ Hình tiến lên nhìn Kiệt Thụy nói.

"Kiệt Thụy, về khách sạn trước rồi hãy nói. Nơi này khó mà nói."

Lúc này Kiệt Thụy mới phản ứng được, nơi này là đường cái, kéo cả Lạc Anh cùng Lâm Vũ Hình lên xe của mình.

Khách sạn

Kiệt Thụy cùng Lâm Vũ Hình ngồi ở ghế sa lon đối diện nhìn Lạc Anh, thời gian đã thật dài rồi, chờ Lạc Anh nói chuyện, Lâm Vũ Hình cũng không dám nói chuyện, chỉ nhìn Lạc Anh rồi lại nhìn Kiệt Thụy.

Lạc Anh khịt khịt cái mũi, sau đó nhìn Kiệt Thụy, lúc này mới phát hiện ra cô gái bên cạnh Kiệt Thụy, Lạc Anh đầu tiên là sững sốt, sau đó mở miệng.

"Kiệt Thụy, không giới thiệu một chút à?" Giọng Lạc Anh hơi khàn khàn, hỏi.

Khuôn mặt cô gái đỏ lên, hiện tại Kiệt Thụy cũng không tâm tình, chỉ nói: "Cô gái của anh"

Lạc Anh nhìn Lâm Vũ Hình, sau đó gật đầu một cái, không tệ. Cuối cùng nhìn Kiệt Thụy, phát hiện anh vẫn đang ngó chừng mình, bừm sau đó nói.

"Lục Tâm mang thai, Tiểu Niệm."

Lúc này Kiệt Thụy mới chợt hiểu ra, thì ra là vậy, Kiệt Thụy lo lắng nhìn Lạc Anh, sau đó hỏi: "Em nghĩ sao?"

Lạc Anh chỉ lắc đầu: "Không biết, hiện tại em không có cách nào đối mặt với anh ấy, em không thể nào làm mẹ nhỏ người ta, anh dẫn em trở về Anh quốc đi, sau này lại nói, yên tĩnh một chút, không cần nói cho Tiểu Niệm."

Kiệt Thụy nghe xong, lông mày cau lại, hồi lâu hỏi: "Em quyết định ư? Không hối hận?"

Lạc Anh gật đầu một cái, nhìn Kiệt Thụy sau đó liếc Lâm Vũ Hình bên cạnh nói: "Sẽ không phiền toái chứ?"

Kiệt Thụy dĩ nhiên hiểu ý cô, ôm chầm Lâm Vũ Hình nói: "Sẽ không, cô gái của anh đương nhiên tâm địa tốt, cái gì cũng tốt!"

Khuôn mặt Lâm Vũ Hình đỏ lên, giống như mèo con rúc vào trong ngực Kiệt Thụy. Lạc Anh nhìn hai người, khoe miệng khẽ cong. Lạc Anh nhìn phía ngoài cửa sổ, lại liếc nhìn thời gian.

"Chúng ta đi thôi, buổi tối, Tiểu Niệm sẽ biết, đến lúc đó chúng ta sẽ không đi được."

Kiệt Thụy nhìn Lạc Anh rồi nói: "Đi thôi"

Phi trường, trên máy bay, máy bay đã cất cánh, Lạc Anh rời nhà của mình lần nữa, bay đi Anh quốc, Lạc Anh ngồi ở khoang hạng nhất nhìn phía ngoài cửa sổ. Không biết mình rời đi, Tiểu Niệm sẽ như thế nào? Có thể trách mình hay không.

Một chỗ khác.

"Tra cho tôi, hôm nay cô làm cái gì? Nhanh." Phạm Niệm Ngự ở biệt thự nhà họ Phạm rống giận, bao gồm Phạm Ngự cùng vợ chồng Lạc Trạch đều ở đây. Phạm Niệm Ngự đập bàn ăn, gương mặt lo lắng, gân xanh lộ rõ trên trán, gương mặt tuần tú trắng nõn đã sạm xanh mét.

Giang Lệ Lệ nhìn bộ dạng Phạm Niệm Ngự, nhìn Lạc Trạch nói: "Trạch, anh nói xem, đứa nhỏ này ngược lại là thế nào? Thế nào đột nhiên liền..."

An Tuyết Thần nhìn con mình nổi trận lôi đình, trong lòng cũng rất không có tư vị, an ủi Giang Lệ Lệ: "Lệ Lệ, trước đừng lo lắng, chờ Mị Ảnh tra được rồi nói."

Phạm Ngự cùng Lạc Trạch nhìn bộ dạng Phạm Niệm Ngự, rất có mấy phần bộ dáng năm đó của bọn họ, nhìn thấy bóng dáng bọn họ mê mang năm đó, cái loại tức giận đó.

Phạm Niệm Ngự đứng ở trước cửa, nhìn bàn ăn bị chính mình đập nát, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lạc Anh, nhưng là gọi thiết nhiều lần vẫn không được, cũng không có người nghe, tắt máy. Phạm Niệm Ngự hung hăng ném điện thoại di động trên đất, trong nháy mắt vỡ thành hai nửa, thân thể cao lớn hơi run rẩy bởi vì gấp gáp cùng tức giận.

Lúc này Mị Ảnh đi tới, sau đó đưa hình cho Phạm Niệm Ngự, Phạm Niệm Ngự nhận lấy hình, nhìn hình Lạc Anh cùng Lục Tâm gặp mặt. Trong nháy mắt gương mặt Phạm Niệm Ngự trở nên âm lãnh, đôi mắt biến thành khát máu, bóp chặt tấm hình trong tay, thanh âm càng hung ác, tàn nhẫn và thô bạo.

"Đưa con mẹ này đến cho tôi. Hiện tại" Phàm Niệm Ngự phần nộ kêu lên, có thể thấy được giờ phút này anh tức giận đến cỡ nào, chỉ sợ lát nữa anh sẽ đập chết Lục Tâm

Mị Ảnh khẽ cúi đầu: "Dạ"

Mấy phụ huynh ngồi ở trên ghế sa lon, chỉ lo lắng nhìn Phàm Niệm Ngự, lúc này Phàm Niệm Ngự đã ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay nắm chặt tấm hình, một tay chống trán, trên trán rơi vài sợi tóc.

Không bao lâu, Mị Ảnh liền mang theo Lục Tâm đi vào biệt thự, Mị Ảnh đẩy Lục Tâm ngã xuống mặt đất, để cho cô ta quỳ gối cạnh chân Phàm Niệm Ngự. Lục Tâm nhìn gương mặt Phàm Niệm Ngự hung ác, trong lòng hơi sợ, quét về phía mấy người kia, càng thêm sợ, chỉ là bụng cô rõ ràng như vậy.

"Niệm" Lục Tâm thận trọng kêu tên Phàm Niệm Ngự.

Phàm Niệm Ngự khoi cầm Lục Tâm lên, đôi con ngươi đầy tơ máu giống như ma quỷ trở về địa ngục.

"Cô ấy đâu?"

Lục Tâm nhìn Phàm Niệm Ngự như vậy, trong lòng cả kinh, giọng cô ta run rẩy nói: "Em, không, em không biết, chúng em chỉ gặp mặt"

Con mắt Phàm Niệm Ngự tối tăm hơn rất nhiều, càng thêm dùng sức nắm cầm Lục Tâm, mắt thấy khuôn mặt Lục Tâm thảm hại hơn so với vừa rồi, tin tưởng cầm cô ta có thể gãy xương

"Một lần cuối cùng, cô ấy đâu? Các người gặp mặt nói cái gì?" Giọng Phàm Niệm Ngự cực kỳ lạnh lùng, lực xuyên thấu giống như xuyên thủng đáy lòng Lục Tâm

Thân thể Lục Tâm hung hăng run lên, sau đó quyết định đánh cuộc một lần: "Niệm, em mang thai, thời gian thật dài. Cô, cô ta có thể là nhìn thấy bụng em, cho nên mới rời đi thôi." Thanh âm Lục Tâm rõ ràng run rẩy.

Con ngươi Phàm Niệm Ngự càng thêm tối tăm, nắm cổ Lục Tâm, con mắt lạnh lẽo quét lên bụng nhô cao của Lục Tâm. Một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm khuôn mặt đã trắng bệch của Lục Tâm

"Cô gái, biết kết quả tự diễn tự đạo là gì không? Cho cô cuộc sống yên ổn lại không muốn, cần phải lãng phí mình mới được à?"

Phàm Niệm Ngự nói xong, càng dùng sức nắm cổ cô ta.

"Niệm, buông ra" Lục Tâm cảm giác hô hấp của mình đã bị đoạt đi.

Phàm Niệm Ngự nhìn Lục Tâm sắp hít thở không thông, không chút thay đổi, thanh âm càng lạnh lẽo.

"Một cơ hội cuối cùng, nói."

Lục Tâm nhìn bộ dạng Phàm Niệm Ngự, lại cười, "Ha ha, muốn biết sao? Buông em ra"

Phàm Niệm Ngự quăng cô ta ngã về một bên, mắt lạnh quét cô ta.

Lục Tâm vuốt ve cổ mình, sau đó gương mặt vặn vẹo nhìn Phàm Niệm Ngự, đột nhiên cười to nói: "Ha ha, Phàm Niệm Ngự, em không có người khác cũng đừng nghĩ lấy được, cô ta rời xa anh, có phải anh không tìm được cô ta hay không? Em nói với cô ta đứa bé này là của anh, cho nên cô ta rời đi, thật ra thì nó không phải là của anh, nhưng cô ta rút lui. Anh không biết chứ, về mặt của cô ta lúc đó, bộ dạng nội tâm đau đến chết, thật là thoải mái, ha ha, ha ha" Giờ phút này Lục Tâm đã không còn tỉnh táo.

Phàm Niệm Ngự nhìn bộ dạng Lục Tâm, đôi tay nắm quyền, túm cổ cô ta, bàn tay thêm dùng sức, khuôn mặt Lục Tâm trắng bệch. Hai tay vỗ trên bàn tay Phàm Niệm Ngự, mạch máu trên mu bàn tay ấy sao rõ ràng.

An Tuyết Thần ở một bên nhìn, trong lòng đều sợ hãi, lời kéo Phàm Ngự nói: "Tiểu Ngự, anh quản lý con trai anh, muốn cô gái kia chết ở nơi này kìa."

Phàm Ngự nhìn khuôn mặt của Phàm Niệm Ngự, thờ dài một tiếng: "Niệm, buông cô ta ra. Mau đi tìm Lạc Anh đi."

Đôi mắt Phàm Niệm Ngự đầy tơ máu nhìn lướt qua cha mẹ mình, cuối cùng hung hăng đẩy cô ta ngã trên mặt đất, sau đó cầm chìa khóa xe lên, liếc Mị Ảnh nói: "Đưa cô ta đến Đế Vương, sau khi sinh đứa bé ra, cậu biết làm thế nào rồi đây." Nói xong cũng sai bước rời đi.

Lục Tâm nằm trên mặt đất, khóe miệng khẽ cong, nước mắt chảy xuôi ra ngoài, yêu đàn ông như vậy nhất định sẽ tan xương nát thịt.

++++++ vài tháng sau ++++++

ddlqđ

Bao gồm tất cả lời thề, tất cả lời nói, ở câu này, không xa không rời, sống chết gắn bó.

Phạm Ngự ôm An Tuyết Thần đứng ở dưới đài, Lạc Trạch ôm Giang Lệ Lệ đứng ở dưới đài, đều là từng đôi không dễ dàng, nhưng đời sau của bọn họ, sẽ đem những chuyện này phát triển tiếp, còn sẽ có rất nhiều nhân vật như Phạm Ngự, Phạm Niệm Ngự, Lạc Trạch, Lạc Anh.

Mấy người bọn họ nhìn không trung, một mảnh xanh thăm, bầu trời ở trên cao xem xét chuyện cũ. Nhân vật khác nhau sẽ ra đời.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tù Nóng Bỏng: Tổng Giám Đốc Tha Cho Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.